GEORGE R. R. MARTIN

KILIÇLARIN FIRTINASI

epsilon

Kılıçların Fırtınası

Buz ve Ateşin Şarkısı 3

George R. R. Martin

İngilizce aslından çeviren: Sibel Alaş

Epsilon Yayınevi

Kılıçların Fırtınası

Orijinal Adı: A Storm of Swords
Yazarı: George R. R. Martin
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Sibel Alaş
Editör: Yasin Özdemir
Düzelti: Fahrettin Levent
Düzenleme: Ceyda Çakıcı Baş
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

Kısım I: 4. Baskı, Kasım 2012
Kısım II: 2. Baskı, Mayıs 2012

E-kitap:
3. Sürüm, Şubat 2015
Kısım I’in Kasım 2012 tarihli 4. baskısı ve Kısım II’nin Mayıs 2012 tarihli 2. baskısı esas alınıp birleştirilerek hazırlanmıştır.

Yayınevi Sertifika No: 12280

Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi No: 18/4-5 Taksim/İstanbul
Tel: (0 212) 252 38 21 pbx - Faks: (0 212) 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
E-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Kronoloji Üzerine Bir Not

Buz ve Ateşin Şarkısı, bazen birbirlerinden yüzlerce hatta binlerce mil uzakta olan karakterlerin gözünden anlatılır. Bazı bölümler bir günü, bazı bölümler sadece bir saati kapsarken, diğerleri on beş günlük, bir aylık ya da yarım yıllık bir zamana yayılabilir. Bu çeşit bir yapı söz konusu iken, anlatıcı kesin surette dizisel olamaz; bazen, önemli olaylar eş zamanlı bir şekilde, birbirlerinden binlerce fersah uzakta gerçekleşmektedir.

Şu an elinizde bulunan ciltten bahsedilecek olursa, okuyucu, *Kılıçların Fırtınası*'nın açılış bölümlerinin, *Kralların Çarpışması*'nın kapanış bölümlerini takip etmediğini, hatta o bölümlerle örtüşmediğini idrak etmelidir. Açılışı, Kral Toprakları'ndaki Karasu Savaşı sırasında ve savaştan sonra, İlk İnsanların Yumruğu'nda, Nehirova'da, Harrenhal'da ve Üç Dişli Mızrak'ta yaşanmakta olan olayların bazılarına yönelik bir bakışla yaptım.

George R. R. Martin

Giriş

Gün griydi, acı soğuktu ve köpekler kokuyu almıyordu.

İri siyah dişi, ayı izlerini kokladı, geri çekildi ve kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırıp sürünün yanına döndü. Köpekler sefil halde, nehrin kıyısında toplanmıştı; rüzgâr bedenlerini kamçılıyordu. Chett de hissediyordu; kat kat kara yünün ve kaynatılmış derinin içine sızıp onu da ısırıyordu rüzgâr. Lanet hava hem insanlar hem de hayvanlar için korkunç derecede soğuktu ama buradaydılar işte. Ağzı çarpılmış haldeki Chett yanaklarındaki ve boğazındaki çıbanların öfkeyle kızardığını hissedebiliyordu. *Sur'da, uğursuz kuzgunlarla ilgilenip ihtiyar Üstat Aemon'ın şöminesini yakarken güvende olurdum.* Bu rahatlığı piç Jon Kar almıştı elinden; o ve şişman arkadaşı Sam Tarly. Burada, er bezleri donarken bir tazı sürüsüyle birlikte Tekinsiz Orman'ın derinliklerinde olması onların suçuydu.

"Yedi cehennem." Köpekleri harekete geçirebilmek için tasmaları sertçe çekti. "*İz sürün* piçler. Bu bir ayı izi. Biraz et istiyor musunuz, istemiyor musunuz? *Bulun!*" Ama köpekler, birbirlerine daha da yaklaşıp inlemekten başka bir şey yapmadı. Chett, kısa kamçısını hayvanların başının üstünde şaklatınca siyah dişi hırladı. "Köpek eti de ayı eti kadar lezzetli olabilir," diye uyardı Chett hayvanı, her kelimede nefesi donuyordu.

Kız Kardeşli Lark kollarını göğsünde kavuşturmuş, ellerini koltuk altlarına sokmuş duruyordu. Siyah yünden yapılmış eldivenler giyiyordu ama sürekli parmaklarının donduğundan şikâyet ediyordu. "Avlanmak için çok soğuk," dedi. "Kahrolası ayı. Uğrunda donmaya değmez."

Yüzünün çoğunu saklayan kahverengi sakallarının altından, "Elimiz boş dönemeyiz Lark," dedi Minik Paul. "Lord Kumandan bundan hiç hoşlanmaz." İri adamın ezilmiş burnunun altında buz vardı. Sümüğü donmuştu. İnce kürk eldivenin içindeki eli bir mızrağın sapını sıkı sıkı kavramıştı.

"Yaşlı Ayı da kahrolsun," dedi Lark; keskin hatları, asabi gözleri olan sıska bir adamdı. "Mormont gün doğmadan ölmüş olacak, unuttun mu? Onun neden hoşlandığı kimin umurunda?"

Minik Paul, küçük siyah gözlerini kırpıştırdı. *Belki de unuttu,* diye düşündü Chett; hemen her şeyi unutabilecek kadar aptal bir adamdı Paul. "Yaşlı Ayı'yı neden öldürmek zorundayız? Neden sadece kaçıp onu rahat bırakmıyoruz?"

"Onun *bizi* rahat bırakacağını mı düşünüyorsun?" dedi Lark. "Peşimize düşer. Av olmak mı istiyorsun seni koyun kafalı?"

"Hayır," dedi Minik Paul. "İstemem. İstemem."

"Öyleyse onu öldüreceksin?" dedi Lark.

"Evet." İri adam, mızrağının ucunu donmuş nehir kıyısına vurdu. "Yapacağım. Bizi avlamamalı."

Lark ellerini kollarının altından çıkarıp Chett'e döndü. "Rütbelilerin *hepsini* öldürmeliyiz bence."

Chett bunu duymaktan bıkmıştı. "Bunu konuşmuştuk. Yaşlı Ayı ve Gölge Kule'den Blane ölecek. Grubbs ve Aethan da öyle, nöbet sırasındaki talihsizliklerinden; Dywen ve Bannen iz sürebildikleri için; Sör Domuzcuk da kuzgunlar yüzünden. Hepsi *bu kadar.* Onları uykularında, sessizce öldüreceğiz. Bir çığlıkla solucan yemi oluruz, hepimiz." Chett'in çıbanları öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. "Sen, sadece sana söyleneni yap ve kuzenlerinin de kendi işlerini yaptıklarından emin ol. Ve sen Paul, unutma, *üçüncü* nöbet, ikinci değil."

"Üçüncü nöbet," dedi iri adam sakalların ve donmuş sümüğün arasından. "Ben ve Sessizayak. Unutmam Chett."

Ay bu gece ışığını esirgeyecekti. Kendi adamlarından sekizinin devriye nöbeti tutması için kurada hile yapmışlardı. Atları kollayan iki adamları daha vardı. Bundan daha uygun bir zaman bulamazlardı. Ayrıca, yabanıllar herhangi bir gün tepelerine binebilirdi artık. Bu gerçekleşmeden önce buradan iyice uzakta olmaya niyetliydi Chett. Yaşamak istiyordu.

Gece Nöbetçileri'nin üç yüz yeminli kardeşi kuzeye at sürmüştü, Kara Kale'den iki yüz ve Gölge Kule'den yüz adam. Hayatta olanların gördüğü en büyük keşif gezisiydi bu, Nöbet kuvvetinin yaklaşık üçte biri. Ben Stark'ı, Waymar Royce'u ve kaybolan diğer korucuları bulmak, yabanılların kasabalarını neden terk ettiğini öğrenmek için yola çıkmışlardı. Stark ve Royce'a, Sur'dan ayrıldıkları zamankinden daha yakın değillerdi ama yabanılların nereye gittiklerini öğrenmişlerdi: Tanrıların unuttuğu Ayazdiş'in buzlu tepelerine. Yabanıllar sonsuza kadar orada çöküp kalabilirdi ve bu, Chett'in çıbanlarını hiç azdırmazdı.

Ama hayır. Aşağı iniyorlardı. Sütnehri'nin aşağısına.

Chett gözlerini kaldırdı, işte oradaydı. Nehrin taşlı kıyıları buz saçaklarıyla püsküllenmişti, süt gibi beyaz suları Ayazdiş'ten çıkıp durmaksızın aşağı akıyordu. Ve şimdi, Mance Rayder ve yabanılları da aynı yoldan aşağı iniyordu. Thoren Smallwood üç gün önce eli ayağına dolaşmış halde geri dönmüştü. Thoren keşif grubunun gördüklerini Yaşlı Ayı'ya anlatırken, adamı Kedge Akgöz de diğerleriyle konuşmuştu. "Henüz dağ eteklerinin epey yukarısındalar ama geliyorlar," demişti Kedge ellerini ateşte ısıtırken. "Öncü kuvvetin başında Köpekbaşlı Harma var, pis sürtük. Goady, Köpekbaşlı'nın kampına gizlice yanaştı ve onu ateşin yanında gördü. Şu aptal Tumberjon kadına bir ok saplamaya niyetlendi ama Smallwood aklıselim davrandı."

Chett tükürmüştü. "Kaç kişiler, söyleyebilir misin?"

"Çok fazla. Yirmi ya da otuz bin, saymak için oyalanmadık. Harma'nın öncü kuvvetinde beş yüz kişi var, hepsi atlı."

Ateşin etrafındaki adamlar huzursuzca bakışmıştı. Bir düzine atlı yabanıl görmek bile ender rastlanır bir şeydi ve beş yüz...

"Smallwood, beni ve Bannen'ı öncülerin etrafından dolaşıp ana kafileye bakmamız için gönderdi," diye devam etmişti Kedge. "Sonları, sınırları yoktu. Donmuş bir nehir gibi ağır ağır ilerliyorlar, günde dört ya da beş mil, ama kasabalarına geri dönmeye niyetliymiş gibi de görünmüyorlar. Kafilenin yarısından çoğu kadınlar ve çocuklardı, hayvanlarını önlerinde yürütüyorlardı; keçiler, koyunlar, hatta kızak çeken yaban öküzleri. Kızakları kürk balyalarıyla, et parçalarıyla, tavuk kafesleriyle, yağ yayıklarıyla, çıkrıklarla, sahip oldukları her lanet şeyle doldurmuşlar. Katırlar ve atlar öyle yüklü ki, görseniz belleri kırılacak sanırsınız. Kadınlar da öyle."

"Ve Sütnehri'ni takip ediyorlar?" demişti Lark.

"Öyle dedim, demedim mi?"

Sütnehri, yabanılları İlk İnsanlar'ın Yumruğu'nun önünden, Gece Nöbetçileri'nin kamp kurduğu kadim çemberkalenin dibinden geçirecekti. Bir zerre mantığı olan her adam, tası tarağı toplayıp Sur'a geri dönme vaktinin geldiğini görebilirdi. Yaşlı Ayı, Yumruk'u kazıklarla, çukurlarla ve mancınıklarla kuvvetlendirmişti ama böyle bir ordunun karşısında bütün bunlar beyhudeydi. Burada kalırlarsa girdaba çekilip yutulacaklardı.

Ve Thoren Smallwood *saldırmak* istiyordu. Şeker Donnel Tepe, Sör Mallador Locke'ın yaveriydi ve Smallwood geçen gece Locke'ın çadırına gitmişti. Sör Mallador, yaşlı Sör Ottyn Wythers'la aynı kanıdaydı, bir an

önce Kara Kale'ye geri çekilmek için ısrar ediyordu fakat Smallwood adamı aksine ikna etmek istiyordu. Thoren'in, "Şu, Sur'un Ötesindeki Kral, bizi asla o kadar uzak kuzeyde aramaz," dediğini rapor etmişti Şeker Donnel. "Ve o büyük ordusu, ayaklarını sürüye sürüye ilerleyen bir hayvan sürüsü sadece, kılıcın hangi ucunu tutacağını bile bilmeyen işe yaramaz ağızlarla dolu. Tek darbe bütün mücadele şevklerini kırar ve uluyarak ağıllarına geri dönerler, bir elli sene daha çıkmamak üzere."

Otuz bine karşı üç yüz. Chett, buna rütbelilerin çılgınlığı demişti ama daha da çılgınca olan Sör Mallador Locke'ın ikna olmasıydı ve iki adam Yaşlı Ayı'yı da ikna etmek üzereydi. "Eğer daha fazla beklersek bu şansı kaybederiz ve bir daha asla bulamayız," diyordu Smallwood onu dinleyen herkese. Buna karşılık Sör Ottyn Wythers, "Biz, diyar halkını koruyan kalkanız. İyi bir amaca hizmet etmeyecekse kalkanını çıkarıp atmazsın," demişti ama Thoren Smallwood, "Bir kılıç dövüşünde en iyi savunma, düşmanını katledecek, hızlı bir darbe indirmektedir, bir kalkanın arkasına büzüşmek değil," diye karşılık vermişti.

Ama komuta ne Smallwood'da ne de Wythers'taydı. Komuta Lord Mormont'taydı ve Yaşlı Ayı diğer keşifçilerin dönmesini bekliyordu; Jarman Buckwell'i ve Dev Merdiveni'ne tırmanan adamları, Çığlık Geçidi'ni araştırmaya giden Qhorin Yarımel'i ve Jon Kar'ı. Fakat Buckwell ve Yarımel'in dönüşü gecikmişti. *Büyük ihtimalle öldüler.* Jon Kar'ı, o piç kıçına saplanmış bir yabanıl mızrağıyla birlikte, çıplak bir dağ tepesinde masmavi kesilmiş ve donmuş halde yatarken hayal etti Chett. Bu düşünce onu gülümsetti. *Umarım pis kurdunu da öldürmüşlerdir.*

"Burada ayı filan yok," dedi aniden. "Bu izler eski. Yumruk'a dönüyoruz." Geri dönmeye en az onun kadar hevesli olan köpekler Chett'in ayaklarını neredeyse yerden kesiyordu. Belki de karınlarının doyurulacağını düşünmüşlerdi. Chett güldü. İyice kızgın ve saldırgan olmaları için hayvanları üç gündür beslememişti. Bu gece, karanlığa karışıp kaçmadan önce, köpekleri at sıralarının arasına salacaktı, Şeker Donnel Tepe ve Düztaban Karl hayranların iplerini kestikten sonra. *Yumruk'un her tarafında, hırıldayan tazılar ve ürkmüş atlar olacak, ateşlerin arasında koşup çemberduvara atlayacaklar ve çadırları çiğneyecekler.* Bütün o karmaşanın içinde, herhangi biri on dört kardeşin yokluğunu fark edene kadar saatler geçebilirdi.

Lark bu sayının iki katını getirmek istemişti ama nefesi balık kokan aptal bir Kız Kardeşliden ne beklenebilirdi ki? Yanlış kulağa tek kelime

fısılda ve daha ne olduğunu anlayamadan boyun bir baş kısalsın. Hayır, on dört iyi bir sayıydı; gerekeni yapmak için yeterli fakat sırlarını saklayamayacak kadar çok değil. Adamların çoğunu bizzat Chett toplamıştı. Minik Paul onunkilerden biriydi, bir salyangozdan daha ağır hareket etmesine rağmen Sur'daki en kuvvetli adam oydu. Sıkıca kucaklayarak bir yabanılın omurgasını kırmıştı. Adını, en sevdiği silahtan alan Kama da onların arasındaydı. Kardeşlerin Sessizayak dediği küçük, saçları kırlaşmış adam da vardı; gençliğinde yüz kadına tecavüz etmişti, aletini içlerine sokana kadar kadınların onu ne gördüğünü ne de duyduğunu anlatıp böbürlenmekten hoşlanıyordu.

Plan, Chett'e aitti; zeki olan oydu. Piç Jon Kar, yerine şişko domuz arkadaşını yerleştirmek için onu işinden etmeden evvel dört mutlu yıl boyunca yaşlı Üstat Aemon'ın kâhyalığını yapmıştı. Bu gece Sam Tarly'yi öldürürken, "Jon Kar'a sevgilerimi ilet," diye fısıldamayı planlıyordu kulağına, Sör Domuzcuk'un boğazını, kanını kat kat yağın arasından dışarı akıtmak için kesmeden hemen önce. Chett kuzgunları tanıyordu, orada Tarly'yle yaşayacağından fazla bir sorun olmayacaktı. Bıçağın tek dokunuşu, ödleğin pantolonuna pisleyip hayatı için zırlamasına yetecekti. *Bırak yalvarsın, hiç işine yaramayacak.* Domuzcuk'un boğazını kestikten sonra kuşların kaçması için kafesleri açacaktı, böylece Sur'a hiç haber uçmayacaktı. Sessizayak ve Minik Paul, Yaşlı Ayı'yı öldüreceklerdi. Kama, Blane'in işini bitirecekti ve Lark'la kuzenleri, daha sonra izlerini sürmemeleri için Bannen'ı ve yaşlı Dywen'i susturacaklardı. On beş gündür erzak biriktiriyorlardı. Şeker Donnel ve Düztaban Karl atları hazır edecekti. Mormont'un ölümüyle, komuta yaşlı ve zayıf bir adam olan Sör Ottyn Wyhters'a geçecekti. *Wyhters daha güneş batmadan Sur'a dönmek için koşturacak, arkamızdan birilerini yollayarak adam da ziyan etmeyecek.*

Onlar Chett'i çekiştirirlerken, köpekler ağaçların arasında koşuşturuyordu. Yeşilliğin ardında yukarı uzanan Yumruk'u görebiliyordu Chett. Gün öyle karanlıktı ki Yaşlı Ayı meşaleleri yaktırmıştı, taşlı ve dik tepenin zirvesini taçlandıran çemberduvarın etrafında kocaman bir meşale halkası yanıyordu. Üç kişi küçük bir derenin karşısına geçtiler. Su çok soğuktu ve yüzeyde buz tabakaları yayılıyordu. "Ben deniz kıyısına doğru gideceğim," dedi Kız Kardeşli Lark. "Ben ve kuzenlerim. Kendimize bir tekne yapacağız ve Kız Kardeşler'e, evimize döneceğiz."

Ve evde, sizi kaçak olarak belleyip o aptal kafalarınızı uçuracaklar, diye düşündü Chett. Yemini ettikten sonra Gece Nöbetçileri'nden ayrılmanın

yolu yoktu. Seni Yedi Krallık'ın herhangi bir yerinde yakalar ve öldürürlerdi.

Ollo Kesikel de Tyrosh'a yelken açmaktan bahsediyordu; orada, insanın basit bir hırsızlık yüzünden elini kaybetmediğini ya da yatakta bir şövalyenin karısıyla birlikte basıldı diye, hayatını donarak heba etmek üzere uzaklara gönderilmediğini iddia ediyordu. Chett onunla birlikte gitmeyi düşünmüştü ama Tyroshlar'ın kadınsı ve ağdalı dillerini konuşamıyordu. Hem, Tyrosh'ta ne yapabilirdi ki? Cadı Bataklığı'nda büyürken herhangi bir zanaat edinmemişti. Chett'in babası bütün hayatını başka adamların tarlalarını belleyip sülük toplayarak geçirmişti. Kalın deri ayakkabıları dışında çırılçıplak soyunur, çamurlu suların içine girerdi. Sudan çıktığında ayak bileklerinden göğsüne kadar sülükle kaplanmış olurdu. Vücudundaki hayvanları Chett'e çıkarttırırdı bazen. Bir keresinde, sülüklerin bir tanesi Chett'in avucuna yapışmıştı, Chett de elini tiksintiyle duvara vurup hayvanı ezmişti. Bu yüzden babasından fena bir dayak yemişti. Üstatlar bir düzine sülüğü bir meteliğe satın alıyordu.

Lark canı istiyorsa memleketine gidebilirdi, o kahrolası Tyroshlu da öyle ama Chett gitmeyecekti. Cadı Bataklığı'nı bir kez daha görmek istemiyordu. Kendi adına, Craster Kalesi'nin görünüşünden hoşlanmıştı. Orada büyük bir lord olarak yaşamıştı Craster, Chett neden yaşayamasındı? İşte bu komik olurdu. Sülükçü'nün oğlu Chett, kale sahibi bir lord. Sancağı, pembe zemin üstünde bir düzine sülük olabilirdi. Ama neden sadece lordlukta kalacaktı? Belki de bir kral olmalıydı. *Mance Rayder bir karga olarak başladı. Ben de tıpkı onun gibi kral olabilirim ve birkaç kadınım olur.* Craster'ın on dokuz karısı vardı, üstelik, henüz yatağına almaya fırsat bulamadığı küçük kızları hesaba katılmadan. Karılarının yarısı Craster kadar çirkin ve yaşlıydı ama bu sorun değildi. Chett, yaşlı olanları yemek ve temizlik işlerinde kullanır, onlara havuç toplatıp domuzları besletirdi. Genç kızlar da yatağını ısıtır ve onun çocuklarını doğururdu. Minik Paul'un bir kucaklayışından sonra Craster itiraz etmezdi.

Köstebek Kasabası'nda parayla birlikte olduğu fahişelerden başka kadın tanımamıştı Chett. Genç bir delikanlıyken, köylü kızlar yüzüne bir kez bakar, çıbanlarını ve yağ bezelerini gördüklerinde tiksintiyle başlarını çevirirlerdi. İçlerinde en kötüsü o sürtük Bessa'ydı. Bacaklarını Cadı Bataklığı'ndaki her delikanlı için açıyordu. O bacakların kendisi için de açılacağını düşünmüştü Chett. Hatta, Bessa'nın kır çiçeklerini sevdiğini duyunca bütün bir sabahı ona çiçek toplayarak harcamıştı ama kız sadece

Chett'in yüzüne gülmüş ve onunla yatağa girmektense, babasının sülükleriyle yatacağını söylemişti. Chett'in bıçağı içine girince kesmişti kız kahkaha atmayı, yüzündeki ifade o kadar tatlıydı ki bıçağı çıkarıp tekrar kızın içine sokmuştu. Chett'i, Yediçay'ın aşağısına yakın bir yerde yakalamışlardı. Lord Walder Frey yargılamayı yapmak için bizzat gelmeye tenezzül bile etmemişti, *piçlerinden* birini yollamıştı; şu Walder Nehir'i. Sonra, pis kokulu şeytan Yoren'le birlikte Sur'a doğru yürürken bulmuştu Chett kendini. Bir tatlı anın karşılığını ödetmek için bütün hayatını elinden almışlardı.

Ama şimdi hayatını geri almaya kararlıydı Chett, Craster'ın kadınlarını da istiyordu. O çarpık, yaşlı yabanıl işin doğrusunu biliyordu. *Sana karılık yapmasını istediğin kadını alırsın ve belki çıbanlarına dikkat etmez diye ona çiçek filan vermezsin.* Chett aynı hatayı tekrar yapmaya niyetli değildi.

İşe yarayacak, diye söz verdi kendine yüzüncü kez. *Temiz bir şekilde halledebilirsek.* Sör Ottyn, Gölge Kule'ye doğru güneye gidecekti; Sur'a varmanın en kısa yolu buydu. *Bizimle uğraşmayacak, Wythers yapmaz, bütün istediği tek parça halinde geri dönmek olacak.* Öte yandan Thoren Smallwood saldırı için ilerlemek isteyecekti ama Sör Ottyn eskiden beri ziyadesiyle ihtiyatlıydı ve rütbesi daha yüksekti. *Bizim için hiçbir şey fark etmez, Smallwood biz gittikten sonra istediğine saldırabilir. Niye umursayalım ki? İçlerinden herhangi biri Sur'a dönmeyi başarsa bile kimse bizi aramaya gelmez, diğerleriyle birlikte öldüğümüzü düşünürler.* Bu yeni bir düşünceydi ve Chett'i bir an için cezbetmişti. Ama yetkinin Smallwood'a geçmesi için Sör Ottyn'i ve Sör Mallador Locke'ı da öldürmeleri gerekirdi ve iki adam da gece gündüz çok iyi korunuyordu... hayır, risk çok büyüktü.

"Chett," dedi Minik Paul, muhafız ağaçlarının ve asker çamların arasındaki av patikasında güç bela yürürlerken, "kuş ne olacak?"

"Hangi kahrolası kuş?" diye sordu Chett. Bir kuş hakkında gevezelik eden bir koyun kafalı, Chett'in istediği son şeydi şu an.

"Yaşlı Ayı'nın kuzgunu," dedi Minik Paul. "Mormont'u öldürürsek kuşunu kim besleyecek?"

"Kimin umurunda? İstiyorsan kuşu da öldür."

"Bir kuşa zarar vermek istemiyorum," dedi iri adam. "Ama bu konuşan bir kuş. Ya yaptıklarımızı anlatırsa?"

Kız Kardeşli Lark güldü. "Minik Paul'un kafası, kalelerin kalası," diye alay etti.

“Kes sesini,” dedi Minik Paul tehditkâr bir tonla.

İri adam iyice öfkelenmeden önce, “Paul,” dedi Chett, “yaşlı adamı boğazı kesilmiş bir halde kendi kanının içinde yatarken gördüklerinde, birinin onu öldürdüğünü bir kuştan duymalarına gerek kalmayacak.”

Minik Paul bu cevabı biraz düşündü. “Doğru,” dedi sonra. “O halde kuş bende kalabilir mi? O kuşu seviyorum.”

“Senindir,” dedi Chett sırf adamın çenesini kapatmak için.

“Acıkırsak kuşu yiyebiliriz,” dedi Lark.

Minik Paul tekrar öfkelendi. “En iyisi benim kuşumu yemeye kalkışma Lark. En iyisi kalkışma.”

Chett, ağaçların arasından süzülen sesleri duyabiliyordu. “Lanet olasıca çenelerinizi kapayın, ikiniz de. Yumruk’a geldik sayılır.”

Tepenin batı yüzüne yakın bir yere çıktılar ve eğimin daha az olduğu güney yüzüne doğru yürüdüler. Ormanın kenarında bir düzine adam ok talimi yapıyordu. Ağaçların gövdelerine çizdikleri hedeflere ok atıyorlardı. “Bakın,” dedi Lark. “Yaylı bir domuz.”

En yakındaki yaycı bizzat Sör Domuzcuk’tu elbette; Chett’in, Üstat Aemon’ın yanındaki yerini çalan şişko çocuk. Samwell Tarly’yi görmek bile Chett’i öfkeyle dolduruyordu. Üstat Aemon’ın kâhyalığını yaparken o güne kadar bildiği en iyi hayatı yaşamıştı Chett. Yaşlı ve kör adam talepkâr değildi, üstelik üstadın isteklerinin çoğunu Clydas yerine getiriyordu. Chett’in görevleri kolaydı: Kuşluğu temizlemek, ateş yakmak, birkaç kap yemek getirmek... ve Aemon bir kez bile vurmamıştı ona. *Sadece soylu olduğu ve okumayı bildiği için elini kolunu sallayarak gelip beni postalayabileceğini düşünüyor. Boğazını kesmeden önce bıçağımı okumasını isterim belki.* “Siz gidin,” dedi diğerlerine, “ben bunu izlemek istiyorum.” Köpekler, tepede kendilerini bekleyen yiyecekler olduğunu zannettiklerinden, diğerleriyle birlikte gitmek için tasmaları çekiştiriyordu. Chett çizmesinin burnuyla dişiyi tekmeledi ve köpekler biraz sakinleşti.

Ağaçların arasından, kendi boyu kadar bir yayla cebelleşen şişman çocuğu izledi. Bütün dikkatini yaptığı işe veren çocuğun ay şekilli kırmızı yüzü çarpılmıştı. Önünde toprağa saplı üç ok duruyordu. Tarly oku yaya yerleştirdi, ipi gerdi, nişan almak için uzunca bir an çekili tuttu ve bıraktı. Ok yeşilliğin içinde kayboldu. Chett yüksek sesle güldü, tatlı bir tiksinti kahkahasıydı bu.

Herkesin Efkârlı Edd diye çağırdığı gri saçlı yaver Edd Tolett, “O oku asla bulamayacağız ve ben suçlanacağım,” dedi. “Atımı kaybettiğimden

beri ne zaman bir şey kaybolsa hemen bana bakıyorlar. Atım beyazdı ve kar yağıyordu, ne bekliyorlardı ki?"

Lord Kar'ın arkadaşlarından biri olan Grenn, "Oku rüzgâr götürdü," dedi. "Yayı sabit tutmaya çalış Sam."

"Çok ağır," diye sızlandı şişman çocuk ama bir ok daha çekti. Bu seferki, hedefin üç metre yukarısındaki dalların arasından geçerek havaya uçtu.

"Şu ağacın yapraklarından birini yere düşürdüğünden eminim," dedi Efkârlı Edd. "Sonbahar hızla çöküyor, yapacak bir şey yok." İç geçirdi. "Ve sonbaharı neyin takip ettiğini hepimiz biliyoruz. Tanrılar, üşüyorum. Son oku da fırlat Samwell, dilim damağımda donuyor sanırım."

Sör Domuzcuk yayı indirdi. Chett, çocuğun haykırarak ağlamaya başlayacağını düşündü. "Çok zor."

"Tak, çek, bırak," dedi Grenn. "Hadi."

Şişman çocuk itaatkâr bir şekilde son okunu topraktan çıkardı, uzunyayına taktı, çekti ve bıraktı. Bunları seri bir şekilde yapmıştı, ilk iki seferde olduğu gibi gözlerini kısıp oka uzun uzun ve dikkatlice bakmadan. Ok, kömürle çizilmiş hedefin göğsünün altına girdi ve titrer şekilde saplı kaldı. "Onu vurdum." Sör Domuzcuk'un sesi şaşkındı. "Grenn, gördün mü? Onu *vurdum*."

"Oku kaburgalarının arasına soktun derim," dedi Grenn.

"Onu öldürdüm mü?" diye sordu şişman çocuk.

Tolett omuz silkti. "Akciğerlerinden birini delmiş olabilirdin, bir akciğeri olsaydı tabii. Kural olarak çoğu ağacın yoktur." Yayı Sam'in elinden aldı. "Ama daha kötü atışlar gördüm. Evet, birkaç tane de kendim yaptım."

Sör Domuzcuk ışıldıyordu. Ona bakınca gerçekten bir şey *becerdiğini* sanabilirdi insan. Ama Chett'i ve köpekleri gördüğünde delikanlının gülümsemesi kayboldu.

"Bir ağacı vurdun," dedi Chett. "Bakalım karşındakiler Mance'in delikanlıları olduğunda nasıl atış yapacaksın. Kollarını açıp yapraklarını hışırdatarak öylece durmayacak onlar, ah hayır. Üstüne gelecekler, yüzüne bağıracaklar ve bahse girerim ki sen pantolonuna pisleyeceksin. İçlerinden biri baltasını senin şu küçük domuz gözlerinin tam ortasına yerleştirecek. Duyduğun son şey, baltanın kafatasına girerken çıkardığı *dank* sesi olacak."

Şişman çocuk titriyordu. Efkârlı Edd elini çocuğun omzuna koydu. "Kardeşim," dedi ciddi bir tavırla, "senin başına böyle bir şey gelmiş

olması, Samwell'in de aynı talihsizliği yaşayacağı anlamına gelmez."

"Neden bahsediyorsun Tolett?"

"Senin kafatasını ikiye ayıran baltadan. Beyninin yarısının yere aktığı ve köpekler tarafından yendiği doğru mu?"

Hantal öküz Grenn güldü ve hatta Samwell Tarly bile hafifçe gülümsemeyi başardı. Chett en yakınındaki köpeği tekmeledi, hayvanların tasmalarını çekti ve tepeye tırmanmaya başladı. *İstediğin kadar gülümse Sör Domuzcuk. Bu gece kimin güleceğini göreceğiz.* Tolett'i de öldürmek için vaktinin olmasını dilerdi. *At suratlı, iç karartan bir aptal, işte Tolett bu.*

Tırmanış, Yumruk'un en hafif eğime sahip olan güney yüzünde bile dikti. Köpekler yolun yarısında havlamaya ve Chett'i çekiştirmeye başladılar, birazdan besleneceklerini sanıyorlardı. Chett hayvanlara çizmelerini tattırdı ve kendisine havlayan iri, çirkin köpek için kamçısını şaklattı. Köpekleri bağladıktan sonra rapor vermeye gitti. Yaşlı Ayı'nın büyük siyah çadırının önünde, "İzler tıpkı Dev'in söylediği gibiydi ama köpekler koku alamadı," dedi Mormont'a. "Nehrin aşağısında böyleydi, izler eski olabilir."

"Yazık." Lord Kumandan Mormont'un kel bir kafası ve griye çalan kabarık sakalları vardı, sesi de göründüğü kadar yorgun çıkıyordu. "Bir parça taze et hepimize iyi gelirdi." Yaşlı adamın omzundaki kuzgun başını sallayıp tekrar etti, *"Et. Et. Et."*

Kahrolası köpekleri pişirebiliriz, diye düşündü Chett ama Yaşlı Ayı onu gönderene kadar çenesini kapalı tuttu. *Ve başımı bu adamın karşısında son kez eğdim,* dedi kendine memnuniyetle. Hava daha da soğumuştu sanki, halbuki bunun mümkün olmadığına dair yemin edebilirdi insan. Köpekler, donmuş çamurun ortasında sefilce birbirlerine yaklaştılar. Chett de bir an onların arasına kıvrılmak istedi. Ama bunu yapmak yerine, nefes alabilmek için ağzında ince bir açıklık bırakarak siyah yün kaşkolünü yüzüne sardı. Hareket ettiği sürece daha az üşüdüğünü fark etti, elindeki ekşi yaprak demetiyle birlikte ağır ağır duvarın çevresini yürümeye başladı, nöbetteki kara kardeşlerle bir iki yaprak paylaşıyor, neler konuştuklarını dinliyordu. Gündüz nöbetindeki hiçbir adam Chett'in planına dahil değildi ama buna rağmen adamların neler düşündüğünü öğrenmek iyiydi.

Düşündüklerinin çoğu, uğursuz havanın çok soğuk olduğu hakkındaydı.

Gölgeler uzarken şiddetlenen rüzgâr, çemberduvarın taşlarının arasında titredikçe yüksek ve tiz bir ses çıkarıyordu. "Bu sesten nefret ediyorum," dedi Dev. "Çalıların içinde süt için ağlayan bir bebeğe benziyor."

Chett, çemberi tamamlayıp köpeklerin yanına döndüğünde Lark'ın onu beklediğini gördü. "Rütbeliler Yaşlı Ayı'nın çadırındalar yine, hararetli bir şekilde konuşuyorlar."

"Onlar böyledir," dedi Chett. "Onlar soylu, Blane haricinde hepsi, şarap yerine kelimelerle sarhoş olurlar."

Lark daha yakına sokuldu. Yakınlarda kimsenin olmadığından emin olmak için etrafa bakınarak, "Peynir akıllı, kuş hakkında konuşmaya devam ediyor," diye uyardı. "Şimdi de kahrolası kuş için yem saklayıp saklamadığımızı soruyor."

"O bir kuzgun," dedi Chett. "Leş yiyor."

Lark sırıttı. "Paul'un leşini yer belki."

Ya da seninkini. İri adama Lark'tan daha çok ihtiyaçları varmış gibi geliyordu Chett'e. "Minik Paul'la ilgili endişelenmeyi bırak. Sen vazifeni yap, o da kendisininkini yapacak."

Chett, Kız Kardeşliden kurtulup kılıcını bilemek için oturduğunda alacakaranlık, ağaçların arasında sürünmeye başlamıştı. Ellerinde eldiven varken kılıç bilemek zor işti ama onları çıkarmaya niyeti yoktu. Bu kadar soğukta çıplak elle çeliğe dokunan her aptal, derisinin bir parçasını kaybederdi.

Güneş battığında köpekler inledi. Chett hayvanlara su verdi ve lanet okudu. "Yarım gece daha sabredin ve sonra kendinize bir ziyafet çekeceksiniz." O sırada burnuna akşam yemeğinin kokusu geldi.

Chett, aşçı Gage'den bir parça sert ekmek, bir kâse bezelye ve domuz pastırması çorbasını alırken Dywen yemek ateşinin başındaydı. "Orman çok sessiz," diyordu yaşlı ormancı. "Nehrin kenarında hiç kurbağa yok, karanlıkta öten baykuşlar yok. Bundan daha ölü bir orman görmedim."

"Senin dişlerin de epey ölü," dedi Hake.

Dywen ahşap dişlerini birbirine vurdu. "Hiç kurt da yok. Önceden vardı ama şimdi yok. Sizce nereye gittiler?"

"Sıcak bir yere," dedi Chett.

Ateşin başında oturan on iki tuhaf kardeşten dördü Chett'in adamıydı. Chett yemeğini yerken, herhangi bir kırılma belirtisi gösterip göstermediklerini anlamak için her birini kısık, sert bakışlarla süzdü. Kama yeterince sakin görünüyordu, her gece yaptığı gibi sessizce oturmuş bıçağını biliyordu. Şeker Donnel Tepe rahatça dalga geçiyordu; beyaz dişleri, dolgun kırmızı dudakları, omuzlarına sanat eseri gibi dökülen sarı saçları vardı ve bir Lannister'ın piçi olduğunu iddia ediyordu. Belki de

öyleydi. Chett’in ne güzel delikanlılara ne de piçlere karşı hayranlığı vardı ama Şeker Donnel sakinliğini koruyormuş gibi görünüyordu.

Chett, kardeşlerin Testere dediği ormancıdan o kadar emin değildi, lakabını horlaması yüzünden almıştı adam, ağaçlarla ilgisi yoktu. Testere öyle huzursuz görünüyordu ki bir daha asla horlamayabilirdi. Maslyn’in durumu daha da beterdi, dondurucu rüzgâra rağmen yüzünden terler akıyordu. Ter damlaları ateşin ışığında yüzlerce küçük ıslak mücevher gibi parlıyordu. Maslyn yemek de yemiyordu, kokusu midesini bulandırıyormuş gibi çorbasına bakıyordu sadece. *Bu adama dikkat etmeliyim,* diye düşündü Chett.

“Toplanın!” Ses, bir düzine boğazdan bir anda yükseldi ve tepedeki kampın her yerine hızlıca yayıldı. “Gece Nöbetçileri’nin adamları! Merkez ateşin başında toplanın!”

Chett kaşlarını çatarak çorbasını bitirdi ve diğer adamları takip etti.

Yaşlı Ayı ateşin önünde duruyordu; Smallwood, Locke, Wythers ve Blane arkasında sıralanmışlardı. Mormont siyah, kalın bir kürk pelerin giymişti. Omzuna tünemiş kuzgunu, gagasıyla kürkün tüylerini tarıyordu. *Bu iyi olamaz.* Chett, Kahverengi Bernarr’la Gölge Kule’den gelen bir adamın arasına sıkıştı. Ormandaki gözcüler ve çemberduvardaki nöbetçiler hariç herkes toplandığında Mormont boğazını temizledi ve tükürdü. Tükürüğü daha yere düşmeden dondu. “Kardeşlerim,” dedi yaşlı adam, “Gece Nöbetçileri’nin adamları.”

“Adamlar!” diye bağırdı kuzgun. *“Adamlar! Adamlar!”*

“Yabanıllar yolda, Sütnehri’ni takip ederek dağlardan aşağı iniyorlar. Thoren, öncü kuvvetlerinin on gün sonra üstümüzde olacağına inanıyor. Yabanılların en tecrübeli süvarileri, Köpekbaşlı Harma ile birlikte öncü kuvvette olacak. Diğerleri, ihtimalle bir artçı kuvvet oluşturacak ya da Mance Rayder’a yakın at sürecek. Savaşçıları seyrek bir şekilde yürüyüş hattı boyunca yayılacak. Öküzleri, katırları ve atları var... ama yeterli değiller. Çoğu yayan olacak, kötü silahlanmış ve eğitimsiz. Taşıdıkları silahlar çelikten ziyade taştan ve kemikten yapılmış olmalı. Omuzlarında kadınların, çocukların, koyun ve keçi sürüleri ile sahip oldukları bütün dünyalığın yükü var. Kısaca, sayılarına rağmen savunmasızlar... *ve burada olduğumuzu bilmiyorlar.* Ya da böyle olması için dua edelim.”

Biliyorlar, diye düşündü Chett. *Seni kahrolası yaşlı irin torbası, biliyorlar, gün doğumu kadar kesin. Qhorin Yarımel hâlâ dönmedi, döndü mü? Jarman Buckwell de öyle. Eğer herhangi biri yakalandıysa, sen de*

gayet iyi biliyorsun ki yabanıllar şimdiye kadar ağızlarından birkaç şarkı almıştır.

Smallwood öne çıktı. “Mance Rayder, Sur’u geçmeye ve Yedi Krallık’a kızıl savaş getirmeye niyetli. Pekâlâ, bu iki kişilik bir oyun. Yarın sabah, biz savaşı ona götüreceğiz.”

“Şafakta bütün gücümüzle at süreceğiz,” dedi Yaşlı Ayı kalabalıktan yükselen mırıltıların arasında. “Kuzeye gideceğiz ve batıdan dolaşıp geri döneceğiz. Döndüğümüz zaman Harma’nın öncü kuvveti Yumruk’u epey geçmiş olacak. Ayazdiş’in etekleri, tuzak için yaratılmış dar ve dönemeçli vadilerle doludur. Yabanılların yürüyüş hattı miller boyunca uzanacak. Aynı anda pek çok noktadan tepelerine binebiliriz ve onları, sayımızın üç yüz değil üç bin olduğuna dair yemin ettirebiliriz.”

“Çok şiddetli bir darbe indireceğiz ve atlılar bizimle yüzleşmek için toparlanamadan uzaklaşmış olacağız,” dedi Thoren Smallwood. “Peşimize düşmeye kalkışırlarsa onlar için beyhude bir kovalamaca yaratacağız, sonra dönüp kafilenin daha aşağıda kalan kısmını tekrar vuracağız. Arabalarını yakacağız, sürülerini dağıtacağız ve mümkün olduğu kadar çok adam katledeceğiz. Eğer bulabilirsek bizzat Mance Rayder’ı. Kırılıp ağıllarına dönerlerse kazandık demektir. Dönmezlerse, onları Sur’a kadar taciz edeceğiz ve arkalarında leşlerden oluşan bir iz bırakmalarını sağlayacağız, ilerleyişlerini işaretlemek için.”

“Binlercesi var,” diye bağırdı biri Chett’in arkasından.

“Öleceğiz.” Korkudan yeşile dönen Maslyn’in sesiydi bu.

“Öl,” diye bağırdı Mormont’un kuzgunu kara kanatlarını çırparak. *“Öl, öl, öl.”*

“Çoğumuz,” dedi Yaşlı Ayı. “Belki hepimiz. Ama bin yıl önce başka bir Lord Kumandan’ın söylediği gibi, bize bu yüzden siyah giydiriyorlar. Yemininizi hatırlayın kardeşlerim. Biz karanlıktaki kılıç, duvardaki gözcüyüz...”

“Soğukta yanan ateş.” Sör Mallador Locke uzunkılıcını çekti.

“Şafak vaktindeki ışık,” diye cevap verdi diğerleri ve daha çok kılıç kınından çıktı.

Sonrasında herkes kılıcını çekiyordu... neredeyse üç yüz kılıç yukarı kalktı ve bir o kadar ses yankılandı, *“Ben uyurları uyandıran nida, diyar halkını koruyan kalkanım!”*

Chett’in diğer seslere katılmaktan başka seçeneği yoktu. Hava, adamların nefesiyle sislenmişti ve alevler çeliğin üstünde parıldıyordu.

Lark'ın ve Sessizayak'ın, onlar gibi koca aptallarmışçasına diğerlerine katıldığını görmek Chett'i memnun etmişti. Bu iyiydi. Vakit bu kadar yaklaşmışken dikkat çekmenin anlamı yoktu.

Adamlar sustuğunda çemberduvarı didikleyen rüzgârın sesi bir kez daha duyuldu. Alevler kıvrılıp titredi, sanki onlar da üşüyordu ve Mormont'un kuzgunu ani sessizliğin içinde bir kez daha bağırdı, "Öl."

Rütbeliler, karınlarını güzelce doyurup bu gece iyice dinlenmelerini salık vererek adamları azlederken, *zeki kuş,* diye düşündü Chett. Köpeklerin yakınında kürkünün altına kıvrıldı, kafası ters gidebilecek şeylerle doluydu. Şu kahrolası yemin, adamlarından birinin fikrini değiştirirse ne yapardı? Ya da Minik Paul unutur da Mormont'u üçüncü yerine ikinci nöbette öldürmeye kalkışırsa? Ya da Maslyn cesaretini kaybederse ya da biri muhbir olmaya karar verirse veya...

Kendini geceyi dinlerken buldu. Rüzgâr, ağlayan bir çocuk gibi duyuluyordu gerçekten. Zaman zaman adamların sesi, bir atın kişnemesi, ateşteki odunların çıtırtısı geliyordu Chett'in kulağına. Ama başka ses yoktu. Çok sessiz.

Bessa'nın suratı gözlerinin önündeydi. *İçine sokmak istediğim şey bıçak değildi,* demek istedi kıza. *Sana çiçekler topladım; yaban gülleri, papatyalar ve altın kupalar, bütün sabahımı aldı.* Kalbi davul gibi vuruyordu, o kadar gürültülüydü ki kalbinin sesinin bütün kampı uyandıracağından korktu. Ağzının çevresindeki sakallar buzla katılaşmıştı. *Bessa'yla birlikte gelen bu duygu da nereden çıktı?* Daha önce, sadece ölürken nasıl göründüğünü hatırlamak için düşünürdü kızı. Onun neyi vardı? Güçlükle nefes alıyordu. Uyumuş muydu? Dizlerinin üstünde doğruldu, ıslak ve soğuk bir şey burnuna dokundu. Chett yukarı baktı.

Kar yağıyordu.

Yanaklarında donan gözyaşlarını hissedebiliyordu. *Bu adil değil,* diye bağırmak istedi. Uğruna uğraştığı her şeyi mahvedecekti kar, bütün özenli planlarını. Yoğun bir yağıştı, her yana iri kar taneleri düşüyordu. Karın içinde erzak zulalarını ya da doğuya doğru takip etmeyi düşündükleri av patikasını nasıl bulacaklardı? *Yeni yağmış karda izler bırakarak yol alırsak, peşimize düşmek için ne Dywen'e ne de Bannen'a ihtiyaç duyacaklar*. Ve kar zeminin şeklini gizlerdi, özellikle de geceleri. Bir at, köklere takılıp tökezleyebilirdi, bir taş yüzünden bacağını kırabilirdi. *İşimiz bitti,* diye fark etti. *Daha başlamadan bitti. Kaybolduk.* Sülükçünün oğlu için bir lord hayatı, benim dediği bir kale, kadınlar ya da bir taç olmayacaktı. Sadece

karnında bir yabanıl kılıcı ve sonra taşsız bir mezar. *Kar her şeyi aldı benden... lanet olası kar...*

Kar, daha önce bir kez mahvetmişti hayatını. Kar ve evcil domuzu.

Chett ayağa kalktı. Bacakları katılaşmıştı. Kar taneleri uzaktaki meşale ışıklarını belli belirsiz turuncu pırıltılara dönüştürmüştü. Beyaz ve soğuk bir böcek bulutunun tacizine uğruyormuş gibi hissediyordu kendini. Böcekler omuzlarına ve kafasına konuyor, burnuna ve gözlerine saldırıyorlardı. Küfrederek kar tanelerini silkeledi. *Samwell Tarly,* diye hatırladı. *Sör Domuzcuk'un hesabım hâlâ görebilirim.* Kaşkolünü yüzüne sardı, başlığını kafasına çekti ve kampın içinden yürüyüp ödleğin uyuduğu yere doğru gitti.

Kar öyle yoğun yağıyordu ki Chett çadırların arasında kayboldu ama sonunda şişman çocuğun kuzgun kafesleriyle bir kayanın arasına kurduğu küçük ve dar rüzgâr siperini gördü. Tarly, siyah yün battaniyelerden ve kabarık kürklerden oluşan bir yığının altına gömülmüştü. Kar ağır ağır düşerek çocuğu örtüyordu. Sam yumuşak ve yuvarlak bir dağ gibi görünüyordu. Çelik, derinin üstünde, Chett'in hançerini kınından çıkardığı kadar hafif bir şekilde fısıldadı. Kuzgunlardan biri gakladı. Siyah gözleriyle kafesin çubuklarının arasından bakarken, "Kar," diye homurdandı bir diğeri. İlk kuzgun tekrar etti, "Kar." Chett, dikkatli adımlar atarak kuzgunları geçti. Sol elini şişman çocuğun ağzına bastırıp çığlıklarını boğacaktı ve sonra...

Uuuuuuuuuhoooooooooo.

Chett durdu, küfürlerini yutarak kamp boyunca titreyen boru sesini dinledi; zayıf ve uzak ama aşikâr. *Şimdi değil. Tanrılar kahretsin, ŞİMDİ değil!* Yaşlı Ayı, yaklaşan herhangi birine karşı uyarı amacıyla, Yumruk'un çevresindeki ağaç çemberine uzakgörenler yerleştirmişti. *Jarman Buckwell, Dev Merdiveni'nden döndü,* diye tahmin etti Chett, *ya da Qhorin Yarımel, Çığlık Geçidi'nden.* Borunun tek ötüşü kardeşlerin dönüşünü haber veriyordu. Dönen Yarımel'se, Jon Kar da onunla birlikte olabilirdi, sağ olarak.

Sam Tarly şişmiş gözleriyle kalktı ve kafası karışmış bir halde kara baktı. Kuzgunlar gürültüyle gaklıyordu ve Chett köpeklerin havladığını duyuyordu. *Kahrolası kampın yarısı uyandı.* Seslerin kesilmesini beklerken, eldivenli parmakları hançerin kabzasını sıkı sıkı kavradı. Ama boru sesi, kaybolduktan bir an sonra tekrar duyuldu, daha yüksek ve daha uzun.

Uuuuuuuuuuuuhoooooooooooo.

Sam Tarly'nin, "Tanrılar," diye inlediğini duydu Chett. Şişman çocuk dizlerinin üstünde doğruldu, ayakları battaniyelere ve kürklere dolandı.

Örtüleri tekmeleyip yanındaki kayaya astığı örgü zırhına uzandı. Koca bir çadıra benzeyen zırhlı yeleği kafasından geçirip içine girmek için debelenirken orada duran Chett'i gördü. "İki tane miydi?" diye sordu. "Rüyamda iki üfleme duydum sanki..."

"Rüya değildi," dedi Chett. "İki üfleme Nöbet'i silah kuşanmaya çağırır. İki üfleme düşmanın yaklaştığını haber verir. Oralarda bir yerde, üstünde domuzcuk yazan bir balta var şişman çocuk. İki üfleme *yabanıllar* demektir." Çocuğun ay gibi kocaman yüzündeki korku Chett'e gülme arzusu verdi. "Hepsi yedi cehenneme gitsin. Kahrolası Harma. Kahrolası Mance Rayder. Kahrolası Smallwood, yabanıllar bir on gün daha burada..."

Uuuuuuuuuuuuuuuuuuhoooooooooooooooooooooooooo.

Ses uzadıkça uzadı, asla susmayacakmış gibi gelene kadar. Kuzgunlar kanat çırpıp çığlıklar atıyordu, kafeslerin içinde uçmaya çalışıp çubuklara çarpıyorlardı ve bütün kamptaki kardeşler ayaklanıyordu; zırhlarını kuşanıyor, kılıç kemerlerini bağlıyor, savaş baltalarına ve yaylarına uzanıyorlardı. Samwell Tarly titreyerek öylece duruyordu; yüzü döne döne etraflarına düşen karla aynı renkteydi. "Üç," diye ciyakladı, "üç kez, üç kere duydum. Asla üç kez üflemezler. Yüzlerce, binlerce yıldır. Üç üfleme..."

"*...Ötekiler* demek." Chett, yarı kahkaha yarı hıçkırık gibi bir ses çıkardı ve aniden iç çamaşırları ıslandı. Sidiğin bacaklarından aşağı aktığını hissediyordu ve pantolonunun önünden buharlar yükseldiğini görüyordu.

Jaime

Bir doğu rüzgârı karmakarışık saçlarının arasından geçti; Cersei'nin parmakları kadar yumuşak ve hoş kokulu. Kürek darbeleri onları soluk pembe şafağa doğru götürürken Jaime teknenin altındaki nehrin akışını hissediyor ve kuşların şarkılarını duyuyordu. Onca zaman karanlıkta kaldıktan sonra dünya o kadar tatlıydı ki Jaime Lannister'ın başı dönüyordu. *Yaşıyorum ve güneş ışığıyla sarhoşum.* Dudaklarından bir kahkaha yükseldi, avlaktan havalandırılan bir bıldırcın kadar ani.

"Sessiz," diye homurdandı fahişe, kaşlarını çatarak. Kaş çatmak, kızın geniş ve çirkin yüzüne gülümsemekten daha çok yakışıyordu. Gerçi, onu bir kez olsun gülümserken görmemişti Jaime. Onu, çivili deri yelek yerine Cersei'nin ipek elbiselerinden birinin içinde hayal ederek kendini eğlendirdi. *Bu kız ipekliler giyebilirse bir inek de giyebilir*.

Ama bu inek kürek çekebiliyordu. Kaba yünden yapılmış kahverengi pantolonunun altındaki baldırları ağaç kütükleri gibiydi ve uzun kol kasları küreklerin her darbesinde gerilip sertleşiyordu. Gecenin yarısı boyunca kürek çektikten sonra bile en ufak bir yorgunluk belirtisi göstermemişti. Jaime'nin, diğer küreği çeken kuzeni Sör Cleos için aynı şeyi söylemek fazla olurdu. *Baktığında iri ve güçlü bir köylü fahişe ama bir soylu gibi konuşuyor, üstelik bir hançer ve uzunkılıç taşıyor. Ah, ama onları kullanabilir mi?* Jaime bunu öğrenmeye kararlıydı, şu prangalardan kurtulur kurtulmaz.

Jaime'nin el bileklerinde demir kelepçeler vardı ve eşleri de ayak bileklerindeydi, otuz santimden daha uzun olmayan ağır bir zincirle birbirlerine bağlanmışlardı. "Bir Lannister olarak verdiğim sözün yeter olmadığını düşünürdünüz bir de," diye alay etmişti onu bağlarlarken. Catelyn Stark sağ olsun, Jaime o esnada çok sarhoştu. Nehirova'dan kaçışlarını yarım yamalak hatırlıyordu. Zindancıyla ilgili bir sorun çıkmıştı ama iri fahişe adamın üstesinden gelmişti. Daha sonra döne döne sonu olmayan bir merdiven tırmanmışlardı. Bacakları otlar kadar zayıf olan Jaime, fahişe dayanması için omzunu verene dek birkaç kez tökezlemişti. Bir noktada onu bir yolcu pelerinine sarmış ve bir teknenin kıç tarafına tıkmışlardı. Jaime, Leydi Catelyn'i, Su Kapısı'ndaki yivli kapının

kaldırılması için birine emir verirken duyduğunu hatırlıyordu. Sör Cleos Frey'i, kraliçeye götürülecek yeni şartlarla birlikte Kral Toprakları'na gönderdiğini itiraz kaldırmaz bir tonla açıklamıştı kadın.

Jaime daha sonra sızmış olmalıydı. Şarap yüzünden uykuluydu ve gerinmek iyi gelmişti; hücredeyken zincirlerinin müsaade etmediği bir lüks. Jaime, ordu ilerlerken eyerinin üstünde uyumayı uzun zaman önce öğrenmişti, bu daha zor değildi. *Tyrion, kendi firarım sırasında nasıl uyuduğumu duyduğunda kusana kadar gülecek.* Ama şimdi uyanıktı ve prangalar rahatsız ediciydi. "Leydim," diye seslendi, "zincirlerimi çıkarırsanız sizin yerinize kürek çekebilirim."

Kız yine kaşlarını çattı, yüzü at dişlerinden ve öfkeli bir kuşkudan ibaretti. "Zincirlerin kalacak Kral Katili."

"Kral Toprakları'na kadar bütün yol boyunca kürek çekmeyi mi düşünüyorsun fahişe?"

"Bana Brienne diyeceksin. *Fahişe* değil."

"Benim adım da Sör Jaime. Kral Katili değil."

"Bir kralı katlettiğini inkâr mı ediyorsun?"

"Hayır. Sen cinsiyetini mi inkâr ediyorsun? Eğer öyleyse, şu pantolonun bağcıklarını çöz ve bana göster." Jaime masum bir şekilde gülümsedi. "Göğüs korsajını açmanı isterdim ama görünüşe bakılırsa bu pek bir şey ispatlamaz."

Sör Cleos terslendi. "Kuzen, nezaket kurallarını unutma."

Lannister kanı bunun damarlarında ince akıyor. Cleos, Jaime'nin halası Genna'nın, ahmak Emmon Frey'den olma oğluydu. Emmon Frey, Genna'yla evlendiği günden beri Lord Tywin'in korkusuyla yaşıyordu. Lord Walder Frey, İkizler'i Nehirova'nın tarafında savaşa soktuğunda, Sör Emmon babasının değil karısının tabiiyetini seçmişti. *Casterly Kayası bu pazarlıktan zararlı çıktı,* diye düşündü Jaime. Cleos bir gelincik gibi görünüyordu, bir ördek gibi dövüşüyordu ve bilhassa yiğit bir dişi koyunun cesaretine sahipti. Leydi Stark, mesajını Tyrion'a ulaştırdığı takdirde onu serbest bırakacağına söz vermişti ve Sör Cleos büyük bir ciddiyetle bunu yapacağına dair yemin etmişti.

O hücrede hepsi epey yemin etmişti, en çok da Jaime. Leydi Catelyn'in onu kaybetmeye biçtiği bedeldi bu. Kadın, iri fahişenin kılıcının ucunu Jaime'nin kalbine dayamış, "Bundan sonra Stark'a ya da Tully'ye karşı asla silahına davranmayacağına dair yemin et. Kardeşini, kızlarımı zarar görmemiş halde iade etmek için verdiği söze riayet etmek zorunda

bırakacağına dair yemin et. Şövalyelik onurun üstüne, Lannister onurun üstüne, Kral Muhafızları'nın Yeminli Kardeşleri'nden biri olma onurun üstüne yemin et. Eski ve yeni tanrıların huzurunda; kız kardeşinin, babanın ve oğlunun hayatları üstüne yemin et ve seni kız kardeşine geri göndereyim. Reddet ve kanını akıtayım," demişti. Kadın kılıcın ucunu döndürürken, çeliğin kıyafetlerini nasıl deldiğini hatırlıyordu Jaime.

Körkütük sarhoş, duvara zincirli ve göğsüne bir kılıç dayanmış halde edilen yeminlerin kutsallığı hakkında Yüce Rahip neler söyleyecek merak ediyorum? Jaime, ne o şişman düzenbazı ne de hizmet ettiğini söylediği tanrıları gerçekten umursuyordu esasen. Leydi Catelyn'in hücreye geldiğinde tekmeleyerek devirdiği kovayı hatırladı. Kızlarıyla ilgili, onur yerine pislik taşıyan bir adama güvendiği için tuhaf bir kadındı. Cesaret edebildiği kadar az güveniyordu aslında. *Tyrion'a umut bağlıyor, bana değil.* "Belki de o kadar aptal değildir," dedi Jaime yüksek sesle.

Gardiyanı yanlış anladı. "Ben aptal değilim. Sağır da değilim."

Jaime kıza karşı nazikti; bu kızla alay etmek o kadar kolay olacaktı ki hiç eğlencesi kalmayacaktı. "Kendi kendime konuşuyordum ve seninle ilgili değildi. Bir hücrede kolayca edinilebilecek bir alışkanlık."

Kız öfkeyle Jaime'ye baktı, kürekleri itti, çekti, itti, tek kelime etmedi.

Güzel olduğu kadar dilbaz. "Konuşmandan asil doğumlu olduğun sonucunu çıkarıyorum."

"Babam Selwyn Tarth'tır. Tanrıların inayetiyle Akşamgüneşi Kalesi Lordu." Bu cevap bile kerhen verilmişti.

"Tarth," dedi Jaime. "Hatırladığım kadarıyla Dar Deniz'de berbat ve kocaman bir kaya. Ve Akşamgüneşi, Fırtına Burnu'na bağlı. Sen nasıl oluyor da Kışyarı'nın Robb'una hizmet ediyorsun?"

"Ben, Leydi Catelyn'e hizmet ediyorum. Ve kendisi, seni sağ salim Kral Toprakları'ndaki kardeşin Tyrion'a götürmemi emretti bana, seninle laf dalaşı yapmamı değil. Sessiz ol."

"Sessizlikten şiştim kadın."

"O halde Sör Cleos'la konuş. Benim canavarlara edecek lafım yok."

Jaime uludu. "Yakınlarda canavarlar mı var? Belki de suyun altında saklanıyorlar? Şu söğütlerin arasında? Ve benim kılıcım bile yok!"

"Öz kardeşinin ırzına geçen, kralını öldüren, masum bir çocuğu ölüme iten bir adam bundan başka bir isim hak etmez."

Masum? O sefil çocuk bizi gözetliyordu. Jaime'nin bütün istediği, Cersei'yle baş başa geçireceği bir saatti. Kuzeye yaptıkları yolculuk uzun

bir işkenceye dönüşmüştü; onu her gün görmek, ona dokunamamak, o gıcırtılı büyük arabanın içinde Robert'ın her gece sarhoş bir halde onun yatağına girdiğini bilmek. Tyrion, Jaime'nin moralini yüksek tutmak için elinden gelen her şeyi yapmıştı ama yeterli olmamıştı. "Cersei'den bahsederken saygılı olacaksın fahişe."

"Benim adım Brienne, *fahişe* değil."

"Bir canavarın seni nasıl çağırdığı neden umurunda?"

"Benim adım Brienne," diye tekrarladı kız, bir tazı kadar inatçıydı.

"Leydi Brienne?" Kız öyle rahatsız görünüyordu ki Jaime bir zayıflık sezdi. "Yoksa, *Sör* Brienne zevkine daha mı uygun olurdu?" Güldü. "Hayır, korkarım olmaz. Bir süt ineğine; kuskun, yüz zırhı ve koşum takımı giydirebilir, sırtına ipek örtüler serebilirsin ama onu bir mücadeleye sürebileceğin anlamına gelmez bu."

"Kuzen Jaime, lütfen, bu kadar kaba konuşmamalısın." Sör Cleos pelerininin altına, Frey Hanedanı'nın ikiz kuleleri ve Lannisterlar'ın aslanıyla dörde bölünmüş bir cübbe giymişti. "Gidilecek uzun bir yolumuz var, kendi aramızda tartışmamalıyız."

"Ben tartışırken kılıç kullanırım kuzen. Leydiyle konuşuyordum. Söyle bana fahişe, Tarth'taki bütün kadınlar senin kadar çirkin mi? Eğer öyleyse erkeklere acırım. Denizdeki kasvetli bir dağda yaşarken, gerçek kadınların nasıl göründüğünü öğrenememişlerdir belki."

"Tarth güzeldir," diye homurdandı fahişe, kürek darbelerinin arasından. "Safir Adası diye anılır. Sessiz ol canavar, ağzını tıkamamı istemiyorsan tabii."

"O da çok kaba, öyle değil mi kuzen?" diye sordu Jaime, Sör Cleos'a. "Ama omurgasında çelik var, hakkını teslim edeyim. Yüzüme karşı canavar demeye cesaret edecek adam azdır." *Ama arkamdan özgürce konuşurlar, hiç şüphem yok.*

Sör Cleos gergin bir şekilde öksürdü. "Leydi Brienne bu yalanları Catelyn Stark'tan duydu şüphesiz. Starklar, sizi kılıçlarla yenmeyi umamazlar sör, bu yüzden zehirli kelimelerle savaşıyorlar artık."

Beni kılıçlarla yendiler, seni şahsiyetsiz ahmak. Jaime bilmiş bir şekilde gülümsedi. Eğer izin verirsen, insanlar bilmiş bir gülümsemeye her türlü anlamı yükleyebilirdi. *Kuzen Cleos bu boktan hikâyeyi gerçekten yuttu mu yoksa göze girmek için debeleniyor mu? Elimizde ne var, dürüst bir koyun kafalı mı yoksa bir dalkavuk mu?*

Sör Cleos gamsız bir şekilde gevezelik etmeye devam etti. "Kral Muhafızları'nın Yeminli Kardeşleri'nden birinin, bir çocuğa zarar vereceğine inanan herhangi bir adam onurun ne anlama geldiğini bilmiyordur."

Dalkavuk. Doğruyu söylemek gerekirse, Brandon Stark'ı o pencereden aşağı ittiği için pişmanlık duymuştu Jaime. Cersei ona sonsuz bir kahır çektirmişti daha sonra, çocuk ölmeyi reddettiğinde. "*Yedi* yaşındaydı Jaime," diye azarlamıştı onu. "Gördüğü şeyi anlamış olsa bile, onu korkutup susturabilirdik."

"Ben düşünmedim. İstediğinin..."

"Sen *asla* düşünmüyorsun. Eğer çocuk uyanır da babasına ne gördüğünü anlatırsa..."

"Eğer eğer eğer." Cersei'yi kucağına çekmişti Jaime. "Eğer uyanırsa onun rüya gördüğünü söyleriz, ona yalancı deriz ve iş en kötüsüne varırsa Ned Stark'ı öldürürüm."

"Ve sonra *Robert* ne yapar sence?"

"Bırak Robert canı ne istiyorsa onu yapsın. Mecbur kalırsam onunla savaşırım. Ozanlar, Cersei'nin Bacak Arası Savaşı koyarlar adını."

"Jaime, bırak beni!" diye köpürmüştü Cersei kalkmak için debelenirken.

Jaime bırakmak yerine öpmüştü onu. Bir an için direnmişti kadın ama sonra, Jaime'nin ağzının altındaki ağzı açılmıştı. Cersei'nin dilindeki şarabın ve karanfilin tadını hatırlıyordu Jaime. Kadın ürpermişti. Jaime'nin eli Cersei'nin korsajına gitmiş ve kumaşı sertçe çekmişti; ipek yırtılmış, kadının göğüsleri özgürce dışarı çıkmıştı ve Stark çocuğu bir zaman için unutulmuştu.

Cersei daha sonra çocuğu hatırlamış ve bir daha asla uyanmayacağından emin olmak için Leydi Catelyn'in bahsettiği adamı mı tutmuştu? *Eğer onun ölmesini isteseydi beni gönderirdi. Üstelik, cinayeti böyle bir kraliyet rezaletine dönüştürecek bir maşa seçmek Cersei'nin yapacağı iş değil.*

Nehrin aşağısında yükselen güneş, rüzgârla kamçılanan suyun yüzeyinde pırıldıyordu. Güney kıyısı kızıl kildi, herhangi bir yol kadar düzgündü. Küçük akıntılar büyük olanı besliyordu ve çürümeye yüz tutmuş ağaç gövdeleri nehrin kenarına tutunuyordu. Kuzey kıyısı daha vahşiydi. Gürgen, meşe ve kestane ağaçlarıyla taçlanmış yüksek ve kayalık uçurumlar altı metre yukarıya tırmanıyordu. Jaime, uzaktaki tepenin üstünde, her kürek darbesinde biraz daha büyüyen bir gözcü kulesi gördü. Aşınmış

taşları sarmaşık güllerle kaplı kulenin terk edilmiş olduğunu ona yaklaşmadan çok daha önce biliyordu.

Rüzgâr yön değiştirdiğinde, Sör Cleos fahişenin yelkenleri çekmesine yardım etti; kırmızı mavi çizgili branda bezinden sert bir üçgen. Nehrin üstünde Lannister kuvvetlerinden birine rastlarlarsa Tully renklerinin ıstıraba sebep olacağı muhakkaktı ama sahip oldukları tek yelken buydu. Brienne dümene geçti. Hareket ettikçe zincirleri şıngırdayan Jaime denge kanadını suya attı. Bundan sonra daha süratli yol aldılar, rüzgâr ve akıntı kaçışlarına yardım ediyordu. “Beni kardeşim yerine babama götürseydin bundan çok daha kısa bir yolculuk yapardık,” dedi Jaime.

“Leydi Catelyn’in kızları Kral Toprakları’nda. Geriye kızlarla döneceğim ya da hiç dönmeyeceğim.”

Jaime, Sör Cleos’a döndü. “Kuzen, bana bıçağını ver.”

“Hayır.” Kadın gerildi. “Silah taşımana izin vermeyeceğim.” Sesi bir taş kadar uzlaşmazdı.

Benden korkuyor, zincirliyken bile. “Cleos, senden beni tıraş etmeni istemek zorundaymışım gibi görünüyor. Sakalı bırak ama saçları kafamdan al.”

“Kel mi olacaksın?” diye sordu Cleos Frey.

“Diyar, Jaime Lannister’ı, altın renkli uzun saçları olan sakalsız bir şövalye olarak biliyor. Leş gibi sarı sakalları olan kel bir adam dikkat çekmeden geçip gidebilir. Zincire vuruluyken tanınmamayı tercih ederim.”

Hançer, olması gerektiği kadar keskin değildi. Cleos, Jaime’nin saçlarının düğümlerini cesaretle kesti ve kenara attı. Sarı bukleler suyun üstünde yüzdü, ağır ağır arkalarında kaldı. Kafasındaki düğümler yok olduğunda, bir bit sürünerek Jaime’nin boğazına indi. Jaime biti yakaladı ve parmaklarının arasında ezdi. Sör Cleos diğer bitleri kafa derisinden toplayıp suya attı. Jaime başını ıslattı ve sarı çalılığın son santimini kesmesine izin vermeden önce Sör Cleos’a bıçağını bilemesini söyledi. Saçlarla işleri bittiğinde sakalları da kısalttılar.

Sudaki yansıma Jaime’nin tanımadığı bir adama aitti. Sadece kel değildi, o zindanda beş yıl birden yaşlanmış gibi görünüyordu; yüzü daha zayıftı, gözlerinin altında hiç hatırlamadığı çukurlar ve çizgiler vardı. *Bu halde pek de Cersei’ye benzemiyorum. Bundan nefret edecek.*

Sör Cleos öğlen vakti uyuyakaldı. Horlaması, çiftleşmek için kur yapan ördeklerin sesine benziyordu. Jaime, akarak önünden geçen dünyayı

seyretmek için uzandı; o karanlık hücreden sonra her kaya ve her ağaç birer mucizeydi.

Üstlerindeki uzun direklerle turna kuşu gibi görünen tek odalı birkaç baraka gelip geçti gözlerinin önünden. Barakalarda yaşayan insanlardan iz yoktu. Havada kuşlar uçtu, bazısı kıyıdaki ağaçların içinden seslendi ve suyu keserek yüzen gümüşi bir balık gördü Jaime. *Tully alabalığı, işte kötü bir alâmet,* diye düşündü, daha kötüsünü görene kadar; suda yüzen kütüklerden birinin ölü bir adam olduğu anlaşıldı, kansız ve şişmiş. Adamın pelerini devrik bir ağacın köklerine dolanmıştı, rengi aşikâr bir şekilde Lannister kırmızısıydı. Cesedin tanıdığı birine ait olup olmadığını merak etti Jaime.

Üç Dişli Mızrak'ın çatalları, bütün nehir topraklarına eşya ya da insan taşımanın en kolay yoluydu. Barış zamanında; sandallarına binmiş balıkçılarla, sırıklarla akıntı yönüne itilen tahıl mavnalarıyla, yüzen dükkânlarında iğne ve kumaş topları satan tüccarlarla, hatta nehrin yukarısına doğru yol alıp kasabadan kasabaya, kaleden kaleye giden parlak boyalı, rengârenk yelkenli kumpanya tekneleriyle karşılaşırlardı.

Ama savaş darbesini vurmuştu. Kasabaların önünden geçtiler ama hiç kasabalı görmediler. Yırtılıp parçalanmış ve bir ağaca dolanmış boş bir ağ, balıkçılara ait tek işaretti. Atına su içiren genç bir kız, yelkeni görür görmez hızla uzaklaştı. Daha sonra, yanmış bir gözcü kulesinin dibinde toprağı kazan bir düzine köylü gördüler. Adamlar donuk gözlerle onlara baktılar ve teknenin bir tehdit olmadığına karar verdiklerinde işlerine geri döndüler.

Kızıl Çatal genişti ve ağır akıyordu. İlmik misali uzayan ve ağaçlıklı adacıklarla beneklenmiş keskin dönemeçleri olan menderesli bir nehirdi. Sık sık, su yüzeyinin hemen altında gizlenen kum adalarıyla ve nehrin dibine saplanmış ağaçlarla tıkanıyordu. Buna rağmen, Brienne'in tehlikelere karşı keskin gözleri vardı ve her seferinde nehir yatağını buluyormuş gibi görünüyordu. Jaime, kızın akarsuyla ilgili bilgisine iltifat edince Brienne şüphe dolu gözlerle ona baktı ve, "Nehri bilmiyorum. Tarth bir adadır. Kürekleri ve yelkeni idare etmeyi, bir atın sırtına oturmadan önce öğrendim," dedi.

Sör Cleos doğruldu ve gözlerini ovuşturdu. "Tanrılar, kollarım ağrıyor. Umarım rüzgâr kesilmez." Rüzgârı kokladı. "Yağmur kokusu alıyorum."

Jaime güzel bir yağmuru memnuniyetle karşılardı. Nehirova'nın zindanı Yedi Krallık'taki en temiz yer sayılmazdı. Jaime bozuk peynir gibi kokuyor olmalıydı şimdi.

Cleos gözlerini kısıp nehrin aşağısına baktı. “Duman.”

Havada ince ve gri bir parmak büküldü. Duman, güney kıyısının millerce ilerisinden kıvrılıp dönerek yükseliyordu. Jaime dumanın altında, büyük bir binanın içten içe yanan kalıntılarını seçti ve ölü kadınlarla dolu canlı bir meşe ağacını.

Kargalar cesetlerle hemen hemen hiç ilgilenmemişti. İnce ipler, kadınların boğazının yumuşak etlerine gömülmüştü. Cesetler rüzgâr estikçe dönüp sallanıyordu. “Bu iş namertçe yapılmış,” dedi Brienne her şeyi açıkça görebilecekleri kadar yaklaştıklarında. “Hiçbir gerçek şövalye böylesine namussuzca yapılmış bir katliama göz yummaz.”

“Gerçek şövalyeler savaşa her gidişlerinde bundan çok daha kötüsünü görürler fahişe,” dedi Jaime. “Ve çok daha kötüsünü *yaparlar,* evet.”

Brienne dümeni kıyıya kırdı. “Hiçbir masumun kargalara yem olmasına izin vermeyeceğim.”

“Kalpsiz bir fahişe. Kargaların da beslenmeye ihtiyacı var. Nehirde kal ve ölüleri rahat bırak kadın.”

Akıntıya karşı, büyük bir meşe ağacının suya doğru eğildiği yerde kıyıya yanaştılar. Brienne yelkeni indirirken Jaime dışarı tırmandı, zincirleri yüzünden hantaldı. Kızıl Çatal çizmelerini doldurdu ve lime lime olmuş pantolonunun içine girdi. Jaime gülerek dizlerinin üstüne çöktü; kafasını suya soktu, sırılsıklam, üstünden sular damlar halde dışarı çıkardı. Elleri pislikten sertleşmişti ve suyun içinde ovalanıp temizlendikten sonra Jaime’nin hatırladığından daha zayıf ve daha beyazmış gibi göründüler. Bacakları da sertti, ağırlığını verdiğinde dengesizleşiyorlardı. *Hoster Tully’nin zindanında çok uzun zaman kaldım.*

Brienne ve Cleos tekneyi kıyıya çektiler. Cesetler başlarının üzerinde asılıydı, pis kokulu bir meyve gibi ölümle olgunlaşıyorlardı. “Birimizin ipleri kesip onları indirmesi gerek,” dedi fahişe.

“Ben tırmanırım.” Jaime, şıngırtılar çıkararak suyun içinden kıyıya yürüdü. “Şu zincirleri çıkar yeter.”

Fahişe ölü kadınlardan birine bakıyordu. Jaime küçük ve titrek adımlarla kıza doğru yaklaştı, otuz santimlik zincirler ancak bu adımlara müsaade ediyordu. En yukarıdaki cesedin boynuna asılmış levhayı görünce gülümsedi. *“Aslanlarla Yattılar,”* diye okudu. “Ah, evet kadın. Bu iş *namertçe* yapılmış... ama senin cinsin tarafından, benimkinden değil. Bunlar kimdi acaba, bu kadınlar?”

“Meyhane fahişeleri,” dedi Sör Cleos. “Burası bir handı, şimdi hatırlıyorum. Nehirova’ya son dönüşümüzde, refakatçilerimden birkaç adam geceyi burada geçirmişti.” Binadan geriye, taş temelinden ve kömüre dönmüş devrik kirişlerinden başka bir şey kalmamıştı. Küllerden hâlâ duman yükseliyordu.

Jaime, genelevleri ve fahişeleri kardeşi Tyrion’a bırakmıştı; ömrü boyunca istediği tek kadın Cersei’ydi. “Görünüşe göre kızlar lord babamın askerlerinden bazılarını eğlendirmiş. Belki onlara yemek ve içki servis ettiler. Vatan haini gerdanlıklarını, bir öpücük ve bir kupa bira sayesinde kazandılar.” Yalnız olduklarından emin olmak için yukarıdan aşağı doğru nehre baktı. “Bu, Bracken’ın arazisi. Lord Jonos öldürülmelerini emretmiş olabilir. Babam kalesini yakmıştı, korkarım bizi sevmiyor.”

“Marq Piper’ın marifeti olabilir,” dedi Sör Cleos. “Ya da şu ormanın ruhu Beric Dondarrion’ın, gerçi onun sadece askerleri öldürdüğünü duymuştum. Belki de Roose Bolton’ın kuzeyli adamlarından bir grup?”

“Bolton, Yeşil Çatal’da babam tarafından bozguna uğratıldı.”

“Ama tükenmedi,” dedi Sör Cleos. “Lord Tywin geçitlere doğru yürüyüşe geçtiğinde Bolton tekrar güneye geldi. Nehirova’da, Harrenhal’u Sör Amory Lorch’tan aldığı konuşuluyordu.”

Jaime bu duyduklarından hiç hoşlanmamıştı. “Brienne,” dedi, kızın kendisini dinleyeceğini umut ederek ona adıyla hitap etme nezaketini bağışlamıştı. “Harrenhal, Lord Bolton’ın elindeyse, muhtemelen hem Üç Dişli Mızrak hem de Kral Yolu gözleniyor.”

Jaime, kızın iri mavi gözlerinde bir parça tereddüt gördü. “Sen benim korumam altındasın. Önce beni öldürmeleri gerekir,” dedi Brienne.

“Bunun onları rahatsız edeceğini sanmıyorum.”

“En az senin kadar iyi bir savaşçıyım ben,” dedi kız kendini savunur bir tonla. “Kral Renly’nin seçilmiş yedisinden biriydim. Gökkuşağı Muhafızları’nın çizgili ipek pelerinini kendi elleriyle giydirdi bana.”

“*Gökkuşağı* Muhafızları? Sen ve altı kız daha mı? Bir zamanlar bir şarkıcı, ipeklerin içinde bütün kızların güzel göründüğünü söylemişti... Tabii o seninle hiç karşılaşmamıştı, öyle değil mi?”

Brienne kızardı. “Kazılacak mezarlar var.” Ağaca tırmanmaya gitti.

Gövdeye tırmandıktan sonra meşenin alt dalları üzerlerine basıp ayakta durulabilecek kadar genişti. Brienne elinde hançeri, cesetlerin iplerini keserek yaprakların arasında yürüdü. Bedenler düşerken sinek sürüleri etraflarında uçuşuyor ve yere çarpan her cesetle koku daha beter oluyordu.

“Fahişeler için fazlaca zahmete giriyoruz,” diye şikâyet etti Sör Cleos. “Toprağı neyle kazacağız? Küreğimiz yok ve kılıcımı kullanmayacağım, ben...”

Brienne bağırdı. Gövdeden yere inmektense dallardan aşağı atladı. “Tekneye. Çabuk. Bir yelken var.”

Olabildiğince acele ettiler ama Jaime zar zor koşuyordu ve kuzeni tarafından teknenin içine sürüklenmek zorunda kaldı. Brienne bir kürekle tekneyi itti ve aceleyle yelkeni çekti. “Sör Cleos, sizin de kürek çekmeniz gerek.”

Cleos kızın söylediğini yaptı. Tekne, suları biraz daha hızlıca yarmaya başladı; akıntı, rüzgâr ve kürekler, hepsi onların lehine çalışıyordu. Diğer yelkenin sadece tepesi ortadaydı. Kızıl Çatal’ın dönemeçleri göz önüne alındığında tekne arazilerin karşı tarafındaymış gibi görünüyordu, kendi tekneleri güneye yüzerken yabancı yelken bir ağaç perdesinin arkasında kuzeye doğru yol alıyordu ama Jaime bunun yanıltıcı olduğunu biliyordu. Ellerini kaldırıp gözlerine siper etti. “Çamur kırmızısı ve su mavisi,” dedi.

Brienne’in büyük ağzı sessizce hareket etti, geviş getiren bir ineğe benziyordu. “Daha hızlı sör.”

Han, kısa zaman sonra arkalarında kayboldu, diğer yelkenin tepesi de görüş alanlarından çıktı ama bunun hiçbir anlamı yoktu, takipçiler ilmiği döndükten sonra yelken yine görünür olacaktı. “Soylu Tullyler’in ölü fahişeleri gömmek için duracaklarını umabiliriz sanırım.” Hücresine geri dönmek ihtimali Jaime’yi hiç cezbetmiyordu. *Tyrion şimdi zekice bir şeyler düşünebilirdi ama benim aklıma, kılıcımla üstlerine saldırmaktan başka bir şey gelmiyor.*

Neredeyse bir saat boyunca, dönemeçleri geçerek, ağaçlıklı adacıkların arasından ilerleyerek takipçilerle saklambaç oynadılar. Bir şekilde kovalamacanın bittiğini düşünmeye başladıkları sırada, uzaktaki yelken tekrar göründü. Sör Cleos kürek çekerken durakladı. “Onları Ötekiler alsın.” Alnındaki teri sildi.

“Çek!” dedi Brienne.

Bir süre izledikten sonra, “Peşimizden gelen bir nehir kadırgası,” diye duyurdu Jaime. Kadırga her kürekte biraz daha büyüyormuş gibi görünüyordu. “Her iki yanında da dokuzar kürek var, on sekiz adam anlamına gelir bu. Kürekçilerin yanı sıra savaşçı da getirdilerse daha fazla. Yelkenleri bizimkinden daha büyük. Bu gemiden kaçamayız.”

Kürekteki Sör Cleos dondu. “On sekiz mi dedin?”

“Her birimiz için altı kişi. Ben sekiz isterdim ama bu bilezikler beni bir parça engelliyor.” Jaime bileklerini yukarı kaldırdı. “Leydi Brienne beni çözecek kadar nazik olursa başka tabii.”

Kız onu duymazdan geldi, bütün gücünü küreklere verdi.

“Onlardan yarım gece öndeyiz,” dedi Jaime. “Şafaktan beri kürek çekiyorlar, bir seferde iki kürek dinlendirerek. Bitkin olacaklar. Şimdi yelkenimizi görmek onlara ani bir kuvvet verdi ama uzun sürmeyecek. Pek çoğunu öldürmeyi başarabiliriz.”

Sör Cleos yutkundu. “Ama... *on sekiz* kişiler.”

“En az. Muhtemelen yirmi ya da yirmi beş.”

Cleos inledi. “On sekiz kişiyi yenmeyi umamayız.”

“Umabileceğimizi söyledim mi? Umut edebileceğimiz en iyi şey, ellerimizde kılıçlarımızla ölmek.” Tamamen samimiydi. Jaime Lannister ölümden asla korkmamıştı.

Brienne kürek çekmeyi bıraktı. Ter, keten rengi saçlarının tellerini alnına yapıştırmıştı ve ekşimiş suratı onu her zamankinden daha çirkin gösteriyordu. “Sen benim korumam altındasın,” dedi. Öfkeyle kalınlaşmış sesi neredeyse gürleme gibi çıkmıştı.

Jaime bu hiddet karşısında gülmek zorundaydı. *Tazı’nın memeli hali,* diye düşündü. *Ya da olabilirdi, bahsedilecek memeleri olsaydı.* “O halde beni koru fahişe. Ya da kendimi koruyabilmem için serbest bırak.”

Kadırga nehrin aşağısını sıyırıyordu; kocaman, ahşap bir kızböceği gibiydi. Geminin çevresindeki su, küreklerin ateşli hareketiyle çalkalanıp beyazlaşıyordu. Düşman tekne gözle görülür şekilde hızlanmıştı, kadırga yaklaştıkça güvertesindeki adamlar öne doğru ilerliyordu. Jaime, adamların ellerindeki çeliğin pırıltısını ve yayları görebiliyordu. *Okçular.* Okçulardan nefret ediyordu.

İleri doğru atılan kadırganın baş tarafında; kel kafalı, gri kaşlı ve kalın kollu tıknaz bir adam duruyordu. Örgü zırhının üstüne beyaz, lekeli bir cübbe giymişti. Cübbeye açık yeşil bir salkımsöğüt işlenmişti ama yakası gümüş bir alabalıkla tutturulmuştu. *Nehirova muhafızlarının başı.* Sör Robin Ryger, zamanında epey azimli bir dövüşçüydü ama onun günleri geçmişti artık; Hoster Tully’yle aynı yaştaydı ve lorduyla birlikte yaşlanmıştı.

Tekneler birbirinden elli metre kadar uzaktayken Jaime ellerini ağzına götürdü ve suyun üstünden bağırdı. *“Bana iyi yolculuklar dilemeye mi geldin Sör Robin?”*

“Seni geri almaya geldim Kral Katili,” diye kükredi Sör Robin Ryger. *“Altın saçlarını nasıl kaybettin?”*

“Düşmanlarımın gözünü kafamın pırıltısıyla kör etmeyi umuyordum. Senin üstünde yeterince işe yaradı.”

Sör Robin eğlenmiyordu. Teknelerin arasındaki mesafe kırk metreye inmişti. *“Küreklerinizi ve silahlarınızı suya atın ve kimsenin zarar görmesine gerek kalmasın.”*

Sör Cleos döndü. “Jaime, Leydi Catelyn tarafından özgür bırakıldığımızı söyle ona... Tutsak değiş tokuşu, kanunlara uygun...”

Jaime söyledi ama bir işe yaramadı. *“Nehirova’yı Catelyn Stark yönetmiyor,”* diye karşılık verdi Sör Robin. Dört okçu adamın iki yanında durum aldı, ikisi ayakta ve ikisi dizlerinin üstünde. “Kılıçlarınızı suya atın.”

“Kılıcım yok,” diye karşılık verdi Jaime, *“ama olsaydı, onu senin karnına saplar ve şu dört ödleğin hayalarını keserdim.”*

Jaime’ye bir ok sürüsü cevap verdi. Oklardan biri direğe saplandı, ikisi yelkeni deldi ve dördüncüsü Jaime’yi bir adımla ıskaladı.

Önlerinde Kızıl Çatal’ın bir başka geniş dönemeci belirdi. Brienne teknenin açısını kıvrıma göre değiştirdi. Tekne dönerken seren savruldu ve rüzgârla dolan yelken çatırdadı. İleride, nehrin ortasında büyük bir adacık vardı. Ana yatak sağa akıyordu. Solda, kuzey kıyısının adacıklarının ve yüksek uçurumlarının arasında, daha sonra nehre bağlanan başka bir yatak vardı. Brienne yekeyi döndürdü ve tekne sola kırıldı, yelken dalgalanıyordu. Jaime kızın gözlerini izledi. *Güzel gözler,* diye düşündü. *Ve sakin.* İnsanların gözlerini okumayı biliyordu Jaime. Korkunun nasıl göründüğünü biliyordu. *Azimli, çaresiz değil.*

Kadırga otuz metre geride dönemece giriyordu. “Sör Cleos, yekeyi alın,” diye emretti fahişe. “Kral Katili, bir kürek al ve bizi kayalardan uzak tut.”

“Leydim nasıl emrederse.” Bir kürek, kılıç sayılmazdı ama iyi savrulursa ucu bir adamın yüzünü parçalayabilirdi ve sapı, darbeleri bertaraf etmek için kullanılabilirdi.

Sör Cleos, Jaime’nin eline bir kürek tutuşturdu ve teknenin kıç tarafına doğru süründü. Adanın başını geçip keskin bir dönüşle yatağa girdiler, tekne yana eğilirken uçurumun ağzına bir su dalgası çarptı. Ada sık ağaçlarla kaplıydı; söğütlerden, meşelerden ve kabarık suların üstüne derin gölgeler düşüren uzun çamlardan oluşan, sudaki tuzakları ve batık ağaçların çürüyen gövdelerini gizleyen bir kördüğüm. Sol taraflarındaki uçurum dik

ve kayalıktı; nehir, falezden düşen kırık kaya parçalarının ve taş yığınlarının etrafında bembeyaz köpürüyordu.

Güneş ışığından gölgeye girdiler, yeşil ağaç duvarının ve gri kahverengi taşlı uçurumun arasında kadırganın görüşünden saklandılar. Tekneyi, yarısı suya gömülmüş bir kaya parçasından uzaklaştırırken, *oklardan nefes alacak birkaç dakika,* diye düşündü Jaime.

Tekne sallandı. Jaime yumuşak bir su sesi duydu ve arkasına baktığında Brienne gitmişti. Bir an sonra kızı tekrar gördü, uçurumun dibinde kendini sudan dışarı çekiyordu. Kız, sığ bir gölcüğün içinde yürüdü, birkaç kayanın üzerinden atladı ve tırmanmaya başladı. Sör Cleos'un gözleri fırladı, ağzı açıktı. *Aptal,* diye düşündü Jaime. "Fahişeyi boş ver," diye parladı kuzenine. "Dümenle ilgilen."

Ağaçların arkasında ilerleyen yelkeni görebiliyorlardı. Nehir kadırgası yatağın sonunda tamamen görünür oldu, yirmi beş metre kadar gerideydi. Dönerken pruvası sertçe sallandı ve bir düzine ok havaya uçtu fakat hepsi de teknenin uzağına düştü. İki teknenin hareketi okçulara güçlük çıkarıyordu ama adamların çok geçmeden dengeyi bulacağını biliyordu Jaime. Brienne uçurumun yüzünün yarısını tırmanmıştı, taştan taşa tutunup kendini yukarı çekiyordu. *Ryger onu mutlaka görecek ve yaycılara onu indirmelerini emredecek.* Jaime, yaşlı adamın gururu yüzünden aptallaşıp aptallaşmayacağını anlamaya karar verdi. *"Sör Robin,"* diye bağırdı, *"beni bir dakika dinle."*

Sör Robin elini kaldırdı ve okçular yaylarını aşağı indirdiler. *"Ne söyleyeceksen söyle Kral Katili ama çabuk söyle."* Jaime seslenirken, tekne bir kırık taş çöplüğünün arasında sallandı. *"Bu meseleyi çözmenin daha iyi bir yolunu biliyorum... teke tek dövüş, sen ve ben."*

"Ben bu sabah doğmadım Lannister."

"Hayır ama muhtemelen bu öğleden sonra öleceksin." Jaime ellerini kaldırıp kelepçelerini adama gösterdi. *"Seninle zincire vurulu halde dövüşeceğim. Neden korkabilirsin ki?"*

"Senden değil sör. Tercih bana ait olsaydı seve seve yapardım ama seni geri götürmek üzere emir aldım, mümkünse canlı olarak. Yaycılar." Adamlara komut verdi. *"Tak, çek, bır..."*

İki tekne arasındaki mesafe yirmi metreden azdı. Okçuların hedefi kaçırması neredeyse imkânsızdı ama yaylarını gerdiklerinde etraflarına bir çakıl taşı yağmuru boşaldı. Küçük taşlar güvertelerinde tıngırdadı, miğferlerinden sekti ve pruvanın her iki tarafından sular fışkırttı. Neler

olduğunu anlayacak kadar zekâya sahip olanlar, bir inek büyüklüğündeki kaya parçası uçurumun tepesinden ayrılırken gözlerini yukarı kaldırdılar. Sör Robin dehşetle bağırdı. Kaya havada döndü, uçurumun yüzüne çarptı, ikiye ayrıldı ve tepelerine düştü. Kayanın büyük parçası direği kırdı, yelkeni yırttı, okçulardan ikisini nehre uçurdu ve küreğinin üstüne eğilmiş bir kürekçinin bacağını ezdi. Kadırganın suyla dolmaya başlamasının aniliği, küçük parçanın gövdeyi deldiği fikrini veriyordu. Okçular akıntının içinde çılgınca çırpınırken kürekçilerin çığlıkları uçurumda yankılanıyordu. Adamların suyun içinde nasıl debelendiğine bakılırsa hiçbiri yüzme bilmiyordu. Jaime güldü.

Onlar yataktan çıktığında nehir kadırgası havuzların, girdapların ve batık ağaçların arasında suya gömülüyordu, Jaime Lannister tanrıların merhametli olduğuna karar verdi. Sör Robin ve üç kere kahrolasıca okçuları Nehirova'ya doğru uzun ve ıslak bir yürüyüş yapacaklardı, üstelik iri ve çirkin fahişeden de kurtulmuştu Jaime. *Kendi başıma daha iyisini planlayamazdım. Şu demirlerden kurtulduğumda...*

Sör Cleos bağırdı. Jaime yukarı baktı, Brienne uçurumun tepesi boyunca yürüyordu, onlardan epey ilerideydi; tekne nehrin dönemeçlerini takip ederken, Brienne dar toprak parçasının üstünde kestirmeden yol alıyordu. Kendini kayadan aşağı bıraktı ve suya dalmak için kıvrılırken neredeyse zarif göründü. Kafasını bir taşa çarpmasını ummak zarif olmazdı. Sör Cleos tekneyi kıza doğru çevirdi. Şükürler olsun ki Jaime'nin küreği hâlâ duruyordu. *Kulaç atarak geldiğinde sağlam bir darbe ve ondan kurtulacağım.*

Bunun yerine, küreği suya uzatırken buldu kendini. Brienne küreği yakalayıp tutundu ve Jaime kızı yukarı çekti. Jaime tekneye çıkmasına yardım ederken sular Brienne'in saçlarından akıyor, sırılsıklam kıyafetlerinden süzülüp güvertede bir gölcük oluşturuyordu. *Islakken daha da çirkin. Bunun mümkün olabileceği kimin aklına gelirdi?* "Sen kahrolası aptal bir fahişesin," dedi kıza. "Yolumuza sensiz devam edebilirdik. Sanırım sana teşekkür etmemi bekliyorsun?"

"Senin teşekkürünü istemiyorum Kral Katili. Seni sağ salim Kral Toprakları'na götüreceğime dair yemin ettim."

"Ve yeminini tutmaya gerçekten niyetlisin?" Jaime, kıza en parlak gülümsemesini bahşetti. "İşte bu hayranlık verici."

Catelyn

Sör Desmond Grell bütün hayatı boyunca Tully Hanedanı'na hizmet etmişti. Catelyn doğduğunda Grell yaverdi; yürümeyi, ata binmeyi ve yüzmeyi öğrendiğinde bir şövalye ve evlendiği gün bir silah ustası. Lord Hoster'ın küçük Cat'inin genç bir kadın, büyük bir lordun leydisi ve bir kralın annesi oluşunu görmüştü. *Ve şimdi bir hain olduğumu da gördü.*

Catelyn'in kardeşi Edmure savaşa giderken Sör Desmond'ı kale kumandanı ilan etmişti, bu yüzden Catelyn'in suçuyla uğraşmak şövalyeye düşmüştü. Adam, hissettiği rahatsızlığı hafifletmek için, Lord Tully'nin asık suratlı kâhyası Utherydes Wayn'i yanında getirmişti. İki adam ayakta durup Catelyn'e baktılar; Sör Desmond iri yarı, kırmızı suratlı, utanmış; Utherydes kederli, sıska, melankolik. Her ikisi de diğerinin konuşmasını bekliyordu. *Hayatlarını babamın hizmetine bağışladılar ve ben karşılığını onları utandırarak ödedim,* diye düşündü Catelyn bitkin bir halde.

"Oğullarınız," dedi Sör Desmond sonunda. "Üstat Vyman söyledi. Zavallı delikanlılar. Korkunç. Korkunç. Ama..."

"Kederinizi paylaşıyoruz leydim," dedi Utherydes Wayn. "Bütün Nehirova sizinle birlikte yas tutuyor ama..."

"Bu haber sizi çıldırtmış olmalı," diyerek araya girdi Sör Desmond, "keder çılgınlığı, bir *annenin* çılgınlığı, adamlar bunu anlayacak. Ne yaptığınızı bilmiyordunuz..."

"Biliyordum," dedi Catelyn sertçe. "Ne yaptığımın fakındaydım ve hainlik olduğunu biliyordum. Eğer beni cezalandırmazsanız, adamlar Jaime Lannister'ı özgür bırakmak için işbirliği yaptığımızı düşünürler. Bu sadece ve sadece benim eylemimdi ve hesabını tek başıma vermem gerekir. Beni Kral Katili'nden boşalan zincirlere vurun, yapılması gereken buysa onları gururla taşırım."

"Prangalar?" Bu sözcük zavallı Sör Desmond'ı şaşkına uğratmıştı. "Kralın annesi, kendi lordumun kızı için mi? İmkânsız."

"Leydim, Sör Edmure dönene kadar odasına hapsedilmeye razı olur belki," dedi kâhya Utherydes Wayn. "Katledilen oğullarına dua etmek için yalnız geçireceği bir zaman?"

“Hapis, evet,” dedi Sör Desmond. “Bir kule hücresinde hapis, bu işe yarayabilir.”

“Eğer hapsedileceksem babamın odasında olmasına izin verin ki onu son günlerinde teselli edebileyim.”

Sör Desmond bir an düşündü. “Pekâlâ. Rahattan ve nezaketten mahrum kalmayacaksınız ama kale özgürlüğü size yasaklanmıştır. İhtiyaç duyduğunuzda septi ziyaret edebilirsiniz fakat bunun dışında Lord Edmure dönene kadar Lord Hoster’ın odasından çıkmayacaksınız.”

“Nasıl isterseniz.” Edmure, Lord Hoster yaşadığı sürece lord değildi ama Catelyn adamı düzeltmedi. “Mecbursanız başıma bir nöbetçi koyun ama size söz veriyorum ki kaçma girişiminde bulunmayacağım.”

Sör Desmond başıyla onayladı, bu tatsız vazifeden kurtulduğu için açıkça memnundu ama üzgün gözlü Utherydes Wayn kale kumandanı ayrıldıktan sonra biraz oyalandı. “Yaptığınız şey çok ciddiydi leydim ama bir hiç uğrunaydı. Sör Desmond, Sör Robin Ryger’ı kaçakların peşine yolladı; Kral Katili’ni geri getirmesi için, canlısını getiremezse kafasını.”

Catelyn daha azını beklemiyordu. *Savaşçı, kılıcına kuvvet versin Brienne,* diye dua etti. Elinden gelen her şeyi yapmıştı, geriye umut etmekten başka bir şey kalmamıştı.

Eşyaları babasının yatak odasına taşındı; Catelyn’in doğduğu gölgelikli büyük yatak, odaya hükmediyordu, yatağın direkleri zıplayan alabalıklar şeklinde oyulmuştu. Lord Hoster yarım kat aşağı taşınmıştı; hasta yatağı, çalışma odasına açılan üçgen şekilli balkonun önüne yerleştirilmişti, Lord Hoster hayatı boyunca çok sevdiği nehirleri görebilirdi oradan.

Catelyn odaya girdiğinde Lord Hoster uyuyordu. Catelyn balkona çıktı, tek elini pürüzlü taş korkuluğa koyup ayakta durdu. Kalenin ucundan ötede, tez canlı Tökeztaş yumuşak başlı Kızıl Çatal’a bağlanıyordu, Catelyn nehrin aşağısına kadar epeyce uzak bir mesafeyi görebiliyordu. *Eğer doğudan çizgili bir yelken gelirse, o, geri dönen Sör Robin olacak.* Suların yüzeyi şimdilik boştu. Catelyn bunun için tanrılara şükretti ve babasıyla oturmak için içeri girdi.

Lord Hoster’ın, onun orada olduğunu bilip bilmediğini ya da varlığının ona bir teselli verip vermediğini söyleyemezdi Catelyn ama babasıyla birlikte olmak kendi kederini bir parça azaltıyordu. *Eğer suçumu bilseydin ne söylerdin baba?* diye sordu. *Eğer düşmanlarımızın ellerindekiler Lysa ve ben olsaydık sen de benim yaptığımı yapar mıydın? Yoksa sen de mi ayıplardın beni ve yaptığıma bir annenin çılgınlığı mı derdin?*

Bu odada ölüm kokusu vardı; ağır, tatlı ekşi ve yapışkan. Koku, kaybettiği oğullarını hatırlatıyordu Catelyn'e, Ned'in muhafızı Theon Greyjoy tarafından katledilen tatlı Bran'ı ve küçük Rickon'ı. Ned için sonsuza dek yas tutacaktı Catelyn ama bebeklerinin de elinden alınması... "Bir evlat kaybetmek tahammül edilemeyecek kadar amansız bir şey," dedi hafifçe, babasından çok kendine.

Lord Hoster gözlerini açtı. *"Papatya,"* dedi acıdan kalınlaşmış pürüzlü sesiyle.

Beni tanımıyor. Catelyn, babasının onu annesiyle ya da kız kardeşi Lysa'yla karıştırmasına alışmıştı ama Papatya bilmediği bir isimdi. "Ben Catelyn'im," dedi, "Küçük Cat baba."

"Beni affet... kan... ah lütfen... Papatya..."

Lord Hoster'ın hayatında başka bir kadın olabilir miydi? Gençliğinde haksızlık ettiği bir köylü kız belki? *Annem öldükten sonra babam bir fahişenin kollarında teselli bulmuş olabilir mi?* Bu tuhaf bir düşünceydi, rahatsız ediciydi. Aniden, babasını hiç tanımıyormuş gibi hissetti Catelyn. "Papatya kim lordum? Onu çağırtmamı mı istiyorsun baba? Bu kadını nerede bulacağım? Hâlâ hayatta mı?"

Lord Hoster inledi. *"Öldü."* Elleri Catelyn'in ellerini buldu. "Başka çocukların da olacak... Tatlı bebekler, evlilikle gelen çocuklar."

Başka? diye düşündü Catelyn. *Ned'in öldüğünü unuttu mu? Hâlâ Papatya'yla mı konuşuyor yoksa benimle mi ya da annemle ya da Lysa'yla?*

Lord Hoster öksürünce ağzından kanlı balgam geldi, yaşlı adam Catelyn'in parmaklarını sıktı. "...iyi bir eş ol ve tanrılar seni kutsasın... oğullar... evlilikle gelen oğullar... *aaahhh.*" Lordun elleri ani bir acı dalgasıyla kasıldı, tırnakları Catelyn'in eline geçti ve Lord Hoster boğuk bir çığlık attı.

Üstat Vyman, bir doz daha haşhaş sütü hazırlayıp lorduna içirmek için hemen geldi. Lord Hoster çok vakit geçmeden tekrar ağır bir uykuya daldı.

"Bir kadını soruyordu," dedi Catelyn. "Papatya."

"Papatya?" Üstat boş gözlerle Catelyn'e baktı.

"Bu isimde kimseyi tanımıyor musunuz? Bir hizmetçi kız, yakın köylerden bir kadın? Belki yıllar öncesinden biri?" Catelyn, Nehirova'dan çok uzun yıllar önce ayrılmıştı.

"Hayır leydim. Arzu ederseniz soruşturabilirim. Bu isimde biri herhangi bir vakit Nehirova'ya hizmet ettiyse Utherydes Wayn mutlaka bilir. Papatya mı demiştiniz? Sıradan insanlar kız çocuklarına sıkça çiçek ve bitki isimleri

verir." Üstat düşünceli görünüyordu. "Bir dul vardı, hatırlıyorum, eskiden kaleye gelir pençe vurulması gereken eski ayakkabılar arardı. Şimdi düşününce, adı Papatya'ydı. Yoksa Akasya mıydı? Öyle bir şey. Ama yıllardır uğramadı..."

"Onun adı Menekşe'ydi," dedi yaşlı kadını iyi hatırlayan Catelyn.

"Öyle miydi?" Üstat özür diler gibi baktı. "Bağışlayın leydim ama kalamam. Sör Desmond, sizinle sadece vazifelerimizin gerektirdiği kadar konuşmamızı emretti."

"O halde emrettiği gibi yapmalısınız." Catelyn, Sör Desmond'ı suçlayamazdı; adamın ona güvenmesi için çok sebep yoktu ve lordlarının kızına karşı hâlâ sadakat duyacak pek çok Nehirovalının, Catelyn tarafından yeni bir sorun çıkarmak için kullanılabileceğinden korktuğu şüphesizdi. *En azından savaştan kurtuldum,* dedi kendine, *kısa bir zaman için olsa bile.*

Catelyn, üstat gittikten sonra sırtına bir cübbe alıp bir kez daha balkona çıktı. Güneş ışığı nehirlerin üstünde parıldıyor, yuvarlanarak kalenin önünden geçen suların yüzeyini altın yaldızla kaplıyordu. Catelyn elini kamaşan gözlerine siper etti, bulmaktan korkarak uzaklarda bir yelkenli aradı ama hiçbir şey yoktu. Ve hiçbir şey, umutlarının hâlâ canlı olduğu anlamına geliyordu.

Bütün gün boyunca ve gecenin geç saatlerine dek nehri izledi, ayakta durmaktan bacakları ağrıyana kadar. Akşamüstü kaleye bir kuzgun geldi, büyük siyah kanatlarını çırparak kuşluğa indi. Gelen son kuşu ve getirdiği dehşeti hatırlayarak, *kara kanatlar, kara haberler,* diye düşündü Catelyn.

Üstat Vyman, Lord Tully'ye göz atmak ve Catelyn'e ekmek, peynir ve karaturpla haşlanmış sığır etinden oluşan mütevazı yemeğini getirmek için akşam vakti döndü. "Utherydes Wayn'le konuştum leydim. Onun hizmeti sırasında Nehirova'da Papatya isimli bir kadının hiç bulunmadığından gayet emin."

"Bugün bir kuzgun geldi, gördüm. Jaime yakalanmış mı?" *Ya da, tanrılar göstermesin, öldürülmüş mü?*

"Hayır leydim, Kral Katili'yle ilgili haber gelmedi."

"O halde başka bir mücadele mi? Edmure zor durumda mı? Ya da Robb? Lütfen, yardım edin, korkularımı dindirin."

"Leydim, yapamam..." Vyman, odada başka birinin olmadığından emin olmak istermiş gibi etrafa bakındı. "Lord Tywin nehir topraklarından ayrıldı. Geçitler sakin."

"Öyleyse kuzgun nereden geldi?"

“Batıdan,” diye yanıtladı üstat, Lord Hoster’ın çarşaflarını düzelterek oyalanıyor ve Catelyn’in gözlerine bakmamaya çalışıyordu.

“Haberler Robb’dan mıydı?”

Üstat tereddüt etti. “Evet leydim.”

“Ters giden bir şeyler var.” Catelyn adamın tavrından anlıyordu bunu. Üstat bir şey gizliyordu. “Söyleyin bana. Robb mu? Yaralandı mı?” *Ölmüş olmasın, tanrılar merhamet edin, sakın onun öldüğünü söyleme bana.*

“Majesteleri, Sarpkaya’ya saldırırken yaralanmış,” dedi Üstat Vyman, hâlâ kaçamak cevap veriyordu. “Ama endişelenecek bir şey olmadığını ve kısa zamanda geri döneceğini yazmış.”

“Yara? Ne çeşit bir yara? Ne kadar ciddi?”

“Endişelenecek bir şey yok diye yazmış.”

“Beni bütün yaralar endişelendirir. Tedavi görüyor mu?”

“Bundan eminim. Sarpkaya’daki üstat onunla ilgilenecektir, hiç şüphem yok.”

“Neresinden yaralanmış?”

“Leydim, bana sizinle konuşmamam emredildi. Üzgünüm.” Vyman ilaçlarını toplayarak aceleyle odadan çıktı ve Catelyn bir kez daha babasıyla baş başa kaldı. Haşhaş sütü görevini yerine getirmişti, Lord Hoster ağır bir uykuya gömülmüştü. Ağzının kenarından akan salya yastığını ıslatıyordu. Catelyn bir mendil alıp babasının ağzını nazikçe sildi. Catelyn dokunduğunda Lord Hoster inledi. “Beni affet,” dedi, o kadar hafif bir sesle konuşuyordu ki Catelyn kelimeleri zar zor seçiyordu. “Papatya... kan... kan... tanrılar merhamet edin...”

Babasının söyledikleri, bir anlam çıkaramamasına rağmen, anlatamayacağı kadar çok rahatsız etmişti Catelyn’i. *Kan*, diye düşündü. *Her şeyin sonunda kan olmak zorunda mı? Baba, kimdi bu kadın ve sen bu kadına böylesine affedilmesi gereken ne yaptın?*

Catelyn o gece bölük pörçük uyudu, kayıp ve ölü çocuklarının tuhaf rüyaları uykusuna dadandı. Gün sökmeden epey evvel kulaklarında babasının sesiyle uyandı. *Tatlı bebekler, evlilikle gelen çocuklar... neden böyle bir şey söylesin, eğer... Papatya denen bu kadından bir piç peydahlamış olabilir mi?* Catelyn buna inanamazdı. Kardeşi Edmure, evet; Edmure’un bir düzine gayrimeşru çocuğu olduğunu öğrenmek Catelyn’i şaşırtmazdı ama babası başkaydı, Lord Hoster Tully bunu yapmazdı, asla.

Papatya, Lysa’ya verdiği bir lakap olabilir mi, tıpkı adımı kısaltıp bana kedi anlamında Cat dediği gibi? Başka çocukların da olacak, dedi. Tatlı

bebekler, evlilikle gelen çocuklar. Lysa beş kez düşük yapmıştı; ikisi Kartal Yuvası'nda, üçü Kral Toprakları'nda... ama Lord Hoster'ın onu teselli edebilecek kadar yakında olduğu Nehirova'da asla. *Asla. Meğerki... meğerki ilk seferinde hamile olsun...*

Catelyn ve Lysa aynı gün evlenmişlerdi ve kocaları Robert'ın isyanına katılmak üzere yola çıktığında babalarına emanet edilmişlerdi. Daha sonra, kanamaları her zamanki vaktinde gelmediğinde Lysa, taşıdıklarından emin olduğu erkek evlatlar için mutlulukla coşmuştu. "Senin oğlun Kışyarı vârisi olacak ve benimki de Kartal Yuvası vârisi. Ah, birbirlerinin en iyi arkadaşı olacaklar, Ned ve Lord Robert gibi. Kuzenden öte kardeş olacak onlar, gerçekten, bunu biliyorum." *Nasıl da mutluydu.*

Ama fazla zaman geçmeden Lysa'nın kanaması gelmiş ve bütün mutluluğu uçup gitmişti. Catelyn bunca zaman Lysa'nın sadece biraz geciktiğini düşünmüştü ama eğer bir çocuk *taşıyorduysa...*

Ufak, kırmızı suratlı ve avaz avaz bağıran ama o zaman bile güçlü, hayat dolu olan Robb'u ilk kez kardeşinin kucağına verişini hatırladı Catelyn; bebeği Lysa'nın kollarına bıraktığı anda kardeşinin yüzü gözyaşlarıyla dağılmıştı. Lysa bebeği aceleyle Catelyn'e geri verip kaçmıştı.

Eğer Lysa daha önce bir bebek kaybettiyse, bu durum babamın sözlerini ve daha pek çok şeyi açıklar... Lysa'nın Lord Arryn'le evliliği apar topar ayarlanmıştı ve Jon o zamanlar bile yaşlı bir adamdı, Lord Tully'den daha yaşlı. Vârisi olmayan yaşlı bir adam. İlk iki karısı onu çocuksuz bırakmıştı, kardeşinin oğlu Kral Toprakları'nda Brandon Stark'la birlikte katledilmişti, yiğit kuzeni Çanların Savaşı'nda ölmüştü. Arryn Hanedanı'nın devam edebilmesi için Jon'un genç bir kadına ihtiyacı vardı... *doğurgan olduğu bilinen genç bir kadına.*

Catelyn ayağa kalktı, üstüne bir sabahlık geçirdi ve babasının yanına gitmek için karanlık çalışma odasının merdivenlerini indi. İçi umutsuz bir dehşetle dolmuştu. "Baba," dedi, "Baba, ne yaptığını biliyorum." Catelyn, kafası hayallerle dolu masum bir gelin değildi artık. Bir duldu, bir haindi, yaslı bir anaydı ve akıllıydı, dünyanın nasıl döndüğünü bilecek kadar akıllı. "Jon'u, Lysa'yı almaya zorladın. Tully Hanedanı'nın kılıçları ve kalkanları karşılığında Jon'un ödemek zorunda olduğu bedeldi Lysa."

Kardeşinin evliliğinin aşktan o kadar mahrum olması şaşırtıcı değildi. Arrynler gururluydu ve onurları konusunda hassaslardı. Lord Jon, Lysa'yla, Tullyler'i isyana katmak amacıyla ve bir erkek evlat umuduyla evlenmiş

olabilirdi ama yatağına lekelenmiş halde ve gönülsüzce giren bir kadını sevmek onun için zordu. Nazik bir adam olduğu şüphesizdi, vazifeşinastı, evet ama Lysa'nın sıcaklığa ihtiyacı vardı.

Catelyn ertesi gün kahvaltısını ederken kalemle mürekkep istedi ve Arryn Vadisi'ndeki kız kardeşine bir mektup yazmaya başladı. Kelimelerle cebelleşerek Bran ve Rickon'dan bahsetti ama daha çok babaları hakkında yazdı. *Artık vakti azaldı ve tek düşündüğü sana yaptığı haksızlık. Üstat Vyman, haşhaş sütünü daha kuvvetli hazırlamaya cesaret edemediğini söylüyor. Babamızın kılıcını ve kalkanını bırakma zamanı geldi. Dinlenme zamanı geldi ama azimle savaşıyor ve teslim olmuyor. Sanırım senin için. Senin bağışlamana ihtiyacı var. Kartal Yuvası'ndan Nehirova'ya gelen yol savaş yüzünden tehlikeli, biliyorum, ama şövalyelerden oluşan bir kuvvet Ay Dağları'ndan güvenle geçmeni sağlayamaz mı? Yüz adam, belki bin? Ve eğer gelemiyorsan, ona en azından bir mektup yazamaz mısın? Huzur içinde ölebilmesi için birkaç sevgi sözcüğü? Ne arzu edersen yaz, ben ona okurum ve yolu kolaylaşır.*

Catelyn, kalemi bırakıp mühür mumu istediği anda bile yazdığı mektubun yetersiz ve geç kalmış olduğunu biliyordu. Üstat Vyman, Lord Hoster'ın, kuzgun Kartal Yuvası'na gidip dönene kadar dayanabileceğine inanmıyordu. *Ama aynı şeyi daha önce de söylemişti...* Tully erkekleri kolayca teslim olmuyordu, şartlar ne olursa olsun. Catelyn, parşömeni üstada teslim ettikten sonra septe gidip Yukarıdaki Baba'ya kendi babası için bir mum yaktı. İkinci mum, ölümün kapısından bakarken dünyaya ilk kuzgunu gönderen Yaşlı Hatun içindi ve üçüncüsü, Lysa ve kaybettikleri bütün evlatlar için Anne'ye yandı.

Catelyn, aynı günün ilerleyen vakitlerinde bir kitapla birlikte Lord Hoster'ın yatağının yanında oturmuş aynı bölümü tekrar tekrar okurken, bir gürültü ve borazan ötüşü duydu. İrkilerek, *Sör Robin,* diye düşündü önce. Balkona çıktı, nehirlerde görülecek bir şey yoktu ama sesleri dışarıdan daha açık duyabiliyordu; pek çok atın kişnemesi, zırhların çıngırtısı ve orada burada birkaç neşeli tezahürat. Catelyn sarmal merdivenlerden kulenin çatısına çıktı. *Sör Desmond çatıya çıkmamı yasaklamadı,* dedi kendine, tırmanırken.

Sesler kalenin uzak tarafından, ana kapıdan geliyordu. Yivli kapı sarsılıp titreyerek yukarı kalkarken bir grup adam kapının önünde bekliyordu ve kalenin dışındaki arazilerde yüzlerce süvari vardı. Rüzgâr

süvarilerin sancaklarını havalandırdı ve Catelyn sancakların üstünde Nehirova'nın zıplayan alabalığını gördüğünde rahatlayarak titredi. *Edmure.*

Edmure'un Catelyn'i görmeyi uygun bulmasından iki saat önceydi. Erkekler arkalarında bıraktıkları kadınlara ve çocuklara sarılırken kale gürültülü kavuşmalarla çınlıyordu. Kuşluktan üç kuzgun kalktı, kara kanatların havayı dövmesiyle kuşlar yükseliyordu. Catelyn babasının balkonundan izledi onları. Saçlarını yıkadı, kıyafetlerini değiştirdi ve kendini kardeşinin suçlamalarına hazırladı... ama bütün bunlara rağmen beklemek zordu.

Sonunda kapısının dışından gelen sesleri duyduğunda oturdu ve ellerini kucağının üstünde kavuşturdu. Edmure'un çizmeleri, baldır zırhı ve cübbesi kurumuş kırmızı çamurla lekelenmişti. Ona bakınca mücadeleyi kazandığını anlamak mümkün değildi. Zayıftı, süzülmüştü, yanakları solgundu, sakalları karmakarışıktı ve gözleri fazla parlaktı.

"Edmure," dedi Catelyn endişeyle, "iyi görünmüyorsun. Bir şey mi oldu? Lannisterlar nehri mi geçti?"

"Onları geri püskürttüm. Lord Tywin, Gregor Clegane, Addam Marbrand, hepsini gönderdim. Ama Stannis..." Yüzünü ekşitti.

"Stannis? Stannis'e ne oldu?"

"Kral Toprakları'ndaki mücadeleyi kaybetti," dedi Edmure mutsuz bir şekilde. "Donanması yandı, ordusu dağılarak geri çekildi."

Lannister zaferi kötü havadisti ama Catelyn kardeşinin aşikâr üzüntüsünü paylaşamıyordu; Renly'nin çadırındaki gölge ve genç adamın çelik boyun zırhından dışarı akan kanla ilgili kâbuslar görüyordu hâlâ. "Stannis, Lord Tywin'den fazla dost değildi."

"Anlamıyorsun. Yüksek Bahçe, Joffrey'nin tarafına geçtiğini duyurdu. Dorne da öyle. Bütün güney." Ağzı gerildi. "Ve *sen,* Kral Katili'ni serbest bırakmayı uygun bulmuşsun. Hakkın yoktu."

"Bir anne olarak hakkım vardı." Yüksek Bahçe'yle ilgili haber Robb'un umutlarına inen vahşi bir darbeydi ama Catelyn'in sesi buna rağmen sakindi. Şimdi bunu düşünemezdi.

"Hakkın yoktu," diye tekrarladı Edmure. "O Robb'un tutsağıydı, senin kralının tutsağı. Ve Robb, beni onu güvende tutmakla görevlendirmişti."

"Brienne onu güvende tutacak. Kılıcının üstüne yemin etti."

"O kadın?"

"Jaime'yi Kral Toprakları'na götürecek, Arya'yı ve Sansa'yı bize sağ salim geri getirecek."

“Cersei onlardan asla vazgeçmez.”

“Cersei değil, Tyrion. Yemin etmiş, halka açık bir oturumda. Kral Katili de yemin etti.”

“Jaime’nin sözü değersizdir. İblis’e gelince, mücadele sırasında başına bir balta darbesi aldığı söyleniyor. Senin Brienne’in Kral Toprakları’na varmadan önce Tyrion ölmüş olacak, tabii varabilirse.”

“Ölü?” *Tanrılar bu kadar merhametsiz olabilir mi gerçekten?* Catelyn, Jaime’yi yüzlerce yemin etmeye zorlamıştı ama asıl umut bağladığı Tyrion’ın verdiği sözdü.

Edmure ablasının kederine kördü. “Jaime benim sorumluluğumdaydı ve onu geri almaya kararlıyım. Kuzgunlar yolladım...”

“Kime? Kaç tane?”

“Üç,” dedi Edmure, “böylece mesajlarım Lord Bolton’a mutlaka ulaşacak. Nehirden ya da karadan, Nehirova’dan Kral Toprakları’na giden yol onları Harrenhal’un yakınlarından geçirecek.”

“Harrenhal.” Sadece kelime bile odayı karartmıştı sanki. “Edmure, sen ne yaptığını biliyor musun?” derken Catelyn’in sesi dehşetle kalınlaşmıştı.

“Korkma, seninle ilgili olan kısımdan bahsetmedim. Jaime’nin kaçtığını yazdım ve onu getirene bin ejder vereceğimi söyledim.”

Kötü ve daha kötü, diye düşündü Catelyn umutsuzlukla. *Kardeşim bir aptal.* Davetsiz gözyaşları gözlerini doldurdu. “Bu bir firarsa,” dedi hafifçe, “ve bir tutsak değiş tokuşu değilse, Lannisterlar kızlarımı neden Brienne’e versin?”

“İş o raddeye varmayacak. Kral Katili bize geri getirilecek, bunu kesinleştirdim.”

“Ve kızlarımı bir daha asla görmeyeceğimi de kesinleştirdin. Brienne, Jaime’yi sağ salim Kral Toprakları’na götürebilirdi... *peşlerine kimse düşmeseydi.* Ama şimdi...” Catelyn konuşmaya devam edemedi. “Beni yalnız bırak Edmure.” Kısa zaman sonra kardeşinin olacak bu kalede ona emir vermeye hakkı yoktu ama sesinin tonu tartışma kabul etmeyeceğini anlatıyordu. “Beni babamla ve kederimle yalnız bırak. Sana söyleyecek başka bir şeyim yok. Git. Git.” Catelyn’in bütün istediği uzanmak, gözlerini kapamak ve uyumaktı. Ve hiç rüya görmemek için dua etmek.

Arya

Gökyüzü, arkalarında bıraktıkları Harrenhal'un duvarları kadar karaydı. Yağmur yumuşak ve istikrarlı bir şekilde yağıyordu, atların ayak seslerini boğuyor, yüzlerinden aşağı akıyordu.

Kuzeye, gölden uzağa at sürdüler, ekili araziyi kasabalara bağlayan toprak yolu takip ettiler, talan edilmiş tarlaları geçip ormana ve derelere girdiler. Arya başı çekiyordu, çalıntı atını ağaçlar iyice sıklaşana dek pervasız bir tırısla koşturdu. Al Turta ve Gendry ellerinden gelenin en iyisini yaparak onu takip ediyordu. Uzakta kurtlar uluyordu ve Al Turta'nın derin solukları duyuluyordu. Kimse konuşmuyordu. Arya, iki delikanlının çok geride kalmadığından emin olmak ve takip edilip edilmediklerini anlamak için zaman zaman arkasına bakıyordu.

Takip edileceklerdi, biliyordu. Ahırlardan üç at, Roose Bolton'ın çalışma odasından bir harita ve bir hançer çalmıştı. Kalenin arka kapısındaki nöbetçiyi, adam Jaqen H'ghar'ın Arya'ya verdiği eski demir sikkeyi yerden almak için eğildiğinde boğazını keserek öldürmüştü. Biri, kendi kanının içinde ölü halde yatan nöbetçiyi bulacaktı, ardından gölgeler ve sesler yükselecekti, Lord Bolton uyandırılacak, Harrenhal siper mazgallarından kilerlerine kadar didik didik aranacaktı ve haritayla hançerin; cephanelikteki birkaç kılıç, mutfaktaki peynir ve ekmek, fırıncı bir çocuk, bir demirci çırağı ve Nan... ya da kime sorulduğuna bağlı olarak Gelincik ya da Arry isimli bir kadeh taşıyıcısıyla birlikte kaybolduğu anlaşılacaktı.

Dehşet Kalesi Lordu peşlerinden bizzat gelmeyecekti. Roose Bolton, solgun teni sülüklerle beneklenmiş halde yatağında uzanacak, fısıltı gibi çıkan yumuşak sesiyle emirler verecekti. Lordun adamı Walton ava liderlik edebilirdi; uzun bacaklarından hiç çıkarmadığı baldır zırhı yüzünden Çelikincik dedikleri adam. Belki de salyalı Vargo Hoat ve kendilerine Cesur Dostlar diyen paralı askerler düşerdi peşlerine. Diğerleri Kanlı Oyuncular derdi onlara (ama asla yüzlerine karşı değil) ve bazıları da, Vargo Hoat'un kendisini hoşnutsuz edenlerin ellerini ve ayaklarını kesme alışkanlığı yüzünden, Ayakadamları diye anardı.

Bizi yakalarsa ellerimizi ve ayaklarımızı kesecek, diye düşündü Arya, *sonra da Roose Bolton derimizi yüzecek.* Arya'nın üstünde hâlâ hizmetçi kıyafeti vardı ve göğsüne Roose Bolton'ın arması işlenmişti, Dehşet Kalesi'nin derisi yüzülmüş adamı.

Arya arkasına her baktığında, Harrenhal'un uzaktaki kapılarından dışarı akan ya da devasa duvarlarının üstünde aceleyle koşturan meşale alevleri görmeyi beklemişti ama hiçbir şey yoktu. Harrenhal uyumaya devam etmiş, karanlıkta kaybolmuş ve ağaçların arkasında kalmıştı.

İlk dereyi geçtiklerinde Arya atını çevirmiş ve küçük kafilesini yoldan çıkarmıştı, sonunda dik ve taşlı bir kıyıya varana dek çeyrek mil kadar derenin kıvrımlı yatağını takip etmişlerdi. Avcılar yanlarında köpek getirirse, bu manevra sayesinde izlerini kaybettirebileceklerini umuyordu Arya. Yolda kalamazlardı. *Yolda ölüm var,* demişti kendine, *bütün yollarda ölüm var.*

Gendry ve Al Turta, Arya'nın tercihini sorgulamamışlardı. Sonuçta harita onun elindeydi ve Al Turta en az peşlerinden gelebilecek adamlar kadar korkuyordu Arya'dan. Onun nöbetçiyi öldürdüğünü görmüştü. *Benden korkması daha iyi,* dedi Arya kendine. *Böylece, aptalca bir şey yapmak yerine benim söylediklerimi yapar.*

Arya da korkmalıydı, bunu biliyordu. Daha on yaşındaydı; önünde karanlık bir orman, arkasında ayaklarını memnuniyetle kesecek bir adam olan, çalıntı bir atın sırtına oturmuş sıska bir kız çocuğuydu. Ama bir şekilde kendisini Harrenhal'da olduğundan daha sakin hissediyordu. Yağmur, nöbetçinin kanını Arya'nın parmaklarından yıkamıştı, Arya'nın sırtında bir kılıç asılıydı, kurtlar karanlığın içinde gri ve güçlü gölgeler gibi geziniyordu ve Arya Stark korkmuyordu. *Korku, kılıçtan derin keser,* diye fısıldadı, Syrio'nun öğrettiği sözlerdi bunlar ve sonra Jaqen'ın sözlerini tekrar etti, *valar morghulis.*

Yağmur durdu, tekrar yağdı, bir kez daha durdu ve yine başladı ama onları sudan koruyacak iyi pelerinleri vardı. Arya, küçük kafilesini sabit bir hızla, ağır hareket ettiriyordu, ağaçların altı daha hızlı yol alamayacakları kadar karanlıktı; delikanlıların ikisi de binici değildi ve yarı gömülü köklerle, gizli taşlarla dolu çatlak ve yumuşak zemin tehlikeliydi. Üstündeki derin olukların suyla dolu olduğu başka bir yola rast geldiler ama Arya yoldan uzak durdu. Islak yapraklarla ağırlaşmış ağaç dalları yüzlerini kamçılarken, kafilesini yükselip alçalarak dönen tepelerden, böğürtlen ve

yaban gülü dikenliklerinin arasından, alçak çalılıkların içinden, dar sel yataklarının dibinden geçirdi.

Bir keresinde, Gendry'nin kısrağı çamurda kayarak dengesini kaybetmişti, sertçe arka ayaklarının üstüne devrilmiş ve binicisini eyerinden düşürmüştü ama ne at ne de binicisi zarar görmüştü. Gendry, yüzüne o inatçı ifadesini takınıp hiç beklemeden tekrar kısrağa binmişti. Aradan uzun zaman geçmeden bir yavru geyik leşini parçalayan üç kurda rastlamışlardı. Al Turta'nın atı kurtların kokusunu alınca ürküp kaçmıştı. Kurtlardan ikisi de kaçmıştı ama üçüncüsü kafasını kaldırıp avını korumak için dişlerini göstermişti. "Geri çekil," demişti Arya, Gendry'ye. "Yavaş ol, böylece onu ürkütmezsin." Kurt ve ziyafeti gözden kaybolana kadar atlarını ağır ağır uzaklaştırmışlardı. Arya ancak o zaman atını çevirmiş ve Al Turta'nın peşinden gitmişti, delikanlı ağaçlara çarparken umutsuzca eyerine yapışmıştı.

Daha sonra yanmış bir köye girmişlerdi, kararmış ağıl iskeletlerinin arasında dikkatlice yol almış, bir sıra elma ağacına asılı onlarca adamın kemiklerinin altından geçmişlerdi. Al Turta ağaçlardaki adamları görünce dua etmeye başlamıştı; Anne'nin merhameti için tekrar tekrar fısıldanan zayıf bir yalvarış. Arya, çürümeye yüz tutmuş ıslak giysiler içindeki etsiz ölülere bakmış ve kendi duasını okumuştu. *Sör Gregor,* devam etti, *Dunsen, Polliver, Tatlı Raf. Vadeci ve Tazı. Sör Ilyn, Sör Meryn, Kral Joffrey, Kraliçe Cersei.* Duasını *valar morghulis* ile bitirmişti, kemerinin altında sakladığı sikkeye dokunmuş ve sonra ölü adamların altından geçerken yukarı uzanıp cesetlerin arasından bir elma koparmıştı. Elmanın vakti geçmiş ve hamur gibi olmuştu ama Arya bütün meyveyi içindeki kurtlarla birlikte yemişti.

Şafaksız bir gündü. Gökyüzü ağır ağır aydınlandı fakat güneşi hiç görmediler. Siyah griye döndü ve renkler korkakça sürünerek dünyaya geri geldi. Asker çamlar kasvetli yeşillerini giymişti, kızıllara ve solgun sarılara bürünmüş hasır otları kahverengiye dönmeye başlamıştı bile. Arya ve arkadaşları, atlarına su içirip hızlı ve soğuk bir kahvaltı edecek kadar durdular, Al Turta'nın mutfaktan çaldığı ekmek somununu ve sert, sarı peynir parçasını elden ele geçirip yediler.

"Nereye gittiğimizi biliyor musun?" diye sordu Gendry, Arya'ya.

"Kuzey," dedi Arya.

Al Turta kararsızca etrafına baktı. "Kuzey ne taraf?"

Arya elindeki peynirle işaret etti. "Şu taraf."

"Ama güneş yok. Nereden biliyorsun?"

“Yosunlardan. Ağaçların bir yüzünde daha fazla yosun var, görüyor musun? İşte o taraf kuzey.”

“Kuzeyle ne işimiz var?” diye sordu Gendry.

“Üç Dişli Mızrak.” Arya çalıntı haritayı arkadaşlarına göstermek için açtı. “Gördünüz mü? Üç Dişli Mızrak’a vardığımızda bütün yapmamız gereken Nehirova’ya kadar akıntıyı yukarı doğru takip etmek, işte.” Parmağıyla yolu gösterdi. “Uzun bir yol ama nehri izlediğimiz sürece kaybolmayız.”

Al Turta haritaya baktı. “Hangisi Nehirova?”

Nehirova, Tökeztaş ve Kızıl Çatal’ı simgeleyen iki mavi nehir çizgisinin arasında bir kale kulesi olarak resmedilmişti. “İşte.” Arya kaleye dokundu. *“Nehirova yazıyor.”*

“Sen yazıları okuyabiliyor musun?” dedi Al Turta hayretler içinde, Arya’nın suda yürüyebildiğini öğrenmişti sanki.

Arya başıyla onayladı. “Nehirova‘ya vardığımızda güvende olacağız.”

“Öyle mi? Neden?”

Çünkü Nehirova benim büyükbabamın kalesi ve ağabeyim Robb orada olacak, demek istedi Arya. Dudağını ısırıp haritayı katladı. “Olacağız işte. Ama sadece oraya varabilirsek.” Eyerine ilk binen Arya oldu. Gerçeği Al Turta’dan saklamak kendini kötü hissettiriyordu ama sırrını ona söyleyemezdi. Gendry biliyordu ama o başkaydı. Gendry’nin kendi sırrı vardı, bu sırrın ne olduğunu bilmiyormuş gibi görünse de.

Arya o gün hızlarını arttırdı, atları cesaret edebildiği kadar uzun tırıs koşturdu ve düz bir arazi gördüğünde dörtnala kaldırdı. Düz arazilere çok ender rastlıyorlardı aslında, onlar ilerledikçe tepelikler artıyordu. Tepeler çok yüksek ya da çok dik değildi ama hiç bitmeyecekmiş gibi görünüyorlardı ve sonunda üçü de tırmanıp inmekten, dere yatakları boyunca ilerleyip başlarının üstünde kubbeler oluşturan ağaçlarla kaplı sığ vadilerden geçmekten yorulmuştu.

Arya zaman zaman, arkalarında bıraktıkları izleri karıştırmak amacıyla geldikleri yoldan geri dönüyor, Al Turta’yla Gendry’ye yola devam etmelerini söylüyordu, bir takibin ilk işaretini duyabilmek için etraf dinliyordu. *Çok yavaş,* diye düşündü dudağını ısırarak, *çok yavaş ilerliyoruz, bizi mutlaka yakalayacaklar.* Bir keresinde bir bayırın tepesinden, arkalarındaki vadide akan dereyi geçen koyu renkli şekiller görmüştü ve bir an için Roose Bolton’ın süvarilerinin onları yakaladığını düşünmüştü ama tekrar baktığında gördüğü şekillerin bir kurt sürüsüne ait

olduğunu fark etmişti. Ellerini ağzına götürüp kurtlara ulumuştu, *“Ahooooooo, ahoooooooooo.”* Kurtların en irisi başını kaldırıp geri uluduğunda çıkan ses Arya’yı titremişti.

Al Turta gün ortasına doğru şikâyet etmeye başladı. Poposunun ağrıdığını söyledi, eyeri bacaklarının içini tahriş ediyordu, her şeyden önemlisi biraz uykusu vardı. “O kadar yorgunum ki attan düşeceğim.”

Arya, Gendry’ye baktı. “Eğer düşerse onu ilk kim bulur sence; kurtlar mı, Oyuncular mı?”

“Kurtlar,” dedi Gendry. “Onların burunları daha keskin.”

Al Turta ağzını açtı ve kapadı. Atından düşmedi. Kısa zaman sonra yağmur tekrar başladı. Hâlâ bir parça olsun güneş ışığı görmemişlerdi. Hava soğuyordu ve solgun beyaz sis, çam ağaçlarının arasında gezinip yanık ve çıplak arazilere yayılıyordu.

Gendry de en az Al Turta kadar zor durumdaydı fakat şikâyet etmeyecek kadar inatçıydı o. Dağınık siyah saçlarının altındaki yüzüne kararlı bir ifade takınıp tuhaf bir şekilde eyerinde oturuyordu ama Gendry’nin bir binici olmadığını görebiliyordu Arya. *Bunu hatırlamalıydım,* dedi kendine. O kendini bildi bileli at biniyordu, küçükken midillilere ve daha sonra büyük atlara, oysa Gendry ve Al Turta şehir doğumluydu, küçük insanların yürüdüğü şehirde dünyaya gelmişlerdi. Yören, delikanlıları Kral Toprakları’ndan aldığında onlara binek vermişti ama bir eşeğin sırtına oturup bir arabanın arkasında ağır ağır Kral Yolu’nu geçmek başkaydı, bir av atını vahşi ormanlardan ve yanmış arazilerden geçirmek bambaşka.

Arya tek başına çok daha hızlı yol alacağını biliyordu ama delikanlıları bırakamazdı. Onlar Arya’nın sürüsüydü, hayatta kalan son arkadaşlarıydı ve Arya olmasaydı, şimdi ikisi de Harrenhal’da güvende olacaktı; Gendry dökümhanede, Al Turta mutfakta terlerken. *Eğer Oyuncular bizi yakalarsa, onlara Ned Stark’ın kızı ve Kuzey Kralı’nın kardeşi olduğumu söyleyeceğim. Beni ağabeyime götürmelerini ve Al Turta’yla Gendry’ye zarar vermemelerini emredeceğim.* Arya’ya inanmayabilirlerdi, inansalar bile... Lord Bolton, Arya’nın babasının sancak beyiydi ama o da Arya’yı diğerleri kadar korkutuyordu. *Bizi yakalamalarına izin vermeyeceğim,* diye yemin etti sessizce, omzunun üstünden uzanıp Gendry’nin onun için çaldığı kılıcın kabzasına dokundu. *İzin vermeyeceğim.*

Akşamüstüne doğru ağaçların altından çıktılar ve kendilerini bir nehrin kıyısında buldular. Al Turta sevinçle bağırdı. “*Üç Dişli Mızrak!* Şimdi

bütün yapmamız gereken akıntıyı takip etmek, söylediğin gibi. Neredeyse vardık sayılır!”

Arya dudağını ısırdı. “Bunun Üç Dişli Mızrak olduğunu sanmıyorum.” Nehir yağmurla kabarmıştı ama bu halde bile eni dokuz metreden fazla olmazdı. Üç Dişli Mızrak’ın çok daha geniş olduğunu hatırlıyordu Arya. “Mızrak olamayacak kadar küçük,” dedi delikanlılara, “ve henüz yeterince yol gelmedik.”

“Evet geldik,” diye ısrar etti Al Turta. “Bütün gün at sürdük ve neredeyse hiç durmadık. Çok uzun bir yol gelmiş olmamız gerek.”

“Haritaya tekrar bak,” dedi Gendry.

Arya atından indi, haritayı çıkarıp açtı. Yağmur, koyun derisi parşömenin üstüne düştü ve ince çizgiler halinde aşağı aktı. Arya omzunun üstünden bakan çocuklara, “Sanırım buralarda bir yerdeyiz,” dedi parmağıyla göstererek.

“Ama,” dedi Al Turta, “neredeyse hiç yol almamışız gibi. Bak, Harrenhal parmağının altında, neredeyse ona *dokunuyorsun.* Ve bütün gün at sürdük!”

“Üç Dişli Mızrak’a varmamıza miller var,” dedi Arya. “Daha günlerce orada olmayacağız. Bu başka bir nehir olmalı. Şunlardan biri, görüyor musun?” Al Turta’ya haritacının boyadığı daha ince mavi çizgileri gösterdi, her çizginin altına güzel yazılarla nehirlerin adı yazılmıştı. “Darry, Yeşilelma, Bakire... işte bu, Küçük Söğüt, bu olabilir.”

Al Turta gözlerini haritadaki çizgiden kaldırıp nehre baktı. “Bana o kadar küçük görünmüyor.”

Gendry de kaşlarını çatmıştı. “Gösterdiğin nehir şu nehirle birleşiyor, bak.”

“Büyük Söğüt,” diye okudu Arya.

“Büyük Söğüt o zaman. Bak, Büyük Söğüt, Üç Dişli Mızrak’a akıyor, yani birini takip edip diğerine varabiliriz ama akıntıyı aşağı doğru takip etmeliyiz, yukarı değil. Fakat bu nehir Küçük Söğüt değil de şuradakiyse...”

“Dalgalı Dere,” diye okudu Arya.

“Bak, dönüyor ve göle akıyor, bizi Harrenhal’a geri götürür.” Çizgiyi parmağıyla takip etti.

Al Turta’nın gözleri büyüdü. “*Hayır!* Bizi mutlaka öldürürler.”

“Bunun hangi nehir olduğunu bilmek zorundayız,” dedi Gendry en inatçı ses tonuyla. “Bilmek zorundayız.”

“İyi ama *bilmiyoruz.*” Haritadaki mavi çizgilerin yanında isimler olabilirdi ama kimse nehrin kıyısına bir isim yazmamıştı. “Nehrin ne aşağısına ne de yukarısına gideceğiz,” diye karar verdi Arya. “Nehri geçeceğiz ve kuzeye doğru ilerlemeye devam edeceğiz, şimdiye kadar yaptığımız gibi.”

“Atlar yüzebilir mi?” diye sordu Al Turta. “Su *derin* görünüyor Arry. Ya yılanlar varsa?”

“Kuzeye gittiğimizden emin misin?” diye sordu Gendry. “Bütün bu tepeler... eğer geri döndüysek...”

“Ağaçlarda yosun var...”

Gendry yakındaki bir ağacı gösterdi. “Şu ağacın her yüzünde yosun var ve bir sonrakinde hiç yok. Sadece bir daire çizerek kaybolmuş olabiliriz.”

“Olabiliriz,” dedi Arya, “ama ben her halükârda nehri geçeceğim. Benimle gelebilir ya da burada kalabilirsiniz.” İki delikanlıyı da umursamayarak tekrar eyerine atladı. Delikanlılar onu takip etmek istemiyorlarsa Nehirova’yı kendi kendilerine bulabilirlerdi, Oyuncular’ın onları bulması daha büyük bir ihtimaldi gerçi.

Arya, nehrin karşısına geçebileceği kadar güvenli görünen bir nokta bulmadan önce kıyı boyunca yarım mil kadar yol almak zorunda kaldı ama kısrağı o zaman bile suya girmeye isteksizdi. Nehir, adı her ne ise, kahverengi ve hızlı akıyordu, ortasındaki derin yeri atın karnına kadar geliyordu. Çizmeleri suyla dolmuştu ama Arya topuklarına basıp karşı kıyıya tırmandı. Arkasından gelen su seslerini ve kısrakların sinirli kişnemesini duydu. *Demek beni takip ettiler. Güzel.* Delikanlılar suyun içinde debelenerek karşıya geçerken ve üzerlerinden sular damlayarak gelirken Arya onları izlemek için döndü. “Üç Dişli Mızrak değildi,” dedi çocuklara. *“Değildi.”*

Sonraki nehir daha sığdı ve geçişi daha kolaydı. O da Üç Dişli Mızrak değildi ve nehri geçeceklerini söylediğinde kimse Arya’ya itiraz etmedi.

Atlara su içirmek ve biraz daha peynir ekmek yemek için tekrar durduklarında akşam çöküyordu. “Islağım ve üşüyorum,” diye şikâyet etti Al Turta. “Artık Harrenhal’dan yeterince uzakta olduğumuz kesin. Bir ateş yakabiliriz ve...”

“HAYIR!” Arya ve Gendry aynı anda bağırmıştı. Al Turta sindi. Arya göz ucuyla Gendry’ye baktı. *Benimle aynı anda söyledi. Eskiden, Kışyarı’ndayken Jon’un yaptığı gibi.* Bütün kardeşleri arasında en çok Jon Kar’ı özlemişti.

“En azından uyuyabilir miyiz?” diye sordu Al Turta. “Çok yorgunum Arry ve popom acıyor. Sanırım su topladı.”

“Eğer yakalanırsak bundan beter dertlerin olur,” dedi Arya. “Yola devam etmek zorundayız. Buna *mecburuz.*”

“Ama hava neredeyse karardı, ay bile görünmüyor.”

“Atına bin.”

Etraftaki ışık azalırken ağır ağır yol aldılar ve Arya da üstüne yorgunluk çöktüğünü hissetti. Onun da en az Al Turta kadar uykusu vardı ama buna cesaret edemezdi. Uyurlarsa, gözlerini açtıklarında Vargo Hoat’u; Soytarı Shagwell, Sadık Urswyck, Rorge, Isırık, Rahip Utt ve diğer canavarlarıyla birlikte tepelerinde bulabilirlerdi.

Ama bir süre sonra atının adımları bir beşiğin sallanması kadar teskin edici oldu ve Arya göz kapaklarının ağırlaştığını hissetti. Gözlerinin kapanmasına izin verdi ve bir an sonra tekrar kocaman açtı. *Uyuyamam,* diye bağırdı kendine sessizce, *uyuyamam, uyuyamam.* Parmaklarını gözlerine bastırdı ve açık tutmak için sertçe ovuşturdu, dizginlerini sıkıca tutup atını eşkin yürüyüşe kaldırdı. Ama ne Arya ne de atı bu hızı devam ettirebildi, sadece birkaç dakika sonra tekrar yürüyüş hızına düştüler ve birkaç dakika daha geçince Arya’nın gözleri bir kez daha kapandı ve bu sefer o kadar çabuk açılmadı.

Gözlerini açtığında, atının bir ot öbeğinin başında durmuş otladığını gördü, Gendry de kolunu dürtüyordu. “Uyuya kaldın,” dedi delikanlı.

“Sadece gözlerimi dinlendiriyordum.”

“Epey uzun dinlendirdin o zaman. Atın daireler çizerek dolanıyordu ama senin uyuduğunu hayvan durana kadar fark etmedim. Al Turta da senin kadar kötüydü, bir ağacın dalına çarpıp yere düştü. Nasıl bağırdığını duymalıydın. O *ses* bile seni uyandıramadı. Durup uyuman gerekiyor.”

“Sen yola devam ettiğin sürece ben de edebilirim,” dedi Arya esneyerek.

“Yalancı,” dedi Gendry. “Aptallık etmek istiyorsan sen devam et ama ben duruyorum. İlk nöbeti ben alırım. Sen uyu.”

“Al Turta ne olacak?”

Gendry eliyle gösterdi. Al Turta çoktan yere uzanmıştı, ıslak yapraklardan oluşan yatağında cübbesinin altına kıvrılmış hafifçe horluyordu. Elinde büyük bir parça peynir olan delikanlı iki ısırık arasında sızmış gibi görünüyordu.

Arya tartışmanın faydasız olacağını fark etti; Gendry haklıydı. *Oyuncular'ın da uykuya ihtiyacı olacak,* dedi kendine bunun doğru olmasını umarak. O kadar yorgundu ki eyerinden inmek bile mücadeleye dönüşmüştü ama bir kayın ağacının altına uzanmadan önce atının bacaklarını bağlamayı akıl edebildi. Zemin sert ve nemliydi. Sıcak bir yemek ve ısıtan bir ateşle birlikte tekrar bir yatakta uyuyana kadar kaç zaman geçeceğini merak etti Arya. Uykuya dalmadan önce yaptığı son şey, kılıcını kınından çıkarıp yanına koymak oldu. "Sör Gregor," diye fısıldadı esneyerek. "Dunsen, Polliver, Tatlı Raff. Vadeci ve... Vadeci... Tazı..."

Rüyaları kırmızı ve vahşiydi. Oyuncular rüyasındaydı, en az dördü; solgun tenli bir Lysli, Ib'den gelen zalim bir baltacı, Iggo denen Dothraklı bir at efendisi ve adını hiç öğrenemediği Dornelu bir adam. Paslanmış zırhların ve ıslak derilerin içinde, yağmurdan çıkarak peş peşe geldiler, eyerlerine asılmış kılıçlar ve baltalar tıngırdıyordu. Arya'yı avladıklarını düşünüyorlardı, Arya, rüyaların tuhaf ve keskin sarahatiyle biliyordu bunu, fakat yanılıyorlardı. Arya onları avlıyordu.

Rüyasında küçük bir kız değildi Arya, iri ve güçlü bir kurttu. Ağaçların arasından çıkıp adamların önünde belirdiğinde ve pes bir hırlamayla dişlerini gösterdiğinde, hem atlardan hem adamlardan yükselen tiksindirici korku kokusunu aldı. Lyslinin atı şahlanıp dehşet dolu bir çığlık attı. Diğerleri insan dilinde konuşarak birbirlerine bağırdılar ama onlar hareket etmeye fırsat bulamadan karanlığın ve yağmurun içinden başka kurtlar koşup geldi, büyük bir sürü; zalim, ıslak ve sessiz.

Dövüş kısa fakat kanlıydı. Kıllı adam baltasını çıkarırken devrildi, koyu tenli olan okunu gererken öldü ve solgun Lysli kaçmaya çalıştı. Arya'nın kardeşleri adamı yakaladılar, tekrar tekrar döndürdüler, dört bir yandan saldırarak atının bacaklarını ısırdılar ve binicinin boğazını adam yere düşüp toprağa çarparken parçaladılar.

Sadece çanlı adam geri çekilmemişti. Adamın atı Arya'nın kız kardeşlerinden birinin kafasını tekmeledi ve saçları hafifçe çınlayan adam diğer kardeşini kıvrımlı gümüş pençesiyle neredeyse ikiye bölüyordu.

Arya'nın içi öfkeyle doldu, adamın sırtına sıçradı, onu baş aşağı devirdi, birlikte düşerlerken çenesi hasmının kolunda kenetlendi; dişleri derinin, yünün ve yumuşak etin içine gömüldü. Yere çarptıklarında, başını vahşice silkerek adamın kolunu omzundan kopardı. Ağzındaki kolu zaferle ileri geri salladı, soğuk ve siyah yağmurun ortasına, sıcak ve kırmızı damlalar serpiştiriyordu.

Tyrion

Eski demir menteşelerin gıcırtısına uyandı.

"Kim o?" diye hırıldadı. En azından sesi geri gelmişti, çiğ ve pürüzlü olsa da. Tyrion hâlâ ateşliydi ve zaman mefhumunu kaybetmişti. Bu sefer ne kadar uyumuştu? Çok güçsüzdü, fena halde güçsüz. "Kim o?" diye seslendi tekrar, daha kuvvetlice. Açık kapıdan içeri meşale ışığı giriyordu; odadaki tek ışık ise yatağın yanındaki mumdan geliyordu.

Tyrion bir suretin kendisine doğru ilerlediğini görünce titredi. Burada, Maegor Hisarı'ndaki her hizmetkâr kraliçenin maaşlı adamıydı; herhangi bir ziyaretçi, Sör Mandon'ın başladığı işi bitirmek üzere Cersei tarafından gönderilmiş bir maşa olabilirdi.

Daha sonra adam mum ışığına doğru ilerledi ve cücenin solgun yüzüne iyice bakıp kıkırdadı. "Tıraş olurken yüzünü mü kestin?"

Tyrion'ın parmakları, gözünden çenesine kadar inen derin yarığa, burnundan geri kalanlara gitti. Etrafı şişkin olan yara hâlâ hassastı ve dokununca yanıyordu. "Evet, kocaman, korkutucu bir usturayla."

Bronn'un kömür karası saçları yeni yıkanmış, yüzünün sert hatlarından geriye doğru taranmıştı. Yumuşak deriden yapılmış işlemeli uzun çizmeler ve açık yeşil ipekten dikilmiş bir pelerin giymişti, üzerine gümüş külçeler kakılmış geniş bir kemer takmıştı. Alev almış bir zincir, koyu renk yün takımının göğsüne boylu boyunca parlak yeşil iplikle işlenmişti.

"Nerelerdeydin?" diye sordu Tyrion talepkâr bir tonla. "Seni çağırttım... on beş gün önce olmalı."

"Aslında dört gün," dedi paralı asker, "yanına iki kez geldim ve ölü gibiydin."

"Ölmedim. Aslında ablam ölmem için girişimde bulundu." Belki de bunu yüksek sesle söylememesi gerekirdi ama Tyrion umursamaktan vazgeçmişti. Sör Mandon'ın onu öldürme girişiminin arkasında Cersei vardı, Tyrion bundan adı kadar emindi. "Göğsündeki o çirkin şey de ne?"

Bronn sırıttı. "Şövalyelik armam. Alevli bir zincir, dumanlı gri zemin üzerinde yeşil. Babanın emriyle Karasu'nun Sör Bronn'uyum artık İblis. Sakın unutma."

Tyrion ellerini kuş tüyü yatağa bastırdı ve kendini yastığa doğru birkaç santim yukarı itti. “Sana şövalyelik sözü veren bendim, unuttun mu?” Şu, *“babanın emriyle”* lafından hiç hoşlanmamıştı. Lord Tywin vakit kaybetmemişti. Oğlunu El Kulesi’nden yollayıp kuleyi kendine alması zaten herkesin kolayca okuyabileceği bir mesajdı ve bu da bir başkasıydı. “Ben burnumun yarısını kaybettim ve sen şövalyelik kazandın. Tanrıların açıklaması gereken çok şey var.” Sesi hırçındı. “Babam seni bizzat mı kutsadı?”

“Hayır. Vinç kulelerindeki mücadeleden sağ çıkan bizler, Yüce Rahip ve Kral Muhafızları tarafından kutsandık. Töreni gerçekleştirecek sadece üç Beyaz Kılıç kaldığı için kahrolası günün yarısı bununla geçti.”

“Sör Mandon’ın mücadele sırasında öldüğünü biliyorum,” dedi Tyrion. *O hain piç, kılıcını kalbime saptamadan yarım kalp atımı önce Pod tarafından nehre itildi.* “Başka kim kayıp?”

“Tazı,” dedi Bronn. “Ölmedi, sadece gitti. Altın pelerinliler, Tazı’nın ödleğe dönüştüğünü ve saldırıya onun yerine senin liderlik ettiğini söylüyorlar.”

En iyi fikirlerimden biri sayılmaz. Tyrion kaşlarını çattığında yaralı derisinin gerildiğini hissetti. Bronn’a sandalyeyi gösterdi. “Ablam beni bir mantarla karıştırıyor olmalı. Beni karanlıkta saklayıp pislikle besliyor. Pod iyi bir delikanlı ama dilindeki yumru Casterly Kayası kadar büyük, bana anlattığı şeylerin yarısına güvenmiyorum. Onu, Sör Jacelyn’i getirmesi için gönderdim, geri döndü ve bana onun öldüğünü söyledi.”

“O ve daha binlercesi.” Bronn oturdu.

“Nasıl?” diye sordu Tyrion kendini çok daha hasta hissederek.

“Mücadele sırasında. Duyduğuma göre ablan, kralı Kızıl Kale’ye geri getirmeleri için Karakazanlar’ı yollamış. Kralın ayrıldığını gören altın pelerinlilerin yarısı onunla birlikte ayrılmaya karar vermiş. Demiryumruk adamların önüne çıkmış ve siperlere geri dönmelerini emretmiş. Bywater’ın adamları etkilediğini ve biri boynuna bir ok saplamadan önce onları geri dönmeye neredeyse ikna ettiğini söylüyorlar. O halde çok da korkutucu görünmüyormuş, onu atından aşağı çekip öldürmüşler.”

Cersei’nin hanesine yazılacak bir borç daha. “Yeğenim,” dedi Tyrion, “Joffrey. Tehlikede miymiş?”

“Oradaki birkaçından fazla değil... ve çoğundan az.”

“Zarar görmüş mü? Yara almış mı? Saçı mı dağılmış, tırnağı mı kırılmış?”

"Duyduğum kadarıyla hayır."

"Cersei'yi bunun olacağına dair uyarmıştım. Altın pelerinlileri şimdi kim komuta ediyor?"

"Lord baban onlara batılı adamlarından birini verdi, Addam Marbrand adında bir şövalye."

Altın pelerinliler çoğu durumda başlarına bir yabancının getirilmesinden hoşlanmazdı ama Sör Addam Marbrand isabetli bir tercihti. Tıpkı Jaime gibi, o da diğer adamların takip edeceği bir adamdı. *Şehir Muhafızları'nı kaybettim.* "Shagga'yı bulması için Pod'u gönderdim ama talihi yaver gitmedi."

"Taş Kargalar hâlâ Kral Ormanı'nda. Shagga orayı sevmiş gibi görünüyor. Timett, Yanık Adamları eve götürdü, mücadeleden sonra Stannis'in kampından yağmaladıkları bütün ganimetle beraber. Chella bir sabah Kara Kulaklar'dan bir düzine adamla birlikte Nehir Kapısı'nda belirdi ama kral bühtancıları pislik atıp tezahürat yaparken onlar babanın kırmızı pelerinlileri tarafından kovalandılar."

Nankörler. Kara Kulaklar onlar için can verdi. Tyrion haşhaş sütüyle kendini bilmez halde yatıp rüyalar görürken, kendi kanından olan insanlar teker teker pençelerini çıkarmıştı. "Ablama gitmeni istiyorum. Kıymetli oğlu mücadeleyi sıyrık almadan atlattı, artık bir rehineye ihtiyacı yok. Alayaya'yı özgür bırakacağına yemin etmişti..."

"Bıraktı. Sekiz dokuz gün önce, kamçıdan sonra."

Tyrion omzuna saplanan ağrıyı umursamadan kendini biraz daha yukarı itti. *"Kamçı?"*

"Kızı avludaki bir sütuna bağlayıp kamçıladılar, sonra da çırılçıplak ve kanlı bir halde kapıdan dışarı attılar."

Okumayı öğreniyordu, diye düşündü Tyrion anlamsızca. Yüzündeki yara gerildi ve bir an için kafasının öfkeden patlayacağını düşündü. Alayaya bir fahişeydi, bu gayet doğruydu ama Tyrion'ın ender rastladığı tatlı, cesur ve masum kızlardan biriydi. Tyrion ona asla dokunmamıştı; Alayaya, Shae'i gizleyen bir paravandı sadece. Tyrion kendi gafletiyle, oynadığı rolün kıza neye mal olacağını hiç düşünmemişti. "Alayaya'ya nasıl davranırsa Tommen'a aynı şekilde davranacağıma söz vermiştim ablama," diye hatırladı yüksek sesle. Kendini kusacak gibi hissediyordu. "Sekiz yaşında bir çocuğu nasıl kamçılarım?" *Ama yapmazsam Cersei kazanır.*

"Tommen senin elinde değil," dedi Bronn. "Cersei, Demiryumruk'un öldüğünü öğrenir öğrenmez Karakazanlar'ı Tommen'ın peşine yolladı ve

Rosby'deki kimse onlara hayır diyecek kadar yiğit değildi."

Bir darbe daha; aynı zamanda bir rahatlama olduğunu kabul etmek zorundaydı Tyrion. Tommen'ı seviyordu. Birazdan daha fazla rahatsızlıkla, "Karakazanlar'ın bize çalışması gerekiyordu," diye hatırlattı Bronn'a.

"Çalışıyorlardı, kraliçeden aldıkları her sikke karşılığında iki sikke verebildiğim sürece ama kraliçe işi ciddiye bindirdi. Osney ve Osfyrd mücadeleden sonra şövalye ilan edildiler, benim gibi. Neden olduğunu yalnız tanrılar biliyor, kimse onları dövüşürken görmedi."

Kiralıklar bana ihanet ediyor, dostlarım kamçılanıp aşağılanıyor ve ben burada yatıp çürüyorum, diye düşündü Tyrion. *Kahrolası mücadeleyi kazandığımı sanıyordum. Zafer denen şeyin tadı bu mu?* "Stannis'in, Renly'nin hayaleti tarafından bozguna uğratıldığı doğru mu?"

Bronn hafifçe gülümsedi. "Vinç kulelerinden bütün gördüğümüz, çamura düşmüş sancaklar ve koşarak uzaklaşabilmek için mızrağını atan adamlardı ama güveççilerde ve genelevlerde, Lord Renly'nin şunu ya da bunu nasıl öldürdüğünü anlatacak yüzlerce insan bulabilirsin. Stannis'in ordusunun büyük bir bölümü başlangıçta Renly'nindi ve adamlar Renly'yi o parlak yeşil zırhın içinde görür görmez yine onun tarafına geçtiler."

Bütün planlarından sonra, saldırıdan ve gemi köprüsünden sonra, yüzü ikiye ayrıldıktan sonra, Tyrion ölü bir adamın gölgesinde kalıyordu. *Eğer Renly gerçekten ölüyse.* Tyrion'ın incelemesi gereken bir konu daha çıkmıştı. "Stannis nasıl kaçtı?"

"Stannis'in Lysli adamları kadırgalarını koyun açıklarında tutuyordu, senin zincirinin ötesinde. Mücadele kötü gitmeye başladığında koyun kıyısına girdiler ve alabildikleri kadar adam aldılar. Sonlara doğru, adamlar gemiye binebilmek için birbirlerini öldürüyorlardı."

"Robb Stark'tan ne haber, o neler yapıyor?"

"Kurtlarından bazıları geçtikleri yolları yakarak Gölgeli Vadi'ye doğru ilerliyor. Baban, onları hizaya sokması için şu Lord Tarly denen adamı gönderiyor. Lorda katılasım var. İyi bir asker olduğu söyleniyor ve ganimetler konusunda eli açıkmış."

Bronn'u kaybetme düşüncesi bardağı taşıran damlaydı. "Hayır. Senin yerin burası. Sen El Muhafızları'nın başısın."

"Sen El değilsin," diye hatırlattı Bronn sertçe. "Baban. Ve onun kendi lanet muhafızları var."

"Benim için tuttuğun bütün o adamlara ne oldu?"

“Bazıları vinç kulelerinde öldü. Şu senin amcan, Sör Kevan, diğerlerimizin parasını ödeyip bizi kapı dışarı etti.”

“Ne kadar nazik davranmış,” dedi Tyrion alayla. “Altın iştahını kaybettin anlamına mı geliyor bu?”

“Tabii ki hayır.”

“Güzel,” dedi Tyrion, “çünkü aslında sana hâlâ ihtiyacım var. Sör Mandon Moore hakkında ne biliyorsun?”

Bronn güldü. “İyice boğulduğunu biliyorum.”

“Ona büyük bir borcum var ama nasıl ödeyeceğim?” Tyrion yüzüne dokundu, yarasını hissetti. “Doğruyu söylemem gerekirse adam hakkında çok az şey biliyorum.”

“Balık gibi gözleri vardı ve beyaz bir pelerin giyiyordu. Bilmen gereken başka ne var ki?”

“Her şey,” dedi Tyrion, “başlangıç olarak.” İstediği şey, Sör Mandon’ın Cersei’ye ait olduğuna dair kanıttı ama bunu yüksek sesle söylemeye cesaret edemezdi. Kızıl Kale’de dilini tutmak yapılacak en iyi şeydi. Duvarlarda fareler vardı ve çok fazla konuşan kuşlar ve örümcekler. “Kalkmama yardım et,” dedi Tyrion yatak örtüleriyle cebelleşirken. “Babama bir ziyarette bulunmamın vakti geldi ve kendimi göstermemin vakti geldi de geçiyor bile.”

“Çok sevimli bir manzara,” diye alay etti Bronn.

“Benimki gibi bir suratta yarım bir burnun ne önemi var? Ama sevimli şeylerden bahsetmişken, Margaery Tyrell, Kral Toprakları’nda mı?”

“Hayır ama geliyor ve şehir kıza duyduğu sevgiyle çıldırdı. Tyrelller, Yüksek Bahçe’den yiyecek getiriyor ve kızın adına halka dağıtıyor. Her gün yüzlerce araba. Göğüslerine işlenmiş küçük altın güllerle şehirde dolaşan binlerce adam var ve biri bile kendi şarabını kendi ödemiyor. Eşler, dullar ya da fahişeler, bütün kadınlar, göğsünde altın bir gül taşıyan şeftali tüylü delikanlılar için iffetinden vazgeçiyor.”

Bana tükürüyor ve Tyrelller’e içki ısmarlıyorlar. Tyrion yataktan kayıp yere indi. Dizlerinin bağı çözüldü, oda dönmeye başladı ve yüzüstü yere düşmemek için Bronn’un koluna tutunmak zorunda kaldı. “Pod!” diye bağırdı. “Podrick Payne! Yedi cehennemin hangisindesin?” Acı, dişsiz bir köpek gibi ısırıyordu. Tyrion zayıflıktan nefret ediyordu, özellikle de kendi zayıflığından. Zayıflık onu utandırıyordu ve utanç öfkelendiriyordu. “Pod, *buraya gel!*”

Delikanlı koşarak geldi. Tyrion’ı ayakta, Bronn’un koluna tutunmuş halde görünce yutkundu. “Lordum. Ayaktasınız. Bu... siz... şarap mı istiyorsunuz? Rüya şarabı? Üstadı çağırayım mı? Kalmanız gerektiğini söyledi. Yatakta demek istiyorum.”

“Çok uzun süre yatakta kaldım. Bana temiz giysiler getir.”

“Giysi?”

Tyrion, bu delikanlının mücadele sırasında nasıl o kadar akıllı ve yararlı, diğer zamanlardaysa nasıl bu kadar aptal olabildiğini hiç anlamıyordu. “Kıyafetler,” diye tekrar etti. “Tunik, pantolon, yelek. Giymem için. Böylece bu felaket hücreden çıkabilirim.”

Giyinebilmesi için üçünün de uğraşması gerekti. Tyrion’ın yüzü korkunç durumdaydı ama yaralarının en kötüsü koluyla omzunun birleştiği yerdeydi; kendi zırhı bir ok tarafından koltuk altına gömülmüştü. Üstat Frenken sargıları ne zaman değiştirse, rengi bozulmuş etten hâlâ irin ve kan akıyordu ve en küçük bir hareket Tyrion’ın bedenine bir ıstırap bıçağı saplıyordu.

Tyrion nihayetinde bir pantolona ve omuzlarından aşağı sarkan bol bir yatak gömleğine razı oldu. Pod, efendisinin yaslanıp yürümesi için bir baston bulmaya giderken Bronn, Tyrion’ın çizmelerini giydirdi. Tyrion kuvvet kazanmak için bir kupa rüya şarabı içti. Şarap balla tatlandırılmıştı ve içine, yaralarını bir süre katlanabilir kılacak kadar haşhaş sütü eklenmişti.

Buna rağmen kapı mandalını çevirirken Tyrion’ın başı dönüyordu ve dönemeçli taş basamakları inerken bacakları titriyordu. Bir eliyle bastona, diğeriyle Pod’un omzuna tutunarak yürüdü. Onlar aşağı inerken bir hizmetçi kız yukarı çıkıyordu. Kocaman açılmış beyaz gözleriyle bir hayalete bakar gibi baktı onlara. *Cüce dirildi,* diye düşündü Tyrion. *Ve her zamankinden daha çirkin, koş ve arkadaşlarına anlat.*

Kazıklarla dolu kuru bir hendekle çevrelenen Maegor Hisarı, Kızıl Kale’deki en güçlü yerdi. Kalenin içinde bir kale. Kapıya vardıklarında, açılır kapanır köprünün gece için yukarı kaldırıldığını gördüler. Beyaz zırhının ve pelerininin içindeki Sör Meryn Trant kapının önünde duruyordu. “Köprüyü indirin,” diye emretti Tyrion.

“Kraliçe köprünün geceleri kaldırılmasını emretti.” Sör Meryn her zaman Cersei’nin köpeği olmuştu.

“Kraliçe uyuyor, benim işim babamla.”

Lord Tywin Lannister'ın adında sihir vardı. Sör Meryn homurdanarak emir verdi ve köprü indirildi. Bir başka Kral Muhafızları şövalyesi hendeğin karşısında devriye nöbetindeydi. Sör Osmund Karakazan, paytak adımlarla kendisine doğru gelen Tyrion'ı görünce gülümsedi. "Kendinizi daha güçlü mü hissediyorsunuz lordum?"

"Çok daha güçlü. Bir sonraki mücadele ne zaman? Sabırsızlanıyorum."

Bununla birlikte, Pod'la beraber sarmal merdivenlere vardıklarında Tyrion umutsuzlukla yutkunarak basamaklara baktı. *Bu basamakları asla kendi başıma tırmanamam*, diye itiraf etti kendine. Gururunu yutarak Bronn'dan onu taşımasını istedi, gecenin bu saatinde onu görüp gülecek ve cücenin bir bebek gibi kucakta taşındığı hikâyesini anlatacak birilerinin olmamasını umdu.

Dış avlu düzinelerce büyük ve küçük çadırla doluydu. "Tyrell adamları," diye açıkladı Pod branda bezi ve ipek kumaşlardan oluşan labirentin içinden geçerlerken. "Lord Rowan'ın ve Lord Redwyne'ın adamları da. Hepsi için yeterli yer yoktu. Kalede demek istiyorum. Bazıları odalara yerleşti. Şehirdeki odalara. Kralın düğünü, Kral Joffrey'nin. Törene katılacak kadar güçlü olacak mısınız lordum?"

"Ava çıkmış gelincikler bana engel olamaz." Mücadeleler için olmasa da en azından düğünler için bu söylenebilirdi; birinin gelip burnunu kesme ihtimali azdı.

El Kulesi'nin kapalı pencerelerinin ardında loş ışıklar vardı hâlâ. Kulenin kapısındaki adamlar, kırmızı pelerinler ve Lord Tywin'in kendi muhafızlarının aslan işlemeli miğferlerini giymişti. Tyrion adamların ikisini de tanıyordu, adamlar onu görür görmez kapıları açtılar ama ikisi de Tyrion'ın yüzüne uzun süre bakamamıştı. İçeride, dikenli kapıyla korunan sarmal merdivenden inen Sör Addam Marbrand'le karşılaştılar; süslü bir göğüs kalkanı vardı ve Şehir Muhafızları subaylarının altın pelerinini giyiyordu. "Lordum," dedi, "ayağa kalktığınızı görmek ne güzel. Duydum ki..."

"...küçük bir mezar kazılıyormuş? Ben de duydum. Şartları göz önüne alınca kalkmak yapılacak en iyi şey gibi göründü. Şehir Muhafızları'nın kumandanı olduğunuzu duydum. Tebriklerimi mi yoksa taziyelerimi mi sunmalıyım?"

"Korkarım ikisini de." Sör Addam gülümsedi. "Ölümlerden ve firarlardan sonra elimde dört bin dört yüz adam var. Bunca insanın maaşını

nasıl ödeyeceğimizi yalnızca tanrılar ve Serçeparmak biliyor ama ablanız hiçbirini kovmama izin vermiyor."

Hâlâ endişeli misin Cersei? Mücadele bitti, altın pelerinliler sana yardım etmeyecek şimdi. "Babamın yanından mı geliyorsunuz?" diye sordu Tyrion.

"Evet. Korkarım onu en iyi ruh haliyle bırakmadım. Lord Tywin, dört bin dört yüz muhafızın bir yaveri bulmak için yeterinden fazla olduğunu düşünüyor ama kuzeniniz Tyrek hâlâ kayıp."

Tyrek, Tyrion'ın merhum amcası Tygett'in on üç yaşındaki oğluydu. Henüz süt emen bir bebek ve Hayford Hanedanı'nın yaşayan tek vârisi olan Leydi Ermesande'yle evlendikten kısa bir süre sonra, şehirde çıkan bir isyan sırasında kaybolmuştu. *Leydi Ermesande, büyük ihtimalle, Yedi Krallık tarihinde henüz sütten kesilmeden dul kalan ilk gelindir.* "Onu ben de bulamadım," diye itiraf etti Tyrion.

Bronn her zamanki duyarlılığıyla, "Solucanları besliyor," dedi. "Demiryumruk onu aradı ve hadım, şişkin bir kese şıngırdattı. Şansları bizimkinden daha yaver gitmedi. Artık vazgeçin sör."

Sör Adam tiksintiyle paralı askere baktı. "Lord Tywin kendi kanı söz konusu olduğunda inatçı. Delikanlıyı ölü ya da diri bulmak istiyor ve ben de bu arzusunu yerine getirmeye kararlıyım." Tekrar Tyrion'a döndü. "Babanızı çalışma odasında bulabilirsiniz."

Benim çalışma odam, diye düşündü Tyrion. "Sanırım yolu biliyorum."

Yol, daha çok basamakla yukarı çıkıyordu ama Tyrion tek elini Pod'un omzuna koyarak basamakları kendi gücüyle tırmandı bu sefer. Kapıyı onun için Bronn açtı. Lord Tywin Lannister pencerenin altında oturmuş, bir yağ lambasının ışığında yazı yazıyordu. Kapı mandalının sesine gözlerini kaldırdı. "Tyrion." Kalemini sakince kenara bıraktı.

"Beni hatırlamanıza sevindim lordum." Tyrion, Pod'un omzunu bırakıp ağırlığını bastonuna verdi ve babasına doğru yürüdü. *Ters giden bir şeyler var*, hemen anlamıştı.

"Sör Bronn," dedi Lord Tywin, "Podrick. İşimizi bitirene kadar dışarıda bekleseniz daha iyi olur."

Bronn'un El'e bakışı neredeyse küstahçaydı ama reverans yapıp odadan ayrıldı, Pod onu takip etti. Ağır kapı kapandı ve Tyrion Lannister babasıyla baş başa kaldı. Çalışma odasının pencereleri geceye karşı sıkı sıkı örtülmüştü olmasına rağmen odadaki soğuk hissedilebiliyordu. *Cersei babamıza ne tür yalanlar anlattı?*

Casterly Kayası Lordu kendisinden yirmi yaş daha genç bir adam kadar zindeydi ve hatta ağırbaşlı görüntüsüyle yakışıklıydı. Sert, sarı favorileri yanaklarını kaplıyor; katı yüzünü, kel kafasını ve gergin ağzını çevreliyordu. Boynuna, her biri bir sonrakinin bileğini tutan ellerden oluşan altın bir zincir takmıştı. “Bu çok şık bir zincir,” dedi Tyrion. *Gerçi benim boynuma daha çok yakışıyor.*

Lord Tywin nükteyi duymazdan geldi. “Otursan iyi olur. Hasta yatağından çıkman akıllıca mı?”

“Hasta yatağım beni hasta ediyor.” Babasının zayıflığı nasıl hor gördüğünü biliyordu Tyrion. En yakın sandalyeye oturdu. “Çok hoş bir dairen var. Ben ölmek üzereyken biri beni Maegor’daki küçük ve karanlık bir hücreye taşımış, buna inanabiliyor musun?”

“Kızıl Kale düğün için gelen konuklarla dolu. Onlar ayrıldığında sana daha uygun bir daire bulacağız.”

“Ben bu daireyi tercih ederdim. Büyük düğün için bir tarih belirlediniz mi?”

“Joffrey ve Margaery yılın ilk günü evlenecekler, bu tarih aynı zamanda yeni yüzyılın da ilk günü. Düğün töreni yeni bir dönemin şafağını müjdeleyecek.”

Yeni bir Lannister dönemi, diye düşündü Tyrion. “Ah, kahretsin, korkarım o gün için başka planlar yaptım.”

“Buraya sadece odandan şikâyet etmek ve yavan espriler yapmak için mi geldin? Bitirmem gereken önemli mektuplar var.”

“*Önemli* mektuplar. Şüphesiz.”

“Bazı savaşlar kılıç ve mızrakla kazanılır, bazıları da kalem ve kuzgunla. Bu alıngan tavırlarını kendine sakla Tyrion. Sen ölecekmiş gibi görünürken hasta yatağını Üstat Ballabar’ın izin verdiği kadar sık ziyaret ettim.” Parmaklarını çenesinin altında birleştirdi. “Ballabar’ı neden kovdun?”

Tyrion omuzlarını silkti. “Üstat Frenken beni uyuşmuş halde tutmaya o kadar kararlı değil.”

“Üstat Ballabar şehre Lord Redwyne’ın maiyetinde geldi. İstidatlı bir şifacı olduğu söyleniyor. Cersei, ondan seninle ilgilenmesini isteyerek şefkat gösterdi. Ablan hayatın için endişelendi.”

Hayatımı koruyacağımdan endişelendi demek istiyorsun. “Başucumdan bir an olsun ayrılmamasının sebebi de bu şüphesiz.”

“Münasebetsizlik etme. Cersei’nin bir kraliyet düğünü tertip etmesi gerekiyor, ben bir savaş idare ediyorum ve sen ölüm tehlikesini atlatalı en az on beş gün oldu.” Lord Tywin, solgun yeşil gözlerini hiç kırpmadan oğlunun şekilsiz yüzünü inceledi. “Gerçi yaranın yeterince korkutucu olduğunu söylemeliyim. Seni nasıl bir çılgınlık ele geçirdi?”

“Düşman bir koçbaşıyla kapıdaydı. Saldırıyı yöneten Jaime olsaydı buna yiğitlik derdin.”

“Jaime, mücadele sırasında miğferini çıkartacak kadar aptalca davranmazdı. Seni kesen adamı öldürdüğüne inanıyorum?”

“Ah, o sefil kesinlikle ölü.” Gerçi Sör Mandon’ı, zırhının ağırlığıyla boğulmak üzere nehre iten Podrick Payne’di. “Ölü bir düşman, sonsuz bir mutluluk,” dedi Tyrion neşeyle. Ama onun gerçek düşmanı Sör Mandon değildi. Adamın, Tyrion’ın ölmesini istemek için hiç sebebi yoktu. *O yalnızca bir maşaydı ve maşayı kimin tuttuğunu biliyorum. Cersei, Sör Mandon’a mücadeleden sağ çıkmamamı ayarlamasını söyledi.* Ama Lord Tywin böyle bir suçlamayı kanıt olmadan kabul etmezdi. “Neden burada, şehirdesin baba?” diye sordu Tyrion. “Uzaklarda Lord Stannis’le ya da Robb Stark’la ya da başka biriyle savaşıyor olman gerekmez mi?” *Ve ne kadar çabuk gidersen o kadar iyi.*

“Lord Redwyne donanmasını getirene kadar Ejderha Kayası’na saldıracak gemilerden yoksunuz. Bunun bir önemi yok. Stannis Baratheon’ın güneşi Karasu’da battı. Stark’a gelince, delikanlı hâlâ batıda ama Helman Tallhart ve Robett Glover komutasındaki kuzey kuvvetinin büyük bir bölümü Gölgeli Vadi’ye doğru ilerliyor. Onları karşılaması için Lord Tarly’yi gönderdim, Sör Gregor da ilerleyişlerini kesmek için Kral Yolu’na çıktı. Tallhart ve Glover, Stark kuvvetinin dörtte üçüyle birlikte adamlarımın arasında sıkışacaklar.”

“Gölgeli Vadi?” Gölgeli Vadi’de böylesine büyük bir risk alacak hiçbir şey yoktu. Genç Kurt sonunda hata mı yapmıştı?

“Senin kendini yormam gerektirecek bir mesele değil. Yüzün ölü gibi solgun ve sargılarından kan sızıyor. Ne istiyorsan söyle ve yatağına dön.”

“İstediğim...” Boğazı kuruyup sıkıştı. *Ne istiyordu? Bana verebileceğinden fazlasını baba.* “Pod, Serçeparmak’ın Harrenhal Lordu ilan edildiğini söyledi.”

“Roose Bolton kaleyi Robb Stark adına tuttuğu sürece boş bir unvan ama Lord Baelish bu onurla ilgili çok istekliydi. Tyrell evliliği meselesinde bize iyi hizmetlerde bulundu. Bir Lannister borcunu mutlaka öder.”

Tyrell evliliği aslında Tyrion’ın fikriydi ama şimdi bundan bahsetmek çiğlik olacaktı. “Bu unvan düşündüğün kadar boş olmayabilir,” diye uyardı babasını. “Serçeparmak iyi bir sebebi olmadan hiçbir şey yapmaz. Ama olan olmuş. Borçları ödemek konusunda bir şeyler söyledin sanırım?”

“Ve sen de kendi ödülünü istiyorsun, öyle mi? Pekâlâ. Benden dilediğin nedir? Araziler, kale, bir rütbe?”

“Biraz minnetarlık iyi bir başlangıç olurdu.”

Lord Tywin gözlerini kırpmadan oğluna baktı. “Oyuncular ve maymunlar alkış ister. Aerys de istemişti. Sen aldığın emirleri yerine getirdin ve elinden gelenin en iyisini yaptığına eminim. Oynadığın rolü kimse inkâr etmiyor.”

“Oynadığım *rol?*” Tyrion’ın burun deliklerinden geri kalanlardan alev çıkıyor olmalıydı. “Kahrolası şehrini kurtardım gibi geliyor bana.”

“İnsanların çoğu, Lord Stannis’in üstüne yapılan ve mücadelenin seyrini değiştiren atağın bana ait olduğunu düşünüyormuş gibi görünüyor. Lord Tyrell, Rowan, Redwyne ve Tarly de kahramanca dövüştüler ve duyduğum kadarıyla Baratheon donanmasını yok eden çılgınateşin hazırlanması için alev kehanetçilerine emir veren kişi ablan Cersei’ydi.”

“Benim o sırada bütün yaptığım burun kıllarımı tıraş ettirmekti, öyle mi?” Tyrion sesindeki acılığı bastıramamıştı.

“Kudretli zincir zekice bir darbeydi ve zaferimiz için elzemdi. Duymak istediğin şey bu mu? Dorne ittifakı için de sana teşekkür borçlu olduğumuz söylendi bana. Prenses Myrcella’nın sağ salim Güneş Mızrağı’na vardığını duymak seni memnun edecektir. Sör Aerys, prensesin Prens Arianne’den çok hoşlandığını ve Prens Trystane’i büyülediğini yazmış. Martell Hanedanı’na bir rehine vermiş olmaktan hiç hoşlanmıyorum ama yapılacak başka bir şey de yoktu sanırım.”

“Biz de kendi rehinemize sahip olacağız,” dedi Tyrion. “Pazarlığa bir konsey koltuğu da dahildi. Prens Doran bunu talep etmek için geldiğinde bir ordu getirmezse kendini bizim kontrolümüze bırakmış olacak.”

“Keşke Martell’in talep etmeye geldiği tek şey konseyde bir koltuk olsaydı,” dedi Lord Tywin. “Ona intikam sözü de verdin.”

“Ona adalet sözü verdim.”

“Adını ne koyarsan koy. Sonunda kan var.”

“Sıkıntısını çektiğimiz bir madde değil şüphesiz. Mücadele sırasında kan göllerinin içinde debelendim.” Tyrion, lafı uzatıp meselenin özüne

inmemek için bir sebep göremedi. “Yoksa Gregor Clegane’i ondan ayrı kalmaya katlanamayacak kadar çok sevmeye mi başladın?”

“Sör Gregor’un kendine göre faydaları var, kardeşinin de olduğu gibi. Her lord zaman zaman bir canavara ihtiyaç duyar... Sör Bronn’a ve şu senin dağ adamlarına bakılacak olursa sen de bu dersi öğrenmiş gibi görünüyorsun.”

Tyrion, Timett’in yanık gözünü, baltalı Shagga’yı ve kurutulmuş kulaklardan yaptığı kolyeyi takan Chella’yı düşündü. Ve Bronn’u. En çok Bronn’u. “Orman canavarlarla dolu,” diye hatırlattı babasına. “Ara sokaklar da öyle.”

“Doğru. Belki diğer köpekler de avlanır. Bunu düşünmeliyim. Eğer başka bir şey yoksa...”

“Önemli mektupların var, evet.” Tyrion dengesizce bacaklarının üstüne kalktı, başı aniden dönünce gözlerini bir an için kapadı ve kapıya doğru titrek bir adım attı. Sonradan bir kez daha düşünmesi gerektiğini fark edecekti ve sonra üç kez daha, ama düşünmek yerine arkasına döndü. “Bana ne istediğimi sormuştun. Sana ne istediğimi söyleyeceğim. Kanunlarla benim olanı istiyorum. Casterly Kayası’nı istiyorum.”

Lord Tywin’in ağzı gerildi. “Ağabeyinin doğumla kazandığı hakkını mı?”

“Kral Muhafızları şövalyelerinin evlenmesi, baba olması, mülk edinmesi yasaklanmıştır, bunu sen de benim kadar biliyorsun. Jaime, o beyaz pelerini giydiği anda Casterly Kayası’ndaki hakkından vazgeçti ama sen bunu bir kez olsun kabul etmedin. Artık zamanı geldi. Bütün diyarın önünde ayağa kalkmanı, benim senin oğlun ve kanuni vârisin olduğumu ilan etmeni istiyorum.”

Lord Tywin’in altın lekeli açık yeşil gözleri vardı ve o gözler acımasız olduğu kadar parlaktı. “Casterly Kayası,” dedi duygusuz, soğuk, ölümcül bir tonla. Ve sonra, “Asla.”

Kelime, babayla oğul arasında asılı kaldı; büyük, keskin, zehirli.

Soruyu sormadan önce cevabı biliyordum, diye düşündü Tyrion. *Jaime, Kral Muhafızları’na katılalı on sekiz yıl oldu ve ben bu konuyu bir kez bile açmadım. Bilmeliydim. Hep bilmeliydim.* Sorduğuna pişman olacağını bile bile, “Neden?” diye sormaya zorladı kendini.

“Bunu sen mi soruyorsun? Dünyaya gelirken annesini öldüren sen? Sen; kıskançlık, şehvet ve şeytanlık dolusun. Hastalıklı, itaatsiz ve hilekâr bir yaratıksın. İnsanların kanunları, sana benim adımı ve renklerimi taşıma

hakkı veriyor çünkü senin benden olmadığını kanıtlayamıyorum. Tanrılar bana tevazu öğretmek için, babamın ve ondan önce onun babasının arması olan gururlu aslanı taşıyarak paytak adımlarla etrafta dolaşmanı izlemeye mahkûm ettiler beni. Ama ne tanrılar ne de insanlar Casterly Kayası'nı bir randevuevine çevirmene izin vermemi sağlayabilir."

"Randevuevi mi?" Şafak sökmüştü; Tyrion bu safranın nereden geldiğini bir anda anlayıverdi. Dişlerini birbirine sürtüp, "Cersei sana Alayaya'yı anlatmış," dedi.

"Adı bu mu? İtiraf ediyorum ki bütün fahişelerinin adını hatırlayamıyorum. Henüz bir çocukken evlendiğin kimdi?"

Tyrion meydan okurcasına cevap verdi. "Tysha."

"Peki Yeşil Çatal'daki kamp takipçisi?"

"Neden umursuyorsun?" diye sordu Tyrion, babasının yanında Shae'in adını anmak bile istemiyordu.

"Umursamıyorum. Ölmeleri ya da yaşamaları da umurumda değil."

"Yaya'yı kamçılatan *sendin.*" Bir soru değildi bu.

"Ablan torunlarıma karşı savurduğun tehditlerden bahsetti." Lord Tywin'in sesi buzdan soğuktu. "Yoksa yalan mı söyledi?"

Tyrion inkâr etmeyecekti. "Evet, tehdit ettim. Alayaya'nın güvende olmasını sağlamak için. Karakazanlar kızı kullanmasın diye."

"Bir fahişenin iffetini korumak için kendi soyunu, kendi akrabalarını tehdit ettin? Öyle mi?"

"Bana, iyi bir tehdidin bir tokattan daha tesirli olduğunu öğreten sendin. Joffrey birkaç yüz kez aklımı çelmedi değil gerçi. İnsanları kamçılamaya o kadar hevesliysen Joffrey'den başla. Ama Tommen... Tommen'ı neden inciteyim. O iyi bir delikanlı ve benim kanımdan."

"Annen de öyleydi." Lord Tywin aniden ayağa kalktı. "Yatağına dön Tyrion ve Casterly Kayası üstündeki *haklarından* bir kez daha bahsetme bana. Ödülünü alacaksın ama bu ödül, hizmetine ve rütbene benim uygun bulduğum bir ödül olacak. Ve sakın hata yapma... Bu, Lannister Hanedanı'nı utandırmana son katlanışımdı. Fahişelerle işin *bitti.* Yatağında bulduğum bir sonraki fahişeyi asarım.

Davos

Uzun bir zaman yelkenlinin büyümesini izledi, yaşamayı mı yoksa ölmeyi mi istediğine karar vermeye çalışarak.

Ölmek daha kolay olurdu, bunu biliyordu. Bütün yapması gereken, mağarasının içinde kıvrılmak ve geminin geçip gitmesine izin vermekti, ölüm onu bulurdu. Günlerdir, bağırsaklarını kahverengi suya çeviren ve onu huzursuz uykularında titreten bir ateş yanıyordu içinde. Doğan her sabah onu daha güçsüz buluyordu. *Fazla uzun sürmeyecek*, dedi kendine.

Eğer yüksek ateş onu öldürmezse susuzluk mutlaka öldürecekti. Kayalığın oyuklarında biriken yağmurdan başka tatlı su yoktu burada. Sadece üç gün geçmişti ve (yoksa dört müydü? Kaya parçasının üstünde günleri birbirinden ayırmak zordu) oyuklar kemik kadar kuruydu ve her yanını saran gri yeşil hareli koy suları karşı konulamaz hale gelmişti. Bir kez deniz suyu içmeye başladığında sonu hızla gelecekti, biliyordu, buna rağmen ilk yudumu içmek üzereydi. Onu aniden başlayan bir fırtına kurtardı. O kadar güçsüzdü ki, bütün yapabildiği gözlerini kapatıp ağzını açarak yağmurun altında uzanmak, damlaların çatlak dudaklarına ve şişmiş diline düşmesine izin vermekti. Sonra kendini biraz daha güçlü hissetti; adanın gölcükleri, çatlakları ve gedikleri bir kez daha hayatla doldu.

Fakat bu üç (belki de dört) gün önceydi, yağmur suyunun çoğu gitmişti artık. Bir kısmı buharlaşmıştı, geri kalanını da Davos emmişti. Yarın sabah yine çamurun tadına bakacak, oyukların dibindeki soğuk ve nemli taşları yalayacaktı.

Susuzluk ya da ateş öldürmese açlık öldürecekti onu. Davos'un adası, Karasu Koyu'nun enginliğinden yükselen sivri tepeli çıplak bir külahtı. Dalgalar alçak olduğunda, mücadeleden sonra sürüklendiği taşlı kıyıda birkaç yengeç bulabiliyordu. Bacaklarındaki eti ve gövde kabuklarının altındaki bağırsakları emmek için kayalara vurup parçalamadan önce yengeçler Davos'un parmaklarını acı vererek didikliyordu.

Ama dalgalar öfkeyle çarptığında kıyı ortadan kayboluyordu ve Davos tekrar koya sürüklenmemek için kayanın tepesine doğru sürünüyordu. Sular kabardığında külahın ucu yüzeyin dört buçuk metre kadar üzerinde kalıyordu ama koy rüzgârla çalkalandığında su serpintisi çok daha yükseğe

çıkıyordu, bu yüzden kuru kalmanın bir yolu yoktu, Davos'un mağarasının (mağara dediği, bir çıkıntının altındaki kovuktan ibaretti) içinde bile. Kayanın üstünde ciğer otundan başka bir şey büyümüyordu ve deniz kuşları bile bu yerden uzak duruyordu. Zaman zaman külahın tepesine birkaç martı konuyordu. Davos hiç olamazsa birini yakalamaya çalışıyordu ama kuşlar daha o yaklaşamadan hızlıca uçup gidiyordu. Kuşları taşla vurmayı denemişti. Taşları yeterince hızla fırlatamayacak kadar güçsüzdü; attıkları isabet etse bile hayvanlar sadece öfkeyle çığlık atıyor ve havalanıyordu.

Davos'un sığınağından görünen başka kayalıklar da vardı, onunkinden daha yüksek, uzakve taşlı külahlar. En yakındaki kayanın, suyun en az on iki metre üstünde olduğunu tahmin etti Davos ama bu mesafeden emin olmak zordu. Bir martı bulutu hiç durmadan külahın çevresinde dönüyordu ve Davos sık sık oraya gidip martıların yuvasını yağmalamayı düşünüyordu. Ama su soğuk, akıntılar güçlü ve tehlikeliydi. Davos böylesi bir yüzüş için yeteri kadar güçlü olmadığını biliyordu. Yüzmek, deniz suyu içmek gibi, kesinlikle öldürürdü.

Dar Deniz'de sonbahar yağmurlu ve ıslak olurdu, Davos yıllar öncesinden hatırlıyordu bunu. Güneş parıldadığı sürece gündüzler o kadar kötü değildi ama geceler gittikçe soğuyordu. Zaman zaman, bir bora koydan önüne kattığı beyaz köpüklerle birlikte geliyor ve çok geçmeden Davos kemiklerine kadar ıslanıp titriyordu. Ateş ve titreme Davos'u sırayla taciz ediyordu ve son zamanda ısrarcı, acılı bir öksürüğe tutulmuştu.

Bu küçücük mağara Davos'un sahip olduğu tek sığınaktı ve çok yetersizdi. Suların alçaldığı zamanlarda kıyıya kömürleşmiş molozlar ve ağaç dalları vuruyordu ama bir kıvılcım çıkarıp ateş yakmak imkânsızdı. Davos bir keresinde, umutsuzluk içinde iki dal parçasını birbirine sürtmeyi denemişti ama ahşap çürüktü ve onca çaba sonucunda Davos'un kazandığı tek şey ellerindeki su kabarcıkları olmuştu. Giysileri de sırılsıklamdı ve çizmesinin tekini buraya sürüklenmeden önce koyda bir yerde kaybetmişti.

Susuzluk, açlık, korunaksızlık Davos'un refakatçileriydi; günün her saati onunla birliktelerdi ve Davos zaman içinde onları arkadaşlarıymış gibi düşünmeye başlamıştı. Yakında, arkadaşlarından biri ya da diğeri ona acıyacak ve onu bu sonsuz ıstıraptan kurtaracaktı. Belki de, Davos bir gün suyun içine yürüyecek ve göremediği ama kuzeyde bir yerde olduğunu bildiği sahile varmak için kulaç atacaktı. Sahil yüzmek için uzaktı, Davos güçsüzdü ama bunların bir önemi yoktu; her zaman bir denizci olmuştu,

denizde ölmek için yaratılmıştı. *Suyun altındaki tanrılar beni bekliyorlar,* dedi kendine. *Onların yanına gitme zamanım geldi de geçiyor bile.*

Ama şimdi bir yelkenli vardı, ufuk çizgisindeki bir lekeden ibaretti fakat gittikçe büyüyordu. *Hiçbir geminin olmaması gereken bir yerde, bir gemi.* Adasının nerede olduğunu az çok biliyordu Davos; Karasu Koyu'nun dibinden yükselen bir dizi deniz tepesinden biriydi. Tepelerin en yükseği suyun otuz metre üzerine çıkıyordu, daha alçak bir düzine tepenin boyu dokuzla on sekiz metre arasında değişiyordu. Denizciler bu tepelere, *merling kralının mızrakları*, derdi ve su yüzeyine çıkan her bir tepe karşılığında, suyun dibinde tehditkâr bir şekilde gizlenmiş onlarca tepe olduğunu bilirlerdi. Hissiselim sahibi her kaptan gemisini mızrakların epey uzağında tutardı.

Davos, kan çanağına dönmüş gözleriyle kabarık yelkeni izledi ve brandaya dolan rüzgârın sesini duymaya çalıştı. *Bu tarafa geliyor.* Gemi, yakında yönünü değiştirmezse, Davos'un sefil adasından yükselen sesleri duyabilecek bir mesafeden geçecekti. Bu yaşam anlamına gelebilirdi. Eğer Davos isterse. İstediğinden emin değildi.

Neden yaşamalıyım? diye düşündü, gözyaşları görüşünü bulanıklaştırırken. *Söyleyin tanrılar, neden? Oğullarım öldü; Dale ve Allard, Maric ve Matthos, belki Devan bile. Bir baba, bunca genç ve güçlü oğuldan daha uzun nasıl yaşar? Hayata nasıl devam edebilirim? Ben boş bir kabuğum, ölü bir yengeç gibi, içimde hiçbir şey kalmadı. Bunu bilmiyorlar mı?*

Işık Tanrısı'nın alevli kalbini dalgalandırarak gemilerini Karasu Nehri'ne yüzdürmüşlerdi. Davos ve *Kara Hayat* ikinci savaş hattındaydı; Dale'in *Hortlak*'ının ve Allard'ın *Leydi Marya*'sının arasında. Davos'un üçüncü oğlu Maric, ilk savaş hattının merkezindeki *Hiddet*'in kürekçi başıydı, Matthos da babası Davos'un ikinci kaptanıydı. Stannis Baratheon'ın donanması, Kızıl Kale'nin altında çocuk kral Joffrey'nin küçük donanmasıyla mücadeleye girişmişti ve nehir birkaç dakika için yayların tıslamalarıyla, gemi mahmuzlarının gümbürtüleriyle, parçalanan küreklerin ve gemi gövdelerinin çatırtılarıyla çınlamıştı.

Sonra devasa bir canavar kükremişti ve etrafı yeşil alevler sarmıştı: Çılgınateş, alev kehanetçilerinin pisliği, yeşim canavar. *Kara Hayat* suyun üstünde zıplıyormuş gibi görünürken Matthos geminin güvertesinde, babasının hemen yanındaydı. Davos kendini suyun içinde bulmuştu, akıntı onu döndüre döndüre sürüklerken o çırpınıp durmuştu. Nehrin yukarısında,

alevler on beş metre yukarı tırmanıp gökyüzünü yırtıyordu. Davos, *Kara Hayat*'ın, *Hiddet*'in ve bir düzine geminin alevler içinde kaldığını, yanan adamların boğulmak pahasına sulara atladığını görmüştü. *Hortlak* ve *Leydi Marya* gitmişti; bir çılgınateş duvağının ardında batmış, parçalanmış ya da kaybolmuşlardı ve onları aramak için vakit yoktu; Davos neredeyse nehrin ağzındaydı ve Lannisterlar burada devasa bir zincir germişti. Kıyı boyunca, yanan gemilerden ve çılgınateşten başka hiçbir şey yoktu. Manzara, Davos'un kalbini bir an için durdurmuştu. Davos sesleri hâlâ hatırlıyordu; alevlerin çıtırtısı, buharın tıslaması, ölen adamların çığlıkları ve akıntı onu cehenneme doğru sürüklerken yüzüne vuran o korkunç sıcaklığın darbesi.

Davos'un yapması gereken tek şey, hiçbir şey yapmadan durmaktı. Birkaç dakika daha ve oğullarıyla birlikte olacaktı, koyun dibindeki serin ve yeşil bataklıkta dinlenecekti, balıklar yüzünü kemirecekti.

Ama durmak yerine derin bir nefes alıp suya dalmıştı Davos, kendini nehrin dibine doğru itmişti. Tek umudu; zinciri, yanan gemileri, suyun üstünde yüzen çılgınateşi geçip, bütün bunların ötesindeki koyun güvenli sularına ulaşmaktı. Davos her zaman güçlü bir yüzücü olmuştu ve o gün, *Kara Hayat*'ı kaybederken giden miğfer dışında hiç çelik giymemişti. Yeşil pisliğin arasından suya daldığında aşağıda debelenen diğer adamları görmüştü; zırhlarının ve göğüs kalkanlarının ağırlığıyla aşağı çekiliyorlardı. Davos yüzerek onları geçti, kalan bütün kuvvetiyle bacaklarını çırpıyordu, kendini akıntıya bırakmıştı, gözleri suyla dolmuştu. Daha derine indi, daha derine ve daha derine. Soluğunu tutmak her kulaçta biraz daha güçleşiyordu. Ağzından baloncuklar çıkarken nehrin dibini gördüğünü hatırlıyordu, yumuşak ve loş. Bir şey bacaklarına dokunmuştu... bir ağaç dalı, bir balık ya da ölü bir adam; ne olduğunu söyleyemezdi.

Artık nefes alması gerekiyordu ama korkuyordu. Zinciri geçmiş miydi, koya çıkmış mıydı? Bir geminin altına geldiyse boğulurdu ve yüzeye çıktığında çılgınateş tabakalarının ortasında kalırsa aldığı ilk nefes ciğerlerini küle çevirirdi. Yukarı bakmak için suyun içinde dönmüştü ama yeşil bir karanlıktan başka bir şey görememişti ve sonraki dönüşünde aşağıyla yukarıyı ayırt edemez hale gelmişti. İçi dehşetle dolmuştu. Elleri çırpınarak nehrin dibini yoklamış, gözlerini körleştiren bir çamur bulutu yükseltmişti. Göğsü her geçen an biraz daha sıkışıyordu. Suyu tırmaladı, tekmeledi, kendini itiyordu, dönüyordu, ciğerleri hava için çığlık atıyordu, tekmeledi, tekmeledi, nehrin çamurunda kaybolmuştu artık, tekmeledi,

tekmeledi, gücü bitene dek tekmeledi. Çığlık atmak için açtığında ağzı tuzlu suyla doldu. Davos Seaworth boğulduğunu biliyordu.

Daha sonra gözlerini açtığında güneş tepedeydi ve Davos çıplak bir kaya külahının altındaki taşlı kıyıda yatıyordu. Koy boştu ve Davos'un yanında kırık bir gemi direği, yanık bir yelkenli ve şişmiş bir ceset vardı. Direk, yelkenli ve ölü adam bir sonraki dalgayla kayboldu, Davos, merling kralının mızraklarının ortasındaki kayasında tek başına kaldı.

Kaçakçı olarak geçirdiği uzun yıllar, Kral Toprakları'nın çevresindeki suları Davos için sahip olduğu bütün evlerden daha tanıdık bir yer haline getirmişti. Bu sığınağın, haritadaki küçücük bir lekeden ibaret olduğunu biliyordu. Dürüst denizciler dümenlerini buradan uzağa kırardı, buraya doğru değil... ama Davos kaçakçılık günlerinde, gözlerden uzak olmak için bir ya da iki kez geçmişti buradan. *Cesedimi bulduklarında, tabii bulurlarsa, belki de bu kayaya benim adımı verirler,* diye düşündü. *Soğan Kayası, derler adına, benim mezar taşım ve mirasım olur.* Daha fazlasını hak etmiyordu Davos. *Baba, çocuklarını korur,* diye öğretirdi rahipler ama Davos oğullarını ateşin ortasına götürmüştü. Devan, sahip olmak için dua ettikleri erkek evladı asla veremeyecekti karısına. Ve Allard; Eski Şehir'deki kızı ve Kral Toprakları'ndaki kızı ve Braavos'taki kızı, hepsi kısa zaman sonra ağlıyor olacaktı. Matthos, hayalini kurduğu gibi kendi gemisinin kaptanı olamayacaktı asla. Maric şövalyelik unvanını asla alamayacaktı.

Hepsi ölmüşken ben nasıl yaşarım? Pek çok cesur şövalye ve kudretli lord öldü, benden daha iyi ve soylu adamlardı. Kovuğunun içine kıvrıl Davos. Kıvrıl ve küçül, gemi geçip gitsin ve bir daha seni kimse rahatsız etmesin. Başını taş yastığına koyup uyu, bırak martılar gözlerini gagalarken yengeçler etini yesin. Sen onların etini yeterince yedin, onlara borçlusun. Saklan, sessiz ol ve öl.

Yelkenli iyice yaklaşmıştı. Birkaç dakika daha ve gemi geçip gidecekti, Davos huzur içinde ölebilirdi.

Davos elini boğazına götürdü, sürekli boynunda taşıdığı küçük deri keseyi aradı. Kesenin içinde, Davos'un kral tarafından kısaltılmış dört parmağının kemikleri vardı; kral o parmakları Davos'u şövalye ilan ettiği gün kesmişti. *Şansım.* Kısaltılmış parmaklarıyla göğsünü yokladı, hiçbir şey bulamadı. Kese parmak kemikleriyle birlikte gitmişti. Stannis, Davos'un o kemikleri neden sakladığını hiçbir zaman anlamamıştı. "Bana kralın adaletini hatırlatmaları için," diye fısıldadı Davos çatlak dudaklarının

arasından. Ama şimdi gitmişlerdi. *Ateş, oğullarımı aldığı gibi şansımı da aldı.* Davos'un rüyalarında nehir hâlâ yanıyordu ve canavarlar alevli kamçılarıyla suyun üzerinde dans ederken adamlar kamçı darbelerinin altında yanıp kararıyordu. "Anne, merhamet göster," diye dua etti Davos. "Beni kurtar şefkatli Anne, hepimizi kurtar. Şansım gitti, oğullarım da öyle." Şimdi özgürce ağlıyordu Davas, tuzlu gözyaşları yanaklarından aşağı akıyordu. "Ateş her şeyi aldı... ateş..."

Belki kayaya vuran rüzgârdı sadece, belki de kıyıdaki denizin sesiydi ama Davas Seaworth bir an için Anne'nin cevap verdiğini duydu. "Ateşi siz çağırdınız," diye fısıldadı Anne, üzgün ve yumuşak sesi bir deniz kabuğunun içindeki dalgaların fısıltısı kadar hafifti. "Bizi siz yaktınız... bizi yaktınız... yaktınızzzz."

"O kadın yaptı!" diye ağladı Davos. "Anne, bizden vazgeçme. Sizi yakan o kadındı, kırmızı kadın, *Melisandre!*" Davos kadını görebiliyordu; kalp şeklindeki yüzü, kırmızı gözleri, bakırımsı uzun saçları, yürüdükçe alevler gibi dalgalanan, ipek ve satenden bir girdaba benzeyen kırmızı elbisesi. Kırmızı kadın doğudaki Asshai'den Ejderha Kayası'na gelmiş, Selyse ve kraliçenin adamlarını kendi yabancı tanrısı için ele geçirmişti, sonra da kralı, bizzat Stannis Baratheon'ı. Işık Tanrısı, Gölgelerin ve Alevlerin İlahı R'hllor'un alevli kalbini sancağına koyacak kadar ileri gitmişti kral. Melisandre'nin zorlamasıyla Yedi'yi Ejderha Kayası'ndaki septten çıkarmış ve kale kapısının önünde yakmıştı, daha sonra Fırtına Burnu'nun tanrı korusunu ateşe vermişti, hatta yürek ağacını bile yakmıştı; ağırbaşlı yüzüyle kocaman, beyaz büvet ağacını.

"O kadının işiydi," dedi Davos tekrar, daha zayıf bir sesle. *Onun işiydi ve senin işindi soğan şövalyesi. Onu gecenin karanlığında, gölge çocuğunu doğurabilsin diye Fırtına Burnu'na götüren sendin. Sen suçsuz değilsin, hayır. O kadının sancağının altında yürüdün ve o sancağı geminin direğinde dalgalandırdın. Ejderha Kayası'nda Yedi'nin yakılışını izledin ve hiçbir şey yapmadın. O kadın; Baba'nın adaletini, Anne'nin merhametini, Yaşlı Hatun'un bilgeliğini ateşe verdi. Demirci ve Yabancı, Bakire ve Savaşçı; o kadın, zalim tanrısının zaferi için hepsini yaktı ve sen öylece durup dilini tuttun. Kırmızı kadın Üstat Cressen'i öldürdüğünde bile, o zaman bile bir şey yapmadın.*

Yelkenli yüz metre kadar uzaktaydı ve koy boyunca hızlıca ilerliyordu. Birkaç dakika içinde Davos'u geçecek ve giderek küçülecekti.

Sör Davos Seaworth kayaya tırmanmaya başladı.

Titrek elleriyle kendini yukarı çekti, başı yüksek ateşten dönüyordu. Sakat parmakları ıslak taşlarda iki kez kaydı ve Davos neredeyse düşüyordu ama bir şekilde tüneğine tutunmayı başardı. Düşerse ölürdü ve Davos yaşamak zorundaydı. En azından bir süre daha. Yapmak zorunda olduğu bir şey vardı.

Kayanın tepesi güvenle ayakta duramayacağı kadar dardı, Davos çok güçsüzdü, çöktü ve etsiz kollarını salladı. *"Gemi,"* diye bağırdı rüzgâra. "Gemi, buradayım, *burada!*" Kayanın tepesinden gemiyi daha açıkça görebiliyordu; şeritli gövdeyi, pruvadaki bronz büstü, dalgalanan yelkeni. Gövdede bir isim yazılmıştı ama Davos okumayı hiç öğrenememişti. *"Gemi,"* diye seslendi tekrar, *"bana yardım edin, YARDIM EDİN!"*

Geminin üst güvertesindeki bir denizci Davos'u görüp diğer adamlara gösterdi. Davos, küpeştede birikip kendisine şaşkınlıkla bakan denizcileri izledi. Kısa bir süre sonra kadırganın yelkeni indi, kürekleri çıktı ve gemi Davos'un sığınağına doğru döndü. Kadırga kayaya yaklaşamayacak kadar büyüktü fakat otuz metre mesafede denize bir sandal indirdi. Davos taşlara yapışıp sandalın ona doğru gelişini seyretti. Dört adam kürek çekiyordu, beşincisi sandalın başında oturuyordu. "Sen," diye seslendi beşinci adam, Davos'un adasından sadece birkaç metre uzaktayken. "Sen, kayanın tepesindeki. Kimsin?"

Kendini aşmış bir kaçakçı, diye düşündü Davos. *Kralını çok sevmiş ve tanrılarını unutmuş bir aptal.* Boğazı çok kuruydu ve konuşmayı unutmuştu. Kelimeler diline tuhaf, kulağına yabancı geliyordu. "Ben mücadeledeydim... kaptandım... şövalye... şövalyeydim."

"Evet, sör," dedi adam, "ve hangi krala hizmet ediyordunuz?"

Kadırganın Joffrey'ye ait olabileceğini fark etti Davos aniden. Şimdi yanlış bir isim söylerse onu kaderine terk ederlerdi. Ama hayır, geminin gövdesi şeritliydi. Lysli bir gemiydi bu, Salladhor Saan'a aitti. Bu gemiyi buraya Anne göndermişti. Merhametli Anne, Davos'a bir görev vermişti. *Stannis yaşıyor,* Davos biliyordu artık. *Hâlâ bir kralım var. Ve oğullarım, benim başka oğullarım da var ve sadık, sevgi dolu bir karım.* Nasıl unutabilmişti? Anne gerçekten merhametliydi.

"Stannis," diye bağırdı Davos, Lysliye. "Ben Kral Stannis'e hizmet ediyorum."

"Tamam," dedi sandaldaki adam. "Biz de öyle."

Sansa

Davet yeterince masum görünüyordu ama Sansa mesajı ne zaman okusa midesi düğümleniyordu. *Yakında kraliçe olacak. Güzel, zengin ve herkes onu seviyor. Neden bir hainin kızıyla birlikte yemek yemek istesin ki?* Merak yüzünden olabileceğini düşündü Sansa; Margaery Tyrell, yerine geçtiği rakibeyi tartmak istiyordu belki de. *Benden rahatsız mı oluyor acaba? Ona karşı husumet beslediğimi mi düşünüyor?*

Sansa, Margaery Tyrell ve maiyetinin Yüksek Aegon Tepesi'ni tırmanarak gelişini kalenin duvarlarından izlemişti. Joffrey müstakbel karısını Kral Kapısı'nda karşılamış, mutlulukla şehre buyur etmişti. Joffrey ve Margaery, tezahürat yapan kalabalığın arasında yan yana at sürmüşlerdi. Joff, altın yaldızlı zırhının içinde parlıyordu ve Tyrell kızı, omuzlarından sonbahar çiçekleri sarkan yeşil pelerinin içinde fevkalade görünüyordu. Margaery on altı yaşındaydı. Kahverengi saçları ve kahverengi gözleri vardı. İnce ve güzeldi. Margaery önlerinden geçerken insanlar onun adını bağırıyor, kızın duasını almak için çocuklarını yukarı kaldırıyor ve atının ayaklarının altına çiçekler atıyorlardı. Annesi ve büyükannesi kızın hemen arkasından geliyordu; iki yanına, her biri altın yaldızla kaplı yüzlerce sarmaşık gül oyulmuş yüksek bir arabanın içinde yolculuk ediyorlardı. Şehir ahalisi onları da alkışlıyordu.

Aynı insanlar beni atımdan aşağı çekmişti ve Tazı yetişmeseydi beni öldüreceklerdi. Sansa, sıradan insanların ondan nefret etmesini gerektirecek hiçbir şey yapmamıştı, tıpkı Margaery Tyrell'in bu sevgiyi kazanmak için bir şey yapmamış olması gibi... *Onu benim de sevmemi mi istiyor?* Sansa, Margaery'nin kendi el yazısıyla yazılmış gibi görünen davetiyeyi inceledi. *Benim rızamı mı istiyor?* Joffrey'nin bu yemekten haberdar olup olmadığını merak ediyordu. Belki de bu davet Joffrey'nin işiydi. Bu düşünce Sansa'yı korkuttu. Eğer davetin arkasında Joffrey varsa, Sansa'yı yeni kızının önünde utandırmak için zalim bir oyun planlanlamış olabilirdi. Kral Muhafızı'na, Sansa'yı herkesin gözü önünde bir kez daha soymasını mı emredecekti? Bunu son yaptığında onu dayısı Tyrion durdurmuştu ama İblis şimdi kurtaramazdı Sansa'yı.

Beni Florian'ımdan başka kimse kurtaramaz. Sör Dontos, Sansa'nın kaçmasına yardım edeceğine söz vermişti fakat Joffrey'nin düğün gecesine kadar değil. Planlar özenle yapılmıştı, şövalyeden dönme sadık soytarı Sansa'yı bu konuda temin etmişti, düğüne kadar sabretmekten ve günleri saymaktan başka yapılacak bir şey yoktu.

Ve yerimi alan kızla yemek yemekten başka.

Belki de Margaery Tyrell'e haksızlık ediyordu. Belki de bu davet basit bir iyilikten, bir nezaket gösterisinden başka bir şey değildi. *Sadece bir akşam yemeği olabilir.* Ama burası Kızıl Kale'ydi, burası Kral Toprakları'ydı, Bu İsimle Anılan İlk Kral Joffrey'nin sarayıydı burası ve Sansa Stark'ın burada öğrendiği tek şey varsa, güvensizlikti.

Buna rağmen daveti kabul etmek zorundaydı. Artık hiçbir şeydi Sansa; bir vatan haininin gözden düşmüş kızı ve isyancı bir lordun yüz karası kardeşi. Joffrey'nin müstakbel kraliçesine hayır diyemezdi.

Keşke Tazı burada olsaydı. Mücadele gecesi, Sandor Clegane onu şehirden çıkarmak için odasına gelmişti ama Sansa adamı reddetmişti. Bazen, geceleri uyanık halde yatağına uzanıyor ve akıllıca davranıp davranmadığını merak ediyordu. Tazı'nın lekelenmiş beyaz pelerinini sedir ağacından yapılmış sandığının içine, yazlık ipeklilerinin altına gizlemişti. Pelerini neden sakladığını bilmiyordu. Tazı'nın bir korkağa dönüştüğünün söylendiğini duymuştu Sansa; mücadelenin en zorlu anında öyle sarhoş olmuştu ki onun adamlarına İblis liderlik etmek zorunda kalmıştı. Ama Sansa anlıyordu. Tazı'nın yanık yüzünün sırrını biliyordu. *O sadece ateşten korkuyordu.* O gece, çılgınateş nehri bile tutuşturmuş ve gökyüzünü yeşil alevlerle doldurmuştu. Sansa kalenin içinde olmasına rağmen korkmuştu. Dışarısı... hayal bile edemiyordu.

Sansa iç geçirerek kalem ve mürekkep çıkardı. Margaery Tyrell'e, davetini kabul ettiğini bildiren zarif bir not yazdı.

Kararlaştırılmış akşam geldiğinde, Kral Muhafızları'ndan biri Sansa'yı almaya geldi. Tazı'dan farklı bir adam... *bir çiçekle bir köpek kadar farklı.* Kapı eşiğinde duran Sör Loras Tyrell'in görüntüsü Sansa'nın kalbini hızlandırdı. Sör Loras, babasının ordusunun öncü kuvvetine liderlik ederek Kral Toprakları'na döndüğünden beri Sansa ona ilk kez bu kadar yakındı. Bir an için ne söyleyeceğini bilemedi. "Sör Loras," demeyi başardı nihayet, "siz... çok hoş görünüyorsunuz."

Sör Loras şaşkın bir şekilde gülümsedi. "Leydim çok nazik. Ve bunun yanı sıra güzel. Kardeşim hevesle sizi bekliyor."

“Bu akşam yemeğini iple çektim.”

“Margaery ve leydi büyükannem de öyle.” Şövalye, Sansa’nın kolunu tuttu ve onu merdivenlere doğru götürdü.

“Büyükanneniz?” Sör Loras koluna dokunurken, Sansa aynı anda yürümekte, konuşmakta ve düşünmekte zorlanıyordu. İpeğin üstünden şövalyenin elinin sıcaklığını hissedebiliyordu.

“Leydi Olenna. O da yemekte olacak.”

“Ah,” dedi Sansa. *Onunla konuşuyorum ve bana dokunuyor, kolumu tutuyor ve bana dokunuyor.* “Diken Kraliçesi diye anılıyor, öyle değil mi?”

“Öyle.” Sör Loras güldü. Şövalye konuşmaya devam ederken, *gördüğüm en sıcak gülüş,* diye düşündü Sansa. “Ama onun huzurunda bu ismi kullanmasanız iyi olur, aksi takdirde iğnelenebilirsiniz.”

Sansa kızardı. Herhangi bir budala bile hiçbir kadının “Diken Kraliçesi” diye anılmaktan mutluluk duymayacağını bilirdi. *Belki de Cersei Lannister’ın söylediği kadar aptalım gerçekten.* Umutsuzluk içinde, şövalyeye söyleyecek zekice ve cazip bir şeyler düşünmeye çalıştı ama aklı onu terk etmişti. Ona ne kadar güzel göründüğünü söylemek üzereydi ki bunu halihazırda söylediğini hatırladı.

Delikanlı gerçekten güzeldi. Sansa’nın onunla ilk karşılaştığı zamankinden daha uzun görünüyordu ama hâlâ ince ve zarifti. Sansa, böyle harikulade gözleri olan başka bir çocuk görmemişti daha önce. *Çocuk değil gerçi, yetişkin bir erkek, Kral Muhafızları’ndan bir şövalye.* Loras Tyrell’in, beyazlar içinde, Tyrell Hanedanı’nın yeşilleri ve altınları içinde olduğundan bile güzel göründüğünü düşündü Sansa. Şimdi şövalyenin üstündeki tek renk, pelerininin yakasını kopçalayan broştu; yumuşak sarı altından oyulmuş ve narin yeşim taşı yapraklarının içine yuvalanmış Yüksek Bahçe gülü.

Sör Balon Swann geçmeleri için Maegor’ın kapısını tuttu. O da beyazlara bürünmüştü ama beyazlar Sör Loras’ta durduğu gibi durmuyordu onda. Kazıklı hendeğin karşısında, iki düzine adam kılıç ve kalkanlarla talim yapıyordu. Kale çok kalabalık olduğundan dış avlu, çadırlarını kurmaları için konuklara tahsis edilmişti. Talim yapmak için küçük iç avlular kalmıştı sadece. Redwyne ikizlerinden biri Sör Tallad tarafından geri itiliyordu, gözler kalkanındaydı. Uzunkılıcını her kaldırışında oflayıp puflayan tıknaz Sör Kennos, Osney Karakazan karşısında durumunu koruyormuş gibi görünüyordu ama Osney’nin ağabeyi Sör Osfyrd, kurbağa suratlı yaver Morros Slynt’i vahşice cezalandırıyordu. Kılıçlar körleştirilmiş

de olsa, yarın sabah Slynt'in vücudunda pek çok morluk olacaktı. Talim yapanları izlemek bile Sansa'yı titretiyordu. *Daha son mücadelede ölenleri gömmeyi bitiremediler ve şimdiden bir sonrakine hazırlanıyorlar.*

Avlunun kenarında, kalkanına bir çift altın gül işlenmiş yalnız bir şövalye üç rakiple birden dövüşüyordu. Loras ve Sansa ona bakarken adamlardan birini kafasından yakalayıp bilinçsiz bir halde yere devirdi. "Ağabeyiniz mi?" diye sordu Sansa.

"Evet leydim," dedi Sör Loras. "Garlan ekseriyetle üç adama karşı talim yapar, hatta bazen dört. Bir mücadelede çok ender olarak teke tek dövüşüldüğünü söyler, bu yüzden hazırlıklı olmak ister."

"Çok cesur olmalı."

"Büyük bir şövalyedir," diye karşılık verdi Sör Loras. "Doğrusu benden daha iyi bir kılıçtır ama ben daha iyi bir mızrağım."

"Hatırlıyorum," dedi Sansa. "Kusursuz bir binicisiniz sör."

"Leydim bunu söylemekle nezaket gösteriyor. Beni ne zaman ata binerken gördü?"

"El turnuvasında, hatırlamıyor musunuz? Bir süvari atı sürüyordunuz ve kalkanınızda yüzlerce çeşit çiçek vardı. Bana bir gül vermiştiniz. *Kırmızı* bir gül. O gün beyaz gülleri başka kızlara atmıştınız." Bu konudan bahsetmek Sansa'nın kızarmasına sebep olmuştu. "Hiçbir zaferin, güzelliğimin yarısı etmeyeceğini söylemiştiniz."

Sör Loras mütevazı bir şekilde gülümsedi. "Gözleri olan her adamın görebileceği basit bir gerçekten bahsetmiştim."

Hatırlamıyor, diye fark etti Sansa şaşkınlıkla. *Sadece nezaket gösteriyor. Ne beni hatırlıyor ne de gülü. Hiçbirini hatırlamıyor.* O gülün bir anlamı olduğundan çok emindi Sansa, her şey anlamına geldiğinden. *Kırmızı* bir gül, beyaz değil. "Sör Robar Royce'u atsız bırakmanızdan sonraydı," dedi umutsuzca.

Şövalye elini Sansa'nın kolundan çekti. "Robar'ı Fırtına Burnu'nda öldürdüm leydim." Böbürlenmiyordu; sesi üzgündü.

Robar. Ve Kral Renly'nin Gökkuşağı Muhafızları'ndan bir şövalye daha, evet. Sansa, kadınların kuyu başında bundan bahsettiğini duymuştu ama bir an için unutmuştu. "Lord Renly'nin öldürüldüğü zamandı değil mi? Zavallı kardeşiniz için nasıl da korkunç bir şey."

"Margaery için mi?" Loras'ın sesi gergindi. "Şüphesiz. Ama o Acı Köprü'deydi. Görmedi."

"Görmese de, duyduğunda..."

Sör Loras kılıcının kabzasını hafifçe okşadı. Kılıcın sapı beyaz deriyle kaplanmıştı, kabza topuzu kaymaktaşından yapılmıştı. “Renly öldü. Robar da öyle. Onlardan bahsetmek neye yarar?”

Şövalyenin sesindeki keskinlik Sansa’yı şaşırttı. “Ben... lordum... Ben sizi gücendirmek istememiştim.”

“Zaten gücendiremezsiniz Leydi Sansa,” diye karşılık verdi Sör Loras ama sesindeki bütün sıcaklık uçup gitmişti. Sansa’nın kolunu da tekrar tutmadı.

Derin bir sessizlik içinde sarmal merdivenleri çıktılar.

Ah, neden Sör Robar’dan bahsettim? diye düşündü Sansa. *Her şeyi mahvettim. Artık bana kızgın.* Durumu telafi etmek için söyleyecek bir şeyler düşünmeye çalıştı ama aklına gelen bütün kelimeler yavan ve zayıftı. *Sessiz ol, yoksa her şeyi daha beter edeceksin,* dedi kendine.

Lord Mace Tyrell ve maiyeti, kraliyet septinin arkasındaki taş çatılı iç kaleye yerleştirilmişti. Kral Kutsanmış Baelor, kız kardeşlerini görüp şehevi arzulara kapılmamak için onları buraya hapsetmişti ve kaleye o zamandan beri Bakire Zindanı deniyordu. Kalenin yüksek ve oymalı kapılarının önünde, yaldızlı miğferler ve kenarlarına altın rengi saten dikilmiş yeşil pelerinler giyen iki muhafız duruyordu. Göğüslerine Yüksek Bahçe’nin altın gülü işlenmişti. Geniş omuzlu, ince belli, olağanüstü kaslı adamların ikisi de iki metrelikti. Sansa, yüzlerini görebilecek kadar yaklaştığında onları birbirinden ayırt edemedi. Aynı güçlü çeneye, aynı koyu mavi gözlere, aynı kızıl bıyıklara sahiplerdi. Sör Loras’a, “Kimler?” diye sordu Sansa, az önceki utandırılmışlığı bir an için unutuldu.

“Büyükannemin şahsi muhafızları,” dedi Sör Loras. “Anneleri onlara Erryk ve Arryk adlarını vermiş ama büyükannem ikisini birbirinden ayırt edemediği için onlara Sağ ve Sol diyor.”

Sağ ve Sol, kapıları açtılar. Margaery Tyrell kısa merdivenlerin başında bizzat belirdi ve konuğunu karşılamak için basamakları indi. “Leydi Sansa,” dedi, “geldiğiniz için çok memnunum. Lütfen buyurun.”

Sansa, müstakbel kraliçesinin önünde diz çöktü. “Bana büyük bir onur bahşettiniz Majesteleri.”

“Bana Margaery diyemez misiniz? Lütfen kalkın. Loras, Leydi Sansa’nın ayağa kalkmasına yardım et. Size Sansa diyebilir miyim?”

“Nasıl isterseniz.” Sör Loras, Sansa’nın kalkmasına yardım etti.

Margaery ağabeyini kardeşçe öperek gönderdi ve Sansa’nın elini tuttu. “Gel, büyükannem bekliyor ve leydilerin en sabırlısı olduğu söylenemez.”

Şöminede ateş çıtırdıyordu, yere hoş kokulu kabarık halılar serilmişti. Uzun ahşap masada bir düzine kadın oturuyordu.

Sansa sadece Lord Tyrell'in uzun boylu ve vakur karısı Leydi Alerie'yi tanıyordu. Kadının gümüşi saç örgüsüne mücevherli halkalar takılmıştı. Diğer takdimleri Margaery yaptı. Üç Tyrell kuzeni vardı; Megga, Alla ve Elinor, üçü de Sansa'ya yakın yaşlardaydı. Etine dolgun Leydi Janna, Lord Tyrell'in kardeşiydi ve yeşil elmalı Fossowayler'den biriyle evliydi; çıtı pıtı, parlak gözlü Leydi Leonette de Fossowayler'dendi ve Sör Garlan'ın karısıydı. Rahibe Nysterica'nın çiçek bozuğu çirkin bir yüzü vardı ama neşeli bir kadınmış gibi görünüyordu. Solgun ve zarif Leydi Graceford bir çocuk taşıyordu ve Leydi Bulwer bir çocuktu, sekiz yaşından büyük olamazdı. Güleç anlamına gelen *Merry,* Sansa'nın şamatacı ve tombul Meredyth Crane için kullanacağı kısa isimdi ama koyu renkli muhteris gözlere sahip Myr güzeli Leydi Merryweather'ın aynı lakapla çağrılamayacağı şüphesizdi.

Son olarak Margaery, Sansa'yı masanın başında oturan buruşuk tenli, beyaz saçlı, oyuncak bir bebeğe benzeyen kadının önüne götürdü. "Anısıyla huzur bulduğumuz Yüksek Bahçe Lordu merhum Luthor Tyrell'in dul eşi, büyükannem Leydi Olenna'yı takdim etmekten şeref duyarım."

Yaşlı kadın gül suyu kokuyordu. *Nasıl da ufak tefek.* Bu kadında diken namına en küçük bir şey yoktu. Yumuşak, lekeli eliyle Sansa'nın bileğini çekerek, "Beni öp çocuğum," dedi. "Benimle ve aptal tavuk sürümle birlikte yemek yemen büyük incelik."

Sansa itaatkâr bir tavırla yaşlı kadının yanağını öptü. "Beni davet etmeniz büyük incelikti leydim."

"Yakından olmasa da büyükbabanı tanırdım, Lord Rickard'ı."

"Ben doğmadan önce ölmüş."

"Bunun farkındayım çocuğum. Tully büyükbaban Lord Hoster'ın da ölmek üzere olduğu söyleniyor, sana da söylemişlerdir şüphesiz? Yaşlı bir adam ama benim kadar değil. Sonunda hepimiz için gece çöküyor, bazılarımız için daha erken. Sen bunu pek çok insandan iyi bilirsin zavallı çocuğum. Sen de kederlerden payına düşeni aldın, biliyorum. Kayıpların için çok üzgünüz."

Sansa, Margaery'ye baktı. "Lord Renly'nin ölümünü duyduğumda çok üzülmüştüm Majesteleri. Yiğit bir adamdı."

"Çok naziksin," diye karşılık verdi Margaery.

Leydi Olenna homurdandı. “Yiğit, evet. Ve cazibeli ve çok temiz. Giyinmeyi, gülümsemeyi, banyo yapmayı biliyordu ve her nasılsa bu özelliklerin onu kral yapabileceği fikrine kapılmıştı. Baratheonlar’ın her daim tuhaf fikirleri olmuştur şüphesiz. Bence damarlarındaki Targaryen kanı yüzünden.” Havayı kokladı. “Zamanında beni bir Targaryen’la evlendirmek istemişlerdi ama ben buna engel oldum.”

“Renly cesur ve nazikti büyükanne,” dedi Margaery. “Babam da onu severdi, Loras da öyle.”

“Loras çok genç,” dedi Leydi Olenna kuru bir sesle. “Ve elindeki sopayla adamları atlarından düşürmekte çok başarılı. Ama bu onu akıllı biri yapmaz. Babana gelince, kocaman bir tahta kaşığa sahip köylü bir kadın olarak doğsaydım, babanın o şişko kafasına vura vura içine biraz hissiselim sokabilirdim.”

“Anne,” dedi Leydi Alerie kaşlarını çatarak.

“Sessiz ol Alerie, benimle konuşurken o tonu kullanma ve bana anne deme. Seni doğurmuş olsaydım mutlaka hatırlardım. Ben sadece senin kocanın suçlusuyum, Yüksek Bahçe’nin sersem lordunun.”

“Büyükanne,” dedi Margaery, “sözlerine dikkat et, yoksa Sansa bizim hakkımızda ne düşünür?”

“Başımızda birazcık akıl olduğunu düşünebilir. En azından birimizin başında.” Yaşlı kadın tekrar Sansa’ya döndü. “Bu hainlik, onları uyardım. Robert’ın iki oğlu var ve Renly’nin de bir ağabeyi. Renly şu çirkin demir koltuk üzerinde nasıl hak iddia edebilir? Cık-cık, dedi oğlum, tatlı torununun kraliçe olmasını istemez misin anne? Siz Starklar bir zamanlar kraldınız, Arrynler ve Lannisterlar da öyle, hatta anne tarafından Baratheonlar bile, ama Tyrelller, Ejderha Aegon gelip de gerçek Menzil Kralı’nı Ateş Tarlası’nda kızartana kadar kâhyadan başka bir şey değildiler. Doğruyu söylemek gerekirse, bizim Yüksek Bahçe üstündeki iddiamız bile biraz şaibeli, şu berbat Florentler bununla ilgili mızırdanıp durur. ‘Ne önemi var?’ diyebilirsin, benim oğlum gibi sersemler dışında kimse için bir önemi yok elbette. Torununu bir gün Demir Taht’ta otururken görebileceği fikri, oğlum Mace’i şey gibi şişiriyor... adı neydi onun? Margaery, sen akıllısın, iyi bir kız ol ve yarı deli yaşlı büyükannene, Yaz Adaları’nda yaşayan ve dürtüldüğü zaman kendi cüssesinin on katı kadar şişen tuhaf balığın adını söyle.”

“Onlara şişen balık diyorlar büyükanne.”

“Tabii ki öyle diyorlar. Yaz Adalıların hiç hayal gücü yok. Doğruyu söylemek gerekirse, oğlum arma olarak şişen balığı almalı. Balığın başına bir taç takabilir, tıpkı Baratheonlar’ın geyiklerine taktığı gibi, belki de onu bu mutlu eder. Bana sorarsanız, onun aptallığından hepimiz uzak durmalıydık ama inek bir kere sağıldıktan sonra sütü tekrar memesinden içeri sokmanın bir yolu yok. Lord Şişen Balık o tacı Renly’nin kafasına taktığında hepimiz dizlerimize kadar pisliğe battık, işte şimdi buradayız, başladığımız işi bitirmek için. Buna sen ne diyeceksin Sansa?”

Sansa’nın ağzı açılıp kapandı. Kendini şişen balık gibi hissediyordu. “Tyrelller’in soyu Garth Yeşilel’e kadar uzanır,” dedi, o kadar kısa zaman içinde bulabildiği en iyi cevap buydu.

Diken Kraliçesi güldü. “Florentler, Rowanlar, Oakheartlar ve güneydeki soylu ailelerin yarısından çoğu gibi. Rivayete göre Garth, tohumlarını bereketli topraklara saçmayı severdi. Ellerinin yeşil olmasına şaşmamak gerekir.”

“Sansa,” diyerek araya girdi Leydi Alerie, “çok acıkmış olmalısın. Birlikte bir parça yaban domuzu ve biraz limonlu kek yiyelim mı?”

“Limonlu keki çok severim,” diye itiraf etti Sansa.

“Bize de öyle söylenmişti,” dedi susturulmaya hiç niyeti olmayan Leydi Olenna. “Varys denen yaratık bu bilgi için müteşekkir olmamız gerektiğini düşünüyor gibiydi. Doğruyu söylemek gerekirse, bir hadımın ne işe yaradığını asla anlayamadım. İşe yarar parçaları kesilmiş erkekler gibi görünüyorlar bana. Alerie, yemeği getirmelerini söyleyecek misin yoksa açlıktan ölmemi mi bekliyorsun? Buraya, yanıma otur Sansa, şu gördüklerinden çok daha az sıkıcıyım ben. Umarım soytarılardan hoşlanıyorsundur.”

Sansa eteklerini düzeltip oturdu. “Bence... soytarılar, leydim? Siz... renkli kıyafetler giyen soytarılardan mı bahsediyorsunuz?”

“Bu durumda tüyler takanlardan. Kimden bahsettiğimi düşünmüştün Sansa? Oğlumdan mı? Yoksa bu latif leydilerden mi? Hayır, yüzün kızarmasın, şu saçlarınla birlikte nar gibi görünmene sebep oluyor. Doğruyu söylemek gerekirse bütün erkekler soytarıdır ama renkli kıyafetler giyenler taç takanlardan daha komik görünür. Margaery, çocuğum, Yağtoparı’nı çağır, bakalım Leydi Sansa’yı gülümsetebilecek miyiz? Diğerleriniz, oturun, size her şeyi ben söylemek zorunda mıyım? Sansa, torunuma bir koyun sürüsünün hizmet ettiğini düşünüyor olmalı.”

Yağtoparı yemeklerden önce geldi, sarı yeşil tüylü bir soytarı kıyafeti giymiş, başına horoz ibiği takmıştı. Olağanüstü şişmandı, üç Ay Oğlan kadar büyüktü. Salona parende atarak girdi, masanın üstüne zıpladı ve Sansa'nın önüne devasa bir yumurta koydu. "Kırın leydim," dedi. Sansa yumurtayı kırdığında içinden onlarca sarı civciv çıktı ve dört bir yana koşuşmaya başladılar. "Yakalayın!" diye bağırdı Yağtoparı. Küçük Leydi Bulwer civcilerden birini yakaladı ve soytarıya verdi; soytarı kafasını geriye attı, civcivi kocaman ağzına tıkıştırdı ve bütün halinde yutmuş gibi göründü. Geğirdiğinde burnundan sarı tüyler çıktı. Leydi Bulwer üzüntüyle ağlamaya başladı ama civciv elbisesinin yeninden sürünerek çıkıp kolunda yürümeye başladığında kızın hıçkırışları bir mutluluk çığlığına dönüştü.

Hizmetçiler pırasa ve mantar çorbasını getirirken Yağtoparı portakallarla hokkabazlık yapmaya başladı, Leydi Olenna öne eğilip dirseklerini masaya koydu. "Oğlumu tanıyor musun Sansa? Yüksek Bahçe'den Lord Şişen Balık?"

"Büyük bir lord," diye cevapladı Sansa nezaketle.

"Büyük bir sersem," dedi Diken Kraliçesi. "Babası da sersemdi. Kocam, merhum Lord Luthor. Ah, onu sevdim, sakın yanlış anlama. Müşfik bir adamdı ve yatak odasında beceriksiz değildi ama bunlara rağmen çok sersemdi. Kuş avı sırasında bir uçurumdan aşağı düşmeyi başardı. O sırada gökyüzüne baktığını ve atının onu nereye götürdüğüne dikkat etmediğini söylüyorlar."

"Şimdi benim sersem oğlum da aynı şeyi yapıyor, ama o bir at yerine bir aslan sürüyor. Bir aslanın sırtına binmek kolaydır ama inmesi zordur, onu uyardım ama o sadece kıkırdadı. Eğer bir oğlun olursa Sansa, onu sık sık döv ki seni dinlemeyi öğrensin. Benim yalnızca bir oğlum oldu ve onu neredeyse hiç dövmedim; Yağtoparı'nı beni dinlediğinden fazla dinliyor şimdi. Bir aslan, evcil bir kedi değildir dedim ona ve o bana 'cık-cık' yaptı. Bana sorarsan bu diyarda çok fazla cık-cık yapılıyor. Bütün bu krallar kılıçlarını bir kenara bırakıp annelerini dinleseler çok daha iyi işler yaparlar."

Sansa ağzının yine açık olduğunu fark etti. Leydi Alerie ve diğer kadınlar Yağtoparı'nın portakallarla yaptığı gösteriye gülerken Sansa ağzını bir kaşık çorbayla doldurdu.

"Bana şu kral çocuğuyla ilgili gerçekleri söylemeni istiyorum," dedi Leydi Olenna aniden. "Joffrey denen çocuk."

Sansa’nın parmakları kaşığın sapında kıvrıldı. *Gerçek? Söyleyemem. Lütfen sormayın. Söyleyemem.* “Ben... Ben... Ben...”

“Evet, sen. Senden daha iyi kim bilebilir? Hakkını teslim edeyim, delikanlı bir kral gibi görünüyor. Biraz kibirli gibi ama bu Lannister kanından geliyor olmalı. Bununla birlikte, bazı rahatsız edici hikâyeler duyduk. Doğrulukları var mı? Bu delikanlı sana kötü mü davrandı?”

Sansa gergin bir şekilde etrafa bakındı. Yağtoparı bütün bir portakalı ağzına soktu, çiğneyip yuttu, yanaklarına vurdu ve portakalın çekirdeklerini burnundan çıkardı. Kadınlar kıkırdayıp güldüler. Hizmetçiler gelip gidiyordu, Bakire Zindanı’nda çatal kaşık sesleri yankılanıyordu. Civcivlerden biri tekrar masaya çıktı ve Leydi Graceford’ın çorbasına girdi. Sansa ve Leydi Olenna’yla kimse ilgilenmiyordu ama Sansa yine de korkuyordu. Leydi Olenna’nın sabrı tükenmek üzereydi. “Neden gözlerini açmış Yağtoparı’na bakıyorsun? Bir soru sordum, bir cevap bekliyorum. Dilini Lannisterlar mı çaldı çocuk?”

Sör Dontos, sadece tanrı korusunda özgürce konuşması için uyarmıştı Sansa’yı. “Joff... Kral Joffrey, o... Majesteleri çok nazik ve yakışıklıdır... ve bir aslan kadar cesurdur.”

“Evet, bütün Lannisterlar aslandır ve Tyreller’in osuruğu gül kokar,” dedi yaşlı kadın. “Ama ne kadar *nazik?* Ne kadar zeki? İyi bir kalbi ve halim bir eli var mı? Bir kral olabilecek kadar mert mi? Margaery’yi el üstünde tutacak ve ona şefkatli davranacak mı? Onun onurunu kendi onuru gibi koruyacak mı?”

“Evet,” diye yalan söyledi Sansa. “Joffrey çok... çok yakışıklıdır.”

“Bunu söylemiştin. Bazıları, senin Yağtoparı kadar büyük bir aptal olduğunu söylüyor ve ben onlara inanmaya başlıyorum. *Yakışıklı?* Margaery’ye güzelliğin ne değeri olduğunu öğretmiş olmayı umuyorum. Bir soytarının osuruğundan değersizdir. Parlakalev Aerion da yakışıklıydı ama buna rağmen bir canavardı. Soru şu: Joffrey ne?” Kadın, masanın yanında geçen bir hizmetçiyi yakalamak için uzandı. “Pırasadan hoşlandığım söylenemez. Bu çorbayı götür ve bana peynir getir.”

“Peynir, limonlu kekten sonra servis edilecek leydim.”

“Peynir ben ne zaman istersem o zaman servis edilecek ve ben şimdi servis edilmesini istiyorum.” Yaşlı kadın tekrar Sansa’ya döndü. “Korkuyor musun çocuğum? Korkmana gerek yok, burada kadın kadınayız. Bana gerçekleri söyle, sana hiç zarar gelmeyecek.”

“Babam her zaman gerçekleri söylerdi.” Sansa fısıltıyla konuşuyordu, buna rağmen kelimeleri ağzından çıkarmak zordu.

“Lord Eddard, evet, böyle bir şöhreti vardı ama buna rağmen onu hain ilan edip kafasını aldılar.” Yaşlı kadının gözleri Sansa’ya saplandı, bakışları kılıç ucu kadar parlak ve keskindi.

“Joffrey,” dedi Sansa. “Bunu Joffrey yaptı. Merhametli olacağına dair söz vermişti bana ama babamın kafasını kesti. Bunun merhamet olduğunu söyledi. Beni siperlere çıkarıp ona bakmaya zorladı. Kafaya. Ağlamamı istiyordu ama...” Sansa birdenbire durdu ve eliyle ağzını kapadı. *Çok fazla konuştum, tanrılar yardım edin, duyacaklar, biri onlara söyleyecek.*

“Devam et.” Israr eden Margaery’ydi. Joffrey’nin müstakbel kraliçesi. Kızın ne kadar duyduğunu bilmiyordu Sansa.

“Yapamam.” *Ya Joffrey’ye söylerse? Beni mutlaka öldürür ya da beni Sör Ilyn’e verir.* “Ben öyle demek istemedim... benim babam bir vatan hainiydi, ağabeyim de hain, ben hain kanı taşıyorum, lütfen başka bir şey söyletmeyin bana.”

“Sakinleş çocuk,” diye emretti Diken Kraliçesi.

“Çok korkuyor büyükanne, baksana.”

Yaşlı kadın Yağtoparı’na seslendi. “Soytarı! Bize bir şarkı söyle. Uzun bir şarkı bulmalıyım. ‘Ayı ve Güzel Bakire’ iyi olur.”

“Olur!” dedi kocaman soytarı. “Gerçekten iyi olur. Amuda kalkıp mı söyleyeyim leydim?”

“Amuda kalkarsan daha iyi mi söyleyeceksin?”

“Hayır.”

“O halde ayaklarının üstünde dur. Şapkanın düşmesini istemeyiz. Hatırladığım kadarıyla saçlarını hiç yıkamıyorsun.”

“Leydim nasıl emrederse.” Yağtoparı tumturaklı bir reverans yaptı, gürültülü şekilde geğirdi, doğruldu, göbeğini saldı ve kükredi. *“Bir ayı vardı, bir ayı, bir AYI! Baştan ayağa karaydı ve kıllarla kaplıydı...”*

Leydi Olenna öne eğildi. “Ben henüz senden bile küçük bir kızken Kızıl Kale’nin duvarlarının kulakları olduğu iyi bilinirdi. Pekâlâ, biz kızlar rahatça konuşurken o kulaklar şarkı dinleyecek.”

“Ama,” dedi Sansa, “Varys... o *duyar,* o her zaman...”

“Daha yüksek sesle!” diye bağırdı Diken Kraliçesi, Yağtoparı’na. “Bu yaşlı kulakların nerdeyse sağır olduğunu biliyorsun. Bana fısıldıyor musun seni şişko soytarı? Sana fısıldaman için altın vermiyorum. *Şarkı söyle!*”

“...AYI!” diye gürledi Yağtoparı, güçlü ve pes sesi kirişlerde yankılandı. *“AH, GEL, DEDİLER, SEN DE FESTİVALE GEL. FESTİVAL Mİ? DEDİ AYI, AMA BEN BİR AYIYIM, BAŞTAN AYAĞA KARAYIM VE TÜYLERLE KAPLIYIM!”*

Buruşuk, yaşlı leydi gülümsedi. “Yüksek Bahçe’de, çiçeklerin arasında gezinen örümceklerimiz var. Kendi işlerine baktıkları sürece küçük ağlarını örmelerine müsaade ediyoruz ama ayakaltında dolaşırlarsa onları eziyoruz.” Elinin tersiyle Sansa’nın sırtına hafifçe vurdu. “Çocuğum, şimdi gerçekler. Kendine Baratheon diyen ama daha çok bir Lannister gibi görünen bu Joffrey ne çeşit bir adamdır?”

“VE BURADAN ORAYA GİDEN YOLDA. BURADAN! ORAYA! BİR KEÇİ, ÜÇ DELİKANLI VE DANS EDEN BİR AYI!”

Sansa, kalbinin sıkıştığını hissetti. Diken Kraliçesi o kadar yakınındaydı ki kadının ekşi nefesinin kokusunu alabiliyordu. Kadının zayıf parmakları Sansa’nın bileğini deliyordu. Diğer yanda Margaery de dinliyordu. Sansa’nın içinden bir ürperti geçti. “Bir canavar,” diye fısıldadı, öyle ürkekti ki kendi sesini zor duyuyordu. “Joffrey bir canavar. Kasabın oğlu hakkında yalan söyledi ve babamı kurdumu öldürmeye zorladı. Onu sinirlendirdiğimde beni Kral Muhafızları’na dövdürdü. O bir şeytan ve bir canavar leydim. Bu gerçek. Kraliçe de öyle.”

Leydi Olenna ve torunu bakıştılar. “Ah,” dedi yaşlı kadın, “çok yazık.”

Tanrılar, diye düşündü Sansa dehşetle. *Eğer Margaery onunla evlenmezse Joffrey bu işin suçlusunun ben olduğumu anlar.* “Lütfen,” dedi, “lütfen düğünü iptal etmeyin...”

“Korkma çocuğum. Lord Şişen Balık, Margaery’yi kraliçe yapmakta kararlı. Ve bir Tyrell’in verdiği söz Casterly Kayası’ndaki bütün altından daha değerlidir. En azından benim zamanımda öyleydi. Yine de, sana gerçekler için teşekkür ederiz çocuğum.”

“...FESTİVALE DANS EDİP DURDULAR, FESTİVALE KADAR! FESTİVALE KADAR!” Yağtoparı zıplayıp kükrüyor, ayağını yere vuruyordu.

“Sansa, Yüksek Bahçe’yi ziyaret etmek ister misin?” Margaery Tyrell gülümsediğinde ağabeyi Loras’a çok benziyordu. “Bütün sonbahar çiçekleri açtı artık, korular ve çeşmeler var, gölgeli avlular ve mermer sütunlar. Lord babamın sarayında her daim şarkıcılar olur, yanımızdaki Topar’dan daha tatlı şarkıcılar, flütçüler, kemancılar, arpçılar. En iyi atlar Yüksek

Bahçe'dedir, Mander boyunca yelken açmak için zevk teknelerimiz de var. Kuş avlamayı bilir misin Sansa?"

"Biraz," dedi Sansa.

"AH NE TATLI KIZDI, SAF VE GÜZELCE! SAÇLARINDA BAL OLAN BAKİRE!"

"Yüksek Bahçe'yi en az benim kadar seveceksin. Bunu biliyorum." Margaery, Sansa'nın alnına düşen bir bukle saçı eliyle geri taradı. "Bir kez gördüğünde oradan ayrılmak istemeyeceksin. Ve belki ayrılmak zorunda da kalmazsın."

"SAÇLARI! SAÇLARI! SAÇLARINDA BAL OLAN BAKİRE!"

"Sus çocuk," dedi Diken Kraliçesi sertçe. "Sansa, Yüksek Bahçe'yi ziyaret etmek istediğini söylemedi henüz."

"Ah, ama isterim," dedi Sansa. Yüksek Bahçe her zaman hayalini kurduğu yere benziyordu; bir zamanlar Kral Toprakları'nda bulacağına inandığı o büyülü saraya.

"...YAZ RÜZGÂRINDA KOKUYU ALDI. AYI! AYI! BAŞTAN AŞAĞI KARAYDI VE KILLARLA KAPILIYDI!"

"Ama kraliçe," diye devam etti Sansa, "gitmeme izin vermez...

"Verecek. Yüksek Bahçe olmazsa Lannisterlar'ın Joffrey'yi tahtta tutma umudu da olmaz. Eğer oğlum sersem lord isterse, kraliçenin bu arzuyu yerine getirmekten başka seçeneği kalmaz."

"Yapar mı?" diye sordu Sansa, "ister mi?"

Leydi Olenna kaşlarını çattı. "Ona bir seçenek vermeye gerek görmüyorum. Gerçek niyetimizle ilgili bir fikri olmayacak elbette."

"YAZ RÜZGÂRINDA KOKUYU ALDI!"

Sansa alnını buruşturdu. "Gerçek niyetimiz nedir leydim?"

"KOKLADI, KÜKREDİ VE KOKUYU ALDI! YAZ RÜZGÂRINDA BAL VARDI!"

"Seni kazasız belasız evlendirmek çocuğum," dedi yaşlı kadın, Yağtoparı eski şarkıyı söylerken. "Torunumla."

Sör Loras'la evlenmek... Sansa'nın nefesi kesilmişti. Pırıl pırıl safir zırhının içinde ona bir gül uzatan Sör Loras'ı hatırladı. Beyaz ipekler içinde saf, masum ve güzel görünen Sör Loras'ı. Gülümsediği zaman ağzının kenarında beliren gamzeyi. Gülüşündeki tatlılığı, dokunuşundaki sıcaklığı. Loras'ın gömleğini çıkarıp altındaki pürüzsüz teni okşamanın, ayak parmaklarının ucunda yükselip onu öpmenin, parmaklarını kahverengi gür saçlarının içinden geçirmenin ve onun koyu kahverengi gözlerinde

kaybolmanın nasıl olacağını sadece hayal edebilirdi Sansa. Boğazına kadar kızardı.

“AH, BİR BEN, SAF VE GÜZELİM BEN! KILLI BİR AYIYLA ASLA DANS ETMEM. BİR AYI! BİR AYI! KILLI BİR AYIYLA ASLA DANS ETMEM!”

“Bunu ister misin Sansa?” diye sordu Margaery. “Benim hiç kız kardeşim olmadı, sadece ağabeylerim var. Ah, lütfen evet de, lütfen ağabeyimle evlenmeye rızan olduğunu söyle.”

Kelimeler Sansa’nın ağzından yuvarlanarak çıktı. “Evet, rızam var. Bunu her şeyden çok isterim. Sör Loras’la evlenmek, onu sevmek...”

“Loras?” Leydi Olenna sinirlenmiş gibiydi. “Aptal olma çocuk. Bir Kral Muhafızı asla evlenmez. Kışyarı’nda hiçbir şey öğretmediler mi sana? Torunum Willas’tan bahsediyorduk. Senin için biraz yaşlı olabilir ama çok tatlı bir delikanlıdır. Benim sersem oğluma hiç benzemez ve bunun yanı sıra Yüksek Bahçe vârisidir.”

Sansa’nın başının döndüğünü hissetti; kafası bir an için Loras’ın hayalleriyle doluydu ve bir sonraki an bütün hayalleri paramparça olmuştu. *Willas? Willas?* “Ben,” dedi aptal gibi. *Nezaket bir leydinin kalkanıdır. Onları gücendirmemelisin, ağzından çıkanlara dikkat et.* “Ben Sör Willas’ı tanımıyorum. Bu zevke nail olamadım leydim. O da... o da kardeşleri gibi büyük bir şövalye mi?”

“...KIZI HAVAYA KALDIRDI! AYI! AYI!”

“Hayır,” dedi Margaery. “O yemin etmedi.”

Leydi Olenna kaşlarını çattı. “Kıza gerçeği söyle. Zavallı delikanlı sakat, gerçek bu.”

“Yaverken yaralandı, ilk turnuvasında,” diye açıkladı Margaery. “Atı devrildi ve bacağını ezdi.”

“Şu yılan Dornelunun suçu, Oberyn Martell’in. Adamın üstadı da suçlu.”

“BEN BİR ŞÖVALYE İSTEDİM SEN BİR AYISIN! BİR AYI! BİR AYI! BAŞTAN AŞAĞI VE KILLA KAPLI!”

“Willas’ın ayağı sakattır ama sağlam bir kalbi vardır,” dedi Margaery. “Ben küçük bir kızken bana kitaplar okurdu ve benim için yıldızların resmini çizerdi. Onu sen de bizim kadar seveceksin Sansa.”

“GÜZEL KIZ AĞLADI, TEKME ATTI AMA SAÇLARINDAKİ BALI YALADI! SAÇLARI! SAÇLARI! SAÇLARINDAKİ BALI YALADI!”

“Onunla ne zaman tanışabilirim?” diye sordu Sansa tereddütle.

“Yakında,” diye söz verdi Margaery. “Joffrey ve ben evlendikten sonra, Yüksek Bahçe’ye gittiğinde. Büyükannem seni götürecek.”

“Götüreceğim,” dedi Yaşlı kadın hafifçe gülümseyip Sansa’nın elini tutarak. “Götüreceğim gerçekten.”

“SONRA KIZ İÇİNİ ÇEKTİ, İNLEDİ, HAVAYI TEKMELEDİ! BENİM AYIM DİYE ŞARKI SÖYLEDİ! BENİM AYIM ÇOK GÜZEL. SONRA BURADAN ORAYA GİTTİLER BİRLİKTE. AYI, AYI VE GÜZEL BAKİRE.” Yağtoparı şarkının son satırında kükredi, havaya zıpladı ve masadaki kadehleri titreten bir darbeyle iki ayağının üstüne indi. Kadınlar alkışlayıp güldüler.

“Bu korkunç şarkının asla bitmeyeceğini düşünmüştüm,” dedi Diken Kraliçesi. “Ama bakın, peynirim de geldi.”

Jon

Dünya kurşuni bir koyuluk içindeydi; çam, yosun ve soğuk kokuyordu. Süvariler dağınık taşların ve cılız ağaçların arasından geçerek aşağıdaki vadinin zeminine mücevherler gibi serpilmiş misafirperver ateşlere doğru ilerlerken, kara topraktan solgun sisler yükseliyordu. Jon Kar'ın sayabileceğinden fazla ateş vardı, yüzlerce, binlerce. Buz beyazı Sütnehri'nin yanından akan, titrek ışıklardan oluşmuş ikinci bir nehir. Jon Kar'ın kılıç eli açılıp kapandı.

Bayırdan sancakları ve borazanları olmadan indiler. Sessizlik sadece nehrin uzak mırıltısıyla, atların ayak sesleriyle ve Çıngıraklı'nın kemik zırhının tıngırtılarıyla bölünüyordu. Aşağıdan adamlar, köpekler, atlar ve beyaz bir ulu kurt geçerken yukarıda bir yerde bir kartal mavi gri muazzam kanatlarıyla havada süzülüyordu.

Bir atın toynağıyla yerinden oynayan bir taş bayırdan aşağı yuvarlandı ve Jon, Hayalet'in beklenmedik sese doğru döndüğünü gördü. Ulu kurt süvarileri gün boyunca uzaktan takip etmişti, alışkanlığı buydu. Ama ay, asker çamların üzerinde yükseldiğinde, parlak kırmızı gözleriyle koşarak yanlarına gelmişti. Çıngıraklı'nın köpekleri Hayalet'i her zamanki gibi hırıltılarla, kükremelerle ve vahşi havlamalarla karşılamıştı ama ulu kurt hiçbirini umursamamıştı. Altı gün önce, yabanıllar gece kampı kurduğunda, tazıların en büyüğü ulu kurda arkadan saldırmıştı fakat Hayalet dönüp atılmış ve tazıyı kanlı baldırlarla kaçmak zorunda bırakmıştı. Köpek sürüsü o günden beri Hayalet'le arasındaki güvenli mesafeyi koruyordu.

Jon Kar'ın küçük atı hafifçe kişnedi ama bir dokunuş ve yumuşak bir söz hayvanı sakinleştirdi. Keşke Jon'un korkuları da böyle kolayca geçebilseydi. Jon tepeden tırnağa Gece Nöbetçileri'nin siyahlarına bürünmüştü ama düşman önde ve arkada at sürüyordu. Yabanıllar. *Ve ben onlarla birlikteyim.* Ygritte, Qhorin Yarımel'in cübbesini giyiyordu. Lenyl korucunun zırhlı yeleğini almıştı, iri mızrak karısı Ragwyle eldivenlerini ve yaycılardan biri de çizmelerini. Qhorin'in miğferini, Uzunmızrak Ryk dedikleri kısa boylu, çirkin adam kazanmıştı ama miğfer adamın dar kafasına oturmamıştı, bu yüzden onu da Ygritte'e vermişti. Ve Qhorin'in kemikleri Çıngıraklı'nın heybesinde duruyordu, Jon'la birlikte Çığlık

Geçidi'ni keşfe çıkan Ebben'in kanlı kafasının yanında. *Öldüler. Ben hariç herkes öldü ve ben de ölü sayılırım.*

Ygritte, Jon'un hemen arkasında sürüyordu, Uzunmızrak Ryk de önündeydi. Kemik lordu bu ikisini Jon'un muhafızı yapmıştı. Yola çıkarlarken, miğfer niyetine taktığı dev kafatasının çarpık dişlerinin arasından gülümseyerek, "Karga uçacak olursa sizin kemiklerinizi de kaynatırım," diye uyarmıştı muhafızları.

Ygritte adama çıkışmıştı. "Ona sen göz kulak olmak ister misin? Eğer bizim yapmamızı istiyorsan, bizi rahat bırak."

Bunlar gerçekten özgür insanlar, diye düşünmüştü Jon. Onlara Çıngıraklı liderlik ediyor olabilirdi ama hiçbiri adama karşılık vermekten çekinmiyordu.

Yabanıl liderin düşmanca bakışları Jon'un üstünde sabitlenmişti. "Bunları kandırmış olabilirsin karga ama Mance'i kandırabileceğini düşünme sakın. Sana bir kez bakacak ve sahte olduğunu anlayacak. Sonra ben, şu senin kurdundan bir cübbe yapacağım, senin o yumuşak göbeğini deşeceğim ve içine bir gelincik koyup tekrar dikeceğim."

Jon kılıç elini açıp kapatarak eldivenin içindeki yanık parmaklarını esnetmişti ama Uzunmızrak Ryk sadece gülmüştü. "Peki bu karda gelinciği nereden bulacaksın?"

İlk gece, at sırtında geçen uzun bir günden sonra, isimsiz bir dağın tepesindeki sığ çukurda kamp kurmuşlar, kar düşmeye başlarken ateşin yanında toplanmışlardı. Jon, alevlerin üstüne düşen kar tanelerinin eriyişini izlemişti. Giydiği kat kat deriye ve yüne rağmen soğuğun kemiklerine işlediğini hissedebiliyordu. Ygritte yemeğini yedikten sonra Jon'un yanına oturmuştu, ısınmak için başlığını kafasına geçirmiş, ellerini cübbesinin yenine sokmuştu. "Mance, Yarımel'i nasıl hallettiğini duyunca seni hemen kabul edecek," demişti Jon'a.

"Beni ne olarak kabul edecek?"

Kız küçümser gibi gülmüştü. "Bizden biri olarak. Sur'dan uçan ilk kuş olduğunu mu düşünüyorsun? Kalbinizde hepiniz özgürce uçmak istiyorsunuz."

"Ve özgür olduğumda, gitmekte de özgür olacak mıyım?"

"Elbette olacaksın," dedi Ygritte, çarpık dişlerine rağmen sıcak bir gülümsemesi vardı. "Ve biz de seni öldürmek için özgür olacağız. Özgür olmak *tehlikelidir* ama pek çok insan tadını sever." Ygritte eldivenli elini Jon'un bacağına, dizinin hemen üstüne koymuştu. "Göreceksin."

Göreceğim, diye düşünmüştü Jon. *Göreceğim, duyacağım, öğreneceğim ve sonra Sur'a dönüp her şeyi anlatacağım.* Yabanıllar onu bir yemin bozan sanıyordu ama Jon kalbinde Gece Nöbetçileri'nin adamıydı hâlâ, Qhorin Yarımel'in verdiği son görevi yerine getiriyordu. *Ben onu öldürmeden önce.*

Bayırın dibinde, dağ eteklerinden akıp Sütnehri'ne karışan küçük bir dereye rastladılar. Taştan ve buzdan ibaretmiş gibi görünüyordu ama donmuş yüzeyinin altında akan suyun sesini duyabiliyorlardı. Çıngıraklı, ince buz tabakasını kırarak kafileyi karşıya geçirdi.

Kafile dereyi geçerken Mance Rayder'ın keşif süvarileri göründü. Jon bir bakışla keşifçilerin ölçüsünü aldı: Kadınlar ve erkeklerden oluşan sekiz süvari, kürk ve kaynatılmış deriler giymişlerdi, birkaçında miğfer ve örgü zırh vardı. Başlarındaki adam hariç hepsi, kargılarla ve ateşte sertleştirilmiş mızraklarla silahlanmışlardı; balıketli sarışın lider, keskinleştirilmiş çelikten yapılmış büyük bir tırpan taşıyordu. *Ağlak,* adamı görür görmez tanımıştı Jon. Kara kardeşler bu adam hakkında hikâyeler anlatırdı; Çıngıraklı, Köpekbaşlı Harma ve Kargakatili Alfyn gibi meşhur bir akıncıydı.

"Kemik Lordu," dedi Ağlak onları gördüğünde. Jon'a ve kurduna baktı. "Bu kim?"

"Taraf değiştiren bir karga," dedi çıngırdayan zırhı yüzünden Kemik Lordu olarak anılmayı tercih eden Çıngıraklı. "Yarımel'in kemikleriyle birlikte onunkileri de alacağımdan korktu." Keşifçilerin görmesi için ganimet heybesini salladı.

"Qhorin Yarımel'i katletti," dedi Uzunmızrak Ryk. "O ve kurdu."

"Orell'i de," dedi Çıngıraklı.

"Bu delikanlı bir varg ya da ona yakın bir şey," diye lafa karıştı mızrak karısı Ragwyle. "Kurdu Yarımel'in bacağından bir parça kopardı."

Ağlak'ın akıntılı kırmızı gözleri tekrar Jon'a döndü. "Öyle mi? Pekâlâ, şimdi iyice bakınca kurdumsu bir görüntüsü var. Onu Mance'e götürün, bakarsınız delikanlıyı tutmaya karar verir." Adam atını çevirdi ve dörtnala uzaklaştı, süvarileri de aynı hızla peşine düştü.

Sütnehri Vadisi'ni aşıp tek sıra halinde nehir kampının içinden geçerlerken rüzgâr sert ve ıslak esiyordu. Hayalet, Jon'a yakın yürüyordu ama hayvanın kokusu bir haberci gibi önlerinden gidiyordu ve çok zaman geçmeden yabanıl köpekleri hırlayıp havlayarak çevrelerini sardı. Lenyl köpekleri susturmak için bağırdı ama hayvanlar adamı umursamadı. "Senin canavarı pek sevmiyorlar," dedi Uzunmızrak Ryk, Jon'a.

“Onlar köpek, Hayalet bir kurt,” dedi Jon. “Hayalet’in onların cinsinden olmadığını biliyorlar.” *Benim sizin cinsinizden olmadığım gibi.* Ama Jon’un düşünmesi gereken bir vazifesi vardı, o son ateşi paylaşırlarken Qhorin Yarımel’in verdiği görev... bir dönek rolü oynamak ve yabanılların Ayazdiş’in çıplak ve soğuk vahşiliğinde aradığı şeyi bulmak. “Bir *güç*,” demişti Qhorin Yarımel, Yaşlı Ayı’ya ama o gücün ne olduğunu ya da Mance Rayder’ın o gücü bulup bulmadığını öğrenemeden ölmüştü.

Nehir boyunca, at arabalarının ve kızakların arasında yemek ateşleri yakılmıştı. Yabanılların çoğu postlardan, derilerden ve keçeli yünlerden çadırlar kurmuştu. Diğerleri kayaların dibine ilkel barınaklar yapmıştı, bazıları da at arabalarının altında uyuyordu. Jon, yemek ateşinin başında oturan bir adam gördü; adam uzun ahşap mızrakların ucunu sertleştirip onları bir yığının üstüne atıyordu. Başka bir yerde, kaynatılmış deriler giymiş iki genç çomak dövüşü yapıyordu, ateşin üstünden atlayıp birbirlerine saldırıyorlardı, indirdikleri her darbede homurdanıyorlardı. Çember şeklinde oturan bir düzine kadın tüy takarak okları dengeliyordu. *Bu oklar kardeşlerim için,* diye düşündü Jon. *Babamın halkı için; Kışyarı’nın, Derinorman Kalesi’nin, Son Ocak’ın insanları için. Bu oklar kuzey için.*

Ama Jon’un gördüğü her şey savaşa ait değildi. Dans eden kadınlar da gördü. Bir bebeğin ağladığını duydu. Kürklere sarınmış, oyun oynamaktan nefes nefese kalmış küçük bir erkek çocuğu koşarak atının önünden geçti. Öküzler nehir kıyısı boyunca gezinip yiyecek ot ararken, koyunlar ve keçiler özgürce dolaşıyordu. Yemek ateşlerinden birinden kızarmış koyun eti kokusu yükseliyordu, başka bir ateşte bir yaban domuzu çevriliyordu.

Çıngıraklı, uzun asker çamlarla çevrili açık bir arazide atından indi. “Burada kamp kuracağız,” dedi Lenyl’e, Ragwyle’e ve diğerlerine. “Atları doyurun, sonra köpekleri, sonra da kendinizi. Ygritte, Uzunmızrak, kargayı Mance’e götürün de görsün. Bağırsaklarını sonra deşeriz.”

Yolun kalanını yürüdüler, daha çok çadırın ve daha çok yemek ateşinin önünden geçtiler, Hayalet peşlerinden geliyordu. Jon bu kadar yabanılı bir arada görmemişti daha önce, gören biri olup olmadığını merak etti. *Kamp sonsuza kadar uzuyor,* diye düşündü, *ama bir kamptan öte yüzlerce kamp ve her biri bir öncekinden daha savunmasız.* Fersahlarca yayılan yabanılların müdafaa hatları, çukurları ya da sivri kazıkları yoktu, kampın çevresinde küçük gruplar halinde dolaşan gözcü süvariler vardı sadece. Her grup, kabile ya da köy, diğerlerinin durduğunu gördüğü anda ya da uygun bir alan

bulduğunda istediği yerde durup kamp kurmuştu. Özgür insanlar. Kara kardeşler onları böylesi bir dağınıklık içinde yakalarsa, pek çoğu bu özgürlüğün bedelini kanıyla öderdi. Yabanıllar kalabalıktı ama Gece Nöbetçileri disiplinliydi. Babası bir keresinde, on mücadeleden dokuzunda disiplinin sayıyı yendiğini söylemişti Jon'a.

Hangi çadırın krala ait olduğuna dair şüphe yoktu; Jon'un kampta gördüğü en büyük çadırdan üç kat büyüktü ve Jon içeriden yükselen müziği duyabiliyordu. Daha küçük diğer çadırların çoğu gibi, kralın çadırı da büyükbaş hayvanların birbirine dikilmiş postlarından yapılmıştı ama Mance Rayder'ın çadırının postları, kabarık beyaz tüylü kar ayılarına aitti. İlk İnsanlar'ın zamanında Yedi Krallık'ta özgürce dolaşan dev yaban geyiklerinden birinin boynuzları çadırın sivri tepesini taçlandırıyordu.

En azından burada müdafaacılar vardı; çadırın kapısındaki iki nöbetçi, kollarına bağladıkları yuvarlak deri kalkanlarla birlikte uzun mızraklarına yaslanmıştı. Hayalet'i gördüklerinde nöbetçilerden biri mızrağının ucunu indirip, "Canavar burada kalıyor," dedi.

"Hayalet, kal," diye komut verdi Jon. Ulu kurt oturdu.

"Uzunmızrak, canavara göz kulak ol." Çıngıraklı, çadırın kapısını açtı, Ygritte ve Jon'a içeri girmelerini işaret etti.

Çadır sıcak ve dumanlıydı, dört köşeye yerleştirilmiş kovalarda yanan bataklık kömürü havayı kırmızımsı loş bir ışıkla dolduruyordu. Zemin de hayvan postlarıyla kaplanmıştı. Jon, siyahlarının içinde öylece durup, kendine Sur'un Ötesindeki Kral diyen döneğin keyfini beklerken kendini tamamen yalnız hissediyordu. Gözleri dumanlı ve kırmızı karanlığa alışınca altı kişi gördü, hiçbiri onunla ilgilenmiyordu. Koyu tenli genç bir adam ve güzel yüzlü sarışın bir kadın bir içki boynuzundaki şarabı paylaşıyordu. Hamile bir kadın bir maltızın başında tavuk pişiriyordu. Kırmızılı siyahlı eski bir pelerin giymiş gri saçlı bir adam, bir minderin üstünde bağdaş kurarak oturmuş ud çalıp şarkı söylüyordu:

Dornelunun karısı güneş kadar güzeldi,
ilkbahardan sıcaktı öpüşleri.
Ama Dornelunun bıçağı çelikti,
ve çeliğin öpücüğü beterdi.

Jon şarkıyı biliyordu ama şarkıyı burada, Sur'un ötesindeki deri bir çadırın içinde, Dorne'un kızıl dağlarından ve sıcak rüzgârlarından binlerce fersah uzakta duymak tuhaftı.

Çıngıraklı sararmış miğferini çıkardı ve şarkının bitmesini bekledi. Kemiklerden ve deriden yapılmış zırhın içindeki adam ufak tefekti ve bir deve ait kafatasının altındaki suratı sıradandı; yumrulu bir çenesi, ince bir bıyığı, solgun ve sıska yanakları vardı. Gözleri birbirine yakındı, kaşları bitişikti ve koyu renk saçları alnından itibaren seyrelmeye başlamıştı.

Dornelunun karısı yıkanırken şarkı söyledi,
şeftaliler kadar tatlıydı sesi,
Ama Dornelunun bıçağının kendi şarkısı vardı,
ve sülük kadar soğuk, keskin bir ısırığı.

Maltızın yanındaki taburede oturan kısa fakat son derece geniş adam, şişe geçirilmiş tavuğu yiyordu. Sıcak yağlar adamın çenesinden süzülüp kar beyazı sakallarına akıyordu ama adam mutlulukla gülümsüyordu. Kalın kollarına, üstüne tılsımlar oyulmuş geniş altın bantlar takmıştı ve sadece ölü bir korucudan gelmiş olabilecek ağır, siyah bir örgü zırh giymişti. Birkaç adım ötede, bronz pullu deri bir mintan giymiş daha zayıf bir adam bir haritanın üzerine eğilmişti, sırtına asılmış deri kının içinde bir çift elkılıcı vardı. Adam bir mızrak kadar dikti, kasları uzun ve sertti, yüzü tıraşlıydı, kafası keldi, burnu sert ve düz, çukur gözleri yeşildi. Kulakları olsaydı yakışıklı bile sayılabilirdi ama iki kulağını birden kaybetmişti; belki soğuk ısırması yüzünden, belki de bir düşman bıçağı marifetiyle, Jon hangisi olduğunu söyleyemezdi. Kulaklarının eksikliği, adamın kafasını dar ve sivri gösteriyordu.

Hem beyaz sakallı adam hem de kel olan savaşçıydı, Jon bir bakışta anlamıştı bunu. *Bu ikisi, Çıngıraklı'dan çok daha tehlikeli.* Jon, hangisinin Mance Rayder olduğunu merak etti.

Dilinde kanının tadı etrafında karanlık yerde yatarken adam,
Diz çöktü kardeşleri, bir dua okudular,
ve gülümsedi adam ve güldü ve şarkı söyledi,
"Ah kardeşlerim, Dornelu aldı canımı, günlerim bitti,
Ama bütün adamlar ölür ne önemi var canın,

ve Dornelunun karısının tadına baktım!"

'Dornelunun Karısı'nın son notaları da kaybolurken, kulaksız kel adam gözlerini haritadan kaldırıp yırtıcı gözleriyle Çıngıraklı'ya, Ygritte'e ve aralarında duran Jon'a baktı. "Bu ne?" dedi. "Bir karga mı?"

"Orell'i deşen kara piç," dedi Çıngıraklı, "aynı zamanda kahrolası bir varg."

"Hepsini öldürmeniz gerekiyordu."

"Bu karga taraf değiştirdi," diye açıkladı Ygritte. "Qhorin Yarımel'i kendi elleriyle öldürdü."

"Bu *oğlan* mı?" Haberler kulaksız adamı kızdırmıştı. "Yarımel benim olmalıydı. Bir adın var mı karga?"

"Jon Kar, Majesteleri." Ondan diz çökmesinin beklenip beklenmediğini merak etti Jon.

"Majesteleri?" Kulaksız adam beyaz sakallıya döndü. "Bak, benim bir kral olduğumu düşünüyor."

Sakallı adam öyle şiddetli bir kahkaha attı ki her yana tavuk parçaları saçıldı. Kocaman elinin tersiyle ağzındaki yağı sildi. "Kör bir oğlan olmalı. Kulaksız bir kral duyulmuş şey midir? Olmaz, tacı doğrudan boynuna düşer! Hırrr!" Adam ellerini pantolonuna silerken Jon'a sırıttı. "Gaganı kapat karga. Arkana dön, belki aradığın kişiyi bulursun."

Jon döndü.

Şarkıcı ayağa kalktı. "Ben Mance Rayder," dedi udunu kenara bırakırken. "Ve sen de Ned Stark'ın piçisin. Kışyarı'nın Kar'ı."

Jon afallamış bir halde bir an için sözsüz kaldı, kendini konuşacak kadar toparlayıp, "Siz... siz nasıl bilebilirsiniz?" dedi.

"Bu daha sonranın hikâyesi," dedi Mance Rayder. "Şarkıyı sevdin mi delikanlı?"

"Yeterince. Daha önce de duymuştum."

"Ama bütün adamlar ölür, ne önemi var canın," dedi Sur'un Ötesindeki Kral sessizce, "*ve Dornelunun karısının tadına baktım.* Söyle bana, Kemik Lordu gerçekleri mi konuşuyor? Eski dostum Yarımel'i öldürdün mü?"

"Öldürdüm." *Ama bu benden çok onun işiydi.*

"Gölge Kule bir daha asla o kadar korkutucu görünmeyecek," dedi kral, sesinde hüzün vardı. "Qhorin düşmanımdı. Ama kardeşimdi bir vakitler. Şimdi... onu öldürdüğün için sana teşekkür mü etmeliyim Jon Kar? Yoksa seni lanetlemeli miyim?" Jon'a alaycı bir gülümseme bahşetti.

Sur’un Ötesindeki Kral bir kral gibi görünmüyordu, bir yabanıla bile benzemiyordu. Orta boylu, ince, sert suratlı bir adamdı, zekâ dolu kahverengi gözleri ve çoğu grileşmiş uzun, kahverengi saçları vardı. Başında bir taç yoktu, kollarında altın yoktu, boğazında mücevherler yoktu, bir parça gümüş pırıltısı bile yoktu. Yün ve deri giymişti, uzun yırtıkları soluk kırmızı ipekle yamalanmış eski püskü siyah pelerini dikkate değer tek kıyafetiydi.

“Düşmanınızı öldürdüğüm için bana teşekkür etmelisiniz,” dedi Jon sonunda. “ve arkadaşınızı öldürdüğüm için lanetlemelisiniz.”

“Hırrr!” diye gürledi beyaz sakallı adam. “Güzel cevap!”

“Katılıyorum.” Mance Rayder bir el işaretiyle Jon’u daha yakınına çağırdı. “Bize katılacaksan bizi tanıman gerekir. Ben olduğumu sandığın adamın adı Styr, Thenn Magnarı. *Magnar,* Eski Dil’de ‘lord’ anlamına gelir.” Mance beyaz sakallı adama dönerken, kulaksız adam buz gibi gözleriyle Jon’a bakıyordu. ‘Vahşi tavuk yiyicimiz, benim sadık Tormund’ım. Ve bu kadın da...”

Tormund ayağa kalktı. “Dur. Styr’i unvanıyla tanıttın, beni de öyle tanıt.”

Mance Rayder güldü. “Nasıl istersen. Jon Kar, önünde duran adam Tormund Devfelaketi’dir, Mübalağacı, Borucu ve Buz Kırıcı. Aynı zamanda Tormund Yıldırımyumruk diye anılır; Ayıların Kocası, Al Kale’nin Şarap Kralı, Tanrılarla Konuşan ve Orduların Babası.”

“İşte şimdi benden bahsediyorsun,” dedi Tormund. “Memnun oldum Jon Kar. Doğrusunu istersen vargları severim ama Starklar’dan hoşlanmam.”

“Maltızın başındaki iyi kadın Dalla’dır,” diye devam etti Mance Rayder. Hamile kadın utangaç bir şekilde gülümsedi. “Ona bir kraliçeye davranacağın gibi davran, benim çocuğumu taşıyor.” Son iki kişiye döndü. “Bu güzellik, Dalla’nın kardeşi Val. Onun yanındaki genç Jarl da Val’in yeni evcil hayvanı.”

“Ben hiçbir adamın evcil hayvanı değilim,” dedi Jarl öfkeyle.

“Ve Val de bir adam değil,” diyerek güldü beyaz sakallı Tormund. “Bunu zaten anlamış olman gerekir delikanlı.”

“İşte bizi tanıdın Jon Kar,” dedi Mance Rayder. “Sur’un Ötesindeki Kral ve maiyeti. Şimdi seni dinlemeliyiz sanırım. Nereden geliyorsun?”

“Kışyarı,” dedi Jon. “Kara Kale üzerinden.”

“Ve seni evindeki ateşlerin bu kadar uzağına, Sütnehri’ne getiren nedir?” Mance Rayder, Jon’un cevabını beklemedi, hemen Çıngıraklı’ya baktı. “Kaç kişilerdi?”

“Beş. Üçü öldü, delikanlı da burada. Diğeri dağlara gitti, atların girmeyeceği yerlere.”

Rayder’ın gözleri tekrar Jon’a döndü. “Sadece beş kişi miydiniz yoksa etrafta sinsice dolaşan başka kardeşlerin de var mı?”

“Dört kişiydik ve Yarımel vardı. Qhorin yirmi sıradan adama bedeldi.”

Bu, Sur’un Ötesindeki Kral’ı gülümsetti. “Bazıları böyle olduğunu düşünürdü. Yine de... Kara Kale’den bir çocuk Gölge Kule’den korucularla birlikte. Bu nasıl oldu?”

Jon’un yalanı hazırdı. “Lord Kumandan tecrübe kazanmam için beni Yarımel’e yolladı, o da beni keşif gezisine dahil etti.”

Styr ve Magnar bu cevap karşısında kaşlarını çattılar. “Keşif gezisi diyorsun... kargalar neden keşif için Çığlık Geçidi’ne çıksın?”

“Köyler terk edilmişti,” dedi Jon dürüstçe. “Bütün özgür insanlar kaybolmuş gibiydi.”

“Kayboldu, evet,” dedi Mance Rayder. “Ve sadece özgür insanlar değil. Nerede olduğumuzu size kim söyledi Jon Kar?”

Tormund homurdandı. “Craster’dı, değilse ben utangaç bir bakireyim. Sana söylemiştim Mance, o yaratığın boyunu bir baş kısaltmalıydık.”

Kral öfkeli gözlerle yaşlı adama baktı. “Tormund, bir dahaki sefer konuşmadan önce düşünmeye çalış. Craster olduğunu biliyorum. Bana doğru söyleyip söylemeyeceğini anlamak için Jon’a sormuştum.”

“Hırrr.” Tormund tükürdü. “Pekâlâ, içine ettim!” Jon’a sırıttı. “İşte delikanlı, bu yüzden o kral ve ben değilim. Ondan fazla içebilir, daha iyi dövüşebilir, daha iyi şarkı şarkı söyleyebilirim, üstelik benim kabilemin sayısı onunkinin üç katı ama Mance’de zekâ var. Bir karga olarak büyütüldü biliyorsun, kargalar kurnaz olur.”

“Delikanlıyla yalnız konuşacağım Kemik Lordum,” dedi Mance Rayder, Çıngıraklı’ya. “Çıkın, hepiniz.”

“Ne, bende mi?” dedi Tormund.

“Bilhassa sen,” dedi Mance.

“İstenmediğim yerde yemek yemem.” Tormund ayağa kalktı. “Ben ve tavuklar gidiyoruz.” Maltızın üstünden bir tavuk daha aldı, cübbesinin içine dikilmiş ceplerden birine sokuşturdu, “Hırrr,” dedi ve parmaklarını

yalayarak çadırdan çıktı. Diğerleri adamı takip etti, Dalla isimli kadın haricinde hepsi.

“İstersen otur,” dedi Mance herkes dışarı çıktığında. “Aç mısın? Tormund bize iki tavuk bıraktı en azından.”

“Yemekten mutluluk duyarım Majesteleri. Ve teşekkür ederim.”

“Majesteleri?” Kral gülümsedi. “Özgür insanların dudaklarından sıkça duyabileceğin bir unvan değil bu. Ben çoğu için Mance’im, bazıları için de *Kral* Mance. Bir boynuz şarap alır mısın?”

“Memnuniyetle,” dedi Jon.

Dalla, iyice kızarmış tavuğu ikiye bölüp yarısını Mance’e yarısını Jon’a servis ederken kral şarapları bizzat doldurdu. Jon eldivenlerini çıkardı ve kemiklerin üstündeki bütün et parçalarını emerek tavuğu elleriyle yedi.

“Tormund doğru konuştu,” dedi Mance Rayder ekmek somunu ikiye bölerken. “Kargalar kurnaz olur... ama sen, Dalla’nın karnındaki bebekten daha büyük değilken ben bir kargaydım Jon Kar. Yani bana kurnazlık yapmaya kalkışma.”

“Emredersiniz Majeste... Mance.”

Kral güldü. “Majeste Mance! Neden olmasın? Sana bir hikâye sözü vermiştim, seni nasıl tanıdığımla ilgili. Muammayı çözebildin mi?”

Jon başını iki yana salladı. “Çıngıraklı önden haber mi gönderdi?”

“Kanatla mı? Bizim eğitimli kuzgunlarımız yok. Hayır, yüzünü tanıyorum. Daha önce gördüm. İki kere.”

Kralın söyledikleri önce hiçbir şey ifade etmemişti ama Jon sözleri kafasında evirip çevirdi ve şafak söktü. “Nöbet’in kardeşlerinden biriyken...”

“Çok iyi! Evet, bu ilk görüşümdü. Sen henüz küçük bir çocuktun ve ben baştan ayağa siyahlar içindeydim. Lord Kumandan Qorgyle babanı ziyaret etmek için Kışyarı’na giderken ona refakat eden bir düzine süvariden biriydim. Sana ve kardeşin Robb’a rastladığımda avluda yürüyordum. Bir gece önce kar yağmıştı, sen ve kardeşin kapının üstüne kocaman bir kar dağı yığmıştınız ve kapının altından birinin geçmesini bekliyordunuz.”

“Hatırlıyorum,” dedi Jon ürkek bir kahkahayla. Duvardaki yürüme yolunda genç bir kara kardeş, evet... “Kimseye söylemeyeceğinize dair yemin etmiştiniz.”

“Ve yeminimi tuttum. En azından o yeminimi.”

“Kar yığınını Şişman Tom’un üstüne devirmiştik. Babamın en yavaş muhafızıydı.” Daha sonra Şişman Tom onları avlunun çevresinde kovalayıp

durmuştu, üçünün yüzü de sonbahar elmaları gibi kızarana kadar. “Ama beni iki kez gördüğünüzü söylediniz. İkincisi ne zamandı?”

“Kral Robert babanı El ilan etmek için Kışyarı’na geldiğinde,” dedi Sur’un Ötesindeki Kral.

Jon’un gözleri hayretle açıldı. “Bu olamaz.”

“Oldu. Baban, kralın geldiğini öğrendiğinde Sur’daki kardeşi Benjen’e haber gönderdi, ziyafete katılabilmesi için. Kara kardeşlerle özgür insanlar arasında senin bildiğinden fazla tecim vardır, çok geçmeden haberler benim kulağıma da geldi. Karşı koyamayacağım kadar güzel bir fırsattı. Amcan beni sima olarak tanımıyordu, o açıdan bir endişem yoktu ve Lord Eddard’ın, yıllar önce karşılaştığı genç bir kargayı hatırlamasının muhtemel olmadığını düşünüyordum. Robert’ı kendi gözlerimle görmek istiyordum, kral krala, amcan Benjen’i de tartmak istiyordum. Benjen o zamanlar Baş Korucu’ydu ve bütün insanlarımın felaketiydi. Ben de en hızlı atımı eyerleyip yola düştüm.”

“Fakat,” diye itiraz eti Jon, “Sur...”

“Sur bir orduyu durdurabilir ama yalnız bir adama engel olamaz. Yanıma bir ut ve bir torba gümüş aldım, Uzun Mezar yakınlarındaki buzulu tırmandım, Yeni Lütuf’un güneyine doğru birkaç fersah yürüdüm ve bir at satın aldım. Neticede, kraliçesinin rahatını bozmamak için hantal bir arabada yolculuk eden Robert’tan çok daha hızlı yol aldım. Kışyarı’nın bir gün güneyinde Robert ve maiyetiyle karşılaştım ve eşlikçilerinin arasına karıştım. Hürsüvariler ve vasıfsız şövalyeler, kralın hizmetine girmek umuduyla her zaman kraliyet kafilelerinin peşine takılırlar, ben udum sayesinde kolay bir kabul kazandım.” Güldü. “Sur’un güneyinde ya da kuzeyinde yazılmış bütün edepsiz şarkıları bilirim. İşte bu kadar. Babanın Robert’la ziyafet sofrasına oturduğu gece, ben de diğer hürsüvarilerle birlikte onun salonunun arka tarafındaki bir sırada oturuyordum, Eski Şehir’den Orland’ın çaldığı arpı ve denizin altındaki ölü krallar için söylediği şarkıyı dinledim. Lord babanın etini ve şarabını paylaştım, Kral Katili’ne ve İblis’e iyice baktım... Lord Eddard’ın çocuklarını ve onların ayaklarının dibinden ayrılmayan yavru kurtları zihnime yazdım.”

“Ozan Bael,” dedi Jon. Ygritte’in Ayazdiş’te anlattığı hikâyeyi ve kızı neredeyse öldüreceği o geceyi hatırlamıştı.

“Keşke olsaydım. Bael’in macerasından ilham aldığımı inkâr etmeyeceğim... ama hatırladığım kadarıyla ben senin kız kardeşlerinden

birini çalmadım. Bael kendi şarkılarını yazar ve onları yaşardı. Ben sadece daha iyi adamların yaptığı şarkıları söylerim. Biraz daha şarap?"

"Hayır," dedi Jon. "Eğer kimliğiniz ortaya çıksaydı ve yakalansaydınız..."

"Baban kafamı keserdi." Kral omuzlarını silkti. "Aslında, babanın sofrasında yemek yediğim andan itibaren misafir hakkıyla korunuyordum. Misafirperverlik yasaları İlk İnsanlar kadar eskidir ve bir yürek ağacı kadar kutsaldır." Jon'la arasındaki sofrayı, ekmek parçalarını ve tavuk kemiklerini gösterdi. "Burada misafir sensin ve benim elimden gelecek bir zarara karşı güvendesin... en azından bu gece için. Şimdi bana dürüstçe cevap ver Jon Kar. Sen korku yüzünden pelerininden vazgeçmiş bir ödlek misin yoksa seni çadırıma getiren başka bir sebep mi var?"

Misafir hakkı ya da değil, Jon Kar ince bir buz tabakasının üstünde yürüdüğünün farkındaydı. Tek yanlış adımla buzu kırar ve kalbini durduracak kadar soğuk suyun içine düşerdi. *Konuşmadan önce her kelimeni tart,* dedi kendine. Cevap vermeden önce zaman kazanmak için büyük bir yudum şarap içti. İçki boynuzunu kenara bıraktığında, "Siz bana pelerininizden neden vazgeçtiğinizi söyleyin ve ben de size benimkinden neden vazgeçtiğimi söyleyeyim," dedi.

Mance Rayder, Jon'un umduğu gibi gülümsedi. Kral, kendi sesini duymaktan hoşlanan gösterişsiz bir adamdı. "Firarımla ilgili pek çok hikâye duyacaksın, bundan şüphem yok."

"Bazıları bir taç için olduğunu iddia ediyor. Bazıları da bir kadın için. Diğerleri yabanıl kanı taşıdığınızı söylüyor."

"Yabanıl kanı İlk İnsanlar'ın kanıdır, Starklar'ın damarında da aynı kan akar. Taca gelince, başımda bir taç görüyor musun?"

"Bir kadın görüyorum," dedi Jon, Dalla'ya baktı.

Mance, Dalla'nın elini tuttu ve onu yanına çekti. "Leydimin bir suçu yok. Onunla babanın kalesinden dönerken tanıştım. Yarımel yaşlı bir meşeden oyulmuştu ama ben etten yaratılmışım ve kadınların cazibesine düşkünüm... bu durum beni Nöbet'in dörtte üçünden farklı bir adam yapmaz. Hâlâ siyahlar giydiği halde zavallı bir kraldan on kat fazla kadına sahip olan adamlar var. Tekrar dene Jon Kar."

Jon bir an düşündü. "Yarımel yabanıl müziğine tutkun olduğunuzu söylemişti."

"Öyleydim. Öyleyim. Bu tahmin hedefe biraz daha yakın, evet. Ama tam isabet değil." Mance Rayder ayağa kalktı, pelerininin yakasını tutan

kopçayı açtı ve pelerini sıraya serdi. “Bunun içindi.”

“Bir pelerin?”

“Gece Nöbetçileri’nin Yeminli Kardeşleri’nin siyah yün pelerini,” dedi Sur’un Ötesindeki Kral. “Bir gün keşif sırasında büyük bir yaban geyiği devirdik. Biz hayvanı yüzerken kan kokusu bir gölgekedisini ininden dışarı çekti. Onu uzaklaştırdım ama pelerinimi şeritlere ayırmadan önce değil. Görüyor musun? Şurası, şurası ve şurası?” Kıkırdadı. “Hayvan kolumu ve sırtımı da parçaladı ve ben geyikten beter kanadım. Kardeşlerim, beni Gölge Kule’deki Üstat Mullin’e götüremeden önce öleceğimden korktular, bu yüzden beni bir yabanıl köyüne taşıdılar, şifacılık yapan yaşlı bir bilge kadının orada yaşadığını biliyorduk. Gel gör ki kadın ölmüştü ama kızı benimle ilgilendi. Yaralarımı temizledi, dikti ve tekrar ata binebilecek kadar güçlenene kadar beni yulaf lapası ve iksirlerle besledi. Pelerinimdeki yırtıkları da yamadı; büyükannesinin, Donuk Kıyı’ya vuran bir gökenin enkazından çıkardığı kırmızı Asshai ipeğiyle. O ipek kumaş, kızın sahip olduğu en büyük hazineydi ve bana hediyesiydi.” Mance pelerini tekrar omuzlarına aldı. “Ama Gölge Kule’de bana yeni bir pelerin verdiler, siyah ve siyah, siyah iplikle dikilmiş, siyah pantolonuma, siyah çizmelerime, siyah takımıma, siyah örgü zırhıma uygun. Yeni pelerinimin ne tarazı, ne yırtığı, ne de söküğü vardı... ve en önemlisi, kırmızısı yoktu. Gece Nöbetçileri’nin adamları *siyah* giyinir diye hatırlattı Sör Denys Mallister sertçe, sanki unutmuşum gibi. Eski pelerinimin yakılacak hale geldiğini söyledi bana.”

“Ertesi sabah ayrıldım... bir öpücüğün suç olmadığı ve bir adamın istediği pelerini giyebileceği bir yere gitmek için.” Kopçayı kapadı ve tekrar oturdu. “Ya sen Jon Kar?”

Jon bir yudum daha şarap içti. *Bu adamın inanabileceği tek hikâye var.* “Babamın Kral Robert için ziyafet verdiği gece Kışyarı’nda olduğunuzu söylemiştiniz.”

“Söyledim, çünkü oradaydım.”

“O halde hepimizi gördünüz. Prens Joffrey ve Prens Tommen, Prenses Myrcella, erkek kardeşlerim Robb, Bran ve Rickon, kız kardeşlerim Arya ve Sansa. Bütün gözler onların üstündeyken koridorun ortasından yürüdüklerini ve kralla kraliçenin oturduğu yüksek platformun hemen altındaki masaya oturduklarını gördünüz.”

“Hatırlıyorum.”

“Ve benim nerede oturduğumu da gördün mü Mance?” Jon öne eğildi. “Piçi nereye koyduklarını da gördün mü?”

Mance Rayder uzunca bir an Jon’un yüzüne baktı. “Sana yeni bir pelerin bulsak iyi olacak sanırım,” dedi elini uzatırken.

Daenerys

Durgun mavi suların üzerinden davulların kararlı vuruşları ve küreklerin yumuşak ıslıkları geliyordu. Büyük göke, kadırgaların peşinde kükredi. Gemilerin arasındaki ağır halat iyice gerildi. *Balerion*'un sönmüş yelkenleri, geminin direklerinden perişan bir halde sarkıyordu. Buna rağmen, bulutsuz mavi gökyüzünde kovalamaca oynayan ejderhalarını üst güverteden izleyen Daenerys Targaryen daha önce hiç olmadığı kadar mutluydu.

Dothraklar denize *zehirli su* diyordu, atlarının içemediği sulara güvenmiyorlardı. Üç geminin Qarth'tan demir aldığı gün, Dothraklar'ın Pentos'a değil de cehenneme yelken açtığını sanabilirdi insan. Dany'nin genç ve cesur kansüvarileri kocaman olmuş gözleriyle gittikçe küçülen kıyı şeridine bakmıştı, üçü de diğer ikisinin önünde korkaklık göstermemeye kararlıydı. Irri ve Jhiqui umutsuzca küpeşteye tutunmuş, her küçük dalgada denize kusmuşlardı. Dany'nin küçük *khalasar*'ının diğer insanları güvertenin altında kalmıştı; ürkekçe kişneyen atlarının arkadaşlığını, gemilerin etrafını saran topraksız ve dehşet verici dünyaya tercih etmişlerdi. Yolculuğun altıncı gününde ani bir fırtınayla sarıldıklarında, güvertenin altındaki bölmelerden gelen sesleri duymuştu Dany; *Balerion*'un her yükselip sallanışında atlar tekme atıp kişniyor, süvariler tiz ve titrek sesleriyle dua ediyorlardı.

Ama Dany'yi hiçbir fırtına korkutamazdı. *Daenerys Fırtınadadoğan* derlerdi ona; dışarıda Batıdiyar tarihindeki fırtınaların en büyüğü ulurken, soğuk Ejderha Kayası'nda uluyarak gelmişti dünyaya, öyle amansız bir fırtınaydı ki, kale duvarlarındaki gargoyleleri söküp atmış, Dany'nin babasının donanmasını kıymıklara ayırmıştı.

Dar Deniz genelde fırtınalı olurdu ve Dany küçük bir kızken elli kez geçmişti bu suları, bir Özgür Şehir'den diğerine, İşgalci'nin bıçağından yarım adım önde kaçıp durmuştu. Denizi seviyordu. Havadaki keskin tuz kokusunu ve üzerinde masmavi bir gökyüzü kubbesinden başka bir şey olmayan uçsuz bucaksız ufukları seviyordu. Deniz, kendisini küçücük ve aynı zamanda özgür hissettiriyordu Dany'ye. Dalgaları gümüşi mızraklar gibi yararak *Balerion*'un yanında yüzen yunusları seviyordu ve arada sırada

gördüğü uçan balıkları. Denizcileri bile seviyordu Dany, bütün şarkıları ve hikâyeleriyle birlikte. Bir keresinde, Braavos'a yaptıkları bir yolculuk sırasında, fırtınayla şişen muazzam, yeşil bir yelkenle cebelleşen gemi mürettebatını izlemiş ve bir denizci olmanın ne kadar harika olacağını düşünmüştü. Ama bunu Viserys'e söylediğinde, Dany çığlık atana kadar saçlarını burmuştu ağabeyi. "Sen ejderhanın kanısın," diye bağırmıştı kardeşine. "Bir *ejderha*, pis kokulu bir balık değil."

Bu konuda aptallık ediyordu ve daha pek çok konuda, diye düşündü Dany. *Daha akıllı ve sabırlı davransaydı, kanunlarla ona ait olan tahtı almak için batıya yelken açan o olurdu.* Viserys aptal ve habisti, Dany bunu anlamıştı nihayet ama yine de zaman zaman özlüyordu ağabeyini. Sonunda dönüştüğü zayıf ve zalim adamı değil; Dany'ye Yedi Krallık hakkında hikâyeler anlatan ve tacını aldığında hayatlarının nasıl da güzel olacağından bahseden çocuğu.

Geminin kaptanı Dany'nin yanında belirdi. "Keşke bu *Balerion* da adını aldığı ejderha gibi havalanabilseydi Majesteleri," dedi, ağır bir Pentos aksanıyla piç Valyria dilinde konuşmuştu. "O zaman ne kürek çekmek, ne gemileri birbirine bağlamak, ne de rüzgâr için dua etmek zorunda kalırdık."

"Aynen öyle kaptan," diye karşılık verdi Dany gülümseyerek, adamı kendi tarafına çekebildiği için memnundu. Kaptan Groleo, tıpkı efendisi Illyrio Mopatis gibi yaşlı bir Pentosluydu, gemisinde üç ejderha taşıyacağını öğrendiğinde bakire bir kız gibi huzursuzlanmıştı. Bir yangına karşı, geminin küpeştelerinde deniz suyuyla dolu elli kova asılıydı. Groleo yolculuğun başında ejderhaların kafese kapatılmasını istemişti ve Dany de adamın korkularını dindirmek için buna razı olmuştu ama daha sonra ejderhaların ıstırabı öyle elle tutulur hale gelmişti ki Dany fikrini değiştirip hayvanların özgür bırakılması için ısrar etmişti.

Şimdi Kaptan Groleo bile bu karardan memnundu. Küçük bir yangın çıkmış ve kolayca söndürülmüştü ama buna karşılık *Balerion*'da, *Saduelon* adıyla yüzdüğü zamankinden çok daha az fare vardı. Ve en başta meraklı oldukları kadar korkak olan denizciler "bizim ejderhalar" dedikleri hayvanlarla tuhaf bir şekilde gurur duymaya başlamıştı. Kaptanından aşçı yamağına kadar içlerindeki her adam, üç ejderhanın gökyüzünde süzülüşünü izlemeye bayılıyordu... ama hiçbiri Dany kadar olamazdı.

Onlar benim çocuklarım, dedi Dany kendine. *Ve maegi doğru söylediyse, onlar sahip olacağım tek çocuklar.*

Viserion’ın pulları taze süt yağı rengindeydi; altın renkli boynuzları, kanat kemikleri ve omurgası güneşin altında metal kadar ışıltılı parlıyordu. Rhaegal yaz yeşilinden ve sonbahar bronzundan yaratılmıştı. Gemilerin üzerinde geniş daireler çizerek uçuyorlardı; yükseğe, daha yükseğe. Her biri diğerinden daha yükseğe tırmanmaya çalışıyordu.

Ejderhaların her zaman alttan saldırmayı tercih ettiğini öğrenmişti Dany. İçlerinden biri, diğeriyle güneşin arasına girdiğinde, güneşi engellenen ejderha kanatlarını katlayıp çığlık atarak dalışa geçiyor ve saldırdığı ejderhayla birlikte pullu, yuvarlak bir düğüm halinde düşmeye başlıyordu, o sırada çeneleri açılıp kapanıyor ve kuyrukları birer kamçı gibi savruluyordu. Bunu ilk kez yaptıklarında, Dany onların birbirlerini öldürmeye niyetli olduğundan korkmuştu ama sadece oyun oynuyorlardı. Çok zaman geçmeden denize çarpıp ayrılıyor ve çığlık atıp tıslayarak tekrar havalanıyorlardı. Kanatları havayı döverken bedenlerinden tuzlu su buharı yükseliyordu. Drogon da gökyüzündeydi ama görünmüyordu; millerce önde ya da millerce arkada olabilirdi, avlanıyordu.

Dany’nin Drogon’u her zaman açtı. *Aç ve hızla büyüyor. Bir, belki de iki yıl içinde sırtına binip sürülecek kadar olacak. O zaman büyük tuzlu denizi geçmek için gemilere ihtiyaç duymayacağım.*

Ama o zaman henüz gelmemişti. Rhaegal ve Viserion birer küçük köpek boyutundaydı, Drogon biraz daha iriydi ve herhangi bir köpek üçünden de ağır gelirdi; kanattan, boyundan ve kuyruktan ibaret ejderhalar göründüklerinden daha hafiflerdi. Daenerys Targaryen eve gitmek için ahşaba, rüzgâra ve branda bezine güvenmek zorundaydı.

Ahşap ve branda bezi şu ana kadar Dany’ye iyi hizmet etmişti ama rüzgâr hain çıkmıştı. Tam altı gün ve altı gece boyunca rüzgârsızlıktan yol alamamışlardı ve şimdi yedinci gün gelmişti, hâlâ yelkenleri dolduracak bir parça esinti yoktu. Şükür ki Yargıç Illyrio’nun gönderdiği gemilerden ikisi, yüzer tane küreği ve güçlü kürekçileri olan ticaret kadırgalarıydı. Büyük göke *Balerion* farklı tondan çalınan bir şarkıydı; büyük ambarları ve kocaman yelkenleri olan, geniş kirişli ve son derece ağır bir gemiydi ama durgun denizde çaresizdi. Gökeyi *Vhagar* ve *Meraxes*’ten uzatılan halatlar çekiyordu ve bu yüzden acı çektirecek kadar ağır yol alıyorlardı. Üç gemi de kalabalıktı ve yükleri ağırdı.

“Drogon’u göremiyorum,” dedi Sör Jorah Mormont üst güvertede Dany’ye katıldığında. “Yine mi kayıp?”

“Kayıp olan bizleriz sör, Drogon bu ıslak sürünüşü benden fazla sevmiyor.” Kardeşlerinden daha cesur olan siyah Drogon, kanatlarını suyun üzerinde deneyen ilk ejderhaydı, bir gemiden diğerine ilk o uçmuştu, bir bulutun içinde ilk o kaybolmuştu... ve ilk öldüren oydu. Bir ateş mızrağıyla vurulduktan kısa zaman sonra su yüzüne çıkan uçan balıklar parçalanıp yutulmuşlardı. “Ne kadar büyük olacak?” diye sordu Dany merakla. “Biliyor musun?”

“Yedi Krallık’ta ejderhalarla ilgili hikâyeler anlatılır, dev deniz canavarlarını denizden çekip alacak kadar büyük olurlarmış.”

Dany güldü. “İzlemesi fevkalade bir manzara olur.”

“Bunlar sadece hikâye *Khaleesi,*” dedi sürgün şövalye. “Binlerce yıl önce yaşamış yaşlı ve bilge ejderhalardan bahsediyorlar.”

“Pekâlâ, bir ejderha ne kadar *yaşar?*” Viserion kanatlarını ağır ağır çırpıp gevşek kanatları hafifçe kımıldatarak geminin üstüne doğru süzülürken Dany yukarı baktı.

Sör Jorah omuzlarını silkti. “Bir ejderhanın ömrü bir insanın ömründen kat kat uzundur ya da şarkılar böyle olduğuna inanmamızı sağladı... ama Yedi Krallık’ın en iyi bildiği ejderhalar Targaryen Hanedanı’nın ejderhalarıydı. Savaş için yetiştirilmişlerdi ve savaşta öldüler. Bir ejderhayı katletmek kolay iş değildir ama mümkündür.”

Geminin başını süsleyen büstün yanında duran Yaver Beyazsakal onlara döndü, zayıf eli sert ağaçtan yapılmış uzun bastonunun sapında kıvrılmıştı. “Kara Dehşet Balerion, Arabulucu Jaehaerys’in hükümdarlığı sırasında öldüğünde iki yüz yaşındaydı. Öyle büyüktü ki bir yaban öküzünü bütün halinde yutabilirdi. Bir ejderhanın büyümesi asla durmaz Majesteleri, yiyeceğe ve özgürlüğe sahip olduğu sürece,” dedi. Yaverin adı Arstan’dı fakat Güçlü Belwas adamın ak sakallarından ötürü ona Beyazsakal adını takmıştı, şimdi hemen herkes yaşlı yaveri bu isimle çağırıyordu. Beyazsakal, Sör Jorah’tan uzundu fakat onun kadar kaslı değildi, gözleri soluk maviydi, uzun sakalları kar kadar beyaz ve ipek kadar inceydi.

“Özgürlük mü?” diye sordu Dany merakla. “Ne demek istiyorsun?”

“Atalarınız, ejderhaları için Kral Toprakları’nda muazzam bir kale yükseltmişti. Adı Ejderha Çukuru’dur. Şimdi bir enkaz olmasına rağmen hâlâ Rhaenys Tepesi’nde durur. Kraliyet ejderhaları eski zamanlarda orada yaşardı, muazzam büyüklükte mağaramsı bir yerdi. Demir kapıları o kadar genişti ki, otuz atlı şövalye yan yana dizilmiş halde kapılardan geçebilirdi. Buna rağmen, çukur ejderhalarının hiçbirinin atalarının boyutlarına

ulaşamadığı görüldü. Üstatlar bunun sebebinin, çevrelerindeki duvarlar ve başlarının üstündeki büyük kubbe olduğunu söyledi.”

“Eğer duvarlar yüzünden küçük kalıyor olsaydık, köylüler minicik ve krallar dev gibi olurdu,” dedi Sör Jorah. “Kümeslerde doğmuş dev adamlar ve kalelerde yaşayan cüceler gördüm.”

“İnsanlar insandır,” diye karşılık verdi Beyazsakal. “Ejderhalar ejderhadır.”

Sör Jorah küçümser şekilde güldü. “Ne kadar bilgece bir yorum.” Sürgün şövalye, yaşlı adamdan hoşlanmıyordu ve bunu en baştan belli etmişti. “Hem, ejderhalar hakkında ne bilirsin ki sen?”

“Az şey, bu doğru. Ama Kral Aerys’in Demir Taht’ta oturduğu günlerde, bir süre için Kral Toprakları’na hizmet ettim ve taht odasındaki duvarlardan aşağı bakan ejderha kafataslarının altında yürüdüm.”

“Viserys o kafataslarından bahsederdi,” dedi Dany. “İşgalci onları aldı ve gözden uzağa kaldırdı. Çalıntı tahtında otururken ejderhalar tarafından izlenmeye tahammül edemiyordu.” Beyazsakal’ı yanına çağırdı. “Kral babamla tanıştın mı hiç?” Kral İkinci Aerys, kızı doğmadan önce ölmüştü.

“O şerefe nail oldum Majesteleri.”

“İyi ve nazik biri olduğunu düşündünüz mü?”

Beyazsakal duygularını gizlemek için elinden gelenin en iyisini yaptı ama hisleri yüzünden açıkça okunuyordu. “Kral... çoğu kez latifti.”

“Çoğu kez?” Dany gülümsedi. “Ama her zaman değil?”

“Düşmanı olduğunu düşündüğü kişilere karşı epey haşin davranabiliyordu.”

“Akıllı bir adam bir kralı asla düşmanı yapmaz,” dedi Dany. “Ağabeyim Rhaegar’ı da tanır mıydınız?”

“Kimsenin Prens Rhaegar’ı tam anlamıyla tanımadığı söylenirdi. Onu bir turnuvada görme ayrıcalığına sahip oldum ama genelde gümüş telli arpını çalarken duyardım onu.”

Sör Jorah homurdandı. “Bir hasat festivalindeki binlerce insanla birlikte. Az sonra ona yaverlik yaptığını iddia edeceksin.”

“Böyle bir iddiam yok sör. Prens Rhaegar’ın yaveri Myles Mooton’du, ondan sonra da Richard Lonmouth. Şövalyeliklerini kazandıklarında Prens Rhaegar onları bizzat kutsadı ve prensin yakın arkadaşları olarak kaldılar. Genç Lord Connington da prens için azizdi ama en eski dostu Arthur Dayne’di.”

“Sabah Kılıcı!” dedi Dany heyecanla. “Viserys bu harikulade beyaz kılıçtan bahsederdi eskiden. Sör Arthur’un, bütün diyarda ağabeyimize denk tek şövalye olduğunu söylerdi.”

Beyazsakal başını eğdi. “Prens Viserys’in kelimelerini sorgulamak haddim değil.”

“Kral,” diye düzeltti Dany. “Hiç hüküm sürmemesine rağmen o bir kraldı. Viserys, Bu İsimle Anılan Üçüncü Kral. Ama ne demek istedin?” Beyazsakal’ın verdiği cevap Dany’nin beklediği cevap değildi. “Sör Jorah bir keresinde ağabeyim Rhaegar için ejderha demişti. Böyle anılabilmek için eşsiz bir savaşçı olması gerekirdi şüphesiz.”

“Majesteleri,” dedi Beyazsakal, “Ejderha Kayası Prensi kudretli bir savaşçıydı fakat...”

“Devam et,” dedi Dany. “Benimle özgürce konuşabilirsin.”

“Nasıl emrederseniz.” Yaşlı adam ahşap bastonuna yaslandı, alnı kırıştı. “Kudretli bir savaşçı... bunlar güzel sözler Majesteleri, lakin savaşlar güzel sözlerle kazanılmaz.”

“Savaşlar kılıçlarla kazanılır,” dedi Sör Jorah sertçe. “Ve Prens Rhaegar kılıç kullanmayı biliyordu.”

“Biliyordu sör, fakat... yüzlerce turnuva ve arzu ettiğimden çok daha fazla savaş gördüm ben. Bir şövalye ne kadar güçlü, hızlı, yetenekli olursa olsun, onun dengi olacak başkaları mutlaka vardır. Bir adam bir turnuvayı kazanır ama bir sonrakinde hızlıca düşer. Çimlerdeki kaygan bir nokta bir adamın mağlubiyeti anlamına gelebilir ya da bir gün önce akşam yemeğinde ne yediği. Yön değiştiren rüzgâr zafer hediyesi getirebilir.” Yaşlı adam Sör Jorah’a baktı. “Ya da bir leydinin, şövalyenin koluna bağlanmış uğur mendili.”

Mormont’un yüzü karardı. “Söylediklerine dikkat et yaşlı adam.”

Arstan, Sör Jorah’ı Lannis Limanı’nda dövüşürken görmüştü, Dany bunu biliyordu. Mormont o turnuvayı, bir leydinin verdiği uğur mendili koluna bağlıyken kazanmıştı. Leydiyi de kazanmıştı; Hightower Hanedanı’ndan Lynesse, ikinci karısı, soylu ve güzel... ama kadın Sör Jorah’ı mahvetmişti, terk etmişti ve leydinin anısı Sör Jorah için acıydı şimdi. “Nazik ol şövalyem,” dedi Dany elini Jorah’ın koluna koyarak. “Arstan’ın seni gücendirmek istemediğinden eminim.”

“Dediğiniz gibi olsun *Khaleesi*.” Sör Jorah’ın sesi kin doluydu.

Dany tekrar yavere döndü. “Rhaegar hakkında az şey biliyorum. Sadece Viserys’in anlattığı hikâyeler. Ağabeyimiz öldüğünde Viserys de küçük bir

çocuktu. O gerçekte nasıl biriydi?”

Yaşlı adam bir an için düşündü. “Muktedir. Bu her şeyin üstünde. Kararlı, planlı, vazifeşinas, azimli. Onunla ilgili bir hikâye vardır... ama şüphesiz Sör Jorah da biliyordur.”

“Senden dinleyeceğim.”

“Nasıl isterseniz,” dedi Beyazsakal. “Ejderha Kayası Prensi küçük bir çocukken kitaplara haddinden fazla düşkündü. Okumayı öyle küçük yaşta öğrenmişti ki, insanlar Kraliçe Rhaella’nın hamileyken birkaç kitap ve bir mum yutmuş olabileceğini söylerdi. Rhaegar diğer çocukların oynadığı oyunlara hiç ilgi duymuyordu. Üstatlar onun zekâsı karşısında hayrete düşüyordu ama babasının şövalyeleri, Kutsanmış Baelor’un yeniden dünyaya geldiğini söyleyerek onunla alay ediyordu. Ta ki, bir gün Prens Rhaegar parşömenlerin arasında kendisini tamamen değiştirecek bir şey bulana kadar. Bulduğu şeyin ne olduğunu kimse bilmiyor ama çocuk bir sabah, şövalyeler kılıçlarını kuşanırken avluda belirdi. Sör Willem Darry’nin yanına gitti ve, “Bir kılıç ve bir zırh istiyorum. Görünüşe göre bir savaşçı olmam gerekiyor,” dedi.

“Oldu da!” dedi Dany heyecanla.

“Oldu gerçekten.” Beyazsakal reverans yaptı. “Beni bağışlayın Majesteleri. Savaşçılardan bahsetmişken, Güçlü Belwas’ın kalktığını gördüm. Yanına gitmeliyim.”

Dany geminin kıç tarafına baktı. Hadım, geminin ortasındaki ambarlardan yukarı tırmanıyordu, cüssesine göre çevikti. Belwas kısa ve genişti, vücudunda en az doksan beş kilo kas ve yağ vardı, koyu renkli geniş göbeği solgun yara izleriyle doluydu. Sarkan, bol bir pantolon giymişti. Beline sarı ipekten bir kuşak sarmıştı. Üstüne demir düğmeler kakılmış deri yeleği saçma denecek kadar küçüktü. “Güçlü Belwas acıktı!” diye bağırdı herkese, belli birine hitap etmeden. “Güçlü Belwas şimdi karnını doyuracak!” İri adam arkasına dönünce üst güvertedeki Arstan’ı gördü. “Beyazsakal! Güçlü Belwas’a yemek getir!”

“Gidebilirsin,” dedi Dany yavere. Arstan tekrar reverans yaptı ve hizmet ettiği adamın ihtiyaçlarını gidermek için uzaklaştı.

Sör Jorah yaverin gidişini sert ve dürüst yüzündeki hoşnutsuzlukla izledi. Mormont iri ve kuvvetliydi, güçlü bir çenesi, kalın kolları vardı. Yakışıklı bir adam değildi ama Dany’nin tanıdığı en gerçek dosttu. Beyazsakal onları duyamayacak kadar uzaklaştığında, “Bu adamın

söylediklerinin fazla ballandırılmış olduğunu anlayacak kadar akıllısınız," dedi Dany'ye.

"Bir kraliçe herkesi dinlemeli," diye hatırlattı Dany. "Soyluları ve alt tabakadan insanları, güçlüleri ve zayıfları, asilleri ve rüşvetçileri. Tek ses sana yalan söyleyebilir ama birden çok sesin içinde bulunacak bir gerçek mutlaka vardır." Bunu bir kitapta okumuştu.

"O halde benim sesimi dinleyin Majesteleri," dedi sürgün şövalye. "Arstan Beyazsakal denen bu adam size karşı dürüst değil. Bir yaver olamayacak kadar yaşlı ve şu sersem hadımın hizmetinde olamayacak kadar düzgün konuşuyor."

Bu gerçekten tuhaf, Dany kabul etmek zorundaydı. Güçlü Belwas eski bir köleydi, Meereen'in dövüş çukurlarında büyümüş ve eğitilmişti. Yargıç Illyrio tarafından Dany'ye muhafızlık etmek üzere gönderildiğini iddia ediyordu ve Dany'nin korumaya ihtiyacı olduğu gerçekti. Demir Taht'ta oturan İşgalci, Dany'yi öldürecek adama bir arazi ve lordluk vadetmişti. Halihazırda bir girişimde bulunulmuştu; bir kadeh zehirli şarapla. Dany, Batıdiyar'a yaklaştıkça yeni bir saldırı ihtimali de artıyordu. Qarth'ta, Dany tarafından Toz Sarayı'nda yakılan Ölümsüzler'in intikamını almak isteyen büyücü Pyat Pree, Dany'nin peşine Üzgün Adamlar'dan birini göndermişti. Büyücülerin bir yanlışı asla unutmadığı söylenirdi ve Üzgün Adamlar öldürmek konusunda asla başarısız olmazdı. Dothraklar'ın çoğu da Dany'nin karşısında olacaktı. Khal Drogo'nun *ko*'ları artık kendi *khalasar*'larının başındaydı ve hiçbiri, Dany'nin küçük kabilesini gördüğü anda saldırmaktan, insanlarını köle olarak almaktan ve katletmekten, Dany'yi, *dosh khaleen*'in kurumuş kocakarılarının arasındaki uygun yerini almak üzere Vaes Dothrak'a sürüklemekten çekinmeyecekti. Dany, Xaro Xhoan Daxos'un düşman olmadığını *umuyordu* ama Qarthlı tacir Dany'nin ejderhalarına göz koymuştu. Ve bir de Gölge'den gelen Quaithe vardı; kırmızı boyalı bir maske takıp gizemli öğütler veren o tuhafkadın. O da bir düşman mıydı yoksa tehlikeli bir dost muydu sadece? Dany bilmiyordu.

Sör Jorah beni zehirciden kurtardı, Arstan Beyazsakal da mantikordan. Belki de beni bir sonraki girimimden Güçlü Belwas kurtaracak. Belwas yeterince iriydi, kolları küçük ağaçlar kadardı ve kıvrımlı büyük *arakh*'ı o kadar keskindi ki pürüzsüz kahverengi yanaklarında sakallar olsa onunla tıraş olabilirdi. Öte yandan Belwas çocuk gibiydi. *Bir muhafız olarak büyük eksikleri var. Şükürler olsun ki Sör Jorah'a ve kansüvarilerime sahibim. Ve ejderhalarıma, bunu asla unutma.* Ejderhalar zaman içinde Dany'nin en

korkutucu muhafızları olacaktı, tıpkı üç yüz yıl önce Fatih Aegon ve kız kardeşleri için oldukları gibi. Ama şimdi, Dany'ye güvenlikten çok tehlike getiriyorlardı. Bütün dünyada sadece üç canlı ejderha vardı ve onlar da Dany'ye aitti. Ejderhalar birer mucizeydi, dehşet salıyorlardı ve paha biçilmezlerdi.

Dany sonraki kelimelerini düşünürken ensesinde serin bir nefes hissetti ve gümüşi altın saçlarından bir tutam alnına düştü. Branda bezleri çatırdayıp hareket etti, bir anda *Balerion*'un dört bir yanından çığlıklar yükseldi. "Rüzgâr!" diye bağırdı denizciler. "Rüzgâr çıktı, *rüzgâr!*"

Büyük gökenin yelkenleri dalgalanıp şişerken ve halatları gerilip altı uzun gün boyunca özledikleri o tatlı şarkıyı söylerken Dany yukarı baktı. Kaptan Groleo emirler yağdırarak aceleyle kıç tarafına gitti. Pentoslular geminin direklerine tırmanıyordu. Güçlü Belwas bile kükreyip dans etti. "Tanrılar merhametli!" dedi Dany. "Görüyor musun Jorah? Bir kez daha yoldayız."

"Evet," dedi Jorah, "ama neye gidiyoruz kraliçem?"

Rüzgâr gün boyunca esti, önce doğudan sakin bir şekilde, sonra çılgın boralar halinde. Güneş kırmızı pırıltılarla battı. *Batıdiyar'dan hâlâ yarım dünya uzaktayım,* diye hatırlattı Dany kendine, *ama geçen her saat beni evime biraz daha yaklaştırıyor.* Hükmetmek üzere doğduğu toprakları gördüğünde kendini nasıl hissedeceğini hayal etmeye çalıştı. *Bugüne kadar gördüğüm en güzel sahil olacak, biliyorum. Aksi mümkün mü?*

Ama gecenin ilerleyen vakitlerinde, Balerion karanlığın içinde hızla öne doğru atılırken ve Dany kaptan köşkündeki yatağında bağdaş kurmuş ejderhalarını beslerken –"Denizin üstünde bile," demişti Groleo son derece nazik bir şekilde, "kraliçeler kaptanlardan önce gelir"– kapı sertçe vuruldu.

Irri, yatağın ayak tarafında yerde uyuyordu (yatak üç kişinin sığamayacağı kadar dardı, bu gece *Khaleesi*'yle beraber yumuşak kuş tüyü yatakta yatma sırası Jhiqui'deydi) ama sese uyandı ve hemen kalkıp kapıya gitti. Dany yatak örtüsünü çekip kollarının altına sıkıştırdı. Çıplaktı ve gecenin bu saatinde bir ziyaretçi beklemiyordu. Dışarıda, sallanan bir fenerin altında duran Sör Jorah'ı görünce, "Gel," dedi.

Sürgün şövalye içeri girerken kafasını eğdi. "Majesteleri, uykunuzu böldüğüm için üzgünüm."

"Uyumuyordum sör. Gel de seyret." Dany, kucağındaki kâsenin içinden bir parça tuzlu domuz eti aldı ve ejderhaların görebilmesi için yukarı kaldırıp salladı. Üç ejderha da et parçasını aç gözlerle izliyordu. Rhaegal

yeşil kanatlarını açıp havayı dalgalandırdı, Dany'nin el hareketlerini takip eden Viserion'ın uzun boynu beyaz bir yılan gibi ileri geri hareket ediyordu. "Drogon," dedi Dany hafifçe, *"dracarys."* Ve domuz etini havaya fırlattı.

Drogon, saldırıya geçmiş bir kobradan daha hızlı hareket etti. Ağzından turuncu, kızıl ve siyah alevler çıktı, et parçası daha düşmeye başlamadan kavrulmuştu. Drogon'un keskin siyah dişleri et parçasının üstünde kapanırken Rhaegal'ın kafası öne çıktı, ağabeyinin ödülünü çalmak istiyormuş gibiydi ama Drogon eti yutup bağırdı ve küçük yeşil ejderha öfkeyle *tıs*lamaktan başka bir şey yapamadı.

"Kes şunu Rhaegal," dedi Dany hayvanın kafasına vururken. "Son parçayı sen yemiştin. Açgözlü ejderhalar istemiyorum." Sör Jorah'a gülümsedi. "Etleri bir maltızın üstünde kızartmak zorunda değilim artık."

"Görüyorum. *Dracarys?*"

Üç ejderha da başlarını kelimenin tınısına çevirdiler, Viserion ağzından altın renkli alevler çıkararak havalanınca Sör Jorah telaşla geriledi. Dany kıkırdadı. "Bu kelimeyi kullanırken dikkatli ol sör, yoksa sakalını alevden geçirirler. Dracarys, Yüksek Valyria Dili'nde 'ejderha alevi' demek. Kimsenin yanlışlıkla kullanamayacağı bir komut seçmek istedim."

Mormont başıyla onayladı. "Majesteleri," dedi, "sizinle özel olarak birkaç kelime konuşabilir miyiz?"

"Elbette. Irri, bizi biraz yalnız bırak," dedi Dany. Tek eliyle Jhiqui'nin çıplak omzunu sarsıp kızı uyandırdı. "Sen de tatlım. Sör Jorah benimle konuşmak istiyor."

"Evet *Khaleesi.*" Jhiqui esneyerek çırılçıplak halde yataktan indi, koyu renk gür saçları dolaşmıştı. Çabucak giyinip Irri'yle birlikte dışarı çıktı, kapıyı arkalarından kapadılar.

Dany tuzlu domuzdan geri kalanları, oyalanmaları için ejderhalara verdi ve eliyle yatağın üstüne vurdu. "Otur şövalyem ve bana seni neyin rahatsız ettiğini anlat."

"Üç şey," dedi Sör Jorah, oturdu. "Güçlü Belwas. Şu Arstan Beyazsakal. Ve onları yollayan Illyrio Mopatis."

Yine mi? Dany yatak örtüsünü daha yukarı çekti ve bir ucunu omzunun üstüne aldı. "Peki neden?"

"Qarth'taki büyücüler üç ihanet göreceğinizi söylemişti," diye hatırlattı sürgün şövalye. Viserion ve Rhaegal birbirlerini ısırıp pençelemeye başlamışlardı.

“Biri kanda, biri altında, biri aşkta.” Dany’nin unutması olası değildi. “Mirri Maz Duur ilkiydi.”

“Bu, iki hain daha kaldığı anlamına gelir... ve şimdi bu iki adam ortaya çıktı. Bunu rahatsız edici buluyorum, evet. Asla unutmayın; Robert, sizi katledecek adama lordluk unvanı vadetti.”

Dany öne eğildi, Viserion’ı yeşil kardeşinin üstünden kaldırmak için hayvanın kuyruğunu çekti. Hareket edince battaniyesi göğsünden aşağı kaydı. Dany battaniyeyi aceleyle yakalayarak tekrar örtündü. “İşgalci öldü,” dedi.

“Ama onun yerine oğlu geçti.” Sör Jorah başını kaldırdı ve koyu renk gözleri Dany’nin gözlerini buldu. “Vazifeşinas bir oğul babasının borçlarını öder. Kan borçlarını bile.”

“Şu Joffrey denen oğlan benim ölmemi isteyebilir... sağ olduğumu hatırlarsa. Bunun Belwas’la ve Arstan Beyazsakal’la ne ilgisi var? Yaşlı adamın bir kılıcı bile yok. Gördünüz.”

“Evet. Ve bastonunu nasıl ustaca kullandığını da gördüm. Qarth’taki mantikoru nasıl öldürdüğünü hatırlıyor musunuz? Ezdiği şey sizin boğazınız da olabilirdi.”

“Olabilirdi ama değildi,” dedi Dany. “Beni öldürmeye çalışan kancalı bir mantikordu. Arstan hayatımı kurtardı.”

“*Khaleesi,* Beyazsakal’ın ve Belwas’ın bu suikast girişiminin bir parçası olabileceği aklınıza geldi mi hiç? Bütün bunlar sizin güveninizi kazanmak için planlanmış bir oyun olabilir.”

Dany’nin ani kahkahası Drogon’un tıslamasına ve Viserion’ın kanatlanarak lombozun üstündeki tüneğe konmasına sebep oldu. “Planları yolunda gitti.”

Sürgün şövalye Dany’nin gülümsemesine karşılık vermedi. “Bunlar Illyrio’nun gemileri, Illyrio’nun kaptanları ve Illyrio’nun denizcileri... Güçlü Belwas ve Arstan da onun adamları, sizin değil.”

“Yargıç Illyrio beni geçmişte de korumuştu. Güçlü Belwas, ağabeyim öldüğünde Illyro’nun ağladığını söyledi.”

“Evet,” dedi Mormont, “ama Viserys için mi ağladı yoksa onunla birlikte yaptığı planlar için mi?”

“Planlarının değişmesine gerek yok. Yargıç Illyrio, Targaryen Hanedanı’nın dostudur ve zengindir...”

“Zengin doğmadı. Benim gördüğüm dünyada hiçbir adam iyilik sayesinde zengin olmaz. Büyücüler, ikinci ihanetin *altın* için olacağını

söylemişti. Illyro Mopatis'in altından daha çok sevdiği bir şey var mı?"

"Derisi." Drogon kamaranın karşı tarafında huzursuzca dönüp duruyordu, burun deliklerinden buhar çıkıyordu. "Mirri Maz Duur bana ihanet etti ve bu yüzden onu yaktım."

"Mirri Maz Duur sizin elinizdeydi. Pentos'ta siz Illyrio'nun elinde olacaksınız. Aynı şey değil. Yargıcı ben de sizin kadar iyi tanıyorum. O hilekâr bir adam, aynı zamanda zeki..."

"Demir Taht'ı alacaksam etrafımda zeki adamların olması gerek."

Sör Jorah homurdandı. "Sizi zehirlemeye çalışan şarap satıcısı da zeki bir adamdı. Zeki adamlar tehlikeli entrikalar düzenler."

Dany, battaniyenin altındaki bacaklarını yukarı çekti. "Beni siz koruyacaksınız. Siz ve kansüvarilerim."

"Dört adam? *Khaleesi*, Illyrio Mopatis'i tanıdığınıza inanıyorsunuz, çok güzel. Ama hiç *tanımadığınız* adamlarla kuşatılmakta ısrar ediyorsunuz. Şu şişinen hadım ve dünyanın en yaşlı yaveri... Pyat Pree ve Xaro Xhoan Daxos'tan bir ders çıkarın."

İyi niyetli, diye hatırlattı Dany kendine. *Yaptığı her şeyi sevgi için yapıyor.* "Bana öyle geliyor ki; hiç kimseye güvenmeyen bir kraliçe, herkese güvenen bir kraliçe kadar aptaldır. Hizmetime aldığım her adamın bir risk olduğunu anlıyorum ama böyle riskler almadan Yedi Krallık'ı nasıl kazanabilirim? Batıdiyar'ı bir sürgün şövalye ve Dothraklı üç kansüvarisiyle mi fethedeceğim?"

Sör Mormont inatla çenesini sıktı. "Yolunuz tehlikeli, bunu inkâr etmeyeceğim. Ama yolunuza çıkan her yalancıya ve entrikacıya körlemesine güvenirseniz sonunuz ağabeyinizinki gibi olur."

Şövalyenin inatçılığı Dany'yi kızdırıyordu. *Bana bir çocukmuşum gibi davranıyor.* "Güçlü Belwas bir kahvaltı planı bile yapamaz. Ve Arstan Beyazsakal bana ne gibi yalanlar söyledi?"

"Arstan söylediği kişi değil, rol yapıyor. Sizinle bir yaverin asla cesaret edemeyeceği kadar cesur konuşuyor."

"Benim emrimle açık konuştu. Ağabeyimi tanıyordu."

"Ağabeyinizi pek çok adam tanıyordu. Majesteleri, Batıdiyar'da, Kral Muhafızları Lord Kumandanı küçük konseyde oturur ve kralına, kılıcıyla olduğu kadar zekâsıyla da hizmet eder. Eğer ben, sizin Kraliçe Muhafızları'nızın ilkiysem size yalvarıyorum, beni dinleyin. Sizin de dahil olmanızı istediğim bir planım var."

"Ne planı? Anlat."

“Illyrio Mopatis, Pentos’a dönmenizi istiyor, onun çatısının altına. Çok güzel, ona gidin... ama kendi istediğiniz vakitte ve tek başınıza değil. Bırakın da yeni hizmetkârlarınızın ne kadar sadık ve itaatkâr olduğunu görelim. Kaptan Groleo’ya rotayı Köle Körfezi’ne çevirmesini emredin.”

Dany bundan hiç hoşlanmamıştı. Yunkai, Meereen ve Astapor gibi büyük köle şehirlerindeki et pazarları hakkında duyduğu her şey uğursuz ve korkunçtu. “Köle Körfezi’nde işime yarayacak ne var?”

“Bir ordu,” dedi Sör Jorah. “Eğer Güçlü Belwas’ı sevdiyseniz, Meereen’in dövüş çukurlarından onun gibi yüzlercesini satın alabilirsiniz... Ama ben olsam dümenimi Astapor’a kırardım. Astapor’da Lekesizler’i alabilirsiniz.”

“Dikenli bronz şapkalar takan köleler?” Dany, Özgür Şehirler’de Lekesiz muhafızlar görmüştü; yargıçların, baş hâkimlerin ve önemli vârislerin kapısında nöbet tutarlardı. “Neden Lekesizler’i isteyeyim? At bile sürmüyorlar, üstelik çoğu şişman.

“Sizin Pentos’ta ya da Myr’de gördüğünüz Lekesizler, zengin ailelerin özel muhafızlığını yapanlar. Bu hafif bir görevdir ve hadımlar her halükârda şişmanlamaya meyillidir. İzinli oldukları tek aşırılık yemektir. Bütün Lekesizler’i birkaç ev kölesiyle kıyaslamak, bütün yaverleri Arstan Beyazsakal’la kıyaslamaya benzer. Qohor’un Üç Bini hakkındaki hikâyeyi bilir misiniz?”

“Hayır.” Yatak örtüsü omzundan kaydı, Dany örtüyü yukarı çekti.

“Dört yüz yıl önceydi, belki de daha fazla. Dothraklar, önlerine çıkan her kasabayı ve şehri yakıp yağmalayarak ilk kez doğuya gidiyordu. Başlarındaki *khal*’ın adı Temmo’ydu. *Khalasar*’ı Drogo’nunki kadar büyük değildi ama yeterliydi. En az elli bin kişi. Yarısından çoğu saçlarında çanlar olan örgülü savaşçılardı.

Qohorlular, Temmo’nun geldiğini biliyordu. Surlarını güçlendirdiler, muhafızlarının sayısını iki katına çıkardılar ve bunların yanı sıra iki özgür birlik tuttular; Parlak Sancaklar ve İkinci Oğullar. Neredeyse son anda akıllarına geldi ve bir adamı üç bin Lekesiz satın almak üzere Astapor’a gönderdiler. Bununla birlikte, Qohor’a dönen yol çok uzundu, Lekesizler şehre yaklaştığında hava toz ve dumanla kaplıydı ve uzaktan mücadele sesleri duyuluyordu.

Lekesizler şehre vardığında güneş batmıştı. Kargalar ve kurtlar surların dibinde Qohorluların ağır atlarından geriye kalanları yiyordu. Parlak Sancaklar ve İkinci Oğullar çoktan kaçmıştı, umutsuz şartlarla karşılaşan

paralı askerlerin her zaman yaptığı gibi. Dothraklar havanın kararmasıyla birlikte içmek, dans etmek ve ziyafet çekmek için kendi kamplarına dönmüştü ama sabah olduğunda şehir kapılarını parçalamak için döneceklerinden, duvarlara saldıracaklarından, diledikleri gibi tecavüz edip yağmalayacaklarından ve esir alacaklarından kimsenin şüphesi yoktu.

Ama şafak söktüğünde ve Temmo ile kansüvarileri *khalasar*'ı kamptan çıkardığında, başlarının üstünde Kara Keçi sancağı dalgalanan üç bin Lekesiz'in şehir kapısında dizildiğini gördüler. Öylesine küçük bir kuvvet, bir kanat taarruzuyla kolaylıkla geçilebilirdi ama Dothraklar'ı bilirsiniz. Lekesizler atsızdı ve atsız adamlar ezilmek içindir.

Dothraklar saldırdı. Lekesizler mızraklarını indirdiler, kalkanlarını kaldırdılar ve sağlam durdular. Saçları çanlı yirmi bin çığlıkçının karşısında sağlam durdular.

Dothraklar on sekiz kez saldırdı. Taşlı bir kıyıya vuran dalgalar misali, o kalkanlara ve mızraklara çarpıp kırıldılar. Temmo üç kez yaycılarını gönderdi ve oklar Üç Bin'in üstüne yağmur gibi yağdı ama Lekesizler kalkanlarını başlarının üstüne hafifçe kaldırıp fırtınanın dinmesini beklediler. Sonunda yalnızca altı yüz Lekesiz kalmıştı... ama on iki binden fazla Dothraklı yerde ölü yatıyordu; Khal Temmo, kansüvarileri, *ko*'ları ve bütün oğulları dahil. Dördüncü günün sabahında, yeni *khal* sağ kalan savaşçılarını vakur bir geçit töreniyle şehrin kapısından geçirdi. Her adam, teker teker, saç örgüsünü kesip Üç Bin'in ayaklarına attı.

O günden beri, Qohor'un şehir muhafızları Lekesizler'den oluşur ve her muhafız, sapına insan saçı örgüsü asılmış uzun mızraklar taşır.

Astapor'da bulacağınız şey *bu* Majesteleri. Orada kıyıya çıkın ve Pentos'a karadan gidin. Yol uzayacak, evet... ama Yargıç Illyrio'yla sofraya oturduğunuzda arkanızda dört yerine bin kılıç olacak."

Bunda bilgelik var, diye düşündü Dany, *ama*... "Bin köle askeri nasıl satın alacağım? Sahip olduğum tek değerli şey Turmalin Kardeşliği'nin verdiği taç."

"Ejderhalar, tıpkı Qarth'ta olduğu gibi Astapor'da da büyük merak uyandıracak. Qarthlılar gibi köleler de sizi hediye yağmuruna tutabilir. Eğer böyle olmazsa... bu gemiler sizin Dothraklar'ınızdan ve onların atlarından fazlasını taşıyor. Qarth'ta ticari mallarla yüklendiler, ambarları gezdim ve kendi gözlerimle gördüm. İpek topları, kaplan derisi balyaları, amber ve yeşim oymalar, safran, kokulu reçine... köleler ucuzdur Majesteleri. Kaplan postları pahalıdır."

“Onlar *Illyrio*’nun postları,” diye itiraz etti Dany.

“Ve Illyrio, Targaryen Hanedanı’nın dostudur.”

“Ona ait malları çalmamak için bir sebep daha.”

“Zenginliklerini emrinize amade etmeyeceklerse zengin dostlar ne işe yarar kraliçem? Yargıç Illyrio sizi reddederse, Xaro Xhoan Daxos’un dört çeneli olanından başka bir şey değil demektir. Illyrio davanıza bağlılığında samimiyse, üç gemi dolusu ticari malı sizden esirgemez. Kaplan derilerini, size bir ordunun başlangıcını satın almaktan daha iyi bir şey için kullanabilir mi?”

Bu doğru. Dany heyecanının arttığını hissediyordu. “O kadar uzun bir kara yolculuğunda tehlikeler olacaktır...”

“Denizde de tehlikeler var. Güneyde korsanlar avlanıyor ve Valyria’nın kuzeyindeki Tüten Deniz’e ifritler dadanmış. Bir sonraki fırtına bizi batırabilir, bir deniz canavarı bizi dibe çekebilir... ya da kendimizi tekrar durgun denizde bulabiliriz ve rüzgâr çıkmasını beklerken susuzluktan ölebiliriz. Kara yolculuğunun farklı tehlikeleri var kraliçem ama şimdiki tehlikeden büyük değiller.”

“Ya Kaptan Groleo rota değiştirmeyi kabul etmezse? Arstan ve Güçlü Belwas, onlar ne yapacak?”

Sör Jorah ayağa kalktı. “Belki de bunu öğrenmenizin zamanı geldi.”

“Evet,” dedi Dany. “Yapacağım!” Üstündeki yatak örtüsünü atıp ranzadan aşağı atladı. “Kaptanı hemen göreceğim ve ona rotayı Astapor’a çevirmesini emredeceğim.” Sandığının üzerine eğildi, kapağını açtı ve eline gelen ilk şeyi aldı; kum ipeğinden bol bir pantolon. İpeği kalçalarının üzerine çekerken, “Bana madalyonlu kemerimi ver,” dedi Jorah’a. “Ve yeleğimi...” diye devam etti arkasına dönerken.

Sör Jorah kollarını Dany’ye doladı.

Jorah onu kendine çekip dudaklarını dudaklarına bastırırken Dany’nin söylemeye zaman bulabildiği tek şey, “Ah,” olmuştu. Ter, tuz ve deri kokuyordu adam, deri yeleğindeki demir düğmeler Dany’nin çıplak göğüslerine batıyordu. Tek eli Dany’nin omzunu tutuyordu, diğeri omurgasının üstünden beline doğru iniyordu. Ve Dany’nin ağzı şövalyenin dili için açıldı, halbuki bunu istememişti Dany. *Sakalı batıyor,* diye düşündü, ama ağzı tatlı. Dothraklar sakal bırakmazdı, sadece uzun bıyıkları olurdu ve bugüne kadar Dany’yi öpen tek erkek Khal Drogo’ydu. *Bunu yapmamalı, ben onun kraliçesiyim, kadını değil.*

Dany ne kadar sürdüğünü söyleyemezdi ama uzun bir öpüşmeydi. Bittiğinde Sör Jorah, Dany'yi bıraktı, Dany hızla geri çekildi. "Sen... sen yapmamalıydın, beni..."

"Öpmek için bu kadar beklememeliydim," diye tamamladı Sör Jorah. "Seni Qarth'ta öpmeliydim, Vaes Tolorro'da öpmeliydim. Seni kızıl topraklarda öpmeliydim, her gün ve her gece. Sen öpülmek için yaratılmışsın, sık sık ve özenle." Gözleri, Dany'nin göğüslerindeydi.

Dany elleriyle kendini örttü, göğüs uçları ona ihanet etmeden önce. "Ben... bu uygun değildi. Ben senin kraliçenim."

"Benim kraliçem," dedi Jorah, "ve gördüğüm en cesur, en tatlı, en güzel kadın. Daenerys..."

"Majesteleri."

"Majesteleri," diye kabul etti Jorah, *"ejderhanın üç başı var,* hatırlıyor musunuz? Toz Sarayı'ndaki büyücülerden duyduğunuzdan beri bunun ne anlama geldiğini merak ediyordunuz. Pekâlâ, işte size anlam: Aegon, Rhaenys ve Visenya tarafından sürülen Balerion, Meraxes ve Vhagar. Targaryen Hanedanı'nın üç başlı ejderhası... üç ejderha ve üç *binici.*"

"Evet," dedi Dany, "ama benim ağabeylerim öldü."

"Rhaenys ve Visenya; Rhaegar'ın hem kardeşleri hem de eşleriydi. Sizin ağabeyiniz yok ama kocalarınız olabilir. Ve size doğruyu söyleyeceğim Daenerys; bütün dünyada size benden daha dürüst olacak bir erkek daha yok."

Bran

Taş ve toprak katmanlarından oluşan pençe şekilli uzun yamaç dik bir eğimle yerden yukarı yükseliyordu. Yamacın daha aşağıdaki kısımlarına çamlar, akdikenler ve dişbudaklar tutunmuştu ama yüksekler boştu, tepenin silueti bulutlu gökyüzünde çırılçıplaktı.

Yüksek taşların onu çağırdığını hissediyordu. Yukarı doğru gitti; önce rahatça zıplayarak, sonra daha hızlı ve daha uzun adımlarla koşarak. Güçlü bacakları yokuşu tüketiyordu. O koşarken, başının üstündeki dallara tünemiş kuşlar kanatlarını çırparak gökyüzüne fırlıyordu. Yaprakların arasında iç çeken rüzgârın, birbirleriyle gevezelik eden sincapların, hatta ormanın zeminine düşen bir kozalağın sesini duydu. Etraftaki kokular, bu güzel ve yeşil dünyayı dolduran bir şarkıya benziyordu.

Tepenin zirvesinde durmak için son birkaç adımı atarken pençelerinin altından çakıllar uçtu. Kıpkırmızı, kocaman güneş uzun çam ağaçlarının üzerinde asılıydı. Tepeler ve ağaçlar gözünün ve burnunun alabildiğince uzanıyordu. Uzaklarda bir çaylak kuşu daireler çizerek uçuyordu, pembe gökyüzündeki siyah bir leke gibiydi.

Prens. İnsan sesi kafasının içine birdenbire girdi ama sesin doğruluğunu hissedebiliyordu. *Yeşilin prensi, Kurt Ormanı'nın prensi.* O güçlüydü, hızlıydı, ateşliydi ve bu yeşil dünyada yaşayan her şey ondan korkuyordu.

Aşağıda, ormanın zemininde, ağaçların arasında bir şey hareket etti. Gri bir şekil bir an için göründü ve tekrar kayboldu ama o an, kulaklarının dikilmesi için yeterliydi. Ormandaki yeşil ve hızlı akıntının yanında bir şekil daha belirdi, koşuyordu. Kurtlar, biliyordu. Küçük kuzenleri bir avın peşindeydi. Prens şimdi daha iyi görebiliyordu; koşuşan gri ayaklar. *Bir sürü.*

Bir zamanlar onun da bir sürüsü vardı. Beş kurt. Ve kenarda duran altıncı. İçinde bir yerde, insanların onları ayırt etmek için verdiği sesler vardı. Ama o sesleri tanımıyordu. Kokuları hatırlıyordu. Kız ve erkek kardeşleri. Hepsi benzer kokuyordu, *sürü* kokuyorlardı ama her biri farklıydı aynı zamanda.

Yeşil gözlü, öfkeli erkek kardeşi yakınlardaydı, prens hissediyordu, uzun zamandır görmemişti onu. Batan her güneşle biraz daha uzaklaşıyordu

kardeşi ve o sonuncuydu. Diğer kardeşleri çoktan dağılmıştı, rüzgârla savrulan yapraklar gibi.

Yine de, bazen hissediyordu onları, onun yanındaydılar sanki, bir kayanın ya da ağaçların arkasında saklanıyorlardı sadece. Kokularını alamıyor, geceleri ulumalarını duyamıyordu ama bir şekilde varlıklarını hissedebiliyordu... kaybettikleri kız kardeşleri haricinde hepsini. Kız kardeşini hatırlayınca kuyruğu düştü. *Şimdi dört, beş değil. Dört ve bir daha, sesi olmayan beyaz kardeş.*

Orman onlara aitti; karlı bayırlar ve taşlı tepeler, muazzam yeşil çamlar ve altın yapraklı meşeler, kabarık dereler ve beyaz ayazla buz tutmuş mavi göller. Ama kız kardeşleri, diğer avcıların hüküm sürdüğü insan kayalarının koridorlarında yürümek için bu vahşiliği terk etmişti ve o koridorlara bir kez girince dışarı çıkan yolu bulmak zordu. Kurt prens hatırlıyordu.

Rüzgârın yönü birdenbire değişti.

Geyik, korku ve kan. Av kokusu, içindeki açlığı uyandırdı. Prens tekrar havayı kokladı, döndü ve fırladı, çenesi yarı açık halde zirveye koşmaya başladı. Tepenin diğer yüzü tırmandığı yamaçtan daha dikti ama taşların, köklerin ve çürük yaprakların üstünde sağlam ayaklarla koştu, uzun adımları zemini tüketiyordu. Koku onu ileri çekiyordu, daha da hızlı.

Geyiğe ulaştığında hayvan yerdeydi ve ölmek üzereydi, prensin küçük kuzenlerinin sekizi tarafından kuşatılmıştı. Sürünün liderleri beslenmeye başladı, önce erkek olan, sonra onun dişisi. Avlarının kırmızı karnından sırayla et koparıyorlardı. Diğerleri sabırla bekliyordu, sürüsünden uzakta tedbirli daireler çizerek dolaşan kuyruğu dikelmiş kurt dışında hepsi. Prens kendi kuyruğunu indirdi. O en son beslenecekti, kardeşleri ona ne bırakırsa.

Prens rüzgâra karşı duruyordu. Bu yüzden diğer kurtlar, devrik bir ağacın üstünden atlayıp avın altı adım yakınına düşene kadar onu fark etmediler. Prensi ilk önce dik kuyruklu kurt gördü, yürek parçalar bir şekilde inledi ve sessizce uzaklaştı. Sürü kardeşleri başlarını sese çevirdiler ve dişlerini gösterdiler, hırlamaya başladılar, erkek ve dişi lider hariç.

Ulu kurt, hırlamaları uzun ve ikaz edici bir ulumayla yanıtlayıp dişlerini gösterdi. Kuzenlerinden daha iriydi. Dik kuyruklu cılız kurdun iki katıydı; sürünün iki liderinden de yarım kat daha büyüktü. Kuzenlerinin ortasına atladı, üç kuzeni çalıların içine kaçtı. Bir diğeri dişlerini birbirine vurarak prensin üstüne atıldı. Prens saldırıyı doğrudan karşıladı, çarpıştıklarında hasmının bacağını dişlerinin arasına aldı ve onu topallar halde kenara fırlattı.

Sonra karşısında sadece lider kaldı. Gri erkek kurdun ağzı, geyiğin yumuşak karnından gelen taze kanla ıslanmıştı. Ağzında, yaşlı olduğunu gösteren beyaz lekeler de vardı ama çenesini açtığında dişlerinin arasından kırmızı salyalar süzüldü.

Hiç korkusu yok, diye düşündü prens, *benim gibi.* İyi bir dövüş olacaktı. Birbirlerinin üstüne atıldılar.

Uzun dövüştüler; köklerin, taşların, yere düşen yaprakların ve parçalanmış geyiğin etrafa saçılan bağırsaklarının üstünde yuvarlandılar, dişlerini ve pençelerini kullanarak birbirlerini yaraladılar, ayrıldılar, daireler çizerek birbirlerinin etrafında döndüler ve dövüşe devam etmek için tekrar atıldılar. Prens daha iri ve daha güçlüydü ama kuzeninin bir sürüsü vardı. Dişi lider yakında duruyordu, burnundan soluyor ve hırlıyordu. Eşi ne zaman dövüşten kopsa, prensin karşısına geçiyordu. Zaman zaman diğer kurtlar da dövüşe karışıyordu, prens başka bir tarafa döndüğünde bacağını ya da kulağını ısırıyorlardı. İçlerinden biri öyle kızdırdı ki, prens kara bir öfkeyle dönüp saldırganın boğazını parçaladı. Bundan sonra diğerleri mesafelerini korudular.

Ağaçların yeşil ve altın renkli dallarının arasında son kızıl ışıklar da kaybolurken, yaşlı kurt bitkin bir halde toprağa uzandı, karnını ve boynunu açıkta bırakacak şekilde sırtüstü döndü. Bu teslimiyetti.

Prens yaşlı kurdu kokladı, kürkündeki ve parçalanmış etindeki kanları yaladı. Yaşlı kurt hafif bir sesle inlediğinde ulu kurt geri döndü. Çok acıkmıştı ve av ona aitti artık.

"Hodor."

Beklenmedik ses durup hırlamasına sebep oldu. Kurtlar, günün son ışıklarıyla parıldayan yeşil ve sarı gözleriyle ona bakıyordu. Sesi hiçbiri duymamıştı. Sadece prensin kulaklarında esen tuhaf bir rüzgârdı ses. Çenesini geyiğin karnına gömdü, ağız dolusu bir et parçası kopardı.

"Hodor, hodor."

Hayır, diye düşündü. *Hayır yapmayacağım.* Bu bir çocuğun düşüncesiydi, bir ulu kurdun değil. Orman kararıyordu, ağaçların gölgeleri ve kuzenlerinin gözlerindeki pırıltılar kalmıştı sadece. O gözlerin içinden ve arkasından iri bir adamın gülümseyen yüzünü ve bir taş mahzenin güherçile yamalarıyla kaplı duvarlarını gördü. Dilindeki yoğun ve ılık kan tadı kaybolmaya başladı. *Hayır, yapma, yapma, yemek istiyorum, yemek...*

"Hodor, hodor, hodor, hodor, hodor," Hodor, Bran'ın omuzlarını hafifçe sarsarken şarkı söylüyordu. Nazik olmaya çalışıyordu, her zaman nazik

olmaya çalışıyordu ama Hodor iki metreydi ve ne kadar güçlü olduğunun farkında değildi. Kocaman elleri Bran'ın dişlerinin birbirine çarpmasına neden oluyordu. "Hodor bırak, buradayım, *buradayım.*"

Hodor durdu, utanmış gibi görünüyordu. "Hodor?"

Orman ve kurtlar gitmişti. Bran geri dönmüştü, binlerce yıl önce terk edilmiş kadim bir gözcü kulesinin nemli mahzenindeydi. Kulenin eski halinden eser kalmamıştı artık. Devrik taşlar bile yosunlarla ve sarmaşıklarla kaplıydı, öyle ki, iyice yakına gitmeden taş olduklarını anlamak zordu. Bran bu yere "Viran Kule" adını vermişti, bununla beraber, mahzene inen yolu Meera bulmuştu.

"Çok uzun gittin." Jojen Reed on üç yaşındaydı, Bran'dan sadece dört yaş büyüktü. Ondan çok da uzun sayılmazdı; beş, belki de yedi santim ama Jojen, onu olduğundan daha yaşlı ve bilge gösteren bir şekilde konuşuyordu. Kışyarı'ndayken, Yaşlı Dadı ona "küçük dede" adını takmıştı.

Bran kaşlarını çattı. "Yemek istiyordum."

"Meera birazdan akşam yemeğiyle birlikte dönecek."

"Kurbağadan bıktım." Meera, Boğaz'dan gelmiş bir kurbağayiyendi, bu kadar çok kurbağa yakaladığı için kızı suçlayamazdı Bran, buna rağmen..." Ben geyiği yemek istiyordum." Bir an için geyiğin tadını hatırladı, kanı ve çiğ eti, ağzı sulandı. *Geyik için dövüştüm. Kazandım.*

"Ağaçları işaretledin mi?"

Bran kızardı. Ne zaman üçüncü gözünü açıp Yaz'ın derisini giyse, Jojen ondan bir şeyler yapmasını istiyordu. Bir ağacın gövdesini pençelemek, bir tavşan yakalayıp dişlerinin arasında yenmemiş halde geri getirmek, birkaç kayayı iterek sıraya koymak. *Aptalca şeyler.* "Unuttum," dedi.

"Hep unutuyorsun."

Bu doğruydu. Jojen'in söylediği şeyleri yapmayı istiyordu Bran ama bir kurda dönüştüğünde hepsi önemsiz görünüyordu. Bakılacak, koklanacak bir sürü şey ve avlanabileceği kocaman, yeşil bir dünya oluyordu. Üstelik *koşabiliyordu!* Koşmaktan daha güzel hiçbir şey yoktu, eğer bir avın peşinde koşmuyorsa. "Bir prenstim Jojen," dedi kendinden büyük çocuğa. "Ormanın prensiydim."

"Sen prenssin zaten," diye hatırlattı Jojen. "Hatırlıyorsun değil mi? Bana kim olduğunu söyle."

"Kim olduğumu *biliyorsun.*" Jojen, onun hem arkadaşı hem de öğretmeniydi ama bazen çocuğa vurmak istiyordu Bran.

"Kelimeleri söylemeni istiyorum. Bana kim olduğunu söyle."

“Bran,” dedi Bran aksi bir sesle. *Kırık Bran.* “Brandon Stark.” *Sakat çocuk.* “Kışyarı Prensi.” Yakılmış, yıkılmış, insanları katledilmiş Kışyarı’nın prensiydi. Cam bahçeler paramparça edilmişti ve çatlak duvarlardan fışkıran sıcak sular güneşin altında buharlaşıyordu. *Bir daha asla göremeyebileceğin bir yerin prensi olabilir misin?*

“Peki, Yaz kim?” diye sordu Jojen.

“Ulu kurdum.” Bran gülümsedi. “Yeşilin prensi.”

“Çocuk Bran ve Kurt Yaz. O halde iki kişisiniz?”

“İki,” dedi Bran iç geçirerek, “ve tek.” Böyle aptalca davrandığında Jojen’den nefret ediyordu. *Kışyarı’ndayken kurt rüyaları görmemi istiyordu, şimdi de sürekli geri çağırıyor.*

“Bunu unutma Bran. Kendini unutma. Yoksa kurt seni tüketir. Birleştiğinizde Yaz’ın derisinin içinde koşman, uluman ve avlanman yeterli değil.”

Benim için yeterli, diye düşündü Bran. Yaz’ın derisini kendi derisinden fazla seviyordu. *İstediğin deriyi giyemeyeceksen,iderideğiştiren olmanın ne faydası var?*

“Tamam mı? Ve bir dahaki sefere ağacı işaretle. Herhangi bir ağaç olabilir, görevini yerine getirdiğin sürece fark etmez.”

“İşaretleyeceğim. Hatırlayacağım. İstersen şimdi gidip yapabilirim. Bu sefer unutmam.” *Ama önce geyiğimi yerim ve şu kurtlarla biraz daha dövüşürüm.*

Jojen başını iki yana salladı. “Hayır. En iyisi kal ve yemek ye. Kendi ağzınla. Bir varg, hayatını canavarının yedikleriyle sürdüremez.

Sen nereden bileceksin? diye düşündü Bran içerleyerek. *Sen hiç varg olmadın, bunun neye benzediğini bilmiyorsun.*

Hodor birdenbire ayağa kalktı, kafasını neredeyse kemerli tavana vuruyordu. Öne doğru atılırken, “HODOR!” diye bağırdı. Dev adam kapıya varmadan hemen önce Meera kapıyı ardına kadar açıp sığınağa girdi. Sırıtarak, “Hodor, hodor,” dedi seyis yamağı.

Meera Reed on altı yaşındaydı, yetişkin bir kadındı ama kardeşinden daha uzun değildi. Bran bir keresinde neden daha uzun olmadığını sorduğunda, Meera bütün adalıların kısa boylu olduğunu söylemişti. Kızın kahverengi saçları ve yeşil gözleri vardı, bir erkek çocuğu gibi dümdüzdü, Bran’ın ancak gıptayla izleyebileceği kıvrak bir zarafetle yürüyordu. Meera, uzun ve keskin bir hançer taşıyordu ama üç dişli bir kurbağa mızrağı ve bir ağ ile dövüşmeyi tercih ediyordu.

“Kimler aç?” diye sordu kız avını havaya kaldırarak: İki gümüşi alabalık ve altı yeşil kurbağa.

“Ben,” dedi Bran. *Ama kurbağa istemem.* Bütün bu kötü şeyler olmadan önce Kışyarı’nda, Walderlar kurbağayiyenlerin dişlerinin yeşilleştiğini ve koltuk altlarında yosunlar büyüdüğünü söylemişti. Walderlar’ın ölüp ölmediğini merak etti Bran. Kışyarı’nda cesetlerini görmemişti... ama *çok fazla* ceset vardı ve binaların içini kontrol etmemişlerdi.

“O zaman seni bir an önce doyurmalıyız. Avı temizlememe yardım eder misin?”

Bran başıyla onayladı. Kıza surat asmak zordu, Meera kardeşinden daha neşeliydi ve Bran’ı nasıl gülümseteceğini iyi biliyordu. Onu hiçbir şey sinirlendirmiyor ve hiçbir şey korkutmuyordu... *Jojen dışında, bazen...* Jojen Reed pek çok insanı korkutabilirdi. Baştan ayağa yeşiller giyiyordu, gözleri yosun yeşiliydi ve yeşil rüyalar görüyordu... Jojen’in rüyaları gerçek oluyordu. *Öldüğümü gördüğü rüya dışında,* diye düşündü Bran. *Ölmedim.* Ama bir açıdan ölüydü aslında.

Jojen, Hodor’u odun toplamaya gönderdi, Bran’la Meera kurbağaları ve balıkları temizlerken küçük bir ateş yaktı. Meera’nın miğferini tencere olarak kullandılar. Avları küçük küpler halinde kesip Hodor’un bulduğu yaban soğanlarıyla birlikte suya attılar ve kurbağalı bir balık yahnisi pişirdiler. Bran yemeğini yerken, tadının geyik yahnisi kadar iyi olmadığına ama çok kötü de sayılmayacağına karar verdi. “Teşekkürler Meera,” dedi. “Leydim.”

“Hiç önemli değil Majesteleri.”

“Güneş doğduğunda yolumuza devam etsek iyi olur,” dedi Jojen.

Bran, Meera’nın gerildiğini görebiliyordu. “Yeşil rüya mı gördün?”

“Hayır,” dedi Jojen.

“O halde neden buradan ayrılıyoruz?” diye sordu ablası. “Viran Kule bizim için iyi bir yer. Yakınlarda köy yok, orman avla dolu, derelerde ve göllerde bol bol balık ve kurbağa var... bizi burada kim bulabilir?”

“Olmamız gereken yer burası değil.”

“Ama burası güvenli.”

“Güvenli *göründüğünü* biliyorum,” dedi Jojen, “ama ne zamana kadar? Kışyarı’nda bir mücadele oldu, ölüleri gördük. Mücadeleler savaş anlamına gelir. Eğer bir ordu tarafından gafil avlanırsak...”

“O ordu Robb’un olabilir,” dedi Bran. “Robb yakında güneyden dönecek. Döneceğini biliyorum. Bütün sancaklarıyla birlikte gelecek ve

demiradamları geri gönderecek."

"Üstadın ölmek üzere yerde yatarken ağabeyinle ilgili hiçbir şey söylemedi," diye hatırlattı Jojen. "*Demiradamlar Taşlı Kıyı'da,* dedi ve, *Bolton Piçi doğuda.* Moat Cailin ve Derinorman Kalesi düştü. Cerwyn'in vârisi ve Torrhen Kalesi'nin kumandanı öldü. *Savaş her yerde,* dedi, *komşular birbirlerine karşı savaşıyor.*"

"Bu tarlayı daha önce de sürdük," dedi ablası. "Sen Sur'a gitmek istiyorsun, sen ve üç gözlü kargan. Bu iyi ama Sur çok uzakta ve Bran'ın Hodor'dan başka bacakları yok. Atlarımız olsaydı..."

"Kartal olsaydık uçabilirdik," dedi Jojen sertçe, "ama kanatlarımız yok, atlarımız olmadığı gibi."

"Alabileceğimiz atlar var," dedi Meera. "Kurt Ormanı'nın derinliklerinde bile ormancılar, çiftçiler, avcılar yaşıyor. Bazılarının atları vardır."

"Varsa bile onları çalacak mıyız? Biz hırsız mıyız? Peşimize düşecek adamlar ihtiyacımız olan son şey bile değil."

"Satın alabiliriz," dedi Meera. "Onlar için çalışırız."

"Bize bir bak Meera. Yanında ulu kurt olan sakat bir çocuk, yarım akıllı bir dev ve Boğaz'dan binlerce fersah uzakta iki adalı. *Tanınırız.* Ve söz yayılır. Bran ölü bilindiği sürece güvende. Yaşadığı duyulursa onu öldürmek isteyenlere av olur." Jojen ateşin yanına gitti ve bir sopayla közleri karıştırdı. "Üç gözlü karga kuzeyde bir yerde bizi bekliyor. Bran'ın benden daha bilge bir öğretmene ihtiyacı var."

"Nasıl Jojen?" diye sordu Meera. *"Nasıl?"*

"Yürüyerek," diye cevapladı kardeşi. "Adım adım."

"Bozsu'dan Kışyarı'na giden yol sonsuza kadar sürmüştü ve o zaman atlarımız vardı. Daha uzun bir yolu yürüyerek aşmamızı istiyorsun bizden, üstelik yolun nerede bittiğini bile bilmiyorsun. Sur'un Ötesi diyorsun. Oraya hiç gitmedim, sen ne kadar gittiysen, ama Sur'un Ötesi'nin büyük bir yer olduğunu biliyorum Jojen. Çok sayıda üç gözlü karga mı var yoksa yalnızca bir tane mi? Onu nasıl bulacağız?"

"Belki de o bizi bulur."

Meera bir cevap bulamadan sesi duydular; gecede sürüklenen bir kurt uluması. "Yaz mı?" diye sordu Jojen dinlerken.

"Hayır." Bran ulu kurdunun sesini tanıyordu.

"Emin misin?" diye sordu küçük dede.

“Eminim.” Yaz bugün epey uzaklara gitmişti ve şafak sökene kadar geri dönmeyecekti. *Jojen’in rüyaları yeşil olabilir ama çocuk bir ulu kurdu sıradan bir kurttan ayıramıyor.* Bran, Jojen’i neden bu kadar çok dinlediklerini düşündü. Bran gibi bir prens, Meera gibi iyi bir avcı ya da Hodor gibi iri ve güçlü değildi ama ne yapacaklarını hep Jojen söylüyordu. “Meera’nın dediği gibi at çalmalıyız ve Son Ocak’taki Umberlar’a gitmeliyiz,” dedi Bran. Bir an düşündü. “Ya da bir tekne çalıp Beyaz Bıçak’a yelken açar ve Beyaz Liman’ın kasabasına gideriz. Orayı şu şişko Lord Manderly yönetiyor, hasat festivalinde dostça davranmıştı. Gemiler inşa ettirmek istiyordu. Belki de birkaç tane yaptırmıştır, Nehirova’ya yelken açıp Robb’u bütün ordusuyla birlikte eve getirebiliriz. O zaman yaşadığımı kimin bildiği önemli olmaz. Robb kimsenin bizi incitmesine izin vermez.”

“Hodor,” diye geğirdi Hodor. “Hodor, hodor.”

Bran’ın planını beğenen tek kişi oydu. Meera sadece gülümsedi ve Jojen kaşlarını çattı. Bran’ın ne istediğini asla umursamıyorlardı, halbuki Bran bir Stark’tı ve Boğaz’ın Reedler’i Starklar’ın sancak beyiydi.

“Hoooodor,” dedi Hodor, sallanarak. “Hooooodor, hoooooodor, hoDOR, hoDOR, hoDOR.” Bazen bunu yapmaktan hoşlanıyordu; adını çeşitli şekillerde tekrar tekrar söylemekten. Diğer zamanlarda öyle sessiz duruyordu ki onun orada olduğunu bile unutuyordu insan. Hodor’u anlamak mümkün değildi. “HODOR, HODOR, HODOR!” diye bağırdı.

Susmayacak, diye düşündü Bran. “Hodor, neden dışarı çıkıp kılıcınla talim yapmıyorsun?”

Hodor kılıcını unutmuştu ama hatırladı. “Hodor!” dedi. Kılıcını almaya gitti. Kışyarı’nın mahzen mezarından üç lahit kılıcı almışlardı; Bran ve kardeşi Rickon, Theon Greyjoy’un demiradamlarından orada saklanmışlardı. Bran, amcası Brandon’ın kılıcını istemişti. Meera, Bran’ın büyükbabası Lord Rickard’ın dizlerinin üstünde bulduğu kılıcı almıştı. Hodor’un silahı çok daha eskiydi, yüzyılların ihmal edilmişliğiyle körelmiş ve paslanmış ağır bir demir parçasıydı. Hodor kılıcını hiç durmadan saatlerce savurabiliyordu. Devrik taşların yakınında, Hodor’un kılıcıyla paramparça olmuş çürük bir ağaç vardı.

Hodor dışarı çıktığında bile sesi duvarların ardından duyuluyordu, dev adam kılıcını ağacın gövdesine indirirken, “HODOR!” diye kükrüyordu. Şükürler olsun ki Kurt Ormanı büyüktü ve etrafta onu duyabilecek başka insan yoktu.

“Jojen, bir öğretmenden bahsederken ne demek istedin?” diye sordu Bran. “Benim öğretmenim sensin. Ağaçları hiç işaretlemediğimi biliyorum ama bir dahaki sefer yapacağım. Üçüncü gözüm de senin istediğin gibi açık...”

“O kadar açık ki içine düşeceğinden ve hayatının geri kalanını bir orman kurdu olarak yaşayacağından korkuyorum.”

“Böyle olmayacak, söz veriyorum.”

“Çocuk söz veriyor. Kurt bunu hatırlayacak mı? Yaz’la birlikte koşuyor, onunla birlikte avlanıyor, onunla birlikte öldürüyorsun... ama onun iradesine kendininkinden fazla boyun eğiyorsun.”

“Sadece unutuyorum,” diye itiraz etti Bran. “Ben dokuz yaşındayım. Büyüdüğümde daha iyi olacağım. *Dokuz* yaşındayken Aptal Florian ve Ejderha Şövalyesi Prens Aemon bile büyük şövalyeler değillerdi.”

“Bu doğru,” dedi Jojen, “ve günler uzuyor olsaydı bilgece bir yorum bile sayılabilirdi... ama günler uzamıyor. Sen yaz çocuğusun, biliyorum. Bana Stark Hanedanı’nın sözlerini söyle.”

“Kış geliyor.” Bunu sadece söylemek bile Bran’ın üşümesine sebep olmuştu.

Jojen ciddi bir tavırla başıyla onayladı. “Rüyamda, taş zincirlerle yeryüzüne bağlanmış kanatlı bir kurt gördüm ve onu serbest bırakmak için Kışyarı’na geldim. Artık zincirlerinden kurtuldun ama hâlâ uçmuyorsun.”

“O zaman *sen* öğret.” Bran, zaman zaman rüyalarına dadanan, gözlerinin arasındaki deriyi hiç durmadan gagalayan ve ona uçmasını söyleyen üç gözlü kargadan hâlâ korkuyordu. “Sen bir yeşilgörensin.”

“Hayır,” dedi Jojen, “rüya gören bir çocuğum sadece. Yeşilgörenler bundan fazlasıydı. Onlar aynı zamanda vargdı, tıpkı *senin* gibi. En kudretli olanları; uçan, yüzen ya da sürünen her hayvanın derisine bürünebilirdi, onlar büvet ağaçlarının gözlerinden bakabilir ve dünyanın altında yatan bütün gerçekleri görebilirdi.”

“Tanrılar pek çok hediye verir Bran. Ablam bir avcı. Ona hızlı koşma ve neredeyse görünmez olacak kadar kıpırtısız durma yeteneği verilmiş. Onun keskin gözleri, keskin kulakları, ağ ve mızrak kullanabilen dengeli elleri var. Meera çamuru koklayıp ağaçların arasında uçabilir. Ben bunları yapamam, sen de öyle. Tanrılar bana yeşil rüyaları verdi ve sana... sen benden fazla olabilirsin Bran. Sen kanatlı kurtsun, ne kadar yükseğe ve ne kadar uzağa uçabileceğini söylemenin bir yolu yok... bunları sana öğretecek birine sahip olmalısın. Anlayamadığım bir yetenekte ustalaşmana nasıl

yardım edebilirim? Boğaz'daki İlk İnsanları ve onların dostları olan ormanın çocuklarını hatırlıyoruz... ama unuttuğumuz ve hiç öğrenmediğimiz pek çok şey var."

Meera, Bran'ın elini tuttu. "Eğer burada kalır ve kimseyi rahatsız etmezsek savaş bitene kadar güvende olursun. Bununla birlikte, kardeşimin öğreteceklerinden başka bir şey öğrenemezsin ve onun neler söylediğini duyuyorsun. Eğer buradan ayrılır da Son Ocak'ta ya da Sur'un ötesinde bir sığınak ararsak yakalanma riskimiz olur. Sen daha çocuksun, biliyorum, ama aynı zamanda bizim prensimizsin ve kralımızın meşru veliahtısın. Toprak ve su, bronz ve demir, buz ve ateş üstüne sana bağlılık yemini ettik. Risk senin Bran, hediye de öyle. Bence seçim de sana ait olmalı. Biz senin sadık hizmetkârlarınız." Sırıttı. "En azından bu konuda."

"Ciddi misin?" dedi Bran. "Ne *söylesem* yapacak mısınız yani? Gerçekten mi?"

"Gerçekten prensim," dedi kız. "Bu yüzden çok iyi düşün."

Bran, babası gibi düşünmeye çalıştı. İri Jon'un amcaları Hother Fahişefelaketi ve Mors Kargayemi sert adamlardı ama onların sadık olacağını düşünüyordu. Karstarklar'ın da öyle. Karhold güçlü bir kaleydi, Lord Eddard her zaman bunu söylerdi. *Umberlar'ın ya da Karstarklar'ın yanında güvende oluruz*.

Ya da güneye, şişko Lord Manderly'ye gidebilirlerdi. Adam Kışyarı'ndayken bol bol gülmüş ve Bran'a diğer lordlar gibi acıyarak bakmamıştı. Cerwyn Kalesi, Beyaz Liman'dan daha yakındı ama Üstat Luwin, Cley Cerwyn'in öldüğünü söylemişti. *Umberlar, Karstarklar ve Manderlyler de ölmüş olabilir.* Demiradamlara ya da Bolton Piçi'ne yakalanırsa Bran da ölürdü.

Burada, Viran Kule'nin altında kalırlarsa onları kimse bulamazdı. Bran sağ kalırdı. *Sağ ve sakat.*

Ağladığını fark etti Bran. *Aptal bebek*, dedi kendine. Karhold'a, Beyaz Liman'a, Bozsu Gözcüsü'ne, nereye giderse gitsin oraya vardığında sakat olacaktı. Ellerini yumruk haline getirdi. "Ben uçmak istiyorum," dedi. "Lütfen. Beni kargaya götürün."

Davos

Güverteye çıktı, Akıntıtaşı'nın uzun burnu arkalarında küçülürken, önlerindeki denizden Ejderha Kayası yükseliyordu. Dağın zirvesinden tüten gri duman demeti adanın yerini işaretliyordu. *Ejderhadağı bu sabah huzursuz,* diye düşündü Davos, *ya da Melisandre birini daha yakıyor.*

Shayala'nın Dansı, sürekli yön değiştiren makus rüzgâra karşı Karasu Koyu'nu aşıp Kanal'dan geçerken Davos'un düşünceleri Melisandre'yle doluydu. Massey Kancası'nın sonundaki Keskinburun gözcü kulesinin tepesinde yanan büyük ateş, Davos'a Melisandre'nin boynundaki yakutu hatırlatmıştı. Dünya şafak vakitlerinde ve gün batımlarında kırmızıya boyandığında ve gökyüzünde sürüklenen bulutlar Melisandre'nin hışırtılı elbiselerinin ipekleri ve satenleriyle aynı renk olduğunda Davos kadını düşünüyordu.

O da Ejderha Kayası'nda bekliyor olacaktı; bütün güzelliği, gücü, tanrısı, gölgeleri ve kralıyla birlikte. Kırmızı rahibe her zaman Stannis'e sadık görünmüştü, şimdiye kadar. *Onu kırdı, bir adamın bir atı kırması gibi. Onu istediği gibi kullanamadı ve bu yüzden oğullarımı ateşe verdi. Canlı kalbini göğsünden çıkarıp alacağım ve nasıl yanıyormuş göreceğim.* Davos, kaptanın verdiği uzun Lys kamasının kabzasına dokundu.

Kaptan, Davos'a nazik davranmıştı. Adamın adı Khorane Sathmantes'ti, geminin sahibi olan Salladhor Saan gibi bir Lysliydi. Rüzgârın yıprattığı kemikli yüzüne kakılmış gözleri, Lyslilerin çoğunda olduğu gibi soluk maviydi ama hayatının büyük bölümünü Yedi Krallık'ta ticaret yaparak geçirmişti. Kaptan, denizden çıkardığı adamın meşhur soğan şövalyesi olduğunu öğrendiğinde kendi kamarasını, kıyafetlerini ve neredeyse tam ölçüde olan bir çift yeni çizmeyi Davos'a vermişti. Kumanyasını da paylaşmak için ısrar etmişti fakat bunun sonucu pek iyi olmamıştı. Davos'un midesi bofa balığını, salyangozları ve Kaptan Khorane'in çok sevdiği diğer zengin yiyecekleri kaldıramamıştı. Davos, kaptanın sofrasında yediği ilk yemekten sonra günün geri kalanını küpeştenin şu ya da bu ucundan aşağı sarkarak geçirmişti.

Ejderha Kayası küreklerin her darbesiyle biraz daha büyüyordu. Davos dağın şeklini ve dağın yanındaki büyük siyah hisarı bütün gargoyleleri ve

ejderha kuleleriyle birlikte görebiliyordu artık. *Shayala'nın Dansı*'nın mahmuzundaki bronz büst dalgaları yararken, havaya tuzlu su serpintisinden kanatlar yükseliyordu. Davos, destek için şükrederek ağırlığını küpeşteye verdi. Zorlu sınavı yüzünden güçsüzleşmişti. Uzun süre ayakta durduğunda dizleri titriyordu. Zaman zaman kontrol edilemez öksürük krizlerine tutuluyor ve kanlı balgam tükürüyordu. *Bu hiçbir şey,* diyordu kendine. *Tanrılar, beni ateşten ve denizden, balgam tükürerek öleyim diye kurtarmamışlardır elbette.*

Kürekçi başının davulunun gümlemelerini, yelkenlerin homurtularını, küreklerin ritmik tıslamalarını ve çatırtılarını dinlerken gençlik günlerini düşündü Davos; aynı seslerin, pek çok sisli sabahta yüreğindeki korkuyu uyandırdığı zamanları. Sesler, yaşlı Sör Tristimun'un deniz gözcüsünün yaklaştığını haber verirdi ve Aerys Targaryen'ın Demir Taht'ta oturduğu vakitlerde deniz gözcüsü ölüm demekti.

Ama o başka bir hayattı, diye düşündü Davos. *Soğan gemisinden önceydi, Fırtına Burnu'ndan önce, Stannis parmaklarımı kısaltmadan önce. Savaştan ve kızıl kuyruklu yıldızdan önceydi, ben Seaworth ya da şövalye olmadan önce. O günlerde farklı bir adamdım, Lord Stannis beni yükseklere çıkarmadan önce*.

Kaptan Khorane, Stannis'in umutlarının nehrin yandığı o gecede nasıl sonlandığını anlatmıştı Davos'a. Lannisterlar Stannis'i yandan kıstırmıştı. Dönek sancak beyleri en çok ihtiyaç duyduğu vakitte onu yüzlerce kişilik gruplar halinde terk etmişti. "Kral Renly'nin gölgesi de görülmüş," demişti kaptan. "Aslan lordun öncü kuvvetine liderlik ederken önüne çıkan herkesi katletmiş. Yeşil zırhının çılgınateşten ruhani bir pırıltı aldığı ve miğferindeki boynuzların altın alevlerle kaplı olduğu söyleniyor."

Renly'nin gölgesi. Davos, oğullarının da gölge olarak dönüp dönmeyeceğini merak etti. Hayaletlerin var olmadığını söyleyemeyecek kadar tuhaf şeyler görmüştü denizde. "Hiçbiri sadık kalmadı mı?" diye sormuştu kaptana.

"Çok azı," demişti kaptan. "Kraliçe'nin akrabaları, en başta onlar. Tilki ve çiçek arması taşıyanların çoğunu gemiye aldık ama çok daha fazlası kıyıda kaldı, her türden arması olan adamlar. Lord Florent şimdi Ejderha Kayası'nda Kral Eli."

Solgun dumanla kaplı dağ daha da büyüdü. Yelkenler şarkı söyledi, davullar vurdu, kürekler düzgünce çekildi ve çok zaman geçmeden limanın ağzı önlerinde açıldı. *Çok boş,* diye düşündü Davos, eskiden bütün

rıhtımları tıklım tıklım dolduran ve demir atmış bir halde dalgakıranın açıklarında sallanan gemileri hatırlayarak. Salladhor Saan'ın amiral gemisi *Valyrian*'ı gördü, bir zamanlar *Hiddet* ve kardeş gemilerinin bağlandığı rıhtıma bağlanmıştı. *Valyrian*'ın iki yanında duran gemilerin de şeritli Lys gövdeleri vardı. Davos'un gözleri boş bir umutla *Leydi Marya*'yı ve *Hortlak*'ı aradı.

Limana girdiklerinde yelkenleri indirdiler ve iskeleye sadece küreklerle yanaştılar. Gemi bağlanırken kaptan, Davos'un yanına geldi. "Prensim sizi bir an önce görmek isteyecektir."

Davos cevap vermeye çalışırken bir öksürük krizine tutuldu. Destek almak için küpeşteye tutundu ve tükürdü. "Kral," diye hırıldadı. "Krala gitmeliyim." *Melisandre'yi kralın olduğu yerde bulacağım.*

"Kimse krala gidemez," dedi Khorane Sathmantes sertçe. "Salladhor Saan size anlatır. Önce o."

Davos, adama meydan okuyamayacak kadar güçsüzdü. Sadece başını sallayabildi.

Salladhor Saan, *Valyrian*'da değildi. Onu çeyrek mil uzaktaki başka bir rıhtımda, *Bereketli Hasat* isimli Pentoslu bir gökenin ambarında buldular, iki hadımla birlikte yük sayımı yapıyordu. Hadımlardan biri bir fener taşıyordu, diğerinin elinde bir mum tablası ve taş kalem vardı. Davos ve kaptan ambara indiğinde, "Otuz yedi, otuz sekiz, otuz dokuz," diyordu yaşlı düzenbaz. Bugün şarap rengi bir tunik ve rengi açılmış beyaz deriden yapılmış gümüş işlemeli uzun çizmeler giymişti. Bir kavanozun kapağını açıp kokladı, hapşırdı, "Kabaca öğütülmüş ve ikinci kalite, burnum böyle beyan ediyor. Konşimento kırk üç kavanoz olduğunu söylüyor. Diğer kavanozlar nereye kayboldu merak ediyorum? Şu Pentoslular benim saymadığımı mı düşünüyorlar?" dedi. Davos'u görünce aniden durdu. "Karabiber gözlerimi mi ısırıyor yoksa bunlar gözyaşları mı? Önümde duran bu adam soğan şövalyesi mi? Hayır, nasıl olabilir? Benim sevgili dostum Davos yanan nehirde öldü, herkes aynı fikirde. Neden gelip bana dadandı?"

"Bir hayalet değilim Salla."

"Başka ne olabilirsin? Benim soğan şövalyem asla senin kadar solgun ya da zayıf olmadı." Salladhor Saan, ticaret gemisinin ambarını dolduran baharat kavanozlarının ve kumaş toplarının arasından geçip ateşli bir şekilde Davos'a sarıldı, her iki yanağını da birer kez öptü, üçüncü öpücüğü alnına kondurdu. "Hâlâ sıcaksın sör ve kalbinin güm güm attığını

hissedebiliyorum. Bu doğru olabilir mi? Seni yutan deniz tekrar yukarı mı tükürdü?"

Davos, Prenses Shireen'in soytarısı Yamalı Yüz'ü hatırladı. O da denize düşmüş ve çıktığında delirmişti. *Ben de mi delirdim?* Eldivenli eline öksürdü, "Zincirin altından yüzdüm ve merling kralının mızraklarında kıyıya vurdum. *Shalaya'nın Dansı* gelmeseydi orada ölebilirdim."

Salladhor Saan kolunu kaptanın omzuna koydu. "Çok iyi iş çıkardın Khorane. Hatırı sayılır bir ödül alacağını düşünüyorum. Meizo Mahr, iyi bir hadım ol ve dostum Davos'u sahip kamarasına götür. Ona karanfilli sıcak şarap ver, şu öksürüğün sesini hiç sevmedim. Şarabın içine biraz limon sık. Biraz beyaz peynir ve daha önce saydığımız çizik yeşil zeytinlerden de getir! Davos, sevgili kaptanımızla konuşur konuşmaz sana katılacağım. Beni mazur göreceğini biliyorum. Bütün zeytinleri yeme sakın, bozuşuruz!"

Davos, hadımlardan daha yaşlı olanın, onu geminin baş tarafındaki savurganca döşenmiş geniş kamaraya götürmesine izin verdi. Kamaradaki halılar gösterişliydi, camlar vitraydı ve büyük deri sandalyelerin herhangi birinde üç Davos birden rahatça oturabilirdi. Çok zaman geçmeden, üstünden dumanlar tüten bir kupa şarapla birlikte peynir ve zeytinler geldi. Davos kupayı avuçlarının arasına aldı ve minnettarlıkla şarabı yudumladı, içkinin sıcaklığı göğsüne yayıldıkça rahatladığını hissediyordu.

Salladhor Saan'ın ortaya çıkması da uzun sürmedi. "Şarap için beni bağışlamalısın dostum. Pentoslular, rengi mor olsa kendi sidiklerini bile içerler."

"Göğsüme iyi geliyor," dedi Davos. "Sıcak şarap, soğuk bezden iyidir derdi annem."

"Ateşin için soğuk beze de ihtiyacın olacak bence. Onca zaman bir mızrakta oturmak, aman aman. Şu muhteşem sandalyeyi nasıl buldun? Tombul yanakları var öyle değil mi?"

"Kim?" diye sordu Davos iki yudum şarap arasında.

"Illyrio Mopatis. Bıyıklı bir balina, sana doğruyu söylüyorum. Bu sandalyeler onun ölçüsüne göre yapılmış, gerçi poposunu çok ender Pentos'tan kaldırıp bunlara oturuyor. Şişman bir adam her zaman rahat oturur bence, çünkü gittiği her yere minderini de götürür."

"Nasıl oldu da Pentoslu bir gemiye denk geldin sen?" diye sordu Davos. "Yine korsan mı oldun lordum?" Boş kupayı kenara bıraktı.

"Alçakça bir iftira. Kim korsanlardan Salladhor Saan'dan fazla mustarip olmuş? Ben sadece hakkım olanı istiyorum. Çok fazla altın alacağım var,

ama ben aklımselimden yoksun bir adam değilim, bu yüzden sikke yerine çıtır çıtır bir parşömen aldım. Parşömenin üstünde Kral Eli Lord Alester Florent'in adı ve mührü var. Karasu Koyu Lordu ilan edildim; hiçbir gemi benim lordlara yakışır sularımdan lordlara yakışır iznim olmadan geçemez, hayır. Şu haydutlar, kanunla benim olan gümrüğü ödememek için gecenin bir yarısı beni gizlice geçmeye çalıştıklarında, onları yakalayıp mallarına el koymak benim hakkım, neden olmasın, onlar kaçakçılardan daha matah değiller." Eski korsan güldü. "Ama hiçbir adamın parmaklarını kesmedim. Parmak parçaları ne işe yarar? Ben gemileri alıyorum; yükler, biraz fidye, mantıksız şeyler değil yani." Dikkatlice Davos'a baktı. "İyi değilsin dostum. Şu öksürük... ve çok zayıfsın, derinin altından kemiklerini görebiliyorum. Bununla beraber parmak kemiklerini sakladığın küçük keseyi göremiyorum..."

Davos eski bir alışkanlıkla, elini artık orada olmayan keseye götürdü. "Nehirde kaybettim." *Şansım.*

"Nehir korkunçtu," dedi Saan ciddiyetle. "Koydan izlerken bile titriyordum."

Davos öksürdü, tükürdü ve tekrar öksürdü. "*Kara Hayat*'ın yandığını gördüm. *Hiddet*'in de," diyebildi sonunda. "Gemilerimizden hiçbiri ateşten kaçamadı mı?" Bir yanı hâlâ umut ediyordu.

"*Lord Steffon, Perişan Jenna, Hızlı Kılıç, Gülen Lord* ve birkaç gemi daha, nehrin yukarısında alev kehanetçilerinin pisliğinden uzaktalardı, evet. Onlar yanmadı ama zincir kaldırılmıştı, kaçamadılar da. Birkaçı teslim oldu. Çoğu Karasu'nun yukarısına, mücadelenin uzağına doğru kürek çekip Lannisterlar'ın eline düşmek istemeyen mürettebatları tarafından batırıldılar. *Perişan Jenna* ve *Gülen Lord* hâlâ nehirde korsancılık oynuyormuş diye duydum ama bunu kim doğrulayabilir?"

"Leydi Marya?" diye sordu Davos. *"Hortlak?"*

Sallador Saan elini Davos'un koluna koyup sıktı. "Hayır. Onlar, hayır. Üzgünüm dostum. Dale ve Allard, iyi adamlardı. Ama sana bir teselli verebilirim... küçük oğlun Devan mücadelenin sonunda topladığımız adamların arasındaydı. Cesur delikanlının kralın yanından bir an bile ayrılmadığını söylüyorlar."

Davos bir an başının döndüğünü hissetti, elle tutulur şekilde rahatlamıştı. Devan'ı sormaya korkmuştu. "Anne merhametli. Ona gitmeliyim Salla. Onu görmeliyim."

“Evet,” dedi Salladhor Saan. “Ve Gazap Burnu’na yelken açmak isteyeceksin biliyorum, karını ve iki küçük çocuğunu görmek için. Yeni bir gemin olmalı bence.”

“Majesteleri bana bir gemi verir,” dedi Davos.

Lysli, kafasını iki yana salladı. “Majesteleri’nin hiç gemisi yok ve Salladhor Saan’ın çok gemisi var. Kralın gemileri nehirde yandı ama benimkiler değil. Bir gemin olmalı eski dostum. Benim için yelken açarsın, evet? Gecenin karanlığında hızlıca Braavos’a, Myr’e, Volantis’e girersin ve ipeklerle, baharatlarla çıkarsın. Şişman keselerimiz olur, evet.”

“Çok iyisin Salla ama benim uhdem kralıma, senin kesene değil. Savaş devam edecek. Stannis, Yedi Krallık’ın bütün kanunlarıyla hâlâ gerçek veliaht.”

“Bütün o kanunlar, bütün gemiler yanarken işe yaramıyor bence. Kralına gelince, pekâlâ, onu değişmiş bulacaksın korkarım. Mücadeleden beri hiç kimseyi görmüyor ve Taş Davul’da kara kara düşünmekten başka bir şey yapmıyor. Kraliçe Selyse ve kendine El diyen amcası Lord Alester meclisi onun adına yönetiyorlar. Selyse kralın mührünü amcasına verdi, adam yazdığı mektuplara o mührü basıyor, benim sevimli parşömenime bile bastı. Ama hüküm sürdükleri krallık çok küçük, fakir ve kayalık, evet. Hiç altın yok, sadık Salladhor Saan’a olan borcu ödeyecek kadar bile yok, son anda kurtardıklarımızdan başka şövalye ve benim küçük, cesur gemilerimden başka gemi de yok.”

Ani ve sarsıcı bir öksürük Davos’u iki büklüm etti. Salladhor Saan eski dostuna yardım etmek için hareketlendi ama Davos adamı eliyle durdurup bir an sonra toparlandı. “Kimse?” diye hırıldadı. “Kimseyi görmüyor da ne demek?” Sesi, kendi kulaklarına bile ıslak ve kalın geliyordu. Bir an için kamaranın fırıl fırıl döndüğünü hissetti.

“*Ondan* başka kimseyi görmüyor,” dedi Salladhor Saan. Davos adamın kimden bahsettiğini biliyordu. “Dostum, kendini yoruyorsun. İhtiyacın olan şey bir yatak, Salladhor Saan değil. Bir yatak ve bir sürü battaniye, göğsün için sıcak bezler ve daha çok karanfilli şarap.”

Davos başını iki yana salladı. “İyi olacağım. Söyle bana Salla, bilmem gerek. Melisandre’den başka kimseyi görmüyor mu?”

Lysli adam Davos’u şüpheli bakışlarla uzun uzun süzdü ve isteksizce devam etti. “Muhafızlar geri kalan herkesi uzakta tutuyor, kraliçesini ve kızını bile. Hizmetçiler yemek götürüyor ama kimse yemiyor.” Öne eğilip sesini alçalttı. “Tuhaf konuşmalar duydum; dağın içinde aç ateşler

yanıyormuş, Stannis ve kırmızı kadın alevleri seyretmek için aşağı iniyorlarmış. Dağın kalbine, sadece *o kadının* yanmadan yürüyebileceği sıcak yerlere inen tüneller ve gizli merdivenler olduğunu söylüyorlar. Bazen yemek yemek için bile güç bulamayan yaşlı bir adama böylesi bir dehşet vermek yeterinden fazla."

Melisandre. Davos titredi. "Bunu ona kırmızı kadın yaptı," dedi. "Bizi tüketmek için ateş gönderdi, onu bir kenarda bıraktığı için Stannis'i cezalandırdı. Stannis'e, onun büyüleri olmadan zafer kazanmayı umamayacağını öğretmek için yaptı."

Lysli adam, Davos'la arasında duran kâseden irice bir zeytin aldı. "Bunu söyleyen ilk adam değilsin dostum. Ama senin yerinde olsaydım yüksek sesle konuşmazdım. Ejderha Kayası kraliçenin adamlarıyla dolu, ah evet. O adamların keskin kulakları ve daha keskin bıçakları var." Zeytini ağzına attı.

"Benim de bir bıçağım var," dedi Davos. "Kaptan Khorane hediye etti." Kamayı çıkardı ve masaya koydu. "Melisandre'nin kalbini yerinden sökmek için. Eğer bir kalbi varsa."

Salladhor Saan zeytinin çekirdeğini tükürdü. "Davos, iyi Davos, böyle şeyler söylememelisin, şaka bile olsa."

"Şaka değil. Onu öldürmeye kararlıyım." *Eğer dünyevi silahlarla öldürülebiliyorsa.* Davos bundan emin değildi, yaşlı Üstat Cressen'in, kadının kadehine zehir koyduğunu kendi gözleriyle görmüştü ama hem üstat hem de kadın zehirli kadehten içtiğinde ölen üstat olmuştu, kırmızı rahibe değil. *Ama kalbe saplanacak bir bıçak... soğuk demirle şeytanların bile öldürülebildiğini söyler ozanlar.*

"Bunlar tehlikeli konuşmalar dostum," diye uyardı Salladhor Saan. "Sen hâlâ deniz yüzünden hastasın bence. Yüksek ateş aklını pişirmiş, evet. Daha güçlü hissedene kadar uzunca bir süre yataktan çıkmasan iyi olur."

Kararım güçsüzleşene kadar demek istiyorsun. Davos ayağa kalktı. Başı dönüyordu ve ateşi vardı ama bunlar önemli değildi. "Sen tehlikeli bir düzenbazsın Salladhor Saan ama aynı zamanda iyi bir dostsun."

Lysli, gümüşi sakalını sıvazladı. "Ve sen bu harika dostla birlikte kalacaksın, evet?"

"Hayır, gideceğim," dedi Davos, öksürdü.

"Gitmek? Haline bir bak! Öksürüyorsun, titriyorsun, zayıf ve güçsüzsün. Bu halde nereye gideceksin?"

"Şatoya. Yatağım orada, oğlum da."

“Ve kırmızı kadın,” dedi Salladhor Saan şüpheyle. “O kadın da şatoda.”

“O kadın da.” Davos kamayı kınına geri soktu.

“Sen bir soğan kaçakçısısın; pusuya yatmaktan, bıçaklamaktan ne anlarsın? Ve hastasın, kamayı tutamıyorsun bile. Eğer yakalanırsan başına neler geleceğini biliyor musun? Biz nehrin üstünde yanarken kraliçe de hainleri yakıyordu. Onlara *karanlığın hizmetkârları* dedi, zavallı adamlar, ateşler yakılırken kırmızı rahibe şarkılar söylüyordu.”

Davos şaşırmamıştı. *Biliyordum,* diye düşündü, *Salladhor söylemeden önce biliyordum.* “Lord Sunglass’ı zindanlardan aldı,” diye tahmin etti, “ve Hubard Rambton’ın oğullarını.”

“Aynen öyle. Onları yaktı, tıpkı seni de yakacağı gibi. Eğer kırmızı kadını öldürürsen, intikamını almak için seni yakarlar ve eğer dener de başarısız olursan denediğin için yanarsın. Sen çığlıklar atarken kadın şarkılar söyler, sonra ölürsün. Ve daha yeni hayata döndün!”

“Bu yüzden döndüm,” dedi Davos. “Bunu yapmak için. Asshaili Melisandre’nin ve marifetlerinin sonunu getirmek için. Yoksa deniz beni neden geri tükürsün? Karasu Koyu’nu en az benim kadar biliyorsun Salla. Aklı başında hiçbir kaptan, gemisini merling kralının mızraklarının arasından geçirip parçalanmayı göze almaz. *Shalaya’nın Dansı* benim yakınıma asla gelmemeliydi.”

“Rüzgâr,” diye ısrar etti Salladhor Saan. “Kötü bir rüzgâr, hepsi bu. Rüzgâr gemiyi iyice güneye sürükledi.”

“Peki ya rüzgârı kim gönderdi? Salla, Anne benimle konuştu.”

Yaşlı Lysli şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. “Senin annen öldü...”

“*Anne* diyorum. Beni yedi oğulla kutsadı ve ben onu yakmalarına izin verdim. Benimle konuştu. Ateşi bizim çağırdığımızı söyledi. Gölgeleri de biz çağırdık. Kürek çekip Melisandre’yi Ejderha Kayası’nın bağırsaklarına götürdüm ve onun dehşet doğurmasını izledim.” Davos o dehşeti hâlâ kâbuslarında görüyordu; gölge, kadının şişkin rahminden kıvrılarak çıkarken zayıf ve kara ellerini baldırlarına bastırıyordu. “O kadın Cressen’i, Lord Renly’yi ve Cortnay Penrose isimli cesur bir adamı öldürdü. Benim oğullarımı da öldürdü. Birinin onu öldürme zamanı geldi artık.”

“Biri,” dedi Salladhor Saan. “Evet, aynen öyle, biri. Ama sen değil. Bir çocuk kadar güçsüzsün ve savaşçı değilsin. Sana yalvarıyorum, kal. Biraz daha konuşuruz, yemek yersin ve belki Braavos’a yelken açıp bu işi yapması için bir Yüzsüz Adam tutarız, evet? Ama sen, hayır, sen oturup yemek yemelisin.”

Bu işi iyice zorlaştırıyor, diye düşündü Davos bitkin bir halde, *halihazırda yeterince zor.* “Karnımda intikam var Salla. Yemek için yer bırakmıyor. Şimdi bırak gideyim. Dostluğumuzun hatırına bana iyi şanslar dile ve gitmeme izin ver.”

Salladhor Saan ayağa kalktı. “Sen gerçek bir dost değilsin bence. Öldüğünde, küllerini ve kemiklerini karına götürüp ona bir koca ve dört oğul kaybettiğini kim söyleyecek? Yaşlı ve üzgün Salladhor Saan’dan başkası değil. Ama öyle olsun, cesur sör şövalye, mezarına koş. Kemiklerini bir torbaya doldurup geride bıraktığın oğullarına veririm, onlar da kemiklerini küçük keselere koyup boyunlarına asarlar.” Her parmağında yüzükler olan elini öfkeyle salladı. “Git, git, git, git, git.”

Davos bu şekilde ayrılmak istemiyordu. “Salla...”

“*GİT.* Kalsan daha iyi ama gidiyorsan git.”

Davos gitti.

Bereketli Hasat’tan Ejderha Kayası’nın kapılarına yaptığı yürüyüş uzun ve yalnızdı. Bir zamanlar askerlerle, denizcilerle ve ada halkıyla dolup taşan liman caddeleri boş ve ıssızdı. Domuzların ve çıplak çocukların koşturduğu sokaklarda şimdi fareler cirit atıyordu. Davos bacaklarının pelteye döndüğünü hissediyordu ve öksürüğü yüzünden öyle kötü sarsılıyordu ki üç kez durup dinlenmek zorunda kaldı. Kimse yardımına gelmedi, sorunun ne olduğunu anlamak için pencereden bakan bile yoktu. Bütün pencereler kapatılmış, kapılar sürgülenmişti ve evlerin yarısından çoğunda yas işaretleri vardı. *Karasu Nehri’ne binlerce adam yelken açtı ama ancak birkaç yüzü geri döndü,* diye düşündü Davos. *Oğullarım yalnız ölmedi. Anne her birine merhamet göstersin.*

Vardığında kale kapılarının da kapalı olduğunu gördü. Demirle güçlendirmiş ahşap kapıyı yumrukladı. Cevap alamayınca tekmeledi, tekrar tekrar. Sonunda gözetleme kulesinin tepesinde bir arbaletçi belirdi, iki yüksek gargoylenin arasından baktı. “Kimdir o?”

Davos kafasını yukarı kaldırıp elleri ağzına götürdü. “Sör Davos Seaworth, Majesteleri’ni görmek için geldim.”

“Sarhoş musun? Kapıyı tekmelemeyi bırak ve uzaklaş.”

Salladhor Saan onu uyarmıştı, Davos başka bir yöntem denedi. “O halde oğlumu çağır. Devan, kralın yaveri.”

Muhafız kaşlarını çattı. “Kimim demiştin?”

“Davos,” diye bağırdı eski kaçakçı. “Soğan şövalyesi.”

Muhafızın başı gözden kayboldu ve bir an sona tekrar göründü. “Defol buradan. Soğan şövalyesi nehirde öldü. Gemisi yandı.”

“Gemisi yandı,” diye doğruladı Davos, “ama o yaşadı ve burada duruyor. Kapı kumandanı hâlâ Jate mi?”

“Kim?”

“Jate Blackberry. Beni iyi tanır.”

“Öyle birini hiç duymadım. Büyük ihtimal öldü.”

“O zaman Lord Chyttering.”

“İşte onu tanıyorum. Karasu’da yandı.”

“Kancasurat Will? Domuz Hal?”

“Öldü ve öldü,” dedi arbaletçi, ama yüzünden bir tereddüt geçti. “Orada bekle.” Tekrar kayboldu.

Davos bekledi. *Gitmiş, hepsi gitmiş,* diye düşündü hüzünle. Şişman Hal’in yağ lekeleriyle dolu takımının altından görünen beyaz göbeğini, bir balık kancasının Will’in yüzünde bıraktığı uzun yara izini, Jate’in, beş ya da elli, soylu ya da halktan olmalarına bakmaksızın bütün kadınları şapkasını çıkararak selamlayışını hatırladı. *Oğullarım ve daha binlerce adam, boğularak ya da yanarak, cehennemde bir kral yaratmaya gittiler.*

Arbaletçi aniden geri döndü. “Yan kapıya git, seni kabul edecekler.”

Davos kendisine söyleneni yaptı. Onu içeri alan muhafızlar Davos’a yabancıydı. Mızrakları vardı ve göğüslerinde Florent Hanedanı’nın çiçekli tilkili armasını taşıyorlardı. Davos, Taş Davul’a götürülmeyi bekliyordu ama onu Ejderha Kuyruğu kemerinden geçirip Aegon’ın Bahçesi’ne götürdüler. “Burada bekle,” dedi muhafızların çavuşu.

“Majesteleri döndüğümü biliyor mu?” diye sordu Davos.

“Biliyorsam namerdim. Bekle dedim.” Adam, mızrakçılarını da alıp Davos’un yanından ayrıldı.

Aegon’ın Bahçesi çama benzer hoş bir kokuya sahipti ve uzun, koyu ağaçlarla doluydu. Yaban gülleri, dikenli yüksek çalılıklar ve kızılcıkların büyüdüğü bataklık bir alan da vardı.

Beni neden buraya getirdiler? diye düşündü Davos.

Sonra, hafifçe çınlayan ziller ve bir çocuk kahkahası duydu; soytarı Yamalı Yüz çalılıkların arasından çıkıverdi, paytak adımlarıyla olabildiği kadar hızlı koşarak hemen arkasındaki Prenses Shireen’den kaçıyordu. “Şimdi geri gel,” diye bağırıyordu prenses, soytarının arkasından. “Yamalı geri gel.”

Yamalı, Davos'u görünce aniden durdu, boynuzlu teneke miğferindeki çanlar çın çın çınladı. Soytarı, bir ayağından diğerine zıplayarak şarkı söylemeye başladı. *"Soytarının kanı, kralın kanı, bakirenin baldırındaki kan, ama zincirler konuklar için, zincirler damat için, ay ay ay."* Shireen soytarıyı neredeyse yakalıyordu ama Yamalı bir eğreltiotu yığınının üstünden atlayıp ağaçların arasında kayboldu. Prenses adamın hemen arkasındaydı. Görüntüleri Davos'u gülümsetti.

Davos, öksürmek için eldivenli elini ağzına götürmüştü ki çalıların arasından çıkan bir başka küçük şekil ona çarpıp ayaklarını yerden kesti.

Çocuk da yere düşmüştü ama neredeyse aynı anda ayağa kalktı. Üstünü silkelerken, "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu talepkâr bir sesle. Simsiyah saçları gömleğinin yakasına düşüyordu, şaşırtıcı mavi gözleri vardı. "Ben koşarken önüme çıkmamalısın."

"Hayır," diye kabul etti Davos. "Çıkmamalıyım." Dizlerinin üstünde doğrulmaya çalışırken yeni bir öksürük krizine yakalandı.

"İyi değil misin?" Küçük oğlan Davos'u kolundan tutup ayağa kaldırdı. "Üstadı çağırayım mı?"

Davos başını iki yana salladı. "Sadece öksürük. Şimdi geçer."

Çocuk, Davos'un sözüne inandı. "Canavarlar ve kızlar oynuyorduk," diye açıkladı. "Ben canavardım. Çocukça bir oyun ama kuzenim seviyor. Bir adın var mı?"

"Sör Davos Seaworth."

Çocuk şüpheci gözlerle Davos'u süzdü. "Emin misin? Bir şövalye gibi görünmüyorsun."

"Ben soğan şövalyesiyim, lordum."

Mavi gözler ışıldadı. "Siyah gemisi olan mı?"

"Hikâyeyi biliyor musun?"

"Ben doğmadan önce amcam Stannis'e balık getirmişsin, Lord Tyrell onu kuşattığında." Çocuk dimdik durdu. "Ben Edric Fırtına," dedi. "Kral Robert'ın oğluyum."

"Elbette öylesin." Davos ilk görüşte anlamıştı. Delikanlı, Florentler'in meşhur kulaklarına sahipti ama saçları, gözleri, çenesi, elmacık kemikleri, bunlar bütünüyle Baratheon'dı.

"Babamı tanır mıydın?" diye sordu Edric Fırtına.

"Amcanı saraya çağırdığında pek çok kez gördüm ama hiç konuşmadık."

“Bana dövüşmeyi babam öğretti,” dedi çocuk gururla. “Hemen her sene beni görmeye gelirdi ve bazen birlikte talim yapardık. Son isim günümde bana bir savaş çekici gönderdi, tıpkı kendisininki gibi, yalnızca daha küçüğü. Ama onu Fırtına Burnu’nda bırakmamı söylediler. Amcam Stannis’in senin parmaklarını kestiği doğru mu?”

“Sadece son eklemlerini. Hâlâ parmaklarım var ama daha kısalar.”

“Göster.”

Davos eldivenini çıkardı. Çocuk dikkatlice Davos’un parmaklarını inceledi. “Başparmağını kısaltmamış?”

“Hayır.” Davos öksürdü. “Hayır, o parmağı bana bıraktı.”

“Parmaklarının hiçbirini kesmemeliymiş,” diye karar verdi delikanlı. “Yanlış yapmış.”

“Ben bir kaçakçıydım.”

“Evet ama onun için balık ve soğan kaçırdın.”

“Lord Stannis soğanlar için beni şövalye ilan etti ve kaçakçılık yaptığım için parmaklarımı kesti.” Davos tekrar eldivenini taktı.

“Babam olsa parmaklarını kesmezdi.”

“Dediğiniz gibi olsun lordum.” *Robert farklı bir adamdı, gayet doğru. Çocuk ona benziyor. Evet, Renly’ye de benziyor.* Bu düşünce Davos’u huzursuz etti.

Adımları duyduklarında çocuk başka bir şeyler daha söylemek üzereydi. Davos döndü. Sör Axell Florent, dolgulu yelekler giymiş bir düzine muhafızla birlikte bahçe yolundan geliyordu. Muhafızları’n göğsünde Işık Tanrısı’nın alevli kalbi vardı. *Kraliçenin adamları,* diye düşündü Davos. Birdenbire öksürmeye başladı.

Sör Axell kısa ve kaslı bir adamdı, göğsü fıçı gibiydi, kolları kalındı ve kulaklarından kıllar fışkırıyordu. Kraliçenin amcası on yıldır Ejderha Kayası’nın kale kumandanıydı ve Davos’a, kralın ona olan düşkünlüğünü bildiğinden, her zaman nezaketli davranmıştı. Ama, “Sör Davos, üstelik boğulmamış. Bu nasıl olabilir?” derken adamın sesinde ne nezaket ne de sıcaklık vardı.

“Soğanlar batmaz sör. Beni krala götürmeye mi geldiniz?”

“Seni zindanlara götürmeye geldim.” Sör Axell bir el hareketiyle adamlarını yolladı. “Onu yakalayın ve kamasını alın. Bıçağını leydimizin üstünde kullanmaya niyetli.”

Jaime

Hanı ilk gören Jaime oldu. Ana bina, nehrin kıvrılarak aktığı güney kıyısının kenarındaydı. Binanın uzun kanatları, nehrin aşağısına doğru yelken açan yolculara sarılmak istermiş gibi su boyunca uzanmıştı. İlk kat gri taştan inşa edilmişti, ikinci kat beyaza boyanmış ahşaptan. Çatı damtaşıyla kaplıydı. Jaime ahırları da görebiliyordu ve asmalarla sarılmış bir çardak vardı. “Bacalarda duman yok,” diye duyurdu hana yaklaşırlarken. “Pencerelerde ışık da yok.”

“Bu yoldan son geçtiğimde han açıktı,” dedi Sör Cleos Frey. “İyi bira yapıyorlardı. Belki kilerlerinde biraz vardır hâlâ.”

“İnsanlar olabilir,” dedi Brienne. “Saklanmış ya da ölü.”

“Birkaç cesetten mi korkuyorsun fahişe?” dedi Jaime.

Kız ona baktı. “Benim adım...”

“...Brienne, evet. Bir geceliğine yatakta uyumak istemez misin Brienne? Nehirde olacağımızdan daha güvende oluruz ve burada neler olduğunu öğrenmek işimize yarayabilir.”

Brienne cevap vermedi ama bir an sonra yekeyi itip tekneyi ahşap iskeleye doğru döndürdü. Sör Cleos yelkeni indirmek için koşturdu, iskeleye hafifçe çarptıklarında tekneyi bağlamak için dışarı tırmandı. Jaime adamı takip etti, zincirleri yüzünden hantalca hareket ediyordu.

İskelenin sonundaki demir direkte, boyası pul pul dökülmüş bir tabela sallanıyordu. Tabelanın üstüne, diz çökmüş ve sadakat ifade eden bir hareketle ellerini birleştirmiş bir kral resmedilmişti. Jaime resme baktı ve yüksek sesle güldü. “Daha iyi bir han bulamazdık.”

“Burası özel bir yer mi?” diye sordu fahişe şüphe dolu bir sesle.

Sör Cleos cevap verdi. “Burası Dizçöken Adam Hanı leydim. Son Kuzey Kralı’nın, bağlılık yemini etmek için Fatih Aegon’ın karşısında diz çöktüğü noktada duruyor. Resimdeki de o sanırım.”

“Torrhen, Ateş Tarlası’nda düşen iki kralın ardından bütün kuvvetini güneye getirdi,” dedi Jaime. “Ama Aegon’ın ejderhalarını ve ordusunun büyüklüğünü gördüğünde aklın yolunu seçti ve donmuş dizlerinin üstüne çöktü.” Bir at kişnemesi duyunca sustu. “Ahırda at var. En azından bir tane.” *Ve bir at, şu fahişeyi arkamda bırakmak için ihtiyaç duyduğum tek*

şey. “Bakalım kimler evdeymiş, gidelim mi?” Jaime bir cevap beklemeden, zincirlerinden sesler çıkararak iskeleden indi, hanın kapısını omuzladı, açtı...

...ve gerili bir arbaletle burun buruna geldi. Arbaletin arkasında on beş yaşlarında tombul bir çocuk vardı. “Aslan, balık, kurt?” diye sordu delikanlı.

“Biz horoz bulmayı umuyorduk.” Jaime refakatçilerinin içeri girdiğini duydu. “Arbalet ödleklerin silahıdır.”

“Öyle de olsa kalbine bir ok saplayacağım.”

“Olabilir. Ama sen yayını tekrar geremeden kuzenim bağırsaklarını yere döker.”

“Çocuğu korkutma,” dedi Sör Cleos.

“Kötü niyetli değiliz,” dedi fahişe. “Yemek ve içki için sikkemiz de var.” Kesesinden bir gümüş çıkardı.

Delikanlı şüpheyle önce sikkeye, sonra Jaime’ye baktı. “Bu neden zincire vurulu?”

“Birkaç arbaletçi öldürdüm,” dedi Jaime. “Biran var mı?”

“Evet.” Delikanlı elindeki yayı bir santim aşağı indirdi. “Kılıç kemerlerinizi çözüp yere düşürün, sonra sizi doyurabiliriz belki,” dedi. Dışarıda başkalarının da olup olmadığına bakmak için dikkatli adımlarla elmas şekilli kalın pencereye gitti. “Bu bir Tully yelkeni.”

“Nehirova’dan geliyoruz.” Brienne kemerinin tokasını açtı ve kılıcının yere düşmesine izin verdi. Sör Cleos kızı takip etti.

Kiler kapısından soluk benizli, çiçek bozuğu bir adam çıktı, elinde ağır bir kasap satırı vardı. “Üç kişisiniz öyle mi? Üç kişiye yetecek kadar at etimiz var. At yaşlıydı ama eti hâlâ taze.”

“Ekmek var mı?” diye sordu Brienne.

“Sert ekmek ve bayat yulaflı kek.”

Jaime sırıttı. “İşte size dürüst bir hancı. Hepsi bayat ekmek ve at eti verir ama çoğu bunu böyle rahatça kabul etmez.”

“Ben hancı değilim. Hancıyı karısıyla birlikte arkaya gömdüm.”

“Onları sen mi öldürdün?”

“Öldürseydim size söyler miydim?” Adam tükürdü. “Muhtemelen kurtların işi, belki de aslanların, ne fark eder? Onları karımla birlikte bulduk. Bize göre bu han artık bizimdir.”

“Karın nerede?” diye sordu Sör Cleos.

Adam gözlerini kısarak şüpheyle Cleos'a baktı. "Bunu neden bilmek istiyorsun? Burada değil... gümüşünüzün tadını beğenmezsem siz de burada olmayacaksınız."

Brienne gümüş sikkeyi adama attı. Adam sikkeyi havada yakaladı, ısırdı ve cebine soktu.

"Daha fazla gümüşü var," dedi yaylı çocuk.

"Varsa var. Çocuk, aşağı in ve bana birkaç soğan bul."

Delikanlı arbaletini kaldırdı, aksi bir suratla yolculara baktı ve kilere indi.

"Oğlun mu?" diye sordu Sör Cleos.

"Karımla yanımıza aldığımız bir çocuk sadece. Bizim iki oğlumuz vardı; birini aslanlar katletti, diğeri kanlı ishalden öldü. Bu delikanlı, annesini Kanlı Oyuncular yüzünden kaybetti. Bugünlerde, sen uyurken nöbet tutacak bir adam gerekiyor." Elindeki satırla masaları gösterdi. "Oturabilirsiniz."

Şömine yanmıyordu ama Jaime küllere en yakın sandalyeyi çekti ve bacaklarını masanın altına uzattı. Zincirlerin şıngırtısı her hareketine eşlik ediyordu. *Sinir bozucu bir ses. Bu iş bitmeden bu zincirleri fahişenin boğazına dolayacağım, bakalım o ne kadar sevecek.*

Hancı olmayan adam üç büyük dilim at etini ateşte kararttı ve soğanları domuz yağında kızarttı, yemeğin tadı bayat yulaflı keki neredeyse telafi, etti. Jaime ve Cleos bira içti, Brienne de bir kupa elma suyu. Delikanlı mesafesini korudu, şarap fıçısına tüneyip dolu ve gergin arbaletini dizlerinin üstüne koydu. Aşçı bir kupa bira alıp yolcuların yanına oturdu. "Nehirova'dan ne havadisler var?" diye sordu yolcuların lideri zannettiği Sör Cleos'a.

Sör Cleos cevap vermeden önce Brienne'e baktı. "Lord Hoster çok hasta ama oğlu, Kızıl Çatal'ın geçitlerini Lannisterlar'a karşı tutuyor. Mücadeleler oldu."

"Her yerde mücadele var. Nereye gidiyorsunuz sör?"

"Kral Toprakları." Sör Cleos dudaklarındaki yağı sildi.

Adam homurdandı. "O halde siz üç aptalsınız. Son duyduğumda Kral Stannis şehir duvarlarının dibindeydi. Yüz bin adamı ve sihirli bir kılıcı olduğu söyleniyor."

Jaime'nin elleri bileklerinin arasındaki zinciri kavradı, Jaime zinciri büktü, koparacak güce sahip olmayı dileyerek iyice gerdi. *Stannis'e büyülü kılıcını nereye sokacağını göstereceğim.*

“Sizin yerinizde olsaydım Kral Yolu’ndan uzak dururdum,” diye devam etti adam. “Kötüden de kötü diye duydum. Hem kurtlar hem aslanlar yoldaymış ve dağılmış askerlerden oluşan çeteler yakalayabildikleri herkesi avlıyorlarmış.”

“Haşarat,” dedi Sör Cleos tiksintiyle. “Böyleleri, silahlı adamları rahatsız etmeye cesaret edemez.”

“Kusura bakmayın sör ama ben bir kadın ve zincire vurulmuş bir esirle birlikte yolculuk eden tek silahlı adam görüyorum.”

Brienne aşçıya sert ve karanlık bir bakış attı. *Fahişe bir fahişe olduğunun hatırlatılmasından nefret ediyor,* diye düşündü Jaime, zinciri tekrar büktü. Etine değen halkalar sert ve soğuktu, demir kırılmazdı. Kelepçeler bileklerini sıyırıyordu.

“Üç Dişli Mızrak’ı denize doğru takip etmeye niyetliyim,” dedi fahişe, adama. “Bakire Havuzu’ndan atlar alacağız, Gölgeli Vadi ve Rosby Yolu’ndan gideceğiz. Böylece savaşın en yoğun olduğu yerlerden uzak dururuz.”

Adam başını iki yana salladı. “Bakire Havuzu’na nehirden varmanız mümkün değil. Buradan en fazla otuz mil ileride birkaç gemi yanarak battı ve nehir, enkazların etrafını kum ve çamurla doldurdu. Orada haydutlar yuvalandı, yaklaşan herkesi avlıyorlar. Nehrin aşağısındaki Seken Taş’ta ve Kızıl Geyik Adası’nda da haydutlar var. Ayrıca yıldırım lordu o bölgede görüldü. İstediği her noktadan nehri geçiyor, bir o yana bir bu yana at sürüyor, asla durmuyor.”

“Kim bu yıldırım lordu?” diye sordu Sör Cleos.

“Sizi memnun edecekse, Lord Beric. Ona yıldırım diyorlar çünkü açık gökyüzünden inen bir yıldırım kadar ani saldırıyor. Onun ölümsüz olduğu söyleniyor.”

Bedenlerine bir kılıç sapladığında hepsi ölür, diye düşündü Jaime. “Myrli Thoros hâlâ onun yanında mı?”

“Evet, kırmızı sihirbaz. O adamın tuhaf güçleri olduğunu duydum.”

Robert’la boy ölçüşecek güce sahipti, içki içmek konusunda, bunu yapabilecek çok adam da yoktu. Thoros bir keresinde, bir kırmızı rahip olduğunu çünkü giydikleri cübbelerin şarap lekelerini iyi gizlediğini söylemişti Robert’a, Jaime duymuştu. Robert öyle şiddetli bir kahkaha atmıştı ki ağzındaki bira Cersei’nin ipek kaftanına fışkırmıştı. “İtiraz etmek benim üstüme vazife değil ama,” dedi, “Üç Dişli Mızrak bizim için en güvenli rota olmayabilir.”

“Ben de öyle derim,” diye onayladı aşçı. “Kızıl Geyik Adası’nı Lord Beric ve kırmızı sihirbazla karşılaşmadan geçseniz bile önünüzde hâlâ yakut geçit olacak. Geçidi Sülük Lord’un kurtları tutuyor diye duymuştum en son ama üstünden zaman geçti. Şimdi tekrar aslanlar olabilir ya da Lord Beric ya da herhangi biri.”

“Belki de kimse,” dedi Brienne.

“Leydim kendi derisinin üstüne bahis oynamak isterse onu durdurmam... ama sizin yerinizde olsaydım nehirden şimdi ayrılır, karadan giderdim. Ana yollardan uzak durup geceleri ağaçların altına sığınırsanız, saklanırsanız... yine de sizinle gelmek istemezdim ama bir şansınız olabilir.”

İri fahişe düşünceli görünüyordu. “Atlara ihtiyacımız olur.”

“Burada atlar var,” dedi Jaime. “Ahırdan bir at sesi geldi.”

“Evet var,” dedi hancı olmayan hancı. “Aslında üç tane var ama satılık değiller.”

Jaime güldü. “Elbette değiller ama sen her halükârda onları bize göstereceksin.”

Brienne kaşlarını çattı ama hancı olmayan adam gözlerini bile kırpmadan kızın gözlerine baktı. Bir süre sonra, gönülsüzce, “Atları göster,” dedi Brienne ve hepsi birlikte masadan kalktılar.

Kokuya bakılırsa ahır uzun zamandır temizlenmemişti. Samanların etrafında yüzlerce karasinek uçuşuyordu, bölmeden bölmeye gidip her tarafa yayılmış olan at pisliği yığınlarının üstüne konuyorlardı ama ahırda sadece üç at vardı. Uyumsuz bir üçlü oluşturmuşlardı; kahverengi, hantal bir saban atı; tek gözü kör, yaşlı, beyaz bir iğdiş ve boz benekli, zinde bir şövalye bineği. “Hiçbir bedel karşılığında satılık değiller,” dedi atların sözde sahibi.

“Bu atları nereden buldun?” diye sordu Brienne.

“Saban atı, karım ve ben geldiğimizde ahırdaydı, az önce yediğinizle birlikte. İğdiş olan bir gece yarısı geldi. Binek atını da delikanlı yakaladı, hayvan kendi başına koşuyordu, hâlâ eyerli ve dizginliydi. İşte, size göstereyim.”

Adamın gösterdiği eyer gümüş kakmalarla süslenmişti. Aslında pembe ve siyah damalı olan eyer kumaşı kahverengine dönmüştü. Jaime renkleri tanımıyordu ama kan lekelerini kolayca tanıdı. “Pekâlâ, hayvanın sahibi bu yakınlarda atını almaya gelmeyecek.” Binek atının bacaklarını inceledi, iğdişin dişlerini saydı. “Gri at için adama bir altın sikke ver, eyeri de dahil

ederse," dedi Brienne'e. "Saban atı için bir gümüş. Beyaz olanı aldığımız için o bize ödeme yapmalı."

"Atınızla ilgili nezaketsiz konuşmalar yapmayın sör." Fahişe, Leydi Catelyn'in verdiği keseyi açtı ve içinden üç altın sikke çıkardı. "Hayvanların her biri için bir ejderha ödeyeceğim."

Adam altınlara bakıp elini uzattı ama sonra tereddüt edip geri çekti. "Bilmiyorum, kaçmam gerekirse altın ejderhayı süremem, acıkırsam yiyemem de."

"Teknemizi de alabilirsin," dedi Brienne. "Nehrin aşağısına ya da yukarısına yelken açarsın, sen nasıl istersen."

"Şu altının tadına bir bakayım." Adam Brienne'in avucundan bir altın alıp ısırdı. "Hımm. Yeterince gerçek derim. Üç ejderha ve tekne?"

"Adam seni soyuyor fahişe," dedi Jaime en sevimli haliyle.

Brienne, Jaime'yi duymazdan gelerek, "Kumanya da istiyorum," dedi adama. "Verebileceğinin hepsini."

"Biraz daha yulaflı kek var." Adam diğer iki ejderhayı Brienne'in avucundan kapıp şıngırdattı, çıkan sese gülümsedi. "Evet, tütsülenmiş tuzlu balık da var ama size bir gümüşe mal olur. Yataklarımın da bir ücreti olacak. Geceyi burada geçirmek istersiniz."

"Hayır," dedi Brienne hemen.

Adam kaşlarını çattı. "Gece karanlığında, tanımadığın bir atın sırtında yabancı topraklardan geçmek istemezsin kadın. Tökezleyip bir bataklığa girersin ya da atının bacağını kırarsın."

"Ay bu gece parlak olacak," dedi Brienne. "Yolumuzu bulmakta sıkıntı yaşamayacağız."

Adam bunu biraz düşündü. "Eğer gümüşün yoksa, birkaç bakır da yatak ve sıcak tutacak bir iki battaniye satın alır. Yolcuları geri çeviriyor değilim, ne demek istediğimi anlıyorsan."

"Kulağa yeterince adil geliyor," dedi Sör Cleos.

"Örtüler de yeni yıkandı. Karım gitmeden önce o işi halletti. Yataklarda tek pire bulamazsınız, sizi temin ederim."

Sör Cleos açıkça cezbolmuştu. "Düzgün bir yatak hepimize iyi gelir leydim," dedi. "Dinlenirsek yarın daha hızlı yol alırız." Destek almak için kuzenine baktı.

"Hayır kuzen. Fahişe haklı. Tutmamız gereken sözler ve önümüzde fersahlarca yol var. Yola devam etmeliyiz."

"Ama," dedi Cleos, "sen kendin dedin ki..."

“O zaman dedim.” *Hanın terk edilmiş olduğunu düşündüğümde.* “Şimdi karnım tok ve ay ışığında yapılacak bir yolculuk tam da ihtiyacım olan şey.” Jaime, fahişeye gülümsedi. “Yalnız, beni şu saban atının sırtına bir çuval un gibi atmayı düşünmüyorsan demir halkalarımla ilgili bir şeyler yapmalısın. İnsanın ayak bilekleri birbirine zincirliyken at sürmesi zor olur.”

Brienne kaşlarını çatarak zincire baktı. Hancı olmayan adam çenesini sıvazladı. “Ahırın arkasında demirhane var.”

“Göster,” dedi Brienne.

“Evet,” dedi Jaime. “Ne kadar çabuk olursan o kadar iyi. Burada çok fazla at boku var. Pisliğe basmaktan nefret ederim.” Keskin gözlerle fahişeye baktı; ne demek istediğini anlayacak kadar zeki olup olmadığını merak ediyordu.

Jaime el bileklerindeki zincirin de çıkmasını umuyordu ama Brienne hâlâ şüpheliydi. Bir demirci çekiciyle, bir çelik keskinin kör kenarına indirdiği altı sert darbeden sonra Jaime’nin ayak bileklerindeki zinciri ikiye ayırdı. Jaime ellerindeki zinciri de kırmasını önerdiğinde kız onu duymazdan geldi.

“Nehrin altı mil aşağısında yanmış bir köy göreceksiniz,” dedi aşçı, bir yandan yolcuların atları eyerlemelerine ve eşyalarını yüklemelerine yardım ediyordu. Bu sefer tavsiyelerini Brienne’e yöneltmişti. “Yol orada ayrılıyor. Güneye dönerseniz Sör Warren’ın taş kulesine rastlarsınız. Sör Warren gitti ve öldü, bu yüzden kulenin şimdi kimin elinde olduğunu söyleyemem. Ormanın içinden geçen patikayı takip ederseniz daha iyi olur, güneydoğuya doğru.”

“Öyle yapacağız,” dedi Brienne. “Teşekkürlerim senindir.”

Daha doğrusu altınların onun oldu. Jaime fikrini kendine sakladı. Bu iri, çirkin, inek gibi kadın tarafından görmezden gelinmekten sıkılmıştı.

Brienne saban atını kendine aldı, binek atını Sör Cleos’a verdi ve Jaime, tıpkı tehdit edildiği gibi, tek gözlü iğdişe kaldı; atını mahmuzlayıp fahişeyi tozlar içinde geride bırakmak hayali de böylece son bulmuştu. Adam ve çocuk yolcuların gidişini seyretmek için dışarı çıktılar. Delikanlı, arbaletini kolunun altına sıkıştırmış halde sessizce dururken adam onlara iyi şanslar diledi ve güzel zamanlarda geri gelmelerini söyledi. “Mızrak ya da tokmak kullan,” dedi Jaime çocuğa, “daha çok işine yararlar.” Delikanlı sorgulayan gözlerle Jaime’ye baktı. *Bu kadar dost tavsiyesi yeter.* Jaime omuz silkip atını döndürdü ve hiç arkasına bakmadı.

Atlarını sürerlerken Sör Cleos durmadan şikâyet ediyordu, hâlâ kaybettiği kuş tüyü yatağın yasını tutuyordu. Ay ışığının aydınlattığı nehir kıyısını takip ederek doğuya doğru yol aldılar. Kızıl Çatal burada çok geniş olmasına rağmen sığdı, kenarları çamurla ve sazlarla kaplıydı. Jaime'nin bineği uysalca ilerliyordu ama zavallı yaşlı hayvan sağlam gözünün olduğu tarafa doğru kaymadan duramıyordu. Tekrar bir eyerde oturmak Jaime'ye iyi gelmişti. Savaş atı Fısıltılı Orman'da Robb Stark'ın okçuları tarafından öldürüldüğünden beri ilk kez ata biniyordu.

Yanmış köye vardıklarında, karşılarına aynı derecede umutsuz yol seçenekleri çıktı; nehre hububat taşıyan çiftçi arabalarının bıraktığı derin izlerle dolu iki dar patika. Patikalardan biri güneydoğuya doğru kıvrılıyor ve çok geçmeden uzaktan görünen ağaçların arasında kayboluyordu. Diğer yol daha düz ve daha taşlıydı, güneye gidiyordu. Brienne bir an düşündü ve atını güney yoluna çevirdi. Jaime memnun bir şekilde şaşırdı; o da aynı tercihi yapardı.

"Ama hancı bizi bu yola karşı uyarmıştı," diye itiraz etti Sör Cleos.

"O adam hancı değildi," dedi Brienne, zarafetten yoksun bir şekilde atının sırtında kamburlaştı, bununla birlikte eyerinde sağlam oturuyordu. "Hangi yoldan gideceğimiz adamın umurunda bile değildi ve orman... böyle yerler haydut yatağıdır. Handaki adam bizi bir tuzağın içine çekmek istemiş olabilir."

"Akıllı fahişe." Jaime kuzenine gülümsedi. "Hancımızın o yolda pusu kurmuş dostları olduğuna bahse girerim. Ahıra o unutulmaz kokuyu veren atların sahibi olan dostlar."

"Bizi bu atlara bindirmek için nehir konusunda da yalan söylemiş olabilir," dedi fahişe, "ama riski göze alamazdım. Yol ağızlarında ve yakut geçitte askerler olacak."

Çirkin olabilir ama büsbütün aptal değil. Jaime kıza kerhen gülümsedi.

Taş kulenin üst kat pencerelerindeki ışık, onları kulenin varlığına karşı epey uzaktan uyardı ve Brienne küçük kafilesini yoldan çıkarıp tarlaların içine götürdü. Kule iyice geride kaldığında döndüler ve tekrar yolu buldular.

Fahişe durmalarının güvenli olacağına karar verdiğinde gecenin yarısı geçmişti. Üçü de eyerlerinin üstünde iki büklüm haldeydi. Ağır akan bir derenin kenarındaki meşe ve dişbudak ağaçlarının arasına sığındılar. Fahişe ateş yakmalarına izin vermemişti, bu yüzden bayat yulaflı kek ve tuzlu balıktan oluşan bir gece yarısı yemeği yediler. Gece tuhaf bir şekilde huzur

doluydu. Yıldızlarla çevrili yarım ay, başlarının üzerindeydi. Uzakta kurtlar uluyordu. Atlardan biri gergin biçimde kişnedi. *Savaş buraya dokunmamış,* diye düşündü Jaime. Burada olduğu için mutluydu, sağ olduğu için mutluydu, Cersei'ye dönüyor olduğu için mutluydu.

"İlk nöbeti ben alırım," dedi Brienne, Sör Cleos'a. Frey, çok zaman geçmeden hafifçe horlamaya başladı.

Jaime bir meşenin gövdesine yaslanıp Cersei ve Tyrion'ın o an neler yapıyor olduklarını merak etti. "Kardeşleriniz var mı leydim?" diye sordu.

Brienne gözlerini kısarak Jaime'ye baktı. "Hayır. Ben babamın tek oğ... çocuğuydum."

Jaime kıkırdadı. "*Oğlu* demek istedin. Seni bir oğul olarak mı düşünüyordu? Tuhaf bir tür kız evlat olduğuna şüphe yok."

Brienne hiçbir şey söylemeden diğer yana döndü, kılıcının kabzasını sıkı sıkı kavramıştı. *Nasıl da perişan bir yaratık.* Brienne, Jaime'ye Tyrion'ı hatırlatıyordu, halbuki ilk bakışta iki insan bundan daha farklı olamazdı. Belki de Jaime'yi konuşturan kardeşinin düşüncesiydi; "Seni darıltmak istememiştim Brienne. Beni bağışla."

"Suçların bağışlanmanın çok ötesinde Kral Katili."

"Yine o isim." Jaime zincirinin içinde tembelce döndü. "Seni neden bu kadar öfkelendiriyorum? Bildiğim kadarıyla sana hiçbir zarar vermedim."

"Başkalarına verdin. Korumak için yemin ettiğin insanlara. Zayıflara, masumlara..."

"...krala mı?" Konu her zaman Aerys'e geliyordu. "Anlamadığın şeyi yargılamaya kalkma fahişe."

"Benim adım..."

"...Brienne, biliyorum. Çirkin olduğun kadar sıkıcı da olduğunu söyleyen biri çıktı mı hiç?"

"Beni kışkırtıp öfkelendiremezsin Kral Katili."

"Ah, denemeye tenezzül etseydim yapardım."

"Neden yemin ettin?" diye sordu Brienne. "Temsil ettiği her şeye ihanet edecekken neden o beyaz pelerini giydin?"

Neden? Kızın bir ihtimal anlayabileceği ne söyleyebilirdi ki Jaime? "Henüz çocuktum. On beş yaşında bir delikanlı. O kadar küçük biri için büyük bir onurdu."

"Bu bir cevap değil," dedi kız asık suratıyla.

Gerçek, hiç hoşuna gitmez. Jaime, Kral Muhafızları'na aşk uğruna katılmıştı elbette.

Lord Tywin, Cersei'yi on iki yaşındayken saraya çağırmıştı, onun bir kraliyet evliliği yapmasını umuyordu. Kızıyla evlenmek isteyen herkesi geri çevirmişti; Cersei büyürken, kadınlaşırken ve güzelleşirken onu Kral Eli Kulesi'nde tutmayı tercih etmişti. Prens Viserys'in olgunlaşmasını bekliyordu şüphesiz, belki de Rhaegar'ın karısının doğum yatağında ölmesini. Dornelu Elia asla sağlıklı bir kadın olmamıştı.

O arada Jaime, Sör Sumner Crakehall'ın yaveri olarak dört yıl geçirmiş ve Kral Ormanı Kardeşliği'ne karşı şövalyeliğini kazanmıştı. Fakat Casterly Kayası'na dönerken kız kardeşini görmek için Kral Toprakları'na uğradığında Cersei onu bir kenara çekmiş ve Lord Tywin'in onu Lysa Tully'yle evlendirmeye niyetli olduğunu fısıldamıştı. Hatta Lord Tywin, Leydi Lysa'nın payına düşecek malları konuşmak için Lord Hoster'ı şehre davet edecek kadar ileri gitmişti. Ama Jaime beyazları giyerse her zaman Cersei'nin yakınında olabilirdi. Yaşlı Sör Harlan Grandison, armasındaki uyuyan aslana yakışır bir şekilde uykusunda ölmüştü. Aerys, şövalyeden boşalan yere genç bir adamın gelmesini isteyecekti, o halde neden uyuklayan bir aslanın yerine kükreyen bir aslan geçmesindi?

"Babam asla razı olmaz," diye itiraz etmişti Jaime.

"Kral ona sormayacak. Ve iş bittiğinde babamız açıkça itiraz edemeyecek. Aerys, Sör Ilyn'in dilini, Yedi Krallık'ı asıl yönetenin El olduğunu söylediği için kestirdi. Adam El Muhafızları'nın başı ama babam cezaya engel olmaya cesaret edemedi! Buna da engel olamayacak."

"Ama," demişti Jaime, "Casterly Kayası var."

"İstediğin şey bir kaya mı? Yoksa ben miyim?"

Jaime o geceyi dün gibi hatırlıyordu. Geceyi Yılanbalığı Sokağı'ndaki eski bir handa, gözlerden epey uzakta geçirmişlerdi. Cersei, Jaime'ye hizmetçi kız kılığında gelmişti ve bu durum Jaime'yi her nedense daha da çok heyecanlandırmıştı. Jaime, Cersei'yi o kadar tutkulu görmemişti daha önce. Ne zaman uyusa kız kardeşi onu tekrar uyandırmıştı. Sabah olduğunda, Casterly Kayası, daima Cersei'nin yanında olmak karşılığında ödenecek küçük bir bedel gibi görünüyordu. Jaime razı oldu ve kız kardeşi gerisini halledeceğine dair söz verdi.

Bir ay dönümü sonra Casterly Kayası'na bir kraliyet kuzgunu geldi, Jaime'nin Kral Muhafızları'na seçildiğini haber veriyordu. Jaime'ye, yemin etmek ve pelerinini giymek için Harrenhal'daki büyük turnuvaya gelmesi ve kralın huzuruna çıkması emrediliyordu.

Jaime’in ataması onu Lysa Tully’den kurtarmıştı ama geri kalan hiçbir şey planlandığı gibi gitmemişti. Lord Tywin daha önce asla o kadar öfkeli olmamıştı. Açıkça itiraz edememişti –Cersei bu konuda doğru yargıya varmıştı– ama zayıf bir bahaneyle El’likten istifa etmiş ve kızını da yanına alarak Casterly Kayası’na dönmüştü. Cersei ve Jaime birlikte olmak yerine sadece yer değiştirmişlerdi ve Jaime kendini sarayda yapayalnız bulmuştu; dört işe yaramaz adam sırayla Lord Tywin’in yerini doldurmaya çalışıp bıçak sırtında dans ederken, Jaime bir deli kralı koruyordu. Kral Eli olan adamlar öyle hızlı yükselip düşüyorlardı ki Jaime onların armalarını yüzlerinden iyi hatırlıyordu. Bereket, boynuzlu El ve dans eden griffonlu El’in ikisi de sürgüne gönderilmişti. Gürzlü ve hançerli El çılgınateşe batırılmış, canlı canlı yakılmıştı. Lord Rossart sonuncuydu. Lordun arması yanan bir meşaleydi; seleflerinin kaderi göz önüne alınırsa bu talihsiz bir seçimdi ama simyacının o kadar yükselmesinin asıl sebebi kralın ateş tutkusunu paylaşıyor olmasıydı. *Rossart’ı deşmek yerine boğmalıydım.*

Brienne hâlâ bir yanıt bekliyordu. “Aerys Targaryen’ı tanıyacak kadar yaşın yok...”

Kız, Jaime’yi dinlemeyecekti. “Aerys deli ve zalimdi, bunu kimse inkâr etmiyor. Ama her şeye rağmen kraldı, taç giymiş ve kutsanmıştı. Ve sen, onu korumak için yemin etmiştin.”

“Ne için yemin ettiğimi biliyorum.”

“Ve yaptığın şey ortada.” Brienne, Jaime’nin başına dikildi; çilli, asık suratlı, at dişli, bir seksenlik bir kınama.

“Evet, senin yaptığını yaptım. Eğer duyduklarım doğruysa ikimiz de kral katiliyiz.”

“Ben Renly’ye zarar vermedim. Aksini söyleyen adamı öldürürüm.”

“O halde Cleos’tan başla. Hikâyeyi anlatma şekline bakılırsa ondan sonra da epey adam öldürmek zorunda kalacaksın.”

“Hepsi *yalan.* Majesteleri öldürüldüğünde Leydi Catelyn de oradaydı, her şeyi gördü. Bir gölge vardı. Mumlar söndü ve hava soğudu, sonra kan vardı...”

“Ah çok güzel.” Jaime güldü. “İtiraf etmeliyim ki senin zekân benimkimden daha kıvrak. Beni ölü kralımın başında yakaladıklarında, ‘Hayır, hayır, ben değildim, bir gölgeydi, korkunç ve soğuk bir gölge,’ demek gelmemişti aklıma.” Tekrar güldü. “Bana doğruyu söyle, iki kral katili konuşuyoruz... Renly’nin boğazını kesmen için Starklar mı sana

ödeme yaptı, yoksa Stannis mi? Renly seni kovmuş muydu? Belki de ay kanın gelmişti. Kanayan bir fahişenin eline asla bıçak verme."

Jaime bir an için Brienne'in ona saldıracağını düşündü. *Bir adım daha atarsa o hançeri kınından kapıp rahmine gömerim.* Bacağını altına alıp fırlamaya hazırlandı ama fahişe kımıldamadı. "Bir şövalye olmak nadir ve kıymetli bir armağandır," dedi, "Kral Muhafızları'nın şövalyesi olmak çok daha önemlidir. Çok az insana bahşedilen bir hediyedir, senin çirkinleştirdiğin ve lekelediğin bir hediye."

Umutsuzca istediğin ve asla sahip olamayacağın bir hediye fahişe. "Ben şövalyeliğimi kendim kazandım. Bana hiçbir şey verilmedi. On üç yaşımda, bir turnuvada meydan dövüşü şampiyonu oldum, henüz bir yaverdim. On beş yaşımda Sör Arthur Dayne'le birlikte Kral Ormanı Kardeşliği'ne karşı savaştım, Sör Arthur beni mücadele alanında şövalye ilan etti. Beyaz pelerin beni lekeledi, ben onu değil. Hasedini kendine sakla. Sana bir erkeklik organı vermeyi ihmal eden ben değilim, tanrılar."

Brienne'in Jaime'ye bakışı tiksinti doluydu. *Yemini olmasa beni memnuniyetle parçalara ayırır,* diye düşündü Jaime. *İyi. Boş ahlak derslerinden ve bir kızın saçma yargılarından sıkıldım.* Fahişe tek kelime etmeden uzaklaştı. Jaime, rüyasında Cersei'yi görmeyi umut ederek pelerininin altına kıvrıldı.

Ama gözlerini kapadığında gördüğü kişi Aerys Targaryen'dı, taht odasında tek başına yürüyor ve kanayan ellerindeki yara kabuklarını yoluyordu. Sersem adam sürekli Demir Taht'taki bıçaklara ve tellere takılıp kendini kesiyordu. Jaime kral kapısından taht odasına girdi, altın zırhını giymişti, elinde kılıcı vardı. *Altın zırh, beyaz değil, ama bunu kimse hiçbir zaman hatırlamıyor. Keşke o lanet olası pelerini de çıkarsaydım.*

Aerys Targaryen, Jaime'nin kılıcındaki kanı görünce Lord Tywin'e ait olup olmadığını sordu. "Onu ölü istiyorum. O hainin kafasını istiyorum, bana onun kafasını getireceksin yoksa diğerleriyle birlikte yanacaksın. Bütün hainlerle birlikte. Rossart, hainlerin *duvarların içinde* olduğunu söylüyor! Onlar için sıcak bir karşılama hazırlayacak. Bu kimin kanı? Kimin?"

"Rossart'ın," dedi Jaime.

Menekşe rengi gözler o zaman büyüdü ve krala ait ağız şaşkınlıkla açıldı. Kral, bağırsaklarının kontrolünü kaybetti, döndü ve Demir Taht'a koştu. Jaime, bir domuz gibi çığlık atan ve tuvalet gibi kokan son ejderha kralının bedenini, duvarlardaki kafataslarının boş gözlerinin altında

sürükleyerek basamaklardan indirdi. Kralın boğazına inen tek kılıç darbesi her şeyi sonlandırmaya yetmişti. *Çok kolay oldu,* diye düşündüğünü hatırlıyordu Jaime. *Bir kralı öldürmek bundan daha zor olmalı.* Rossart en azından dövüşmeye çalışmıştı ama doğruyu söylemek gerekirse bir simyacı gibi dövüşmüştü. *Rossart'ı kimin öldürdüğünü kimsenin sormaması tuhaf... ama o hiç kimseydi elbette, alt tabaka doğumluydu, on beş gün için El'di, Deli Kral'ın bir başka deli hevesiydi.*

Sör Elys Westerling, Lord Crakehall ve Jaime'nin babasının diğer şövalyeleri taht odasına dalmış ve her şeyin sonunu görmüşlerdi; Jaime'nin, övgüleri ya da ayıplamaları bir palavracının üstlenmesine izin vererek kaçmasına imkân yoktu. Ayıplayacaklardı, Jaime adamların gözlerindeki bakışı gördüğü anda anlamıştı... belki de gördüğü şey korkuydu. Lannister ya da değil, Jaime, Aerys'in yedisinden biriydi.

"Kale bizim sör, şehir de öyle," dedi Roland Crakehall, bu yarı doğruydu. Targaryen'ın sadık kulları sarmal merdivenlerde ve cephanelikte hâlâ öldürülüyordu. Gregor Clegane ve Amory Lorch, Maegor Hisarı'nın duvarlarına tırmanıyordu ve Ned Stark o anda bile kuzeyli adamlarını Kral Kapısı'ndan geçiriyordu, fakat Crakehall bunları bilemezdi. Adam, Aerys'i katledilmiş halde bulduğuna şaşırmamıştı; Jaime, Kral Muhafızları'na seçilmeden çok daha önce Lord Tywin'in oğluydu.

"İnsanlara Deli Kral'ın öldüğünü duyurun," diye emretti Jaime. "Teslim olanların canını bağışlayın ve onları tutsak olarak alın."

"Yeni bir kral da duyurayım mı?" diye sordu Crakehall ve Jaime soruyu açıkça okudu: Kral babanız mı olacak, Robert Baratheon mı yoksa yeni bir ejderha kralı yaratmayı mı niyetlisiniz? Jaime bir an için Ejderha Kayası'na kaçırılan küçük Viserys'i ve annesiyle birlikte hâlâ Maegor'da olan Rhaegar'ın bebek oğlu Aegon'ı düşündü. *Yeni bir Targaryen kralı ve El olarak babam. Kurtlar nasıl da ulur ve fırtına lordu öfkeyle boğulur.* Jaime bir an için cezbolmuştu; yerde, bir kan gölünün ortasında yatan bedene tekrar bakana kadar. *Onun kanı ikisinin de içinde,* düşündü. "Kimi istersen onu ilan et," dedi Crakehall'a. Sonra Demir Taht'a tırmandı ve krallığı almaya kimin geleceğini görmek için kılıcını dizlerinin üstüne koyup oturdu. Gelen Eddard Stark'tı.

Senin de beni yargılamaya hakkın yoktu Stark.

Rüyasındaki ölüler yanarak geliyordu, döne döne yükselen yeşil alevler giyinmişlerdi. Jaime altın kılıcıyla ölülerin çevresinde dans etti ama yere indirdiği her ölü karşılığında iki ölü birden ayaklanıyordu.

Brienne, Jaime'yi kaburgalarını tekmeleyerek uyandırdı. Dünya hâlâ karanlıktı ve yağmur yağmaya başlamıştı. Yulaflı kek, tuzlu balık ve Sör Cleos'un bulduğu böğürtlenleri yiyerek kahvaltı ettiler ve henüz güneş doğmadan tekrar eyerlerinin üstündeydiler.

Tyrion

Şeftali rengi uçuşan ipekliler içinde, limon kokulu hadım kapıdan girerken kendi kendine mırıldanıyordu. Şöminenin yanında oturan Tyrion'ı gördüğünde dondu. "Lordum Tyrion," dedi, sesi ciyaklama gibi çıkmıştı ve cümlesi gergin bir kıkırdamayla noktalanmıştı.

"Demek beni *hatırlıyorsun?* Merak etmeye başlamıştım."

"Sizi böyle güçlü ve sağlıklı görmek *çok* güzel." Varys en ince gülümsemelerinden birini sergiledi. "Ama itiraf etmeliyim ki sizi benim mütevazı dairemde bulacağım aklıma gelmezdi."

"Mütevazı gerçekten. Doğruyu söylemek gerekirse haddinden fazla." Tyrion, Varys'i ziyaret etmek için odasına gizlice girmeden önce, hadımın Lord Tywin tarafından çağrılmasını beklemişti. Hadımın dairesi küçük ve boştu, kalenin kuzey duvarının altındaki penceresiz ve kuytu üç odadan ibaretti. "Beklerken oyalanmak için lezzetli sırlarla dolu kile sepetleri keşfetmeyi umuyordum ama ortada hiç kâğıt bulamadım." Örümcek'in görünmeden gidip gelmek için kullandığı yollar olması gerektiğini bilen Tyrion gizli kapılar da aramıştı ama onların da bulunmaz olduğu kanıtlanmıştı. "Mataranda su vardı, tanrılar merhamet edin," diyerek devam etti, "uyku hücren bir tabuttan daha geniş değil ve şu yatak... gerçekten taştan mı yapılmış yoksa sadece öyle mi hissediliyor?"

Varys kapıyı kapayıp sürgüledi. "Sırt ağrılarım var lordum ve sert yüzeyde yatmayı tercih ediyorum."

"Senin kuş tüyü yatakları seven bir adam olduğunu sanırdım."

"Sürprizlerle doluyum. Mücadeleden sonra sizi terk ettiğim için bana dargın mısınız?"

"Senin de ailemden biri olduğunu düşündürttü bana."

"Sevgi isteği yüzünden değildi benim iyi lordum. Çok hassas bir yaradılışım var ve yaranız öyle dehşet verici ki..." Abartılı bir şekilde titredi. "Zavallı burnunuz..."

Tyrion sinirli bir şekilde burnundaki yara kabuğuna dokundu. "Belki de yeni bir burun yaptırmalıyım, hem de altından. Ne çeşit bir burun önerirsin Varys? Seninki gibi mi, sırları koklayabilmek için? Yoksa altın ustasına babamın burnunu istediğimi mi söylemeliyim?" Tyrion gülümsedi. "Soylu

babam o kadar çok çalışıyor ki onu neredeyse hiç görmüyorum artık. Söyle bana, Yüce Üstat Pycelle'i tekrar küçük konseye alacağı doğru mu?"

"Doğru lordum."

"Bunun için sevgili ablama mı teşekkür etmeliyim?" Pycelle her zaman Cersei'nin yaratığı olmuştu; Tyrion yaşlı adamın rütbesini, sakalını, haysiyetini almış ve onu bir kara hücreye atmıştı.

"Hayır lordum, hiç öyle değil. Eski Şehir'deki aliüstatlara teşekkür edin; Pycelle'in göreve iadesini, bir Yüce Üstat'ın rütbesinin ancak Büyük Meclis tarafından verilebileceği ya da geri alınabileceği gerekçesiyle onlar istedi."

Kahrolası aptallar, diye düşündü Tyrion. "Zalim Maegor'ın celladının, üç Yüce Üstat'ın rütbesini baltasıyla geri aldığını hatırlar gibiyim."

"Çok doğru," dedi Varys. "Ve İkinci Aegon üstadını ejderhasına yedirmişti."

"Kahretsin, benim ejderham yok. Pycelle'i çılgınateşe batırıp yakabilirdim sanırım. Hisar bunu mu tercih ederdi?"

"Geleneği devam ettirmiş olurdunuz." Hadım kıkırdadı. "Şükürler olsun ki daha akıllı başlar üstün geldi ve Yüce Meclis, Pycelle'in ihraç edildiği gerçeğini kabullenerek halefini seçmek için işe koyuldu. Bir ayakkabıcının oğlu olan Üstat Turquin ve vasıfsız bir şövalyenin piçi olan Üstat Erreck üstünde iyice düşünüp taşındıktan sonra, bu sayede onlar için yeteneğin soydan daha önemli olduğunu da göstermiş oldular, Yüce Meclis bize, Yüksek Bahçeli bir Tyrell olan Üstat Gormon'u göndermenin kıyısına geldi. Bunu lord babanıza söylediğimde kendisi hiç vakit kaybetmeden harekete geçti."

Yüce Meclis, Eski Şehir'de kapalı kapılar ardında toplanırdı, Tyrion bunu biliyordu; müzakerelerinin gizli olması gerekirdi. *Varys'in Hisar'da da kuşları var demek.* "Anlıyorum. Yani babam, tomurcuğu gül açmadan koparmak istedi." Tyrion buna gülmek zorundaydı. "Pycelle bir kurbağa. Ama bir Lannister kurbağası bir Tyrell kurbağasından iyidir, öyle değil mi?"

"Yüce Üstat Pycelle her zaman hanedanınızın dostu olmuştur," dedi Varys. "Sör Boros Blount'un da görevine döneceğini bilmek sizi teselli eder belki."

Bronn, Prens Tommen'ı Rosby Yolu'ndan kaçırdığında; Sör Blount çocuğu savunurken ölmeyi becerememişti ve Cersei bu yüzden şövalyenin pelerinini almıştı. Boros, Tyrion'ın dostu değildi ama bu hadiseden sonra

Cersei'den de nefret ediyor olmalıydı. *Bu da bir şey sayılır.* "Blount gürültücü bir korkak," dedi Tyrion sevimli şekilde.

"Öyle mi? Ah canım. Buna rağmen, Kral Muhafızları'nın şövalyeleri ömür boyu hizmet ederler. Belki de Sör Boros gelecekte daha cesur olduğunu kanıtlar. Her zaman sadık olacağına şüphe yok."

"Babama," dedi Tyrion.

"Hazır Kral Muhafızları'ndan bahsediyorken... merak ediyorum, bu beklenmedik ve mutluluk verici ziyaretinizin sebebi Sör Boros'un merhum kardeşi Sör Mandon Moore olabilir mi?" Hadım, pudralı yanağını sıvazladı. "Adamınız Bronn son zamanlarda Sör Mandon'la çok ilgileniyor."

Bronn, Sör Mandon hakkında bulabildiği her şeyi ortaya çıkarmıştı ama Varys'in çok daha fazlasını bildiğine şüphe yoktu... tabii paylaşmayı tercih ederse. "Adamın hemen hemen hiç dostu yokmuş," dedi Tyrion dikkatlice.

"Maalesef," dedi Varys, "ah maalesef. Yeterince taşın altına bakarsanız Vadi'de birkaç akrabasını bulabilirsiniz ama burada... onu Kral Toprakları'na Lord Arryn getirmişti ve beyaz pelerinini Robert vermişti ama korkarım ikisi de onu pek fazla sevmiyordu. Şüphe duyulamayacak yetenekleri olmasına rağmen, halkın turnuvalarda tezahüratla karşıladığı adamlardan biri de değildi. Kral Muhafızları'ndaki kardeşleri bile ona ısınamamıştı. Sör Barristan bir keresinde, adamın kılıcından başka dostu ve görevinden başka hayatı olmadığını söylemiş... ama Selmy'nin bunları övgü olarak söylediğini sanmıyorum ben. Düşününce tuhaf, öyle değil mi? Bunların tam da Kral Muhafızları'nda aradığımız özellikler olduğu söylenebilir; kendileri için değil kralları için yaşayan adamlar. Bu açıdan, cesur Sör Mandon'ımız kusursuz beyaz şövalyeydi. Ve bir Kral Muhafızı'nın ölmesi gerektiği gibi öldü; elinde kılıcı, kralın kanını korurken." Hadım hafifçe gülümsedi ve keskin gözlerle Tyrion'ı izledi.

Kralın kanından birini öldürmeye çalışırken demek istiyorsun. Varys'in, anlattığından fazlasını bilip bilmediğini merak ediyordu Tyrion. Şu ana kadar duyduğu hiçbir şey yeni değildi, Bronn da hemen hemen aynı bilgileri getirmişti. Olayı Cersei'ye bağlayacak bir halkaya ihtiyacı vardı Tyrion'ın, Sör Mandon'ın kraliçenin maşası olduğuna dair bir ipucuna. *İstediklerimiz ve aldıklarımız her zaman aynı olmuyor,* diye düşündü acıyla ve bir şey hatırladı...

"Buraya Sör Mandon için gelmedim."

"Elbette." Hadım, matarasını almak için odanın karşısına geçti. "Size hizmet edebilir miyim lordum?" diye sordu bir kupayı doldururken.

“Evet. Ama su vererek değil,” dedi Tyrion, ellerini birleştirdi. “Bana Shae’i getirmeni istiyorum.”

Varys bir yudum aldı. “Bu akıllıca mı lordum? Tatlı çocuk. Babanız onu asarsa çok yazık olur.”

Varys’in bu meseleyi biliyor olması Tyrion’ı hiç şaşırtmamıştı. “Hayır, akıllıca değil, kahrolası bir çılgınlık. Onu uzaklara göndermeden önce son bir kez görmek istiyorum. Onun bu kadar yakınımda olmasına katlanamam.”

“Anlıyorum.”

Nasıl anlayabilirsin? Tyrion, Shae’i daha dün görmüştü, elinde bir kova suyla sarmal merdivenleri tırmanıyordu. Genç bir şövalyenin, Shae’in elindeki ağır kovayı taşımayı teklif edişini seyretti. Kızın şövalyeye nasıl gülümsediğini ve koluna nasıl dokunduğunu görmek Tyrion’ın midesini düğümlemişti. Birbirlerinin birkaç santim yakınından geçmişlerdi; o iniyordu, kız çıkıyordu. O kadar yakınlardı ki kızın saçlarının temiz kokusunu alabilmişti Tyrion. “Lordum,” demişti kız dizlerini hafifçe kırarak. Tyrion uzanıp onu yakalamak ve onu oracıkta öpmek istemişti ama bütün yapabildiği sert bir baş selamı vererek yürüyüp gitmek olmuştu. “Onu defalarca gördüm,” dedi Tyrion, Varys’e, “ama konuşmaya cesaret edemedim. Bütün hareketlerimin izlendiğinden şüpheleniyorum.”

“Şüphelenmekle akıllılık ediyorsunuz benim iyi lordum.”

“Kim?” Tyrion başını yana eğdi.

“Karakazanlar ablanıza düzenli olarak rapor veriyor.”

“O sefillere ne kadar sikke ödediğimi düşününce... daha fazla altın vererek onları Cersei’den çalma şansımız var mı sence?”

“Her zaman bir şans vardır ama onlar gibiler üstüne bahse girmeye cesaret edemem. Şimdi şövalyeler, üçü de, üstelik ablanız daha da yükseleceklerine dair söz verdi.” Hadımın dudaklarından küçük ve muzip bir gülümseme geçti. “Ve en büyük olanları, Kral Muhafızları’ndan Sör Osmund için sevgili olma umuduyla bazı *ayrıcalıklar...* Kraliçenin her sikkesini karşılayabileceğinizden şüphem yok ama ablanızın bitmez tükenmez ikinci bir kesesi daha var.”

Yedi cehennem, diye düşündü Tyrion. “Cersei’nin Osmund’ı becerdiğini mi söylemeye çalışıyorsun?”

“Ah, hayır, bu son derece tehlikeli olurdu öyle değil mi? Hayır, kraliçe sadece *imada* bulunuyor... belki yarın, belki düğünden sonra... ve sonra bir gülümseme, bir fısıldama, müstehcen bir şaka... şövalyenin koluna hafifçe

değen bir göğüs... ve bunlar işe yarıyormuş gibi görünüyor. Ama bir hadım bu konulardan ne anlar?" Hadımın dilinin ucu alt dudağından geçti, pembe ve utangaç bir hayvan gibi görünüyordu adam.

Bir şekilde onları sinsi oynaşmaların ötesine geçmeye zorlar da babamın onları yatakta yakalamasını ayarlayabilirsem... Tyrion burnundaki yara kabuğuna dokundu. Bunu nasıl yapabileceğini bilmiyordu ama daha sonra bir düzen gelirdi belki aklına. "Sadece Karakazanlar mı?"

"Keşke öyle olsaydı lordum. Korkarım üstünüzde pek çok göz var. Siz... nasıl denir? *Dikkat çekici?* Ve fazla sevilmiyorsunuz, bunu söylemek beni çok üzüyor. Janos Slynt'in oğulları, babalarının intikamını almak için gözlerini bile kırpmadan sizi ele verirler ve tatlı Lord Petyr'ın, Kral Toprakları'ndaki genelevlerin yarısında dostları var. O evlerden birine gidecek kadar akılsızca davranırsanız Serçeparmak hemen haber alır ve lord babanızın duyması da uzun sürmez."

Korktuğumdan da kötü. "Ve babam? Onun muhbiri kim?"

Bu sefer hadım yüksek sesle güldü. "Kim olacak lordum, benim."

Tyrion da güldü. Varys'e gerektiğinden fazla güvenecek kadar aptal değildi... ama hadım halihazırda Shae'i, kızı adamakıllı astıracak kadar iyi biliyordu. "Shae'i duvarlardan geçirip bana getireceksin, bütün gözlerden saklayarak. Daha önce de yaptığın gibi."

Varys ellerini ovuşturdu. "Ah lordum, beni hiçbir şey daha fazla mutlu edemez ama... Kral Maegor, duvarlarının içinde dolaşan fareler olsun istemezdi, ne demek istediğimi anlıyorsanız. Düşmanları tarafından kıstırılma ihtimaline karşı gizli bir çıkışı vardı elbette ama o kapı diğer tünellerin hiçbirine bağlanmıyor. Shae'i bir süre için Leydi Lollys'ten çalabilirim ama onu görünmeden odanıza getirmenin bir yolu yok."

"O zaman başka bir yere getir."

"Ama nereye? Güvenli bir yer yok."

"Var." Tyrion sırıttı. "Burası. Şu senin kaya kadar sert yatağını daha iyi bir iş için kullanmanın vakti geldi bence."

Hadımın ağzı açıldı. Sonra kıkırdadı. "Lollys bugünlerde çok çabuk yoruluyor. Karnı iyice büyüdü. Ay yükseldiğinde uyuyor olacağını düşünüyorum."

Tyrion sandalyeden aşağı atladı. "O halde ay yükseldiğinde. Biraz şarap getirmeyi unutma. Ve iki temiz kadeh."

Varys eğildi. "Lordumun emrettiği gibi olacak."

Günün geri kalanı, pekmezin içindeki bir solucan gibi ağır ağır sürünerek geçti. Tyrion kale kütüphanesine gidip kendini *Beldecar'ın Rhoyne Savaşları Tarihi*'ni okuyarak oyalamaya çalıştı ama Shae'in gülümsemesini hayal etmekten filleri göremiyordu bile. Öğlen olduğunda kitabı bir kenara bırakıp banyo hazırlattı. Su soğuyana kadar kendini ovdu, sonra Pod'a sakallarını düzelttirdi. Sarı, beyaz ve siyah kıllardan oluşan bir düğüme benzeyen yamalı ve sert sakalı Tyrion için çileydi, göze hoş göründüğü zamanlar azdı ama neyse ki Tyrion'ın yüzünün bir kısmını gizlemeye yetiyordu.

Tyrion arzu ettiği kadar temiz, pembe ve tıraşlı olduğunda gardırobuna baktı ve Lannister kırmızısı saten pantolonuyla aslan başı şeklinde düğmeleri olan, ağır siyah kadifeden dikilmiş en iyi yeleğini seçti. O ölüm döşeğinde yatarken babası tarafından çalınmış olmasaydı altın ellerden oluşan zincirini de takardı. Aptallığının büyüklüğünü fark ettiğinde tamamen giyinmişti. *Yedi cehennem cüce, burnunla birlikte bütün aklını da mı kaybettin? Seni gören herkes, hadımı ziyarete giderken neden meclis kıyafetlerini giydiğini merak edecek.* Tyrion küfürler ederek soyundu ve tekrar giyindi, daha basit bir kıyafet seçti; siyah yün pantolon ve rengi solmuş kahverengi bir deri yelek. *Hiç fark etmez,* dedi kendine ayın yükselmesini beklerken. *Ne giyersen giy hâlâ bir cücesin. Hiçbir zaman basamaklardaki şövalye kadar uzun olmayacaksın; uzun bacaktan, sert karnı, geniş ve erkeksi omuzlarıyla o şövalye kadar.* Tyrion, Podrick Payne'e Varys'i ziyaret etmeye gittiğini söylediğinde ay kale duvarlarının üzerinden bakıyordu. "Uzun sürecek mi lordum?" diye sordu Pod.

"Ah, öyle olmasını umuyorum."

Kızıl Kale o kadar kalabalıkken, Tyrion kimseye görünmeden gitmeyi umamazdı. Sör Balon Swann kapıda nöbetteydi ve Sör Loras Tyrell de köprüde. Tyrion her ikisiyle de küçük sohbetler etmek için durdu. Daha önce bir gökkuşağı kadar renkli olan Çiçek Şövalyesi'ni baştan ayağa beyazlar içinde görmek tuhaftı. "Kaç yaşındasınız Sör Loras?" diye sordu Tyrion şövalyeye.

"On yedi lordum."

On yedi yaşında, yakışıklı ve şimdiden bir efsane. Yedi Krallık'taki kızların yarısı onunla yatağa girmek istiyor ve delikanlıların hepsi ona öykünüyor. "Eğer sormamı bağışlarsanız sör... bir insan neden on yedi yaşındayken Kral Muhafızları'na katılmayı seçer?"

“Ejderha Şövalyesi Prens Aemon on yedi yaşındayken yemin etmişti,” dedi Sör Loras, “ve ağabeyiniz Jaime daha da gençti.”

“Onların sebeplerini biliyorum. Sizin sebepleriniz nelerdir? Meryn Trant ve Boros Blount gibi kusursuz örneklerle birlikte hizmet etme onuru mu?” Tyrion delikanlıya alaycı bir şekilde gülümsedi. “Kralın hayatını korumak için kendi hayatınızdan feragat ediyorsunuz. Arazilerinizden, sıfatlarınızdan, evlilik ve çocuk sahibi olma umutlarınızdan vazgeçiyorsunuz...”

“Tyrell Hanedanı ağabeylerimle devam edecek,” dedi Sör Loras. “Üçüncü erkek evladın evlenmesi ya da evlat sahibi olması gerekli değil.”

“Gerekli değil ama bazıları bunu keyifli bulur. Ya aşk?”

“Güneş battığında, onun yerini alacak mum yoktur.”

“Bu sözler bir şarkıdan mı?” Tyrion gülümseyerek başını yana eğdi. “Evet, on yedi yaşındasınız, bunu şimdi görebiliyorum.”

Sör Loras gerildi. “Benimle alay mı ediyorsunuz?”

Alıngan bir delikanlı. “Hayır, sizi darılttıysam bağışlayın. Bir zamanlar benim de bir aşkım vardı ve bir de şarkımız.” *Yaz kadar güzel bir kız sevdim, saçlarında güneş ışığı.* Tyrion, Sör Loras’a iyi akşamlar diledi ve yoluna devam etti.

Barınakların yanında bir grup silahlı asker köpek dövüştürüyordu. Tyrion; küçük köpeğin, büyük olanın yüzünün yarısını kopardığını görecek ve kaybedenin artık Sandor Clegane’e benzediğini söyleyip birkaç kaba kahkaha kazanacak kadar bir süre durdu. Sonra, adamların kuşkularını giderdiğini umarak kuzey duvarına doğru gitti ve hadımın gösterişsiz dairesine çıkan kısa merdiveni tırmandı. Çalmak için elini kaldırdığında kapı açıldı.

“Varys?” Tyrion içeri girdi. “Burada mısın?” Karanlığı aydınlatan tek mum, havayı yasemin çiçeği kokusuyla dolduruyordu.

“Lordum.” Şişman bir kadın ışığa doğru bir adım attı; ay gibi yuvarlak pembe bir yüzü ve koyu renk, lüleli saçları vardı. Tyrion geriledi. “Yanlış olan bir şey mi var?” diye sordu kadın.

Varys, diye fark etti Tyrion öfkelenerek. “Korkunç bir an için bana Shae yerine Lollys’i getirdiğini düşündüm. Shae nerede?”

“Burada lordum.” Shae elleriyle Tyrion’ın gözlerini kapadı. “Ne giydiğimi tahmin edebilir misin?”

“Hiçbir şey?”

“Ah, çok *akıllısın.*” Ellerini geri çekerken dudaklarını uzattı. “Nasıl bildin?”

“Üstünde hiçbir şey yokken çok güzelsin.”

“Öyle miyim?” dedi Shae. “Gerçekten öyle miyim?”

“Ah, evet.”

“O zaman konuşmak yerine beni beceriyor olman gerekmez miydi?”

“Önce Leydi Varys’ten kurtulmalıyız. Ben seyirci seven bir cüce değilim.”

“O gitti,” dedi Shae.

Tyrion bakmak için döndü. Doğruydu. Hadım kaybolmuştu. *Gizli kapı burada bir yerde, öyle olmalı.* Shae kafasını çevirip onu öpmeden önce Tyrion’ın sadece bu kadarını düşünmeye vakti olmuştu. Kızın ağzı ıslak ve açtı. Tyrion’ın yarasını ya da eskiden burnunun olduğu yerdeki kabuğu görmüyormuş gibiydi kız, teni ipek gibiydi. Tyrion’ın başparmağı hafifçe değince göğüs ucu hemen sertleşti. Tyrion’ın elleri pantolonunun bağcıklarına giderken, “Çabuk,” dedi kız öpüşlerin arasında. “Ah, çabuk, çabuk, seni içimde istiyorum, içimde, içimde.” Tyrion doğru dürüst soyunmaya bile vakit bulamadı. Shae, aletini pantolonunun içinden çıkardığı Tyrion’ı yere itip üstüne çıktı, çığlık attı ve çılgınca hareket etmeye başladı. “Devim, benim devim,” diye inliyordu inip kalkarken. Tyrion öyle sabırsızdı ki beşinci darbede patladı ama Shae bunu umursamış gibi görünmüyordu. Lordunun söndüğünü hissedince edepsizce gülümsedi ve Tyrion’ın alnındaki teri öperek silmek için öne eğildi. “Lannister devim,” diye mırıldandı. “İçimde kal lütfen. Seni orada hissetmek istiyorum.”

Tyrion kımıldamadı, sadece kollarını kıza doladı. *Ona sarılmak, onun bana sarıldığını hissetmek güzel,* diye düşündü. *Böylesine tatlı bir şey, nasıl onu astırmaya yetecek bir suç olabilir?* “Shae,” dedi Tyrion, “tatlım, bu birlikte geçirdiğimiz son vakit olmak zorunda. Tehlike çok büyük. Lord babam seni bulursa...”

“Yaranı beğendim,” dedi Shae, parmağını yara izi boyunca gezdirdi. “Seni güçlü ve korkutucu gösteriyor.”

Tyrion güldü. “Çok çirkin gösteriyor demek istiyorsun.”

“Lordum benim gözümde asla çirkin olmayacak.” Tyrion’ın burnunun kökünü örten yara kabuğunu öptü.

“Düşünmen gereken şey yüzüm değil, babam...”

“O beni korkutmuyor. Lordum ipeklerimi ve mücevherlerimi geri verecek mi artık? Sen yaraladığında Varys’ten istedim ama onları bana

vermedi. Ölseydin onlara ne olacaktı?"

"Ölmedim. Buradayım."

"Biliyorum." Shae gülümseyerek Tyron'ın üstüne yattı. "Tam olarak ait olduğun yerdesin," dedi. Dudakları sarktı. "Artık iyileştiğine göre, daha ne kadar Lollys'le kalmak zorundayım?"

"Beni dinlemiyor musun?" dedi Tyrion. "İstersen Lollys'le kalabilirsin ama en iyisi şehirden ayrılman olur."

"Gitmek istemiyorum. Mücadeleden sonra beni tekrar bir malikâneye yerleştireceğine söz vermiştin." Shae, Tyrion'ın aletini sıktı ve hâlâ kızın içinde olan Tyrion sertleşmeye başladı. "Bir Lannister borcunu mutlaka öder demiştin."

"Shae, tanrılar aşkına kes şunu. *Beni dinle.* Gitmek zorundasın. Şehir şu anda bile Tyrelller'le dolu ve ben sürekli izleniyorum. Tehlikeyi anlamıyorsun."

"Kralın düğün ziyafetine gelebilir miyim? Lollys gitmeyecek. Kralın taht odasında kimsenin ona tecavüz edemeyeceğini söyledim ama Lollys çok *aptal.*" Kız kenara kayınca Tyrion'ın aleti yumuşak ve ıslak bir sesle dışarı çıktı. "Symon, bir şarkıcı turnuvası olacağını söylüyor, taklacılar ve hatta soytarıların katılacağı bir mızrak müsabakası bile olacakmış."

Tyrion, Shae'in üç kere kahrolası şarkıcısını neredeyse unutmuştu. "Symon'la nasıl konuştun?"

"Leydi Tanda'ya ondan bahsettim ve o da Symon'ı Lollys'e şarkı söylemesi için tuttu. Bebek tekmelemeye başladığında müzik Lollys'i sakinleştiriyor. Symon, ziyafette dans eden bir ayı ve Arbor şarapları olacağını söylüyor. Dans eden bir ayı görmedim hiç."

"Benden bile kötü dans ediyorlar." Tyrion'ı endişelendiren şarkıcıydı, ayı değil. Yanlış kulağa giden bir dikkatsiz söz Shae'in asılmasına yeterdi.

"Symon yetmiş yedi çeşit yemek olacağını ve dev gibi bir turtanın içine yüz tane güvercin konulacağını da söyledi." Shae iyice heyecanlanmıştı. "Turtanın çıtın açılınca güvercinler dışarı fırlayıp uçacak."

"Kirişlere tüneyip konukların üstüne pislik yağdırdıktan sonra." Tyrion daha önce de böyle düğün turtalarından mustarip olmuştu. Güvercinlerin özellikle *onun* üstüne sıçmayı sevdiğinden şüpheleniyordu.

"Bir hizmetçi olarak gitmektense ipeklerimi ve kadifelerimi giyip bir leydi olarak gidemez miyim? Kimse bir leydi olmadığımı anlamaz."

Herkes bir leydi olmadığını anlar. "Leydi Tanda, Lollys'in oda hizmetçisinin o kadar mücevheri nereden bulduğunu merak eder."

“Symon binlerce konuk olacağını söylüyor. Leydi Tanda beni görmez bile. Kendime karanlık bir köşede, tuzun altında bir yer bulurum ama sen ne zaman tuvalete gitmek için kalksan gizlice gelir seninle buluşurum.” Shae, Tyrion’ın aletini eline alıp nazikçe ovuşturmaya başladı. “Elbisemin altına iç çamaşırı giymem, böylece lordumun beni soymasına bile gerek kalmaz.” Parmakları yukarı ve aşağı hareket ediyordu. “Ya da isterse lordum için bunu da yapabilirim,” dedi Shae, Tyrion’ı ağzına aldı.

Çok zaman geçmeden Tyrion tekrar hazırdı. Bu sefer çok daha uzun dayandı. Tyrion’ın işi bittiğinde Shae tekrar onun üstüne tırmandı ve kolunun altında kıvrıldı. “Gelmeme izin vereceksin, değil mi?”

“Shae,” diye kükredi Tyrion. *“Güvenli değil.”*

Kız uzunca bir süre hiçbir şey söylemedi. Tyrion başka şeylerden bahsetmeye çalıştı ama bir zamanlar üstünde yürüdüğü Sur kadar soğuk ve teslim olmaz bir resmiyet duvarıyla karşılaştı. Eriyip titremeye başlayan mumu izlerken, *tanrılar merhamet edin,* diye düşündü bitkin bir halde, *Tysha’dan sonra bunun tekrar olmasına nasıl izin verdim? Babamın düşündüğü kadar büyük bir aptal mıyım?* Shae’in istediği sözü seve seve verirdi Tyrion, onu koluna takar, seve seve kendi dairesine götürür ve o çok sevdiği ipekleri, kadifeleri giymesine izin verirdi. Seçim Tyrion’a ait olsaydı Joffrey’nin düğün ziyafetinde lordunun yanında oturur ve istediği ayıyla dans edebilirdi Shae. Ama Tyrion onun asıldığını görmeye katlanamazdı.

Mum söndüğünde Tyrion kendini Shae’den kurtarıp yeni bir mum yaktı. Sonra gizli kapıyı bulmak umuduyla duvarları dolaştı. Shae dizlerini çenesine çekmiş, kollarını bacaklarına sarmış halde oturuyordu. Sonunda, “Yatağın altındalar, gizli basamaklar,” dedi.

Tyrion inanmaz gözlerle kıza baktı. “Yatak mı? Yatak som taştan yapılmış. Yarım ton ağırlığında.”

“Varys bir yere basıyor ve yatak yukarı kalkıyor. Ona nasıl yaptığını sordum, sihir olduğunu söyledi.”

“Evet.” Tyrion sırıttı. “Mukabil ağırlık sihri.”

Shae ayağa kalktı. “Geri dönmeliyim. Bazen bebek tekmeliyor ve Lollys uyanıp beni çağırıyor.”

“Varys birazdan döner. Büyük ihtimalle konuştuğumuz her lafı dinliyor.” Tyrion mumu aşağı indirdi. Pantolonunun önünde ıslak bir leke vardı ama karanlıkta dikkat çekmeyeceğini düşündü. Shae’e giyinmesini ve hadımı beklemesini söyledi.

“Bekleyeceğim,” diye söz verdi Shae. “Sen benim aslanımsın, değil mi? Lannister devim?”

“Öyleyim,” dedi Tyrion. “Ve sen de benim...”

“...fahişenim.” Shae parmağını Tyrion’ın dudağına koydu. “Biliyorum. Leydin olabilirdim... ama asla olamayacağım. Yoksa beni ziyafete götürürdün. Önemli değil. Senin fahişen olmaktan memnunum Tyrion. Sadece beni bırakma ve güvende olmamı sağla.”

“Yapacağım,” diye söz verdi Tyrion. *Aptal, aptal,* diye bağırdı içindeki ses. *Bunu neden söyledin? Buraya onu göndermek için gelmiştin!* Ama Tyrion kızı bir kez daha öptü.

Geri dönüş yolu uzun ve yalnızdı. Podrick Payne, Tyrion’ın yatağının ayakucundaki tekerlekli karyolasında uyuyordu. Tyrion çocuğu uyandırdı. “Bronn,” dedi.

“Sör Bronn?” Pod uykulu gözlerini ovuşturdu. “Ah, onu mu çağırmalıyım? Lordum?”

“Yok canım, onun kıyafetleri hakkında gevezelik edelim diye uyandırdım seni,” dedi Tyrion ama istihzası boşa gitmişti. Pod sadece kafası karışık bir halde Tyrion’a baktı ve sonunda, “Evet, onu çağır. Onu getir. Şimdi,” dedi.

Delikanlı aceleyle giyinip koşarak odadan çıktı. Tyrion yatak kıyafetlerini giyerken, *bu kadar korkutucu muyum gerçekten?* diye düşündü, kendine bir kadeh şarap doldurdu.

Pod, eski paralı asker yeni şövalye Bronn’la birlikte döndüğünde Tyrion üçüncü kadehindeydi ve gecenin yarısı tükenmişti. “Umarım delikanlı, beni Chataya’nın evinden sürükleyerek çıkarmak için iyi bir sebebe sahiptir,” dedi Bronn otururken.

“Chataya’nın evi?” dedi Tyrion, rahatsız olmuştu.

“Şövalye olmak iyi bir şey. Artık caddenin aşağısında ucuz evler aramak yok.” Bronn sırıttı. “Şimdi kuş tüyü bir yatakta Alayaya ve Marei var, Bronn da ortalarında.”

Tyrion rahatsızlığını yutmak zorundaydı. Bronn’un da her adam kadar Alayaya’nın yatağına girme hakkı vardı ama yine de... *ben o kıza hiç dokunmadım, ne kadar istesem de, ama Bronn bunu bilmiyor. Aletini kızdan uzak tutmalıydı.* Tyrion, Chataya’nın evine gitmeye cesaret edemezdi. Giderse, Cersei babalarının öğrenmesini sağlardı ve Yaya bu sefer kamçıdan fazlasını görürdü. Tyrion, özür dilemek için kıza yeşim taşlı gümüş bir kolye ve ona uyan bilezikler göndermişti ama bundan başka...

Bu sonuçsuz. Suçluluk duygusunu bastırmaya çalışarak, “Kendisine Symon Gümüşdil diyen bir şarkıcı var,” dedi Tyrion bitkince. “Zaman zaman Leydi Tanda’nın kızı için şarkı söylüyor.”

“Evet?”

Onu öldür, diyebilirdi Tyrion ama adam birkaç şarkı söylemekten başka bir şey yapmamıştı. *Ve Shae’in kafasını güvercinlerin, dans eden ayıların hayaliyle doldurmuştu.* “Onu bul,” dedi Tyrion öldür demek yerine. “Başka biri bulmadan önce onu bul.”

Arya

Şarkıyı duyduğunda ölü adamın bahçesindeki sebzeleri topluyordu.

Arya durdu, taş kadar hareketsiz bir halde dinledi, elindeki üç ince havuç bir anda unutulmuştu. Kanlı Oyuncular'ı ve Roose Bolton'ın adamlarını düşündü, sırtından bir ürperti geçti. *Bu adil değil, sonunda Üç Dişli Mızrak'ı bulmuşken değil, artık neredeyse güvende olduğumuzu düşünürken değil.*

Ama Oyuncular neden şarkı söylesindi?

Şarkı, nehrin üstünden akarak doğudaki küçük tepenin arkasından bir yerden geliyordu. *"Güzel kızı görmek için Martı Kasabası'na gidiyorum, hey-ya, hey-ya..."*

Arya ayağa kalktı, havuçlar elinden sarkıyordu. Şarkıcı nehir yolundan geliyor olmalıydı. Kabakların arasındaki Al Turta'nın yüzündeki ifadeye bakılırsa sesi o da duymuştu. Gendry yanık kulübenin gölgesinde uyumaya gitmişti ve hiçbir şey duyacak durumda değildi.

"Kılıcımın ucuyla tatlı bir öpücük çalacağım, hey-ya, hey-ya." Arya, nehrin hafif gürültüsünün arasında bir ahşap arpın sesini duyar gibi oldu.

Kucağını dolduran kabaklara sarılırken, "Duyuyor musun?" diye sordu Al Turta fısıltıyla. "Biri geliyor."

"Gidip Gendry'yi uyandır," dedi Arya çocuğa. "Sadece omzunu dürt, gürültü yapma." Al Turta'nın aksine Gendry'yi uyandırmak kolaydı, Al Turta'yı uyandırmak için tekmelemek ve bağırmak gerekiyordu.

"Onu sevgilim yapacağım ve gölgelerde yatacağız, hey-ya, hey-ya." Şarkı her kelimede biraz daha yükseliyordu.

Al Turta kollarını açtı. Kabaklar yere düştü. *"Saklanmak zorundayız."*

Nereye? Yanık kulübe ve bakımsız bahçesi Üç Dişli Mızrak'ın kıyısında tek başına duruyordu. Nehir boyunca kenarlarda büyüyen birkaç söğüt ağacı ve sığ bataklıklarda yetişen sazlıklar vardı ama toprağın büyük bölümü acı verecek kadar çıplaktı. *Ormandan asla ayrılmamamız gerektiğini biliyordum,* diye düşündü Arya. Ama çok acıkmışlardı ve sebze bahçesi çok cazip görünüyordu. Harrenhal'dan çaldıkları ekmek ve peynir altı gün önce ormanın derinliklerinde bitmişti. "Gendry'yi ve atları kulübenin arkasına götür," dedi Al Turta'ya. Duvarlardan birinin bir kısmı

hâlâ ayaktaydı; iki delikanlıyı ve üç atı gizlemeye yeterdi belki. *Atlar kişnemezse ve şarkıcı bahçeyi dolaşarak gelmezse.*

"Sen ne yapacaksın?"

"Ağacın arkasına saklanacağım. Gelen kişi büyük ihtimalle yalnız. Sorun çıkarırsa onu öldürürüm. Git!"

Al Turta gitti ve Arya havuçları yere atıp omzunun üzerinden çalıntı kılıcını çekti; uzunkılıç yetişkin bir erkeğe göre yapılmıştı ve Arya beline taktığında yere değiyordu. *Üstelik çok ağır,* diye düşündü Arya, bu hantal şeyi eline her alışında İğne'yi özlüyordu. Ama bu bir kılıçtı ve Arya onunla adam öldürebilirdi, bu yeterliydi.

Sessiz adımlarla yol kıvrımında yükselen büyük ve yaşlı söğüt ağacına gitti, çamurun ve çimenlerin içinde tek dizinin üstüne çöküp yere uzanan dalların arasına saklandı. *Siz eski tanrılar,* diye dua etti şarkıcının sesi giderek yaklaşırken, *siz ağaç tanrıları, beni saklayın ve bu adamın geçip gitmesine izin verin.* Sonra bir at kişnedi ve şarkı birdenbire kesildi. *Duydu,* diye düşündü Arya, *ama belki yalnızdır, değilse bile, bizim onlardan korktuğumuz gibi onlar da bizden korkar belki.*

"Duydun mu?" diye sordu bir erkek sesi. "Şu duvarın arkasında bir şey var derim."

"Evet," diye karşılık verdi ikinci bir ses, ilkinden daha kalındı. "Sence ne olabilir Yaycı?"

Demek iki kişiler. Arya dudağını ısırdı. Söğüt dalları yüzünden diz çöktüğü yerden adamları göremiyordu ama seslerini duyabiliyordu.

"Bir ayı." Üçüncü bir ses, yoksa yine ilk ses miydi?

"Bir ayıda çok et vardır," dedi kalın ses. "Aynı zamanda çok yağ, sonbahardayız. Doğru pişirirsen iyi bir yemek olur."

"Bir kurt olabilir. Belki de bir aslan."

"Dört ayaklı mı sence? Yoksa iki mi?"

"Bir şey fark etmez. Eder mi?"

"Bildiğim kadarıyla etmez. Yaycı, o kadar okla ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Birkaçını duvarın arkasına fırlatacağım. Orada saklanan şey her neyse hemen dışarı çıkacak, izle ve gör."

"Ya orada saklanan dürüst bir adamsa? Ya da göğsünde bebeği olan zavallı bir kadınsa?"

"Dürüst bir adam çıkar ve bize yüzünü gösterir. Sadece bir haydut sinsice saklanır."

“Evet, aynen öyle. O halde oklarını sal bakalım.”

Arya ayağa fırladı. *“Yapma!”* Adamlara kılıcını gösterdi. Üç kişi olduklarını gördü. *Sadece üç kişi.* Syrio üç kişiden fazlasıyla dövüşebilirdi, üstelik Arya’nın yanında onu destekleyecek Gendry ve Al Turta vardı. *Ama onlar çocuk, bunlar yetişkin adamlar.*

Adamlar yayandı, giysileri yolculuk lekeleriyle ve çamur benekleriyle doluydu. Şarkıcıyı, bir annenin bebeğini taşıyacağı şekilde göğsüne astığı arpından tanıdı Arya. Ufak tefek bir adamdı, görünüşüne bakılırsa elli yaşında olmalıydı; büyük bir ağzı, sert bir burnu ve seyrelmeye başlamış kahverengi saçları vardı. Rengi solmuş yeşil kıyafetlerinin orasına burasına deri yamalar dikilmişti. Beline bir tele dizilmiş atış bıçakları ve sırtına bir ormancı baltası asmıştı.

Şarkıcının yanındaki adam ondan en az otuz santim daha uzundu ve bir asker gibi görünüyordu. Çivili kılıç kemerine bir uzunkılıç ve bir hançer asılmıştı; yeleğine, üst üste bindirilmiş çelik halkalar dikilmişti ve başında siyah demirden yapılmış koni şekilli bir yarım miğfer vardı. Adamın dişleri çürüktü, kahverengi sakalı çalı gibiydi ama asıl dikkati çeken şey giydiği sarı cübbeydi. Cübbe kalın ve ağırdı, bazı yerlerinde çimen bazı yerlerinde kan lekeleri vardı, etekleri aşınmış ve sağ omzu geyik derisiyle yamalanmıştı; büyük cübbe, iri adamı devasa bir sarı kuş gibi gösteriyordu.

Üç kişinin sonuncusu, elindeki uzunyay kadar ince ama o kadar uzun olmayan bir delikanlıydı. Kızıl saçlı, çilli çocuk; çivili bir örgü zırh, uzun çizmeler ve parmaksız deri eldivenler giymişti. Sırtında bir sadak vardı. Delikanlının ördek tüyleriyle dengelenmiş oklarından altısı, küçük bir çit gibi toprağa saplanmış halde önünde duruyordu.

Üç adam, elinde kılıcıyla yolun ortasında duran Arya’ya baktı. Şarkıcı oklardan birini topraktan çekip çıkardı. “Delikanlı,” dedi, “canının yanmasını istemiyorsan o kılıcı bırak. Senin için fazla büyük, ayrıca, daha sen bizim yanımıza gelemeden Anguy bedenine üç ok birden saplar.”

“Yapamaz,” dedi Arya, “ve ben bir *kızım*.”

“Demek öylesin.” Şarkıcı eğildi. “Özrümü kabul et.”

“Yolunuza devam edin. Buradan geçip gidin ve yürürken şarkı söylemeye devam et ki nerede olduğunuzu bilelim. Uzaklaşıp bizi rahat bırakırsanız sizi öldürmem.”

Çilli yaycı güldü. “Lim, bizi öldürmeyecekmiş, duydun mu?”

“Duydum,” dedi Lim, kalın sesli iri askerdi.

“Çocuk,” dedi şarkıcı, “o kılıcı bırak, seni güvenli bir yere götürüp karnını doyuralım. Buralarda kurtlar, aslanlar ve daha kötü şeyler var. Küçük kızların yalnız başına dolaşabileceği yerler değil buralar.”

“O yalnız değil.” Gendry atının sırtında duvarın arkasından çıktı. Al Turta, Arya’nın atıyla birlikte onu takip ediyordu. Gendry, üstündeki örgü zırhı ve elindeki kılıcıyla neredeyse yetişkin ve tehlikeli bir erkek gibi görünüyordu. Al Turta, Al Turta gibi görünüyordu. “Onun söylediğini yapın ve bizi rahat bırakın,” diye uyardı Gendry.

“İki ve üç,” diye saydı şarkıcı, “bu kadar mısınız? Atlarınız da var, güzel atlar. Onları nereden çaldınız?”

“Onlar bizim.” Arya adamları dikkatle izliyordu. Şarkıcı konuşarak Arya’nın dikkatini dağıtıyordu ama asıl tehlikeli olan yaycıydı. *Eğer topraktan bir ok çekerse...*

“Dürüst insanlar gibi adınızı söyleyecek misiniz?” diye sordu şarkıcı çocuklara.

“Ben Al Turta,” dedi Al Turta hemen.

“Ah, ne güzel.” Şarkıcı gülümsedi. “Böyle lezzetli isimleri olan delikanlılarla her gün karşılaşmıyorum. Peki ya arkadaşlarının adları ne, Koyun Pirzolası ve Güvercin mi?”

Eyerinin üstünde oturan Gendry kaşlarını çattı. “Size neden adımı söyleyeyim? Ben sizin isimlerinizi duymadım.”

“Pekâlâ, Ben Yediçay’dan Tom, ama bana Yeditelli Tom derler ya da Yediler’in Tom’u. Bu kahverengi dişli büyük adamın adı Lim, Limoncübbeli’nin kısaltılmışı. Gördüğünüz gibi cübbesi sarı, Lim de biraz ekşidir. Ve şuradaki delikanlı da Anguy, biz ona Yaycı diyoruz.”

Arya’nın söğüt dallarının arasından duyduğu kalın sesiyle, “Şimdi, siz kimsiniz?” diye sordu Lim.

Arya gerçek adını öyle kolayca açıklamak niyetinde değildi. “İstersen Güvercin olsun,” dedi. “Umurumda değil.”

İri adam güldü. “Kılıcı olan minik bir güvercin,” dedi. “İşte sık sık karşılaşamayacağın bir şey.”

“Ben Boğa,” dedi Gendry liderliği Arya’dan alarak. Boğa’yı Koyun Pirzolası’na tercih ettiği için onu suçlayamazdı Arya.

Yeditelli Tom arpını çaldı. “Al Turta, Güvercin ve Boğa. Lord Bolton’ın mutfağından kaçtınız değil mi?”

“Nereden bildin?” diye sordu Arya huzursuzca.

“Göğsünde onun armasını taşıyorsun ufaklık.”

Arya bir an için bunu unutmuştu. Pelerinin altında hâlâ uşak kıyafetleri vardı. Dehşet Kalesi'nin derisi yüzülmüş adamı kıyafetinin göğsüne işlenmişti. "Bana ufaklık deme!"

"Neden olmasın?" dedi Lim. "Yeterince ufaksın."

"Eskisinden daha büyüğüm. Ben *çocuk* değilim." Çocuklar insan öldürmezdi ve Arya öldürmüştü.

"Bunu görebiliyorum Güvercin. Eğer Bolton'a aitseniz hiçbiriniz çocuk değilsiniz."

"Asla onun olmadık." Al Turta ne zaman susması gerektiğini hiç bilmiyordu. "Biz, o gelmeden önce Harrenhal'daydık. Hepsi bu."

"O halde aslan yavrularısınız, öyle mi?" dedi Tom.

"Onların da değiliz. Biz kimsenin adamı değiliz. Siz kimin adamlarısınız?"

"Biz kralın adamlarıyız," dedi Yaycı Anguy.

Arya kaşlarını çattı. "Hangi kral?"

"Kral Robert," dedi sarı cübbeli Lim.

"O yaşlı sarhoş mu?" dedi Gendry yüzünü ekşiterek. "O öldü, bir yaban domuzu onu öldürdü, bunu herkes biliyor."

"Evet delikanlı," dedi Yeditelli Tom, "ve kederimiz büyük." Arpından hüzünlü bir akor çıkardı.

Arya, bu insanların kralın adamları olduğuna inanmıyordu. Bu perişan halleriyle daha çok haydut gibi görünüyorlardı. Atları bile yoktu. Kralın adamlarının atları olurdu.

Ama Al Turta heyecanla öttü. "Nehirova'yı arıyoruz," dedi. "Daha kaç günlük yol var, biliyor musunuz?"

Arya çocuğu öldürebilirdi. "Sessiz ol, yoksa o kocaman aptal ağzını taşla doldururum."

"Nehirova nehrin yukarısında, çok uzakta," dedi Tom. "Uzun ve açlık dolu bir yol. Yola düşmeden önce sıcak bir yemek yemek istersiniz belki? Biraz ileride birkaç arkadaşımızın işlettiği bir han var. Birbirimizle dövüşeceğimize biraz bira ve bir parça ekmek paylaşabiliriz."

"Bir han?" Sıcak bir kap yemek düşüncesi Arya'nın midesini guruldatmıştı ama Tom denen bu adama güvenmiyordu. Sana arkadaşça davranan herkes gerçekten arkadaşın değildi. "Yakınlarda mı dedin?"

"Nehrin yukarısına doğru iki mil uzakta," dedi Tom. "En fazla bir fersah."

Gendry de en az Arya kadar kuşkulu görünüyordu. “Birkaç arkadaş derken ne demek istiyorsun?” diye sordu şüpheyle.

“Arkadaşlar. Arkadaşın ne olduğunu unuttun mu?”

“Hancının adı Sharna,” dedi Tom. “Keskin bir dili ve ateşli gözleri vardır ama iyi kalplidir ve küçük kızları sever.”

“Ben küçük bir kız değilim,” dedi Arya öfkeyle. “Başka kim var? *Arkadaşlar,* dedin.”

“Sharna’nın kocası ve yanlarına aldıkları öksüz bir delikanlı. Size zarar vermezler. İçecek kadar büyüksen biraları var. Taze ekmek ve belki bir parça da et.” Tom kulübeye doğru baktı. “Ve ayrıca Yaşlı Pate’in bahçesinden çaldıklarınız.”

“Biz asla çalmayız,” dedi Arya.

“Sen Yaşlı Pate’in kızı mısın o halde? Kız kardeşi? Karısı? Bana yalan söyleme Güvercin. Yaşlı Pate’i kendi ellerimle gömdüm, tam da saklandığın söğüdün altına ve sen ona hiç benzemiyorsun.” Arpından hüzünlü bir ses çıkardı. “Bu geçtiğimiz yılda pek çok iyi adam gömdük ama seni gömmeyi arzu etmeyiz, arpımın üstüne yemin ederim. Yaycı, göster ona.”

Yaycının elleri Arya’nın inanamayacağı bir hızla hareket etti. Ok, Arya’nın kulağının bir santim yakınından tıslayarak geçti ve arkasındaki söğüt ağacının gövdesine saplandı. Delikanlı o esnada yeni bir ok çekip yayını germişti bile. Arya, Syrio’nun *yılan kadar hızlı ve yaz ipeği kadar yumuşak* derken ne demek istediğini anladığını sanıyordu ama şimdi biliyordu ki anlamamıştı. Ağaca saplanan ok bir arı gibi vızıldıyordu. “Iskaladın,” dedi Arya delikanlıya.

“Iskaladığımı düşünüyorsan aptalsın,” dedi Anguy. “Oklar ben nereye gönderirsem oraya gider.”

“Aynen öyle,” dedi Lim Limoncübbeli.

Yaycıyla Arya’nın kılıcının arasında on iki adım vardı. *Hiç şansımız yok,* diye düşündü Arya, delikanlınınki gibi bir yaya ve onu kullanacak kabiliyete sahip olmak isterdi. Ağır uzunkılıcını, ucu yere değene kadar aşağı indirdi. “Gelip şu hana bir bakacağız,” dedi yüreğindeki endişeyi cesur sözlerinin arkasına saklamaya çalışarak. “Siz önden yürüyün, biz arkanızda at süreceğiz, böylece ne yaptığınızı görebiliriz.”

Yeditelli Tom derin bir reverans yaptı. “Önde, arkada, fark etmez. Gelin beyler, onlara yolu gösterelim. Anguy, şu okları topraktan çıkar, onlara ihtiyacımız olmayacak.”

Arya kılıcını kınına soktu ve üç yabancıyla arasındaki mesafeyi koruyarak yolun karşısına geçip atlarının sırtında oturan arkadaşlarının yanına gitti. “Al Turta, şu kabakları al,” dedi eyerine tırmanırken. “Havuçları da.”

Al Turta bu sefer itiraz etmedi. Arya’nın istediği gibi yola koyuldular; derin tekerlek izleriyle dolu yolda, yayan yabancıların on iki arşın arkasında atlarını sürdüler. Ama çok zaman geçmeden, her nasıl olduysa yabancıların tepesindeydiler. Yeditelli Tom ağır ağır yürüyor ve arpını çalıyordu. “Hiç şarkı biliyor musunuz?” diye sordu. “Birlikte şarkı söyleyebileceğim birileri olsun isterdim. Lim melodileri tutturamıyor ve bizim yaycı delikanlımız da sadece yürüyüş marşları biliyor, hepsi de yüz kıta uzunluğunda.”

“Biz yürüyüşlerde gerçek şarkılar söyleriz,” dedi Anguy sakince.

“Şarkı söylemek çok *aptalca,*” dedi Arya. “Şarkı söylerken gürültü çıkıyor. Geldiğinizi çok uzaktan duyduk. Sizi öldürebilirdik.”

Tom’un gülümsemesi adamın aynı fikirde olmadığını anlatıyordu. “Dudağında bir şarkıyla ölmekten daha kötü şeyler var.”

“Bu çevrede kurtlar ya da aslanlar olsaydı bilirdik,” diye homurdandı Lim. “Bu bizim ormanımız.”

“Orada olduğumuzu bilmiyordunuz,” dedi Gendry.

“Bak delikanlı, bundan çok emin olmamalısın. İnsan söylediğinden fazlasını bilir bazen.”

Al Turta eyerinde kıpırdandı. “Ayı hakkındaki şarkıyı biliyorum,” dedi, “en azından bir kısmını.”

Tom, parmaklarını arpın tellerinden geçirdi. “O halde duyalım turtacı çocuk.” Başını geri atıp söylemeye başladı. *“Bir ayı vardı, bir ayı, bir ayı! Baştan ayağa karaydı ve kıllarla kaplıydı...”*

Al Turta hevesle şarkıya katıldı, hatta kafiyeler geldiğinde eyerinin üstünde biraz zıplıyordu bile. Arya aşkınlıkla Al Turta’ya bakıyordu. Güzel bir sesi vardı ve iyi söylüyordu. *Bugüne kadar hamur işlerinden başka hiçbir şeyi iyi yapamamıştı,* diye düşündü Arya kendi kendine.

İlerideki küçük dere Üç Dişli Mızrak’a akıyordu. Dereyi geçerlerken, söyledikleri şarkı yüzünden sazlıkların arasından bir ördek havalandı. Anguy durdu, yayını kaldırdı, bir ok saldı ve yayını indirdi. Ördek kıyıya yakın bir sığlığa düştü. Lim sarı cübbesini çıkardı, ördeği almak için diz boyuna gelen suya girdi, attığı her adımda şikâyet ediyordu. Suyun içinde küfürler ederek yürüyen Lim’i izlerken, “Sence Sharna’nın kilerinde limon

var mıdır?" diye sordu Anguy, Tom'a. "Bir keresinde Dornelu bir kız bana limonlu ördek pişirmişti." Delikanlının sesinde özlem vardı.

Dereyi geçtiklerinde Tom ve Al Turta şarkıya kaldıkları yerden devam ettiler. Ördek, Lim'in sarı cübbesinin altındaki kılıç kemerinden sarkıyordu. Şarkı her nasılsa yolu kısaltmıştı sanki. Han, Üç Dişli Mızrak'ın geniş bir açıyla kuzeye döndüğü kıyıda karşılarına çıktığında aradan çok vakit geçmemişti. Hana yaklaşırlarken Arya kısık gözlerle binayı inceledi, hanın bir haydut yatağı gibi *görünmediğini* kabul etmek zorundaydı; hoş bir mekâna benziyordu, beyaz badanalı üst katı, damtaşından çatısı ve üzerinden duman tüten bacasıyla bir ev gibiydi hatta. Ahırlar ve diğer dış binalar hanı çevreliyordu, arka tarafında bir çardak, elma ağaçları ve küçük bir bahçe vardı. Han kendi iskelesine bile sahipti ve...

"Gendry," diye seslendi Arya, sesi alçak ve heyecanlıydı. "Bir tekne var. Yolun geri kalanını, Nehirova'ya kadar nehirden gidebiliriz. At sürmekten daha hızlı olur sanırım."

Gendry tereddütlü görünüyordu. "Daha önce tekne yüzdürdün mü?"

"Yelkeni çekiyorsun ve rüzgâr tekneyi itiyor," dedi Arya.

"Ya rüzgâr yanlış yöne eserse?"

"O zaman kürek çekiyorsun."

"Akıntıya karşı?" Gendry kaşlarını çattı. "Bu çok yavaş olmaz mı? Peki ya tekne devrilir de suya düşersek? Hem bu tekne bizim değil, hanın teknesi."

Onu alabiliriz. Arya dudağını ısırdı ve hiçbir şey söylemedi. Ahırların önünde atlarından indiler. Ortada hiç at yoktu ama Arya bölmelerin çoğunda taze gübre olduğunu fark etti. "Birimiz atlara göz kulak olmalıyız," dedi ihtiyatlı bir şekilde.

Tom onu duymuştu. "Buna gerek yok Güvercin. Gelip yemek yiyin. Atlarınız yeterince güvende olacak."

"Ben kalırım," dedi Gendry şarkıcıyı duymazdan gelerek. "Yemeğini yedikten sonra gelip beni alırsın."

Arya başıyla onaylayarak Lim'le Al Turta'nın peşine düştü. Kılıcı hâlâ sırtındaki kının içindeydi ve içeride karşılaşacaklarından hoşlanmama ihtimaline karşı elini Roose Bolton'dan çaldığı hançerin kabzasından ayırmıyordu.

Hanın kapısının üstündeki tabelada diz çökmüş yaşlı bir kralın resmi vardı. İçerideki ortak salonda; çok uzun boylu, çirkin, tokmak çeneli, gözleri öfkeyle parlayan bir kadın, ellerini kalçalarına koymuş duruyordu.

“Orada öyle dikilme delikanlı,” diye çıkıştı. “Yoksa kız mısın? Her neysen, kapımı tutuyorsun. Ya içeri gir ya dışarı çık. Lim, sana yerler hakkında ne söylemiştim? Çamur içindesin.”

“Bir ördek vurduk.” Lim, ördeği bir barış sancağı gibi salladı.

Kadın ördeği Lim’in elinden kaptı. “Anguy bir ördek vurdu demek istiyorsun herhalde. Çizmelerini çıkar, sağır mısın, yoksa sadece aptal mı?” Kadın arkasına döndü. *“Koca!”* diye bağırdı yüksek sesle. “Buraya gel. Delikanlılar döndü. *Koca!*”

Üstünde lekeli bir önlük olan adam homurdanarak kiler merdivenlerinden geldi. Kadından bir baş kısaydı, yüzü yumru yumruydu ve sarımsı cildinde çiçek hastalığı izleri vardı. “Buradayım kadın, bağırmayı kes. Yine ne oldu?”

“Şunu as,” dedi kadın ördeği adama verirken.

Anguy ayaklarını yere sürttü. “Onu yiyebileceğimizi düşünmüştük Sharna. Limonla. Eğer varsa.”

“Limon. Limonu nereden bulacağız? Burası sana Dorne gibi mi görünüyor, seni çilli aptal? Neden arkadaki limon ağaçlarına gidip bizim için bir kile limon toplamıyorsun? Biraz zeytin ve nar da topla.” Sharna parmağını delikanlıya doğrulttu. “Eğer istersen ördeği Lim’in cübbesiyle pişirebilirim sanırım ama birkaç gün bekletmeden olmaz. Tavşan yiyeceksiniz ya da hiç yemeyeceksiniz. Çok acıktıysanız şişte tavşan en hızlısı olur. Belki de yahnisini tercih edersiniz, bira ve soğanla pişirilmiş.”

Arya tavşanın tadını alıyordu neredeyse. “Hiç sikkemiz yok ama biraz kabak ve havuç getirdik, takas edebiliriz.”

“Öyle mi? Nerede bu sebzeler?”

“Al Turta, ona kabakları ver,” dedi Arya ve çocuk onun dediğini yaptı; bununla beraber, Rorge, Isırık ya da Vargo Hoat’muş gibi temkinle yaklaşmıştı kadına.

Kadın sebzeleri yakından inceledi, Al Turta’yı daha da yakından. “Peki şu *Al Turta* nerede?”

“Burada. Benim. O benim adım. Ve bu da... ah... Güvercin.”

“Benim çatımın altında değil. Ben konuklarıma ve yemeklerime farklı isimler veririm ki onları birbirinden ayırt edebileyim. Koca!”

Koca dışarı çıkmıştı ama kadının bağırmasıyla aceleyle geri döndü. “Ördek asıldı. Şimdi ne var kadın?”

“Şu sebzeleri yıka,” diye emretti kadın. “Diğerleriniz, ben tavşanları pişirirken oturun. Delikanlı size içecek getirecek.” Uzun burnunun altından

Arya'yla Al Turta'ya baktı. "Çocuklara bira servis etmek gibi bir alışkanlığım yok ama elma suyu bitti, sağılacak inek yok ve akıntıyla sürüklenen ölü adamlar yüzünden nehir suyunda savaş tadı var. Size, içi ölü sineklerle dolu bir kupa çorba versem içer misiniz?"

"Arry içer," dedi Al Turta. "Güvercin demek istedim."

"Lim de içer," dedi Anguy sinsi bir gülümsemeyle.

"Lim'i boş ver," dedi Sharna. "Herkes için bira." Dönüp mutfağa doğru gitti.

Lim sarı cübbesini bir kancaya asarken Anguy ve Yeditelli Tom şöminenin yanında bir masaya oturdular. Al Turta kapının yanındaki sıraya külçe gibi çöktü, Arya da onun yanına sıkıştı.

Tom arpını eline aldı. *"Orman yolunda yalnız bir in,"* diye söylemeye başladı, arpın tellerinden sözlere uygun tınılar çıkarıyordu. *"Hancının karısı bir kurbağa kadar çirkin."*

"Kes şunu yoksa tavşan yiyemeyeceksin," diye uyardı Lim şarkıcıyı. "Sharna'nın nasıl olduğunu bilirsin."

Arya, Al Turta'ya doğru iyice eğildi. "Bir tekne yüzdürebilir misin?" diye sordu. Al Turta cevap veremeden, on beş ya da on altı yaşlarında bir çocuk elinde bira kupalarıyla geldi. Al Turta büyük bir ciddiyetle kendi kupasını iki elinin arasına aldı ve bir yudum içtikten sonra Arya'nın o güne kadar gördüğü en büyük gülümsemesiyle gülümsedi. "Bira," diye fısıldadı, "ve *tavşan.*"

"Pekâlâ, Majesteleri'ne," diye bağırdı Yaycı Anguy kupasını neşeyle havaya kaldırırken. "Yedi, kralı korusun!"

"On ikisini birden," diye mırıldandı Lim Limoncübbeli. Birasını içti ve ağzındaki köpükleri elinin tersiyle sildi.

Koca, gürültülü bir şekilde ön kapıdan içeri girdi, önlüğü yıkanmış sebzelerle doluydu. "Ahırda yabancı atlar var," diye duyurdu içeridekiler bundan habersizmiş gibi.

"Evet," dedi Tom arpını kenara bırakırken, "üstelik verdiğin üç attan daha iyiler."

Koca, rahatsız olmuş bir şekilde sebzeleri masaya bıraktı. "Onları vermedim, iyi bir fiyata sattım ve üstüne bir de tekne aldım. Her neyse, sizin hayvanları geri almanız gerekiyordu."

Haydut olduklarını biliyordum, diye düşündü Arya konuşmaları dinlerken. Hançerinin kabzasına dokunmak ve hâlâ orada durduğundan

emin olmak için elini masanın altına soktu. *Bizi soymaya kalkışırlarsa pişman olurlar.*

“Yolumuza hiç çıkmadılar,” dedi Lim.

“Ama onları gönderdim. Sarhoştunuz ya da uyuyordunuz.”

“Biz? Sarhoş?” Tom büyük bir yudum bira içti. “Asla.”

“Onların işini sen de bitirebilirdin,” dedi Lim, Koca’ya.

“Ne, yanımda çocuktan başka kimse yokken mi? Sana iki kez söyledim, yaşlı kadın Fern’in doğumuna yardım etmek için Kuzu Yaylası’ndaydı. Zavallı kızın karnına o piçi koyan sizden biri değildi sanki.” Adam öfkeli gözlerle Tom’a baktı. “Ve sen, bahse girerim ki arpınla bütün hüzünlü şarkıları çalmışsındır, sırf zavallı Fern iç çamaşırlarını çıkarsın diye.”

“Eğer bir şarkı, bir kıza, kıyafetlerini çıkarmak ve güneşin ılık öpüşlerini teninde hissetmek isteği veriyorsa, bu şarkıcının suçu mu?” diye sordu Tom. “Ayrıca kız Anguy’dan hoşlanmıştı. ‘Yayına dokunabilir miyim?’ diye sorduğunu duydum. ‘Ahhh, çok sert ve pürüzsüzmüş. Bir kez çekebilir miyim, ne dersin?’”

Koca homurdandı. “Sen ya da Anguy, hanginiz olduğu fark etmez. Atlar konusunda benim kadar suçlusunuz. Üç kişi olduklarını söylemiştim. Tek başına bir adam üç kişiye karşı ne yapabilir?”

“Üç,” dedi Lim aşağılar gibi, “ama biri kadındı, diğeri de zincire vuruluydu, kendin söyledin.”

Koca yüzünü buruşturdu. “Erkek gibi giyinmiş *iri* bir kadındı. Ve zincirli olan... onun gözlerindeki bakışı hiç beğenmedim.”

Anguy bira kupasının üzerinden gülümsedi. “Ben bir adamın bakışlarından hoşlanmadığımda gözlerinden birine bir ok saplıyorum.”

Arya, kulağının dibinden geçen oku hatırladı. Ok atabilmek isterdi.

Koca etkilenmemişti. “Büyüklerin konuşurken sessiz ol. Biranı iç ve diline dikkat et yoksa seni yaşlı kadına kaşıkla dövdürürüm.”

“Büyüklerim çok fazla konuşuyor ve biramı içmek için senden izin alacak değilim.” Delikanlı söylediğini kanıtlamak için büyük bir yudum bira içti.

Arya da aynı şeyi yaptı. Derelerden, su birikintilerinden ve çamurlu Üç Dişli Mızrak’tan içtikleriyle geçen onca günden sonra, biranın tadı bir zamanlar babasının izin verdiği küçük şarap yudumları kadar lezzetliydi. Mutfaktan ağzını sulandıran kokular geliyordu ama Arya’nın düşünceleri hâlâ dışarıdaki tekneyle doluydu. *Tekneyi yüzdürmek onu çalmaktan daha zor olacak. Herkes uyuyana kadar beklersek...*

Servisçi çocuk yuvarlak ekmek somunlarıyla birlikte tekrar göründü. Arya somundan bir parça koparıp iştahla yemeye koyuldu. Çiğnemesi zordu gerçi; ekmek fazla kalındı, yumru yumruydu ve altı yanmıştı.

Al Turta ekmeğin tadına bakar bakmaz yüzünü buruşturdu. "Bu ekmek kötü," dedi. "Hem yanık hem de sert."

"Suyuna banacak bir yahniyle birlikte daha iyi oluyor," dedi Lim.

"Hayır olmuyor," dedi Anguy, "ama dişini kırma ihtimalin azalıyor."

"İster yersin, ister aç gidersin," dedi Koca. "Bir fırıncı gibi mi görünüyorum? Seni daha iyisini yaparken görmek isterdim."

"Ben yapabilirdim," dedi Al Turta. "Çok kolay. Hamuru fazla yoğurmuşsun, bu yüzden sert olmuş." Birasından bir yudum aldı ve sevgi dolu bir şekilde ekmeklerden, turtalardan, keklerden ve sevdiği her şeyden bahsetmeye başladı. Arya gözlerini devirdi.

Tom gelip Arya'nın karşısına oturdu. "Güvercin," dedi, "ya da Arry ya da gerçek adın her ne ise, bu senin için." Adam, Arya'yla arasındaki ahşap masanın üstüne kirli bir parşömen parçası koydu.

Arya şüphe dolu gözlerle parşömene baktı. "Ne bu?"

"Üç altın ejderha. Atlarını satın almamız gerekiyor."

Arya ihtiyatlı bir şekilde adama baktı. "Onlar *bizim* atlarımız."

"Onları kendiniz için çaldınız demek bu, öyle mi? Bunda utanılacak bir şey yok kızım. Savaş pek çok dürüst insanı hırsız yaptı." Tom parmağın ucuyla parşömenin üstüne vurdu. "Sana iyi bir fiyat ödüyorum. Doğruyu söylemek gerekirse herhangi bir atın ederinden çok daha fazlasını."

Al Turta parşömeni kapıp açtı. "Altın filan yok," diye şikâyet etti yüksek sesle. "Sadece yazılar var."

"Evet," dedi Tom, "ve bunun için üzgünüm. Ama savaştan sonra bu senedi ödeyeceğiz, kralın bir adamı olarak söz veriyorum."

Arya sandalyesini geri itip ayağa kalktı. "Siz kralın adamları değilsiniz, siz hırsızsınız."

"Gerçek bir hırsızla karşılaşmış olsaydın onların ödeme yapmadığını bilirdin, kâğıtla olsa bile. Atlarınızı kendimiz için istemiyoruz çocuk, diyarın iyiliği için istiyoruz, daha hızlı hareket edip icap ettiği kadar dövüşebilmek için. Kralın dövüşlerini. Kralı inkâr mı edeceksin?"

Herkes Arya'yı izliyordu; Yaycı, Lim, hilekâr gözleri ve sarı yüzüyle Koca. Hatta mutfak kapısından kısık gözlerle bakan Sharna. *Ben ne söylersem söyleyeyim atlarımızı alacaklar,* diye düşündü Arya. *Nehirova'ya kadar yürümek zorunda kalacağız, eğer...* "Biz kâğıt istemiyoruz," dedi Al

Turta'nın eline vurup parşömeni yere düşürürken. "Dışarıdaki tekne karşılığında atlarımızı alabilirsiniz. Ama yalnızca tekneyi nasıl kullanacağımızı gösterirseniz."

Yeditelli Tom bir an için Arya'ya baktı, geniş ağzı acıklı ve alaycı bir gülümsemeyle çarpıldı. Yüksek sesle güldü. Anguy da ona katıldı, sonra hepsi birden gülüyordu; Lim Limoncübbeli, Sharna, Koca ve hatta bir arbaletle birlikte fıçıların arkasından çıkan servisçi çocuk. Arya onlara bağırmak istedi ama bunun yerine gülümsemeye başladı...

"Süvariler!" Gendry'nin sesi telaştan tizleşmişti. Kapı gürültüyle açıldı ve Gendry oradaydı. *"Askerler,"* dedi nefes nefese. "Nehir yolundan geliyorlar, on iki adam."

Al Turta bira kadehini devirerek ayağa sıçradı ama Tom ve diğerleri hiç huzursuz olmamışlardı. "Bu kadar iyi bir birayı yere dökmek için sebep yok," dedi Sharna. "Yerine otur ve sakinleş çocuk, tavşanlar geliyor. Sen de otur küçük kız. Size ne zarar verildiyse artık bitti, sona erdi ve artık kralın adamlarının yanındasınız. Sizi elimizden gelen en iyi şekilde koruyacağız."

Arya'nın tek cevabı omzunun üzerinden kılıcına uzanmak oldu ama kılıcı daha yarısına kadar çekemeden Lim bileğini yakaladı. "Bu kadar saçmalık yeter," dedi, Arya'nın kolunu, eli açılana kadar büktü. Adamın parmakları nasırlarla sertleşmişti ve korkutucu şekilde güçlüydü. *Yine!* diye düşündü Arya. *Yine aynı şey oluyor, tıpkı köyde olduğu gibi; Chiswyk'le, Raff'le, Yürüyen Dağ'la olduğu gibi.* Bu adamlar Arya'nın kılıcını çalacak ve onu tekrar bir fareye dönüştüreceklerdi. Serbest eliyle sıkı sıkı kavradığı bira kupasını Lim'in yüzüne savurdu. Bira adamın kafasına dökülüp gözlerinin içine aktı. Arya adamın burnunun kırıldığını duydu ve fışkıran kanı gördü. Lim bir çığlık atarak ellerini yüzüne götürdüğünde Arya serbest kaldı. *"Kaçın!"* diye bağırdı doğrulurken.

Ama Lim bir kez daha Arya'nın tepesindeydi, adamın uzun bacaklarının tek adımı Arya'nın üç adımına denkti. Arya kıvranıp tekmeledi ama yüzünden kanlar akan Lim hiç zorlanmadan Arya'yı ayağından yakalayıp havada sallandırdı.

"Kes şunu seni küçük aptal," diye bağırdı adam Arya'yı ileri geri silkelerken. "Kes artık!" Gendry, Arya'ya yardım etmek için hareketlendi ama Yeditelli Tom elinde bir hançerle delikanlının önüne çıktı.

Artık kaçmak için çok geçti. Arya dışarıdaki atların ve adamların sesini duyabiliyordu. Bir an sonra hanın açık kapısından içeri, kasılarak yürüyen bir adam girdi; Lim'den bile iri bir Tyroshluydu, uçları yeşile boyanmış

kabarık sakalları grileşmeye başlamıştı. Adamın arkasından bir çift arbaletçi geldi, aralarındaki yaralı adamın yürümesine yardım ediyorlardı, onların ardından diğerleri...

Arya'nın o güne kadar gördüğü en perişan kıyafetli gruptu bu ama taşıdıkları kılıçların, baltaların ve yayların perişan bir tarafı yoktu. Adamlardan birkaçı içeri girerken Arya'yı meraklı gözlerle süzdü ama kimse tek kelime etmedi. Paslı bir miğfer takan tek gözlü bir adam havayı koklayıp sırıttı, sarı kafalı bir yaycı bağırarak bira istedi. Onlardan sonra aslan süslü miğferi olan bir mızrakçı geldi, sakat bir yaşlı adam, Braavoslu bir paralı asker, bir...

"Harwin?" diye fısıldadı Arya. *Oydu!* O sakalın ve karmakarışık saçların altındaki yüz Hullen'ın oğluna aitti; eskiden Arya'nın midillisini avluda yürüten, Jon ve Robb'la birlikte talim yapan ve ziyafet günlerinde bol bol içen Harwin'e. Daha zayıftı, bir şekilde daha sertti. Kışyarı'ndayken sakalı yoktu ama oydu... Arya'nın babasının adamı. *"Harwin!"* Arya, Lim'in çelik ellerinden kurtulmaya çalışarak kendini öne attı. "Benim," diye bağırdı. "Harwin, benim. Beni tanımadın mı?" Gözleri yaşla doldu ve kendini bebek gibi ağlarken buldu Arya, aptal bir kız çocuğu gibi ağlarken. "Harwin, *benim!*"

Harwin'in gözleri, Arya'nın yüzünden, yeleğe işlenmiş derisi yüzülmüş adama indi. "Beni nereden tanıyorsun?" diye sordu kaşlarını şüpheyle çatarak. "Derisi yüzülmüş adam... sen kimsin? Sülük lorduna hizmet eden bir delikanlı mı?"

Arya bir an için nasıl cevap vereceğini bilemedi. Çok fazla adı vardı. Arya Stark'ı sadece hayal mi etmişti? "Ben bir kızım," dedi içini çekerek. "Lord Bolton'ın kadeh taşıyıcısıydım ama o beni Keçi'ye bırakacaktı, ben de Gendry ve Al Turta'yla birlikte kaçtım. Beni tanımak *zorundasın!* Eskiden benim midillimi yürütürdün, ben küçükken."

Harwin'in gözleri kocaman oldu. "Tanrılar merhamet edin," dedi boğuk bir sesle. "Arya Ayakaltı? Lim, onu bırak."

"Burnumu kırdı." Lim, Arya'yı bir çuval gibi yere bıraktı. "Yedi cehennem, bu kız da kim oluyor?"

"El'in kızı." Harwin, Arya'nın önünde diz çöktü. "Kışyarı'nın Arya Stark'ı."

Catelyn

Robb. Barınaklardan gelen gürültüyü duyduğu anda anlamıştı Catelyn.

Oğlu Nehirova'ya dönmüştü ve Boz Rüzgâr onunla birlikteydi. Gri ulu kurdun yalnızca kokusu bile tazıların çılgınca havlayıp ulumasına yetiyordu. *Bana gelecek*, diye düşündü Catelyn, bunu biliyordu. Edmure ilk ziyaretinden sonra bir daha gelmemişti; günlerini Marq Piper ve Patrek Mallister'la birlikte, Kafiyeci Rymund'ın Taş Değirmen hakkında yazdığı satırları dinleyerek geçirmeyi tercih etmişti. *Ama Robb, Edmure değil. Robb beni görecek.*

Günlerdir yağmur yağıyordu, yoğun şekilde düşen soğuk ve gri damlalar Catelyn'in ruh haline çok uygundu. Lord Hoster geçen her günle birlikte biraz daha zayıf düşüyor ve zihni biraz daha bulanıyordu, artık sadece, "Papatya," diye mırıldanmak ve af dilenmek için uyanıyordu. Edmure ablasından uzak duruyordu ve Sör Desmond Grell, bundan mutsuz oluyormuş gibi görünse de, Catelyn'e hâlâ kale içinde dolaşma özgürlüğü vermemişti. Sör Robin Ryger ve adamlarının, ayakları yorgun ve kemiklerine kadar ıslanmış halde geri gelmesi Catelyn'in ruhunu aydınlatan tek şey olmuştu. Görünüşe göre yürüyerek dönmüşlerdi. Kral Katili bir şekilde Sör Robin'in kadırgasını batırmayı ve kaçmayı başarmıştı; Üstat Vyman, Catelyn'e gizlice söylemişti bunu. Catelyn, Sör Robin'le konuşup neler olduğunu ayrıntılarıyla öğrenmek istemişti ama isteği reddedilmişti.

Yanlış olan bir şey daha vardı. Kardeşinin döndüğü gün, tartışmalarından birkaç saat sonra, Catelyn avludan gelen öfkeli sesler duymuştu. Neler olduğuna bakmak için çatıya çıktığında kalenin ana kapısının yanında toplanan adamları görmüştü. Eyerlenmiş ve dizgin vurulmuş atlar ahırlardan çıkarılıyordu. Bağrışmalar da vardı ama Catelyn kelimeleri seçemeyecek kadar uzaktaydı. Robb'un beyaz sancaklarından biri yerdeydi, şövalyelerden biri atını çevirmiş ve hayvanı kapıya doğru koştururken ulu kurdu ezmişti. Diğer adamların çoğu da aynı şeyi yapmıştı. *Bunlar geçitlerde Edmure'la birlikte dövüşen adamlar*, diye düşünmüştü Catelyn. *Onları ne bu kadar öfkelendirmiş olabilir? Kardeşim onlara bir hakarette mi bulundu, onları bir şekilde gücendirdi mi?* Catelyn, onunla birlikte Acı Köprü'ye ve Fırtına Burnu'na yolculuk eden Sör Perwyn Frey'i

ve onun piç kardeşi Martyn Nehir'i gördüğünü düşünmüştü ama baktığı yerden emin olmak zordu. Kırka yakın adam kale kapısından çıkıp gitmişti, amaç neydi bilmiyordu Catelyn.

Adamlar geri dönmemişti. Üstat Vyman adamların kim olduğunu, nereye gittiğini ya da onları neyin bu kadar sinirlendirdiğini Catelyn'e söylememişti. "Babanızı görmek için buradayım, sadece bunun için leydim," demişti üstat. "Kardeşiniz kısa zaman içinde Nehirova Lordu olacak. Bilmenizi istediği kadarını size o anlatmalı."

Ama Robb batıdan dönmüştü artık, zaferle dönmüştü. *Beni affedecek,* dedi Catelyn kendine. *Beni affetmek zorunda, o benim oğlum, Arya ve Sansa benim olduğu kadar onun da kanı. Oğlum beni bu odadan kurtaracak ve ben neler olduğunu öğreneceğim.*

Sör Desmond onu almaya geldiğinde Catelyn banyosunu yapmış, giyinmiş ve kestane rengi saçlarını taramıştı. "Kral Robb batıdan döndü leydim," dedi şövalye, "Büyük Salon'da ona katılmanızı emrediyor."

Catelyn'in hayalini kurduğu ve gelmesinden korktuğu andı bu. *İki oğul kaybettim, yoksa üç mü?* Birazdan öğrenecekti.

İçeri girdiklerinde salon kalabalıktı. Bütün gözler yüksek platformdaydı ama Catelyn insanları sırtından tanıyordu: Leydi Mormont'un yamalı örgü zırhı, salondaki bütün kafalara yukarıdan bakan İri Jon ve oğlu, miğferini kolunun altında taşıyan beyaz saçlı Lord John Mallister, kuzgun tüylerinden yapılmış gösterişli peleriniyle Tytos Blackwood... *Bu adamların yarısı beni şimdi asmak isteyecek. Diğer yarısı sadece gözlerini kaçıracak.* Catelyn birinin eksik olduğu hissiyle rahatsızdı.

Robb yüksek platformda ayaktaydı. *Artık bir çocuk değil,* diye fark etti Catelyn acıyla. *Artık on altı yaşında, yetişkin bir adam. Ona bir bak.* Savaş, Robb'un yüzündeki bütün yumuşaklığı eritmiş, onu katı ve güçlü kılmıştı. Robb sakallarını kesmişti ama kızıl saçları omuzlarına dökülüyordu. Son yağmurlar örgü zırhını paslandırmış, beyaz pelerininin ve cübbesinin üstünde kahverengi lekeler bırakmıştı. Belki de lekeler kandı. Başında demir ve bronzdan yapılmış kılıçlı tacı vardı. *Tacı daha rahat taşıyor artık. Onu bir kral gibi taşıyor.*

Kalabalık platformun hemen altında duran Edmure, kazandığı zafer Robb tarafından övülürken başını mütevazı bir tavırla öne eğmişti. "...Taş Değirmen asla unutulmamalı. Lord Tywin'in Stannis'le dövüşmek üzere kaçmasına şaşırmayın. Hem kuzeyli hem de nehirli adamlardan payına düşeni aldı." Salondan onay dolu bağrışmalar ve kahkahalar yükseldi fakat

Robb sessizlik sağlamak için elini kaldırdı. “Ama hata yapmayın. Lannisterlar tekrar yürüyecek ve krallık sağlama alınana kadar kazanılması gereken başka mücadeleler olacak.”

İri Jon kükredi, *“Kuzey Kralı!”* ve çelik eldivenli yumruğunu havaya kaldırdı. Nehir lordları bağırarak cevap verdi, *“Üç Dişli Mızrak Kralı!”* Büyük Salon göğüslere indirilen yumruklarla ve yere vurulan ayaklarla inledi.

O karmaşanın içinde sadece birkaç adam Catelyn’le Sör Desmond’ı fark etmişti ama dirsekleriyle birbirlerini dürttüler ve sessizlik Catelyn’in etrafını ağır ağır sardı. Catelyn başını dik tutup üstündeki bakışları görmezden geldi. *Bırak ne istiyorlarsa düşünsünler. Önemli olan Robb’un yargısı.*

Yüksek platformdaki Sör Brynden’in sert yüzünü görmek Catelyn’e teselli verdi. Catelyn’in tanımadığı bir delikanlı Robb’un yaveriymiş gibi davranıyordu. Delikanlının arkasında, deniz kabuklarıyla süslenmiş kum rengi bir pelerin giyen genç bir şövalye vardı ve onun yanındaki daha yaşlı şövalyenin arması; yeşil ve gümüş çizgili zemine çapraz olarak çizilmiş safran renkli şeridin üstündeki üç siyah biberlikti. İki şövalyenin arasında yaşlı, hoş bir leydi ve leydinin kızı olabilecek güzel bir genç kız duruyordu. Sansa’nın yaşına yakın bir kız daha vardı. Deniz kabuklarının, küçük bir hanedanın arması olduğunu biliyordu Catelyn ama yaşlı şövalyenin armasını tanımıyordu. *Tutsaklar?* Robb yüksek platforma neden tutsaklar getirsindi?

Sör Desmond, Catelyn’i platforma doğru götürürken Utherydes Wayn asasını yere vurdu. *Eğer Robb bana Edmure’un baktığı gibi bakarsa ne yaparım bilmiyorum.* Ama oğlunun gözlerinde gördüğü şeyin öfkeye benzemediğini düşündü Catelyn, başka bir şeydi... belki endişe? Hayır, bu anlamsızdı. Robb neden korkacaktı ki? O Genç Kurt’tu, Üç Dişli Mızrak’ın ve Kuzey’in Kralı’ydı.

Catelyn’i ilk selamlayan amcası Sör Brynden oldu. Bir balık kadar kara Sör Brynden başkalarının ne düşündüğünü umursamazdı. Platformdan aşağı atlayıp Catelyn’i kollarının arasına aldı. Amcası, “Eve döndüğünü görmek çok güzel Cat,” dediğinde Catelyn sakinliğini muhafaza etmek için çabalamak zorunda kaldı. “Senin de öyle,” diye fısıldadı.

“Anne.”

Catelyn başını kaldırıp uzun boylu, kral duruşlu oğluna baktı. “Majesteleri, sağ salim dönmeniz için dua ettim. Yaralandığınızı duydum.”

“Sarpkaya’ya saldırırken koluma bir ok isabet etti,” dedi Robb. “Ama yaram güzelce iyileşti. Çok iyi bakım gördüm.”

“Tanrılar merhametliymiş o halde.” Catelyn derin bir nefes aldı.” *Söyle. Bundan kaçamazsın.* “Ne yaptığımı size söylemiş olmalılar. Sebeplerimi de söylediler mi?”

“Kızlar için.”

“Beş çocuğum vardı. Şimdi üç çocuğum var.”

“Evet leydim.” Lord Karstark, İri Jon’u iterek öne çıktı; siyah örgü zırhıyla, karmakarışık gri uzun sakalıyla, solgun ve soğuk dar yüzüyle zalim bir hayalete benziyordu. “Benim de bir oğlum var, bir zamanlar üç oğlum vardı. Benim intikamımı çaldınız.”

Catelyn adamla sakince yüzleşti. “Lord Rickard, Kral Katili’nin ölümü çocuklarınıza hayat getirmezdi. Yaşaması benim çocuklarıma getirebilir.”

Lord tatmin olmamıştı. “Jaime Lannister sizi aptal yerine koydu. Bir çuval boş laftan başka bir şey getirmeyecek yaşaması. Benim Torrhen’im ve Eddard’ım bundan iyisini hak ediyordu.”

“Bu kadar yeter Karstark,” diye gürledi İri Jon kalın kollarını göğsünde birleştirerek. “Yaptığı şey bir annenin aptallığıydı. Kadınların yaradılışı budur.”

Lord Karstark, “Bir annenin aptallığı mı?” diyerek Lord Umber’a çıkıştı. “Ben buna hainlik derim.”

“Yeter.” Robb’un sesi bir an için babasından çok Brandon gibi çıkmıştı. “Benim huzurumda kimse Kışyarı Leydisi’ne hain diyemez Lord Rickard.” Catelyn’e döndüğünde sesi yumuşadı. “Eğer Kral Katili’nin zincirlerine dönmesini temenni edebilseydim, ederdim. Onu, benim bilgim ya da iznim olmadan serbest bıraktın... ama yaptığın şeyi sevgi uğruna yaptığını biliyorum. Arya ve Sansa için, Bran ve Rickon’ın ardından duyduğun keder yüzünden. Sevginin her zaman mantıklı olmadığını öğrendim. Sevgi bize çok aptalca şeyler yaptırabilir ama biz yine de onun peşinden gideriz... bizi nereye götürürse oraya. Öyle değil mi anne?”

Benim yaptığım bu mu? “Eğer kalbim beni bir aptallığa sürüklediyse, Lord Stark’tan ve sizden seve seve özür dilerim.”

Lord Rickard’ın yüzü amansızdı. “*Özürleriniz* Torrhen ve Eddard’ı, Kral Katili tarafından sokuldukları soğuk mezarlarda ısıtmaya yetecek mi?” dedi. İri Jon’u ve Maege Mormont’u omzuyla iterek salondan çıktı.

Robb adamı durdurmak için bir şey yapmadı. “Onu bağışla anne.”

“Sen beni bağışlarsan.”

“Bağışladım. Başka hiçbir şey düşünemeyecek kadar çok sevmenin ne demek olduğunu biliyorum.”

Catelyn başını eğdi. “Teşekkür ederim.” *En azından bu çocuğu kaybetmedim.*

“Konuşmalıyız,” diyerek devam etti Robb. “Sen ve dayılarım. Bu konuyu... ve diğer şeyleri. Kâhya, oturumu kapat.”

Utherydes Wayn asasını yere vurdu oturumun bittiğini duyurdu. Kuzeyli adamlar ve nehir lordları kapıya yöneldiler. Catelyn neyin eksik olduğunu ancak o zaman fark etti. *Kurt. Kurt burada değil. Boz Rüzgâr nerede?* Catelyn ulu kurdun Robb’la birlikte döndüğünü biliyordu; köpeklerin sesini duymuştu ama Boz Rüzgâr salonda yoktu. Robb’un yanında, ait olduğu yerde değildi.

Robb’u sorgulamayı düşünemeden önce Catelyn’in etrafı iyi dileklerini sunmak isteyenlerle sarıldı. “Leydim, eğer Cersei Lannister benim iki kızımı tutuyor olsaydı ben de aynı şeyi yapardım,” dedi Leydi Mormont, Catelyn’in elini tutarak. Adabımuaşerete pek riayeti olmayan İri Jon, Catelyn’in ayaklarını yerden kesip kocaman kıllı elleriyle kollarını sıktı. “Sizin kurt yavrusu Kral Katili’ni bir kez mıhlamıştı, gerekirse yine yapar.” Galbart Glover ve Lord Jason daha serinkanlıydı ve Jonos Bracken neredeyse buz gibiydi ama üçünün de sözleri nazikti. Catelyn’in yanına son gelen kişi kardeşi Edmure oldu. “Kızların için ben de dua ediyorum Cat. Umarım bundan şüphe etmiyorsundur.”

“Elbette etmiyorum.” Catelyn kardeşini öptü. “Seni bu yüzden seviyorum.”

Söylenecek her şey bittiğinde Nehirova’nın Büyük Salonu; Robb, üç Tully ve Catelyn’in tanımadığı altı yabancı dışında boştu. Catelyn meraklı gözlerle yabancıları süzdü. “Leydim, sörler, oğlumun davasında yeni misiniz?”

“Yeniyiz,” dedi deniz kabukları olan genç şövalye, “ama cesarette ateşli, sadakatte sağlamız. Bunu size kanıtlamayı umuyorum.”

Robb rahatsız görünüyordu. “Anne,” dedi. “Sarpkaya Lordu Gawen Westerling’in karısı Leydi Sybell’i takdim etmeme izin ver.” Yaşlı kadın ağırbaşlı bir tavırla öne çıktı. “Leydinin eşi Fısıltılı Orman’da esir aldığımız lordlardan biriydi.”

Westerling, evet, diye düşündü Catelyn. *Armalarında altı tane deniz kabuğu var, kumlu zemin üstünde beyaz. Lannisterlar’a bağlılık yemini etmiş küçük bir hanedan.*

Robb diğer yabancıları sırayla öne çağırdı. “Sör Rolph Spicer, Leydi Sybell’in kardeşi. Sarpkaya’yı aldığımızda kendisi kale kumandanıydı.” Biberlikli arması olan şövalye başını indirdi. Kırık bir burnu ve kısa tıraş edilmiş gri sakalları olan geniş ve sağlam yapılı bir adamdı, oldukça yiğit görünüyordu. “Lord Gawen ve Leydi Sybell’in çocukları Sör Raynald Westerling.” Deniz kabuklu şövalye çalı gibi bıyıklarının altından gülümsedi. Kabaca yontulmuş genç ve ince delikanlının güzel dişleri ve kestane rengi dağınık saçları vardı. “Elenya.” Küçük kız acele ve kısa bir reverans bir yaptı. “Rollam Westerling, yaverim.” Delikanlı dizinin üstüne çökmek için hareketlendi ama kimsenin diz çökmediğini görünce vazgeçip eğildi.

“Şeref bana ait,” dedi Catelyn. *Robb, Sarpkaya’nın sadakatini kazanmış olabilir mi?* Durum buysa Westerlingler’in Robb’un yanında olmasına şaşırmamak gerekirdi. Casterly Kayası böyle ihanetleri iyi karşılamazdı; Tywin Lannister savaşlara gidebilecek yaşa geldiğinden bu yana.

Genç kız, son olarak ve çok utangaç bir şekilde öne çıktı. Robb kızın elini tuttu. “Anne,” dedi, “sana Leydi Jeyne Westerling’i takdim etmekten büyük şeref duyarım. Kendisi Lord Gawen’ın büyük kızı ve benim... ah... benim leydi karımdır.”

Catelyn’in aklında geçen ilk düşünce; *hayır, bu olamaz, sen tek çocuksun,* oldu.

İkincisi; *ve bundan öte, sen bir başkasıyla nişanlısın.*

Üçüncüsü; *Anne merhamet göster. Sen ne yaptın Robb?*

Catelyn, ancak o anda geç kalmış bir anımsayış yaşadı. *Sevgi uğruna yapılan aptalca şeyler? Beni bir tavşanı tuzağa düşürür gibi ustaca yakaladı. Onu şimdiden bağışlamış oldum.* Catelyn’in rahatsızlığı kederli bir hayranlıkla harmanlanmıştı; mizansen, usta bir oyuncunun ikna ediciliğine yakışır şekilde sahnelenmişti... ya da bir kralın. Catelyn, Jeyne Westerling’in ellerini tutmaktan başka seçenek göremedi. “Yeni bir kızım oldu,” dedi, sesi istediğinden daha sert çıkmıştı. Dehşet içindeki kızı iki yanağından öptü. “Kalemize ve ocağımıza hoş geldin.”

“Teşekkür ederim leydim. Robb için iyi ve sadık bir eş olacağıma yemin ederim. Ve olabildiğimce akıllı bir kraliçe.”

Kraliçe. Evet, bu sevimli küçük kız bir kraliçe, bunu unutmamalıyım. Genç kız; kestane rengi bukleleri, kalp biçimindeki yüzü ve utangaç gülümsemeyle inkâr edilemez şekilde sevimliydi. *Ufak tefek ama kalçaları*

geniş, diye düşündü Catelyn. *En azından çocuk taşımakta zorluk çekmeyecek.*

Daha fazla bir şey söylenmesine fırsat kalmadan Leydi Sybell müdahale etti. “Stark Hanedanı’na katılmaktan büyük onur duyuyoruz leydim, fakat çok da yorgunuz. Kısa zamanda uzun bir yol geldik. Belki de odalarımıza çekilmeliyiz, böylece siz de oğlunuzla baş başa kalabilirsiniz?”

“Bu en iyisi olur.” Robb, Jeyne’i öptü. “Kâhya sizin için uygun odalar bulacak.”

“Sizi ona götüreyim,” diyerek gönüllü oldu Sör Edmure Tully.

“Çok naziksiniz,” dedi Leydi Sybell.

“Ben de gitmeli miyim?” diye sordu Rollam isimli çocuk. “Ben sizin yaverinizim.”

Robb güldü. “Ama şu anda bir yavere ihtiyacım yok.”

“Ah.”

“Majesteleri on altı yıl boyunca sensiz idare etti Rollam,” dedi deniz kabuklu Sör Raynald. “Birkaç saat daha idare edebilir bence.” Elini sıkıca tutarak küçük kardeşini salondan çıkardı.

“Karın çok güzel,” dedi Catelyn insanlar onları duyamayacak kadar uzaklaştığında, “ve Westerlingler de muhterem görünüyorlar... ama Lord Gawen, Tywin Lannister’ın yeminli adamı, öyle değil mi?”

“Evet. Jason Mallister onu Fısıltılı Orman’da yakaladı ve o günden beri fidye için Denizgözcüsü’nde tutuyor. Şimdi onu serbest bırakacağım elbette, buna rağmen bana katılmak istemeyebilir. Lordun rızasını almadan evlendik korkarım, üstelik bu evlilik onu büyük bir tehlikeye sokuyor. Sarpkaya kuvvetli bir kale değil. Jeyne bana duyduğu aşk yüzünden her şeyi kaybedebilir.”

“Ve sen,” dedi Catelyn yumuşak bir sesle, “Freyler’i kaybettin.”

Robb’un irkiltisi her şeyi anlatıyordu. Catelyn o kızgın seslerin sebebini, Perwyn Frey ve Martyn Nehir’in neden öyle aceleyle çekip gittiğini ve giderken neden Robb’un sancağını ezdiklerini şimdi anlıyordu.

“Karınla birlikte kaç kılıç geldiğini sorabilir miyim Robb?”

“Elli. Bir düzine şövalye.” Robb’un sesi olması gerektiği gibi üzgün ve karamsardı. Yaşlı Lord Walder Frey, İkizler’de yapılan evlilik anlaşmasından sonra Robb’u bin atlı şövalye ve yaklaşık üç bin piyadeyle birlikte göndermişti. “Jeyne güzel olduğu kadar akıllı. Aynı zamanda nazik. Şefkatli bir kalbi var.”

Senin kılıçlara ihtiyacın var şefkatli kalplere değil. Bunu nasıl yapabilirsin Robb? Nasıl bu kadar düşüncesiz, bu kadar aptal olabilirsin? Nasıl bu kadar... bu kadar... genç. Ama serzenişler bir işe yaramayacaktı. Catelyn sadece, “Bunun nasıl olduğunu anlat bana,” dedi.

“Ben onun kalesini aldım o da benim kalbimi.” Robb gülümsedi. “Sarpkaya’daki garnizon zayıftı, kaleyi ani bir saldırıyla bir gecede aldık. Ben ana kapıyı koçbaşıyla kırarken Kara Walder ve İri Jon duvarlara tırmanan gruplara liderlik ettiler. Sör Rolph teslim olup kaleyi bize bırakmadan hemen önce koluma bir ok saplandı. Önce önemsiz gibi görünüyordu ama yaram iltihaplandı. Jeyne beni kendi yatağına yatırdı ve ateşim düşene kadar benimle ilgilendi. Ve İri Jon bana o haberi getirdiğinde Jeyne yanımdaydı... Kışyarı haberini. Bran ve Rickon.” Robb, kardeşlerinin adını söylemekte zorlanıyor gibiydi. “O gece Jeyne... o... beni teselli etti anne.”

Catelyn’e, Jeyne Westerling’in Robb’a ne çeşit bir teselli verdiğinin söylenmesine gerek yoktu. “Ve ertesi gün onunla evlendin.”

Robb annesinin gözlerinin içine baktı, aynı anda hem gururlu hem bedbahttı. “Yapılacak tek onurlu şey buydu. O çok nazik ve tatlı biri anne, benim için iyi bir eş olacak.”

“Belki. Bu Walder Frey’i sakinleştirmeyecek.”

“Biliyorum,” dedi Robb son derece üzgün bir halde. “Mücadeleler dışında her şeyi yüzüme gözüme bulaştırdım değil mi? İşin zor kısmının mücadeleler olacağını düşünmüştüm ama... eğer seni dinleyip Theon’ı esir olarak tutsaydım kuzeye hâlâ ben hükmediyor olurdum, Bran ve Rickon da sağ salim Kışyarı’nda olurlardı.”

“Belki. Belki de değil. Lord Balon buna rağmen savaşmak isteyebilirdi. Geçen sefer bir taca uzanmak ona iki oğula mal olmuştu. Bu sefer sadece bir oğul kaybetmenin kârlı olacağını düşünebilirdi.” Catelyn oğlunun koluna dokundu. “Sen evlendikten sonra Freyler’le ne oldu?”

Robb başını iki yana salladı. “Sör Stevron’la bir uzlaşmaya varabilirdim ama Sör Ryman bir taş kadar kalın kafalı ve Kara Walder... sana yemin ederim ki o adam lakabını sakalının renginden almamış. Kız kardeşlerinin bir dulla evlenmeye itiraz etmeyeceğini söyleyecek kadar ileri gitti. Jeyne merhametli olmam için yalvarmasaydı adamı bu yüzden öldürebilirdim.”

“Frey Hanedanı’na büyük bir hakarette bulundun Robb.”

“Niyetim bu değildi. Sör Stevron benim için öldü ve Olyvar herhangi bir kralın isteyeceği kadar sadık bir yaverdi. O benimle kalmak istedi ama

Sör Ryman onu da diğerleriyle birlikte götürdü. İri Jon, Freyler'e saldırmam için ısrar etti..."

"Düşmanlarının ortasında kendi adamlarınla savaşmak?" dedi Catelyn. "Bu senin sonun olurdu."

"Evet. Lord Walder'ın kızları için başka evlilikler ayarlayabileceğimizi düşündüm. Sör Wendel Manderly birini almayı önerdi ve İri Jon da amcalarının tekrar evlenmek istediğini söylüyor. Eğer Lord Walder makul olursa..."

"O makul bir adam *değil,*" dedi Catelyn. "Gururlu ve haddinden fazla alıngan. Bunu biliyorsun. Bir kralın büyükbabası olmak istiyordu. İki yaşlı haydut ve Yedi Krallık'taki en şişman adamın ikinci oğlunu önererek onu sakinleştiremezsin. Sen sadece yeminini bozmadın, daha küçük bir hanedandan eş seçmekle İkizler'in onurunu da zedeledin."

Robb parladı. "Westerlingler'in kanı Freyler'inkinden üstün. İlk İnsanlar'dan gelen kadim bir soy. Fetih'ten önce Kaya Kralları'nın Westerlingler'le evlendiği olurdu ve üç yüz yıl önce Kral Maegor'ın kraliçesi olan bir başka Jeyne Westerling vardı."

"Ve bunların hepsi Lord Walder'ın yarasına tuz basar. Daha eski hanedanların, Freyler'e sonradan görme muamelesi yapıp tepeden bakması lordu her daim rahatsız etmiştir. İlk hakarete uğrayışı değil bu. Jon lordun torunlarını himayesine almaya isteksizdi ve Lord Frey kızlarından birini Edmure için önerdiğinde babam bu teklifi reddetti." Edmure tekrar onlara katıldığında Catelyn başını kardeşine doğru indirdi.

"Majesteleri," dedi Brynden Karabalık, "bu konuya özel olarak devam etmemiz daha iyi olabilir."

"Evet." Robb'un sesi yorgundu. "Bir kadeh şarap için adam öldürebilirim. Kabul salonuna gidelim."

Merdiveni çıkmaya başladıklarında, salona girdiği andan beri onu rahatsız eden soruyu sordu Catelyn. "Robb, Boz Rüzgâr nerede?"

"Avluda, bir koyun buduyla beraber. Barınak başına onu beslemesini söyledim."

"Eskiden onu hiç yanından ayırmazdın."

"Salon bir kurt için uygun bir yer değil. Huzursuz oluyor, gördün. Öfkeleniyor ve hırlıyor. Onu mücadeleye hiç götürmemeliydim. O kadar çok insan öldürdü ki adamlar ondan korkuyor artık. Jeyne onun yanında huzursuz oluyor ve annesi dehşete düşüyor."

Ve meselenin özü bu, diye düşündü Catelyn. “Boz Rüzgâr senin bir parçan Robb. Ondan korkmak senden korkmak demek.”

“Bana ne derlerse desinler ben bir kurt değilim anne.” Robb’un sesi sıkkındı. “Boz Rüzgâr, Sarpkaya’da bir adam öldürdü, Külizi’nde bir başkasını, Öküzağzı’nda altı ya da yedi adam daha. Eğer görseydin...”

“Kışyarı’nda, Bran’ın kurdunu bir adamın boğazını parçalarken gördüm,” dedi Catelyn sertçe, “ve bunu yaptığı için onu sevdim.”

“O farklıydı. Sarpkaya’daki adam Jeyne’in bütün ömrü boyunca tanıdığı bir şövalyeydi. Korktuğu için onu suçlayamazsın. Boz Rüzgâr, Jeyne’in dayısından da hoşlanmıyor. Sör Rolph ne zaman yanına gelse dişlerini gösteriyor.”

Catelyn ürperdi. “Sör Rolph’u gönder. Bir an önce.”

“Nereye? Lannisterlar kafasını bir kazığa geçirsin diye Sarpkaya’ya mı? Jeyne onu seviyor. O adam Jeyne’in dayısı ve bunun yanı sıra iyi bir şövalye. Rolph Spicer gibi adamların fazlasına ihtiyacım var azına değil. Kurdum kokusundan hoşlanmıyor diye adamı sürgün edecek değilim.”

“Robb.” Catelyn durdu ve oğlunun kolunu tuttu. “Bir zamanlar sana Theon Greyjoy’u yakınında tutmanı söyledim ve sen dinlemedin. Şimdi dinle. Bu adamı gönder. Sürgün etmek zorundasın demiyorum. Cesaretli bir adam gerektiren bir vazife bul, onurlu bir görev, ne olduğu önemli değil... *ama onu yanında tutma.*”

Robb kaşlarını çattı. “Bütün şövalyelerimi Boz Rüzgâr’a koklatayım mı? Belki kokusundan hoşlanmadığı başka adamlar da vardır.”

“Boz Rüzgâr’ın hoşlanmadığı her adam, senin yanında olmasını istemediğim adamdır. Bu kurtlar, kurttan öte yaratıklar Robb. Bunu biliyor olmalısın. Belki de onları bize tanrılar gönderdi. Babanın tanrıları, kuzeyin eski tanrıları. Beş yavru Robb, beş Stark çocuğu için beş kurt.”

“Altı,” dedi Robb. “Jon için de bir kurt vardı. Yavruları ben buldum unuttun mu? Kaç yavru olduğunu ve nereden geldiklerini biliyorum. Eskiden ben de senin gibi düşünüyordum; kurtların bizim muhafızlarımız olduğunu, koruyucularımız, ta ki...”

“Ta ki?”

Robb’un ağzı gerildi. “...Theon’ın Bran ve Rickon’ı öldürdüğünü duyana kadar. Kardeşlerimin kurtları onlar için bir şey yapmadı. Artık çocuk değilim anne. Kralım ve kendi kendimi koruyabilirim.” İç geçirdi. “Sör Rolph için bir görev bulacağım, onu göndermek için bir bahane.

Adamın kokusu yüzünden değil, senin içini rahatlatmak için. Yeterince acı çektin."

Diğerleri merdivenin dönemecine varmadan Catelyn rahatlamış bir halde Robb'un yanağını öptü ve Robb bir an için yine onun oğluydu, kralı değil.

Lord Hoster'ın özel kabul salonu Büyük Salon'un üstündeki küçük bir odaydı ve mahrem görüşmeler için daha uygundu. Catelyn şarap istemek için zili çalarken Robb yüksek koltuğa oturdu, tacını çıkarıp yere bıraktı. Edmure, amcasının kulaklarını Taş Değirmen' deki mücadelenin hikâyesiyle dolduruyordu. Hizmetkârlar gelip gittikten sonra Karabalık boğazını temizledi, "Sanırım hepimiz böbürlenmeni yeterince dinledik yeğenim."

Edmure şaşırmıştı. "Böbürlenmek? Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim," dedi Karabalık, "gösterdiği tahammül için Majesteleri'ne teşekkür borçlusun. Büyük Salon'da, seni kendi insanlarının önünde utandırmamak için o fars oyununu sahneledi. Ben olsaydım, geçitlerdeki o saçmalığı övmek yerine aptallığın yüzünden derini yüzerdim."

"İyi adamlar o geçitleri savunurken öldü amca," dedi Edmure büyük bir öfkeyle. "Ne yani, Genç Kurt'tan başkası zafer kazanamaz mı? Aslında senin olması gereken bir utkuyu mu çaldım Robb?"

"Majesteleri," diye düzeltti Robb buz gibi bir sesle. "Beni kralın olarak kabul ettin dayı, yoksa bunu da mı unuttun?"

"Sana Nehirova'yı koruman emredilmişti Edmure, daha fazlası değil," dedi Karabalık.

"Nehirova'yı korudum ve Lord Tywin'e iyi bir ders verdim."

"Evet yaptın," dedi Robb. "Ama o ders bize savaş kazandırmaz öyle değil mi? Öküzağzı'ndan sonra neden o kadar uzun zaman batıda kaldığımızı sordun mu hiç kendine? Lannis Limanı'nı ya da Casterly Kayası'nı tehdit etmeye yetecek kadar adamım olmadığını biliyordun?"

"Ama... başka kaleler vardı... altın, hayvanlar..."

"*Yağma* için kaldığımızı mı düşünüyorsun?" Robb duyduğuna inanamıyordu. "Dayı, Lord Tywin'in batıya gelmesini istiyordum."

"Hepimiz atlıydık," dedi Sör Brynden. "Lannister ordusunun büyük bölümü piyadeydi. Lord Tywin'i kıyı şeridi boyunca peşimizden koşturup yormayı planlıyorduk, daha sonra arkasına geçecektik ve Altın Yolu'nu kesecek şekilde güçlü bir savunma oluşturacaktık, keşif süvarilerimin

bulduğu ve zeminin büyük ölçüde bizim lehimize olduğu bir noktada. Lord Tywin bizimle karşılaşmak için oraya gelseydi bedelini ağır ödeyecekti. Saldırmasaydı bile batıda sıkışıp kalacaktı, olması gereken yerden bin fersah uzakta. Biz onca zaman onun topraklarından beslenecektik, onun bizim topraklarımızdan beslenmesi yerine."

"Lord Stannis, Kral Toprakları'na saldırmak üzereydi," dedi Robb. "Tek kızıl darbeyle bizi Joffrey'den, kraliçeden ve İblis'ten kurtarabilirdi. Daha sonra barış yapma şansımız olabilirdi."

Edmure bakışlarını yeğenine çevirdi. "Bana hiç söylemedin."

"Sana Nehirova'yı korumanı *söyledim,*" dedi Robb. "Bu emrin hangi kısmını anlayamadın?"

"Lord Tywin'i Kızıl Çatal'da durdurduğunda," dedi Karabalık, "onu, Acı Köprü'deki süvariler doğuda olanların haberleriyle birlikte ona varana dek oyalamış oldun. Lord Tywin hiç vakit kaybetmeden ordusunu çevirdi, Karasu'nun kaynağına yakın bir yerde Matthis Rowan ve Randyll Tarly'yle birleşip Taklabaz Şelalesi'ne yürüdü; Mace Tyrell ve iki oğlu büyük bir ordu ve bir mavna donanmasıyla birlikte orada bekliyordu. Nehirden gittiler, şehre yarım gün uzaklıkta gemileri terk ettiler ve Stannis'i arkadan yakaladılar."

Catelyn, Kral Renly'nin meclisini Acı Köprü'de gördüğü haliyle hatırladı. Rüzgârla dalgalanan binlerce altın gül, Kraliçe Margaery'nin utangaç gülümsemesi ve nazik sözleri, başındaki kanlı sargıyla Çiçek Şövalyesi. *Madem bir kadının kollarına düşecektin, o kollar Margaery Tyrell'in olamaz mıydı oğlum?* Yüksek Bahçe'nin gücü ve zenginliği gelecek mücadelenin kaderini değiştirebilirdi. *Ve belki Boz Rüzgâr da kızın kokusunu severdi.*

Edmure hasta gibi görünüyordu. "Ben asla... asla, Robb, bunu telafi etmeme izin vermelisin. Bir sonraki mücadele öncü kuvvete ben liderlik edeceğim!"

Telafi için mi kardeşim? Yoksa zafer için mi? diye merak etti Catelyn.

"Bir sonraki mücadele yakında gerçekleşecek," dedi Robb. "Joffrey'nin düğününden sonra Lannisterlar bana karşı bir kez daha araziye çıkacak. Bundan şüphem yok. Bu sefer Tyrelller de yanlarında olacak. Aynı zamanda Freyler'le dövüşmem gerekebilir, Kara Walder başına buyruk davranırsa..."

"Theon Greyjoy, ellerinde senin kardeşlerinin kanıyla senin babanın makamında oturduğu sürece diğer düşmanlar beklemek zorunda," dedi Catelyn oğluna. "Senin ilk vazifen kendi insanlarını savunmaktır, hemen

Kışyarı'na git ve ağır ağır ölmesi için Theon'ı bir karga kafesine kapatıp as. Aksi takdirde tacını sonsuza kadar bir kenara bırak Robb, çünkü insanlar senin gerçek bir kral olmadığını anlar."

Robb'un gözlerindeki bakıştan, uzun zamandır kimsenin onunla böyle açık konuşmaya cesaret edemediğini anladı Catelyn. "Bana Kışyarı'nın düştüğünü söylediklerinde hemen kuzeye gitmek istedim," dedi Robb, sesinde bir parça savunma vardı. "Bran ve Rickon'ı kurtarmak istedim ama düşündüm ki... Theon'ın onlara gerçekten zarar verebileceği hiç aklıma gelmemişti. Eğer gelseydi..."

"*Eğerler* için çok geç, kurtarışlar için çok geç," dedi Catelyn. "Kalan tek şey intikam."

"Kuzeyden aldığımız son haber, Sör Rodrik'in bir grup demiradamı Torrhen Kalesi yakınlarında bozguna uğrattığı ve Kışyarı'nı geri almak için Cerwyn Kalesi'nde bir ordu topladığıydı," dedi Robb. "Bunu şimdiye kadar yapmış olabilir. Uzun zamandır hiç haber yok. Ve kuzeye dönersem Üç Dişli Mızrak ne olacak? Nehir lordlarından kendi insanlarını terk etmelerini isteyemem."

"Hayır," dedi Catelyn. "Onları, kendilerine ait olanı korumak üzere burada bırak ve kuzeye kuzeyli adamlarla birlikte git."

"Kuzeyli adamları kuzeye nasıl götüreceksin?" diye sordu Edmure. "Gün Batımı Denizi demiradamların kontrolünde. Moat Cailin de Greyjoylar'ın elinde. Oraya doğru yürüyüşe geçmek bile çılgınlık olur. Bugüne kadar hiçbir güneyli ordu Moat Cailin'i alamadı. Yol ağzında kapana kısılabiliriz; önümüzde demirdoğumlular, arkamızda öfkeli Freyler."

"Freyler'i geri kazanmalıyız," dedi Robb. "Onlarla birlikte küçük de olsa hâlâ bir başarı şansımız var. Onlar olmadan hiç umut göremiyorum. Lord Walder ne isterse vermeye razıyım... özür, rütbe, arazi, altın... gururunu iyileştirecek bir şey olmalı..."

"Bir şey değil," dedi Catelyn. *"Biri."*

Jon

“Senin için yeterince büyük mü?” Kar taneleri, Tormund’ın saçlarında ve sakalında eriyerek adamın geniş yüzünü lekeliyordu.

Mamutların sırtındaki devler ikişer ikişer geçip giderken ağır ağır sallanıyorlardı. Jon’un atı irkildi, böylesi bir tuhaflık onu ürkütmüştü ama hayvanı asıl korkutan şeyin mamutlar mı yoksa sürücüler mi olduğunu söylemek zordu. Hayalet bile dişlerini göstererek bir adım geriledi. Ulu kurt iriydi ama mamutlar çok daha iriydi ve sayıları fazlaydı.

Jon, Sütnehri boyunca uçuşan karın ve solgun sisin içinden çıkıp gelen devleri sayabilmek için atının dizginlerini çekip hayvanı sakinleştirdi, Tormund’ın söylediği bir şey yüzünden sayıyı karıştırdığında elliyi geçmişti. *Yüzlercesi olmalı.* Kaç tanesi geçip giderse gitsin gelmeye devam ediyormuş gibi görünüyorlardı.

Yaşlı Dadı’nın hikâyelerindeki devler; muazzam kalelerde yaşayan, devasa kılıçlarla dövüşen ve içinde bir çocuğun gizlenebileceği çizmeler giyen büyük bedenli adamlardı. Bunlar başka bir şeydi; insandan çok ayıya benziyorlardı ve sürdükleri mamutlar kadar tüylülerdi. Oturmuş haldeyken gerçek büyüklüklerini tahmin etmek zordu. *Belki üç metre ya da üç buçuk,* diye düşündü Jon. *Belki de dört ama daha uzun değil.* Çıkıntılı göğüs kafesleri insanlarınkine benzetilebilirdi ama kolları yere kadar sarkıyordu ve alt gövdeleri, üst gövdelerinden yarı kat daha genişti. Bacakları kollarından kısaydı fakat çok kalınlardı. Devler çizme giymiyordu; sert, nasırlı ve siyah ayakları çok geniş ve taraklıydı. Kocaman, ağır ve boyunsuz kafaları köprücük kemiklerinin arasından öne fırlıyordu, yüzleri basık ve gaddardı. Boncuklardan daha büyük olmayan fare gözleri, nasırlı deri kıvrımlarının arasında kaybolmuş gibiydi. Sürekli burunlarını çekiyorlardı; gördükleri kadar kokluyorlardı.

Üstlerindeki hayvan postu değil, diye fark etti Jon. *Bunlar kıl.* Devlerin vücudu, bellerinin altında daha sık ve yukarıda daha seyrek olan uzun ve kabarık tüylerle kaplıydı. Koku boğucuydu. Gerçi bu koku mamutlardan da geliyor olabilirdi. *Ve Joramun, Kış Borusu’nu üfleyip topraktaki devleri uyandırdı.* Jon’un gözleri üç metre uzunluğunda muazzam kılıçlar aradı ama sadece sopalar gördü. Sopaların çoğu ölü ağaçların ana dallarıydı,

bazılarından hâlâ sürgünler sarkıyordu, birkaçının ucuna büyük, yuvarlak taşlar bağlanmış ve dallar devasa birer tokmağa dönüştürülmüştü. *Şarkı, borunun onları tekrar uyutup uyutamayacağını söylemiyor.*

Jon ve Tormund'a doğru gelen devlerden biri diğerlerinden daha yaşlı görünüyordu; gri tüylerinde beyaz çizgiler vardı, sürdüğü mamut da gri beyazdı ve sürünün en irisiydi. Yaşlı dev önlerinden geçerken Tormund bağırarak bir şeyler söyledi, Jon'un anlamadığı bir dilde kaba ve metalik tınılı kelimeler kullanmıştı. Devin dudakları açıldığında bir ağız dolusu kare şekilli büyük diş göründü ve dev yarı geğirme yarı gürlemeye benzer bir ses çıkardı. Bir an sonra bunun bir kahkaha olduğunu fark etti Jon. Mamut kocaman kafasını çevirip kısaca Jon'a ve Tormund'a baktı. Hayvan, nehir boyunca yayılmış yumuşak çamurun ve taze karın üstünde büyük ayak izleri bırakarak hantalca yürürken Jon'un başının üzerinden devasa bir azı dişi geçti. Dev aşağı bakarak Tormund'ın konuştuğu aynı kaba dilde bir şeyler bağırdı.

"Bu onların kralı mıydı?" diye sordu Jon.

"Devlerin kralı yoktur; mamutların, kar ayılarının ya da gri denizin büyük balinalarının da olmadığı gibi. Bu, Mag Mar Tun Doh Weg'di. Kudretli Mag. İstersen onun önünde diz çökebilirsin, sorun etmez. Bükülmeye alışık dizlerin, önünde eğilecek bir kral arzusuyla kaşınıyor olmalı biliyorum. Ama dikkat et de üstüne basmasın. Devlerin gözleri iyi değildir ve Mag o kadar aşağıda, ayağının dibinde duran küçük bir kargayı göremeyebilir."

"Ona ne dedin? Konuştuğun Eski Dil miydi?"

"Evet. Sürdüğü mamutun onun babası olup olmadığını sordum, birbirlerine çok benziyorlardı. Babasının daha iyi bir kokusu vardı gerçi."

"Peki o sana ne dedi?"

Tormund Yıldırımyumruk ayrık dişlerini ortaya çıkararak gülümsedi. "Pembe ve pürüzsüz yanaklarıyla yanımda at süren kız çocuğunun benim olup olmadığını sordu." Yabanıl, kolundaki karı silkeleyip atını çevirdi. "Daha önce sakalsız bir adam görmemiş olabilir. Haydi, geri dönüyoruz. Mance beni olmam gereken yerde bulamayınca öfkeleniyor."

Jon atını döndürdü ve Tormund'ı sıranın başına doğru takip etti, yeni pelerini ağır bir şekilde omuzlarından sarkıyordu. Yıkanmamış koyun postlarından dikilmiş ve yabanılların önerisiyle içi yünle kaplanmış yeni pelerini Jon'u kardan yeterince koruyor ve geceleri sıcak tutuyordu ama Jon siyah pelerinini de saklamış, katlayıp eyerinin altına koymuştu. "Bir

zamanlar bir dev öldürdüğün doğru mu?” diye sordu Tormund’a. Hayalet, taze karda ayak izleri bırakarak sessizce atların yanında yürüyordu.

“Neden, benim kadar kudretli bir adamdan şüphe mi ediyorsun şimdi? Kıştı ve ben yarı çocuk sayılırdım. Bütün çocuklar gibi aptaldım. Çok uzağa gitmiştim. Atım öldü ve sonra bir fırtınaya yakalandım. *Gerçek* bir fırtınaydı, bunun gibi azıcık toz kaldıran bir şey değil. Hırrr! Fırtına kopmadan önce donarak öleceğimi biliyordum. Bu yüzden uyuyan bir dişi dev buldum, karnını yarıp içine kıvrıldım. Beni yeterince sıcak tuttu ama kokusu neredeyse işimi bitiriyordu. İşin en kötü tarafı, bahar geldiğinde dişi uyandı ve beni bebeği sandı. Tam üç ay dönümü boyunca emzirdi beni, sonunda kaçmayı başardım. Hırrr! Zaman zaman dev sütünün tadını özlemiyorum değil.”

“Eğer seni emzirdiyse onu öldürmüş olamazsın.”

“Öldürmedim ama gidip sağda solda anlatma bunu. Dürüst olmak gerekirse, Tormund Devfelaketi’nin Tormund Devyavrusu’ndan daha güzel bir tınısı var.”

“Peki diğer isimlerini nasıl aldın?” diye sordu Jon. “Mance sana Boru Üfleyen dedi. Al Kale’nin Şarap Kralı, Orduların Babası?” Jon’un asıl duymak istediği boru üflemeye dair hikâyeydi ama açıkça sormaya cesaret edememişti. *Ve Joramun, Kış Borusu’nu üfleyip topraktaki devleri uyandırdı.* Devler ve mamutlar oradan mı gelmişti? Mance Rayder, Joramun’un Borusu’nu bulmuş ve üflemesi için Tormund Yıldırımyumruk’a mı vermişti?

“Bütün kargalar bu kadar meraklı mı?” diye sordu Tormund. “Pekâlâ, işte sana bir hikâye. Başka bir kıştı, devin içinde geçirdiğim kıştan bile soğuktu. Gece gündüz kar yağıyordu. Kar taneleri senin kafan kadar büyüktü, bunlar gibi küçük şeyler değil. Yağış o kadar yoğundu ki, köy yarısına kadar kara gömülmüştü. Ben Al Kale’deydim, yanımda sadece bir fıçı şarap vardı ve onu içmekten başka yapacak bir şey yoktu. Yakınlarda bir kadın yaşıyordu. Güçlü, iyi bir kadındı ve görebileceğin en büyük göğüslere sahipti. Ben daha çok içtikçe kadını daha çok düşünür oldum. Huysuz bir kadındı, ah evet öyleydi. Sıcak da olabiliyordu ve kışın ortasında bir adamın sıcağa ihtiyacı vardır.

Daha çok içtikçe onu daha çok düşünür oldum ve daha çok düşündükçe aletim daha da sertleşti, sonunda dayanamadım. Aptaldım, tepeden tırnağa kürklere sarınıp yüzümü yün bir kaşkolle sardım ve kadını bulmak için yola koyuldum. Kar öyle yağıyordu ki birkaç kez yolu kaybettim. Rüzgâr

bedenimin içine girip kemiklerimi donduruyordu ama sonunda ona rastladım, o da benim gibi kürklere sarınıp sarmalanmış haldeydi.

Kadın sert mizaçlıydı ve ona el uzattığımda epey bir mücadele sergiledi. Bütün yapabildiğim onu eve götürmek ve üstündeki kürkleri çıkarmak oldu. Ama çıkardığımda, ah, kadın benim hatırladığımdan daha ateşliydi. İyi vakit geçirdik, sonra ben uyudum. Ertesi sabah uyandığımda kar durmuştu ve güneş parlıyordu ama ben bundan keyif alacak durumda değildim. Her yanım parçalanmıştı ve aletimin yarısı ısırılıp koparılmıştı. Yerde bir dişi ayı postu vardı. Kısa zaman sonra, özgür insanlar ormanda gördükleri kel ayı ve iki tuhaf yavrusuyla ilgili hikâyeler anlatmaya başladılar. Hırrr!" Tormund etli kalçasını tokatladı. "Keşke onu yine bulabilsem. O ayıyla yatmak güzeldi. Hiçbir kadın benimle öyle dövüşmedi ve bana o kadar güçlü oğullar vermedi."

"Onu bulsan *bile* ne yapabilirsin ki?" diye sordu Jon gülümseyerek. "Aletini ısırıp kopardığını söyledin."

"Sadece yarısını. Kalan yarısı herhangi bir adamınkinden iki kat uzun." Tormund güldü. "Şimdi sana gelirsek... sizi Sur'a götürdüklerinde aletlerinizi kestikleri doğru mu?"

"Hayır," dedi Jon hakarete uğramış gibi.

"Bence doğru olmalı. Yoksa Ygritte'i neden reddedesin? Bana öyle geliyor ki sana karşı koymaz da. Kız seni içinde istiyor, bu gayet açık."

Fazla açık, diye düşündü Jon, *ve görünüşe göre kafilenin yarısı bunun farkında.* Yüzünün kızardığını Tormund'a göstermemek için yağan karı inceledi. *Ben Gece Nöbetçileri'nin adamıyım*, diye hatırlattı kendine. O halde neden utangaç bir bakire gibi hissediyordu?

Jon, günlerinin çoğunu Ygritte'le geçiriyordu, gecelerinin çoğunu da. Mance Rayder, Çıngıraklı'nın "dönek karga" güvensizliğine kayıtsız kalmamış ve yeni koyun postu pelerinini verdikten sonra Jon'a, Çıngıraklı yerine Tormund Devfelaketi'yle at sürmesini önermişti. Jon bunu memnuniyetle kabul etmişti ve hemen ertesi gün Ygritte'le Uzunmızrak Ryk de Çıngıraklı'nın çetesinden ayrılmıştı. "Özgür insanlar kiminle isterlerse onunla at sürerler," demişti kız, Jon'a, "ve biz Kemik Torbası'ndan çok sıkıldık."

Her gece kamp kurduklarında Ygritte uyku postlarını Jon'unkilerin yanına seriyordu, onun ateşe ne kadar yakın ya da ne kadar uzak olduğunu hiç umursamadan. Jon bir gece uyandığında, Ygritte'i ona yaslanmış ve kolunu göğsüne atmış halde bulmuştu. Uzunca bir vakit öylece yatmış ve

kasıklarındaki gerginliği umursamamaya çalışarak kızın nefes alıp verişini dinlemişti. Korucular ısınmak için sık sık hayvan postlarını paylaşırdı ama Ygritte'in istediği tek şeyin sıcaklık olmadığından kuşkulanıyordu Jon. O geceden sonra kızı uzak tutmak için Hayalet'i kullanmıştı. Yaşlı Dadı, aynı yatakta uyuyan fakat onurlarının hatırına aralarına bir kılıç koyan şövalyeler ve leydileri hakkında hikâyeler anlatırdı eskiden ama kılıcın yerini bir ulu kurdun aldığı ilk hikâye bu olmalı diye düşünüyordu Jon.

Buna rağmen Ygritte ısrarlıydı. Önceki gün, Jon banyo için sıcak su dilemek gibi bir hata yapmıştı. "Soğuk su daha iyidir," demişti kız hemen, "sonrasında seni ısıtacak bir şeyin varsa tabii. Nehrin tamamı buzlanmadı, git yıkan."

Jon gülmüştü. "Beni dondurarak öldüreceksin."

"Bütün kargalar ürpermekten korkar mı? O kadarcık buzdan ölmezsin. Kanıtlamak için ben de seninle suya gireceğim."

"Ve günün geri kalanında derimize yapışmış ıslak kıyafetlerle mi at süreceğiz?" diye itiraz etmişti Jon.

"Jon Kar, hiçbir şey bilmiyorsun. Suya kıyafetlerinle girmeyeceksin."

"Ben suya girmeyeceğim," demişti Jon sertçe, Tormund Yıldırımyumruk'un onu çağırdığını duymadan (duymamıştı ama bu önemli değildi) hemen önce.

Yabanıllar, saçları yüzünden Ygritte'in olağanüstü bir güzellik olduğunu düşünüyordu; özgür insanlarda kızıl renk saça ender rastlanıyordu, kızıl saçlı olanların ateşle öpüldüğü rivayet ediliyordu ve bu uğurlu olmak anlamına geliyordu. Uğurlu olabilirdi, kesinlikle kızıldı ama Ygritte'in saçları öyle karışıktı ki, Jon kıza onları yalnızca mevsim başlarında mı taradığını sormak istiyordu.

Jon, Ygritte'in, bir lordun sarayında aleladeden öte bir sıfat alamayacağını biliyordu. Yuvarlak, sıradan bir yüzü ve basık bir burnu vardı, dişleri hafif çarpıktı ve gözleri birbirinden çok uzaktı. Jon bütün bunları onu ilk gördüğünde, kaması kızın boğazındayken fark etmişti. Fakat son zamanlarda başka şeyler fark ediyordu. Kız gülümsediğinde çarpık dişleri sorun olmuyordu mesela. Gözleri birbirinden çok uzaktı belki ama mavi gri renkleri güzeldi. Jon'un gördüğü en hayat dolu gözlerdi. Ygritte, Jon'un duygularını kabartan pes ve boğuk sesiyle şarkılar söylüyordu bazen. Bazen de, saçlarındaki kızılı uyandıran ateşin yanında dizlerine sarılarak oturuyor ve gülümseyerek Jon'a bakıyordu... bu da başka şeyleri kabartıyordu.

Ama Jon, Gece Nöbetçileri'nin adamıydı, bir yemin etmişti. *Evlenmeyeceğim. Mülk edinmeyeceğim. Baba olmayacağım.* Sözleri büvet ağacının önünde, babasının tanrılarının huzurunda söylemişti. Sözleri geri alamazdı... Gönülsüzlüğünün sebebini Ayıların Babası Tormund Yıldırımyumruk'a itiraf edemeyeceği gibi.

Devler yerine, uzun ahşap kulelerin içindeki yabanılları taşıyan yirmi mamutun yanından geçerlerken, "Kızdan hoşlanmıyor musun?" diye sordu Tormund, Jon'a.

"Hayır, ama ben..." *İnanabileceği ne söyleyebilirim ki?* "Evlenmek için hâlâ çok gencim."

"Evlenmek?" Tormund güldü. "Evlenmekten bahseden mi var? Güneyde, yattığın her kızla evlenmek zorunda mısın?"

Jon yine kızardığını hissediyordu. "Çıngıraklı beni öldürecekken Ygritte lehime konuştu. Onun namusunu lekeleyemem."

"Sen artık özgür bir adamsın, Ygritte de özgür bir kadın. Birlikte yatsanız hangi namus lekelenir?"

"Onu hamile bırakabilirim."

"Evet. Ben de bunu umardım. Güçlü bir oğul ya da güler yüzlü, hayat dolu, ateşle öpülmüş bir kız çocuğu. Zarar bunun neresinde?"

Kelimeler bir an için Jon'a ihanet etti. "Oğlum... çocuk piç olur."

"Ve piçler diğer çocuklardan daha mı zayıftır? Daha hastalıklı, daha başarısız?"

"Hayır, ama..."

"Sen de piç olarak doğdun. Üstelik, Ygritte bir çocuk istemezse bir orman cadısına gider ve bir kupa ay çayı içer. Tohum ekildikten sonra sen karışamazsın."

"Bir piçin babası *olmayacağım.*"

Tormund kafasını iki yana salladı. "Siz diz çökenler nasıl da aptalsınız. Madem kızı istemiyordun onu neden çaldın?"

"*Çalmak?* Ben asla..."

"Çaldın," dedi Tormund. "Yanındaki iki adamı katlettin ama kızı götürdün, sen buna ne ad veriyorsun?"

"Onu tutsak olarak aldım."

"Sana teslim olmasını sağladın."

"Evet ama... Tormund, yemin ederim ki ona hiç dokunmadım."

"Aletini kesmediklerinden emin misin?" Tormund, böyle bir çılgınlığı asla anlayamayacağını anlatmak istermiş gibi omuzlarını silkti. "Neyse,

artık özgür bir adamsın, ama kızı almayacaksan kendine bir dişi ayı bulsan iyi edersin. Aletini kullanmazsan giderek küçülür, bir gün çişini yapmak istersin ve onu bulmazsın."

Jon'un buna verilecek bir cevabı yoktu. Yedi Krallık'ın, özgür insanları insan olarak düşünmemesi şaşırılacak şey değildi. *Bu insanların kanunu, namusu, hatta basit ahlak kuralları bile yok. Birbirlerinden sınırsızca çalıyor, canavarlarla çiftleşiyor, tecavüzü evliliğe tercih ediyor ve dünyayı gayrimeşru çocuklarla dolduruyorlar.* Ama yine de, boş konuşmalar ve yalanlarla dolu kocaman bir torba olmasına rağmen Tormund Devfelaketi'nden hoşlanmaya başlamıştı Jon. Uzunmızrak'tan da. *Ve Ygritte... hayır, Ygritte hakkında düşünmeyeceğim.*

Ama Tormund ve Uzunmızrak gibilerin yanı sıra başka tür yabanıllar da vardı; Çıngıraklı ve Ağlak gibi, seni öldürmeyi yüzüne tükürmeye tercih edecek adamlar. Köpekbaşlı Harma vardı; yanakları beyaz et dilimlerine benzeyen, fıçı gibi tıknaz, köpeklerden nefret eden ve sancağına taze bir kafa asmak için her on beş günde bir yeni bir köpek öldüren kadın; insanları tarafından lorddan öte tanrı kabul edilen Thenn Magnarı kulaksız Styr; arka ayaklarının üstüne kalktığında boyu dört metreyi bulan bir kar ayısı süren, küçük bir fareye benzeyen Varamyr Altıderi. Ayı ve Varamyr nereye gitse, üç kurt ve bir gölgekedisi peşlerinden geliyordu. Jon sadece bir kez Varamyr'in huzurunda bulunmuştu ve bir kez yeterliydi; adamın yalnızca görüntüsü bile Jon'u ürpertmişti. Hayalet, ayıyı ve siyah beyaz gölgekedisini görür görmez sırtındaki tüyler kabartmıştı.

Tekinsiz Orman'ın en kuzeyindeki menzillerden, Ayazdiş'in gizli vadilerinden, hatta daha tuhaf yerlerden gelen ve Varamyr'den bile beter olan insanlar da vardı: Vahşi köpek sürülerinin çektiği, mors kemiğinden yapılmış iki tekerlekli arabalarda yolculuk eden Donuk Kıyılı adamlar; insan etiyle beslendikleri söylenen korkunç, buzlu nehir kabileleri; maviye, yeşile ve mora boyanmış yüzleriyle mağara adamları. Jon, kaynatılmış deri kadar sert çıplak tabanlarıyla sıra boyunca koşan Boynuzayak adamlarını kendi gözleriyle görmüştü. Canavarlar ya da yaratıklar görmemişti ama bildiği kadarıyla Tormund birkaçını akşam yemeğine davet edecekti.

Jon'un tahminince, yabanılların yarısı bütün hayatlarını Sur'u bir kez bile görmeden geçirmişti ve büyük çoğunluğu tek kelime Ortak Dil bilmiyordu. Bu sorun değildi. Mance Rayder, Eski Dil'i konuşuyor, hatta o dilde şarkılar söylüyordu, udunun tellerini çekip geceyi tuhaf ve vahşi bir müzikle dolduruyordu.

Mance, bu uçsuz bucaksız hantal orduyu bir araya getirmek için yıllar harcamıştı; şu kabile annesiyle ve bu magnarla konuşarak; bir köyü tatlı dille, diğerini bir şarkıyla, bir başkasını kılıcının kenarıyla kazanarak; Köpekbaşlı Harma'yla Kemik Lordu'nu, Boynuzayaklar'la Gecekaçanlar'ı, Donuk Kıyı'nın mors adamlarıyla büyük buzlu nehirlerin yamyam kabilelerini barıştırarak; yüz farklı hançerden, Yedi Krallık'ın kalbini hedef almış bir muazzam mızrak döverek. Adamın bir tacı ya da asası, ipek ya da kadife kıyafetleri yoktu ama Mance Rayder'ın krallığının bir sıfattan öte olduğu Jon için yeterince açıktı.

Jon, yabanıllara Qhorin Yarımel'in emriyle katılmıştı. "Onlarla birlikte at sür, yemek ye, dövüş," demişti korucu öldüğü günden önceki gece. *"Ve gözle."* Ama Jon gözlediklerinden çok az şey öğrenmişti. Yarımel, yabanılların kasvetli ve çıplak Ayazdiş'e bir silah aramak için çıktığından şüpheleniyordu; bir güç, Sur'u kıracak amansız bir büyü... böyle bir şey buldularsa bile ne kimse bununla ilgili açık açık böbürleniyordu ne de Jon'a gösteriyordu. Mance Rayder da planlarından ya da taktiklerinden bahsetmemişti. O ilk geceden sonra, adamı birkaç kez sadece uzaktan görmüştü Jon.

Mecbur kalırsam onu öldürürüm. Bu ihtimal Jon'u mutlu etmiyordu; bu haysiyetsiz bir cinayet olurdu ve Jon'un kendi ölümü anlamına da gelebilirdi. Buna rağmen, yabanılların Sur'u geçmesine, Kışyarı'nı ve kuzeyi, Hendek Mezarlar'ı ve Dereler'i, Beyaz Liman'ı ve Taşlı Kıyı'yı, hatta Boğaz'ı tehdit etmesine izin veremezdi. Stark Hanedanı'nın erkekleri sekiz bin yıl boyunca insanlarını böyle yağmacılara karşı korumak için yaşamış ve ölmüştü... ve piç ya da değil, Jon'un damarlarında da aynı kan akıyordu. *Üstelik Bran ve Rickon hâlâ Kışyarı'nda. Üstat Luwin, Sör Rodrik, Yaşlı Dadı, barınak başı Farlen, dökümhanesindeki Mikken, ocaklarının başındaki Gage... Tanıdığım herkes, sevdiğim herkes.* Sevdiği insanları; Çıngıraklı'nın, Köpekbaşlı Harma'nın ve Thenn'in kulaksız Magnar'ının insafından korumak için yarı hayranlık duyduğu ve neredeyse hoşlandığı bir adamı katletmesi gerekiyorsa, yapardı Jon.

Yine de, onu bu tatsız görevden esirgemeleri için babasının tanrılarına dua ediyordu. Sırtında yabanılların sürülerini, çocuklarını ve vasat hazinelerini taşıyan ordu hareket ediyordu ama yürüyüşü ağırdı ve yağan kar ordunun ilerleyişini daha da yavaşlatmıştı. Kafilenin büyük kısmı dağ eteklerini aşmıştı artık; soğuk bir kış sabahındaki bal misali, Sütnehri'nin

batı kıyısından aşağı akarak Tekinsiz Orman'ın kalbine giden nehir yatağını takip ediyordu.

Ve Jon biliyordu ki, İlk İnsanlar'ın Yumruğu yakında bir yerde ağaçların üzerinde yükseliyordu; Gece Nöbetçileri'nin üç yüz atlı, silahlı, hazırlıklı kara kardeşi için ev olan kadim kale. Yaşlı Ayı, Yarımel'in yanı sıra başka keşifçiler de göndermişti. Jarman Buckwell ya da Thoren Smallwood, dağlardan aşağı inen şeyin haberleriyle birlikte şimdiye kadar dönmüş olmalıydı.

Mormont kaçmayacak, diye düşündü Jon. *O çok yaşlı ve çok yol katetti. Saldıracak ve sayılara lanet okuyacak.* Jon, yakınlarda bir gün savaş borularının sesini duyacaktı ve ellerinde soğuk çelikleri, uçuşan siyah pelerinleriyle yabanılların tepesine binen bir sıra süvari görecekti. Üç yüz adam kendi sayılarının yüz katını öldürmeyi umut edemezdi elbette ama bunun gerekli olacağını da düşünmüyordu Jon. *Yaşlı Ayı'nın bin kişi öldürmesine gerek yok, yalnızca bir kişi. Yabanılları bir arada tutan tek şey Mance.*

Sur'un Ötesindeki Kral elinden gelen her şeyi yapıyordu ama yabanıllar hâlâ ümitsizce disiplinsizdi ve bu durum onları zayıf kılıyordu. Fersahlar uzunluğunda bir yılana benzeyen yürüyüş hattının içinde Nöbet'in adamları kadar amansız savaşçılar vardı fakat savaşçıların üçte biri kafilenin iki ucunda; Köpekbaşlı Harma'nın öncü kuvvetinde ve devlerden, yaban öküzlerinden, ateş fırlatanlardan oluşan vahşi artçı kuvvette yer alıyordu. Diğer üçte biri Mance Rayder'la birlikte merkeze yakın at sürüyor, ordunun muazzam erzak yığınlarını taşıyan arabaları, kızakları ve köpek arabalarını koruyordu; son yaz hasadından kalan her şeyi. Geri kalanlar; Çıngıraklı, Tormund Devfelaketi ve Ağlak gibi liderlerin altında küçük çetelere bölünmüşlerdi ve gözcü süvariler, toplayıcılar, kamçıcılar olarak hizmet ediyorlardı, kafilenin az çok intizamlı hareket etmesini sağlayabilmek için sıra boyunca hiç durmadan bir aşağı bir yukarı at koşturuyorlardı.

Daha da çarpıcı olan, her yüz yabanıldan sadece biri atlıydı. *Yaşlı Ayı yulaf lapasına dalan bir balta gibi içlerine dalacak.* Ve bu olduğunda, Mance Rayder tehdidi zayıflatmak için merkez kuvvetiyle birlikte takibe başlayacaktı. Mance, takibin ardından gelecek dövüşte yenilirse, Sur bir yüz yıl daha güvende olur diye tahmin ediyordu Jon. *Ama yenilmezse...*

Jon, kılıç elinin yanık parmaklarını esnetti; Uzunpençe atın eyerinden sarkıyordu, büyük piç kılıcının taştan oyulmuş kurt başlı kabzası ve yumuşak deriyle kaplı sapı Jon'un kolayca ulaşabileceği kadar yakındaydı.

Saatler sonra Tormund'ın çetesini yakaladıklarında kar yağışı iyice artmıştı. Av kokusu alan Hayalet yolda onlardan ayrılmış ve ormanın içinde kaybolmuştu. Gece kamp kurmak için durduklarında ulu kurt geri dönecekti, en geç şafak vakti. Ne kadar uzağa giderse gitsin Hayalet her zaman geri gelirdi... ve görünüşe göre, Ygritte de öyle.

"Pekâlâ," dedi kız, Jon'u gördüğünde, "şimdi bize inanıyor musun Jon Kar? Mamutların sırtındaki devleri gördün mü?"

Jon bir cevap veremeden, "Hırrr!" diye bağırdı Tormund. "Karga âşık oldu! Biriyle evlenmeye niyetli!"

"Bir dev leydiyle mi?" Uzunmızrak Ryk güldü.

"Hayır, bir *mamutla!* Hırrr!" Tormund kükredi.

Jon atını yavaşlatıp yürütmeye başladığında Ygritte de onun yanında yola koyuldu. Kız, Jon'dan üç yaş büyük olduğunu iddia etmesine rağmen ondan on beş santim kısaydı; ama kaç yaşında olursa olsun Ygritte minik ve zorlu bir şeydi. Onu Çığlık Geçidi'nde yakaladıklarında, Taşyılanı kız için "mızrak karısı" demişti. Ygritte evli değildi ve silah olarak boynuz ve büvet ağacından yapılmış kıvrımlı bir kısayay tercih ediyordu, buna rağmen "mızrak karısı" onun için uygundu. Jon'a kardeşi Arya'yı hatırlatıyordu biraz, Arya daha küçük ve ihtimalle daha sıskaydı gerçi. Giydiği kat kat kürkler ve deriler yüzünden Ygritte'in ne kadar dolgun ya da ne kadar zayıf olduğunu söylemek zordu.

"Son Dev'i biliyor musun?" Ygritte bir cevap beklemeden devam etti: "Doğru düzgün söyleyebilmen için benimkinden daha pes bir sesin olmalı." Sonra söylemeye başladı, *"Aaaah, ben son devim, insanlarım bu dünyadan göçtü."* Tormund Devfelaketi şarkının sözlerini duyunca sırıttı. Karların arasından, *"Doğduğumda dünyaya hükmeden büyük dağ devlerinin sonuncusu,"* diye kükreyerek cevap verdi.

Uzunmızrak Ryk de şarkıya katıldı: *"Ah, küçük insanlar benim ormanlarımı çaldı, çaldılar nehirlerimi ve dağlarımı."*

"Vadilerime bir büyük sur çektiler ve avladılar derelerimdeki bütün balıkları." Ygritte ve Tormund, şarkıya uygun kocaman seslerle adama karşılık verdiler.

Tormund'ın oğulları Toregg ve Dormund da pes seslerini şarkıya eklediler, onların ardından kızı Munda ve geri kalanlar koroya katıldı. Diğerleri ritim tutmak için mızraklarını deri kalkanlarına vurmaya başladılar, sonunda bütün savaş çetesi yol alırken şarkı söylüyordu.

Taç kalelerinde ateşler yaktılar,
taç kalelerinde keskin mızraklar yaptılar.
Ben dağlarda yalnız yürüyordum,
gözyaşlarımdı tek gerçek dostum.
Beni gün ışığında köpeklerle avladılar,
beni gece vakti meşalelerle avladılar.
Devler ışıkta yürürken hâlâ,
küçük adamlar dik duramaz asla.
Aaaaah ben SON devim,
şarkımın sözlerini iyi öğrenin.
Çünkü ben gittiğimde sesler susacak,
ve sessizlik çok, çok uzun olacak.

Şarkı bittiğinde Ygritte'in yanaklarında gözyaşları vardı.

"Neden ağlıyorsun?" diye sordu Jon. "Yalnızca bir şarkıydı. Yüzlerce dev var, onları daha yeni gördüm."

"Ah, yüzlerce," dedi kız öfkeyle. "Sen hiçbir şey bilmiyorsun Jon Kar. Sen... *JON!*"

Jon, kanatların beklenmedik sesine döndü. Mavi gri tüyler gözlerine girdi ve keskin pençeler yüzüne gömüldü. Kanatların ucu başını döverken kırmızı bir acı hızla ve şiddetle Jon'u kesiyordu. Jon gagayı gördü ama elini kaldırmak ya da silahına uzanmak için vakti yoktu. Geriye doğru sendeledi, ayağı üzengiden kurtuldu, atı paniğe kapıldı ve Jon düşüyordu. Kartal hâlâ yüzündeydi, kanatlarını çırparak bağırırken pençeleriyle Jon'un etini yırtıyordu. Dünya; kuş tüyü, at eti ve kandan ibaret bir kaosla tersyüz oldu ve zemin Jon'u ezmek için yükseldi.

Daha sonra kendini yüzüstü yerde buldu Jon. Ağzında çamur ve kan tadı vardı. Ygritte, elindeki kemik hançerle birlikte Jon'un yanında diz çökmüş, koruyucu bir şekilde üzerine eğilmişti. Jon kanat seslerini hâlâ duyuyordu ama kartal görünürde değildi. Dünyanın yarısı karanlıktı. Elini yüzüne götürerek, "Gözüm," dedi Jon ani bir dehşetle.

"Sadece kan Jon Kar. Gözünü ıskaladı, biraz derini yırttı o kadar."

Jon'un yüzü zonkluyordu. Sol gözündeki kanı silerken sağ gözüyle, başında dikilmiş kükreyen Tormund'ı gördü. Sonra toynak sesleri, bağrışmalar ve kuru kemiklerin çıngırtıları duyuldu.

"Kemik Torbası," diye gürledi Tormund, "cehennem karganı durdur!"

“İşte senin cehennem kargan!” Çıngıraklı, Jon’u gösterdi. “Çamurun içinde sadakatsiz bir köpek gibi kanıyor!” Kartal kanat çırparak geldi ve Çıngıraklı’nın miğfer niyetine taktığı kırık kafatasının tepesine kondu. “Onun için buradayım.”

“O zaman gel de al,” dedi Tormund, “ama elinde kılıçla gelsen iyi edersin çünkü karşında beni bulacaksın. Belki ben de *senin* kemiklerini kaynatırım ve kafatasını içine işemek için kullanırım.”

“Seni delip de havanı söndürdüğümde şu yanındaki kızdan daha küçük kalacaksın. Kenara çekil, yoksa Mance neler olduğunu duyar.”

Ygritte ayağa kalktı. “Ne, onu *Mance* mi istiyor?”

“Öyle dedim değil mi? Onu şu kara ayaklarının üstüne kaldır.”

Tormund kaşlarını çatarak Jon’a baktı. “Seni isteyen Mance’se gitsen iyi olur.”

Ygritte, Jon’u çekip ayağa kaldırdı. “Doğranmış bir domuz gibi kanıyor. Orell’in şu tatlı yüze yaptıklarına bak.”

Bir kuş nefret etmeyi bilir mi? Jon, yabanıl Orell’i öldürmüştü ama adamın bir parçası kartalın içinde kalmıştı. Altın gözler soğuk bir kötülükle Jon’a bakıyordu. “Geleceğim,” dedi Jon. Sağ gözüne hâlâ kan akıyordu. Sancıyla yanan yanağına dokunduğunda siyah eldivenlerinde kırmızı lekeler oluştu. “Atımı yakalamama izin ver.” Asıl istediği atı değil Hayalet’ti ama ulu kurt ortalıkta yoktu. *Şu anda fersahlarca uzakta bir geyiğin boğazını parçalıyor olabilir.* Belki de böylesi daha iyiydi.

Jon yaklaştığında küçük at ürkerek geriledi, sahibinin yüzündeki kandan korktuğu şüphesizdi. Jon birkaç sözle hayvanı sakinleştirdi ve sonunda dizginlerini tutacak kadar yakınına gitti. Tekrar eyere çıkarken başı döndü. *Buna baktırmam gerekecek,* diye düşündü, *ama şimdi değil. Bırakalım da Sur’un Ötesindeki Kral, kartalının bana neler ettiğini görsün.* Sağ eli açılıp kapandı, Jon aşağı uzanıp Uzunpençe’yi aldı ve Kemik Lordu’yla çetesinin beklediği yere gitmek için atını döndürmeden önce kılıcını omzuna astı.

Atının sırtında öfkeli bir ifadeyle oturan Ygritte de bekliyordu. “Ben de geliyorum.”

“Yok ol.” Çıngıraklı’nın göğüs kalkanındaki kemikler birbirine çarptı. “Ben dönek kargayı almak için gönderildim, başkasını değil.”

“Özgür bir kadın nereye isterse oraya gider,” dedi Ygritte.

Rüzgâr kar tanelerini Jon’un gözüne sokuyordu. Jon yüzünde donan kanı hissedebiliyordu. “Konuşuyor muyuz, gidiyor muyuz?”

“Gidiyoruz,” dedi Kemik Lordu.

Amansız bir dörtnaldı. Uçuşan karların arasında kafilenin başına doğru iki mil kadar at sürdüler, daha sonra, Sütnehri'ni geçmek ve yatağın geniş bir açıyla doğuya kıvrıldığı kıyıya çıkmak için yük arabalarından oluşan bir düğümün içinden geçtiler. Nehrin sığlıklarını kaplayan ince buz tabakası, atların her adımında toynakların altında kırıldı. Sonunda on metre kadar açıktaki daha derin sulara vardılar. Kar doğu kıyısında daha hızlı yağıyor gibiydi, kar yığınları da daha derindi. *Rüzgâr bile daha soğuk.* Ve karanlık çöküyordu.

Ama kar fırtınasına rağmen, ağaçların üzerinde yükselen büyük tepenin hatları açıkça görünüyordu. *İlk İnsanlar'ın Yumruğu.* Jon, başlarının üstünde uçan kartalın çığlığını duydu. Bir kuzgun, bir asker çamın dallarından aşağı baktı ve uçup giderken gakladı. *Yaşlı Ayı saldırıyı gerçekleştirdi mi?* Jon, çelik çınlamaları ve havalanan okların vızıltıları yerine, atının ayaklarının altında kırılan buzların yumuşak çıtırtısını duydu.

Sessizlik içinde, yaklaşması en kolay olan güney yamacına doğru döndüler. Yamacın dibinde yere serilmiş ve yarısı kara gömülmüş ölü atı orada gördü Jon. Hayvanın karnından dökülen bağırsaklar donmuş yılanlara benziyordu ve bacaklarından biri gitmişti. Jon'un ilk düşüncesi, *kurtlar,* oldu ama bu yanlıştı. Kurtlar avlarını yerdi.

Yamaç boyunca dağılmış başka atlar da vardı; bacakları tuhaf şekilde çarpılmıştı, kör gözleri ölümle bakıyordu. Yabanıllar bir sinek sürüsü gibi atların üstüne çöktü; eyerlerini, dizginlerini, yüklerini, zırhlarını alıyor ve hayvanları taş baltalarla parçalara ayırıyorlardı.

"Yukarı," dedi Çıngıraklı. "Mance yukarıda."

Taşların arasındaki eğri büğrü bir boşluktan içeri girmek için çemberduvarın dışında atlarından indiler. Kahverengi kabarık tüylü bir atın leşi, Mormont'un bütün girişlere çaktırdığı sivri kazıklara geçmişti. *Dışarı çıkmaya çalışıyormuş, içeri girmeye değil.* Atın sürücüsünden iz yoktu.

İçerisi çok daha kötüydü. Jon daha önce pembe kar görmemişti. Rüzgâr Jon'un etrafında dönüyor, koyun derisi pelerinini çekiştiriyordu. Kuzgunlar bir ölü attan diğerine uçup duruyordu. *Bunlar vahşi kuzgunlar mı yoksa bizimkiler mi?* Jon bilmiyordu. Zavallı Sam'in şimdi nerede olduğunu merak etti. Ve şimdi ne olduğunu.

Donmuş bir kan tabakası çizmesinin topuğunun altında ezildi. Yabanıllar, atların üstündeki bütün çelik ve deri parçalarını alıyor, hatta hayvanların toynaklarındaki nalları söküyorlardı. Birkaçı buldukları heybelerin içinde silah ve yiyecek arıyordu. Jon, Chett'in köpeklerinden

birinin yanından geçti ya da ondan geri kalanlardan, yarı donmuş çamurlu bir kan gölünün ortasında yatıyordu hayvan.

Kampın en ucunda hâlâ ayakta duran birkaç çadır vardı ve Mance Rayder'ı orada buldular. Siyah yün ve kırmızı ipekten dikilmiş pelerinin altına siyah bir örgü zırh ve kürklü bir pantolon giymişti. Başında, her iki şakağında da kartal kanatları olan, bronz ve demirden yapılmış bir büyük miğfer vardı. Jarl, Köpekbaşlı Harma ve Styr, Mance'in yanındalardı, kurtları ve gölgekedisiyle birlikte Varamyr Altıderi de öyle.

Mance'in Jon'a bakışı soğuk ve acımasızdı. "Yüzüne ne oldu?"

"Orell gözlerini oymaya çalıştı," dedi Ygritte.

"Jon'a sordum. Dilini mi kaybetti? Belki de kaybetmeli, bize daha fazla yalan söylemesin diye."

Magnar Styr uzun bıçağını çekti. "İki göz yerine tek gözle daha iyi görebilir."

"Gözünü kurtarmak ister misin Jon?" diye sordu Sur'un Ötesindeki Kral. "İstiyorsan kaç kişilerdi bana söyle. Ve bu defa gerçekleri konuşmayı dene Kışyarı Piçi."

Jon'un boğazı kurumuştu. "Lordum... ne..."

"Ben senin lordun değilim," dedi Mance. "Ve ne yeterince açık. Kardeşlerin öldü. Soru şu, kaç kişilerdi?"

Jon'un yüzü zonkluyordu, kar yağmaya devam ediyordu ve düşünmek zordu. *Senden ne isterlerse istesinler geri adım atmamalısın,* demişti Qhorin. Kelimeler boğazında sıkışmış ama Jon kendini zorladı ve, "Üç yüz kişiydik," dedi.

"Biz?" dedi Mance sertçe.

"Onlar. Onlar üç yüz kişiydi." *Sana ne emrederlerse,* demişti Yarımel. *Öyleyse kendimi neden bu kadar korkak hissediyorum?* "Kara Kale'den iki yüz ve Gölge Kule'den yüz adam."

"İşte bu, çadırımda duyduğumdan daha doğru bir şarkı." Mance, Köpekbaşlı Harma'ya baktı. "Kaç at bulduk?"

"Yüzden fazla," diye yanıtladı iri kadın, "iki yüzden az. Doğuda, karın altında daha fazla leş var, kaç tane olduğunu tahmin etmek zor." Harma'nın arkasında sancaktarı duruyordu, taşıdığı direğin ucundaki köpek başı hâlâ kan sızdıracak kadar tazeydi.

"Bana asla yalan söylememeliydin Jon Kar," dedi Mance.

"Ben... bunu biliyorum." *Ne söyleyebilirdim ki?*

Yabanıl kralı Jon'un yüzünü inceledi. "Buranın komutası kimdeydi? Bana doğruyu söyle. Rykerr mı? Smallwood mu? Wythers olamaz, o çok zayıftır. Bu kimin çadırıydı?"

Çok fazla konuştum. "Onun bedenini bulamadınız mı?"

Harma homurdandı. Kibri, burun deliklerinde donmuştu. "Bu kara kargalar nasıl da aptal."

"Bir dahaki sefer sorumu soruyla cevapladığında seni Kemik Lordu'ma veririm," dedi Mance Rayder. Jon'a yaklaştı. "Bu kampın lideri kimdi?"

Bir adım daha, diye düşündü Jon. *Otuz santim daha.* Elini Uzunpençe'nin kabzasına yaklaştırdı. *Eğer dilimi tutarsam...*

"O piç kılıcına uzan ve kılıç daha kınından çıkmadan o piç kelleni uçurayım," dedi Mance. "Sana olan sabrım hızla tükeniyor karga."

"Söyle," diye ısrar etti Ygritte. "O öldü, her kimse."

Jon kaşlarını çattı, alnındaki kan pıhtısı çatladı. *Bu çok zor,* diye düşündü umutsuzluk içinde. *Gerçek bir döneğe dönüşmeden nasıl dönek rolü oynayabilirim?* Qhorin bunun cevabını vermemişti. Ama ikinci adım her zaman ilkinden kolaydı. "Yaşlı Ayı."

"O yaşlı adam mı?" Harma'nın ses tonundan bu cevaba inanmadığı anlaşılıyordu. "Bizzat mı geldi? Öyleyse Kara Kale'yi kim komuta ediyor?"

"Bowen Marsh." Jon bu sefer hemen cevap vermişti. *Geri adım atmamalısın, senden ne istenirse istensin.*

Mance güldü. "Durum buysa savaşımız kazanıldı demektir. Bowen ancak kılıçları saymayı bilir, kullanmaktan çok..."

"Yaşlı Ayı emir verdi," dedi Jon. "Burası yüksek ve kuvvetliydi ve Mormont burayı daha da güçlü hale getirdi. Çukurlar kazıp kazıklar çaktırdı, yiyecek ve su depoladı. Karşılaşmaya hazırdı..."

"Benimle mi?" diye sordu Mance Rayder. "Evet hazırdı. Bu tepeye saldıracak kadar aptal olsaydım, öldürdüğüm her karga karşılığında beş adam kaybeder ve yine de kendimi şanslı kabul ederdim." Ağzı gerildi. "Ama ölüler yürüdüğünde duvarların, kazıkların ve kılıçların bir anlamı kalmaz. Ölülerle savaşamazsın Jon Kar. Bunu kimse benden iyi bilmez." Kararan gökyüzüne baktı. "Kargalar bize tahmin ettiklerinden fazla yardım etmiş olabilirler. Neden bir saldırıyla karşılaşmadığımızı merak ediyordum. Ama hâlâ gidilecek yüzlerce fersah var ve soğuk çoğalıyor. Varamyr, kurtlarını ölü yaratıkların peşine gönder, etrafı koklasınlar, gafil avlanmak istemiyorum. Kemik Lordu, keşifçileri iki katına çıkar, bütün adamların

meşaleleri ve çakmaktaşları olsun. Styr, Jarl, sizler ilk ışıkla yola çıkıyorsunuz."

"Mance," dedi Çıngıraklı, "biraz karga kemiği istiyorum."

Ygritte, Jon'un önüne atladı. "Bir adamı, bir zamanlar kardeşleri olan insanları korumak için yalan söyledi diye öldüremezsin."

"Onlar hâlâ onun kardeşleri," dedi Styr.

"Değiller," diye ısrar etti Ygritte. "Jon beni öldürmedi, öldürmesini söylemişlerdi. Yarımel'i katletti, hepimiz gördük."

Jon'un nefesi buharlaşıyordu. *Ona yalan söylersem anlar.* Mance Rayder'ın gözlerinin içine baktı, yanık elini kapatıp açtı. "Bana verdiğiniz pelerini giyiyorum Majesteleri," dedi.

"Koyun derisinden bir pelerin!" dedi Ygritte. "Ve nice geceler o pelerinin altında dans ettik!"

Jarl güldü ve hatta Köpekbaşlı Harma bile sırıttı. "Böyle mi oldu Jon Kar?" diye sordu Mance Rayder tatlılıkla. "Kız ve sen?"

Sur'un ötesinde yoldan çıkmak kolaydı. Fazileti utançtan, yanlışı doğrudan ayıramıyordu artık Jon. *Beni bağışla baba.* "Evet," dedi.

Mance başıyla onayladı. "Güzel. O halde yarın sabah Jarl ve Styr'le birlikte gideceksin. Tekmiş gibi atan iki kalbi ayırmak benim haddim değil."

"Nereye gideceğiz?" diye sordu Jon.

"Sur'un arkasına. Sadakatini sözlerden öte eylemlerle kanıtlamanın vakti geldi de geçiyor Jon Kar."

Magnar memnun olmamıştı. "Bir karga ne işime yarar?"

"Nöbet'i ve Sur'u tanıyor," dedi Mance, "ve Kara Kale'yi bütün akıncılardan iyi biliyor. Onu kullanacak bir şey bulursun, bulamazsan aptalsındır."

Styr kaşlarını çattı. "Kalbi hâlâ kara olabilir."

"Öyleyse kalbini sökersin." Mance, Çıngıraklı'ya döndü. "Kemik Lordu'm, ne pahasına olursa olsun kafileyi hareket halinde tut. Sur'a Mormont'tan önce varırsak kazandık demektir."

"Hareket edecekler." Çıngıraklı'nın sesi kalın ve öfkeliydi. Mance başıyla onaylayıp uzaklaştı, Harma ve Altıderi de onun yanındaydı.

Varamyr'in kurtları ve gölgekedisi onları takip etti. Jon ve Ygritte; Jarl, Çıngıraklı ve Magnar'la birlikte kalmıştı. "Duydun, şafak sökerken yola çıkacağız. Bulabildiğin bütün yiyeceği getir, avlanmak için vaktimiz olmayacak. Biri de şu yüzünle ilgilensin karga. Lanet bir enkaz gibi

görünüyorsun,” dedi Jarl. Daha yaşlı iki yabanıl gizleyemedikleri bir öfkeyle Jon’a bakıyorlardı.

“Tamam,” dedi Jon.

Çıngıraklı, “Umarım yalan söylemiyorsundur kızım,” dedi Ygritte’e, kafatasının arkasındaki gözleri ışıldıyordu.

Jon, Uzunpençe’yi çekti. “Qhorin’in kaderini istemiyorsan bizden uzak dur,” dedi.

“Kurdun burada değil delikanlı, sana yardım edemez.” Çıngıraklı da kendi kılıcına uzandı.

“Bundan emin misin?” diye sordu Ygritte gülerek.

Çemberduvarın taşlarının üstünde, beyaz tüylerini kabartmış ve sırtını kamburlaştırmış Hayalet göründü. Hiç ses çıkarmıyordu ama kırmızı gözleri kan dilinde konuşuyordu. Kemik Lordu elini ağır ağır kılıcından çekti, bir adım geri gitti ve küfrederek uzaklaştı.

Ygritte ve Jon, Yumruk’tan aşağı inerken Hayalet atların yanında yürüdü. Sütnehri’nin yarısını geçtikten sonra, “Senden benim için yalan söylemeni istemedim,” diyecek kadar güvende hissetti Jon kendini.

“Yalan söylemedim,” dedi Ygritte. “Bir parçayı atladım, hepsi bu.”

“Dedin ki...”

“...pelerininin altında nice geceler dans ettik. Ama bunu yapmaya ne zaman başladığımızı söylemedim.” Gülümsemesi neredeyse utangaçtı. “Bu gece Hayalet’in uyuması için başka bir yer bul Jon Kar. Mance’in dediği gibi. Eylemler sözlerden daha gerçektir.”

Sansa

“Yeni bir elbise?” dedi, şaşkın olduğu kadar tedirgindi.

“Bugüne kadar giydiklerinizin hepsinden daha güzel leydim,” dedi yaşlı kadın. Düğümlü bir sicimle Sansa’nın kalçalarını ölçtü. “Tamamen ipek ve Myr dantelinden, saten astarlı. Çok güzel olacaksınız. Dikilmesini bizzat kraliçe emretti.”

“Hangi kraliçe?” Margaery henüz Joffrey’nin kraliçesi değildi ama Renly’nin kraliçesi olmuştu. Yoksa yaşlı kadın, Diken Kraliçesi’nden mi bahsediyordu? Ya da...

“Vekil Kraliçe elbette.”

“Kraliçe *Cersei?*”

“Ta kendisi. Uzun yıllardır beni siparişleriyle onurlandırır.” Yaşlı kadın sicimle Sansa’nın bacak boyunu ölçtü. “Majesteleri artık bir kadın olduğunuzu ve küçük bir kız gibi giyinmemeniz gerektiğini söyledi. Kolunuzu uzatın.”

Sansa kolunu kaldırdı. Yeni bir elbiseye ihtiyacı olduğu doğruydu. Geçen yıldan bu yana neredeyse sekiz santim uzamıştı ve ilk çiçek açtığı gün, yatak şiltesini yakmaya çalışırken kıyafetlerinin çoğu mahvolmuştu.

Sicimi Sansa’nın göğüs kafesinin etrafına sararken, “Göğüs bölgeniz kraliçeninki kadar güzel olacak,” dedi yaşlı kadın. “Böyle saklamamalısınız.”

Bu yorum kızarmasına sebep oldu ama Sansa en son at gezisine çıktığında deri yeleğini yukarı kadar bağlayamamıştı ve seyis yamağı ata binmesine yardım ederken ağzı açık halde ona bakmıştı. Sansa, zaman zaman yetişkin erkekleri de göğüslerine bakarken yakalıyordu ve tuniklerinden bazıları öyle daralmıştı ki bunları giydiğinde zar zor nefes alıyordu.

“Ne renk olacak?” diye sordu terzi kadına.

“Renkleri bana bırakın leydim. Memnun kalacaksınız, bundan eminim. İç çamaşırlarınız ve çoraplarınız da olmalı, kaftanlar, cübbeler, pelerinler ve... soylu bir genç leydiye yakışır diğer bütün şeyler.”

“Kralın düğününe kadar hazır olur mu?”

“Ah, daha önce, çok daha önce, Majesteleri ısrar etti. Altı terzi kadınım ve on iki çırak kızım var, bu kıyafetler için bütün işlerimizi bir kenara bıraktık. Pek çok leydi bize kızacak ama kraliçenin emri böyle.”

“Nezaketinden ötürü kraliçeye müteşekkirim,” dedi Sansa kibarca. “Bana karşı çok iyi.”

“Majesteleri çok cömerttir,” dedi terzi kadın eşyalarını toplayıp giderken.

Ama neden? diye merak etti Sansa yalnız kaldığında. Huzursuz olmuştu. *Bahse girerim ki bu elbise Margaery’nin işi ya da büyükannesinin.*

Margaery’nin nezaketi sonsuzdu ve kızın varlığı her şeyi değiştirmişti. Müstakbel kraliçenin leydileri de Sansa’yı hoş karşılamıştı. Diğer kadınlarla birlikte vakit geçirmeyeli o kadar uzun olmuştu ki Sansa bunun ne kadar güzel olabileceğini neredeyse unutmuştu. Leydi Leonette ona arp dersleri veriyordu ve Leydi Janna lezzetli dedikoduların hepsini paylaşıyordu. Merry Crane’in her zaman eğlenceli bir hikâyesi vardı ve minik Leydi Bulwer onun kadar yaramaz olmasa da Sansa’ya Arya’yı hatırlatıyordu.

Sansa’nın yaşına en yakın kızlar; kuzenler Elinor, Alla ve Megga’ydı, hanedanın daha küçük dallarından gelen Tyrellller. “Dalın en altındaki güller,” diye alay ediyordu keskin zekâlı, ince uzun bir kız olan Elinor. Megga tombul ve gürültücüydü. Alla utangaç ve sevimli. Ama grubu, kadınlığın ona verdiği hakla Elinor yönetiyordu; Megga ve Alla daha çocukken Elinor çiçek açmış bir genç kızdı.

Kuzenler, Sansa’yı bütün hayatları boyunca tanıyormuş gibi aralarına almışlardı. İğne oyası yaparak, limonlu kek ve ballı şarap eşliğinde sohbet ederek uzun öğlen vakitleri geçiriyorlardı, akşamları taş oyunu oynuyorlardı, kale septinde birlikte şarkılar söylüyorlardı... ve sık sık, biri ya da ikisi, Margaery’nin yatağını paylaşmak için seçiliyor, gecenin yarısını fısıldaşarak tüketiyorlardı. Alla’nın güzel bir sesi vardı, ikna edildiğinde arp çalıyor, kahramanlıklarla ve kayıp aşklarla ilgili şarkılar söylüyordu. Megga şarkı söyleyemiyordu ama öpülmek için çıldırıyordu, bazen Alla’yla birlikte öpücük oyunu oynadıklarını itiraf etmişti. Bir erkeği öpmeye benzemiyordu gerçi, hele bir kralı öpmeye hiç. Megga’nın, Tazı’yı öpmekle ilgili ne düşüneceğini merak ediyordu Sansa. Sansa onu öpmüştü. Adam mücadele gecesi Sansa’nın odasına gelmişti, kan ve şarap kokuyordu. *Beni öptü, beni ölümle tehdit etti ve beni onun için şarkı söylemeye zorladı.*

“Kral Joffrey’nin dudakları çok güzel,” demişti Megga umursamazca. “Ah, zavallı Sansa, onu kaybettiğinde kalbin nasıl da kırılmıştır. Ah, kim

bilir nasıl ağlamışsındır."

Joffrey senin tahmin ettiğinden daha çok ağlattı beni, demek istemişti Sansa ama dudaklarını kapatıp dilini tutmuştu; Yağtoparı yakınlarda değildi, şarkı söyleyip Sansa'nın sesini bastıramazdı.

Elinor, Lord Ambrose'un oğullarından biri olan genç bir yavere söz verilmişti, delikanlı şövalyeliğini kazanır kazanmaz evleneceklerdi. Genç yaver, Myrli bir yaycıyı ve bir Mullendore askerini öldürdüğü Karasu Muharebesi'nde, koluna Elinor'un uğur mendilini bağlamıştı. "Alyn, onu o kadar korkusuz yapan şeyin Elinor'un mendili olduğunu söylüyor," demişti Megga. "Savaş çığlığı Elinor'un adıymış, bu çok kahramanca değil mi? Bir gün bir şövalye benim mendilimi uğur olarak bağlasın ve yüz adam öldürsün isterim." Elinor kıza susmasını söylemişti ama memnun görünüyordu.

Onlar çocuk, diye düşündü Sansa. *Onlar küçük ve aptal kızlar, Elinor bile. Bir mücadeleye şahit olmadılar, bir adamın ölümünü görmediler, hiçbir şey bilmiyorlar.* Onların rüyaları şarkılar ve masallarla doluydu. Babasının başı Joffrey tarafından kestirilmeden önce Sansa'nın rüyaları da öyleydi. Sansa onlara acıyordu. Sansa onlara gıpta ediyordu.

Ama Margaery farklıydı. Tatlı ve nazikti, buna rağmen kızın içinde büyükannesinden bir parça da vardı. Önceki gün Sansa'yı kuş avına götürmüştü. Sansa mücadeleden beri ilk kez şehrin dışına çıkıyordu. Ölüler yakılmış ya da gömülmüştü ama Lord Stannis'in koçbaşları tarafından ezilen Çamur Kapısı paramparçaydı ve Karasu'nun her iki kıyısı boyunca enkaza dönmüş gemilerin gövdeleri görünüyordu, kömürleşmiş gemi direkleri nehrin sığlıklarından zayıf ve kara parmaklar gibi çıkıyordu. Nehirde, onları karşı kıyıya geçiren düz tabanlı tekne dışında seyrüsefer yoktu ve Kral Ormanı'na vardıklarında kül, kömür ve ölü ağaçlardan ibaret bir ıssızlıkla karşılaşmışlardı. Ama koy boyundaki bataklar su kuşlarıyla doluydu ve Sansa'nın bozdoğanı üç ördek indirmişti, Margaery'nin gökdoğanı da uçuş halindeki bir akbalıkçılı avlamıştı.

Kısa bir süre için Sansa'yla yalnız kaldıklarında, "Yedi Krallık'taki en iyi kuşlar Willas'ındır," demişti Margaery. "Bazen kartal uçurur. Göreceksin Sansa." Sansa'nın elini tutup sıkmıştı. "Kardeşim."

Kardeş. Sansa bir zamanlar Margaery gibi bir kardeşe sahip olmanın hayallerini kurardı; dünyanın bütün lütuflarına sahip, güzel ve nazik bir kardeş. Arya diğer kardeşlere kıyasla tamamen kifayetsizdi. *Kardeşimin Joffrey'yle evlenmesine nasıl izin veririm?* diye düşünmüştü Sansa ve

gözleri birdenbire yaşlarla dolmuştu. “Margaery, lütfen,” demişti, “bunu yapmamalısın.” Kelimeleri ağzından çıkarmak zordu. “Onunla *evlenmemelisin.* O göründüğü gibi biri değil. Sana zarar verecek.”

“Ben öyle düşünmüyorum.” Margaery kendinden emin bir şekilde gülümsemişti. “Beni uyarman cesurca ama korkmana gerek yok. Joff şımarık ve kibirli, söylediğin kadar zalim olduğundan da şüphe etmiyorum, ama babam bu evliliğe razı olmadan önce, Loras’ın Kral Muhafızları’na seçilmesi şartını koydu. Yedi Krallık’ın en iyi şövalyesi tarafından gece gündüz korunacağım, tıpkı Prens Aemon’ın Naerys’i koruduğu gibi. Yani, küçük aslanımız hareketlerine dikkat etse iyi olur, öyle değil mi?” Margaery gülüp, “Gel kardeşim, nehre kadar yarışalım. Muhafızlarımız çılgına dönsün,” demişti ve bir yanıt beklemeden atını mahmuzlayıp uçarcasına gitmişti.

Kızın arkasından dörtnala koşarken, *çok cesur,* diye düşünmüştü Sansa... ama yine de, kuşkular hâlâ içini kemiriyordu. Sör Loras büyük bir şövalyeydi, buna şüphe yoktu ama Joffrey’nin başka Kral Muhafızları ve onların yanı sıra altın ve kırmızı pelerinlileri de vardı, üstelik büyüdüğünde kendi ordusuna komuta edecekti. Değersiz Aegon, Kraliçe Naerys’e asla zarar vermemişti, belki de kraliçenin ağabeyi Ejderha Şövalyesi’nin korkusundan... ama başka bir Kral Muhafızı metreslerinden birine âşık olduğunda Aerys ikisinin de kafasını kestirmişti.

Sör Loras bir Tyrell, diye hatırlattı Sansa kendine. *O şövalye sadece bir Toyne’du. Kardeşlerinin orduları yoktu, şövalyenin öcünü sadece kılıçlarıyla alabilirlerdi.* Ama Sansa düşündükçe daha çok merak ediyordu. Joffrey kendini bir süre tutabilirdi, belki bir yıl kadar, fakat eninde sonunda pençelerini gösterecekti ve gösterdiğinde... diyar ikinci bir Kral Katili’ne sahip olabilirdi ve şehrin içinde savaş çıkardı, aslanın ve gülün adamları kaldırımların dibindeki olukları kırmızı akıtırdı.

Margaery’nin bütün bunları görmemesi Sansa’yı şaşırtıyordu. *O benden büyük, daha akıllı olması gerek. Ve babası, Lord Tyrell, ne yaptığını biliyordur şüphesiz. Ben yalnızca aptallık ediyorum.*

Sansa, Willas Tyrell’le evlenmek için Yüksek Bahçe’ye gideceğini söylediğinde Sör Dontos’un rahatlayıp memnun olacağını düşünmüştü ama adam Sansa’nın kolunu yakalamış ve şaraptan olduğu kadar korkudan kalınlaşmış sesiyle, *“Yapamazsın!”* demişti. “Sana söylüyorum, Tyrelller çiçekli Lannisterlar’dır sadece. Sana yalvarıyorum, bu saçmalığı unut, Florian’ına bir öpücük ver planlarımıza sadık kal. Joffrey’nin düğün gecesi

çok uzakta değil, gümüş saç filesini tak ve sana söylediklerimi yap, düğünden sonra kaçacağız." Sansa'nın yanağına bir öpücük kondurmaya çalışmıştı.

Sansa adamın ellerinden kurtulup geri kaçmıştı. "Yapmayacağım. Yapamam. Bir şeyler ters gider. Kaçmak *istediğimde* beni götürmemiştin ve şimdi kaçmama gerek yok."

Dontos aptal gibi Sansa'nın yüzüne bakakalmıştı. "Ama ayarlamalar yapıldı tatlım. Seni evine götürecek olan gemi, gemiye götürecek tekne, Florian tatlı Jonquil'i için her şeyi yaptı."

"Sana verdiğim zahmet için üzgünüm ama teknelere ve gemilere ihtiyacım yok artık."

"Ama bütün bunlar senin *güvende* olman için."

"Yüksek Bahçe'de güvende olacağım. Willas güvende olmamı sağlayacak."

"Ama o seni tanımıyor," diye ısrar etmişti Dontos, "ve seni sevmeyecek. Jonquil, o güzel gözlerini aç, Tyreller seni umursamıyor. Onlar mirasının peşinde."

"Mirasım?" Sansa'nın kafası karışmıştı.

"Tatlım," demişti Dontos, "sen Kışyarı vârisisin." Sansa'yı tekrar yakalayıp bunu yapmaması için yalvarmıştı. Sansa adamdan kurtulup onu büvet ağacının altında tek başına bırakmıştı. O günden beri tanrı korusuna gitmemişti.

Bununla beraber, Dontos'un sözlerini de unutmamıştı. *Kışyarı vârisi,* diye düşündü o gece yatağına uzandığında. *Senin mirasınla evlenmek istiyorlar.* Sansa üç erkek kardeşle birlikte büyümüştü, bir mirası olduğunu hiç düşünmemişti ama Bran'ın ve Rickon'ın ölümüyle... *Bir şey fark etmez, Robb var, o artık yetişkin bir erkek, evlenecek ve bir oğul sahibi olacak. Willas, Yüksek Bahçe'yi alacak zaten, Kışyarı'yla ne işi olur?*

Bazen, sadece tınısını duymak için Willas'ın adını yastığına fısıldıyordu Sansa. "Willas, Willas, Willas." Willas'ın da Loras kadar güzel bir isim olduğunu düşünüyordu. Tınıları bile aynıydı, biraz. Sakat bacağı neden sorun olsundu ki? Willas, Yüksek Bahçe Lordu olacaktı Sansa da onun leydisi.

Willas'la kendisini, kucaklarında köpek yavrularıyla birlikte bir bahçede otururken hayal ediyordu ya da Mander'da yüzen bir zevk mavnasında, ut çalıp şarkılar söyleyen bir şarkıcıyı dinlerken. *Ona oğullar verirsem beni sevebilir.* Sansa oğullarına Eddard, Brandon ve Rickon isimlerini verecekti

ve onları Sör Loras kadar yiğit olmaları için büyütecekti. *Ve Lannisterlar'dan nefret etmeleri için.* Sansa'nın rüyalarında, çocukları tıpkı kaybettiği kardeşlerine benziyordu. Bazen rüyasının içinde Arya'ya benzeyen bir kız bile oluyordu.

Ama Sansa, Willas'ın resmini uzun süre kafasında tutamıyordu; onu Sör Loras'a dönüştürüp duruyordu düşünceleri; genç, zarif ve güzel. *Onu böyle hayal etmemelisin,* dedi kendine. *Aksi takdirde, karşılaştığınız zaman gözlerindeki hayal kırıklığını görür, aslında kardeşine âşık olduğunu bilirken seninle nasıl evlenir?* Willas Tyrell, Sansa'nın iki katı yaşındaydı, Sansa bunu sürekli hatırlatıyordu kendine, üstelik sakattı, belki de babası gibi tıknaz ve kırmızı suratlıydı. Ama yakışıklı ya da değil, Willas, Sansa'nın sahip olacağı tek kahraman olabilirdi.

Bir kere rüyasında Joffrey ile evlenen kızın Margaery değil kendisi olduğunu görmüştü ve Joffrey düğün gecelerinde cellat Ilyn Payne'e dönüşmüştü. Sansa titreyerek uyanmıştı. Margaery'nin onun gibi acı çekmesini istemiyordu ama Tyrellller'in düğünden vazgeçebileceği düşüncesi de onu dehşete düşürüyordu. *Onu uyardım, yaptım, ona Joffrey'yle ilgili gerçekleri anlattım.* Margaery ona inanmıyordu belki de. Joffrey kızın yanında kusursuz şövalyeyi oynuyordu sürekli, tıpkı bir zamanlar Sansa'ya yaptığı gibi. *Yakında Joffrey'nin gerçek tabiatını görecek. Düğünden önce olmazsa düğünden sonra.* Sansa, septe bir dahaki gidişinde Yukarıdaki Anne'ye bir mum yakmaya ve Margaery'yi Joffrey'nin zalimliğinden koruması için dua etmeye karar verdi. Bir mum da Savaşçı'ya yakardı belki, Loras için.

Yüce Baelor Septi'ndeki törende yeni elbisesini giyecekti, terzi kadın son ölçülerini alırken karar vermişti buna. *Cersei elbiseyi bu yüzden diktiriyor olmalı, düğünde pejmürde görünmemem için.* Törenden sonraki ziyafet için mutlaka başka bir kıyafetinin olması gerekirdi ama eski elbiselerinden birinin iş göreceğini düşündü. Yeni elbisesine yemek ya da şarap dökülmesini istemiyordu. *Yeni elbisemi Yüksek Bahçe'ye götürmeliyim.* Willas Tyrell'e güzel görünmek istiyordu. *Dontos haklıysa, Willas beni değil Kışyarı'nı istiyorsa, yine de beni ben olduğum için sevmeye başlayabilir.* Sansa, elbisesinin ne zaman hazır olacağını merak ederek kendine sarıldı. Yeni elbisesini giymek için sabırsızlanıyordu.

Arya

Yağmurlar gelip gitmişti ama gökyüzü maviden çok griydi ve bütün nehirler kabarmıştı. Arya üçüncü günün sabahında, ağaçların daha çok yanlış yüzlerinin yosun tuttuğunu fark etti. Fazlaca yosunlu bir karaağacın yanından geçerlerken, “Yanlış yöne gidiyoruz,” dedi Gendry’ye. “Güneye gidiyoruz, ağaçtaki yosunların nasıl büyüdüğünü görüyor musun?”

Gendry, gür siyah saçlarını gözlerinden çekip, “Yolu takip ediyoruz, hepsi bu. Yol burada güneye dönüyor,” dedi.

Bütün gün güneye gittik, demek istedi Arya. *Dün de öyle, o dere yatağını takip ederken.* Ama dün yeterince dikkat etmemişti, bu yüzden emin olamazdı. “Sanırım kaybolduk,” dedi hafif bir sesle. “Nehirden ayrılmamalıydık. Bütün yapmamız gereken nehri takip etmekti.”

“Nehir dönüp kıvrılıyor,” dedi Gendry. “Bahse girerim ki bu sadece kestirme bir yol. Gizli bir haydut yolu. Lim, Tom ve diğerleri yıllardır burada yaşıyor.”

Bu doğruydu. Arya dudağını ısırdı. “Ama yosunlar...”

“Yağmur bu şekilde yağmaya devam ederse yakında kulaklarımız bile yosun tutar,” diye şikâyet etti Gendry.

“Sadece *güneydeki* kulağımız,” diye inat etti Arya. Boğa’yı herhangi bir şeye ikna etmenin yolu yoktu ama Arya’nın tek gerçek arkadaşı oydu, artık Al Turta da yanlarında değildi.

Yola çıktıkları gün, “Sharna ekmek pişirmek için bana ihtiyacı olduğunu söylüyor,” demişti Al Turta. “Üstelik yağmurdan, eyer ağrılarından ve sürekli korkmaktan yoruldum. Burada bira ve yemek için tavşan var, ben pişirdiğimde ekmek de daha iyi olacak. Geri döndüğünde göreceksin. Geri döneceksin değil mi? Savaş bittiğinde?” Sonra Arya’nın kim olduğunu hatırlamıştı çocuk, “Leydim,” diye eklemişti kızararak.

Arya, savaşın bir gün bitip bitmeyeceğini bilmiyordu ama başıyla onaylamıştı. “O gün seni dövdüğüm için üzgünüm,” demişti. Al Turta aptal ve korkaktı ama Kral Toprakları’ndan beri Arya’nın yanındaydı ve Arya ona alışmıştı. “Burnunu kırdım.”

“Lim’in burnunu da kırdın,” diyerek sırıtmıştı Al Turta. “İyiydi.”

“Lim öyle düşünmedi,” demişti Arya somurtarak. Sonra gitme zamanı gelmişti. Al Turta leydisinin elini öpmek için izin istediğinde Arya çocuğun omzunu yumruklamıştı. “Bana öyle deme. Sen Al Turta’sın ben de Arry.”

“Burada Al Turta değilim. Sharna bana Çocuk diyor. Öbür çocuğu da aynı isimle çağırıyor. Bu kafa karıştırıcı olacak.”

Arya, Al Turta’yı tahmin ettiğinden fazla özlüyordu ama Harwin bu eksikliğin birazını gidermişti. Arya, Harwin’e babası Hullen’ı ve kaçtığı gün onu Kızıl Kale’nin ahırlarında nasıl ölmek üzereyken bulduğunu anlatmıştı. “Bir ahırda öleceğini söylerdi hep,” demişti Harwin. “Ama huysuz bir aygır tarafından öldürüleceğini düşünürdük, bir aslan sürüsü tarafından değil.” Yoren’i, Kral Toprakları’ndan kaçışlarını ve o zamandan beri olanların çoğunu da anlatmıştı Arya ama İğne’yle öldürdüğü seyis yamağından ve Harrenhal’da boğazını kestiği muhafızdan bahsetmemişti. Bunları Harwin’e anlatmak babasına anlatmak gibi olurdu ve bazı şeyler vardı ki babasının bilmesine katlanamazdı.

Arya, Jaqen H’ghar’dan ve adamın ona borçlanıp ödediği üç ölümden de bahsetmemişti. Jaqen’ın verdiği demir sikkeyi kemerinin altına saklamıştı ama bazı geceler sikkeyi oradan çıkarıyor, adamın yüzünün nasıl eriyip değiştiğini hatırlıyordu. *“Valar morghulis,”* diyordu fısıltıyla. “Sör Gregor, Dunsen, Polliver, Tatlı Raff. Vadeci ve Tazı. Sör Ilyn, Sör Meryn. Kraliçe Cersei, Kral Joffrey.”

Lord Eddard’ın Lord Beric’le birlikte batıya gönderdiği yirmi Kışyarı adamından sadece altısının sağ kaldığını söylemişti Harwin. “Bir tuzaktı leydim. Lord Tywin, Yürüyen Dağ’ı ateş ve kılıçla birlikte Kızıl Çatal’ın karşısına göndermişti, babanızı oraya çekmeyi umuyordu. Lord Eddard’ın Gregor Clegane’le ilgilenmek üzere batıya bizzat gelmesini planlamıştı. Lord gelmiş olsaydı öldürülecek ya da o sırada leydi annenizin tutsağı olan İblis’le takas edilmek üzere esir alınacaktı. Fakat Kral Katili, Lord Tywin’in planından habersizdi ve kardeşinin esir alındığını duyduğunda Kral Toprakları’nın sokaklarında babanıza saldırdı.”

“Hatırlıyorum,” demişti Arya. “Jory’yi öldürdü. “Jory, Arya’ya gülümserdi hep, ona ayakaltından çekilmesini söylediği zamanlar dışında.

“Jory’yi öldürdü,” diye onaylamıştı Harwin, “ve atı üzerine devrildiğinde babanızın bacağı kırıldı. Lord Eddard bu yüzden batıya *gidemedi.* Yerine Lord Beric’i gönderdi, kendi adamlarından yirmi kişi ve aralarında benim de olduğum yirmi Kışyarı adamıyla birlikte. Başkaları da vardı. Thoros, Sör Raymun, Darry ve onların adamları, Sör Gladden Wylde

ve Lothar Mallery isimli bir lord. Ama Gregor Clegane bizi Şarlatan Kıyısı'nda bekliyordu, nehrin her iki kenarına da adamlar gizlemişti. Nehri geçerken bize hem önden hem arkadan saldırdılar.

Dağ'ın Raymun Darry'yi tek kılıç darbesiyle katlettiğini gördüm, öyle korkunç bir darbeydi ki Darry'nin kolunu dirseğinden koparmakla kalmadı adamın altındaki atı da öldürdü. Gladden Wylde orada Darry'yle birlikte öldü, Lord Mallery ezildi ve boğuldu. Dört yanımız aslanlarla çevriliydi, ben de diğerleriyle birlikte ölüme mahkûm olduğumu düşündüm ama Alyn emirler yağdırmaya başladı, hatlarımızı tekrar düzene soktu, hâlâ at sırtında olanlarımız Thoros'un etrafında toplandık ve kendimize yol açtık. O sabah yüz yirmi adamdık. Karanlık çöktüğünde en fazla kırk kişi kalmıştık ve Lord Beric ölümcül bir yara almıştı. O gece Thoros lordun göğsünden bir mızrak sapı çıkardı ve açılan deliğe kaynar şarap döktü.

Hepimiz lordun gün doğmadan öleceğinden emindik. Ama Thoros bütün gece ateşin yanında oturup dua etti, şafak söktüğünde lord hâlâ yaşıyordu ve eskisinden daha güçlüydü. Tekrar ata binebilmesi için on beş gün geçmesi gerekti ama onun cesareti hepimizi sağlam tuttu. Bize savaşımızın Soytarı Kıyısı'nda bitmediğini, aksine orada yeni başladığını söyledi ve ölen her adamımızın intikamı on katıyla alınacaktı.

O esnada savaş bizi geçip gitmişti. Dağ'ın adamları Lord Tywin'in öncü kuvvetiydi sadece. Kızıl Çatal'ı geçtiler ve önlerine çıkan her şeyi yakarak hızla nehir topraklarına gittiler. Sayımız o kadar azdı ki bütün yapabildiğimiz onları arkadan taciz etmek oldu ama Kral Robert, Lord Tywin'in isyanını bastırmak üzere batıya gittiğinde ona katılacağımızı söyleyip durduk birbirimize. Daha sonra Robert'ın ve Lord Eddard'ın öldüğünü duyduk ve Cersei'nin eniği Demir Taht'a çıkmıştı.

Bu durum dünyayı tersine çevirdi. Biz Kral Eli tarafından haydutların işini bitirmek üzere gönderilmiştik ama artık haydut olan *bizlerdik* ve Lord Tywin Kral Eli'ydi. Bazılarımız teslim olmak istedi ama Lord Beric bunu duymayı reddediyordu. Biz hâlâ kralın adamlarıydık ve aslanlar tarafından parçalananlar kralın insanlarıydı. Eğer Robert için savaşamıyorsak insanları için savaşacaktık, her birimiz ölene dek. Savaştık, ama biz mücadelemize devam ederken tuhaf bir şey oldu. Kaybettiğimiz her adama karşılık iki yeni adam çıkıp geliyordu. Asil doğumlu birkaç şövalye veya yaver ama çoğu sıradan adamlardı; çiftçiler, dolandırıcılar, hizmetkârlar, ayakkabıcılar, hatta iki rahip. Her türden adamlar, hatta kadınlar, çocuklar, köpekler..."

"*Köpekler?*" demişti Arya.

“Evet.” Harwin sırıtmıştı. “Görebileceğin en zalim köpekler bizim delikanlılardan birinde.”

“Zalim bir köpeğim olsun isterdim,” demişti Arya özlem dolu bir sesle. “Aslan öldüren bir köpek.” Bir zamanlar bir ulu kurdu vardı, Nymeria, ama Arya kraliçenin onu öldürmesine engel olmak için hayvana taş atmış ve kaçmasını sağlamıştı. *Bir köpek bir aslanı öldürebilir mi?* diye merak etti.

O öğleden sonra tekrar başlayan yağmur geceye kadar devam etti. Şükürler olsun ki haydutların her yerde dostları vardı, bu yüzden dışarıda kamp kurmalarına ya da Al Turta ve Gendry’yle birlikte sık sık yaptıkları gibi aralarından su sızan dalların altında sığınak aramalarına gerek yoktu.

O gece yakılmış ve terk edilmiş bir köyde konakladılar. En azından terk edilmiş *görünüyordu;* Şanslı Jack av borusundan iki kısa ve iki uzun ses üfleyene kadar. Sonra enkazların arasından ve gizli kilerlerden çeşit çeşit adamlar çıktı. Biraları, kuru elmaları ve bayat arpa ekmekleri vardı, haydutlar da Anguy’un yolda vurduğu bir ördeği getirmişti; o gece yemek neredeyse bir ziyafetti.

Köylülerden biri Lim Limoncübbeli’ye dönüp, “İki gün önce buraya bazı adamlar geldi, Kral Katili’ni arıyorlardı,” dediğinde Arya ördek kanadındaki son et parçalarını kemiriyordu.

Lim güldü. “Nehirova’da arasalar daha iyi olurdu. Güzel ve rutubetli zindanların en derininde.” Lim’in ezik bir elmaya benzeyen burnu kıpkırmızı, çürük ve şişti.

“Hayır,” dedi bir başka köylü. “Kral Katili kaçtı.”

Kral Katili. Arya boynundaki tüylerin ürperdiğini hissedebiliyordu. Adamları dinlemek için nefesini tuttu.

“Bu doğru olabilir mi?” dedi Yediler’in Tom’u.

“Buna inanmam,” dedi paslı bir miğfer takan tek gözlü adam. Haydutlar ona Şanslı Jack diyordu ama bir gözünü kaybetmek o kadar da şanslı bir şeymiş gibi gelmiyordu Arya’ya. “Ben o zindanların tadına bizzat baktım. Nasıl kaçmış olabilir?”

Köylüler sadece omuzlarını silktiler. Yeşilsakal, yeşil gri gür sakallarını sıvazladı, “Eğer Kral Katili tekrar serbest kaldıysa kurtlar kanda boğulur. Thoros haberdar edilmeli. Işık Tanrısı alevlerin arasından Lannister’ı gösterir ona,” dedi.

“Burada güzel bir ateş var,” dedi Anguy gülümseyerek.

Yeşilsakal güldü ve yaycının kulağına vurdu. “Sana bir rahip gibi mi görünüyorum Yaycı? Tyroshlu Pello alevlerin içine baktığında, korlar

sakalını alazladı."

Lim parmaklarını çıtlattı, "Jaime Lannister'ı yakalamak Lord Beric'in hoşuna gitmez miydi ama..."

"Onu asar mı Lim?" diye sordu köylü kadınlardan biri. "Onun kadar yakışıklı bir adamı asmak günah olur."

"Önce yargılama!" dedi Anguy. "Lord Beric onları önce yargılar biliyorsunuz." Gülümsedi. "Onları yargıladıktan sonra asar."

Herkes gülüyordu. Sonra Tom parmaklarını arpının tellerinde gezdirdi.

Kral Ormanı'nın kardeşleri,
onlar bir haydut çetesiydi.
Ormandı onların kalesi,
ama onlar arazilerde gezerdi.
Ne kimsenin altını saklanırdı onlardan,
ne de bir kızın elleri.
Ah Kral Ormanı'nın kardeşleri,
onlar korku saçan bir haydut çetesiydi.

Bir köşede, kuru ve sıcak bir halde Gendry'yle Harwin'in arasında oturan Arya bir süre için şarkıyı dinledi, sonra gözlerini kapatıp uykuya daldı. Rüyasında evini gördü; Nehirova'yı değil, Kışyarı'nı. Ama güzel bir rüya değildi. Arya kalenin dışında tek başınaydı, dizlerine kadar çamura batmıştı. İlerideki gri duvarları görebiliyordu ama kapılara ulaşmaya çalıştıkça her adımı bir öncekinden daha zor oluyordu. Kale, sonunda granitten çok duman gibi görünene kadar ağır ağır kayboldu. Kurtlar da vardı, gözleri parıldayan gri ve çelimsiz suretler ağaçların arasında sinsice dolaşıyordu. Arya ne zaman onlara baksa kanın tadını hatırlıyordu.

Ertesi sabah, tarlalara girip kestirmeden gitmek için yoldan ayrıldılar. Kahverengi kuru yaprakları atların toynaklarında uçuşturan rüzgâr şiddetli esiyordu ama bu sefer yağmur yağmıyordu. Bulutların arkasından çıkan güneş öyle parlaktı ki Arya pelerinin başlığını gözlerine indirmek zorunda kaldı.

Birdenbire atının dizginlerini çekip durdu. "Yanlış yöne gidiyoruz!"

Gendry homurdandı. "Ne oldu, yine mi yosunlar?"

"Güneşe bak," dedi Arya. "Güneye gidiyoruz!" Haritayı bulup diğerlerine göstermek için eyer heybesini karıştırdı. "Üç Dişli Mızrak'tan

asla ayrılmamalıydık. Bak." Haritayı açıp kucağına yaydı. Şimdi herkes ona bakıyordu. "İşte Nehirova, nehirlerin arasında."

"Aslında," dedi Şanslı Jack, "Nehirova'nın nerede olduğunu biliyoruz. Her birimiz."

"Nehirova'ya gitmiyorsun," dedi Lim sertçe.

Neredeyse varmıştım, diye düşündü Arya. *Atlarımızı almalarına izin vermeliydim. Yolun geri kalanını yürüyebilirdim.* Gördüğü rüyayı hatırladı ve dudağını ısırdı.

"Ah, bu kadar incinmiş görünme çocuk," dedi Yeditelli Tom. "Sana bir zarar gelmeyecek, söz veriyorum."

"Bir *yalancının* sözü!"

"Kimse yalan söylemedi," dedi Lim. "Hiçbir vaatte bulunmadık. Seninle ne yapılacağına karar vermek bizim haddimiz değil."

Lim lider değildi gerçi, Tom da öyle; lider Yeşilsakal'dı, Tyroshlu adam. Arya onunla yüzleşmek için döndü. "Beni Nehirova'ya götürürsen ödüllendirilirsin," dedi umutsuzca.

"Ufaklık," dedi Yeşilsakal. "Bir köylü, sıradan bir sincabı kaynatmak için yüzebilir ama ağacında bulduğu altın bir sincapsa onu lorduna götürür, aksi takdirde götürmediğine pişman olur."

"Ben sincap değilim," dedi Arya inatla.

"Öylesin." Yeşilsakal güldü. "İstese de istemese de yıldırım lordunun huzuruna giden altın bir sincapsın. Seninle ne yapılacağını o bilir. Bahse girerim ki seni leydi annene geri gönderecek, tam da senin istediğin gibi."

Yeditelli Tom başıyla onayladı. "Evet, Lord Beric böyledir. Sana adaletli davranacak, göreceksin."

Lord Beric Dondarrion. Arya, Harrenhal'dayken hem Lannisterlar'dan hem de Kanlı Oyuncular'dan duyduğu hikâyeleri hatırladı. Lord Beric, ormanın ruhu. Önce Sör Amory Lorch, ardından Vargo Hoat, iki kez de Yürüyen Dağ tarafından öldürülen Lord Beric. *Beni eve göndermezse belki ben de öldürürüm onu.* "Neden Lord Beric'i görmek zorundayım?" diye sordu sessizce.

"Bütün soylu tutsaklarımızı ona götürürüz," dedi Anguy.

Tutsak. Arya ruhunu sakinleştirmek için derin bir nefes aldı. *Su kadar sakin.* Atlarının sırtında oturan haydutlara baktı ve kendi atının başını çevirdi. Topuklarını süvari atının karnına vururken, *şimdi, yılan kadar hızlı,* diye düşündü. Yeşilsakal'ın ve Şanslı Jack'in arasından uçarak geçti,

Gendry'nin kısrağı yoldan çekilirken Arya bir an için delikanlının şaşkın yüzünü gördü. Sonra açık arazideydi, hızla ilerliyordu.

Kuzeye ya da güneye, doğuya ya da batıya, artık fark etmezdi. Nehirova'ya giden yolu daha sonra, haydutlardan kurtulduğunda bulabilirdi. Arya iyice öne eğildi ve atını dörtnala kaldırdı. Haydutlar arkasından küfürler ediyor ve geri gelmesi için bağırıyorlardı. Kulağını seslere tıkadı ama omzunun üzerinden arkasına baktığında dört adamın onu takip ettiğini gördü; Anguy, Harwin ve Yeşilsakal yan yana geliyordu, arkasında sarı cübbesi dalgalanan Lim daha gerideydi. “Geyik kadar seri,” dedi Arya atına. “Şimdi koş, *koş*.”

Yabani otlarla kaplı kahverengi tarlalardan, bel yüksekliğindeki otların arasından ve dörtnala koşan atının rüzgârıyla havalanan kuru yaprak yığınlarının içinden geçti. Orman solundaydı. *Ormanda izimi kaybettirebilirim.* Tarlanın kenarında kuru bir su kanalı vardı, Arya hızını hiç kesmeden kanalın üstünden atlayıp karaağaçların, porsukların ve huşların ortasına düştü. Bir an için arkasına baktığında Anguy ve Harwin'in hâlâ takipte olduğunu gördü, Yeşilsakal geride kalmıştı ve Lim hiç görünmüyordu. “Daha hızlı,” dedi atına, “yapabilirsin, *yapabilirsin*.”

İki karaağacın arasından geçti ve hangi yüzlerinin yosun tuttuğuna bakmak için durmadı bile. Çürük bir kütüğün üzerinden atladı ve gövdesinden sivri dallar yükselen devasa bir devrik ağacın etrafından dolaştı. Önce yavaşlayıp sonra tekrar hızlanarak bir bayırı tırmandı. Bayırın diğer yüzünden aşağı indi. Atının nalları çakmaktaşı zeminden kıvılcımlar çıkarıyordu. Bayırın tepesinde arkasına baktı. Harwin, Anguy'un önüne geçmişti ama ikisi de hızla geliyordu. İyice arkada kalan Yeşilsakal vazgeçmiş gibi görünüyordu.

Bir akarsu yolunu kesti. Arya, kahverengi ıslak yapraklarla boğulmuş suyun içine girdi. Karşı kıyıda sudan çıkarken yapraklardan bazıları atının bacaklarına yapıştı. Suyun bu tarafındaki çalılar daha kalındı, zemin köklerle ve taşlarla doluydu. Arya yavaşlamak zorundaydı ama hızını cesaret edebildiği kadar korudu. Önüne başka bir bayır çıktı, bu seferki daha dikti. Tırmandı, tekrar indi. *Bu orman ne kadar büyük?* diye merak etti. En hızlı at ondaydı, bunu biliyordu; Harrenhal'daki ahırdan Roose Bolton'ın en iyi atlarından birini çalmıştı ama hayvanın hızı burada harcanıyordu. *Tekrar tarlaları bulmalıyım. Bir yol bulmalıyım.* Yol yerine dar ve engebeli bir av patikası buldu ama bu da bir şey sayılırdı. Ağaç dalları yüzünü kamçılarken patika boyunca hızla ilerledi. Dallardan biri

başlığına takılıp onu geri çekti, Arya bir an için yakalandığından korktu. Arya'nın koşusunun hiddetinden ürken bir dişi tilki telaşla çalıların arasından fırladı. Av patikası Arya'yı başka bir dereye götürdü. Yoksa aynı dere miydi? Arya geri mi dönmüştü? Bu bilmeceyi çözmeye vakit yoktu; arkasından, ağaçların arasında hızla ilerleyen atların sesi geliyordu. Dikenler yüzünü tırmalıyordu, bir zamanlar Kral Toprakları'nda kovaladığı kedilerin yaptığı gibi. Bir akçaağacın dallarından güvercinler havalandı. Ama ağaçlar seyreliyordu ve Arya birdenbire onlardan kurtuldu. Önünde geniş ve düz bir tarla uzanıyordu, yabani otlarla dolu arazi çiğnenmiş ve ıslaktı. Arya atını tekrar dörtnala kaldırdı. *Koş,* diye düşündü, *Nehirova işin koş, ev için koş.* Onları atlatmış mıydı? Hızlıca arkasına baktı, Harwin oradaydı, altı metre kadar gerideydi ve yaklaşıyordu. *Hayır,* diye düşündü Arya, *hayır, yapamaz, o yapmamalı, bu haksızlık.*

Harwin, Arya'nın yanına gelip atının dizginini yakaladığında hayvanların ikisi de yorgun ve terliydi. Arya da nefes nefese kalmıştı. Dövüşün bittiğini biliyordu. "Bir kuzeyli gibi at sürüyorsunuz leydim," dedi Harwin hayvanları durdururken. "Halanız da böyleydi. Leydi Lyanna. Ama hatırlarsanız benim babam da seyis başıydı."

Arya'nın Harwin'e bakışı acı doluydu. "Senin, babamın adamı olduğunu sanıyordum."

"Lord Eddard öldü leydim. Ben şimdi yıldırım lorduna ve kardeşlerime aidim."

"Hangi kardeşler?" Arya'nın hatırladığı kadarıyla yaşlı Hullen'ın Harwin'den başka oğlu yoktu.

"Anguy, Lim, Yediler'in Tom'u, Jack ve Yeşilsakal, hepsi. Ağabeyiniz Robb'a karşı bir kinimiz yok leydim... ama onun için savaşmıyoruz. Onun kendi ordusu ve önünde diz çökecek kudretli lordları var. Küçük insanların bizden başka kimsesi yok." İnceleyen gözlerle Arya'ya baktı. "Ne demek istediğimi anlayabiliyor musunuz?"

"Evet," dedi Arya. Harwin, Robb'un adamı değildi, bunu gayet iyi anlamıştı. Ve kendisi Harwin'in tutsağıydı. *Al Turta'yla kalabilirdim. O küçük tekneyi alıp Nehirova'ya yelken açabilirdik.* Güvercin'ken durumu daha iyiydi. Kimse Güvercin'i tutsak almazdı ya da Nan'i, Gelincik'i öksüz çocuk Arry'yi. *Ben bir kurttum,* diye düşündü, *ama şimdi küçük ve aptal bir leydiyim yine.*

"Şimdi sorun çıkarmadan geri gelecek misiniz?" diye sordu Harwin. "Yoksa sizi bağlayıp atınızın sırtına mı atmalıyım?"

“Sorun çıkarmadan geleceğim,” dedi Arya asık bir suratla. *Şimdilik*.

Samwell

Ağlayarak bir adım daha attı Sam. *Bu son adım, en son, devam edemem, yapamam.* Ama ayakları tekrar hareket etti. Önce biri, sonra diğeri. *Bir adım atıyorlar, sonra bir adım daha,* diye düşündü, *bunlar benim ayaklarım değil, başka birine aitler, başka biri yürüyor, ben olamam.*

Aşağı baktığında karların içinde tökezleyen ayaklarını görebiliyordu; şekilsiz ve sarsak şeyler. Çizmelerinin eskiden siyah olduğunu hatırlıyor gibiydi ama üstlerine yapışıp katılaşan kar yüzünden beyaz ve şekilsiz yumrulara dönüşmüşlerdi şimdi. Buzdan oyulmuş iki sakat ayak gibi.

Kar durmayacaktı. Kar yığınları dizlerinin üstüne kadar çıkıyordu ve alt bacakları, bir çift beyaz baldır zırhı gibi görünen ince bir buz tabakasıyla kaplıydı. Adımları sürükleniyordu, sendeliyordu. Sırtında taşıdığı yük yüzünden kocaman bir kambur gibi görünüyordu Sam. Ve yorgundu, çok yorgundu. *Devam edemem. Anne, merhamet et, yapamam.*

Her dört ya da beş adımda bir aşağı uzanıp kılıç kemerini çekiştirmek zorunda kalıyordu. Kılıcını Yumruk'ta kaybetmişti ama kını hâlâ kemerinden sarkıyordu. Sam'in iki bıçağı vardı; Jon'un verdiği ejderhacamı hançer ve etini kesmek için kullandığı çelik bıçak. Bunca şey ağırlık yapıyordu, üstelik Sam'in göbeği o kadar yuvarlak ve genişti ki, çekmeyi unuttuğunda kemer aşağı kayıp ayak bileklerine dolanıyordu, ne kadar sıkı bağlarsa bağlasın. Bir keresinde göbeğinin *üstüne* bağlamayı denemişti ama o zaman da neredeyse koltuk altına kadar çıkmıştı kemer. Grenn, Sam'i o halde gördüğünde kusana dek gülmüştü ve Efkârlı Edd, "Kılıcını boynundaki zincire asan bir adam tanımıştım bir zamanlar, aynı böyle. Bir gün tökezleyip düştü ve kılıcın kabzası burnuna girdi," demişti.

Sam de tökezliyordu. Karın altında taşlar vardı, ağaç kökleri ve bazen donmuş zeminin altında derin çukurlar. Kara Bernarr çukurlardan birine basıp bileğini kırmıştı, üç gün önceydi, belki de dört ya da... aslında ne kadar zaman olduğunu bilmiyordu Sam. Daha sonra Lord Kumandan, Bernarr'ı bir ata bindirmişti.

Ağlayarak bir adım daha attı Sam. Yürümekten öte düşüyordu sanki, hiç durmadan düşüyordu ama asla yere çarpmıyordu, ileri doğru düşüyordu sadece, ileri doğru. *Durmak zorundayım, canım çok yanıyor. Çok üşüdüm ve*

yorgunum, uyumaya ihtiyacım var, bir ateşin yanında azıcık uyumaya ve donmamış bir parça yiyeceğe.

Ama durursa ölürdü. Bunu biliyordu. Bunu hepsi biliyordu, geri kalan üç beş kişi. Yumruk'tan kaçtıklarında elli kişilerdi, belki de daha fazla, ama bazıları kaçıp karın içinde kaybolmuş, yaralılardan birkaçı da kanamadan ölmüştü... ve bazen, arkasından gelen bağrışmalar duyuyordu Sam, artçı kuvvetten, bir keresinde korkunç bir çığlık da duymuştu. O çığlıktan sonra, yarı donmuş ayaklarıyla karı tekmeleyerek olabildiği kadar hızlı koşmuştu, yirmi ya da otuz metre kadar. Bacakları daha güçlü olsaydı hâlâ koşuyor olurdu. *Arkamızdalar, hâlâ arkamızdalar, bizi teker teker alıyorlar.*

Ağlayarak bir adım daha attı Sam. O kadar uzun zamandır üşüyordu ki sıcağın nasıl bir şey olduğunu unutmuştu. Üç çift çorap giyiyordu. Koyun yününden yapılmış çift kat tuniğinin altında iki kat iç çamaşırı, çamaşırlarının üstünde onu örgü zırhının soğuk çeliğinden koruyan kalın dolgulu bir içlik vardı. Zırhlı yeleğinin üstüne bol bir cübbe, cübbenin üstüne üç kat kalın bir pelerin giymişti. Pelerinin yakasını çenesinin altında kemik bir düğmeyle sıkı sıkı kapatmıştı, başlığını alnından aşağı doğru sarkıtmıştı. Yün ve deriden yapılmış ince eldivenlerinin üstüne kalın, kürk kolçaklar takmıştı. Yüzünün alt yarısını bir kaşkolle sıkıca sarmıştı ve başına geçirdiği yün astarlı dar başlığı kulaklarının üstüne kadar çekmişti. Ve soğuk hâlâ içine işliyordu. Özellikle ayaklarına. Artık ayaklarını hissedemiyordu bile, ama daha dün o kadar çok acıyorlardı ki, değil yürümek üstlerine basmaya zor dayanıyordu Sam. Her adımda çığlık atmak istiyordu. Bu dün müydü? Hatırlayamıyordu. Yumruk'tan beri hiç uyumamıştı, borudan bu yana bir kez bile uyumamıştı. Meğerki yürürken uyumuş olsun. İnsan uyurken yürüyebilir miydi? Sam bilmiyordu ya da unutmuştu.

Ağlayarak bir adım daha attı Sam. Karlar döne döne etrafına düşüyordu; bazen beyaz, bazen de siyah bir gökyüzünden ama günden ve geceden kalan tek şey kardı. Sam'in omuzlarındaki ikinci bir pelerin gibiydi kar, sırtındaki heybenin üstünde birikiyor, yükünü daha ağır, daha katlanılmaz hale getiriyordu. Sam'in beli tahammülü imkânsız şekilde ağrıyordu; biri oraya bir bıçak sokmuştu sanki ve Sam'in her adımında ileri geri hareket ettirip duruyordu. Omuzları zırhının ağırlığıyla kıvranıyordu. Zırhını çıkarabilmek için her şeyi verirdi Sam ama bunu yapmaya korkuyordu. Zırhına ulaşmak için cübbesini ve pelerinini çıkarması gerekirdi ve o zaman soğuk onu alırdı.

Daha güçlü olsaydım... ama değildi ve bunu dilemek işe yaramıyordu. Sam güçsüzdü, şişmandı, çok şişmandı, kendi ağırlığını bile zor taşıyordu, zırh onun için çok fazlaydı. Teniyle çeliğin arasındaki kat kat kumaşa rağmen zırhı omuzlarını yüzüyordu sanki. Sam'in yapabildiği tek şey ağlamaktı ve ağladığında gözyaşları yanaklarında donuyordu.

Ağlayarak bir adım daha attı. Ayağını bastığı yerlerdeki buzlar kırılmasa hareket ettiğinin farkına bile varmazdı Sam. Sağda ve solda, sessiz ağaçların arasından yarı görünen meşaleler, yağan karın içinde belli belirsiz turuncu halelere dönüşmüştü. Sam kafasını çevirdiğinde onları görebiliyordu; ormanın içinde sessizce kayıyor, ileri geri, öne arkaya sallanarak hareket ediyorlardı. *Yaşlı Ayı'nın ateş çemberi,* diye hatırlattı kendine, *ve ondan uzaklaşacakların ıstırabı.* Yürürken önündeki meşaleleri kovalıyormuş gibiydi ama meşalelerin de bacakları vardı; onunkilerden daha uzun, daha güçlü bacaklar, onları asla yakalayamazdı.

Sam; kafilenin en önünde, karanlığın cenderesinde yürümek anlamına geldiği halde, meşale taşıyıcılardan biri olmak için yalvarmıştı dün. Ateşi istiyordu, ateşi düşlüyordu. *Ateşim olsaydı üşümezdim.* Ama biri, en başta zaten bir meşalesi olduğunu ama onu kara düşürüp ateşi söndürdüğünü hatırlatmıştı Sam'e. Sam herhangi bir meşaleyi düşürdüğünü hatırlamıyordu ama doğru olduğunu düşündü. Kolunu uzun süre yukarıda tutamayacak kadar güçsüzdü. Meşaleyi hatırlatan Edd miydi yoksa Grenn mi? Sam bunu da hatırlamıyordu. *Şişman, güçsüz, işe yaramaz, artık aklım bile donuyor.* Bir adım daha attı.

Ağzının ve burnunun üstüne sardığı kaşkol sümükle kaplıydı ve öyle katılaşmıştı ki Sam bezin donarak yüzüne yapışmış olduğundan korktu. Nefes almak bile zordu. Hava öyle soğuktu ki nefes almak can yakıyordu. Donmuş maskesinin altından, "Anne merhamet et," diye mırıldandı boğuk, pürüzlü sesiyle. "Anne merhamet et, Anne merhamet et, Anne merhamet et." Her yakarışta, bacaklarını karın içinde sürükleyerek bir adım daha attı. "Anne merhamet et, Anne merhamet et, Anne merhamet et, Anne merhamet et."

Kendi annesi bin fersah uzakta, güneydeydi. Kız kardeşleri ve erkek kardeşi küçük Dickon'la birlikte Boynuz Tepe'deki kalede güvendeydi. *Annem beni duyamaz, Yukarıdaki Anne ne kadar duyarsa.* Anne merhametliydi, bütün rahipler bu konuda hemfikirdi ama Yedi'nin Sur'un ötesinde gücü yoktu. Burada eski tanrıların hükmü geçiyordu; ağaçların, kurtların ve karın isimsiz tanrılarının. "Merhamet edin," diye fısıldadı Sam

dinleyen her neyse ona, eski ya da yeni tanrılara, hatta şeytanlara, “ah, merhamet, bana merhamet edin, bana merhamet edin.”

Maslyn merhamet için ağladı. Sam bunu neden hatırlamıştı şimdi? Hatırlamak istediği bir şey değildi. Adam kılıcını düşürerek geriye sendelemişti, yalvarıyordu, teslim oluyordu, hatta eldivenini çıkarıp çelik bir eldivenmişçesine ölü yaratığın önüne atmıştı. Yaratık onu boğazından yakalayıp havaya kaldırdığında ve neredeyse kafasını kopardığında hâlâ merhamet için inliyordu Maslyn. *Ölülerin içinde hiç merhamet kalmamış ve Ötekiler... hayır, bunu düşünmemeliyim, düşünme, hatırlama, sadece yürü, sadece yürü, sadece yürü.*

Ağlayarak bir adım daha attı Sam.

Buz tabakasının altındaki bir kök, başparmağını yakaladı ve Sam tek dizinin üstüne düştü, öyle şiddetli düşmüştü ki dilini ısırdı. Ağzındaki kanın tadını alabiliyordu, Yumruk’tan beri tattığı her şeyden daha ılıktı kan. *Bu sonum,* diye düşündü. Düşmüştü ve tekrar kalkacak gücü bulamıyordu. Bir ağaç dalına uzandı, dalı sımsıkı kavradı, kendini yukarı çekmeye çalıştı ama kaskatı kesilmiş bacakları bedenini desteklemiyordu. Örgü zırh çok ağırdı ve Sam çok şişmandı, çok güçsüzdü, çok yorgundu.

“Ayağa kalk domuzcuk,” dedi biri, Sam’in yanından geçerken ama Sam umursamadı. *Burada karın içinde uzanacağım ve gözlerimi kapatacağım.* Burada ölmek çok da kötü olmazdı. Bundan daha çok üşümesi mümkün değildi, bir süre sonra belindeki ağrıyı ve omuzlarındaki korkunç acıyı da hissetmeyecekti, tıpkı ayaklarını hissetmediği gibi. *İlk ölen ben olmayacağım, ben olduğumu söyleyemezler.* Yumruk’ta yüzlerce adam ölmüştü, hepsi Sam’in etrafında ölmüştü, daha sonra daha fazlası da ölmüştü, Sam onları görmüştü. Titreyerek tuttuğu dalı bıraktı, rahatça karlara uzandı. Kar soğuk ve ıslaktı, biliyordu ama onca giysinin üstünden hissetmiyordu. Kar taneleri karnına, göğsüne ve göz kapaklarına düşerken beyaz gökyüzüne baktı. *Kar, kalın ve beyaz bir battaniye gibi üstümü örtecek. Karın altı sıcak olacak. Eğer benim hakkımda konuşurlarsa, Gece Nöbetçileri’nin adamı olarak öldüğümü söylemek zorunda kalacaklar. Yaptım. Yaptım. Görevimi yerine getirdim. Kimse yeminimi bozduğumu söyleyemez. Şişmanım, güçsüzüm, bir korkağım ama görevimi yerine getirdim.*

Sam kuzgunlardan sorumluydu. Onu bu yüzden yanlarında getirmişlerdi. Sam gelmek istememişti, bunu onlara da söylemişti, onlara nasıl büyük bir korkak olduğunu söylemişti. Ama Üstat Aemon çok

yaşlıydı, üstelik kördü, kuzgunlarla ilgilenmesi için Sam'i göndermek zorundalardı. Yumruk'ta kamp kurduklarında, Lord Kumandan, Sam'e emirlerini vermişti. "Sen bir savaşçı değilsin. Bunu ikimiz de biliyoruz evlat. Olur da saldırıya uğrarsak aksini ispat etmeye çalışma, sadece ayakaltında dolaşmış olursun. Senin işin mesaj yollamak. Mektubun ne söylemesi gerektiğini sormak için bana gelme. Kendin yaz ve hem Kara Kale'ye hem de Gölge Kule'ye birer kuş gönder." Yaşlı ayı eldivenli parmağını Sam'e doğrultmuştu. "Korkudan üstünü pisletsen umurumda değil, binlerce yabanıl duvarları aşıp kanını içmek için uluyarak gelse umurumda değil, o kuşları göndereceksin, aksi takdirde, yemin ederim ki seni yedi cehennemin her birinde arar bulurum ve o kuşları göndermediğine pişman ederim." Mormont'un kendi kuzgunu başını yukarı aşağı sallayıp bağırmıştı, *"Pişman, pişman, pişman."*

Sam pişmandı; daha cesur ya da daha güçlü olamadığı için, adam gibi kılıç kullanamadığı için, babasına daha iyi bir evlat, kızlara ve kardeşi Dickon'a daha iyi bir ağabey olamadığı için. Öldüğü için pişmandı ama Yumruk'ta çok daha iyi adamlar ölmüştü, onun gibi şişman ve cırlak oğlanlar değil. Yaşlı Ayı cehennemlerde onu aramak zorunda kalmayacaktı en azından. *Kuşları gönderdim. En azından bu işi doğru yaptım.* Mesajları vaktinden önce yazmıştı, İlk İnsanlar'ın Yumruğu'nun saldırıya uğradığını söyleyen kısa ve öz mesajlar. Sonra onları, asla göndermek zorunda kalmayacağını umarak parşömen kesesine saklamıştı.

Borular öttüğünde Sam uyuyordu. Önce rüya gördüğünü düşünmüştü ama gözlerini açtığında kar yağıyordu, kara kardeşler yaylarını ve kılıçlarını alarak çemberduvara doğru koşuyordu. Sam'in yakınındaki tek kişi Chett'ti; çıbanlarla dolu yüzü ve boğazındaki büyük yağ bezesiyle Üstat Aemon'ın eski kâhyası. Üçüncü ötüş ağaçların arasından inleyerek geldiğinde, Sam daha önce hiçbir adamın yüzünde görmediği bir korku görmüştü Chett'in yüzünde. "Kuşları salmama yardım et," diye yalvarmıştı adama ama eski kâhya elinde hançeriyle dönüp koşmaya başlamıştı. *Köpeklerle ilgilenmesi gerek*, diye hatırlamıştı Sam. Lord Kumandan büyük ihtimalle ona da bazı emirler vermişti.

Sam korkudan ve soğuktan titriyordu, eldivenlerin içindeki elleri katılaşmıştı ama parşömen kesesini bulup yazdığı mesajları çıkarmayı başarmıştı. Kuzgunlar öfkeyle ciyaklıyordu. Kara Kale kafesini açtığında kuzgunlardan biri Sam'in yüzüne uçmuştu. Sam birini yakalamadan önce iki kuzgun daha kaçmıştı. Yakaladığı kuzgun, gagasıyla Sam'in eldivenini

delmiş ve elini kanatmıştı ama Sam bir şekilde, küçük parşömen rulosunu kuşun ayağına bağlayacak kadar dayanmıştı. O esnada savaş borusu susmuştu ama Yumruk çelik sesleriyle ve bağrılan emirlerle çınlıyordu. *"Uç!"* demişti Sam kuzgunu havaya fırlatırken.

Gölge Kule kafesindeki kuşlar öyle delice çığlıklar atıp çırpınıyorlardı ki Sam kafesin kapağını açmaya korkmuştu ama yine de zorlamıştı kendini. Bu kez kaçan ilk kuzgunu yakalamıştı. Kuzgun, bir an sonra, ayağında saldırının haberiyle birlikte yağan karın arasından gökyüzüne tırmanıyordu.

Görevini tamamladığında korkak ve beceriksiz parmaklarıyla giyinmeye devam etmişti Sam; başlığını takmış, cübbesini ve pelerinini giymiş, kılıç kemerini bağlamıştı, düşmemesi için gerçekten sımsıkı bağlamıştı. Sonra heybesini bulup içine eşyalarını tıkıştırmıştı; yedek iç çamaşırlarını ve kuru çoraplarını, Jon'un verdiği ejderhacamından ok ve mızrak uçlarını, eski boruyu, parşömenleri, mürekkebi, kalemleri, çizdiği haritaları ve Sur'dan beri sakladığı kaya kadar sert sarımsaklı sosisi. Heybenin ağzını sıkıca bağlayıp sırtına atmıştı. *Lord Kumandan çemberduvara koşturmamam gerektiğini söylemişti,* diye hatırlamıştı, *ama koşturarak ona gitmememi de söylemişti.* Sam derin bir nefes almış ve şimdi ne yapacağını bilmediğini fark etmişti.

Daireler çizerek dönüp durduğunu hatırlıyordu Sam, kaybolmuştu, korku her zaman olduğu gibi içinde büyüyordu. Havlayan köpekler ve kişneyen atlar vardı ama karın yumuşattığı sesler uzaktan geliyormuş gibi duyuluyordu. Sam üç metreden ilerisini göremiyordu, tepenin zirvesini çevreleyen alçak taş duvar boyunca yanan meşaleler bile görünmüyordu. *Meşaleler sönmüş olabilir mi?* Bunu düşünmek bile çok korkunçtu. Boru üç kez uzun uzun ötmüştü, üç uzun ötüş Ötekiler anlamına geliyordu. Ormanın ak yürüyenleri, soğuk gölgeler, Sam'i henüz bir çocukken titretip ağlatan hikâyelerin canavarları, devasa buz örümceklerini süren kana susamış yaratıklar...

Sam tuhaf bir şekilde kılıcını çekmiş, karın içinde ağır ağır yürümeye başlamıştı. Bir köpek havlayarak yanından geçmişti ve Sam, Gölge Kule'den birkaç adam görmüştü; uzunbaltalar ve iki buçuk metrelik mızraklar taşıyan sakallı iri kardeşler. Onların yanında kendini daha güvende hissedecekti, bu yüzden duvara doğru giden adamları takip etmişti. Taş çemberin üstünde yanan meşaleleri gördüğünde rahatlayarak ürpermişti.

Kara kardeşler, ellerinde kılıçlar ve mızraklarla birlikte düşen karı izliyorlardı, bekliyorlardı. Karla lekelenmiş bir miğfer giyen Sör Mallador

Locke atının sırtında Sam'in önünden geçmişti. Sam, diğer adamların epey arkasında durmuş, Grenn'i ya da Efkârlı Edd'i aramıştı. *Ölmek zorundaysam bırakın arkadaşlarımın yanında öleyim,* diye düşündüğünü hatırlıyordu şimdi. Ama etrafındaki herkes yabancıydı, Blane isimli bir korucunun emrindeki Gölge Kule adamlarıydı.

Bir korucunun, "İşte geliyorlar," dediğini duymuştu Sam.

"Tak," demişti Blane; yirmi ok, bir o kadar sadaktan çıkmış ve bir o kadar yaya takılmıştı.

"Tanrılar merhamet edin, yüzlercesi var," demişti bir ses hafifçe.

"Çek," demişti Blane. Ardından, "Tut." Sam göremiyordu, görmek de istemiyordu. *Bir şey,* kaygan yamacı tırmanarak karların içinden gelirken, Nöbet'in adamları oklarını kulaklarına kadar çekmiş halde meşalelerinin arkasında bekliyordu. "Tut," demişti Blane tekrar. Ve sonra, "Bırak."

Oklar fısıldayarak uçmuştu.

Çemberduvardaki adamlardan kulak tırmalayan tezahüratlar yükselmişti ama sesler çabucak susmuştu. "Durmuyorlar lordum," demişti bir adam Blane'e. Bir diğeri, "Bakın, ağaçların oradan daha fazlası geliyor!" diye bağırmıştı. Başka biri, "Tanrılar merhamet edin, emekliyorlar. Neredeyse buradalar, *üstümüzdeler!*" Sam o esnada geri çekilmeye başlamıştı, rüzgârın savurduğu bir yaprak gibi titriyordu, soğuktan olduğu kadar korkudan. O gece çok soğuktu. *Şimdikinden bile soğuktu. Kar neredeyse ılık. Şimdi kendimi daha iyi hissediyorum. Biraz dinlenmeye ihtiyacım vardı sadece. Belki kısa bir süre içinde tekrar yürüyecek kadar güçlü olurum. Kısa bir süre içinde.*

Başının yanından bir at geçti; yelesi karla kaplı, toynakları buz tutmuş, tüylü, gri bir hayvan. Sam atın gelip geçişini izledi. Düşen kar tanelerinin arasında, siyahlı bir adam tarafından yürütülen başka bir at belirdi. Adam, yoluna çıkan Sam'i gördüğünde küfrederek hayvanı çevirdi ve Sam'in etrafından dolaştırdı. *Bir atım olsaydı keşke,* diye düşündü Sam. *Bir atım olsaydı yola devam edebilirdim. Oturabilirdim, hatta eyerin üstünde uyuyabilirdim biraz.* Ama atlarının çoğu Yumruk'ta kaybolmuştu, geri kalanlar da yiyecekleri, meşaleleri ve yaralıları taşıyordu. Sam yaralı değildi. *Yalnızca şişman ve güçsüz, Yedi Krallık'taki en büyük korkak aynı zamanda.*

Sam *tam* bir ödlekti. Babası Lord Randyll her zaman bunu söylerdi ve haklıydı. Sam onun vârisiydi ama bu onura asla layık olamamıştı, Lord Randyll bu yüzden Sur'a göndermişti onu. Tarly arazileri, kalesi ve Boynuz

Tepe lordlarını yüzyıllardır gururlandıran büyükkılıç Yürekfelaketi, Sam'in kardeşi Dickon'a kalacaktı. Dickon, Sur'un ötesinde bir yerde karların içinde ölen ağabeyi için gözyaşı dökecek miydi acaba? *Neden döksün ki? Bir ödleğin ardından gözyaşı dökmeye değmez.* Babası bu kadarını defalarca söylemişti annesine. Yaşlı Ayı da biliyordu bunu.

Yumruk'taki o gece, Lord Kumandan atının sırtında birdenbire ortaya çıkmış, "Ateş okları," diye bağırmıştı. "Onlara alev verin." Daha sonra gaklayan Sam'i fark etmişti adam. "*Tarly!* Git buradan! Senin yerin kuzgunların yanı."

"Ben... ben... ben mesajları gönderdim."

"Güzel." Mormont'un omzundaki kuzgun tekrar etmişti, *"Güzel, güzel."*

Lord Kumandan kürklerinin ve zırhının içinde devasa görünüyordu. Siyah miğferinin göz deliklerinin arkasındaki bakışları alev alevdi. "Burada ayakaltında duruyorsun. Kafeslerine geri dön. Bir mesaj daha göndermem gerekirse önce seni bulmak zorunda kalmak istemiyorum. Kuşları hazır tut." Yaşlı adam yanıt beklemeden atını çevirip çembere doğru koşturmuştu, "Ateş, onlara ateş verin!"

İki kez söylenmesine gerek yoktu, bacaklarının izin verdiği ölçüde hızlı yürüyerek kuşlarının yanına dönmüştü Sam. *Mesajları önceden yazmalıyım,* diye düşünmüştü, *böylece kuşları gerektiği kadar hızlı gönderebiliriz.* Donmuş mürekkebi ısıtmak için küçük bir ateş yakmak, alması gerekenden fazla vakit almıştı. Sam, parşömenleri ve kalemi alarak ateşin yanındaki bir kayaya oturmuş ve mesajlarını yazmıştı.

Thoren Smallwood'un sesi, "Tak, çek... bırak," komutları verirken, *soğuğun ve karın ortasında saldırıya uğradık ama onları ateş oklarıyla geri püskürttük,* yazmıştı Sam. Okların uçarken çıkardığı sesler bir annenin duaları kadar tatlıydı. "Yanın, sizi ölü piçler, yanın," diye bağırıyordu Dywen. Kardeşler tezahürat yapıp küfrediyorlardı. *Herkes güvende,* yazmıştı Sam. *İlk İnsanlar'ın Yumruğu'nda kalıyoruz.* Diğerlerinin ondan daha iyi okçular olmasını ummuştu.

O notu bir kenara bırakıp bir başka boş parşömen aramıştı. Biri, "Hâlâ geliyorlar," diye bağırdığında, *Yumruktaki mücadele yoğun kar yağışının altında devam ediyor,* yazmıştı. *Sonuç belirsiz.* "Mızraklar," demişti biri. Sör Mallador olabilirdi ama Sam bunun üstüne yemin edemezdi. *Ölü yaratıklar Yumruk'ta bize saldırdı, karın ortasında, ama onları ateşle geri ittik.* Tipi halinde yağan karın arasından Sam'in bütün görebildiği, kampın

ortasındaki büyük ateş ve ateşin etrafında huzursuzca dolanan atlı adamlardı. Yedek kuvvet. Sam biliyordu. Çemberduvarı aşacak her şeyi ezmek üzere hazır bekliyorlardı. Kılıç yerine meşalelerle silahlanmışlardı ve onları ateşte tutuşturuyorlardı.

Yumruk'un kuzey yüzünden gelen bağrışmaları duyduğunda, *her yanda ölü yaratıklar var,* yazmıştı Sam. *Kuzeyden ve güneyden aynı anda geliyorlar. Mızraklar ve kılıçlar onları durdurmuyor, yalnızca ateş.* Gecenin içinde, "Bırak, bırak, bırak," diye bağırmıştı bir ses. Bir diğeri, "Kahrolası, çok büyük," diye inlemişti. "Bir dev!" demişti üçüncü bir ses. "Bir ayı, bir ayı!" diye ısrar etmişti dördüncüsü. Bir at kişnemişti ve tazılar havlamaya başlamıştı, o kadar çok bağrışma vardı ki Sam sesleri ayırt edemiyordu artık. Daha hızlı yazmıştı, not üstüne not. *Ölü yabanıllar, bir dev, bir ayı da olabilir, üstümüzdeler, her yandalar.* Ahşaba vuran çeliğin sesini duymuştu ve bunun tek anlamı olabilirdi. Yaratıklar çemberduvarı aşmıştı. *Kampın içinde mücadele.* Bir düzine atlı kardeş Sam'in yanından geçip doğu duvarına doğru gitmişti, her atlının elinde, üzerinden alevler akan odun parçaları vardı. *Lord Kumandan onları ateşle karşılıyor. Kazandık. Kazanıyoruz. Durumumuzu koruyoruz. Yolumuzu temizliyoruz ve Sur'a geri çekiliyoruz. Yumruk'ta kapana kısıldık, sıkıştık.*

Gölge Kule'nin adamlarından biri karanlığın içinden yalpalayarak gelmiş ve Sam'in ayaklarının dibine düşmüştü. Ölmeden önce ateşin bir adım yakınına kıvrılmıştı. *Kaybettik,* yazmıştı Sam, *mücadeleyi kaybettik. Hepimiz kaybolduk.*

Neden Yumruk'taki mücadeleyi hatırlamalıydı ki? Hatırlamak istemiyordu. Bunu değil. Annesini hatırlamaya çalıştı ya da küçük kardeşi Talla'yı veya Craster Kalesi'ndeki Şebboy isimli kızı. Biri omzunu sarsıyordu. "Kalk," dedi bir ses. "Sam, burada uyuyamazsın. Kalk ve yürümeye devam et."

Uyumuyordum, hatırlıyordum. "Git buradan," dedi Sam, kelimeleri soğukta donuyordu. "Ben iyiyim. Dinlenmek istiyorum."

"Kalk." Grenn'in sesi sert ve pürüzlüydü. Sam'in üzerine eğildi, siyahları kar yüzünden kıtır kıtır olmuştu. "Dinlenmek yok, Yaşlı Ayı söyledi. Ölürsün."

"Grenn." Sam gülümsedi. "Hayır, gerçekten, ben burada iyiyim. Sen devam et. Seni sonra yakalarım, biraz daha dinlendikten sonra."

"Hayır." Grenn'in kahverengi gür sakalları ağzının çevresinde donmuştu. Sakalları onu yaşlı bir adam gibi gösteriyordu. "Donarsın ya da

Ötekiler seni yakalar. Sam, *kalk!*"

Sur'dan ayrılmadan bir gece önce Pyp'in de Grenn'le böyle dalga geçtiğini hatırladı Sam. Çocuk gülümsemiş, Grenn'in keşif gezisi için iyi bir seçim olduğunu, çünkü korkmayı akıl edemeyecek kadar aptal olduğunu söylemişti. Grenn, Pyp'in ne söylediğini anlayana kadar ateşli bir şekilde itiraz etmişti. Grenn tıknaz, kalın boyunlu ve güçlüydü, –Sör Alliser Thorne ona "Yaban Öküzü" diyordu, Sam'e "Sör Domuzcuk", Jon'a "Lord Kar" dediği gibi– ama Sam'e her zaman gayet nazik davranmıştı. *Ama Jon yüzündendi. Jon olmasa hiçbiri benden hoşlanmazdı.* Ve Jon yoktu şimdi, Qhorin Yarımel'le birlikte Çığlık Geçidi'nde kaybolmuştu, büyük ihtimalle ölmüştü. Sam arkadaşı için ağlardı ama o yaşlar da yanaklarında donardı, üstelik gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu artık.

Uzun boylu, meşaleli bir kardeş yanlarına geldi ve Sam harika bir an boyunca sıcaklığı yüzünde hissetti. "Onu bırak," dedi adam Grenn'e. "Yürüyemiyorsa işi bitmiş demektir. Gücünü kendine sakla Grenn."

"Kalkacak," dedi Grenn. "Sadece yardıma ihtiyacı var."

Adam, kutsanmış sıcaklığı da yanında götürerek yoluna devam etti. Grenn, Sam'i ayağa kaldırmaya çalıştı. "Canım acıyor," diye şikâyet etti Sam. "Kes şunu Grenn, kolumu acıtıyorsun. Kes şunu."

"Lanet olsun, çok ağırsın." Grenn kollarını Sam'in koltuk altlarına soktu, bir homurtu çıkardı ve arkadaşını ayağa kaldırdı ama Grenn bırakır bırakmaz şişman delikanlı tekrar karın içine düştü. Grenn, çizmelerindeki katılaşmış karı dağıtıp havaya saçacak kadar esaslı bir darbeyle Sam'i tekmeledi. *"Kalk!"* Tekrar tekmeledi. "Kalk ve yürü. Yürümek zorundasın."

Sam, kendini tekmelerden korumak için sımsıkı bir yumak halinde kıvrılıp yana devrildi. Onca yünün, derinin ve zırhının üstünden tekmeleri zar zor hissediyordu ama yine de canı yanıyordu. *Grenn'in arkadaşım olduğunu sanıyordum. Arkadaşlarını tekmelememelisin. Neden beni rahat bırakmıyorsun? Dinlenmeye ihtiyacım var, hepsi bu, dinlenmeye ve biraz uyumaya ve belki de biraz ölmeye.*

"Meşaleyi alırsan şişman oğlanı taşıyabilirim."

Sam, tatlı ve yumuşak karın üstünden birdenbire çekilip soğuk havanın içine kaldırıldı; yüzüyordu. Dizlerinin altında bir kol vardı, bir kol da sırtının altında. Sam başını kaldırıp baktı. Önünde bir yüz belirdi; basık bir burnu, koyu renk küçük gözleri, çalı gibi karmakarışık sakalları olan gaddar bir yüz. Sam bu yüzü daha önce de görmüştü ama hatırlaması bir an aldı.

Paul. Minik Paul. Meşalenin ısısıyla eriyen buz, gözlerinin içine aktı. Grenn'in, "Onu taşıyabilir misin?" diye sorduğunu duydu Sam.

"Bir keresinde bu oğlandan daha ağır bir buzağı taşıdım. Onu süt içebilsin diye annesine götürdüm."

Minik Paul'un attığı her adımda Sam'in başı bir yukarı bir aşağı zıplıyordu. "Kes şunu," diye mırıldandı Sam, "beni yere indir. Ben bebek değilim. Gece Nöbetçileri'nin adamıyım." Hıçkırdı. "Bırak da öleyim."

"Sessiz ol Sam," dedi Grenn. "Gücünü sakla. Kardeşlerini düşün. Üstat Aemon'ı. En sevdiğin yiyecekleri. İstersen bir şarkı söyle."

"Yüksek sesle mi?"

"Kafanda."

Sam yüzlerce şarkı biliyordu ama birini bile hatırlayamadı. Sözler kafasından uçup gitmişti. Tekrar hıçkırdı, "Hiç şarkı bilmiyorum Grenn. Birkaç tane biliyordum ama şimdi bilmiyorum," dedi.

"Evet biliyorsun," dedi Grenn. "Ayı ve Güzel Bakire'ye ne dersin? O şarkıyı herkes bilir. *Bir ayı vardı, bir ayı, bir ayı! Baştan ayağa karaydı ve kıllarla kaplıydı!*"

"Hayır, o olmaz," diye yalvardı Sam. Yumruk'a gelen ayının çürümüş etinde hiç kıl kalmamıştı. Sam ayıları düşünmek istemiyordu. "Şarkı söylemeyelim. Lütfen Grenn."

"O zaman kuzgunlarını düşün."

"Onlar asla benim olmadı." *Onlar Lord Kumandan'ın kuzgunlarıydı, Gece Nöbetçileri'nin kuzgunları.* "Onlar Kara Kale'ye ve Gölge Kule'ye aitti."

Minik Paul kaşlarını çattı. "Chett, Yaşlı Ayı'nın kuzgununu alabileceğimi söylemişti, konuşan kuşu. Onun için yiyecek biriktirdim." Başını iki yana salladı. "Ama unuttum. Yiyecekleri sakladığım yerde bıraktım." Ağır ağır yürümeye devam etti, attığı her adımda ağzından solgun nefesler çıkıyordu, "Senin kuzgunlarından birini alabilir miyim?" dedi aniden. "Sadece bir tanesini. Lark'ın onu yemesine asla izin vermem."

"Onlar gitti," dedi Sam. "Üzgünüm." *Çok üzgünüm.* "Şimdi Sur'a geri uçuyorlar." Nöbet'i at binmeye çağıran savaş borularını bir kez daha duyunca kuşları serbest bırakmıştı Sam. *İki kısa ve bir uzun ötüş, atlara binme çağrısı.* Ama Yumruk'u terk etmek dışında atlara binmek için bir sebep yoktu ve bu mücadelenin kaybedildiği anlamına geliyordu. Korku öyle kötü ısırıyordu ki Sam'in bütün yapabildiği kafesleri açmak olmuştu.

Yazdığı mesajların hiçbirini göndermediğini, kar fırtınasının içinde kanat çırpan kuzgunları izlerken fark etmişti ancak.

“Hayır,” diye inlemişti Sam, “ah, hayır, hayır.” Kar yağıyordu ve borular ötüyordu; *ahooo ahooo ahooooooooooo,* atlara diye bağırıyorlardı, atlara, atlara, atlara. Sam, bir kayanın üstüne tünemiş iki kuzgun görüp peşlerinden koşmuştu ama kuşlar tembelce kanat çırpıp döne döne uçuşan karın içine karışmış, zıt yönlere doğru uçmuşlardı. Sam kuşlardan birini kovalamıştı, nefesi beyaz ve kalın bulutlar halinde burnundan çıkarken tökezlemiş ve kendini çemberduvarın üç metre uzağında bulmuştu.

Sonra... yüzlerine ve boğazlarına ok saplanmış ölü yaratıkların, taşların üstünden atlayarak geldiğini hatırlıyordu Sam. Bazıları baştan ayağa örgü zırhlar kuşanmıştı, bazıları tamamen çıplaktı... çoğunluğu yabanıldı ama aralarında birkaç siyahlı da vardı. Gölge Kule’nin adamlarından biri, mızrağını bir ölü yaratığın yumuşak ve solgun karnına sokup sırtından çıkarmıştı, yaratık mızrakla birlikte sendeleyerek yürümüş, siyah ellerini uzatıp kara kardeşin başını yakalamış ve adamın kafasını ağzından kan gelene kadar bükmüştü. Sam ilk kez o zaman idrarını salmıştı, bundan hemen hemen emindi.

Koştuğunu hatırlamıyordu ama koşmuş olmalıydı, çünkü kendini, yaşlı Sör Ottyn Wythers ve birkaç okçuyla birlikte yarım kamp uzaklıktaki ateşin yanında bulmuştu. Sör Ottyn karın içinde dizlerinin üstündeydi, etraftaki karmaşayı izliyordu, sonra binicisiz bir at gelmiş ve adamın yüzünü tekmelemişti. Okçular yaşlı adamı umursamamıştı, onlar karanlıktaki gölgelere ateşli oklar fırlatıyorlardı. Sam bir yaratığın vurulduğunu ve alevler tarafından yutulduğunu görmüştü ama onun arkasında bir düzine yaratık ve ayı olması muhtemel büyük, beyaz bir suret daha vardı. Ve az zaman sonra yaycıların hiç oku kalmamıştı.

Sonra bir atın sırtındaydı Sam. Kendi atı değildi ve hayvana nasıl bindiğini de hatırlamıyordu. Belki de Sör Ottyn’in yüzünü göçerten hayvandı. Borular hâlâ ötüyordu, Sam atı tekmeleyip sese doğru çevirmişti.

Kıyımın ve karmaşanın ortasında, bir mızrağın ucuna asılmış siyah bir sancakla birlikte atının sırtında oturan Efkârlı Edd’i bulmuştu. “Sam,” demişti Edd onu gördüğünde, “beni uyandırır mısın lütfen? Korkunç bir kâbus görüyorum.”

Her dakika daha fazla adam atlara biniyordu. Savaş boruları onları geri çağırıyordu. *Ahooo ahooo ahooooooooooo.* Atına hâkim olmaya çalışırken,

“Batı duvarını aştılar lordum,” diye bağırmıştı Thoren Smallwood, Yaşlı Ayı’ya. “Yedek kuvveti göndereceğim...”

“HAYIR!” Mormont, boruların arasından sesini duyurabilmek için ciğerini patlatırcasına bağırmak zorunda kalmıştı. “Onları geri çağır, kendimize yol açmak zorundayız.” Yaşlı ayı üzengilerinin üstünde ayaktaydı, siyah pelerini rüzgârla dalgalanıyordu, alevler zırhından yansıyordu. “Mızrakbaşı!” diye kükremişti. “Kama düzeni oluşturun, gidiyoruz. Güney yamacına, sonra doğuya!”

“Lordum, güney yamacı yaratık kaynıyor!”

“Diğerleri çok dik,” demişti Mormont. “Mecburen...”

Ayı, karların içinden sendeleyerek gelirken Lord Kumandan’ın atı çığlık atarak şahlanmıştı, Mormont neredeyse düşüyordu. Sam altını bir kez daha ıslatmıştı. *İçimin tamamen boşaldığını düşünüyordum.* Ayı ölüydü, solgundu ve çürüyordu, kürkü ve bütün derisi yüzülmüştü, sağ kolunun yarısı kemiğine kadar yanmıştı ama hâlâ yürümeye devam ediyordu. Sadece gözleri canlıydı. *Parlak mavi, tıpkı Jon’un söylediği gibi.* Gözleri donmuş yıldızlar gibi parlıyordu. Thoren Smallwood saldırmıştı, uzunkılıcı ateşin ışığıyla kırmızı turuncu parlıyordu. Savurduğu darbe neredeyse ayının başını alıyordu. Ve sonra ayı onun başını almıştı.

“KOŞUN!” diye bağırmıştı Lord Kumandan atını çevirirken.

Çembere vardıklarında dörtnala at koşturuyorlardı. Sam, atına engel atlatmaktan her zaman çok korkmuştu ama alçak duvar önünde belirdiğinde başka seçeneği olmadığını biliyordu. Hayvanı mahmuzlamış, gözlerini kapamış, hafifçe inlemişti ve at onu duvarın üzerinden geçirmişti *bir şekilde...* Sam’in sağındaki süvari; çelik, deri ve çığlıklı at etinden ibaret bir düğüm halinde yere çarpmıştı. Ölü yaratıklar süvarinin başına üşüşmüştü. Mızrak ucu kapanıyordu. Uzanan siyah ellerin, yanan mavi gözlerin ve uçuşan karların arasından fırlayarak yamacı inmişlerdi. Atlar tökezleyip yuvarlanmış, adamlar eyerlerinden düşmüş, meşaleler döne döne havaya uçmuş, kılıçlar ve baltalar ölü etleri parçalamıştı ve Samwell Tarly, sahip olduğunu hiç bilmediği bir kuvvetle umutsuzca atına tutunup ağlamıştı.

Sam mızrak ucunun ortasındaydı. Her iki yanında kardeşleri vardı, önünde ve arkasında da. Bir köpek, karlı yamaçta zıplayarak, atların arasına girip çıkarak bir süre onlarla birlikte koşmuş ama fazla dayanamamıştı. Yaratıklar direniyordu, atlar tarafından devriliyor, toynakların altında eziliyorlardı. Sam, sol eliyle dizginlere yapışan bir yaratığın, sağ eliyle atın karnını yardığını görmüştü.

Etrafları birdenbire ağaçlarla sarılmıştı, arkadaki kıyım sesleri giderek azalırken Sam donmuş bir derenin içinden geçiyordu. Nefes nefeseydi, rahatlamıştı... ta ki, siyahlı bir adam çalıların üzerinden atlayıp onu eyerinden aşağı çekene kadar. Kim olduğunu hiç görmemişti Sam; hemen ayağa kalkan adam bir sonraki an dörtnala uzaklaşıyordu. Atın arkasından koşarken ayağı köklere dolanan Sam yüzüstü yere düşmüştü, Efkârlı Edd tarafından düştüğü yerde bulunana dek bir bebek gibi ağlamıştı.

Sam'in, İlk İnsanlar'ın Yumruğu'na dair son açık seçik hatırası buydu. Sonra, saatler sonra, kıyımdan kurtulan diğer adamların arasında titriyordu. Adamların yarısı atlı diğer yarısı yayandı. Yumruk'un millerce uzağındalardı ama Sam oraya nasıl geldiklerini bilmiyordu. Dywen, Yumruk'tan beş yük beygiri indirmişti; yiyecek, yağ ve meşale yüklü hayvanlardan üçü buraya kadar gelebilmişti. Yaşlı Ayı yükleri yeniden paylaştırmalarını emretmişti, böylece herhangi bir atın ve taşıdığı yükün kaybı bir felakete sebep olmayacaktı. İyi durumda olan adamların atlarını alıp yaralılara vermiş, yayaları düzene sokmuş, kafilenin arkasını ve yan açıklarını korumak için meşaleler yaktırmıştı. Eve doğru ilk adımını atarken, *sadece yürümem gerek,* demişti Sam kendine. Fakat daha bir saat geçmeden bocalamaya ve geride kalmaya başlamıştı...

Şimdi de geride kalıyorlardı. Pyp'in bir keresinde, Minik Paul'un Nöbet'teki en güçlü adam olduğunu söylediğini hatırlıyordu Sam. *Öyle olmalı, beni taşıyor.* Buna rağmen kar derinleşiyordu, zemin daha tehlikeliydi ve Paul'un adımları kısalmaya başlamıştı. Yanlarından atlılar geçti; meraksız ve mat gözlerle Sam'e bakan yaralı adamlar. Birkaç meşale taşıyıcısı da geçip gitti. "Geride kalıyorsunuz dedi," biri. Diğeri onu onayladı, "Kimse seni beklemez Paul. Domuzu ölü adamlara bırak."

"Bir kuş alabileceğime söz verdi," dedi Minik Paul, Sam böyle bir söz vermemişti halbuki. *Benim değiller ki vereyim.* "Konuşan, avucumdan mısır yiyen bir kuşum olsun istiyorum."

"Kahrolası aptal," dedi meşaleli adam. Sonra gitti.

Bir süre sonra Grenn aniden durdu. "Yalnızız," dedi boğuk bir sesle. "Diğer meşaleleri göremiyorum. Gidenler artçı kuvvetten miydi?"

Minik Paul'un verecek cevabı yoktu. İri adam inleyerek dizlerinin üstüne çöktü. Sam'i nazikçe kara yatırırken kolları titriyordu. "Seni daha fazla taşıyamam. Taşırdım ama yapamam," dedi. Şiddetle sarsılıyordu.

Rüzgâr, Sam ve diğerlerinin yüzüne kar taneleri serpiştirerek ağaçların arasında iç çekti. Soğuk öyle acıydı ki Sam kendini çıplak hissediyordu.

Diğer meşaleleri görmek için etrafına bakındı ama hepsi gitmişti, her biri. Sadece Grenn'in taşıdığı meşale vardı, meşalenin ucundan yükselen alev turuncu ipeklere benziyordu. Sam ipeğin içinden, ardındaki karanlığı görebiliyordu. *Meşale birazdan sönecek,* diye düşündü, *ve biz yiyeceksiz, ateşsiz, arkadaşsız, yapayalnızız.*

Ama bu yanlıştı. Hiç yalnız değillerdi.

Yeşil ve büyük muhafız ağacının alt dallarında biriken kar, yumuşak ve ıslak bir *lop* sesiyle yere düştü. Grenn meşalesini savurarak döndü. "Kim var orada?" Karanlığın içinden bir at başı çıktı. Sam bir an için rahatladı; atın kendisini görene kadar. Hayvan kırağıyla kaplıydı, kesik karnından kapkara ve donmuş bir bağırsak düğümü sarkıyordu. Atın sırtında buz kadar beyaz bir binici vardı. Sam'in boğazından inlemeye benzer bir ses yükseldi. Öyle korkmuştu ki tekrar altını ıslatabilirdi ama içine soğuk girmişti, öyle acımasız bir soğuktu ki Sam idrarının bile donduğunu hissediyordu. Öteki, eyerinden zarafetle kayıp karın ortasında durdu. Kılıç kadar ince, süt gibi beyazdı. Hareket ettiğinde zırhı harelenip renk değiştiriyordu. Ve Öteki'nin ayakları, taze karın üstündeki ince buz tabakasını kırmıyordu.

Minik Paul sırtına bağladığı uzun saplı baltayı aldı. "O atı neden incittin? O Mawney'nin atıydı."

Sam kılıcının kabzasına uzandı ama kını boştu. Kılıcını Yumruk'ta kaybettiğini geç hatırladı.

"Uzaklaş!" Grenn meşalesini savurarak bir adım attı. "*Uzaklaş* yoksa yanarsın." Öteki'yi meşalenin alevleriyle dürttü.

Öteki'nin kılıcı, belli belirsiz mavi bir pırıltıyla ışıldadı. Kılıç, Grenn'e doğru hareket etti; ışık kadar hızlı, amansız. Buz mavisi bıçak alevlere dokunduğunda Sam'in kulaklarına iğne kadar sivri bir çığlık saplandı. Meşalenin başı yere düştü ve derin kar yığınının içinde kayboldu, ateş aynı anda söndü. Grenn'in elinde kısa bir sopa kalmıştı şimdi. Minik Paul baltasıyla saldırırken Grenn küfürler ederek sopayı Öteki'ye fırlattı.

Sam'in içini dolduran korku, daha önce hissettiği bütün korkulardan beterdi ki Samwell Tarly bu hissin her çeşidini bilirdi. "Anne merhamet et," diye ağladı, korkusundan eski tanrıları unutmuştu. "Baba beni koru, ah ah..." Eli, parmaklarının bulduğu hançerle doldu.

Ölü yaratıklar ağır ve sarsak şeylerdi ama Öteki rüzgârdaki kar kadar hafifti. Yana kayıp Paul'un baltasından kurtuldu, zırhı dalgalandı. Kristal kılıcı büküldü, döndü ve Paul'un örgü zırhındaki halkaların arasından geçerek derinin, yünün, kemiğin ve etin içine gömüldü. Kılıç bir *tısssssss*

sesiyle dışarı çıktı ve Sam, Paul'un, "Ah," dediğini duydu. Eti delinen Minik Paul, kanı kılıcın etrafında tüterken katilini yakalamak için ellerini uzattı ve düşmeden bir an önce neredeyse başarıyordu bunu. Solgun ve tuhaf kılıç Paul'un ağırlığıyla Öteki'nin elinden düştü.

Şimdi. Ağlamayı kes ve dövüş, seni bebek. Dövüş ödlek. Sam'in duyduğu babasının sesiydi. Alliser Thorne'du, kardeşi Dickon'dı, Rast denen delikanlıydı. *Ödlek, ödlek, ödlek.* Onu da bir yaratığa dönüştürüp dönüştürmeyeceklerini merak ederek çılgınca kıkırdadı Sam, kendi ölü ayaklarına dolanıp habire düşen kocaman, şişman ve beyaz bir yaratık olurdu. *Dövüş Sam.* Jon Kar mıydı bu? Jon ölmüştü. *Yapabilirsin, dövüşebilirsin, sadece yap.* Ve sonra öne doğru koşuyordu Sam, koşmaktan çok düşmüştü aslında, gözlerini kapamıştı, kör bir halde iki eliyle birden hançerini savuruyordu. Üstüne basılınca kırılan buzların sesine benzer bir çıtırtı duydu, ardından bir çığlık geldi, çığlık öyle tiz ve keskindi ki Sam ellerini kulaklarına bastırmış halde geri sendeledi ve sert bir şekilde poposunun üstüne düştü.

Sam gözlerini açtığında, Öteki'nin zırhı minik dereler halinde bacaklarına akıyordu ve soluk mavi kanı, boğazındaki ejderhacamı hançerin etrafında tıslayıp tütüyordu. Öteki, hançeri çıkarmak için kemik beyazı ellerini boğazına götürdü fakat obsidiyen camına dokunan parmakları *buharlaşıyordu.*

Öteki, eriyerek bir gölcüğe dönüşüp yok olurken Sam kocaman açılmış gözleriyle yana yuvarlandı. Yirmi kalp atışı sonra, Öteki'nin tamamen kaybolan derisi ince ve beyaz bir sis halinde havaya karışıyordu. Derinin altındaki kemikler sütcamı gibi beyaz ve parlaktı, onlar da eriyordu. Sonunda yalnızca ejderhacamı hançer kaldı, canlıymış ve terliyormuş gibi buhara boğulmuştu. Grenn hançeri almak için eğildi ama alır almaz geri fırlattı. "Tanrılar, çok *soğuk.*"

"Obsidiyen." Sam dizlerinin üstünde doğruldu. "Ona ejderhacamı diyorlar. Ejderhacamı. *Ejderha* camı." Güldü, ağladı, cesaretini karların üstüne kusmak için iki büklüm öne eğildi.

Grenn, Sam'i ayağa kaldırdı, Minik Paul'un nabzını kontrol edip adamın gözlerini kapadı, sonra tekrar hançeri aldı, bu defa tutabiliyordu.

"Sende kalsın," dedi Sam. "Sen benim gibi ödlek değilsin."

"Ve sen ödlek, bir Öteki öldürdün." Grenn hançerle gösterdi, "Şuraya bak, ağaçların arasına. Pembe ışık. Şafak, Sam. Şafak. Orası doğu olmalı. O yöne doğru gidersek Mormont'u yakalayabiliriz."

“Öyle diyorsan.” Sam karları silkelemek için sol ayağını bir ağaca vurdu. Sonra sağ ayağını. “Gayret edeceğim.” Yüzünü buruşturarak bir adım attı. “Çok gayret edeceğim.” Ve sonra bir adım daha.

Tyrion

Lord Tywin'in el zinciri, adamın şarap rengi kadife tuniğinin üstünde altın ışıltılar yaratıyordu. İçeri girdiğinde Lordlar; Tyrell, Redwyne ve Rowan onun etrafında toplandı. Lord Tywin her birini sırayla selamladı, Varys'le birkaç sessiz kelime konuştu, Yüce Rahip'in yüzüğünü ve Cersei'nin yanağını öptü, Yüce Üstat Pycelle'in elini sıktı ve uzun masanın başındaki kral koltuğuna, kızıyla erkek kardeşinin arasına oturdu.

Tyrion, Pycelle'in masanın ucundaki eski yerini almış, masayı boylu boyunca görebilmek için sandalyesini minderlerle yükseltmişti. Görevinden mahrum bırakılmış Pycelle, kralın koltuğuna ortak çıkmadan cüceden uzaklaşabildiği kadar uzaklaşmış ve Cersei'nin yanına sıkışmıştı. Eğri büğrü bastonuna iyice abanmış halde titreyerek yürüyen Yüce Üstat paytak bir iskelete dönüşmüştü. Tavuklarınkine benzeyen uzun boynunda birkaç beyaz tüy bitmişti, bir zamanlarki gür ve beyaz sakalından eser yoktu. Tyrion vicdan azabı duymadan adama baktı.

Diğerleri sandalyeler için yarışmak zorunda kalmıştı: kıvırcık kahverengi saçları ve iyice beyazlamış yaprak şekilli sakallarıyla ağır ve gürbüz Lord Mace Tyrell; püskül halindeki turuncu saç tutamlarının çerçevelediği kel kafasıyla düşük omuzlu ve zayıf Paxter Redwyne; temiz tıraşlı, tıknaz ve terli Altınbahçe Lordu Mathis Rowan; bir tutam beyaz sakalıyla narin ve kırılgan Yüce Rahip. *Çok fazla yabancı yüz,* diye düşündü Tyrion, *çok fazla yeni oyuncu. Ben hasta yatağımda çürürken oyun değişti ve kimse bana kuralları söylemeyecek.*

Ah, lordlar yeterince nazik davranmıştı ama yüzünün onları ne kadar rahatsız ettiğini görebiliyordu Tyrion. "Şu sizin zincir, çok kurnazcaydı," demişti Mace Tyrell neşeli bir ses tonuyla. Lord Redwyne başıyla onaylamış ve aynı neşeyle, "Aynen öyle, aynen öyle, Yüksek Bahçe Lordu hepimiz adına konuşuyor," diye eklemişti.

Bunu bu şehrin insanlarına anlatın, diye düşündü Tyrion acıyla. *Renly'nin hayaletine şarkılar yazan kahrolası şarkıcılara anlatın.*

Ona en sıcak davranan kişi amcası Kevan olmuştu, Tyrion'ın yanağını öpüp, "Lancel ne kadar cesur olduğunu anlattı Tyrion. Senden övgüyle bahsediyor," diyecek kadar ileri gitmişti.

En iyisini yapıyor, aksi takdirde benim de onun hakkında anlatacak birkaç şeyim olur. Tyrion gülümsemişti. “Kuzenim çok nazik. Yarası iyileşiyordur umarım?”

Sör Kevan kaşlarını çatmıştı. “Bir gün daha güçlü görünüyor ve ertesi gün... kaygı verici. Ablan sık sık Lancel’ın hasta yatağını ziyaret ediyor, onun moralini yükseltmek ve dua etmek için.”

Ama yaşaması için mi dua ediyor yoksa ölmesi için mi? Cersei, kuzenleri Lancel’ı yatağın içinde ve dışında utanmadan kullanmıştı, bu küçük sırrın Lancel’la birlikte mezara girmesini umduğu şüphesizdi çünkü Lord Tywin buradaydı ve Cersei’nin Lancel’a ihtiyacı kalmamıştı. *Ama onu öldürecek kadar ileri gider mi?* Cersei’nin bugünkü halini gören, onun böyle bir acımazlık yapabileceğinden asla şüphelenmezdi. Kadın tepeden tırnağa cazibeydi, Joffrey’nin düğün ziyafetinden konuşurlarken Lord Tyrell’le cilveleşiyordu, ikizlerinin yiğitliğinden bahsederek Lord Redwyne’a iltifat ediyordu, şakalar ve gülümsemelerle huysuz Lord Rowan’ı yumuşatıyordu, Yüce Rahip için dindar mırıltılar çıkarıyordu.

Lord Tywin yerine otururken, “Düğün hazırlıklarıyla başlayalım mı?” diye sordu Cersei.

“Hayır,” dedi babaları. “Savaşla başlıyoruz. Varys.”

Hadım ipek gibi gülümsedi. “Hepiniz için çok *lezzetli* havadislerim var lordlarım. Cesur lordumuz Randyll, Robett Glover’ı dün şafak vaktinde Gölgeli Vadi’nin dışında yakaladı ve denize karşı kıstırdı. Her iki tarafın da ağır kayıpları oldu fakat nihayetinde sadık adamımız galip geldi. Sör Helman Tallhart’ın öldüğü rapor edildi, bin adamın yanı sıra. Robett Glover sağ kalanları nizamsızlık içinde Harrenhal’a geri götürüyor, biraz hayal kurarsak, yolda cesur Sör Gregor ve sadık takipçileriyle karşılaşacak.”

“Tanrılara şükür!” dedi Paxter Redwyne. “Kral Joffrey için büyük bir zafer!”

Joffrey’nin bununla ne ilgisi var? diye düşündü Tyrion.

“Ve şüphesiz ki kuzey için büyük bir yenilgi,” dedi Serçeparmak. “Fakat bu yenilgide Robb Stark’ın rolü yok. Genç Kurt’un arazideki yenilmezliği devam ediyor.”

“Stark’ın planları ya da ilerleyişi hakkında ne biliyoruz?” dedi her zaman açıksözlü olan ve hemen sadede gelen Mathis Rowan.

“Batıda ele geçirdiği kaleleri terk etti ve topladığı ganimetle birlikte Nehirova’ya döndü,” diye duyurdu Lord Tywin. “Kuzenimiz Sör Daven, merhum babasının ordusundan geri kalanları Lannis Limanı’nda yeniden

şekillendiriyor. Ordu hazır olduğunda Altın Diş'teki Sör Forley Prester'a katılacak. Stark çocuğu kuzeye doğru yola çıkar çıkmaz Sör Forley ve Sör Daven, Nehirova'ya saldıracak."

"Lord Stark'ın kuzeye gitmeye niyetli olduğundan emin misiniz?" diye sordu Lord Rowan. "Demiradamlar Moat Cailin'deyken?"

Mace Tyrell konuştu. "Krallıksız bir kraldan daha anlamsız bir şey var mı? Hayır, bu çok açık, delikanlı nehir topraklarını terk etmek, kuvvetini bir kez daha Roose Bolton'ın kuvvetiyle birleştirmek ve bütün gücüyle Moat Cailin'e saldırmak zorunda. Ben olsam bunu yapardım."

Tyrion dilini ısırmak zorunda kaldı. Robb Stark bir yıl içinde, Yüksek Bahçe Lordu'nun yirmi yılda kazandığından fazla mücadele kazanmıştı. Tyrell'in şöhreti, Ashford'da Robert Baratheon'a karşı kazanılan bir şüpheli zaferden geliyordu ve o mücadele büyük ölçüde Lord Tarly'nin öncü kuvveti tarafından, ana ordu henüz savaş alanına bile varmadan kazanılmıştı. Öte yandan, Mace Tyrell'in gerçekten kumandan olduğu Fırtına Burnu Kuşatması hiçbir sonuca ulaşmadan bir yıl sürmüş ve Yüksek Bahçe Lordu, Üç Dişli Mızrak'taki mücadelenin ardından sancaklarını uysallıkla Eddard Stark'a indirmişti.

"Robb Stark'a sert bir mektup yazmam gerek," diyordu Serçeparmak. "Anladığım kadarıyla, adamı Bolton *benim* yüksek salonumda keçi besliyormuş, bu gerçekten çok aşırı."

Sör Kevan Lannister boğazını temizledi. "Starklar'dan bahsetmişken... kendisini Adalar'ın ve Kuzey'in Kralı ilan eden Balon Greyjoy'dan ittifak koşulları sunan bir mektup aldık."

"Bağlılık sunuyor olması gerekirdi," diye parladı Cersei. "Kendisini hangi hakla kral ilan ediyor?"

"Fetih hakkıyla," dedi Lord Tywin. "Kral Balon'ın Boğaz'daki parmakları boğucu. Robb Stark'ın veliahtları öldü, Kışyarı düştü. Moat Cailin, Derinorman Kalesi ve Taşlı Kıyı'nın büyük bir bölümü demiradamların elinde. Gün Batımı Denizi'ne Kral Balon'ın dargemileri hükmediyor; Lannis Limanı'nı, Güzel Ada'yı hatta Yüksek Bahçe'yi tehdit edecek şekilde konuşlandırıldılar, Balon'ı tahrik edersek diye."

"Peki, bu ittifakı kabul edersek?" diye sordu Lord Mathis Rowan. "Ne tür koşullar öneriyor?"

"Krallığını tanımamızı ve Boğaz'ın kuzeyindeki her şeyi ona vermemizi."

Lord Redwyne güldü. "Boğaz'ın kuzeyinde aklı yerinde herhangi bir adamın isteyebileceği ne var? Eğer Greyjoy gemilerini ve kılıçlarını taş ve karla takas edecekse hiç durmayalım ve kendimizi şanslı kabul edelim derim."

"Gerçekten öyle," diye onayladı Mace Tyrell. "Ben de bunu yapardım. Bırakalım da biz Stannis'in işini bitirirken Kral Balon kuzeyli adamların işini bitirsin."

Lord Tywin'in yüzü duygularıyla ilgili en ufak bir ipucu vermiyordu. "Uğraşmamız gereken bir de Lysa Arryn var, Jon Arryn'in dulu, Hoster Tully'nin kızı, Catelyn Stark'ın kardeşi... leydinin kocası ölmeden önce Stannis'le ittifak halindeydi."

"Ah," dedi Mace Tyrell neşeyle, "o kadının midesi savaş kaldırmaz. Kendi haline bırakalım derim, bize güçlük çıkarmaz."

"Katılıyorum," dedi Redwyne. "Leydi Lysa savaşta yer almadı, aşikâr bir ihanette de bulunmadı."

Tyrion kabardı. "Beni bir hücreye attı ve ölüm cezasıyla yargıladı," dedi belli bir parça alınganlıkla. "Ona emredildiği halde, Joff'a bağlılığını sunmak üzere Kral Toprakları'na da gelmedi. Lordlarım, bana gerekli adamları verin ve Lysa Arryn'i bizzat hizaya getireyim." Daha fazla hoşlanabileceği hiçbir şey gelmiyordu Tyrion'ın aklına, belki Cersei'yi boğmak dışında. Kartal Yuvası'nın gökyüzü hücresi hâlâ rüyalarına giriyordu ve Tyrion uykusundan soğuk terlerle sırılsıklam olmuş halde uyanıyordu.

Mace Tyrell'in gülümsemesi dostçaydı ama Tyrion gülümsemenin ardındaki aşağılamayı sezdi. "Savaşı savaşçılara bıraksanız daha iyi olur belki de," dedi Yüksek Bahçe Lordu. "Sizden çok daha iyi adamlar Ay Dağları'nda büyük ordular kaybetti, bazılarının orduları Kanlı Kapı'da kırıldı. Kıymetinizi biliyoruz lordum, kaderi zorlamaya gerek yok."

Tyrion öfkeyle minderlerini itti ama o bir karşılık veremeden babası konuştu. "Aklımda Tyrion için başka bir görev var. Kartal Yuvası'nın anahtarının Lord Petyr'da olduğuna inanıyorum."

"Ah evet, bende," dedi Serçeparmak. "Burada, bacaklarımın arasında." Adamın gri yeşil gözlerinde şeytanlık vardı. "Lordlarım, müsaadelerinizle Vadi'ye gitmeyi, orada Leydi Lysa'ya kur yapıp onu kazanmayı öneriyorum. Leydinin yoldaşı olduğumda Arryn Vadisi'ni bir damla bile kan dökmeden size vereceğim."

Lord Rowan kuşkulu görünüyordu. "Leydi Lysa sizi kabul eder mi?"

“Daha önce birkaç kez etmişti Lord Mathis, şikâyetçi de olmamıştı.”

“Yatağa girmek, evlenmek anlamına gelmez,” dedi Cersei. “Lysa Arryn gibi bir inek bile farkı anlayabilir.”

“Elbette. Bir Nehirova kızının kendinden çok daha aşağıda biriyle evlenmesi uygun olmazdı.” Serçeparmak ellerini açtı. “Ama şimdi... Kartal Yuvası Leydisi ve Harrenhal Lordu’nun evliliği o kadar da mantıksız sayılmaz, öyle değil mi?”

Tyrion, Paxter Redwyne ve Mace Tyrell’in arasında geçen bakışı fark etti. “İşe yarayabilir,” dedi Lord Rowan. “Kadının Majesteleri Kral’a sadık olmasını sağlayabileceğinizden eminseniz.”

“Lordlarım,” dedi Yüce Rahip, “sonbahar kapımızda ve bütün iyi yürekli adamlar savaş yorgunu. Eğer Lord Baelish, Vadi’yi daha fazla kan dökülmeden kral huzuruna kavuşturabilirse, şüphesiz ki tanrılar onu kutsar.”

“Ama yapabilir mi?” diye sordu Lord Redwyne. “Jon Arryn’in oğlu Kartal Yuvası Lordu oldu. Lord Robert.”

“Yalnızca bir çocuk,” dedi Serçeparmak. “Joffrey’nin en sadık kulu, bizlerin en sağlam dostu olarak büyümesini sağlayacağım.”

Tyrion, gri yeşil riayetsiz gözleri olan, keçi sakallı, ufak tefek adamı inceledi. *Harrenhal Lordu, boş bir unvan? Boş versene baba. O kaleye hiç ayak basmasa bile bu unvan bu evliliği mümkün kılıyor ve Serçeparmak bunu en başından beri biliyordu.*

“Düşman sıkıntısı çekmiyoruz,” dedi Sör Kevan. “Kartal Yuvası savaşın dışında tutulabilirse bu en hayırlısı olur. Lord Petyr’ın neler yapabileceğini görmekten yanayım.”

Tyrion uzun tecrübelerden sonra biliyordu ki, Sör Kevan ağabeyi Lord Tywin’in konseydeki öncü kuvvetiydi, ilk olarak Lord Tywin tarafından düşünülmemiş bir düşüncesi bile yoktu. *Bütün bunlar önceden planlanmış,* diye sonuca vardı Tyrion, *bu tartışma bir gösteriden başka bir şey değil.*

Koyunlar, nasıl kırpıldıklarının farkına bile varmadan onay dolu seslerle meliyordu, itiraz etmek de Tyrion’a düşmüştü. “Kraliyet, Lord Petyr olmadan borçlarını nasıl öder? O bizim hazine sihirbazımız ve yerine koyabileceğimiz kimse yok.”

Serçeparmak gülümsedi. “Küçük dostum ziyadesiyle nazik. Bir zamanlar Kral Robert’ın da dediği gibi, benim bütün yaptığım bakırları saymak. Aynı işi bir ticaret erbabı da yapabilir... hele Casterly Kayası’nın altın dokunuşuyla kutsanmış biri beni hiç şüphesiz gölgede bırakır.”

“Bir Lannister?” Tyrion’ın içine kötü bir his doğmuştu.

Lord Tywin’in altın lekeli gözleri, oğlunun birbirinden farklı renkteki gözleriyle buluştu. “Bu görev için çok uygun olduğuna inanıyorum.”

“Gerçekten öyle!” dedi Sör Kevan heyecanla. “Fevkalade bir hazine başı olacağından şüphem yok Tyrion.”

Lord Tywin, Serçeparmak’a döndü. “Leydi Lysa seninle evlenir de kral barışına geri dönerse, Lord Robert’a Doğu Muhafızı unvanını iade edebiliriz. Ne kadar erken gidebilirsin?”

“Rüzgâr izin verirse sabaha. Zincirin gerisinde bekleyen Braavoslu bir kadırga var, teknelerle yük alıyor. *Merling Kralı.* Geminin kaptanıyla bir palamar yerinde buluşacağım.”

“Kralın düğününü kaçıracaksınız,” dedi Mace Tyrell.

Petyr Baelish omuzlarını silkti. “Dalgalar ve gelinler hiçbir adamı beklemez lordum. Sonbahar fırtınaları başladığında yolculuk çok daha tehlikeli olacak. Boğulmak bir damat olarak cazibemi epey azaltır.”

Lord Tyrell kıkırdadı. “Doğru. En iyisi oyalanmamanız.”

“Tanrılar yolunuzu hızlı kılsın,” dedi Yüce Rahip. “Bütün Kral Toprakları başarınız için dua edecek.”

Lord Redwyne burnunu sıktı. “Greyjoy ittifakı meselesine dönebilir miyiz? Bana göre bu konuda söylenecek çok şey var. Greyjoy’un dargemileri benim kendi donanmamı genişletir. Denizde, Ejderha Kayası’na saldıracak ve Stannis’in iddialarına bir son verecek kadar güçlü olmamızı sağlar.”

“Kral Balon’ın dargemileri şimdilik meşgul,” dedi Lord Tywin nazikçe. “Bizim gibi. Greyjoy ittifak karşılığında krallığın yarısını talep ediyor ama bunu kazanmak için ne yapacak? Starklar’la mı savaşacak? Bunu halihazırda yapıyor. Bize bedava verdiği bir şey için neden bedel ödeyelim? Bana göre Pyke Lordu’yla ilgili yapılacak en iyi şey hiçbir şey yapmamak. Yeterli zaman verirsek karşımıza daha iyi bir seçenek çıkabilir. Kralın, krallığının yarısından vazgeçmesini gerektirmeyecek bir seçenek.”

Tyrion dikkatle babasını izledi. *Söylemediği bir şey var.* Casterly Kayası’nı istediği gece Lord Tywin’in yazdığı önemli mektupları hatırladı. *Ne demişti? Bazı savaşlar kılıç ve mızrakla kazanılır, bazıları da kalem ve kuzgunla...* Tyrion, “daha iyi seçeneğin” kim olduğunu ve ne çeşit bir bedel talep ettiğini merak etti.

“Düğünle devam etmeliyiz belki,” dedi Sör Kevan.

Yüce Rahip, Yüce Baelor Septi'ndeki hazırlıklardan bahsetti, Cersei de ziyafet için yaptığı planları anlattı. Taht odasında bin kişi ağırlayacaklardı ama dışarıda çok daha fazla insan olacaktı. Dış ve orta avlular, salonda ağırlanamayan konuklar için yemek masaları ve bira fıçılarıyla dolu ipek tentelerle donatılacaktı.

"Majesteleri," dedi Yüce Üstat Pycelle, "konukların sayısından bahsetmişken... Güneş Mızrağı'ndan bir kuzgun geldi. Şu anda, düğünden önce burada olmayı uman üç yüz Dornelu Kral Toprakları'na doğru at sürüyor."

"Nasıl geliyorlar?" diye sordu Mace Tyrell kabaca. "*Benim* arazilerimden geçmek için izin istemediler." Tyrion, adamın kalın boğazının koyu kırmızıya döndüğünü fark etti. Dornelular ve Yüksek Bahçeliler birbirleri için asla büyük bir sevgi beslememişti; asırlar boyunca sayısız sınır savaşı yapmışlardı ve barış zamanlarında bile dağlarla hudutlar arasında mekik dokuyarak birbirlerine ani saldırılar düzenlemişlerdi. Dorne, Yedi Krallık'ın bir parçası olduktan sonra düşmanlık bir parça azalmıştı, ta ki... Kızıl Yılan lakaplı Dorne prensi, Yüksek Bahçe'nin genç vârisini bir turnuvada sakat bırakana dek. Babasının meseleyi nasıl idare edeceğini görmek için beklerken, *bu hassas bir durum olabilir,* diye düşündü cüce.

"Prens Doran oğlumun davetiyle geliyor," dedi Lord Tywin sakince, "ve sadece kutlamalarımıza katılmak için değil; bu konseydeki sandalyesini ve kız kardeşi Elia ile çocuklarının cinayetinde Robert'ın ondan esirgediği adaleti talep etmek üzere."

Tyrell'in, Redwyne'ın ve Rowan'ın yüzlerini izledi Tyrion; üç lorddan hangisinin, "Ama Lord Tywin, Lannister pelerinlerine sarılı bedenleri Robert'a sunan siz değil miydiniz?" diyecek kadar cesur olacağını görmek için. Hiçbiri o kadar cesur değildi ama hepsinin yüzünde aynı soru vardı. *Redwyne'ın umurumda değil,* diye düşündü Tyrion, *ama Rowan öğürecek gibi görünüyor.*

"Kralımız, kızınız Margaery'yle ve Myrcella da Prens Trystane'le evlendiğinde hepimiz tek ve muazzam bir hanedan olacağız," diye hatırlattı Sör Kevan. "Geçmişin düşmanlıkları geçmişte kalmalı, buna katılmaz mısınız lordum?"

"Bu *benim kızımın düğünü...*"

"...ve benim de torunumun," dedi Lord Tywin sert bir şekilde. "Eski kavgalar için uygun bir ortam değil şüphesiz?"

“Benim Doran Martell’le bir kavgam yok,” diye ısrar etti Lord Tyrell ama ses tonu birazdan fazla kinliydi. “Menzil’den huzur içinde geçmek istiyorsa benim iznimi istemeli, hepsi bu.”

Küçük bir ihtimal, diye düşündü Tyrion. *Kemik Yolu’nu tırmanacak, Yaz Kalesi’nin yakınlarında doğuya dönecek ve Kral Yolu’na çıkacak.*

“Üç yüz Dornelu planlarımızı bozmaz,” dedi Cersei. “Silahlı askerleri avluda ağırlayabiliriz, küçük lordlar ve soylu şövalyeler için taht odasına fazladan birkaç sıra sıkıştırırız ve yüksek masada Prens Doran için itibarlı bir yer buluruz.”

Benim yanımda değil, Tyrion’ın Mace Tyrell’in yüzünde okuduğu mesajdı ama Yüksek Bahçe Lordu cevap vermeden kısaca başıyla onayladı.

“Daha hoş meselelere geçebiliriz belki,” dedi Lord Tywin. “Zaferin meyveleri paylaşılmayı bekler.”

“Bundan daha tatlı ne olabilir?” dedi kendi meyvesini çoktan yemiş olan Serçeparmak. Harrenhal’u.

Her lordun kendi talebi vardı; şu kale veya bu kasaba, büyük arazi parçaları, küçük bir nehir, bir orman, savaşta babasız kalmış belli çocukların vesayeti. Şükür ki meyveler boldu; herkese yetecek kadar kale ve yetim vardı. Listeler Varys’teydi. Binlerce sıradan askerin yanı sıra kırk yedi küçük lord ve altı yüz on dokuz şövalye, Stannis’in ve onun Işık Tanrısı’nın alevli kalbinin altında ölmüştü. Hepsi birer hain olduğu için vârisleri miraslarından mahrum edilmiş, arazileri ve kaleleri onlardan daha sadık olduğunu kanıtlayanlara bağışlanmıştı.

En bereketli hasadı Yüksek Bahçe topladı. Tyrion, Mace Tyrell’in geniş göbeğine bakıp, *bu adamın muazzam bir iştahı var*, diye düşündü. Tyrell, kendi sancak beyi olan, fakat önce Renly’yi sonra da Stannis’i destekleyerek yanlış bir karar veren Lord Alester Florent’in arazilerini ve kalesini istedi. Lord Tywin bu isteği memnuniyetle yerine getirdi. Parlaksu Kalesi, bütün arazileri ve geliriyle birlikte Lord Tyrell’in ortanca oğlu Sör Garlan’a verildi ve şövalye göz açıp kapayıncaya dek büyük bir lorda dönüştü. Garlan’ın ağabeyi bizzat Yüksek Bahçe’nin vârisiydi elbette.

Daha küçük araziler Lord Rowan’a bağışlandı ve konseyde mevcut olmayan Lord Tarly, Leydi Oakheart, Lord Hightower ve diğer kıymetliler için ayrıldı. Lord Redwyne sadece; Serçeparmak ve ona bağlı şarap mültezimlerinin, Arbor’ın en iyi şaraplarından bazılarına koyduğu vergilerden otuz yıl boyunca muaf tutulmayı istedi. İsteği kabul edildiğinde gayet memnun olduğunu açıkladı ve Kral Joffrey’yle yüce gönüllü El’i

şerefine kadeh kaldırmak için Arbor'ın altın hasat şaraplarından bir fıçı getirtmeyi önerdi. Cersei o noktada sabrını kaybetti. "Joffrey'nin kılıçlara ihtiyacı var, şerefe kalkan kadehlere değil," diye parladı. "Kralın diyarı hâlâ olası işgalcilerle ve sözde krallarla dolu."

"Ama uzun süreceğini sanmıyorum," dedi Varys en dalkavuk haliyle.

"Birkaç madde daha var lordlarım." Sör Kevan kâğıtlarına baktı. "Sör Addam, Yüce Rahip'in tacından bazı kristaller buldu. Artık kesin gibi görünüyor; hırsızlar kristali parçalayıp altını eritmiş."

"Yukarıdaki Baba'mız onların günahını biliyor ve hepsinin hükmünü verecek," dedi Yüce Rahip.

"Verecek şüphesiz," dedi Lord Tywin. "Yine de, kralın düğününde taçlı olmalısınız. Cersei, altın ustalarını çağır, yeni bir taç yaptırmalıyız." Bir yanıt beklemeden Varys'e döndü. "Sanırım raporların var."

Hadım, elbisesinin kolundan bir parşömen çıkardı. "Parmaklar'ın açıklarında bir deniz canavarı görüldü." Kıkırdadı. "Lütfen unutmayın, bir *Greyjoy* değil, gerçek bir deniz canavarı. Ibbenli bir balina gemisine saldırıp dibe çekmiş. Basamak Taşları'nda mücadele var ve Tyroshlarla Lysliler arasında yeni bir savaş olası görünüyor. Yeşim Denizi'nden dönen denizciler, üç başlı ejderhanın Qarth'ta yavruladığını rapor etti, şehrin merakını..."

"Ejderhalar ve deniz canavarları beni hiç ilgilendirmiyor, başlarının sayısına rağmen," dedi Lord Tywin. "Muhbirlerin kardeşimin oğlundan bir iz bulabildi mi?"

"Heyhat, sevgili Tyrek'imiz yer yarıldı da içine girdi sanki. Zavallı, cesur delikanlı."

Lord Tywin gayet aşikâr hoşnutsuzluğunu dillendiremeden, "Tywin," dedi Sör Kevan, "mücadele sırasında kaçan altın pelerinlilerden bazıları, tekrar görev alabilecekleri düşüncesiyle kışlalara geri döndü. Sör Addam onlarla ne yapacağını bilmek istiyor."

"Korkaklıklarıyla Joff'un hayatını tehlikeye sokabilirlerdi," dedi Cersei hemen. "Onların öldürülmesini istiyorum."

Varys iç geçirdi. "Ölmeyi hak ettiklerine şüphe yok Majesteleri, bunu kimse inkâr edemez, lakin onları Gece Nöbetçileri'ne gönderirsek daha akıllıca davranmış oluruz belki. Yakın zamanda Sur'dan rahatsız edici mesajlar aldık. Yabanıllar hareketlenmiş ve..."

"Yabanıllar, deniz canavarları ve ejderhalar." Mace Tyrell kıkırdadı. "Ah, *hareketlenmeyen* birileri var mı ki?"

Lord Tywin adamı duymazdan geldi. “Kaçaklar bize en iyi hizmeti birer derse dönüşerek verirler. Çekiçle dizlerini kırın. Bir daha kaçamazlar. Onları caddelerde dilenirken görenler de öyle.” Fikrine katılmayan bir lord olup olmadığını görmek için masaya baktı.

Tyrion kendi Sur ziyaretini, yaşlı Lord Mormont ve subaylarıyla paylaştığı yengeçleri hatırladı. Yaşlı Ayı’nın endişelerini de hatırladı. “Ne demek istediğimizi açıkça anlatmak için birkaçının dizlerini kırabiliriz belki. Söz gelişi Sör Jacelyn’i öldürenlerin. Diğerlerini Marsh’a göndeririz. Nöbet’in çok miktarda adam açığı var. Sur düşecek olursa...”

“...kuzeyi yabanıllar basar,” diye tamamladı Lord Tywin. “Starklar’ın ve Greyjoylar’ın uğraşacak bir düşmanları daha olur. Belli ki her iki hanedan da artık Demir Taht’a tabi olmak istemiyor. Öyleyse hangi hakla yardım için Demir Taht’a dönüyorlar? Kral Robb ve Kral Balon’ın her ikisi de kuzeyi talep ediyor. Bırak da kuzeyi *onlar* savunsun, yapabiliyorlarsa. Yapamıyorlarsa, şu Mance Rayder bizim için işe yarar bir müttefik bile olabilir.” Lord Tywin kardeşine baktı. “Başka bir şey?”

Sör Kevan başını iki yana salladı. “Bitirdik. Lordlarım, Majesteleri Kral Joffrey aklınız ve güzel tavsiyeleriniz için sizlere teşekkür ediyor şüphesiz.”

“Çocuklarımla özel olarak konuşmak istiyorum,” dedi Lord Tywin ayağa kalkarken. “Kevan, sen de kal.”

Diğer danışmanlar itaatkâr bir şekilde vedalarını ettiler. İlk ayrılan Varys’ti, Tyrell ve Redwyne da son. Salon dört Lannister dışında boş kaldığında Sör Kevan kapıyı kapattı.

“Hazine başı?” dedi Tyrion ince, gergin bir sesle. “Tanrılar aşkına, bu kimin fikriydi?”

“Lord Petyr’ın,” dedi babası, “ama hazinenin bir Lannister’ın elinde olması bizim işimize gelir. Önemli bir iş istemiştin. Bu görev için yetersiz olabileceğinden mi korkuyorsun?”

“Hayır,” dedi Tyrion. “Bir tuzaktan korkuyorum. Serçeparmak kurnaz ve hırslı. Ona güvenmiyorum. Sen de güvenmemelisin.”

“Yüksek Bahçe’nin bizim tarafımıza geçmesini sağladı...” diye başladı Cersei.

“...ve Ned Stark’ı sana sattı, biliyorum. Bizi de o kadar çabuk satar. Bir sikke, yanlış ellerdeki bir kılıç kadar tehlikelidir.”

Amcası Kevan tuhaf bir şekilde Tyrion’a baktı. “Bizim için değil elbette. Casterly Kayası’nın altınları...”

“...yerin altından çıkarılıyor. Serçeparmak’ın altınları yoktan var oluyor, parmaklarının bir şıklamasıyla.”

“Senin sahip olduklarının tümünden daha iyi bir yetenek tatlı kardeşim,” diye mırıldandı Cersei garezle tatlanmış sesiyle.

“Serçeparmak bir yalancı...”

“...üstelik kara, dedi karganın kuzgunu.”

Lord Tywin yumruğunu masaya vurdu. “*Yeter!* Bu münasebetsiz ağız dalaşına daha fazla katlanmayacağım. İkiniz de birer Lannister’sınız ve buna yakışır davranacaksınız.”

Sör Kevan boğazını temizledi. “Kartal Yuvası’nın Petyr Baelish tarafından yönetilmesini, Leydi Lysa’nın diğer talipleri tarafından yönetilmesine tercih ederim. Yohn Royce, Lyn Corbray, Horton Redfort... bunlar tehlikeli adamlar, her biri kendine göre. Ve gururlular. Serçeparmak zeki olabilir ama ne soylu bir kanı var ne de silahlarla ilgili yeteneği. Vadi lordları böyle bir adamı asla metbu olarak kabul etmez.” Ağabeyine baktı. Lord Tywin başıyla onayladığında devam etti. “Şu da var... Lord Petyr sadakatini sergilemeye devam ediyor. Daha dün, Sansa Stark’ı bir ‘ziyaret’ için Yüksek Bahçe’ye götürmek ve orada Lord Mace’in en büyük oğlu Willas’la evlendirmek üzere kurulan bir Tyrell komplosunun haberini getirdi.”

“Size *Serçeparmak* haber getirdi?” Tyrion masaya eğildi. “Muhbir başımız değil? Ne kadar enteresan.”

Cersei inanmazlıkla amcasına baktı. “Sansa benim rehinem. Benim iznim olmadan *hiçbir yere* gidemez.”

“Lord Tyrell isterse vermeye mecbur olduğun bir izin,” dedi Lord Tywin. “Lordu reddetmek ona güvenmediğimizi ilan etmek olur. Alınır.”

“Bırakın alınsın. Bize ne?”

Kahrolası aptal, diye düşündü Tyrion. “Tatlı ablacığım,” sabırla açıkladı, “Tyrell’i gücendirirsen Redwyne’ı, Tarly’yi, Rowan’ı ve Hightower’ı da gücendirmiş olursun ve arzuları için Robb Stark’ın daha uygun olup olmadığını merak etmelerini de sağlarsın.”

“Gülün ve ulu kurdun aynı yatağa girmesine izin vermeyeceğim,” dedi Lord Tywin. “Lord Tyrell’den erken davranmalıyız.”

“Nasıl?” diye sordu Cersei.

“Evlilikle. Evvela seninkiyle.”

Darbe o kadar ani gelmişti ki Cersei bir an sadece baktı. Ardından tokatlanmışçasına yanakları kızardı. “Hayır. Bir kez daha olmaz. Yapmam.”

“Majesteleri,” dedi Sör Kevan nazikçe, “siz genç bir kadınsınız, hâlâ güzel ve doğurgansınız. Hayatınızın geri kalanını yalnız geçirmek istemezsiniz elbette. Üstelik yeni bir evlilik ensest söylentilerini sonsuza dek susturur.”

“Evlenmediğin sürece Stannis’in o iğrenç iftiraları yaymasına izin vermiş olursun,” dedi Lord Tywin, kızına. “Yatağında sana çocuklar verecek yeni bir koca olmalı.”

“Üç çocuk gayet yeterli. Ben Yedi Krallık Kraliçesi’yim damızlık bir kısrak değil! *Vekil* Kraliçe!”

“Sen benim kızımsın ve ne emredersem onu yapacaksın.”

Cersei ayağa kalktı. “Burada oturup bu saçmalığı dinlemeyeceğim.”

“Yeni kocanın seçiminde söz hakkın olsun istiyorsan dinleyeceksin,” dedi Lord Tywin sakince.

Cersei, “Tekrar *evlenmeyeceğim!*” diyen yüksek sesli itirazına rağmen, önce tereddüt edip ardından oturduğunda Tyrion ablasının kaybettiğini biliyordu.

“Evleneceksin ve doğuracaksın. Doğurduğun her çocuk Stannis’i biraz daha yalancı yapar.” Lord Tywin’in gözleri Cersei’nin sandalyesine çivilenmiş gibiydi. “Mace Tyrell, Paxter Redwyne ve Doran Martell, ihtimalle onlardan daha uzun yaşayacak olan genç kadınlarla evliler. Balon Greyjoy’un karısı yaşlı ve hasta fakat böyle bir evlilik bizi Demir Adaları’yla ittifaka sokar ve ben bunun en mantıklı seyrimiz olacağından emin değilim.”

“Hayır,” dedi Cersei dudaklarının arasından. “Hayır, hayır, hayır.”

Tyrion, ablasını paketleyip Pyke’a gönderme fikriyle birlikte dudaklarına yerleşen sırıtmaya engel olamadı. *Tam da dua etmekten vazgeçmişken bazı tatlı tanrılar bana bunu veriyor.*

Lord Tywin devam etti. “Oberyn Martell uygun olabilir ama Tyrelller bundan hiç hoşlanmaz. Bu yüzden oğullara bakmalıyız. Kendinden genç bir adamla evlenmeye itiraz etmeyeceğini varsayıyorum?”

“Ben *herhangi* bir adamla evlenmeye...”

“Redwyne ikizlerini değerlendirdim, Theon Greyjoy’u, Quentyn Martell’i ve birkaç kişiyi daha. Ama Stannis’i kıran kılıç Yüksek Bahçe’yle yaptığımız ittifaktı. Bu kılıç tavlanmalı ve daha güçlü hale getirilmeli. Sör Loras beyazları giydi, Sör Garlan bir Fossoway’le evli ama Sansa Stark’la evlendirilmesi planlanan en büyük oğul duruyor.”

Willas Tyrell. Tyrion, Cersei'nin biçare öfkesinden şeytani bir zevk alıyordu. "Sakat olan," dedi.

Lord Tywin bir bakışla Tyrion'ı dondurdu. "Willas, Yüksek Bahçe'nin vârisi. Bütün raporlara göre kitap okumayı ve yıldızlara bakmayı seven, iyi huylu ve nazik bir genç adam. Bir diğer tutkusu da hayvan üretmek, Yedi Krallık'ın en iyi şahinlerine ve atlarına sahip."

Kusursuz bir eşleşme, diye düşündü Tyrion. *Cersei de üremeye düşkün.* Tyrion zavallı Willas Tyrell'e acıyordu ve ablası için gülmeli mi yoksa ağlamalı mı karar veremiyordu.

"Benim tercihim Tyrell vârisi olurdu," diyerek nokta koydu Lord Tywin, "ama sen başka birini tercih edersen sebeplerini dinlerim."

"Ne kadar lütufkâr davranıyorsun baba," dedi Cersei buz gibi bir nezaketle. "Bana son derece zor bir tercih bıraktın. Yatağıma kimi alsam, yaşlı mürekkep balığını mı yoksa köpek seven sakat çocuğu mu? Düşünmek için birkaç güne ihtiyacım olacak. Gitmek için müsaade isteyebilir miyim?"

Sen kraliçesin, demek istedi Tyrion. *Senden izin dileyen o olmalıydı.*

"Git," dedi babaları. "Sen kendini toparladıktan sonra tekrar konuşacağız. Görevini unutma."

Öfkesi apaçık ortada olan Cersei kaskatı kesilmiş halde odadan çıktı. *Ama nihayetinde babamın dediğini yapacak.* Cersei bunu Robert'la kanıtlamıştı. *Gerçi Jaime'yi de hesaba katmak gerekir.* Cersei'nin ilk evliliğinde Jaime çok gençti; ikinci evliliği o kadar kolay kabullenmeyebilirdi. Talihsiz Willas Tyrell'in, ani ve ölümcül bir illet olan *bağırsaklara giren kılıç* hastalığı kapması olasıydı ve bu durum Yüksek Bahçe'yle Casterly Kayası arasındaki ittifakı güçlendirmekten ziyade bozardı. *Bir şey söylemek zorundayım ama ne? Pardon baba, ama ablam ağabeyimle evlenmek istiyor?*

"Tyrion."

Tyrion bıkkın bir ifadeyle gülümsedi. "Çığırtkanın beni alana çağırdığını mı duyuyorum?"

"Fahişeler senin zayıf noktan," dedi Lord Tywin laf dolandırmadan. "Ama kabahatin bir kısmı da benim olabilir. Bir oğlan çocuğundan daha uzun olmamandan ötürü, gerçekte bazı temel ihtiyaçlara sahip yetişkin bir erkek olduğunu unutmak kolayıma geldi. Evlenme vaktin geldi de geçiyor bile."

Ben evliydim, yoksa unuttun mu? Tyrion'ın çarpılan ağzından, yarı kahkaha yarı hırlamaya benzer bir ses çıktı.

"Evlilik düşüncesi seni eğlendiriyor mu?"

"Sadece ne kadar yakışıklı bir damat olacağım düşüncesi." Bir eş tam da Tyrion'ın ihtiyaç duyduğu şey olabilirdi. Müstakbel karısı ona araziler ve bir kale getirirse, Tyrion'ın, Joffrey'nin meclisinden ayrı bir yeri olurdu dünyada... babasından ve Cersei'den uzakta.

Öte yandan, Shae vardı. *Benim fahişem olmaktan mutluluk duyduğuna dair yemin etse de bundan hiç hoşlanmayacak.*

Bununla birlikte, babasının aklını çelmek için kullanabileceği bir husus değildi bu, Tyrion sandalyesinde yükselip, "Beni Sansa Stark'la evlendirmek niyetindesin. Fakat kızla ilgili planları varsa Tyrelller bu evliliği bir hakaret olarak almayacak mı?" dedi.

"Lord Tyrell, Stark kızı meselesini Joffrey'nin düğünden önce gündeme getirmeyecek. Sansa düğünden önce evlenirse Tyrell nasıl gücenebilir, bize niyetiyle ilgili hiç ipucu vermemişken?"

"Aynen öyle," dedi Sör Kevan, "ve Cersei'yi Willas'a önermek kalan herhangi bir dargınlığı da iyileştirir."

Tyrion burnunun kökünü ovuşturdu. Yara dokusu tahammülü imkânsız bir şekilde kaşınıyordu bazen. "Soylu irin torbası Majesteleri, Sansa'nın hayatını Lord Eddard'ın öldüğü günden itibaren cehenneme çevirdi. Kız tam da Joffrey'den kurtulmuşken onu benimle evlendirmeyi öneriyorsun. Bu senin için bile olağanüstü bir zalimlik baba."

"Neden, kıza hor davranmayı mı planlıyorsun?" Lord Tywin'in sesi kaygıdan çok merak doluydu. "Benim gayem kızın mutluluğu değil, seninki de bu olmamalı. Güneydeki ittifakımız Casterly Kayası kadar sağlam olabilir fakat hâlâ kuzeyi kazanmak zorundayız ve kuzeyin anahtarı bizzat Sansa Stark."

"Daha çocuk sayılır."

"Ablan kızın çiçek açtığına dair yemin ediyor. Eğer öyleyse kadın sayılır, evlenmeye uygundur. Kızın bekâretini almak zorundasın, böylece kimse evlilik şartının yerine getirilmediğini söyleyemez. Bundan sonra, onu tekrar yatağına almak için birkaç yıl beklemeyi tercih edersen kocalık haklarını kullanıyor olursun."

Şu an ihtiyaç duyduğum tek kadın Shae ve sen ne söylersen söyle Sansa daha çocuk. "Asıl amacın kızı Tyrelller'den uzak tutmaksa onu neden

annesine geri vermiyorsun? Belki bu sayede Robb Stark da diz çökmeye razı olur."

Lord Tywin'in bakışı aşağılama doluydu. "Sansa'yı Nehirova'ya gönder ve annesi, oğlunun Üç Dişli Mızrak'taki anlaşmalarını güçlendirmek için kızı bir Blackwood ya da Mallister'a versin. Kızı kuzeye gönder ve daha ay dönmeden bir Manderly ya da Umber ile evlensin. İşin özü, şu Tyrell meselesinden anladığımız üzere Sansa bu sarayda da daha az tehlikeli değil. En yakın zamanda bir Lannister'la evlenmeli."

"Sansa Stark'la evlenen adam onun adına Kışyarı'nı talep edebilir," dedi Sör Kevan. "Bu aklına geldi mi hiç?"

"Kızı almak istemiyorsan onu kuzenlerinden birine vermemiz gerekir," dedi Lord Tywin. "Kevan, Lancel evlenecek kadar güçlü mü sence?"

Sör Kevan tereddüt etti. "Eğer kızı hasta yatağına götürürsek Lancel yeminin sözlerini söyleyebilir ama evliliğinin şartını yerine getirebilir mi? Hayır... İkizlerden birini önerirdim fakat Starklar her ikisini de Nehirova'da tutuyor. Genna'nın oğlu Tion da onların elinde, olmasa işe yarayabilirdi."

Tyrion, iki adamın küçük piyeslerini oynamalarına izin verdi; kendi yararınaydı, biliyordu. *Sansa Stark,* diye düşündü. *İpekleri, şarkıları, kahramanlıkları ve güzel yüzlü, uzun boylu şövalyeleri seven, yumuşak sesli güzel kokulu Sansa.* Yine gemi köprüsündeymiş gibi hissetti kendini, ayaklarının altındaki iskele sallanıyordu.

"Seni mücadeledeki çabalarından ötürü ödüllendirmemi istedin," diye hatırlattı Lord Tywin. "Bu senin için bir fırsat Tyrion, büyük ihtimalle karşılaşacağın en iyi fırsat." Parmaklarını sabırsızca masaya vurdu. "Bir zamanlar ağabeyini Lysa Tully'yle evlendirmek istedim ama hazırlıklar tamamlanamadan Aerys, Jaime'yi Kral Muhafızı ilan etti. Lord Hoster'a, Lysa'nın Jaime yerine seninle evlenmesini önerdiğimde adam, kızı için bütün bir adam istediği cevabını verdi."

Ve onu Jon Arryn'le evlendirdi, kızın büyükbabası olabilecek kadar yaşlı bir adamla. Lysa Arryn'in neye dönüştüğünü düşününce, Tyrion kızgından çok müteşekkir olmaya meylediyordu.

"Seni Dorne'a önerdiğimde, bu önerinin bir hakaret olduğu yanıtını aldım," diye devam etti Lord Tywin. "Daha sonraki yıllarda Yohn Royce ve Leyton Hightower'dan da benzer cevaplar duydum. Robert'ın, öz kardeşinin düğün yatağında bozduğu Florent kızını senin alabileceğini söyleyecek kadar düştüm sonunda ama kızın babası onu kendi hanesinden bir şövalyeye vermeyi tercih etti."

“Stark kızını almazsan senin için başka bir eş bulmak zorunda kalacağım. Diyarda bir yerde, Casterly Kayası’nın dostluğunu kazanmak uğruna kızından memnuniyetle ayrılacak küçük bir lord vardır mutlaka. Leydi Tanda, Lollys’i önerdi...”

Tyrion dehşetle irkildi. “Aletimi kesip keçilere yedirmeyi tercih ederim.”

“O zaman gözlerini aç. Stark kızı genç, doğurgan, uysal, en soylu kanlardan birinden geliyor ve hâlâ bakire. Çirkin de değil. Neden tereddüt ediyorsun?”

Neden gerçekten? “Bana özgü bir tuhaflık. Garip gelecek ama beni yatağında isteyen bir eş tercih ederim.”

“Fahişelerin seni yataklarında istediklerini düşünüyorsan benim tahmin ettiğimden de büyük bir aptalsın,” dedi Lord Tywin. “Beni hayal kırıklığına uğratıyorsun Tyrion. Bu evliliğin seni mutlu edeceğini ummuştum.”

“Evet, benim mutluluğumu ne kadar önemsediğini hepimiz biliyoruz baba,” dedi Tyrion. “Ama anlattığından fazlası var. Kuzeyin anahtarı diyorsun, öyle mi? Kuzey artık Greyjoylar’ın elinde ve Kral Balon’ın bir kızı var. Neden o kız değil de Sansa Stark?” Babasının, parlak altın lekeleriyle dolu yeşil ve sakin gözlerine baktı.

Lord Tywin parmaklarını boynundaki zincire geçirdi. “Balon Greyjoy yağmalamayı biliyor, hükmetmeyi değil. Bırak da bir sonbahar tacının tadını çıkarsın ve bir kuzey kışının acısını çeksin. İnsanlarına onu sevmeleri için bir sebep vermeyecek. Bahar geldiğinde kuzeyliler deniz canavarlarından bezmiş olacak. Sen, Eddard Stark’ın torununu kuzeye götürüp de onun doğum haklarını talep ettiğinde, sıradan insanlar ve soylu lordlar o çocuğu atalarının yüksek makamına oturtmak için aynı şekilde ayaklanacak. Bir kadını hamile bırakmaya muktedirsindir umarım?”

“Öyle olduğuma inanıyorum,” dedi Tyrion. “İtiraf ediyorum ki bunu kanıtlayamam. Ama kimse denemediğimi söyleyemez. Küçük tohumlarımı mümkün olduğunca sık ekiyorum...”

“Bataklıklara ve çukurlara,” diye tamamladı Lord Tywin, “ve sadece piçlerin kök salabileceği adi topraklara. Kendi bahçene sahip olmanın zamanı geldi.” Ayağa kalktı. “Casterly Kayası asla senin olmayacak, sana söz veriyorum. Ama Sansa Stark’la evlenirsen Kışyarı’nı kazanman mümkün.”

Tyrion Lannister, Kışyarı’nın Lord Koruyucusu. Bu fikir Tyrion’a tuhaf bir ürperti verdi. “Çok güzel baba,” dedi ağır ağır, “ama çorbanda büyük ve

çirkin bir hamamböceği var. Robb Stark'ın da en az benim kadar *muktedir* olduğunu tahmin ediyorum, üstelik şu doğurgan Freyler'den biriyle evleneceğine dair yemin etti. Ve Genç Kurt bir sürü peydahladığında, Sansa'nın doğuracağı hiçbir yavru hiçbir şeyin vârisi olmayacak."

Lord Tywin kaygısız görünüyordu. "Robb Stark o doğurgan Frey'ini asla döllemeyecek, sözüme güven. Konseyle paylaşmayı henüz uygun bulmadığım bir haber daha var, lordların duyması uzun sürmeyecektir gerçi. Genç Kurt, Gawen Westerling'in büyük kızıyla evlendi."

Tyrion bir an için babasını doğru duyduğundan emin olamadı. "Yeminini mi bozdu?" dedi şaşkınlıkla. "Freyler'i bir kenara attı, ne uğruna?"

"Jeyne isimli on altı yaşında bir kız," dedi Sör Kevan. "Zamanında, Lord Gawen o kızı Willem ya da Martyn için bana önermişti fakat onu reddetmek zorunda kalmıştım. Gawen iyi bir adamdır ama karısı Sybell Spicer'dır. O kadınla asla evlenmemeliydi. Westerlingler'in her daim mantıktan çok gururu olmuştur. Leydi Sybell'in büyükbabası safran ve karabiber ticareti yapardı, neredeyse Stannis'in yanındaki kaçakçı kadar alt tabaka doğumlu bir adamdı. Leydinin büyükannesi de, büyükbabasının doğudan getirdiği bir kadındı. Kırmızı rahibe olduğu söylenen ürkütücü bir kocakarı. Ona *maegi* diyorlardı. Kimse gerçek adını telaffuz edemiyordu. Bir zamanlar Lannis Limanı'nın yarısı; ilaçlar, aşk iksirleri ve benzer şeyler için o kadına giderdi." Omuzlarını silkti. "Uzun zaman önce ölmüştür şüphesiz. Jeyne'i sadece bir kez gördüm ama tatlı bir çocuk olduğunu söyleyebilirim. Ama böyle müphem bir kanı varken..."

Bir zamanlar bir fahişeyle evli olan Tyrion, amcasının, büyük büyükbabası baharat satan bir kızla evlenmek fikri karşısında düştüğü dehşeti tamamıyla paylaşamıyordu. Buna rağmen... Sör Kevan, *tatlı bir çocuk,* demişti ama zehirlerin çoğu da tatlı olurdu. Westerlingler eski bir soydu fakat güçten çok gururları vardı. Leydi Sybell'in bu evliliğe kocasından fazla zenginlik getirdiğini öğrenmek Tyrion'ı şaşırtmazdı. Westerling madenleri yıllar önce tükenmişti, en iyi arazileri satılmış ya da kaybedilmişti ve Sarpkaya bir kaleden çok bir enkazdı. *Denizin üstünde öyle cesurca dikilen haliyle romantik bir enkaz.* "Şaşırdım," diye itiraf etti Tyrion. "Robb Stark'ın daha aklıselim sahibi biri olduğunu düşünürdüm."

"Robb on altı yaşında bir çocuk," dedi Lord Tywin. "O yaşlarda aşk, şehvet ve onur, akıldan ağır basar."

“Yeminini bozdu, bir müttefiki utandırdı, yasal bir söze ihanet etti. Onur bunun neresinde?”

Sör Kevan cevap verdi. “Kızın onurunu kendi onuruna tercih etti. Onun bekâretini aldıktan sonra başka seçeneği yoktu.”

“Kızı karnında bir piçle bıraksaydı daha nazik davranmış olurdu,” dedi Tyrion sözünü esirgemeden. Westerlingler her şeyi kaybetmekle yüz yüzeydi; arazilerini, kalelerini, canlarını. *Bir Lannister borcunu mutlaka öder.*

“Jeyne Westerling annesinin kızı,” dedi Lord Tywin, “Robb Stark da babasının oğlu.”

Westerlingler’in ihaneti, Lord Tywin’i Tyrion’ın bekleyeceğinden daha az öfkelendirmiş gibi görünüyordu. Lord Tywin tebaasının sadakatsizliğine katlanmazdı. Henüz çocuk yaştayken, Castamere’in gururlu Reyneler’ini ve Tarbeck Kalesi’nin kadim Tarbeckler’ini yok etmişti. Şarkıcılar bununla ilgili hüzünlü bir şarkı bile yapmıştı. Birkaç yıl sonra, Güzel Kale’nin Lord Farman’ı saldırganlaşmaya başladığında, Lord Tywin mektup yerine ut taşıyan bir elçi göndermişti. Lord Farman, kalesinde yankılanan “Castamere’in Yağmurları” isimli şarkıyı duyduktan sonra daha fazla sorun çıkarmamıştı. Ve şarkılar yeterli değilse, Reyneler’in ve Tarbeckler’in paramparça olmuş kaleleri, Casterly Kayası’nın kuvvetini küçümsemeyi tercih edenler için sessiz şahitler olarak hâlâ duruyordu. “Sarpkaya, Tarbeck Kalesi’nden ve Castamere’den fazla uzak değil,” dedi Tyrion. “Westerlingler’in oradan geçtiğini ve oradaki dersi gördüğünü sanırsın bir de.”

“Belki de gördüler,” dedi Lord Tywin. “Hepsi Castamere’in farkında, bundan emin olabilirsin.”

“Westerlingler ve Spicerlar kurdun aslanı yenebileceğini düşünecek kadar büyük aptallar olabilirler mi gerçekten?”

Lord Tywin çok ender olarak gülümseme tehdidinde bulunurdu; asla gülümsemezdi ama sadece tehdit bile bakılması korkunç bir şey olurdu. “En büyük aptallar, onlara gülen adamlardan daha akıllıdır genelde,” dedi. “Sansa Stark’la evleneceksin Tyrion. Üstelik bir an önce.”

Catelyn

Omuzlarında taşıdıkları cesetleri yüksek masanın önüne yatırdılar. Meşale ışığıyla aydınlanan salona bir sessizlik çöktü, o sessizliğin içinde, yarım kale uzakta uluyan Boz Rüzgâr'ı duydu Catelyn. *Kanın kokusunu alıyor*, diye düşündü, *taş duvarların ve ahşap kapıların ardından, gecenin ve yağmurun içinden hâlâ kanın ve felaketin kokusunu tanıyor.*

Yüksek koltuğun yanında, Robb'un sol yanında duran Catelyn bir an için kendi ölülerine bakıyormuş gibi hissetti; Bran ve Rickon'a. Bu delikanlıların yaşı daha büyüktü ama ölüm bedenlerini küçültmüştü sanki. Böyle ıslak ve çırılçıplak halde minicik görünüyorlardı ve öyle hareketsizlerdi ki onların bir zamanlar yaşadığını hatırlamak zordu.

Sarışın çocuk sakal bırakmaya çalışıyordu. Yanakları ve bıçak tarafından kırmızı bir harabeye çevrilen boğazının üstündeki çenesi açık sarı şeftali tüyleriyle kaplıydı. Altın sarısı saçları hâlâ ıslaktı, çocuk banyodan çıkarılmıştı sanki. Görünüşüne bakılırsa huzur içinde ölmüştü, belki de uykusunda, ama delikanlının kahverengi saçlı kuzeni hayatı için savaşmıştı. Kolları, bıçağı engellemeye çalışırken aldığı kesiklerle doluydu. Bedeni yağmur tarafından neredeyse tertemiz yıkanmıştı ama göğsünü, karnını ve sırtını bir sürü dilsiz ağız gibi kaplayan bıçak yaralarından hâlâ ağır ağır kan sızıyordu.

Robb salona gelmeden önce tacını takmıştı. Bronz, meşale ışığında koyu tonlarda pırıldıyordu. Robb'un ölülere bakan gözlerini gölgeler gizliyordu. *O da Bran ve Rickon'ı görüyor mu?* Catelyn ağlayabilirdi ama gözyaşları tükenmişti artık. Ölü çocuklar uzun süren tutsaklık yüzünden solgundu ve ikisi de açık tenliydi; pürüzsüz beyaz bedenlerindeki kan akıl almaz bir kırmızıydı, bakmaya katlanamıyordu insan. *Öldürdükten sonra Sansa'yı da Demir Taht'ın önüne böyle çırılçıplak yatıracaklar mı? Teni böyle beyaz, kanı böyle kırmızı mı görünecek?* Dışarıdan rüzgârın biteviye sesi ve bir kurdun huzursuzluk dolu uluması geliyordu.

Catelyn'in kardeşi Edmure, Robb'un sağındaydı, tek eli babasının koltuğunun arkasındaydı, yüzünde hâlâ uyku şişliği vardı. Catelyn gibi onu da uyandırmışlardı, gecenin karanlığında kapısını yumruklamış ve onu kabaca çekip rüyalarından ayırmışlardı. *Güzel rüyalar mıydı kardeşim?*

Güneş ışığı, kahkahalar ve genç bir kızın öpücüklerini mi düşlüyordun? Umarım öyledir. Catelyn'in karanlık rüyalarına dehşet katılmıştı.

Robb'un kumandanları ve lord sancak beyleri salonda bekliyordu; bazıları zırhlı ve silahlıydı, diğerleri türlü dağınık hallerde yatak kıyafetleri içindeydi. Adamların arasında Sör Raynald ve dayısı Sör Rolph da vardı fakat Robb, kraliçesini bu çirkinlikten esirgemeyi uygun bulmuştu. *Sarpkaya, Casterly Kayası'ndan çok uzak değil,* diye hatırladı Catelyn. *Jeyne, hepsi küçük birer çocukken bu delikanlılarla birlikte oyunlar oynamış olabilir.*

Catelyn tekrar Tion Frey'in ve Willem Lannister'ın cesetlerine baktı, oğlunun konuşmasını bekledi. Robb'un, gözlerini kanlı ölülerden kaldırması çok uzun zaman almış gibiydi. "Küçük Jon," dedi, "babana onları içeri getirmesini söyle." Küçük Jon emri yerine getirmek üzere hiç konuşmadan döndü, adımları büyük taş salonda yankılandı.

İri Jon tutsaklarını kapıdan geçirirken, Catelyn diğer adamların onlara yer açmak için nasıl geri çekildiğini gördü; hainlik bir dokunuşla, bir bakışla ya da öksürükle bulaşabilen bir şeydi sanki. Tutsaklar ve onları tutsak alanlar birbirlerine benziyordu; iri adamlar, her biri, gür sakallar ve uzun saçlar. İri Jon'un adamlarından ikisi yaralıydı, adamların tutsaklarından üçü de öyle. Onları birbirinden ayıran tek şey, bazılarının mızrağı, diğerlerinin boş kınları olduğu gerçeğiydi. Hepsi örgü zırhlar, zırhlı yelekler veya üzerlerine çelik halkalar dikilmiş mintanlar, ağır çizmeler ve bazısı yünden bazısı deriden yapılmış kalın pelerinler giymişti. Catelyn, Kışyarı'na ilk geldiğinde, *Kuzey sert, soğuk ve merhametsizdir,* demişti Ned, bundan bin yıl önce.

Tutsaklar ıslak ve sessiz bir halde önünde durduğunda, "Beş," dedi Robb. "Hepsi bu kadar mı?"

"Sekiz kişilerdi," diye gürledi İri Jon. "Onları yakalarken ikisini biz öldürdük, biri de ölmek üzere."

Robb tutsakların yüzlerini inceledi. "İki silahsız yaveri öldürebilmek için sekiz adam gerekmiş."

Edmure Tully konuştu. "Kuleye girebilmek için benim iki adamımı da öldürmüşler. Delp ve Elwood."

"Bu cinayet değildi sör," dedi Lord Rickard. Bileklerindeki ipler, yüzüne akan kandan fazla utandırmıyordu adamı. "Bir babayla intikamının arasına giren her adam kendi ölüm fermanını yazmış demektir."

Lord Rickard'ın sözleri, bir savaş davulunun sert ve zalim vuruşları misali Catelyn'in kulaklarında çınladı. Catelyn'in boğazı kemik kadar kuruydu. *Bunu ben yaptım. Bu iki çocuk benim kızlarım yaşasın diye öldü.*

"O gece Fısıltılı Orman'da iki oğlunuzun öldüğünü gördüm," dedi Robb, Lord Karstark'a. "Torrhen'i Tion Frey öldürmedi. Willem Lannister, Eddard'ı katletmedi. Bu yaptığınıza nasıl intikam dersiniz? Bu aptallıktı, bu kanlı bir cinayetti. Sizin oğullarınız bir savaş meydanında onurlarıyla öldüler, ellerinde kılıçlarıyla."

"Öldüler," dedi Rickard Karstark bir adım bile geri atmadan. "Kral Katili onları katletti. Bu ikisi onun soyundandı. Kanı sadece kan ödeyebilir."

"Çocukların kanı?" Robb cesetleri gösterdi. "Kaç yaşındalardı? On iki, on üç? *Yaverler.*"

"Her mücadelede yaverler ölür."

"Dövüşürken ölürler, evet. Tion Frey ve Willem Lannister kılıçlarını Fısıltılı Orman'da bırakmışlardı. Onlar tutsaktı, bir hücreye kapatılmışlardı, uyuyorlardı, silahsızlardı... çocuklardı. *Onlara bak!*"

Lord Karstark cesetler yerine Catelyn'e baktı. "Onlara bakmasını annenize söyleyin," dedi. "Onları benim kadar o katletti."

Catelyn elini Robb'un koltuğunun arkasına koydu. Bütün salon dönüyordu sanki. Kendini kusacakmış gibi hissetti.

"Annemin bununla hiç ilgisi yok," dedi Robb öfkeyle. "Bu sizin marifetinizdi. Sizin cinayetiniz. Sizin *hainliğiniz.*"

"Lannisterlar'ı serbest bırakmak hainlik değilken onları öldürmek nasıl hainlik olabilir?" diye sordu Karstark sertçe. "Majesteleri, Casterly Kayası'yla savaşta olduğumuzu unuttu mu? Savaşta düşmanlarını öldürürsün. Baban sana bunu öğretmedi mi delikanlı?"

"Delikanlı?" İri Jon'un, Rickard Karstark'a çelik eldivenli bir yumrukla verdiği cevap diğer lorda diz çöktürdü.

"Bırak onu!" Robb'un sesi buyrukla çınladı. Umber, tutsaktan bir adım uzaklaştı.

Lord Karstark kırılan dişini tükürdü. "Evet Lord Umber, beni krala bırak. Beni affetmeden önce biraz azarlamak istiyor. Bizim Kuzey Kralı'mız ihanetle böyle başa çıkıyor." Islak ve kırmızı bir gülümsemeyle gülümsedi. "Yoksa, Kuzeyi Kaybeden Kral mı demeliyim Majesteleri?"

İri Jon, yanındaki adamın elinden kaptığı mızrağın ucuyla Karstark'ın omzunu dürttü. "İzin verin onu deleyim efendimiz. İzin verin karnını

deşeyim ki bağırsaklarının rengini görelim.”

Salonun kapıları gürültüyle açıldı ve Karabalık içeri girdi, peleriniyle miğferinden sular süzülüyordu. Adamın arkasından Tully askerleri geldi, o sırada dışarıda, gökyüzünde şimşekler çatırdıyordu, simsiyah ve sert bir yağmur Nehirova’nın taşlarını dövüyordu. Sör Brynden miğferini çıkarıp diz çöktü. Sadece, “Majesteleri,” dedi ama sesindeki sertlik çok şey anlatıyordu.

“Sör Brynden’le kabul salonunda özel olarak görüşeceğim.” Robb ayağa kalktı. “İri Jon, Lord Karstark’ı ben gelene kadar burada tutun, diğer yedisini asın.”

İri Jon mızrağı indirdi. “Ölü olanları da mı?”

“Evet. Lordumun nehirlerinin bunlar gibi pislikler tarafından kirletilmesini istemem. Bırakın kargalara yem olsunlar.”

Tutsaklardan biri dizlerinin üstüne düştü. “Merhamet edin efendimiz. Ben kimseyi öldürmedim. Ben sadece nöbetçileri gözetlemek için kapıda durdum.”

Robb bir an düşündü. “Lord Rickard’ın niyetini biliyor muydun? Bıçakların çekildiğini gördün mü? Bağrışmaları, inlemeleri, merhamet çığlıklarını duydun mu?”

“Evet ama ben bir şey yapmadım. Ben sadece gözcüydüm. Yemin ederim ki...”

“Lord Umber,” dedi Jon, “bu sadece gözcüymüş. Bunu en son asın ki diğerleri ölürken gözleyebilsin. Anne, dayı, lütfen benimle gelin.” İri Jon’un adamları tutsakların üstüne kapanıp onları mızraklarının ucuyla iterek salondan çıkarırken Robb arkasını döndü. Dışarıda gök gürledi, kale, salondakilerin kulaklarının dibinde yerle bir oluyordu sanki. *Bu bir krallığın çöküşünün sesi mi?* diye düşündü Catelyn.

Kabul salonu karanlıktı ama gök gürültüsünün sesi bir duvarın daha kalınlığıyla boğulmuştu en azından. Bir hizmetçi şömineyi yakmak için yağ lambasıyla içeri girdi fakat Robb lambayı alıp hizmetçiyi gönderdi. Salonda masalar ve sandalyeler vardı ama sadece Edmure oturdu, diğerlerinin ayakta kaldığını fark ettiğinde o da kalktı. Robb tacını çıkarıp önündeki masaya bıraktı.

Karabalık kapıyı kapadı. “Karstarklar gitmiş.”

“Hepsi mi?” Robb’un sesini böyle kalınlaştıranın öfke mi yoksa çaresizlik mi olduğundan emin değildi Catelyn.

“Bütün savaşçılar,” diye cevapladı Sör Brynden. “Birkaç kamp takipçisi ve hizmetkâr, yaralılarla birlikte burada kalmış. Gerçeklerden emin olabilmek için gerektiği kadarını sorguladık. Akşamüstü ayrılmaya başlamışlar, önce birer ikişer, sonra daha büyük gruplar halinde gizlice kaçmışlar. Gittiklerinin fark edilmemesi için, yaralı adamlara ve hizmetkârlara kamp ateşlerini canlı tutmalarını emretmişler ama yağmur başladığında bunun bir önemi kalmadı.”

“Nehirova’dan uzakta tekrar birleşecekler mi?”

“Hayır. Dağıldılar, avlanıyorlar. Lord Karstark, Kral Katili’nin başını getiren adama, asil kanlı ya da alt tabaka doğumlu olmasına bakmaksızın bakire kızını vereceğine dair yemin etti.”

Tanrılar merhamet edin. Catelyn yine hasta hissediyordu kendini.

“Yaklaşık üç yüz süvari ve bu sayının iki katı binek karanlığın içinde kayboldu.” Robb şakaklarını ovdu, kulaklarının üzerindeki yumuşak deride tacının bıraktığı izler vardı. “Karhold’un bütün atlı kuvvetini kaybettik.”

Benim yüzümden. Tanrılar beni affetsin. Robb’un içinde bulunduğu tuzağı anlamak için Catelyn’in asker olmasına gerek yoktu. Nehir toprakları şu an için Robb’un elindeydi ama krallığının her yanı düşmanlarla çevriliydi; Lysa’nın, kendi dağının zirvesinde hiç dostluk göstermeden oturduğu doğu dışında. Geçit Lordu işbirliğini esirgediği sürece Üç Dişli Mızrak bile güvende olmaktan uzaktı. *Ve şimdi Karstarklar’ı da kaybetmek...*

“Nehirova’dan bu konuyla ilgili tek kelime çıkmamalı,” dedi Edmure. “Lord Tywin mutlaka... Lannisterlar borçlarını mutlaka öder, hep böyle söylerler. Lord Tywin bunu duyduğunda Anne bize merhamet göstersin.”

Sansa. Catelyn ellerini sımsıkı kapattı, tırnakları avuçlarının yumuşak etine gömüldü.

Robb, Edmure’e dondurucu bir bakış attı. “Beni katil olduğum kadar yalancı da mı yapacaksın dayı?”

“Yalan söylemek zorunda değiliz. Sadece hiçbir şey söylemeyeceğiz. Çocukları gömeceğiz ve savaş bitene kadar dilimizi tutacağız. Willem, Sör Kevan Lannister’ın oğluydu, Lord Tywin’in yeğeni. Tion, Leydi Genna’nındı ve bir Frey’di. Haberleri İkizler’den de saklamamız gerek, ta ki...”

“Katledilmiş ölüleri hayata döndürene kadar mı?” dedi Brynden Karabalık. “Gerçek, Karstarklar’la birlikte kaçtı Edmure. Bu çeşit oyunlar için çok geç.”

“Gerçeği o çocukların babalarına borçluyum,” dedi Robb. “Ve adalet. Onlara bunu da borçluyum.” Tacına baktı; bronzun koyu renkli ışıltısına, demir kılıçlardan oluşan çembere. “Lord Rickard bana meydan okudu. İhanet etti. Onu mahkûm etmekten başka seçeneğim yok. Karstark kuvvetinin Roose Bolton’la birlikte olan ayağı, efendilerini hainlik suçuyla infaz ettiğimi duyduğunda neler yapacak tanrılar bilir. Bolton’ı uyarmamız gerek.”

“Lord Karstark’ın vârisi de Harrenhal’da,” diye hatırlattı Sör Brynden. “Büyük oğlu, Lannisterlar’ın Yeşil Çatal’da esir aldığı.”

“Harrion. Onun adı Harrion.” Robb acı acı güldü. “Bir kral düşmanlarının isimlerini bilmeli, sence de öyle değil mi?”

Karabalık kurnazlık dolu gözleriyle Robb’a baktı. “Bunu kesin olarak biliyor musun? Bu olayın genç Karstark’ı senin düşmanın yapacağını?”

“Başka ne olabilir? Babasını öldürmek üzereyim, bana teşekkür edecek hali yok.”

“Edebilir. Babalarından nefret eden oğullar vardır, üstelik onu tek darbeyle Karhold Lordu yapacaksın.”

Robb başını iki yana salladı. “Harrison o çeşit evlatlardan olsa bile babasının katilini açıkça affedemez. Kendi adamlarını karşısına alır. Bunlar *kuzeyli* adamlar dayı. Kuzey unutmaz.”

“O zaman lordu bağışlayın,” dedi Edmure Tully.

Robb samimi bir inanmazlıkla dayısına baktı.

Edmure’un yüzü bu bakış altında kızardı. “Canını bağışlayın demek istedim. Bunun tadından ben de en az sizin kadar hoşlanmıyorum efendimiz. Lord Rickard benim adamlarımı da katletti. Zavallı Delp’in Sör Jaime tarafından açılan yaraları yeni iyileşmişti. Karstark cezalandırılmalı, buna şüphe yok. Onu zincire vuralım derim.”

“Bir rehine?” dedi Catelyn. *Bu en iyi çözüm...*

“Evet, rehine!” Edmure, ablasının düşüncesini bir itilafmışçasına yakalamıştı. “Lordun oğluna, bize sadık kaldığı sürece babasına hiçbir zarar verilmeyeceğini söyleyelim. Aksi takdirde... Freyler’den medet umamayız artık, Lord Walder’ın *bütün* kızlarıyla evlenmeyi ve bunun yanı sıra tahtırevanını taşımayı önersem bile. Karstarklar’ı da kaybedersek ne umudumuz kalır?”

“Ne umudumuz...” Robb nefesini bıraktı, gözüne düşen saçlarını geri itti, “Sör Rodrik’ten hiç haber almadık, Walder Frey yeni teklifimize cevap vermedi, Kartal Yuvası’ndan sessizlikten başka bir şey gelmedi,” dedi.

Annesine döndü. “Kardeşin bize asla cevap vermeyecek mi? Ona daha kaç mektup yazmalıyım? Kuşlardan *hiçbirinin* ona ulaşmadığına inanmam.”

Catelyn, Robb’un teselli istediğini fark etti. Oğlu her şeyin yoluna gireceğini duymak istiyordu ama kralının gerçeklere ihtiyacı vardı. “Kuşlar ona ulaştı. Ama bir gün sorarsan ulaşmadığını söyleyebilir. O bölgeden yardım bekleme Robb.

Lysa asla cesur biri olmadı. İkimiz de küçük kızken, ne zaman yanlış bir şey yapsa kaçıp saklanırdı. Lord babamızın, onu bulamadığı takdirde ona kızmayı da unutacağını düşünüyordu belki de. Şimdi de çok farklı değil. Kral Toprakları’ndan korkusu yüzünden kaçtı, bildiği en güvenli yere gitti, şimdi herkesin onu unutacağını umarak dağının tepesinde oturuyor.”

“Vadi şövalyeleri bu savaşın kaderini değiştirebilir,” dedi Robb. “Ama Lysa savaşmayacaksa öyle olsun. Ondan sadece Kanlı Kapı’yı açmasını ve Martı Kasabası’nda, bizi kuzeye götürecek gemiler temin etmesini istemiştim. Yüksek yol zor olurdu ama yolumuzu savaşarak açıp Boğaz’a tırmanmak kadar değil. Beyaz Liman’da karaya çıkabilseydim Moat Cailin’e kanatlardan saldırır, demiradamları yarım yıl içinde kuzeyden çıkarırdım.”

“Bu olmayacak efendimiz,” dedi Karabalık. “Cat haklı. Leydi Lysa, Vadi’ye bir ordunun girmesine izin veremeyecek kadar korkak. *Herhangi* bir ordunun. Kanlı Kapı kapalı kalacak.”

Çaresizliğinin öfkesiyle, “Lysa’yı Ötekiler alsın,” diye lanet okudu Robb. “Lanet olası Rickard Karstark’ı da. Theon Greyjoy’u, Walder Frey’i, Tywin Lannister’ı ve diğerlerini de. Tanrılar merhamet edin, bir adam neden kral olmak ister? Herkes *Kuzey Kralı, Kuzey Kralı* diye bağırırken kendime dedim ki... kendime yemin ettim ki... iyi bir kral olacağım; babam kadar onurlu, güçlü, adil, dostlarıma sadık ve düşmanlarımla yüzleştiğimde cesur... ama şimdi dostumla düşmanımı ayırt edemiyorum. Her şey nasıl bu kadar *karıştı?* Lord Rickard yarım düzine mücadelede benim yanımda dövüştü. Oğulları Fısıltılı Orman’da benim için öldü. Tion Frey ve Willem Lannister benim düşmanlarımdı. Ve şimdi ben, onların uğruna ölü arkadaşlarımın babasını öldürmek zorundayım.” Salondakilerin yüzlerine baktı. “Lannisterlar Lord Karstark’ın kafası için bana teşekkür edecek mi? Ya Freyler?”

“Hayır,” dedi Brynden Karabalık her zamanki açıksözlülüğüyle.

“Lord Rickard’ın canını bağışlamak ve onu rehin tutmak için bir sebep daha,” diye ısrar etti Edmure.

Robb iki eliyle birden öne uzandı, bronz ve demirden dökülmüş ağır tacını kaldırıp tekrar başına taktı, bir anda kral olmuştu yine. “Lord Rickard ölecek.”

“Ama *neden?*” dedi Edmure. “Siz, kendiniz dediniz ki...”

“Ne dediğimi biliyorum dayı. Yapmak zorunda olduğum şeyi değiştirmiyor,” dedi Robb. Tacındaki kılıçlar yalın ve kapkara bir şekilde alnındaydı. “Bir mücadele sırasında Tion ve Willem’i bizzat katlederdim ama bu bir mücadele değildi. Onlar benim tarafımdan tıkıldıkları hücrede, çıplak ve silahsız bir halde yataklarında uyuyorlardı. Lord Karstark bir Frey ve bir Lannister’dan fazlasını öldürdü. *O benim şerefimi öldürdü.* Onunla şafak vakti ilgileneceğim.”

Fırtına, gri ve serin gün doğumunda, bardaktan boşanırcasına yağan sürekli bir yağmura dönüşmüştü, buna rağmen tanrı korusu kalabalıktı. Nehir lordları ve kuzeyli adamlar, asil kanlılar ve olmayanlar, şövalyeler ve paralı askerler ve seyis yamakları, gecenin karanlık dansının nasıl sonlanacağını görmek için ağaçların arasında bekliyorlardı. Edmure’un emriyle büvet ağacının önüne bir cellat kütüğü yerleştirilmişti. İri Jon’un adamları, elleri hâlâ bağlı olan Lord Rickard Karstark’ı kalabalığın içinden getirirken etrafa yağmur damlaları ve yapraklar dökülüyordu. Lordun adamları Nehirova’nın yüksek duvarlarına asılmıştı bile, uzun iplerin ucunda sallanan adamların kararmaya başlayan yüzlerinden yağmur süzülüyordu.

Uzun Lew kütüğün yanında bekliyordu ama Robb Lew’un elindeki uzun saplı baltayı alıp ona kenara çekilmesini emretti. “Bu benim işim,” dedi. “Benim sözümle ölüyor. Benim elimle ölmeli.”

Lord Rickard başını sertçe öne düşürdü. “Sana bu kadarı için teşekkür ederim ama başka hiçbir şey için değil,” dedi. Ölümle buluşmasına gelirken hanedanının beyaz güneşli armasıyla süslenmiş siyah, uzun bir yün cübbe giymişti. “Benim damarlarımda da İlk İnsanlar’ın kanı akıyor evlat, en az senin damarlarında aktığı kadar. Bunu hatırlasan iyi edersin. Bana senin büyükbabanın adı verildi. Baban için Aerys’e karşı sancak açtım, senin için de Joffrey’ye karşı. Öküzağzı’nda, Fısıltılı Orman’da, Kamplar Savaşı’nda senin yanında at sürdüm ve Üç Dişli Mızrak’ta Lord Eddard’la birlikte savaştım. Starklar ve Karstarklar, biz akrabayız.”

“Akrabalığımız bana ihanet etmenize engel olmadı,” dedi Robb. “Şimdi kurtulmanızı da sağlamayacak. Diz çökün lordum.”

Catelyn, Lord Rickard'ın doğru söylediğini biliyordu. Karstarklar'ın soyu, Kışyarı'nın genç oğullarından biri olan ve bin yıl önce bir isyancı lordu bastıran Karlon Stark'a dayanıyordu. Karlon bu kahramanlığından ötürü arazilerle ödüllendirilmiş ve inşa ettirdiği kaleye Karl Hold adını vermişti, kale kısa zaman sonra Karhold diye anılmaya başlamış ve Karhold Starklar'ı geçen yüzyıllar içerisinde Karstarklar'a dönüşmüştü.

"Eski ya da yeni tanrılar, hiç fark etmez," dedi Lord Rickard, Catelyn'in oğluna. "Hiçbir adam bir akraba katili kadar melun değildir."

"Diz çök hain," dedi Robb tekrar. "Yoksa kafanı zorla kütüğe dayamalarını mı emretmeliyim?"

Lord Karstark diz çöktü. "Sen beni yargıladın, tanrılar da seni yargılayacak." Kafasını kütüğe yatırdı.

"Rickard Karstark, Karhold Lordu." Robb ağır baltayı, iki eliyle birden kaldırdı. "Burada, tanrıların ve insanların şahitliğinde, seni cinayet ve hainlikten suçlu buluyorum. Kendi adıma hükmünü veriyorum. Kendi ellerimle canını alıyorum. Son bir sözün var mı?"

"Beni öldür ve lanetlen. Sen benim kralım değilsin."

Balta aşağı indi. Ağır ve iyi yağlanmış çeliğin tek darbesi adamı öldürmeye yetti fakat kafasını bedeninden ayırmak için üç darbe gerekti. İş bittiğinde hem ölü adam hem de yaşayanlar kanla sırılsıklam olmuştu. Robb baltayı tiksintiyle yere attı ve tek kelime etmeden yürek ağacına döndü. Ellerini yarı yumruk yapmış bir halde titreyerek öylece durdu, yağmur yanaklarından akıyordu. *Tanrılar onu bağışlayın,* diye dua etti Catelyn sessizce. *O sadece bir çocuk ve başka seçeneği yoktu.*

Oğlunu o gün son görüşüydü bu. Yağmur bütün sabah yağmaya devam etti, nehirlerin yüzeyini dövdü, tanrı korusunu çamura ve su birikintilerine dönüştürdü. Karabalık yüz adam toplayıp Karstarklar'ın peşine düştü ama kimse onları geri getirebileceğini ummuyordu. Yola çıkarken, "Onları asmak zorunda kalmamak için dua ediyorum sadece," dedi. Amcası gittiğinde Catelyn babasının odasına çekildi, Lord Hoster'ın yatağının yanında bir kez daha oturmak için.

Öğlenden sonra gelen Üstat Vyman, "Uzun sürmeyecek," diye uyardı Catelyn'i. "Gücü tükeniyor ama hâlâ savaşmaya çalışıyor."

"O her zaman savaşçıydı," dedi Catelyn. "Tatlı, inatçı bir adam."

"Evet," dedi üstat, "ama bu savaşı kazanamaz. Kılıcını ve kalkanını bırakmasının zamanı geldi. Artık teslim olma zamanı."

Teslim olmak, diye düşündü Catelyn, *barış yapmak.* Üstat, babasından mı bahsediyordu yoksa oğlundan mı?

Jeyne Westerling akşamüstü Catelyn'i görmeye geldi. Genç kraliçe ürkek bir halde odaya girdi. "Leydi Catelyn, sizi rahatsız etmek istemezdim..."

"Burada her zaman memnuniyetle karşılanırsınız Majesteleri." Catelyn dikiş dikiyordu ama iğneyi kenara bıraktı.

"Lütfen, bana Jeyne deyin. Bir kraliçe gibi hissetmiyorum kendimi."

"Ama öylesiniz. Lütfen gelin, oturun Majesteleri."

"Jeyne." Kız, şöminenin yanına oturup gergin bir halde elbisenin eteklerini düzeltti.

"Nasıl istersen. Sana nasıl hizmet edebilirim Jeyne?"

"Robb," dedi kız. "O çok perişan, çok... çok öfkeli ve huzursuz. Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Bir insanın canını almak zor iştir."

"Biliyorum. Ona söyledim, bir cellat kullanmalı. Lord Tywin bir adamı ölüme mahkûm ettiğinde tek yaptığı emir vermek. Bu daha kolay, sizce de öyle değil mi?"

"Evet," dedi Catelyn, "ama lord kocam çocuklarımıza öldürmenin asla kolay olmaması gerektiğini öğretti."

"Ah." Kraliçe Jeyne dudaklarını ıslattı. "Robb bütün gün hiçbir şey yemedi. Rollam ona güzel bir yemek götürdü; domuz kaburgası, soğan yahnisi ve bira, ama Robb tek lokmasına dokunmadı. Bütün sabahı bir mektup yazarak geçirdi, bana onu rahatsız etmememi söyledi fakat bitirdiğinde mektubu yaktı. Şimdi oturmuş haritalara bakıyor. Ona ne aradığını sordum ama hiç cevap vermedi. Beni duyduğunu bile sanmıyorum. Kıyafetlerini bile değiştirmedi. Bütün gün ıslak ve kanlı elbiselerle oturdu. Ona iyi bir eş olmak istiyorum, istiyorum ancak ona nasıl yardım edebileceğimi bilmiyorum. Nasıl neşelendireceğimi, teselli edeceğimi. Neye *ihtiyacı* olduğunu bilmiyorum. Lütfen leydim, siz onun annesisiniz, ne yapmam gerektiğini söyleyin bana."

Ne yapmam gerektiğini söyleyin bana. Babası cevap verebilecek kadar iyi olsaydı Catelyn de aynı şeyi sorardı. Ama Lord Hoster gitmişti ya da gitmek üzereydi. Ned de gitmişti. *Bran ve Rickon da öyle, annem ve Brandon, çok uzun zaman önce.* Ona sadece Robb kalmıştı ve kızlarının giderek solan umudu.

“Bazen,” dedi Catelyn yavaşça, “yapabileceğin en iyi şey hiçbir şey yapmamaktır. Kışyarı’na ilk gittiğimde, Ned ne zaman yürek ağacının altında oturmak için tanrı korusuna gitse kalbim kırılırdı. Ruhunun bir parçası o ağaçtaydı biliyordum, benim asla paylaşamayacağım bir parça. Ama kısa zaman içinde fark ettim ki, o parça olmadan Ned, Ned olmazdı. Jeyne, çocuğum, sen de benim gibi kuzeyle evlendin... ve kuzeyde, kışlar gelir.” Gülümsemeye çalıştı. “Sabırlı ol. Anlayışlı ol. Robb seni seviyor, sana ihtiyacı var ve kısa zaman içinde sana geri dönecek. Belki de bu gece. Döndüğünde orada ol. Sana sadece bunları söyleyebilirim.”

Genç kraliçe büyülenmiş gibi dinliyordu. Catelyn’in konuşması bittiğinde, “Olacağım,” dedi. “Orada olacağım.” Ayağa kalktı. “Geri dönmeliyim. Beni özlemiş olabilir. Bakacağım. Ama hâlâ haritalarıyla meşgulse sabırlı olacağım.”

“Ol,” dedi Catelyn, ama kız kapıya vardığında Catelyn’in aklına başka bir şey geldi. “Jeyne,” diye seslendi, “henüz kendisi bile bilmiyor olabilir ama Robb’un senden istediği bir şey daha var. Bir kralın veliahtı olmalı.”

Kız gülümsedi. “Annem de aynı şeyi söylüyor. Bana poşet hazırlıyor; baharatlar, süt ve bira, doğurganlığımı arttırmak için. Her sabah içiyorum. Robb’a ona ikizler vereceğimden emin olduğumu söyledim. Bundan hoşlandı sanırım. Biz... biz hemen her gün deniyoruz leydim. Bazen iki kez ya da daha fazla.” Kızın yanakları sevimli bir şekilde kızardı. “Yakında hamile kalacağım, size söz veriyorum. Her gece Yukarıdaki Anne’mize dua ediyorum.”

“Çok güzel. Ben de dua edeceğim. Eski ve yeni tanrılara.”

Kız gittiğinde Catelyn babasına döndü ve adamın alnına düşen beyaz saç tellerini düzeltti. “Bir Eddard ve bir Brandon,” dedi iç çekerek. “Belki bir zaman sonra bir de Hoster. Bunu ister miydin?” Lord Hoster cevap vermedi ama Catelyn vereceğini düşünmemişti zaten. Çatıya vuran yağmur damlalarının pıtırtısı babasının nefes sesleriyle harmanlanırken Jeyne’i düşündü. İyi bir kalbi varmış gibi görünüyordu, tıpkı Robb’un söylediği gibi. *Ve iyi kalçaları var ki bu daha önemli olabilir.*

Jaime

Kral Yolu'nun her iki tarafına doğru at sürdükleri iki günlük yolculukta uçsuz bucaksız bir yıkımın içinden, kararmış tarlalardan ve ölü ağaç gövdelerinin okçu siperleri misali gökyüzüne uzandığı meyve bahçelerinden geçtiler. Köprüler de yanmıştı ve nehirler sonbahar yağmurlarıyla kabarmıştı; kıyılar boyunca dolaşıp geçitler aramak zorunda kaldılar. Geceler kurt ulumalarıyla çınlıyordu ama hiç insan görmediler.

Bakire Havuzu'nda, kendi tepesinde yükselen kalenin üzerinde Lord Molton'ın kırmızı somonlu sancağı dalgalanıyordu ama kasaba duvarları terk edilmişti. Kapılar parçalanmış, evlerin ve dükkânların yarısı yakılmış veya yağmalanmıştı. Onların yaklaşmasıyla sessizce uzaklaşan vahşi bir köpek dışında canlı hiçbir şey görmediler. Kasabaya ismini veren havuz çürüyen cesetlerle öyle tıka basa doluydu ki su gri yeşil çamurlu bir çorbaya dönmüştü. Efsaneye göre Soytarı Florian, Jonquil'i ilk kez bu havuzda, kız kardeşleriyle birlikte yıkanırken görmüştü.

Jaime havuza baktı ve bir şarkı söylemeye başladı. *"Baharla dolu havuzda altı bakire..."*

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu Brienne.

"Şarkı söylüyorum. 'Havuzdaki Altı Bakire'. Duymuşsundur mutlaka. Küçük ve utangaç bakirelerdi. Senin gibi. Ama çok daha güzel olduklarından eminim."

Jaime'yi havuzdaki ölülerin arasında yüzer halde bırakmak istediğini anlatan bir bakışla, "Sessiz ol," dedi fahişe.

"Lütfen Jaime," diye yalvardı kuzen Cleos. "Lord Molton, Nehirova'ya bağlı, onu kalesinden dışarı çekmek istemeyiz. Ayrıca, molozların içinde saklanan başka düşmanlar da olabilir..."

"Kızın düşmanları mı bizimkiler mi? Aynı şey değil kuzen. Şu fahişenin, taşıdığı kılıcı kullanıp kullanamadığı görmek için büyük bir arzu duyuyorum."

"Eğer sessiz olmazsan bana ağzını bağlamaktan başka seçenek bırakmayacaksın Kral Katili."

"Ellerimdeki zinciri çıkar, Kral Toprakları'na kadar dilsizi oynayayım. Bundan daha adil ne olabilir fahişe?"

“*Brienne!* Benim adım *Brienne!*” Sesle irkilen üç karga kanat çırparak havalandı.

“Banyo yapmak ister misin Brienne?” Jaime güldü. “Sen bakiresin, bu da havuz. Ben de sırtını sürerim.” Eskiden Cersei’nin sırtını sürerdi, Casterly Kayası’nda henüz çocuklarken.

Fahişe, atının başını çevirip hayvanı tırısa kaldırdı. Jaime ve Sör Cleos, Bakire Havuzu’nun küllerini geride bırakarak kızı takip ettiler. Yarım mil sonra dünya bir kez daha yeşillere bürünmeye başladı. Jaime memnundu. Yanık araziler ona Aerys’i hatırlatıyordu.

“Gölgeli Vadi yoluna dönecek,” diye mırıldandı Sör Cleos, “kıyı şeridini takip etmek daha güvenli olurdu.”

“Daha güvenli ama daha yavaş. Ben Gölgeli Vadi’den yanayım kuzen. Doğruyu söylemek gerekirse arkadaşlığından sıkıldım.” *Yarı Lannister olabilirsin ama kız kardeşimle hiç ilgin yok.*

Jaime, ikizinden uzun süre ayrı kalmaya hiç dayanamazdı. Henüz çocukken bile gizlice birbirlerinin yatağına girer sarmaş dolaş uyurlardı. *Annemizin rahminde bile.* Cersei’nin çiçek açmasından ve Jaime’nin erkekliğe adım atmasından çok daha önce, arazilerdeki kısrakları ve aygırları, barınaklardaki dişi ve erkek köpekleri görürler, onların yaptığının aynısı yaparak oyun oynarlardı. Bir keresinde annelerinin hizmetçisi onları yakalamıştı... Jaime, Cersei’yle tam olarak ne yaptıklarını hatırlamıyordu ama yaptıkları şey her ne ise Leydi Joanna’yı dehşete düşürmüştü. Leydi Joanna hizmetçisini kovmuş, Jaime’nin odasını Casterly Kayası’nın diğer ucuna taşımış, Cersei’nin kapısına bir muhafız dikmiş ve onlara bunu bir daha asla yapmamalarını, aksi takdirde babalarına anlatmak zorunda kalacağını söylemişti. Jaime ve Cersei’nin korkmasına gerek kalmamıştı gerçi; Leydi Joanna kısa bir zaman sonra Tyrion’ı doğururken ölmüştü. Jaime, annesinin yüzünü zar zor hatırlıyordu.

Belki de Stannis Baratheon ve Starklar ona iyilik etmişti. Ensest hikâyelerini Yedi Krallık’ın dört bir yanına yaymışlardı, gizlenecek hiçbir şey kalmamıştı artık. *Neden Cersei’yle resmen evlenip her gece yatağını paylaşmayayım? Ejderhalar her zaman kız kardeşleriyle evlenirdi.* Rahipler, lordlar ve alt tabakadan insanlar, yüzlerce yıl boyunca Targaryenlar’ın ensestini görmezden gelmişti, aynı şeyi Lannister Hanedanı için de yapabilirlerdi. Böyle bir evliliğin Joffrey’nin taç iddiasına büyük zarar getireceği şüphesizdi ama Robert, Demir Taht’ı kılıçlar sayesinde kazanmıştı, o kılıçlar Joffrey’yi de tahtta tutabilirdi. *Sansa Stark’t annesine*

gönderdikten sonra Joffrey'yi Myrcella'yla evlendirebiliriz. Bu, bütün diyara, Lannisterlar'ın onların kanunlarının üstünde olduğunu gösterir, tanrılar ve Targanyenlar gibi.

Jaime, Sansa Stark'ı ve bulunabilirse kız kardeşini iade etmeye karar vermişti. Kaybettiği onurunu kazanmak için yapmayacaktı bunu; herkes ondan ihanet beklerken verdiği yemine sadık kalmak fikri onu çok eğlendiriyordu.

Jaime arkasından gelen ve yüzlerce kuşun aynı anda havalanmasına benzeyen *vırıltıyı* duyduğunda ezilmiş bir buğday tarlasından ve alçak bir taş duvardan geçiyorlardı. *"Eğilin!"* diye bağırdı Jaime atının boynuna doğru atılırken. Kalçasına ok isabet eden hayvan çığlık atarak şahlandı. Diğer oklar tıslayarak yanlarından geçti. Jaime, ayağı üzengiye dolanan Sör Cleos'un kıvrılarak eyerinden düştüğünü gördü. At öne fırladı ve Frey çığlıklar atarak sürüklenmeye başladı, kafası yerde sekiyordu.

Jaime'nin iğdişi acıyla bağırarak hantalca koşuyordu. Jaime, Brienne'i görebilmek için başını uzatıp etrafa baktı. Kız hâlâ atının üstündeydi, sırtına ve bacağına birer ok saplanmıştı ama onları hissetmiyormuş gibi görünüyordu. Kız, kılıcını çekti ve atıyla bir daire çizerek yaycıları aradı. Jaime, yarı kör atını dövüşe doğru çevirmek için uğraşırken, *"Duvarın arkasında!"* diye seslendi. Dizginler bileklerindeki kahrolası zincire dolanmıştı ve havada tekrar oklar uçuyordu. *"Üzerlerine git!"* diye bağırdı, nasıl yapılacağını göstermek için atını mahmuzladı. Yaşlı ve sefil hayvan bir yerlerden bulduğu hızla öne fırladı. Birdenbire, yerden saman tozu bulutları kaldırarak buğday tarlası boyunca koşuyorlardı. *Fahişe, okçular silahsız ve zincire vurulu bir adam tarafından saldırıya uğradıklarını fark etmeden önce yetişse iyi olur,* diye düşündü Jaime. Sonra kızın geldiğini duydu. Saban atı yıldırım gibi geçip giderken, *"Aşkamgüneşi!"* diye bağırdı Brienne. Uzunkılıcını havaya savurdu. *"Tarth! Tarth!"*

Son birkaç ok bir zarar vermeden geçip gitti ve yaycılar dağılarak kaçtılar; desteksiz yaycılar, bir şövalyenin saldırısı karşısında her zaman bu şekilde dağılır ve kaçardı. Jaime, Brienne'e yetiştiğinde adamlar yirmi metre ilerideki ormanın içinde kaybolmuştu. "Mücadele arzun mu azaldı?"

"Kaçıyorlardı."

"Onları öldürmek için en uygun zaman."

Brienne kılıcını kınına soktu. "Neden saldırdın?"

"Yaycılar, bir duvarın arkasına saklanabildikleri ya da uzaktan ok fırlatabildikleri sürece korkusuzdur ama Üzerlerine gidersen kaçarlar.

Onlara ulaştığında başlarına ne geleceğini bilirler. Sırtında bir ok var farkında mısın? Bir tane de bacağında. İlgilenmeme izin vermen gerek."

"Sen?"

"Başka kim olacak? Son gördüğümde, kuzen Cleos'un atı adamın başını tarla sürmek için kullanıyordu. Yine de onu bulmam gerek galiba. O da bir çeşit Lannister."

Sör Cleos'u bulduklarında adam hâlâ üzengilerine dolanmış haldeydi. Sağ koluna bir ok saplanmıştı, bir diğeri de göğsüne, ama adamın işini zemin bitirmişti. Kanla kaplı kafası lapaya dönmüştü, kafa derisinin altındaki kırık kemik parçaları Jaime'nin parmaklarının baskısıyla hareket ediyordu.

Brienne diz çöküp adamın elini tuttu. "Hâlâ sıcak."

"Birazdan soğuyacak. Atını ve kıyafetlerini istiyorum. Çaputlardan ve pirelerden bıktım."

"O senin kuzenindi." Fahişe dehşete düşmüştü.

"Kuzenimdi," diye onayladı Jaime. "Endişe etme, yeterinden kuzen tedarikim var. Kılıcını da alacağım. Nöbetleri paylaşmak için birine ihtiyacın olacak."

"Bir silahın olmadan da nöbet tutabilirsin." Brienne ayağa kalktı.

"Bir ağaca zincirliyken mi? Olabilir. Ya da belki, bir sonraki haydut çetesiyle kendi pazarlığımı yaparım ve o kalın boğazını kesmelerine izin veririm fahişe."

"Sana silah vermeyeceğim. Ve benim adım..."

"...Brienne, biliyorum. Şu kızlara özgü korkularını geçirecekse; sana zarar vermeyeceğime dair yemin ettim."

"Senin yeminlerinin bir değeri yok. Aerys'e de yemin etmiştin."

"Bildiğim kadarıyla sen kimseyi kendi zırhının içinde pişirmedin. Üstelik ikimiz de güvenle ve tek parça halinde Kral Toprakları'na dönmemi istiyoruz öyle değil mi?" Jaime, Cleos'un yanına çömeldi ve adamın kılıç kemerini çözmeye başladı.

"Ondan uzaklaş. Şimdi. Kes şunu."

Jaime bezmişti. Kızın şüphelerinden, hakaretlerinden, çarpık dişlerinden, geniş ve sivilceli yüzünden, ince ve cansız saçlarından bezmişti. Brienne'in itirazlarını duymazdan gelerek kuzeninin uzunkılıcının kabzasını iki eliyle birden kavradı, ayağını cesede bastırdı ve kılıcı çekti. Kılıç kınından çıkarken Jaime pivot hareketini yapmaya başlamıştı bile; kılıcı hızlı ve ölümcül bir kavisle yukarı kaldırdı. Çelikle çelik, insanı

kemiklerine kadar titreten bir çın sesi çıkararak buluştu. Brienne bir şekilde kendi silahını tam zamanında çekmeyi başarmıştı. Jaime güldü. “Çok iyi fahişe.”

“Kılıcı bana ver Kral Katili.”

“Ah, vereceğim.” Jaime ayağa sıçrayıp Brienne’in üstüne gitti, elindeki uzunkılıç canlı gibiydi. Brienne geri sıçradı, darbeyi savuşturdu, ama Jaime baskıcı bir atakla kızı takip etti. Brienne bir darbeyi cevaplar cevaplamaz bir yenisiyle karşılaşıyordu. Kılıçlar öpüştü, ayrıldı ve tekrar öpüştü. Jaime’nin kanı şarkı söylüyordu. Jaime bunun için yaratılmıştı; başka hiçbir yerde, dövüşürken hissettiği kadar canlı hissetmiyordu kendini, her darbede ölümle dengelenen bir canlılık. *Üstelik ellerim birbirine zincirliyken fahişe bir süre için rakibim bile olabilir.* Kılıç, gerçek bir çift el kılıcından daha hafif ve daha kısa menzilli olmasına rağmen, Jaime zincirleri yüzünden çift el tutuşu kullanmak zorundaydı ama bunun ne önemi vardı? Sör Cleos’un kılıcı, şu Tarthlı Brienne’e bir son yazmaya yetecek kadar uzundu.

Üstten, alttan, yukarıdan aşağı; Jaime, Brienne’in üzerine çelik yağmuru yağdırıyordu. Sol, sağ, ters vuruş; silahını öyle sert savuruyordu ki kılıçlar birbirine değdiğinde kıvılcımlar çıkıyordu. İleri, yan darbe yukarıdan aşağı; Jaime sürekli saldırarak, kızın üstüne giderek, adım atıp kenara kayarak, saldırıp adım atarak, adım atıp saldırarak, sert darbeler savurarak, hızlı, daha hızlı hareket ediyordu...

...ta ki, nefes nefese geri çekilip kılıcın ucunu yere indirene ve kıza soluklanması için bir an verene kadar. “Fena değil,” diye kabul etti Jaime. “Bir fahişe için.”

Brienne derin bir bir nefes aldı, gözleri tedbirli şekilde Jaime’yi izliyordu. “Sana zarar vermeyeceğim Kral Katili.”

“Verebilirmişsin gibi.” Jaime kılıcını başının üstünde döndürüp tekrar kızın üstüne uçtu, zincirleri şıngırdadı.

Jaime baskıcı atağını ne kadar sürdürdüğünü söylemezdi. Birkaç dakika ya da saatlerce sürmüş olabilirdi; kılıçlar uyandığında zaman uyurdu. Brienne’i Sör Cleos’un cesedinden uzağa sürdü, yola sürdü, ağaçların arasına sürdü. Fahişe bir kez, farkına varamadığı bir köke takılıp tökezledi ve Jaime işinin bittiğini düşündü ama kız yere düşmek yerine dizlerinin üstüne çöktü ve bir vuruş bile kaçırmadı. Kılıcını kaldırdı ve onu omzundan kasığına kadar kesebilecek bir dik darbeyi engelledi, sonra atağa geçti, tekrar ve tekrar, her darbede biraz daha doğrularak ayağa kalktı. Dans devam etti. Jaime, fahişeyi bir meşe ağacına mıhladı, kız kenara kayıp

kurtulunca küfürler savurdu, yapraklarla dolu sığ bir dere boyunca onu takip etti. Çelik çınladı, çelik şarkı söyledi, çelik çığlık attı, kıvılcımlar saçtı, kertildi ve Brienne her darbede dişi bir domuz gibi inlemeye başladı ama buna rağmen Jaime ona ulaşamıyordu. Kızın etrafında Jaime'nin bütün darbelerini durduran demir bir kafes vardı sanki.

Kızın sağ tarafına geçip soluklanmak için ikinci kez durduğunda, "Hiç fena değil," dedi Jaime.

"Bir fahişe için?"

"Bir yaver için diyelim. Yeşil bir yaver." Jaime soluksuz, boğuk bir kahkaha attı. "Hadi, hadi tatlım, müzik hâlâ devam ediyor. Bu dansı bana lütfeder misiniz leydim?"

Brienne kılıcını döndürdü, homurdanarak Jaime'nin üstüne atıldı ve etini çelikten uzak tutmak için mücadele veren Jaime'ydi artık. Kızın darbelerinden biri alnını sıyırınca Jaime'nin sağ gözüne kan akmaya başladı. *Seni Ötekiler alsın, Nehirova'yı da!* Jaime'nin maharetleri o kahrolası zindanda çürüyüp pas tutmuştu ve bileklerindeki zincirler de fazla yardımcı olmuyordu. Gözü kapandı, aldığı darbelerden sonra omuzları uyuşmaya başlamıştı. Zincirin, kelepçelerin ve kılıcın ağırlığı yüzünden bilekleri ağrıyordu. Elindeki uzunkılıç her darbeden sonra biraz daha ağırlaşıyordu ve Jaime kılıcı önceden olduğu kadar çabuk savuramadığını ve o kadar yükseğe kaldırmadığını biliyordu.

Benden güçlü.

Bu farkındalık Jaime'yi titretti. Robert ondan güçlüydü şüphesiz. En parlak dönemlerindeyken Beyaz Boğa Gerold Hightower ve Sör Arthur Dayne de öyle. Hâlâ hayatta olanların arasında, İri Jon Umber ondan güçlüydü, büyük ihtimalle Crakehall'ın Güçlüdomuz'u ve kesin olarak her iki Clegane de. Yürüyen Dağ'ın gücü insanüstüydü. Hiç fark etmezdi. Jaime, hüneri ve hızı sayesinde hepsini yenebilirdi. Ama Brienne bir kadındı. Kocaman, inek gibi bir kadındı şüphesiz ama öyle olsa bile... doğanın kanununa göre yorgunluktan tükenen o olmalıydı.

Ama Brienne, Jaime'yi tekrar dereye itip bağırdı, "Teslim ol! Kılıcını bırak!"

Ayağının altındaki kaygan taşlardan biri yerinden oynayıp Jaime düşeceğini hissettiğinde bu talihsizliği bir saldırıya dönüştürdü; kılıcının ucu Brienne'in eskivini geçerek kızın uyluğuna girdi. Kırmızı bir çiçek açtı ve Jaime, dizleri bir kayaya çarpmadan önce, bir an için Brienne'in kanını

seyretmenin tadını çıkardı. Acı kör ediciydi. Brienne sular sıçratarak geldi ve Jaime'nin kılıcını bir tekmeyle uzağa fırlattı. *"TESLİM OL!"*

Jaime omzuyla Brienne'in bacaklarına vurdu. Kız Jaime'nin üstüne düştü. Birbirlerini yumruklayıp tekmeleyerek yuvarlandılar, sonunda Brienne ata biner gibi düşmanının üstüne oturdu. Jaime kızın hançerini kınından çekmeyi başardı ama bıçağı karnına saplamasına fırsat kalmadan kız onun bileklerini yakalayıp ellerini bir kayaya vurdu, darbe öyle şiddetliydi ki Jaime kolunun çıktığını düşündü. Fahişenin diğer eli hasmının yüzündeydi. "Teslim ol!" dedi kız. Jaime'nin kafasını suya soktu, orada tuttu ve dışarı çıkardı. *"Teslim ol!"* Jaime kızın yüzüne su tükürdü. Bir ittirme, su sesi ve Jaime yine suyun altındaydı, boş yere çırpınıyor, nefes almak için mücadele veriyordu. Yine dışarıdaydı. *"Teslim ol yoksa seni boğarım."*

"Ve yeminini bozarsın?" diye hırladı Jaime. "Benim gibi?"

Brienne, Jaime'yi bıraktı. Kral Katili suya gömüldü.

Ve orman vahşi kahkahalarla çınladı.

Brienne sallanarak ayağa kalktı. Belinden aşağısı çamur ve kan içindeydi, giysileri dağılmıştı, suratı kıpkırmızıydı. *Yüzüne bakan, dövüşürken değil de düzüşürken yakalanmışız sanır.* Jaime kayaların üstünde sürünerek sığlığa gitti, zincirli elleriyle gözündeki kanı sildi. Derenin iki yanına da silahlı adamlar dizilmişti. *Şaşılacak şey değil, çıkardığımız gürültü ejderhaları bile uyandırırdı.* "Selamlar olsun dostlar," dedi en cana yakın haliyle. "Size rahatsızlık verdiysek affedin. Karımı cezalandırırken yakaladınız beni."

"Cezayı *veren* oydu gibi geldi bana." Konuşan adam kalın ve güçlüydü, taktığı yarım miğferin burun çubuğu, burnunun eksikliğini tam olarak gizleyemiyordu.

Jaime aniden, bu adamların Sör Cleos'u öldüren haydutlar olmadığını fark etti. Jaime ve Brienne'in etrafı dünyanın dışkısıyla sarılmıştı: esmer Dornelular ve sarışın Lysliler, saç örgülerinde çanlar olan Dothraklar, kıllı Ibbenliler, tüylü pelerinler giyen kömür karası Yaz Adalılar. Jaime bu adamları tanıyordu. *Cesur Oyuncular.*

Brienne sesine kavuştu. "Yüz geyiğim var..."

Hırpani bir deri pelerin giyen kadavra görünüşlü adam, "Pekâlâ, bunu bir başlangıç olarak kabul edeceğiz leydim," dedi.

"Sonra da bacaklarının arasındaki şeyi alacağız," dedi burunsuz adam. "Diğer tarafların kadar çirkin olamaz."

Miğferine kırmızı ipekten bir eşarp sarmış olan Dornelu bir mızrakçı, “Onu döndür ve arkadan tecavüz et Rorge,” dedi. “Böylece yüzüne bakman gerekmez.”

“Ve onu *benim* yüzüme bakma zevkinden mahrum mu bırakayım?” dedi burunsuz olan, diğerleri güldü.

Fahişe, çirkin ve inatçı olabilirdi ama bu pisliklerin toplu tecavüzünden daha iyisini hak ediyordu. “Burada komuta kimde?” diye sordu Jaime yüksek sesle.

“O onur bana ait Sör Jaime.” Kadavranın gözleri kan çanağı gibiydi, saçları kuru ve inceydi. Ellerindeki ve yüzündeki solgun derinin altından koyu mavi damarlar görünüyordu. “Ben Urswyck. Nam-ı diğer Sadık Urswyck.”

“Kim olduğumu biliyor musun?”

Paralı asker başını yana eğdi. “Cesur Dostlar’ı kandırabilmek için bir sakal ve usturaya vurulmuş bir baştan fazlası gerekir.”

Kanlı Oyuncular demek istiyorsun. Jaime bu adamlardan, Gregor Clegane ya da Amory Lorch’tan hoşlandığından fazla hoşlanmıyordu. Lord Tywin hepsine birden *köpekler* derdi ve onları köpekler gibi kullanırdı; avlarının peşine göndermek ve yüreklerine korku salmak için. “Eğer beni tanıyorsan Urswyck, ödülünü alacağını da biliyorsun. Bir Lannister borcunu mutlaka öder. Kıza gelince, soylu ve iyi fidye eder.”

Urswyck başını kaldırdı. “Öyle mi? Ne büyük kısmet.”

Urswyck’in gülümsemesinde Jaime’nin hiç hoşlanmadığı sinsi bir şeyler vardı. “Beni duydun. Keçi nerede?”

“Birkaç saatlik mesafede. Sizi gördüğüne sevinecek, buna eminim, ama sizin yerinizde olsam onun yüzüne karşı Keçi demezdim. Lord Vargo gururu söz konusu olunca aksileşir.”

O salyalı yabaninin ne zamandan beri bir gururu var? “Onunla karşılaştığımda bunu kesinlikle hatırlayacağım. Tanrılar aşkına, kendisi neyin lordu?”

“Harrenhal. Ona verildi.”

Harrenhal? Babam aklını mı yitirdi? Jaime ellerini kaldırdı. “Bu zincirlerin çıkmasını istiyorum.”

Urswyck’in kahkahası kâğıt kadar kuruydu.

Burada çok yanlış olan bir şey var. Jaime huzursuzluğuyla ilgili hiç ipucu vermedi, yalnızca gülümsedi. “Komik bir şey mi söyledim?”

Burunsuz adam sırıttı. “Isırık, o rahibenin göğüslerini çiğnediğinden beri gördüğüm en komik şey sensin.”

“Sen ve baban çok fazla mücadele kaybettiniz,” dedi Dornelu adam. “Aslan kürklerimizi kurt derileriyle değiştirmek zorunda kaldık.”

Urswyck ellerini açtı. “Timeon’un söylemeye çalıştığı şey şu, Cesur Dostlar artık Lannister Hanedanı’nın hizmetinde değil. Şimdi Lord Bolton’a ve Kuzey Kralı’na hizmet ediyoruz.”

Jaime adama soğuk ve aşağılama dolu bir gülümsemeyle karşılık verdi. “İnsanlar *benim* boktan bir onurum olduğunu söyler bir de.”

Bu yorum Urswyck’i memnun etmemişti. Adamın işaretiyle, Oyuncular’dan ikisi Jaime’yi kollarından yakaladı ve Rorge çelik eldivenli yumruğunu Kral Katili’nin karnına gömdü. Jaime homurdanarak iki büklüm olurken fahişenin itiraz ettiğini duydu. “Durun, ona zarar gelmemesi gerek! Bizi Leydi Catelyn gönderdi, tutsak değiş tokuşu için, o benim korumam altında...” Rorge tekrar vurunca Jaime’nin ciğerlerindeki bütün hava boşaldı. Brienne, dere sularının altında kalan kılıcını almak için daldı ama o daha kılıcına uzanamadan Oyuncular kızın tepesindeydi. Brienne güçlüydü, teslim olmadan önce dört adamla dövüştü.

Sonunda fahişenin yüzü şişmiş ve kanlıydı, Jaime’nin yüzü de aynı durumda olmalıydı, adamlar kızın iki dişini kırmıştı, bu durum güzelliğine katkıda bulunmamıştı. Kanayan ve tökezleyen tutsaklar sürüklenerek ormandaki atların yanına götürüldü. Brienne, Jaime’nin derede açtığı uyluk yarasından ötürü topallıyordu. Jaime onun için üzüldü. O burunsuz piç, kıza mutlaka sahip olacaktı, büyük ihtimalle diğer adamların bazıları da sıralarını savacaktı.

Dornelu adam, Brienne ve Jaime’yi saban atına bindirip sırt sırta bağlarken diğer Oyuncular çırılçıplak soydukları Sör Cleos’un eşyalarını paylaşıyordu. Gururlu Lannister ve Frey armalarıyla dörde bölünmüş kan lekeli cübbeyi Rorge kazandı. Oklar, aslanları ve kuleleri aynı şekilde delmişti.

“Umarım mutlusundur fahişe,” diye fısıldadı Jaime. Öksürdü, bir ağız dolusu kan tükürdü. “Bana kılıç vermiş olsaydın bizi asla ele geçiremezlerdi.” Brienne cevap vermedi. *Bu kaltak, bir domuz kadar inatçı,* diye düşündü Jaime. *Ama cesur, evet.* Bunu ondan alamazdı. “Bu gece kamp kurduğumuzda tecavüze uğrayacaksın, üstelik bir kereden fazla,” diye uyardı kızı. “Direnmezsen akıllılık edersin. Onlara karşı koyarsan birkaç dişten fazlasını kaybedersin.”

Sırtında, Brienne'in sırtının gerildiğini hissetti.

"Bir kadın olsaydın sen bunu mu yapardın?"

Bir kadın olsaydım Cersei olurdum. "Bir kadın olsaydım beni öldürmelerini sağlardım ama değilim." Jaime atı tekmeleyerek tırısa kaldırdı. "*Urswyck!* Konuşalım!"

Hırpani bir deri pelerin giyen kadavra görünüşlü paralı asker bir an için dizginleri çekip durdu, ardından Jaime'nin yanına geldi. "Benden ne istiyorsunuz sör? Ve dilinize dikkat edin, aksi takdirde sizi tekrar cezalandırırım."

"Altın," dedi Jaime. "Altınları seviyorsun değil mi?"

Urswyck kanlı gözleriyle Jaime'yi inceledi. "Bazı faydaları olduğunu itiraf etmeliyim."

Jaime arifane bir gülümsemeyle adama baktı. "Casterly Kayası'ndaki onca altın. Neden o altınların tadını Keçi çıkarsın? Neden bizi Kral Toprakları'na götürüp fidyemi sen almayasın? İstersen kızın fidyesini de. Tarth'a Safir Adası denir, bir zamanlar bir kız söylemişti." Bunu duyan fahişe kıpırdandı ama bir şey söylemedi.

"Benim bir dönek olduğumu mu sanıyorsunuz?"

"Elbette. Başka ne olacaktın?"

Urswyck yarım kalp atışı kadar bir zaman teklifi düşündü. "Kral Toprakları çok uzakta ve babanız da orada. Lord Tywin, Harrenhal'u Bolton'a sattığımız için bize gücenmiş olabilir."

Göründüğünden daha zeki. Jaime, bu sefil adamı cepleri altınlarla doluyken asmak için can atıyordu. "Babamı bana bırak. İşlediğin bütün suçlar için bir kraliyet affı almanı sağlarım. Şövalyelik almanı sağlarım."

"Sör Urswyck," dedi adam unvanın tadını çıkararak. "Sevgili karım bunu duysa nasıl da mutlu olurdu. Keşke onu öldürmeseydim." İçini çekti. "Cesur Lord Vargo ne olacak?"

"Sana 'Castamere Yağmurları'ndan bir kıta mı okumalıyım? Babam onu yakaladığında Keçi o kadar cesur olmayacak."

"Peki babanız bunu nasıl yapacak? Kolları, Harrenhal'un duvarlarının üzerinden uzanıp bizi dışarı çıkaracak kadar uzun mu?"

"Gerekirse." Kral Harren'ın devasa çılgınlığı daha önce düşmüştü ve tekrar düşebilirdi. "Keçinin aslanı yenebileceğini düşünecek kadar büyük bir aptal mısın?"

Urswyck öne eğildi ve Jaime'nin yüzüne miskin bir tokat indirdi. Tokadın rahat ve katıksız *küstahlığı* darbenin kendisinden beterdi.

Ürpererek, *benden korkmuyor,* diye düşündü Jaime. “Seni yeterince dinledim Kral Katili,” dedi Urswyck. “Senin gibi bir yemin bozanın vaatlerine inanmak için gerçekten büyük bir aptal olmam gerekir.” Adam atını mahmuzlayıp dörtnala uzaklaştı.

Aerys, diye düşündü Jaime öfkeyle. *Konu her zaman dönüp dolaşıp Aerys’e geliyor.* Bir kılıcı olmasını dileyerek atın sırtında sallanıyordu. *İki kılıç daha da iyi olur. Biri bana, biri fahişeye. Ölürdük, ama bu adamların yarısını bizimle birlikte cehenneme götürürdük.* Urswyck duyamayacak kadar uzaklaştığında, “Neden Tarth’ın Safir Adası olduğunu söyledin ona?” diye fısıldadı Brienne. “Babamın değerli taş zengini olduğunu düşünecek...”

“Dua et de öyle düşünsün.”

“Senin söylediğin her kelime yalan mı Kral Katili? Tarth, sularının maviliği yüzünden Safir Adası diye anılır.”

“Biraz daha yüksek sesle bağır fahişe, Urswyck’in seni duyduğunu sanmıyorum. Ne kadar az fidye ettiğini ne kadar erken öğrenirlerse tecavüz o kadar erken başlar. Buradaki her adam üstüne çıkacak ama senin umurunda mı? Sadece gözlerini kapat ve her birinin Lord Renly olduğunu düşün.”

Şükürler olsun ki, son cümle fahişenin çenesini bir süre için kapatmıştı.

Vargo Hoat’u, Cesur Dostlar’dan bir düzine adamla birlikte küçük bir septi yağmalarken bulduklarında gün bitmek üzereydi. Vitraylı camlar kırılmıştı, ağaçlardan oyulmuş ahşap tanrılar dışarı, güneş ışığına çıkarılmıştı. Jaime’nin o güne kadar gördüğü en şişman Dothraklı, göğsüne oturduğu Anne’nin kalkedon gözlerini bıçağının ucuyla söküyordu. Kelleşmeye başlamış zayıf bir rahip, yakındaki geniş bir kestane ağacının ana dalına baş aşağı asılmıştı. Cesur Dostlar rahibin cesedini ok hedefi olarak kullanıyordu. İçlerinden biri gayet yetenekli olmalıydı; ölü adamın her iki gözüne de oklar saplanmıştı.

Paralı askerler Urswyck’i ve tutsakları gördüğünde yarım düzine farklı dilde bağrışmalar yükseldi. Bir yemek ateşinin başında oturan Keçi, yarı pişmiş bir kuşu geçirildiği şişten yiyordu, adamın parmaklarından süzülen yağ ve kan, sicime benzeyen uzun sakallarına akıyordu. Vargo ellerini tuniğine silip ayağa kalktı, “Kğal Katili, benim tussağımsın,” dedi peltek konuşmasıyla.

“Lordum, Ben Tarthlı Brienne,” diye seslendi fahişe. “Leydi Catelyn Stark, Sör Jaime’yi Kral Toprakları’ndaki kardeşine götürmemi emretti.”

Keçi, kıza umursamaz bir bakış attı. “Sussurun şunu.”

“Rorge, Brienne’i Jaime’ye bağlayan ipleri keserken, “Beni dinleyin,” dedi fahişe, “Kuzey Kralı adına, hizmet ettiğiniz kralın adına dinleyin lütfen.”

Rorge kızı çekip attan düşürdü ve tekmelemeye başladı. “Dikkat et de kemikleri kırılmasın,” diye seslendi Urswyck. “O at suratlı fahişe kendi ağırlığınca safir ediyor.”

Dornelu Timeon ve iğrenç kokulu Ibbenli, Jaime’yi eyerinden aşağı çekip yemek ateşine doğru iteklediler. Onu tartaklayan adamlardan birinin kılıcının kabzasını yakalamak Jaime için zor olmazdı fakat çok fazla adam vardı ve Jaime hâlâ zincirliydi. Bir iki adamı indirebilirdi ama sonunda bunu yaptığı için ölürdü. Jaime ölmeye hazır değildi henüz, hele Tarthlı Brienne gibiler uğruna hiç.

“Bu çok tatlı bir gün,” dedi Vargo Hoat. Adamın boynunda birbirine tutturulmuş sikkelerden oluşan bir zincir vardı; kralların, büyücülerin, tanrıların, şeytanların ve her türden hayal ürünü canavarların tasvirlerini taşıyan, çeşitli şekiller ve boyutlarda dövülmüş sikkeler.

Dövüştüğü bütün topraklardan aldığı sikkeler, diye hatırladı Jaime. Bu adamın anahtarı açgözlülüğüydü. *Bir kez döndüyse tekrar dönebilir.* “Lord Vargo, babamın hizmetinden çıkmakla aptallık etmişsiniz ama telafi için geç değil. Benim için iyi fidye ödeyecek biliyorsunuz.”

“Ah efet,” dedi Vargo Hoat. “Casserly Kayası’ndaki altının yağısını almalıyım. Ama önçe ona bir mesaş göndeğmeliyim.” Konuştuğu tuhaf, kaygan dilde bir şeyler söyledi.

Urswyck, Jaime’yi arkadan itti. Yeşilli pembeli soytarı kıyafeti giyen bir şaklaban, Jaime’nin bacaklarına vurup ayaklarını yerden kesti. Yaycılardan biri, yere düşen Jaime’nin bileklerinin arasındaki zinciri yakalayıp kollarını öne çekti. Şişman Dothraklı bıçağını bir kenara bıraktı ve büyük, kavisli bir *arakh*’ı kılıfından çıkardı; at efendilerinin sevdiği şeytani keskinlikteki tırpankılıç.

Beni korkutmaya çalışıyorlar. Dothraklı sallanarak yaklaşırken, şaklaban kıkırdayarak Jaime’nin sırtına atladı. *Keçi, altımı pisletmemi ve merhamet için yalvarmamı istiyor ama bu zevki asla yaşayamayacak.* Jaime, Casterly Kayası’ndan bir Lannister’dı, Kral Muhafızları Lord Kumandanı’ydı; hiçbir paralı asker onun çığlık atmasını sağlayamazdı.

Arakh, neredeyse görünmez olacak kadar hızlı aşağı inerken güneş ışığı, silahın kenarından gümüş gibi aktı. Ve Jaime çığlık attı.

Arya

Dörtgen şekilli küçük kale yarı enkaz halindeydi; orada yaşayan büyük, kır şövalye de öyle. Kendisine sorulan soruları anlamayacak kadar yaşlıydı adam. Ona ne söylenirse söylensin sadece gülümsüyor ve mırıldanıyordu, “Köprüyü Sör Maynard’a karşı korudum. Kızıl saçları ve kara bir öfkesi vardı ama beni yerimden kımıldatamadı. Onu öldürmeden önce altı yara aldım. Altı!”

Şükürler olsun ki şövalyeyle ilgilenen üstat genç bir adamdı. Yaşlı şövalye sandalyesinde uyuyakaldıktan sonra onları bir kenara çekip, “Korkarım bir hayaletin peşindesiniz. Uzun zaman önce bir kuş geldi, en az yarım yıl oldu. Lannisterlar, Lord Beric’i Tanrı Gözü’nün yakınlarında yakalamış. Lord asılmış.”

“Evet asıldı ama Thoros ipleri kesti ve onu ölmeden aşağı indirdi.” Lim’in kırık burnu eskisi kadar kırmızı ya da şişkin değildi ama eğri bir şekilde kaynayan burun kemiği, adamın yüzüne orantısız bir görüntü veriyordu. “Lordumuz öldürmesi zor bir adamdır, öyledir.”

“Görünüşe bakılırsa bulması da zor.” dedi üstat. “Yaprakların Leydisi’ne sordunuz mu?”

“Soracağız,” dedi Yeşilsakal.

Ertesi sabah, kalenin arkasındaki küçük köprüden geçerlerken, yaşlı adamın korumak için dövüştüğü köprünün bu olup olmadığını merak etti Gendry. Kimse bilmiyordu. “Büyük ihtimalle budur,” dedi Şanslı Jack. “Başka köprü görmüyorum.”

“Bir şarkısı olsaydı kesin olarak bilirdik,” dedi Yeditelli Tom. “İyi bir şarkı bize Sör Maynard’ın kim olduğunu ve bu köprüyü geçmeyi neden o kadar çok istediğini anlatırdı. Zavallı yaşlı Lychester, kalesinde bir şarkıcı barındıracak kadar akıllı olsaydı en az Ejderha Şövalyesi kadar meşhurdu şimdi.”

“Lord Lychester’ın oğulları Robert’ın İsyanı’nda öldü,” diye söylendi Lim. “Bazıları bir tarafta, bazıları diğerinde. O zamandan beri aklı başında değil. Lanet olası hiçbir şarkı buna deva olamaz.”

“Üstat ne demek istedi? Yaprakların Leydisi’ne sormaktan bahsederken?” diye sordu Arya, Anguy’a.

Yaycı gülümsedi. “Bekle ve gör.”

Üç gün sonra, sarı bir ormanın içinden geçerlerken Şanslı Jack borusunu üfleyerek bir işaret verdi, öncekinden farklı bir işaret. Ağaçların dallarından ip merdivenler indirildiğinde boru sesi henüz kaybolmamıştı bile. “Atların bacaklarını bağlayın, sonra yukarı çıkıyoruz,” dedi Tom. Yüksek dalların arasındaki gizli bir köye tırmandılar, kırmızı sarı bir yaprak duvarının arkasına gizlenmiş ip köprülerden ve yosunla kaplı küçük evlerden oluşan bir labirentten geçip, beyaz saçlı ve sopa kadar ince bir kadın olan Yaprakların Leydisi’ne götürüldüler. “Sonbahar kapımızda, burada uzun süre kalamayız,” dedi kadın. “Dokuz gün önce, bir düzine kurt Hayford yolundan geçti, avlanıyorlardı. Şans eseri yukarı baksalardı bizi görebilirlerdi.”

“Lord Beric’i görmedin mi?” diye sordu Yeditelli Tom.

“O öldü.” Kadının sesi hasta gibi çıkmıştı. “Yürüyen Dağ onu yakalamış ve gözüne bir hançer saplamış. Bize bir yalvaran kardeş söyledi. O da, bu olayı kendi gözleriyle gören bir adamın ağzından duymuş.”

“Bu eski ve bayat bir hikâye, üstelik yanlış,” dedi Lim. “Yıldırım lordunu öldürmek o kadar kolay değil. Sör Gregor lordun gözünü çıkarmış olabilir ama bir adam bu yüzden ölmez. Jack sana anlatabilir.”

“Ben ölmedim,” dedi tek gözlü Şanslı Jack. “Babam kendini Lord Piper’ın muhafızlarına astırdı, kardeşim Wat, Sur’a gönderildi, diğer kardeşlerim Lannisterlar tarafından öldürüldü. Bir göz hiçbir şey değil.”

“Lordun ölmediğine dair yemin eder misin?” Yaşlı kadın Lim’in kolunu yakaladı. “Çok yaşa Lim, yarım yıl içinde aldığımız en iyi havadis bu. Savaşçı, lordu korusun. Kırmızı rahibi de.”

Sonraki gece, Sallydance isimli yanmış kasabadaki septin kavrulmuş çatısının altına sığındılar. Septin vitraylı pencerelerinden geriye kırık cam parçalarından başka bir şey kalmamıştı. Onları karşılayan ihtiyar rahip; Anne’nin pahalı giysilerinin, Yaşlı Hatun’un altın varaklı fenerinin ve Baba’nın taktığı gümüş tacın bile yağmalandığını söyledi. “Bakire’nin göğüslerini de kestiler, ahşap olmalarına rağmen,” dedi adam. “Ve gözler. Gözler akikten, laciverttaşından ve sedeften yapılmıştı, onları bıçaklarıyla çıkardılar. Anne hepsine merhamet göstersin.”

“Bu kimin işiydi?” diye sordu Lim Limoncübbeli. “Oyuncular?”

“Hayır,” dedi yaşlı adam. “Kuzeyli adamlardı. Ağaçlara tapan vahşiler. Kral Katili’ni istediklerini söylediler.”

Arya yaşlı adamı duydu ve dudağını ısırdı. Gendry'nin ona baktığını hissedebiliyordu, delikanlının bakışı onu hem kızdırmış hem utandırmıştı.

Septin altındaki mahzende; örümcek ağlarının, köklerin ve kırık şarap fıçılarının arasında yaşayan bir düzine adam vardı ama onlar da Beric Dondarrion hakkında bir şey duymamıştı, isle karartılmış bir zırh giyen ve pelerininde kabaca işlenmiş bir yıldırım olan liderleri bile. Arya'nın adama baktığını gören Yeşilsakal güldü, "Cılız sincap, yıldırım lordu hem her yerdedir hem de hiçbir yerde," dedi.

"Ben sincap değilim," dedi Arya. "Yakında bir kadın olacağım. On bir yaşında olacağım."

"Öyleyse dikkat et de seninle evlenmeyeyim!" Yeşilsakal, Arya'nın gıdısını gıdıklamaya çalıştı ama Arya adamın eline vurdu.

Lim ve Gendry o gece ev sahipleriyle birlikte taş oyunu oynadı. Yeditelli Tom, Büyük Göbekli Ben ve Yüce Rahip'in kazıyla ilgili saçma sapan bir şarkı söyledi. Anguy uzunyayını denemesi için Arya'ya izin verdi ama Arya dudağını ne kadar sert ısırırsa ısırsın yayı çekmeyi başaramadı. "Daha hafif bir yaya ihtiyacınız var leydim," dedi çilli yaycı. "Nehirova'da olgun bir ağaç bulursak sizin için bir tane yapabilirim."

Tom delikanlıyı duydu ve şarkı söylemeyi bıraktı. "Sen genç bir aptalsın Yaycı. Nehirova'ya gidersek sadece fidye almak için gideriz, oturup yay yapacak kadar vaktin olmaz. Oradan postunla birlikte çıkabilirsen şükret. Sen daha tıraş olmaya başlamadan önce Lord Hoster haydutları asıyordu. Ve lordun oğlu... müzikten nefret eden bir adama güven olmaz derim."

"Onun nefret ettiği şey müzik değil," dedi Lim. "Sensin koca aptal."

"İyi ama bir sebebi yok. Fahişe onu bir erkek yapmaya niyetliydi, o kadar içip de işi becerememesi benim suçum mu?"

Lim'in kırık burnundan bir horultu çıktı. "O meseleyle ilgili şarkıyı yazan sen miydin yoksa kendi sesine âşık başka bir lanet göt müydü?"

"Ben o şarkıyı yalnızca bir kez söyledim," diye şikâyet etti Tom. "Üstelik, kim şarkının o adam hakkında olduğunu söyleyebilir? Şarkı bir balık hakkındaydı."

"Yumuşak bir balık," dedi Anguy gülerek.

Tom'un aptal şarkılarının ne hakkında olduğu Arya'nın umurunda değildi. Harwin'e döndü. "Fidye derken ne kastetti?"

"Ciddi şekilde atlara ihtiyacımız var leydim," dedi Harwin. "Zırhlara da. Kılıçlar, kalkanlar, mızraklar. Ve ekmek için tohumlar. Kış geliyor,

unuttunuz mu?" Arya'nın çenesine dokundu. "Karşılığında fidye istediğimiz ilk soylu tutsak siz değilsiniz. Umarım son da olmazsınız."

Arya bu kadarının doğru olduğunu biliyordu. Şövalyeler her zaman fidye için kaçırılırdı, bazen de kadınlar. *Ama ya Robb fidyeyi ödemezse?* Arya ünlü bir şövalye değildi ve diyar, bir kral için kız kardeşinden önce gelmeliydi. Ya Arya'nın leydi annesi, o ne söyleyecekti? Yaptığı onca şeyden sonra Arya'yı hâlâ isteyecek miydi? Arya dudağını ısırıp merak etti.

Ertesi gün Yüce Yürek isimli bir yere gittiler, öyle yüksek bir tepeydi ki, Arya zirveden baksa dünyanın yarısını görebilirmiş gibi hissetti. Yamacın etrafı solgun ağaç köklerinden oluşan bir halkayla sarılmıştı, bir zamanların kudretli büvet ağaçlarından geriye sadece bu çember kalmıştı. Arya ve Gendry kökleri saymak için tepenin etrafını dolaştılar. Otuz bir kök vardı, bazıları Arya'nın yatak olarak kullanabileceği kadar genişti.

Yeditelli Tom, Yüce Yürek'in ormanın çocukları için kutsal olduğunu söyledi ve çocukların sihirlerinin birazı hâlâ buralardaydı. "Burada uyuyanlara hiçbir zarar gelmez," dedi şarkıcı. Arya bunun doğru olması gerektiğini düşündü; tepe öyle yüksek ve etrafındaki arazi öyle düzdü ki hiçbir düşman görünmeden yaklaşamazdı.

Civar halkın bu yerden uzak durduğunu söyledi Tom; rivayete göre tepe, Akraba Katili Erreg isimli Andal kralı ağaçlarını kestiğinde burada ölen çocukların hayaletleriyle doluydu. Arya ormanın çocuklarını ve Andallar'ı biliyordu ama hayaletler onu korkutmuyordu. Eskiden, henüz küçük bir kızken Kışyarı'nın mahzen mezarında saklanır, tahtlarında oturan taş kralların arasında "şatoma gel" ve "canavarlar ve kızlar" oynardı.

Buna rağmen, o gece ensesindeki tüyler diken diken oldu. Uyuyordu ama fırtına uyandırdı. Rüzgâr, Arya'nın üstünden çektiği pikeyi çalılara doğru uçurdu. Arya pikenin peşinden gittiğinde sesleri duydu.

Kamp ateşinin közlerinin yanında Tom'u, Lim'i ve Yeşilsakal'ı gördü; Arya'dan on beş santim daha kısa ve Yaşlı Dadı'dan daha yaşlı, kambur, buruş buruş, küçücük bir kadınla konuşuyorlardı. Eğri büğrü bir değneğe yaslanan kadının beyaz saçları yere değecek kadar uzundu. Rüzgâr estiğinde kadının saçları başının etrafında ince bulutlar gibi uçuştu. Teni saçlarından da beyazdı, süt rengiydi ve gözleri kırmızıymış gibi geldi Arya'ya ama çalıların arkasından emin olmak zordu. Kadının, "Eski tanrılar canlanıyor, uyumama izin vermiyorlar," dediğini duydu Arya. "Rüyamda altın bir geyiğin, alevli kalbi olan bir gölge tarafından katledildiğini gördüm. Sallanan bir köprünün üstünde bekleyen suratsız bir adam gördüm.

Kanatlarından deniz yosunu sarkan boğulmuş bir karga adamın omzuna tünemişti. Köpüren bir nehir ve balığa dönüşen bir kadın gördüm. Cansız bedeniyle suda sürükleniyordu, yanaklarında kırmızı gözyaşları vardı ama göz kapakları açıldığında, *ah*, dehşet içinde uyandım. Rüyamda bütün bunları ve daha fazlasını gördüm. Rüyalarımın bedelini ödemek için hediyeler getirdiniz mi?"

"Rüyalar," diye homurdandı Lim Limoncübbeli, "rüyalar ne işe yarar? Balık kadınlar ve boğulmuş kargalar. Geçen gece ben de bir rüya gördüm. Eskiden tanıdığım bir meyhane fahişesini öpüyordum. Bana bu rüya için bir şey ödeyecek misin yaşlı kadın?"

"O fahişe öldü," diye tısladı kadın. "Onu sadece solucanlar öpebilir artık." Sonra Yeditelli Tom'a döndü, "Şarkımı alacağım ya da gideceksiniz."

Ve şarkıcı, kadın için şarkı söyledi, öyle hafif ve hüzünlü bir sesle söylüyordu ki Arya şarkının sözlerini bölük pörçük duyabildi ama melodi tanıdıktı. *Bahse girerim ki Sansa bu şarkıyı bilirdi.* Sansa bütün şarkıları bilirdi, hatta biraz arp çalardı ve sesi de güzeldi. *Benim yapabildiğim tek şey sözleri bağırmaktı.*

Ertesi sabah yaşlı kadın ortalarda yoktu. Atlarını eyerlerlerken Arya, Yeditelli Tom'a ormanın çocuklarının hâlâ Yüce Yürek'te yaşayıp yaşamadığını sordu. Şarkıcı kıkırdadı. "Onu gördün değil mi?"

"O bir hayalet miydi?"

"Hayaletler eklemlerinin nasıl çatırdadığından şikâyet eder mi? Hayır, o kadın yaşlı bir cüce sadece. Tuhaf bir kadın gerçi, şeytan gözleri var. Ama hiç işi olmayan şeyler biliyor ve görünüşünden hoşlandığı takdirde sana anlatıyor."

"*Senin* görünüşünden hoşlanıyor mu?" diye sordu Arya şüpheyle.

Şarkıcı güldü. "En azından sesimden hoşlanıyor. Ama bana her seferinde aynı lanet olası şarkıyı söyletiyor. Yanlış anlama, kötü bir şarkı değil ama en az o kadar güzel başka şarkılar da biliyorum." Başını salladı. "Önemli olan; artık kokuyu aldık. Yakında Thoros'u ve yıldırım lordunu göreceğine dair bahse girerim."

"Eğer siz onların adamlarıysanız neden sizden saklanıyorlar?"

Yeditelli Tom gözlerini devirdi ama Harwin, Arya'ya bir cevap verdi. "Ben buna saklanmak demezdim leydim ama doğru, Lord Beric çok fazla dolaşıyor ve planlarını çok ender ifşa ediyor. Bu şekilde kimse ona ihanet edemez. Ona bağlılık yemini veren adamların sayısı şimdiye kadar yüzleri,

hatta binleri bulmuş olmalı ama hepimizin birden lordun peşine takılması işe yaramaz. Ya geçtiğimiz toprakları tüketiriz ya da bizden daha büyük bir ordu tarafından parçalanırız. Şimdiki gibi küçük çetelere bölünmüş halde, aynı anda düzinelerce yere saldırabilir ve oralardan derhal ayrılabiliriz. Ve birimiz yakalanıp da sorguya çekilirsek, bize ne yaparlarsa yapsınlar Lord Beric'in nerede olduğunu söyleyemeyiz." Duraksadı. "Sorguya çekilmenin ne demek olduğunu biliyorsunuz değil mi?"

Arya başıyla onayladı. "Sorguya, gıdıklama diyorlardı. Polliver, Raff ve diğerleri." Haydutlara, Gendry'yle birlikte yakalandığı Tanrı Gözü yakınlarındaki köyü ve Vadeci'nin sorduğu soruları anlattı. "Kasabada gizlenmiş altınlar var mı?" diye başlıyordu Vadeci her seferinde. "Gümüş, değerli taşlar? Yiyecek var mı? Lord Beric nerede? Köylülerden hangileri ona yardım etti? Nereye gitti? Kaç adamı vardı? Kaç şövalye? Kaç yaycı? Kaç süvari? Kaç silahlı adam? Kaç yaralı? Nereye gittiler demiştin?" Arya, sorguyu sadece düşündüğünde bile çığlıkları tekrar duyabiliyordu. Kanın, dışkının ve yanan etin kokusunu alabiliyordu. "Sürekli aynı soruları soruyordu," dedi haydutlara, "ama gıdıklama şekli her gün değişiyordu."

Arya'nın sözleri bittiğinde, "Hiçbir çocuk böyle bir eziyete maruz kalmamalı," dedi Harwin. "Yürüyen Dağ adamlarının yarısını Taş Değirmen'de kaybetmiş diye duyduk. Vadeci denen adam şu anda Kızıl Çatal'da sürükleniyordur belki, balıklar yüzünü kemiriyordur. Öyle değilse, hesabını verecekleri bir suçları daha var demektir. Lord Beric bu savaşın, kendisi El tarafından Gregor Clegane'e kral adaleti götürmek üzere gönderildiğinde başladığını söylüyor ve savaşı o şekilde bitirmeye kararlı." Güven verici bir şekilde Arya'nın omzuna vurdu. "Atınıza binseniz iyi olur leydim. Pelit Kalesi'ne kadar uzun bir yolumuz var ama yolun sonunda, başımızın üzerinde bir çatı ve midemizde sıcak bir yemek olacak."

Gerçekten uzun bir yolculuktu ama akşam çökerken bir dereden geçtiler ve taştan örülmüş perde duvarları ve büyük ahşap iç kulesiyle Pelit Kalesi'ne vardılar. Kalenin ustası, kalenin efendisi Lord Vance'le birlikte savaşa gitmişti ve kale kapıları lordun yokluğunda kapatılıp sürgülenmişti. Ama lordun leydi karısı, Yeditelli Tom'un eski arkadaşıydı, Anguy onların bir zamanlar sevgili olduğunu söylemişti. Yaycı genelde Arya'nın yanında at sürüyordu; Gendry dışında, yaşı Arya'ya en yakın olan oydu ve Arya'ya Dorne Hudutları'yla ilgili eğlenceli hikâyeler anlatıyordu. Ama Arya'yı asla kandıramıyordu. *O benim arkadaşım değil. Beni gözlemek ve tekrar*

kaçmayacağımdan emin olmak için yakınımda duruyor. Arya da gözleyebilirdi. Bunu nasıl yapacağını Syrio Forel'den öğrenmişti.

Leydi Smallwood haydutları yeterince nazik bir şekilde karşıladı ama küçük bir kızı savaşa sürükledikleri için onları azarladı. Lim, Arya'nın bir soylu olduğunu ağzından kaçırınca kadın daha da öfkelendi. "Zavallı çocuğa şu Bolton paçavralarını hanginiz giydirdi?" diye sordu. "Şu arma... göğsünde derisi yüzülmüş adam olduğu için onu göz açıp kapayıncaya kadar asacak bir sürü adam var." Arya kendini derhal üst kata çıkarılırken, bir banyo teknesine sokulurken ve kaynar derecede sıcak suya daldırılırken buldu. Leydi Smallwood'un hizmetçileri Arya'yı öyle sert keseliyordu ki, sanki kızın derisini yüzüyorlardı. Suyun içine çiçek gibi kokan, yoğun şeker aromalı bir şey bile katmışlardı.

Daha sonra Arya'nın kız kıyafetleri giymesi için ısrar ettiler; kahverengi yün çoraplar ve pamuklu bir içlik, içliğin üstüne, göğüs kısmı kahverengi iplikle işlenmiş meşe palamutlarıyla dolu ve eteklerinde daha da çok palamut olan açık yeşil bir elbise. Kadınlar Arya'nın arkasında elbisenin sırtını bağlarken, "Büyük halam Eski Şehir'deki bir manastırda rahibe," dedi Leydi Smallwood. "Savaş başladığında kızımı oraya gönderdim. Geri döndüğünde bu elbiselere sığmayacak kadar büyümüş olacak. Dans etmeyi sever misin çocuğum? Benim Carellen'ım harika bir dansçıdır. Çok güzel şarkı da söyler. Sen neler yapmaktan hoşlanırsın?"

Arya ayağını hasır halıya sürttü. "İğne işi."

"Çok dinlendirici değil mi?"

"Şey," dedi Arya, "benim yaptığım şekilde değil."

"Hayır mı? Ben iğne işini her zaman dinlendirici bulmuşumdur. Tanrılar her birimize küçük hediyeler ve yetenekler verir ve bizler onları kullanmakla mükellefizdir, der halam. Layığıyla yaptığımız her fiil bir dua olabilir. Bu çok hoş bir düşünce değil mi? Bir dahaki sefer iğne işini yaparken bunu hatırla. Her gün çalışıyor musun?"

"İğne'yi kaybedene kadar çalışıyordum. Yenisi o kadar iyi değil."

"Böyle zamanlarda hepimiz elimizden gelenin en iyisini yapmalıyız." Leydi Smallwood aşırı bir özenle elbisenin göğüs kısmını düzeltti. "İşte şimdi münasip bir genç leydi gibi görünüyorsun."

Ben bir leydi değilim, demek istedi Arya, *ben bir kurdum.*

"Kim olduğunu bilmiyorum çocuğum," dedi kadın, "belki de en iyisi budur. Korkarım önemli birisin." Arya'nın yakasını düzeltti. "Böyle zamanlarda ehemmiyetsiz olmak daha iyidir. Keşke seni burada, yanımda

tutabilseydim. Bu çok da güvenli olmazdı gerçi. Duvarlarım var ama onları savunacak yeterli adamım yok." İç geçirdi.

Arya tamamen temizlendiğinde, giydirildiğinde ve saçları tarandığında salonda akşam yemeği servis ediliyordu. Gendry, Arya'ya bir kez baktı ve öyle bir kahkaha attı ki içtiği şarap burnundan çıktı, Harwin delikanlının kulağına bir fiske vurup onu susturdu. Yemek basit fakat doyurucuydu; koyun eti ve mantar, siyah ekmek, bezelye püresi, sarı peynir eşliğinde kızarmış elma. Yemekler tüketilip hizmetçiler gönderildikten sonra Yeşilsakal sesini alçalttı ve leydiye yıldırım lordundan haberi olup olmadığını sordu.

"Haber?" Leydi gülümsedi. "En fazla on beş gün önce buradalardı. Onlar ve bir düzine adam daha, bir koyun sürüsü güdüyorlardı. Gözlerime inanamadım. Thoros teşekkür olarak bana üç koyun verdi. Bir tanesini bu akşam yediniz."

"Thoros koyun güdüyor?" Anguy yüksek sesle güldü.

"Çok tuhaf bir manzaraydı, size o kadarını söyleyeyim, ama Thoros bir rahip olarak hayvan sürüleriyle ilgilenmeyi bildiğini iddia etti."

"Evet, onları kırpmayı da biliyor," diyerek kıkırdadı Lim Limoncübbeli.

"Birileri bununla ilgili güzel ve nadide bir şarkı yapabilir," dedi Tom, arpının bir telini çekti.

Leydi Smallwood, Tom'a utandıran bir bakış attı. "*Madalyon ve Dondarrion*'u uyaklamayan ya da kasabadaki her sütçü kıza, 'Tatlı Sevgilim Çimenlere Uzan' isimli şarkısını çalıp içlerinden ikisini kocaman göbeklerle bırakmayan birileri."

"Şarkının adı 'Güzelliğini İçmeme İzin Ver'," dedi Tom kendini savunur bir tonla. "Ve sütçü kızlar o şarkıyı duymaya bayılıyor. Hatırladığım kadarıyla soylu bir leydi de bayılıyordu. Ben onları memnun etmek için çalıyorum."

Leydinin burun deliklerinden alevler çıkıyordu. "Nehir toprakları memnun ettiğin kızlarla dolu, hepsi de solucanotu çayı içiyor. Senin kadar yaşlı bir adamın, tohumlarını kızların karnına dökecek kadar akıllı olacağını sanırsın. Yakında seni Yedioğullu Tom diye çağıracaklar."

"Aslında," dedi Tom, "yıllar önce yediyi geçtim. Bülbüller kadar tatlı sesleri olan iyi oğlanlar." Tom'un bu meseleyi umursamadığı çok açıktı.

"Lordumuz nereye gittiğini söyledi mi leydim?" diye sordu Harwin.

"Lord Beric planlarını asla paylaşmaz ama Taşlı Sept yakınlarında ve Üçmetelik Ormanı'nda açlık var. Ben olsam lordu oralarda arardım." Leydi,

şarabından bir yudum aldı. “Bilmeniz gerek, bazı tatsız konuklarım da oldu. Jaime Lannister’ın burada olabileceğini düşünen bir kurt sürüsü uluyarak kapılarıma geldi.”

Tom, arpının tellerini çekiştirmeyi bıraktı. “O halde doğru, Kral Katili serbest?”

Leydi Smallwood küçümseme dolu gözleriyle Tom’a baktı. “Nehirova’nın altında zincire vurulu olsaydı onu aramazlardı diye düşünüyorum.”

“Leydim onlara ne cevap verdi?” diye sordu Şanslı Jack.

“Sör Jaime’nin çırılçıplak bir halde yatağımda yattığını ama aşağı gelemeyecek kadar yorgun olduğunu söyledim. İçlerinden biri bana yalancı diyecek kadar küstah çıktı, bu yüzden, biraz ağız dalaşı yaparak kendilerini uğurladık. Karadip Kıvrımı’na gittiklerini düşünüyorum.”

Arya oturduğu yerde huzursuzca kıpırdanıyordu. “Hangi kuzeyli adamlardı, Kral Katili’ni aramaya kimler geldi?”

Arya’nın konuşması Leydi Smallwood’u şaşırtmıştı. “İsimlerini vermediler çocuğum ama göğüslerinde beyaz güneşli armalar olan siyah kıyafetler giyiyorlardı.”

Siyah zemin üstündeki beyaz güneşin, Lord Karstark’ın arması olduğunu düşündü Arya. *Gelenler Robb’un adamlarıymış.* Onların hâlâ yakınlarda olup olmadığını merak etti. Haydutlardan kaçıp kuzeyli adamları bulabilirse, onlar Arya’yı Nehirova’daki annesine götürebilirdi.

“Lannister’ın nasıl kaçtığını söylediler mi?” diye sordu Lim.

“Söylediler,” dedi Leydi Smallwood. “Ama tek kelimesine bile inanmadım. Onu Leydi Catelyn’in serbest bıraktığını iddia ediyorlar.”

Tom bu cevap üstüne öyle kötü irkildi ki arpının bir telini kopardı. “Bizimle dalga geçme,” dedi. “Bu çılgınlık.”

Bu doğru değil, diye düşündü Arya. *Bu doğru olamaz.*

“Ben de öyle düşündüm,” dedi Leydi Smallwood.

Harwin sonunda Arya’yı hatırladı. “Bu konuşmalar sizin kulaklarınız için uygun değil leydim.”

“Hayır, duymak istiyorum.”

Haydutlar son derece inatçıydı. “Hadisene sıska sincap,” dedi Yeşilsakal. “Uslu bir leydi ol ve biz konuşurken gidip avluda oyna, şimdi.”

Arya öfkeyle yürüdü, o kadar ağır olmasaydı salondan çıkarken kapıyı çarpardı. Pelit Kalesi’nin üzerine karanlık çökmüştü. Duvar boyunca yanan birkaç meşale vardı ama hepsi buydu. Küçük kalenin kapıları kapatılıp

sürgülenmişti. Arya, kaçmayacağına dair Harwin'e söz verdiğini biliyordu ama haydutlar annesi hakkında yalan söylemeye başlamadan önceydi bu.

"Arya?" Gendry, Arya'nın peşinden dışarı çıkmıştı. "Leydi Smallwood bir demirhane olduğunu söyledi. Bakmak ister misin?"

"İstersen bakalım," dedi Arya, yapacak başka bir şeyi yoktu.

"Şu Thoros," dedi Gendry barınakların önünden geçerlerken, "Kral Toprakları'ndaki kalede yaşayan Thoros mu? Kel kafalı, şişman kırmızı rahip?"

"Öyle sanırım." Hatırladığı kadarıyla Arya, Kral Toprakları'ndayken Thoros'la hiç konuşmamıştı ama onun kim olduğunu biliyordu. O ve Jalabhar Xho, Robert'ın sarayındaki en renkli simalardı. Thoros aynı zamanda kralın yakın arkadaşıydı.

"O beni hatırlamaz ama eskiden bizim dökümhaneye gelirdi." Smallwood dökümhanesi uzun zamandır kullanılmamıştı ama demir ustası bütün aletlerini düzenli bir şekilde duvara asmıştı. Gendry bir mum yakıp örsün üstüne koydu, duvardan bir maşa aldı. "Ustam, alevli kılıçları yüzünden onu sürekli azarlardı. İyi çeliğe böyle davranılmaz derdi ama şu Thoros hiçbir zaman iyi çelik kullanmadı. Ucuz kılıçları çılgınateşe batırıp tutuşturuyordu sadece. Ustam bunun bir simyacı hilesi olduğunu söylerdi. Ama alevler atları ve bazı yeşil şövalyeleri korkuturdu."

Arya, babasının Thoros'la ilgili bir şey anlatıp anlatmadığını hatırlamaya çalışarak yüzünü buruşturdu. "Bir rahibe benzemiyor değil mi?"

"Hayır," dedi Gendry. "Usta Mott, Thoros'un Kral Robert'tan bile fazla içebileceğini söylerdi. Bir elin parmakları gibiler demişti bana, ikisi de obur ve ayyaş."

"Krala ayyaş dememelisin." Kral Robert çok içiyor olabilirdi ama Arya'nın babasının arkadaşıydı.

"Ben Thoros'tan bahsediyordum," dedi Gendry. Arya'nın yüzünü yakalamak istiyormuş gibi maşayı uzattı ama kız maşayı itti. "Thoros ziyafetleri ve turnuvaları severdi, Kral Robert bu yüzden ona düşkündü. Ve şu Thoros cesur adamdı, Pyke duvarları yıkıldığında gedikten geçen ilk kişi oydu. Alevli kılıçlarından biriyle dövüştü, demiradamlar kılıcın her darbesiyle tutuştu."

"Keşke benim de alevli bir kılıcım olsaydı." Arya'nın aklına ateşe vermek istediği bir sürü insan geliyordu.

“Bu yalnızca bir hile, sana söyledim. Çılgınateş çeliği mahveder. Ustam her turnuvadan sonra Thoros’a yeni bir kılıç satardı. Her seferinde fiyatla ilgili kavga ederlerdi.” Gendry maşayı yerine astı ve duvardan ağır bir çekiç indirdi. “Usta Mott bir uzunkılıç yapma zamanımın geldiğini söylemişti. Bana tatlı bir çelik parçası vermişti ve keskin kısmı nasıl şekillendirmek istediğimi biliyordum. Ama Yorengeldi ve beni Gece Nöbetçileri için aldı.”

“İstersen hâlâ kılıç yapabilirsin,” dedi Arya. “Nehirova’ya gittiğimizde ağabeyim Robb için kılıç yapabilirsin.”

“Nehirova.” Gendry çekici bırakıp Arya’ya baktı. “Şimdi farklı görünüyorsun. Münasip bir küçük kız gibi.”

“Bu aptal meşe palamutları yüzünden bir meşe ağacı gibi görünüyorum.”

“Güzel ama. Güzel bir meşe ağacı.” Arya’ya yaklaşıp onu *kokladı*. “İlk kez güzel bile kokuyorsun.”

“Sen kokmuyorsun. Leş gibisin.” Arya, Gendry’yi örse doğru itip kaçmak için hareketlendi ama Gendry onu kolundan yakaladı. Arya, ayağını delikanlının bacaklarının arasına sıkıştırıp onu tökezletti fakat Gendry, Arya’yı da aşağı çekti, birlikte demirhanenin zemininde yuvarlandılar. Gendry çok kuvvetliydi ama Arya daha hızlıydı. Delikanlı ne zaman yakalamaya çalışsa Arya kıvrılıp kurtuluyor ve onu yumrukluyordu. Gendry her yumrukta kahkahalar atıp Arya’yı çıldırtıyordu. Sonunda tek eliyle Arya’nın bileklerini yakaladı ve diğer eliyle onu gıdıklamaya başladı. Arya dizini Gendry’nin bacaklarının arasına geçirdi ve delikanlıdan kurtuldu. İkisi de pislik içinde kalmıştı ve Arya’nın aptal palamut elbisesinin bir kolu yırtılmıştı. “Bahse girerim ki artık o kadar güzel görünmüyorum,” diye bağırdı.

Salona döndüklerinde Tom şarkı söylüyordu.

Kuş tüyü yatağım derin ve yumuşak,
seni oraya yatıracağım.
Sana sarı ipekler giydirip,
başına bir taç takacağım.
Sen benim leydi aşkım olacaksın,
ben senin lordun.
Seni daima sıcak ve güvende tutacağım
ve kılıcımla koruyacağım.

Harwin, Arya ve Gendry’ye bir kez bakıp kahkahalara boğuldu. Anguy çilli ve aptal gülümsemelerinden biriyle gülümseyip, “Bu kızın soylu bir leydi olduğundan emin miyiz?” diye sordu. Ama Lim Limoncübbeli, Gendry’nin kafasının yan tarafına bir tokat indirdi. “Dövüşmek istiyorsan benimle dövüş! Ellerini ondan uzak tut, beni duydun mu?”

“Ben başlattım,” dedi Arya. “Gendry sadece konuşuyordu.”

“Çocuğu rahat bırak Lim,” dedi Harwin. “Arya başlatmıştır hiç şüphem yok. Kışyarı’nda da böyleydi.”

Tom şarkıya başlarken Arya’ya göz kırptı.

Nasıl da gülümserdi nasıl gülerdi,
ağaçların bakiresi.
Dönüp uzaklaştı kuş tüyü yatak istemem dedi.
Altın yapraklardan elbise giyeceğim,
saçlarımı çimenlerle öreceğim,
ama benim orman aşkım olabilirsin
ve ben de senin orman sevgilin.

“Benim yapraklardan yapılmış bir elbisem yok,” dedi Leydi Smallwood içten, küçük bir gülümsemeyle, “ama Carellen’ın bıraktığı diğer elbiseler işe yarayabilir. Gel çocuğum, yukarı çıkıp ne bulabileceğimize bir bakalım.”

Bu sefer, ilk seferden de kötüydü; Leydi Smallwood, Arya’nın *tekrar* banyo yapması için ısrar etti, bunun yanı sıra saçlarını kesip taradı. Bu seferki elbise bir çeşit lila rengiydi ve küçük incilerle süslenmişti, elbisenin tek iyi tarafı; o kadar inceydi ki, kimse Arya’dan bu kıyafetle at sürmesini bekleyemezdi. Ertesi sabah kahvaltı ederlerken Leydi Smallwood, Arya’ya bir pantolon, kemer, tunik ve maral derisinden yapılmış demir çivili bir yelek verdi. “Oğlumun kıyafetleriydi,” dedi. “Yedi yaşındayken öldü.”

“Çok üzüldüm leydim.” Arya birdenbire kadın için üzülmüş ve utanmıştı. “Palamutlu elbiseyi yırttığım için de üzgünüm. Güzeldi.”

“Evet çocuğum. Sen de öylesin. Cesur ol.”

Daenerys

Gurur Meydanı'nın ortasında suları kükürt kokan, kırmızı kiremitten inşa edilmiş bir fıskiye ve fıskiyenin ortasında bronzdan dövülmüş bir harpiya vardı. Altı metre şahlanmıştı heykel. Altın yaldızlı saçları, fildişi gözleri ve sivri uçlu dişleriyle bir kadının yüzüne sahipti. Ağır göğüslerinden sular fışkırıyordu. Ama kollarının yerinde bir yarasanın, belki de bir ejderhanın kanatları vardı. Bacakları bir kartalın bacaklarıydı. Arkasında bir akrebin kıvrık ve zehirli kuyruğu uzanıyordu.

Ghis'in harpiyası, diye düşündü Dany. Eski Ghis beş bin yıl önce düşmüştü, eğer Dany doğru hatırlıyorsa; şehrin lejyonları genç Valyria'nın kudretiyle kırılmış, duvarları yıkılmış, caddeleri ve binaları ejderha ateşiyle köze ve küle dönmüştü; arazileri tuzla, kükürtle ve kafataslarıyla kaplanmıştı. Ghis'in tanrıları ölmüştü, insanları da öyle; Sör Jorah, Astaporluların kırma olduğunu söylemişti. Ghiscar dili bile büyük ölçüde unutulmuştu, köleler fatihlerinin Yüksek Valyria dilini konuşuyordu ya da dilin kendilerine göre evirdikleri halini.

Ama Eski İmparatorluk'un sembolü hâlâ buradaydı. Bu bronz yaratığın pençelerinden, her iki ucunda da açık prangalar olan ağır bir zincir sarkıyordu gerçi. *Ghis'in harpiyasının pençelerinde bir yıldırım vardı. Bu, Astapor'un harpiyası.*

Köle taciri Kraznys mo Nakloz, onun adına konuşan köle kıza, "Batıdiyarlı fahişeye gözlerini aşağı indirmesini söyle," dedi. "Ben et ticareti yapıyorum, metal değil. Ona askerlere bakmasını söyle. Gün batımından gelen bir vahşinin mor renkli gözleri bile yaratıklarımın nasıl olağanüstü olduğunu görebilir."

Kraznys'in konuştuğu Yüksek Valyria dili, Ghis'in karakteristik hırıltısıyla bozulup kalınlaşmış ve köle jargonunun kelimeleriyle tatlanmıştı. Dany adamı gayet rahat bir şekilde anlıyordu ama adamın ne dediğini merak ediyormuş gibi gülümseyip boş gözlerle köle kıza baktı.

"İyi Usta Kraznys askerler olağanüstü değil mi? diye soruyor." Kız, Batıdiyar'da hiç bulunmamış biri için Ortak Dil'i gayet iyi konuşuyordu. On yaşından büyük değildi, esmer tenliydi, yuvarlak bir yüzü ve Naath'a

özgü altın renkli gözleri vardı. Kızın halkı *Barışçıl İnsanlar* diye anılırdı. En iyi kölelerin onlardan çıktığı konusunda herkes hemfikirdi.

“İhtiyaçlarım için uygun olabilirler,” diye cevap verdi Dany. Astapor’dayken sadece Dothrak dilinde ve Ortak Dil’de konuşmak Sör Jorah’ın önerisiydi. *Benim ayım göründüğünden daha akıllı.* “Bana eğitimlerinden bahsedin.”

“Batıdiyarlı kadın, askerlerden memnun ama fiyatı düşürmek için onları övecek şeyler söylemiyor,” dedi mütercim, efendisine. “Nasıl eğitildiklerini öğrenmek istiyor.”

Kraznys mo Nakloz başını yukarı aşağı salladı. Adam ahududuların içinde yıkanmış gibi kokuyordu ve sivri uçlu kırmızı siyah sakalı yağ yüzünden parlıyordu. *Göğüsleri benimkilerden büyük,* diye düşündü Dany. Adam, altın kenar süsleri olan deniz yeşili bir *tokar* giymişti; bedenine sardığı ve bir ucunu omzuna attığı ince ipeğin altından göğüsleri görünüyordu. Köle taciri yürürken, sol eli *tokar*ı yerinde tutuyordu, sağ elinde kısa bir deri kamçı vardı. “Bütün Batıdiyarlı domuzlar bu kadar cahil mi?” diye şikâyet etti. “Lekesizler’in mızrak, kalkan ve kısakılıç ustası olduğunu bütün dünya bilir.” Dany’ye kocaman bir gülümseme bahşetti. “Şu kadına bilmesi gerekenleri söyle köle ve çabuk ol. Bugün çok sıcak.”

En azından bu kadarı yalan değil. Arkalarında duran birbirinin aynısı iki köle kız, Dany’nin ve köle tacirinin başının üzerinde çizgili ipekten bir güneş şemsiyesi tutuyordu ama Dany gölgede bile bayılacakmış gibi hissediyordu ve Kraznys özgürce terliyordu. Gurur Meydanı şafaktan beri güneşin altında pişiyordu. Dany, kalın tabanlı sandaletlerine rağmen ayaklarının altındaki kırmızı kiremitlerin sıcaklığını hissedebiliyordu. Kiremitlerden yükselen titrek ısı dalgaları, meydanı çevreleyen basamaklı Astapor piramitlerinin yarı hayal gibi görünmesine sebep oluyordu.

Lekesizler sıcağı hissediyorlarsa bile bununla ilgili hiç ipucu vermiyorlardı. *Orada nasıl durduklarına bakılırsa onlar da kiremitten yapılmış olabilir.* Bin Lekesiz, Dany’nin teftişi için barakalarından çıkarılmıştı; fıskiyenin ve onun devasa harpiyasının önünde yüz kişilik on sıra oluşturmuşlardı, kaskatı bir halde esas duruşta bekliyorlardı, gözleri dümdüz ileri bakıyordu. Bellerine bağladıkları beyaz bez parçalarından ve on beş santimlik sivri çivilerle örtülmüş koni şekilli bronz miğferlerden başka bir şey giymemişlerdi. Kraznys, mızraklarını ve kalkanlarını yere bırakmalarını, kılıç kemerlerini ve dolgulu tuniklerini çıkarmalarını

emretmişti, böylece Batıdiyar Kraliçesi, Lekesizler'in bedenlerinin çıplak sertliğini daha iyi inceleyebilirdi.

"Cüsselerine, hızlarına ve güçlerine bakılarak erken yaşta seçilirler," dedi köle. "Beş yaşında eğitime başlarlar. Her gün şafak vaktinden akşama kadar talim yaparlar; kısakılıçta, kalkanda ve üç mızrakta usta olana dek. Eğitim son derece acımasızdır Majesteleri. Üç çocuktan yalnızca biri hayatta kalır. Bu iyi bilinir. Lekesizler arasında, çivili miğferin kazanıldığı gün işin en kötü kısmının bittiği söylenir, zira daha sonra karşılaşacakları hiçbir görev eğitimleri kadar zor olamaz."

Kraznys mo Nakloz sözde tek kelime Ortak Dil bilmiyordu ama köle kızı dinlerken başını yukarı aşağı sallıyor ve ara sıra kamçısının sapıyla kızı dürtüyordu. "Bunların bütün gece ve gün boyunca aç ve susuz bir halde burada beklediğini söyle. Eğer emir verirsem devrilene kadar bekleyeceklerini söyle, dokuz yüz doksan dokuzu kiremitlerin üstüne yığılıp öldüğünde, sonuncusu öylece beklemeye devam eder ve ölüm gelip onu alana kadar kıpırdamaz bile. Onlar böyle bir cesarete sahiptir. Ona bunu söyle."

Ağırbaşlı küçük kâtibe sözünü bitirdiğinde, "Ben buna çılgınlık derim cesaret değil," dedi Arstan Beyazsakal. Ahşap asasının dibini kiremitlere vurdu, *tak tak*, hoşnutsuzluğunu anlatıyordu sanki. Yaşlı adam Astapor'a yelken açmak istememişti, bu köle ordusunun satın alınmasını da onaylamıyordu. Bir kraliçe bir karara varmadan önce her görüşü dinlemeliydi. Dany yaşlı adamı bu yüzden Gurur Meydanı'na getirmişti, onu koruması için değil. Kansüvarileri koruma işini gayet iyi yapardı. Dany, Sör Jorah Mormont'u, insanlarını ve ejderhalarını koruması için Balerion'da bırakmıştı. Ejderhalarını gönülsüzce de olsa alt güverteye kapatmıştı. Şehrin üzerinde özgürce uçmalarına izin vermek çok tehlikeli olurdu; dünya, sadece *ejderha katili* ismini almak için onları memnuniyetle öldürebilecek adamlarla doluydu.

Mütercimine, "Pis kokulu yaşlı adam ne dedi?" diye sordu köle taciri. Kız tercüme ettiğinde, "Vahşilere, bizim buna itaat dediğimizi söyle. Diğer köleler Lekesizler'den daha güçlü, daha hızlı ya da daha iri olabilir. Hatta bazıları, onların kılıçtaki, kalkandaki ve mızraktaki ustalıklarına denk bile olabilir. Ama denizlerin arasındaki hiçbir yerde Lekesizler'den daha itaatkâr yaratıklar yoktur," dedi.

Köle tacirinin sözleri tercüme edildiğinde, "Koyunlar itaatkârdır," dedi Arstan. Yaşlı adam da biraz Valyria dili biliyordu ama o da Dany gibi cahili

oynuyordu.

Arstan'ın sözleri çevrildiğinde Kraznys mo Nakloz büyük beyaz dişlerini gösterdi. "Ağzımdan tek laf çıkar ve bu koyunlar onun pis kokulu, yaşlı bağırsaklarını kiremitlere döker," dedi, "ama bunu söyleme. Bu yaratıkların koyundan çok köpek olduğunu söyle. Şu Yedi Krallık'ta köpek mi yiyorlar at mı?"

"Domuzları ve inekleri tercih ediyorlar efendimiz."

"Sığır. Iyyk. Avam sınıfının yiyeceği."

Dany herkesi duymazdan gelerek köle asker sırasının önünde yürüdü. Güneş şemsiyesini taşıyan kızlar onu gölgede tutmak için hemen arkasından geliyordu ama Dany'nin önünde duran bin adam böyle bir korunaktan yoksundu. Adamların yarısından çoğu, Dothraklar'ın ve Lhazarlıların badem şekilli gözlerine ve bakır rengi tenlerine sahipti ama Dany sıraların içinde abanoz yüzlü Yaz Adalılar, beyaz tenli Qarthlılar, Özgür Şehirliler ve uyruklarını tahmin edemediği adamlar da gördü. Bazılarının, Kraznys mo Nakloz gibi kehribar tonlarında tenleri ve Ghis'in kadim insanlarına has kırmızı siyah saçları vardı; kendilerine harpiyanın oğulları diyen adamlar. *Kendi türlerini bile satıyorlar.* Dany buna şaşırmamalıydı. *Khalasar, khalasar*'la çim denizinde karşılaştığında Dothraklar da aynı şeyi yapardı.

Askerlerden bazısı uzundu bazısı kısa. Yaşlarının on dörtle yirmi arasında değiştiğini tahmin etti Dany. Yanakları pürüzsüzdü. Siyah, kahverengi, mavi, gri ya da kehribar; hepsinin gözleri aynıydı. *Tek erkek gibiler,* diye düşündü Dany, sonra onların hiçbir şekilde erkek olmadığını hatırladı. Lekesizler hadımdı, her biri. Köle kızın aracılığıyla, "Onları neden kesiyorsunuz?" diye sordu Kraznys'e. "Duyduğuma göre tam erkekler hadımlardan daha güçlüdür."

Soru tercüme edildiğinde, "Küçük yaşta kesilmiş bir hadım, sizin Batıdiyarlı şövalyelerinizin vahşi gücüne asla sahip olamaz, bu doğru," dedi Kraznys mo Nakloz. "Bir boğa da güçlüdür ama dövüş çukurlarında her gün onlarca boğa ölür. Daha üç gün olmadı, dokuz yaşında bir kız Jothiel'in Çukuru'nda bir tane öldürdü. Söyle ona, Lekesizler güçten daha önemli bir şeye sahiptir. Onların disiplini vardır. Biz Eski İmparatorluk'un usulüyle savaşırız, evet. Lekesizler, Eski Ghis'in yanaşık nizamlı lejyonlarının yeniden hayat bulmuş halidir; mutlak surette itaatkâr, mutlak surette sadık ve tamamen korkusuz."

Dany sabırla tercümeyi dinledi.

Köle kız sustuğunda, “En cesur erkekler bile ölümden ve sakatlanmaktan korkar,” dedi Arstan.

Kraznys bunu duyduğunda gülümsedi. “Şu yaşlı adama sidik koktuğunu ve ayakta durabilmek için bir sopaya ihtiyacı olduğunu söyle.”

“Gerçekten mi efendimiz?”

Köle taciri kamçısıyla kızı dürttü. “Tabii ki gerçekten değil. Sen kız mısın yoksa keçi mi, böyle saçma bir şey sorabildiğine göre? Lekesizler’in erkek olmadığını söyle. Ölümün onlar için hiçbir şey ifade etmediğini ve sakatlanmanın hiçbir şeyden de az anlamı olduğunu.” Kraznys, Lhazar görünüşlü tıknaz bir adamın önünde durup kamçısını sertçe savurdu, adamın bakır renkli yanağında kanlı bir iz bıraktı. Hadım gözlerini kırptı ve yüzü kanarken öylece durdu. “Bir tane daha ister misin?” diye sordu Kraznys.

“Efendimizi memnun edecekse.”

Konuşmayı anlamıyormuş gibi yapmak zordu. Kraznys kamçısını tekrar kaldırmadan önce Dany elini adamın koluna koydu. “İyi Usta’ya, Lekesizler’in ne kadar güçlü olduğunu ve acıya nasıl cesurca katlandıklarını gördüğümü söyle.”

Kraznys, Dany’nin sözlerini Valyria dilinde duyduğunda kıkırdadı. “Şu cahil batılı fahişeye bunun cesaretle ilgisi olmadığını söyle.”

“İyi Usta bunun cesaret olmadığını söylüyor Majesteleri.”

“Sürtüklerinkine benzeyen gözlerini açmasını söyle.”

“Dikkatlice izlemenizi rica ediyor.”

Kraznys sıradaki diğer hadıma geçti; Lyslilerin mavi gözlerine ve soluk sarı saçlarına sahip uzun boylu bir genç. “Kılıcın,” dedi Kraznys. Hadım diz çöktü, kınından çıkardığı kılıcı, kabzası önde olmak üzere efendisine uzattı. Bir kısakılıçtı, kesmekten çok delmek için yapılmıştı ama kenarları ustura kadar keskin görünüyordu. “Kalk,” diye emretti Kraznys.

“Efendimiz.” Hadım ayağa kalktı ve Kraznys mo Nakloz kılıcı adamın bedeninde ağır ağır kaydırdı, hadımın karnıyla kaburga kemiklerinin arasında ince, kırmızı bir çizgi oluştu. Sonra kılıcın ucunu, hadımın geniş ve pembe meme başının altına sokup ileri geri hareket ettirmeye başladı.

Adamın göğsünden kanlar akarken, “Ne yapıyor?” diye sordu Dany, köle kıza.

Tercümeyi beklemeden, “İneğe susmasını söyle,” dedi Kraznys. “Bu ona ciddi bir zarar vermeyecek. Erkeklerin göğüs ucuna ihtiyacı yoktur, hele hadımların hiç.” Meme başı ince bir deri parçasının ucunda

sallanıyordu. Kraznys deri parçasını kesip meme başını kiremitlerin üstüne attı, hadımın göğsünde hüngür hüngür kan ağlayan yuvarlak bir göz kaldı. Hadım, Kraznys kılıcını geri verene kadar kımıldamadı. Önce kabza. “Al, seninle işim bitti.”

“Kulunuz size hizmet ettiği için mutlu.”

Kraznys, Dany’ye döndü. “Gördüğünüz gibi, hiç acı hissetmezler.”

Kâtibe aracılığıyla, “Bu nasıl olabilir?” diye sordu Dany.

“Cesaret şarabı,” köle tacirinin Dany’ye verdiği cevaptı. “Gerçek şarap değil. Ölümcül gece gölgesinden, kansineği larvalarından, kara lotus köklerinden ve pek çok gizli şeyden yapılır. Lekesizler, kesildikleri günden itibaren her öğünde bu şarabı içerler ve geçen her yılla birlikte daha az hissederler. Bu sayede savaşlarda korkusuz olurlar. Onlara işkence yapmak da mümkün değildir. Şu vahşiye, sırlarının Lekesizler’le güvende olacağını söyle. Onları meclisinin, hatta yatak odasının kapısına dikebilir ve ne duyacaklarından asla endişe etmek zorunda kalmaz.”

“Yunkai ve Meereen’de, erkek çocuklar er bezleri kesilerek fakat penisleri bırakılarak hadım edilir. Bu tür yaratıklar kısırdır ama genelde ereksiyon kabiliyetleri vardır. Bu sadece soruna sebep olur. Biz penisi de keseriz, geriye hiçbir şey bırakmayız. Lekesizler yeryüzündeki en saf yaratıklardır.” Köle taciri, Dany’yle Arstan’a, beyaz ve kocaman bir gülümseme daha bahşetti. “Gün Batımı Krallıkları’ndaki erkeklerin; iffetli kalacaklarına, baba olmayacaklarına ve yalnızca görevleri için yaşayacaklarına dair kutsal yeminler verdiğini duydum. Doğru değil mi?”

Soru tercüme edildiğinde, “Doğru,” dedi Arstan. “Böyle pek çok sınıf var. Hisar’ın üstatları, Yedi’ye hizmet eden rahipler ve rahibeler, ölülerin sessiz rahibeleri, Kral Muhafızları, Gece Nöbetçileri...”

Tercümeden sonra, “Zavallı şeyler,” diye homurdandı köle taciri. “Erkekler bu şekilde yaşamak için yaratılmamıştır. Arzularına karşı koymaya çalışırken hayatları bir işkenceye dönüşür ve şüphesiz ki pek çoğu nefsine yenik düşer. Bizim Lekesizler’imiz öyle değildir. Onlar kılıçlarıyla, sizin Yeminli Kardeşler’inizin denk olmayı umamayacağı bir şekilde evlidir. Onları hiçbir kadın baştan çıkaramaz, hiçbir erkek de öyle.”

Köle kız, adamın söylediklerinin özünü daha nazik bir şekilde iletti. “Erkekleri baştan çıkarmanın başka yolları da vardır, etin yanı sıra,” diye itiraz etti Arstan.

“Erkekleri evet, ama Lekesizler’i değil. Yağmayla, tecavüzle ilgilendiklerinden fazla ilgilenmezler. Silahlarından başka hiçbir şeyleri

yoktur. İsim almalarına bile izin vermeyiz."

"İsimleri yok mu?" Dany kaşlarını çatıp küçük kâtibeye baktı. "İyi Usta böyle demiş olabilir mi? İsimleri yok mu?"

"Aynen öyle Majesteleri."

Kraznys, ondan daha uzun ve daha zinde kardeşi olabilecek bir Ghiscarlının önünde durdu ve adamın ayaklarının dibinde duran kılıç kemerindeki bronz diske kamçısıyla vurdu. "İşte onun adı bu. Batıdiyarlı fahişeye Ghiscar hiyerogliflerini okuyup okuyamadığını sor." Dany okuyamadığını itiraf edince köle taciri Lekesiz'e döndü. "Adın ne?" diye sordu.

"Bu kulunuzun adı Kızıl Pire efendimiz."

Köle kız, iki adamın sohbetini Ortak Dil'de tekrar etti.

"Ve dün neydi?"

"Kara Fare efendimiz."

"Ondan önceki gün?"

"Kahverengi Pire efendimiz."

"Ondan önce?"

"Bu kulunuz hatırlamıyor efendimiz. Belki Mavi Kurbağa ya da Mavi Solucan."

"Bütün Lekesizler'in bunlara benzer isimlerinin olduğunu söyle," diye emretti Kraznys, köle kıza. "Bu isimler sayesinde haşarat olduklarını hatırlarlar. İsim diskleri mesai bitiminde boş bir fıçıya atılır ve her sabah rastgele bir şekilde tekrar çıkarılır."

Tercümeyi duyduğunda, "Daha fazla çılgınlık," dedi Arstan. "Bir adam her gün yeni bir ismi nasıl hatırlayabilir?"

"Hatırlayamayanlar eğitim sırasında elenir; tam yüklü bir halde bütün gün koşamayanlar, gece karanlığında bir dağa tırmanamayanlar, bir köz yatağında yürüyemeyenler ve bir bebeği öldüremeyenlerle birlikte."

Bunun üzerine Dany'nin ağzı bükülmüştü elbette. *Gördü mü yoksa zalim olduğu kadar kör mü?* Dany çabucak arkasını döndü, tercümeyi duyana kadar maskesini korumaya çalıştı. Ancak tercüme bittikten sonra, "Kimin bebeklerini öldürüyorlar?" dedi.

"Bir Lekesiz, çivili miğferini kazanabilmek için gümüş bir sikkeyle birlikte köle pazarına gider, ağlayan bir yenidoğan bulur ve onu annesinin gözlerinin önünde öldürür. Bu şekilde, Lekesiz'in içinde hiçbir zayıflık kalmadığından emin oluruz."

Dany bayılacak gibi hissediyordu. *Sıcak yüzünden,* demeye çalıştı kendine. “Bir bebeği annesinin kollarından alıyorsunuz, bebeği onun gözlerinin önünde öldürüyorsunuz ve kadına bir gümüş sikke ödüyorsunuz?”

Dany’nin sözleri tercüme edildiğinde Kraznys mo Nakloz yüksek sesle güldü. “Nasıl da yumuşak, ağlak bir aptal. Batıdiyarlı fahişeye, sikkenin çocuğun sahibi için olduğunu söyle, annesi için değil. Lekesizler’in hırsızlık yapması yasaktır.” Kamçısını bacağına vurdu. “Çok az Lekesiz’in bu sınavdan kaldığını söyle. Köpekler onlar için daha zor. Her çocuğa, kesildiği gün bir köpek yavrusu veririz. Köpeği ilk yılın sonunda boğması gerekir. Bunu yapamayanlar öldürülür ve sağ kalan köpeklere yedirilir. Bunun çok önemli bir ders olduğunu gördük.”

Arstan Beyazsakal bunları dinlerken asasını kiremitlere vuruyordu. *Tak tak tak.* Ağır ağır ve istikrarlı. *Tak tak tak.* Yaşlı adamın, gözlerini başka tarafa çevirdiğini gördü Dany. Kraznys’in yüzüne daha fazla bakmaya katlanamıyordu sanki.

“İyi Usta, bu hadımların sikke ya da etle baştan çıkarılamayacağını söyledi,” dedi Dany, köle kıza. “Ama bir düşmanım, bana ihanet etmeleri karşılığında onlara özgürlük önerirse...”

“Adamı derhal öldürür ve kafasını ona getirirler, ona bunu söyle,” diye cevapladı köle taciri. “Başka köleler, özgürlüklerini satın almak umuduyla hırsızlık yapıp gümüş biriktirebilir ama Lekesizler, küçük kısrak hediye olarak verse bile o gümüşleri almaz. Onlar askerdir. Hepsi bu.”

“Benim askerlere ihtiyacım var,” diye kabul etti Dany.

“O halde Astapor’a gelmekle iyi ettiğini söyle ona. Ne kadar büyük bir ordu satın almak istediğini sor.”

“Satılık kaç Lekesiz var?”

“Şu anda, tam eğitimli sekiz bin asker mevcut. Onları sadece birlikler halinde sattığımızı bilsin. Binlik ya da yüzlük birlikler. Bir zamanlar ev muhafızları olarak onluk gruplar da satıyorduk ama bunun sıhhatsiz olduğunu gördük. On çok az. Diğer kölelere karışıyorlar, hatta özgür insanlara, kim ve ne olduklarını unutuyorlar.” Kraznys söylediklerinin Ortak Dil’e çevrilmesini bekledi ve devam etti, “Yalvaran kraliçe şunu anlamalı, böyle kerametlerin bedeli ucuz değildir. Yunkai ve Meereen’deki kılıçlı köleler, kılıçlarının ederinden daha ucuza satın alınabilir ama Lekesizler dünyadaki en iyi piyadelerdir ve her biri yıllar süren bir eğitimin meyvesidir. Lekesizler’in Valyria çeliğine benzediğini söyle ona; daha

güçlü ve dünyadaki bütün metallerden daha dirençli olana kadar üst üste katlanır ve yıllarca hiç durmadan dövülür."

"Valyria çeliğini biliyorum," dedi Dany. "İyi Usta'ya, Lekesizler'in kendi subayları olup olmadığını sor."

"Onların başına kendi subaylarınızı koymalı. Biz onları itaat etmeleri için eğitiyoruz düşünmeleri için değil. Eğer zekâ istiyorsa kâtipler alsın."

"Ya teçhizatları?"

"Kılıç, kalkan, mızrak, sandaletler ve dolgulu tunikler fiyata dahil," dedi Kraznys. "Ve elbette çivili miğferler. Sizin arzu ettiğiniz zırhları giyerler ama zırhları siz temin etmelisiniz."

Dany'nin aklına başka soru gelmiyordu. Arstan'a baktı. "Senin uzun bir ömrün oldu Beyazsakal. Şimdi Lekesizler'i de gördüğüne göre, ne diyorsun?"

"*Hayır* diyorum Majesteleri," dedi adam hiç düşünmeden.

"Neden?" diye sordu Dany. "Özgürce konuş." Dany, adamın ne söyleyeceğini tahmin ediyordu ama köle kızın da duymasını istiyordu, böylece daha sonra Kraznys mo Nakloz da duyabilirdi.

"Kraliçem," dedi Arstan, "Yedi Krallık'ta binlerce yıldır köle yok. Hem eski hem de yeni tanrılar köleliği zillet kabul eder. Şeytan işi. Batıdiyar'a bir köle ordusunun başında çıkarsanız, pek çok iyi adam sırf bu yüzden karşınızda durur. Davanıza ve hanedanınızın onuruna büyük zarar verirsiniz."

"Her şeye rağmen bir orduya ihtiyacım var," dedi Dany. "Joffrey denen çocuk Demir Taht'ı nazikçe istedim diye bana vermeyecek."

"Sancaklarınızı kaldıracağınız gün geldiğinde Batıdiyar'ın yarısı sizinle birlikte olacak," diye söz verdi Beyazsakal. "Ağabeyiniz Rhaegar büyük bir sevgiyle hâlâ hatırlanıyor."

"Ya babam?" dedi Dany.

Yaşlı adam konuşmadan önce tereddüt etti. "Kral Aerys de hatırlanıyor. Diyara yıllar süren bir huzur ortamı verdi. Majesteleri, kölelere ihtiyacınız yok. Ejderhalarınız büyürken Yargıç Illyrio güvende olmanızı sağlar ve Dar Deniz'in karşısına sizin adınıza gizli elçiler gönderir, soylu lordların ağzını davanızla ilgili aramak için."

"Babamı Kral Katili'ne terk eden ve İşgalci Robert'ın önünde diz çöken aynı soylu lordlar?"

"O diz çökenler bile kalplerinde ejderhaların geri dönüşünü arzuluyor olabilir."

“Olabilir,” dedi Dany. Kaygan bir kelimeydi bu, *olabilir.* Her dilde. Kraznys mo Nakloz’a ve köle kıza döndü. “Dikkatlice düşünmeliyim.”

Köle taciri omuzlarını silkti. “Ona çabuk düşünmesini söyle. Başka alıcılar da var. Daha üç gün önce aynı Lekesizler’i, hepsini satın almayı uman bir korsan gemi kralına gösterdim.”

Köle kızın, “O korsan sadece yüz Lekesiz almak istiyordu efendimiz,” dediğini duydu Dany.

Köle taciri kamçısının ucuyla kızı dürttü. “Korsanların hepsi yalancıdır. Hepsini alacak. Ona bunu söyle.”

Eğer köle alacaksa, yüzden fazla alacağını biliyordu Dany. “İyi Usta’ya benim kim olduğumu hatırlat. Daenerys Fırtınadadoğan, Ejderhaların Anası, Ateş Geçirmez, Batıdiyar’ın Yedi Krallık’ının meşru kraliçesi olduğumu hatırlat. Benim kanım Fatih Aegon’ın kanıdır, ondan da önce eski Valyria’nın.”

Ama Dany’nin sözleri, parfüm kokulu tıknaz köle tacirini etkilememişti, adamın çirkin lisanına tercüme edildiklerinde bile.

“Valyrialılar hâlâ koyun düzüyorken Eski Ghis bir imparatorluğa hükmediyordu,” diye kükredi adam zavallı küçük kâtibeye. “Ve bizler harpiyanın oğullarıyız.” Omuzlarını silkti. “Dilim kadınlarla konuşarak harcanıyor. Doğu ya da batı, hiç fark etmiyor; kadınlar şımartılmadan, iltifatlara boğulmadan ve karınları şekerlemelerle doldurulmadan karar veremiyor. Pekâlâ, eğer kaderim buysa öyle olsun. Fahişeye söyle, eğer güzel şehrimizi gezmek için bir rehbere ihtiyaç duyarsa, Kraznys mo Nakloz ona memnuniyetle hizmet eder... memnun da eder, eğer göründüğünden daha kadınsa.”

“Siz karar vermek için düşünürken, İyi Usta Kraznys size Astapor’u göstermekten mutluluk duyar Majesteleri,” dedi mütercim.

“Ona şekerli köpek beyni, kremalı kırmızı ahtapot yahnisi ve doğmamış köpek yavrusu yediririm.”

“Burada pek çok lezzetli yemek yenebilir, diyor.”

“Geceleri piramitlerin nasıl güzel olduğunu söyle ona,” diye homurdandı köle taciri. “Göğüslerinden bal yalayacağımı ya da öyle tercih ederse benim göğüslerimden bal yalamasına izin vereceğimi söyle.”

“Astapor geceleri çok güzel olur,” dedi köle kız. “İyi Usta her basamakta ipek fenerler yakar, bütün piramitler rengârenk ışıklarla ışıldar. Zevk mavnaları yumuşak müzikler çalarak; yemek, şarap ve diğer hazlar için küçük adalara uğrayarak Solucan boyunca seferler yapar.”

“Dövüş çukurlarımızı görmek isteyip istemediğini sor,” diye ekledi Kraznys. “Bu akşam Duoqor’un Çukuru’nda iyi bir gösteri var. Bir ayı ve üç küçük oğlan. Çocuklardan biri balla, biri kanla, biri de bozuk balıkla kaplanacak, ayının ilk olarak hangi çocuğu yiyeceğine dair bahse girebilir.”

Tak tak tak, seslerini duydu Dany. Arstan Beyazsakal’ın yüzü ifadesizdi ama asası kızgınlığını açığa vuruyordu. Dany kendini gülümsemeye zorladı. “*Balerion*’da benim kendi ayım var,” dedi mütercime, “eğer ona dönmezsem o da beni yiyebilir.”

Dany’nin sözleri tercüme edildiğinde, “İşte,” dedi Kraznys, “kararı veren kadın değil, kadının koştuğu erkek. Her zaman olduğu gibi!”

“İyi Usta’ya sabırlı nezaketinden ötürü teşekkür et,” dedi Dany, “ve burada öğrendiğim her şeyi düşüneceğimi söyle.” Onu meydanın karşısındaki tahtırevanına götürmesi için Arstan Beyazsakal’ın koluna girdi. Aggo ve Jhogo onların iki yanına geçti; atından inip dünyayı sıradan ölümlüler gibi adımlamak zorunda kalan her at efendisinin meylettiği çarpık bacaklı bir kurumla yürüyorlardı.

Dany suratını asarak tahtırevana tırmandı ve bir el işaretiyle Arstan’ı yanına çağırdı. Onun kadar yaşlı bir adam bu sıcakta yürümemeliydi. Yola düştüklerinde perdeleri kapatmadı. Güneş, bu kırmızı kiremitten şehri cayır cayır yakarken her serseri esintinin kıymetini bilmek gerekirdi; ince, kırmızı bir toz girdabıyla birlikte gelse de. *Ayrıca görmem gerek.*

Astapor, Toz Sarayı’nda yürümüş ve Dağların Anası’nın altındaki Dünyanın Rahmi’nde yıkanmış biri için bile tuhaf bir şehirdi. Bütün caddeler, meydanı kaplayan aynı kırmızı kiremitten yapılmıştı. Basamaklı piramitler, alçalan oturma yerlerinden oluşan halkalarıyla derin dövüş çukurları, kükürt kokulu çeşmeler, kasvetli şarap mağaraları ve bütün bunları çevreleyen kadim duvarlar da öyle. *Çok fazla kiremit,* diye düşündü Dany, *çok eski ve ufalanmış.* İnce kiremit tozları her yerdeydi, rüzgârın her esişinde oluklarda dans ediyorlardı. Astaporlu kadınların peçe takması doğaldı; kiremit tozu, gözleri kumdan beter yakıyordu.

“Yol açın!” diye bağırdı tahtırevanın önünde at süren Jhogo. “Ejderhaların Anası için yol açın!” Ama Dany’nin hediye ettiği gümüş saplı kamçıyı açıp havada şaklattığında Dany dışarı uzandı ve bunu yapmamasını söyledi. “Burada olmaz kanımın kanı,” dedi Jhogo’nun dilinde. “Bu kiremitler çok fazla kamçı sesi duymuş.”

O sabah limandan ayrıldıklarında caddeler büyük ölçüde ıssızdı ve şimdi de daha kalabalık görünmüyordu. Sırtında kafesli bir tahtırevan

taşıyan bir fil ağır ağır yanlarından geçti. Derileri soyulan çıplak bir erkek çocuk kuru bir olukta oturmuş burnunu karıştırıyor ve asık yüzüyle caddedeki karıncaları izliyordu. Toynakların sesini duyunca başını kaldırdı; bir sıra atlı muhafız, kırmızı bir toz bulutu ve gevrek kahkahalar eşliğinde hızla önünden geçerken hayretle baktı. Muhafızların sarı ipek pelerinlerine dikilmiş bronz diskler güneşler misali parlıyordu ama tunikleri işlemeli ketenden yapılmıştı, bellerinin altına pilili keten etekler ve sandaletler giymişlerdi. Kafaları çıplaktı; kırmızı siyah gür saçlarını taramış, yağlamış ve gerçekdışı şekillere sokmuşlardı; borular, kanatlar, bıçaklar, hatta tutuşan eller. Yedinci cehennemden kaçmış bir şeytan grubu gibi görünüyorlardı. Çıplak çocuk bir süre Dany'yle birlikte muhafızları izledi ama adamlar geçip gittikten sonra karıncalarına ve burnunu karıştırmaya geri döndü.

Bu yaşlı bir şehir, diye düşündü Dany, *ama ne görkemli günlerindeki kadar nüfuslu ne de Qarth, Pentos ya da Lys kadar kalabalık.*

Tahtırevan, zincirlerle birbirlerine bağlanmış kölelerden oluşan bir sıranın geçmesine izin vermek için yol ağzında aniden durdu, ayaklarını sürüyerek ilerleyen köleler, bir çavuşun kamçısının şaklamasıyla yürümeye teşvik ediliyordu. *Bunlar Lekesizler değil,* diye düşündü Dany, *esmer tenli, siyah saçlı sıradan adamlar.* Aralarında kadınlar da vardı ama hiç çocuk yoktu. Hepsi çıplaktı. Sıranın arkasında beyaz eşekler süren iki Astaporlu vardı; kırmızı ipekten bir *tokar* giyen bir adam ve laciverttaşı yapraklarıyla süslenmiş mavi bir elbise giyen, peçeli bir kadın. Kadın, kırmızı siyah saçlarına fildişi bir toka takmıştı. Adam, kadına bir şeyler fısıldarken güldü, Dany'yi kölelerini umursadığından fazla umursamıyordu, kaslı göğsüne yaptırdığı harpiya ve zincirler dövmesini gururla taşıyan, beş kırbaçlı bir kamçısı olan iri yapılı Dothraklı çavuşu da öyle.

"Astapor'u kiremit ve kan inşa etti," diye mırıldandı Dany'nin yanında oturan Beyazsakal, "kiremit ve kan insanlarını."

"Bu ne?" diye sordu Dany merakla.

"Küçük bir çocukken bir üstattan öğrendiğim bir kafiye. Ne kadar doğru olduğunu hiç bilememiştim. Astapor'un kiremitleri, onları yapan kölelerin kanıyla kırmızı."

"Buna kolaylıkla inanabilirim," dedi Dany.

"Öyleyse, kalbiniz kiremite dönüşmeden önce ayrılın bu yerden. Akşam dalgasıyla, hemen bu gece yelken açın."

Keşke yapabilseydim, diye düşündü Dany. "Sör Jorah, Astapor'dan ayrıldığımda yanımda bir ordu olması gerektiğini söylüyor."

“Sör Jorah da bir köle taciriydi Majesteleri,” diye hatırlattı yaşlı adam. “Pentos’ta, Myr’de ve Tyrosh’ta tutabileceğiniz paralı askerler var. Sikke için can alan adamın onuru yoktur ama en azından onlar köle değiller. Ordunuzu oralarda bulun, size yalvarıyorum.”

“Ağabeyim Pentos’u, Myr’i, Braavos’u, hemen hemen bütün Özgür Şehirler’i ziyaret etti. Yargıçlar ve yüksek hâkimler onu şarapla ve vaatlerle beslediler ama ruhu açlıktan kırıldı. Bir adam, hem bütün hayatı boyunca bir dilencinin kâsesinden yemek yiyip hem de erkek kalamaz. Ben Qarth’ta o yemeğin tadına baktım ve bu yeterliydi. Pentos’a elimde bir kâseyle dönmeyeceğim.”

“Dilenci olmak köle taciri olmaktan iyidir,” dedi Arstan.

“Ve bunu ikisi de olmamış bir adam söylüyor.” Dany’nin burnundan alevler çıkıyordu. “Sen satılmanın nasıl bir şey olduğunu biliyor musun yaver? Ben biliyorum. Ağabeyim beni Khal Drogo’ya sattı, altın bir taç vaadine. Evet, Drogo onu altınla taçlandırdı ama ağabeyimin arzu ettiği şekilde değil. Ve ben... güneşim ve yıldızım benden bir kraliçe yarattı ama Drogo farklı bir adam olsaydı tam tersi olabilirdi. Korkmanın nasıl bir şey olduğunu unuttuğumu mu sanıyorsun?”

Beyazsakal başını eğdi. “Majesteleri, ben sizi gücendirmek istememiştim.”

“Beni yalnızca yalanlar gücendirir, dürüst tavsiyeler değil,” dedi Dany. Adamı rahatlatmak için lekeli eline dokundu. “Bende ejderhaların öfkesi var, hepsi bu. Seni korkutmasına izin vermemelisin.”

“Hatırlamaya çalışacağım.” Beyazsakal gülümsedi.

İyi bir yüzü ve muazzam bir metaneti var, diye düşündü Dany. Sör Jorah’ın bu yaşlı adama neden hiç güvenmediğini anlamıyordu. *Konuşacak başka birini buldum diye kıskanıyor olabilir mi?* Düşünceleri hiç istemeden *Balerion*’daki o geceye, sürgün şövalyenin onu öptüğü ana gitti. *Bunu asla yapmamalıydı. Yaşı benimkinin üç katı, benim için yeterince soylu değil ve ona izin vermedim. Gerçek bir şövalye, bir kraliçeyi izni olmaksızın öpmez.* Dany o geceden sonra Sör Jorah’la hiçbir zaman yalnız kalmamak için önlemler almıştı, geminin içinde hizmetçilerini sürekli yanında tutuyordu, bazen de kansüvarilerini. *Beni tekrar öpmek istiyor, bunu gözlerinde görebiliyorum.*

Dany ne istediğini anlatamazdı ama Jorah’ın öpüşü içindeki bir şeyi uyandırmıştı, Khal Drogo öldüğünden beri uyuyan bir şeyi. Dar ranzasında uzanıyor, yanına hizmetçisi yerine bir erkeğin sıkışmasının nasıl olacağını

düşünüyordu ve bu düşünce olması gerekenden fazla heyecan vericiydi. Bazen gözlerini kapatıp o adamı hayal ediyordu ama hayalini kurduğu adam hiçbir zaman Sör Jorah değildi; yüzü bir gölgeden ibaret olsa da, Dany'nin âşığı her zaman daha genç ve daha yakışıklıydı.

Bir keresinde, hayalleri öyle bir işkenceye dönüşmüştü ki Dany uyuyamamıştı, elini bacaklarının arasına kaydırmış, ne kadar ıslak olduğunu hissettiğinde soluksuz kalmıştı. Nefes almaya cesaret edemeden, yanında yatan Irri'yi uyandırmamak için ağır ağır hareket ederek, o tatlı noktayı bulana dek parmaklarını alt dudaklarının arasında ileri geri oynatmış, önce ürkek ve hafif, daha sonra hızlı bir şekilde orayı okşamıştı. Ama aradığı rahatlamaya bir türlü ulaşamamıştı, ta ki, ejderhalar uyanana ve içlerinden biri çığlık atarak kabinin karşı tarafına uçana dek. Irri sese uyanmış ve Dany'nin ne yaptığını görmüştü. Dany yüzünün kıpkırmızı kesildiği biliyordu ama Irri o karanlıkta fark etmemişti şüphesiz. Hizmetçi kız hiç konuşmadan tek elini Dany'nin göğsüne koymuş ve göğüs ucunu ağzına almak için öne eğilmişti. Diğer eli Dany'nin gümüşi altın saçlarından geçmiş, karnının yumuşak kavisinden kaymış ve bacaklarının arasına inmişti. Sadece birkaç dakika sonra Dany'nin bacakları bükülmüş, göğüsleri sallanmış ve bütün vücudu titremişti. Sonra bir çığlık atmıştı Dany. Belki de çığlık atan Drogon'du. Irri hiçbir şey söylememişti, sadece kıvrılarak arkasını dönmüş hemen uykuya dalmıştı.

Ertesi gün bütün bunlar bir rüya gibi görünmüştü. Ve Sör Jorah'ın bununla ne ilgisi vardı? *Ben Drogo'yu istiyorum, güneşim ve yıldızımı,* diye hatırlattı kendine. *Irri değil, Sör Jorah değil, sadece Drogo.* Ama Drogo ölmüştü. Bu duyguların, o uçsuz bucaksız kızıl arazide Drogo'yla birlikte öldüğünü düşünüyordu Dany ama tek hain öpüş, bir şekilde hepsini geri getirmişti. *Beni asla öpmemeliydi. Çok fazla varsayımda bulundu ve ben buna izin verdim. Bir daha asla olmamalı.* Ağzını öfkeyle büktü, başını iki yana salladı, saç örgüsündeki çan hafifçe çınladı.

Koya yaklaştıkça şehir daha güzel bir manzaraya bürünüyordu. En yükseği yüz yirmi metreyi bulan büyük, kiremit piramitler kıyı boyunca dizilmişti. Piramitlerin geniş basamaklarında her türden ağaç, çiçek ve sarmaşıklar büyüyordu. Piramitlerin etrafında esen rüzgârlar yeşil ve güzel kokuyordu. Kapının üstünde bir başka devasa harpiya vardı, bu heykel kızıl kilden yapılmıştı ve açıkça ufalanıyordu; akrep kuyruğundan geri kökünden başka bir şey kalmamıştı. Harpiyanın pençelerindeki demir zincir pas yüzünden çürümüştü. Ama su kenarında hava daha serindi. Çürüyen

kazıklara vuran dalgaların şıpırtısı tuhaf şekilde sakinleştirici bir ses yaratıyordu.

Aggo, Dany'nin tahtırevandan inmesine yardım etti. Güçlü Belwas kalın bir kazığın üstüne oturmuş kocaman, kahverengi, kızarmış bir but yiyordu. Dany'yi gördüğünde, "Köpek," dedi mutlulukla. "Astapor'da iyi köpekler var küçük kraliçe. Yer misin?" diye önerdi yağlı bir sırıtışla.

"Çok naziksin Belwas ama hayır." Dany başka zamanlarda, başka yerlerde köpek eti yemişti ama şu anda tek düşünebildiği Lekesizler ve onların köpek yavrularıydı. İri hadımın yanından geçip iskele tahtasını tırmandı ve *Balerion*'un güvertesine çıktı.

Sör Jorah güvertede durmuş onu bekliyordu. "Majesteleri," dedi başını eğerek. "Köle tacirleri gelip gitti. Bir düzine kâtip ve kaldırma çekme işi için bir o kadar köleyle birlikte. Ambarlarımızı karış karış gezdiler ve sahip olduğumuz her şeyin listesini yaptılar." Dany'ye doğru yürüdü. "Kaç satılık adamları var?"

"Hiç." Dany, Mormont'a mı öfkeliydi yoksa kasvetli sıcağıyla, ter kokularıyla ve ufalanan kiremitleriyle bu şehre mi? "Onlar hadım satıyor, adam değil. Hadımlar kiremitten yapılmış, bütün Astapor gibi. Ölü gözleri asla hareket etmeyen, çivili bir miğfer uğruna sütten kesilmemiş bebekleri öldüren ve kendi köpek yavrularını boğan sekiz bin kiremit hadım mı almalıyım? İsimleri bile yok. Bu yüzden, onlara *adam* demeyin sör."

Dany'nin öfkesiyle afallayan Mormont, *"Khaleesi,"* dedi, "Lekesizler çocukken seçilir ve eğitilir..."

"Onların *eğitimleriyle* ilgili bilmek istediğim her şeyi duydum." Gözlerinden davetsiz ve beklenmedik yaşların aktığını hissediyordu Dany. Eli sert bir şekilde Sör Jorah'ın yüzüne inip şakladı. Ya bunu yapacaktı Dany ya da ağlayacaktı.

Mormont, Dany'nin tokatladığı yanağına dokundu. "Eğer kraliçemi üzecek bir şey yaptıysam..."

"*Yaptın.* Beni çok üzdün. Benim gerçek şövalyem olsaydın beni bu aşağılık domuz ağılına asla getirmezdin." *Gerçek şövalyem olsaydın beni asla öpmezdin ya da göğüslerime öyle bakmazdın ya da...*

"Majesteleri nasıl emrederse. Kaptan Groleo'ya akşam dalgasıyla yelken açmak üzere hazırlanmasını söyleyeceğim, daha az aşağılık olan başka bir domuz ağılına gitmek için."

"Hayır," dedi Dany. Groleo geminin baş kasarasından onları izliyordu, gemi mürettebatı da onları seyrediyordu. Beyazsakal, kansüvarileri, Jhiqui;

tokat sesini duyan herkes gibi yaptığı işi bırakmıştı. “Ben *şimdi* yelken açmak istiyorum, deniz kabardığında değil. Gidebildiğim kadar uzağa gitmek ve hiç arkama bakmamak istiyorum. Ama yapamam, öyle değil mi? Tam sekiz bin satılık kiremit hadım var ve ben onları almanın bir yolunu bulmak zorundayım.” Dany şövalyeyi orada bıraktı ve aşağı gitti.

Kaptan kamarasının oymalı ahşap kapısının arkasındaki ejderhalar huzursuzdu. Drogon başını kaldırıp çığlık attı, burun deliklerinden beyaz dumanlar çıkıyordu. Viserion, Dany’ye doğru uçup, daha küçükken yaptığı gibi omzuna tünemeye çalıştı. Hayvanı nazikçe itmeye çalışırken, “Hayır tatlım,” dedi Dany, “bunu yapmak için fazla büyüksün artık.” Ama ejderha altın beyaz kuyruğunu Dany’nin koluna doladı, siyah pençelerini kol yenine geçirip sıkıca tutundu. Dany çaresiz bir şekilde Groleo’nun büyük deri koltuğuna gömülüp kıkırdadı.

“Siz gittiğinizde vahşileştiler *Khaleesi,*” dedi Irri. “Viserion pençeleriyle kapıyı tırmıkladı, görüyor musunuz? Köle adamlar onları görmeye geldiğinde Drogon kaçmaya çalıştı. Onu tutmak için kuyruğunu yakaladım, dönüp beni ısırdı.” Dany’ye elindeki diş izlerini gösterdi.

“İçlerinden biri kaçıp kurtulmak için ateş kullandı mı?” Dany’yi en çok korkutan şey buydu.

“Hayır *Khaleesi.* Drogon ateş üfledi ama havaya doğru. Köle taciri adam ona yaklaşmaya korktu.”

Dany, Irri’nin elini, Drogon’un ısırdığı yeri öptü. “Seni incittiği için üzgünüm. Ejderhalar bir geminin küçücük kamarasına kapatılmak için yaratılmamış.”

“Ejderhalar bu açıdan atlara benziyor,” dedi Irri. “Süvarilere de. Atlar aşağıda çığlık atıyor *Khaleesi,* ahşap duvarları tekmeliyorlar. Onları duyuyorum. Jhiqui, siz burada yokken yaşlı kadınların ve küçük çocukların da bağırdığını söyledi. Bu su arabasını sevmiyorlar. Siyah, tuzlu denizi sevmiyorlar.”

“Biliyorum,” dedi Dany. “Çok iyi biliyorum.”

“*Khaleesi*’m üzgün mü?”

“Evet,” diyerek kabul etti Dany. *Üzgün ve kayıp.*

“*Khaleesi*’ye zevk vereyim mi?”

Dany kızdan uzaklaştı. “Hayır. Irri, bunu yapmana gerek yok. O gece olanlar, sen uyandığında... sen bir yatak kölesi değilsin, ben seni azat ettim, unuttun mu? Sen...”

“Ben Ejderhaların Anası’nın hizmetkârıyım,” dedi kız. “*Khaleesi*’me zevk vermek benim için büyük bir onurdur.”

“Bunu istemiyorum,” diye ısrar etti Dany. “İstemiyorum.” Sert bir şekilde arkasını döndü. “Şimdi git. Yalnız kalmak istiyorum. Düşünmek için.”

Dany güverteye dönmeden önce Köle Körfezi’nin sularının üstüne karanlık çökmüştü. Küpeştede durup Astapor’a yukarıdan baktı. *Buradan neredeyse güzel görünüyor,* diye düşündü. Yukarıda yıldızlar, aşağıda ipek fenerler yanıyordu, tıpkı Kraznys’in müterciminin söylediği gibi. Kiremit piramitler titrek ışıklarla pırıldıyordu. *Ama aşağıda karanlık var; caddelerde, meydanlarda ve dövüş çukurlarında. Ve karanlığın en kötüsü barakalarda; küçük bir çocuğun, erkekliğini kaybettiği gibi sahip olduğu köpek yavrusunu yemek artıklarıyla beslediği yerde.*

Arkasından yumuşak bir adım sesi geldi. *“Khaleesi.”* Onun sesi. “Sizinle açık konuşabilir miyim?”

Dany arkasına dönmedi. Şimdi ona bakmaya katlanamazdı. Bakarsa onu tekrar tokatlayabilirdi. Ya da ağlardı. Ya da onu öperdi. Ve hangisinin doğru, hangisinin yanlış, hangisinin çılgınlık olduğunu asla bilemezdi. “Ne söyleyeceksen söyle sör.”

“Ejderha Aegon, Batıdiyar’da karaya çıktığında; Vadi’nin, Kaya’nın ve Menzil’in kralları ona bir taç vermek için koşuşturmadı. Eğer Demir Taht’ta oturmaya niyetliyseniz, o tahtı Aegon’ın yaptığı gibi kazanmalısınız, çelikle ve ejderha ateşiyle. Ve iş bitmeden önce ellerinizde kan olacağı anlamına gelir bu.”

Ateş ve kan, diye düşündü Dany. Targaryen Hanedanı’nın sözleri. Bu sözleri doğduğundan beri biliyordu. “Düşmanlarımın kanını memnuniyetle dökerim. Masumların kanı farklı bir mesele. Bana sekiz bin Lekesiz öneriyorlar. Sekiz bin ölü bebek. Sekiz bin boğulmuş köpek.”

“Majesteleri,” dedi Jorah Mormont. “İşgal’den sonra Kral Toprakları’nı gördüm. O gün de bebekler katlediliyordu, yaşlı kadınlar ve oyun oynayan çocuklar. Sayabileceğinizden fazla kadın tecavüze uğradı. Her adamın içinde vahşi bir canavar vardır, o adamın eline bir kılıç ya da bir mızrak verip savaşa gönderdiğinizde canavar uyanır. Uyanması için sadece kan kokusu yeterlidir. Gelin görün ki, Lekesizler’in tecavüz ettiğini ya da bir şehri kılıçtan geçirdiğini, hatta onları yöneten adamın emri olmadan yağma yaptıklarını bile duymadım. Söylediğiniz gibi kiremitten yapılmış olabilirler ama onları satın alırsanız, bundan sonra yalnızca sizin ölmenizi isteyen

köpekleri öldürürler. Ve hatırladığım kadarıyla, ölmesini istediğiniz bazı köpekler var.”

İşgalci’nin köpekleri. “Evet.” Dany yumuşak renkli ışıklara baktı ve tuzlu, serin esintinin onu okşamasına izin verdi. “Şehirleri yağmalamaktan bahsediyorsun. Bana şunun cevabını ver sör... Dothraklar *bu şehri* neden hiç yağmalamadı?” Eliyle gösterdi. “Duvarlara bak. Ufalanmaya başladıklarını görebilirsin. Şurada ve şurada. Şu kulelerin üstünde nöbetçi görebiliyor musun? Ben görmüyorum. Saklanıyorlar mı sör? Bugün harpiyanın oğullarını gördüm, bütün soylu ve gururlu savaşçılarını. Keten etekler giymişlerdi ve en korkutucu yanları saçlarıydı. Mütevazı bir *khalasar* bile Astapor denen bu yeri fındık gibi kırar ve içindeki çürük eti dışarı döker. Şimdi bana söyle, şu çirkin harpiya neden Vaes Dothrak’taki tanrı yolunda, diğer çalıntı tanrıların yanında oturmuyor?”

“Sizde ejderha gözleri var *Khaleesi*, bu çok açık.”

“Bir cevap istedim, iltifat değil.”

“İki sebep var. Astapor’un cesur müdafaacıları saman tozundan ibaret, bu doğru. Hâlâ o büyük imparatorluğu yönetiyormuş gibi görünmek için Ghiscarlı kamçıcılar gibi giyinen eski isimler ve dolgun keseler. Herkes yüksek rütbeli bir subay. Ne kadar büyük kumandanlar olduklarını göstermek için, bayram günlerinde dövüş çukurlarında düzenlenen sahte kavgalarda dövüşürler ama ölme işini yapan Lekesizler’dir. Aynı şekilde, Astapor’u yağmalamak isteyen bir düşman da Lekesizler’le karşılaşacağını bilir. Köle tacirleri şehri savunmak için bütün bir garnizonu ortaya döker. Dothraklar, saç örgülerini Qohor’un kapısında bıraktıkları günden beri Lekesizler’e karşı at sürmemiştir.”

“Ve ikinci sebep?” diye sordu Dany.

“Astapor’a kim saldıracak?” diye sordu Sör Jorah. “Meeren ve Yunkai birbirine rakip ama düşman değil. Kıyamet, Valyria’yı helak etti, kıyının doğusundaki iç arazilerde yaşayan halkın tümü Ghiscarlı ve tepelerin ardında Lhazar uzanıyor. Dothraklar’ın Kuzu İnsanlar dediği barışçıl bir halk.”

“Evet,” diye onayladı Dany, “ama köle şehirlerinin *kuzeyi* Dothrak Denizi, şehirleri yağmalamayı ve şehir insanlarını köleliğe sürüklemeyi her şeyden çok seven iki düzine kudretli *khal* var.”

“İnsanları *nereye* sürüklüyorlar? Köle tacirlerini öldürürsen kölelerin ne kıymeti kalır? Valyria artık yok, kızıl toprakların ardında Qarth uzanıyor ve batıya doğru binlerce fersah boyunca Özgür Şehirler var. Ve harpiyanın

oğullarının, buradan geçen her *khal*'a savurganca cömert davrandığından emin olabilirsiniz. Pentos'taki, Norvos'taki ve Myr'deki yargıçların yaptığı gibi. İyice doyurup hediyeler verdikleri at efendilerinin fazla oyalanmadan çekip gideceğini biliyorlar. Bu yöntem dövüşmekten ucuzdur ve çok daha kesindir."

Dövüşmekten ucuz, diye düşündü Dany. *Evet, olabilir.* Keşke Dany için de bu kadar kolay olsaydı. Kral Toprakları'na yelken açmak ve Joffrey denen çocuğa bir sandık altın verip uzaklaşmasını sağlamak ne hoş olurdu.

Sessizlik uzayınca, *"Khaleesi?"* dedi Sör Jorah. Hafifçe Dany'nin dirseğine dokundu.

Dany kolunu silkeleyip adamın elini itti. "Viserys olsa sikkelerinin yettiğince Lekesiz alırdı. Ama sen bir keresinde benim Rhaegar'a benzediğimi söylemiştin..."

"Hatırlıyorum Daenerys."

"Majesteleri," diye düzeltti Dany. "Prens Rhaegar savaşa özgür adamlar götürdü, köleler değil. Beyazsakal'ın söylediğine göre yaverlerini bizzat kutsayıp şövalye ilan etti, pek çok başka şövalye de yarattı."

"Şövalyelik unvanını Ejderha Prensi'nden almaktan daha büyük bir onur yoktu."

"Söyle bana... ağabeyim kılıcıyla bir adamın omzuna dokunduğunda ne diyordu? 'Git ve zayıfları öldür' mü? Yoksa, 'Git ve onları savun' mu? Üç Dişli Mızrak'ta bizim ejderhalı sancaklarımızın altında ölen, Viserys'in bahsettiği o cesur adamlar... onlar Rhaegar'ın davasına inandıkları için mi öldüler, yoksa bedelleri ödenip satın alındıkları için mi?" Dany, Mormont'a döndü, kollarını göğsünde kavuşturup cevap bekledi.

"Kraliçem," dedi iri adam, yavaşça. "Söylediğiniz her şey doğru. Ama Rhaegar, Üç Dişli Mızrak'ta kaybetti. Mücadeleyi kaybetti, savaşı kaybetti, krallığını kaybetti ve hayatını kaybetti. Kanı, göğüs kalkanındaki yakutlarla beraber döne döne nehrin aşağısına aktı ve İşgalci Robert, Demir Taht'ı çalmak için onun cesedini ezip geçti. Rhaegar kahramanca savaştı, Rhaegar asilce savaştı, Rhaegar onuruyla savaştı. Ve Rhaegar *öldü.*"

Bran

Şimdi yürüdükleri kıvrımlı dağ vadilerinden hiç yol geçmiyordu. Gri taş zirvelerin arasında; uzun, derin ve dar mavi göller ile sonsuz çam ormanlarının yeşil karanlığı uzanıyordu. Yaşlı çakmaktaşı tepelere tırmanmak için Kurt Ormanı'ndan ayrıldıklarında, sonbahar yapraklarının kızıl ve altın renkleri azalmıştı ve tepeler dağlara dönüştüğünde renkler tamamen yok olmuştu. Şimdi üzerlerinde sonsuz bir bollukla gri yeşil muhafız ağaçları, alaçamlar, köknarlar ve asker çamlar yükseliyordu. Ağaçların altındaki bitki örtüsü cılızdı, orman zemini koyu yeşil iğnelerle kaplanmıştı.

Yollarını kaybettiklerinde, ki bu birkaç kez olmuştu, sadece soğuk ve bulutsuz bir gecenin gelmesini bekliyor ve Buz Ejderha'yı bulmak için gökyüzüne bakıyorlardı. Bir zamanlar Osha'nın söylediği gibi, ejderhanın gözündeki mavi yıldız kuzeyi gösteriyordu. Osha'yı düşününce kadının nerede olduğunu merak etti Bran. Onun, Beyaz Liman'da Rickon ve Tüylüköpek'le birlikte güvende olduğunu hayal etti. Lord Manderly'nin sofrasında ahtapot, balık ve sıcak yengeç turtası yiyordu. Belki de Son Ocak'ta, İri Jon'un ateşlerinin başında ısınıyorlardı. Fakat Bran'ın hayatı, sepetini dağ yamaçlarında bir aşağı bir yukarı taşıyan Hodor'un sırtında geçen bitmez tükenmez soğuk günlere dönüşmüştü.

Yürürlerken, "Yukarı ve aşağı," diyerek iç çekiyordu Meera bazen, "sonra aşağı ve yukarı. Sonra yine yukarı ve yine aşağı. Senin şu aptal dağlarından nefret ediyorum Prens Bran."

"Dün onları sevdiğini söylüyordun."

"Ah, seviyorum. Lord babam bana dağları anlatmıştı ama şimdiye kadar bir dağ görmemiştim. Onları anlatamayacağım kadar çok seviyorum."

Bran kıza yüzünü buruşturdu. "Daha demin onlardan nefret ettiğini söyledin."

"Neden ikisi birden olmasın?" Meera uzanıp Bran'ın burnunu sıktı.

"Çünkü ikisi *farklı* şeyler," diye ısrar etti Bran. "Gece ve gündüz ya da buz ve ateş gibi."

"Eğer buz yanabiliyorsa," dedi Jojen her zamanki ağır başlılığıyla, "sevgi ve nefret çiftleşebilir. Dağ ya da bataklık, hiç fark etmez. Toprak

bütündür.”

“Bütün,” diye onayladı ablası, “ama fazla buruşuk.”

Yüksek vadiler çok ender olarak kuzeye ya da güneye kıvrılma nezaketi gösteriyordu. Bran ve yanındakiler fersahlar boyunca yanlış yöne gidiyordu sık sık ve bazen geldikleri yoldan geri dönmek zorunda kalıyorlardı. “Kral Yolu’ndan gitseydik şimdiye kadar Sur’a varmıştık,” diye hatırlatıyordu Bran, Reed kardeşlere. Üç gözlü kargayı bulmak ve uçmayı öğrenmek istiyordu. Hiç söylemediyse elli kez söylemişti, sonunda Meera aynı cümleyi onunla birlikte söyleyerek alay etmeye başlayana kadar.

Bunun üstüne, “Kral Yolu’ndan gitseydik bu kadar aç da olmazdık,” demeye başlamıştı Bran. Aşağıdaki tepelerde yiyecek sıkıntısı çekmemişlerdi. Meera iyi bir avcıydı, üç dişli kurbağa mızrağıyla derelerden balık çıkarmakta daha da iyiydi. Bran onu izlemekten hoşlanıyordu; suya daldırdığı mızrağı, ucunda kıvranan gümüşi bir alabalıkla birlikte geri çekmesine ve çabukluğuna hayranlık duyuyordu. Yaz da onlar için avlanıyordu. Ulu kurt hemen her akşam güneş batarken ortadan kayboluyordu ama şafak sökmeden, çoğu zaman dişlerinin arasında bir sincap ya da tavşanla geri dönüyordu.

Ama dağlardaki dereler daha küçük ve buzluydu, av daha azdı. Meera, mümkün olduğunda hâlâ avlanıp balık tutuyordu ama işi zorlaşmıştı. Bazı geceler Yaz bile hiçbir şey bulamıyordu. Çoğu geceler boş midelerle uyuyorlardı.

Ama Jojen, yollardan uzak durmaktaki inadından vazgeçmiyordu. “Yolun olduğu yerde yolcular da vardır,” diyordu kendi tarzıyla, “yolcuların görecek gözleri, sakat çocukla devin ve onların yanında yürüyen ulu kurdun hikâyesini anlatacak dilleri vardır.” Kimse Jojen kadar inatçı olamazdı, vahşi doğayla mücadele ederek yollarına devam ettiler ve her gün biraz daha yukarı tırmanıp biraz daha kuzeye gittiler.

Bazı günler yağmurluydu, bazı günler rüzgârlı, bir keresinde öyle şiddetli bir sulu kar fırtınasına yakalanmışlardı ki Hodor bile dehşet içinde bağırmıştı. Açık günlerde, bütün dünyadaki tek canlı yaratık onlarmış gibi hissediyorlardı. Bir keresinde, Kışyarı kadar büyük, granit bir yeryüzü kabartısının üstünde, “Buralarda kimse yaşamıyor mu?” diye sordu Meera Reed.

“İnsanlar var,” dedi Bran. “Umberlar’ın çoğu Kral Yolu’nun kuzeyindedir ama yaz mevsimlerinde koyunlarını yüksek çayırlıklarda otlatırlar. Buz Koyu boyunca dizilmiş dağların batısında Wulllar var,

Harclayler arkamızdaki tepelerde. Knottlar, Liddlelar, Norreyler ve hatta bazı Flintler bu yüksek yerlerde." Bran'ın babasının annesinin annesi, dağlarda yaşayan Flintler'den biriydi. Yaşlı Dadı, Bran'ın düşüşünden önce, onu böylesine tırmanma delisi yapan şeyin o kadından gelen kan olduğunu söylemişti. O kadın, Bran doğmadan yıllar, yıllar, yıllar önce ölmüştü gerçi, hatta Lord Eddard bile doğmadan önce.

"Wull?" dedi Meera. "Jojen, savaşta babamızın yanında at süren bir Wull yok muydu?"

"Theo Wull." Jojen tırmanış yüzünden nefes nefeseydi. "Ona eskiden Kova derlerdi."

"Bu onların arması," dedi Bran. "Kenarlarında gri ve beyaz damalar olan mavi zemin üstünde üç kahverengi kova. Lord Wull, bağlılık yemini etmek ve babamla konuşmak için Kışyarı'na gelmişti, kalkanında kovalar vardı. Gerçek bir lord değil aslında. Yani öyle de, insanlar ona sadece *Wull* diyor. Knott, Norrey ve Liddle da var. Biz Kışyarı'nda onlara lord diyorduk ama kendi insanları demiyor."

Jojen Reed soluklanmak için durdu. "Bu dağ insanları burada olduğumuzu biliyor mu sence?"

"Biliyorlar." Dağ insanlarının onları izlediğini görmüştü Bran; kendi gözleriyle değil, Yaz'ın çok az şeyi kaçıran daha keskin gözleriyle. "Keçilerini ya da atlarını alıp kaçmaya çalışmazsak bize dokunmayacaklar."

Dokunmadılar. Dağ insanlarından biriyle sadece bir kez, birden patlak veren dondurucu yağmur yüzünden sığınak aramak zorunda kaldıklarında karşılaştılar. Kule gibi bir muhafız ağacının gri yeşil dallarının arkasındaki küçük mağarayı Yaz koklayarak buldu ama Hodor taş çıkıntının altında başını eğdiğinde Bran mağaranın gerisindeki ateşin turuncu pırıltısını gördü. "İçeri girin ve ısının," diye seslendi bir erkek sesi. "Yağmuru hepimizin başından uzak tutmaya yetecek kadar taş var."

Adam onlara yulaflı kek, kan sosisi ve taşıdığı deri mataradan birer yudum bira ikram etti ama ne adını söyledi ne de onlarınkini sordu. Onun bir Liddle olduğunu tahmin etti Bran. Adamın sincap derisi pelerininin yakasını, altın ve bronzdan dökülmüş ve kozalak şeklinde dövülmüş bir toka tutuyordu; Liddlelar'ın yeşil beyaz kalkanlarının beyaz yarısında da kozalak olurdu.

"Sur çok mu uzak?" diye sordu Bran yağmurun dinmesini beklerlerken.

"Uçan kuzgunlar için çok uzakta değil," dedi Liddle, eğer bir Liddle'sa. "Kanatları olmayanlar için daha uzakta."

“Bahse girerim ki Kral Yolu’ndan gitseydik...” diye başladı Bran.

“...şimdiye kadar Sur’a varmıştık,” diye onunla birlikte bitirdi Meera.

Liddle bıçağını çıkarıp bir sopayı yontmaya başladı. “Kışyarı’nda bir Stark olduğu zamanlarda, bakire bir kız isim günü elbisesiyle Kral Yolu’nda yürür ve yine de taciz edilmezdi. Yolcular hanlarda ve karakollarda ateş, ekmek ve tuz bulabilirdi. Ama şimdi geceler soğuk ve kapılar kapalı. Kurt Ormanı’nda mürekkep balıkları var, derisi yüzülmüş adamlar yabancıları sorarak Kral Yolu’nda dolaşıyorlar.”

Reedler bakıştı. “Derisi yüzülmüş adamlar?” dedi Jojen.

“Evet, piçin adamları. Ölüydü ama artık değil. Kurt derileri için iyi gümüş ödüyor diye duydum. Ve adı belli bir diğer yürüyen ölü için altın.” Adam bunları söylerken Bran’a ve Bran’ın yanında uzanan Yaz’a bakmıştı. “Sur’a gelince,” diye devam etti, “benim gitmek isteyeceğim bir yer değil. Yaşlı Ayı, Nöbet’i Tekinsiz Orman’a götürdü ve oradan sadece adamın kuşları geri döndü, çok azı mesaj taşıyordu. *Kara kanatlar, kara haberler,* derdi annem eskiden ama kuşların sessiz uçması bana daha da kara görünür.” Sopasıyla ateşi karıştırdı. “Kışyarı’nda bir Stark varken farklıydı. Ama yaşlı kurt öldü ve genç kurt taht oyunları oynamak için güneye gitti, bize sadece hayaletler kaldı.”

“Kurtlar tekrar gelecek,” dedi Jojen ciddi bir tavırla.

“Peki bunu nereden biliyorsun evlat?”

“Rüyamda gördüm.”

“Bazı geceler, rüyamda dokuz yıl önce gömdüğüm annemi görüyorum,” dedi adam, “ama uyandığımda bize geri dönmüş olmuyor.”

“Rüya var, rüya var lordum.”

“Hodor,” dedi Hodor.

Geceyi birlikte geçirdiler; yağmur, hava iyice kararana kadar dinmemişti ve sadece Yaz mağaradan ayrılmak istiyormuş gibi görünüyordu. Ateş köze dönüştüğünde Bran hayvanın gitmesine izin verdi. Ulu kurt, insanların aksine ıslaklığı hissetmiyordu ve gece onu çağırıyordu. Ay ışığı ıslak ormanı gümüşi tonlara boyamıştı ve gri tepeleri beyaza çevirmişti. Solgun renkli keçiler dağ eteklerinde yürürken, karanlığın içinde öten baykuşlar çamların arasında sessizce uçuyordu. Bran gözlerini kapadı ve kendini bir kurt rüyasına teslim etti, gecenin seslerine ve kokularına.

Ertesi sabah uyandıklarında ateş sönmüştü ve Liddle gitmişti ama onlar için bir sosis ve yeşil beyaz bir beze özenlice sardığı bir düzine yulaflı kek bırakmıştı. Bazı keklerin içinde çam fıstığı, bazılarında böğürtlen vardı.

Bran ikisinden de yemişti ama hangisini daha çok sevdiğini hâlâ bilmiyordu. *Bir gün Kışyarı'nda yine bir Stark olacak,* dedi kendine, *sonra o Stark, Liddlelar'ı çağırtacak ve onlara her fıstığın ve her böğürtlenin karşılığını yüz katıyla ödeyecek.*

O gün izledikleri patika biraz daha kolaydı ve öğlen olduğunda güneş bulutların arasından çıkarak parladı. Hodor'un sırtındaki sepette oturan Bran neredeyse mutlu hissediyordu. Bir kere içi geçti; iri seyis yamağının adımlarının salınışıyla ve yürürken çıkardığı yumuşak mırıltılarla uyuyakalmıştı. Meera hafifçe koluna dokunarak onu uyandırdı. Kurbağa mızrağıyla gökyüzünü göstererek, "Bak," dedi, "bir kartal."

Bran başını kaldırdı ve onu gördü, rüzgârla yüzen kuşun gri kanatları açık ve hareketsizdi. Kartal daireler çizerek daha yükseğe tırmanırken, Bran, dünyanın çevresinde böyle hiç çaba harcamadan süzülmenin nasıl olacağını merak ederek gözleriyle onu takip etti. *Tırmanmaktan bile güzel.* Kartala ulaşmayı denedi, gökyüzüne yükselmek ve Yaz'la birleştiği gibi kartalla birleşmek için aptal ve sakat bedenini terk etmeye çalıştı. *Yeşilgörenler bunu yapabiliyor. Benim de yapabiliyor olmam gerek.* Kartal, öğlen vaktinin altın renkli pusunda kaybolana dek tekrar ve tekrar denedi Bran. "Gitti," dedi hayal kırıklığıyla.

"Başka kartallar da göreceğiz," dedi Meera. "Burada yaşıyorlar."

"Öyledir herhalde."

"Hodor," dedi Hodor.

"Hodor," diye onayladı Bran.

Jojen bir kozalağı tekmeledi. "Adını söylemen Hodor'un hoşuna gidiyor sanırım."

"Hodor onun gerçek adı değil," diye açıkladı Bran. "Söylediği bir söz sadece. Gerçek adı Walder, Yaşlı Dadı söylemişti. Yaşlı Dadı, Hodor'un büyükannesinin büyükannesiydi ya da öyle bir şey." Yaşlı Dadı'dan bahsetmek Bran'ı üzmüştü. "Demiradamlar onu öldürmüş müdür sizce?" Kışyarı'nda kadının cesedini görmemişlerdi. Şimdi düşününce, hiç ölü kadın görmediklerini hatırladı Bran. "Yaşlı Dadı hiçbir zaman kimseyi incitmedi, Theon'ı bile. O sadece hikâyeler anlatırdı. Theon böyle birine zarar vermez. Verir mi?"

"Bazı insanlar, sadece yapabildikleri için diğerlerini incitir," dedi Jojen.

"Ve Kışyarı'ndaki insanları Theon öldürmedi," dedi Meera. "Ölülerin çoğu demiradamlardı." Kurbağa mızrağını öbür eline aldı. "Yaşlı Dadı'nın

hikâyelerini hatırla Bran, onları nasıl anlattığını, sesinin tınısını. Bunu yaptığın sürece onun bir parçası senin içinde yaşayacak."

"Hatırlayacağım," diye söz verdi Bran. Uzunca bir zaman hiç konuşmadan, iki taşlı doruğun arasında kalan bayırdaki eğri büğrü patikayı takip ederek tırmandılar. Cılız asker çamlar yamaçlara tutunmuştu. Bran, uzaktaki bir dağın eteğinden aşağı akan derenin buzlu pırıltısını görebiliyordu. Jojen'in nefes alıp verişini, Hodor'un ayaklarının altında ezilen çam iğnelerinin çıtırtısını dinlerken buldu kendini. Birdenbire, "Hiç hikâye biliyor musunuz?" diye sordu Reedler'e.

Meera güldü. "Ah, birkaç tane."

"Birkaç tane," diye onayladı Jojen.

"Hodor," diye mırıldandı Hodor.

"Yürürken bir tanesini anlatabilirsiniz," dedi Bran. "Hodor şövalyelerle ilgili hikâyelere bayılır. Ben de öyle."

"Boğaz'da şövalye yoktur," dedi Jojen.

"Suyun üstünde yoktur," diye düzeltti Meera. "Ama bataklıklar ölü şövalyelerle doludur."

"Bu doğru," dedi Jojen. "Andallar, demiradamlar ve diğer aptallar, Bozsu'yu fethetmek üzere yola çıkan bütün o gururlu savaşçılar. Biri bile Bozsu'yu bulmayı başaramadı. Boğaz'ın içine at sürdüler ama geri çıkamadılar. Er ya da geç yanılıp bataklıklara girdiler ve onca çeliğin ağırlığının altında battılar, zırhlarının içinde boğuldular."

Suyun altında boğulan şövalyelerin düşüncesi Bran'ı ürpertti ama bir itirazı yoktu; ürpermeyi *seviyordu.*

"Bir şövalye vardı," dedi Meera, "yalancı bahar yılında. Ona Gülen Ağacın Şövalyesi derlerdi. O şövalye bir adalı olabilir."

"Ya da değildir." Jojen'in yüzü yeşil gölgelerle lekelenmişti. "Prens Bran'ın bu hikâyeyi daha önce yüzlerce kez duyduğundan eminim."

"Hayır," dedi Bran. "Duymadım. Duymuşsam da önemli değil. Yaşlı Dadı bana daha önce anlattığı hikâyeleri anlatırdı bazen. Eski hikâyeler eski dostlara benzer, derdi eskiden. Onları zaman zaman ziyaret etmelisin."

"Bu doğru," dedi Meera. Sırtında kalkanı, zaman zaman yoluna çıkan dalları mızrağıyla kenara iterek yürüyordu. Bran tam da kızın hikâyeyi anlatmayacağını düşünmeye başlamışken Meera devam etti. "Bir zamanlar Boğaz'da yaşayan meraklı bir delikanlı vardı. Bütün adalılar gibi ufak tefekti ama aynı zamanda akıllı ve cesurdu. Avlanarak, balık tutarak,

ağaçlara tırmanarak büyümüştü ve insanlarımın bütün sihirlerini öğrenmişti."

Bran bu hikâyeyi daha önce duymadığından hemen hemen emindi. "O da Jojen gibi yeşil rüyalar görür müydü?"

"Hayır," dedi Meera, "ama çamur soluyabilir ve yaprakların üzerinde koşabilirdi. Toprağı suya, suyu toprağa çevirebilirdi. Ağaçlarla konuşabilir, kelimeleri bükebilir, kaleleri yok edip geri getirebilirdi."

"Keşke ben de yapabilseydim," dedi Bran üzüntüyle. "Ağaç şövalyesiyle ne zaman karşılaşacak?"

Meera yüzünü buruşturdu. "Adı belli bir prens sessiz olursa yakında."

"Sadece soruyordum."

"Delikanlı adalıların sihirlerini biliyordu," diye devam etti Meera, "ama daha fazlasını istiyordu. Bizim insanlarımız çok ender olarak evlerinden uzağa yolculuk eder, biliyorsun. Biz ufak tefek bir halkız ve usullerimiz bazılarına tuhaf görünür, bu yüzden iri insanlar bize her zaman nazik davranmaz. Ama bu delikanlı pek çok adalıdan daha korkusuzdu, erkekliğe adım attığında yüzen adalardan ayrılmaya ve Yüzler Adası'na gitmeye karar verdi."

"Kimse Yüzler Adası'na gitmez," diye itiraz etti Bran. "Orada yeşil adamlar yaşar."

"Delikanlı da yeşil adamları bulmaya niyetliydi zaten. Benimki gibi, üstüne bronz pullar dikilmiş bir mintan giydi, deri bir kalkan ve üç dişli bir mızrak aldı, küçük bir deri sandalın içinde Yeşil Çatal'ın aşağısına doğru kürek çekti."

Bran gözlerini kapayıp deri sandalının içindeki ufak tefek adamı görmeye çalıştı. Bran'ın kafasında bütün adalılar Jojen'e benziyordu, daha yaşlı ve daha güçlülerdi sadece ve Meera gibi giyiniyorlardı.

"Freyler ona saldırmasın diye İkizler'i gece yarısı geçti ve Üç Dişli Mızrak'a vardığında nehirden çıktı, sandalını kafasının üstüne alıp yürümeye başladı. Günlerce yürümesi gerekti ama sonunda Tanrı Gözü'ne vardı ve sandalını suya atıp Yüzler Adası'na doğru kürek çekti."

"Yeşil adamlarla karşılaştı mı?"

"Evet," dedi Meera, "ama o başka bir hikâye ve anlatması bana düşmez. Prensim, şövalye öyküsü istedi."

"Yeşil adamlar da iyidir."

"Öylelerdir," diye onayladı Meera ama onlarla ilgili başka bir şey söylemedi. "Delikanlı bütün kış boyunca adada kaldı ama bahar geldiğinde

doğanın onu çağırdığını duydu ve gitme zamanının geldiğini anladı. Deri sandalı tam da bıraktığı yerdeydi, vedalarını etti ve kıyıdan ayrıldı. Kürek çekip durdu ve sonunda gölün kenarında yükselen bir kalenin uzak kulelerini gördü. Delikanlı kıyıya yaklaştıkça kuleler daha da yükseğe çıktı. Sonunda o kalenin dünyadaki en büyük kale olduğuna karar verdi."

"Harrenhal!" Bran hemen anlamıştı. "O kale Harrenhal'du!"

Meera gülümsedi. "O muydu? Delikanlı kale duvarlarının altında rengârenk çadırlar gördü, rüzgârla savrulan parlak sancaklar, ipek örtülü atların sırtına oturmuş zırhlı şövalyeler. Kızaran etlerin kokusunu aldı, kahkahaları ve çığırtkanların borazanlarını duydu. Büyük bir turnuva başlamak üzereydi ve diyarın dört bir yanından şövalyeler yarışmaya gelmişti. Kral bizzat oradaydı, oğlu ejderha prensle birlikte. Beyaz Kılıçlar yeni bir kardeşi aralarına kabul etmek üzere geldiler. Fırtına lordu hazırdaydı, gül lordu da öyle. Kayanın büyük aslanı, kralla tartıştığı için turnuvadan uzak durmuştu ama buna karşın aslanın pek çok sancak beyi ve şövalyesi turnuvaya iştirak etmişti. Adalı daha önce böyle bir şatafat görmemişti ve bir daha göremeyeceğini de biliyordu. Bir yanı bu görkemin parçası olmayı her şeyden fazla istiyordu."

Bran bu duyguyu iyi biliyordu. Küçükken hayalini kurduğu tek şey şövalye olmaktı. Ama bacaklarını kaybetmeden önceydi bu.

"Turnuva başladığında muazzam kalenin kızı aşk ve güzellik kraliçesi olarak hükmediyordu. Beş şövalye onun tacını korumak üzere yemin etti; kraliçenin Harrenhal'daki dört ağabeyi ve Kral Muhafızları'nın beyaz şövalyelerinden biri olan meşhur amcası."

"Güzel bir kız mıydı?"

"Öyleydi," dedi Meera bir taşın üstünden atlarken, "ama ondan daha güzel olanlar da vardı. Onlardan biri ejderha prensin karısıydı, yanında bir düzine nedime leydi getirmişti. Şövalyelerin hepsi, mızraklarına bağlayacakları bir uğur mendili için leydilere yalvardı."

"Şu *aşk* hikâyelerinden birine dönüşmeyecek bu değil mi?" diye sordu Bran şüpheyle. "Hodor onları pek sevmez."

"Hodor," dedi Hodor onaylayan bir sesle.

"Şövalyelerin canavarlarla dövüştüğü hikâyeleri sever."

"Bazen şövalyeler canavarların ta kendisidir Bran. Küçük adalı, üç yaverin saldırısına uğradığında ılık bahar gününün tadını çıkarıyor ve arazide kimseye zarar vermeden yürüyordu. Yaverler on beş yaşından daha büyük değildi ama buna rağmen adalıdan daha irilerdi. Onlara göre orası

onların dünyasıydı ve adalının orada olmaya hakkı yoktu. Delikanlının mızrağını kapıp onu yere devirdiler, onun bir kurbağayiyen olduğunu söyleyerek küfürler ettiler."

"Walderlar mıydı?" Küçük Walder'ın yapabileceği bir şeye benziyordu bu.

"Hiçbiri adını söylemedi ama delikanlı daha sonra intikam alabilmek için hepsinin yüzünü iyice ezberledi. Adalı ne zaman ayağa kalkmaya çalışsa yaverler onu itiyor ve yere düşüp kıvrıldığında tekmeliyorlardı. Ama sonra bir kükreme duydular. 'Tekmelediğiniz kişi benim babamın adamı,' diye kükredi dişi kurt."

"Dört ayaklı bir kurt mu yoksa iki mi?"

"İki," dedi Meera. "Dişi kurt bir turnuva kılıcıyla yaverlere girişti, hepsini perişan etti. Adalı morluk içinde kalmıştı ve kanıyordu, dişi kurt delikanlıyı kendi inine götürdü, onun yaralarını temizleyip sardı. Delikanlı orada dişi kurdun sürüsüyle tanıştı: Liderleri olan vahşi kurt, onun yanındaki sessiz kurt ve dördünün en küçüğü olan yavru kurt.

O akşam Harrenhal'da, turnuvanın açılışı şerefine bir ziyafet verilecekti, dişi kurt delikanlının da ziyafete katılması için ısrar etti. Adalı asil kanlıydı ve sıralarda oturmaya en az diğer adamlar kadar hakkı vardı. Şu dişi kurt, onu reddetmek kolay değildi, bu yüzden delikanlı, yavru kurdun onun için kralın ziyafetine uygun bir kıyafet bulmasına izin verdi ve büyük kaleye gitti.

Delikanlı, Harren'ın çatısının altında kurtlarla ve onların yeminli kılıçlarıyla birlikte yiyip içti; mezardan gelen adamlar, geyikler, ayılar ve balıkadamlar. Ejderha prens, dişi kurdu ağlatan hüzünlü bir şarkı söyledi. Yavru kardeş bu durumla dalga geçince, dişi kurt kardeşinin başından aşağı şarap döktü. Bir kara kardeş konuştu, şövalyelerden Gece Nöbetçileri'ne katılmalarını istedi. Fırtına lordu bir şarap kadehi savaşında, kafataslarının ve öpücüklerin şövalyesini yendi. Adalı, erguvan gözleri gülen bir kız gördü. Kız bir beyaz kılıçla, bir kızıl yılanla, griffonların lorduyla ve son olarak da sessiz kurtla dans etti... ama danstan hemen sonra, vahşi kurt oturduğu sıradan kalkamayacak kadar utangaç olan kardeşi adına kızla konuştu.

Adalı o cümbüşün ortasında, ona saldıran üç yaveri gördü. Yaverlerden biri bir dirgen şövalyesine, diğeri bir kirpiye ve sonuncusu da cübbesinde iki kule olan bir şövalyeye hizmet ediyordu, bütün adalıların çok iyi tanıdığı bir arma."

“Freyler,” dedi Bran. “Geçit’in Freyler’i.”

“O zaman da öyleydiler,” diye onayladı Meera. “Dişi kurt da yaverleri gördü ve onları ağabeylerine gösterdi. ‘Senin için bir at ve uygun bir zırh bulabilirim,’ diye önerdi yavru kurt. Ufak tefek adalı ona teşekkür etti ama bir yanıt vermedi. Kalbi parçalanmıştı. Adalılar birçok insandan daha küçüktür ama onlar kadar gururludur. Delikanlı şövalye değildi, onun halkından hiç kimsenin olmadığı gibi. Biz bir atın sırtından çok bir teknede otururuz ve ellerimiz kürekler için yaratılmıştır, mızraklar için değil. Delikanlı her ne kadar intikam almak istiyorsa da kendini aptal durumuna düşürüp insanlarını utandıracağından korktu. Sessiz kurt delikanlıya geceyi onun çadırında geçirmesini önerdi ama uyumadan önce göl kıyısında diz çöktü, suyun karşısına, Yüzler Adası’nın olduğu yere doğru baktı, kuzeyin ve Boğaz’ın eski tanrılarına dua etti...”

“Bu hikâyeyi babandan duymadın mı hiç?” diye sordu Jojen.

“Hikâyeleri Yaşlı Dadı anlatırdı. Meera devam et, burada kesemezsin.”

Hodor da aynı şekilde düşünüyor olmalıydı, “Hodor,” dedi, sonra da, “Hodor hodor hodor hodor.”

“Pekâlâ,” dedi Meera, “gerisini duymak istiyorsan...”

“Evet. *Anlat.*”

“Beş günlük bir mızrak müsabakası planlanmıştı,” dedi Meera. “Yedi köşeli muazzam bir meydan dövüşü de vardı, ok müsabakası, çekiç atma, bir at yarışı ve şarkıcı turnuvası...”

“Bunları boş ver.” Bran, Hodor’un sırtındaki sepetinde sabırsızca kıpırdanıyordu. “Mızrak müsabakasını anlat.”

“Prensim nasıl emrederse. Kalenin kızı aşk ve güzellik kraliçesiydi, onu savunacak dört ağabeyi ve bir amcası vardı ama bütün Harrenhal oğulları turnuvanın ilk gününde yenildi. Onları yenenler, teker teker bozguna uğrayıp silinene kadar kısa bir süre şampiyon olarak hüküm sürdüler. Aslında, ilk günün sonu, kirpi şövalyesinin şampiyonlar arasında kendine bir yer bulduğunu gördü. İkinci günün sabahında dirgen şövalyesi ve iki kulenin şövalyesi de zafer kazanmışlardı. Ama ikinci gün akşamüstüne doğru alanda gizemli bir şövalye belirdi.”

Bran bilmiş bir şekilde başını salladı. Turnuvaların çoğunda, yüzlerini saklayan miğferleri ve tuhaf bir arma taşıyan yahut tamamen boş olan kalkanlarıyla gizemli şövalyeler ortaya çıkardı. Bazıları kılık değiştirmiş ünlü şövalyeler olurdu. Bir keresinde Ejderha Şövalyesi, kız kardeşini kralın metresi yerine aşk ve güzellik kraliçesi ilan edebilmek için Gözyaşı

Şövalyesi olarak bir turnuva kazanmıştı. Cesur Barristan da iki kez gizemli şövalye zırhı kuşanmıştı ve ilkinde daha on yaşındaydı. "Bahse girerim ki küçük adalıydı."

"Kim olduğunu kimse öğrenemedi," dedi Meera, "ama gizemli şövalyenin endamı küçüktü ve döküntülerden devşirilmiş zırhı üstüne oturmamıştı. Kalkanındaki arma eski tanrıların yürek ağacıydı, kırmızı bir gülen suratı olan bir büvet ağacı."

"Belki de Yüzler Adası'ndan gelmişti," dedi Bran. "Yeşil miydi?" Yaşlı Dadı'nın hikâyelerindeki koruyucuların koyu yeşil derileri ve yaprak saçları olurdu. Bazen boynuzları da olurdu ama gizemli şövalyenin boynuzları olsaydı miğfer takamazdı diye düşünüyordu Bran. "Bahse girerim ki onu eski tanrılar göndermişti."

"Belki de. Gizemli şövalye kralın önünde mızrağını indirdi ve alanın sonuna, beş şövalyenin çadırının olduğu yere gitti. Meydan okuduğu üç şövalyeyi biliyorsun."

"Kirpi şövalye, dirgen şövalyesi ve ikiz kulelerin şövalyesi." Bran *bunu* bilecek kadar hikâye duymuştu. "Sana söyledim, o şövalye küçük adalıydı."

"Her kimse eski tanrılar kollarına kuvvet verdi. Önce kirpi şövalye devrildi, ardından dirgen şövalyesi ve son olarak da iki kulenin şövalyesi. Hiçbiri fazla sevilmiyordu, bu yüzden yeni şampiyon ilan edildiği anda, sıradan insanlar Gülen Ağacın Şövalyesi için çılgınca tezahürat yaptı. Şövalyenin devrik düşmanları at ve zırh için fidye önerince, Gülen Ağacın Şövalyesi gürleyen sesiyle miğferinin ardından konuştu, 'Yaverlerinize onurlu olmayı öğretin, bu yeterli bir fidye olur.' Yenik şövalyeler yaverlerini sert bir şekilde cezalandırdıktan sonra atları ve zırhları iade edildi. Ve böylece küçük adalının duaları cevaplanmış oldu... yeşil adamlar ya da eski tanrılar, belki de ormanın çocukları tarafından, kim bilebilir?"

Bran birkaç dakika düşündükten sonra bunun iyi bir hikâye olduğuna karar verdi. "Sonra ne oldu? Gülen Ağacın Şövalyesi turnuvayı kazanıp bir prensesle mi evlendi?"

"Hayır," dedi Meera. O gece büyük kalede, hem fırtına lordu hem de kafataslarının ve öpücüklerin şövalyesi, gizemli adamın maskesini çıkaracaklarına dair yemin ettiler ve bizzat kral, o miğferin arkasındaki yüzün onun düşmanı olduğunu duyurarak adamlarını gizemli şövalyeye meydan okumaya teşvik etti. Ama ertesi sabah, çığırtkanlar borazanlarını öttürüp kral yerini aldığında sahada sadece iki şövalye belirdi. Gülen Ağacın Şövalyesi ortadan kaybolmuştu. Kral çok öfkelendi, hatta adamı

aramak üzere ejderha prensi gönderdi ama bulabildikleri tek şey, gizemli şövalyenin bir ağaca asılıp terk edilmiş boyalı kalkanıydı. Sonunda turnuvayı kazanan ejderha prens oldu."

"Ah," Bran bir süre hikâyeyi düşündü. "Bu güzel bir hikâyeydi. Ama delikanlıya üç kötü şövalye saldırmalıydı, onların yaverleri değil. Sonra küçük adalı hepsini öldürebilirdi. Fidyeyle ilgili bölüm saçmaydı. Son olarak, turnuvayı bütün rakiplerini devirerek gizemli şövalye kazanmalı ve dişi kurdu aşk ve güzellik kraliçesi ilan etmeliydi."

"Dişi kurt kraliçe oldu," dedi Meera, "ama bu çok daha hüzünlü bir hikâye."

"Bu hikâyeyi daha önce hiç duymadığından emin misin Bran?" diye sordu Jojen. "Lord baban hiç anlatmadı mı?"

Bran kafasını iki yana salladı. Gün kararmaya başlamıştı artık, uzun gölgeler dağ eteklerinden aşağı sürünüyor, çam ağaçlarının arasına kara parmaklar uzatıyordu. *Eğer küçük adalı Yüzler Adası'na gidebildiyse ben de gidebilirim belki.* Bütün hikâyeler yeşil adamların tuhaf güçleri olduğu konusunda hemfikirdi. Belki onlar Bran'ın tekrar yürümesine yardım edebilirdi, hatta onu bir şövalyeye bile dönüştürebilirlerdi. *Sadece bir günlüğüne de olsa küçük adalıyı bir şövalyeye dönüştürdüler,* diye düşündü. *Bir gün bile yeterdi.*

Davos

Hücre, herhangi bir hücrenin hak ettiğinden daha sıcaktı.

Karanlıktı, evet. Dışarıdaki duvara asılmış meşaleden gelen titrek ve turuncu ışık, eski demir parmaklıkların arasından süzülüyordu ama hücrenin arka tarafı kasvete boğulmuştu. Ejderha Kayası gibi, denizin asla uzakta olmadığı bir adada bekleneceği üzere rutubet vardı. Fareler de vardı; bir zindanda beklenmeyecek kadar, belki biraz daha fazlası...

Ama Davos soğuktan şikâyet edemezdi. Ejderha Kayası'nın muazzam cisminin altındaki pürüzsüz taş geçitler her daim sıcak olurdu ve Davos derinlere inildikçe ısının daha da arttığını duymuştu. Kalenin epey altında olduğunu tahmin ediyordu; ellerini hücresinin duvarına bastırdığında sıcaklığı avuçlarında hissedebiliyordu. Belki de eski masallar doğruydu ve Ejderha Kayası cehennem taşlarından inşa edilmişti.

Davos, onu buraya ilk getirdiklerinde hastaydı. Mücadele kötüye gitmeye başladığından beri yakasını bırakmayan öksürük daha beter olmuştu ve ateşi vardı. Dudaklarında kanlı uçuklar çıkmıştı ve hücrenin sıcaklığı Davos'un titremesini kesmemişti. *Uzun zaman dayanamam,* diye düşündüğünü hatırlıyordu. *Yakında öleceğim, burada, karanlığın içinde.*

Çok geçmeden, daha pek çok şeyde olduğu gibi bu konuda da yanıldığını görmüştü Davos. Nazik elleri, kararlı sesi ve üzerine eğilen genç üstadı hayal meyal hatırlıyordu. Ona içmesi için sarımsak çorbası, ağrıları ve titremesi için haşhaş sütü vermişlerdi. Haşhaş sütü uyutmuştu. Uyurken pis kanı boşaltmak için onu sülüklemişlerdi. Ya da kollarındaki sülük izleri yüzünden böyle olduğunu tahmin ediyordu. Çok geçmeden öksürük kesildi, uçuklar kayboldu. Çorbasına beyaz balık, havuç ve soğan eklendi. Ve Davos bir gün, *Kara Hayat* ayaklarının altında parçalanıp onu nehre fırlattığından bu yana ilk kez kendini bu kadar güçlü hissettiğini fark etti.

Onunla ilgilenen iki gardiyan vardı. Biri geniş ve tıknazdı. Geniş omuzları ve büyük, güçlü elleri vardı. Demir çivili deri bir mintan giyiyordu ve Davos'a günde bir kez bir kâse yulaf lapası getiriyordu. Bazen lapayı balla tatlandırıyordu veya içine biraz süt katıyordu. Diğer gardiyan daha yaşlıydı, kambur ve solgundu, yıkanmamış yağlı saçları ve pürüzlü bir cildi vardı. Göğüs kısmında altın iplikle işlenmiş bir yıldız halkası olan, beyaz

kadife bir takım giyiyordu. Adam için çok kısa ve çok bol olan kıyafet aynı zamanda lekeli ve yırtıktı. Yaşlı gardiyan, Davos'a et ve püre ya da balık güveci dolu tabaklar getiriyordu, hatta bir kez, bir bofa balığı tartının yarısını getirmişti. Bofa öyle ağırdı ki Davos yemeği midesinde tutamamıştı ama her şeye rağmen zindandaki bir tutsak için ender rastlanır bir ikramdı.

Zindanlarda ne güneş ne de ay ışıldıyordu; kalın duvarların penceresi yoktu. Gündüzü geceden ayırmanın tek yolu gardiyanlardı. Adamların ikisi de onunla konuşmuyordu ama Davos onların dilsiz olmadığını biliyordu; bazen nöbet değişimlerinde birbirleriyle birkaç kısa kelime konuştuklarını duyuyordu. Davos'a isimlerini bile söylemiyorlardı. Davos da onlara kendi seçtiği isimleri vermişti. Kısa ve güçlü olana Lapa diyordu, kambur ve solgun olan Bofa'ydı, tart yüzünden. Davos günlerin akışını adamların getirdiği yemeklerden ve hücresinin dışındaki meşalenin değiştirilmesinden takip ediyordu.

İnsan karanlıkta yalnızlaşıyordu ve bir insan sesinin açlığını duyuyordu. Gardiyanlar yemek getirmek ya da tuvalet kovasını değiştirmek için hücresine geldiğinde Davos onlarla konuşuyordu. Adamların özgürlük ya da merhamet yalvarışlarına sağır olacağını biliyordu; yalvarmak yerine, birinin bir gün cevap vereceği umuduyla sorular soruyordu. "Savaştan ne haberler var?" diye soruyordu. "Kral iyi mi?" Oğlu Devan'ı, Prenses Shireen'i ve Salladhor Saan'ı soruyordu. "Hava nasıl?" diye soruyordu, "Sonbahar fırtınaları başladı mı? Gemiler hâlâ Dar Deniz'e açılıyor mu?"

Ne sorduğunun önemi yoktu; gardiyanlar asla cevap vermiyordu, bununla birlikte, Lapa bazen ona bakıyordu ve Davos bir an için adamın konuşmak üzere olduğunu sanıyordu. Bofa o kadarını bile yapmıyordu. *Ben onun gözünde bir insan değilim,* diye düşünüyordu Davos, *yiyen, sıçan ve konuşan bir taşım sadece.* Bir zaman sonra Lapa'yı daha çok sevdiğine karar vermişti. Lapa en azından onun canlı olduğunu biliyormuş gibi görünüyordu ve adamın tuhaf bir nezaketi de vardı. Onun fareleri beslediğinden şüpheleniyordu Davos, o yüzden bu kadar çok fare vardı. Bir keresinde, adamın farelerle çocuklarmış gibi konuştuğunu duymuştu ama belki de sadece bir rüyaydı bu.

Ölmeme izin vermek niyetinde değiller, diye fark etti. *Beni bir amaç uğruna canlı tutuyorlar.* O amacın ne olduğunu düşünmek istemiyordu. Lord Sunglass bir süre Ejderha Kayası'nın altındaki hücrelere hapsedilmişti, Sör Hubard Rambton ve oğulları gibi; her birinin hayatı cenaze ateşinde son bulmuştu. *Kendimi denize teslim etmeliydim,* diye

düşündü Davos parmaklıkların ardındaki meşaleye bakarken. *Ya da kayamın üstünde can çekişerek ölmek için geminin geçip gitmesine izin vermeliydim. Yengeçleri beslemeyi alevleri beslemeye tercih ederim.*

Sonra bir gece, akşam yemeğini bitirirken, üzerine tuhaf bir kırmızılık düştüğünü hissetti. Başını kaldırıp parmaklıkların arasından baktı, işte oradaydı, boğazında kocaman yakutu ve bedenini yıkayan meşale kadar parlak kırmızı gözleriyle lal gibi parlıyordu. “Melisandre,” dedi Davos aslında hissetmediği bir sükûnetle.

“Soğan Şövalyesi,” diye karşılık verdi kadın aynı sakinlikle, sanki avludaki merdivenlerde karşılaşmışlardı ve nezaketle birbirlerini selamlıyorlardı. “İyi misiniz?”

“Öncekinden daha iyiyim.”

“Bir eksiğiniz var mı?”

“Kralım. Oğlum. Onların eksikliğini hissediyorum.” Davos kâsesini kenara bırakıp ayağa kalktı. “Beni yakmaya mı geldiniz?”

Kadının tuhaf, kırmızı gözleri parmaklıkların arasından Davos’u inceledi. “Burası kötü bir yer öyle değil mi? Karanlık ve pis kokulu bir yer. Burada latif güneş ya da parlak ay ışıldamıyor.” Melisandre elini duvardaki meşaleye doğru kaldırdı. “Karanlıkla aranızda duran tek şey bu, Soğan Şövalyesi. Bu küçük ateş, R’hllor’un hediyesi. Onu söndüreyim mi?”

“Hayır.” Davos parmaklıklara doğru gitti. “Lütfen.” Kör karanlığın içinde, farelerden başka yoldaşı olmadan yalnız bırakılmaya dayanabileceğini sanmıyordu.

Kırmızı kadının dudakları yukarı kıvrılıp bir gülümseme şeklini aldı. “Görünüşe göre ateşi sevmeye başlamışsınız.”

“Meşaleye ihtiyacım var,” dedi Davos. *Elleri açılıp kapandı. Ona yalvarmayacağım. Yapmayacağım.*

“Ben bu meşale gibiyim Sör Davas. İkimiz de R’hllor’un araçlarıyız. Bir amaç için yaratıldık... karanlığı uzakta tutmak için. Buna inanıyor musunuz?”

“Hayır,” dedi Davos. Belki de yalana sığınmalı ve kadının duymak istediği şeyi söylemeliydi ama Davos doğruları konuşmaya alışıktı. “Siz karanlığın anasısınız. Bunu Fırtına Burnu’nun altında, siz gözlerimin önünde doğum yaparken gördüm.”

“Cesur Sör Soğan geçip giden bir gölgeden o kadar çok mu korktu? O halde cesaretlenin. Gölgeler yalnızca ışık tarafından doğurulduklarında yaşarlar, kralın ateşleri o kadar alçak yanıyor ki yeni bir oğlan için daha

fazla ateş çekmeye cesaret edemem. Kralı pekâlâ öldürebilir bu.” Melisandre yaklaştı. “Ama başka bir adamla... alevleri hâlâ sıcak ve yüksek yanan bir adamla... eğer gerçekten kralınızın davasına hizmet etmek istiyorsanız bir gece odama gelin. Size daha önce hiç tecrübe etmediğiniz bir zevk verebilirim ve hayat ateşinizle yeni bir...”

“...dehşet doğurabilirsiniz.” Davos kadından uzaklaştı. “Sizinle hiçbir işim olsun istemiyorum leydim. Tanrınızla da. Yedi beni korusun.”

Melisandre iç geçirdi. “Guncer Sunglass’ı korumadılar. Her gün üç kez dua etti ve kalkanına yedi köşeli yedi yıldız kazıdı ama R’hllor ona uzandığında duaları çığlıklara dönüştü ve lord yandı. Neden o sahte tanrılara tutunuyorsunuz?”

“Bütün hayatım boyunca onlara ibadet ettim.”

“Bütün hayatınız mı Davos Seaworth? *Hayatınızın dünde kaldığını* da söyleyin.” Melisandre üzgün bir halde başını iki yana salladı. “Krallara doğruları söylemekten asla korkmadınız, neden kendinize yalan söylüyorsunuz? Gözlerinizi açın sör.”

“Görmemi istediğiniz şey ne?”

“Dünyanın düzeni. Gerçek her yanda, görmesi kolay. Gece karanlık ve dehşet dolu; gündüz parlak, güzel ve umut dolu. Biri siyah, biri beyaz. Buz var ve ateş var. Nefret ve aşk. Acı ve tatlı. Erkek ve kadın. Istırap ve zevk. Kış ve yaz. Kötü ve iyi.” Melisandre, Davos’a doğru bir adım attı. “*Ölüm ve yaşam.* Her yerde zıtlıklar. Her yerde savaş.”

“Savaş?” diye sordu Davos.

“Savaş,” diye doğruladı kadın. “*İki savaş var* Soğan Şövalyesi. Yedi değil, bir değil, yüz ya da bin değil. *İki!* Dünyanın yarısını, bir başka kibirli kralı bir başka boş tahta oturtmak için aştığımı mı düşünüyorsunuz? Savaş zamanın başladığı andan beri sürüyor ve savaş bitmeden önce bütün insanlar duracakları tarafı seçmek zorunda. Bir taraf lşık Tanrısı R’hllor; Ateşin Kalbi, Gölgelerin ve Alevlerin İlahı. Onun karşısında, adının anılmaması gereken Kebir Öteki var; Karanlık Tanrısı, Buzun Ruhu, Gecenin ve Dehşetin İlahı. Baratheon ile Lannister ya da Greyjoy ile Stark arasındaki bir seçim değil bizimki. Biz ya ölümü seçeceğiz ya da hayatı. Karanlığı ya da ışığı.” Kadın, incecik beyaz elleriyle hücrenin parmaklıklarını kavradı. Boğazındaki büyük yakutun kendi ışıltısıyla atan bir nabzı vardı sanki. “Şimdi söyleyin bana Sör Davos, doğru söyleyin... kalbiniz R’hllor’un parlak ışığıyla yanıyor mu? Yoksa soğuk, karanlık ve solucanlarla mı dolu?” Parmaklıkların arasından uzanıp üç parmağını

Davos'un göğsüne dayadı; etin, yünün ve derinin altından onun gerçekliğini hissetmek istiyor gibiydi.

"Benim kalbim," dedi Davos ağır ağır, "şüphelerle dolu."

Melisandre iç geçirdi. "Ahhhhh Davos. İyi şövalyemiz dürüst en azından, en karanlık günlerinde bile. Bana yalan söylemediğiniz iyi oldu. Söyleseydiniz anlardım. Öteki'nin hizmetkârları kara kalplerini gösterişli ışıkların içinde saklar genelde. Bu yüzden R'hllor, rahibelerine yalanın ardını görme gücü verir." Hafif adımlarla hücreden uzaklaştı. "Beni neden öldürmek istiyorsunuz?"

"Söyleyeceğim," dedi Davos. "Bana ihanet edenin kim olduğunu söylerseniz." Salladhor Saan'dan başkası olamazdı ama Davos o anda bile öyle olmaması için dua ediyordu.

Kırmızı kadın güldü. "Size kimse ihanet etmedi soğan şövalyesi. Niyetinizi alevlerimin içinde gördüm."

Alevler. "Eğer o alevlerin içinde geleceği görebiliyorsanız, biz Karasu'da nasıl yandık? Oğullarımı ateşe verdiniz... oğullarım, gemim, adamlarım, hepsi yandı..."

Melisandre başını iki yana salladı. "Bana haksızlık ediyorsunuz soğan şövalyesi. O ateşler benim değildi. Yanınızda olsaydım mücadelenizin farklı bir sonu olurdu. Ama Majesteleri'nin etrafı inançsızlarla sarılmıştı ve kralımızın gururu inancından daha güçlü çıktı. Cezası ıstırap verici oldu ama hatasından bir ders çıkardı."

O halde, benim oğullarım krala verilen bir dersten mi ibaretti? Davos ağzının gerildiğini hissetti.

"Yedi Krallık'ınızda gece oldu artık," diye devam etti kırmızı kadın. "Ama çok yakında güneş tekrar doğacak. Savaş devam ediyor Davos Seaworth ve bazıları kısa zaman sonra öğrenecek ki, küllerin arasında kalmış bir köz bile muazzam bir ateş tutuşturabilir. Yaşlı üstat, Stannis'e baktı ve yalnızca bir adam gördü. Siz bir kral görüyorsunuz. İkiniz de yanılıyorsunuz. O, Tanrı'nın seçilmişi, ateşin savaşçısı. Onun karanlığa karşı bir mücadele yönettiğini gördüm, bunu alevlerimin içinde gördüm. Alevler yalan söylemez, aksi halde siz burada olmazdınız. Bu kehanette de yazılı. Kırmızı yıldız kanadığında ve karanlık çöktüğünde, Azor Ahai küllerin ve tuzun içinden yeniden doğacak ve taştaki ejderhaları uyandıracak. Kanayan yıldız geldi ve gitti, Ejderha Kayası dumanın ve tuzun yeri. Stannis Baratheon yeniden vücut bulmuş Azor Ahai'dir!" Kadının ikiz ateşler gibi yanan gözleri Davos'un ruhunun derinliklerine

bakıyor gibiydi. “Bana inanmıyorsunuz. R’hllor’un gerçekliğinden şu anda bile şüphe ediyorsunuz... buna rağmen ona hizmet ettiniz ve tekrar edeceksiniz. Söylediklerimi düşünmeniz için sizi burada bırakacağım. Ve R’hllor bütün iyiliklerin kaynağı olduğu için meşaleyi de almayacağım.”

Gülümsedi ve kıpkırmızı eteklerini döndürerek gitti. Arkasında yalnızca kokusu kaldı. Kokusu ve meşale. Davos yere çöktü, kollarını dizlerine doladı. Titrek meşale ışığı üzerine vuruyordu. Melisandre’nin ayak sesleri kaybolduğunda, hücrede yalnızca farelerin tıkırtısı kaldı. *Buz ve ateş,* diye düşündü Davos. *Siyah ve beyaz. Karanlık ve aydınlık.* Kadının tanrısının gücünü inkâr edemezdi. Melisandre’nin rahminden çıkan gölgeyi görmüştü, üstelik, bilmesinin mümkün olmadığı şeyleri biliyordu rahibe. *Niyetimi alevlerin içinde gördü.* Salla’nın onu satmadığını bilmek güzeldi ama kırmızı kadının, ateşlerin içinde ona ait sırları gördüğü düşüncesi Davos’u anlatamayacağı kadar çok huzursuz ediyordu. *Peki onun tanrısına hizmet ettiğimi ve tekrar edeceğimi söylerken ne kastetti?* Davos bundan da hoşlanmamıştı.

Meşaleye bakmak için gözlerini kaldırdı. Sürekli hareket eden ve titreyen alevleri gözlerini hiç kırpmadan uzun süre izledi. O öfkeli perdenin arkasında yaşayan şeyin bir anlık görüntüsünü yakalayabilmek için alevlerin ardını görmeye çalıştı... ama ateşten başka bir şey yoktu ve bir süre sonra gözleri sulanmaya başladı.

Kör ve yorgun Davos samanların üstüne kıvrılıp kendini uykuya teslim etti.

Üç gün sonra –Yulaf üç kez gelmişti, Bofa da iki kez– Davos hücresinin dışında sesler duydu. Hemen doğruldu, sırtını duvara dayadı, boğuşma seslerini dinledi. Bu yeniydi, değişmeyen dünyasında bir değişiklik. Gürültü sol taraftan geliyordu, merdivenlerin gün ışığına çıktığı yerden. Bir adamın yalvarıp bağırdığını duydu.

Göğüslerinde alevli kalpler olan iki muhafızın arasında sürüklenerek Davos’un görüşüne girerken, *“...çılgınlık!”* diyordu tutsak. Lapa, elindeki anahtarlığı şıngırdatarak adamların önünde yürüyordu ve arkalarından Sör Axell Florent geliyordu. “Axell,” dedi tutsak umutsuzca, “bana olan sevginin hatırına, *beni bırak!* Bunu yapamazsın, ben hain değilim.” İnce uzun, yaşlı bir adamdı. Gümüşi gri saçları, keçi sakalı ve korkuyla çarpılmış uzun, zarif bir yüzü vardı. “Selyse nerede? Kraliçe nerede? Onu görmeyi talep ediyorum. Hepinizi Ötekiler alsın! *Beni bırakın!*”

Muhafızlar adamın feryatlarını umursamıyordu. “Buraya mı?” diye sordu Lapa hücrenin önünde. Davos ayağa kalktı. Bir an için, adamlar kapıyı açtığında onların üstüne atılmayı düşündü ama bu çılgınlık olurdu. Sayıları çoktu, muhafızların kılıçları vardı ve Lapa bir boğa kadar güçlüydü.

Sör Axell gardiyanı başıyla onayladı. “Bırak da hainler birbirlerine dostluk etsinler.”

Lapa, hücre kapısının kilidini açarken, *“Ben hain değilim!”* diye bağırdı tutsak. Gri bir yün takım ve siyah tozluklardan oluşan basit bir kıyafet giymişti ama konuşması onun bir soylu olduğuna işaret ediyordu. *Asil kanı burada işine yaramayacak,* diye düşündü Davos.

Lapa, hücrenin kapısını genişçe açtı, Sör Axell başıyla işaret verdi ve muhafızlar tutsağı apar topar içeri fırlattı. Adam tökezledi, Davos tutmasa düşebilirdi. Tutsak, Davos’tan hemen kurtuldu ve tekrar kapıya doğru sendeledi ama kapı solgun ve bakımlı yüzüne kapandı. *“Hayır,”* diye bağırdı adam. *“Hayıııır.”* Bacaklarındaki bütün kuvvet aniden tükendi, adam demir parmaklıklara tutunup yere kaydı. Sör Axell, Lapa ve muhafızlar zindandan ayrılmak için dönmüşlerdi bile. “Bunu yapamazsınız,” diye bağırdı tutsak arkalarından. *“Ben Kral Eli’yim!”*

Davos ancak o zaman adamı tanıdı. “Siz Alester Florent’siniz.”

Adam başını çevirdi. “Kim?..”

“Sör Davos Seaworth.”

Lord Alester gözlerini kırpıştırdı. “Seaworth... soğan şövalyesi. Melisandre’yi öldürmeye çalıştınız.”

Davos bunu inkâr etmedi. “Fırtına Burnu’nda kırmızı altından bir zırh giymiştiniz, göğüs kalkanınızda laciverttaşından çiçekler vardı.” Yere uzanıp adamın ayağa kalkmasına yardım etti.

Lord Alester kıyafetindeki pis samanları silkeledi. “Ben... görünüşüm için özür dilemeliyim sör. Lannisterlar kampımızı istila ettiğinde sandıklarım kayboldu. Sadece sırtımdaki örgü zırh ve parmağımdaki yüzüklerle kaçtım.”

Yüzükleri hâlâ takıyor, diye düşündü parmaklarından yoksun olan Davos.

“Bir aşçı yamağı ya da bir seyis, şu anda Kral Toprakları’nda benim yırtmaçlı kadife takımımla ve mücevherli pelerinlerimle kasılarak yürüyor şüphesiz,” diye devam etti Lord Alester umursamazca. “Ama herkesin

bildiği gibi savaşın kendi dehşetleri vardır. Sizin de kayıplarınız oldu şüphesiz."

"Gemim," dedi Davos. "Bütün adamlarım. Dört oğlum."

"Tanrılar... Işık Tanrısı onları karanlıktan çıkarsın ve daha güzel bir dünyaya götürsün," dedi diğer adam.

Baba onları adilce yargılasın ve Anne onlara merhamet bağışlasın, diye düşündü Davos ama duasını kendine sakladı. Yedi'nin Ejderha Kayası'nda yeri yoktu artık.

"Benim oğlum Parlaksu'da güvende," diye devam etti lord, "ama yeğenimi *Hiddet*'te kaybettim. Kardeşim Ryam'ın oğlu Sör Imry."

Onları, nehrin ağzındaki küçük taş kuleleri göz ardı edip bütün kürekleri çektirerek körlemesine Karasu Nehri'ne sokan Sör Imry Florent'ti. Davos'un onu unutması mümkün değildi. "Oğlum Maric yeğeninizin kürekçi başıydı." Davos, *Hiddet*'in son görüntüsünü hatırladı, gemi çılgınateş tarafından yutulmuştu. "Hayatta kalan oldu mu?"

"*Hiddet* yandı ve bütün mürettebatıyla birlikte battı. Oğlunuz ve yeğenim, sayısız iyi adamla birlikte kayboldular. Savaş o gün kaybedildi sör."

Bu adam yenilmiş, diye düşündü Davos. Melisandre'nin, küllerin arasındaki közlerden muazzam ateşler tutuşabileceğine dair söylediklerini hatırladı. *Hücreyi boylamasına şaşmamak gerek.* "Majesteleri asla teslim olmayacak lordum."

"Aptallık, bu aptallık." Lord Alester tekrar yere oturdu, ayakta kalmak için çabalamak ona fazla gelmişti sanki. "Stannis Baratheon asla Demir Taht'ta oturmayacak. Gerçeği söylemek hainlik midir? Acı bir gerçek ama bu yüzden daha az gerçek değil. Kralın donanması, Lysli haricinde yok oldu ve Salladhor Saan bir Lannister yelkeni gördüğü anda kaçacak. Stannis'i destekleyen lordların çoğu Joffrey'nin tarafına geçti ya da öldü..."

"Dar Deniz'in lordları bile mi? Ejderha Kayası'na bağlılık yemini veren lordlar?"

Lord Alester güçsüz bir şekilde elini salladı. "Lord Celtigar yakalandı ve diz çöktü. Manfor Velaryon gemisiyle birlikte öldü. Kırmızı kadın Sunglass'ı yaktı, Lord Bar Emmon on beş yaşında şişman ve güçsüz bir çocuk. Dar Deniz lordlarınız bundan ibaret. Yüksek Bahçe'nin, Güneş Mızrağı'nın, Casterly Kayası'nın ve şimdi de fırtına lordlarının büyük çoğunluğunun kudretine karşılık, Stannis'in elinde sadece Florent Hanedanı'nın kuvveti var. Geriye kalan en iyi umut bazı şeyleri barış

yoluyla kurtarmayı denemek. Ben sadece bunu yapmaya çalışıyordum. Tanrılar merhamet edin, buna nasıl *hainlik* diyebilirler?"

Davos kaşlarını çatarak ayağa kalktı. "Lordum, ne yaptınız?"

"Hainlik değil. Asla hainlik değil. Ben Majesteleri'ni herkesten fazla severim. Benim öz yeğenim onun kraliçesi. Daha akıllı adamlar kaçarken ben krala sadık kaldım. Ben onun *Eli*'iyim, Kral Eli'yim, nasıl bir hain olabilirim? Ben sadece hayatlarımızı ve... onurumuzu, evet onurumuzu kurtarmak istemiştim." Lord Alester dudaklarını yaladı. "Bir mektup yazdım. Salladhor Saan o mektubu Kral Toprakları'ndaki Lord Tywin'e ulaştırabilecek bir adamı olduğuna dair yemin etti. Lord... o mantıklı bir adamdır ve benim şartlarım... şartlar adildi... adilden öteydi."

"Bunlar ne gibi şartlardı lordum?"

"Burası çok pis," dedi Lord Alester aniden. "Ve bu koku... bu koku ne?"

Eliyle göstererek, "Kova," dedi Davos. "Burada tuvaletimiz yok. Şartlar neydi?"

Lord dehşet içinde kovaya baktı. "Lord Stannis, tekrar kral barışına kabul edilmesi, Ejderha Kayası ve Fırtına Burnu Lordu olarak onay görmesinin karşılığında Demir Taht üstündeki iddiasından vazgeçecek ve Joffrey'nin gayrimeşruluğu hakkında söylediği şeylerin tümünü geri alacak. Ben de aynı şeyi yapacağıma dair yemin ettim, Parlaksu Kalesi'nin ve bütün arazilerimizin iade edilmesi şartıyla. Düşündüm ki... Lord Tywin teklifimdeki aklıselimi görür. Hâlâ uğraşması gereken Starklar ve demiradamlar var. Shireen'i, Joffrey'nin kardeşi Tommen'la evlendirip anlaşmayı kutlamayı önerdim." Başını iki yana salladı. "Şartlar... alabileceğimizin en iyisi buydu. Bunu siz bile görebilirsiniz şüphesiz?"

"Evet," dedi Davos, "ben bile." Ama böyle bir evlilik, Stannis bir erkek evlat sahibi olmadığı takdirde, Ejderha Kayası'nın bir gün Tommen'a geçebileceği anlamına gelirdi ve Lord Tywin'in bundan çok memnun olacağı şüphesizdi. O esnada Lannisterlar, Stannis'in yeni bir isyan başlatmayacağından emin olmak için Shireen'i rehin olarak tutardı. "Peki şartları Majesteleri'ne sunduğunuzda o ne dedi?"

"O her zaman kırmızı kadınla birlikte ve... korkarım ki aklı başında değil. Şu taş ejderhayla ilgili konuşmalar... çılgınlık, size söylüyorum, düpedüz çılgınlık. Parlakalev Aerion'dan hiçbir şey öğrenmedik mi? Dokuz büyücüden, simyacılardan? Yaz Kalesi'nden hiçbir şey öğrenmedik mi? Ejderha hayallerinden asla hayır gelmemiştir, Axell'e bu kadarını söyledim.

Benim yöntemim daha iyiydi. Daha güvenliydi. Ve Stannis bana mührünü verdi, bana yönetme izni verdi. El, kralın sesiyle konuşur."

"Bu konuda değil." Davos saray mensubu değildi; kelimelerini yumuşatmayı denemedi bile. "Stannis, talebinin haklı olduğunu bildiği sürece teslim olmaz. Joffrey hakkında söylediklerinin gerçek olduğuna inanırken sözlerini geri de almaz. Evliliğe gelince, Tommen, Joffrey'yle aynı ensestten doğdu ve Majesteleri, Shireen'i ölü görmeyi öyle biriyle evli görmeye tercih eder."

Florent'in alnındaki damar atıyordu. *"Başka seçeneği yok."*

"Yanılıyorsunuz lordum, bir kral olarak ölmeyi seçebilir."

"Ve biz de onunla birlikte mi ölelim? İstediğiniz şey bu mu Soğan Şövalyesi?"

"Hayır. Ama ben kralın adamıyım ve onun rızası olmadan kimseyle barış yapmayacağım."

Lord Alester uzunca bir süre, çaresizce Davos'a baktı ve sonra ağlamaya başladı.

Jon

Geçen gece aysız ve karanlıktı ama şimdi bir kereliğine de olsa gökyüzü açıktı. “Hayalet’i aramak için tepeye çıkıyorum,” dedi Jon mağaranın ağzındaki Thennler’e, adamlar homurdandılar ve Jon’un geçmesine izin verdiler.

Çamların, köknarların ve dişbudakların arasından geçerek ağır ağır yukarı tırmanırken, *ne çok yıldız var,* diye düşündü Jon. Kışyarı’nda küçük bir çocukken, Üstat Luwin ona bütün yıldızları öğretmişti; cennetin on iki hanedanının ismini ve her birinin hükümdarını biliyordu. İnanç için kutsal olan yedi göçebeyi bulabilirdi. Buz Ejderha, Gölgekedisi, Aykız ve Sabah Kılıcı eski arkadaşlarıydı. Jon bunları Ygritte’le paylaşmıştı ama bazılarını değil. *Aynı yıldızlara bakıyoruz ve çok farklı şeyler görüyoruz.* Ygritte’e göre Kralın Tacı, Beşik’ti. Aygır, Boynuzlu Lord’du. Rahiplerin, Demirci için kutsal olduğunu söyledikleri kızıl göçebeye burada Hırsız deniyordu. Ve Hırsız’ın Aykız’da olması, bir adamın bir kadını çalması için uygun zaman olduğu anlamına geliyordu. “Beni çaldığın gece gibi,” diye ısrar etmişti Ygritte. “O gece Hırsız çok parlaktı.”

“Amacım seni çalmak değildi,” demişti Jon. “Bıçağımı boğazına dayayana kadar senin bir kız olduğunu bile bilmiyordum.”

“Hiç istemeden öldürdüğün bir adam da isteyerek öldürdüğün adam kadar ölüdür,” demişti Ygritte inatla. Jon onun kadar inatçı biriyle hiç karşılaşmamıştı, belki kardeşi Arya dışında. *O hâlâ benim kardeşim mi?* diye merak etti. *Peki kardeşim miydi?* Jon asla gerçek bir Stark olmamıştı, Lord Eddard’ın annesiz piçiydi sadece, Kışyarı’nda Theon Greyjoy’dan fazla yeri yoktu ve bu kadarını bile kaybetmişti. Gece Nöbetçileri’ne katılan bir adam yeminin sözlerini söylediğinde eski ailesini bir kenara bırakır, yeni ailesine katılırdı ama Jon Kar yeni kardeşlerini de kaybetmişti.

Hayalet’i tam da düşündüğü gibi tepenin zirvesinde buldu. Beyaz kurt asla ulumuyordu ama bir şeyler onu yükseklere çekiyordu. Orada arka ayaklarının üzerine çöküyordu, kırmızı gözleri yıldızları içerken, sıcak nefesi beyaz bir sis halinde havaya yükseliyordu.

Ulu kurdun yanına çöküp ensesindeki beyaz tüyleri kaşırken, “Onlara da isimler verdin mi?” diye sordu Jon. “Tavşan? Maral? Dişi Kurt?”

Hayalet, Jon'un yüzünü yaladı; hayvanın pütürlü ıslak dili, kartal pençesinin Jon'un yanağında bıraktığı yara kabuklarına sürtünüyordu. *Kartal ikimizi de işaretledi*, diye düşündü Jon. "Hayalet," dedi sessizce, "yarın sabah gidiyoruz. Burada merdivenler yok, vinçli kafes yok, seni diğer tarafa geçirmemin bir yolu yok. Ayrılmak zorundayız. Anlıyor musun?"

Ulu kurdun kırmızı gözleri karanlıkta siyah görünüyordu. Burnunu Jon'un boynuna sürttü; her zamanki gibi sessizdi, nefesi sıcak bir sis gibiydi. Yabanıllar, Jon Kar'a varg diyordu ama öyleyse bile pek zavallı bir vargdı Jon. Orell'in ölmeden önce kartalıyla yaptığı gibi, bir kurdun derisine nasıl bürüneceğini bilmiyordu. Bir keresinde rüyasında Hayalet olduğunu görmüştü, Sütnehri Vadisi'nden aşağı, Mance Rayder'ın insanlarını topladığı yere bakmıştı ve o rüya gerçek olmuştu. Ama artık rüya görmüyordu, elinde sadece kelimeler vardı.

Ulu kurdun kafasını iki elinin arasına aldı ve hayvanın gözlerinin içine bakıp, "Benimle gelemezsin," dedi. "Kara Kale'ye gitmek zorundasın. Anlıyor musun? *Kara Kale.* Orayı bulabilir misin? Sadece buzu takip et, doğuya ve doğuya, güneşe doğru, kaleyi bulacaksın. Kara Kale'de seni tanıyacaklar ve belki gidişin onları ısıtacak." Jon, bir uyarı mesajı yazıp Hayalet'le birlikte göndermeyi düşünmüştü ama mürekkebi, parşömeni hatta tüy kalemi bile yoktu, üstelik yakalanma riski çok büyüktü. "Seninle Kara Kale'de buluşacağım ama oraya tek başına gitmelisin. Bir süre için yalnız avlanmak zorundayız. *Yalnız.*"

Ulu kurt kıvrılarak Jon'un ellerinden kurtuldu, kulakları dikildi. Ve aniden, zıplayarak uzaklaşıyordu. Bir çalılığın içinden geçti, devrik bir ağacın üstünden atladı ve tepeden aşağı koşmaya başladı, ağaçların arasında beyaz bir çizgi gibiydi. *Kara Kale'ye mi?* diye merak etti Jon. *Yoksa bir tavşanın peşine mi?* Bilmek isterdi. Bir yeminli kardeş ve bir muhbir olmakta, bir varg olmaktaki kadar başarısızlık göstereceğinden korkuyordu.

Çamların kokusuyla zenginleşmiş rüzgâr, ağaçların arasında iç çekti ve Jon'un solmuş siyahlarını çekiştirdi. Güneyde, yıldızları engelleyen muazzam bir gölgeye benzeyen yüksek ve karanlık Sur'u görebiliyordu Jon. Sert ve tepelik arazi, Gölge Kule'yle Kara Kale arasında bir yerde olmaları gerektiğini düşündürtüyordu ve ihtimalle ilkine daha yakınlardı. Çakmaktaşı bayırlar ve çamlarla kaplı tepeler birbirlerini iki yana iterken, dar vadilerin zeminlerine uzun parmaklar gibi yayılmış derin göllerin arasında günlerdir güneye doğru yol alıyorlardı. Bu çeşit bir arazi hızlı at

sürmek için uygun değildi ama Sur’a görünmeden yaklaşmak isteyenler için rahat bir gizlilik sağlıyordu.

Yabanıl süvarileri için, diye düşündü Jon. *Bizim gibiler için. Benim gibiler için.*

Sur’un arkasında Yedi Krallık uzanıyordu. Ve Jon’un korumak üzere yemin ettiği her şey. Sözleri söylemişti, hayatı ve onuru üzerine ant içmişti ve kanunlara göre Sur’un üstünde nöbet tutuyor olması gerekirdi. Dudaklarına bir boru götürmeli ve silahlanmaları için Gece Nöbetçileri’ni uyandırmalıydı şimdi. Ama borusu yoktu. Yabanıllardan bir boru çalmanın zor olmayacağını düşünüyordu ama bu neye yarardı? Boruyu üflese bile sesi duyacak kimse yoktu. Sur, yüz fersah uzunluğundaydı ve Nöbet üzücü bir şekilde küçülmüştü. Karakolların üçü dışında hepsi terk edilmişti; kırk millik bir mesafede Jon’dan başka hiçbir kardeş olmayabilirdi, eğer Jon hâlâ bir kardeşse...

Yumruk’ta Mance Rayder’ı öldürmeyi denemeliydim, hayatımı kaybetmek anlamına gelse bile. Qhorin Yarımel olsa böyle yapardı ama Jon tereddüt etmişti ve fırsat kaçmıştı. Jon ertesi gün Magnar Styr, Jarl ve yüzden fazla seçilmiş Thennliyle birlikte yola düşmüştü. Kendi kendine sadece zaman kolladığını ve doğru an geldiğinde gizlice kaçıp Kara Kale’ye gideceğini söylemişti. O an hiç gelmemişti. Geceleri genellikle boş yabanıl köylerinde konaklıyorlardı ve Styr atların başına bir düzine Thenn dikiyordu. Jarl şüpheyle Jon’u izliyordu ve Ygritte asla uzakta olmuyordu, gece ve gündüz.

Tekmiş gibi atan iki kalp. Mance’in alaycı sözleri Jon’un kafasında acı bir şekilde çınlıyordu. Jon’un kafası ender olarak bu kadar çok karışırdı. İlk seferinde, Ygritte uyku kürklerinin altına girdiğinde, *başka seçeneğim yok*, demişti Jon kendine. *Onu reddedersem beni bir dönek olarak bilir. Ben, Qhorin’in oynamamı söylediği rolü oynuyorum.*

Bedeni bu rolü yeterince istekli oynamıştı. Dudakları kızın dudaklarındaydı, elleri kızın maral derisi mintanının altındaydı, kız kıyafetlerinin üstünden kalçasını sürtünce Jon’un erkekliği sertleşmişti. *Yeminlerim,* diye düşünmüştü Jon sözleri söylediği ağaçlığı hatırlayarak; oyulmuş kırmızı yüzleriyle izleyen, dinleyen, bir çember halinde dizilmiş dokuz muazzam ve beyaz büvet ağacı. Ama Ygritte’in parmakları Jon’un bağcıklarını çözüyordu, dili Jon’un ağzının içindeydi, eli Jon’un iç çamaşırının altına kaymış ve onu dışarı çıkarmıştı. Jon büvet ağaçlarını göremiyordu artık, sadece Ygritte vardı. Kız, Jon’un boynunu ısırmıştı. Jon

da onun boynuna sokulmuş, burnunu kızın kızıl saçlarına gömmüştü. *Şanslı,* diye düşünmüştü, *o şanslı, ateşle öpülmüş.* “Bu çok güzel değil mi?” diye fısıldamıştı Ygritte onu içine alırken. Bacaklarının arası ıslaktı ve kız bakire değildi, bu çok açıktı ama Jon umursamamıştı, sadece kızın sıcaklığı önemliydi, sadece Jon’un ağzındaki ağız, göğüs ucunu sıkan parmak. “Çok tatlı değil mi?” demişti kız tekrar. “O kadar hızlı değil, ah, yavaş, evet, böyle. Orası işte, orası, güzel, güzel. Hiçbir şey bilmiyorsun Jon Kar ama sana öğretebilirim. Şimdi daha sert. Evetttt.”

Jon daha sonra, *bir rol,* diye hatırlatmaya çalışmıştı kendine. *Bir rol oynuyorum. Yeminlerimi terk ettiğimi kanıtlamak için bunu bir kez yapmalıydım. Onun bana güvenmesini sağlamak zorundaydım.* Bir daha olmasına gerek yoktu. O hâlâ Gece Nöbetçileri’nin adamıydı ve Eddard Stark’ın oğluydu. Yapılması gerekeni yapmıştı, kanıtlanması gerekeni kanıtlamıştı.

Ama kanıtlamak çok tatlıydı. Ygritte, başını Jon’un göğsüne koyup onun yanında uyuyakalmıştı ve bu da çok tatlıydı, tehlikeli şekilde tatlı. Jon büvet ağaçlarını düşünmüştü tekrar, ağaçların önünde söylediği sözleri. *Sadece bir kez oldu ve olmak zorundaydı. Babam bile bir kez tökezledi, evlilik yeminini unuttu ve bir piçin babası oldu.* Jon, kendisi için de böyle olacağına dair yemin etti; *bir daha asla olmayacak.*

O gece iki kez daha olmuştu ve sabah bir kez daha; Ygritte uyanıp da onu sert bulunca. O sırada yabanıllar uyanmaya başlamıştı ve pek çoğu uyku kürklerinin altında neler olduğunu fark etmişti. Jarl işlerini çabuk halletmelerini söylemişti, yoksa üstlerine bir kova su dökmek zorunda kalacaktı. *Çiftleşen köpekler gibi,* diye düşünmüştü Jon daha sonra. Dönüştüğü şey bu muydu? *Ben Gece Nöbetçileri’nin adamıyım,* diye ısrar ediyordu içindeki cılız ses ama o ses her gece her gece biraz daha zayıflıyordu ve Ygritte, Jon’un kulaklarını öptüğünde ya da boynunu ısırdığında ses tamamen duyulmaz oluyordu. *Babam için de böyle miydi?* diye merak etti Jon. *Annemin yatağında yeminini bozarken o da benim kadar zayıf mıydı?*

Arkasında, bir şeyin tepeye tırmandığını fark etti aniden. Bir an için Hayalet’in geri geldiğini düşündü ama ulu kurt hiçbir zaman bu kadar gürültü çıkarmazdı. Jon, tek ve yumuşak bir hareketle Uzunpençe’yi çekti fakat gelen Thennler’den biriydi, bronz bir miğfer takmış geniş bir adam. “Kar,” dedi davetsiz misafir. “Gel. Magnar istemek.” Thennler Eski Dil konuşuyordu ve pek çoğu Ortak Dil’den sadece birkaç kelime biliyordu.

Magnar'ın ne istediği Jon'un fazla umurunda değildi ama onu zar zor anlayan biriyle tartışmanın faydası yoktu, adamı takip ederek tepeden indi.

Bir asker çamın arkasında gizlenen mağaranın ağzı, bir atın zar zor geçebileceği kadar geniş bir kaya yarığıydı. Kuzeye açılıyordu, bu yüzden içeride yanan ateş Sur'dan görülemezdi. Bu gece bir devriye şans eseri Sur'un üstünde yürüse bile; tepelerden, çamlardan ve yarı donmuş gölün üzerine vuran yıldız ışıklarının buzlu pırıltısından başka bir şey göremezdi. Mance Rayder hamlesini gayet iyi planlamıştı.

Kayanın içindeki geçit, Kışyarı'ndaki Büyük Salon kadar geniş bir alana açılmadan önce altı metre kadar aşağı iniyordu. Sütunların arasında yanan yemek ateşlerinden yükselen dumanlar taşlı tavanı karartıyordu. Bacakları bağlanmış atlar sığ bir gölcüğün yanındaki duvar boyunca sıralanmıştı. Zeminin ortasındaki obruk, aşağıdaki daha büyük bir mağaraya açılıyor olabilirdi ama karanlık yüzünden emin olmak zordu. Jon, aşağıda bir yerde akan bir yeraltı deresinin hafif sesini de duyabiliyordu.

Jarl, Magnar'la birlikteydi; Mance onlara ortak komuta vermişti. Styr'in bundan hiç de memnun olmadığını daha başlarda fark etmişti Jon. Mance Rayder bu genç ve karanlık adama, 'Val'in evcil hayvanı' diyordu. Val, Mance'in kraliçesi Dalla'nın kız kardeşiydi ve bu durum Jarl'ı, Sur'un Ötesindeki Kral'ın kendinden bir nesil genç erkek kardeşi yapıyordu. Magnar, yetkisini paylaşmaktan açıkça hoşnutsuzdu. Yanında yüz Thenn getirmişti, Jarl'ın adamlarının beş kat fazlası, çoğu zaman bütün komuta ondaymış gibi davranıyordu. Ama Jon, onları buzun üstünden atlatacak kişinin genç adam olacağını biliyordu. Jarl yirmi yaşından büyük olamazdı ama sekiz yıldır akıncıydı, üstelik Kargakatili Alfyn ve Ağlak gibi adamlarla birlikte onlarca kez Sur'u geçmişti, yakın zamanda aynı şeyi kendi çetesiyle de yapmıştı.

Magnar lafı dolandırmadı. "Jarl beni yükseklerde devriye gezen kargalara karşı uyardı. Bana devriyeler hakkında bildiğin her şeyi anlat."

Bana anlat dedi, diye düşündü Jon, *bize anlat,* değil. Halbuki Jarl adamın hemen yanındaydı. Jon, bu kaba emri reddetmeyi her şeyden çok isterdi ama Styr'in onu en küçük sadakatsizlikte öldüreceğini biliyordu, Jon'a ait olmak suçundan Ygritte'i de öldürürdü. "Her devriyede dört adam vardır, iki korucu ve iki inşaatçı," dedi. "İnşaatçılar çatlakları, erimeleri ve diğer yapısal sorunları not eder, korucular düşman izi arar. Katır sürerler."

"Katır?" Kulaksız adam yüzünü buruşturdu. "Katırlar yavaştır."

Yavaşlardır ama buzda ayakları kaymaz. Devriyeler, genelde Sur'un üstünde dolaşır ve Kara Kale'nin haricinde yukarı çıkan yollara uzun yıllardır taş dökülmemiştir. Katırlar Doğugözcüsü'nde yetiştirilir ve özellikle bu görev için eğitilir."

"*Genelde* Sur'un üstünde dolaşırlar? Her zaman değil?"

"Hayır. Dört devriyeden biri duvarın dibini dolaşır, buz temeldeki çatlakları ya da tünel kazma girişimlerini tespit etmek için."

Magnar başıyla onayladı. "Arson Buzbalta ve tünelinin hikâyesi uzak Thenn'de bile bilinir."

Hikâyeyi Jon da biliyordu. Arson Buzbalta, tüneli Gece Kalesi'nin korucuları tarafından bulunduğunda Sur'un yarısını delmişti. Korucular adamın tünel kazmasına engel olmamıştı; arkasındaki yolu buz, taş ve karla kapatmışlardı sadece. Efkârlı Edd, Sur'a kulağını dayarsan Arson'ın balta seslerini hâlâ duyabileceğini söylerdi eskiden.

"Bu devriyeler ne zaman dışarı çıkar? Hangi sıklıkla?"

Jon omuzlarını silkti. "Değişir. Lord Kumandan Qorgyle'ın, onları her üç günde bir Kara Kale'den Kıyıdaki Doğugözcüsü'ne ve her iki günde bir Kara Kale'den Gölge Kule'ye gönderdiğini duymuştum. Ama onun zamanında Nöbet'in daha fazla adamı vardı. Lord Kumandan Mormont devriyelerin sayısını ve dışarı çıkacakları günleri değiştirmeyi tercih eder, gidiş gelişlerinin takip edilmesini güçleştirmek için. Ve bazen, terk edilmiş kalelerden birine on beş gün ya da bir ay dönümü için daha büyük kuvvetler gönderir." Jon bu taktiği amcasının bulduğunu biliyordu. Düşmanın aklını karıştırmak için her şey.

"Şu anda Taşkapı'da adam var mı?" diye sordu Jarl. "Bozkalkan'da?"

Yani bu ikisinin arasındayız, öyle mi? Jon yüzünü dikkatle ifadesiz tutuyordu. "Ben Sur'dan ayrıldığımda sadece Karakale'de, Doğugözcüsü'nde ve Gölge Kule'de adam vardı. Bowen Marsh'ın ya da Sör Denys'in o zamandan beri neler yapmış olabileceğini söyleyemem."

"Kalelerde kaç karga kalıyor?" diye sordu Styr.

"Kara Kale'de beş yüz kişi. Gölge Kule'de iki yüz, Doğugözcüsü'nde de üç yüz kadar." Hesaba üç yüz adam eklemişti Jon. *Keşke bu kadar kolay olsaydı...*

Ama Jarl kanmamıştı. "Yalan söylüyor," dedi Styr'e. "Ya da Yumruk'ta kaybolan adamları da hesaba katıyor."

"Karga," diye uyardı Magnar. "Beni Mance Rayder'la karıştırma. Bana yalan söylersen dilini keserim."

“Ben karga değilim ve bana yalancı denmesine müsaade etmiyorum.” Jon, kılıç elinin parmaklarını esnetti.

Thenn Magnarı buz gibi gri gözleriyle Jon’u inceledi. “Yakında sayılarını öğreneceğiz,” dedi bir süre sonra. “Git. Başka sorum olursa seni çağırtırım.”

Jon sert bir şekilde başını eğdi ve gitti. *Bütün yabanıllar Styr gibi olsaydı onlara ihanet etmek kolaylaşırdı.* Ama Thennler diğer özgür insanlara benzemiyordu. Magnar, İlk İnsanlar’ın sonuncusu olduğunu iddia ediyordu ve halkını demir yumrukla yönetiyordu. Thenn isimli küçük arazisi, Ayazdiş’in en kuzey zirvelerinin arasında kalan yüksek bir dağ vadisiydi ve mağara adamlarıyla, Boynuzayaklar’la, devlerle ve buzlu nehirlerin yamyam kabileleriyle çevriliydi. Ygritte, Thenler’in vahşi savaşçılar olduğunu söylemişti ve Magnar onlar için tanrıydı. Jon buna inanırdı. Jarl’ın, Harma’nın ve Çıngıraklı’nın aksine, Styr adamlarından mutlak itaat istiyordu ve Mance’in, Sur’u geçecek adam olarak onu seçmesinde bu disiplinin rolü olduğu şüphesizdi.

Jon, yemek ateşlerinin başında bronz miğferlerinin üstünde oturan Thennler’in yanından geçti. *Ygritte nereye kayboldu?* Ygritte’in eşyalarını ve kendininkileri aynı yerde buldu ama kızdan eser yoktu. Keçi Grigg mağaranın arkasını işaret ederek, “Bir meşale aldı ve şu tarafa gitti,” dedi.

Jon adamın parmağını izledi, kendini sütunlardan ve sarkıtlardan oluşan bir labirentin içinde uzanan loş bir arka odada buldu. Kızın kahkahalarını duyduğunda, *burada olamaz,* diye düşünüyordu. Sese doğru döndü ama on beş metre sonra çıkmazdaydı, pembe ve beyaz akantaştan oluşan boş bir duvarla yüz yüzeydi. Kafası karışmış halde geldiği yoldan geri döndü ve sonra gördü: Islak bir kaya çıkıntısının altındaki karanlık delik. Diz çöktü, dinledi ve suyun belli belirsiz sesini duydu. “Ygritte?”

Kızın, “Buradayım,” diyen sesi hafifçe yankılandı.

Mağara genişlemeden önce Jon on sekiz metre kadar emeklemek zorunda kaldı. Tekrar ayağa kalktığında gözlerinin karanlığa alışması için birkaç saniye gerekti. Ygritte bir meşale getirmişti ama başka ışık yoktu. Kız, kayadaki bir çatlaktan çıkıp geniş ve karanlık bir havuza dökülen küçük bir şelalenin yanında duruyordu. Turuncu sarı alevlerin pırıltısı yeşil sulara yansıyordu.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordu Jon, kıza.

“Suyun sesini duydum. Mağaranın ne kadar derine indiğini görmek istedim.” Ygritte meşaleyle gösterdi. “Daha aşağı inen bir tünel var. Yüz

elli metre kadar takip edip geri döndüm."

"Çıkmaz yol muydu?"

"Hiçbir şey bilmiyorsun Jon Kar. Uzayıp duruyordu. Bu dağlarda yüzlerce mağara var ve derinlerde hepsi birbirine bağlı. Şu senin Sur'un altında bile bir yol var. Gorne'un Yolu."

"Gorne," dedi Jon. "Gorne, Sur'un Ötesindeki Kral'dı."

"Evet," dedi Ygritte. "Üç bin yıl önce, kardeşi Gendel'le birlikte. Mağaraların içinden bir özgür insanlar ordusu geçirdi, Nöbet her şeyden bihaberdi. Ama ordu mağaralardan çıktığında Kışyarı kurtlarının saldırısıyla karşılaştı."

"Bir mücadele oldu," diye hatırladı Jon. "Gorne, Kuzey Kralı'nı katletti ama kralın oğlu babasının sancağını kaldırdı, tacını başından aldı ve Gorne'u öldürdü."

"Ve kılıç sesleri kaledeki kargaları uyandırdı, siyahlara bürünmüş kargalar dışarı çıktı ve özgür insanları arkadan yakaladı."

"Evet. Gendel'in güneyinde kral vardı, doğusunda Umberlar ve kuzeyinde de Nöbet. O da öldü."

"Hiçbir şey bilmiyorsun Jon Kar. Gendel ölmedi. Mücadele ederek kargaların *içinden* geçti ve insanlarını kuzeye geri götürdü, kurtlar hemen arkalarından geliyordu. Ama Gendel, mağaraları Gorne kadar iyi bilmiyordu, yanlış yola saptı." Ygritte elindeki meşaleyi ileri geri salladı, gölgeler hareket edip zıpladı. "Derinlere indi, daha derinlere. Geri dönmeye çalıştı ama tanıdık görünen yolların sonunda gökyüzü yerine taş vardı. Kısa zaman sonra meşaleleri sönmeye başladı, teker teker, sonunda karanlıktan başka hiçbir şey kalmadı. Gendel'in insanları bir daha asla görülmedi ama sessiz bir gecede, onların çocuklarının çocuklarının çocuklarına ait hıçkırık seslerini duyabilirsin; dağların altında hâlâ çıkış yolunu ararlar. Dinle. Onları duyuyor musun?"

Jon, akan suyun sesinden ve alevlerin hafif çıtırtısından başka bir şey duymuyordu. "Sur'un altındaki yol da kayboldu?"

"Bazıları o yolu aradı. Gendel'in çocuklarını bulmak için çok derinlere inenler. Fakat Gendel'in çocukları sürekli açtı." Ygritte gülümsedi, meşaleyi dikkatlice bir kaya yarığına yerleştirdi. Jon'un boynunu ısırırken, "Karanlığın içinde insan etinden başka yiyecek bir şey yoktur," diye fısıldadı.

Jon, yüzünü kızın saçlarına gömdü ve burnunu onun kokusuyla doldurdu. "Bran'a bir canavar hikâyesi anlatan Yaşlı Dadı gibi

konuşuyorsun."

Ygritte, Jon'un omzunu yumrukladı. "Yaşlı bir kadınım, öyle mi?"

"Benden yaşlısın."

"Evet. Ve daha akıllıyım. Hiçbir şey bilmiyorsun Jon Kar. "Ygritte, Jon'dan uzaklaştı, tavşan derisi yeleğini çıkardı.

"Ne yapıyorsun?"

"Sana ne kadar yaşlı olduğumu gösteriyorum." Maral derisinden yapılmış mintanını çıkarıp kenara attı. Üst üste giydiği üç yün içliği aynı anda başından yukarı çekti. "Beni görmeni istiyorum."

"Yapmamalıyız..."

"Yapmalıyız," dedi Ygritte. Çizmesini çıkarmak için tek bacağının üstünde durduğunda göğüsleri hopladı. Göğüs uçları geniş ve pembeydi. "Sen de," dedi koyun derisi pantolonunu aşağı indirirken. "Bakmak istiyorsan göstermek zorundasın. Hiçbir şey bilmiyorsun Jon Kar."

Jon, "Seni istediğimi biliyorum," derken duydu kendini, bütün yeminleri ve bütün onuru unutulmuştu. Ygritte, isim günündeki kadar çıplak bir halde önünde duruyordu ve Jon mağaradaki kayalar kadar sertti. Şimdiye kadar elli kez Ygritte'in içine girmişti ama her seferinde kürklerin altındalardı ve etraflarında insanlar vardı. Ygritte'in ne kadar güzel olduğunu daha önce hiç görmemişti. Kızın bacakları ince fakat kaslıydı, uyluklarının birleştiği yerdeki tüyler başındaki saçlardan daha parlak bir kırmızıydı. *Bu onu daha şanslı mı yapıyor?* Jon, Ygritte'i kendine çekti. "Kokunu seviyorum," dedi. "Kırmızı saçlarını seviyorum. Ağzını ve beni öpüş şeklini seviyorum. Gülümsemeni seviyorum. Göğüslerini seviyorum." Kızın göğüslerini öptü, önce birini sonra diğerini. "Sıska bacaklarını seviyorum. Ve onların arasındaki şeyi." Kızı oradan öpmek için diz çöktü, önce hafifçe üstünden ama Ygritte bacaklarını biraz araladı ve Jon içerideki pembeliği gördü, orayı da öptü ve kızın tadını aldı. Ygritte nefesini tuttu. "Her yerimi bu kadar çok seviyorsan neden soyunmadın hâlâ?" diye fısıldadı. "Hiçbir şey bilmiyorsun Jon Kar. *Hiçbir ş... ah. Ah. AHHH.*"

Daha sonra neredeyse utangaçtı kız ya da en fazla Ygritte'in olabileceği kadar utangaç. Birlikte kıyafetlerinin üstüne uzandıklarında, "Şu yaptığın şey," dedi Ygritte, "ağzınla yaptığın..." Tereddüt etti. "Lordlar... güneydeki lordlar leydilerine bunu mu yapıyor?"

"Sanmıyorum." Lordların leydileriyle neler yaptığını kimse Jon'a anlatmamıştı. "Ben sadece... seni oradan da öpmek istedim. Bundan hoşlanmış görünüyordun."

“Evet. Ben... biraz hoşlandım. Bunu sana kimse öğretmedi mi?”

“Hayatımda kimse olmadı,” diye itiraf etti Jon. “Sadece sen.”

“Bir bakir,” diye dalga geçti Ygritte. “Sen bakirdin.”

Jon kızın göğüs ucunu oyun oynar gibi sıktı. “Ben Gece Nöbetçileri’nin adamıydım.” Jon, *adamıydım,* derken duydu kendini. Peki şimdi neydi? Bunu düşünmek istemiyordu. “Sen bakire miydin?”

Ygritte dirseğinin üstünde doğruldu. “On dokuz yaşımdayım, bir mızrak karısıyım ve ateşle öpüldüm. Nasıl bakire olabilirim?”

“Kimdi?”

“Beş yıl önce bir bayramda karşılaştığım bir çocuk. Ağabeyleriyle birlikte alışverişe gelmişti, benimkiler gibi ateşle öpülmüş saçları vardı, ben de onun şanslı olacağını düşündüm. Ama zayıftı. Geri dönüp beni çalmaya çalıştığında Uzunmızrak onun kolunu kırdı, çocuk kaçtı ve bir daha asla denemedi, bir kez bile.”

“O halde Uzunmızrak değildi.” Jon rahatlamıştı. Cana yakın yüzü ve dostça tavırları yüzünden Uzunmızrak’ı seviyordu.

Ygritte, Jon’u yumrukladı. “Bu çok iğrenç. Kız kardeşinle yatar mıydın?”

“Uzunmızrak senin kardeşin değil.”

“O benim köyümden. Hiçbir şey bilmiyorsun Jon Kar. Gerçek bir erkek çok uzaklardan bir kadın çalar, kabilesini güçlendirmek için. Kardeşleriyle, babalarıyla ya da kabile akrabalarıyla yatan kadınlar tanrıları kızdırır, zayıf ve hastalıklı çocuklarla cezalandırılır. Canavarlar bile.”

“Craster kendi kızlarıyla evleniyor,” diye hatırlattı Jon.

Ygritte onu tekrar yumrukladı. “Craster bizim türümüzden çok sizin türünüzden. Babası, Beyazağaç Köyü’nden kadın çalmış bir kargaydı ama kadına sahip olduktan sonra Sur’a geri döndü. Kadın, kargaya oğlunu göstermek için Kara Kale’ye gittiğinde kardeşler borularını üfleyip onu kaçırdılar. Craster’ın kanı karadır ve üzerinde büyük bir lanet vardır.” Parmaklarını hafifçe Jon’un karnında gezdirdi. “Bir zamanlar senin de aynı şeyi yapacağından korkuyordum. Sur’a kaçacağından. Beni çaldıktan sonra ne yapacağını bilemedin.”

Jon doğruldu. “Ygritte, ben seni çalmadım.”

“Evet çaldın. Dağdan atladın ve Orell’i öldürdün. Ben daha baltama uzanamadan sen bıçağını boğazıma dayamıştın. Bana sahip olacağını düşündüm ya da beni öldüreceğini, belki ikisi birden ama yapmadın. Sana Ozan Bael’in hikâyesini ve Kışyarı gülünü nasıl kopardığını anlattıktan

sonra beni koparman gerektiğini anlayacağını düşündüm ama yapmadın. *Hiçbir şey* bilmiyorsun Jon Kar.” Ygritte utangaç bir şekilde gülümsedi. “Ama birkaç şey öğreniyor olabilirsin.”

Jon birdenbire, kızın bedeninde ışıkların kımıldadığını fark etti. Etrafa baktı. “Yukarı çıksak iyi olacak. Meşale sönmek üzere.”

“Karga, Gendel’in çocuklarından mı korkuyor?” dedi Ygritte sırıtarak. “Fazla derinde değiliz ve seninle işim bitmedi Jon Kar.” Jon’u tekrar kıyafetlerin üstüne devirdi ve ata biner gibi üstüne çıktı. “Sen yine...” Tereddüt etti.

Meşale sönmeye başlarken. “Ne?” diye sordu Jon aceleyle.

“Aynı şeyi yapar mısın?” deyiverdi Ygritte. “Ağzınla? Lordların öpücüğü? Ve ben... ben de bundan hoşlanıp hoşlanmadığı görebilirim.”

Meşale söndü fakat Jon’un umurunda değildi artık.

Sonra suçluluk geldi ama öncekinden zayıftı. *O kadar yanlış bir şeyse,* diye düşündü Jon, *tanrılar neden bu kadar güzel olmasını sağlamış?*

İşleri bittiğinde mağara zifiri karanlıktı. Tek ışık, arkadaki daha geniş mağaranın yirmi ateşle aydınlanan tünelinden gelen loş pırıltıydı. Kısa zaman sonra, karanlıkta el yordamıyla hareket ederek giyinmeye çalışıyor ve birbirlerine çarpıp duruyorlardı. Ygritte tökezleyip havuza düştü ve suyun soğukluğu yüzünden tiz bir çığlık attı. Jon gülmeye başlayınca kız onu da suya çekti. Karanlıkta güreşip sular sıçrattılar, kız yine Jon’un kollarının arasındaydı ve anladılar ki işleri henüz bitmemişti.

Jon tohumlarını içine boşaltınca, “Jon Kar,” dedi kız, “şimdi hiç kımıldama, çok güzel. Seni orada hissetmeyi seviyorum, evet seviyorum. Hadi Sytr ve Jarl’a dönmeyelim. Hadi daha derinlere inelim ve Gendel’in çocuklarına katılalım. Bu mağaradan ayrılmak istemiyorum Jon Kar. Hiç.”

Daenerys

“Hepsi?” Köle kızın sesi temkinliydi. “Majesteleri, bu kulunuzun değersiz kulakları sizi yanlış mı duydu?”

Eğimli üçgen duvarlara yerleştirilmiş elmas şekilli çerçevelerin renkli camlarından sakin, yeşil ışıklar süzülüyordu ve arkadaki bahçenin meyve ve çiçek kokularını taşıyan hafif esinti teras kapılarından içeri giriyordu. “Kulakların doğru duydu,” dedi Dany. “Hepsini almak istiyorum. İyi Usta’ya söyle lütfen.”

Dany bugün bir Qarth kıyafeti tercih etmişti. Koyu menekşe rengi ipek, gözlerinin erguvan rengini ortaya çıkarıyordu. Elbisenin kesimi Dany’nin tek göğsünü açıkta bırakıyordu. Astapor’un İyi Ustalar’ı kendi aralarında alçak seslerle tartışırken, Dany ince uzun bir kadehten mayhoş hurma şarabı yudumluyordu. Adamların bütün sözlerini seçemiyordu ama açgözlülüğün sesini duyabiliyordu.

Sekiz simsarın her birine üçer köle muhafız eşlik ediyordu... ama içlerindeki en yaşlı adam olan Grazdan’ın altı koruması vardı. Dany, bir dilenci gibi görünmemek için kendi eşlikçilerini getirmişti; boyalı yelekler ve ipek pantolonlar giyen Irri ve Jhiqui, Beyazsakal ve kudretli Belwas, Dany’nin kansüvarileri. Mormont Hanedanı’nın ayısının işli olduğu yeşil cübbesinin içinde eriyen Sör Jorah, Dany’nin arkasında duruyordu. Adamın ter kokusu, Astaporluları yıkayan şekerli parfümlere verilmiş kaba bir cevaptı.

Bugün şeftali gibi kokan Kraznys mo Nakloz, “Hepsi,” diye homurdandı. Köle kız kelimeyi Batıdiyar’ın Ortak Dil’inde tekrarladı. “Binlikten sekiz tane var. *Hepsi* derken bunu mu kastediyor? Ayrıca altı tane yüzlük var, tamamlandığında dokuzuncu binin parçası olacaklar. Onları da almak ister mi?”

Soru kendisine tercüme edildiğinde, “İsterim,” dedi Dany. “Sekiz bini, altı yüzü... ve hâlâ eğitimde olanları. Çivili miğferi kazanmayanları.”

Kraznys dostlarına döndü. Adamlar tekrar kendi aralarında tartıştılar. Mütercim, Dany’ye adamların adını söylemişti ama isimleri akılda tutmak zordu. Görünüşe göre içlerinden dördüne, muhtemelen şafak günlerinde Eski Ghis’i kuran Muhteşem Grazdan’a nazire ile Grazdan adı verilmişti.

Hepsi birbirine benziyordu; kehribar tenli, geniş burunlu, koyu renk gözlü etli adamlar. Fırça gibi saçları siyah ya da koyu kırmızıydı veya Ghiscarlılara özgü kırmızı ve siyah karışımı. Hepsinin bedenine, sadece özgür doğan Astaporlu erkeklerin kullanmasına izin verilen bir esvap olan *tokar* sarılmıştı.

Kaptan Groleo, bir adamın statüsünü belli eden şeyin, *tokar*ın eteklerindeki püsküller olduğunu söylemişti Dany'ye. Piramidin tepesindeki bu serin ve yeşil odada, köle tacirlerinden ikisi gümüş püsküllü *tokar*lar giyiyordu, ikisinin altın püskülleri vardı ve en yaşlıları olan Grazdan, adam hareket ettikçe ya da bir kolunu kımıldattıkça hafif bir şekilde tıkırdayan şişman incilerle süslü bir püskül sergiliyordu.

Gümüş püsküllü Grazdanlar'dan biri, "Yarı eğitimli oğlanları satamayız," diyordu diğerlerine.

"Eğer kadının altınları iyiyse satabiliriz," dedi püskülleri altın olan daha şişman bir adam.

"Onlar Lekesiz değil. Henüz bebek öldürmediler. Arazide başarısız olurlarsa bizi utandırırlar. Üstelik yarın beş bin taze çocuğu hadım etsek, satılmaya uygun duruma gelmeleri on yıl alır. Lekesiz bulmaya gelen bir sonraki alıcıya ne diyeceğiz?"

"Ona beklemesi gerektiğini söyleyeceğiz," dedi şişman adam. "Kesemde olan altın, geleceğimde olan altından iyidir."

Dany, yüzünü ifadesiz ve ilgisiz tutmaya çalışarak mayhoş hurma şarabını içti ve adamların tartışmasına izin verdi. *Hepsini satın alacağım, fiyat ne olursa olsun,* dedi kendine. Şehirde yüz köle taciri vardı ama en büyükleri Dany'nin önünde duran sekiz adamdı. Bu adamlar yatak köleleri, tarla işçileri, kâtipler, zanaatkârlar ve hocalar satarken rakipti fakat ataları, Lekesiz yaratmak ve satmak amacıyla birbirleriyle anlaşma yapmışlardı. *Astapor'u kiremit ve kan inşa etti, kiremit ve kan insanlarını.*

Sonunda, adamların kararını açıklayan Kraznys oldu. "Sekiz bini alabileceğini söyle, altını yeterli gelirse. Dilerse altı yüzü de alabilir. Ona bir yıl sonra geri gelmesini söyle, o zaman iki bin daha satarız."

Tercümeyi duyduğunda, "Bir yıl sonra Batıdiyar'da olacağım," dedi Dany. "Benim zaruretim *şimdi.* Lekesizler iyi eğitimli lakin pek çoğu mücadele sırasında gidecek. Onların yerine geçip düşürdükleri kılıçları almaları için çocuklara da ihtiyacım var." Şarabı bir kenara bırakıp köle kıza doğru eğildi. "İyi Ustalar'a, henüz köpek yavruları sağ olan küçük

çocukları dahi istediğimi söyle. Daha dün kestikleri bir çocuk için, çivili miğferi olan bir Lekesiz'e ödediğim fiyatı ödeyeceğimi söyle."

Kız söyledi. Cevap hâlâ hayırdı.

Dany kızgınlıkla kaşlarını çattı. "Pekâlâ. Onlara iki katını ödeyeceğimi söyle, hepsini aldığım takdirde."

"İki katı?" Altın püsküllü şişman adam dışında hepsinin ağzının suyu akıyordu.

"Bu küçük fahişe tam bir aptal," dedi Kraznys mo Nakloz. "Üç katını isteyelim derim. Ödeyecek kadar umutsuz. Her kölenin ederinin on katını isteyelim, evet."

Çatal sakallı, uzun boylu Grazdan, köle kız kadar iyi olmasa da Ortak Dil'de konuştu. "Majesteleri," diye homurdandı, "Batıdiyar zengin oluyor, evet ama sen şimdi kraliçe olmuyor. Belki asla kraliçe olmuyor. Yedi Krallık'ın çelik şövalyeleriyle dövüşürken Lekesizler bile savaş kaybedebiliyor. Ben hatırlatıyorum. Astapor'un İyi Ustalar'ı söz karşılığında et satmıyor. İstiyor olduğun hadımların fiyatını ödemek için yeterli altının ve malın var mıdır?"

"Sorunun cevabını benden iyi biliyorsunuz İyi Usta," diye yanıtladı Dany. "Adamlarınız gemilerimi araştırdı ve her kehribar boncuğun, her safran kavanozunun çetelesini tuttu. Ne kadara sahibim?"

"Binlerden bir tane alacak kadar," dedi İyi Usta aşağılayan bir gülümsemeyle. "Ama iki katını öderim diyorsun. O zaman bütün alacağın beş tane yüzlük."

"Güzel tacınız bir yüzlük daha satın alabilir," dedi şişman olan, Valyria dilinde. "Üç ejderhalı tacınız."

Dany adamın sözlerinin tercüme edilmesini bekledi. "Tacım satılık değil." Annelerinin tacını sattığında, Viserys'in içindeki son neşe kırıntısı da gitmiş, geriye sadece öfke kalmıştı. "İnsanlarımı köleleştirmeyeceğim. Ne atlarını ne de mallarını satacağım. Ama gemilerimi alabilirsiniz. Büyük göke *Balerion,* kadırgalar *Vhagar* ve *Meraxes.*" Groleo ve diğer kaptanlar bunun gerekliliği konusunda ateşli itirazlar da bulunmuş olsalar da, Dany işin bu noktaya varabileceğine dair onları uyarmıştı. "Üç iyi geminin değeri birkaç önemsiz hadımınkinden fazladır."

Şişman Grazdan diğer adamlara döndü. Alçak seslerle tekrar konuştular. Çatal sakallı olan adam Dany'ye döndüğünde, "İki tane binlik," dedi. "Aslında çok fazla ama sizin ihtiyacınız büyük ve İyi Ustalar cömert davranıyor."

İki bin asker Dany'nin yapmaya niyetli olduğu şey için kesinlikle yeterli değildi. *Hepsini almalıyım.* Ağzında hurma şarabının bile temizleyemeyeceği bir acılık bırakmasına rağmen Dany şimdi ne yapması gerektiğini biliyordu. Çok uzun süre, çok fazla düşünmüş ve başka bir yol bulamamıştı. *Tek seçeneğim bu.* "Bana hepsini verin," dedi, "ve bir ejderha alın."

Dany'nin yanındaki Jhiqui'nin iç çekişi duyuldu. Kraznys dostlarına gülümsedi. "Size demedim mi? Bize her şeyini verir."

Beyazsakal beyninden vurulmuş gibiydi. Asasına kenetlenen eli titriyordu. "Hayır," dedi, Dany'nin önünde diz çöktü. "Majesteleri size yalvarıyorum, tahtınızı ejderhalarla kazanın, kölelerle değil. Bunu yapmamalısınız..."

"*Sen* bana talimat vermeye kalkışarak haddini aşma. Sör Jorah, Beyazsakal'ı huzurumdan al."

Mormont yaşlı adamı kolundan sertçe tutup çekerek ayağa kaldırdı ve terasa götürdü.

"İyi Ustalar'a bu rahatsızlıktan ötürü üzgün olduğumu söyle," dedi Dany, köle kıza. "Onlara cevaplarını beklediğimi söyle."

Dany cevabı biliyordu gerçi; cevabı adamların pırıldayan gözlerinde, saklamak için üstün çaba harcadıkları gülümsemelerinde görüyordu. Astapor'da binlerce hadım ve kesilmeyi bekleyen çok daha fazla köle çocuk vardı ama kocaman dünyada sadece üç ejderha yaşıyordu. *Ghiscarlılar ejderhaları şiddetle istiyor.* Nasıl istemezlerdi ki? Dünya henüz gençken Eski Ghis, Valyria'yla beş kez çarpışmıştı ve beş kez kederli bozgunlara uğramıştı. Çünkü Özgürkale'nin ejderhaları vardı ve İmparatorluk'un yoktu.

En yaşlı Grazdan koltuğunda kıpırdandı, incileri hafifçe tıkırdadı. "Ejderhayı biz seçeceğiz," dedi ince, sert bir sesle. "Siyah ejderha en iri ve en sağlıklı olanları."

"Onun adı Drogon." Dany başıyla onayladı.

"Sizde kalmasına izin vereceğimiz tacınız ve kraliçe kıyafetleriniz dışında bütün mallarınız. Üç gemi. Ve Drogon."

"Anlaştık," dedi Dany, Ortak Dil'de.

"Anlaştık," diye karşılık verdi yaşlı Grazdan kalın Valyria lisanıyla.

Diğerleri inci püsküllü adamı tekrar etti. "Anlaştık," diye tercüme etti köle kız. "Anlaştık, anlaştık, sekiz kere anlaştık."

Bütün ayarlamalar yapıldıktan sonra, “Lekesizler sizin vahşi dilinizi çabucak öğrenir,” diye ekledi Kraznys mo Nakloz, “ama o zamana kadar onlarla konuşmak için bir köleye ihtiyacınız olacak. Bu kızı bir hediye olarak alın, isabetli bir alışverişin hatırası.”

“Alırım,” dedi Dany.

Köle kız, adamın sözlerini Dany’ye, Dany’nin sözlerini adama çevirdi. Bir hatıra olarak verilmekten gocunduysa bile duygularını belli etmedi.

Dany terasa çıkıp yanından geçtiğinde Arstan Beyazsakal da dilini tuttu. Basamaklardan inen Dany’yi sessizlik içinde takip etti ama Dany, adamın kırmızı kiremitlere vuran asasının tak taklarını duyabiliyordu. Yaşlı adamı öfkesinden ötürü suçlamıyordu. Dany sefil bir iş yapmıştı. *Ejderhaların Anası en kuvvetli çocuğunu sattı.* Sadece bu düşünce bile midesini bulandırıyordu.

Ama Gurur Meydanı’nda, köle tacirlerinin piramidiyle hadımların barakası arasındaki kırmızı kiremitlerde dururlarken Dany yaşlı adama döndü. “Beyazsakal,” dedi. “Senden tavsiyeler istiyorum, benimle açık konuşmaktan hiç çekinmemelisin... yalnız olduğumuzda. Ama beni *asla* yabancıların yanında sorgulama. Anlaşıldı mı?”

“Evet Majesteleri,” dedi adam mutsuzlukla.

“Ben çocuk değilim,” dedi Dany. “Kraliçeyim.”

“Ama kraliçeler de hata yapar. Astaporlular sizi kandırdı Majesteleri. Bir ejderhanın değeri bir ordudan fazladır. Aegon bunu üç yüz yıl önce Ateş Tarlası’nda kanıtladı.”

“Aegon’ın neyi kanıtladığını biliyorum. Ben de birkaç şey kanıtlamak niyetindeyim.” Dany, tahtırevanın yanında uysalca bekleyen köle kıza döndü. “Bir adın var mı yoksa her gün bir fıçının içinden yeni bir isim çekmek zorunda mısın?”

“Bu sadece Lekesizler için,” dedi kız. Sonra sorunun Yüksek Valyria dilinde sorulduğunu fark etti. Gözleri kocaman açıldı. “Ah.”

“Adın, Ah mı?”

“Hayır. Bu kulunuzun şaşkınlığını bağışlayın Majesteleri. Kölenizin adı Missandei ama...”

“Missandei artık bir köle değil. Seni şu andan itibaren azat ediyorum. Benimle birlikte tahtırevana bin, konuşmak istiyorum.” Rakharo tahtırevana binmelerine yardım etti, Dany toza ve sıcağa karşı perdeleri örttü. “Benimle kalırsan hizmetçilerimden biri olarak hizmet edeceksin,” dedi yola koyulduklarında. “Seni, benim adıma konuşman için yanımda tutacağım,

Kraznys için konuştuğun gibi. Fakat yanına dönmeyi tercih edeceğin bir annen ya da baban varsa dilediğin zaman hizmetimden ayrılabilirsin."

"Bu kulunuz kalacak," dedi kız. "Bu kulunuzun... ben... benim gidecek hiçbir yerim yok. Bu kulunuz... ben size memnuniyetle hizmet edeceğim."

"Sana özgürlük verebilirim ama güvenlik değil," diye uyardı Dany, kızı. "Aşmam gereken bir dünya ve yapmam gereken savaşlar var. Aç kalabilirsin. Yorulabilirsin. Öldürülebilirsin."

"Valar morghulis," dedi Missandei, Yüksek Valyria dilinde.

"Bütün insanlar ölmeli," diye onayladı Dany, "ama dua edelim de yakın zamanda olmasın." Minderlere uzanıp kızın elini tuttu. "Şu Lekesizler gerçekten korkusuz mu?"

"Evet Majesteleri."

"Artık bana hizmet ediyorsun. Hiç acı hissetmedikleri doğru mu?"

"Cesaret şarabı o çeşit hisleri öldürür. Bebeklerini katlettiklerinde şarabı yıllardır içiyor olurlar."

"İtaatkârlar mı?"

"Bütün bildikleri itaattir. Onlara nefes almamalarını söyleseniz, bunu itaatsizlik etmekten kolay bulurlar."

Dany başıyla onayladı. "Peki onlarla işim bittiğinde?"

"Majesteleri?"

"Savaşımı kazanıp babama ait olan tahtı aldığımda, şövalyelerim kılıçlarını kınlarına sokup kalelerine dönecekler; karılarına, çocuklarına, annelerine... *hayatlarına.* Ama bu hadımların bir hayatı yok. Geriye mücadele kalmadığında sekiz bin hadımla ne yapacağım?"

"Lekesizler'den iyi muhafızlar ve kusursuz nöbetçiler olur Majesteleri," dedi Missandei. "Ve böylesine iyi bir birlik için alıcı bulmak zor değildir."

"Batıdiyar'da adamların alınıp satılmadığını söylüyorlar."

"Saygısızlık etmek istemem ama Lekesizler adam değildir Majesteleri."

"Eğer Lekesizler'i tekrar satarsam, onların bana karşı kullanılmayacağını nasıl bilebilirim?" diye sordu Dany. "Bunu yaparlar mı? Bana *karşı* dövüşürler mi, hatta bana zarar verirler mi?"

"Eğer ustaları emrederse. Onlar sorgulamaz Majesteleri. Onlar bütün sorulardan aridir. Onlar itaat eder." Kız rahatsız görünüyordu. "Siz... onlarla işiniz bittiğinde kendi kılıçlarının üstüne düşmelerini emredebilirsiniz Majesteleri."

"Ve bunu bile yaparlar?"

"Evet." Missandei'nin sesi yumuşamıştı. "Majesteleri."

Dany kızın elini sıktı. “Ama sen onlara bunu emretmememi tercih edersin. Neden? Neden umursuyorsun?”

“Bu kulunuz... ben... Majesteleri...”

“Söyle.”

Kız gözlerini indirdi. “İçlerinden üçü bir zamanlar benim ağabeylerimdi Majesteleri.”

Öyleyse ağabeylerinin senin kadar cesur ve senin kadar zeki olmasın umarım. Dany tekrar minderlere yaslandı ve tahtırevanın onu ileri taşımasına izin verdi, hayatını son bir kez derleyip toparlamak üzere Balerion’a götürmesine. *Ve Drogon’a.* Ağzı öfkeyle büküldü.

Günü takip eden gece uzun, karanlık ve rüzgârlıydı. Dany her zaman olduğu gibi ejderhalarını besledi ama onun hiç iştahı yoktu. Bir süre kamarasında tek başına ağladı, sonra Groleo’yla yeni bir tartışma yapmaya yetecek bir zaman için gözyaşlarını kuruttu. “Yargıç Illyrio burada değil,” dedi sonunda kaptana, “burada olsaydı o da fikrimi değiştiremezdi. Lekesizler’e bu gemilerden daha fazla ihtiyacım var ve başka itiraz duymak istemiyorum.”

Öfke, birkaç saatliğine de olsa içindeki acıyı ve korkuyu küle çevirmişti. Dany daha sonra kansüvarilerini ve Sör Jorah’ı kamarasına çağırdı. Sadece onlara gerçekten güveniyordu.

Adamlar gittikten sonra, sabaha iyice dinlenmiş olmak için uyumaya niyetlendi ama kamaranın havasız darlığında bir saat boyunca huzursuzca dönüp durduktan sonra umutsuz olduğuna karar verdi. Kapıya çıktı, sallanan yağ lambasının ışığında yayına yeni bir tel takan Aggo’yu gördü. Bir bileği taşıyla *arakh*’ını bileyen Rakharo bağdaş kurup Aggo’nun yanına, döşemeye oturmuştu. Dany onlara işlerine devam etmelerini söyledi ve serin gece havasını koklamak için güverteye çıktı. Gemi mürettebatı kendi işine bakarak Dany’yi yalnız bıraktı ama çok geçmeden Sör Jorah küpeştenin yanına gelip ona katıldı. *Asla uzakta değil,* diye düşündü Dany. *Ruh hallerimi çok iyi biliyor.*

“*Khaleesi.* Uyuyor olmalıydınız. Yarın çok sıcak ve çok zor olacak bana inanın. Güce ihtiyaç duyacaksınız.”

“Eroeh’u hatırlıyor musun?” diye sordu Dany, Jorah’a.

“Lhazarlı kız?”

“Ona tecavüz ediyorlardı, onları durdurdum ve kızı korumama aldım. Ama güneşim ve yıldızım öldüğünde Mago kızı geri aldı, onu tekrar kullandı ve öldürdü. Aggo, kızın kaderinin bu olduğunu söyledi.”

“Hatırlıyorum,” dedi Sör Jorah.

“Ben çok uzun zaman yalnızdım Jorah. Ağabeyimden başka kimsem yoktu. Küçücük, korkak bir şeydim. Viserys beni korumalıydı ama bunun yerine canımı yaktı ve beni daha beter korkuttu. Bunu yapmamalıydı. O benim sadece ağabeyim değildi, benim *kralımdı*. Eğer kendilerini koruyamayanları korumayacaklarsa, tanrılar neden krallar ve kraliçeler yaratır?”

“Bazı krallar kendi kendilerini yaratır. Robert gibi.”

“O gerçek bir kral değildi,” dedi Dany küçümseyerek. “O adaleti yerine getirmedi. Adalet... krallar *bunun* için vardır.”

Sör Jorah cevap vermedi. Sadece gülümsedi ve hafifçe Dany’nin saçlarına dokundu. Bu yeterliydi.

Dany o gece rüyasında Rhaegar’dı, Üç Dişli Mızrak’a gidiyordu. Ama bir ejderhanın sırtındaydı bir atın değil. İşgalci’ye ait isyancı ordunun nehri geçtiğini gördü, askerler buzdan zırhlar giymişti ama Dany onları ejderha aleviyle yıkadı, çiğ taneleri gibi eriyen adamlar Üç Dişli Mızrak’ı taşkın bir akıntıya dönüştürdü. Dany’nin küçük bir yanı bunun bir rüya olduğunu biliyordu ama diğer yanı zafer sarhoşuydu. *Bu iş böyle olmalı. Diğeri bir kâbustu ve ben daha yeni uyandım.*

Kamarasının karanlığında, hâlâ zafer coşkusuyla dolu bir halde aniden uyandı. *Balerion* da onunla birlikte uyanmış gibiydi; Dany ahşabın hafif çatırtısını, geminin gövdesine vuran suyun şıpırtısını, yukarıdaki güverteden gelen ayak seslerini duydu. Ve bir şey daha.

Kamarada biri vardı.

“Irri, Jhiqui? Neredesiniz?” Hizmetçiler cevap vermedi. Çok karanlıktı, Dany bir şey göremiyordu ama kızların nefes alıp verişini duyabiliyordu. “Jorah, sen misin?”

“Uyuyorlar,” dedi bir kadın. “Hepsi uyuyor.” Ses çok yakındı. “Ejderhalar bile uyumalıdır.”

Tepemde duruyor. “Kim var orada?” Dany karanlığa baktı. Bir gölge gördüğünü düşündü, bir suretin belli belirsiz çizgilerini. “Benden ne istiyorsun?”

“Hatırla. Kuzeye gitmek için güneye yolculuk etmelisin. Batıya varmak için doğuya gitmelisin. İlerleyebilmek için geriye dönmelisin. Işığa dokunmak için gölgelerden geçmelisin.”

“Quaithe?” Dany yataktan fırlayıp kapıyı ardına dek açtı. Soluk sarı fener ışığı kamaraya sızdı, Irri ve Jhiqui uykulu bir halde doğruldular.

Jhiqui gözlerini ovuşturarak, *"Khaleesi?"* diye mırıldandı. Viserion uyandı, ağzını açtı ve alevli nefesi kamaranın en karanlık köşelerini bile aydınlattı. Kırmızı cilalı maske takan kadından iz yoktu. "*Khaleesi,* iyi değil misiniz?" diye sordu Jhiqui.

"Bir rüya," dedi Dany kafasını sallayarak. "Bir rüya gördüm, hepsi bu. Uyumaya devam edin. Hepimiz, uyuyalım." Ama Dany ne kadar denerse denesin uyku geri gelmedi.

Ertesi sabah, liman kapılarından Astapor'a girerken, *arkama bakarsam kaybolurum,* dedi Dany kendi kendine. Maiyetinin aslında ne kadar küçük ve önemsiz olduğunu kendine hatırlatamıyordu, yoksa bütün cesaretini kaybederdi. Bugün at kılından örülmüş bir pantolon ve boyalı deri yelek giymişti, beline bronz madalyonlu bir kemer takmıştı ve göğüslerinin arasında çapraz şekilde duran iki kemer daha vardı, gümüş atını sürüyordu. Irri ve Jhiqui, Dany'nin saçlarını örmüş ve örgüsüne küçük, gümüş bir çan asmışlardı. Çanın çınlaması Toz Sarayı'nda yanan Qarth'ın Ölümsüzleri'nin şarkısını söylüyordu.

Astapor'un kırmızı kiremitten caddeleri bu sabah neredeyse kalabalıktı. Köleler ve hizmetkârlar yolların kenarına dizilmişti, *tokar*larını kuşanmış köle tacirleri ve onların kadınları basamaklı piramitlerden aşağıyı seyrediyordu. *Qarthlılardan çok farklı değiller aslında,* diye düşündü Dany. *Çocuklarına ve çocuklarının çocuklarına anlatabilmek için ejderhaları görmek istiyorlar.* Bu düşünce, o çocuklardan kaçının çocuk sahibi olabileceğini merak etmesine sebep oldu.

Aggo, büyük Dothrak yayıyla birlikte Dany'nin önünden gidiyordu. Güçlü Belwas, Dany'nin kısrağının sağında yürüyordu, Missandei soldaydı. Örgü zırhını ve pelerinini giymiş olan Sör Jorah Mormont arkadaydı, fazla yakına gelen herkese yiyecekmiş gibi bakıyordu. Rakharo ve Jhogo tahtırevanı koruyordu. Dany, tahtırevanın tavanının sökülmesini emretmişti, böylece kraliçenin üç ejderhası tavanın iskeletine zincirlenebildi. Irri ve Jhiqui ejderhaları sakin tutabilmek için onların yanında yolculuk ediyordu. Buna rağmen Viserion'ın kuyruğu sağı solu kamçılıyordu ve hayvanın burun deliklerinden öfkeli dumanlar yükseliyordu. Rhaegal da bir şeylerin yanlış olduğunu sezmişti. Üç kez havalanmaya çalıştı ama Jhiqui'nin elindeki ağır zincir tarafından aşağı çekildi. Drogon kıvrılıp bir top şeklini almıştı, kuyruğu ve kanatları sımsıkı katlanmıştı. Uyanık olduğu sadece gözlerinden anlaşılıyordu.

Dany'nin kalan insanları arkadan geliyordu: Groleo, diğer kaptanlar, onların mürettebatları ve bir zamanlar Drogo'nun *khalasar*'ında at süren yüz bin kişiden Dany'ye kalan seksen üç Dothraklı. Dany en yaşlı ve en zayıfları; emziren ve hamile kadınlar, küçük kızlar ve saçı örülemeyecek kadar genç oğlanlarla birlikte kafilenin iç tarafına koymuştu. Geri kalanlar – öyle denebilirse Dany'nin savaşçıları– kafilenin dış tarafında at sürüyor, hem kızıl topraklardan hem de siyah tuzlu denizden sağ çıkmış yüz küsur sıska attan oluşan kederli sürüyü yol boyunca yürütüyorlardı.

Dany, perişan güruhunun başında Astapor'un menderesli nehrinin yukarısına doğru yol alırken, *bir sancak diktirmeliydim,* diye düşündü. Gözlerini kapatıp sancağın nasıl görüneceğini hayal etti: Uçuşan siyah ipeğin üstünde, Targanyenlar'ın altın alev soluyan üç başlı kırmızı ejderhası. *Rhaeger'ın taşıyacağı türden bir sancak.* Nehir kıyıları tuhaf bir şekilde sakindi. Astaporlular bu akarsuya Solucan diyordu. Ağaçlıklı küçük adacıklarla beneklenmiş nehir geniş, ağır ve kıvrımlıydı. Dany adalardan birinde oyun oynayan çocuklar gördü, zarif mermer heykellerin arasında koşturuyorlardı. Başka bir adada, uzun ve yeşil ağaçların gölgesinde iki âşık, bir Dothrak düğününde olabileceğinden daha fazla utanç duymadan öpüşüyordu. Üzerlerinde kıyafet olmadan köle mi yoksa özgür insanlar mı olduklarını anlayamazdı Dany.

Muazzam bronz harpiyasıyla Gurur Meydanı, Dany'nin satın aldığı Lekesizler'in tümünün sığamayacağı kadar küçüktü. Bu yüzden Lekesizler, Astapor'un ana kapılarına bakan Ceza Meydanı'nda toplanmıştı, böylece Dany idarelerini aldığında şehirden doğruca ayrılabileceklerdi. Bu meydanda bronz heykeller yoktu; sadece, asi kölelerin işkence gördüğü, yüzüldüğü ve asıldığı bir platform. Meydana geldiklerinde, "Yeni kölelerin şehre girer girmez gördüğü ilk şey olsunlar diye, İyi Ustalar onları buraya koyar," dedi Missandei, Dany'ye.

Dany ilk bakışta, platformdaki insanların derilerinin, Jogod Nhai'nin siyah beyaz atları gibi çizgili olduğunu düşündü. Sonra gümüş kısrağını daha yakına sürdü ve kımıldayan siyah şeritlerin altındaki kırmızı çiğ eti gördü. *Sinekler. Sinekler ve kurtçuklar.* Asi köleler, bir adamın bir elmayı soyacağı gibi uzun ve kıvrımlı şeritler halinde soyulmuştu. Bir adamın kolu, parmaklarından dirseğine kadar karasineklerle kaplıydı ve sineklerin altındaki deri kırmızı beyazdı. Dany adamın yanında dizginlerini çekti. "Bunun suçu ne?"

"Sahibine el kaldırdı."

Dany'nin midesi kalkmıştı, gümüş kısrağını döndürüp meydanın ortasına ve çok pahalıya satın aldığı orduya doğru koşturdu. Dany'nin taştan yaratılmış, kiremit kalpli yarı insanları sıra sıra dizilmişti; çivili miğferlerini takmış tam eğitimli sekiz bin altı yüz Lekesiz ve onların arkasında, çıplak kafalı fakat mızraklar ve kılıçlarla silahlanmış beş bin küsur miğfersiz. En arka sıradakiler henüz çocuktu ama en az diğerleri kadar dik ve hareketsiz duruyorlardı.

Kraznys mo Nakloz ve dostları Dany'yi karşılamak için oradaydı. Diğer yüksek doğumlu Astaporlular gruplar halinde köle tacirlerinin arkasında duruyordu; köleler zeytin, kiraz ve incir tepsileriyle aralarında dolaşırken adamlar gümüş kadehlerden şarap yudumluyordu. Yaşlı Grazdan, bakır tenli dört iri köle tarafından taşınan bir tahtırevanda oturuyordu. Yarım düzine atlı mızrakçı meydanın sınırları boyunca koşturuyor ve izlemeye gelen kalabalığı geride tutuyordu. Mızrakçıların pelerinlerine dikilmiş bronz disklerden yansıyan güneş ışığı kör ediciydi ama Dany adamların atlarının nasıl huzursuz olduğunu görebiliyordu. *Ejderhalardan korkuyorlar. Korkmaları da gerekir.*

Kraznys, bir köleye, Dany'nin eyerinden inmesine yardım etmesini emretti. Kendi elleri doluydu; biri *tokar*ını tutuyordu, diğerinde süslü bir kamçı vardı. "İşte buradalar," dedi adam. Missandei'ye baktı. "Ona ait olduklarını söyle... tabii ödeyebilirse."

"Ödeyebilir," dedi kız.

Sör Jorah bağırarak emri verdi ve ticari mallar öne getirildi. Altı balya kaplan derisi, üç yüz top ince ipek. Safran kavanozları, reçine kavanozları, biber, köri ve kakule kavanozları. Bir akik maske. On iki yeşim maymun. Kırmızı, siyah ve yeşil mürekkep fıçıları. Bir kutu nadir ametist, bir kutu inci. Bir adet, kurtçuklarla doldurulmuş çekirdeksiz zeytin fıçısı. Bir düzine salamura edilmiş mağara balığı fıçısı. Devasa bir pirinç gong ve tokmağı. On yedi fildişi göz. Dany'nin anlamadığı dillerde yazılmış kitaplarla dolu büyük bir sandık. Ve daha fazlası ve daha fazlası. Dany'nin insanları hepsini köle tacirlerinin önüne yığdı.

Ödeme yapılırken Kraznys mo Nakloz, Dany'ye birliklerini nasıl idare edeceği hakkında son birkaç söz lütfetti. "Henüz yeşiller," dedi Missandei aracılığıyla. "Batıdiyarlı fahişeye söyle, onları çabucak kana bularsa akıllılık etmiş olur. Burasıyla orası arasında pek çok küçük şehir var, yağmalanmaya hazır şehirler. Aldığı ganimetler sadece onun olur. Lekesizler'in altın ya da değerli taşlara düşkünlüğü yoktur. Şehirlerden

tutsaklar alacak olursa, onları Astapor'a getirmek için birkaç muhafız yeterlidir. Sağlıklı olanları iyi bir fiyat karşılığında satın alırız. Ve kim bilir? Bize gönderdiği çocukların bazıları on yıl içinde Lekesiz olabilir. O günleri görürsek..."

Sonunda yığına ekleyecek başka mal kalmamıştı. Dothraklar bir kez daha atlarına bindiler. "Taşıyabildiğimizin hepsi buydu," dedi Dany. "Geri kalanlar sizleri gemide bekliyor; büyük miktarda kehribar, şarap ve esmer pirinç. Ve gemiler de sizindir. Bu durumda geriye sadece..."

"...ejderha kalıyor," diye bitirdi Ortak Dil'i kabaca konuşan çatal sakallı Grazdan.

"O da burada bekliyor." Sör Jorah ve Belwas, Dany'yi tahtırevanın yanına götürdü, Drogon ve kardeşleri güneşin altında uzanmış miskinlik ediyordu. Jhiqui zincirin bir ucunu çözüp aşağı, Dany'ye uzattı. Dany zinciri sertçe çektiğinde siyah ejderha tıslayarak başını kaldırdı; gece rengi ve kızıl kanatlarını açtı. Ejderhanın gölgesi İyi Ustalar'ın üzerine düşerken Kraznys mo Nakloz keyifle gülümsedi.

Dany, Drogon'un zincirinin ucunu köle tacirine uzattı. Adam bunun karşılığında Dany'ye kırbacını sundu. Kırbacın siyah ejderhacamından yapılmış sapı ince ince işlenmiş ve altın kakmalarla süslenmişti. Saptan, her birinin ucunda altın yaldızlı pençeler olan dokuz deri kamçı sarkıyordu. Sapın altın topuzu, fildişinden oyulmuş sivri dişleri olan bir kadın başıydı. "Harpiyanın parmakları," dedi Kraznys.

Dany kamçıyı elinde döndürdü. *Bunca ağırlığı taşımak için nasıl da hafif.* "O halde tamam mı? Bana mı aitler?"

Drogon'u tahtırevanın üstünden kaldırmak için zinciri sertçe çekerek, "Tamamdır," diye onayladı Kraznys.

Dany gümüş kısrağına bindi. Kalbinin gümlediğini duyabiliyordu. Umutsuzca korkuyordu. *Ağabeyim de bunu mu yapardı?* Bütün sancakları rüzgârla dalgalanan İşgalci ordusunun Üç Dişli Mızrak'ın karşısında toplandığını gördüğünde Prens Rhegar'ın da bu kadar huzursuz olup olmadığını merak etti.

Üzengilere basıp ayağa kalktı ve bütün Lekesizler'in görebilmesi için harpiyanın parmaklarını başının üzerine kaldırdı. *"TAMAMDIR!"* diye bağırdı ciğerlerini patlatırcasına. *"ARTIK BANA AİTSİNİZ!"* Kısrağı mahmuzladı ve parmakları yukarıda tutarak ilk sıra boyunca dörtnala koşturdu. *"ARTIK EJDERHAYA AİTSİNİZ! BEDELİNİZ ÖDENDİ VE SATIN ALINDINIZ! TAMAMDIR! TAMAMDIR!"*

Dany, yaşlı Grazdan'ın başını sertçe döndürdüğünü gördü. *Valyria dilinde konuştuğumu duydu.* Diğer köle tacirleri dinlemiyordu. Kraznys'le ejderhanın etrafında toplanmış, yüksek sesle önerilerde bulunuyorlardı; Astaporlu zinciri çekiştiriyordu ama Drogon tahtırevanın üstünden kalkmıyordu. Hayvanın açık ağzından gri dumanlar yükseliyordu, köle tacirinin yüzünü ısırmaya çalışırken uzun boynu kıvrılıp düzleşiyordu.

Gümüş kısrağını çevirip geri dönerken, *Üç Dişli Mızrak'ı geçme vaktidir,* diye düşündü Dany. Kansüvarileri ona yakın hareket ediyordu. "Zorluk çekiyorsunuz," dedi köle tacirlerine.

"Gelmiyor," dedi Kraznys.

"Bir sebebi var. Ejderhalar köle değildir." Ve Dany kamçıyı bütün gücüyle köle tacirinin yüzüne indirdi. Kraznys çığlık atarak geriledi. Kan, adamın yanaklarından parfümlü sakallarına kıpkırmızı akıyordu. Harpiyanın parmakları adamın yüz hatlarını tek darbede parçalara ayırmıştı ama Dany enkazı izlemek için duraksamadı. "Drogon," dedi şarkı söyler gibi yüksek sesle, tatlılıkla, bütün korkular unutulmuştu. *"Dracarys."*

Siyah ejderha kanatlarını açıp kükredi.

Döne döne ilerleyen bir kara alev mızrağı Kraznys'in yüzüne saplandı. Adamın eriyen gözleri yanaklarına aktı, saçlarındaki ve sakallarında yağ öyle hızlı alev aldı ki köle taciri bir an için kafasından iki kat uzun bir ateş tacı taktı. Yanık et kokusu Kraznys'in parfümünü bile bastırmıştı ve adamın çığlığı diğer bütün sesleri boğuyordu.

Sonra, Ceza Meydanı bir patlamayla kana ve kaosa dönüştü. İyi ustalar tiz çığlıklar atıyor, birbirlerini kenara itiyor ve o aceleyle *tokar*larındaki püsküllerine takılıp tökezliyorlardı. Drogon neredeyse tembel bir şekilde Kraznys'e doğru uçuyordu, kara kanatları havayı dövüyordu. Siyah ejderha, köle tacirine ikinci kez ateş tattırırken Irri ve Jhiqui, Viserion'la Rhaegal'ın zincirlerini çözdüler. Dany bakmak için döndüğünde, Astapor'un gururlu şeytan boynuzlu savaşçılarının üçte biri, dehşet içindeki atlarının sırtında kalabilmek için mücadele veriyordu. Diğer üçte biri, ışıltılı bronzun parlak alevleri içinde kaçıyordu. Bir adam, kılıcını çekmeye yetecek kadar bir vakit eyerinde kalmayı başardı ama Jhogo'nun kamçısı adamın boğazına dolandı ve çığlığını kesti. Elini Rakharo'nun *arakh*'ına kaptıran bir diğer adam sendeleyerek ve kanlar fışkırtarak uzaklaştı. Aggo sakince oturuyordu, yayına taktığı okları *tokar*ların üstüne gönderiyordu; gümüş, altın veya sade, püsküller umurunda bile değildi. Güçlü Belwas da *arakh*'ını çıkarmıştı, silahını savurarak saldırıyordu.

Bir Astaporlunun, *“Mızraklar!”* diye bağırdığını duydu Dany. Grazdan’dı. *Tokar*ı incilerle ağırlaşmış olan yaşlı Grazdan. “*Lekesizler!* Bizi savunun, onları durdurun, ustalarınızı savunun. Mızraklar! Kılıçlar!”

Rakharo, yaşlı Grazdan’ın boğazına bir ok saplayınca, adamın tahtırevanını taşıyan köleler sahiplerini kabaca yere bırakıp dağılarak kaçtılar. Yaşlı adam ilk hadım sırasına doğru emekledi, kanı kiremitlere akıyordu. Lekesizler adamın ölümünü izlemek için yere bakmadılar bile. Sıra sıra, öylece durdular.

Ve kımıldamadılar. *Tanrılar dualarımı duydu.*

“Lekesizler!” Dany askerlerinin önünde dörtnala koştu, gümüşi altın saç örgüsü arkasında uçuyordu, çanı her adımda çınlıyordu. “İyi Ustalar’ı öldürün, askerleri öldürün, *tokar* giyen ve bir kamçısı olan her adamı öldürün ama on iki yaşın altındaki hiçbir çocuğa zarar vermeyin ve gördüğünüz her kölenin zincirlerini kırın.” Harpiyanın parmaklarını havaya kaldırdı... ve sonra kamçıyı kenara fırlattı. *“Özgürlük!”* diye bağırdı Dany. *“Dracarys! Dracarys!”*

“Dracarys!” diye geri bağırdılar, Dany’nin duyduğu en güzel kelimeydi bu. *“Dracarys! Dracarys!”* Ve etraftaki bütün köle tacirleri kaçtılar, ağladılar, yalvardılar ve öldüler. Tozlu hava mızraklarla ve kanla doldu.

Sansa

Yeni elbisesinin hazır olacağı sabah, hizmetçiler banyo teknesini üstünden dumanlar tüten sıcak suyla doldurdular ve Sansa'yı pespembe parlayana dek tepeden tırnağa ovdular. Cersei'nin kendi oda hizmetçisi Sansa'nın tırnaklarını törpüledi, kızıl saçlarını fırçalayıp kıvırdı, sonunda kızın saçları yumuşak bukleler halinde sırtına dökülüyordu. Hizmetçi kız, kraliçenin en sevdiği kokuların bir düzinesini de getirmişti. Sansa, çiçek rayihasının altında bir parça limon aroması sezilen keskin ve tatlı bir kokuyu seçti. Hizmetçi kız parfüm damlattığı parmağıyla Sansa'nın kulaklarının arkasına ve çenesinin altına dokundu, sonra da hafifçe göğüs uçlarına.

Cersei terzilerle birlikte bizzat geldi ve kadınlar Sansa'ya yeni kıyafetlerini giydirirken onları izledi. İç çamaşırlarının tümü ipekti ama elbise fildişi atlastan ve gümüş iplikten dokunmuş kumaştan dikilmişti, astarı gümüşi satendi. Sansa kollarını indirdiğinde elbisenin uzun kesimli kollarının ucu neredeyse yere değiyordu. Ve bu, bir çocuk elbisesi değil bir kadın elbisesiydi, buna hiç şüphe yoktu. Elbisenin göğüs kısmı neredeyse göbeğe kadar kesilmişti, v şekilli derin dekolte güvercin grisi Myr danteliyle kapatılmıştı. Etekleri uzun ve kabarıktı, beli öyle dardı ki, kadınlar elbisenin bağcıklarını bağlarken Sansa nefesini tutmak zorunda kaldı. Sansa'ya yeni ayakkabılar da getirmişlerdi, güvercin derisi gri terlikler Sansa'nın ayaklarına âşıklar gibi sarılıyordu. Sansa giyindiğinde, "Çok güzelsiniz leydim," dedi terzi kadın.

"Güzelim değil mi?" Sansa kıkırdadı, eteklerini uçuşturarak döndü. "Ah, *güzelim.*" Willas'ın onu bu halde görmesi için sabırsızlanıyordu. *Beni sevecek, sevecek, sevmeli... beni gördüğünde Kışyarı'nı unutacak. Ona Kışyarı'nı unutturacağım.*

Kraliçe Cersei dikkatlice Sansa'yı inceledi. "Birkaç parça mücevher gerek. Joffrey'nin verdiği ay taşları."

"Derhal Majesteleri," dedi Cersei'nin oda hizmetçisi.

Ay taşları Sansa'nın kulağından ve boynundan sarktığında kraliçe başıyla onayladı. "Evet. Tanrılar sana karşı nazik davranmış Sansa. Güzel

bir kızsın. Böylesine tatlı bir masumiyeti o gargoyleye heba etmek neredeyse ahlaksızlık gibi geliyor."

"Ne gargoylesi?" Sansa anlamamıştı. *Willas'ı mı kastediyor? Nasıl bilebilir?* Sansa, Margaery ve Diken Kraliçesi dışında kimse bilmiyordu... ah, bir de Dontos ama o sayılmazdı.

Cersei Lannister soruyu duymazdan geldi. "Pelerin," diye emretti ve kadınlar pelerini çıkardı: Beyaz kadifeden dikilmiş, incilerle kaplı uzun bir pelerin. Üstüne gümüş iplikle vahşi bir ulu kurt işlenmişti. Sansa ani bir dehşetle pelerine baktı. Kadınlar pelerinin yakasını ince bir gümüş zincirle Sansa'nın boynuna bağlarken, "Babanın renkleri," dedi Cersei.

Bir bakire pelerini. Sansa'nın eli boğazına gitti. Cesaret edebilse bu şeyi yırtıp atardı.

"Ağzın kapalıyken daha güzelsin Sansa," dedi Cersei. "Şimdi bizimle gel, rahip bekliyor. Düğün davetlileri de öyle."

"Hayır," deyiverdi Sansa. *"Hayır."*

"Evet. Sen tacın vesayetindesin. Ağabeyin lekeli bir hain olduğu için kral senin baban yerine geçer. Bu demektir ki, kral seni istediğine verme hakkına sahiptir. Kardeşim Tyrion'la evleneceksin."

Mirasım, diye düşündü Sansa. Soytarı Dontos o kadar da aptal değildi nihayetinde; gerçeği görmüştü. Sansa kraliçeden uzaklaştı. "Evlenmeyeceğim." *Ben Willas'la evleneceğim. Yüksek Bahçe'nin leydisi olacağını, lütfen...*

"Gönülsüzlüğünü anlıyorum. Gerekiyorsa ağla. Ben senin yerinde olsaydım muhtemelen saçlarımı yolardım. Kardeşimin mide bulandırıcı küçük bir iblis olduğuna şüphe yok ama onunla evleneceksin."

"Beni mecbur edemezsiniz."

"Elbette edebiliriz. Sessizce gelip bir leydiye yakışır şekilde yemin edebilirsin ya da boğuşur, bağırır ve seyis yamaklarının izleyip güleceği bir gösteri sergilersin ama hangisini yaparsan yap sonuçta evlenip yatağa gireceksin." Kraliçe kapıyı açtı. Kral Muhafızları'nın beyaz pullu zırhlarını giyen Sör Meryn Trant ve Sör Osmund Karakazan dışarıda bekliyordu. "Leydi Sansa'ya septe kadar eşlik edin," dedi kraliçe adamlara. "Gerekirse kendisini taşıyın ama elbiseyi yırtmamaya çalışın, epey pahalıya mal oldu."

Sansa kaçmaya çalıştı ama daha bir metre gidemeden Cersei'nin hizmetçisi onu yakaladı. Sör Meryn'in bakışı Sansa'yı korkudan titretti ama Sör Karakazan ona neredeyse nazikçe dokunup, "Sana söyleneni yap tatlım, çok kötü olmayacak. Kurtlar cesur olmalıdır, öyle değil mi?" dedi.

Cesur. Sansa derin bir nefes aldı. *Ben bir Stark'ım, evet, cesur olabilirim.* Herkes ona bakıyordu; elbiselerinin Sör Boros Blount tarafından yırtıldığı o gün avluda baktıkları gibi. O gün Sansa'yı dayaktan kurtaran İblis'ti, şimdi onu bekleyen adamın ta kendisi. *O diğerleri kadar kötü değil,* dedi Sansa kendine. "Geleceğim."

Cersei gülümsedi. "Geleceğini biliyordum."

Sansa daha sonra odadan nasıl ayrıldığını, merdivenlerden nasıl indiğini ya da avluyu nasıl geçtiğini hatırlamıyordu. Sadece bir ayağını diğerinin önüne koymak bütün dikkatini almış gibiydi. Sör Meryn Trant ve Sör Osmund, Sansa'nınki kadar beyaz pelerinleriyle onun yanında yürüyorlardı ama onların pelerinlerinde inciler ve bir zamanlar Sansa'nın babasına ait olan ulu kurt yoktu. Joffrey kale septinin merdivenlerinde bekliyordu. Kral, kırmızılar ve altınlar içinde göz alıcıydı, tacı başındaydı. "Bugün baban benim," diye duyurdu.

"Değilsin," diye parladı Sansa. "Asla olmayacaksın."

Kralın yüzü karardı. "Öyleyim, ben senin babanım ve seni kiminle istersem onunla evlendirebilirim. *Herhangi* biriyle. İstersem domuz çobanıyla evlenirsin ve onunla ağılda yatağa girersin." Yeşil gözleri zevkle parıldıyordu. "Belki de seni Ilyn Payne'e vermeliyim, bunu mu tercih edersin?"

Sansa'nın kalbi tekledi. "Lütfen Majesteleri," diye yalvardı. "Beni bir zamanlar biraz olsun sevdiyseniz, beni dayınızla..."

"...evlendirmesin mi?" Tyrion Lannister septin kapısından dışarı çıktı. "Majesteleri," dedi Joffrey'ye. "Bana Leydi Sansa'yla yalnız kalacağım birkaç dakika bahşetme nezaketini gösterir misiniz?"

Kral bu ricayı reddetmek üzereydi ama annesi ona sert bir bakış attı. Birkaç adım geri çekildiler.

Tyrion, altın işiyle kaplı siyah kadife bir takım ve boyuna yedi santim ekleyen uyluk yüksekliğinde çizmeler giymişti, boynuna yakutlardan ve aslan başlarından oluşan bir zincir takmıştı. Ama yüzündeki derin yara açık ve kırmızıydı, burnunda mide bulandırıcı bir yara kabuğu vardı. "Çok güzelsin Sansa," dedi.

"Çok naziksiniz lordum." Sansa başka ne söyleyeceğini bilmiyordu. *Ona yakışıklı olduğunu mu söylemeliyim? Bir aptal ya da bir yalancı olduğumu düşünür.* Gözlerini yere indirip dilini tuttu.

"Leydim, düğününüze bu şekilde gelmemeliydiniz. Bunun için üzgünüm. Düğünü bu kadar acil ve gizli yaptığımız için de. Lord babam

böyle olmasını gerekli gördü, devlet idaresi icabı. Yoksa size daha önce gelmeyi arzu ediyordum." Tyrion biraz daha yaklaştı. "Bu evliliği siz istemediniz, biliyorum. Benim istediğimden fazla değil. Sizi reddetseydim kuzenim Lancel'la evlendirilecektiniz. Belki de bunu tercih ederdiniz. Onun yaşı sizinkine daha yakın ve yüzü daha güzel. Eğer arzunuz buysa söyleyin ve bu şarlatanlığa son vereyim."

Ben hiçbir Lannister'ı istemiyorum, demek istedi Sansa. *Ben Willas'ı istiyorum. Ben Yüksek Bahçe'yi, yavru köpekleri, mavnayı ve Eddard, Bran, Rickon isimli oğulları istiyorum.* Ama sonra, Dontos'un tanrı korusunda söylediklerini hatırladı. *Tyrell ya da Lannister hiç fark etmez, onlar beni değil mirasımı istiyor.* "Çok naziksiniz lordum," dedi mağlup bir halde. "Ben tacın vesayetindeyim, kralın emrettiği gibi evlenmek benim vazifem."

Tyrion farklı renklerdeki gözleriyle Sansa'yı inceledi. "Bir genç kızın rüyalarındaki koca olmadığımı biliyorum Sansa," dedi yumuşak bir sesle, "ama Joffrey de değilim."

"Hayır," dedi Sansa. "Bana karşı naziktiniz, unutmadım."

Tyrion kalın, küt parmaklı elini Sansa'ya uzattı. "O halde gel. Vazifemizi yerine getirelim."

Sansa elini Tyrion'ın eline koydu. Müstakbel kocası onu evlilik mihrabına, ikisinin hayatlarını birleştirmek üzere Anne'yle Baba'nın arasında bekleyen rahibe götürdü. Sansa, soytarı kıyafeti giyen Dontos'un yuvarlak, kocaman gözlerle ona baktığını gördü. Kral Muhafızları'nın beyazlarını kuşanmış olan Sör Balon Swann ve Sör Boros Blount oradaydı ama Sör Loras yoktu. *Tyrellller'in hiçbiri yok,* diye fark etti Sansa aniden. Ama pek çok başka şahit mevcuttu; hadım Varys, Sör Addam Marbrand, Lord Philip Foote, Sör Bronn, Jalabhar Xho ve bir düzine insan daha. Lord Gyles öksürüyordu, Leydi Ermesande dadısının göğsündeydi ve Leydi Tanda'nın hamile kızı belli bir sebep olmaksızın ağlıyordu. *Bırak ağlasın,* diye düşündü Sansa. *Belki bugün bitmeden önce ben de aynı şeyi yapmalıyım.*

Tören bir rüyadaymış gibi geçti. Sansa ondan beklenen her şeyi yaptı. Dualar, yeminler, şarkılar ve yanan uzun mumlar vardı. Dans eden yüz ışık, Sansa'nın yanaklarındaki gözyaşlarını binlere dönüştürdü. Şükürler olsun ki, orada babasının renklerine sarınmış halde dururken ağladığını kimse fark etmemişti ya da gördülerse bile görmemiş gibi yapmışlardı. Sıra pelerinleri değiştirmeye geldiğinde aradan hiç vakit geçmemişti sanki.

Joffrey diyarın babası olarak Eddard Stark'ın yerini aldı. Kralın elleri pelerinin kancasını açmak için omuzlarına dokunurken Sansa bir mızrak kadar katı durdu. Ellerden biri Sansa'nın göğsüne değdi ve hafifçe sıkmak için orada oyalandı. Sonra kanca açıldı ve Joffrey, Sansa'nın bakire pelerinini krallara yakışır bir gösteriş ve bir sırıtışla çekip aldı.

Kralın dayısının bölümü o kadar iyi gitmedi. Tyrion'ın taşıdığı gelin pelerini büyük ve ağırdı, aslanlarla bezenen kırmızı kadifenin eteklerine altın saten geçilmiş ve yakutlar dikilmişti. Ancak kimse bir tabure getirmeyi akıl etmemişti ve Tyrion karısından kırk beş santim kısaydı. İblis arkasına geçtiğinde Sansa eteğinin sertçe çekildiği hissetti. Kızararak, *diz çökmemi istiyor,* diye düşündü. Çok utanmıştı. Böyle olmaması gerekirdi. Sansa düğününü binlerce kez düşlemişti ve her seferinde, nişanlısının nasıl dimdik ve güçlü bir şekilde onun arkasında duracağını, koruyucu pelerinini omuzlarına sereceğini ve kancayı bağlamak için öne eğilirken yanağını hafifçe öpeceğini hayal etmişti.

Sansa'nın eteği daha ısrarlı bir şekilde tekrar çekildi. *Diz çökmeyeceğim. Yapmayacağım. Kimse benim duygularımı önemsemiyorken ben onunkileri neden önemseyeyim?*

Cüce, Sansa'nın eteğini üçüncü kez çekti. Sansa inatla dudaklarını sıktı ve fark etmemiş gibi yaptı. Arkalarındaki biri güldü. *Kraliçe,* diye düşündü Sansa ama önemli değildi. Artık herkes gülüyordu, en gürültü olan Joffrey'ydi. "Dontos, ellerinin ve dizlerinin üstüne çök," diye emretti kral. "Dayım karısına tırmanmak için desteğe ihtiyaç duyuyor."

Ve böylece, Sansa'nın lord kocası, Lannister Hanedanı'nın renklerini taşıyan pelerini bir soytarının sırtına basarak karısına giydirdi.

Sansa arkasını döndüğünde küçük adam ona bakıyordu, ağzı gergindi, yüzü Sansa'nın pelerini kadar kırmızıydı. Sansa aniden inatçılık ettiği için utandı. Eteklerini düzeltip cücenin önünde diz çöktü, başları aynı sevideydi şimdi. "Bu öpücükle aşk yemini veriyor, seni lordum ve kocam olarak kabul ediyorum."

"Bu öpücükle aşk yemini veriyor, seni leydim ve karım olarak kabul ediyorum," dedi cüce boğuk bir sesle. Öne uzandı ve dudakları bir an Sansa'nınkilere değdi.

Cücenin yüzü onun yüzüne yakınken, *çok çirkin,* diye düşündü Sansa. *Tazı'dan bile çirkin.*

Rahip, kristalini yukarı kaldırdı, Sansa'yla Tyrion'ın üzerine gökkuşağı düştü. "Burada, tanrıların ve insanların şahitliğinde," dedi adam, "Lannister

Hanedanı'ndan Tyrion'ı ve Stark Hanedanı'ndan Sansa'yı resmi olarak karı koca ilan ediyorum. Şimdi ve daima tek beden, tek yürek, tek ruh olsunlar ve aralarına giren lanetlensin."

Sansa hıçkırmamak için dudağını ısırmak zorunda kaldı.

Düğün ziyafeti Küçük Salon'da verildi. Belki elli konuk vardı; çoğunluğu, düğün töreninde bulunanlara katılan Lannister maiyeti ve müttefikleriydi. Ve Sansa Tyrelller'i orada buldu. Margaery ona üzgün bir bakış attı. Diken Kraliçesi, Sağ ve Sol'un arasında titreyerek salona girerken Sansa'ya bakmadı bile. Elinor, Alla ve Megga, Sansa'yı tanımıyormuş gibi davranmakta kararlılardı. Acıyla, *arkadaşlarım,* diye düşündü Sansa.

Sansa'nın kocası çok fazla içti ama çok az yedi. Şerefe kadeh kaldırmak için kalkan herkesi dinledi ve zaman zaman söylenenleri sert bir baş hareketiyle kabul etti, bunun dışında yüzü taştan oyulmuş kadar ifadesizdi. Ziyafet sonsuza kadar sürecekmiş gibi görünüyordu ancak Sansa hiçbir yemeğin tadına bakmadı. Ziyafetin bitmesini istiyordu ama sonundan da korkuyordu, çünkü ziyafetten sonra yatak gelecekti. Adamlar, Sansa'nın kıyafetlerini yolda çıkararak ve çarşafların arasında onu bekleyen kaderle ilgili kaba şakalar yaparak onu düğün yatağına taşıyacaktı. Kadınlar aynı onuru Tyrion'a bağışlayacaktı. Sansa ve Tyrion ancak çırılçıplak bir halde yatağa atıldıktan sonra yalnız kalacaklardı ve o zaman bile, konuklar gelin odasının kapısında bekleyecek ve yüksek sesle edepsiz şarkılar söyleyeceklerdi. Sansa küçük bir kızken, yatağa girmek muhteşem şekilde günahkâr ve heyecanlı bir şeymiş gibi görünürdü ama şimdi vakit yakındı ve Sansa'nın hissettiği tek şey dehşetti. Kıyafetlerinin çekilip çıkarılmasına dayanabileceğini sanmıyordu ve ilk müstehcen şakada gözyaşlarına boğulacağından emindi.

Müzisyenler çalmaya başladığında Sansa elini ürkekçe Tyrion'ın eline koyup, "Lordum, dansı biz mi açmalıyız?" dedi.

Tyrion'ın ağzı çarpıldı. "İnsanları halihazırda bir gün için yeterince eğlendirdiğimizi düşünüyorum, ya sen?"

"Nasıl isterseniz lordum." Sansa elini geri çekti.

Onların yerine ilk dansı Joffrey ve Margaery yaptı. *Bir canavar nasıl bu kadar güzel dans edebilir?* diye merak etti Sansa. Düğününde, bütün gözler onun ve yakışıklı lordunun üstündeyken nasıl dans edeceğini hayal ederdi eskiden. Hayallerinde herkes gülümsüyor olurdu. *Kocam bile gülümsemiyor.*

Çok vakit geçmeden diğer konuklar da dans pistindeki krala ve nişanlısına katıldı. Elinor genç yaveriyle dans etti, Megga da Prens Tommen'la. Siyah saçlı ve siyah gözlü Myr güzeli Leydi Merryweather öyle kışkırtıcı şekilde dönüyordu ki salondaki bütün erkekler onu izlemeye başladı. Lord ve Leydi Tyrell daha ağırbaşlı hareket ediyorlardı. Sör Kevan Lannister, Lord Tyrell'in kardeşi Leydi Janna Fossoway'e bir dans lütfetmesi için yalvardı. Merry Crane, tüylü kıyafetlerinin içinde olağanüstü görünen sürgün prens Jalabhar Xho'la birlikte piste çıktı. Cersei Lannister ilk olarak Lord Redwyne'la dans etti, sonra Lord Rowan'la en sonunda da gülümsemez bir zarafetle dans eden babası Lord Tywin'le.

Ellerini kucağına koymuş bir halde oturan Sansa, kraliçenin hareket edişini, gülüşünü, sarı buklelerini savuruşunu izledi. *Herkesi büyülüyor,* diye düşündü sıkıntıyla. *Ondan nasıl da nefret ediyorum.* Kafasını çevirip Ay Oğlan'la Dontos'un dans ettiği yere baktı.

"Leydi Sansa." Sör Garlan yüksek masanın yanında duruyordu. "Beni onurlandırır mısınız? Lordunuzun rızası olursa?"

İblis'in farklı renklerdeki gözleri kısıldı. "Leydim istediği herkesle dans edebilir."

Belki kocasının yanında kalmalıydı ama Sansa dans etmeyi çok istiyordu... ve Sör Garlan, Margaery'yle, Willas'la ve Sansa'nın Çiçek Şövalyesi'yle kardeşti. "Size neden Güçlü Garlan dediklerini anlayabiliyorum sör," dedi Sansa şövalyenin elini tutarken.

"Leydim böyle söylemekle nezaket gösteriyor. Aslında bu ismi bana ağabeyim Willas verdi. Beni korumak için."

"Korumak için?" Sansa şaşkın bir halde şövalyeye baktı.

Sör Garlan güldü. "Kısa boylu ve etli butlu bir çocuktum korkarım, Güdük Garth diye anılan bir amcamız zaten var. Bu yüzden Willas erken davrandı ama beni Grikanlı Garlan, Gevşek Garlan ve Gargoyle Garlan'la tehdit etmeden önce değil."

O kadar tatlı ve şapşalcaydı ki Sansa her şeye rağmen gülmek zorundaydı. Daha sonra kendini saçma bir şekilde minnettar hissetti. Kahkaha her nasılsa yeniden umutlu olmasını sağlamıştı. Gülümsedi ve kendini müziğe bıraktı; flütlerin ve arpın sesinde, davulun ritminde, adımların içinde kayboldu... ve bazen de, dans onları yakınlaştırdığında Sör Garlan'ın kollarında. Böyle bir anda, "Leydi karım sizin için endişeleniyor," dedi Garlan sessizce.

"Leydi Leonette çok tatlı. Ona iyi olduğumu söyleyin."

“Kendi düğünündeki bir gelin *iyiden* daha iyi olmalı.” Şövalyenin sesi nezaketsiz değildi. “Ağlayacak gibi görünüyordunuz.”

“Mutluluk gözyaşları sör.”

“Gözleriniz dilinizi yalanlıyor.” Şövalye, Sansa’yı döndürdü ve kendine çekti. “Leydim, kardeşim Loras’a nasıl baktığınızı gördüm. Loras cesurdur, yakışıklıdır ve hepimiz onu çok severiz... ama sizin İblis’iniz daha iyi bir koca olur. O göründüğünden büyük bir adam bence.”

Sansa bir cevap düşünemeden önce müzik onları ayırdı. Sansa’nın karşısında kırmızı suratlı ve terli Mace Tyrell vardı, sonra Lord Merryweather ve sonra da Prens Tommen. “Ben de evlenmek istiyorum,” dedi yalnızca dokuz yaşında olan tombul, küçük prens. “Ben dayımdan daha uzunum!”

Tekrar eş değiştirmeden önce, “Öyle olduğunu biliyorum,” dedi Sansa, prense. Sör Kevan ona güzel olduğunu söyledi. Jalabhar Xho, Sansa’nın anlamadığı Yaz Dili’nde bir şey mırıldandı ve Lord Redwyne ona bir sürü tombul çocuk ve mutlulukla geçecek uzun yıllar diledi. Ve sonra dans Sansa’yı Joffrey’yle yüz yüze getirdi.

Joffrey’nin elleri ellerine değince Sansa kaskatı kesildi ama kral onu daha sıkı tutup kendine çekti. “Bu kadar üzgün görünmemelisin. Dayım küçük ve çirkin bir yaratık ama ben hâlâ buradayım.”

“Sen Margaery’yle evleneceksin!”

“Bir kralın başka kadınları da olabilir. Fahişeler. Babamın vardı. Aegonlar’dan birinin de. Üçüncü ya da dördüncü. Onun bir sürü fahişesi ve bir sürü piçi vardı.” Müzikle birlikte döndüklerinde Joffrey, Sansa’ya ıslak bir öpücük verdi. “Ben her emrettiğimde dayım seni yatağıma getirecek.”

Sansa başını iki yana salladı. “Yapmayacak.”

“Yapacak, aksi takdirde onun başını alırım. Şu Kral Aegon istediği her kadına sahip oluyordu, onlarla evli olsun ya da olmasın.”

Şükürler olsun ki yine eş değiştirme vakti gelmişti ama Sansa’nın bacakları kütüğe dönmüştü; Lord Rowan, Sör Tallad ve Elinor’un yaveri, Sansa’nın çok beceriksiz bir dansçı olduğunu düşünüyor olmalılardı. Ve sonra Sansa bir kez daha Sör Garlan’laydı, çok vakit geçmeden dans sona erdi.

Sansa’nın ferahlaması kısa sürdü. Müzik biter bitmez Joffrey’nin, “Onları yatağa sokma vakti! Kıyafetlerini çıkaralım ve dişi kurdun dayıma neler vereceğine bir bakalım!” diye bağırdığını duydu. Diğer adamlar da gürültülü bir şekilde bağırmaya başladılar.

Sansa'nın cüce kocası, gözlerini ağır ağır şarap kadehinden kaldırdı. "Yatağa sokma töreni olmayacak."

Joffrey, Sansa'nın kolunu yakaladı. "Ben emredersem olacak."

İblis hançerini masaya indirdi, hançer indiği yere saplanıp titredi. "O zaman kendi karına ahşap bir aletle hizmet verirsin. Seni hadım ederim, yemin ediyorum."

Salona şaşkın bir sessizlik çöktü. Sansa, Joffrey'den uzaklaşmaya çalıştı ama kral onu sımsıkı tutmuştu, elbisesinin kolu yırtıldı. Kimse yırtılma sesini duymuş gibi görünmüyordu. Kraliçe Cersei babasına döndü. "Onu duydun mu?"

Lord Tywin ayağa kalktı. "Yatağa sokma töreninden vazgeçebiliriz Tyrion. Niyetinin soylu kralımızı tehdit etmek olmadığından eminim."

Sansa, kocasının yüzünün öfkeyle kasıldığını gördü. "Yanlış konuştum," dedi Tyrion. "Kötü bir şakaydı efendimiz."

"Beni *hadım* etmekle tehdit ettin!"

"Ettim Majesteleri," dedi Tyrion, "ama sadece asil erkekliğinizi kıskandığım için. Benimki çok küçük ve güdük." Yüzü şehvetli bir ifadeyle çarpıldı. "Ve eğer dilimi keserseniz, bana verdiğiniz bu tatlı kadını memnun etmek için hiç yolum kalmaz."

Sör Osmund Karakazan'ın dudaklarından bir kahkaha koptu. Başka biri kıs kıs güldü. Ama Joffrey gülmüyordu, Lord Tywin de öyle. "Majesteleri," dedi lord, "oğlum sizin de gördüğünüz gibi sarhoş."

"Sarhoşum," diye itiraf etti İblis. "Ama kendi yatağa girme törenime katılamayacak kadar değil." Yüksek platformdan aşağı atladı ve Sansa'yı sertçe yakaladı. "Haydi kadın, yivli kapını kırma zamanı geldi. 'Şatoma gel' oynamak istiyorum."

Yüzü kıpkırmızı kesilen Sansa, Tyrion'la birlikte Küçük Salon'dan çıktı. *Başka ne seçeneğim var?* Tyrion yürürken paytaklaşıyordu, özellikle şimdi yaptığı gibi hızlı yürürken. Tanrılar merhametliydi; ne Joffrey ne de diğerleri onların peşinden gelmek için hareketlenmişti.

Düğün geceleri için Sansa ve Tyrion'a El Kulesi'ndeki havadar bir oda tahsis edilmişti. Tyrion odanın kapısını tekmeleyerek arkalarından kapattı. "İçki dolabında bir sürahi altın Arbor şarabı var Sansa. Bana bir kadeh doldurma nezaketi gösterebilir misin?"

"Bu akıllıca olur mu lordum?"

"Hiçbir şey bundan daha akıllıca olamaz. Aslında sarhoş değilim. Ama olmak niyetindeyim."

Sansa her ikisi için de birer kadeh doldurdu. *Ben de sarhoş olursam daha kolay olur.* Cibinlikli yatağın kenarına oturdu ve şarabın yarısını üç büyük yudumda içti. Çok kaliteli bir hasat olduğuna şüphe yoktu ama Sansa şarabın tadını alamayacak kadar gergindi. Başı dönmeye başlamıştı. “Soyunmamı ister misiniz lordum?”

“Tyrion.” İblis başını yana eğdi. “Benim adım Tyrion, Sansa.”

“Tyrion. Lordum. Elbisemi çıkarayım mı yoksa beni soymak mı istersiniz?”

İblis arkasını döndü. “İlk kez evlendiğimde, yanımızda sarhoş bir rahip ve şahit olarak birkaç domuz vardı. Şahitlerimizden birini düğün ziyafetimizde yedik. Tysha bana çıtır jambon yedirdi ve ben onun parmaklarındaki yağı yaladım, yatağa girdiğimizde kahkahalar atıyorduk.”

“Daha önce evli miydiniz? Ben... ben unutmuşum.”

“Unutmadın. Hiç bilmiyordun.”

“Karınız kimdi lordum?” Sansa kendine rağmen merak ediyordu.

“Leydi Tysha.” Tyrion’ın ağzı çarpıldı. “Gümüşyumruk Hanedanı’ndan. Armalarında bir altın ve yüz gümüş sikke vardır, kanlı bir çarşaf üstünde. Bizimki çok kısa bir evlilikti... çok kısa bir adam için gayet uygun sanırım.”

Sansa gözlerini indirip ellerine baktı ve hiçbir şey söylemedi.

“Kaç yaşındasın Sansa?” diye sordu Tyrion bir süre sonra.

“On üç,” dedi Sansa, “ay döndüğünde.”

“Tanrılar merhamet edin.” Cüce bir yudum şarap daha içti. “Pekâlâ, konuşmak yaşını büyütmeyecek. Şu işi bitirelim mi leydim? Sizi memnun edecekse?”

“Lord kocamı memnun etmek beni memnun eder.”

Tyrion bunun üstüne sinirlenmişti sanki. “Nezaketin arkasına bir kale duvarıymışçasına saklanıyorsun.”

“Nezaket bir leydinin zırhıdır,” dedi Sansa. Rahibesi her zaman bunu söylerdi.

“Ben senin kocanım. Artık zırhını çıkarabilirsin.”

“Ya kıyafetlerimi?”

“Onları da.” Tyrion şarap kadehini Sansa’ya doğru salladı. “Babam bu evliliğin şartlarını yerine getirmemi emretti.”

Sansa kıyafetlerini yoklamaya başladığında elleri titriyordu. Parmaklarının yerinde on tane başparmak vardı ve hepsi kırıktı. Ama bir şekilde bağcıkları çözmeyi, düğmeleri açmayı başardı. Pelerini, elbisesi ve ipek içliği yere düştü, sonunda iç çamaşırlarını çıkarıyordu. Kolları ve

bacakları ürperdi. Gözlerini yerde tuttu, Tyrion'a bakamayacak kadar utanmıştı ama tamamen soyunduğunda bakışlarını yerden kaldırdı ve Tyrion'ın onu izlediğini gördü. İblis'in yeşil gözünde açlık vardı sanki ve siyah gözünde öfke. Sansa hangisinden daha çok korkuttuğunu bilmiyordu.

"Sen bir çocuksun," dedi Tyrion.

Sansa elleriyle göğüslerini kapattı. "Çiçek açtım."

"Bir çocuk," diye tekrar etti Tyrion, "ama seni istiyorum. Bu seni korkutuyor mu Sansa?"

"Evet."

"Beni de. Çirkin olduğumu biliyorum..."

"Hayır, lor..."

Tyrion ayağa kalktı. "Yalan söyleme Sansa. Şekilsizim, yara izlerim var ve küçüğüm ama..." Sansa, adamın kelime bulmak için çabaladığını görebiliyordu. "...yatakta, mumlar söndüğünde, diğer adamlardan daha kötü olmak için yaratılmadım. Ben karanlıkta Çiçek Şövalyesi'yim." Bir yudum şarap içti. "Cömertim. Bana sadık olanlara sadığım. Bir korkak olmadığımı kanıtladım. Ve pek çok insandan daha zekiyim, zekânın bir anlamı var elbet. Hatta nazik bile olabilirim. Nezaket biz Lannisterlar'ın alışkanlığı değil korkarım ama içimde bir yerde biraz olduğunu biliyorum. Ben... ben sana karşı iyi olabilirim."

O da benim kadar korkuyor, diye fark etti Sansa. Bu düşünce onun adama karşı şefkat hissetmesini sağlamalıydı belki ama sağlamadı. Hissettiği tek şey acımaydı ve acıma, arzunun ölümüydü. Tyrion ona bakıyordu, bir şey söylemesini bekliyordu ama Sansa'nın bütün kelimeleri kurumuştu. Orada titreyerek durabilirdi sadece.

Sonunda, Sansa'nın ona verecek bir cevabı olmadığını anladığında Tyrion şarabının son yudumunu içti. "Anlıyorum," dedi acı acı. "Yatağa gir Sansa. Görevimizi yerine getirmemiz gerek."

Sansa kuş tüyü yatağa tırmandı, adamın bakışlarının farkındaydı. Yatağın başındaki komodinin üstünde kokulu arımumu yanıyordu ve yastıkların arasına gül yaprakları serpilmişti. Tyrion'ın, "Hayır," dediğini duyduğunda, Sansa örtünmek için bir battaniyeyi üstüne çekiyordu.

Soğuktan titriyordu ama itaat etti. Gözlerini kapadı ve bekledi. Bir an sonra, kocasının çıkardığı çizmelerin sesini ve soyunurken kıyafetlerinden çıkan hışırtıyı duydu. Tyrion yatağa girip tek elini göğsüne koyduğunda Sansa dehşetle titremekten kendini alamadı. Gözleri kapalı halde uzandı, bütün kasları gerilmişti, bundan sonra gelecek şeyden korkuyordu. İblis ona

tekrar dokunacak mıydı? Onu öpecek miydi? Şimdi onun için bacaklarını mı açmalıydı? Kendisinden ne beklendiğini bilmiyordu.

“Sansa.” El gitmişti. “Gözlerini aç.”

Sansa itaat edeceğine dair söz vermişti; gözlerini açtı. Tyrion yatağın ayakucunda oturuyordu, çırılçıplak. Bacaklarının birleştiği yerde, bir çalılığa benzeyen sarı tüylerin arasından dik ve sert erkekliği çıkmıştı ama vücudundaki tek dosdoğru şey buydu.

“Leydim,” dedi Tyrion, “sakın yanlış anlama, güzelsin ama... bunu yapamam. Babama lanet olsun. Bekleyeceğiz. Bir ay dönümü, bir yıl, bir mevsim, ne kadar beklememiz gerekiyorsa. Sen beni daha iyi tanıyana ve belki bir parça güvenene kadar.” Gülümsemesi güven verici olabilirdi ama bir burnu yokken bu gülümseme onu daha grotesk ve daha şeytani yapıyordu sadece.

Ona bak, dedi Sansa kendine, *kocana bak, her yerine. Rahibe Mordane bütün insanların güzel olduğunu söylemişti, onun güzelliğini bul, dene.* Sansa çarpık bacaklara, vahşi hayvanlarınkine benzeyen şişkin alna, yeşil göze ve siyah olana, adamın çiğ burun köküne ve eğri büğrü pembe yara izine, sakal yerine geçen siyah ve altın renkli karmakarışık kıllara baktı. Erkekliği bile çirkindi, kalın ve damarlıydı, yuvarlak ve mor bir başı vardı. *Bu doğru değil, bu adil değil, ben nasıl bir günah işledim ki tanrılar bana bunu yapıyor şimdi, nasıl?*

“Lannister onurum üstüne,” dedi İblis, “istemediğin sürece sana dokunmayacağım.”

Birbirinden farklı renklerdeki gözlere bakmak ve konuşmak Sansa’nın içindeki bütün cesarete mal oldu. “Ya asla istemezsem lordum?”

Tyrion’ın ağzı tokat yemiş gibi kasıldı. “Asla?”

Sansa’nın boynu öyle gergindi ki başını güçlükçe sallayıp onayladı.

“İşte,” dedi Tyrion, “tanrılar bu yüzden benim gibi iblisler için fahişeler yarattı.” Kısa, küt parmaklarını bir yumruğa dönüştürdü ve yataktan indi.

Arya

Taşlı Sept, Arya'nın Kral Toprakları'ndan beri gördüğü en büyük kasabaydı. Harwin, Lord Eddard'ın burada meşhur bir mücadele kazandığını söyledi.

"Deli Kral'ın adamları Robert'ın peşine düşmüştü, onu tekrar babanızla birleşmeden önce yakalamaya çalışıyorlardı," dedi Harwin kapıya doğru at sürerlerken. "El Lord Connington, heybetli kuvvetiyle kasabayı ele geçirip evleri teker teker aramaya başladığında Robert yaralıydı, bazı arkadaşları onunla ilgileniyordu. Kralın adamları Robert'ı bulamadan, Lord Eddard ve büyükbabanız kasabaya gelip duvarlara saldırdılar. Lord Connington bütün kuvvetiyle karşılık verdi. Caddelerde, ara sokaklarda, hatta çatılarda dövüştüler. Bütün rahipler çanlarını çalıp kasaba halkını kapılarını kapatmaları için uyardı. Robert çanları duyduğunda dövüşe katılmak için saklandığı yerden çıktı. O gün altı adam katlettiği söylenir. Adamlardan biri Myles Mooton'du, Prens Rhaegar'ın yaveri olan meşhur bir şövalye. Robert, El'i de katlederdi ama mücadele onları karşı karşıya getirmedi. Connington, büyükbabanız Tully'yi ağır yaraladı ve Vadi'nin kıymetlisi Sör Denys Arryn'i öldürdü ama mücadelenin kaybedildiğini anladığında kalkanındaki griffonlar kadar hızlı bir şekilde kaçtı. Daha sonra mücadeleye Çanların Savaşı adı verildi. Robert her zaman bu zaferi onun değil babanızın kazandığını söylerdi."

Kasabanın görünüşüne bakıp, *burada daha yakın zamanda da mücadeleler olmuş,* diye düşündü Arya. Kasabanın kapıları taze ağaçtan yapılmıştı; duvarların dışındaki kömürleşmiş ahşap yığınları eski kapılara ne olduğunu anlatıyordu.

Taşlı Sept tamamen kapatılmıştı ama kapı kumandanı gelenlerin kim olduğunu gördüğünde onlar için küçük bir giriş kapısı açtı. "Yiyecek durumunuz ne?" diye sordu Tom içeri girerlerken.

"Eskisi kadar kötü değil. Avcı bir koyun sürüsü getirdi ve Karasu'nun karşısında biraz ticaret yaptık. Nehrin güneyindeki hasat yanmadı. Pek çokları elimizdekileri almak istiyor tabii. Bir gün kurtlar, ertesi gün Oyuncular. Yiyecek aramayanlar ganimet veya tecavüz etmek için kadın

arıyor. Altın ya da fahişe aramayanlar lanet olası Kral Katili'ni arıyor. Söylentiye göre Lord Edmure'un parmaklarının arasından kayıp gitmiş."

"*Lord* Edmure?" Lim kaşlarını çattı. "O halde Lord Hoster öldü mü?"

"Öldü ya da ölmek üzere. Lannister, Karasu'ya gidiyor olabilir mi sence? Avcı'nın dediğine göre Kral Toprakları'na gitmenin en kısa yolu bu." Kapı kumandanı cevap almak için beklemedi. "Etrafı koklamaları için köpeklerini dışarı çıkardı. Sör Jaime buralardaysa onu bulurlar. O köpeklerin ayıları parçaladığını gördüm. Aslan kanının tadını severler mi dersin?"

"Lime lime bir ceset kimsenin işine yaramaz," dedi Lim. "Bunu Avcı da gayet iyi biliyor."

"Batılı adamlar buraya geldiklerinde Avcı'nın karısına ve kız kardeşine tecavüz ettiler, ekinlerini ateşe verdiler, koyunlarının yarısını yediler ve diğer yarısını da sırf kötülük olsun diye öldürdüler. Ayrıca altı köpek katlettiler ve leşleri Avcı'nın kuyusuna attılar. Lime lime olmuş bir ceset onun işine pekâlâ yarar derim. Benim de öyle."

"Umarım yapmaz," dedi Lim. "Bütün söyleyeceğim bu. Umarım yapmaz, sen de kahrolası bir aptalsın."

Haydutlar bir zamanlar babasının dövüştüğü caddelerde ilerlerken Arya, Harwin'le Anguy'un arasında at sürüyordu. Tepenin üstündeki septi ve bu kadar büyük bir kasaba için fazla küçük görünen, gri taştan inşa edilmiş sağlam hisarı görebiliyordu. Ama önünden geçtikleri her üç evden biri kararmış bir kabuğa dönmüştü ve Arya hiç insan görmedi. "Kasaba halkı öldü mü?"

"Sadece utangaçlar." Anguy, bir çatıdaki iki yaycıyı ve isli yüzleriyle bir birahanenin molozlarının arasına çömelmiş delikanlıları gösterdi. Daha ileride, bir fırıncı kapalı pencerelerini ardına kadar açıp Lim'e seslendi. Adamın sesi daha fazla insanı saklandığı yerden çıkardı. Taşlı Sept haydutların etrafında ağır ağır hayata dönüyormuş gibi görünüyordu.

Kasabanın kalbindeki pazar yerinde, zıplayan bir alabalık şeklinde inşa edilmiş bir fıskiye vardı, sığ bir havuzun içine su fışkırtıyordu. Kadınlar orada kovalarını ve sürahilerini dolduruyordu. Birkaç adım ileride, bir düzine demir kafes gıcırtılı ahşap direklerde sallanıyordu. *Karga kafesleri,* diye düşündü Arya. Kargaların çoğu kafeslerin dışındaydı, bazıları suda yıkanıyordu bazıları parmaklıkların tepesine tünemişti; kafeslerin içinde insanlar vardı. Lim kaşlarını çatarak dizginlerini çekti. "Bu da ne şimdi?"

"Adalet," diye cevap verdi fıskiyenin yanındaki bir kadın.

“Ne yani, kendir ipiniz mi bitti?”

“Bu iş Sör Wilbert’ın emriyle mi yapıldı?” diye sordu Tom.

Bir adam acı acı güldü. “Aslanlar Sör Wilbert’ı bir yıl önce öldürdü. Bütün oğulları Genç Kurt’la birlikte gitti, şimdi batıda semiriyorlar. Bizim gibileri umursadıklarını mı sanıyorsun? Bu kurtları Çılgın Avcı yakaladı.”

Kurtlar. Arya buz kesti. *Robb’un adamları, babamın adamları.* Kafeslere doğru çekildiğini hissetti. Parmaklıklar o kadar küçük bir alan bırakıyordu ki tutsaklar ne oturabiliyor ne de dönebiliyordu; güneşe, rüzgâra ve yağmura maruz bırakılmış bir halde çırılçıplak ayakta duruyorlardı. İlk üç kafeste ölü adamlar vardı. Leş kargaları adamların gözlerini yemişti ama boş göz çukurları Arya’yı takip ediyordu sanki. Sıradaki dördüncü adam Arya önünden geçerken kıpırdandı. Ağzının etrafındaki karmakarışık sakalı kan ve sinekle kaplıydı. Adam konuşunca sinekler başının etrafında uğuldayarak uçmaya başladı. *“Su.”* Kelime bir hırıltıydı. “Lütfen... su...”

Sonraki kafesin içindeki adam sesi duyunca gözlerini açtı. “Buradayım,” dedi. “Buradayım, ben.” Yaşlı bir adamdı; sakalları griydi, kel kafası kahverengi yaşlılık lekeleriyle beneklenmişti.

Yaşlı adamdan sonra bir ölü adam daha vardı, kızıl sakallı iri cesedin sol kulağını ve şakağının bir bölümünü kapatan gri sargı çürümüştü. Ama en kötüsü adamın bacaklarının arasındaydı; orada, içi kurtçuk kaynayan kabuklu kahverengi bir delikten başka bir şey kalmamıştı. Karga kafesi öyle zalimce dardı ki adamı oraya nasıl soktuklarını anlamak zordu. Daha ileride şişman bir adam vardı. Acı verecek şekilde demirlere gömülmüş göbeği parmaklıkların arasından pörtlemişti. Güneşin altında pişerek geçirdiği uzun günler onu tepeden tırnağa kıpkırmızı yakmıştı. Adam ağırlığını bir bacağından diğerine verdiğinde kafes gıcırdayıp sallandı ve Arya adamın etinde, parmaklıkların güneşi engellemesiyle oluşmuş beyaz şeritleri gördü.

“Kimin adamlarıydınız?” diye sordu kafestekilere.

Şişman adam Arya’nın sesine gözlerine açtı. Gözlerinin çevresindeki deri öyle kırmızıydı ki gözleri bir kan çorbasının içinde yüzen haşlanmış yumurtalara benziyordu. “Su... bir içecek...”

“Kimin?” dedi Arya tekrar.

“Onlara aldırma çocuk,” dedi kasabalı bir adam. “Onlar seni ilgilendirmez. Geçip git.”

“Ne yaptılar?” diye sordu Arya.

“Taklabaz Şelalesi’nde sekiz kişiyi kılıçtan geçirdiler,” dedi adam. “Kral Katili’ni istiyorlardı ama adam orada değildi, onlar da tecavüz edip cinayet işlediler.” Adam başparmağıyla, erkeklik organının olması gereken yerde kurtçukların kaynadığı cesedi gösterdi. “Tecavüzcü olan şuydu. Şimdi ilerle.”

“Bir yudum,” diye seslendi şişman adam. “Merhamet et çocuk, bir yudum.” Yaşlı adam parmaklıkları kavramak için omzunu kaydırınca kafes şiddetle sallandı. “Su,” diye inledi sakallarında sinekler olan.

Arya, adamların pislik içindeki saçlarına, karmakarışık sakallarına, kırmızı gözlerine ve kuru, çatlak, kanayan dudaklarına baktı. *Kurtlar,* diye düşündü tekrar. *Benim gibi.* Onun sürüsü bu muydu? *Bunlar nasıl Robb’un adamları olabilir?* Onlara vurmak istedi. Onların canını yakmak istedi. Ağlamak istedi. Herkes ona bakıyordu sanki, canlılar ve ölüler aynı şekilde. Yaşlı adam demir çubukların arasından üç parmağını uzattı. “Su,” dedi, “su.”

Arya atından aşağı atladı. *Bana zarar veremezler,* ölüyorlar. Uyku tulumundan bir kupa alıp fıskiyeye gitti. “Ne yaptığını sanıyorsun delikanlı?” diye parladı kasabalı adam. “Onlar seni ilgilendirmez.” Arya kupayı balığın ağzına uzattı. Sular parmaklarından süzülüp kolunun içine aktı ama Arya kupa taşana dek hiç kımıldamadı. Kafeslere doğru döndüğünde kasabalı adam onu durdurmak için hareketlendi. “Onlardan uzak dur delikanlı...”

“O bir kız,” dedi Harwin. “Onu rahat bırak.”

“Evet,” dedi Lim. “Lord Beric, adamları kafese kapatıp susuzluktan öldürmeyi onaylamaz. Onları neden düzgün bir şekilde asmıyorsunuz?”

“Taklabaz Şelalesi’nde yaptıkları şeylerin düzgün bir tarafı yoktu,” diye gürledi kasabalı adam.

Parmaklıkların arası kupanın geçemeyeceği kadar dardı fakat Harwyn ve Gendry, Arya’ya destek verdi. Arya, Harwin’in ellerine basıp Gendry’nin omzuna çıktı ve kafesin tepesindeki parmaklıkları yakaladı. Şişman adam yüzünü yukarı çevirip yanağını demire bastırdı ve Arya suyu adamın üstüne döktü. Adam, iştahla emdiği suyun kafasından, yanaklarından ve ellerinden akmasına izin verdi, daha sonra parmaklıklardaki ıslaklığı yaladı. Geri çekmese Arya’nın parmaklarını da yalardı. Arya diğer iki adama da aynı hizmeti verirken insanlar onu izlemek için toplanmıştı. “Çılgın Avcı bunu duyacak,” diye tehdit etti bir adam. “Bundan hoşlanmayacak. Hayır hoşlanmayacak.”

“Bundan daha da az hoşlanacak o zaman.” Anguy uzunyayını aldı, sadaktan çıkardığı oku yaya taktı, çekti, bıraktı. Ok boğazının altına saplandığında şişman adam titredi ama kafes adamın düşmesine izin vermedi. İki ok daha diğer iki kuzeylinin işini bitirdi. Pazar yerinde su şıpırtılarından ve sinek vızıltılarından başka ses yok yoktu.

Valar morghulis, diye düşündü Arya.

Pazar yerinin doğu tarafında beyaz badanalı, kırık camlı mütevazı bir han vardı. Çatısının yarısı bu yakınlarda yanmıştı ama delik kapatılmıştı. Kapının üstündeki ahşap tabelaya, büyük bir parçası ısırılmış bir şeftali boyanmıştı. Arya ve diğerleri hanın çaprazındaki ahırın önünde atlarından indiler, Yeşilsakal seyislere seslendi.

Kızıl saçlı tombul hancı haydutları görünce neşeyle uludu ve hiç vakit kaybetmeden onlarla uğraşmaya başladı. “Yeşilsakal, değil mi? Yoksa Grisakal mı? Anne merhamet etsin, ne ara bu kadar yaşlandın? Lim, bu sen misin? Hâlâ aynı perişan cübbeyi giyiyorsun demek? Onu neden hiç yıkamadığını biliyorum, evet. Bütün sidiğin akıp gideceğinden ve senin aslında Kral Muhafızları’ndan bir şövalye olduğunu anlayacağımızdan korkuyorsun! Ve Yedilerin Tom’u, seni arsız yaşlı keçi! Oğlunu görmeye mi geldin? Ama çok geç kaldın, şu kahrolası Avcı’yla birlikte gitti. Ve onun senin oğlun olmadığını söyleme bana!”

“Benim sesimi almamış,” diye itiraz etti Tom zayıf bir şekilde.

“Ama burnunu almış. Evet, annesinin dediğine göre başka taraflarını da.” Hancı kadın daha sonra Gendry’yi gördü, çocuğun yanağını çimdikledi. “Şu genç ve yakışıklı öküze bak hele. Alyce şu kolları görene kadar bekle. Ah, bir bakire gibi kızarırmış da. Pekâlâ, Alice bu sorunu çözer evlat, bak görürsün.”

Arya daha önce Gendry’nin böyle kızardığını hiç görmemişti. “Papatya, Boğa’yı rahat bırak, o iyi bir delikanlı,” dedi Yeditelli Tom. “Senden bütün istediğimiz bir gece için güvenli yataklar.”

“Kendi adına konuş şarkıcı.” Anguy kollarını kendisi kadar çilli, katana gibi bir garson kıza doladı.

“Yatağımız var,” dedi kızıl saçlı Papatya. “Şeftali’de hiçbir zaman yatak sıkıntımız olmadı. Ama önce hepiniz banyo teknesine gireceksiniz. Benim çatımın altında son kaldığınızda arkanızda pireler bırakmıştınız.” Yeşilsakal’ın göğsünü dürttü. “Üstelik seninkiler yeşildi. Yemek istiyor musunuz?”

“Varsa hayır demeyiz,” dedi Tom.

“Sen herhangi bir şeye ne zaman hayır dedin ki Tom?” diyerek güldü kadın. “Arkadaşların için biraz koyun eti kızartacağım, senin için de yaşlı ve kuru bir fare. Hak ettiğinden fazla ama bana birkaç şarkı söylersen yumuşayabilirim. Özürlülere her daim acımışımdır. Haydi, haydi. Cass, Lanna, tencereleri ateşe koyun. Jyzene, yardım et de şunların kıyafetlerini çıkaralım, onları da kaynatmamız gerek.”

Kadın bütün tehditlerini layığıyla yerine getirdi. Arya, Pelit Kalesi’nde *iki* kez yıkanmasının üstünden on beş gün bile geçmediğini söylemeye çalıştı ama kızıl saçlı kadın dinlemedi. İki hizmetçi kız, Arya’yı sürükleyerek üst kata götürdü, bir kız mı yoksa oğlan mı olduğu konusunda iddialaştılar. Helly denen kız kazandı, böylece diğer kız sıcak suyu getirmek ve Arya’nın sırtını, neredeyse derisini yüzecek kadar sert bir fırçayla ovalamak zorunda kaldı. Sonra Leydi Smallwood’un Arya’ya verdiği bütün kıyafetleri çaldılar ve ona Sansa’nın porselen bebeklerinin kıyafetlerine benzeyen pamuklular ve dantelliler giydirdiler. İşlerini bitirdiklerinde Arya’nın aşağı inip yemek yemesi lazımdı.

Arya, aptal kız kıyafetlerinin içinde ortak salonda otururken Syrio Forel’in ona söylediği şeyleri hatırladı, bakmak ve orada neler olduğunu görmekle ilgili hileyi. Arya baktığında, herhangi bir hanın ihtiyaç duyacağından fazla hizmetçi kız gördü, kızların çoğu genç ve güzeldi. Akşam çöktüğünde Şeftali’ye bir sürü adam girip çıkmaya başladı. Ortak salonda fazla oyalanmadılar, Tom ahşap arpını çıkarıp “Havuzdaki Altı Bakire”yi söylemeye başladığında bile. Adamlardan biri ne zaman bir kızı yukarı götürse, eski ve dik ahşap basamaklar öfkeyle çatırdıyordu. “Bahse girerim ki burası bir genelev,” diye fısıldadı Arya, Gendry’ye.

“Bir genelevin ne olduğunu bile bilmiyorsun.”

“Biliyorum,” diye ısrar etti Arya. “Bir han gibi, içinde kızlar var.”

Gendry yine kızarıyordu. “O zaman burada ne yapıyorsun?” diye sordu. “Genelevler, soylu bir leydi için uygun yerler değildir, bunu herkes bilir.”

Kızlardan biri Gendry’nin yanına oturdu. “Soylu bir leydi olan kim? Şu küçük sıska şey mi?” Arya’ya bakıp güldü. “Ben de kralın kızıyım.”

Arya onunla dalga geçildiğini biliyordu. “Değilsin.”

“Pekâlâ da olabilirim.” Kız omuz silktiğinde elbisesinin tek omzu aşağı kaydı. “Dediklerine göre, Kral Robert burada saklandığında annemi becermiş, diğer bütün kızlara da sahip olmuş ama Leslyn, kralın en çok annemden hoşlandığını söyler.”

Kızın saçlarının *gerçekten* de eski kralın saçlarına benzediğini düşündü Arya; kömür kadar kara, gür ve dağınık saçlar. *Bunun bir anlamı yok gerçi. Gendry'nin saçları da aynı. Pek çok insanın siyah saçları vardır.*

"Adım Çanlı," dedi kız, Gendry'ye. "Mücadelenin ardından bana bu ismi vermişler. Bahse girerim ki senin çanlarını da çınlatabilirim. İster misin?"

"İstemem," dedi Gendry sertçe.

"Eminim ki istersin." Kız, Gendry'nin kolunu okşadı. "Thoros'un ve yıldırım lordunun dostlarından ücret almam."

"*İstemem* dedim." Gendry aniden ayağa kalkıp masadan uzaklaştı, gece karanlığına çıktı.

Çanlı, Arya'ya döndü. "Kızlardan hoşlanmıyor mu?"

Arya omuzlarını silkti. "Sadece aptal. Miğfer parlatmaktan ve çekiçle kılıç dövmekten hoşlanır."

"Ah." Çanlı elbisesini tekrar omzuna çekti ve Şanslı Jack'le konuşmaya gitti. Kısa bir süre sonra adamın kucağında oturuyordu, kıkırdıyor ve Jack'in kupasından şarap içiyordu. Yeşilsakal'ın her iki dizinde birer kız vardı. Anguy çilli hizmetçiyle birlikte kayıplara karışmıştı ve Lim de ortada yoktu. Yeditelli Tom ateşin yanında oturmuş, "Baharda Açan Kızlar"ı söylüyordu. Arya, kızıl saçlı kadının içmesine izin verdiği sulandırılmış şarabı yudumlayarak şarkıyı dinledi. Pazar yerinin karşısındaki ölü adamlar karga kafeslerinin içinde çürüyordu ama Şeftali'nin içindeki herkes neşeliydi. Yalnız, bazıları çok fazla gülüyormuş gibi geliyordu Arya'ya.

Gizlice dışarı çıkıp bir at çalmak için iyi bir zaman olabilirdi ama Arya bunun ne işe yarayacağını bilmiyordu. Sadece şehir kapılarına kadar gidebilirdi. *O kumandan, kapıdan çıkmama asla izin vermez, verse bile Harwin peşimden gelir ya da köpekleriyle birlikte Avcı.* Haritasının yanında olmasını isterdi, o zaman Taşlı Sept'in Nehirova'dan ne kadar uzakta olduğunu görebilirdi.

Kupası boşaldığında Arya esniyordu. Gendry geri dönmemişti. Yeditelli Tom, "Tek Gibi Atan İki Kalp"i söylüyordu ve her kıtanın sonunda başka bir kızı öpüyordu. Lim ve Harwin pencerenin yanındaki köşede alçak seslerle kızıl saçlı Papatya'yla konuşuyordu. "...geceyi Jaime'nin hücresinde geçirmişler," diyordu kadın. "O ve diğer fahişe, Renly'yi katleden. Üçü birlikteymiş ve sabah olduğunda Leydi Catelyn aşkı yüzünden onu serbest bırakmış." Kadın hırıltılı bir kahkahayla güldü.

Bu doğru değil, diye düşündü Arya. *Bunu asla yapmaz.* Aynı anda üzgün, kızgın ve yalnız hissediyordu.

Yanına yaşlı bir adam oturdu. "Bak sen, burada küçük ve sevimli bir şeftali varmış." Adamın nefesi kafeslerdeki cesetler kadar kötü kokuyordu ve domuz gözleri Arya'nın üstünde geziniyordu. "Tatlı şeftalimin bir adı var mı?"

Arya bir an için kim olması gerektiğini unuttu. Bir şeftali değildi ama burada, leş kokulu bir sarhoşun yanında Arya Stark da olamazdı. "Ben..."

"O benim kardeşim." Gendry elini sert bir şekilde adamın omzuna koydu. "Onu rahat bırak."

Adam kavgaya hazır bir şekilde döndü ama Gendry'nin cüssesini görünce bir daha düşündü. "Kardeşin öyle mi? Sen ne çeşit bir ağabeysin? Ben kardeşlerimden hiçbirini Şeftali'ye getirmezdim." Sıradan kalktı, başka bir arkadaş bulmak üzere söylenerek uzaklaştı.

"Neden öyle söyledin?" Arya ayağa kalktı. "Sen benim ağabeyim değilsin."

"Doğru," dedi Gendry öfkeyle. "Ben yüksek leydimin akrabası olmak için fazla alt tabakayım."

Arya delikanlının sesindeki öfkeye şaşırmıştı. "Benim kastettiğim şey bu değil."

"Evet bu." Gendry sıraya oturup avuçlarının arasına bir şarap kupası aldı. "Git. Şu şarabı huzurla içmek istiyorum. Sonra da siyah saçlı kızı bulurum belki, çanlarını çınlatırım."

"Ama..."

"*Gidin* dedim leydim."

Arya dönüp uzaklaştı ve Gendry'yi orada bıraktı. *Boğa kafalı aptal bir piç, Gendry bu işte.*

Uyuyacakları oda merdivenlerin sonunda, çatı saçağının altındaydı. Şeftali'nin yatak sıkıntısı olmayabilirdi ama onlar gibiler için ayrılacak tek odası vardı. Büyük bir yataktı gerçi. Hemen hemen bütün odayı kaplıyordu ve küf kokulu samanlarla dolu şilte hepsinin sığabileceği kadar geniş görünüyordu. Ama yatak şimdilik sadece Arya'ya aitti. Arya'nın gerçek kıyafetleri duvardaki bir kancaya asılmıştı, Gendry'yle Lim'in eşyalarının arasına. Arya pamukluları ve dantellileri çıkardı, tuniğini başından üzerinden çekti, battaniyenin altına gömüldü. "Kraliçe Cersei," diye fısıldadı yastığa. "Kral Joffrey, Sör Ilyn, Sör Meryn. Dunsen, Raff ve Polliver. Vadeci, Tazı ve Yürüyen Dağ Sör Gregor." Ara sıra isimlerin

sırasını değiştirmekten hoşlanıyordu. Onların kim olduğunu ve ne yaptıklarını hatırlamasına yardım ediyordu bu. *Bazıları ölmüştür belki,* diye düşündü. *Belki bir yerde bir demir kafesin içindedirler ve kargalar gözlerini oyuyordur.*

Arya gözlerini kapar kapamaz geldi uyku. O gece rüyasında kurtları gördü. Yağmur, küf ve kan kokularıyla ağırlaşmış havada, ıslak ağaçların arasında sinsice geziniyorlardı. Ama rüyada güzel kokulardı bunlar ve Arya korkacak hiçbir şeyi olmadığını biliyordu. Güçlüydü, hızlıydı, acımasızdı ve sürüsü yanındaydı, kardeşleri. Birlikte ürkmüş bir atı devirdiler, boğazını parçalayıp kendilerine ziyafet çektiler. Ay bulutların arasından çıktığında Arya başını geriye atıp *uludu.*

Ama gün doğduğunda köpek havlamasına uyandı.

Arya esneyerek doğruldu. Sol yanında Gendry kıpırdanıyordu, sağ yanındaki Lim Limoncübbeli gürültülü bir şekilde horluyordu ama dışarıdan gelen havlamalar adamın sesini boğuyordu. *Orada en az elli köpek olmalı.* Arya battaniyenin altından çıktı, Lim'in, Tom'un ve Şanslı Jack'in üzerinden atlayıp pencereye gitti. Kanatları ardına kadar açınca içeri rüzgâr, ıslaklık ve soğuk aynı anda girdi. Gün gri ve kasvetliydi. Aşağıda, pazar yerinde, köpekler havlayıp uluyarak daireler çiziyordu. Sürü halindelerdi; büyük kara mastifler, sırım gibi tazılar, siyah beyaz çoban köpekleri ve Arya'nın tanımadığı başka cinsler, uzun ve sarı dişleriyle kabarık tüylü benekli canavarlar. Hanla fıskiyenin arasında, atlarının sırtında oturan bir düzine süvari vardı. Şişman adamın kafesini açan ve adamın kolunu şişmiş cesedi yere düşene kadar çekiştiren kasabalıları izlediler. Köpekler hiç vakit kaybetmeden cesede çullandı, adamın kemiklerinden büyük et parçaları koparıyorlardı.

Arya süvarilerden birinin güldüğünü duydu. "İşte yeni kalen, seni lanet olası Lannister piçi," dedi adam. "Senin gibiler için biraz dar ama endişe etme, seni içeri tıkıştıracağız." Adamın yanında sessiz bir tutsak oturuyordu, elleri kenevir ipiyle sıkıca bağlanmıştı. Bazı kasabalılar ona dışkı fırlattı ama tutsak hiç kıpırdamadı. "Kafeste *çürüyeceksin,*" diye bağırıyordu süvari. "Kargalar gözlerini oyarken biz senin Lannister altınlarını harcayacağız! Kargaların işi bittiğinde, senden geri kalanları kahrolası ağabeyine göndereceğiz. Seni tanıyacağından şüpheliyim gerçi."

Gürültü, Şeftali'nin yarısını uyandırmıştı. Gendry, Arya'nın yanına, pencereye sıkıştı, Tom isim günündeki kadar çıplak bir halde onların

arkasına geldi. “Bu kahrolası bağrışma da ne?” diye şikâyet etti Lim yataktan. “Uyumaya çalışıyoruz şurada.”

“Yeşilsakal nerede?” diye sordu Tom, Lim’e.

“Papatya’yla yatakta,” dedi Lim. “Neden?”

“Onu bulsak iyi olur. Yaycı’yı da. Çılgın Avcı geri dönmüş, kafesler için başka bir adam getirmiş.”

“Lannister,” dedi Arya. “Onun *Lannister* dediğini duydum.”

“Kral Katili’ni mi yakalamışlar?” diye sordu Gendry.

Pazar yerinde, insanların fırlattığı taşlardan biri tutsağın yanağına çarptı, adamın başını çevirdi. Tutsağın yüzünü gördüğünde, *Kral Katili değil,* diye düşündü Arya. Tanrılar dualarını duymuştu nihayetinde.

Jon

Yabanıllar atlarını mağaradan çıkarırken Hayalet gitmişti. *Kara Kale hakkında söylediklerimi anladı mı?* Jon soğuk sabah havasından bir nefes çekti ve umutlanmak için kendine izin verdi. Doğu seması ufuk çizgisinde pembeydi ve daha yukarıda gri. Sabah Kılıcı güneyde asılıydı hâlâ, kabzasındaki parlak yıldız şafakta bir elmas gibi ışıldıyordu ama karanlık ormanın siyahları ve grileri, bir kez daha yeşillere, altın renklerine ve kırmızılara dönüşüyordu. Ve asker çamların, meşelerin, dişbudakların ve muhafız ağaçlarının üzerinde, yüzeyini kaplayan tozun ve kirin altında buz rengi pırıldayan Sur yükseliyordu.

Magnar, batıya ve doğuya birer düzine atlı adam göndermişti; bulabildikleri en yüksek tepeye tırmanacak, ormanda koruculara ve yüksek buzun üstünde atlılara dair herhangi bir işaret arayacaklardı. Thennler, Nöbet'i gördükleri takdirde uyarı işareti vermek üzere bronz kasnaklı savaş boruları taşıyordu. Diğer yabanıllar Jarl'ın peşinde yola düşmüştü, Jon ve Ygritte onlarla birlikteydi. Genç akıncının zafer saati olacaktı bu.

Sur'un yüksekliğinin iki yüz on beş metre olduğu söylenirdi ama Jarl hem daha yüksek, hem de daha alçak olduğu bir yer bulmuştu. Buz, ağaçların arasından uçsuz bucaksız bir tepe gibi yükseliyordu, rüzgârla aşınmış burçları en az iki yüz elli metre uzunluğunda görünüyordu, bazı noktalarda muhtemelen iki yüz yetmiş. Ama Sur'a yaklaştıkça bunun yanıltıcı olduğunu fark etti Jon. Mimar Brandon muazzam temel bloklarını tepeler boyunca elverişli bulduğu yerlere yerleştirmişti. Buralardaki engebeli tepeler vahşice yükseliyordu.

Jon'un amcası Benjen, Sur'un, Kara Kale'nin doğusu için bir kılıç ama batısı için bir yılan olduğunu söylemişti bir keresinde. Bu doğruydu. Engebeli büyük bir tepenin üstünde uzanan buz; bir vadiye dalıyor, bir fersah ya da daha uzun bir mesafe boyunca granit bir dağ sırtının bıçak keskinliğindeki kenarına tırmanıyor, sivri bir zirve boyunca ilerliyor, tekrar ve bu defa daha derin bir vadiye iniyor, sonra daha yukarı çıkıyor, göz alabildiğince uzanan tepelerin birinden diğerine atlayarak batıdaki dağların içine giriyordu.

Jarl, buzun yamaç boyunca uzanan bölümüne saldırmayı tercih etmişti. Burada, Sur'un tepesi orman zemininden iki yüz elli metre yukarıdaydı fakat bu yüksekliğin en az üçte biri buzdan çok toprak ve taştı; eğim atlar için fazla dikti, neredeyse İlk İnsanların Yumruğu'na tırmanmak kadar zordu ama buna rağmen, Sur'un tamamen dikey cephesine çıkmaktan çok daha kolaydı. Üstelik yamaç sık ağaçlarla kaplıydı ve bu gizlenmeyi kolaylaştırıyordu. Bir zamanlar kara kardeşler, ağır ağır ilerleyerek istila eden ağaçları kesmek için her gün dışarı çıkardı ama o günler çok geride kalmıştı ve orman burada buzun dibine kadar girmişti.

Gün, ıslaklık ve soğuk vadediyordu; Sur'da, tonlarca buzun altında daha ıslak ve daha soğuk. Thennler, Sur'a daha çok yaklaştıkça daha çekingen oldular. *Sur'u daha önce hiç görmemişler, Magnar bile,* diye fark etti Jon. *Onları korkutuyor.* Yedi Krallık'ta, Sur'un dünyanın sonunu işaretlediği söylenirdi. *Bu onlar için de doğru.* Her şey nerede durduğuna bağlıydı.

Peki ben nerede duruyorum? Jon bilmiyordu. Ygritte'le birlikte kalabilmesi için kalbiyle ve ruhuyla bir yabanıl olması gerekirdi. Görevine dönmek için onu terk ederse, Magnar kızın kalbini sökebilirdi. Ve Jon onu yanına alırsa... kızın geleceği farz edilirse ki bu çok şüpheliydi... onu kardeşlerin arasında yaşamak üzere Kara Kale'ye götüremezdi. Bir kaçak ve bir yabanıl Yedi Krallık'ın hiçbir yerinde kabul görmeyi bekleyemezdi. *Gidip Gendel'in çocuklarını arayabiliriz belki. Bizi yemeleri aralarına almalarından daha muhtemel gerçi.*

Sur'un, Jarl'ın süvarilerini hayrete düşürmediğini fark etti Jon. *Bunu daha önce de yapmışlar, her biri.* Yamacın altında atlarından indiklerinde Jarl isimler sıraladı ve on bir adam liderlerinin etrafında toplandı. Hepsi gençti. En büyüğü yirmi beş yaşından fazla olamazdı, diğer on kişiden ikisi Jon'dan bile küçüktü. Ama her biri sert ve sırım gibiydi; Jon'a, Çıngıraklı onların peşindeyken Yarımel tarafından yayan bir halde dağlara gönderilen Taşyılanı'nı hatırlatan ince ve kaslı bir görünüşleri vardı.

Yabanıllar, kalın ip kangallarını tek omuzlarının üstünden geçirip çapraz şekilde göğüslerine dolayarak ve maral derisinden yapılmış tuhaf çizmeler giyerek Sur'un gölgesinde hazırlandılar. Çizmelerin parmak ucundan çiviler çıkıyordu; Jarl ve iki adam için demir, bazıları için bronz ama çoğu için sivri kemikler. Adamların bir kalçasından taş başlı küçük çekiçler, diğerinden kazıklarla dolu deri torbalar sarkıyordu. Baltaları, uçları sivriltilmiş ve hayvan derisi şeritleriyle ahşap saplara bağlanmış geyik boynuzlarıydı. On bir tırmanıcı dört kişilik üç gruba ayrıldı; Jarl on ikinci

adamdı. “Mance, tepeye ilk tırmanan grubun her üyesi için kılıç vadetti,” dedi adamlarına, nefesi soğuk havada buharlaşıyordu. “Kalede dövülmüş çelikten yapılmış güney kılıçları. Ve bu saldırı hakkında yapacağı şarkıda isimleriniz geçecek. Özgür bir adam daha ne isteyebilir? *Yukarı!* Ve geride kalanı Ötekiler alsın!”

Adamların yamacın dik eğimini tırmanışını ve ağaçların altında gözden kayboluşunu izlerken, *hepsini Ötekiler alsın,* diye düşündü Jon. Yabanılların Sur’a ilk tırmanışı olmayacaktı bu, yüz birincisi bile değildi. Devriyeler yılda iki veya üç kez tırmanıcılara rastlardı, korucular da düşenlerin kırık cesetlerini bulurdu zaman zaman. Akıncılar, Fok Körfezi’ni geçmek için doğu kıyı şeridi boyunca tekneler inşa ederdi. Batıda Gorge Geçidi’nin karanlık derinliklerine iner ve Gölge Kule’yi geçerek ilerlemeye çalışırlardı. Ama doğuyla batı arasında Sur’u alt etmenin tek yolu Sur’u geçmekti ve pek çok akıncı bunu yapmıştı. *Ama çok azı geri döndü,* diye düşündü Jon kara bir gururla. Tırmanıcılar atlarını mecburen arkalarında bırakırdı ve daha genç, daha yeşil olan akıncılar buldukları ilk atlarla işe başlardı. Sonra bir gölge ve bir çığlık yükselir, kuzgunlar havalanır ve Gece Nöbetçileri çoğu kez, ganimetleri ve çalıntı kadınlarıyla birlikte geri dönmeye çalışan akıncıları yakalar ve asardı. Jarl bu hatayı yapmayacaktı, Jon bunu biliyordu ama Styr’den o kadar emin değildi. *Magnar bir hükmeden, bir akıncı değil. Oyunun nasıl oynandığını bilmiyor olabilir.*

“İşte oradalar,” dedi Ygritte, Jon yukarı baktı ve ağaçların tepesinde beliren ilk tırmanıcıyı gördü. Jarl’dı. Sur’a dayanan bir muhafız ağaç bulmuş ve daha hızlı bir başlangıç için ağacın gövdesine tırmanarak adamlarına liderlik etmişti. *Ağacın Sur’a bu kadar yaklaşmasına asla izin verilmemeliydi. Doksan metre yukarıdalar ve henüz buzun kendisine dokunmadılar bile.*

Jon, ağaçtan Sur’a doğru dikkatlice hareket eden yabanılı izledi; adam kısa ve sert balta darbeleriyle el tutamakları kesiyor, sonra sıçrıyordu. Belindeki ip onu sıradaki ikinci adama bağlıyordu. Jarl, doğal bir basamak bulamadığında çivili çizmeleriyle ayak tutamakları açarak ağır ağır ve adım adım daha yukarı tırmandı. Muhafız ağacın üç metre yukarısında, buzlu ve dar bir çıkıntının üstünde durdu, baltasını kemerine asıp çekicini çıkardı ve bir yarığa demir kazık çaktı. Sıradaki üçüncü adam ağacın tepesine doğru tırmanırken Jarl’ın arkasındaki ikinci adam Sur’a tutundu.

Diğer iki takım onlara destek verecek şekilde konumlanmış ağaçlardan yoksundu ve Thennler kısa vakit sonra yamacı tırmanırken kaybolup

kaybolmadıklarını merak etmeye başladılar. Jarl'ın takımının bütün adamları Sur'un üstündeydi ve diğer takımların en öndeki tırmanıcıları göründüğünde onlar yirmi beş metre yukarıdaydı. Takımların arasında en az yirmi metre vardı. Jarl'ın dörtlüsü ortadaydı. Onların sağında Keçi Grigg'in önderliğindeki takım vardı; uzun, sarı saç örgüsü adamı görmeyi kolaylaştırıyordu. Soldaki tırmanıcıların lideri Errok isimli son derece zayıf bir adamdı.

Tırmanan adamları izlerken, "Çok yavaş," diye şikâyet etti Magnar yüksek sesle. "Kargaları unuttu mu? Daha hızlı tırmanmalı, fark edilmeden."

Jon dilini tutmak zorundaydı. Çığlık Geçidi'ni ve Taşyılanı'yla birlikte yaptığı ay ışığı tırmanışını gayet iyi hatırlıyordu. O gece yüreği onlarca kez ağzına gelmişti, tırmanışın sonunda kolları ve bacakları yanıyordu, parmakları yarı donmuş haldeydi. *Üstelik tırmandığımız taştı, buz değil.* Taş katıydı. Buz en iyi zamanda bile tehlikeliydi ve böyle bir günde, Sur ağlıyorken, bir tırmanıcının elinin sıcaklığı buzu eritmek için yeterli olabilirdi. Devasa buz blokların içi kaya sertliğindeydi fakat dış yüzeyleri, aşağı damlayan suların oluşturduğu küçük oluklar ve hava sızıntısıyla cılklaşmış buz tabakaları yüzünden kaygandı. *Yabanıllar, başka ne olursa olsunlar, cesurlar.*

Bununla birlikte, Styr'in korkularının boş çıkmamasını umdu Jon. *Eğer tanrılar merhametliyse bir devriye kazara onlara rastlar ve buna bir son verir.* Bir gün Kışyarı'nın siperlerini yürürken, "Hiçbir duvar güvende olmanı sağlayamaz," demişti babası Jon'a. "Bir duvar, onu savunan adam kadar güçlüdür ancak." Yabanılların yüz yirmi adamı olabilirdi ama duvardaki dört müdafaacı, iyi konuşlanmış birkaç ok ve bir taş kovasıyla yabanılları uğurlamaya yetebilirdi.

Hiç müdafaacı görünmedi; değil dört, bir kişi bile. Güneş gökyüzüne tırmandı, yabanıllar Sur'a. Jarl'ın dörtlüsü öğlen vaktinde buzun cılklaştığı bir alana denk gelene kadar liderliğini korudu. Jarl, ipini rüzgârın aşındırmasıyla oluşmuş bir çıkıntıya doladı, sivri uçlu çıkıntı aniden çatırdayıp bütünüyle aşağı göçtüğünde Jarl'ın ağırlığını taşıyan ip boşaldı. İnsan başı büyüklüğünde buz parçaları Jarl'ın altındaki üç adamın tepesine yağdı fakat adamlar tutamaklara yapıştı ve demir kazıklar yerinden oynamadı, Jarl'ın düşüşü ipin sonunda sert ve ani bir biçimde son buldu.

Jarl'ın takımı bu talihsizliğin ardından toparlandığında, Keçi Grigg neredeyse onlara yetişmişti. Errok'un dörtlüsü iyice geride kalmıştı. Onların

tırmandığı yüz pürüzsüz ve çukursuz görünüyordu, güneş vurdukça pırıldayan bir buz eriyiği tabakasıyla kaplıydı. Grigg'in bölümü daha belirgin hatlarla daha kolay görünür durumdaydı; kusurlu bir şekilde üst üste bindirilmiş iki blokun arasında yatay ve uzun çıkıntılar, çatlaklar, yarıklar vardı. Hatta dikey bağlantılar boyunca, rüzgârın ve suyun aşındırmasıyla oluşmuş, bir insanın saklanabileceği kadar geniş, uzunlamasına boşluklar mevcuttu.

Jarl kısa zaman içinde adamlarının tekrar tırmanmasını sağladı. Onun dörtlüsüyle Grigg'in adamları hemen hemen yan yana ilerliyordu, Errok on beş metre aşağıdaydı. Geyik boynuzu baltalar, aşağıdaki ağaçların üstüne pırıltılı kıymıklar yağdırarak kesti ve parçaladı. Taş çekiçler, ipler için çapa görevi gören demir kazıkları buzun içine gömdü; adamlar henüz buzun yarısını tırmanamamışken demir kazıklar tükendi ve tırmanıcılar o noktadan sonra boynuzlar ve sivriltilmiş kemikler kullandı. Ve adamlar, bir basamak yaratmak için, çizmelerindeki çivileri sert ve teslim olmaz buza vurarak tekrar ve tekrar ve tekrar ve tekrar tekmeledi. Dördüncü saatte, *bacakları uyuşmuş olmalı,* diye düşündü Jon. *Buna daha ne kadar dayanabilirler?* Bir Thenn borusunun inlemesini bekleyerek Magnar kadar huzursuz bir halde izledi. Ama borular sessiz kaldı ve Gece Nöbetçileri görünmedi.

Altıncı saatte, Jarl tekrar Keçi Grigg'in önüne geçti, adamları arayı açıyordu. Ellerini gözlerine siper ederek, "Mance'in evcil hayvanı bir kılıç istiyor olmalı," dedi Magnar. Güneş gökyüzünde iyice yükselmişti. Sur'un yukarıdaki üçte biri kristal mavisiydi, güneş ışıklarını öyle parlak bir şekilde yansıtıyordu ki bakmak gözleri acıtıyordu. Jarl'ın dörtlüsü ve Grigg'inkiler göz kamaştırıcı pırıltının içinde kayboldular ama Errok'un takımı hâlâ gölgedeydi. Yaklaşık yüz elli metrede, yukarı çıkmak yerine yanlamasına hareket ederek dikey bir yarığa doğru gidiyorlardı. Jon sesi duyduğunda santim santim ilerleyen adamları izliyordu... buz boyunca yuvarlanan ani bir *çatırtı*, ardından bir uyarı çığlığı. Ve sonra, otuz santim kalınlığında ve dört buçuk metre kare büyüklüğündeki buz tabakası Sur'dan kopup yuvarlanarak aşağı inerken hava kıymıklarla, feryatlarla ve düşen adamlarla doldu. Fırıl fırıl dönen buz parçaları ağaçların arasından geçip yokuşta yuvarlanarak yamacın dibine kadar ulaştı. Jon, Ygritte'i yakalayıp aşağı çekti, bir buz parçası Thennler'den birinin yüzüne çarpıp adamın burnunu kırdı.

Tekrar yukarı baktıklarında Jarl ve ekibi kaybolmuştu. Adamlar, ipler, kazıklar; her şey gitmişti, yüz seksen metrenin üstünde hiçbir şey

kalmamıştı. Sur'un, daha bir saniye önce tırmanıcıların tutunduğu noktasında açık bir yara vardı, yaranın içindeki buz cilalı mermer kadar pürüzsüz ve beyazdı, güneşle parıldıyordu. Çok çok daha aşağıda, bir adamın donmuş bir çıkıntıya çarptığı yerde belli belirsiz kırmızı bir leke vardı.

Sur kendi kendini müdafaa ediyor, diye düşündü Jon, Ygritte'i ayağa kaldırırken.

Jarl'ı bir ağaçta buldular, sivri dallardan birine geçmişti ve hâlâ, kırık bedenleriyle onun altında yatan üç adama bağlıydı. Adamlardan biri yaşıyordu ama bacakları, omurgası ve kaburgalarının çoğu tuzla buz olmuştu. Jon ve diğerleri yanına gittiğinde, "Merhamet," dedi adam. Thennler'den biri adamın kafasını taş bir gürzle ezdi. Magnar emirler verdi ve adamları cenaze ateşi yakmak için malzeme aramaya başladı.

Keçi Grigg, Sur'un tepesine vardığında ölüler yanıyordu. Errok'un dörtlüsü onlara katıldığında Jarl ve adamlarından geriye kemik ve külden başka bir şey kalmamıştı.

Güneş batmaya başlamıştı artık; tırmanıcılar çok vakit harcamadı. Göğüslerine sardıkları uzun ip kangallarını açtılar, hepsini birbirine eklediler ve bir ucunu aşağı saldılar. Yüz elli metreyi o iple tırmanmaya çalışmak fikri Jon'u dehşetle doldurdu ama Mance daha iyi bir plan yapmıştı. Jarl'ın aşağıda bıraktığı adamlar, insan kolu kalınlığında kenevir basamakları olan muazzam bir ip merdiven açtılar ve merdiveni tırmanıcıların aşağı saldığı ipin ucuna bağladılar. Errok, Grigg ve adamları, yukarı çektikleri ağır merdiveni kazıklarla Sur'un tepesine çaktılar ve ikinci merdiveni almak için ipi tekrar aşağı indirdiler. Toplam beş merdiven vardı.

Bütün merdivenler yerleştirildikten sonra Magnar, Eski Dil'de kısa bir emir verdi ve Thennler'den beşi aynı anda yukarı çıkmaya başladı. Merdivenlere rağmen kolay bir tırmanış değildi. "Bu duvardan nefret ediyorum," dedi Ygritte alçak, öfkeli bir sesle. "Ne kadar *soğuk* olduğunu hissedebiliyor musun?"

"Buzdan yapılmış," dedi Jon.

"Hiçbir şey bilmiyorsun Jon Kar. Bu duvar kandan yapılmış."

Ve henüz susuzluğu geçmemişti. Güneş battığında Thennler'den ikisi ölümlerine düşmüştü ama onlar sonuncuydu. Jon en tepeye vardığında gece yarısı olmuştu. Yıldızlar ortaya çıkmıştı, Ygritte tırmanış yüzünden titriyordu. "Neredeyse düşüyordum," dedi gözlerinde yaşlarla. "İki kez, üç

kez. Sur beni üstünden silkelemeye çalışıyordu, hissettim.” Yaşlardan biri gözlerinden kurtulup ağır ağır yanağına aktı.

“En kötüsünü geride bıraktık,” dedi Jon kendinden emin bir sesle konuşmaya çalışarak. “Korkma.” Kolunu kıza sarmaya çalıştı.

Ygritte avucunun dibini Jon’un göğsüne çarptı, öyle sert vurmuştu ki Jon kat kat yünün, zırhın ve kaynamış derinin altından acıyı hissetti. “*Korkmadım.* Hiçbir şey bilmiyorsun Jon Kar.”

“O zaman neden ağlıyorsun?”

“Korkudan değil!” Ygritte öfkeyle buzu tekmeledi. “Ağlıyorum çünkü Kış Borusu’nu bulamadık. Elli mezar açtık ve bütün o gölgelerin dünyada serbestçe dolaşmasına izin verdik ama bu soğuk şeyi yerle bir etmek için Joramun’un Borusu’nu bulamadık!”

Jaime

Eli yanıyordu.

Hâlâ, *hâlâ,* kanlı bileğini dağlamak için kullandıkları meşalenin sönüşünden uzun zaman sonra, günler sonra, koluna yürüyen ateşi ve alevlerin içinde bükülen parmaklarını hissedebiliyordu, artık sahip olmadığı parmakları.

Daha önce de yaralanmıştı ama asla bu şekilde değil. Böyle bir acının var olabileceğini hiç bilmiyordu. Bazen, hiç istemeden, dudaklarından eski dualar dökülüyordu. Çocukken öğrendiği ve o zamandan beri hiç düşünmediği dualar. İlk kez Casterly Kayası'nın septinde, yanında diz çöken Cersei'yle birlikte okuduğu dualar. Hatta ağlıyordu bazen, Oyuncular'ın kahkahalarını duyana kadar. Sonra gözlerini kurutuyor, kalbini öldürüyor ve ateşinin gözyaşlarını yakıp yok etmesi için dua ediyordu. *Etrafındaki herkes ona gülerken Tyrion'ın nasıl hissettiğini anlıyorum artık.*

Eyerinden ikinci kez düştükten sonra onu Tarthlı Brienne'e bağlamışlar ve onları yine tek atı paylaşmak zorunda bırakmışlardı. Bir gün, onları sırt sırta bağlamak yerine yüz yüze bağlamışlardı. "Âşıklar," diye iç geçirmişti Shagwell gürültülü bir şekilde. "Nasıl da güzel görünüyorlar. İyi şövalye ile leydisini birbirlerinden ayırmak zalimlik olur." Sonra o tiz kahkahasıyla gülmüş, "Ah, ama hangisi şövalye hangisi leydi?" demişti.

Eğer elim olsaydı bunu öğrenmen uzun sürmezdi, diye düşünmüştü Jaime. Kolları ağrıyordu ve bacakları ipler yüzünden uyuşmuştu ama bir süre sonra bunların hiçbirinin önemi kalmamıştı. Dünyası, hayalet elinin ıstırap dolu zonklamalarından ve ona yaslanan Brienne'den ibaret olacak kadar küçülmüştü. *Kız sıcak en azından,* diye avutuyordu kendini, fahişenin soluğu en az kendi soluğu kadar pis kokuyordu gerçi.

Urswyck'in bir sicime bağlayıp Jaime'nin boynuna astığı el her zaman aralarındaydı. El, Jaime'nin göğüs hizasında sallanıyor, bilinci gidip gelirken Brienne'in göğüslerine çarpıyordu. Brienne'in nehirdeki dövüş sırasında açtığı kesik iltihaplanmıştı ve Jaime'nin sağ gözü tamamen kapanmıştı ama en çok acıyan yeri eliydi. Kesik bileğinden kan ve irin sızıyordu; yara atın her adımında zonkluyordu.

Boğazı öyle kötü tahriş olmuştu ki Jaime yemek yiyemiyordu ama şarap verdikleri zaman içiyordu, başka bir şey ikram edilmediğinde de su. Bir keresinde bir kupa vermişlerdi ve Jaime titreyerek başına dikmişti. Cesur Dostlar, Jaime'nin kulağını acıtacak kadar şiddetli kahkahalar atmıştı. "İçtiğin şey at sidiği Kral Katili," demişti Rorge. Jaime o kadar çok susamıştı ki umursamadan içmeye devam etmişti ama daha sonra hepsini kusmuştu. Sakallarına bulaşan kusmuğu Brienne'e temizletmişlerdi, tıpkı, bir keresinde eyerinde otururken altına kaçırdığı pisliği temizlettikleri gibi.

Jaime, nemli ve soğuk bir sabah vakti kendini biraz daha güçlü hissediyordu, bir çılgınlığa kapıldı ve sol eliyle Dornelunun kılıcına uzandı, silahı beceriksiz bir şekilde kınından çıkardı. *Bırak öldürsünler beni*, diye düşündü, *elimde bir kılıç, dövüşerek öldüğüm sürece önemli değil.* Ama işe yaramadı. Shagwell zıplayarak geldi, Jaime kılıcı ona doğru savurduğunda adam çevik bir hareketle yana sıçradı. Jaime dengesiz bir şekilde ileri atıldı, kılıcı vahşice soytarının üstüne savuruyordu ama Shagwell döndü, eğildi, sıçradı ve sonunda bütün Oyuncular, Jaime'nin bir darbe indirmek için harcadığı beyhude çabaya gülüyordu. Jaime bir taşa takılıp tökezleyerek dizlerinin üstüne düştüğünde soytarı zıpladı ve Jaime'nin başının tepesine ıslak bir öpücük kondurdu. Sonunda Rorge soytarıyı kenara fırlattı ve Jaime'nin güçsüz parmaklarıyla kaldırmaya çalıştığı kılıcı bir tekmeyle uzağa fırlattı. "Bu çok komikti Kğal Katili," dedi Vargo Hoat, "ama yine deneğsen öbüğ elini de keseğim, belki biğ ayağını da."

Jaime daha sonra sırtüstü uzandı, kolunu her hareket ettirdiğinde bir yılan gibi omzuna doğru sürünen acıyı hissetmemeye çalışarak semaya baktı. Gece tuhaf bir şekilde güzeldi. Ay zarif bir hilal şekline bürünmüştü ve Jaime daha önce bu kadar çok yıldız görmemişti sanki. Kralın Tacı zenitteydi, Jaime şaha kalkmış Aygır'ı görebiliyordu, Kuğu da oradaydı işte. Her zamanki gibi utangaç olan Aykız bir çam ağacının arkasına saklanmıştı. *Böyle bir gece nasıl güzel olabilir?* diye sordu Jaime kendine. *Yıldızlar neden benim gibi birine bakmak ister?*

"Jaime," diye fısıldadı Brienne, sesi o kadar hafifti ki Jaime rüya gördüğünü düşündü. "Jaime, ne yapıyorsun?"

"Ölüyorum," diye yanıtladı Jaime aynı fısıltıyla.

"Hayır," dedi kız, "hayır yaşamalısın."

Jaime gülmek istedi. "Bana ne yapmam gerektiğini söylemekten vazgeç fahişe. Canım isterse ölürüm."

"O kadar korkak mısın?"

Kelime Jaime'yi sarstı. O Jaime Lannister'dı, Kral Muhafızları'nın şövalyesiydi, Kral Katili'ydi. Ona daha önce kimse korkak dememişti. Başka şeyler söylemişlerdi, evet; yemin bozan, yalancı, katil. Onun zalim olduğunu söylemişlerdi, tehlikeli, pervasız. Ama asla korkak değil. "Ölmekten başka ne yapabilirim?"

"Yaşa," dedi kız, "yaşa, savaş ve intikam al." Ama fazla yüksek sesle konuşmuştu. Rorge, kızın kelimelerini değilse bile sesini duymuştu. Geldi ve lanet olası dilinin kesilmesini istemiyorsa susmasını söyleyerek kızı tekmeledi.

Brienne inlemelerini zapt etmeye çalışırken, *korkak*, diye düşündü Jaime. *Olabilir mi? Kılıç elimi aldılar. Ben bundan mı ibarettim, bir kılıç elinden? Tanrılar merhamet edin, bu doğru mu?*

Fahişe haklıydı. Jaime ölemezdi. Cersei onu bekliyordu. Ona ihtiyacı olmalıydı. Ve onu bir yalan uğruna seven Tyrion, Jaime'nin küçük kardeşi. Düşmanları da bekliyordu; onu Fısıltılı Orman'da yenen ve adamlarını öldüren Genç Kurt, onu zincire vurup karanlıkta tutan Edmure Tully, bu Cesur Dostlar.

Sabah olduğunda yemek yedi. Ona yulaf peltesi vermişlerdi, at yiyeceği, ama Jaime her kaşığını yutmaya zorladı kendini. Akşam vakti tekrar yedi ve ertesi gün de. Yulaf peltesi onu boğacak gibi olduğunda, *yaşa*, dedi kendine sertçe, *Cersei için yaşa, Tyrion için yaşa. İntikam için yaşa. Bir Lannister borcunu mutlaka öder.* Hayalet eli zonkladı, yandı, kokuştu. *Kral Toprakları'na vardığımda kendime yeni bir el yaptıracağım, altın bir el ve bir gün o eli Vargo Hoat'un boğazını yarmak için kullanacağım.*

Günler ve geceler bir acı pusunun içinde birbirine karışmıştı. Jaime, çürüyen elinin kokusu burnunu doldururken Brienne'e yaslanıp eyerinde uyuyordu ve gece olduğunda, uykusunu bölen bir kâbusa yakalanıp sert zeminin üstünde uyanık bir halde uzanıyordu. O kadar güçsüz olmasına rağmen onu her zaman bir ağaca bağlıyorlardı. Ondan şimdi bile bu kadar çok korktuklarını bilmek Jaime'ye soğuk bir teselli veriyordu.

Brienne her zaman Jaime'nin yanına bağlanıyordu. Orada, tek kelime etmeden ölü bir inek gibi iplerinin arasında yatıyordu. *Fahişe kendi içine bir kale inşa etti. Yakın zamanda ona tecavüz edecekler ama duvarlarının arkasında ona dokunamazlar.* Fakat Jaime'nin duvarları yıkılmıştı. Onun elini almışlardı, onun kılıç elini almışlardı ve kılıç eli olmadan Jaime bir hiçti. Diğer eli işe yaramazdı. Jaime yürümeye başladığından bu yana sol

kolu onun kalkan kolu olmuştu, daha fazlası değil. Jaime'yi bir şövalye yapan sağ eliydi, onu sağ eli bir erkek yapmıştı.

Jaime bir gün, Urswyck'in Harrenhal hakkında bir şey söylediğini duydu ve istikametlerinin orası olduğunu hatırladı. Bu düşünce gülmesine sebep oldu, gülmesi de Timeon'un ince uzun kamçısıyla Jaime'nin yüzüne vurmasına. Kesik kanadı ama Jaime elinin yanında kesiği hissetmiyordu bile. O gece fısıldayarak, "Neden güldün?" diye sordu fahişe.

"Harrenhal, bana beyaz pelerini verdikleri yerdi," dedi Jaime fısıldayarak. "Whent'in büyük turnuvasında. Büyük kalesini ve kusursuz oğullarını hepimize göstermek istiyordu. Ben de onlara göstermek istiyordum. Sadece on beş yaşımdaydım ama o gün kimse beni yenemedi. Aerys mızrak müsabakası yapmama asla izin vermedi." Tekrar güldü. "Beni gönderdi. Ama şimdi geri dönüyorum."

Adamlar kahkahayı duydu. O gece tekmelenip yumruklanan Jaime oldu. Jaime onları da hissetmedi; Rorge, çizmesiyle kesik bileğine vurup onu bayıltana kadar.

Sonunda, bir sonraki gece geldiler, en kötülerinin üçü; Shagwell, burunsuz Rorge ve Jaime'nin elini kesen Dothraklı Zollo. Zollo ve Rorge yaklaşırken ilk kimin yapacağını tartışıyorlardı; soytarının sonuncu olduğu konusunda bir şüphe yokmuş gibi görünüyordu. Shagwell ikisinin aynı anda yapmasını ve birinin önü, diğerinin arkayı almasını önerdi. Zollo ve Rorge bu fikri sevmişlerdi ama bu sefer de kimin önü, kimin arkayı alacağını tartışmaya başladılar.

Onu da sakat bırakacaklar, ama içini, görünmeyen yerini. Zollo ve Rorge birbirlerine küfrederken, "Fahişe," diye fısıldadı Jaime, "bırak ete sahip olsunlar ve sen uzaklara kaç. Daha az zevk alırlarsa daha çabuk biter."

"Onlara vereceğim şeyden hiç zevk almayacaklar," diye fısıldadı Brienne meydan okur şekilde.

Aptal, inatçı, cesur kaltak. Kız kendini öldürtecekti, Jaime bunu biliyordu. *Ölse bile neden umursayayım? O kadar domuz kafalı olmasaydı hâlâ bir elim olurdu,* diye düşündü ama, "Bırak yapsınlar, sen kendi içine kaç," derken buldu kendini. Jaime de böyle yapmıştı; Starklar onun gözlerinin önünde öldüğünde, Lord Rickard kendi zırhının içinde pişerken ve oğlu Brandan onu kurtarabilmek için kendi kendini boğarken. "Eğer onu sevdiysen Renly'yi düşün. Tarth'ı düşün. Dağları, denizleri, havuzları, şelaleleri, Safir Adası'nda neler varsa onları, düşün..."

Ama o esnada Rorge tartışmayı kazanmıştı. “Gördüğüm en çirkin kadın sensin,” dedi Brienne’e, “ama seni daha da çirkin yapamayacağımı düşünme. Benimki gibi bir burun ister misin? Benimle dövüşürsen senin de olur. Ve iki göz çok fazla. Ağzından tek çığlık yükselirse gözlerinden birini çıkarıp sana yediririm, sonra da kahrolası dişlerini teker teker sökerim.”

“Ah, lütfen sök Rorge,” diye yalvardı Shagwell. “Dişleri olmazsa tıpkı yaşlı anneme benzer.” Kıkır kıkır güldü. “Tatlı ve yaşlı annemi arkadan becermek istemişimdir hep.”

Jaime güldü. “İşte komik bir soytarı,” dedi. “Senin için bir bilmecem var Shagwell. Kızın çığlık atıp atmaması neden umurunda? Ah, dur bir dakika, biliyorum.” Bütün gücüyle bağırdı: *"SAFİRLER.”*

Rorge küfrederek Jaime’nin bileğine tekrar vurdu. Jaime uludu. Düşündüğü son şey, *dünyada böyle bir ıstırap olduğunu hiç bilmiyordum,* oldu. Ne kadar baygın kaldığını bilmiyordu ama acı onu geri tükürdüğünde Urswyck ve bizzat Vargo Hoat oradaydı. Zollo’yu tükürük içinde bırakarak, “Kısa dokunulmayaçak,” diye bağırdı Vargo. “Kıs bakiğe kalmalı, seni geri sekâlı! O kıs bir çuval dolusu safiğ ediyoğ!” Ve Vargo Hoat o andan sonra her gece tutsakların başına muhafızlar koydu, onları kendi cinsinden korumak için.

Fahişe, “Jaime,” diye fısıldayacak kadar cesaret topladığında sessizlik içinde iki gece geçmişti. “Neden bağırdın?”

“Neden *‘safirler’* diye bağırdın demek mi istiyorsun? Aklını kullan fahişe. *‘Tecavüz’* diye bağırmam bu sürünün umurunda olur muydu?”

“Hiçbir şey söylemek zorunda değildin.”

“Sana bakmak bir burnun *varken* bile kolay değil. Ayrıca, Keçi’nin *‘safiy’* deyişini duymak istedim.” Jaime güldü. “Bu kadar yalancı olmam senin işine yaradı. Onurlu bir adam Safir Adası’yla ilgili gerçeği söylerdi.”

“Yine de,” dedi Brienne, “teşekkür ederim sör.”

Jaime’nin eli yine zonkluyordu. Dişlerini sıkıp, “Bir Lannister borcunu mutlaka öder,” dedi. “Bu nehir içindi, Robin Ryger’ın tepesine indirdiğin kayalar için.”

Keçi, Jaime’yi kaleye sokuşunu bir gösteriye çevirmek istiyordu; Jaime, Harrenhal’un kapılarından bir mil uzakta atından indirildi. Beline bir ip dolandı, bir ip de Brienne’in el bileklerine; iplerin ucu Vargo Hoat’un eyerine bağlandı. Jaime ve Brienne, Qohorik’in siyah beyaz çizgili atının arkasında yan yana yürüdüler.

Jaime'nin öfkesi onu ayakta tuttu. Kesik bileğini kapatan sargı griye dönmüştü ve irin yüzünden kokuşmuştu. Hayalet parmakları her adımda çığlık atıyordu. *Sandıklarından daha güçlüyüm,* dedi kendine. *Ben hâlâ bir Lannister'ım. Ben hâlâ Kral Muhafızları'nın şövalyesiyim.* Harrenhal'a varacaktı, sonra da Kral Toprakları'na. Yaşayacaktı. Ve borcumu faiziyle ödeyeceğim.

Kara Harren'ın devasa kalesinin tepeleri andıran duvarlarına yaklaştıklarında Brienne, Jaime'nin kolunu sıktı. "Bu kale Lord Bolton'ın elinde. Boltonlar Starklar'ın sancak beyi."

"Boltonlar düşmanlarının derisini yüzer." Jaime kuzeyli adam hakkında bu kadarını hatırlıyordu. Tyrion olsa Dehşet Kalesi Lordu hakkında bilinmesi gereken her şeyi bilirdi ama Tyrion, Cersei'yle birlikte bin fersah uzaktaydı. *Cersei yaşarken ölemem,* dedi Jaime kendine. *Birlikte doğduğumuz gibi birlikte öleceğiz.*

Sur dibi yerleşimi, küle ve kararmış taşlara dönüşmüştü. Lord Whent'in yalancı bahar yılında düzenlediği büyük turnuvanın yer aldığı göl kıyısında, yakın zamanda çok sayıda adam ve at kamp kurmuştu. O lime lime olmuş zeminden geçerlerken Jaime'nin dudağına acı bir gülümseme dokundu. Bir zamanlar yeminini etmek üzere kralın önünde diz çöktüğü noktaya bir tuvalet çukuru kazılmıştı. *Tatlının ne kadar çabuk ekşiye dönüşeceğini hiç hayal etmemiştim. Aerys o tek gecenin tadını çıkarmama bile izin vermedi. Beni kutsadı ve sonra yüzüme tükürdü.*

"Sancaklar," dedi Brienne. "Derisi yüzülmüş adam ve ikiz kuleler, bak. Kral Robb'un yeminli adamları. İşte orada, kapı kulübesinin üzerinde, beyaz zemin üstünde gri."

Jaime yukarı bakmak için başını kaldırdı. "Doğru, sizin kahrolası kurdunuz," diye onayladı. "Ve kurdun iki yanındakiler de kafa."

Askerler, hizmetkârlar ve kamp takipçileri onları yuhalamak için toplandı. Benekli bir dişi köpek havlayıp hırlayarak onları kamp boyunca takip etti ama sonunda Lyslilerden biri hayvanı bir mızrağa geçirdi ve dörtnala sıranın başına koştu. Ölü köpeği Jaime'nin başının üzerinde sallayarak, "Kral Katili'nin sancağını taşıyorum," diye bağırdı.

Harrenhal'un duvarları öyle kalındı ki duvarların altından geçmek bir taş tünelin içinden geçmeye benziyordu. Vargo Hoat, gelişlerini Lord Bolton'a haber vermek üzere iki Dothraklıyı önden gönderdi. Dış avlu meraklılarla doluydu, Jaime sendeleyerek aralarından geçerken ona yol veriyorlardı, Jaime ne zaman yavaşlasa belindeki ip hızlıca çekilip onu öne

çekiyordu. “Sise *Kğal Katili*’ni sunağım,” dedi Vargo Hoat kalın ve ıslak sesiyle. Bir mızrak Jaime’nin belini arkadan dürttü ve onu yere serdi.

Jaime, düşüşünü durdurmak için insiyaki bir hareketle ellerini öne uzattı. Kesik bileği yere çarptığında hissettiği acı kör ediciydi ama Jaime bir şekilde tek dizinin üstüne kalkmayı başardı. Önünde, Harrenhal’un muazzam yuvarlak kulelerinin girişine çıkan geniş basamaklar vardı. Beş şövalye ve bir kuzeyli adam yukarıdan ona bakıyordu; birinin solgun gözleri vardı, yün ve kürk giymişti, diğer beşi zırhlarının ve göğüs kalkanlarının içinde acımasız görünüyordu. “Freyler’in gazabı,” dedi Jaime. “Sör Danwell, Sör Aenys, Sör Hosteen.” Lord Walder’ın oğullarını simalarından tanımıştı; halası onlardan biriyle evliydi nihayetinde. “Taziyelerimi sunmak isterim.”

“Ne için sör?” diye sordu Sör Danwell Frey.

“Ağabeyinizin oğlu, Sör Cleos,” dedi Jaime. “Haydutlar onu oklarla doldurana kadar bizimleydi. Urswyck ve bu sürü onun bütün eşyalarını aldı ve cesedini kurtlara bıraktı.”

“Lordlarım!” Brienne kendini kurtarıp öne atıldı. “Sancaklarınızı gördüm. Margin Yemininiz aşkına beni dinleyin!”

“Kim konuşuyor?” diye sordu Sör Aenys Frey.

“Lannisteğ’ın sütannesi.”

“Ben Tarthlı Brienne, Akşamyıldızı Lord Selwyn’in kızıyım ve sizler gibi Stark Hanedanı’na yeminle bağlıyım.”

Sör Aenys kızın ayaklarına tükürdü. “Bu yemininiz için. Biz Robb Stark’ın sözüne güvendik ve o bizim inancımızın karşılığını ihanetle ödedi.”

İşte bu ilginç. Jaime, Brienne’in bu suçlamayı nasıl karşılayacağını görmek için başını çevirdi ama fahişe, dişlerinin arasında gem olan bir katır kadar inatçıydı. “Benim ihanetten haberim yok.” Bileklerindeki ipten rahatsızdı. “Leydi Catelyn, Lannister’ı Kral Toprakları’ndaki kardeşine götürmemi emretti...”

“Onları bulduğumuzda Kral Katili’ni boğmaya çalışıyordu,” dedi Sadık Urswyck.

Brienne kızardı. “Öfkeyle kendimi kaybetmiştim ama onu asla öldürmezdim. Eğer o ölürse Lannisterlar leydimin kızlarını kılıçtan geçirir.”

Sör Aenys etkilenmemişti. “Bu bizi neden ilgilendirsin?”

“Onu fidye karşılığında Nehirova’ya geri verelim,” diye ısrar etti Sör Danwell.

“Casterly Kayası’nın daha çok altını var,” diye itiraz etti bir kardeş.

“Onu öldürün!” dedi bir başkası. “Ned Stark’ın kafasına karşılık onun kafası!”

Grili pembeli soytarı kıyafetinin içindeki Shagwell parende atarak basamakların dibine geldi ve şarkı söylemeye başladı. *“Bir zamanlar bir ayıyla dans eden bir aslan vardı, aman aman...”*

“Sessis ol soytarı.” Vargo Hoat adamı tokatladı. “Kğal Katili ayı için değil. O benim.”

“Ölürse kimsenin olmaz.” Roose Bolton o kadar hafif bir sesle konuşmuştu ki adamlar onu duyabilmek için sessizleşti. “Ve lütfen unutmayın lordum, ben kuzeye gidene kadar Harrenhal’un başı siz değilsiniz.”

Ateş, en az başını döndürdüğü kadar korkusuz yapmıştı Jaime’yi. “Bu konuşan Dehşet Kalesi Lordu olabilir mi? Son duyduğumda, kuyruğunuzu bacaklarınızın arasına kıstırıp koşarak babamdan kaçmıştınız. Koşmayı ne zaman bıraktınız lordum?”

Bolton’ın sessizliği, Vargo Hoat’un salyalı kötücüllüğünden yüz kat daha tehditkârdı. Sabah sisi kadar solgun gözleri anlattığından daha fazlasını gizliyordu. Jaime o gözlerden hoşlanmamıştı. O gözler Jaime’ye, Ned Stark’ın onu Demir Taht’ta otururken bulduğu sabahı hatırlatıyordu. Dehşet Kalesi Lordu sonunda dudaklarını büzdü ve, “Bir elinizi kaybetmişsiniz,” dedi.

“Hayır,” dedi Jaime. “İşte burada, boynumda asılı.”

Roose Bolton aşağı uzandı, sicimi koparıp eli Hoat’a fırlattı. “Yok et şunu. Görüntüsü midemi bulandırıyor.”

“Bunu Loğd babasına göndeğeçeğim. Bise bin altın ejdeğha ödemesini, aksi takdiğde Kğal Katili’ni ona pağça pağça göndeğeçeğimizi söyleçeğim. Loğdun altınlağını aldığımısda Söğ Jaime’yi Kağstağk’a götüğüp biğ de kız alığız!” Cesur Dostlar’dan bir kahkaha fırtınası yükseldi.

“Güzel bir plan,” dedi Roose Bolton, akşam yemeğine eşlik eden dostuna, “Güzel bir şarap,” dermiş gibi, “ama Lord Karstark kızını sana veremeyecek. Kral Robb onun boyunu bir baş kısalttı, ihanet ve cinayet suçundan. Lord Tywin’e gelince, kendisi Kral Toprakları’nda ve yeni yıla kadar orada kalacak. Torunu yeni yılda Yüksek Bahçe’nin kızını eş olarak alacak.”

“Kışyarı,” dedi Brienne. “Kışyarı demek istiyorsunuz. Kral Joffrey, Sansa Stark’la nişanlı.”

“Artık değil. Karasu Savaşı her şeyi değiştirdi. Gül ve aslan, Stannis Baratheon’ın ordusunu parçalayıp donanmasını küle çevirmek üzere orada birleşti.”

Seni uyarmıştım Urswyck, diye düşündü Jaime, *seni de Keçi. Aslanlara karşı bahse girdiğinde kesenden fazlasını kaybedersin.* “Kız kardeşimden haber var mı?” diye sordu.

“Kendisi iyi... yeğeniniz de öyle.” Bolton, *yeğeniniz* demeden önce duraksamıştı, *biliyorum* diyen bir duraksama. “Mücadele sırasında bir yara almış olmasına karşın erkek kardeşiniz de hayatta.” Çivili mintan giyen bir kuzeyliyi bir el işaretiyle yanına çağırdı. “Sör Jaime’yi Qyburn’e götür ve bu kadının ellerini çöz.” Brienne’in bileklerinin arasındaki ip ikiye ayrılırken, “Lütfen bizi bağışlayın,” dedi Bolton. “Böyle karışık zamanlarda dostu düşmandan ayırt etmek kolay değil.”

Brienne, kenevir ip yüzünden sıyrılmış kanlı bileklerini ovuşturdu. “Lordum, bu adamlar bana tecavüz etmeye yeltendi.”

“Öyle mi?” Lord Bolton solgun gözlerini Vargo Hoat’a çevirdi. “Bundan ve Sör Jaime’nin elinden hiç hoşlanmadım.”

Avluda, her Cesur Dost karşılığında beş Frey ve bir o kadar kuzeyli adam vardı. Keçi bazı insanlar kadar zeki olmayabilirdi ama en azından sayı saymayı biliyordu. Dilini tuttu.

“Kılıcımı aldılar,” dedi Brienne, “zırhımı...”

“Burada zırha ihtiyacınız olmayacak leydim,” dedi Lord Bolton. “Harrenhal’da benim korumam altındasınız. Amabel, Leydi Brienne için uygun bir daire bul. Walton, bir an önce Sör Jaime’yle ilgilen.” Bolton bir cevap beklemeden dönüp basamakları çıktı, kürk kaplı pelerini arkasında dalgalandı. Ayrı ayrı yürümeye başlamadan önce, Jaime’nin Brienne’le kısaca bakışacak kadar vakti oldu sadece.

Kuşluğun altındaki üstat odasında, Qyburn isimli gri saçlı babacan adam, Jaime’nin kesik bileğindeki sargıyı keserken nefesini tuttu.

“O kadar mı kötü? Ölecek miyim?”

Qyburn parmağını yaraya bastırdı, dışarı fışkıran irini görünce alnını buruşturdu. “Hayır. Ama birkaç gün içinde...” Jaime’nin giysi kolunu kesti. “Çürüme yayılmış. Etin ne kadar hassaslaştığını görüyor musunuz? Hepsini kesip çıkarmam gerek. En güvenli yol kolu kesmek olur.”

“O zaman *ölürsün*,” diye söz verdi Jaime. “Kesiği temizle ve dik. Şansımı deneyeceğim.”

Qyburn kaşlarını çattı. “Kolunuzun üst kısmını bırakabilirim, dirseğinizden keserim ama...”

“Kolumun herhangi bir kısmını alırsan diğer kolumu da kesmek zorunda kalırsın, yoksa daha sonra seni o kolumla boğarım.”

Qyburn, Jaime’nin gözlerine baktı. Orada gördüğü şey her ne ise onu duraksattı. “Pekâlâ. Sadece çürüyen eti keseceğim. İltihabı kaynar şarapla, ısırgan otu lapasıyla, hardal tohumuyla ve ekmek mantarıyla yakarak geçirmeyi deneyeceğim. Belki bunlar yeterli olur. Günahı sizin boynunuza. Haşhaş sütü ister...”

“Hayır.” Jaime uyutulmaya cesaret edemezdi. Uyandığında bir kolu eksik olabilirdi, adam ne derse desin.

Qyburn şaşırmıştı. “Ağrı olacak.”

“Çığlık atarım.”

“Çok fazla ağrı olacak.”

“Çok yüksek sesle çığlık atarım.”

“En azından biraz şarap içer misiniz?”

“Yüce Rahip dua eder mi?”

“İşte bundan emin değilim. Şarabı getireyim. Uzanın. Kolunuzu sabitlemem gerek.”

Qyburn bir tas ve keskin bir bıçakla Jaime’nin kesik bileğini temizlerken Jaime her yanına dökerek sert şarabı içti. Sol eli ağzını nasıl bulacağını bilmiyormuş gibiydi ama bunun işe yarar bir tarafı da vardı. Islak sakallarındaki şarap kokusu, irinin ufunetini bastırıyordu.

Sıra çürük eti kesmeye geldiğinde hiçbir şey işe yaramadı. Jaime o zaman çığlık attı, sağlam yumruğunu tekrar ve tekrar masaya indirdi. Qyburn kesik bileğinden geri kalanların üstüne kaynar şarap döktüğünde Jaime tekrar çığlık attı. Bütün yeminlerine ve korkularına rağmen bir süre bilincini kaybetti. Uyandığında, üstat bir iğne ve kedi bağırsağı ipiyle kolunu dikiyordu. “Bileğinizin üstüne sarmak için bir deri parçası bıraktım,” dedi adam.

“Bunu daha önce de yapmışsın,” diye mırıldandı Jaime zayıf bir sesle. Ağzında, ısırdığı dilinden akan kanın tadı vardı.

“Vargo Hoat’a hizmet edenlerin hiçbiri kesik bileklerin yabancısı değildir. Hoat gittiği her yerde bunu yapar.”

Qyburn’ün bir canavara benzemediğini düşündü Jaime. Sıcak bakışlı kahverengi gözleri olan, yumuşak sesli ince bir adamdı. “Bir üstat nasıl oluyor da Cesur Dostlar’la birlikte dolaşıyor?”

“Hisar zincirimi aldı.” Qyburn iğneyi bıraktı. “Gözünüzün üstündeki yara için de bir şey yapmalıyım. Deri fena halde iltihaplanmış.”

Jaime gözlerini kapadı, şarabın ve Qyburn’ün işlerini yapmalarına izin verdi. “Bana savaşı anlat,” dedi üstada. Harrenhal kuzgunlarının bakıcısı olarak, haberleri ilk duyan kişi Qyburn’dü.

“Lord Stannis, babanızla ateşin arasında sıkıştı. İblis’in bizzat nehri ateşe verdiği söyleniyor.” Jaime, yanan insanlar caddelerde çığlıklar atarken, en yüksek kulelerden daha yüksek yeşil alevlerin gökyüzüne tırmandığını gördü. *Bu rüyayı daha önce de görmüştüm.* Bu neredeyse komikti ama şakayı paylaşacak kimse yoktu.

“Gözünüzü açın.” Qyburn bir bez parçasını ılık suda ıslatıp pıhtılaşmış kanın üstüne dokundurdu. Göz kapağı şişmişti ama Jaime zorladığında gözünü biraz açabildiğim fark etti. Qyburn’ün yüzü yukarıdan ona bakıyordu. “Bu yara nasıl oldu?” diye sordu üstat.

“Bir fahişenin hediyesi.”

“Şiddetli bir flört mü lordum?”

“Fahişe benden daha iri ve senden daha çirkin. Onu da görsen iyi olur. Dövüştüğümüzde deldiğim bacağı hâlâ topallıyor.”

“İlgileneceğim. Bu kadın sizin neyiniz?”

“Koruyucum.” Canı ne kadar yanarsa yansın Jaime gülmek zorundaydı.

“Ateşinizi düşürmek için, şarapla karıştırabileceğiniz bazı bitkiler öğüteceğim. Yarın tekrar gelin, pis kanı emmesi için gözünüze bir sülük yapıştırayım.”

“Bir sülük. Harika.”

“Lord Bolton sülüklere pek düşkündür,” dedi Qyburn resmi bir şekilde.

“Evet,” dedi Jaime. “Eminim öyledir.”

Tyrion

Kral Kapısı'nın ötesinde çamurdan, külden ve yanık kemik parçalarından başka bir şey kalmamıştı, buna rağmen şehir duvarlarının gölgesinde yaşayan insanlar vardı, diğerleri el arabalarında ya da fıçılarda balık satıyordu. Tyrion atıyla geçip giderken üstündeki gözleri hissediyordu; soğuk, öfkeli ve anlayışsız gözler. Kimse onunla konuşmaya ya da onun yolunu kesmeye cesaret etmiyordu; yağlı siyah zırhının içindeki Bronn onun yanındayken. *Ama yalnız olsaydım beni aşağı çeker, tıpkı Preston Greenfield'a yaptıkları gibi yüzümü kaldırım taşıyla ezerlerdi.*

"Farelerden daha hızlı geri döndüler," diye şikâyet etti Tyrion. "Onları bir kez yaktık, bundan bir ders çıkaracaklarını sanırsın."

"Bana birkaç düzine altın pelerinli ver hepsini öldüreyim," dedi Bronn. "Öldüklerinde geri gelemezler."

"Hayır ama yerlerine yenileri gelir. Onları rahat bırak... ama duvara yine kulübeler dayamaya başlarlarsa hepsini hemen yerle bir et. Bu aptallar ne düşünürse düşünsün savaş henüz bitmedi." Tyrion ilerideki Çamur Kapısı'na baktı. "Şimdilik yeterince gördüm. Yarın sabah lonca ustalarıyla birlikte gelir planlarını inceleriz." İç geçirdi. *Pekâlâ, bunların çoğunu ben yaktım ve benim baştan inşa etmem adil olacak sanırım.*

Aslında bu görev Tyrion'ın amcasının olmalıydı ama sağlam, sarsılmaz, yorulmaz Sör Kevan Lannister, Nehirova'dan gelen ve oğlunun ölüm haberini getiren kuzgundan beri kendinde değildi. Willem'in ikizi Martyn de Robb Stark tarafından esir alınmıştı ve ikizlerin ağabeyi Lancel, bir türlü iyileşmeyen iltihaplı bir yaranın pençesinde hâlâ yataktaydı. Bir oğlu ölen ve diğer ikisi ölümcül tehlike içinde olan Sör Kevan yas ve korkuyla tükeniyordu. Lord Tywin kardeşine her daim güvenmişti ama şimdi cüce oğluna dönmekten başka seçeneği yoktu.

Yeniden inşa etmenin bedeli son derece fahiş olacaktı ama yapacak bir şey yoktu. Kral Toprakları diyarın en büyük limanıydı, tek rakibi Eski Şehir'di. Nehir tekrar açılmalıydı ve bu ne kadar çabuk olursa o kadar iyiydi. *Peki lanet olası sikkeleri nereden bulacağım?* Bu soru, Tyrion'ın, on beş gün önce kuzeye yelken açan Serçeparmak'ı özlemesi için neredeyse yeterliydi. *O, Lysa Arryn'le yatağa girip Vadi'ye hükmederken ben onun*

arkasında bıraktığı pisliği temizlemek zorundayım. Buna karşın Lord Tywin, Tyrion'a kayda değer bir iş vermişti. Altın pelerinlilerin kumandanı Çamur Kapısı'ndan el sallarken, *babam beni Casterly Kayası vârisi ilan etmiyor ama mümkün olan her yerde kullanıyor,* diye düşündü Tyrion.

Kapının ardındaki pazar yeri hâlâ Üç Fahişe'nin hâkimiyetindeydi fakat mancınıklar hareketsizdi ve taş toplarıyla zift fıçıları kaldırılmıştı. Büyük ahşap iskeletlere tırmanan çocuklar vardı; kaba yünden kıyafetler giymiş maymunlar gibi yukarı çıkıyor, fırlatma kollarına tüneyip birbirlerine bağırıyorlardı.

Mancınıkların ikisinin arasından geçerlerken, "Bana hatırlat da Sör Addam'a buraya birkaç altın pelerinli göndermesini söyleyeyim," dedi Tyrion, Bronn'a. "Aptal bir çocuk düşüp belini kırabilir." Yukarıdan bir bağırış duyuldu ve bir gübre yığını Tyrion'la Bronn'un bir adım önüne düştü. Tyrion'ın atı şahlandı, onu neredeyse sırtından aşağı atıyordu. Atını kontrol altına aldığında, "Tekrar düşündüm de," dedi Tyrion, "bırak da bu sefil veletler kaldırım taşlarına çarpıp fazla olgunlaşmış kavunlar gibi dağılsınlar."

Tyrion'ın ruh hali karaydı ve bunun tek sebebi birkaç sokak çocuğunun onu dışkı yağmuruyla ıslatmak istemesi değildi. Tyrion'ın evliliği her gün çekilen bir ıstıraptı. Sansa Stark hâlâ bakireydi ve kalenin yarısı bundan haberdarmış gibi görünüyordu. Tyrion bu sabah atını eyerlerken, iki seyis yamağının onun arkasından kıs kıs güldüğünü duymuştu. Atların bile güldüğünü duyar gibi olmuştu. Yatak odasının mahremiyetini korumak umuduyla kendini tehlikeye atmış ve yatağa sokma törenini engellemişti ama bu umut çok çabuk suya düşmüştü. Ya Sansa her biri Cersei'nin muhbiri olan oda hizmetçilerinden birine sır verecek kadar aptaldı ya da bu durumun suçlusu Varys ve onun küçük kuşlarıydı.

Ne fark ederdi? Nihayetinde herkes Tyrion'a gülüyordu. Kızıl Kale'de bu evliliği bir eğlence kaynağı olarak görmeyen tek kişi Tyrion'ın leydi karısıydı.

Sansa'nın perişanlığı her gün çoğalıyordu. Tyrion, kızın nezaket duvarını memnuniyetle kırıp onu elinden geldiğince teselli etmek isterdi ama bu işe yaramazdı. Hiçbir söz onu Sansa'nın gözünde kabul edilir yapmayacaktı. *Ya da daha az Lannister.* Tyrion'a verdikleri eş buydu, hayatının geri kalanında yanında olacaktı ve Tyrion'dan nefret ediyordu.

O büyük yatağın içinde birlikte geçirdikleri geceler de başka bir işkence kaynağıydı. Tyrion, alışkanlığı öyle olsa da çıplak uyumaya dayanamıyordu

artık. Karısı nezaketsiz bir söz söylemeyecek kadar iyi eğitilmişti ama Tyrion'ın vücuduna her bakışında gözlerinde beliren tiksinti Tyrion'ın dayanabileceğinden fazlaydı. Tyrion, Sansa'nın da gecelikle yatmasını emretmişti. *Onu istiyorum,* diye fark etti. *Kışyarı'nı istiyorum ama onu da istiyorum, bir kadın, bir çocuk ya da her ne ise. Onu avutmak istiyorum. Onun güldüğünü duymak istiyorum. Bana kendi arzusuyla gelmesini istiyorum. Bana sevinçlerini, hüzünlerini, şehvetini getirmesini istiyorum.* Dudakları acı bir gülümsemeyle kıvrıldı. *Evet, Jaime kadar uzun, Yürüyen Dağ Sör Gregor kadar güçlü olmak da istiyorum çünkü bu lanet olası özellikler işe yarıyor.*

Hiç istemeden Shae'i düşündü. Kızın, düğün haberlerini başkasının değil onun ağzından duymasını istemişti, bu yüzden düğünden önceki gece Varys'e kızı getirmesini emretmişti. Yine hadımın odasında buluşmuşlardı, Shae deri yeleğinin bağcıklarını çözmeye başladığında Tyrion kızın bileğini yakalayıp onu geri itmişti. "Bekle," demişti, "bilmen gereken bir şey var. Yarın sabah Sansa Stark'la..."

"...evleniyorsun. Biliyorum."

Tyrion bir an için sözsüz kalmıştı. Henüz Sansa bile bilmiyordu, o gece değil. "Nasıl bilebilirsin? Varys mi söyledi?"

"Lollys'i septe götürdüğümde Sör Tallad uşaklardan birine söylüyordu. O da, Sör Kevan'la babanın konuşmasını duyan bir hizmetçi kızdan öğrenmiş." Shae elini Tyrion'ın kıskacından kurtarıp elbisesini çıkarmıştı, her zamanki gibi elbisenin altında çırılçıplaktı. "Umurumda değil. O küçük bir kız sadece. Onun karnını şişirip bana döneceksin."

Tyrion'ın bir yanı biraz daha az aldırmazlık ummuştu. *Ummuştu,* diye alay etti kendiyle*, ama şimdi daha iyi biliyorsun cüce. Sahip olabileceğin tek aşk Shae.*

Çamurlu Yol kalabalıktı ama askerler ve şehir halkı İblis ve koruması için yol açtı. Çukur gözlü çocuklar sürü halinde ayakaltında dolaşıyordu, bazıları sessiz bir yalvarışla yukarı bakarken bazıları yüksek sesle yakarıyordu. Tyrion kesesinden bir avuç dolusu bakır sikke çıkarıp havaya saçtı, çocuklar itişip bağırarak sikkeleri kapmak için koşturdu. Şanslı olanlar bu gece bayat bir ekmek somununun ucunu satın alabilecekti. Tyrion pazar yerlerini hiç bu kadar kalabalık görmemişti ve Tyrelller'in getirdiği onca yiyeceğe rağmen fiyatlar hâlâ korkunç derecede yüksekti. Bir kavun için altı bakır, bir kile mısır için bir gümüş geyik, bir sığırın bir yanı ya da altı cılız domuz için bir ejderha. Buna karşın müşteri sıkıntısı yok gibi

görünüyordu. Bir deri bir kemik adamlar ve çelimsiz kadınlar at arabalarının ve tezgâhların başında toplanmıştı, onlardan bile perişan haldeki diğer insanlar asık yüzleriyle sokak aralarının ağzından bakıyordu.

Kanca'nın ayağına vardıklarında, "Bu taraftan," dedi Bronn. "Eğer hâlâ niyetliysen?"

"Öyleyim." Nehir kıyısı çok uygun bir mazeret yaratmıştı ama Tyrion'ın bugün başka bir amacı vardı. Keyif aldığı bir iş değildi fakat yapılmalıydı. Yüksek Aegon Tepesi'nden dönüp, Visenya'nın eteğinin çevresinde kümelenen dar sokakların oluşturduğu labirente girdiler. Yolu Bronn gösterdi. Tyrion takıp edilip edilmediklerini anlamak için birkaç kez arkasına baktı ama olağan ayaktakımından başka bir şey görmedi: Atını döven bir arabacı, tuvalet kovasını penceresinden aşağı döken yaşlı bir kadın, sopa dövüşü yapan iki küçük oğlan, bir tutsağa eşlik eden üç altın pelerinli... hepsi de masum görünüyordu ama herhangi biri Tyrion'ın felaketi olabilirdi. Varys'in her yerde muhbirleri vardı.

Bir köşeden döndüler, bir sonrakinden, bir kuyunun başında toplanmış kadınların arasından geçtiler. Bronn onları kıvrımlı ve dar bir ara sokaktan, kırık bir kemerin altından geçirdi. Yanmış bir evin molozlarının arasından geçip atlarını taş basamaklı alçak merdivenlerin yukarısına sürdüler. Binalar birbirine yakın ve fakirdi. Bronn, iki atın yan yana geçemeyeceği kadar dar, eğri büğrü bir ara sokağın başında dizginlerini çekti. "İki dönemeç var, sonra da bir çıkmaz. Şaraphane son binanın mahzeninde."

Tyrion atından indi. "Ben dönene kadar kimse sokağa girip çıkmasın. Uzun sürmez," dedi. Altınların gizli cebinde durduğundan emin olmak için elini pelerininin içine soktu. Otuz ejderha. *Onun gibi bir adam için servet sayılır.* Paytak adımlarıyla hızlıca yürümeye başladı, bu işi bir an önce bitirmek için sabırsızlanıyordu.

Şaraphane kasvetli bir yerdi, karanlık ve rutubetliydi, duvarları güherçileyle kaplıydı, tavanı o kadar alçaktı ki Bronn kirişlere çarpmamak için başını aşağı eğmek zorunda kalırdı. Tyrion Lannister'ın böyle bir sorunu yoktu. Bu saatte, ahşap bir tezgâhın arkasındaki taburede oturan ölü bakışlı kadın dışında ön oda boştu. Kadın, Tyrion'a bir kupa ekşi şarap verip, "Arkada," dedi.

Arka oda daha da karanlıktı. Alçak bir masanın üstündeki şarap sürahisinin yanında titrek bir mum yanıyordu. Masanın arkasındaki adam; kısa boyu –gerçi Tyrion için bütün adamlar uzundu– incelmeye başlamış kahverengi saçları, pembe yanakları ve maral derisi yeleğinin kemik

düğmelerini zorlayan göbeğiyle bir tehdit gibi görünmekten çok uzaktı. Yumuşak ellerinin arasında, bir uzunkılıçtan daha tehlikeli olan on iki telli ahşap arp vardı.

Tyrion adamın karşısına oturdu. “Symon Gümüşdil.”

Adam başını eğdi. Tepesi kelleşmişti. “El lordum,” dedi.

“Yanılıyorsun. El babamdır. Korkarım ki ben bir parmak bile değilim artık.”

“Yeniden yükseleceksiniz, buna eminim. Sizin gibi bir adam. Tatlı leydim Shae bana yeni evlendiğinizi söyledi. Keşke beni daha önce çağırtsaydınız. Düğün ziyafetinizde şarkı söylemekten onur duyardım.”

“Daha fazla şarkı karımın ihtiyacı olan son şey,” dedi Tyrion. “Shae’e gelince, onun bir leydi olmadığını ikimiz de biliyoruz ve onun adını bir daha asla yüksek sesle söylemezsen müteşekkir olurum.”

“El nasıl emrederse,” dedi Symon.

Tyrion onu son gördüğünde, sert bir söz bu adamı ter içinde bırakmaya yeterdi ama görünüşe göre şarkıcı bir yerlerden biraz cesaret bulmuştu. *Büyük ihtimalle şu şarap sürahisinden.* Belki de bu yeni gözü karalığın suçlusu bizzat Tyrion’dı. *Onu tehdit ettim ama tehdidim boş çıktı, şimdi benim dişsiz olduğumu düşünüyor.* İç geçirdi. “Bana çok yetenekli bir şarkıcı olduğun söylendi.”

“Böyle söylemekle nezaket gösteriyorsunuz lordum.”

Tyrion adama gülümsedi. “Müziğini Özgür Şehirler’e götürme vaktidir bence. Braavos’ta, Pentos’ta ve Lys’te pek çok şarkı âşığı var ve kendilerini memnun edenlere karşı oldukça cömertler.” Bir yudum şarap içti. Şarap berbat fakat sertti. “Dokuz şehri kapsayan bir tur en iyisi olur. Kimseyi seni şarkı söylerken dinleme zevkinden mahrum bırakmamalısın. Her şehirde bir yıl kâfi gelir.” Elini pelerinin içine, altınları sakladığı cebe soktu. “Limanın kapalı olması sebebiyle, bir gemiye binebilmek için Gölgeli Vadi’ye gitmen gerekecek ama adamım Bronn senin için bir at bulacak. Yolculuk masraflarını karşılamama izin verirsen şeref duyarım...”

“Ama lordum,” diye itiraz etti adam, “beni şarkı söylerken duymadınız hiç. Lütfen biraz dinleyin.” Adamın parmakları ahşap arpın tellerinde ustalıkla dolaştı ve mahzen yumuşak bir müzik sesiyle doldu. Symon söylemeye başladı.

Yüksekteki tepesinden aşağı inip
şehrin caddelerinde at sürdü.

Dar sokaklarda, yokuşlarda, kaldırım taşlarında.
Bir kadının iç çekişine doğru gitti.
Kadın onun hazinesiydi,
onun utancı ve onun sevinci.
Ve bir zincir ve bir kale,
o kadının öpüşüne kıyasla hiçti.

"Dahası var," dedi adam şarkıyı kesince, "ah çok daha fazlası. Nakaratın güzel olduğunu düşünüyorum. *Altından eller her daim soğuktu, kadının elleri her daim sıcak...*"

"Yeter." Tyrion elini pelerinin içinden çıkardı, eli boştu. "Bir daha duymak istediğim bir şarkı değil bu. Asla."

"Öyle mi?" Symon Gümüşdil arpını bir kenara bırakıp bir yudum şarap içti. "Yazık. Yine de, bana arp çalmayı öğreten yaşlı ustamın bir zamanlar söylediği gibi, her adamın kendi şarkısı vardır. Başkaları bu melodiyi daha çok sevebilir. Mesela kraliçe. Ya da lord babanız."

Tyrion burnundaki yara kabuğunu ovuşturdu, "Babamın şarkıcılara ayıracak vakti yok ve ablam tahmin edildiği kadar cömert değildir," dedi. "Akıllı bir adam sessiz kalarak bu şarkının getireceğinden fazla kazanır." Bundan daha açık anlatamazdı.

Symon, Tyrion'ın ne demek istediğini çabuk kavramış gibi görünüyordu. "Ücretimi makul bulacaksınız lordum."

"Bunu bilmek güzel." Tyrion, bunun otuz altın ejderha meselesi olmayacağından korktu. "Söyle."

"Kral Joffrey'nin düğün ziyafetinde bir şarkıcı turnuvası olacak," dedi adam.

"Jonglörler, soytarılar ve dans eden ayılar."

Cersei'nin düğün planlarına Tyrion'dan çok daha fazla ilgi gösterdiği ortada olan Symon, "Yalnızca bir tane dans eden ayı olacak lordum," dedi, "ama yedi şarkıcı. Cuy'dan Galyeon, Bethany Zarif Parmak, Aemon Costayne, Eysen'den Alaric, Arpçı Hamish, Collio Quaynis ve Eski Şehir'den Orland; gümüş telli, altın yaldızlı bir arp için yarışacaklar... ama açıklanamaz bir şekilde, hepsinin ustası olan adama bir davet ulaşmadı."

"Bırak tahmin edeyim. Symon Gümüşdil?"

Symon mütevazı bir şekilde gülümsedi. "Bu iddiamın gerçekliğini kralın ve meclisin önünde kanıtlamaya hazırım. Hamish yaşlıdır ve çoğu

zaman şarkı sözlerini unutur. Ve o tuhaf Tyrosh aksanıyla Collio! Söylediği üç sözden birini anlarsanız kendinizi şanslı sayın."

"Ziyafeti tatlı ablam düzenliyor. Sana istediğin daveti sağlayabilseydim bile bu tuhaf görünürdü. Yedi krallık, yedi yemin, yedi müsabaka, yetmiş yedi yemek... ama *sekiz* şarkıcı? Yüce Rahip ne düşünür?"

"Bana dindar bir adam gibi görünmüyorsunuz lordum."

"Mesele dindarlık değil. Bazı teamüllere uyulmalı."

Symon bir yudum şarap içti. "Yine de... bir şarkıcının hayatı tehlikelerden uzak değildir," dedi. "Biz mesleğimizi birahanelerde ve şaraphanelerde serkeş sarhoşların önünde icra ederiz. Ablanızın yedilisinden birinin başına bir talihsizlik gelirse, onun boşluğunu doldurmak üzere beni tercih edeceğinizi umarım." Kendinden son derece memnun bir halde utangaç bir tavırla gülümsedi.

"Altı şarkıcı da sekiz şarkıcı kadar talihsiz olur şüphesiz. Cersei'nin yedilisinin sağlığını soruşturacağım. Herhangi biri rahatsızlanacak olursa adamım Bronn seni bulur."

"Çok iyi lordum." Symon bu noktada durabilirdi ama zaferden kızarmış yüzüyle ekledi, "Kral Joffrey'nin düğününde şarkı *söylemeliyim.* Olur da saraya çağılırsam krala en güzel bestelerimi sunmak isterim, daha önce bin kez söylediğim, memnunluk vereceği kesin olan şarkılar. Ama kendimi iç karartıcı bir şaraphanede şarkı söylerken bulursam... Pekâlâ, bu yeni şarkımı denemek için uygun bir ortam olur. *Altından eller her daim soğuktu, kadının elleri her daim sıcak.*"

"Buna gerek olmayacak," dedi Tyrion. "Sana bir Lannister olarak söz veriyorum, Bronn yakında seni çağıracak."

"Çok iyi lordum." Kelleşmeye başlamış, kazan göbekli şarkıcı tekrar ahşap arpını aldı.

Bronn atlarla birlikte dar sokağın ağzında bekliyordu. Tyrion'ın eyerine çıkmasına yardım etti. "Adamı ne zaman Gölgeli Vadi'ye götürüyorum?"

"Götürmüyorsun," dedi Tyrion, atını çevirdi. "Ona üç gün ver, sonra da Arpçı Hamish'in kolunu kırdığını söyle. Kıyafetlerinin saray için uygun olmadığını ve yeni giysiler için bir an önce ölçülerinin alınması gerektiğini söyle. Hiç vakit kaybetmeden seninle gelecektir." Yüzünü buruşturdu. "Adamın dilini isteyebilirsin, anladığım kadarıyla gümüşten yapılmış. Geri kalanı asla bulunmamalı."

Bronn sırıttı. "Bit Çukuru'nda çok lezzetli kahverengi yapan bir güveççi biliyorum. Duyduğuma göre içinde her tür et varmış."

“Hatırlat da orada yemek yemeyeyim.” Tyrion atını mahmuzlayıp tırısa kaldırdı. Banyo yapmak istiyordu, ne kadar sıcak olursa o kadar iyi.

Ama bu kadar mütevazı bir keyif bile Tyrion’a çok görülmüştü; dairesine döner dönmez, Podrick Payne ona Kral Eli Kulesi’ne çağrıldığını söyledi. “Lordum sizi görmek istiyor. El. Lord Tywin.

“El’in kim olduğunu hatırlıyorum Pod,” dedi Tyrion. “Burnumu kaybettim, zekâmı değil.”

Bronn güldü. “Çocuğun kafasını koparma şimdi.”

“Neden olmasın? Kullandığı yok.” Yine ne yaptığını merak etti Tyrion. *Daha doğrusu, neyi yapmakta başarısız oldum?* Lord Tywin’den gelen çağrıların dişleri vardı; babası onu sadece birlikte yemek yemek ya da birer kadeh şarap içmek için çağırtmazdı, bu kesindi.

Tyrion birkaç dakika sonra babasının çalışma odasına girdiğinde, “...kınlar için kiraz ağacı, kırmızı deriyle kaplanacak ve saf altından dökülmüş bir sıra aslan başıyla süslenecek. Gözler için lal taşı olabilir...” diyen bir ses duydu.

“Yakut,” dedi Lord Tywin. “Lal taşı ateşten yoksun.”

Tyrion boğazını temizledi. “Lordum, beni çağırtmışsınız?” Babası gözlerini kaldırdı. “Çağırttım. Gel de şuna bir bak.” Tyrion’la babasının arasındaki masanın üstünde bir yağlı bez tomarı duruyordu ve Lord Tywin’in elinde bir uzunkılıç vardı. “Joffrey için düğün hediyesi,” dedi Tyrion’a. Lord Tywin kenarlarını incelemek için kılıcı döndürdüğünde, odanın elmas şekilli camlarından içeri akan ışık, bıçağı siyah ve kırmızı ışıltılarla parlattı, kabza ve balçak altın alevlerle yandı. “Stannis’in sihirli kılıcı hakkındaki soytarı dedikodularından sonra Joffrey’ye de olağanüstü bir şey vermemizin iyi olacağını düşündüm. Bir kral, krallara layık bir silah taşımalı.”

“Bu kılıç Joffrey için çok fazla,” dedi Tyrion.

“Bunu kullanacak kadar büyüyecek. Gel, ağırlığını hisset.” Lord Tywin kılıcı Tyrion’a uzattı, önce kabzası.

Kılıç, Tyrion’ın beklediğinden çok daha hafifti. Silahı elinde çevirirken Tyrion bunun sebebini anladı. Hem bu kadar ince dövülüp hem de dövüşecek kadar sağlam olan bir metal vardı ve o hareleri tanımamak imkânsızdı; binlerce kez kendi üstüne katlanan çeliğin alametifarikası. “Valyria çeliği?”

Derin bir memnuniyet tonuyla, “Evet,” dedi Lord Tywin.

En nihayetinde baba. Valyria çeliğinden dövülmüş bıçaklar zor bulunurdu ve pahalıydı, buna rağmen dünyada binlercesi kalmıştı ve sadece Yedi Krallık'ta iki yüz tane vardı. Bunlardan hiçbirinin Lannister Hanedanı'na ait olmaması Lord Tywin'i her zaman rahatsız etmişti. Eski Kaya Kralları'nın böyle bir silahı vardı ama büyükkılıç Şanlı Kükreme, Kral İkinci Tommen tarafından aptal bir maceranın peşinde Valyria'ya götürüldüğünde kaybolmuştu. Kral asla geri dönmemişti. Lord Tywin'in en genç ve en pervasız kardeşi olan ve sekiz yıl kadar önce kayıp kılıcı aramaya giden Gery amca da öyle.

Lord Tywin en azından üç kez, gücünü kaybetmiş ve fakirleşmiş küçük hanedanlardan Valyrialı büyükkılıçlar satın almayı denemişti fakat teklifleri her seferinde şiddetle reddedilmişti. Küçük lordlar bir Lannister istediği takdirde kızlarından seve seve ayrılırdı ama eski aile kılıçlarını her şeyden aziz tutarlardı.

Tyrion bu kılıcın metalinin nereden geldiğini merak etti. Az sayıda zırh ustası eski Valyria çeliğini yeniden işleyebilirdi fakat bizzat çeliği yapmanın sırları Kıyamet eski Valyria'ya geldiğinde kaybolmuştu. Bıçağı güneş ışığında döndürürken, "Renkler garip," dedi Tyrion. Çoğu Valyria çeliği öyle koyu gri olurdu ki neredeyse siyah görünürdü, bu kadarı bu kılıç için de doğruydu ama katların arasına en az griler kadar koyu kırmızılar karışmıştı. İki renk birbirine hiç dokunmadan üst üste binmişti, her hat belirgindi, çelikten bir deniz kıyısına vuran gece ve kan dalgaları gibi. "Bu deseni nasıl elde ettiniz? Daha önce böylesini görmedim."

"Ben de görmedim lordum," dedi zırh ustası. "İtiraf ediyorum ki benim düşündüğüm renkler bunlar değildi ve onları tekrar yapabilir miyim bilmiyorum. Lord babanız hanedanınızın kırmızısını istedi ve benim metale aşılamaya çalıştığım renk oydu. Fakat Valyria çeliği inatçıdır. Bu eski kılıçların hatırladığı söylenir ve kolay değişmezler. Elli kez denedim ve kırmızıyı defaatle parlattım fakat renk her seferinde koyulaştı, bıçak kırmızıdaki ışığı içiyordu sanki. Gördüğünüz üzere bazı katlar kırmızıyı hiç kabul etmedi. Eğer Lannister lordlarım memnun kalmadılarsa tekrar denerim elbet, ne kadar denemem gerekirse o kadar ama..."

"Gerek yok," dedi Lord Tywin. "Bu işe yarar."

"Kırmızı bir kılıç güneşin altında çok güzel ışıldar ama doğruyu söylemem gerekirse bu renkleri daha çok sevdim," dedi Tyrion. "Meşum bir güzellikleri var... üstelik bu kılıcı eşsiz kılıyorlar. Tahminimce dünyada böyle bir kılıç daha yoktur."

“Bir tane var.” Zırh ustası masanın üzerine eğilip yağlı bezi açtı ve ikinci uzunkılıcı gösterdi.

Tyrion, Joffrey’nin kılıcını bırakıp diğer kılıcı aldı. İki kılıç ikiz olmasalar da en azından kuzenlerdi. Bu diğerinden daha ağır ve daha kalındı, üç santim daha geniş ve altı santim daha uzundu ama iki kılıç aynı temiz çizgileri, aynı özgün rengi, aynı gece ve kan dalgalarını paylaşıyordu. İkinci kılıcın kabzasından ucuna kadar üç derin oluk akıyordu; kralın kılıcında sadece iki oluk vardı. Joff’un kabzası çok daha şatafatlıydı, balçağının kolları aslan pençesi şeklinde yapılmıştı ve pençenin uzun tırnakları yakuttu ama iki kılıcın da kırmızı deriyle kaplı sapları ve aslan başı şeklinde kabza topuzları vardı.

“Fevkalade.” Kılıç, Tyrion’ınkiler kadar maharetsiz ellerde bile hayat buluyordu. “Daha önce böyle bir denge görmedim.”

“Oğlum için yapıldı.”

Hangi oğlu için olduğunu sormaya gerek yok. Tyrion, Jaime’nin kılıcını masaya, Joffrey’ninkinin yanına bıraktı. *Robb Stark, ağabeyimin bu kılıcı savuracak kadar uzun yaşamasına izin verecek mi? Babamız böyle düşünüyor olmalı, yoksa neden bu kılıcı yaptırsın?*

“İyi iş çıkardınız Usta Mott,” dedi Lord Tywin. “Kâhyam ödemenizle ilgilenecek. Ve unutmayın, kınlar için yakut.”

“Unutmayacağım lordum. Çok cömertsiniz.” Adam yağlı beze sardığı kılıçları kolunun altına sıkıştırıp tek dizinin üstüne çöktü. “Kral Eli’ne hizmet etmek onurdur. Kılıçları düğünden bir gün önce teslim edeceğim.”

“Bundan emin olun.”

Muhafızlar zırh ustasını dışarı çıkardığında Tyrion bir sandalyeye tırmandı. “Demek... bir kılıç Joffrey’ye, bir kılıç Jaime’ye ve cüceye bir hançer bile yok, öyle mi baba?”

“Çelik, iki kılıç için yeterliydi üç değil. Bir hançere ihtiyacın varsa silahhaneden al. Robert öldüğünde yüz tane bıraktı. Gerion düğün hediyesi olarak ona altın yaldızlı, fildişi kabzalı ve safir topuzlu bir hançer vermişti. Saraya gelen elçilerin yarısı, Majesteleri’ne mücevher kakmalı bıçaklar ve gümüş kaplı kılıçlar sunarak göze girmeye çalışırdı.”

Tyrion gülümsedi. “Kızlarını sunsalar onu daha çok memnun ederlerdi.”

“Şüphesiz. Robert’ın kullandığı tek bıçak, küçük bir çocukken Jon Arryn’den aldığı av bıçağıydı.” Lord Tywin, Kral Robert’ı ve bütün bıçaklarını huzurundan gönderir gibi elini salladı. “Nehir kıyısında ne buldun?”

“Çamur,” dedi Tyrion, “ve kimsenin gömme zahmetine katlanmadığı birkaç ölü. Limanı tekrar açabilmemiz için Karasu’nun temizlenmesi gerek, batık gemiler parçalanmalı ya da kaldırılmalı. Rıhtımların dörtte üçünün tamire ihtiyacı var, bazılarını yıkıp tekrar inşa etmemiz gerekebilir. Balık pazarı tamamen yok olmuş. Nehir Kapısı ve Kral Kapısı, Stannis’in koçbaşları yüzünden parçalara ayrılmış, değiştirilmeleri gerek. Maliyeti düşününce titriyorum.” Tyrion, *eğer gerçekten altın sıçıyorsan bir tuvalet bul ve işe koyul baba,* demek istedi ama bundan daha akıllıydı.

“Ne kadar altın gerekiyorsa bulacaksın.”

“Bulacak mıyım? Nereden? Hazine boş, bunu sana söylemiştim. Çılgınateş için simyacılara olan borcumuz bitmedi, benim zincirim için demir ustalarına olan borcumuz da. Üstelik Cersei, Joff’un düğününün maliyetinin yarısını kraliyetin ödeyeceğine dair söz verdi... yetmiş yedi kahrolası çeşit yemek, bin konuk, güvercinlerle dolu bir turta, şarkıcılar, jonglörler...”

“Aşırılığın bazı faydaları vardır. Casterly Kayası’nın gücünü ve zenginliğini bütün diyara göstermeliyiz.”

“O halde, masrafları Casterly Kayası ödemeli belki de.”

“Neden? Serçeparmak’ın hesaplarını gördüm. Kraliyetin geliri Aerys’in zamanında olduğundan on kat fazla.”

“Kraliyetin masrafları da öyle. Robert sikke konusunda aleti konusunda olduğu kadar cömertti. Serçeparmak büyük borçlar aldı. Senden, başkalarının yanı sıra. Evet, hatırı sayılır bir gelir var fakat Serçeparmak’ın borçlarının faizini kapatmak için bile yeterli değil. Kraliyetin Lannister Hanedanı’na olan borçlarını siler misin?”

“Saçmalama.”

“O zaman yedi çeşit yemek kâfi olur belki. Bin yerine üç yüz konuk. Anlıyorum ki bir evlilik, dans eden bir ayı *olmadan da* bağlayıcıdır.”

“Tyrelller cimri olduğumuzu düşünür. Düğünü ve nehir kıyısını istiyorum. Masrafları ödeyemeyeceksen söyle, ben de ödeyebilecek bir hazine başı bulayım.”

Bu kadar kısa zaman sonra azledilmenin utancı Tyrion’ın tahammül edebileceği bir şey değildi. “Parayı bulacağım.”

“Bulacaksın,” dedi babası, “hazır aramaya başlamışken karının yatağını da bulmaya çalış.”

Konuşmalar ona kadar ulaştı demek. “Buldum, teşekkür ederim. Şömineyle pencerenin arasında duran şu büyük mobilya parçası, kadife bir

cibinliği ve kaz tüyü dolu bir şiltesi var."

"Yatağı tanımana sevindim. Şimdi de onu seninle paylaşan kadını tanımaya çalışmalısın belki."

Kadın? Çocuk demek istiyorsun. "Bir örümcek kulağına bir şeyler mi fısıldadı yoksa ablama mı teşekkür etmeliyim?" Cersei'nin çarşaflarının altında olup bitenleri düşününce, onun bu işe burnunu sokmayacak kadar nezaket sahibi olacağını sanırdı insan. "Söyle bana, Sansa'nın bütün hizmetçilerinin Cersei'nin hizmetindeki kadınlar olması niye? Kendi dairemde gözlenmekten bıktım."

"Karının hizmetkârlarından hoşlanmıyorsan onları kov ve senin için daha uygun olanlarını bul. Bu senin hakkın. Beni ilgilendiren şey karının bekâreti, hizmetçileri değil. Bu... hassasiyet kafamı karıştırıyor. Fahişelerle yatağa girmekte bir zorluk çekmiyormuşsun gibi görünüyor. Stark kızı farklı mı yaratılmış?"

"Kahrolası aletimi nereye soktuğum seni neden bu kadar çok ilgilendiriyor?" diye sordu Tyrion. "Sansa çok küçük."

"Ağabeyi ölünce Kışyarı Leydisi olacak kadar büyük. Onun bekâretini al ve Kışyarı'nı almaya bir adım daha yaklaş. Onu hamile bırak ve ödülü kazanmış sayılırsın. Şartları yerine getirilmemiş bir evliliğin iptal edilebileceğini hatırlatmama gerek var mı?"

"Yüce Rahip ya da İnanç Konseyi tarafından. Şu anki Yüce Rahip'imiz, komut verildiğinde havlayan eğitimli bir köpek. Evliliğimi Ay Oğlan'ın feshetmesi daha olası."

"Sansa Stark'ı Ay Oğlan'la evlendirmeliydim belki de. Kızla ne yapacağını o biliyor olabilir."

Tyrion'ın elleri sandalyenin kollarına perçinlendi. "Karımın bekâreti konusunda duymak istediğim her şeyi duydum. Ama madem evliliklerden bahsediyoruz, neden ablamın yaklaşan nikâhıyla ilgili bir şey duymuyorum? Hatırladığım kadarıyla..."

Lord Tywin oğlunun sözünü kesti. "Mace Tyrell, vârisi Willas'ı Cersei'yle evlendirmek üzere yaptığım teklifi reddetti."

"Bizim tatlı Cersei'mizi *reddetti?*" Bu haber Tyrion'ın keyfini yerine getirmişti.

"Evlilik konusunu ona ilk açtığımda Lord Tyrell yeterince mütemayil görünüyordu," dedi Lord Tywin. "Bir gün sonra her şey değişmişti. Yaşlı kadının marifeti. Oğluyla acımasızca sert konuşuyor, Varys'in iddiasına

göre Lord Tyrell'e, Cersei'nin o tek bacaklı kıymetli torunu için çok yaşlı ve fazla *kullanılmış* olduğunu söylemiş."

"Cersei buna bayılmış olmalı." Tyrion güldü.

Lord Tywin oğluna dondurucu bir bakış attı. "Cersei bilmiyor. Bilmeyecek de. Bu teklifin hiç yapılmamış olması hepimiz için daha iyi. Bunu sakın unutma Tyrion. *Teklif asla yapılmadı.*"

"Hangi teklif?" Tyrion bilakis, Lord Tyrell'in bu ret cevabından pişmanlık duyabileceğini düşünüyordu.

"Ablan *evlenecek.* Soru şu, kiminle? Pek çok fikrim var..." Lord Tywin fikirlerini söyleyemeden kapıda ayak sesleri duyuldu ve bir muhafız, kafasını kapı aralığından uzatıp Yüce Üstat Pycelle'in geldiğini duyurdu. "Girebilir," dedi Lord Tywin.

Pycelle bir bastona tutunmuş halde sendeleyerek içeri girdi ve Tyrion'a sütü kesecek bir bakış attı. Bir zamanlar fevkalade olan ve esrarengiz biri tarafından kesilen sakalı, seyrek ve ince bir şekilde tekrar büyüyordu, yaşlı adamın çenesinin altında göze nahoş görünen pembe ve sarkık deriler sallanıyordu. "El lordum," dedi adam, yere düşmeden eğilebileceği kadar eğilip derin bir reverans yaparak, "Kara Kale'den bir kuş daha geldi. Bunu özel olarak görüşmeliyiz belki," dedi.

"Buna gerek yok." Lord Tywin, Pycelle'e oturmasını işaret etti. "Tyrion kalabilir."

Ahhhhh, kalabilir miyim? Tyrion burnunu ovdu ve bekledi.

Pycelle bolca öksürüp balgam çıkararak boğazını temizledi. "Mektup, son mektubu gönderen Bowen Marsh'tan geliyor. Kale kumandanı. Lord Mormont'un, büyük sayıda yabanılın güneye doğru ilerlediği haberini verdiğini yazmış."

"Sur'un ötesindeki topraklar büyük sayıları kaldıramaz," dedi Lord Tywin. "Bu uyarı yeni değil."

"Bu sonuncusu yeni lordum. Mormont, Tekinsiz Orman'dan bir kuş gönderip saldırı altında olduğunu haber vermiş. O zamandan sonra başka kuşlar da gelmiş ama hiçbiri mektup taşımıyormuş. Bowen Marsh, Lord Mormont'un bütün adamlarıyla birlikte katledildiğinden korkuyor."

Tyrion, huysuz tavırları ve konuşan bir kuşu olan yaşlı Jeor Mormont'u seviyordu. "Bu kesin mi?" diye sordu.

"Değil," diye kabul etti Pycelle, "ama bu vakte kadar Mormont'un adamlarının hiçbiri geri dönmemiş. Marslı onların yabanıllar tarafından öldürüldüğünden ve sonraki adımın bizzat Sur'a saldırmak olacağından

endişe ediyor." Cübbesinin ceplerini karıştırıp kâğıdı buldu. "Marsh'ın mektubu burada lordum, beş kralın tümüne gönderilmiş bir dilekçe. Adam istiyor, gönderebileceğimiz kadar çok adam."

"Beş kral?" Lord Tywin öfkelenmişti. "Batıdiyar'da tek kral var. O siyahlı aptallar Majesteleri tarafından dikkate alınmak istiyorlarsa bunu unutmamaya çalışsınlar. Cevap yazdığında Marsh'a Renly'nin öldüğünü, diğerlerinin de hainler ve taht talipleri olduğunu söyle."

"Bunu öğrendiklerine sevinecekler şüphesiz. Sur bir dünya uzakta ve haberler onlara geç ulaşıyor." Pycelle başını yukarı aşağı salladı. "Marsh'a istediği adamlarla ilgili ne söyleyeyim? Konseyi toplamalı mıyız?"

"Gerek yok. Gece Nöbetçileri hırsızlardan, katillerden ve gayrimeşru köylülerden oluşan bir sürü ama bana öyle geliyor ki gerekli disiplini alırlarsa tersini ispat *edebilirler.* Eğer Mormont gerçekten öldüyse kara kardeşler yeni bir Lord Kumandan seçmek zorunda."

Pycelle, Tyrion'a aksilik dolu bir bakış attı. "Mükemmel bir fikir lordum. En uygun adamı biliyorum. Janos Slynt."

Tyrion bu fikirden hiç hoşlanmamıştı. "Kara kardeşler kendi kumandanlarını kendileri seçer," diye hatırlattı. "Lord Slynt, Sur'da yeni. Biliyorum; onu oraya ben gönderdim. Slynt'ten daha kıdemli bir düzine adam varken neden onu seçsinler?"

"Çünkü," dedi babası, Tyrion'ın epey ahmak olduğunu ima eden bir tonla, "onlara söylendiği gibi oy vermezlerse, Sur, bir adam daha göremeden erir."

Evet, bu işe yarayabilir. Tyrion öne eğildi. "Janos Slynt yanlış adam baba. Gölge Kule'nin kumandanı daha çok işimize yarar. Ya da Kıyıdaki Doğugözcüsü'nün kumandanı."

"Gölge Kule'nin kumandanı bir Mallister. Doğugözcüsü bir demiradamın elinde." Lord Tywin'in ses tonu, iki adamın da onun amacına hizmet etmeyeceğini açıkça anlatıyordu.

Tyrion inatla, "Janos Slynt bir kasabın oğlu," diye hatırlattı babasına. "Bizzat sen bana demiştin ki..."

"Sana ne söylediğimi hatırlıyorum. Bununla birlikte Kara Kale, Harrenhal değil. Gece Nöbetçileri de kralın konseyi değil. Her iş için bir alet ve her alet için bir iş vardır."

Tyrion'ın öfkesi patladı. "Lord Janos, kendini en yüksek fiyat verene satacak olan boş bir zırh takımı."

“Bunu onun hanesine bir artı olarak yazarım. Bizden daha yüksek fiyat verecek biri var mı?” dedi Lord Tywin. Pycelle’e döndü. “Bir kuzgun gönder. Kral Joffrey’nin Lord Kumandan Mormont’un ölümüne çok üzüldüğünü fakat arazide bunca asi ve işgalci varken Sur için şimdilik adam ayıramayacağını yaz. Taht sağlama alındığında meselelerin çok farklı olabileceğini ima et... kralın, Nöbet’in liderine tam itimat duyması halinde. Mektubun sonunda Marsh’tan, Majesteleri’nin sadık dostu ve hizmetkârı Lord Janos Slynt’e kralın en içten selamlarını iletmesini iste.”

“Evet lordum.” Pycelle pörsük kafasını bir kez daha salladı. “Mektubu El’in emrettiği gibi yazacağım, büyük bir memnuniyetle.”

Onun kafasını kestirmeliydim sakallarını değil, diye düşündü Tyrion. *Janos Slynt de sevgili dostu Allar Deem’le birlikte yüzmeye gitmeliydi.* Tyrion aynı aptalca hatayı Symon Gümüşdil’le yapmamıştı en azından. *Görüyor musun baba?* diye bağırmak istedi. *Dersimi nasıl da hızlı öğrendiğimi görüyor musun?*

Samwell

Aşağıda, ateşin yanında can çekişen bir adam yatarken yukarıda, tavan arasında bir kadın çığlıklar içinde doğum yapıyordu. Samwell Tarly hangisinden daha çok korktuğunu bilmiyordu.

Zavallı Bannen'ı bir kürk yığınıyla örtmüşler ve ateşi iyice canlandırmışlardı ama Bannen sadece, "Üşüyorum. Lütfen. Çok üşüyorum," diyebiliyordu. Sam ona soğan çorbası içirmeye çalışıyordu ama Bannen yutkunamıyordu. Sam kaşığı Bannen'ın ağzına götürdüğü anda çorba adamın dudaklarından akıp çenesine dökülüyordu.

"O adam ölü." Craster elindeki sosisi yerken umursamaz gözlerle Bannen'a baktı. "Bana sorarsan, onun ağzına kaşık sokacağına göğsüne bir bıçak sapla, iyilik etmiş olursun."

"Sorduğumuzu hatırlamıyorum." Dev, bir buçuk metreden uzun değildi –gerçek adı Bedwyck'ti– ama buna rağmen sert bir adamdı. "Katil, Craster'ın fikrini sen mi sordun?"

Sam ismi duyunca irkildi ama başını iki yana salladı. Kaşığı tekrar doldurup Bannen'ın ağzına götürdü ve dudaklarının arasına sokmaya çalıştı.

"Yemek ve ateş," diyordu Dev, "senden sadece bunları istedik ve sen yemeği bize çok gördün."

"Ateşi de çok görmediğime şükret." Craster iri bir adamdı ve gece gündüz giydiği pis kokulu koyun postları yüzünden daha da iri görünüyordu. Geniş ve basık bir burnu vardı, ağzının bir kenarı aşağı sarkıktı, bir kulağı eksikti. Keçe gibi saçlarının ve karmakarışık sakallarının grisi beyaza dönüyor olabilirdi ama adamın sert ve kemikli elleri hâlâ can yakacak kadar güçlü görünüyordu. "Sizi elimden geldiğince besledim ama siz kargalar sürekli açsınız. Ben dindar bir adamım, olmasaydım sizi kovardım. Sizin gibilerin benim salonumda ölmesine ihtiyacım olduğunu mu sanıyorsun? Sence sizin ağızlarınıza ihtiyacım var mı küçük adam?" Yabanıl tükürdü. "Kargalar. Bir karga bir adamın kalesine ne zaman hayır getirdi sorarım sana? Asla. Asla."

Bannen'ın ağzının kenarından biraz daha çorba aktı. Sam yeninin ucuyla çorbayı sildi. Korucunun gözleri açıktı ama görmüyordu. "Üşüyorum," dedi tekrar, çok zayıf bir sesle. Bir üstat onu nasıl

kurtaracağını bilirdi fakat onların üstadı yoktu. Kedge Akgöz dokuz gün önce, Sam'in midesini bulandıran bir irin ve kan gölü akıtarak Bannen'ın ezik ayağını kesmişti ama artık iş işten geçmişti. "Çok üşüyorum," diye tekrar etti solgun dudaklar.

Salonda, yirmi perişan kara kardeş yere çömelmiş ya da tahta sıralara oturmuş halde aynı kıvamsız soğan çorbasını içiyor ve sert ekmek parçaları çiğniyordu. Bazıları Bannen'dan ağır yaralıydı. Fornio günlerdir delirmiş haldeydi ve Sör Byam'ın omzundan iğrenç kokulu sarı bir irin sızıyordu. Kara Kale'den ayrıldıklarında Kahverengi Bernar; Myr ateşi, hardal merhemi, yer sarımsağı, solucanotu, haşhaş, kralbakırı ve diğer şifalı bitkilerle dolu heybeler taşıyordu. Hatta acısız ölüm hediyesi veren tatlıuyku bile vardı. Ama Kahverengi Bernarr, Yumruk'ta ölmüştü ve Üstat Aemon'ın ilaçlarını aramak kimsenin aklına gelmemişti. Aşçı olduğu için Hake de bitkilerden biraz anlardı ama o da kayıptı. Bu yüzden, yaralılar için elden geleni yapmak hayatta kalan kâhyalara düşmüştü ve onlar çok az şey yapabiliyordu. *En azından burada ıslak değiller, ateş onları ısıtıyor ama daha çok yiyeceğe ihtiyaçtan var.*

Hepsinin daha çok yiyeceğe ihtiyacı vardı. Adamlar günlerdir şikâyet ediyordu. Düztaban Karl, Craster'ın gizli bir kilerinin olması gerektiğini söyleyip duruyordu, Eski Şehirli Garth da, Lord Kumandan'ın duyamayacağı yerlerde Karl'ı tekrar etmeye başlamıştı. Sam, en azından yaralı adamlar için daha besleyici bir şeyler dilenmeyi düşünmüştü ama cesaret edememişti. Craster'ın gözleri soğuk ve acımasızdı, yabanıl ne zaman Sam'e doğru baksa elleri seğiriyordu, bir yumruğa dönüşmek istermiş gibi. *Buraya son geldiğimizde Şebboy'la konuştuğumu biliyor mu?* diye merak etti Sam. *Şebboy onu yanımıza alacağımızı söylediğimi Craster'a söyledi mi? Craster onu dövdü mü?*

"Üşüyorum," dedi Bannen. "Lütfen. Çok üşüyorum."

Craster'ın salonundaki sıcaklığa ve dumana rağmen Sam de üşüyordu. *Ve yorgunum, çok yorgunum.* Uykuya ihtiyacı vardı ama ne zaman gözlerini kapasa, siyah elleri ve parlak mavi gözleriyle ona doğru yürüyen ölü adamları ve kar fırtınasını görüyordu.

Tavan arasındaki Şebboy insanı titreten bir hıçkırık koyuverdi, sesi uzun ve penceresiz salonda yankılandı. Craster'ın daha yaşlı karılarından birinin, "Ikın," dediğini duydu Sam. "Daha güçlü. *Daha güçlü.* İşe yarayacaksa çığlık at." Şebboy, Sam'i irkilten bir çığlık attı.

Craster bakmak için kafasını çevirdi. "Şu cırlamalardan bıktım," diye bağırdı. "Kıza ısırması için bir çaput verin, yoksa yukarı gelip ona yumruğumu tattıracağım."

Yapardı, Sam biliyordu. Craster'ın on dokuz karısı vardı ama adam o merdivenleri tırmanmaya başladığında hiçbiri karışmaya cesaret edemezdi. İki gece önce, Craster daha küçük kızlardan birini döverken kara kardeşler de karışmamıştı. Mırıldanmalar olmuştu elbette. "Kızı öldürüyor," demişti Garth Yeşilyol. Düztaban Karl gülmüş, "O küçük şekerlemeyi istemiyorsa bana verebilir," demişti. Kara Bernarr alçak ve öfkeli bir sesle küfretmişti ve Rosbyli Alan dayak seslerini duymamak için dışarı çıkmıştı. "Onun çatısı, onun kuralları," diye hatırlatmıştı korucu Ronnel Harclay. "Craster, Nöbet dostudur."

Şebboy'un boğuk çığlıklarını dinlerken, *dost,* diye düşündü Sam. Craster, karılarını ve kızlarını demir bir yumrukla yöneten acımasız bir adamdı ama buna rağmen kalesi bir sığınaktı. Kardan, yaratıklardan ve acı soğuktan kurtularak hayatta kalan az sayıda kardeş geri döndüğünde, "Donmuş kargalar," demişti Craster küçümseyerek. "Üstelik kuzeye giden sürü kadar büyük de değiller." Bununla birlikte onlara yatacak bir yer, kardan korunacak bir çatı, ısınacak bir ateş vermişti. Craster'ın karıları, kargaların midesini biraz ısıtacak sıcak şarapla dolu kupalar getirmişti. Craster onlara, "Kahrolası kargalar," demişti ama onları beslemişti aynı zamanda, yetersiz de olsa yemekti işte.

Biz misafiriz, diye hatırlattı Sam kendine. *Şebboy ona ait. Onun kızı, karısı. Onun çatısı, onun kuralı.*

Sam, Craster Kalesi'ni ilk gördüğünde Şebboy yalvarmak için ona gelmişti. Kız, Jon Kar'ı bulmaya giderken Sam ona karnını gizlemesi için siyah pelerinini ödünç vermişti. *Şövalyelerin kadınları ve çocukları savunması gerekir.* Kara kardeşlerin pek azı şövalyeydi ama yine de... *Hepimiz sözleri söylüyoruz,* diye düşündü Sam. *Ben diyar halkını koruyan kalkanım.* Kadın kadındır, yabanıl da olsa. *Ona yardım etmeliyiz. Etmeliyiz.* Şebboy çocuğu için endişeleniyordu, bebeğin bir erkek olmasından korkuyordu. Craster, kızlarını karıları olmaları için büyütüyordu ama adamın arazisinde ne bir erkek ne de bir erkek çocuk vardı. Şebboy, Craster'ın erkek bebekleri tanrılara verdiğini söylemişti Jon'a. *Tanrılar merhamet edin, ona bir kız bebek gönderin,* diye dua etti Sam.

Tavan arasındaki Şebboy çığlığını yuttu. "İşte bu kadar," dedi bir kadın. "Şimdi bir daha ıkın. Ah, oğlanın kafasını görüyorum."

Kızın, diye düşündü Sam perişan bir halde*, kızın kafası, kızın.*

"Üşüyorum," dedi Bannen zayıf bir sesle. "Lütfen, çok üşüyorum." Sam kâseyle kaşığı bir kenara bırakıp can çekişen adamın üstüne bir kürk daha attı, ateşe bir odun daha koydu. Şebboy bağırdı ve hızlı nefesler almaya başladı. Craster sert ve siyah sosisini çiğnedi. Kendisi ve karıları için sosisi vardı ama Nöbet için olmadığını söylemişti. "Kadınlar," diye sızlandı. "Şu feryatları... bir zamanlar sekiz yavru doğurup gıkını bile çıkarmayan şişman bir domuzum vardı." Kafasını çevirip aşağılama dolu gözlerle Sam'e baktı. "Neredeyse senin kadar şişmandı delikanlı. Katil." Güldü.

Sam'in dayanabileceğinden fazlaydı bu. Sam, sert toprak zeminde uyuyan, oturan, ölen adamların üstünden atlayıp çevresinden dolaşarak hantal adımlarla ateş çukurundan uzaklaştı. Duman, çığlıklar ve inlemeler yüzünden bayılacakmış gibi hissediyordu. Craster için kapı görevi gören geyik derisi kanatları itip dışarı çıktı.

Öğleden sonraydı, hava bulutluydu ama salonun karanlığından sonra Sam'in gözlerini kör etmeye yetecek kadar parlaktı. Birkaç kar yığını çevredeki ağaçların dallarını aşağı çekiyor, altın ve kızıl renkli tepeleri örtüyordu ama önceye nazaran daha az kar vardı. Fırtına dinmişti ve Craster Kalesi'nde geçen günler... tamam, belki sıcak değildi ama acı soğuk da sayılmazdı. Sam, kesekle kaplı kalın çatının kenarlarındaki buz saçaklarından eriyip akan suların yumuşak *pıt pıt pıt* seslerini duyabiliyordu. İçini titreten derin bir nefes çekip etrafa bakındı.

Batı yönünde Ollo Budakparmak ve Tim Taş at sıralarının aralarında geziyor, sağ kalan hayvanlara yem ve su veriyorlardı. Rüzgâr yönündeki diğer kardeşler, yola devam edemeyecek kadar zayıf olduğuna karar verilen hayvanları yüzüp parçalıyordu. Bir düzine ateş çukurundan mavi gri, kalın duman parmakları yükselirken mızrakçılar ve okçular toprak setlerin arkasında devriye geziyordu; ormanda saklanan şeylere karşı Craster'ın tek savunması bu setlerdi. Sam, ormanda çalışan baltaların yankılarını duyabiliyordu; bir grup adam ateşleri bütün gece canlı tutabilmek için odun kesiyordu. Geceler kötü vakitlerdi. Karanlık olduğunda. *Ve soğuk.*

Craster Kalesi'nde kaldıkları süre içinde bir saldırı olmamıştı. Ne yaratıklar ne de Ötekiler tarafından. Craster olmayacağını söylemişti. "Dindar bir adamın böyle şeylerden korkmasına gerek yok. Bir zamanlar etrafı koklamak için geldiğinde bu kadarını Mance Rayder'a da söylemiştim. Beni hiç dinlemedi, kılıçlarınız ve kahrolası ateşlerinizle siz kargalar da dinlemediniz. Beyaz soğuk geldiğinde bunların size hiç faydası

olmaz. O zaman size sadece tanrılar yardım edebilir. Tanrılarla bir an önce uzlaşsanız iyi olur.”

Şebboy da beyaz soğuktan bahsetmişti ve Craster’ın tanrılara ne çeşit kurbanlar sunduğunu söylemişti. Sam duyduğunda Craster’ı öldürmek istemişti. *Sur’un ötesinde kanunlar yok,* diye hatırlattı kendine. *Ve Craster, Nöbet’in dostu.*

Saz ve toprak kalenin arkasından dağınık bağrışmalar yükseldi. Sam bakmak için gitti. Ayaklarının altındaki zemin erimiş karla ve Efkârlı Edd’in dışkı olduğunu iddia ettiği yumuşak çamurla kaplıydı. Dışkıdan daha koyuydu gerçi, Sam’in çizmelerini öyle sert çekiyordu ki Sam bir tekinin gevşediğini hissetti.

Bir sebze bahçesinin ve boş bir koyun ağılının arkasında, bir düzine kara kardeş ot ve samandan yaptıkları hedefe ok fırlatıyordu. Tatlı Donnel dedikleri uzun boylu sarışın kâhya, elli metre mesafeden hedefin tam gözüne bir ok sapladı. “Hadi bunu geç yaşlı adam,” dedi Donnel.

“Evet, geçeceğim.” Kambur, gri sakallı, derileri ve kolları sarkık bir adam olan Ulmer işaretli yere yürüyüp sadağından bir ok çıkardı. Gençliğinde hayduttu, kötü şöhretli Kurt Ormanı Kardeşliği’nin üyesiydi. Bir zamanlar Dorne Prensesi’nin dudaklarından bir öpücük çalmak için Kral Muhafızları’ndan Beyaz Boğa’nın eline bir ok sapladığını iddia ediyordu. Bir sandık dolusu altın ejderhayla birlikte prensesin mücevherlerini de çalmıştı ama sarhoşken böbürlenmekten hoşlandığı şey o öpücüktü.

Ulmer yaz ipeği kadar yumuşak hareketlerle oku taktı, çekti ve bıraktı. Ok, Donnel Tepe’in okunun bir santim iç tarafından hedefe saplandı. “Bu işe yarar mı delikanlı?” dedi Ulmer geri çekilerek.

“Yeterince iyi,” dedi genç adam kin dolu bir sesle. “Rüzgâr sana yardım etti. Ben ok saldığımda daha şiddetli esiyordu.”

“O halde rüzgârı da hesaba katmalıydın. İyi bir gözün ve dengeli bir elin var ama bir Kral Ormanı adamını geçebilmek için bundan çok daha fazlası gerek. Yay germeyi bana Dengeci Dick öğretti ve yeryüzünde ondan iyi bir yaycı yaşamamıştır. Ben sana Dick’i anlatmış mıydım?”

“Sadece üç yüz kere.” Kara Kale’deki her adam, bir zamanların meşhur haydut çetesinin hikâyelerini duymuştu; Simon Toyne ve Gülümseyen Şövalye, Üç Kez Asılmış Oswyn Uzunboyun, Beyaz Geyik Wenda, Dengeci Dick, Büyük Göbekli Ben ve diğerleri. Kendine bir kaçış arayan Tatlı Donnel etrafına bakınırken çamurun içinde dikilen Sam’i gördü.

“Katil,” diye seslendi. “Gel, bize Öteki’yi nasıl öldürdüğünü göster.” Porsuk ağacından yapılmış uzunyayı Sam’e doğru uzattı.

Sam kızardı. “Ok değildi, hançerdi, ejderhacamından...” Yayı alırsa neler olacağını biliyordu. Hedefi kaçıracak ve oku setin üzerinden uçurup ağaçların içine gönderecekti. Sonra da kahkahaları duyacaktı.

“Sorun değil,” dedi bir diğer iyi yaycı Rosbyli Alan. “Hepimiz Katil’in ok fırlatışını görmek için sabırsızlanıyoruz. Öyle değil mi delikanlılar?”

Sam onlarla yüzleşemezdi; alaycı gülümsemeler, kötü niyetli küçük şakalar, gözlerdeki aşağılama. Geldiği yoldan geri gitmek için döndü ama sağ ayağı çamura gömüldü, ayağını çamurdan kurtarmaya çalışırken çizmesi çıktı. Çizmeyi çamurdan kurtarmak için dizlerinin üstüne çökmek zorunda kaldı, kahkahalar kulağında çınlıyordu. Sam sonunda kaçabildiğinde, giydiği kat kat çoraba rağmen kar suları ayaklarına işlemişti. *Nafile,* diye düşündü Sam sefil halde. *Babam benim gerçeğimi gördü. Onca cesur adam ölmüşken benim yaşamaya hakkım yok.*

Grenn, kale kapısının güneyindeki ateş çukuruyla ilgileniyordu, ağaç kütüklerini parçalara ayıran delikanlının belinden yukarısı çıplaktı ve yüzü harcadığı güç yüzünden kızarmıştı, bedenindeki ter buharlaşıyordu. “Çizmeni Ötekiler mi aldı Katil?”

Sen de mi? “Çamur aldı. Lütfen bana öyle deme.”

“Neden?” Grenn’in şaşkınlığı samimiydi. “İyi bir isim ve sen bu ismi hakkınla kazandın.”

Pyp her zaman, Grenn’in bir kale duvarı kadar kalın olduğunu söyleyip dalga geçerdi, Sam sabırla açıkladı. “Bu bana korkak demenin farklı bir yolu sadece,” dedi, sol ayağının üstünde durmuş sağ ayağını çizmesine sokmaya çalışıyordu. “Benimle alay ediyorlar, ‘Dev’ diyerek Bedwyck’le alay ettikleri gibi.”

“Ama Bedwyck bir dev değil,” dedi Grenn, “Paul de asla minik olmadı. Belki süt emen bir bebekken minikti ama sonrasında değil. Buna karşılık sen Öteki’yi *öldürdün,* yani aynı şey değil.”

“Ben sadece... Ben asla... Ben *korkuyordum!*”

“Benden çok korkmuyordun. Pyp benim korkmayacak kadar aptal olduğumu söylüyor ama ben de herkes kadar korkuyorum.” Grenn eğildi, parçaladığı kütüğü kaldırıp ateşe attı. “Eskiden, ne zaman onunla dövüşmek zorunda kalsam Jon’dan korkardım. O çok hızlıydı ve beni öldürmeye niyetliymiş gibi dövüşüyordu.” Ateşin içindeki yeşil ve nemli odun alev almadan önce tütmeye başladı. “Ama bunu hiç söylemedim. Bazen herkesin

cesur rolü oynadığını ama gerçekte hiçbirimizin öyle olmadığını düşünüyorum. Belki de rol yaparak cesur olunuyordur, bilmiyorum. Bırak sana Katil desinler, kimin umurunda?”

“Sör Alliser’ın sana Öküz demesinden hiç hoşlanmıyordun.”

“O benim iri ve aptal olduğumu söylüyordu.” Grenn sakalını kaşıdı. “Mesela Pyp bana Öküz demek isteseydi diyebilirdi. Sen veya Jon da öyle. Öküz sert ve güçlü bir hayvandır, yani o kadar da kötü bir isim değil, ben *gerçekten* iriyim ve daha da irileşiyorum. Katil Sam olmayı Sör Domuzcuk olmaya yeğlemez misin?”

“Neden sadece Samwell Tarly olamıyorum?” Sam, henüz parçalanmamış ıslak bir kütüğün üstüne yığılır gibi oturdu. “Öteki’yi öldüren ejderhacamıydı. Ben değildim, ejderhacamıydı.” Onlara söylemişti Sam. Hepsine söylemişti. Bazıları ona inanmamıştı, bunu biliyordu. Kama, Sam’e kamasını gösterip, “Benim demirim var, camla ne işim olur?” demişti. Kara Bernarr ve üç Garth, hikâyeyi baştan sonra şüpheli bulduklarını belli etmişlerdi ve Sistertonlu Rolley açıkça konuşup, “Bence kıpırdayan çalıları bıçakladın, bıçakladığın şeyin çalıların arkasında sıçan Minik Paul olduğunu anladığında da bu yalanı uydurdun,” demişti.

Ama Dywen ve Edd dinlemiş, Sam’le Grenn’i Lord Kumandan’la konuşmaya zorlamışlardı. Kumandan bütün hikâye boyunca kaşlarını çatmış ve zor sorular sormuştu ama Mormont olası bir menfaati görmezden gelmeyecek kadar ihtiyatlı bir adamdı. Yeterli olmamasına rağmen Sam’in çıkınındaki bütün ejderhacamlarını istemişti. Jon’un Yumruk’un altında gömülü bulduğu zulayı düşündükçe ağlamak istiyordu Sam. Hançer bıçakları, mızrak uçları ve en az iki yüz ya da üç yüz tane ok ucu vardı. Jon kendine, Sam’e ve Lord Kumandan’a hançerler yapmıştı. Sam’e bir mızrak ucu, eski bir boynuz ve biraz ok ucu vermişti. Grenn de bir avuç dolusu ok ucu almıştı ama hepsi buydu.

Şimdi ellerinde sadece Mormont’un hançeri ve Sam’in Grenn’e verdiği hançer vardı, ayrıca on dokuz ok ve ejderhacamından ucu olan bir uzun mızrak. Devriyeler nöbet değişimlerinde mızrağı birbirlerine teslim ediyorlardı, Mormont okları en iyi yaycıları arasında bölüştürmüştü. Mırmır Bill, Garth Boztüy, Ronnel Harclay, Tatlı Donnel Tepe ve Rosbyli Alan’da üçer ok vardı; Ulmer’da dört. Ama bütün okları hedefe saplasalar bile, nihayetinde diğer yaycılar gibi ateş okları fırlatmak zorunda kalacaklardı. Yumruk’ta yüzlerce ateş oku fırlatmışlardı ama yaratıklar gelmeye devam etmişti.

Yeterli olmayacak, diye düşündü Sam. Craster'ın eğimli çamur setleri ve eriyen kar, çemberduvarı aşmak için Yumruk'un çok daha dik yokuşlarını tırmanan yaratıkları yavaşlatmaya yetmezdi. Ve bu sefer yaratıkların karşısında düzenli hatlar oluşturmuş üç yüz kara kardeş yerine, dokuzu dövüşemeyecek kadar ağır yaralı kırk bir perişan felaketzede olacaktı. Yumruk'tan kurtulmayı başaran altmış küsur adamın kırk dördü fırtınadan çıkıp Craster Kalesi'ne girmişti ama üçü yaraları yüzünden ölmüştü, Bannen da dördüncü olacaktı.

"Sence yaratıklar gitti mi?" diye sordu Sam, Grenn'e.

"Sadece soğuk olduğunda geliyorlar."

"Evet," dedi Sam, "ama yaratıkları getiren soğuk mu yoksa yaratıklar mı soğuğu getiriyor?"

"Kimin umurunda?" Grenn'in baltası havaya kıymıklar saçtı. "Birlikte geliyorlar, önemli olan bu. Hey, şimdi ejderhacamının onları öldürdüğünü bildiğimize göre hiç gelmezler belki de. Belki de onlar *bizden* korkuyordur artık!"

Sam buna inanabilmek isterdi ama ona öyle geliyordu ki insan öldüğünde korkunun; acıdan, aşktan ya da görevden fazla anlamı kalmıyordu. Kollarını bacaklarına doladı. Kat kat yünün, derinin ve kürkün altında terliyordu. Ejderhacamı ormandaki o solgun şeyi eritmişti, bu doğruydu... ama Grenn, ejderhacamı yaratıklara da aynı şeyi yapacakmış gibi konuşuyordu. *Bunu bilmiyoruz,* diye düşündü Sam. *Aslında hiçbir şey bilmiyoruz. Jon burada olsaydı keşke.* Sam, Grenn'i seviyordu ama onunla Jon'la konuştuğu gibi konuşamıyordu. *Jon bana Katil demezdi, biliyorum. Onunla Şebboy'un bebeği hakkında da konuşabilirdim.* Jon, Qhorin Yarımel'le birlikte gitmişti ve o zamandan beri ondan haber alamamışlardı. *Onun da ejderhacamından bir hançeri var ama onu kullanmayı akıl etti mi? Donmuş bir dağ geçidinde ölü olarak yatıyor mu... ya da daha kötüsü, ölü ve yürüyor mu?*

Tanrıların Jon Kar'ı ve Bannen'ı alıp onu bırakmak istemesinin sebebini anlamıyordu Sam; o beceriksiz bir korkaktı. Altını üç kez pisletip kılıcını kaybettiği Yumruk'ta ölmüş olmalıydı. Minik Paul gelip onu taşımasa ormanda ölebilirdi. *Keşke hepsi bir rüya olsaydı. O zaman uyanabilirdim.* İlk İnsanlar'ın Yumruğu'nda uyanmak ve bütün kardeşlerini, hatta Jon'la Hayalet'i yanında bulmak ne güzel olurdu. Ya da daha iyisi, Sur'un arkasındaki Kara Kale'de uyanmak ve Üçparmak Hobb'un yaptığı, ortasında koca bir kaşık yağ eriyen bir kâse buğday püresini bir topak balla

yemek için ortak salona gitmekti. Yemeğin düşüncesi bile Sam'in boş midesini guruldattı.

"Kar."

Sam başını sese doğru kaldırdı. Lord Kumandan Mormont'un kuzgunu geniş siyah kanatlarıyla havayı döverek ateşin etrafında daireler çiziyordu.

"Kar," diye gakladı kuş. *"Kar, kar."*

Kuzgun nereye gitse çok geçmeden Mormont da gelirdi. Lord Kumandan atının sırtında, yaşlı Dywen ve Thoren Smallwood'un yerini alan tilki suratlı korucu Ronnel Harclay'in arasında ağaçların altından çıktı. Kapıdaki mızrakçı kimlik sormak için seslendiğinde Yaşlı Ayı huysuz bir şekilde karşılık verdi, "Seni yedi cehenneme gidesice, ormana kim gider sence? Gözlerini Ötekiler mi aldı?" Birinde bir koç kafatası, diğerinde bir ayı kafatası olan kapı direklerinin arasından geçti, sonra dizginlerini çekip yumruğunu havaya kaldırdı ve ıslık çaldı. Islığı duyan kuzgun uçup adamın koluna kondu.

Sam, Ronnel Harclay'in, "Lordum," dediğini duydu. "Sadece yirmi iki bineğimiz var ve yarısının Sur'a varabileceğinden emin değilim."

"Bunu biliyorum," diye homurdandı Mormont. "Yine de gitmek zorundayız. Craster bunu açıkça söyledi." Bulutların güneşi gizlediği batıya yönüne baktı. "Tanrılar bize zaman tanıdı... ama ne kadar?" Mormont kuzgununu tekrar havaya fırlatarak eyerinden indi. Sam'i o zaman gördü ve bağırdı, *"Tarly!"*

"Ben?" Sam hantalca ayağa kalktı.

"Ben?" Kuzgun yaşlı adamın başına kondu. *"Ben?"*

"Adın Tarly mi? Buralarda bir kardeşin var mı? Evet, sen. Ağzını kapat ve benimle gel."

"Sizinle mi geleyim?" Kelimeler Sam'in ağzından bir cırlama şeklinde yuvarlandı.

Lord Kumandan Mormont, Sam'e utandırıcı bir bakış attı. "Sen Gece Nöbetçileri'nin adamısın. Sana her bakışımda pantolonunu pisletmemeye çalış. Gel dedim." Mormont'un botları çamurun içinde ıslak sesler çıkarıyordu, Sam yaşlı adama yetişmek için hızlı yürümek zorundaydı. "Şu senin ejderhacamını düşünüyordum," dedi Lord Kumandan.

"*Benim* değil," dedi Sam.

"O zaman Jon Kar'ın. Eğer ihtiyacımız olan şey ejderhacamıysa neden elimizde yalnızca iki tane var? Sur'daki her adam, yemin ettiği gün bir ejderhacamıyla silahlanmalı."

“Bilmiyorduk...”
“*Bilmiyorduk.* Ama bir zamanlar biliyor olmalıydık. Gece Nöbetçileri asıl amacını unuttu Tarly. Hayvan postları giyen vahşilerin kadınları çalmasını engellemek için iki yüz on beş metre yüksekliğinde bir duvar inşa etmezsin. Sur, *diyar halkını korumak* için yapıldı... ve onları diğer insanlardan korumak için değil, işin doğrusu diğer insanlar dediğin de yabanıllar. Çok uzun yıllardır, yüzlerce, binlerce yıldır gerçek düşmanımızı gözden kaçırdık Tarly. Düşman şimdi burada ve biz onunla nasıl dövüşeceğimizi bilmiyoruz. Ejderhacamı sıradan insanların söylediği gibi ejderhalar tarafından mı yapılıyor?”
“Ü-üstatlar öyle olmadığını düşünür,” diye kekeledi Sam. “Üstatlar bu camın dünyanın ateşinden geldiğini söyler. Ona obsidiyen derler.”
Mormont homurdandı. “Limon turtası bile diyebilirler, umurumda değil. Eğer senin iddia ettiğin gibi öldürebiliyorsa daha fazlasını istiyorum.”
Sam tökezledi. “Jon, Yumruk’ta daha fazlasını bulmuştu. Yüzlerce mızrak ve ok ucu...”
“Söylemiştin. Oradaki camların bize faydası yok. Lanet Yumruk’a tekrar gidebilmek için, Yumruk’a gidene kadar sahip olamayacağımız silahları kuşanmış olmamız gerekir. Üstelik uğraşmamız gereken yabanıllar var hâlâ. Ejderhacamını başka bir yerden bulmalıyız.”
Sam yabanılları neredeyse unutmuştu, o zamandan beri çok fazla şey olmuştu. “Ormanın çocukları ejderhacamından bıçaklar kullanırdı,” dedi. “Onlar obsidiyeni nerede bulacaklarını bilirdi.”
“Ormanın çocuklarının hepsi öldü,” dedi Mormont. “İlk İnsanlar onların yarısını bronz bıçaklarla öldürdü, işin kalanını demir bıçaklarla Andallar halletti. Bir cam hançer nasıl...”
Craster, geyik derisi kanatların arasından çıktığında Yaşlı Ayı’nın sözü kesildi. Yabanıl, kahverengi çürük dişlerle dolu ağzını göstererek gülümsedi. “Bir oğlum oldu.”
“Oğlum,” diye gakladı Mormont’un kuzgunu. *“Oğlum, oğlum, oğlum.”*
Lord Kumandan’ın yüzü sertti. “Senin için sevindim.”
“Sevindin demek? Ben, sen ve seninkiler gidince sevineceğim. Vakti geldi de geçiyor bence.”
“Yaralılarımız yeterince güç toplar toplamaz...”
“Bundan daha fazla güçlenemezler yaşlı karga, bunu ikimiz de biliyoruz. Onlar ölüyor, öldüklerini biliyorsun, kahrolası boğazlarını kes ve işi bitir. Miden almıyorsa onları burada bırak, ben hallederim.”

Lord Kumandan Mormont kabardı. “Thoren Smallwood senin Nöbet dostu olduğunu iddia etmişti...”

“Evet,” dedi Craster, “Sana ayırabildiğim her şeyi verdim ama kış yaklaşıyor, şimdi doyurmam gereken bir ağız daha var üstelik.”

“Onu alabiliriz,” dedi tiz bir ses.

Craster’ın kafası döndü. Gözleri kısıldı. Adam, Sam’in ayağına tükürdü. “Sen ne dedin Katil?”

Sam ağzını açıp kapadı. “Ben... ben... ben sadece... onu istemiyorsanız... doyurmak için... kış yaklaşırken... biz... biz onu alabiliriz ve...”

“Benim oğlum. Benim kanım. Onu siz kargalara vereceğimi mi düşünüyorsun?”

“Ben sadece düşündüm ki...” *Hiç oğlun yok, onları veriyorsun, Şebboy bu kadarını söyledi, onları ormana bırakıyorsun, bu yüzden burada sadece karıların ve karın olmak için büyüyen kızların var.*

“Sessiz ol Sam,” dedi Lord Kumandan Mormont. “Yeterince konuştun. Fazla konuştun. İçeri.”

“Ll-lordum...”

“İçeri!”

Yüzü kıpkırmızı kesilen Sam geyik derisi kanatları itip salonun karanlığına döndü. “Sen nasıl büyük bir aptalsın?” dedi yaşlı adam içeride. “Craster çocuğu bize verse bile, çocuk biz Sur’a varamadan ölür. Kara ne kadar ihtiyacımız varsa yeni doğmuş bir bebeğe de o kadar ihtiyacımız var. Şu koca memelerinde onu besleyecek sütün var mı? Yoksa anneyi de almayı mı düşünüyordun?”

“Kız gelmek istiyor,” dedi Sam. “Bana yalvardı...”

Mormont elini kaldırdı. “Daha fazla dinlemek istemiyorum Tarly. Sana Craster’ın karılarından uzak durman söylendi.”

“O Craster’ın kızı,” dedi Sam zayıf bir sesle.

“Gidip Bannen’a bak. Şimdi. Beni kızdırmadan önce.”

“Tamam lordum.” Sam titreyerek uzaklaştı.

Ama ateşin yanına vardığında, Bannen’ın başını kürk bir cübbeyle örten Dev’i gördü. “Üşüdüğünü söyledi,” dedi minik adam. “Umarım sıcak bir yere gitmiştir.”

“Yarası...” dedi Sam.

“Boş ver yarasını.” Kama, ayağıyla cesedi dürttü. “Onun ayağı yaralıydı. Benim köyümde tek ayağını kaybeden bir adam vardı. Doksan dört yaşına kadar yaşadı.”

“Soğuk,” dedi Sam. “Bannen hiç ısınmadı.”

“O hiç *beslenmedi,*” dedi Kama. “Doğru düzgün beslenemedi. Şu piç Craster onu açlıktan öldürdü.”

Sam tedirgin bir halde etrafa baktı ama Craster salona dönmemişti. Dönmüş olsaydı işler çirkinleşebilirdi. Yabanıl, piçlerden nefret ediyordu. Korucuların söylediğine göre kendisi de gayrimeşru doğmuştu halbuki, Craster’ın annesi uzun zaman önce ölen bir karga tarafından hamile bırakılmıştı.

“Craster kendi ailesini beslemek zorunda,” dedi Dev. “Bütün bu kadınlar. Adam bize verebildiğini verdi.”

“Bu saçmalığa inanma. Bizim buradan ayrıldığımız gün bir et fıçısı açacak ve oturup kendine etli ballı bir ziyafet çekecek. Biz karın içinde açlıktan kırılırken arkamızdan *gülecek.* O kahrolası bir yabanıl, hepsi bu. Yabanılların hiçbiri Nöbet’in dostu değil,” dedi Kama. Bannen’ın cesedini tekmeledi. “İnanmıyorsan ona sor.”

Güneş batarken Bannen’ın cesedini Grenn’in o gün daha önce beslediği ateşte yaktılar. Tim Taş ve Eski Şehirli Garth dışarı taşıdıkları çıplak cesedi aralarında iki kez sallayıp alevlerin içine attılar. Hayatta kalan kardeşler Bannen’ın giysilerini, silahlarını, zırhını ve sahip olduğu şeylerin hepsini bölüştü. Nöbet, Kara Kale’de ölülerini törenle gömerdi ama şimdi Kara Kale’de değillerdi. *Ve kemikler yaratık olarak geri dönemez.*

Alevler cesedi tüketirken, “Onun adı Bannen’dı,” dedi Lord Kumandan Mormont. “Cesur bir adam ve iyi bir korucuydu. Bize... nereden gelmişti?”

“Beyaz Liman yolunun aşağısından,” diye seslendi biri.

Mormont başıyla onayladı. “Bize Beyaz Liman’dan geldi ve görevinde bir kez olsun başarısızlık göstermedi. Elinden geldiğince yeminlerini tuttu, uzaklara gitti, korkusuzca dövüştü. Onun gibisini bir daha asla görmeyeceğiz.”

“Ve şimdi nöbeti bitti,” dedi kardeşler bir ilahiyle.

“Ve şimdi nöbeti bitti,” diye tekrar etti Mormont.

“Bitti,” diye bağırdı kuzgun. *“Bitti.”*

Gözleri duman yüzünden kızaran Sam kendini hasta hissediyordu. Ateşe baktığında Bannen’ı gördüğünü düşündü; adam doğrulmuştu, onu tüketen alevlerle dövüşmek istiyormuşçasına yumruklarını sıkmıştı ama bu sadece bir an sürdü ve döne döne yükselen duman her şeyi sakladı. En kötüsü kokuydu. Eğer mide bulandırıcı pis bir koku olsaydı Sam buna katlanabilirdi ama yanan kardeşin kokusu kızarmış domuz kokusuna o

kadar çok benziyordu ki Sam'in ağzı sulanmaya başladı, bu çok korkunçtu. Kuzgun, *"Bitti!"* diye bağırdığı anda Sam salonun arka tarafına koşup oradaki hendeğin içine kustu.

Efkârlı Edd geldiğinde Sam çamurun içinde dizlerinin üstündeydi. "Solucan mı arıyorsun Sam? Yoksa yalnızca miden mi bulanıyor?"

"Midem bulanıyor," dedi Sam güçsüzce, elinin tersiyle ağzını sildi. "Koku..."

"Bannen'ın bu kadar güzel koktuğunu hiç bilmiyordum." Edd'in ses tonu her zamanki gibi efkârlıydı. "Bir yanım ondan bir dilim kesmek istedi. Elma sosum olsaydı kesebilirdim. Bence domuz eti en iyi elma sosuyla gidiyor." Edd pantolonunun bağcıklarını çözüp aletini çıkardı. "Ölmesen iyi edersin Sam, aksi takdirde nefsime yenik düşebilirim. Sende Bannen'dan fazla çıtır et vardır ve ben çıtır ete asla karşı koyamam." İç geçirdi, üstünden buharlar tüten sarı bir kavis çizerek işedi. "Sabah ilk ışıkla birlikte at sürüyoruz, duydun mu? Güneş ya da kar, dedi Yaşlı Ayı."

Güneş ya da kar. Sam endişeyle gökyüzüne baktı. "Kar?" diye inledi. "Biz... at sürüyoruz? Hepimiz?"

"Hayır, bazılarımız yürümek zorunda," dedi Edd. Aletini salladı. "Dywen, ölü atları sürmeyi öğrenmemiz gerektiğini söylüyor, Ötekiler'in yaptığı gibi. Yemden tasarruf edeceğimizi iddia ediyor. Ölü bir at ne kadar yiyebilir ki?" Pantolonunu bağladı. "Bu fikirden hoşlanmadım diyemem. Ölü bir atı yürütmeyi öğrendiklerinde sıra bize gelecek. Büyük ihtimalle ilk beni yürütecekler. 'Edd,' diyecekler, 'ölmek, uzanıp yatmak için mazeret değil, şimdi kalk ve şu mızrağı al, bu gece nöbet senin.' Neyse, bu kadar karamsar olmamalıyım. Belki onlar ölüleri yürütmeyi başaramadan ben ölürüm."

Belki hepimiz ölürüz, istediğimizden çok daha erken, diye düşündü Sam. Hantal hareketlerle ayağa kalktı.

Craster, istenmeyen misafirlerinin sabaha yola çıkacağını öğrendiğinde neredeyse sevimli bir adama dönüştü, daha doğrusu olabileceği kadar sevimli bir adama. "Geç bile kaldınız," dedi, "siz buraya ait değilsiniz, bunu size söylemiştim. Yine de sizi uygun bir şekilde uğurlayacağım, bir ziyafetle. Yani bir yemekle. Karılarım kestiğiniz atları kızartabilir, ben de biraz bira ve ekmek bulurum." Kahverengi gülümsemesiyle gülümsedi. "Bira ve at etinden daha iyi bir şey yoktur. Süremediğin atı ye derim."

Craster'ın karıları ve kızları, sıralarla uzun ahşap masaları çıkarıp birleştirdiler, yemek pişirip servis de yaptılar. Şebboy dışında, kadınları

birbirinden ayırt edemiyordu Sam. Bazıları yaşlıydı bazıları genç, bazıları henüz çocuktu ama çoğu Craster'ın hem kızları hem de karılarıydı ve hepsi birbirine benziyordu. İşlerini yaparken alçak sesle birbirleriyle konuşuyorlardı ama siyahlı adamlara asla bakmıyorlardı.

Craster'ın sadece bir sandalyesi vardı. Koyun derisi kolsuz yeleğini giymiş halde sandalyesine oturdu. Kalın kolları beyaz tüylerle kaplıydı, bir bileğinde altın bir halka vardı. Lord Kumandan Mormont sıranın başına, Craster'ın sağ tarafına oturdu, kara kardeşler diz dize sıraya sıkıştı; bir düzinesi kapıyı ve ateşleri korumak üzere dışarıda kalmıştı.

Sam, Grenn'le Öksüz Oss'un arasında bir yer buldu, midesi guruldüyordu. Craster'ın karıları ateş çukurunun üzerindeki şişleri çevirdikçe at etlerinden yağlar akıyordu. Kızartmanın kokusu Sam'in ağzını yine sulandırmıştı ama Sam'e Bannen'ı hatırlatmıştı bu. O kadar aç olmasına rağmen bir lokma bile yese kusacağını biliyordu Sam. Onları bunca uzağa taşıyan zavallı atları nasıl yiyebilirlerdi? Craster'ın karıları soğan getirdiğinde Sam bir tanesini hevesle kaptı. Soğanın bir yarısı çürüyüp kararmıştı ama Sam o tarafı hançeriyle kesip iyi tarafı çiğ çiğ yedi. Ekmek de vardı ama sadece iki somun. Ulmer daha fazla ekmek istediğinde kadın başını iki yana salladı. Sorun o zaman başladı işte.

Sıranın sonundan, "İki somun?" diye şikâyet etti Düztaban Karl. "Sen ne kadar aptalsın kadın? Bize bundan fazla ekmek gerek!"

Lord Kumandan Mormont adama sert bir bakış attı. "Sana ne verildiyse onu al ve müteşekkir ol. Dışarıda olup fırtınada kar yemeyi mi tercih ederdin?"

"Yakında orada olacağız zaten." Yaşlı Ayı'nın öfkesi Düztaban Karl'ı ürkütmemişti. "Ben Craster'ın gizlediklerini yemeyi tercih ederdim lordum."

Craster gözlerini kıstı. "Siz kargalara yeterince yiyecek verdim. Beslemem gereken kadınlar var."

Kama, bıçağını bir et parçasına geçirdi. "Evet, gizli bir kilerin olduğunu kabul ediyorsun demek. Yoksa kışı nasıl geçirirsin?"

"Ben dindar bir adamım..." diye başladı Craster.

"Sen cimri bir adamsın," dedi Karl, "ve bir yalancısın."

"Jambon," dedi Eski Şehirli Garth, hürmetkâr bir tonla. "Buraya son geldiğimizde domuzlar vardı. Bahse girerim ki bir yere jambon saklamıştır. Tuzlanmış füme jambon, pastırma da vardır."

“Sosis,” dedi Kama. “Siyah ve uzun olanlardan, onlar kaya gibidir, yıllarca dayanır. Bahse girerim ki bir kilere en az yüz sosis asmıştır.”

“Yulaf,” diye önerdi Ollo Budakparmak. “Mısır. Arpa.”

“Mısır,” dedi Mormont’un kuzgunu, kanatlarını çırptı. *“Mısır, mısır, mısır, mısır, mısır.”*

“Yeter,” dedi Lord Kumandan Mormont kuzgunun gürültüsünü bastırarak. “Sessiz olun, hepiniz. Bu saçmalık.”

“Elmalar,” dedi Garth Yeşilyol. “Variller dolusu sulu sonbahar elmaları. Dışarıda elma ağaçları var, gördüm.”

“Kuru böğürtlenler. Kabaklar. Çam fıstıkları.”

“Mısır, mısır, mısır.”

“Tuzlu koyun eti. Bir koyun ağılı var. Fıçı fıçı koyun eti saklamıştır, sakladığını biliyorsunuz.”

Craster bütün kargaları kızartacakmış gibi görünüyordu artık. Lord Kumandan Mormont ayağa kalktı. “*Sessizlik.* Bunları duymak istemiyorum.”

“O zaman kulaklarına ekmek tıka yaşlı adam.” Düztaban Karl kendini masadan geriye itti. “Yoksa kahrolası ekmek kırıntılarını çoktan bitirdin mi?”

Sam, Yaşlı Ayı’nın yüzünün kızardığını gördü. “Benim kim olduğumu unuttun mu sen? Otur, ye ve sessiz ol. Bu bir *emirdir.*”

Kimse konuşmadı. Kimse kımıldamadı. Bütün gözler, masanın iki ucundan birbirine bakan Lord Kumandan’ın ve düztabanlı iri korucunun üstündeydi. İlk kırılan Karl’mış gibi geldi Sam’e, adam öfkeli bir halde olsa da yerine oturmak üzereydi...

...ama Craster ayağa kalktı, baltası elindeydi. Mormont’un bir konuk hediyesi olarak verdiği büyük, siyah, çelik balta. “Hayır,” diye kükredi Craster. “Oturmayacaksın. Bana cimri diyen hiç kimse benim çatımın altında uyuyup benim masamda yemek yiyemez. Dışarı çık topal. Ve sen ve sen ve sen.” Baltanın başını sırayla Kama’ya, Garth’a ve Garth’a doğru salladı. “Gidip boş midelerle soğukta uyuyun, hepiniz, yoksa...”

“Seni lanet olası *piç!*” Sam, Garthlar’dan birinin küfrettiğini duydu. Hangisi olduğunu hiç görmedi.

“Bana kim piç diyor?” Craster kükredi, sol eliyle masadaki tabakları, etleri, şarap kupalarını süpürdü, sağ eliyle baltasını kaldırdı.

“Bu herkesin bildiği bir şey,” diye cevap verdi Karl.

Craster, Sam'in düşünemeyeceği bir hızla hareket ederek elinde baltasıyla masanın üzerine sıçradı ve Karl'a doğru yürüdü. Bir kadın çığlık attı, Garth Yeşilyol ve Öksüz Oss bıçak çekti, Karl geriye doğru sendeledi, yerde yaralı yatan Sör Byam'a takılıp düştü. Craster bir an küfürler ederek Karl'ın peşinden gidiyordu ve bir sonraki an kan tükürüyordu. Kama adamı saçlarından yakalamış, kafasını geriye çekmiş ve uzun bir kesikle adamın boğazını bir kulağından diğerine kadar açmıştı. Sonra adamı sertçe itti, yabanıl yüzüstü Sör Byam'ın üstüne düştü. Baltası parmaklarının arasından kayan Craster kendi kanında boğulurken Sör Byam ıstırap dolu bir çığlık attı. Craster'ın karılarından ikisi feryat ediyordu. Üçüncüsü küfretti. Dördüncüsü Tatlı Donnel'ın üstüne fırlayıp delikanlının gözlerini tırnaklarıyla oymaya çalıştı. Donnel kadını yere devirdi. Lord Kumandan, yüzü öfkeyle kararmış bir halde Craster'ın cesedinin başında duruyordu. "Tanrılar bizi lanetleyecek," diye bağırdı. "Bir konuğun, bir adamın salonuna ölüm getirmesinden daha berbat bir suç yoktur. Aile ocağının bütün kanunlarıyla biz..."

"Sur'un ötesinde kanun yok yaşlı adam. Unuttun mu?" Kama, Craster'ın karılarından birini kolundan yakaladı ve kamasının ucunu kadının çenesinin altına dayadı. "Bize yiyecekleri nerede sakladığını göster. Yoksa sen de onun aldığını alırsın kadın."

"Onu bırak." Mormont bir adım attı. "Bunun için kafanı alacağım, sen..." Garth Yeşilyol kumandanın yolunu kesti ve Ollo Budakparmak adamı geri çekti. İkisinin elinde de bıçak vardı. Ollo, "Dilini tut," diye uyardı kumandanı. Ama Lord Kumandan, Ollo'nun hançerini yakaladı. Ollo'nun sadece bir eli vardı fakat o el hızlıydı. Kıvrılarak yaşlı adamın kıskacından kurtuldu, bıçağı Mormont'un göbeğine sapladı, tekrar dışarı çektiği bıçak kıpkırmızıydı. Ve sonra dünya çılgına döndü.

Sonra, çok daha sonra, Sam kendini bağdaş kurmuş bir halde yerde otururken buldu, kucağında Mormont'un başı vardı. Oraya nasıl geldiklerini ve Yaşlı Ayı bıçaklandıktan sonra olan şeylerin çoğunu hatırlamıyordu. Yeşilyollu Garth'ın Eski Şehirli Garth'ı öldürdüğünü anımsadı ama sebebini değil. Sistertonlu Rolley, Craster'ın karılarının tadına bakmak için merdiveni tırmandıktan sonra tavan arasından düşmüş ve boynunu kırmıştı. Grenn...

Grenn bağırıp Sam'i tokatlamıştı, sonra da Dev, Efkârlı Edd ve birkaç adamla birlikte kaçmıştı. Craster hâlâ Sör Byam'ın üstündeydi ama yaralı

şövalye artık inlemiyordu. Ollo, ağlayan bir kadınla masanın üstünde çiftleşirken dört siyahlı adam sırada oturmuş yanık at eti parçaları yiyordu.

“Tarly.” Konuşmaya çalıştığında ağzından sızan kan Yaşlı Ayı’nın sakallarına aktı. “Tarly git. Git.”

“Nereye lordum?” Sam’in sesi dümdüz ve cansızdı. *Korkmuyorum.* Tuhaf bir histi. “Gidecek bir yer yok.”

“Sur. Sur’a git. Şimdi.”

“Şimdi,” diye cırladı kuzgun. *“Şimdi. Şimdi.”* Kuş, yaşlı adamın kolundan göğsüne yürüdü ve sakalından bir kıl çekti.

“Gitmelisin. Onlara anlatmalısın.”

“Ne anlatmalıyım lordum?” diye sordu Sam nazikçe.

“Her şeyi. Yumruk. Yabanıllar. Ejderhacamı. Bu. *Her şey.*” Kumandanın soluğu çok zayıftı artık, sesi fısıltıydı. “Oğluma söyle. Jorah’a. Ona söyle, siyahları giysin. Arzum. Ölüm arzum.”

“Arzum?” Kuzgun başını yana eğdi, boncuk gibi simsiyah gözleri pırıldıyordu. *“Mısır?”* diye sordu.

“Mısır yok,” dedi Mormont hafifçe. “Jorah’a söyle. Onu affettim. Oğlum. Lütfen. Git.”

“Çok uzak,” dedi Sam. “Sur’a asla varamam lordum.” Çok yorgundu. Sadece uyumak istiyordu, uyumak ve asla uyanmamak. Ve burada kalırsa Kama’nın, Ollo’nun ya da Düztaban Karl’ın çok yakında ona sinirleneceğini ve sırf onu ölürken izlemek için bu isteğini yerine getireceğini biliyordu. “Burada sizinle kalmayı tercih ederim. Bakın, artık korkmuyorum. Ne sizden ne de... hiçbir şeyden.”

“Korkmalısın,” dedi bir kadın sesi.

Craster’ın karılarından üçü, Sam’le Yaşlı Ayı’nın başında duruyordu. İkisi, Sam’in tanımadığı zayıf ve yaşlı kadınlardı ama hayvan postlarına sarınıp sarmalanmış olan ve kucağındaki kahverengi beyaz kürk kundağın içinde bebeğini taşıyan Şebboy kadınların arasındaydı. “Craster’ın karılarıyla konuşmamamız gerek,” dedi Sam kadınlara. “Emir aldık.”

“O öncedendi,” dedi sağdaki yaşlı kadın.

“En kara kargalar tıkınmak için kilere indi,” dedi soldaki yaşlı kadın, “bazıları da genç kızlarla tavan arasına çıktı. Ama birazdan dönecekler. Onlar döndüğünde gitmiş olman gerek. Atlar kaçtı ama Dyah ikisini yakaladı.”

“Bana yardım edeceğini söylemiştin,” diye hatırlattı Şebboy.

“Jon sana yardım eder, demiştim. Jon cesurdur ve iyi bir savaşçıdır ama şimdi o da ölü sanırım. Ben korkağım. Ve şişman. Ne kadar şişman olduğuma baksana. Lord Mormont yaralı. Görmüyor musun? Lord Kumandan’ı bırakamam.”

“Çocuk,” dedi daha yaşlı kadın, “yaşlı karga senden önce gitti. Bak.”

Mormont’un başı hâlâ Sam’in kucağındaydı ama açık gözleri boş bakıyordu ve dudakları hareket etmiyordu. Kuzgun yaşlı adamın kafasını gagaladı, gakladı, sonra Sam’e baktı. *“Mısır?”*

“Mısır yok. Kumandanın hiç mısırı yok.” Sam, Yaşlı Ayı’nın gözlerini kapadı, bir dua hatırlamaya çalıştı ama aklına sadece, “Anne merhamet et, Anne merhamet et, Anne merhamet,” geldi.

“Annen sana yardım edemez,” dedi soldaki yaşlı kadın. “Bu ölü adam da öyle. Onun kılıcını, büyük kürk cübbesini ve bulabilirsen atını alıp git.”

“Kız yalan söylemiyor,” dedi sağdaki yaşlı kadın. “O benim kızım, onu daha baştan dövdüm ki yalan söylemesin. Ona yardım edeceğini söyledin. Ferny’nin dediğini yap çocuk. Kızı götür ve acele et.”

“Acele,” dedi kuzgun. *“Acele, acele, acele.”*

“Nereye?” diye sordu Sam şaşkın halde. “Onu nereye götüreyim?”

“Sıcak bir yere,” dedi iki kadın aynı anda.

Şebboy ağlıyordu. “Ben ve bebek. Lütfen. Senin karın olurum, Craster’ın karısı olduğum gibi. Lütfen sör karga. Bebeğim erkek, Nella’nın önceden söylediği gibi. Onu sen almazsan onlar alacak.”

“Onlar?” dedi Sam. Kuzgun kara başını yana eğip tekrar etti. *“Onlar. Onlar. Onlar.”*

“Bebeğin ağabeyleri,” dedi soldaki yaşlı kadın. “Craster’ın oğulları. Dışarıda beyaz soğuk yükseliyor karga. Bunu kemiklerimde hissediyorum. Bu yaşlı kemikler yalan söylemez. Yakında burada olacaklar, oğullar.”

Arya

Gözleri karanlığa alışmıştı. Kafasındaki başlık Harwin tarafından çıkarıldığında Arya tepe mağarasının içindeki kırmızı alevler yüzünden aptal bir baykuş gibi gözlerini kırptı.

Toprak zeminin ortasına kazılmış büyük ateş çukurunun alevleri bükülüp çıtırdayarak is kaplı tavana doğru yükseliyordu. Yarısı taş yarısı toprak duvarların içinde kıvrılan kalın ve beyaz ağaç kökleri binlerce beyaz yılan gibi görünüyordu. Arya izlerken o köklerin arasından insanlar çıkıyordu; tutsakları görmek için gölgelerin içinden gelenler, zifiri karanlık tünellerin ağzında belirenler, dört bir yandaki çatlakların ve yarıkların içinden çıkanlar. Ateşin arkasında bir yerde, doğal bir merdiven şeklini almış kökler duvardaki bir kovuğa tırmanıyordu, kovukta oturan adam bir büvet ağacı düğümünün içinde kaybolmuştu adeta.

Lim, Gendry'nin başlığını çıkardı. "Burası neresi?" diye sordu Gendry.

"Eski bir yer, derin ve gizli. Ne kurtların ne de aslanların gelebileceği bir sığınak."

Ne kurtlar ne de aslanlar. Arya ürperdi. Gördüğü rüyayı hatırladı, adamın kolunu kopardığında aldığı kan tadını.

Ateş büyüktü ama mağara daha büyüktü; nerede başlayıp nerede bittiğini söylemek zordu. Tünellerin ağzı iki metre derinliğinde de olabilirdi iki mil uzunluğunda da. Arya erkekler, kadınlar ve çocuklar gördü, her biri temkinli gözlerle onu izliyordu.

"İşte büyücü, sıska sincap," dedi Yeşilsakal. "Şimdi istediğin cevapları alacaksın." Eliyle ateşin olduğu tarafı işaret etti. Yeditelli Tom ateşin başında uzun boylu zayıf bir adamla konuşuyordu, adamın kirli pembe giysilerinin üstünde eski bir zırhın döküntüleri birleştirilmişti. *Bu Myrli Thoros olamaz.* Arya, kırmızı rahibi pürüzsüz suratlı, kel kafalı, şişman bir adam olarak hatırlıyordu. Bu adamın süzgün bir yüzü ve dağınık gri saçlarla dolu bir kafası vardı. Tom'un söylediği bir şey adamın Arya'ya bakmasına sebep oldu, Arya adamın ona gelmek üzere olduğunu düşündü. Ama sonra Çılgın Avcı ortaya çıktı, tutsağını ışığa doğru itti ve Arya'yla Gendry unutuldu.

Avcı, yamalı kahverengi deriler giyen tıknaz bir adamdı, kelleşiyordu, zayıf bir çenesi vardı ve kavgacıydı. Taşlı Sept'te, Lim ve Yeşilsakal karga kafeslerinin önünde Avcı'yla yüzleşip adamın tutsağını yıldırım lordu için almak istediklerinde, Arya onların parçalara ayrılacağını düşünmüştü. Avcı'nın tazıları adamların etrafını sarmış ve koklayıp hırlamışlardı ama Yediler'in Tom'u arp çalarak hayvanları sakinleştirmişti, Tansy önlüğünü kemiklerle ve yağlı koyun etleriyle doldurup meydana gelmişti ve Lim, genelevin penceresinde yayını germiş bir halde bekleyen Anguy'u Avcı'ya göstermişti. Çılgın Avcı dalkavuk oldukları için hepsine lanet okumuştu ama nihayetinde, tutsağını yargılanmak üzere Lord Beric'e götürmeyi kabul etmişti.

Tutsağın bileklerini kenevir iple bağlamışlardı, boynuna bir ilmek dolayıp başına bir çuval geçirmişlerdi, bütün bunlara rağmen adamda bir tehlike vardı. Arya bütün mağarayı dolduran tehlikeyi hissedebiliyordu. Thoros –eğer bu adam *gerçekten* Thoros ise– tutsağı ve tutsak alanı ateşin yarı yolunda karşıladı. "Onu nasıl yakaladın?" diye sordu rahip.

"Köpekler kokuyu aldı. Yanmazsın ama sarhoş bir vaziyette bir söğüt ağacının altında uyuyordu."

"Kendi cinsinin ihanetine uğramış." Thoros tutsağa döndü ve adamın başındaki çuvalı çekti. "Mütevazı salonumuza hoş geldin köpek. Robert'ın taht odası kadar büyük değildir ama meclisi daha iyidir."

Sürekli yer değiştiren alevler Sandor Clegane'in yanık yüzünü turuncu gölgelerle boyuyordu ve adam gün ışığında göründüğünden bile berbat görünüyordu. Bileklerini bağlayan ipi çektiğinde yere kuru kan parçaları döküldü. Tazı'nın ağzı seğirdi. "Seni tanıyorum," dedi Thoros'a.

"Tanıyordun. Meydan dövüşlerinde alevli kılıcıma lanetler okurdun ama seni o kılıçla üç kez alaşağı ettim."

"Myrli Thoros. Eskiden kafanı tıraş ederdin."

"Mütevazı bir kalbim olduğunu göstermek için. Ama gerçekte kalbim kibirliydi. Ayrıca, usturamı ormanda kaybettim." Rahip göbeğine vurdu. "Eskisinden azım ama fazlayım. Vahşi doğada geçirilen bir yıl insanın yağlarını eritiyor. Keşke şu derilerimi gerecek bir terzi bulabilseydim. Tekrar genç görünebilirdim ve güzel bakireler beni öpücük yağmuruna tutardı."

"Sadece kör olanlar, rahip."

Haydutlar güldü, hiçbiri Thoros'tan daha gürültülü değildi. "Aynen öyle. Ama eskiden tanıdığın sahte rahip değilim artık. Işık Tanrısı kalbimde

uyandı. Uzun zamandır uyuyan pek çok güç uyanıyor ve diyarda gezinen kuvvetler var. Onları alevlerimin içinde gördüm."

Tazı etkilenmemişti. "Alevlerini becereyim. Seni de," dedi. Diğerlerine baktı. "Kutlu bir adam için tuhaf dostların var."

"Bunlar benim kardeşlerim," dedi Thoros kısaca.

Lim Limoncübbeli öne fırladı. Salondakilerin arasında sadece o ve Yeşilsakal, Tazı'nın gözlerine bakabilecek kadar uzundu. "Nasıl havladığına dikkat et köpek. Hayatın bizim elimizde."

"Parmaklarındaki boku silsen iyi olur o halde." Tazı güldü. "Kaç zamandır bu delikte saklanıyorsunuz?"

Yaycı Anguy korkak göndermesine sinirlendi. "Saklanıp saklanmadığımızı Keçi'ye sor Tazı. Ağabeyine sor. Sülük lorduna sor. Hepsini kana buladık."

"Bu sürü mü? Beni güldürme. Askerden çok domuz çobanı gibi görünüyorsunuz."

"Bazılarımız domuz çobanıydık," dedi Arya'nın tanımadığı bir adam. "Bazılarımız sepici, bazılarımız şarkıcı, bazılarımız duvar ustasıydık. Ama savaştan önceydi bu."

"Kral Toprakları'ndan ayrıldığımızda Kışyarı'nın, Darry'nin, Karaliman'ın, Mallery'nin, Wylde'ın adamlarıydık. Şövalyelerdik, yaverlerdik, silahlı askerlerdik, tek amaç uğruna bir araya gelmiş lordlar ve sıradan insanlardık." Ses, duvardaki kovuktan, büvet ağacı köklerinin arasında oturan adamdan gelmişti. "Yüz yirmimiz, senin ağabeyine kral adaleti götürmek üzere yola çıktık." Sözcü, köklerin oluşturduğu merdivenden aşağı iniyordu. "Yıldızlı pelerin giyen bir aptalın liderliğindeki yüz yirmi cesur ve sadık adam." Korkuluğa benzeyen adam, yıldızlarla lekelenmiş hırpani bir pelerin ve yüzlerce mücadelenin çentiklerini taşıyan bir göğüs kalkanı giyiyordu. Kızıl altın renkli gür saçları yüzünün çoğunu saklıyordu ama sol kulağının üstünde, kafasının içeri göçtüğü yerdeki kel nokta açıktaydı. "Birlikte yola çıktığımız adamların seksenden fazlası şimdi ölü, ama diğerleri onların ellerinden düşen kılıçları aldı." Adam yere indiğinde haydutlar kenara çekilip ona yol açtı. Arya adamın tek gözünün olmadığını gördü. Göz çukuru buruş buruş, yaralı bir et parçasıyla kaplıydı ve boğazında koyu siyah bir halka vardı. "Onların yardımıyla elimizden geldiğince dövüşmeye devam ettik, Robert ve diyar için."

"Robert?" dedi Tazı pürüzlü sesiyle, duyduğuna inanamıyormuş gibi.

“Bizi Ned Stark göndermişti,” dedi yarım miğfer giyen Şanslı Jack, “ama bize emir verdiğinde Demir Taht’ta oturuyordu, yani biz aslında onun değil Robert’ın adamlarıydık.”

“Robert şimdi solucanların kralı. Bu yüzden mi toprak altındasınız? Robert’ın sarayını korumak için?”

“Kral öldü,” diye kabul etti korkuluk şövalye, “ama biz hâlâ kralın adamlarıyız; taşıdığımız kraliyet sancağı, Şarlatan Kıyısı’nda, senin ağabeyinin kasapları tarafından saldırıya uğradığımızda kaybolmuş olsa da.” Yumruğuyla göğsüne dokundu. “Robert katledildi ama diyarı duruyor. Ve biz o kadını koruyoruz.”

“Kadın?” Tazı güldü. “Kadın dediğin diyar senin annen mi yoksa fahişen mi Dondarrion?”

Dondarrion? Beric Dondarrion yakışıklıydı, Sansa’nın arkadaşı Jeyne ona âşık olmuştu. Jeyne Poole bile bu adamın güzel olduğunu düşünecek kadar kör olamazdı. Ama Arya tekrar baktığında gördü; adamın göğüs kalkanının çatlak minesinde, çatallı bir yıldırımdan geri kalanlar vardı.

“Kayalar, ağaçlar ve nehirler, senin diyarın bunlardan yapıldı,” diyordu Tazı. “Kayaların korunmaya ihtiyacı var mıdır? Robert olsa böyle düşünmezdi. Düzemediği, kavga edemediği ya da içemediği her şey onu sıkardı, siz de sıkardınız... sizi cesur dostlar.”

Tepe mağarası öfkeyle doldu. “Bizi bir kez daha bu isimle anarsan dilini yutarsın köpek.” Lim uzunkılıcını çekti.

Tazı aşağılayan gözlerle kılıca baktı. “İşte cesur bir adam, elleri bağlı bir tutsağa çelik gösteriyor. Neden beni çözmüyorsun? O zaman ne kadar cesur olduğunu görürüz.” Arkasında duran Çılgın Avcı’ya döndü. “Senden ne haber? Yoksa bütün cesaretini barınağında mı bıraktın?”

“Hayır ama seni karga kafesinde bırakmalıydım.” Avcı bıçağını çekti. “Hâlâ yapabilirim.”

Tazı adamın yüzüne güldü.

“Biz kardeşiz,” dedi Myrli Thoros. “Kutlu kardeşler, diyara yeminli, tanrıya yeminli, birbirine yeminli.”

“Sancaksız kardeşlik.” Yeditelli Tom arpının telini çekti. “Tepe mağarasının şövalyeleri.”

“Şövalyeler?” Clegane kelimeye dudak büktü. “Dondarrion şövalye ama diğerleriniz bugüne kadar gördüğüm en acınası haydutlar ve en bozuk adamlarsınız. Ben sizden daha iyi adamlar sıçarım.”

“Bir şövalye başka şövalyeler yaratabilir,” dedi Beric Dondarrion olan korkuluk, “ve burada gördüğün her adamın omzuna kılıç değmiştir. Biz unutulmuş dostluğuz.”

“Beni yoluma gönderin ve sizi ben de unutayım,” diye hırladı Clegane. “Ama niyetiniz beni öldürmekse hemen yapın. Kılıcımı, atımı, altınımı aldınız, canımı da alıp bu işi bitirin... ama şu sofuca melemelerinizi kendinize saklayın.”

“Çok yakında öleceksin köpek,” diye söz verdi Thoros, “ama bu cinayet değil adalet olacak.”

“Evet,” dedi Çılgın Avcı, “ve senin türünün yaptıklarını düşünürsek, hak ettiğinden daha iyi bir kader olacak. Kendinize aslanlar diyorsunuz. Sherrer’de ve Şarlatan Kıyısı’nda altı yedi yaşındaki kızlara tecavüz edildi, sütten kesilmemiş bebekler analarının gözü önünde kesildi. Hiçbir aslan bu kadar zalimce öldürmemiştir.”

“Ben ne Sherrer’deydim ne de Şarlatan Kıyısı’nda,” dedi Tazı. “Ölü çocuklarınızı başkasının kapısına bırakın.”

Thoros cevap verdi. “Clegane Hanedanı’nın, ölü çocukların üstüne kurulduğunu inkâr mı ediyorsun? Onların, Prens Aegon ve Prenses Rhaenys’i Demir Taht’ın önüne yatırdıklarını gördüm. Aslında senin armanda şu çirkin köpekler yerine kan içinde kalmış iki bebek olmalı.”

Tazı’nın ağzı seğirdi. “Beni ağabeyimle mi karıştırıyorsun? Bir Clegane olarak doğmak suç mu?”

“Cinayet bir suç.”

“Ben kimi öldürdüm?”

“Lord Lothar Mallery ve Sör Gladden Wylde,” dedi Harwin.

“Kardeşlerim Lister ve Lennock,” dedi Şanslı Jack.

“Aile reisi Beck ve değirmencinin oğlu Mudge, Donnelwood’dan,” diye seslendi bir kadın gölgelerin içinden.

“Merriman’in dulu,” diye ekledi Yeşilsakal.

“Çamurlu Gölet’teki rahipler.”

“Sör Andrey Charlton. Yaveri Lucas Roote. Taşlıtarla ve Bezginfare Değirmeni köylerindeki bütün erkekler, kadınlar ve çocuklar.”

“Çok zengin olan Lord ve Leydi Deddings.”

Yeditelli Tom sayıma devam etti. “Kışyarı’ndan Alyn, Joth Hızlıyay, Küçük Matt ve kız kardeşi Randa, Örs Ryn. Sör Ormond. Sör Dudley. Mory’den Pate, Mızrak Ormanı’dan Pate, Yaşlı Pate ve Shermer Korusu’ndan Pate. Kör Wyl ve Whitler. Ev kadını Maeri. Fahişe Maeri.

Fırıncı Becca. Sör Raymun Darry, Lord Darry, genç Lord Darry. Bracken Piçi. Okçu Will. Harsley. Ev kadını Nolla...”

“Yeter.” Tazı’nın yüzü öfkeyle gerilmişti. “Gürültü yapıyorsun. Bu isimler hiçbir şey ifade etmiyor. Bunlar kimdi?”

“İnsanlar,” dedi Lord Beric. “Büyük ve küçük insanlar, genç ve yaşlı insanlar. Lannister mızraklarının ucunda ölen ya da karınlarının bir Lannister kılıcıyla yarıldığını gören iyi ve kötü insanlar.”

“Onların karnındaki *benim* kılıcım değildi. Bunu iddia eden her adam aşağılık bir yalancıdır.”

“Sen Casterly Kayası’nın Lannisterları’na hizmet ediyorsun,” dedi Thoros.

“Eskiden. Ben ve binlerce insan daha. Her birimiz başkalarının suçlarından sorumlu muyuz?” Clegane tükürdü. “Sizler *gerçekten* şövalyesiniz belki de. Şövalyeler gibi yalan söylüyorsunuz, belki de şövalyeler gibi öldürüyorsunuz.”

Lim ve Şanslı Jack, Tazı’ya bağırmaya başladı ama Dondarrion sessizlik için elini kaldırdı. “Ne demek istiyorsan söyle Clegane.”

“Bir şövalye, atlı bir kılıçtır. Geri kalanlar; yeminler, kutsal yağlar ve leydi mendilleri, kılıcın sapına bağlanan ipek şeritlerdir. Sapından ipekler sarkan bir kılıç daha sevimli görünebilir ama o da öldürür. Yani ipek şeritlerinizi alın ve kılıçlarınızı kıçınıza sokun. Ben sizinle aynıyım. Tek farkım, ben ne olduğumla ilgili yalan söylemiyorum. İsterseniz beni öldürün ama orada durup birbirinize bokunuzun kokmadığını söylerken bana katil demeyin. *Duydunuz mu?*”

Arya, Yeşilsakal’ın önünden öyle hızlı geçti ki adam onu görmedi bile. “Sen *katilsin!*” diye bağırdı. “Sen Mycah’yı öldürdün, öldürmediğini söyleme. Onu *öldürdün!*”

Tazı hiç hatırlamadan Arya’ya bakı. “Peki bu Mycah kimdi delikanlı?”

“Ben delikanlı değilim! Ama Mycah öyleydi. O bir kasabın oğluydu ve sen onu *öldürdün.* Jory, senin onu neredeyse ikiye ayırdığını söyledi, onun bir kılıcı bile yoktu halbuki.” Arya herkesin ona baktığını hissedebiliyordu; kadınlar, çocuklar ve kendilerine tepe mağarasının şövalyeleri diyen adamlar. “Bu da kim?” diye sordu biri.

Tazı cevap verdi. “*Yedi cehennem.* Küçük kız kardeş. Joffrey’nin sevimli kılıcını nehre atan velet.” Havlar gibi güldü. “Sen *ölüsün,* bilmiyor musun?”

“Hayır *sen* ölüsün,” diye karşılık verdi Arya.

Harwin, Aya'nın kolundan tutup onu geri çekerken Lord Beric, "Kız senin katil olduğunu söylüyor. Şu kasabın oğlu Mycah'yı öldürdüğünü inkâr mı ediyorsun?" dedi.

İri adam omuz silkti. "Ben Joffrey'nin yeminli kalkanıydım. Kasabın oğlu, kraliyetin prensine saldırmıştı."

"Bu bir *yalan!*" Arya, Harwin'in kıskacında debelendi. "Saldıran *bendim.* Joffrey'ye vurdum, Aslan Dişi'ni nehre attım. Mycah sadece kaçtı, kaçmasını ben söylemiştim."

"Kasabın oğlunun Prens Joffrey'ye saldırdığını gördün mü?" diye sordu Lord Beric Dondarrion, Tazı'ya.

"Soylu dudaklardan duydum. Prensleri sorgulamak benim haddim değil." Clegane ellerini Arya'ya doğru uzattı. "Bu kızın öz ablası, sizin kıymetli Robert'ınızın önünde dururken aynı hikâyeyi anlattı."

"Sansa bir yalancı," dedi Arya, ablasına tekrar öfkelenerek. "Onun anlattığı gibi *değildi.*"

Thoros, Lord Beric'i kenara çekti. Arya köpürürken iki adam fısıltıyla konuştular. *Onu öldürmek zorundalar. Onun ölmesi için dua ettim, yüzlerce ve yüzlerce kez.*

Beric Dondarrion, Tazı'ya döndü. "Cinayetle suçlanıyorsun ama buradaki kimse suçlamanın doğruluğunu ya da yanlışlığını bilmiyor, bu yüzden seni yargılamak bize düşmez. Bunu sadece Işık Tanrısı yapabilir artık. Seni dövüşle yargılanmaya mahkûm ediyorum."

Tazı şüpheyle kaşlarını çattı, kulaklarına inanmıyormuş gibiydi. "Aptal mısın yoksa çılgın mı?"

"İkisi de değilim. Ben bir lordum yalnızca. Masumiyetini kılıçla kanıtlarsan gitmekte özgür olacaksın."

Harwin ağzını kapatamadan, "Hayır," diye bağırdı Arya. *Hayır, bunu yapamazlar, özgür kalacak.* Tazı'nın kılıcı ölümcüldü, bunu herkes bilirdi. *Onlara gülecek,* diye düşündü Arya.

Güldü de. Mağaranın duvarlarında yankılanan uzun ve hırıltılı bir kahkaha, aşağılamaya boğulmuş bir kahkaha. "Peki kim olacak?" dedi Tazı. Lim Limoncübbeli'ye baktı. "Sidik sarısı cübbe giyen şu cesur adam mı? Hayır mı? Ya sen Avcı? Daha önce köpek tekmeledin, beni dene." Yeşilsakal'ı gördü. "Yeterince irisin Tyroshlu, öne çık. Yoksa benimle küçük kızı mı dövüştüreceksin?" Tekrar güldü. "Haydi, kim ölmek istiyor?"

"Benimle yüzleşeceksin," dedi Lord Beric Dondarrion.

Arya bütün o hikâyeleri hatırladı. *O öldürülemez,* diye düşündü her şeye rağmen umut ederek. Çılgın Avcı, Sandor Clegane'in bileklerini bağlayan ipi kesti. "Bir kılıca ve zırha ihtiyacım olacak," dedi Tazı, yırtık bileklerini ovuşturdu. "Kılıç alacaksın," dedi Lord Beric, "ama kalkanın masumiyetin olmalı."

Clegane'in ağzı seğirdi. "Senin göğüs kalkanına karşılık benim masumiyetim, öyle mi?"

"Ned, kalkanımı çıkarmama yardım et."

Lord Beric'in ağzından babasının adını duyan Arya ürperdi ama bu Ned sadece bir çocuktu; on ya da on iki yaşından büyük olmayan sarı saçlı bir yaver. Çocuk hızlıca hareket edip Hudutlu lordun çentik dolu çeliğini tutan tokaları açtı. Kalkanın altındaki dolgulu örtü eskilikten ve terden çürümüştü, kalkan gevşeyince örtü yere düştü. Gendry soluğunu tuttu. "Anne merhamet et."

Lord Beric'in derisinin altından kaburgaları sayılıyordu. Sol göğüs ucunun tam üstünde buruş buruş, çukur bir yara izi vardı, adam kılıcını ve kalkanını istemek için arkasını döndüğünde, Arya adamın sırtında da aynı yara izinden olduğunu gördü. *Mızrak onu delip geçmiş.* Tazı da görmüştü. *Korkuyor mu?* Arya onun korkmasını istiyordu; Mycah da korkmuş olmalıydı.

Ned, Lord Beric'in kılıç kemerini ve siyah uzun pelerinini getirdi. Pelerin zırhın üstüne giyilmek için yapılmıştı, bu yüzden adamın bedeninden dökülüyordu ama drapelerin arasında lordun hanedanının mor yıldırımı kırılıyordu. Lord, kılıcını kınından aldı ve kemeri yavere geri verdi.

Thoros, Tazı'nın kılıç kemerini getirdi. "Bir köpeğin onuru var mıdır?" diye sordu rahip. "Bu kılıcı kullanıp buradan kaçmaya çalışacak olursan ya da bir çocuğu rehin almaya kalkışırsan... Anguy, Dennet, Kyle, bir hainlik edeceğini anladığınız anda onu delin." Üç yaycı oklarını taktıktan sonra Thoros kemeri Clegane'e uzattı.

Tazı, kılıcı kınından kurtarıp kemeri kenara fırlattı. Çılgın Avcı, Tazı'nın meşe ağacından yapılmış sarı boyalı, demir çivili kalkanını getirdi, kalkanın üstünde Clegane'in üç siyah köpekli arması vardı. Ned isimli delikanlı lordun kalkanını verdi, kalkan öyle hasarlı ve çentikliydi ki üstüne serpiştirilmiş yıldızlar neredeyse silinmişti.

Ama Tazı düşmanına doğru bir adım attığında Myrli Thoros onu durdurdu. "Önce dua edeceğiz," dedi. Ateşe döndü ve kollarını kaldırdı.

“Işık Tanrısı bize yükseklerden bak.”

Mağaranın dört bir yanındaki sancaksız kardeşler cevaben seslerini yükselttiler. *“Işık Tanrısı bizi savun.”*

“Işık Tanrısı bizi karanlıktan koru.”

“Işık Tanrısı bizi yüzünle aydınlat.”

“Alevlerini içimizde yak R’hllor,” dedi kırmızı rahip. “Bize bu adamın gerçeğini ya da yalanını göster. Eğer suçluysa onu yok et ve masumsa kılıcına güç ver. Işık Tanrısı bize bilgelik bağışla.”

“Çünkü gece karanlık,” dedi diğerleri, Harwin ve Anguy da onlar kadar yüksek sesliydi, *“ve dehşet dolu.”*

“Bu mağara da karanlık,” dedi Tazı, “ama buradaki dehşet benim. Umarım tanrın tatlı biridir Dondarrion. Yakında onunla tanışacaksın.”

Lord Beric hiç gülümsemeden kılıcının kenarını sol elinin avucuna koydu ve kılıcı ağır ağır aşağı çekti. Açılan kesikten kopkoyu akan kan çeliği yıkadı.

Ve sonra kılıç alev aldı.

Arya, Gendry’nin dua ettiğini duydu.

“Yedi cehennemde yanın,” diye lanet okudu Tazı. “Sen de, Thoros da.” Kırmızı rahibe bir bakış attı. “İşim bittiğinde sıra sana gelecek Myrli.”

“Söylediğin her söz suçunu ilan ediyor köpek,” diye karşılık verdi Thoros. Lim, Yeşilsakal ve Şanslı Jack tehditler savurup küfürler ediyordu. Lord Beric sessizce bekliyordu, durgun su kadar sakin, kalkanı sol kolundaydı ve kılıcı sağ elinde yanıyordu. *Onu öldür,* diye düşündü Arya, *lütfen, onu öldürmek zorundasın.* Lordun aşağıdan aydınlanan yüzü ölü bir maskeydi, eksik gözü kırmızı ve öfkeli bir yaraydı. Kılıcı sapından ucuna kadar alev içindeydi ama Dondarrion ısıyı hissetmiyormuş gibi görünüyordu. Öyle kıpırtısız duruyordu ki taştan oyulmuş bile olabilirdi.

Ama Tazı atağa geçtiğinde lord yeterince hızlı hareket etti.

Alevli kılıç soğuk olanı karşılamak için yukarı kalktı, kılıcın peşinden gelen uzun ışık huzmeleri Tazı’nın bahsettiği şeritlere benziyordu. Çelik çeliğin üstünde çınladı. İlk darbesi engellendikten hemen sonra Tazı ikinci darbesini indirdi ama araya Lord Beric’in kalkanı girdi ve havaya ahşap kıymıkları uçuştu. Vuruşlar sert ve hızlı geliyordu, alçaktan ve yüksekten, sağdan ve soldan ama Dondarrion her birini engelliyordu. Kılıcının etrafında dönen alevler, kırmızı ve sarı hayaletler bırakarak çeliğin geçtiği yolu işaretliyordu. Lord Beric’in yaptığı her hareket alevleri canlandırıyor ve daha parlak yanmalarına sebep oluyordu, sonunda yıldırım lordu bir ateş

kafesinin içinde duruyormuş gibi görünüyordu. “Bu çılgınateş mi?” diye sordu Arya, Gendry’ye.

“Hayır. Bu farklı. Bu...”

“...sihir?” diye tamamladı Arya, Tazı geri çekilirken. Şimdi Lord Beric saldırıyordu, havayı ateşten sicimlerle dolduruyordu, kendinden iri adamı topuklarının üstünde geri geri yürütüyordu. Clegane bir darbeyi kalkanın üst tarafıyla yakaladı ve bir boyalı köpek başını kaybetti. Tazı karşı atağa geçti ama Dondarrion darbeyle arasına kendi kalkanını koyup öfkeli bir ters darbe indirdi. Haydut kardeşliği lideri için bağırıyordu. *“Senindir!”* dediklerini duydu Arya, *“Üstüne! Üstüne!”* Tazı başına doğru inen bir darbeyi savuşturdu, alevlerin ısısı yüzüne vururken suratını buruşturdu. Kükredi, küfretti ve geriye çekildi.

Lord Beric ona hiç süre vermedi. İri adamın peşinden gitti, kolu asla sabit durmuyordu. Kılıçlar birbirine çarptı, ayrıldı, tekrar çarptı; kıvrılan alevler kılıçları bir, iki, üç kez öperken yıldırımlı kalkandan kıymıklar uçtu. Tazı lordun sağına geçti ama Dondarrion adamı hızlı bir yan adımla engelleyip diğer yola geri itti... ateş çukurunun öfkeli ve kırmızı alevlerine doğru. Clegane sırtında ısıyı hissedene kadar geri çekildi. Omzunun üzerinden bakıp arkasında ne olduğunu gördü ve Lord Beric yeni bir atağa kalktığında o bakış neredeyse Tazı’nın kafasına mal oluyordu.

Sandor Clegane bütün gücüyle tekrar öne doğru giderken adamın gözlerinin akını görebiliyordu. Üç adım ileri ve iki adım geri, Lord Beric tarafından engellenen sağa doğru bir hareket, öne doğru iki adım daha ve bir tane geri, *çıtı çın,* büyük meşe kalkanlara tekrar tekrar inen darbeler. Tazının koyu renkli cansız saçları, bir ter tabakasıyla kaplı alnına yapışmıştı. *Şarap teri*, diye düşündü Arya, adamın sarhoşken ele geçirildiğini hatırlamıştı. Tazı’nın gözlerinde korkunun uyanmaya başladığını görebiliyordu. Lord Beric’in alevli kılıcı hızla dönüp darbeler indirirken Arya, *Tazı kaybedecek,* dedi kendine, sevinçle. Yıldırım lordu bir vahşi rüzgârla Tazı’nın kazandığı bütün alanı geri aldı, Clegane’i tekrar ateş çukurunun kenarına sürdü. *Evet, evet, Tazı ölecek.* Arya daha iyi görebilmek için ayak parmaklarının ucunda yükseldi.

Alevlerin, bacaklarının arkasını yaladığını hissettiğinde, *“Kahrolası piç!”* diye bağırdı Tazı. Ağır kılıcını her seferinde daha sert savurarak öne atıldı, kendinden cüssesiz adamı acımasız bir kuvvetle ezmeye; kılıcını, kalkanını veya kolunu kırmaya çalışıyordu. Fakat Dondarrion darbeleri savuştururken, kılıcının alevleri Tazı’nın gözlerine saldırıyordu. Alevlerden

kaçarken tökezleyen Tazı tek dizinin üstüne düştü. Lord Beric hiç vakit kaybetmeden kapandı, indirdiği darbe havada çığlık attı ve arkasında alev sancakları bıraktı. Harcadığı güç yüzünden nefes nefese kalan Clegane kalkanını tam zamanında başının üzerine kaldırdı, kıymıklara ayrılan ahşabın çatırtısı mağarayı çınlattı.

"Kalkanı alev aldı," dedi Gendry sessizce. Arya o anda gördü. Alevler pul pul dökülen sarı boyanın üstüne yayıldı ve üç köpek bir ateş girdabıyla sarıldı.

Sandor Clegane pervasız bir karşı atakla tekrar ayağa kalktı. Tazı, yüzünün o kadar yakınında kükreyen ateşin yanan kalkanı olduğunu, Lord Beric bir buçuk metre geri çekilene kadar fark etmemişti. Bir tiksinti çığlığı atarak kırık meşeye vahşice vurmaya başladı, kalkanın yarım kalmış felaketini tamamladı. Kalkan kırıldı, bir parçası döne döne havaya uçtu, hâlâ yanıyordu, diğer parçası inatla adamın koluna tutunuyordu. Tazı'nın kurtulmak için harcadığı çaba sadece alevleri canlandırmaya yarıyordu. Kıyafetinin yeni alev aldı, şimdi adamın bütün kolu yanıyordu. *"Bitir işini!"* diye bağırdı Yeşilsakal, Lord Beric'e. Diğer sesler, *"Suçlu,"* diyen bir şarkıya başladı. Arya da onlarla birlikte bağırdı. *"Suçlu, öldür onu, suçlu!"*

Lord Beric önündeki adamın sonunu getirmek için yaz ipeği kadar yumuşak bir şekilde kaydı. Tazı hırıltılı bir çığlık attı, kılıcını iki eliyle birden kaldırdı ve bütün gücüyle aşağı indirdi. Lord Beric darbeyi rahatça engelledi...

"Hayıııııııır," diye bağırdı Arya.

...ama alevli kılıç ikiye ayrıldı, Tazı'nın soğuk çeliği Lord Beric'in omzuyla boynunun birleştiği yerdeki ete gömüldü ve adamı göğüs kemiğine kadar ikiye ayırdı. Kan, simsiyah ve sıcak bir sel gibi hızla dışarı aktı.

Sandor Clegane geri sendeledi, hâlâ yanıyordu. Kalkanından kalanları kolundan söktü ve küfrederek fırlattı, sonra kolundaki alevleri söndürmek için toprağa yuvarlandı.

Lord Beric'in dizleri ağır ağır katlandı, dua etmek için çöküyordu sanki. Ağzını açtığında dışarı sadece kan çıktı. Beric yüzüstü devrilirken Tazı'nın kılıcı hâlâ bedenindeydi. Toprak, adamın kanını içti. Tepe mağarasında alevlerin çıtırtısından ve Tazı'nın ayağa kalkmak için uğraşırken çıkardığı iniltilerden başka ses yoktu. Arya sadece Mycah'yı ve Tazı'nın ölmesi için ettiği bütün o aptal duaları düşünebiliyordu. *Eğer tanrılar varsa neden Lord Beric kazanmadı?* Arya, Tazı'nın suçlu olduğunu biliyordu.

“Lütfen,” diye hırladı Sandor Clegane kolunu tutarak. “Yandım. Bana yardım edin. Biri bana yardım etsin.” Ağlıyordu. *“Lütfen.”*

Arya hayretler içinde adama baktı. *Küçük bir bebek gibi ağlıyor,* diye düşündü.

“Melly, şunun yanıklarıyla ilgilen,” dedi Thoros. “Lim, Jack, Lord Beric’i taşımama yardım edin. Ned, sen de gelsen iyi olur.” Kırmızı rahip, Tazı’nın kılıcını devrik lordun bedeninden çıkardı ve kılıcın ucunu kanla ıslanmış toprağa sapladı. Lim büyük ellerini Dondarrion’ın kollarının altına kaydırırken Şanslı Jack lordun ayaklarını kavradı. Adamı ateş çukurunun çevresinden dolaştırıp tünellerden birinin karanlığına taşıdılar. Thoros ve Ned onların peşinden gitti.

Çılgın Avcı tükürdü. “Onu Taşlı Sept’e geri götürüp bir karga kafesine koyalım derim.”

“Evet,” dedi Arya. “O Mycah’yı öldürdü. *Öldürdü.*”

“Ne kadar da kızgın bir sincap,” diye mırıldandı Yeşilsakal.

Harwin iç geçirdi. “R’hllor onun masum olduğuna karar verdi.”

“*Rulore* kim?” diye sordu Arya. Bu adı telaffuz bile edemiyordu.

“Işık Tanrısı. Thoros bize öğretti...”

Thoros’un onlara ne öğrettiği Arya’nın umurunda değildi. Yeşilsakal’ın hançerini kınından kaptı ve adam onu yakalayamadan kaçtı. Gendry de onu tutmak için hareketlendi ama Arya, Gendry için her zaman fazla hızlıydı.

Yeditelli Tom ve bir kadın Tazı’nın ayağa kalkmasına yardım ediyordu. Tazı’nın kolunun görüntüsü Arya’yı dehşetten sözsüz bıraktı. Deri kayışın yapıştığı yerde pembe bir şerit vardı ama şeridin altındaki ve üstündeki etler açılıp kızarmıştı, adamın kolu dirseğinden bileğine kadar kanıyordu. Gözleri Arya’nın gözleriyle buluşan Tazı’nın ağzı seğirdi. “Ölmemi bu kadar çok mu istiyorsun? O zaman öldür kurt kız. Hançeri sapla. Ateşten daha temiz olur.” Clegane ayağa kalkmaya çalıştı ama hareket ettiğinde kolundan bir parça yanık et koptu. Tom adamı sağlam kolundan yakalayıp kaldırdı.

Kolu, diye düşündü Arya, *ve yüzü.* Ama o Tazı’ydı. Öfkeli bir cehennemde yanmayı hak ediyordu. Arya’nın elindeki bıçak ağırlaşmış gibiydi. Arya hançeri daha sıkı kavradı. “Sen Mycah’yı öldürdün,” dedi bir kez daha. “Öldürdün. *Yaptın.*”

“Öldürdüm,” dedi Tazı. Bütün yüzü çarpılmıştı. “Onu ezip geçtim, bedenini ikiye böldüm ve güldüm. Ablanı kanlar içinde bırakarak dövmelerini izledim, babanın kafasını kesmelerini seyrettim.”

Lim, Arya'nın bileğini tutup kıvırdı, hançeri elinden aldı. Arya onu tekmeledi ama Lim hançeri geri vermedi. "Cehenneme git Tazı," diye bağırdı Arya, çaresiz ve elleri boş bir öfkeyle. *"Cehenneme git!"*

"Gitti," dedi fısıltıdan biraz daha güçlü bir ses.

Arya döndüğünde Lord Beric Dondarrion arkasında duruyordu, kanlı eliyle Thoros'un omzuna tutunmuştu.

Catelyn

Bırak kış kralları yerin altındaki soğuk mezarlarında yatsın, diye düşündü Catelyn. Tullyler güçlerini nehirden alırdı ve hayatlarının sonuna geldiklerinde nehre dönerlerdi.

Pırıldayan gümüş bir zırh giydirdikleri Lord Hoster'ı, ince uzun ahşap bir teknenin içine yatırmışlardı. Mavi ve kırmızı hareli pelerini lordun bedeninin altına seriliydi. Cübbesi de mavi kırmızı parçalara bölünmüştü. Başının yanına yerleştirdikleri büyük miğferin tepesini gümüş ve bronz pulları olan bir alabalık süslüyordu. Göğsüne boyalı bir ahşap kılıç koymuşlardı, parmakları kılıcın kabzasının etrafında kıvrılmıştı. Çelik eldivenler ziyan olmuş ellerini saklıyordu ve onu yine eskisi gibi güçlü gösteriyordu. Meşe ağacı ve demirden yapılmış kalkanı bedeninin sol yanına, av borusu sağına yerleştirilmişti. Teknenin geri kalanı ağaç dallarıyla, çırayla, parşömen parçalarıyla ve suya batmasını sağlamak için taşlarla doldurulmuştu. Teknenin baş tarafında lordun sancağı dalgalanıyordu; Nehirova'nın zıplayan alabalığı.

Tanrının yedi yüzünün onuruna, tekneyi itmek için yedi kişi seçilmişti. Seçilenlerden biri Robb'du; Lord Hoster'ın metbu lordu. Onunla birlikte lordlar Bracken, Blackwood, Vance, Mallister, Sör Marq Piper ve... beklenen cevapla birlikte İkizler'den gelen Aksak Lothar Frey vardı. Lord Walder'ın piç oğullarının en büyüğü olan ve savaşçı olarak sağlam bir şöhreti bulunan kır saçlı, sert bakışlı Walder Nehir komutasındaki kırk asker Aksak Lothar'a refakat etmişti. Lord Hoster'ın vefatından birkaç saat sonra Nehirova'ya varan kafile Edmure'u çileden çıkarmıştı. "Walder Frey yüzülüp parçalara ayrılmalı," diye bağırmıştı. "Bizimle görüşmek üzere bir sakat ve bir piç gönderiyor, bunda bir hakaret kastı olmadığını söyleyin hadi."

"Lord Walder'ın elçilerini özenle seçtiğine şüphe yok," diye yanıtlamıştı Catelyn. "Çok tatsız bir tavır, ucuz bir intikam ama kiminle uğraştığımızı unutma. Babam ona Merhum Lord Frey derdi eskiden. Bu adam kötü mizaçlı, haset ve hepsinden öte *gururlu.*"

Şükürler olsun ki Robb, Edmure'dan daha sağduyulu bir tavır sergilemişti. Freyler'i nezaketle karşılamış, refakatçileri kışlaya yerleştirmiş

ve Lothar'ın Lord Hoster'ı son yolculuğuna uğurlama onuruna sahip olabilmesi için, Sör Desmond'dan bu şereften feragat etmesini rica etmişti. *Oğlum yaşının ötesinde zor bir bilgelik edindi.* Frey Hanedanı, Kuzey Kralı'nı terk etmiş olabilirdi ama Geçit Lordu, Nehirova'ya bağlı sancak beylerinin hâlâ en güçlüsüydü ve Lothar onun adına buradaydı.

Yivli kapı yukarı kaldırılırken seçilmiş yedi kişi su merdivenin basamaklarını inerek Lord Hoster'ı nehre indirdi. Yumuşak bedenli ve şişman bir adam olan Lothar Frey tekneyi akıntıya doğru iterken sık nefesler alıyordu. Jason Mallister ve Tytos Blackwood, tekneyi hizada tutmak için pruvada, göğüslerine kadar suyun içinde duruyorlardı.

Catelyn onları kale burçlarından izliyordu, daha önce defalarca izleyip beklediği gibi, izliyor ve bekliyordu. Aşağıda, hızlı ve hırçın Tökeztaş geniş Kızıl Çatal'ın kenarına bir mızrak gibi saplanıyordu. Tökeztaş'ın mavi beyaz coşkun suları, büyük nehrin kırmızı kahverengi, çamurlu akışına karışıyordu. Örümcek ağları ve belli belirsiz hatıralar kadar ince sabah sisi suyun üzerinde asılıydı.

Bran ve Rickon onu bekliyor olacak, diye düşündü Catelyn hüzünle, *bir zamanlar benim beklediğim gibi.*

Su Kapısı'nın kırmızı taştan örülmüş kemerinin altından geçen ince tekne, Tökeztaş'ın aceleci akıntısına kapılınca hızlandı ve suların birleştiği yerdeki gürlemeye doğru itildi. Tekne, kaleyi koruyan duvarların altından dışarı çıkarken kare şekilli yelken rüzgârla doldu ve Catelyn babasının miğferinden yansıyan güneş ışığını gördü. Lord Hoster Tully'nin dümeni düz durdu ve yaşlı adam nehir yatağının ortasından, doğan güneşe doğru huzurla yol almaya başladı.

"Şimdi," dedi Karabalık, Edmure'a. Catelyn'in yanında duran Edmure – aslında artık *Lord* Edmure'du, buna alışmak ne kadar zaman alacaktı?– yayına bir ok taktı. Edmure'un yaveri, okun ucuna yanan bir odun parçası tuttu. Edmure okun alev almasını bekledi, sonra büyükyayı kaldırdı, sicimi kulağına kadar çekti ve saldı. Ok derin bir uğultuyla yukarı doğru hızlandı. Catelyn uçuşu gözleriyle ve kalbiyle takip etti; ok, Lord Hoster'ın teknesinin epey gerisinde yumuşak bir *tıs*lamayla suya saplanana kadar.

Edmure sessizce küfretti. İkinci bir ok alarak, "Rüzgâr," dedi. "Tekrar." Alevli odun parçası okun ucundaki yağa batırılmış çaputu öptü, alevler çaputu yalayarak yukarı çıktı, Edmure yayı kaldırdı, çekti ve bıraktı. Ok yükseğe ve uzağa uçtu. Çok uzağa. Teknenin on iki metre önüne düşüp nehrin içinde kayboldu, alevler o anda söndü. Edmure'un boynuna, sakalı

kadar kırmızı bir utanç yürüyordu. "Bir kez daha," diye emretti, sadaktan üçüncü bir ok aldı. *Elindeki yay kadar gergin,* diye düşündü Catelyn.

Sör Brynden de aynı şeyi görmüş olmalıydı. "İzin verin ben yapayım lordum," diye önerdi.

"Ben yapabilirim," diye inat etti Edmure. Oku yaktırdı, yayı gerdi, derin bir nefes aldı, sicimi çekti. Uzunca bir süre tereddüt ediyormuş gibi göründü, alevler çıtırdayarak oka tırmanıyordu. Edmure sonunda yayı boşalttı. Ok yukarı daha yukarı tırmandı, sonunda inişe geçti, düştü. düştü... dalgalanan yelkeni geçerek tısladı.

Kıl payı bir ıskaydı, en fazla bir karıştı ama ıskaydı. "Seni Ötekiler alsın!" diye lanet okudu Edmure. Tekne menzilden çıkmak üzereydi, nehrin sisinin arasında bir batıp bir çıkarak sürükleniyordu. Edmure tek kelime etmeden yayı amcasına uzattı.

"Hızlıca," dedi Sör Brynden, yaya bir ok taktı, yakılması için sabit tuttu, fırlattı, Catelyn okun alev aldığından emin bile olamamıştı... ama ok yükselirken, soluk turuncu flamalara benzeyen alevlerin gökyüzüne tırmandığını gördü. Tekne sisin içinde kaybolmuştu. Alçalan ateş oku da sis tarafından yutulmuştu... ama yalnızca bir an için. Sonra, beklenmedik bir umut gibi açan kırmızı çiçeği gördüler. Yelkenler alev aldı ve sis pembe turuncu ışıldadı. Catelyn bir an için, teknenin zıplayan alevlerle kaplı hatlarını net bir şekilde gördü.

Babasının, *bekle beni küçük Cat,* diye fısıldadığını duyabiliyordu.

Catelyn kör bir şekilde uzanıp kardeşinin elini aradı ama Edmure uzaklaştı, burçların en yüksek noktasına gidip orada tek başına durdu. Catelyn'in elini kardeşi yerine amcası Brynden tuttu, güçlü parmaklarını parmaklarına geçirdi. Yanan tekne uzaklaşırken küçük ateşin daha da küçülmesini birlikte izlediler.

Ve sonra tekne kayboldu... belki hâlâ nehrin aşağısına doğru sürükleniyordu, belki de parçalanmış batıyordu. Zırhının ağırlığı Lord Hoster'ı, nehir yatağının çamurlu zemininde, Tullyler'in ebedi meclisinin toplandığı ve son maiyetin balık sürüleri olduğu ıslak salonlarda dinlenmesi için aşağı taşıyacaktı.

Yanan tekne gözden kaybolur kaybolmaz Edmure çekip gitti. Catelyn bir an için bile olsa ona sarılmak isterdi; bir saat ya da bir gün veya bir ay dönümü için oturup öleni anmak ve yas tutmak. Ama bunun uygun zaman olmadığını kardeşi kadar o da biliyordu; Edmure artık Nehirova Lordu'ydu ve şövalyeleri etrafını sarmıştı; taziyelerini sunuyor, bağlılık sözleri veriyor

ve onu bir ablanın teessürü kadar küçük bir şeyden koruyorlardı. Edmure, tek kelime duymadan insanları dinliyordu.

“Atış kaçırmak utanılacak bir şey değildir,” dedi amcası, Catelyn’e. “Edmure bunu duymalı. Lord babam nehrin aşağısına doğru gittiği gün Hoster da ıskalamıştı.”

“İlk okta.” Catelyn o zamanlar çok küçük olduğundan olayı hatırlamıyordu ama Lord Hoster bu hikâyeyi sık sık anlatırdı. İkincisi yelkeni bulmuştu.” Catelyn iç geçirdi. Edmure göründüğü kadar güçlü değildi. Sonunda gelen ölüm babaları için merhamet sayılırdı ama Edmure buna rağmen çok üzgündü.

Dün gece sarhoşken, yapılmamış şeylerin ve söylenmemiş sözlerin pişmanlığıyla dolu bir halde çözülmüş ve ağlamıştı. Gözyaşları içinde, geçitlerde savaşmak üzere kaleden ayrılmasının hata olduğunu söylemişti Catelyn’e; babasının yatağının başında kalmalıydı. “Tıpkı senin gibi onun yanında olmalıydım,” demişti. “Ölürken benden bahsetti mi? Bana doğruyu söyle Cat. Beni sordu mu?”

Lord Hoster’ın son sözü, *“Papatya,”* olmuştu ama Catelyn bunu kardeşine söyleyememişti. “Senin adını fısıldadı,” diye yalan söylemişti, Edmure müteşekkir bir tavırla başıyla onaylamış ve Catelyn’in elini öpmüştü. *Kederini ve suçluluk duygusunu boğmaya çalışmasaydı yayı bükebilirdi,* diye düşündü Catelyn iç geçirerek, ama söylemeye cesaret edemeyeceği bir başka şeydi bu.

Catelyn burçlardan inip, genç kraliçesiyle birlikte sancak beylerinin arasında duran Robb’un yanına giderken Karabalık ona eşlik etti. Robb gördüğünde annesini sessizce kollarının arasına aldı.

“Lord Hoster bir kral kadar soylu görünüyordu leydim,” diye mırıldandı Jeyne. “Keşke onu tanıma şansım olsaydı.”

“Benim de daha iyi tanıma şansım...” diye ekledi Robb.

“Bunu o da isterdi,” dedi Catelyn. “Nehirova’yla Kışyarı arasında fersahlar vardı.” *Anlaşılan o ki Nehirova’yla Kartal Yuvası arasında da bir sürü dağ, nehir ve ordular var.* Lysa, Catelyn’in mektubuna cevap vermemişti.

Kral Toprakları’ndan da sadece sessizlik gelmişti. Catelyn şimdiye kadar, Brienne ve Sör Cleos’un tutsaklarıyla birlikte şehre ulaşmış olmasını umuyordu. Hatta Brienne kızlarla birlikte geri dönüyor bile olabilirdi. *Sör Cleos, değiş tokuş yapıldığında İblis’in bir kuzgun göndermesini sağlayacağına dair yemin etti. Yemin etti!* Kuzgunlar her seferinde sonuca

ulaşmazdı. Bir yaycı kuşu vurmuş ve akşam yemeği için kızartmış olabilirdi. Catelyn'in yüreğine su serpecek mektup, şu anda bir kuzgun kemiği yığınının yanındaki kamp ateşinin küllerinin arasındaydı belki.

Diğer insanlar Robb'a taziyelerini sunmak için bekliyordu; Lord Jason Mallister, İri Jon ve Sör Rolph Spicer sırayla Robb'la konuşurken Catelyn sabırla kenarda durdu. Ama Lothar Frey yaklaşırken Catelyn, Robb'un kolunu çekiştirdi. Robb döndü ve Lothar'ın söyleyeceklerini duymak için bekledi.

"Majesteleri." Birbirine yakın gözleri, keçi sakalı ve bukleler halinde omuzlarına dökülen koyu renk saçları olan Lothar Frey otuzlarının ortalarında etine dolgun bir adamdı. Doğum sırasında burkulan bacağı ona *Aksak Lothar* adını kazandırmıştı. On iki yıldır babasının kâhyalığını yapıyordu. "Böyle kederli bir zamanda rahatsızlık vermek istemeyiz fakat bu gece bizi huzurunuza kabul etmeniz mümkün mü?"

"Memnuniyetle," dedi Robb. "Aramıza husumet sokmayı asla istememiştim."

"Ben de buna sebep olmak istemezdim," dedi Kraliçe Jeyne.

Lothar Frey gülümsedi. "Anlıyorum, babam da anlıyor. Size bir zamanlar onun da genç olduğunu ve gönlünü bir güzelliğe kaptırmanın ne demek olduğunu iyi hatırladığını söylememi istedi."

Catelyn, Lord Walder'ın böyle bir şey söylediğinden ya da gönlünü herhangi bir güzelliğe kaptırdığından ziyadesiyle şüpheliydi. Geçit Lordu yedi eş gömmüştü ve şimdi sekizinci karısıyla evliydi ama onlardan yatak ısıtan kadınlar ya da damızlık kısraklarmış gibi bahsederdi. Buna rağmen Lothar nazikçe konuşmuştu ve ne Catelyn ne de Robb adamın iltifatına itiraz edebilirdi. "Babanız son derece nazik," dedi Robb. "Sohbetimizi iple çekiyorum."

Lothar reverans yaptı, kraliçenin elini öptü ve çekildi. O esnada bir düzine başka adam Robb'la konuşmak için sıraya girmişti. Robb her biriyle konuştu, uygun şekilde kimine teşekkür etti, kimine gülümsedi. Son adam da başsağlığı diledikten sonra Robb, Catelyn'e döndü. "Konuşmamız gereken bir konu var. Benimle yürür müsün?"

"Emredersiniz Majesteleri."

"Bu bir emir değildi anne."

"O halde benim için zevktir." Robb, Nehirova'ya döndüğünden beri Catelyn'e yeterince nazik davranıyordu ama onu çok ender arıyordu. Genç kraliçesiyle daha huzurlu olduğu için oğlunu suçlayamazdı Catelyn. *Jeyne*

onu gülümsetiyor ve ben onunla kederden başka bir şey paylaşmıyorum. Robb, karısının kardeşlerinin dostluğundan da memnunmuş gibi görünüyordu; yaveri genç Rollam ve sancaktarı Sör Raynald. Catelyn onları bir arada gördüğünde, *Robb'un kayıplarının yerini aldılar,* diye düşünüyordu. *Rollam, Bran'ın yerine geçti ve Raynald da yarı Theon, yarı Jon Kar.* Robb sadece Westerlingler'le birlikte olduğu zaman gülümsüyor veya küçük bir çocukken yaptığı gibi gülüyordu. O, diğer adamlar için sadece Kuzey Kralı'ydı, başı tacının ağırlığıyla eğiliyordu, alnı çıplakken bile.

Robb karısını nazikçe öptü, daha sonra odalarında buluşacaklarına dair söz verip leydi annesiyle birlikte uzaklaştı. Robb'un adımları onları tanrı korusuna doğru götürdü. "Lothar cana yakın görünüyordu, bu umut verici. Freyler'e ihtiyacımız var."

"Onları kazandık anlamına gelmez bu."

Robb başıyla onayladı, oğlunun hüzünlü yüzü ve düşük omuzları Catelyn'in kalbini acımayla doldurdu. *Taç onu eziyor,* diye düşündü Catelyn. *İyi bir kral olmayı çok istiyor; cesur, onurlu ve zeki. Ama bu ağırlık bir çocuk için çok fazla.* Robb elinden geleni yapıyordu ama darbeler üst üste, durmak bilmeksizin iniyordu. Randyll Tarly'nin, Robett Glover'ı ve Sör Helman Tallhart'ı bozguna uğrattığı Gölgeli Vadi mücadelesinin haberini aldığında Robb'un hiddetlenmesi beklenirdi ama Robb hiddetlenmek yerine şaşkın bir inanmazlıkla bakmış ve, "Dar Deniz'deki Gölgeli Vadi? Gölgeli Vadi'ye neden gitsinler?" demişti. Afallamış bir halde başını iki yana sallamıştı. "Piyadelerimin üçte biri *Gölgeli Vadi* için mi yitti?"

"Kalemi demiradamlar aldı ve şimdi de kardeşim Lannisterlar'ın elinde," demişti Galbart Glover kederden kalınlaşmış bir sesle. Robett Glover mücadeleden sağ çıkmıştı ama çok zaman geçmeden Kral Yolu'na yakın bir yerde tutsak alınmıştı.

"Uzun sürmeyecek," diye söz vermişti Robb. "Lannisterlar'a onun karşılığında Martyn Lannister'ı önereceğim. Lord Tywin kardeşinin hatırına kabul etmek zorunda kalacak." Martyn, Sör Kevan'ın oğluydu, Lord Karstark tarafından katledilen Willem'in ikizi. Catelyn o cinayetlerin Robb'u hâlâ rahatsız ettiğini biliyordu. Robb, Martyn'in muhafızlarının sayısını üç katma çıkarmıştı ama çocuğun güvenliğinden hâlâ endişeliydi.

"Sen beni ilk zorladığında, Kral Katili'ni Sansa'yla değiş tokuş etmeliydim," dedi Robb galeriye doğru yürürlerken. "Sansa'yı Çiçek

Şövalyesi'yle evlendirmeyi önerseydim Tyrelller, Joffrey'nin değil bizim olabilirdi. Bunu düşünmeliydim."

"Aklın mücadelelerdeydi ve bu doğruydu. Bir kral bile her şeyi düşünemez."

"Mücadeleler," diye mırıldandı Robb annesini ağaçların altından geçirirken. "Bütün mücadeleleri kazandım ama bir şekilde savaşı kaybediyorum." Cevap gökyüzünde yazılı olabilirmiş gibi yukarı baktı. "Kışyarı demiradamların elinde, Moat Cailin de öyle. Babam öldü, Bran, Rickon, belki Arya da. Şimdi de senin baban."

Catelyn oğlunun umutsuzluğa kapılmasına izin veremezdi. Bu içkinin tadını iyi biliyordu. "Benim babam uzun zamandır ölüyordu. Bunu değiştiremezdin. Hatalar yaptın Robb, ama hangi kral yapmadı ki? Ned seninle gurur duyardı."

"Anne, bilmen gereken bir şey var."

Catelyn kalbi bir vuruş atladı. *Bu nefret ettiği bir şey. Bana söylemekten korktuğu bir şey.* Catelyn sadece Brienne'i ve kızın görevini düşünebiliyordu. "Kral Katili mi?"

"Hayır. Sansa."

Öldü, diye düşündü Catelyn. *Brienne başaramadı, Jaime öldü, Cersei de intikam almak için benim tatlı kızımı öldürdü.* "O... o gitti mi Robb?"

"Gitmek?" Robb şaşkın görünüyordu. "Ölü? Ah, anne hayır, öyle değil, ona zarar vermemişler, sadece... dün gece bir kuzgun geldi ama sana söyleyemedim, baban son yolculuğuna çıkmadan önce yapamadım." Robb, Catelyn'in elini tuttu. "Onu Tyrion Lannister'la evlendirmişler."

Catelyn'in parmakları kasıldı. "İblis."

"Evet."

"Sansa'yı ağabeyiyle değiş tokuş edeceğine dair yemin vermişti," dedi Catelyn uyuşmuş bir halde. "Sansa'yı ve Arya'yı, ikisini de. Çok kıymetli Jaime'sini iade edersek kızlarımı geri alacaktık, bütün meclisin önünde yemin etmişti. Tanrıların ve insanların şahitliğinde böyle bir yemin ettikten sonra Sansa'yla nasıl evlenir?"

"O, Kral Katili'nin kardeşi. Yemin bozmak onların kanında var." Robb kılıcının kabzasına dokundu. "Yapabilseydim onun o çirkin kafasını keserdim. O zaman Sansa dul kalırdı ve özgür olurdu. Başka bir yol göremiyorum. Sansa'yı bir rahibin önünde yemin etmeye zorlamışlar ve ona kırmızı bir pelerin giydirmişler."

Catelyn, yol ağzındaki handa yakaladığı ve Kartal Yuvası'na kadar götürdüğü küçük ve çarpık adamı hatırladı. "Lysa'nın onu Ay Kapısı'ndan dışarı itmesine izin vermeliydim. Zavallı, tatlı kızım... herhangi biri bunu ona neden yapar?"

"Kışyarı için," dedi Robb hiç düşünmeden. "Bran ve Rickon'ın ölümüyle Sansa vârisim oldu. Bana bir şey olursa..."

Catelyn, Robb'un elini sıktı. "Sana hiçbir şey olmayacak. *Hiçbir şey.* Buna dayanamam. Ned'i ve senin tatlı kardeşlerini aldılar, Sansa evlendi, Arya kayıp, babam öldü... sana bir şey olursa çıldırırım Robb. Senden başka hiçbir şeyim kalmadı. Kuzey'in senden başka hiçbir şeyi kalmadı."

"Daha ölmedim anne."

Catelyn dehşetle dolmuştu. "Savaşların son damla kan dökülene kadar sürmesi gerekmez," dedi. Kendi sesindeki çaresizliği kendisi bile duyabiliyordu. "Diz çöken ilk kral sen olmazsın, hatta ilk Stark."

Robb'un ağzı gerildi. "Hayır. Asla."

"Utanılacak bir şey yok. İsyanı başarısız olduğunda Balon Greyjoy, Robert'ın önünde diz çöktü. Torrhen Stark, ordusunun ateşle yüzleştiğini görmektense Fatih Aegon'a diz çökmeyi tercih etti."

"Aegon, Kral Torrhen'in babasını öldürmüş müydü?" Robb elini annesinin elinden çekti. "Asla dedim."

Şimdi çocuğu oynuyor, kralı değil. "Lannisterlar'ın kuzeye ihtiyacı yok. Biat ve rehine isteyecekler hepsi bu... ve biz ne yaparsak yapalım İblis, Sansa'yı bırakmayacak, yani rehineleri var. Demiradamların daha acımasız bir düşman olduğunu göreceksin, bana inan. Greyjoylar, kuzeyi ellerinde tutmaya dair bir umuda sahip olmak için, Stark Hanedanı'ndan iddialarına itiraz edebilecek tek canlı filiz bile bırakmamak zorundalar. Theon, Bran'la Rickon'ı öldürdü, şimdi yapmaları gereken tek şey seni öldürmek... ve Jeyne'i, evet. Lord Balon'ın onun yaşamasına ve sana veliahtlar doğurmasına izin vereceğini mi sanıyorsun?"

Robb'un yüzü soğuktu. "Kral Katili'ni bu yüzden mi serbest bıraktın? Lannisterlar'la barış yapmak için?"

"Jaime'yi Sansa'nın iyiliği için serbest bıraktım... ve eğer hâlâ yaşıyorsa Arya için. Bunu biliyorsun. Ama barış satın almaya dair bir parça umut beslediysem, bu çok mu kötü?"

"Evet," dedi Robb. "Lannisterlar babamı öldürdü."

"Bunu unuttuğumu mu sanıyorsun?"

"Bilmiyorum. Unuttun mu?"

Catelyn asla öfkeye kapılıp çocuklarına vurmamıştı ama bunun üzerine Robb'a neredeyse vuruyordu. Oğlunun ne kadar korkmuş ve kendini ne kadar yalnız hissediyor olabileceğini kendine hatırlatmak için çabalaması gerekti. "Kuzey Kralı sensin, seçim senin. Ben sadece söylediklerimi düşünmeni istiyorum. Şarkıcılar, mücadelelerde cesurca ölen kralları abartarak anlatır ama senin canının değeri bir şarkıdan fazla. En azından, sana o canı veren benim için." Başını eğdi. "Gidebilir miyim?"

"Evet," dedi Robb. Arkasını dönüp kılıcını çekti. Catelyn, oğlunun o kılıçla ne yapmaya niyetli olduğunu söyleyemezdi. Etrafta bir düşman yoktu, dövüşülecek biri yoktu. Uzun ağaçların ve dökülen yaprakların arasında sadece Catelyn ve o. *Hiçbir kılıcın kazanamayacağı savaşlar vardır,* demek istedi oğluna ama kralının bu çeşit sözlere sağır olmasından korktu.

Saatler sonra, Rollam Westerling onu akşam yemeğine çağırmak üzere koşarak geldiğinde Catelyn odasında dikiş dikiyordu. *Güzel,* diye düşündü Catelyn, rahatlamıştı. Tartışmalarından sonra Robb'un onu yanında isteyeceğinden emin değildi. "Vazifeşinas bir yaver," dedi Rollam'a, hüzünle. *Bran da böyle olurdu.*

Robb masada soğuk duruyordu, Edmure da suratsızdı ama Aksak Lothar ikisinin huysuzluğunu da telafi etti. Nezaket timsali gibiydi; Lord Hoster'ı sıcak bir şekilde yâd etmiş, Catelyn'e Bran ve Rickon'ın kaybından ötürü nezaket dolu taziyeler sunmuş, Edmure'u Taş Değirmen'deki zaferi dolayısıyla övmüş ve Rickard Karstark'a verdiği "hızlı ve sağlam adalet" için Robb'a teşekkür etmişti. Lothar'ın piç kardeşi Walder Nehir başka bir meseleydi; yaşlı Lord Walder'ın şüpheci yüzünü almış sert ve asık suratlı bir adamdı, çok az konuşuyordu ve bütün dikkatini önündeki etle şaraba vermişti.

Bütün boş sözler söylendikten sonra kraliçe ve diğer Westerlingler izin isteyip salondan ayrıldı, masada kalan yemekler toplandı ve Lothar Frey boğazını temizledi. "Bizi buraya getiren konuya girmeden önce başka bir mesele var," dedi ciddiyetle. "Korkarım kederli bir mesele. Size bu havadisi getirme görevinin bana düşmeyeceğini ummuştum ama görünüşe göre buna mecburum. Lord babam torunlarından bir mektup aldı."

Catelyn kendi acısının içinde öyle kaybolmuştu ki vesayetine almayı kabul ettiği iki Frey'i neredeyse unutmuştu. *Yeter,* diye düşündü. *Anne merhamet et, daha kaç darbeye dayanabiliriz?* Her nasılsa, birazdan duyacağı kelimelerin, kalbine bir bıçak daha saplayacağını biliyordu.

“Kışyarı’ndaki torunlarından?” diye sormaya zorladı kendini. “Benim vesayetimde olanlar?”

“Walder ve Walder, evet. Fakat şu anda Dehşet Kalesi’ndeler leydim. Size bunu söylemekten keder duyuyorum ama bir mücadele olmuş. Kışyarı yanmış.”

“Yanmış?” Robb’un sesi inanmazlık doluydu.

“Kuzeyli lordlarınız kaleyi demiradamlardan geri almaya çalışmış. Theon Greyjoy ödülünü kaybettiğini anladığında kaleyi ateşe vermiş.”

“Biz bir mücadeleyle ilgili hiçbir şey duymadık,” dedi Sör Brynden.

“Yeğenlerimin henüz küçük olduğunu kabul ediyorum fakat oradalardı. Mektubu Büyük Walder yazmış ama kuzeni de imzalamış. Anlattıklarına göre kanlı bir işmiş. Kale kumandanınız katledilmiş. Sör Rodrik, adı bu muydu?”

“Sör Rodrik Cassel,” dedi Catelyn uyuşmuş gibi. *O aziz, cesur, sadık, yaşlı ruh.* Gür ve beyaz sakallarını çekiştiren şövalye gözlerinin önündeydi sanki. “Diğer insanlarımızdan ne haber?”

“Demiradamlar onları kılıçtan geçirmiş korkarım.”

Robb, öfkeden sözsüz kalmış bir halde yumruğunu masaya indirdi ve gözyaşlarını Freyler’den saklamak için başını diğer tarafa çevirdi.

Ama annesi görmüştü. *Dünya her gün biraz daha karanlık oluyor.* Catelyn’in düşünceleri Sör Rodrik’in küçük kızı Beth’e gitti, yorulmak bilmez Üstat Luwin’e, neşeli rahip Chayle’a, dökümhanedeki Mikken’a, köpek barınağındaki Farlen ve Palla’ya, Yaşlı Dadı’ya ve saf Hodor’a. Kalbi ağrıyordu. “Lütfen, *hepsi* olmasın.”

“Hayır,” dedi Aksak Lothar. “Kadınlar ve çocuklar saklanmış, yeğenlerim Walder ve Walder da onların arasındaymış. Kışyarı harabeye dönünce, sağ kalanlar Lord Bolton’ın oğlu tarafından Dehşet Kalesi’ne götürülmüş.”

“Bolton’ın *oğlu?*” Robb’un sesi gergindi.

Walder Nehir konuştu. “Piç bir oğul, sanırım.”

“Ramsay Kar olamaz. Lord Roose’un bir piçi daha mı var?” Robb kaşlarını çattı. “Şu Ramsay bir canavar ve bir katildi ve bir korkak olarak öldü. Ya da bana böyle söylendi.”

“Bu konuda bir şey söyleyemem. Her savaşta büyük karmaşa olur. Yanlış raporlar. Size bütün söyleyebileceğim; yeğenlerim, Kışyarı’nın kadınlarının ve çocuklarının Bolton’ın piç oğlu tarafından kurtarıldığını iddia ediyor. Kurtulanların hepsi şu anda Dehşet Kalesi’nde, güvendeymiş.”

“Theon,” dedi Robb birdenbire. “Theon Greyjoy’a ne olmuş? Öldürülmüş mü?”

Aksak Lothar ellerini açtı. “İşte bunu bilmiyorum Majesteleri. Walder ve Walder onun akıbetinden bahsetmemiş. Belki Lord Bolton bilir, eğer oğlundan bir haber aldıysa...”

“Kendisine mutlaka soracağız,” dedi Sör Brynden.

“Hepinizin son derece perişan olduğunu görebiliyorum. Size yeni bir keder getirdiğim için çok üzgünüm. Belki de yarın sabaha kadar ara vermeliyiz. İşimiz siz kendinizi toparlayana kadar bekleyebilir...”

“Hayır,” dedi Robb, “bu meselenin hallolmasını istiyorum.”

Catelyn’in kardeşi Edmure başıyla onayladı. “Ben de öyle. Teklifimize karşılık bir cevabınız var mı lordum?”

“Var.” Lothar gülümsedi. “Lord babam, Majesteleri Kral’ın Frey Hanedanı’na yapılan hakaret için bizzat ve yüz yüze özür dilemesi şartıyla, hanedanlarımızın arasındaki bu yeni evlilik anlaşmasını kabul edeceğini ve Kuzey Kralı’na tekrar bağlılık yemini vereceğini bildirmemi emretti.”

Bir özür, ödenecek küçük bir bedeldi ama Catelyn, Lord Walder’ın bu ucuz şartından daha duyduğu anda hoşlanmamıştı.

“Sevindim,” dedi Robb ihtiyatla. “Benim arzum aramızdaki bu anlaşmazlığa sebep olmak değildi Lothar. Freyler benim davam için yiğitçe savaştı. Onların tekrar yanımda olmasını isterim.”

“Çok naziksiniz Majesteleri. Bu şartları kabul ettiğiniz takdirde, Lord Tully’ye kardeşim Leydi Roslin’in elini önermek üzere talimat aldım, kendisi on altı yaşında bir bakiredir, lord babamın en küçük kızıdır. Lordun altıncı karısı, Rosby Hanedanı’ndan Leydi Bethany’den doğmadır. Uysal bir mizacı ve müzik kabiliyeti vardır.”

Edmure koltuğunda kıpırdandı. “Önce tanışmamız daha uygun olmaz mıydı?”

“Evlendiğiniz zaman tanışırsınız,” dedi Walder Nehir aksi bir tavırla. “Lord Tully önce kızın dişlerini saymak istemiyorsa tabii.”

Edmure öfkesine hâkim oldu. “Kardeşinizin dişleri konusunda sizin sözünüze güveneceğim, fakat kendisiyle evlenmeden önce yüzünü bir kez görmem hoş olurdu.”

“Onu şimdi kabul etmelisiniz lordum,” dedi Walder Nehir. “Aksi takdirde babamın teklifi geri çekilir.”

Aksak Lothar ellerini açtı. “Kardeşim bir askerin açıksözlülüğüne sahip ama söylediği doğru. Lord babam bu evliliğin bir an önce gerçekleşmesini

istiyor."

"Bir an önce?" Edmure'un sesi o kadar mutsuzdu ki Catelyn, Edmure'un savaştan sonra nişanı bozmak fikriyle avunuyor olması gibi yakışıksız bir düşünceye kapıldı.

"Lord Walder savaşta olduğumuzu unuttu mu?" diye sordu Brynden Karabalık sertçe.

"Bilakis," dedi Lothar. "Bu yüzden evliliğin hemen gerçekleşmesi için ısrar ediyor sör. Savaşta adamlar ölür, genç ve güçlü olan adamlar bile. Lord Edmure, Roslin'le evlenmeden önce giderse ittifakımıza ne olur? Babamın yaşını da göz önünde bulundurmalıyız elbet. Doksanı geçti ve büyük ihtimalle bu mücadelenin sonunu göremeyecek. Tanrılar onu almadan önce, sevgili Roslin'in güvenle evlendiğini görmek babamın soylu yüreğini rahatlatır, böylece, kızının onu koruyacak ve el üstünde tutacak güçlü bir kocayla evlendiğini bilerek ölebilir."

Hepimiz Lord Walder'ın mutlu bir şekilde ölmesini isteriz. Bu anlaşma Catelyn'i iyice rahatsız etmeye başlamıştı. "Kardeşim kendi babasını yeni kaybetti. Yas tutmak için zamana ihtiyacı var."

"Kardeşim neşeli bir kızdır," dedi Lothar. "Roslin, Lord Edmure'un bu kederi atlatması için gerekli şeyin ta kendisi olabilir."

"Ve büyükbabam uzun nişanlılıklardan hoşlanmaz," diye ekledi Walder Nehir. "Kim bilir neden."

Robb, Walder'a soğuk bir bakış attı. "Ne demek istediğini anlıyorum Nehir. Lütfen bize izin verin."

"Majesteleri nasıl emrederse." Aksak Lothar ayağa kalktı, piç kardeşi adamın salondan çıkmasına yardım etti.

Edmure köpürüyordu. "Benim verdiğim sözün değersiz olduğunu söylemiş kadar oldular. Neden karımı o yaşlı sansarın seçmesine izin vermek zorundayım? Lord Walder'ın başka kızları da var. Torunları da. Bana da senin gibi seçim hakkı sunulmalıydı. Ben onun bağlı olduğu lordum, kızlarından *herhangi* biriyle evlenmeye rıza gösterdiğim için ziyadesiyle mutlu olmalı."

"Lord Walder gururlu bir adam ve biz onu yaraladık," dedi Catelyn.

"Onun gururunu Ötekiler alsın! Kendi salonumda küçük düşürülmeyeceğim. Cevabım hayır."

Robb, dayısına bezgin bir bakış attı. "Sana emir vermeyeceğim. Bu konuda olmaz. Ama teklifi reddedersen Lord Walder bunu yeni bir hakaret olarak alır ve bu meseleyi yoluna koyma umudumuz tamamen kaybolur."

“Bunu bilemezsin,” diye ısrar etti Edmure. “Lord Walder, doğduğum günden beri beni kızlarından biriyle evlendirmek istiyor. Böyle bir fırsatın o kıskaca benzeyen parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin vermez. Lothar ona cevabımızı götürdüğünde lord yaltaklanarak geri gelecek ve bir nişanlılığa razı olacak... üstelik *benim* seçtiğim bir kızla.”

“Belki zaman içinde,” dedi Brynden Karabalık. “Ama Lothar şartlar ve karşı cevaplarla aramızda mekik dokurken bekleyebilir miyiz?”

Robb’un elleri yumruk halini aldı. “Kuzeye *dönmeliyim.* Kardeşlerim öldü, Kışyarı yandı, insanlarım kılıçtan geçirildi... Bolton’ın piçine dair hikâyenin aslını, Theon’ın hâlâ sağ ve kaçak olup olmadığını yalnızca tanrılar biliyor. Burada oturup belki olacak, belki de olmayacak bir düğünü bekleyemem.”

“Olmak *zorunda,*” dedi Catelyn bundan memnun olmasa da. “Walder Frey’in hakaretlerine ve şikâyetlerine maruz kalmayı senden fazla istemiyorum kardeşim ama başka seçenek de göremiyorum. Bu düğün olmazsa Robb’un davası kaybedilir. Edmure, kabul etmek zorundayız.”

“*Biz* kabul etmek zorundayız?” dedi Edmure hırçın bir tonla. “Sana dokuzuncu Leydi Frey olman teklif edilmedi Cat.”

“Bildiğim kadarıyla sekizinci Leydi Frey sağ ve sağlıklı,” diye karşılık verdi Catelyn. *Şükürler olsun.* Aksi takdirde işler o noktaya da gelebilirdi, Lord Walder söz konusu olunca.

“Yedi Krallık’ta, birine kiminle evlenmesi gerektiğini söyleyecek son adam benim yeğenim,” dedi Karabalık. “Bununla beraber, Geçitler Mücadelesi’ni telafi edeceğine dair bir şeyler *söylemiştin.*”

“Aklımda daha farklı fedakârlıklar vardı. Kral Katili’yle teke tek dövüş. Bir yalvaran kardeş olarak yedi yıllık bir kefaret. Gün Batımı Denizi’nde bacaklarım bağlı halde yüzmek.” Kimsenin gülümsemediğini görünce Edmure ellerini salladı. “Hepinizi Ötekiler alsın! Pekâlâ, fahişeyle evleneceğim. *Fedakârlık* olarak.”

Davos

Lord Alester kafasını kaldırdı. “Sesler,” dedi. “Duyuyor musun Davos? Birileri bizim için geliyor.”

“Bofa,” dedi Davos. “Akşam yemeği vakti ya da yakın.” Geçen gece Bofa onlara bir jambon tartının yarısını ve bir sürahi şarap getirmişti. Yemeği düşünmek bile Davos’un midesini guruldattı.

“Hayır, bir kişiden fazlalar.”

Haklı. Davos en az iki insan sesi duydu, ayak sesleri, gittikçe yükselen kahkahalar. Ayağa kalkıp parmaklıklara gitti.

Lord Alester kıyafetindeki samanları silkeledi. “Kral beni çağırttı. Ya da kraliçe, evet, Selyse burada çürümeme asla izin vermez, aynı kanı taşıyoruz.”

Bofa, elinde anahtarlıkla hücrenin dışında belirdi. Gardiyanın hemen arkasından Sör Axell Florent ve dört muhafız geliyordu. Lapa doğru anahtarı ararken adamlar meşalenin altında bekledi.

“Axell,” dedi Lord Alester. “Tanrılar merhamet edin. Kral beni mi çağırttı? Ya da kraliçe?”

“Seni kimse çağırtmadı hain,” dedi Sör Axell.

Lord Alester tokatlanmışçasına geriledi. “Hayır, sana yemin ederim, ben hainlik yapmadım. Neden dinlemiyorsun? Eğer Majesteleri açıklamama izin verirse...”

Bofa, büyük demir anahtarı kilide soktu, çevirdi ve hücrenin kapısını açtı. Paslı menteşeler itirazla çığlık attı. “Sen,” dedi Bofa, Davos’a. “Gel.”

“Nereye?” Davos, Sör Axell’e baktı. “Bana doğruyu söyleyin sör, beni yakacak mısınız?”

“Çağrıldın. Yürüyebilir misin?”

“Yürüyebilirim.” Davos hücreden çıktı. Lapa kapıyı bir kez daha kapatırken Lord Alester kederle inledi.

“Meşaleyi al,” diye emretti Sör Axell, gardiyana. “Haini karanlıkta bırak.”

“Hayır,” dedi şövalyenin ağabeyi. “Axell, lütfen, ışığı götürme... tanrılar merhamet edin...”

“Tanrılar? Sadece R’hllor ve Öteki var.” Sör Axell eliyle sert bir işaret yaptı ve muhafızlardan biri aplikteki meşaleyi alıp merdivenlere doğru yürümeye başladı.

“Beni Melisandre’ye mi götürüyorsunuz?” diye sordu Davos.

“O da orada olacak,” dedi Sör Axell. “O asla kralın uzağında değildir. Ama seni bizzat Majesteleri çağırdı.”

Davos elini göğsüne götürdü; bir zamanlar bir kayışın ucundaki deri kesede, şansının asılı olduğu yere. *Artık yok,* diye hatırladı, *dört parmağımın ucu da öyle.* Ama ellerinin hâlâ bir kadının boğazına sarılabilecek kadar uzun olduğunu düşündü, özellikle Melisandre’ninki kadar ince bir boğaza.

Yukarı çıktılar, sarmal merdiveni tek sıra halinde tırmandılar. Koyu renkli pürüzlü taştan örülmüş duvarlar ele soğuk geliyordu. Meşalelerin ışığı önlerinden gidiyordu, Davos’un ve diğerlerinin gölgeleri onların yanı sıra duvarlarda yürüyordu. Üçüncü dönemeçte karanlığa açılan bir demir kapıdan geçtiler, beşincisinde bir kapıdan daha. Davos artık yüzeye yakın olduklarını tahmin etti, hatta yüzeyden yukarıdalardı belki. Karşılarına çıkan bir sonraki kapı ahşaptı ama onlar tırmanmaya devam etti. Şimdi duvarlarda okçu pencereleri vardı ama onların geçişini kalın taşların arasından gözetleyen güneş ışığı okları yoktu. Dışarısı karanlıktı.

Sör Axell ağır bir kapıyı iterek geçmesini işaret ettiğinde Davos’un bacakları sancıyordu. Kapının arkasındaki boşlukta, Taş Davul denilen muazzam merkez kaleye giden yüksek bir taş köprü uzanıyordu. Çatıyı destekleyen kavisli köprü gözlerinin içinden huzursuz bir deniz rüzgârı esti, Davos köprüyü geçerken tuzlu suyun kokusunu alabiliyordu. Derin bir nefes çekerek ciğerlerini temiz ve soğuk havayla doldurdu. *Rüzgâr ve su, bana kuvvet verin,* diye dua etti. Aşağıdaki avluda, karanlığın dehşetini uzakta tutmak için kocaman bir gece ateşi yanıyordu. Kraliçenin adamları ateşin başında toplanmıştı, yeni kırmızı tanrılarına ilahiler okuyorlardı.

Sör Axell köprünün ortasında aniden durdu. Eliyle sert bir hareket yaptı ve muhafızlar duyuş mesafesinin dışına çıktı. “Tercih benim olsaydı, seni ağabeyim Alester’la birlikte yakardım,” dedi adam, Davos’a. “İkiniz de hainsiniz.”

“Siz ne isterseniz söyleyin. Ben Kral Stannis’e asla ihanet etmem.”

“Edersin. Edeceksin. Bunu yüzünde görüyorum. Alevlerin içinde de gördüm. R’hllor bana bu istidadı bağışladı. Leydi Melisandre gibi, bana ateşin içinde geleceği gösteriyor. Stannis Baratheon, Demir Taht’ta

oturacak. Bunu gördüm. Ve ne yapılması gerektiğini biliyorum. Majesteleri, hain ağabeyim yerine beni El seçmeli. Ve sen ona bunu söyleyeceksin."

Öyle mi? Davos bir şey söylemedi.

"Kraliçe terfim için ısrar etti," diye devam etti Sör Axell. "Eski dostun Lysli korsan Saan dahi aynı şeyi söylüyor. Birlikte bir plan yaptık, o ve ben. Fakat Majesteleri harekete geçmiyor. Mağlubiyet, ruhundaki kara bir kurtçuk misali onun içini kemiriyor. Majesteleri'ne ne yapılması gerektiğini göstermek onu seven bizlere düşüyor. Eğer kralın davasına iddia ettiğin kadar bağlıysan kaçakçı, sesini bizimkine eklersin. Krala, El olarak sadece bana ihtiyacı olduğunu söyle. Bunu söyle ve yelken açtığımızda yeni bir gemin olsun."

Bir gemi. Davos karşısındaki adamın yüzünü inceledi. Sör Axell'in kraliçeninkilere benzeyen Florent kulakları vardı. Kulaklarından ve burun deliklerinden kalın kıllar fışkırıyordu, iki kat çenesinin altında tutamlar ve yamalar halinde daha da fazla kıl bitmişti. Burnu genişti, kaşları gür ve çıkıntılıydı, birbirine yakın gözleri düşmanlık doluydu. *Bana bir gemi vermektense bir cenaze ateşi vermeyi tercih eder, bu kadarını söyledi zaten, ama ona bu iyiliği yaparsam...*

"Bana ihanet etmeyi düşünürsen," dedi Sör Axell, "çok uzun zamandır Ejderha Kayası'nın kale kumandanı olduğumu hatırla lütfen. Garnizon bana ait. Seni kralın rızası olmadan yakamayabilirim ama bir yerlerden düşüp ölmeyeceğini kim söyleyebilir?" Tombul elini Davos'un ensesine koydu ve onu köprünün bel yüksekliğindeki tarafına itti, sonra biraz daha itip aşağıdaki avluya bakmaya zorladı. "Beni duydun mu?"

"Duydum," dedi Davos. *Ve sen bana hain demeye cesaret ediyorsun?*

Sör Axell, Davos'u bıraktı. "Güzel." Gülümsedi. "Majesteleri yolunu gözlüyor. Onu bekletmesek iyi olur."

Stannis Baratheon'ı Taş Davul'un en tepesindeki Boyalı Masa Odası'nda, odaya adını veren eserin başında buldular; Fatih Aegon zamanındaki Batıdiyar şeklinde oyulup boyanmış masif ahşap levha. Kralın yanında duran demir maltızın kömürleri kırmızı turuncu parlıyordu. Dört uzun pencere kuzeye, güneye, doğuya ve batıya bakıyordu. Pencerelerin arkasında gece ve yıldızlı gökyüzü vardı. Davos, rüzgârın esişini ve daha hafif bir şekilde denizin seslerini duyabiliyordu.

"Majesteleri," dedi Sör Axell, "emrettiğiniz üzere soğan şövalyesini getirdim."

“Görüyorum.” Stannis gri bir yün tunik ve koyu kırmızı bir yelek giymişti, siyah deriden yapılmış kemerine kılıcı ve hançeri asılmıştı. Alev şeklinde uçları olan, kırmızı altından bir taç alnını çevreliyordu. Kralın görüntüsü sarsıcıydı. Davos’un, Karasu’ya ve felaketleri olacak mücadaleye gitmek üzere yelken açarken Fırtına Burnu’nda bıraktığı adamdan on yıl daha yaşlı görünüyordu. Kısa tıraş edilmiş sakalları gri kıllı bir örümcek ağına dönüşmüştü ve adam on iki kilo zayıflamıştı, belki de daha fazla. Stannis hiçbir zaman etli bir adam olmamıştı ama şimdi, derisinin altındaki kemikler dışarı çıkmak için mücadele veren mızraklar gibi hareket ediyordu. Tacı bile başı için fazla büyüktü sanki. Gözleri, derin çukurlarda kaybolmuş iki mavi noktaydı ve kafatasının hatları yüzünün altından görünüyordu.

Ama Davos’u gördüğünde Stannis’in dudaklarından belli belirsiz bir gülümseme geçti. “Deniz; balık ve soğan şövalyemi bana geri verdi demek.”

“Verdi Majesteleri.” *Benim bunca zamandır zindanda olduğumu biliyor mu?* Davos tek dizinin üstüne çöktü.

“Ayağa kalk Sör Davos,” diye emretti Stannis. “Seni özlemişim. İyi fikirlere ihtiyacım var ve sen bana asla daha azını vermedin. Şimdi bana doğru söyle... hainliğin cezası nedir?”

Kelime havada asılı kaldı. *Korkutucu bir kelime,* diye düşündü Davos. Hücre arkadaşını mahkûm etmek üzere mi sorgulanıyordu? Ya da bir ihtimal kendisini? *Krallar hainliğin cezasının ne olduğunu herkesten iyi bilir.* “Hainlik?” dedi sonunda, zayıfça.

“Kralını inkâr etmeye ve onun meşru tahtını çalmaya çalışmaya başka ne isim verebilirsin? Tekrar soruyorum... Kanunlara göre hainliğin cezası nedir?”

Davos’un cevap vermekten başka seçeneği yoktu. “Ölüm,” dedi. “Ceza ölümdür Majesteleri.”

“Daima böyleydi. Ben... ben zalim bir adam *değilim* Sör Davos. Beni tanıyorsun. Beni uzun zamandır tanıyorsun. Bu benim fermanım değil. Daima böyleydi, Aegon’ın zamanından ve daha öncesinden beri. Şeytan Karaateş, Toyne kardeşler, Akbaba Kral, Yüce Üstat Hareth... hainler suçlarının bedelini her daim canlarıyla ödedi... Rhaenyra Targaryen bile. Bir kralın kızı ve iki kralın annesiydi, buna rağmen, ağabeyinin tacını gasbetmeye çalıştığı için bir hainin ölümüyle öldü. Kanun böyle. *Kanun,* Davos. Zalimlik değil.”

“Evet Majesteleri.” *Benden bahsetmiyor.* Davos, karanlıktaki hücre arkadaşı için anlık bir acıma duygusu hissetti. Sessiz kalması gerektiğini biliyordu ama yorgundu ve keder doluydu, “Efendimiz, Lord Florent’in niyeti hainlik değildi,” derken duydu kendini.

“Kaçakçılar buna başka bir isim mi veriyor? Onu El yaptım ve o benim haklarımı bir kâse bezelye lapasına sattı. Onlara Shireen’i bile verecekti. Benim tek çocuğumu ensestten doğmuş bir piçle evlendirecekti.” Kralın sesi öfkeyle kalınlaşmıştı. “Ağabeyimin sadakat uyandırmak gibi bir yeteneği vardı. Düşmanlarının kalbinde bile. Yaz Kalesi’nde aynı gün içinde üç mücadele kazandı ve Lord Grandison’la Lord Cafferen’i tutsak olarak Fırtına Burnu’na getirdi. Onların sancaklarını zafer yadigârı olarak salona astı. Cafferen’in beyaz karacaları kanla lekelenmişti ve Grandison’ın uyuyan aslanı neredeyse ikiye bölünmüştü. Buna rağmen, adamlar bütün bir gece o sancakların altında oturdular, Robert’la birlikte içki içip yemek yediler. Robert onları ava bile götürdü. Avluda hep birlikte balta fırlattıklarını gördüğümde, ‘Bu adamların niyeti seni yakılmak üzere Aerys’e götürmek,’ dedim ağabeyime. ‘Onların eline balta vermemelisin.’ Robert sadece güldü. Ben olsam Grandison ve Cafferen’i zindana atardım ama Robert onları dosta dönüştürdü. Lord Cafferen, Ashford Kalesi’nde öldü; *Robert için* savaşırken Randyll Tarly tarafından kesildi. Lord Grandison, Üç Dişli Mızrak’ta yaralandı ve bir yıl sonra hayatını kaybetti. Ağabeyim bu adamların sevgisini kazandı ama öyle görünüyor ki ben yalnızca ihanet duygusu uyandırıyorum. Kendi kanımdan akrabalarımda bile. Kardeş, büyükbaba, kuzenler, amca...”

“Majesteleri,” dedi Sör Axell, “Size yalvarıyorum, bütün Florentler’in o kadar zayıf olmadığını kanıtlamam için bana bir şans verin.”

“Sör Axell savaşa kaldığım yerden devam etmemi istiyor,” dedi Kral Stannis, Davos’a. “Lannisterlar yenildiğimi ve işimin bittiğini düşünüyor. Yeminli lordlarım beni yüzüstü bıraktı, hemen hemen hepsi. Öz annemin babası Lord Estermon bile Joffrey’ye diz çöktü. Bana kalan birkaç sadık adamın da cesareti kırılıyor. Günlerini içki içip kumar oynayarak, dayak yemiş köpekler misali yaralarını yalayarak geçiriyorlar.”

“Mücadele kalplerini bir kez daha ateşe verecek Majesteleri,” dedi Sör Axell. “Mağlubiyet hastalıktır ve tedavisi zaferdir.”

“Zafer.” Kralın ağzı çarpıldı. “Zafer var, zafer var sör. Ama planınızı Sör Davos’a anlatın. Önerinizle ilgili onun görüşlerini dinleyeceğim.”

Sör Axell, Davos'a döndü. Adamın yüzündeki bakış; Kral Kutsanmış Baelor'un gururlu Lord Belgrave'e, dilencinin iltihaplı ayağını yıkamasını emrettiğinde lordun yüzünde belirmiş olması muhtemel bakışa benziyordu. Şövalye buna rağmen emre itaat etti.

Sör Axell'in Salladhor Saan'la birlikte yaptığı plan basitti. Ejderha Kayası'ndan, Celtigar Hanedanı'nın kadim makamı Pençe Adası'na yapılacak birkaç saatlik bir deniz yolculuğu. Lord Ardrian Celtigar, Karasu'da alevli kalbin altında dövüşmüştü ama tutsak düşer düşmez Joffrey'nin tarafına geçmişti. Şu anda bile Kral Toprakları'ndaydı. "Majesteleri'nin öfkesinden, Ejderha Kayası'nın yakınlarına gelemeyecek kadar çok korkuyor şüphesiz," diye açıkladı Sör Axell. "Ve akıllılık ediyor. Adam meşru kralına ihanet etti."

Sör Axell, Salladhor Saan'ın donanmasını ve Karasu'dan kaçan adamları –Stannis'in Ejderha Kayası'nda, yarısından çoğu Florentler olmak üzere hâlâ bin beş yüz küsur adamı vardı– Lord Celtigar'ın ihanetini cezalandırmak için kullanmayı teklif ediyordu. Pençe Adası'nın garnizonu zayıftı ama söylendiğine göre kalesi Myr halılarıyla, Volantis camlarıyla, gümüş ve altın tabaklarla, mücevherli kadehlerle, fevkalade şahinlerle, Valyria çeliğinden yapılmış bir baltayla, derinlerdeki canavarları çağırabilecek bir boruyla, yakut sandıklarıyla ve bir insanın yüz yılda içemeyeceği kadar çok şarapla doluydu. Celtigar dünyaya pinti bir yüz göstermiş olsa da kendi lüksleri konusunda asla cimrilik etmemişti. "Kalesini ateşe verip insanlarını kılıçtan geçirelim derim," diye sonuca vardı Sör Axell. "Pençe Adası'nı sadece leş kargalarının yaşayabileceği külden ve kemikten ibaret bir harabeye çevirelim ki Lannisterlar'la düşüp kalkanların kaderinin ne olacağını bütün diyar görsün."

Stannis, Sör Axell'in ezberini dişlerini sıkarak sessizlik içinde dinledi. Adamın sözü bittiğinde, "Bunun yapılabileceğine inanıyorum," dedi. "Risk küçük. Lord Redwyne, Arbor'dan yelken açana dek Joffrey'nin denizde hiçbir gücü yok. Alınacak ganimet, Lysli korsan Salladhor Saan'ın bir zaman için sadık kalmasını sağlayabilir. Pençe Adası tek başına değersiz ama kalenin düşüşü Lord Tywin'e davamın henüz sonuçlanmadığını göstermeye yarayabilir." Kral, Davos'a döndü. "Gerçekleri konuş sör. Sör Axell'in önerisinden ne sonuç çıkarıyorsun?"

Gerçekleri konuş Sör. Davos, Lord Alester'la paylaştığı karanlık hücreyi hatırladı. Bofa ve Lapa'yı hatırladı. Sör Axell'in avlunun üzerindeki köprüde verdiği sözü düşündü. *Bir gemi veya bir düşüş, hangisini seçmeli?*

Ama soru soran kişi Stannis'ti. "Majesteleri," dedi Davos ağır ağır, "saçmalık olduğu sonucunu çıkarıyorum... ve korkaklık."

"Korkaklık?" dedi Sör Axell neredeyse bağırarak. "Kimse kralımın önünde bana korkak diyemez!"

"Sessizlik," dedi Stannis. "Sör Davos, devam et, sebeplerini duymak istiyorum."

Davos, Sör Axell'e döndü. "Diyara, henüz işimizin bitmediğini göstermemiz gerektiğini söylüyorsunuz. Bir darbe indirelim. Savaş çıkaralım, evet... ama hangi düşmana karşı? Pençe Adası'nda hiç Lannister bulamayacaksınız."

"*Hainler* bulacağız," dedi Sör Axell, "gerçi, eve daha yakın bir yerde de bazı hainler bulabilirim. Hatta bu odanın içinde."

Davos iğnelemeyi duymazdan geldi. "Lord Celtigar'ın Joffrey denen çocuğa diz çöktüğünden şüphem yok. O, işi bitmiş yaşlı bir adam. Hayatının son günlerini, kalesinde oturup mücevherli kadehlerinden şarap içerek geçirmekten başka bir şey istemiyor." Stannis'e döndü. "Buna rağmen siz çağırdığınızda geldi efendimiz. Gemilerle ve kılıçlarla geldi. Lord Renly, Fırtına Burnu'nda üstümüze çöktüğünde Celtigar sizin yanınızda durdu ve gemileri Karasu'ya yelken açtı. Lordun adamları sizin için savaştı, sizin için öldürdü, sizin için *yandı*. Pençe Adası'nın garnizonu zayıf, evet. Kadınlardan, çocuklardan ve yaşlı adamlardan ibaret. Peki bunun sebebi ne? Çünkü o insanların kocaları, oğulları ve babaları Karasu'da öldü. Kürek çekerken, kılıç sallarken, bizim sancaklarımızın altında dövüşürken öldüler. Buna karşılık Sör Axell, o adamların geride bıraktığı evlere baskın yapmamızı öneriyor, dullarına tecavüz etmemizi ve çocuklarını kılıçtan geçirmemizi. Bu küçük insanlar hain değiller..."

"Hainler," diye ısrar etti Sör Axell. "Karasu'da Celtigar'ın bütün adamları katledilmedi. Yüzlercesi lordlarıyla birlikte alındı ve lordları diz çöktüğünde onlar da aynı şeyi yaptı."

"Lordları diz çöktüğünde," diye tekrar etti Davos. "Onlar Celtigar'ın adamları. Yeminli adamları. Başka ne seçenekleri vardı?"

"Her adamın seçenekleri vardır. Diz çökmeyi reddedebilirlerdi. Bazıları bunu yaptı ve bunun için öldü. Ama gerçek ve sadık adamlar olarak öldüler."

"Bazı adamlar diğerlerinden daha güçlüdür." Davos bunun zayıf bir cevap olduğunu biliyordu. Stannis demirden yapılmış bir adamdı, diğer

insanlardaki zayıflığı ne anlar ne de bağışlardı. *Kaybediyorum*, diye düşündü ümitsizce.

“Meşru kralına sadık kalmak her adamın görevidir, hizmet ettiği lord hıyanet içinde olsa bile,” dedi Stannis tartışma kabul etmez bir tonla.

Umutsuz bir delilik, çılgınlığa yakın bir pervasızlık Davos’u ele geçirdi. “Kardeşleriniz sancaklarını kaldırdığında, sizin Kral Aerys’e sadık kaldığınız gibi mi?” dedi hiç düşünmeden.

Salona şaşkın bir sessizlik çöktü, sonunda Sör Axell bağırdı, *“Hainlik!”* Ve hançerini kınından çıkardı. “Majesteleri, bu adam şenaatini yüzünüze haykırıyor!”

Davos, Stannis’in dişlerini gıcırdattığını duyabiliyordu. Kralın alnında mavi ve kabarık bir damar belirdi. Gözleri Davos’un gözleriyle buluştu. “Bıçağını kaldır Sör Axell. Ve bizi yalnız bırak.”

“Majesteleri’ni memnun edecekse...”

“Gitmen beni memnun edecek,” dedi Stannis. “Huzurumdan ayrıl ve bana Melisandre’yi gönder.”

“Emredersiniz.” Sör Axell bıçağı kaldırdı, reverans yaptı ve kapıya doğru koşturdu. Çizmeleri öfkeyle zeminde çınladı.

Yalnız kaldıklarında, “Her zaman müsamaham karşısında haddini aştın,” diye uyardı Stannis, Davos’u. “Dilini de parmaklarını kısalttığım kadar kolay kısaltabilirim kaçakçı.”

“Ben sizin adamınızım Majesteleri. Yani bu dil sizin, ne isterseniz yapabilirsiniz.”

“Evet benim,” dedi Stannis daha sakin bir sesle. “Ve o dilin gerçekleri söylemesini istiyorum. Gerçekler bazen acı olsa da. *Aerys?* Keşke bilseydin... zor bir seçimdi. Kanım ya da metbum. Ağabeyim ya da kralım.” Yüzünü buruşturdu. “Demir Taht’ı gördün mü hiç? Sırtındaki dikenleri, kıvrılmış çelikten şeritleri, bir arada eritilmiş kılıçların ve bıçakların sivri uçlarını? *Rahat* bir koltuk değildir sör. Aerys kendini öyle sık keserdi ki adamlar ona Yarakabuğu Kral demeye başlamıştı. Zalim Maegor o tahtta öldürüldü. O taht *tarafından,* der bazıları. Bir adamın rahatça dinlenebileceği bir koltuk değildir. Çoğu zaman, kardeşlerimin onu neden bu kadar umutsuzca istediğini merak ederim.”

“O halde *siz* onu neden istiyorsunuz?” diye sordu Davos.

“Mesele istemek değil,” dedi Davos. “Taht, Robert’ın veliahtı olarak benim. Kanun böyle. Benden sonra da kızıma geçmeli, Selyse nihayetinde bana bir oğul vermezse.” Üç parmağını, rengi zamanla kararmış masanın

sert ve pürüzsüz vernikli yüzeyinde hafifçe gezdirdi. “*Ben kralım.* Bu meseleye istekler giremez. Kızıma karşı bir vazifem var. Diyara karşı. Hatta Robert’a. Beni çok sevmezdi, bunu biliyorum ama her şeye rağmen ağabeyimdi. Lannister kadını ona boynuzlar taktı, onu soytarıya çevirdi. Onu öldürmüş bile olabilir, Jon Arryn’i ve Ned Stark’ı öldürdüğü gibi. Böyle suçların karşısında adalet olmalı. Cersei ve zelilleriyle başlayarak. Ama bu yalnızca başlangıç olacak. O meclisi temizlemeye kararlıyım. Bunu, Üç Dişli Mızrak’tan sonra Robert’ın yapması gerekirdi. Sör Barristan bir keresinde, Aerys’in hükümdarlığındaki çürümenin Varys’le başladığını söylemişti bana. O hadım asla affa uğramamalıydı. Kral Katili de öyle. Robert en azından, Lord Eddard’ın ısrar ettiği gibi Jaime’nin beyaz pelerinini çıkarmalı ve onu Sur’a göndermeliydi. Bunu yapmak yerine Jon Arryn’i dinledi. Ben o sırada hâlâ Fırtına Burnu’nda işgal altındaydım, fikrim sorulmadı.” Aniden dönüp sert ve zeki gözlerle Davos’a baktı. “Şimdi, gerçekler. Leydi Melisandre’yi neden öldürmek istedin?”

Demek biliyor. Davos ona yalan söylemezdi. “Karasu’da dört oğlum yandı. Kırmızı kadın onları alevlere verdi.”

“Ona haksızlık ediyorsun. O alevler Melisandre’nin marifeti değildi. İblis’i lanetle, alev kehanetçilerini lanetle, donanmamı bir tuzağın dişlerinin arasına yüzdüren o aptal Florent’i lanetle. Ya da, inatçı gururum yüzünden, ona en çok ihtiyacım olduğu sırada Melisandre’yi gönderdiğim için beni lanetle. Ama Melisandre’yi değil. O benim sadık hizmetkârım olarak kaldı.”

“Üstat Cressen sizin sadık hizmetkârınızdı. Melisandre onu öldürdü, Sör Cortnay Penrose’u ve kardeşiniz Renly’yi öldürdüğü gibi.”

“İşte şimdi aptalca konuşuyorsun,” diye şikâyet etti kral. “Alevlerin içinde Renly’nin sonunu gördü, evet ama o işte benden fazla parmağı yoktu. Rahibe benimle birlikteydi. Devan da aynı şeyi söyleyecektir. Benden şüphe ediyorsan ona sor. Eğer mümkün olsaydı Melisandre, Renly’nin canını esirgerdi. Beni Renly’yle buluşmaya ve ihanetinden vazgeçmesi için ona son bir şans vermeye zorlayan Melisandre’ydi. Ve Sör Axell seni R’hllor’a vermek istediğinde, bana seni çağırtmamı söyleyen de oydu.” Hafifçe gülümsedi. “Bu seni şaşırttı mı?”

“Evet. Onun ya da onun kırmızı tanrısının dostu olmadığımı biliyor.”

“Ama benim dostumsun. Bunu da biliyor.” Stannis bir el hareketiyle Davos’u daha yakınına çağırdı. “Delikanlı hasta. Pylos onu sülüklüyor.”

“Delikanlı?” Davos’un düşünceleri oğlu Devan’a gitti, kralın yaverine. “Oğlum mu efendimiz?”

“Devan? İyi bir çocuk. Sana çok benziyor. Hasta olan Robert’ın piçi, Fırtına Burnu’ndan aldığımız çocuk.”

Edric Fırtına. “Onunla Aegon’ın Bahçesi’nde konuştum.”

“Kadının dilediği gibi. Kadının gördüğü gibi.” Stannis iç geçirdi. “Çocuğun cazibesi seni etkiledi mi? Böyle bir yeteneği var. Bunu babasının kanından almış. Bir kral çocuğu olduğunu biliyor ama bir piç olduğunu unutmayı tercih ediyor. Ve Robert’a tapıyor, küçükken Renly de tapardı ona. Benim soylu ağabeyim, Fırtına Burnu’nu ziyaret ettiği zamanlarda sevgi dolu baba rolünü oynardı, hediyeler de vardı tabii... kılıçlar, midilliler, kürk kaplı pelerinler. Her biri hadımın işiydi. Çocuk, Kızıl Kale’ye teşekkür dolu mektuplar yazardı, Robert güler ve Varys’e bu yıl ne yolladığını sorardı. Renly de daha iyi değildi. Çocuğun bakımını ve yetiştirilmesini kale kumandanlarının, üstatların eline bıraktı ve adamların her biri çocuğun cazibesine kurban oldu. Penrose ondan vazgeçmektense ölmeyi tercih etti.” Kral, dişlerini gıcırdattı. “Bu beni hâlâ öfkelendiriyor. Çocuğa zarar vereceğimi nasıl düşünebildi? O zor gün geldiğinde Robert’ı seçtim, öyle değil mi? Kanımı onuruma tercih ettim.”

Çocuğun adını kullanmıyor. Bu durum Davos’u fazlasıyla rahatsız etmişti. “Genç Edric’in bir an önce sağlığına kavuşmasını umarım.”

Stannis, Davos’un endişesini giderircesine elini salladı. “Soğuk algınlığı, hepsi bu. Öksürüyor, titriyor, ateşi var. Üstat Pylos onu yakın zamanda iyileştirir. Çocuğun tek başına hiçbir değeri yok ama damarlarında ağabeyimin kanı akıyor. Kadın, bir kralın kanında güç olduğunu söylüyor.”

Davos’un, *kadının* kim olduğunu sormasına gerek yoktu.

Stannis, Boyalı Masa’ya dokundu. “Şuna bir bak soğan şövalyesi. Kanunlarla benim olan diyar. Benim Batıdiyar’ım.” Elini masanın üstünde gezdirdi. “Şu Yedi Krallık söylemleri saçmalıktan ibaret. Aegon üç yüz yıl önce bizim şu anda durduğumuz yerde dururken gördü bunu. Bu masayı onun emriyle boyadılar. Nehirler ve koylar boyadılar, tepeler, dağlar, kaleler, şehirler, pazar kasabaları, göller, bataklıklar ve ormanlar... ama sınırlar değil. *Hepsi bir bütün.* Bir kralın tek başına yöneteceği bir diyar.”

“Tek kral,” diye onayladı Davos. “Tek kral barış anlamına gelir.”

“Batıdiyar’a adalet getireceğim. Sör Axell’in en fazla savaştan anladığı kadar anladığı bir şey. Pençe Adası bana hiçbir şey kazandırmaz... ve senin dediğin gibi, bu şeytanca bir plan. Celtigar, ihanetinin bedelini bizzat

ödemeli, kendi başına. Ben krallığıma kavuştuğumda ödeyecek. En soylu lorddan en aşağılık lağım faresine kadar her adam ektiğini biçecek. Ve sana söz veriyorum ki, bazıları parmaklarının ucundan fazlasını kaybedecek. Onlar benim krallığımı kanattı ve ben bunu unutmayacağım.” Kral Stannis masadan döndü. “Diz çök Soğan Şövalyesi.”

“Majesteleri?”

“Bir zamanlar, seni soğanların ve balıkların için şövalye yapmıştım. Şimdiyse bunun için, seni lordluğa yükseltmeye karar verdim.”

Bu? Davos’un aklı karışmıştı. “Ben sizin şövalyeniz olmaktan mutluyum Majesteleri. Bir lord gibi davranmayı öğrenemem.”

“Güzel. Bir lord gibi davranmak yanlış davranmak demektir. Ben bu dersi zor yoldan aldım. Şimdi, *diz çök.* Kralın emrediyor.”

Davos diz çöktü ve Stannis uzunkılıcını çekti. Melisandre ona Işık Getiren adını vermişti; yedi tanrıyı tüketen alevlerin arasından çekilen kılıç, kahramanların kızıl kılıcı. Bıçak kınından çıkarken oda aydınlanıyordu sanki. Çeliğin kendi ışıltısı vardı; kâh turuncu kâh sarı kâh kırmızı. Hava çeliğin etrafında hareleniyordu, hiçbir mücevher asla böyle pırıldamış olamazdı. Ama Stannis çeliği Davos’un omzuna değdirdiğinde, Davos bu kılıcın diğer uzunkılıçlardan farklı olduğunu hissetmedi. “Seaworth Hanedanı’ndan Sör Davos,” dedi kral. “Şimdi ve daima, benim gerçek ve sadık adamım mısın?”

“Evet Majesteleri.”

“Bütün hayatın boyunca bana sadakatle hizmet edeceğine, bana doğru tavsiyeler vereceğine, itaatte tez canlı olacağına, haklarımı ve diyarımı büyük ve küçük bütün mücadelelerde savunacağına, insanlarımı koruyacağına ve düşmanlarımı cezalandıracağına dair yemin eder misin?”

“Ederim Majesteleri.”

“Öyleyse tekrar ayağa kalk Davos Seaworth; Yağmur Ormanı Lordu, Dar Deniz Amirali ve Kral Eli olarak ayağa kalk.”

Davos bir an için hareket edemeyecek kadar afallamıştı. *Bu sabah onun zindanında uyandım.* “Majesteleri, yapamazsınız... ben Kral Eli olmaya uygun bir adam değilim.”

“Senden daha uygun bir adam yok.” Stannis, Işık Getiren’i kınına soktu, Davos’a elini uzatıp onu ayağa kaldırdı.

“Ben alt tabaka doğumluyum,” diye hatırlattı Davos, krala. “Yukarılara zıplamış bir kaçakçı. Lordlarınız bana asla itaat etmez.”

“O zaman yeni lordlar çıkarırız.”

“Ama ben... ne yazabiliyorum... ne de okuyabiliyorum.”

“Üstat Pylos senin için okur. Yazmaya gelince, son El yazdıkları yüzünden başını kaybedecek. Senden bütün istediğim bana her daim verdiğin şeyler. Dürüstlük. Sadakat. Hizmet.”

“Benden daha iyi biri vardır şüphesiz... kudretli bir lord...” Stannis güldü. “Bar Emmon denen delikanlı mı? İnançsız büyükbabam mı? Celtigar beni yüzüstü bıraktı, yeni Velaryon altı yaşında. Yeni Sunglass, ağabeyi tarafımdan yakıldıktan sonra Volantis’e doğru yelken açtı.” Öfkeli bir el hareketi yaptı. “Birkaç iyi adam kaldığı doğru. Sör Gilbert Farring, iki yüz sadık adamla birlikte benim adıma Fırtına Burnu’nu tutuyor. Lord Morringen, Gece Şarkısı Piçi, genç Chyttering, kuzenim Andrew... ama hiçbirine sana güvendiğim gibi güvenmiyorum Yağmur Ormanı Lordu’m. El’im sen olacaksın. Mücadelede yanımda olmasını istediğim kişi sensin.”

Yeni bir mücadele hepimizin sonu olur, diye düşündü Davos. *Lord Alester en azından bu kadarında haklı.* “Majesteleri dürüst fikirler istedi. O halde dürüstçe söylüyorum ki... Lannisterlar’a karşı yeni bir mücadeleye girişmek için gerekli güçten yoksunuz.”

“Majesteleri büyük mücadeleden bahsediyor,” dedi doğu aksanlı bir kadın sesi. Melisandre, kırmızı ipeklileri ve pırıltılı satenleriyle kapıda duruyordu, elinde kapaklı, gümüş bir tabak vardı. “Bu küçük savaşlar, bizi bekleyen asıl mücadeleden önceki çocuk kavgalarından başka bir şey değil. Adı anılmaması gereken, kuvvetini sıraya sokmaya başladı Davos Seaworth. Ölümcül, şeytani ve ölçülemez derecede şiddetli bir kuvvet. Yakında soğuk gelecek. Ve asla bitmeyen gece.” Gümüş tabağı Boyalı Masa’ya bıraktı. “Meğerki dürüst adamlar ona karşı koyacak cesareti bulsun.”

Stannis gümüş tabağa baktı. “Melisandre onu bana gösterdi Lord Davos. Alevlerin içinde.”

“Onu siz de gördünüz mü efendimiz?” Stannis böyle bir konuda yalan söyleyecek adam değildi.

“Kendi gözlerimle. Mücadeleden sonra, ben ümitsizlik içinde kaybolmuşken, Leydi Melisandre şöminedeki ateşe bakmamı söyledi. Baca çok güçlü çekiyordu ve ateşten küller yükseliyordu. Kendimi yarı aptal gibi hissederek onları izledim ama Melisandre daha derinlere bakmamı söyledi ve... küller beyazdı, yukarı doğru emiliyorlardı ama birdenbire yere düşüyormuş gibi göründüler. *Kar,* diye düşündüm. Sonra havadaki kıvılcımlar dönmeye başladı, bir meşale çemberine dönüştüler. Ve ben,

alevlerin *içinden,* bir ormanın ortasındaki yüksek tepeye bakıyordum. Kıvılcımlar, meşalelerin ardındaki siyahlı adamlara dönüştü ve karın içinde ilerleyen şekiller vardı. Ateşe rağmen öyle korkunç bir soğuk hissediyordum ki titredim, imge o zaman kayboldu, ateş sadece ateşti yine. Ama gördüğüm şey gerçekti, bunun için krallığımı ortaya koyardım."

"Koydu da," dedi Melisandre.

Kralın sesindeki inanç, Davos'u kemiklerine kadar titretmişti. "Bir ormanın ortasındaki tepe... kardaki şekiller... Bilemiyorum..."

"Mücadelenin başladığı anlamına geliyor bu," dedi Melisandre. "Camın içindeki kum şimdi daha hızlı akıyor ve insanlığın dünyadaki zamanı hemen hemen tükendi. Cesurca hareket etmeliyiz, yoksa bütün umut kaybolur. Batıdiyar, gerçek kralının kanatları altında tek vücut olmalı; vadedilen prens, R'hllor'un seçilmişi Ejderha Kayası Lordu."

Ağzında kötü bir tat varmış gibi yüzünü buruşturarak, "O halde R'hllor'un tuhaf seçimleri var," dedi kral. "Neden kardeşlerim değil de ben? Renly ve şeftalisi. Rüyamda onu görüyorum; ağzından meyvenin suyu, boğazından kan akıyor. Eğer Renly bana karşı olan vazifesini yerine getirseydi, birlikte Lord Tywin'i ezebilirdik. Robert'ın bile gurur duyacağı bir zafer olurdu. Robert..." Dişlerini gıcırdattı. "O da rüyalarıma giriyor. Gülüyor. İçiyor. Böbürleniyor. Bunlar en iyi yaptığı şeylerdi. Bunlar ve dövüşmek. Ben onu hiçbir şeyde geçemedim. Işık Tanrısı, Robert'ı seçmeliydi. Neden ben?"

"Çünkü siz hakkaniyetli bir adamsınız," dedi Melisandre.

"Hakkaniyetli bir adam." Stannis tek parmağıyla gümüş tabağın kapağına dokundu. "Sülükleri olan."

"Evet," dedi Melisandre, "ama size bir kez daha söylemek zorundayım, böyle olmaz."

"İşe yaracağına yemin etmiştin." Kral öfkeli görünüyordu.

"Yarayacak... ve yaramayacak."

"Hangisi?"

"İkisi de."

"Bana mantıklı konuş kadın."

"Ateşler daha açık konuştuğunda ben de konuşacağım. Alevlerin içinde gerçekler vardır ama görmesi her zaman kolay değildir." Melisandre'nin boğazındaki yakut, maltızın ışıltısından ateş yudumluyordu. "Bana çocuğu verin Majesteleri. Bu daha sağlam bir yol. Daha iyi bir yol. Bana çocuğu verin ve taş ejderhayı uyandırayım."

“Sana söyledim, cevabım hayır.”

“Batıdiyar’ın bütün erkek ve kız çocuklarına karşılık bir gayrimeşru çocuk. Bundan sonra dünyanın bütün krallıklarında doğabilecek bütün çocuklara karşılık.”

“O çocuk masum.”

“O çocuk sizin zifaf yatağınızı lekeledi, bunu yapmasaydı sizin kendi oğullarınız olurdu. Size utanç getirdi.”

“Bunu *Robert* yaptı. Delikanlı değil. Kızım onu seviyor. Ve o çocuk, benim kendi kanım.”

“Ağabeyinizin kanı,” dedi Melisandre. “Bir kralın kanı. Taş ejderhayı yalnızca bu uyandırabilir.”

Stannis dişlerini gıcırdattı. “Bunu daha fazla dinlemeyeceğim. Ejderhaların işi bitti. Targaryenlar onları geri getirmeyi defalarca denedi. Kendilerini soytarıya çevirdiler ya da cesede. Bu kasvetli kayanın üstünde ihtiyacımız olan tek soytarı Yamalı Yüz. Sülüklerin var. İşini yap.”

Melisandre başını sertçe eğip, “Kralım nasıl emrederse,” dedi. Sağ eliyle sol yenine uzandı, maltızın içine bir avuç dolusu toz attı. Kömürler kükredi. Solgun renkli alevler kömürlerin üzerinde kıvrılırken, kırmızı kadın gümüş tabağı alıp krala götürdü. Davos, kadının kapağı açmasını izledi. Kapağın altında kanla şişmiş üç büyük ve siyah sülük vardı.

Çocuğun kanı, Davos hemen anlamıştı. *Bir kralın kanı.*

Stannis bir elini öne uzattı ve parmakları sülüklerden birinin etrafında kapandı.

“İsmi söyle,” diye emretti Melisandre.

Sülük, kendini parmaklardan birine yapıştırmaya çalışarak kralın kıskacında kıvranıyordu. “İşgalci,” dedi kral. “Joffrey Baratheon.” Ateşe attığı sülük kömürlerin arasında bir sonbahar yaprağı gibi kıvrılıp yandı.

Stannis ikinci sülüğü yakaladı. “İşgalci,” dedi, bu sefer daha yüksek bir sesle. “Balon Greyjoy.” Hayvanı hafif bir fiskeyle ateşe gönderdi. Eti yarılan sülükten fışkıran kan tıslayıp tüttü.

Son sülük kralın elindeydi. Stannis parmaklarının arasında kıvranan hayvanı bir süre inceledi. “İşgalci,” dedi sonunda. “Robb Stark.” Ve sülüğü ateşe fırlattı.

Jaime

Harrenhal’un banyosu; büyük taş küvetleri olan, loş, buharlı, alçak tavanlı bir odaydı. Jaime’yi içeri soktuklarında, Brienne’i küvetlerden birinde otururken buldular, kız neredeyse öfkeyle kolunu keseliyordu.

“O kadar sert değil fahişe,” diye seslendi Jaime. “Derini yüzeceksin.” Kız fırçayı düşürdü ve Gregor Clegane’inki kadar büyük elleriyle göğüslerini kapadı. Gizlemeye çalıştığı sivri uçlu küçük tomurcuklar, on yaşındaki bir kızda, Brienne’in kaslı göğsünde göründüğünden daha doğal görünürdü.

“Burada ne işin var?” diye sordu Brienne.

“Lord Bolton kendisiyle akşam yemeği yemem için ısrar ediyor.” Jaime sol eliyle muhafızını dürttü. “Şu kokuşmuş paçavraları çıkarmama yardım et.” Tek elle, pantolonunun bağcıklarını çözmek kadar basit bir işi bile yapamıyordu. Muhafız, gönülsüzce de olsa emre itaat etti. Kıyafetleri bir yığın halinde ıslak zemine düştüğünde, “Şimdi bizi yalnız bırak,” dedi Jaime, adama. “Tarth Leydim, göğüslerinin senin gibi pislikler tarafından seyredilmesini istemiyor.” Kesik bileğini Brienne’in başında duran basık yüzlü kadına doğru kaldırdı. “Sen de. Dışarıda bekle. Sadece bir kapı var ve fahişe bir bacadan tırmanamayacak kadar iri.”

İtaat kemikleşmiş bir alışkanlıktı. Kadın, banyoyu Jaime’yle Brienne’e bırakarak muhafızın peşi sıra dışarı çıktı. Özgür Şehirler tarzında yapılmış küvetler altı yedi kişinin sığabileceği kadar genişti, Jaime beceriksiz ve ağır hareketlerle fahişenin küvetine girdi. İki gözü de açıktı ama sağ gözü, Qyburn’ün sülüklerine rağmen bir parça şiş kalmıştı. Jaime kendini yüz dokuz yaşında hissediyordu, Harrenhal’a geldiğinde hissettiğinden çok daha iyiydi bu.

Brienne geri çekildi. “Başka küvetler de var.”

“Bu küvet benim için gayet uygun.” Jaime dikkatli bir şekilde çenesine kadar sıcak suya gömüldü. “Korkma fahişe. Bacakların mosmor ve ben onların arasındaki şeyle hiç ilgilenmiyorum.” Sağ kolunu küvetin kenarına koydu; Qyburn, sargıların kuru kalması gerektiği hususunda onu uyarmıştı. Jaime bacaklarındaki gerginliğin boşaldığını hissedebiliyordu ama başı

dönüyordu. “Bayılırsam beni dışarı çek,” dedi. “Hiçbir Lannister banyo yaparken boğulmadı, ilk olmak niyetinde değilim.”

“Ölmen neden umurumda olsun?”

“Kutsal bir yemin verdin.” Kızın kalın ve beyaz boynuna kırmızı bir öfke yürürken Jaime gülümsedi. Brienne sırtını döndü. “Hâlâ utangaç bakire mi? Daha önce görmediğim neyin var sence?” Jaime, Brienne’in düşürdüğü fırçayı aldı ve kendini gelişigüzel ovalamaya başladı. Bu bile zordu, sarsakçaydı. *Sol elim hiçbir işe yaramıyor.*

Yine de, Jaime’nin tenindeki kabuklaşmış pislik sökülürken küvetteki suyun rengi koyulaştı. Fahişe, sırtı Jaime’ye dönük halde kaldı, kızın muazzam kollarındaki kaslar sert ve şişkindi.

“Kesik bileğimin görüntüsü seni bu kadar çok mu rahatsız ediyor?” diye sordu Jaime. “Memnun olmalısın. Kralı öldüren elimi kaybettim. Stark çocuğunu kuleden iten elimi. Kız kardeşimi ıslatmak için bacaklarının arasına soktuğum elimi.” Kesik bileğini kızın yüzüne dayadı. “Muhafızı senken, Renly’nin ölmesi boşuna değil.”

Brienne saldırıya uğramış gibi ayağa fırladı, sıcak sular küvetten dışarı taştı. Küvetten çıkarken, Jaime kızın bacaklarının arasındaki sarı çalılığı gördü. Brienne, Cersei’den çok daha tüylüydü. Jaime suyun içindeki aletinin kabardığını hissetti, bu saçmaydı. *İşte şimdi Cersei’den çok uzun ayrı kaldığımı biliyorum.* Bedeninin tepkisinden rahatsız olmuş halde gözlerini başka tarafa çevirdi. “Bu yakışıksızdı,” diye mırıldandı. “Ben sakat ve aksi bir adamım. Beni bağışla fahişe. Beni herhangi bir erkeğin koruyacağı kadar iyi korudun, hatta çoğundan daha iyi.”

Brienne çıplaklığını bir havluyla örttü. “Benimle alay mı ediyorsun?”

Bu soru Jaime’yi tekrar öfkelendirdi. “Bir kale duvarı kadar kalın mısın? Bu bir özürdü. Seninle kavga etmekten yoruldum. Barışa ne dersin?”

“Barış güvenden geçer. Sana güvenmemi mi bekliyorsun? Kral...”

“...Katili, evet. Zavallı Aerys Targaryen’ı öldüren yemin bozan.” Jaime güldü. “Esef ettiğim Aerys değil aslında, Robert. Taç giyme töreninde, ‘Duydum ki sana Kral Katili diyorlar,’ dedi bana. Sonra güldü. ‘Bunu alışkanlık haline getirme sakın.’ Neden kimse Robert’a yemin bozan demiyor? Diyarı parçalayan o ama boktan bir onuru olan *benim.*”

“Robert yaptığı her şeyi sevgi için yaptı.” Brienne’in bacaklarından süzülen sular ayaklarının dibinde birikiyordu.

“Robert yaptığı her şeyi gurur, güzel bir yüz ve bir bacak arası için yaptı,” dedi Jaime. Yumruğunu sıktı... ya da bir eli olsaydı yumruğunu

sıkardı. Koluna kahkaha kadar zalim bir acı saplandı.

“Robert diyarı kurtarmak için yola çıktı,” diye ısrar etti Brienne.

Diyarı kurtarmak için. “Erkek kardeşimin Karasu Nehri’ni ateşe verdiğini biliyor muydun? Çılgınateş suyun üstünde yanar. Aerys cesaret edebilse çılgınateşte yıkanırdı. Bütün Targaryenlar ateş için deli olurdu.” Jaime’nin başı dönüyordu. *Buradaki sıcak yüzünden, kanımdaki zehir yüzünden, ateşim de var. Kendimde değilim.* Çenesine kadar suya gömüldü. “Beyaz pelerinimi lekeledim... o gün altın zırhımı giymiştim ama...”

“Altın zırh?” Brienne’in sesi uzaktan gelmişti, belli belirsiz.

Jaime ateşin ve hatıraların içinde yüzüyordu. “Dans eden griffonlar Çanların Savaşı’nı kaybettikten sonra Aerys, Robert’ı sürgün etti.” *Bunu neden bu çirkin ve tuhaf çocuğa anlatıyorum?* “Onun bocurgatla boğulacak önemsiz bir lord olmadığını sonunda anlamıştı; Robert, Targaryen Hanedanı’nın Daemon Karaateş’ten beri yüzleştiği en büyük tehditti. Kral, Lewyn Martell’e, Elia’yı rehin tuttuğunu kabaca hatırlattı ve onu Kral Yolu’na yaklaşan on bin Dornelunun komutasını almak üzere gönderdi. Jon Darry ve Barristan Selmy, griffon adamlarından kalanları toparlamak için Taşlı Sept’e gittiler. Prens Rhaegar güneyden döndü, babasını şişkin gururunu yutmaya ve benim babamı yardıma çağırmaya ikna etti. Ama Casterly Kayası’ndan hiç kuzgun gelmedi ve bu durum kralı iyice korkuttu. Adam her yerde hainler görüyordu ve gözünden kaçanları göstermek üzere Varys daima oradaydı. Böylece Majesteleri, simyacılara, Kral Topraklarının dört bir yanına çılgınateş zulaları yerleştirmelerini emretti. Baelor Septi’nin, ahırların ve depoların altına, Bit Çukuru’nun mezbelelerine, yedi kapının hepsine, hatta bizzat Kızıl Kale’nin mahzenlerine.

Her şey, bir avuç usta alev kehanetçisi tarafından azami gizlilik içinde yapıldı. Ustalar kendi kalfalarına bile güvenmediler. Kraliçenin gözleri yıllardır kapalıydı ve Rhaegar bir ordu toparlamakla meşguldü. Ama Aerys’in yeni gürz ve hançer El’i bütünüyle aptal değildi; Rossart’ın, Belis’in ve Garigus’un gece gündüz kaleye girip çıkışı onu şüphelendirmişti. Chelsted, adı buydu, Lord Chelsted.” Jaime anlatırken aniden hatırlamıştı bunu. “Onun bir korkak olduğunu düşünüyordum ama adam Aerys’le yüzleştiği gün bir yerlerden cesaret buldu. Kralı kararından caydırmak için elinden gelen her şeyi yaptı. Mantık yürüttü, şaka yaptı, tehdit etti ve sonunda yalvardı. Hiçbiri işe yaramayınca, El zincirini çıkarıp yere fırlattı. Bunu yaptığı için Aerys onu canlı canlı yaktı ve adamın zincirini Rossart’ın boynuna taktı. Rossart, kralın en sevdiği alev

kehanetçisiydi, Lord Rickard'ı kendi zırhının içinde pişiren adam. Ve bütün bunlar olurken, ben beyaz zırhımın içinde bir ceset kadar kıpırtısız, Demir Taht'ın dibinde durdum, tabi olduğum efendimi ve onun tatlı sırlarını korudum.

Yeminli Kardeşler'imin hepsi uzaktaydı ama Aerys beni yakınında tutmaktan hoşlanıyordu. Ben babamın oğluydum ve kral bana güvenmiyordu. Varys'in beni gece gündüz izleyebileceği bir yerde olmamı istiyordu. İşte bu yüzden her şeyi duydum. "Jaime, *maddenin* yerleştirilmesi gereken yerleri göstermek için haritaları açan Rossart'ın gözlerinin nasıl pırıldadığını hatırladı. Garigus ve Belis de aynıydı. "Rhaegar, Robert'la Üç Dişli Mızrak'ta karşılaştı, orada neler olduğunu biliyorsun. Haberler konseye ulaştığında Aerys, kraliçeyi Prens Viserys'le birlikte Ejderha Kayası'na gönderdi. Prenses Elia da gidebilirdi ama kral bunu yasakladı. Bir şekilde kafasına, Prens Lewyn'in Üç Dişli Mızrak'ta Rhaegar'a ihanet ettiği fikrini sokmuştu ama Elia ve Aegon'ı yanında tuttuğu sürece Dorne'un sadakatini garantileyeceğini düşünüyordu. Kralın Rossart'a, *hainler şehrimi istiyor,* dediğini duydum, *ama onlara küllerden başka bir şey vermeyeceğim.* Targanyenlar ölülerini gömmez, onları yakarlar. Aerys, gelmiş geçmiş en büyük cenaze ateşini yakmaya niyetliydi. Lakin doğruyu söylemem gerekirse, onun gerçekten öleceğini düşündüğüne inanmıyorum. Tıpkı ondan önceki Parlakalev Aerion gibi Aerys de ateşin onu dönüştüreceğini düşünüyordu... tekrar kalkacağını, bir ejderha olarak yeniden doğacağını ve düşmanlarını küle çevireceğini.

Ned Stark, Robert'ın öncü kuvvetiyle birlikte hızla güneye geliyordu ama babamın ordusu şehre onlardan önce vardı. Pycelle, kralı, Batı Muhafızı'nın onu savunmak için geldiğine inandırdı ve Aerys kapıları açtı. Kralın, Varys'in sözünü dinlemesi gereken yegâne zamandı ve kral hadımı duymazdan geldi. Babam, Aerys'in ona yaptığı bütün yanlışları düşünerek savaştan uzak durdu ve Lannister Hanedanı'nın kazanan tarafta olması gerektiğine karar verdi. Son sözü Üç Dişli Mızrak söyledi.

Kızıl Kale'yi savunmak bana düşmüştü ama kaybettiğimizi biliyordum. Aerys'e bir adam gönderip anlaşma yapmak için rızasını istedim. Adamım bir kraliyet emriyle birlikte döndü. *'Eğer bir hain değilsen bana babanın kafasını getir.'* Aerys teslim olmayacaktı. Adamım, Lord Rossart'ın kralla birlikte olduğunu söyledi. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum.

Rossart'la karşılaştığımda, adam sıradan bir asker gibi giyinmişti ve aceleyle yan kapılardan birine doğru gidiyordu. Önce onu katlettim. Sonra,

alev kehanetçilerine mesaj götürecek başka birini bulmasına fırsat vermeden Aerys'i öldürdüm. Günler sonra, diğerlerinin peşine düşüp onları da katlettim. Belis bana altın önerdi ve Garigus merhamet için ağladı. Kılıç, ateşten daha merhametlidir aslında ama Garigus'un ona gösterdiğim nezaketi takdir ettiğini sanmıyorum."

Su soğumuştu. Jaime gözlerini açtığında kendini kılıç elinin köküne bakarken buldu. *Beni Kral Katili yapan el.* Keçi, Jaime'yi aynı anda hem şanından hem de utancından soymuştu. *Geriye ne kaldı? Ben şimdi kimim?*

Elindeki havluyla kuru göğüslerini kapatan ama havlunun altındaki bembeyaz, kalın bacakları apaçık ortada olan fahişe gülünç görünüyordu. "Hikâyem seni sözsüz mü bıraktı?" dedi Jaime. "Gel, bana lanet oku ya da beni öp veya bana yalancı de. Bir şey söyle."

"Anlattıkların doğruysa, nasıl oluyor da kimse bilmiyor?"

"Kral Muhafızları'nın şövalyeleri, kralın sırlarını saklayacaklarına dair yemin ederler. Bana yeminimi mi bozduracaksın?" Jaime güldü. "Soylu Kışyarı Lordu'nun benim zayıf açıklamalarımı duymak istediğini mi sanıyorsun? Öyle *onurlu* bir adam. Bana sadece bir kez baktı ve suçlu olduğuma karar verdi." Jaime ayağa kalktı, göğsünden soğuk sular süzülüyordu. "Kurt hangi hakla aslanı yargılar? *Hangi hakla?*" Şiddetli bir titremeye tutuldu ve küvetten çıkmaya çalışırken kesik bileğini küvetin kenarına vurdu.

Jaime'nin bedeni acıyla sarsıldı... ve banyo birdenbire dönmeye başladı. Brienne, Jaime'yi yakalayıp düşmesini engelledi. Kolu soğuk ve nemliydi, tüyleri diken diken olmuştu ama kız güçlüydü ve Jaime'nin tahmin ettiğinden daha nazikti. Brienne onun küvetten çıkmasına yardım ederken, *Cersei'den daha nazik*, diye düşündü bacakları sakat bir horozunkiler kadar titrek Jaime. Fahişe'nin, *"Muhafızlar!"* diye bağırdığını duydu. "Kral Katili!"

Jaime, diye düşündü Jaime, *benim adım Jaime.*

Kendine geldiğinde nemli zeminde yatıyordu; muhafızlar, fahişe ve Qyburn endişeli ifadelerle başında dikiliyordu. Brienne çıplaktı ama bunu unutmuş gibi görünüyordu. "Küvetlerin ısısı bunu yapar," diyordu Üstat Qyburn diğerlerine. *Hayır, o üstat değil, onun zincirini aldılar.* "Kanında hâlâ zehir var ve kötü beslenmiş. Ona ne yediriyorsunuz?"

"Solucan, sidik ve gri kusmuk," dedi Jaime.

"Sert ekmek, su ve yulaf lapası," diye ısrar etti muhafız. "Hemen hemen hiç yemiyor gerçi. Onunla ne yapacağız?"

“Onu temizleyin, giydirin ve gerekirse Kralateşi Kulesi’ne taşıyın,” dedi Qyburn. “Lord Bolton bu akşam yemeğini onunla birlikte yemek için ısrar ediyor. Fazla vakit kalmadı.”

“Bana onun için temiz kıyafetler getirin,” dedi Brienne. “Yıkanıp giyinmesiyle ben ilgileneceğim.”

Diğerleri bu işi Brienne’e bırakmaktan memnundu. Jaime’yi ayağa kaldırıp duvarın yanındaki sıraya oturttular. Brienne havlusunu almak için gitti ve Jaime’yi yıkamak için sert bir fırçayla geri döndü. Muhafızlardan biri, Jaime’yi tıraş etmesi için Brienne’e bir ustura verdi. Qyburn kaba kumaştan iç çamaşırları, siyah yünden bir pantolon, gri bir tunik ve önden bağlanan deri bir yelek getirdi. O esnada Jaime’nin baş dönmesi azalmıştı ama sarsaklığı geçmemişti. Fahişenin yardımıyla giyinmeyi başardı. “Şimdi tek ihtiyacım gümüş bir ayna.”

Kanlı Üstat, Brienne için de temiz kıyafetler getirmişti; pembe ipekten lekeli bir elbise ve keten bir içlik. “Özür dilerim leydim. Harrenhal’da, size uyacak kadar geniş olan tek kadın kıyafeti buydu.”

Elbisenin daha ince kollar, daha kısa bacaklar ve daha dolgun göğüsler için dikildiği ilk bakışta anlaşılıyordu. İnce Myr danteli Brienne’in tenindeki morlukları gizleyememişti. Neticede elbise fahişeyi gülünç göstermişti. *Kolları benimkilerden kalın, boynu da öyle,* diye düşündü Jaime. *Zırh giymeyi tercih etmesine şaşmamak gerek.* Pembe de kıza göre bir renk değildi. Jaime’nin aklına onlarca zalim şaka geldi ama Jaime bu sefer şakalarını kendine sakladı. Onu kızdırmasa iyi ederdi; tek eliyle kızın dengi değildi.

Qyburn bir matara da getirmişti. Zincirsiz üstat içmesi için ısrar ettiğinde, “Bu ne?” diye sordu Jaime talepkâr bir tonla.

“Sirkede demlenmiş meyan kökü, ballı ve karanfilli. Size biraz kuvvet verecek ve kafanızı temizleyecek.”

“Bana yeni eller çıkaran bir iksir getir,” dedi Jaime. “İhtiyacım olan şey bu.”

İç,” dedi Brienne gülümsemeden. Ve Jaime içti.

Jaime kendini ayağa kalkacak kadar güçlü hissetmeden önce yarım saat geçti. Banyonun loş ve nemli sıcağından sonra, dışarıdaki hava Jaime’nin yüzüne inen bir tokat gibiydi. “Lordum şimdi onu bekliyordur,” dedi bir muhafız, Qyburn’e. “Kızı da. Adamı taşımam mı gerekiyor?”

“Hâlâ yürüyebilirim. Brienne, bana kolunu ver.”

Kıza tutunan Jaime, onu avludan geçirip geniş ve cereyanlı bir salona doğru götürmelerine izin verdi. Salon, Kral Toprakları'ndaki taht odasından bile büyüktü. Duvarlara, yaklaşık on adımda bir devasa şömineler yerleştirilmişti. Jaime'nin sayamayacağı kadar fazla şömine vardı ama hiçbiri yakılmamıştı ve duvarların arasındaki soğuk insanın kemiklerine işliyordu. Kapılar ve yukarıdaki iki galeriye çıkan merdivenler, kürk pelerinler giymiş bir düzine mızrakçı tarafından korunuyordu. Ve bu uçsuz bucaksız boşluğun ortasında, arduvaz bir araziye benzeyen pürüzsüz zeminle çevrelenmiş ahşap masada Dehşet Kalesi Lordu bekliyordu, yanında sadece bir kadeh taşıyıcısı vardı.

Adamın önünde durduklarında, "Lordum," dedi Brienne.

Roose Bolton'ın gözleri taştan solgun, sütten koyuydu ve sesi örümcek yumuşaklığındaydı. "Bana katılacak kadar güçlü olmanız beni mutlu etti sör. Leydim, lütfen oturun." Lord Bolton masayı dolduran peynir dilimlerini, ekmekleri, soğuk etleri ve meyveleri gösterdi. "Kırmızı mı yoksa beyaz mı içersiniz? Korkarım sıradan bir mahsul. Sör Amory, Leydi Whent'in mahzenlerini neredeyse kurutmuş."

"Onu bunun için öldürdüğünüze inanıyorum." Jaime, zayıflığının Bolton tarafından görülmemesi için kendisine gösterilen sandalyeye aceleyle oturdu. "Beyaz, Starklar içindir. Ben iyi bir Lannister gibi kırmızı içeceğim."

"Ben su tercih ederim," dedi Brienne.

"Elmar, Sör Jaime için kırmızı, Leydi Brienne için su ve benim için baharatlı şarap." Lord Bolton, Jaime ve Brienne'e eşlik eden muhafızları bir el hareketiyle gönderdi, adamlar sessizce çekildi.

Alışkanlık, Jaime'nin şaraba sağ eliyle uzanmasına sebep oldu. Jaime'nin kesik bileği kadehi salladı, keten sargılara parlak kırmızı lekeler saçtı ve onu devrilmek üzere olan kadehi sol eliyle yakalamak zorunda bıraktı ama Bolton, sakarlığı görmemiş gibi davrandı. Kuzeyli adam, aldığı kuru eriği küçük ve keskin ısırıklarla yedi. "Bunları deneyin Sör Jaime. Çok tatlılar ve bağırsakların çalışmasına yardım ederler. Lord Vargo bu erikleri bir handan almış, orayı yakmadan önce."

"Bağırsaklarım iyi çalışıyor, o Keçi bir lord değil ve erikleriniz beni ilgilendirmiyor, maksadınızla ilgileniyorum."

"Size ilişkin maksadımla mı?" Roose Bolton'ın dudaklarına hafif bir gülümseme dokundu. "Siz çok tehlikeli bir ödülsünüz sör. Gittiğiniz her yere nifak ekiyorsunuz. Buraya, benim mutlu yuvam Harrenhal'a bile."

Adamın sesi fısıltıdan bir saç teli kalındı. “Görünüşe göre Nehirova’da da aynı şeyi yapmışsınız. Edmure Tully’nin yeniden yakalanmanız için bin ejderha vadettiğini biliyor muydunuz?”

Hepsi bu mu? “Kız kardeşim bunun on katını öder.”

“Öder mi?” Adamın dudaklarında bir an yine o gülümseme belirdi ve aynı hızla kayboldu. “On bin ejderha aşılması zor bir yekün. Lord Karstark’ın teklifinin de dikkate alınması gerekir elbette. Ona sizin kafanızı götürecek adama kızının elini vadetti.”

“Bunu tersine çevirmeyi keçinize bırakın,” dedi Jaime.

Bolton hafifçe kıkırdadı. “Kaleyi aldığımızda Harrion Karstark burada tutsaktı, biliyor muydunuz? Hâlâ benimle olan Karhold adamlarının hepsini ona verdim ve onu Glover’la gönderdim. Umarım Gölgeli Vadi’de başına kötü bir şey gelmez... yoksa Lord Karstark’ın soyundan geri yalnızca Alys Karstark kalır.” Bolton bir erik daha aldı. “Ne şanslısınız ki benim bir eşe ihtiyacım yok. İkizler’deyken Leydi Walda Frey’le evlendim.”

“Güzel Walda?” Jaime beceriksiz bir şekilde, sol eliyle kopardığı ekmeği kesik bileğiyle tutmaya çalışıyordu.

“Şişko Walda. Frey Lordu çeyiz olarak evleneceğim kızın ağırlığınca gümüş önerdi, ben de eşimi bu doğrultuda seçtim. Elmar, Sör Jaime için ekmek kopar.”

Çocuk, ekmek somunundan yumruk büyüklüğünde bir parça kopartıp Jaime’ye uzattı. Brienne ise kendi ekmeğini kopardı. “Lord Bolton,” dedi kız, “Harrenhal’u Vargo Hoat’a vereceğiniz söyleniyor.”

“Kale onun ücretiydi,” dedi Lord Bolton. “Borcunu ödeyen yegâne insanlar Lannisterlar değil. Ben her halükârda yakın zamanda buradan ayrılmak zorundayım. Edmure Tully, İkizler’de Leydi Roslin Frey’le evlenecek ve kralım iştirakimi emrediyor.”

“*Edmure* mu evleniyor?” dedi Jaime. “Robb Stark değil mi?”

“Majesteleri Kral Robb evlendi.” Bolton, avucuna tükürdüğü erik çekirdeğini kenara bıraktı. “Sarpkaya’dan bir Westerling ile. Bana kızın adının Jeyne olduğu söylendi. Onu tanıdığınıza şüphe yok sör. Gelinin babası sizin babanızın sancak beyi.”

“Babamın pek çok sancak beyi var, onların çoğunun da kızları.” Tek elli Jaime, Jeyne denen kızı hatırlamaya çalışarak şarap kadehine uzandı. Westerling, güçten çok gururu olan eski bir hanedandı.

“Bu doğru olamaz,” dedi Brienne inatla. “Kral Robb bir Frey’le evleneceğine dair yemin etti. O yeminini asla bozmaz, o...”

“Majesteleri on altı yaşında bir delikanlı,” dedi Roose Bolton nezaketle. “Ve sözlerimi sorgulamazsanız size müteşekkir olurum leydim.”

Jaime, Robb Stark için neredeyse üzgündü. *Arazide kazandığı mücadeleyi yatak odasında kaybetti, zavallı aptal.* “Lord Walder nasıl oldu da bir kurt yerine bir alabalık yemekten haz aldı?”

“Ah, alabalıktan çok leziz akşam yemeği olur.” Bolton, solgun parmağını kadeh taşıyıcısına doğru uzattı. “Ama benim zavallı Elmar’ım aşk acısı çekiyor. Kendisi Arya Stark’la evlenecekti fakat Kral Robb tarafından ihanete uğrayan Frey babamın bu nişanı bozmaktan başka seçeneği yoktu.”

“Arya Stark’tan haber var mı?” Brienne öne eğildi. “Leydi Catelyn endişeli... kız hâlâ yaşıyor mu?”

“Ah, evet,” dedi Dehşet Kalesi Lordu.

“Bundan emin misiniz lordum?”

Roose Bolton omuzlarını silkti. “Arya Stark uzun zaman kayıptı, bu doğru ama şimdi bulundu. Onu sağ salim kuzeye göndermek niyetindeyim.”

“Onu ve ablasını, ikisini de,” dedi Brienne. “Tyrion Lannister, ağabeyi karşılığında kızların ikisini de vereceğine dair yemin etti.”

Bu sözler Dehşet Kalesi Lordu’nu eğlendirmiş gibiydi. “Leydim, size kimse söylemedi mi? Lannisterlar yalan söyler.”

“Hanedanımın onuruna hakaret mi ediyorsunuz?” Jaime sağlam eliyle peynir bıçağını aldı. “Yuvarlak ve kör bir uç,” dedi, parmağını bıçağın kenarında kaydırdı, “buna rağmen gözünüze saplanır.” Alnı boncuk boncuk terlemişti. Jaime hissettiği kadar zayıf görünmediğini umuyordu sadece.

Lord Bolton’ın küçük gülümsemesi dudaklarını tekrar ziyaret etti. “Ekmeğini yardımsız koparamayan bir adam için ziyadesiyle cesur konuşuyorsunuz. Her yanda muhafızlarım var, hatırlatırım.”

“Her yanda ve yarım fersah uzakta.” Jaime, salonun göz alabildiğince uzanan boyuna baktı. “Muhafızlar bize ulaşana dek Aerys kadar ölü olursunuz.”

“Ev sahibinizi, kendi peyniri ve zeytini üstünden tehdit etmeniz kahramanca sayılmaz,” diye çıkıştı Dehşet Kalesi Lordu. “Biz kuzeyde misafirperverlik yasalarını hâlâ kutsal sayarız.”

“Ben burada misafir değil tutsağım. Keçiniz elimi kesti. Birkaç kuru erik sayesinde bunu görmezden geleceğimi sanıyorsanız çok yanılıyorsunuz.”

Jaime'nin sözleri Bolton'ı şaşırtmıştı. "Belki de yanılıyorum. Belki de sizi düğün hediyesi olarak Edmure Tully'ye vermeliyim... ya da kafanızı uçurmalıyım, kız kardeşinizin Eddard Stark'a yaptığı gibi"

"Bunu tavsiye etmem. Casterly Kayası'nın hafızası sağlamdır."

"Benim duvarlarımla sizin kayanızın arasında binlerce fersah dağ, deniz ve bataklık uzanıyor. Lannister husumeti Bolton'a az şey ifade ediyor."

"Lannister dostluğu çok şey ifade edebilir." Jaime o anda oynadıkları oyunu bildiğini düşünüyordu. *Ama fahişe de biliyor mu?* Görmek için bakmaya cesaret edemiyordu.

"Akıllı bir adamın isteyeceği dostlar olduğunuzdan emin değilim." Roose Bolton bir el işaretiyle çocuğu çağırdı. "Elmar, konuklarımıza birer dilim rosto kes."

Rosto önce Brienne'e servis edildi ama kız yemek için hareketlenmedi. "Lordum," dedi, "Sör Jaime, Leydi Catelyn'in kızlarıyla değiş tokuş edilecek. Yolumuza devam etmemiz için bizi serbest bırakmalısınız."

"Nehirova'dan gelen kuzgun bir firardan bahsediyordu, bir takastan değil. Ve siz, bu tutsağın zincirlerinden kurtulmasına yardım ettiyseniz hainlikten suçlusunuz leydim."

İri fahişe ayağa kalktı. "Ben Leydi Stark'a hizmet ediyorum."

"Ben de Kuzey Kralı'na. Ya da Kuzey'i Kaybeden Kral'a, bazıları onu bu isimle anıyor artık. Sör Jaime'yi Lannisterlar'a geri vermeyi asla istememiş olan krala."

Elmar, kanlı ve kara bir dilim rostoyu Jaime'nin önüne koyarken, "Otur ve yemeğini ye Brienne," dedi Jaime. "Bolton'ın niyeti bizi öldürmek olsaydı kıymetli eriklerini bizim için heba etmezdi, hem de bağırsaklarını tehlikeye atmak pahasına." Tabağına baktı ve eti tek elle kesmenin bir yolu olmadığını fark etti. *Şimdi bir kızdan bile değersizim,* diye düşündü. *Keçi bu ticareti eşitledi. Cersei, Leydi Catelyn'in yavrularını benimkine benzer bir halde geri verdiğinde leydinin Keçi'ye teşekkür edeceğini sanmıyorum gerçi.* Jaime bu düşünceyle yüzünü buruşturdu. *Bahse girerim ki bunun için de ben suçlanacağım.*

Roose Bolton etini bir nizam içinde kesiyordu, adamın tabağına kan akıyordu. "Leydi Brienne, eğer Sör Jaime'yi tıpkı sizin ve Leydi Stark'ın arzu ettiği gibi göndereceğimi söylersem oturur musunuz?"

"Ben... bizi gönderecek misiniz?" Sesi temkinliydi ama kız oturdu. "Bu iyi, lordum."

“Öyle. Yalnız, Lord Vargo benim için ufak bir... zorluk yarattı.” Bolton, solgun gözlerini Jaime’ye çevirdi. “Hoat elinizi niye kesti biliyor musunuz?”

“İnsanların ellerini kesmekten hoşlanıyor.” Jaime’nin kesik bileğini örten ketende kan ve şarap lekeleri vardı. “Ayaklarını kesmekten de hoşlanıyor. Bir sebebe ihtiyacı varmış gibi görünmüyor.”

“Ama bir sebebi var. Hoat göründüğünden daha kurnazdır. Cesur Dostlar gibi bir topluluğu ancak zekâ sahibi bir adam komuta edebilir.” Bolton, hançerini sapladığı et parçasını ağzına götürdü, düşünceli bir halde çiğnedi, yuttu. “Lord Vargo, Lannister Hanedanı’nı terk etti çünkü ben kendisine Harrenhal’u önerdim; Lord Tywin’den almayı umacağı herhangi bir şeyden bin kat daha büyük bir ödül bu. Vargo, Batıdiyar’a yabancı olmasından mütevellit, ödülün zehirli olduğunu bilmiyordu.”

“Kara Harren’ın laneti?” diye alay etti Jaime.

“Tywin Lannister’ın laneti,” dedi Bolton. Elmar, lordun uzattığı kadehi sessizce tekrar doldurdu. “Bizim Keçi Tarbeckler’e veya Reyneler’e danışmalıydı. Onlar, lord babanızın ihanetle nasıl baş ettiği hususunda Hoat’u uyarabilirlerdi.”

“Tarbeckler ya da Reyneler yok,” dedi Jaime.

“Ben de tam olarak bundan bahsediyorum. Hiç şüphe yok ki Lord Vargo, Lord Stannis’in Kral Toprakları’nda zafer kazanacağını ve Harrenhal’un mülkiyetini, Lannister Hanedanı’nın düşüşündeki küçük rolü sebebiyle, gönül borcu olarak ona vereceğini umdu.” Bolton kuru bir kahkaha attı. “Korkarım Vargo, Stannis Baratheon hakkında da az şey biliyor. Stannis ona hizmetlerinin karşılığında Harrenhal’u verebilirdi... ama suçlarının karşılığında da darağacı verirdi.”

“Darağacı, babamdan alacağı şeyden daha şefkatli olur.”

“Sonunda o da bunu anladı. Stannis bozguna uğradı ve Renly öldü, Hoat’u Lord Tywin’in intikamından esirgeyecek tek şey bir Stark zaferi lakin bunun olma ihtimali gittikçe zayıflıyor.”

“Kral Robb her mücadeleyi kazandı,” dedi Brienne cesurca, sözlerine de görevine olduğu kadar inatla sadıktı.

“Her mücadeleyi kazandı; Freyler’i, Karstarklar’ı, Kışyarı’nı ve kuzeyi kaybederken. Kurdun o kadar genç olması üzücü. On altı yaşındaki delikanlılar ölümsüz ve yenilmez olduklarını düşünürler. Daha yaşlı bir adam diz çökerdi sanırım. Savaştan sonra daima barış vardır ve barışla birlikte aflar gelir... en azından Robb Stark gibiler için. Vargo Hoat gibiler

için değil.” Bolton hafifçe gülümsedi. “Keçiyi her iki taraf da kullandı ama hiçbiri onun ölümüne ağlamaz. Cesur Dostlar, Karasu Savaşı’nda dövüşmediler ama orada öldüler.”

“Yas tutmazsam beni bağışlar mısınız?”

“Biçare ve kara bahtlı keçimize hiç acımıyor musunuz? Ah, ama tanrılar acıyor olmalı... yoksa neden sizi onun ellerine teslim etsinler?” Bolton bir parça et daha çiğnedi. “Karhold, Harrenhal’dan daha küçük ve daha yoksul lakin aslanın pençelerinden epey uzakta. Vargo, Alys Karstark’la evlendiğinde gerçek bir lord olabilir. Babanızdan biraz altın alabilse daha iyi olur ama Lord Tywin ne kadar altın öderse ödesin Vargo sizi Lord Rickard’a verir. Vargo’nun ödülü o kız ve güvenli bir sığınak olur.

Ama sizi satabilmesi için elinde tutması gerekir ve nehir toprakları sizi memnuniyetle çalacak adamlarla dolu. Glover ve Tallhart, Gölgeli Vadi’de bozguna uğradı fakat ordularından geri kalanlar hâlâ dışarıda, Yürüyen Dağ sürüden ayrılanları katlediyor. Bin Karstark, Nehirova’nın güneyindeki ve doğusundaki arazilerde dolaşarak sizi arıyor. Başka yerlerde, lordsuz ve kanunsuz kalan Darry adamları, dört ayaklı kurt sürüleri ve yıldırım lordunun haydut çeteleri var. Dondarrion sizi ve Keçi’yi memnuniyetle aynı ağaca asar.” Dehşet Kalesi Lordu ekmeğini tabağındaki kana bandı. “Lord Vargo’nun sizi güvende tutmayı umabileceği tek yer Harrenhal’du ama benim buradaki adamlarımın ve Sör Aenys’in Freyler’inin sayısı, Cesur Dostlar’ın toplamından çok daha fazla. Vargo, sizi Nehirova’daki Edmure Tully’ye geri vereceğimden korktu şüphesiz... ya da daha kötüsü, sizi babanıza göndereceğimden.

Sizi sakatlayarak kılıcınızı aradan çekip gözdağı vermek, babanıza gönderilecek dehşet verici bir hediyeye sahip olmak ve benim için değerinizi azaltmak istedi. Çünkü o benim adamım, ben de Kral Robb’un adamıyım. Hal buyken, onun suçu benim suçumdur ya da babanız böyle düşünebilir. İşte benim küçük... zorluğum burada.” Bolton solgun, soğuk ve ümitli gözlerini kırpmadan Jaime’ye baktı.

Anlıyorum. “Sizi suçlamalardan aklamamı istiyorsunuz. Babama bu kesik bileğin sizin marifetiniz olmadığını söylememi.” Jaime güldü. “Lordum, beni Cersei’ye gönderin ve size duymak isteyebileceğiniz en tatlı şarkıyı söyleyeyim. “Jaime, başka bir cevap verse Bolton’ın onu Keçi’ye geri vereceğini biliyordu. “Bir elim olsaydı, babamın Batıdiyar’a getirdiği paralı asker tarafından nasıl sakat bırakıldığımı ve soylu Lord Bolton tarafından nasıl kurtarıldığımı kaleme alırdım.”

“Sözünüze güveneceğim sör.”

İşte bu sık sık duymadığım bir şey. “Gitmemize ne kadar erken izin verilebilir? Ve beni bütün o kurtların, haydutların ve Karstarklar’ın içinden nasıl geçireceksiniz?”

“Qyburn yeterince güçlü olduğunuzu söylediğinde, kaptanım Walton’ın komutasındaki seçilmiş adamlardan oluşan güçlü bir koruma eşliğinde gideceksiniz. Walton’a Çelikincik derler. Sadakati demirden bir askerdir. Walton sizi güven içinde ve tek parça halinde Kral Toprakları’na götürecek.”

“Leydi Catelyn’in kızları da güvenle ve tek parça halinde teslim edilecek,” dedi fahişe. “Lordum, adamınız Walton’ın himayesini hoş karşılarız fakat kızlar *benim* vazifem.”

Dehşet Kalesi Lordu kıza umursamaz bir bakış attı. “Bundan böyle kızlarla ilgilenmenize gerek yok leydim. Leydi Sansa cücenin karısı oldu, onları yalnızca tanrılar ayırabilir artık.”

“Karısı?” dedi Brienne dehşet içinde. “İblis? Ama... o yemin verdi, bütün meclisin önünde, tanrıların ve insanların şahitliğinde...”

Ne kadar masum. Jaime de hemen hemen Brienne kadar şaşırmıştı ama şaşkınlığını ondan iyi sakladı. *Sansa Stark. Tyrion’ın yüzünü güldürmüş olmalı bu.* Kardeşinin küçük çiftçi kızıyla nasıl da mutlu olduğunu hatırladı Jaime... on beş gün boyunca.

“İblis’in ne yemin verdiği ya da vermediği artık önemli değil,” dedi Lord Bolton. “Hele sizi hiç ilgilendirmez.” Fahişe neredeyse yaralı görünüyordu. Roose Bolton muhafızlarını çağırdığında, belki de Brienne tuzağın demir dişlerini hissetmişti sonunda. “Sör Jaime buradan Kral Toprakları’na devam edecek. Sizinle ilgili bir şey söylemedim korkarım. Lord Vargo’yu iki ödülünden birden mahrum bırakmak vicdansızlık olur.” Dehşet Kalesi Lordu bir erik daha almak için uzandı. “Sizin yerinizde olsaydım leydim, Starklar için daha az ve safirler için daha çok endişelenirdim.”

Tyrion

Tyrion'ın arkasındaki bir at, yol boyunca dizilmiş altın pelerinli sıralarının arasından sabırsızca kişnedi. Tyrion, Lord Gyles'ın öksürüğünü de duyabiliyordu. Gyles'ın gelmesini istememişti, Sör Addam'ın gelmesini istediğinden fazla değil. Jalabhar Xho'yu ve diğerlerini de istememişti ama lord babası, kendisini Karasu'nun karşısına geçirmek üzere yalnızca bir cücenin gitmesinin Doran Martell tarafından kötü karşılanacağını düşünmüştü.

Joffrey, Dornelu adamı bizzat karşılamalıydı, diye düşündü Tyrion beklerken, *ama işi eline yüzüne bulaştırırdı şüphesiz.* Kral son zamanlarda, Mace Tyrell'in askerlerinden öğrendiği küçük Dornelu şakalarını tekrar edip duruyordu. *Bir atı nallamak için kaç Dornelu gerekir? Dokuz. Biri nalı çakmak için, sekizi atı kaldırmak için.* Tyrion, Doran Martell'in bu şakaları komik bulmayacağını düşünüyordu nedense.

Atlılar uzun ve tozlu bir sıra halinde hayat dolu ormanın yeşilliğinden çıkarken, Tyrion onların dalgalanan sancaklarını görebiliyordu. Burasıyla nehir arasında, Tyrion'ın mücadelesinden miras kalan çıplak ve kararmış ağaçlar vardı yalnızca. Tyrion, yaklaşan atların toynaklarının altından kalkan külleri izlerken, *çok fazla sancak,* diye düşündü, Tyrell'in öncü kuvveti Stannis'i kanattan ezerken onların toynaklarının altından da böyle kalkmıştı küller. *Görünüşe göre Martell, Dorne lordlarının yarısını getirmiş.* Tyrion bundan iyi bir sonuç çıkarmaya çalıştı ama başaramadı. "Kaç sancak sayıyorsun?" diye sordu Bronn'a.

Paralı asker eliyle gözlerini gölgeledi. "Sekiz... hayır dokuz."

Tyrion eyerinde döndü. "Pod, buraya gel. Gördüğün armaları tarif et ve hangi hanedanları temsil ettiklerini söyle."

Podrick Payne iğdiş atını yaklaştırdı. Çocuk, taşıdığı kraliyet sancağının ağırlığıyla mücadele ediyordu; Joffrey'nin geyik ve aslanı. Bronn, Tyrion'ın şahsi sancağını taşıyordu; kırmızı zeminde altın Lannister aslanı.

Pod daha iyi görebilmek için üzengilerin üstünde ayağa kalktığında, *boyu uzuyor,* diye düşündü Tyrion. *Yakında herkes gibi bana yukarıdan bakacak.* Delikanlı, Tyrion'ın emriyle Dorne armaları hakkında titiz bir

çalışma yapmıştı ama her zamanki gibi heyecanlıydı. “Göremiyorum. Rüzgâr sancakları dalgalandırıyor.”

“Bronn, çocuğa ne gördüğünü söyle.”

Bronn yeni takımı, pelerini ve göğsündeki alevli zincir armasıyla tam bir şövalye gibi görünüyordu bugün. “Turuncu zeminde kırmızı bir güneş,” diye seslendi, “güneşin içinden bir mızrak geçiyor.”

“Martell,” dedi Podrick Payne hemen, gözle görünür şekilde rahatlamıştı. “Güneş Mızrağı’ndan Martell Hanedanı lordum. Dorne Prensi.”

“Bunu atım bile bilirdi,” dedi Tyrion hafif alaylı bir şekilde. “Ona başka bir şey ver Bronn.”

“Üstünde sarı yuvarlaklar olan mor bir sancak var.”

“Limonlar mı?” dedi Pod umutla. “Üstüne limonlar serpiştirilmiş mor bir zemin mi? Limon Ormanı’ndan Dalt Hanedanı?”

“Olabilir. Sonraki, sarı zeminde kocaman siyah bir kuş. Kuşun pençelerinde pembe ya da sarı bir şey var, sancak dalgalanırken emin olmak zor.”

“Blackmont’un akbabası pençelerinde bir bebek taşır,” dedi Pod. “Blackmont’tan Blackmont Hanedanı sör.”

Bronn güldü. “Yine kitap mı okuyorsun? Kitaplar kılıç gözünü mahveder evlat. Bir kafatası da görüyorum. Siyah bir sancak.”

“Manwoody Hanedanı’nın taçlı kafatası, siyah zeminde kemik ve altın.” Pod, verdiği her doğru cevapla daha özgüvenli konuşuyordu. “Kral Mezarı’ndan Manwoodlar.”

“Üç siyah örümcek?”

“Onlar akrep sör. Kumtaşı’ndan Qorgyle Hanedanı, kırmızı zeminde üç siyah akrep.”

“Kırmızı ve sarı, arada çentikli bir çizgi.”

“Cehennem Çukuru’nun alevleri. Uller Hanedanı.”

Tyrion etkilenmişti. *Bu çocuk dili çözüldüğünde o kadar da aptal değil.* “Devam et Pod,” dedi. “Eğer hepsini bilirsen sana bir hediye vereceğim.”

“Kırmızı ve siyah dilimleri olan bir turta,” dedi Bronn. “Ortasında altın bir el var.”

“İnayet’ten Allyrion Hanedanı.”

“Yılan yiyen kırmızı bir tavuk, yani öyle görünüyor.”

“Tuz Kıyısı’ndan Gargalenler. Sör. Bağışlayın. O bir kokatris. Tavuk değil. Kırmızı. Gagasında siyah bir yılan var.”

“Çok güzel!” diye bağırdı Tyrion. “Bir tane daha delikanlı.”

Bronn, yaklaşan Dornelu adamların sıralarını taradı. “Sonuncusu, yeşil damaların üstünde altın bir tüy.”

“Altın bir telek sör. Tor’un Jordayne’i.”

Tyrion güldü. “Dokuz, aferin. Ben hepsini bilemezdim.” Bu bir yalandı ama çocuğa biraz övünç verirdi ve çocuğun buna fazlasıyla ihtiyacı vardı.

Görünüşe göre Martell heybetli refakatçiler getirmiş. Pod’un saydığı hanedanlardan hiçbiri küçük ya da önemsiz değildi. Dorne’un en büyük lordlarından dokuzu, kendileri ya da veliahtları, Kral Yolu’ndan geliyordu ve Tyrion onların bunca yolu sadece dans eden bir ayı görmek üzere katetmediklerini düşünüyordu. Burada bir mesaj vardı. *Hoşlandığım bir mesaj değil.* Tyrion, Myrcella’yı Güneş Mızrağı’na göndermekle hata edip etmediğini merak etti.

“Lordum,” dedi Pod biraz çekinerek, “tahtırevan yok.”

Tyrion başını sertçe çevirdi. Çocuk haklıydı.

“Doran Martell her zaman tahtırevanla yolculuk eder,” dedi çocuk. “İpek saçaklı, oymalı bir tahtırevan, perdelerinde güneşler var.”

Aynı hikâyeyi Tyrion da duymuştu. Prens Doran ellisini geçmişti ve gut hastasıydı. *Daha hızlı yolculuk etmek istemiş olabilir,* dedi kendine. *Tahtırevanın haydutlar için cazip bir hedef olacağından ya da Kemik Yolu’nun yüksek geçitlerinde zorluk çıkaracağından endişelenmiştir. Belki gutu daha iyidir.*

Peki Tyrion’ın içinde neden kötü bir his vardı?

Bekleyiş çekilmezdi. “Sancaklar ileri,” dedi Tyrion. “Onları karşılayacağız.” Atını tekmeledi. Bronn ve Pod onu takip etti, her biri bir yanında. Onların geldiğini gören Dornelu adamlar da kendi atlarını mahmuzladılar, atlar koştukça sancaklar dalgalanıyordu. Dornelulların süslü eyerlerinden yuvarlak, metal kalkanlar sarkıyordu ve adamların çoğu kısa mızrak demetleri ya da at sırtında kullanmakta usta oldukları çift kıvrımlı Dorne yayları taşıyordu.

İlk olarak Kral Daeron’ın müşahede ettiği üç çeşit Dorne adamı vardı; kıyı şeritlerinde yaşayan tuzlu Dornelular, çöllerin ve uzun nehir vadilerinin kumlu Dorneluları, istihkâmlarını geçitlerde ve Kızıl Dağlar’ın yükseklerinde kuran taşlı Dornelular. En fazla Rhoyne kanını tuzlu Dornelular taşıyordu, taşlı Dornelular da en azını.

Doran’ın maiyeti, üç türün tümünü gayet iyi temsil ediyor gibi görünüyordu. Tuzlu Dornelular ince yapılı ve esmerdi, pürüzsüz zeytin

tenleri ve rüzgârla savrulan uzun, siyah saçları vardı. Kumlu Dornelular daha da esmerdi, sıcak Dorne güneşi tarafından yakılmış yüzleri kahverengiydi. Güneş çarpmasından korunmak için miğferlerine uzun ve parlak eşarplar sarmışlardı. En iri ve en açık tenli olanlar taşlı Dornelulardı; kahverengi veya sarı saçlarıyla, güneşte kahverengileşmek yerine çillenmiş veya yanmış yüzleriyle Andallar'ın ve İlk İnsanlar'ın oğulları.

Lordlar, kolları uçuşan ipek ve saten kıyafetler giymiş, mücevherli kemerler takmışlardı. Yoğun bir şekilde minelenmiş silahlarına cilalı bakır, parlak gümüş ve kırmızı altın kakılmıştı. Kızıl, altın ve kar beyazı atların sırtında geliyorlardı; hayvanların tümü sırım gibi ve hızlıydı, uzun boyunları ve dar yapılı güzel başları vardı. Dorne'un efsanevi kum binekleri savaş atlarından daha küçük olurdu ve zırhların ağırlığını taşıyamazlardı ama bütün bir gün, gece ve ertesi gün koşabildikleri ve asla yorulmadıkları rivayet edilirdi.

Dornelu lider, ateş rengi yelesi ve kuyruğu olan günah kadar kara bir aygır sürüyordu. Eyerinde orada doğmuş gibi oturuyordu adam; uzun, ince ve zarif omuzlarında soluk kırmızı ipekten dikilmiş bir pelerin dalgalanıyordu. Mintanı, adam hareket ettikçe bin yeni metelik gibi ışıldayan üst üste bindirilmiş bakır disk sıralarıyla zırhlanmıştı. Liderin yaldızlı yüksek miğferinin alnında bakır bir güneş vardı ve adamın sırtından sarkan cilalı metal kalkan Martell Hanedanı'nın mızraklı güneşini taşıyordu.

Tyrion dizginleri çekerken, *bir Martell güneşi ama on yıl fazla genç*, diye düşündü, *aynı zamanda fazla sağlam ve fazla sert.* Artık neyle uğraşmak zorunda olduğunu biliyordu. *Bir savaş başlatmak için kaç Dornelu gerekir?* diye sordu kendine. *Sadece bir.* Ama Tyrion'ın gülümsemekten başka seçeneği yoktu. “Hoş geldiniz lordlarım,” dedi. “Yaklaştığınız haberini aldık ve Majesteleri Kral Joffrey sizi onun adına karşılamam için yola düşmemi emretti. Kral Eli lord babam da selamlarını gönderdi.” Samimiyetle aklı karışmış rolü yaptı. “Hanginiz Prens Doran?”

“Ağabeyimin sağlığı Güneş Mızrağı'nda kalmasını gerektirdi.” Küçük prens miğferini çıkardı. Miğferin altındaki yüz çizgili ve somurtkandı, kömür yağı gölleri kadar kara ve parlak gözlerin üzerinde ince ve kavisli kaşlar vardı. Adamın, burnu kadar sivri saç çizgisinden itibaren seyrekleşen siyah saçlarının ışıltısı birkaç gümüşi çizgi tarafından bozulmuştu. *Kesinlikle bir tuzlu Dorne adamı.* “Prens Doran, Kral Joffrey'nin meclisine katılmam için beni vekili olarak gönderdi, Majesteleri memnun olursa.”

“Majesteleri, Dorne Prensi Oberyn olarak tanınan bir savaşçının müşaveresinden büyük şeref duyacaktır,” dedi Tyrion, *oluklarda kan akacak demek bu,* diye düşünürken. “Soylu eşlikçilerinizin de başımızın üstünde yeri vardır.”

“Sizi onlarla tanıştırmama izin verin Lannister lordum. Limon Ormanı’ndan Sör Deziel Dalt. Lord Tremond Gargalen. Lord Harmen Uller ve kardeşi Sör Ulwyck. Sör Ryon Allyrion ve nüfusuna kabul ettiği gayrimeşru oğlu Sör Daemon Kum, İnayet Piçi. Lord Dagos Manwoody, kardeşi Sör Myles ve oğulları Mors ile Dickon. Sör Arron Qorgyle. Leydileri ihmal edeceğim düşünülmesin sakın. Myria Jordayne, Tor veliahtı. Leydi Larra Blackmont, kızı Jynessa ve oğlu Perros.” Oberyn elini zarifçe kaldırdı ve arkada duran siyah saçlı kadını öne çağırdı. “Ve bu da Ellaria Kum, benim metresim.”

Tyrion boğazından yükselen kükremeyi yuttu. *Metresi, üstelik gayrimeşru doğmuş. Adam bu kadını düğüne getirmek isterse Cersei çok öfkelenir.* Cersei, kadını tuzun altında karanlık bir köşeye yerleştirirse Kızıl Yılan’ın gazabını göze almak zorunda kalırdı, onu prensin yanına yüksek masaya oturtursa platformdaki bütün diğer kadınları gücendirirdi. *Prens Doran bir münakaşa yaratmaya mı niyetli?*

Prens Oberyn, Dornelu yoldaşlarına dönmek için atını çevirdi. “Ellaria, lordlar ve leydiler, sörler, Kral Joffrey’nin bizi ne çok sevdiğini görüyor musunuz? Majesteleri, bizi meclisine götürmesi için kendi amcası İblis’i göndermiş.”

Bronn kahkahasını bastırdı ve Tyrion mecburen eğlenmiş gibi yaptı. “Yalnız değilim lordlarım. Benim kadar küçük bir adam için son derece büyük bir vazife olurdu bu.” Kendi eşlikçileri yaklaşmıştı, yani isimleri söyleme sırası Tyrion’daydı. “Sör Flement Brax’ı takdim etmeme izin verin, Boynuzvadi vârisi. Rosby’den Lord Gyles. Sör Addam Marbrand, Şehir Muhafızları Lord Kumandanı. Jalabhar Xho, Kırmızı Çiçek Vadisi Prensi. Sör Harys Swyft, amcam Kevan’ın evlilik yoluyla babası. Sör Merlon Crakehall. Sör Philip Foote ve Karasu’dan Sör Bronn, yakın zamanda isyancı Stannis Baratheon’a karşı verdiğimiz mücadelenin iki kahramanı. Ve benim yaverim genç Podrick, Payne Hanedanı’ndan.” Bu isimler Tyrion’ın ağzından dökülürken hoş tınlıyordu ama isimlerin sahipleri ne Prens Oberyn’in eşlikçileri kadar önemli ne de onlar kadar heybetliydi. Bunu hem Tyrion hem de Oberyn gayet iyi biliyordu.

“Lannister lordum,” dedi Leydi Blackmont, “uzun ve tozlu bir yoldan geldik. İstirahat ve temizlik bizi sevindirir. Şehre devam edebilir miyiz?”

“Hemen leydim.” Tyrion atının başını çevirdi ve Sör Addam Marbrand’i çağırdı. Şeref muhafızlarının büyük bölümünü oluşturan atlı altın pelerinler, Sör Addam’ın emriyle düzenli bir şekilde atlarını çevirdiler, kafile nehre ve nehrin ardındaki Kral Toprakları’na doğru yola koyuldu.

Oberyn Nymeros Martell, diye fısıldadı Tyrion adamın yanında ilerlerken. Dorne’un Kızıl Yılan’ı. *Yedi cehennem, ben bu adamla ne yapacağım?*

Tyrion, prensi yalnızca şöhretiyle tanıyordu elbette... ama bu şöhret korkutucuydu. Prens Oberyn, henüz on altı yaşından büyük değilken, acımasızlığıyla ve öfkesiyle meşhur iri kıyım bir adam olan yaşlı Lord Yronwood’un metresiyle yatakta yakalanmıştı. Bu olay bir düelloya sebep olmuştu ama prensin soyluluğu ve gençliği nedeniyle ilk kan düellosu gerçekleştirilmişti. İki adam da yara almış ve onur telafi edilmişti. Ancak, Prens Oberyn kısa zamanda iyileşirken, Lord Yronwood’un yarası iltihaplanmış ve adamı öldürmüştü. Daha sonra insanlar Oberyn’in zehirli bir kılıçla dövüştüğünü fısıldaşmaya başlamıştı. Prens o zamandan bu yana hem dostları hem de düşmanları tarafından Kızıl Yılan olarak anılıyordu.

Bu uzun yıllar önceydi elbette. On altı yaşındaki delikanlı şimdi kırkını geçmiş bir adamdı ve menkıbesi iyice karanlıklaşmıştı. Prens, Özgür Şehirler’i dolaşıp zehircilerin zanaatını ve dedikodulara inanılacak olursa daha karanlık sanatları da öğrenmişti. Hisar’da eğitim almıştı, sıkılıp bırakmadan önce üstat zincirinin altı halkasını dövecek kadar ilerlemişti. Dar Deniz’in karşısındaki Münazaalı Topraklar’da askerlik yapmış, kendi çetesini kurmadan önce bir süre için İkinci Oğullar’la birlikte at koşturmuştu. Oberyn’in turnuvaları, mücadeleleri, düelloları, atları, şehveti... prensin hem kadınlar hem de erkeklerle yattığı söylenirdi. Dorne’un dört bir yanında piç kızlar peydahlamıştı. İnsanlar prensin kızlarına *kum yılanları* diyordu. Tyrion’ın duyduğu kadarıyla Prens Oberyn’in hiç erkek çocuğu olmamıştı.

Ve prens, Yüksek Bahçe’nin vârisini sakatlamıştı.

Yedi Krallık’ta, bir Tyrell düğününde daha az hoş karşılanacak bir adam daha yok, diye düşündü Tyrion. Şehir, Lord Tyrell’in iki oğluna ve onların komutasındaki binlerce askere ev sahipliği yaparken Prens Oberyn’i Kral Toprakları’na göndermek, Prens Oberyn’in kendisi kadar tehlikeli bir

provokasyondu. *Hatalı bir söz, zamanlaması kötü bir şaka, bir bakış, soylu müttefiklerimizin birbirlerinin boğazına sarılması için yeterli olur.*

Kral Yolu boyunca yan yana at sürüp küle dönmüş arazilerin ve ağaç iskeletlerinin önünden geçerlerken, “Daha önce karşılaşmıştık,” dedi Dorne Prensi, Tyrion’a. “Hatırlamanızı bekleyemem gerçi. Şimdikinden bile küçüktünüz.”

Tyrion adamın sesindeki istihzadan hoşlanmamıştı ama Dornelunun onu kışkırtmasına izin vermeyecekti. “Ne zamandı lordum?” diye sordu nazik bir merakla.

“Ah, çok uzun yıllar önce, annem Dorne’u yönetiyorken ve babanız farklı bir kralın El’iyken.”

Düşündüğünüz kadar farklı değil, diye düşündü Tyrion.

“Annem, onun kocası ve kardeşim Elia ile Casterly Kayası’na geldiğimde. Ben on üç, on dört yaşlarındaydım, Elia bir yaş büyüktü. Hatırladığım kadarıyla ablanız ve ağabeyiniz yedi ya da sekiz yaşlarındaydı ve siz yeni doğmuştunuz.”

Ziyarete gelmek için tuhaf bir zaman. Tyrion’ın annesi onu doğururken ölmüştü; Martelller, Casterly Kayası’nı derin bir matem içinde bulmuş olmalıydı. Özellikle de babasını. Lord Tywin karısından pek bahsetmezdi ama Tyrion, amcalarının, annesiyle babasının aşkından bahsettiğini duymuştu. Babası o günlerde Kral Aerys’in El’iydi ve pek çok insan Yedi Krallık’ı Lord Tywin Lannister’ın yönettiğini söylerdi lakin Lord Tywin’i Leydi Joanna yönetiyordu. Tyrion’ın amcası Gery, “Annenin ölümünden sonra baban farklı bir adam oldu İblis,” demişti bir keresinde. “Onun en iyi yanı annenle birlikte öldü.” Gerion, Lord Tytos Lannister’ın dört oğlunun en küçüğüydü ve Tyrion’ın en sevdiği amcasıydı.

Ama Gerion yoktu artık, denizlerin ötesinde kaybolmuştu ve Leydi Joanna bizzat Tyrion tarafından mezara sokulmuştu. “Casterly Kayası’nı beğenmiş miydiniz lordum?”

“Pek sayılmaz. Babanız, orada olduğumuz bütün zaman boyunca bizi görmezden geldi, Sör Kevan’a bizi ağırlamasını emrettikten sonra. Bana verdikleri odada kuş tüyü bir yatak ve Myr halıları vardı ama oda karanlık ve penceresizdi, o zamanlar Elia’ya söylediğim gibi, neticede bir zindana benziyordu. Sizin gökyüzünüz fazla griydi, şaraplarınız fazla tatlı, kadınlarınız fazla iffetli, yemekleriniz fazla yavan... ve bizzat siz, en büyük hayal kırıklığıydınız.”

“Yeni doğmuştum. Benden ne bekliyordunuz?”

“Habaset,” diye cevapladı siyah saçlı prens. “Küçüktünüz ama şöhretiniz alıp yürümüştü. Doğduğunuzda Eski Şehir’deydik ve bütün şehir Kral Eli’nden olma canavarı ve böyle bir alametin diyar için ne anlama geldiğini konuşuyordu.”

“Hiç şüphesiz kıtlık, veba ve savaş.” Tyrion yüzünü ekşiterek güldü. “Her zaman kıtlık, veba ve savaştır. Ah, bir de kış ve asla bitmeyen gece.”

“Bütün bunlar,” dedi Prens Oberyn, “ve babanızın düşüşü. Bir yalvaran kardeşin, Lord Tywin’in kendini kraldan daha büyük kıldığıyla ilgili vaaz verdiğini duydum ama sadece bir tanrı bir kraldan daha büyük olabilirdi. Siz Lord Tywin’in lanetiydiniz, ona diğer insanlardan daha üstün olmadığını öğretmek üzere tanrılar tarafından gönderilmiş bir cezaydınız.”

“Deniyorum ama öğrenmeyi reddediyor.” Tyrion iç geçirdi. “Ama rica ediyorum devam edin. İyi hikâyeleri severim.”

“Sevmelisiniz, çünkü sizin de bir kuyruğunuz[1] olduğu söyleniyordu; domuzlarınkine benzeyen sert ve kıvrımlı bir kuyruk. Söylentilere göre canavarımsı kafanız bedeninizden bir buçuk kat büyüktü. Siyah gür saçlar, sakallar, şeytani gözler ve aslan pençeleriyle doğmuştunuz. Dişleriniz öyle uzundu ki ağzınızı kapatamıyordunuz ve bacaklarınızın arasında bir erkeğinkinin yanı sıra bir kızın edep yeri de vardı.”

“Erkekler kendi kendilerini becerebilseydi hayat çok daha kolay olurdu, sizce de öyle değil mi? Uzun dişlerin ve pençelerin faydalı olabileceği birkaç zaman da geliyor aklıma. Şimdi şikâyetinizin tabiatını anlamaya başladım.”

Bronn kıkırdadı ama Oberyn sadece gülümsedi. “Tatlı ablanız olmasaydı sizi asla göremeyebilirdik. Salonda ya da masada hiç görünmediniz ama bazen geceleri, Kaya’nın derinliklerinde uluyan bir bebeğin sesini duyabiliyorduk. Hakkınızı teslim etmeliyim, sesiniz gerçekten bir canavarın sesi gibiydi. Saatlerce feryat ediyordunuz ve sizi bir kadının memesinden başka bir şey susturamıyordu.”

“Aslında bu hâlâ doğru.”

Prens Oberyn bu sefer güldü. “Ortak bir zevkimiz var. Lord Gargalen bir seferinde elinde bir kılıçla ölmeyi umduğunu söylemişti, ben de elimde bir memeyle ölmeyi tercih edeceğimi söyleyerek karşılık vermiştim.”

Tyrion sırıttı. “Ablamdan bahsediyordunuz?”

“Cersei, Elia’ya sizi bize göstereceğine dair söz vermişti. Kaya’dan ayrılmadan bir gün önce, annem ve babanız özel bir görüşme yaparken, ablanız ve Jaime bizi sizin bebek odanıza götürdüler. Sütanneniz bizi

kovmaya çalıştı ama ablanız kadını dinlemedi. ‘O benim,’ dedi, ‘ve sen yalnızca bir süt ineğisin, bana ne yapacağımı söyleyemezsin. Sesini kes, yoksa babama dilini kestiririm. Bir ineğin dile ihtiyacı yoktur, memeleri olsun yeter.’”

Ablasının onu sahiplenmesi fikriyle eğlenen Tyrion, “Majesteleri letafeti erken yaşta öğrendi,” dedi. “Tanrılar biliyor ki o zamandan beri beni sahiplenmek için hiç acele etmedi.”

“Cersei size daha iyi bakabilmemiz için kundağınızı bile açtı,” diyerek devam etti Dornelu prens. “Şeytani bir gözünüz ve kafa derinizde birkaç siyah tüyünüz vardı gerçekten. Belki başınız diğer bebeklere nazaran büyüktü... ama bir kuyruk, sakallar, dişler ya da pençeler yoktu ve bacaklarınızın arasında sadece minik, pembe bir pipi vardı. Bütün o harika fısıltılardan sonra, Lord Tywin’in lanetinin güdük bacaklı, kırmızı, çirkin bir bebek olduğu anlaşılmıştı. Hatta Elia, genç kızların bebek gördüğünde çıkardığı o sesi bile çıkardı. Duymuşsunuzdur eminim, sevimli kedileri ve oyuncu yavru köpekleri gördüklerinde de aynı sesi çıkarıyorlar. Sizi bizzat emzirmek istemişti bence, o kadar çirkin olmanıza rağmen. Sizin zavallı bir canavar olduğunuzu söylediğimde, ablanız, ‘O annemi öldürdü,’ dedi ve minik pipinizi öyle sert büktü ki koparacağını düşündüm. Siz çığlık attığınızda ağabeyiniz Jaime, ‘Onu rahat bırak, canını acıtıyorsun,’ dedi ve Cersei sizi ancak o zaman bıraktı. ‘Önemli değil,’ dedi bize. ‘Herkes çok yakında öleceğini söylüyor. Hatta bu kadar uzun yaşamamalıydı.’”

Gökyüzünde güneş parıldıyordu ve hava sonbahar için hoş bir şekilde ılıktı ama Tyrion Lannister bunları duyduğunda tepeden tırnağa üşüdü. *Benim tatlı ablam.* Burnundaki yara kabuğunu kaşıyıp “şeytani gözüyle” Dorneluya baktı. *Bana neden böyle bir hikâye anlattı şimdi? Beni deniyor mu? Yoksa çığlığımı duymak için Cersei’nin yaptığı gibi aletimi mi büküyor sadece?* “Bu hikâyeyi mutlaka babama da anlatın. Onu da beni eğlendirdiği kadar eğlendirir. Özellikle kuyruğumla ilgili olan bölümü. Bir kuyruğum vardı gerçekten ama onu kesti.”

Prens Oberyn güldü. “Son karşılaştığımızdan beri daha eğlenceli olmuşsunuz.”

“Evet ama daha uzun olmaya *niyetliydim.*”

“Hazır eğlenceden bahsetmişken, Lord Buckler’ın kâhyasından tuhaf bir hikâye duydum. Kadınların kişisel kazançlarına vergi koymuşsunuz.”

“Fahişelik vergisi,” dedi Tyrion, yine rahatsız olmuştu. *Ve kahrolası babamın fikriydi.* “Her bir... ah, fiil için sadece bir metelik. Kral Eli, bu

verginin şehrin ahlakını iyileştireceğini düşündü." *Bunun yanı sıra Joffrey'nin düğün masraflarını ödeyeceğini.* Hazine başı olduğu için bütün mesuliyet Tyrion'a kalmıştı elbette. Bronn, sokaktaki insanların vergiye *cüce meteliği* dediğini söylemişti. Paralı askere inanılırsa, şaraphanelerde ve genelevlerde, "Yarımadam için bacaklarınızı açın," diye bağırıyorlardı.

"Kesemin sürekli meteliklerle dolu olduğundan emin olacağım. Bir prens bile vergisini ödemelidir."

"Fahişelere neden ihtiyacınız olacak ki?" Tyrion, arka tarafta diğer kadınlarla birlikte at süren Ellaria Kum'a baktı. "Yolda metresinizden sıkıldınız mı?"

"Asla. Onunla çok şey paylaşıyoruz." Prens Oberyn omuz silkti. "Ancak... henüz güzel bir sarışın paylaşmadık ve Ellaria meraklı. Bildiğiniz öyle bir yaratık var mı?"

"Ben evli bir adamım," dedi Tyrion. *Ama henüz yatağa girmedik.* "Fahişelerle işim yok artık." *Onların asıldığını görmek istemediğim sürece.*

Oberyn birdenbire konuyu değiştirdi. "Kralın düğün ziyafetinde yetmiş yedi çeşit yemek servis edileceği söyleniyor."

"Acıktınız mı prensim?"

"Uzun zamandır açım. Ama yiyecek için değil. Lütfen söyleyin, *adalet* ne zaman servis edilecek?"

"Adalet." *Evet, bu yüzden burada, bunu hemen anlamalıydım.* "Ablanızla yakın mıydınız?"

"Çocukken, Elia ve ben etle tırnak gibiydik. Sizin ağabeyiniz ve ablanız gibi."

Tanrılar, umarım öyle değildir. "Savaşlar ve düğünler bizi ziyadesiyle oyaladı Prens Oberyn. Dehşet verici olmalarına rağmen, kimse on altı yıllık cinayetleri incelemeye vakit bulamadı korkarım. Elbette inceleyeceğiz, mümkün olan en kısa zamanda. Kral huzurunu geri getirmek üzere Dorne'dan alacağımız her yardım, babamın soruşturmaya başlamasını hızlandıracaktır..."

"Cüce," dedi Kızıl Yılan samimiyeti hissedilir şekilde azalmış bir sesle, "Lannister yalanlarını kendine sakla. Bizi koyun mu sanıyorsunuz? Yoksa aptal mı? Ağabeyim kana susamış bir adam değildir ama son on altı yıldır uyumadı da. Jon Arryn, Robert'ın tahtı alışından bir yıl sonra Güneş Mızrağı'na geldi ve emin ol ki iyice sorgulandı. O ve yüz kişi daha. Buraya bir *soruşturma* maskaralığı izlemeye gelmedim. Elia ile çocukları için adalet almaya geldim ve alacağım. O ahmak Gregor Clegane'den

başlayarak... ama orada son bulacağını sanmıyorum. Yürüyen Habis ölmeden önce emirlerin nereden geldiğini söyleyecek, babanız bundan emin olabilir.” Gülümsedi. “Bir zamanlar yaşlı bir rahip, benim tanrıların inayetinin canlı kanıtı olduğumu söylemişti. Sebebinin ne olduğunu biliyor musun İblis?”

“Hayır,” diye itiraf etti Tyrion endişeli bir halde.

“Çünkü tanrılar zalim olsaydı, beni annemin ilk çocuğu yaparlardı, Doran’ı da üçüncüsü. Bilirsin, ben kana susamış bir adamım. Ve şimdi siz, benimle uğraşmak zorundasınız; benim sabırlı, ihtiyatlı ve gutlu ağabeyimle değil.”

Tyrion, yarım mil uzaktaki Karasu Nehri’nin yüzeyinde pırıldayan güneşi ve nehrin ötesindeki Kral Toprakları’nın duvarlarını, kulelerini, tepelerini görebiliyordu. Dönüp Kral Yolu’nda onları takip eden göz alıcı kafileye baktı. “Arkasında büyük bir ordu olan bir adam gibi konuşuyorsunuz,” dedi, “ama ben sadece üç yüz kişi görüyorum. Nehrin kuzeyindeki şehri görüyor musunuz?”

“Kral Toprakları adını verdiğiniz mezbele.”

“Ta kendisi.”

“Sadece duymuyorum, sanırım şimdi kokusunu da alıyorum.”

“O halde iyice koklayın lordum. Burnunuzu doldurun. Yarım milyon insanın üç yüz kişiden daha beter koktuğunu fark edeceksiniz. Altın pelerinlilerin kokusunu alıyor musunuz? Babamın kendi yeminli kılıçları bir yirmi bin daha eder. Sonra güller de var. Güller çok hoş kokar değil mi? Bilhassa bu kadar *çok* oldukları zaman. Şehrin içinde bulunan veya şehir dışında kamp kurmuş olan elli, altmış, yetmiş bin gül. Tam olarak kaçının kaldığını söyleyemem ama her halükârda saymak isteyeceğimden fazlalar.”

Martell omuzlarını silkti. “Bizler Daeron’la evlenmeden önce eski Dorne’da, bütün çiçeklerin güneşin önünde eğildiği söylenirdi. Güller bana köstek olmaya kalkışırsa, onları memnuniyetle ayaklarımın altında ezerim.”

“Willas Tyrell’i ezdiğiniz gibi?”

Dornelu adam Tyrion’ın beklediği tepkiyi vermedi. “Willas’tan bir mektup aldım, daha yarım yıl bile olmadı. İyi atlara karşı ortak bir ilgimiz var. Willas müsabaka alanında olanlar yüzünden bana asla kin beslemedi. Ben onun göğüs kalkanına temiz bir vuruş yaptım ama Willas düşerken ayağı üzengiye takıldı ve atı üstüne devrildi. Daha sonra ona bir üstat gönderdim lakin adamın tek yapabildiği delikanlının bacağını kurtarmak oldu. Dizi iyileştirilmez haldeydi. Suçlanacak biri varsa Willas’ın aptal

babasıdır. Willas Tyrell giydiği pelerin kadar yeşildi ve öyle rakiplerin arasında at sürmek onun harcı değildi. Şişman Çiçek, onu çok körpe bir yaşta turnuvalara katılmaya zorladı, diğer iki oğluna yaptığı gibi. Willas yeni bir Leo Uzunboynuz olmak istedi ve sakat kaldı."

"Sör Loras'ın Leo Uzunboynuz'dan çok daha iyi olduğunu söyleyenler var," dedi Tyrion.

"Renly'nin minik gülü mü? Şüphe ederim."

"İstediğiniz kadar şüphe edin," dedi Tyrion, "ama Sör Loras, ağabeyim Jaime de dahil olmak üzere pek çok iyi şövalyeyi yendi."

"*Yenmek* derken *attan düşürmeyi* kastediyorsunuz, bir turnuvada. Beni korkutmak istiyorsanız delikanlının bir mücadelede kimi katlettiğini söyleyin."

"Sör Robar Royce ve Sör Emmon Cuy. Ayrıca adamlar, Loras'ın Karasu'da Lord Renly'nin hayaletinin yanında dövüşürken olağanüstü cesaret gösterdiğini söylüyorlar."

"Yani, bahsettiğiniz olağanüstü cesareti gören adamlar, aynı zamanda hayaleti gören adamlar, öyle mi?" Dornelu adam hafifçe güldü.

Tyrion, prense uzun bir bakış attı. "İpek Caddesi'ndeki Chataya'nın evinde ihtiyaçlarınıza uygun olabilecek pek çok kız var. Dancy'nin saçları bal rengidir. Marie'nin saçları beyaz altın. İkisinden birini sürekli yanınızda tutmanızı öneririm lordum."

"Sürekli?" Prens Oberyn ince, siyah kaşlarından birini kaldırdı. "Ve bunun sebebi nedir sevgili İblis?"

"Elinizde bir memeyle ölmek istediğinizi söylemiştiniz." Tyrion, atını eşkin yürüyüşe kaldırarak Karasu'nun güney kıyısında bekleyen mavnalara doğru hızlandı. Dorne zekâsı olarak tanımlanabilecek şeye, katlanmak istediğinden fazla katlanmıştı. *Babam, Joffrey'yi göndermeliydi. Joffrey, Prens Oberyn'e, bir Dornelu ile inek bokunun arasındaki farkı sorabilirdi.* Bu düşünce her şeye rağmen Tyrion'ı gülümsetti. Kızıl Yılan krala takdim edilirken, Tyrion el altında olmakla ilgili bir gönderme yapmak zorunda kalabilirdi.

Arya

İlk önce çatıdaki adam öldü. Yüz seksen metre uzaktaki bacanın dibine çökmüştü, şafaktan önceki karanlıkta belli belirsiz bir gölgeydi sadece ama gökyüzü aydınlanmaya başladığında adam kıpırdandı, gerindi ve ayağa kalktı. Anguy'un oku adamın göğsüne saplandığında bütün vücudu çözülmüş halde, dik eğimli taş çatıdan yuvarlanıp septin kapısının önüne düştü.

Oyuncular septin kapısına iki muhafız dikmişti ama muhafızlar meşalelerin parlaklığı yüzünden körleşmişti; haydutlar septe yaklaştı. Kyle ve Notch aynı anda ok saldı. Muhafızlardan biri, boğazına saplanan okla yere yığıldı, diğeri karnından vuruldu. İkinci muhafız elindeki meşaleyi düşürdü, alevler adamı yalamaya başladı. Kıyafetleri tutuşan adam çığlık attı. Saklanışın sonuydu bu. Thoros bağırdı ve haydutlar saldırıya geçti.

Arya bütün bunları atının sırtında otururken seyretti; septi, değirmeni, bira imalathanesini, ahırı ve bunların etrafını çevreleyen, yabani otlardan, yanık ağaçlardan, çamurdan ibaret ıssızlığı yukarıdan gören ağaçlıklı bayırın tepesinde bekliyordu. Ağaçlar neredeyse tamamen çıplaktı artık, hâlâ dallara tutunan birkaç kuru yaprak da Arya'nın görüşünü engellemiyordu. Lord Beric, bayırda bekleyenleri korumak üzere Sakalsız Dick'i ve Mudge'i bırakmıştı. Arya, aptal bir *çocukmuş* gibi arkada bırakılmaktan nefret ediyordu ama Gendry de arkada bırakılmıştı en azından. Tartışıp itiraz etmemesi gerektiğini biliyordu Arya. Bu bir mücadeleydi ve mücadelelerde emirlere itaat edilmeliydi.

Doğu seması sarı pembe ışıldıyordu ve yukarıda, hızla hareket eden alçak bulutların arasında yarım ay görünüyordu. Rüzgâr soğuk esiyordu, Arya suyun sesini ve büyük ahşap değirmenin gıcırtılarını duyabiliyordu. Şafak havasında yağmur kokusu vardı ama damlalar düşmüyordu henüz. Sabah sisinin içinde, arkalarında alevli kurdeleler bırakarak uçan ateş okları septin ahşap duvarlarına çarpıyordu. Oklardan birkaçı pencerelerdeki panjurlara saplandı ve çok geçmeden kırık panjurların arasından duman yükselmeye başladı.

İki oyuncu septten dışarı çıktı, yan yana koşturan adamların ellerinde baltalar vardı. Anguy ve diğer yaycılar bekliyordu. Baltalı adamlardan biri

hemen öldü. Diğeri çömelmeyi başardı, yaycıların fırlattığı ok adamın omzuna saplandı. Adam sendeleyerek yürümeye devam etti, bedenine iki ok daha saplanana kadar. Oklar öyle hızlı hareket etmişti ki hangisinin önce isabet ettiğini söylemek zordu. Uzun okların deldiği göğüs kalkanı çelikten değil de ipekten yapılmıştı sanki. Adam yere yığıldı. Anguy, geniş uçlu okların yanı sıra çuvaldız uçlu oklara da sahipti. Çuvaldız ağır kalkanları bile delebilirdi. *Ok fırlatmayı öğreneceğim,* diye düşündü Arya. Kılıç dövüşünü seviyordu ama okların da ne kadar iyi olduğunu görebiliyordu.

Alevler septin güney duvarına tırmanıyordu ve kırık bir pencereden yoğun duman çıkıyordu. Myrli bir arbaletçi başka bir pencereden başını çıkardı, bir ok saldı ve arbaletini tekrar sarmak için yere çömeldi. Arya, ahırlardaki dövüşün seslerini duyabiliyordu; atların çığlığı ve çelik şıngırtılarıyla harmanlanmış feryatlar. *Hepsini öldürün,* diye düşündü öfkeyle. Dudağını öyle sert ısırdı ki kan tadı aldı. *Her birini öldürün.*

Penceredeki arbaletçi tekrar göründü ama adam bir ok salar salmaz başının yanından üç ok geçti. Oklardan biri adamın miğferinde çınladı. Adam gözden kayboldu, yayı ve her şeyiyle birlikte. Arya, ikinci kattaki pencerelerin çoğunda alevler görüyordu. Dumanla ve sabah sisiyle dolu hava, siyah beyaz esen bir pusa dönüşmüştü. Anguy ve diğer yaycılar, hedefleri daha kolay bulmak için birbirlerine yaklaşıyorlardı.

Sonra sept püskürdü. Oyuncular, kızgın karıncalar misali dışarı aktı. İki Ibbenli, önlerinde tuttukları kahverengi pürüzlü kalkanlarla kapıdan çıktılar. Onların arkasından, büyük bir *arakh* taşıyan Dothraklı geldi, adamın saç örgüsünde çanlar vardı. Dothraklının ardından, vahşi dövmelerle kaplı üç Volantisli paralı asker göründü. Diğerleri pencerelerden dışarı tırmanıp yere atlıyordu. Arya, tek bacağını pencerenin pervazından dışarı sarkıtmış bir adamın göğsünden vurulduğunu gördü, adamın düşerken attığı çığlığı duydu. Duman yoğunlaşıyordu. Arbaletlerin fırlattığı kısa oklar ve yayların uzun okları havada mekik dokuyordu. Watty inleyerek yere devrildi, yayı elinden düştü. Kyle yayına yeni bir ok takmaya çalışırken, siyah zırhlı bir adam delikanlının karnına bir mızrak sapladı. Arya, Lord Beric'in bağırdığını duydu. Lordun çetesinin geri kalanı, ellerinde çeliklerle hendeklerin ve ağaçların arasından sel gibi boşandı. Arya, Kyle'ı öldüren adamı atıyla ezen Lim'in, parlak sarı cübbesinin dalgalandığını gördü. Thoros ve Lord Beric her yerdeydi, kılıçları yanıyordu. Kırmızı rahip sert deriden yapılmış bir kalkanı parçalara ayırırken, rahibin atı kalkanın sahibinin yüzünü tekmeliyordu. Bir Dothraklı çığlık atarak yıldırım lorduna

saldırdı ve alevli kılıç, *arakh*'ı karşılamak için yukarı kalktı. Bıçaklar öpüştü, ayrıldı ve tekrar öpüştü. Sonra Dothraklının saçları tutuştu, bir an sonra adam ölüydü. Arya, yıldırım lordunun yanında dövüşen Ned'i de gördü. *Bu haksızlık, o benden sadece birkaç yaş büyük, dövüşmeme izin vermeleri gerekirdi.*

Mücadele uzun sürmedi. Hâlâ ayakta olan Cesur Oyuncular kısa zaman içinde öldüler ya da kılıçlarını bıraktılar. İki Dothraklı atlarını yakalayıp kaçmayı başardı ama bunun tek sebebi, Lord Beric'in adamların kaçmasına izin vermiş olmasıydı. "Bırakın da haberleri Harrenhal'a götürsünler," dedi lord, elinde alevli kılıcıyla. "Sülük Lordu ve Keçi birkaç uykusuz gece daha geçirsin."

Şanslı Jack, Harwin ve Ay Kasabası'ndan Merrit, tutsak aramak için yanan septe girdiler. Birkaç dakika sonra, yanlarında sekiz kahverengi kardeşle birlikte dumanın ve alevlerin arasından dışarı çıktılar. Kardeşlerden biri öyle güçsüzdü ki Merrit adamı omzunda taşımak zorunda kaldı. Yanlarında bir rahip de vardı, adam kambur duruşlu ve keldi ama gri cübbesinin üstüne siyah bir örgü zırh giymişti. "Onu kiler merdivenlerinin altında saklanırken bulduk," dedi Jack öksürerek.

Thoros, adamı görünce gülümsedi. "Sen Utt'sun."

"*Rahip* Utt. Bir tanrı adamı."

"Tanrı senin gibileri ne yapsın?" diye kükredi Lim.

"Günah işledim," diye inledi rahip. "Biliyorum, biliyorum. Beni bağışla Baba. Ben ölümcül bir günah işledim."

Arya, Rahip Utt'u Harrenhal'dan hatırlıyordu. Soytarı Shagwell, rahibin, erkek çocukları öldürdükten sonra sürekli ağladığını ve bağışlanmak için dua ettiğini söylemişti. Hatta bazen, kendini diğer Oyucular'a kırbaçlatıyordu. Bütün Oyuncular bunun komik olduğunu düşünüyordu.

Lord Beric kılıcını kınına soktu. "Can çekişenlere merhamet armağan edin, diğerlerinin ellerini ve ayaklarını bağlayıp yargılamaya hazırlayın," diye emretti, mücadele bitmişti.

Yargılama hızlıca yapıldı. Muhtelif haydutlar öne çıkıp Cesur Dostlar'ın yaptıklarını anlattılar; köyler ve kasabalar yağmalanmış, ekinler yakılmış, kadınlar tecavüze uğramış ve öldürülmüş, erkekler işkence görmüş ve sakat bırakılmıştı. Birkaç haydut, Rahip Utt'un öldürdüğü erkek çocuklardan bahsetti. Rahip, yargılama boyunca sürekli ağladı. "Ben kamış kadar zayıf bir adamım," dedi Lord Beric'e. "Kuvvet için Savaşçı'ya dua ediyorum

ama tanrılar beni zayıf yaratmış. Zayıflığıma merhamet gösterin. O çocuklar, o tatlı çocuklar... Onlara zarar vermek istememiştim...”

Çok zaman geçmeden, Rahip Utt isim günündeki kadar çıplak bir halde, uzun bir karaağacın dalında ağır ağır sallanıyordu. Diğer Cesur Oyuncular birer birer rahibi takip etti. Birkaçı dövüştü, boyunlarına ip geçirilirken tekmeler savurup mücadele ettiler. Arbaletçilerden biri yoğun Myr aksanıyla bağırıp durdu: “Ben askerim, ben askerim.” Bir diğeri, haydutları altın dolu bir yere götürmeyi teklif etti. Üçüncüsü ne kadar iyi bir haydut olacağından bahsetti. Her biri soyuldu, bağlandı ve sırayla asıldı. Yeditelli Tom onlar için bir ağıt okudu ve Thoros, Lord Beric’e, adamların ruhunu sonsuza dek yakmak için yalvardı.

Arya sallanan adamları izlerken, *bir oyuncu ağacı*, diye düşündü. Asılanların solgun tenleri, yanan septin alevleriyle kasvetli bir kırmızıya boyanmıştı. Hiç yoktan ortaya çıkan kargalar gelmeye başlamıştı bile. Arya, onların birbirlerine gaklayıp kıkırdadığını duydu ve neler söylediklerini merak etti. Rahip Utt’tan; Rorge, Isırık ya da hâlâ Harrenhal’da olan birkaç adamdan korktuğu kadar korkmuyordu ama onun ölmesinden memnundu yine de. *Tazı’yı da asmalılardı ya da kafasını kesmelilerdi.* Bunun yerine, haydutlar Sandor Clegane’in yanık kolunu tedavi etmişti. Kılıcını, atını ve zırhını geri vermiş, adamı tepe mağarasının birkaç mil uzağında serbest bırakmışlardı. Bütün aldıkları Tazı’nın altınlarıydı. Bütün bunlar Arya’yı tiksindirmişti.

Çok geçmeden, sept, dumandan ve alevlerden ibaret bir kükremeyle yıkıldı, binanın duvarları taş çatının ağırlığını daha fazla taşıyamamıştı. Sekiz kahverengi kardeş, septin çöküşünü çaresiz bir kabullenişle izledi. Boynunda, Savaşçı’ya bağlılığını temsil eden küçük bir demir çekiç olan en yaşlı kardeş, sadece onların kaldığını açıkladı. “Savaştan önce kırk dört kişiydik ve burası müreffeh bir yerdi. Bir düzine süt ineğimiz, yüz arı kovanımız, bir üzüm bağımız ve elma ağaçlarımız vardı. Ama aslanlar geldiğinde bütün şarabımızı, sütümüzü, balımızı aldılar, ineklerimizi öldürdüler ve üzüm bağımızı ateşe verdiler. Sonra... ziyaretçilerimizi sayamaz oldum. Bu sahte rahip sonuncuydu sadece. Bir canavar geldi... ona bütün gümüşümüzü verdik ama o altın sakladığımızdan emindi, bu yüzden canavarın adamları, Kardeş Elmar’ı konuşturmak için bizi birer birer öldürdü.”

“Sekiziniz nasıl kurtuldu?” diye sordu Yaycı Anguy.

“Utanç içindeyim,” dedi yaşlı adam. “Bendim. Ölme sırası bana geldiğinde, onlara altının yerini söyledim.”

“Kardeşim,” dedi Myrli Thoros, “utanılacak tek şey, altının yerini en baştan söylememiş olmaktır.”

Haydutlar o geceyi küçük nehrin yanındaki bira imalathanesinde geçirdi. Ev sahipleri, ahırın zeminin altına yiyecek gizlemişti; yulaf ekmeği, soğan ve içinde bir parça sarımsak olan sulu bir kabak çorbasından oluşan akşam yemeğini paylaştılar. Arya, kâsesinin içinde bir parça havuç buldu ve kendini şanslı addetti. Kardeşler haydutlara isim sormadı. *Biliyorlar,* diye düşündü Arya. Nasıl bilmezlerdi? Lord Beric’in kalkanında ve pelerininde yıldırım vardı, Thoros da kırmızı kıyafetlerini giyiyordu ya da kıyafetlerinden geri kalanları... Genç bir rahip adayı, Thoros’a, onların çatısının altında bulunduğu sürece sahte tanrısına dua etmemesini söyleyecek kadar cesurdu. “Boş versene,” dedi Lim Limoncübbeli. “O bizim de tanrımız ve sizler canınızı bize borçlusunuz. Ayrıca tanrımızın nesi sahte? Sizin Demirci’niz kırık bir kılıcı onarıyor olabilir ama kırık bir adamı onarabiliyor mu?”

“Yeter Lim,” diye emretti Lord Beric. “Onların çatısının altındayken onların kurallarına saygı göstereceğiz.”

“Birkaç duayı kaçırdık diye güneş parlamaktan vazgeçmez,” dedi Thoros nezaketle. “Bunu bilecek bir adam varsa o da benim.”

Lord Beric yemek yemedi. Arya onun yemek yediğini görmemişti hiç, ara sıra bir kadeh şarap içiyordu sadece. Görünüşe göre uyumuyordu da. Sağlam gözü kapanıyordu bazen, yorgunluktanmış gibi, ama biri konuştuğunda hemen açılıyordu. Hudutlu lord hâlâ perişan haldeki siyah pelerinini ve minesi çatlak yıldırım armasını taşıyan çentik dolu göğüs kalkanını giyiyordu. Hatta o göğüs kalkanıyla uyuyordu adam. Siyah çelik, Tazı’nın açtığı korkunç yarayı gizliyordu, adamın boğazındaki siyah halkayı gizleyen yün kaşkol gibi. Ama lordun, alnı içeri göçmüş kırık kafasını hiçbir şey gizleyemiyordu, kayıp gözünün yerindeki kırmızı çukuru ya da yüzünün altındaki kafatasını da.

Arya, Harrenhal’da anlatılan hikâyeleri hatırlayarak temkinli gözlerle adama baktı. Lord Beric, Arya’nın korkusunu sezmişti sanki. Başını çevirdi ve Arya’yı yanına çağırdı. “Seni korkutuyor muyum çocuk?”

“Hayır,” dedi Arya, dudağını ısırdı. “Sadece... şey... Tazı’nın sizi öldürdüğünü düşünmüştüm ama...”

“Bir yaraydı,” dedi Lim Limoncübbeli. “Ölümcül bir yaraydı, evet ama Thoros onu iyileştirdi. Yeryüzüne ondan daha iyi bir şifacı gelmemiştir.”

Lord Beric, sağlam gözündeki tuhaf ifadeyle Lim’e baktı; adamın diğer gözünde yara izinden ve kurumuş kandan başka bir şey yoktu. “Gelmemiştir,” diye onayladı yorgun bir şekilde. “Lim, nöbet değişimi zamanı geçti sanırım. İlgilenirsen sevinirim.”

“Tamam lordum.” Lim rüzgârlı geceye çıkarken, sarı pelerini arkasında dalgalandı.

Lim gittiğinde, “Zaman zaman en cesur adamlar bile kendilerini kör ederler, görmekten korktuklarında,” dedi Lord Beric. “Thoros, şimdiye kadar beni kaç kez geri getirdin?”

Kırmızı rahip başını eğdi. “Sizi geri getiren R’hllor’dur lordum. Işık Tanrısı. Ben onun vasıtasıyım sadece.”

“Kaç kez?” diye ısrar etti Lord Beric.

“Altı,” dedi Thoros isteksizce. “Ve her seferinde daha zordu. Pervasız davranır oldunuz lordum. Ölüm bu kadar tatlı mı?”

“Tatlı? Hayır dostum. Tatlı değil.”

“O halde tatlıymış gibi davranmayın. Lord Tywin geriden emir veriyor. Lord Stannis de öyle. Aynısını yaparsanız akıllılık etmiş olursunuz. Yedinci bir ölüm ikimizin de sonu olabilir.”

Lord Beric sol kulağının üstüne, alnının içe göçtüğü yere dokundu. “Burası, Sör Burton Crakehall’ın bir gürz darbesiyle miğferimi ve kafamı kırdığı yer.” Kaşkolünü çözdü, boğazını çevreleyen siyah çürüğü gösterdi. “Bu, mantikorun Kızgın Şelale’de bıraktığı iz. Zavallı arıcıyı ve karısını, onların bana ait olduğunu düşünerek yakaladı. Kendimi ona teslim etmezsem her ikisinin de asılacağını her yerde duyurdu. Teslim oldum ama buna rağmen onları astı, beni de onların arasındaki darağacına.” Parmağını göz çukurundaki kırmızı yara izine götürdü. “Burası, Yürüyen Dağ’ın kamasının miğfer siperimden girip gözüme sapladığı yer.” Lordun dudaklarında yorgun bir gülümseme geçti. “Böylece, Clegane Hanedanı tarafından üç kez öldürülmüş oldum. Ders aldığımı sanırsın...”

Arya, lordun latife ettiğini biliyordu ama Thoros gülmedi. Elini Lord Beric’in omzuna koydu. “Fazla düşünmemekte fayda var.”

“Hayal meyal hatırladığım bir şeyi nasıl fazla düşünebilirim? Bir zamanlar Hudutlar’da bir kale tutuyordum ve evlenmek üzere sözlendiğim bir kadın vardı ama bugün ne o kaleyi bulabilirim ne de sana o kadının saçının rengini söyleyebilirim. Beni kim şövalye yaptı eski dostum? En

sevdiğim yiyecekler neler? Her şey siliniyor. Bazen, şu dişbudak ağaçlarının ortasındaki kahrolası çimenlerde doğduğumu düşünüyorum, göğsümde bir delik ve ağzımda alev tadıyla. Sen benim annem misin Thoros?”

Arya, Myrli rahibe baktı; kabarık saçlara, pembe paçavralara ve eski zırh parçalarına. Adamın yanakları ve sarkık gıdısı fırça gibi sert, gri sakallarla kaplıydı. Adam, Yaşlı Dadı’nın hikâyelerindeki büyücülere benzemiyordu ama yine de...

“Başı olmayan bir adamı geri getirebilir misiniz?” diye sordu Arya. “Sadece bir kez, altı değil. Yapabilir misiniz?”

“Benim sihirli güçlerim yok çocuk. Sadece dualarım var. İlk seferinde, lordun göğsünde bir delik ve ağzında kan vardı, hiç umut olmadığını biliyordum. Zavallı, parçalanmış göğsü hareketsizleşince, lordu uğurlamak için ona iyi tanrının öpücüğünü verdim. Ağzımı ateşle doldurdum ve alevleri lordun içine üfledim; boğazından ciğerlerine, kalbine ve ruhuna. Buna *son öpücük* denir. Yaşlı rahiplerin, Tanrı’nın hizmetkârları ölürken onlara bu son öpücüğü bahşettiğini defalarca görmüştüm. Ben de birkaç kez vermiştim, bütün rahiplerin yapmak zorunda olduğu gibi. Ama daha önce, içi ateşle dolan bir adamın titrediğini hissetmemiş, gözlerini açtığını görmemiştim. Lordu geri getiren ben değildim leydim. Tanrı’ydı. R’hllor’un onunla işi bitmedi henüz. Hayat sıcaklıktır, sıcaklık ateştir ve ateş Tanrı’dır, sadece Tanrı.”

Arya, gözlerinden yaşlar aktığını hissetti. Thoros pek çok kelime kullanmıştı ama kelimelerin hepsi *hayır* anlamına geliyordu, Arya bu kadarını anlamıştı.

“Baban iyi bir adamdı,” dedi Lord Beric. “Harwin onun hakkında çok şey anlattı bana. Babanın hatırına fidyenden memnuniyetle vazgeçerdim ama altına umutsuzca ihtiyacımız var.”

Arya dudağını ısırdı. *Bu doğru sanırım.* Lord Beric, Tazı’nın altınlarını, Mander’ın kuzeyinden erzak satın almaları için Yeşilsakal’la Avcı’ya vermişti, Arya bunu biliyordu. Lord’un, adamları gönderirken, “Son ekinler yandı, yeni ekinler kuruyor ve kış kapıda,” dediğini duymuştu. “İnsanların tahıla ve tohuma ihtiyacı var, bizim de bıçaklara ve atlara. Adamlarımın çoğu, süvari ve savaş atlarına binen düşmanların karşısında küçük atlar, yük beygirleri ve katırlar sürüyor.”

Arya, Robb’un onun için ne kadar ödeyeceğini bilmiyordu gerçi. Robb bir kraldı artık; Kışyarı’ndaki, saçlarında karlar eriyen çocuk değildi ve

Arya'nın yaptığı şeyleri bilseydi, seyis yamağını ve Harrenhal'daki muhafızı... "Ya ağabeyim benim için fidye ödemek istemezse?"

"Neden böyle düşünüyorsun?" diye sordu Lord Beric.

"Şey, saçlarım karmakarışık, tırnaklarım leş gibi, ayaklarım nasırlı," dedi Arya. Robb bunları umursamazdı muhtemelen ama annesi umursardı. Leydi Catelyn, Arya'nın Sansa gibi olmasını istemişti her zaman; şarkı söylemesini, dikiş dikmesini ve nezaket kurallarına dikkat etmesini. Bunları sadece düşünmek bile, Arya'nın parmaklarıyla saçlarını taramaya çalışmasına sebep oldu ama saçları iyice dolaşmıştı ve Arya'nın bütün yaptığı birazını yolmaktı. "Leydi Smallwood'un verdiği elbiseyi mahvettim ve iyi dikiş dikemiyorum." Dudağını ısırdı. "*Çok iyi* dikiş dikemiyorum demek istedim. Rahibe Mordane bir demircinin ellerine sahip olduğumu söylerdi eskiden."

Gendry güldü. "Şu küçük ve yumuşak şeyler mi?" diye seslendi. "Çekiç bile tutamazsın."

"İstersem tutabilirim!" diye parladı Arya.

Thoros kıkırdadı. "Ağabeyin fidyeni ödeyecek çocuk. O konuda tasalanma."

"Evet. Ama ya *ödemezse?*" diye ısrar etti Arya.

Lord Beric iç geçirdi. "O zaman seni bir süre için Leydi Smallwood'a gönderirim. Yahut Karaliman'daki kendi kaleme. Ama bunun gerekli olmayacağından eminim. Thoros gibi, ben de sana babanı geri verecek güce sahip değilim ama güvenli bir şekilde annenin kollarına dönmeni sağlayabilirim en azından."

"*Yemin* eder misiniz?" diye sordu Arya. Yoren de onu eve götüreceğine dair söz vermişti ama bunu yapmak yerine ölmüştü.

"Şövalyelik onurum üstüne," dedi yıldırım lordu ciddi bir şekilde.

Lim, bira imalathanesine döndüğünde yağmur yağıyordu, sarı cübbesinden süzülen sular yerde birikirken adam küfürler mırıldanıyordu. Kapının yanında oturan Anguy ve Şanslı Jack zar atıyordu ama hangi oyunu oynarlarsa oynasınlar Jack'in hiç şansı yoktu. Yeditelli Tom ahşap arpının bir telini değiştirdi ve "Anne'nin Gözyaşları"nı söyledi. Ardından "Willum'un Karısı Islakken" ve "Lord Harte Yağmurlu Bir Günde Gitti"yi söyledi, sonra da "Castamere Yağmurları"nı.

Ve sen kimsin, dedi gururlu lord,
niye başımı öne eğmeliyim?

Farklı bir pelerin giymiş bir kedisin sadece,
budur bütün bildiğim.
Pelerini ister altın olsun ister kırmızı,
her aslan pençelidir.
Benim pençelerim de uzun ve keskindir lordum,
seninkiler kadar uzun ve keskindir.
Ve adam hiç durmadan konuştu,
şu Castamere lordu.
Ama şimdi salonunda yağmurlar ağlıyor
ve yağmuru kimse duymuyor.
Evet şimdi salonunda yağmurlar ağlıyor
ve yağmuru tek ruh bile duymuyor.

Sonunda, Tom bütün yağmurlu şarkıları bitirdi ve arpını bir kenara bıraktı. Artık bira imalathanesinin taş çatısını döven yağmurun kendi sesi vardı sadece. Zar oyunu bitti. Arya bir ayağının, sonra diğerinin üstünde durarak, nalı düşen bir atla ilgili sızlanan Merrit'i dinledi.

"Atı senin için nallayabilirim," dedi Gendry aniden. "Ben sadece çıraktım ama ustam ellerimin çekiç tutmak için yaratıldığını söylerdi. Nal çakabilirim, zırhlardaki yırtıkları kapatabilirim ve kalkanlardaki çentikleri düzeltebilirim. Bahse girerim ki kılıç da yapabilirim."

"Ne söylemeye çalışıyorsun delikanlı?" diye sordu Harwin.

"Sizin demirciniz olacağım." Gendry, Lord Beric'in önünde diz çöktü. "Beni alırsanız işe yarayabilirim lordum. Daha önce aletler ve bıçaklar yaptım, bir miğfer de yapmıştım, hiç fena olmamıştı. Yakalandığımızda Dağ'ın adamlarından biri miğferimi çaldı."

Arya dudağını ısırdı. *O da beni terk etmek istiyor.*

"Nehirova'da Lord Tully'ye hizmet etmen daha iyi olur," dedi Lord Beric. "Yaptığın işin karşılığını ödeyemem."

"Bugüne kadar kimse ödemedi. Bir dökümhane, yiyecek yemek ve uyuyacak bir yer istiyorum. Bunlar yeterli lordum."

"Bir demirci gittiği her yerde kabul görür. Mahir bir zırh ustası daha da hoş karşılanır. Neden bizimle kalmayı tercih ediyorsun?"

Arya, Gendry'yi izledi, çocuk düşünürken o aptal suratını buruşturuyordu. "Tepe mağarasında, Kral Robert'ın adamları ve kardeşleri olmak hakkında söyledikleriniz hoşuma gitti. Tazı'yı yargılamanız hoşuma

gitti. Lord Bolton insanları sadece asar ya da başlarını keserdi, Lord Tywin ve Sör Amory Lorch da aynıydı. Sizin demirciniz olmayı tercih ederim."

"Onarılması gereken bir sürü zırhımız var lordum," diye hatırlattı Jack. "Çoğunu ölülerden çıkardık ve ölümün girdiği yerde delikler olur"

"Sen beyinsiz olmalısın çocuk," dedi Lim. "Biz hayduduz. Lordumuz dışında pek çoğumuz alt tabaka doğumlu pislikleriz. Tom'un şarkılarındaki gibi olacağını da düşünme sakın. Prenseslerden öpücükler çalmayacaksın, çalıntı zırhlar giyerek turnuvalarda at koşturmayacaksın. Bize katılırsan, boynuna dolanmış bir ipte son bulacaksın ya da kafan bir kale kapısının üstündeki kazığa geçirilecek."

"Bunlar senin başına geleceklerden fazla değil," dedi Gendry.

"Evet değil," dedi Şanslı Jack neşeyle. "Hepimizi kargalar bekliyor. Lordum, çocuk yeterince cesur görünüyor ve bize sunacağı hizmete ihtiyacımız var. Jack, onu alalım der."

"Hem de hemen," dedi Harwin gülerek, "ateşi düşüp de aklı başına gelmeden."

Lord Beric'in dudaklarından solgun bir gülümseme geçti. "Thoros, kılıcım."

Yıldırım lordu bu sefer kılıcını tutuşturmadı; kılıcı hafifçe Gendry'nin omzuna değdirdi. "Gendry, insanların ve tanrıların huzurunda, kendini savunamayanları savunacağına, bütün kadınları ve çocukları koruyacağına, kumandanlarına, metbu lorduna ve kralına itaat edeceğine, ihtiyaç olduğunda cesurca dövüşeceğine ve ne kadar zor, mütevazı ya da tehlikeli olursa olsun sana verilen diğer vazifeleri yerine getireceğine dair yemin ediyor musun?"

"Ediyorum lordum."

Hudutlu lord, kılıcı sağ omuzdan kaldırıp sol omza koydu ve, "Ayağa kalk Sör Gendry, mağara tepesinin şövalyesi, kardeşliğimize hoş geldin," dedi.

Kapıdan sert ve hırıltılı bir kahkaha geldi.

Adamın üstünden yağmur süzülüyordu. Yapraklarla ve ketenle sarılmış yanık kolu, halat bir askıyla boynuna asılmış ve sıkıca göğsüne bağlanmıştı ama yüzündeki eski yanık izleri haydutların küçük ateşinin ışıltısıyla siyah ve yağlı pırıldıyordu. "Yeni şövalyeler mi çıkarıyorsun Dondarrion?" diye sordu davetsiz misafir hırıltıyla. "Bu yüzden seni yeni baştan öldürmem gerek."

Lord Beric sakin bir şekilde adama baktı. “Seni son kez gördüğümüzü ummuştum Clegane. Bizi nasıl buldun?”

“Zor olmadı. Eski Şehir’den bile görünecek kadar duman çıkardınız.”

“Gönderdiğim devriyelere ne oldu?”

Clegane’in ağzı seğirdi. “Şu iki kör adam mı? İkisini de öldürmüş olabilirim. Öldürdüysem ne yaparsın?”

Anguy yayını gerdi. Notch da aynı şeyi yapıyordu. “Ölmeyi bu kadar çok mu istiyorsun Sandor?” diye sordu Thoros. “Bizi buraya kadar takip ettiğine göre çılgın ya da sarhoş olmalısın.”

“Yağmurla mı sarhoş olacağım? Bana şarap alacak kadar altın bırakmadınız fahişe evlatları.”

Anguy bir ok çekti. “Biz hayduduz. Haydutlar çalar. Şarkılarda vardır, nazikçe istersen Tom sana bir tanesini söyleyebilir. Seni öldürmediğimiz için şükret.”

“Gel de dene Yaycı. O sadağı alıp içindeki okları küçük, çilli kıçına sokarım.”

Anguy uzunyayını kaldırdı ama delikanlı oku salamadan Lord Beric elini kaldırdı. “Buraya neden geldin Clegane?”

“Bana ait olanı almak için.”

“Altınını?”

“Başka ne için olacak? Yüzüne bakma zevkine nail olmak için gelmedim Dondarrion, bunu söyleyebilirim. Şimdi benden bile çirkinsin. Ayrıca, belli ki hırsız bir şövalyesin.”

“Sana altınların için bir senet verdim,” dedi Lord Beric sakin bir şekilde. “Savaş bittiğinde ödeneceğine dair bir söz.”

“Verdiğin kâğıt parçasıyla popomu sildim. Altınımı istiyorum.”

“Bizde değil. Altınlarını, Yeşilsakal ve Avcı’yla birlikte güneye gönderdim, Mander’in karşısından tahıl ve tohum almaları için.”

“Ekinlerini yaktığın insanları doyurmak için,” dedi Gendry.

“Hikâye bu mu şimdi?” Sandor Clegane tekrar güldü. “Aslına bakarsanız benim niyetim de buydu. O altınlarla birkaç çirkin köylüyü ve onların kıymetsiz eniklerini besleyecektim.”

“Yalan söylüyorsun,” dedi Gendry.

“Görüyorum ki bu çocuğun bir ağzı var. Onlara inanıyorsun da neden bana inanmıyorsun? Suratım yüzünden olamaz değil mi, olabilir mi?” Clegane, Arya’ya baktı. “Kızı da şövalye yapacak mısın Dondarrion? Sekiz yaşındaki ilk kız şövalye?”

“Ben *on iki* yaşındayım,” diye yalan söyledi Arya bağırarak, “ve istersem şövalye olabilirim. Seni öldürebilirdim ama Lim bıçağımı aldı.” Bunu hatırlamak Arya’yı hâlâ öfkelendiriyordu.

“Lim’e sızlan, bana değil. Sonra da kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırıp kaç. Köpeklerin kurtlara neler yaptığını biliyor musun?”

“Bir dahaki sefer seni *öldüreceğim.* Ağabeyini de öldüreceğim!”

“Hayır.” Adamın koyu renk gözleri kısıldı. “Yapmayacaksın.” Tazı, tekrar Lord Beric’e döndü. “Hadi atımı da şövalye yap. Asla salonlara sıçmıyor ve pek çok attan daha az çifteliyor, bir şövalye olmayı hak ediyor. Onu da çalmak istemiyorsan tabii.”

“En iyisi o ata bin ve git,” diye uyardı Lim.

“Altınımla gideceğim. Bizzat sizin tanrınız suçsuz olduğumu söyledi...”

“Işık Tanrısı sana hayatını geri verdi,” diye açıkladı Myrli Thoros. “Senin, Kutsanmış Baelor’un yeniden vücut bulmuş hali olduğunu ilan etmedi.” Kırmızı rahip kılıcını kınından çıkardı. Arya, Jack’in ve Merrit’in de aynı şeyi yaptığını gördü. Lord Beric, Gendry’yi kutsamak için kullandığı kılıcı tutuyordu hâlâ. *Belki bu defa onu öldürürler.*

Tazı’nın ağzı tekrar seğirdi. “Siz sıradan hırsızlardan başka bir şey değilsiniz.”

“Aslan arkadaşların bir köye giriyor, buldukları bütün yiyeceği ve sikkeyi alıyor ve buna *yağma* diyor. Kurtlar da aynı şeyi yapıyor, biz neden yapmayalım? Seni kimse soymadı köpek. Sadece bir güzel *yağmalandın.*”

Tazı, haydutların yüzlerine baktı, her birine, sanki hepsini hafızasına işlemek istiyordu. Sonra, tek kelime etmeden dışarı çıktı, karanlığın ve yağmurun içine yürüdü, geldiği yere. Haydutlar bekledi, merakla...

“Gidip devriyelerimize ne yaptığına baksam iyi olacak.” Harwin gitmeden önce, Tazı’nın etrafta dolaşmadığından emin olmak için temkinli bir şekilde kapının dışını kolaçan etti.

“Şu kahrolası piç o kadar altını nereden buldu?” dedi Lim Limoncübbeli, gerginliği kırmak istiyordu.

Anguy omuzlarını silkti. “El turnuvasını kazandı. Kral Toprakları’nda.” Yaycı sırıttı. “Ben de hatırı sayılır bir servet kazanmıştım ama sonra Dancy, Jayde ve Alayaya ile tanıştım. Bana kızarmış kuğuların tadını ve Arbor şarabında yıkanmayı öğrettiler.”

“Bütün servetini heba ettin değil mi?” Harwin güldü.

“*Hepsini* değil. Bu çizmeleri ve harikulade hançeri satın aldım.”

“Bir arazi almalıydın ve kızarmış kuğu kızlarından birini dürüst bir kadına dönüştürmeliydin,” dedi Şanslı Jack. “Kendine şalgamlar ve oğullar yetiştirmeliydin.”

“Savaşçı beni savun! Altınlarımı şalgama çevirmek ne büyük bir israf olurdu.”

“Ben şalgam severim,” dedi Jack incinmiş gibi. “Şimdi biraz şalgam lapası olsa yerdim.”

Myrli Thoros bu alaycı sohbetle hiç ilgilenmiyordu. “Tazı birkaç torba altından fazlasını kaybetti,” dedi düşünceli bir halde. “Ustasını ve barınağını da kaybetti. Lannisterlar’a geri dönemez, Genç Kurt onu asla almaz, ağabeyi bile onu hoş karşılamaz. Bana öyle geliyor ki, Tazı’nın sahip olduğu tek şey o altındı.”

“Kahretsin,” dedi Değirmenci Watty. “Öyleyse mutlaka gelir ve bizi uykumuzda öldürür.”

“Hayır.” Lord Beric kılıcını kınına soktu. “Sandor Clegane hepimizi memnuniyetle öldürür ama uykumuzda değil. Anguy, yarın sabah Sakalsız Dick’le beraber arkayı al. Clegane’in hâlâ peşimizde dolaştığını görürsen, adamın atını öldür.”

“O iyi bir at,” diye itiraz etti Anguy.

“Evet,” dedi Lim. “Kahrolası biniciyi öldürmeliyiz. O at işimize yarar.”

“Lim’e katılıyorum,” dedi Notch. “Köpeğe birkaç tüylü ok göndereyim izin verin, biraz cesareti kırılsın.”

Lord Beric başını iki yana salladı. “Clegane, tepe mağarasının altında hayatını kazandı. Onun hayatını çalmayacağım.”

“Lordum arif bir adam,” dedi Thoros diğerlerine. “Kardeşlerim, dövüşle yargılama kutsal bir şeydir. R’hllor’dan yardım istediğimi duydunuz ve Lord Beric tam Tazı’nın işini bitirecekken, kılıcının R’hllor’un parmağı tarafından nasıl kırıldığını gördünüz. Öyle görünüyor ki Işık Tanrısı, Joffrey’nin Tazı’sıyla olan işini bitirmedi henüz.”

Harwin çok geçmeden bira imalathanesine döndü. “Peltebacak derin uykudaydı ama zarar görmemişti.”

“Onu elime geçirene kadar bekle,” dedi Lim. “Ona yeni bir popo deliği açacağım. Hepimizin ölümüne sebep olabilirdi.”

O gece hiç kimse rahat uyumadı; Sandor Clegane’in dışarıda, karanlıkta, yakın bir yerde olduğunu biliyorlardı. Arya ateşin yakınma kıvrıldı, rahat ve sıcaktı, buna rağmen uykuya dalamadı. Jaqen H’ghar’ın verdiği sikkeyi çıkardı ve pelerinin altında yatarken avucunda sıktı. Sikke,

kendisini güçlü hissetmesini sağlıyordu, Harrenhal'dayken bir hayalet olduğunu hatırlatıyordu. Arya o zamanlar bir fısıltıyla adam öldürebiliyordu.

Ama Jaqen gitmişti. Arya'yı terk etmişti. *Al Turta da beni terk etti, şimdi de Gendry gidiyor.* Yoren ölmüştü, Syrio Forel ölmüştü, hatta babası bile ölmüştü ve Jaqen, Arya'ya aptal bir demir sikke verip kaybolmuştu. *"Valar morghulis,"* diye fısıldadı Arya, yumruğunu öyle sert sıktı ki sikkenin sert kenarları avucuna gömüldü. "Sör Gregor, Dunsen, Polliver, Tatlı Raff. Vadeci ve Tazı. Sör Ilyn, Sör Meryn, Kral Joffrey, Kraliçe Cersei." Arya, duasındaki insanların öldüklerinde nasıl görüneceğini hayal etmeye çalıştı ama yüzleri hatırlamak zordu. Tazı'yı görebiliyordu, onun ağabeyi Dağ'ı da, Joffrey'nin ve kraliçenin yüzünü asla unutmazdı... fakat Raff, Dunsen ve Polliver siliniyordu, hatta, görünüşü son derece alelade olan Vadeci bile.

Arya sonunda uykuya yenik düştü ama gecenin karanlığında ürpererek uyandı. Ateş köze dönüşmüştü. Mudge kapıda bekliyordu ve bir başka nöbetçi dışarıda volta atıyordu. Yağmur durmuştu, Arya kurtların uluma seslerini duyabiliyordu. *Yakındalar,* diye düşündü, *ve kalabalıklar.* Sesleri, ahırların etrafındalarmış gibi duyuluyordu; düzinelerce, belki yüzlerce kurt. *Umarım Tazı'yı yerler.* Tazı'nın, kurtlar ve köpekler hakkında söylediği şeyleri hatırladı.

Sabah olduğunda, Rahip Utt hâlâ ağacın altında sallanıyordu ama kahverengi kardeşler küreklerle dışarı çıkmıştı, yağmurun altında diğer ölüler için mezarlar kazıyorlardı. Lord Beric konaklama ve yemek için kardeşlere teşekkür etti, septi yeniden inşa etmelerine yardım etmek için onlara bir torba gümüş geyik verdi. Harwin, Güzel Luke ve Değirmenci Watty keşif için dışarı çıktı ama ortalıkta ne kurtlar ne de tazılar vardı.

Arya, eyer kolanını bağlarken, Gendry üzgün olduğunu söylemeye geldi. Arya tek ayağını üzengiye koyup eyerine atladı, böylece Gendry'ye aşağıdan değil yukarıdan bakabilecekti. *Nehirova'da ağabeyim için kılıçlar yapabilirdin,* diye düşündü ama, "Eğer aptal bir haydut şövalyesi olup asılmak istiyorsan umurumda değil. Fidyem ödenecek, ben ağabeyimle birlikte Nehirova'da olacağım," dedi.

Şükürler olsun ki o gün yağmur yoktu ve ilk kez hızlı yol aldılar.

Bran

Kule, bir adanın üstünde dikiliyordu, durgun mavi sularda akis halindeki ikizi vardı. Rüzgâr estiğinde gölün yüzeyinde oluşan dalgacıklar, oyun oynayan çocuklar misali birbirini kovalıyordu. Göl kıyısı boyunca sık meşe ağaçları vardı. Meşelerin altındaki zemin yere düşen pelitlerle kaplıydı. Ağaçların ardında köy uzanıyordu, daha doğrusu köyden geriye kalanlar.

Dağ eteklerinden ayrıldıklarından beri gördükleri ilk köy buydu. Meera, harabelerin arasında pusuya yatan kimse olmadığından emin olmak için önden gitti. Elinde ağı ve mızrağı, meşelerin ve elma ağaçlarının arasında dolaştı. Meera'nın ürküttüğü üç alageyik, fundalığın içinden çıkıp zıplayarak uzaklaştı. Yaz, ani hareketi gördü ve aynı anda hayvanların peşine düştü. Brarı, uzun adımlarla uzaklaşan ulu kurdu izledi ve bir an için kurdun derisine bürünüp onunla birlikte koşmayı her şeyden çok istedi ama Meera el sallıyor ve onları çağırıyordu. Bran, başını isteksizce Yaz'dan çevirdi ve yola devam etmesi için Hodor'u dürttü, köye doğru. Jojen onların yanında yürüdü.

Burasıyla Sur'un arasındaki zemin çayırlıktı, Bran bunu biliyordu; nadasa bırakılmış tarlalar ve dalgalı alçak tepeler, yüksek otlaklar ve düz bataklıklar. Bu yoldan gitmek arkadaki dağları dolaşmaktan çok daha kolay olurdu ama bunca açık arazi Meera'yı huzursuz ediyordu. "Kendimi çıplak hissediyorum," diye itiraf etti kız. "Saklanacak hiçbir yer yok."

"Bu arazi kimin elinde?" diye sordu Jojen, Bran'a.

"Gece Nöbetçileri," diye cevapladı Bran. "Burası Lütuf. Yeni Lütuf, buranın kuzeyi de Brandon'ın Lütfu." Üstat Luwin, Bran'a bu arazilerin tarihini öğretmişti. "Mimar Brandon, Sur'un güneyindeki yirmi beş fersah mesafeye kadar bütün toprakları kara kardeşlere verdi. Onların... *maişeti ve mesnedi* için." Bran bu kısmı hâlâ hatırladığı için gururluydu. "Bazı üstatlar, araziyi verenin Mimar Brandon değil başka bir Brandon olduğunu söyler ama neticede hâlâ Brandon'ın Lütfu. Binlerce yıl sonra, İyi Kraliçe Alysanne, ejderhası Gümüşkanat'ın sırtında Sur'u ziyaret etti. Gece Nöbetçileri'nin çok cesur olduğunu düşündü ve Yaşlı Kral'dan Nöbet'in

topraklarının iki katına, elli fersaha çıkarılmasını istedi. Bu da Yeni Lütuf'tu." Bran elini salladı. "Burası. Bütün bu arazi."

Köyde uzun yıllardır kimse yaşamıyordu, Bran bunu görebiliyordu. Bütün evler yıkılmıştı. Han bile. Görünüşüne bakılırsa hiçbir zaman ahım şahım bir han olmamıştı ama şimdi taş bir bacadan ve bir düzine elma ağacının arasındaki iki çatlak duvardan ibaretti. Ağaçlardan biri ortak salonun içinde büyüyordu, salonun zemini kahverengi ıslak yapraklarla ve çürük elmalarla kaplıydı. Elma sirkesine benzeyen tiksindirici kokuyla ağırlaşan hava neredeyse boğucuydu. Meera, kurbağa mızrağını elmalara saplayarak hâlâ yenebilecek durumda olan meyveler bulmaya çalıştı ama elmaların hepsi çürümüş ve kurtlanmıştı.

Huzurlu bir yerdi; durgun, sakin ve bakması güzel, fakat Bran, bu boş hanla ilgili hüzün verici bir şeyler olduğunu düşünüyordu, Hodor da aynı şeyi hissetmişti sanki. "Hodor?" dedi aklı karışmış gibi. "Hodor? Hodor?"

"Bu iyi bir arazi." Jojen, yerden aldığı bir avuç toprağı parmaklarının arasında ovuşturdu. "Bir köy, bir han, gölün içinde sağlam bir hisar, bütün bu elma ağaçları... ama insanlar nerede Bran? İnsan böyle bir yeri neden terk eder?"

"Yabanıllardan korkuyorlardı," dedi Bran. "Yabanıllar; yağmalamak, çalmak, kadın kaçırmak için Sur'un üzerinden ya da dağların içinden gelir. Seni yakalarlarsa kafatasını kadeh yapar ve içinden kan içerler, Yaşlı Dadı böyle derdi eskiden. Nöbet, Brandon'ın ya da Kraliçe Alysanne'in zamanında olduğu kadar kuvvetli değil artık, bu yüzden daha fazla geçiş var. Sur'a en yakın yerler öyle çok yağmalandı ki insanlar güneye, dağların içine ya da Kral Yolu'nun doğusundaki Umber arazilerine güç ettiler. İri Jon'un halkı da yağmalandı ama bir zamanlar Lütuf'ta yaşayan insanlar kadar değil."

Jojen Reed, sadece kendisinin duyabildiği müziği dinleyerek ağır ağır başını çevirdi. "Burada konaklamamız gerek. Bir fırtına geliyor. Kötü bir fırtına."

Bran gökyüzüne baktı. Güzel, güneşli ve neredeyse ılık bir sonbahar günü geçirmişlerdi ama şimdi batıda kara bulutlar vardı ve rüzgâr şiddetleniyor gibiydi. "Hanın yalnızca iki duvarı var ve çatısı yok," dedi Bran. "Hisara gitmeliyiz."

"Hodor," dedi Hodor. Belki de Bran'ı onaylamıştı.

"Sandalımız yok Bran." Meera, kurbağa mızrağıyla yaprakları karıştırıyordu.

“Bir yol var. Suyun altına gizlenmiş taş bir yol. Yürüyebiliriz.” Aslında *onlar* yürüyebilirdi; Bran, Hodor’un sırtında yol almak zorundaydı ama bu sayede kuru kalırdı en azından.

Reedler bakıştı. “Bunu nereden biliyorsun?” diye sordu Jojen. “Buraya daha önce gelmiş miydin prensim?”

“Hayır. Yaşlı Dadı söylemişti. Hisar’ın tepesi altın, bak.” Elini göle doğru uzattı. Mazgallı siperlerin altın rengi boyasının pul pul döküldüğü görülebiliyordu. “Kraliçe Alysanne orada uyudu, siperleri onun onuruna altın rengine boyadılar.”

“Bir yol?” Jojen gölü inceledi. “Bundan emin misin?”

“Eminim,” dedi Bran.

Bakmayı bilen Meera yolun ucunu kolayca buldu; yaklaşık yarım metre genişliğindeki taş patika doğrudan nehrin içine giriyordu. Meera, kurbağa mızrağıyla yolu yoklayarak, dikkatli adımlar atarak diğerlerine liderlik etti. Patikanın tekrar nerede su yüzeyine çıktığını görebiliyorlardı; yol, suyun içinden adaya tırmanıyor ve hisarın kapısına çıkan taş basamaklara dönüşüyordu.

Aynı hizada duran patika, basamaklar ve kapı, yolun dümdüz ilerlediğini düşündürüyordu ama yol düz değildi; gölün altında zikzak çiziyor, hisarın kapısına ulaşmadan önce adanın çevresinin üçte birini dolaşıyordu. Dönemeçler tehlikeliydi ve uzun patika, hisara yaklaşmaya çalışanların kuleden fırlatılan ateş oklarına uzun süre maruz kalacağı anlamına geliyordu. Suyun içine gizlenmiş taşlar çamurlu ve kaygandı; Hodor iki kez düşme tehlikesi geçirdi ve dengesini tekrar kazanmadan önce korkuyla, *“HODOR!”* diye bağırdı. İkinci tehlike Bran’ı fena halde korkuttu. Hodor sırtındaki sepetle birlikte suya düşerse Bran pekâlâ boğulabilirdi, özellikle de, dev seyis yamağı zaman zaman yaptığı gibi panikleyip Bran’ın orada olduğunu unutursa. *Belki de handa kalmalıydık, elma ağacının altında,* diye düşündü Bran ama geç olmuştu artık.

Şükürler olsun ki üçüncü bir tehlike yaşanmadı ve sular Hodor’un belinden yukarı çıkmadı, buna karşılık Reedler göğüslerine kadar suyun içindelerdi. Çok geçmeden adaya çıktılar, hisarın basamaklarını tırmandılar. Kapı hâlâ sağlamdı ama yıllar içinde eğilip bükülen meşe kirişler yüzünden tam olarak kapanmıyordu. Meera kapıyı itip ardına kadar açtı, pas tutmuş demir menteşeler çığlık attı. “Öne eğil Hodor,” dedi Bran, Hodor eğildi ama Bran’ın, başını kapıya çarpmasını engelleyecek kadar değil. “Acıttı,” diye şikâyet etti Bran.

“Hodor,” dedi Hodor doğrulurken.

Kendilerini, dördünün zar zor sığabildiği karanlık bir kasa odasında buldular. Kulenin iç duvarına gömülmüş basamaklar sol taraftan yukarı çıkıyor ve sağ taraftan aşağı iniyordu ama önlerinde demir kafesler vardı. Bran yukarı baktı ve kafasının tam üstünde bir başka kafes gördü. *Bir katil deliği.* Yukarıda, üzerlerine kızgın yağ dökecek kimse olmadığı için memnundu.

Kafesler kilitliydi ama demir parmaklıklar iyice paslanmıştı. Hodor soldaki kapıyı tutup çekti, harcadığı göç yüzünden inledi. Hiçbir şey olmadı. Bu defa itmeyi denedi ama sonuç aynıydı. Parmaklıkları sarstı, tekmeledi, omzuyla itti, gıcırdattı, kocaman elleriyle menteşeleri yumrukladı, hava pas zerreleriyle doldu ama demir kapı kımıldamadı. Aşağı inen basamakların önündeki kapı da daha uysal değildi. “İçeri girmenin bir yolu yok,” dedi Meera omuzlarını silkerek.

Katil deliği, Hodor’un sırtındaki sepette oturan Bran’ın başının tam üstündeydi. Bran şansını denemek için yukarı uzanıp parmaklıkları yakaladı. Aşağı çektiği kafes, pas ve ufalanmış taşlar yağdırarak yerinden çıktı. *“HODOR!”* diye bağırdı Hodor. Ağır demir kafes Bran’ın kafasına bir darbe daha indirdi ve gürültüyle Jojen’in ayaklarının yakınına düştü. Meera güldü. “Şuna bir bak prensim,” dedi, “Hodor’dan daha güçlüsün.” Bran kızardı.

Hodor, kafes yoldan çekildiğinde Meera ve Jojen’i açık katil deliğinden içeri itebildi. Adalı, Bran’ı kollarından tutarak yukarı çekti. Hodor’u delikten içeri sokmak işin zor kısmıydı. Dev adam, Reedler’in Bran’ı kaldırdıkları gibi kaldıramayacakları kadar ağırdı. Sonunda Bran, Hodor’a, gidip büyük taşlar bulmasını söyledi. Adada taş bulmak zor değildi. Hodor, katil deliğinin ufalanmış kenarlarını yakalayıp içeri tırmanmasına yetecek yükseklikte bir taş yığını oluşturabildi. Herkese sırıtarak, “Hodor,” dedi mutlu bir şekilde, soluk soluğa.

Kendilerini boş ve karanlık hücrelerden oluşan bir labirentin içinde buldular ama Meera etrafı araştırıp merdivenlere dönen yolu buldu. Onlar yukarı tırmandıkça ışık çoğaldı; üçüncü kattaki kalın dış duvara ok pencereleri açılmıştı, dördüncü katta gerçek pencereler vardı. Beşinci ve en yüksek kat geniş, yuvarlak bir odaydı. Odanın üç yanında, küçük taş balkonlara açılan kemerli kapılar vardı. Dördüncü kapının ardında, doğrudan göle dökülen bir boşaltma kanalının üstüne tünemiş bir tuvalet odası vardı.

Bran ve yanındakiler çatıya vardığında gökyüzü tamamen kapalıydı ve batıdaki bulutlar siyahtı. Rüzgâr öyle sert esiyordu ki Bran'ın pelerini uçup şakladı. "Hodor," dedi, sesi duyan Hodor.

Meera kendi etrafında döndü. "Dünyaya bu kadar yukarıdan bakarken kendimi neredeyse bir dev gibi hissediyorum."

"Boğaz'da bundan iki kat yüksek olan ağaçlar var," diye hatırlattı Jojen.

"Evet ama o ağaçların etrafında onlar kadar yüksek başka ağaçlar var," dedi Meera. "Boğaz'daki dünya sıkışık ve gökyüzü çok daha küçük. Burada... rüzgârı hissediyor musun kardeşim? Ve dünyanın nasıl genişlediğine bir bak."

Doğruydu, buradan bakınca uzun mesafeleri görebiliyordu insan. Güneyde bayırlar yükseliyordu, arkalarında gri ve yeşil dağlar. Diğer yönlerde Yeni Lütuf'un dalgalı vadileri göz alabildiğince uzanıyordu. "Buradan Sur'u göreceğimi ummuştum," dedi Bran hayal kırıklığıyla. "Aptalcaydı, hâlâ elli fersah uzakta olmalıyız." Bundan bahsetmek bile Bran'ın kendini yorgun ve üşümüş hissetmesine sebep oldu. "Sur'a vardığımızda ne yapacağız Jojen? Amcam, Sur'un ne kadar büyük olduğundan bahsederdi sürekli. Yüksekliği iki yüz on beş metreymiş ve tabanı öyle kalınmış ki kapıları kapıdan çok buzun içine oyulmuş tünellere benzermiş. Üç gözlü kargayı bulmak için Sur'u nasıl geçeceğiz?"

"Sur boyunca terk edilmiş kaleler olduğunu durmuştum," diye cevapladı Jojen. "Gece Nöbetçileri tarafından inşa edilmiş ve sonradan boşaltılmış hisarlar. Onlardan biri geçişimizi sağlayabilir."

Yaşlı Dadı onlara *hayalet kaleler* derdi. Bir zamanlar Üstat Luwin, Sur boyunca dizilen kalelerin her birinin ismini Bran'a ezberletmişti. Bu zor olmuştu; toplam on dokuz kale vardı ama bu kalelerin on yediden fazlası hiçbir zaman aynı anda garnizon sahibi olmamıştı. Bran, Kral Robert'ın Kışyarı ziyareti onuruna verilen ziyafette, kalelerin ismini amcası Benjen'e ezbere saymıştı, önce doğudan batıya, sonra da batıdan doğuya. Benjen Stark gülmüş ve, "Onları benden daha iyi biliyorsun Bran. Baş Korucu sen olmalısın belki de. Ben de senin yerine burada kalırım," demişti. Ama Bran düşmeden önceydi bu. Kırılmadan önceydi. Bran, uykusundan sakat bir halde uyandığında Benjen amcası Kara Kale'ye dönmüştü.

"Amcam, terk edilmesi gereken kalelerin kapılarının buz ve taşla kapatıldığını söylemişti," dedi Bran.

"Öyleyse onları tekrar açmak zorunda kalacağız," dedi Meera.

Bu fikir Bran'ı huzursuz etti. "Bunu yapmamalıyız. Diğer taraftaki kötü şeyler içeri girebilir. Kara Kale'ye gitmeli ve Lord Kumandan'dan geçiş izni istemeliyiz."

"Majesteleri," dedi Jojen, "Kara Kale'den uzak durmalıyız, tıpkı Kral Yolu'ndan uzak durduğumuz gibi. Orada yüzlerce adam var."

"Gece Nöbetçileri'nin adamları," dedi Bran. "Onlar, savaş ve benzeri şeylerin bir parçası olmayacaklarına dair yemin ederler."

"Evet," dedi Jojen, "ama yeminini bozmaya gönüllü bir adam, senin sırrını demiradamlara ya da Bolton Piçi'ne satmaya yeter. Üstelik, Nöbet'in geçmemize izin vereceğinden emin olamayız. Bizi tutmaya ya da geri göndermeye karar verebilirler."

"Ama babam Gece Nöbetçileri'nin dostuydu, amcam da Baş Korucu. O, üç gözlü karganın nerede yaşadığını biliyor olabilir. Jon da Kara Kale'de." Bran, Jon'u ve Benjen amcasını yeniden görmeyi umuyordu. Kışyarı'nı ziyaret eden son kara kardeşler, Benjen Stark'ın bir keşif gezisinde kaybolduğunu söylemişti ama Benjen *şimdiye* kadar geri dönmüş olmalıydı. "Bahse girerim ki Nöbet bize atlar bile verir," diye devam etti Bran.

"Sessiz." Jojen eliyle gözlerini gölgeledi ve batan güneşe doğru baktı. "Bak. Bir şey var... bir süvari sanırım. Onu görüyor musun?"

Bran da gözlerini gölgeledi, buna rağmen gözlerini kısmak zorunda kaldı. Önce hiçbir şey göremedi, sonra bir hareket görüp döndü. Gördüğü şeyin Yaz olabileceğini düşündü önce ama değildi. *Atlı bir adam.* Süvari, daha fazla bir şey görülemeyecek kadar uzaktaydı.

"Hodor?" Hodor da elini gözlerinin üzerine koymuştu ama yanlış yöne bakıyordu. "Hodor?"

"Adamın acelesi yok," dedi Meera, "ama bana öyle görünüyor ki köye doğru geliyor."

"Görünmeden önce içeri girsek iyi olur," dedi Jojen.

"Yaz, köyün yakınlarında," diye itiraz etti Bran.

"Yaz'a bir şey olmayacak," diye söz verdi Meera. "Yorgun bir atın sırtındaki bir adam sadece."

Onlar aşağı kata inmek için içeri girerken, yere birkaç şişman su damlası düştü. Zamanlamaları iyiydi; çok geçmeden bardaktan boşanırcasına yağmur yağmaya başladı. Gölün yüzeyini döven yağmur damlalarının sesi kalın duvarların ardından bile duyuluyordu. Yuvarlak boş odada, gittikçe yoğunlaşan karanlığın ortasında yere oturdular. Kuzeye bakan balkon terk edilmiş köyü görüyordu. Meera, atlı adamın ne yaptığına

bakmak için karnının üstünde sürünerek balkona çıktı ve gölün karşısını izledi. “Hanın yıkıntılarının arasına sığındı,” dedi geri döndüğünde, “görünüşe göre şöminede ateş yakıyor.”

“Keşke biz de ateş yaksak,” dedi Bran. “Merdivenlerin dibinde kırık mobilyalar var, gördüm. Hodor onları kırabilir, ısınırız.”

Hodor bu fikri sevmişti. “Hodor,” dedi umutla.

Jojen başını iki yana salladı. “Ateş, duman anlamına gelir. Bu kuleden yükselen duman çok uzaklardan görülebilir.”

“Görecek biri olsaydı,” diye itiraz etti Meera.

“Köyde biri var.”

“Bir adam.”

“Bir adam, eğer yanlış adamsa, Bran’ı düşmana vermeye yeter. Dünden kalan yarım ördeğimiz var. Karnımızı doyurup dinlenmeliyiz. Sabah olduğunda adam kendi yoluna gidecek, biz de aynı şeyi yapacağız.”

Jojen kendi başına buyruktu, hep öyleydi. Meera, iki gün önce yakaladığı ördeği dörde böldü; bataklıktan havalanmaya çalışan hayvanı şaşırtmış ve ağına düşünüştü. Ördek bu soğuk haliyle, sıcak ve çıtır çıtır olduğu zamanki kadar lezzetli değildi ama en azından Bran ve diğerleri aç kalmayacaktı. Meera ve Bran göğüs etini paylaştı, Jojen budu yedi. Her ısırıktan sonra, “Hodor,” diye mırıldanıp parmaklarındaki yağı yalayan Hodor da kanadı ve bacağı yuttu. Hikâye anlatma sırası Bran’daydı; arkadaşlarına bir başka Brandon Stark’ı anlattı, Gün Batımı Denizi’nin ötesine yelken açan Brandon’ı.

Ördek ve hikâye bittiğinde akşam karanlığı çökmüştü ve hâlâ yağmur yağıyordu. Bran, Yaz’ın ne kadar uzağa gittiğini ve geyiklerden birini yakalayıp yakalamadığını merak etti.

Kaleyi dolduran gri kasvet ağır ağır karanlığa dönüştü. Huzursuzlaşan Hodor bir süre daireler çizerek duvarları arşınladı, her turda bir kez duruyor ve içeride ne olduğunu unutmuş gibi tuvalet odasına bakıyordu. Gölgelerin gizlediği Jojen kuzey balkonunun yanında ayaktaydı, geceyi ve yağmuru seyrediyordu. Kuzeyde bir yerde bir şimşek çaktı, kulenin içi bir an için aydınlandı. Hodor zıpladı, korku dolu bir ses çıkardı. Bran sekize kadar saydı, gök gürültüsünü bekledi. Gök gürültüsü geldiğinde Hodor bağırdı: *“Hodor!”*

Umarım Yaz da korkmuyordur, diye düşündü Bran. Tıpkı Hodor gibi, Kışyarı’nın barınağındaki köpekler de gök gürültülü fırtınalardan ürkerdi. *Gidip bakmalıyım, onu sakinleştirmek için...*

Tekrar şimşek çaktı ve bu defa gök gürültüsü altıda geldi. “Hodor!” diye bağırdı Hodor tekrar. “HODOR! HODOR!” Fırtınayla dövüşmek istiyormuş gibi kılıcını çekti.

“Sessiz ol Hodor,” dedi Jojen. “Bran, ona bağırmamasını söyle. Kılıcı ondan alabilir misin Meera?”

“Deneyebilirim.”

“Hodor, *şışş,*” dedi Bran. “Şimdi sessiz ol. Aptalca hodorlamak yok. Otur.”

“Hodor?” Seyis yamağı kılıcını uysalca Meera’ya verdi ama yüzü akıl karışıklığından ibaret bir maske gibiydi.

Jojen tekrar karanlığa döndü, herkesin duyabileceği şekilde iç geçirdi. “Ne oldu?” diye sordu Meera.

“Köydeki adamlar.”

“Daha önce gördüğümüz adam mı?”

“Başka adamlar. Silahlılar. Bir balta ve mızraklar gördüm.” Jojen’in sesi, hiç böyle olduğu yaştaki çocuk gibi çıkmamıştı daha önce. “Onları şimşek çaktığında gördüm, ağaçların altında hareket ediyorlardı.”

“Kaç kişiler?”

“Kalabalıklar. Sayılamayacak kadar çoklar.”

“Atlılar mı?”

“Hayır.”

“Hodor.” Hodor’un sesinde korku vardı. “Hodor. Hodor.”

Bran da biraz korkmuştu ama bunu Meera’nın önünde söylemek istemedi. “Ya buraya gelirlerse?”

“Gelmezler.” Meera, Bran’ın yanına oturdu. “Neden gelsinler?”

“Sığınmak için.” Jojen’in sesi tatsızdı. “Fırtına dinmezse. Meera, aşağı inip kapıyı sürgüleyebilir misin?”

“Kapatamam bile. Ahşap fazla eğilmiş. Demir kapıları geçemezler zaten.”

“Geçebilirler. Kilitleri veya menteşeleri kırabilirler. Ya da bizim yaptığımız gibi katil deliğine tırmanırlar.”

Şimşek gökyüzünü yardı, Hodor inledi. Sonra gölün üstünde bir gök gürültüsü yuvarlandı. “HODOR!” diye kükredi Hodor, elleriyle kulaklarına vurarak, tökezleyerek, karanlıkta daireler çizerek koşmaya başladı. “HODOR! HODOR! HODOR!”

“HAYIR!” diye geri bağırdı Bran. “HODORLAMAK YOK!”

Bağırmak işe yaramadı. “HODOOOOR!” diye feryat etti Hodor. Meera, seyis yamağını yakalayıp onu sakinleştirmeye çalıştı ama Hodor çok güçlüydü; sadece omuz silkerek Meera’yı kenara fırlattı. Şimşek tekrar gökyüzünü doldururken, “HOOOOOO-DOOOOOR!” diye çığlık attı seyis yamağı ve şimdi Jojen bile bağırıyordu, Bran’a ve Meera’ya Hodor’u susturmaları için bağırıyordu.

“*Sessiz* ol!” dedi Bran korkudan tizleşmiş sesiyle, Hodor önünden geçerken Bran beyhude bir çabayla öne uzanıp adamın bacağını yakalamaya çalıştı, uzandı, *uzandı*.

Hodor sendeledi, ağzını kapadı. Başını ağır ağır iki yana salladı, tekrar yere çöktü ve bağdaş kurup oturdu. Yeni gök gürültüsünü Hodor duymamış gibi görünüyordu. Dört kişi karanlık kulede oturdular, nefes almaya bile cesaret edemiyorlardı.

“Bran, ne yaptın?” diye fısıldadı Meera.

“Hiçbir şey.” Bran başını iki yana salladı. Ama yapmıştı. *Ona ulaştım, Yaz’a ulaştığım gibi.* Yarım kalp atışı süren bir an için Hodor olmuştu. Bu onu korkuttu.

“Gölün karşısında bir şeyler oluyor,” dedi Jojen. “Kuleyi işaret eden bir adam gördüm sanırım.”

Korkmayacağım, diye düşündü Bran. O Kışyarı Prensi’ydi, Eddard Stark’ın oğluydu, neredeyse yetişkin bir erkek ve bir vargdı, Rickon gibi küçük bir bebek değildi. Yaz korkmazdı. “Büyük ihtimalle birkaç Umber’dır,” dedi. “Dağlardan inen Knottlar, Norreyler ya da Flintler de olabilir, hatta Gece Nöbetçileri’nin kardeşleri. Siyah pelerinleri var mıydı Jojen?”

“Geceleri bütün pelerinler siyahtır Majesteleri. Üstelik şimşek, adamların ne giydiğini göremeyeceğim kadar çabuk yanıp söndü.”

Meera temkinliydi. “Kara kardeşler olsalardı atlı olurlardı, değil mi?”

Bran başka bir şey düşündü. “Önemli değil,” dedi kendinden emin bir şekilde. “Bir kayıkları olmadığı ya da gizli yolu bilmedikleri takdirde, isteseler bile bize ulaşamazlar.”

“Gizli yol!” Meera, Bran’ın saçlarını karıştırıp alnını öptü. “Bizim tatlı prensimiz. Bran haklı Jojen, gizli yolu bilmiyorlar. Bilselerdi bile, gece gece bu yağmurda asla karşıya geçemezlerdi.”

“Ama gece bitecek. Sabaha kadar kalırlarsa...” Jojen cümlenin devamını getirmedi. Birkaç dakika sonra, “İlk adamın yaktığı ateşi besliyorlar,” dedi.

Gökyüzünde bir şimşek çaktı, kule ışıkla doldu, Bran ve diğerlerinin gölgeleri duvarlara vurdu. Hodor mırıltılar çıkararak ileri geri sallanıyordu.

Bran, o ışıklı anda Yaz'ın korkusunu hissetti. İki gözünü kapatıp üçüncüsünü açtı ve kuleyi arkasında bırakırken çocuk derisinden bir pelerinmişçesine sıyrıldı...

...ve kendini dışarıda, yağmurun altında buldu, midesi geyikle doluydu, başının üzerindeki gökyüzü yarılıp gürlerken, o, fundalıkların arasına sinmişti. Çürük elmalar ve ıslak yapraklar insan kokusunu neredeyse boğmuştu ama koku oradaydı. Şıngırtıyı ve sert derinin yere sürünüşünü duydu, ağaçların altında hareket eden adamları gördü. Başına geçirdiği hayvan postuyla körleşip sağırlaşan sopalı bir adam sendeleyerek önünden geçti. Kurt, üstünden sular damlayan dikenli bir çalılığın arkasından ve bir elma ağacının çıplak dallarının altından dolaşarak adamın peşinden gitti. Konuşan insanları duyabiliyordu. Ve yağmurun, yaprakların, atların kokusunun altından, korkunun keskin ve kıpkırmızı ufuneti geliyordu...

Jon

Zemin çam iğneleriyle ve yere düşen yapraklarla kaplıydı, son yağmurlar yüzünden hâlâ ıslak olan yeşil ve kahverengi halı, Jon'un ve diğerlerinin ayaklarının altında pelte gibi eziliyordu. Etrafları iri meşelerle, uzun muhafız ağaçlarıyla ve asker çamlardan oluşan ordularla sarılmıştı. Yukarıdaki tepede, kadim ve terk edilmiş bir başka çember kule vardı. Kulenin cephesine tırmanan kalın yosun tabakası neredeyse zirveye çıkıyordu. "Bunu kim inşa etmiş, böyle her yanı taştan?" diye sordu Ygritte. "Bir kral mı?"

"Hayır. Eskiden burada yaşayan adamlar."

"Onlara ne olmuş?"

"Ölmüşler ya da uzaklara gitmişler." Brandon'ın Lütfu'nda binlerce yıl boyunca çiftçilik yapılmıştı ama Nöbet küçüldükçe tarlaları sürecek, arı kovanlarıyla ilgilenecek ve meyve bahçelerini ekecek daha az insan kalmıştı, bu yüzden pek çok tarla ve ev vahşi doğaya teslim olmuştu. Yeni Lütuf'ta köyler ve hisarlar vardı, buralardaki işgücünden ve ticari mallardan alınan vergiler kara kardeşlerin yiyecek ve giysi ihtiyacını gidermeye yardım ediyordu ama köyler de büyük ölçüde azalmıştı.

"Böyle bir kaleyi terk etmek için aptal olmak gerek."

"Bu yalnızca bir kule ev. Orada bir zamanlar ailesi ve birkaç yeminli adamıyla birlikte önemsiz bir lord yaşıyordu. Akıncılar geldiğinde lord çatıda bir işaret ateşi yakıyordu. Kışyarı'nda bundan üç kat büyük kuleler var."

Ygritte, Jon'un bütün bunları uydurduğunu düşünüyormuş gibi görünüyordu. "İnsanlar, taşları kaldıracak devler olmadan nasıl bu kadar yüksek binalar inşa edebilir?"

Efsane, Mimar Brandon'ın Kışyarı'nı inşa ederken devlerden yardım aldığını söylerdi ama Jon konuyu karıştırmak istemiyordu. "İnsanlar bundan çok daha yüksek binalar inşa edebilir. Eski Şehir'de Sur'dan daha yüksek bir kule var." Ygritte'in ona inanmadığını görebiliyordu Jon. *Keşke ona Kışyarı'nı gösterebilseydim... ona cam bahçelerden bir çiçek verebilseydim, Büyük Salon'da yemek yedirebilseydim ve tahtlarında oturan taş kralları*

gösterebilseydim. Sıcak havuzlarda yıkanır ve tanrılar bizi izlerken yürek ağacının altında sevişirdik.

Bu tatlı bir rüyaydı... ama Kışyarı asla Jon'un olmayacaktı. Kışyarı, Jon'un kardeşine aitti, Kuzey Kralı'na. Jon bir Kar'dı, Stark değil. *Piç, yemin bozan, dönek...*

"Belki sonra buraya döner ve bu kulede yaşarız," dedi Ygritte. "Bunu ister misin Jon Kar? Sonra?"

Sonra. Kelime bir mızrak darbesiydi. *Savaştan sonra. Fetihten sonra. Yabanıllar Sur'u geçtikten sonra...*

Jon'un babası bir keresinde, yeni lordlar ilan etmekten ve onları Yabanıllara karşı birer kalkan olarak terk edilmiş hisarlara yerleştirmekten bahsetmişti. Bu plan, Nöbet'in Yeni Lütuf'un büyük bir bölümünü geri vermesini gerektiriyordu ama Jon'un amcası Benjen, yeni lordların Kışyarı yerine Kara Kale'ye vergi ödemesi halinde Lord Kumandan'ın ikna edilebileceğine inanıyordu. "Bu bir ilkbahar rüyası gerçi," demişti Lord Eddard. "Kış kapıdayken, arazi vaadi bile adamları kuzeye çekmez."

Kış çabucak gelip geçseydi ve ardından bahar gelseydi, bu kulelerden birini babamın adına tutmak üzere seçilebilirdim. Ama Lord Eddard ölmüştü ve kardeşi Benjen kayıptı; birlikte hayalini kurdukları kalkan asla dövülmeyecekti. "Bu arazi Nöbet'e ait," dedi Jon.

Ygritte'in burnundan alev çıkıyordu. "Burada kimse yaşamıyor."

"Akıncılarınız insanları uzaklara sürdü."

"Öyleyse burada yaşayanlar korkakmış. Araziyi istiyorlarsa burada kalıp savaşmaları gerekirdi."

"Belki de savaşmaktan bıkmışlardı. Her gece kapılarını sürgülemekten ve Çıngıraklı'nın ya da onun gibi birinin, onların karılarını kaçırmak için sürgüleri kırıp kırmayacağını merak etmekten bıkmışlardı. Hasatlarının ve sahip oldukları bütün değerli şeylerin çalınmasından bıkmışlardı. Akıncıların menzilinin ötesinde bir yere göç etmek daha kolay." *Ama Sur düşerse bütün kuzey akıncıların menzilinde uzanacak.*

"Hiçbir şey bilmiyorsun Jon Kar. Kızlar alınır, karılar değil. Hırsız olan sizlersiniz. Bütün dünyayı aldınız ve özgür insanları dışarıda bırakmak için Sur'u inşa ettiniz."

"Öyle mi yaptık?" Jon, Ygritte'in ne kadar vahşi olduğunu unutuyordu bazen ve sonra kız bunu hatırlatıyordu ona. "Bu nasıl oldu?"

"Tanrılar dünyayı bütün insanların paylaşması için yarattı. Ama krallar taçlarıyla ve çelik kılıçlarıyla geldiklerinde, dünyanın sadece onlara ait

olduğunu iddia ettiler. *Benim ağaçlarım,* dediler, *elmaları yiyemezsiniz. Benim derem, burada balık tutamazsınız. Benim ormanım, siz avlanamazsınız. Benim toprağım, benim suyum, benim kalem, benim kızım, ellerinizi uzak tutun yoksa keserim ellerinizi, lakin diz çökerseniz koklamanıza izin veririm belki.* Bize hırsız diyorsunuz ama bir hırsız cesur, zeki ve hızlı olmak zorundadır en azından. Bir diz çökenin yapması gereken tek şey diz çökmektir."

"Harma ile Kemik Torbası, balık ve elma yağmalamak için gelmiyor. Onlar çelik kılıçlar ve baltalar çalıyor. Baharatlar, ipekler ve kürkler. Bulabildikleri bütün sikkeleri, yüzükleri ve mücevher kakmalı kadehleri kapıyorlar. Yazın şarap, kışın bira fıçıları ve kadınları her mevsimde alıyorlar, onları Sur'un ötesine kaçırıyorlar."

"Kaçırsalar ne olur? Güçlü bir adam tarafından çalınmayı, babam tarafından zayıf birine verilmeye tercih ederim."

"Böyle diyorsun ama nasıl bilebilirsin? Ya nefret ettiğin biri tarafından çalınırsan?"

"Beni çalmak için hızlı, kurnaz ve cesur olması gerekir. Oğulları da güçlü ve zeki olur. Niye böyle bir adamdan nefret edeyim?"

"Belki de hiç yıkanmıyordur ve bir ayı gibi kokuyordur."

"O zaman onu bir dereye iterim ya da başından aşağı bir kova su dökerim. Bir adam çiçekler gibi tatlı kokmamalı zaten."

"Çiçeklerin nesi kötü?"

"Hiçbir şeyleri, bir arı için. Ben yatak için bunlardan birini isterim." Ygritte, Jon'un pantolonunun önünü tutmak için uzandı.

Jon, kızın bileğini yakaladı. "Ya seni çalan adam çok içiyorsa?" diye ısrar etti. "Ya gaddar ve acımasızsa?" Ne demek istediğini anlatmak için Ygritte'in bileğini daha fazla sıktı. "Ya senden daha güçlüyse ve seni kanlı kanlı dövmekten hoşlanıyorsa?"

"Uyurken boğazını keserim. Hiçbir şey bilmiyorsun Jon Kar." Ygritte bir yılan balığı gibi kıvrılıp Jon'un kıskacından kurtuldu.

Bir şey biliyorum. Kemiklerine kadar yabanıl olduğunu biliyorum. Bazı zamanlar bunu unutmak kolaydı, birlikte gülüyor ya da öpüşüyorlarken. Ama sonra biri bir şey söylüyor veya yapıyordu ve Jon aniden, kızın dünyasıyla kendi dünyası arasındaki duvarı hatırlıyordu.

"Bir adam bir kadına ya da bir bıçağa sahip olabilir," dedi Ygritte, Jon'a, "ama hiçbir adam ikisine birden sahip olamaz. Bunu bütün küçük kızlar annelerinden öğrenir." Meydan okurcasına çenesini kaldırdı ve gür,

kızıl saçlarını salladı. “Ve insanlar, denize ya da gökyüzüne sahip olmayacakları gibi toprağa da sahip olamazlar. Siz diz çökenler olabileceğinizi düşünüyorsunuz ama Mance size tersini gösterecek.”

Hoş ve cesur bir böbürlenmeydi ama boş tınlamıştı. Jon, Magnar’ın duyma mesafesinde olmadığından emin olmak için arkasına baktı. Errok, İri Çıban ve Kendir Dan birkaç metre geride yürüyorlardı ama Jon’la Ygritte’e dikkat etmiyorlardı. İri Çıban poposundan şikâyet ediyordu. “Ygritte,” diye fısıldadı Jon, “Mance bu savaşı kazanamaz.”

“Kazanabilir!” diye ısrar etti kız. “Hiçbir şey bilmiyorsun Jon Kar. Özgür insanları dövüşürken görmedin hiç!”

Yabanıllar, kahramanlar ya da şeytanlar gibi dövüşürdü; bu kiminle konuştuğuna bağlıydı ama nihayetinde bütün söylenenler aynı kapıya çıkardı. *Yabanıllar pervasız bir cesaretle dövüşüyor, her adam şan peşinde koşuyor.* “Hepinizin çok cesur olduğundan şüphem yok ama iş mücadeleye geldiğinde, disiplin her seferinde cesareti yener. Mance, ondan önceki bütün Sur’un Ötesindeki Krallar gibi yenilecek sonunda. Yenildiğinde öleceksiniz. Hepiniz.”

Ygritte öyle öfkeli görünüyordu ki, kızın ona saldırmak üzere olduğunu düşündü Jon. *“Hepimiz,”* dedi Ygritte. “Sen de. Sen artık karga değilsin Jon Kar. Olmadığına dair yemin ettim, olmasan iyi edersin.” Bir ağacın gövdesine yapıştırdığı Jon’u oracıkta, dağınık kafilenin ortasında dudaklarından öptü. Jon, Keçi Grigg’in Ygritte’e yola devam etmesini söylediğini duydu. Başka biri güldü. Jon bütün bunlara rağmen Ygritte’in öpücüğüne karşılık verdi. Sonunda ayrıldıklarında Ygritte’in yüzü kıpkırmızıydı. “Sen benimsin,” diye fısıldadı kız. “Benim, ben de seninim. Ve ölürsek ölürüz. Bütün insanlar ölmek zorunda Jon Kar. Ama önce yaşayacağız.”

“Evet,” dedi Jon. Sesi kalınlaşmıştı. “Önce yaşayacağız.”

Ygritte, Jon’un her nasılsa sevmeye başladığı çarpık dişlerini göstererek sırıttı. *Kemiklerine kadar yabanıl,* diye düşündü Jon yine, midesinin çukurunda hasta ve üzgün bir duygu vardı. Kılıç elinin parmaklarını esnetti ve kalbinin içindekileri bilse Ygritte’in ne yapacağını merak etti. Jon otursa, hâlâ Ned Stark’ın oğlu ve Gece Nöbetçileri’nin adamı olduğunu anlatsa kız ona ihanet eder miydi? Jon öyle olmayacağını umuyordu ama bu riski göze almaya cesaret edemezdi. Pek çok hayat, Sur’a bir şekilde Magnar’dan önce varmasına bağlıydı... yabanıllardan kaçmak için bir fırsat bulacağını farz ederse.

İki yüz yıldır boş olan Bozkalkan'da Sur'un güney cephesine indiler. Devasa taş basamakların bir bölümü bir asır önce çökmüştü ama buna rağmen iniş, tırmanıştan çok daha kolaydı. Nöbet'in mutat devriyelerinden uzak durmak için, Styr'in önderliğinde Lütuf'un derinliklerine yürüdüler. Keçi Grigg onları bu arazilerde kalan birkaç meskûn köyden geçirdi. Gökyüzünü taştan parmaklar misali dürten birkaç çember kule bir kenara bırakılırsa, hiç insan izine rastlamadılar. Soğuk, ıslak tepelerde ve rüzgârlı düzlüklerde yürüdüler, izlenmeden, görülmeden.

Senden ne istenirse istensin geri adım atmamalısın, demişti Yarımel. *Onlarla birlikse at sür, yemek ye, dövüş, ne kadar gerekirse o kadar zaman.* Jon fersahlarca at sürmüş ve daha fazlasını yürümüştü, yabanılların ekmeğini ve tuzunu paylaşmıştı, Ygritte'in battaniyesini de, lakin yabanıllar ona hâlâ güvenmiyordu. Thennler, bir ihanet belirtisine karşı gece gündüz onu izliyordu. Jon kaçamıyordu ve yakında çok geç kalmış olacaktı.

Kendi canını Uzunpençe'ye teslim etmeden önce, *onlarla birlikte dövüş,* demişti Qhorin... ama işler o noktaya gelmemişti, henüz. Bir kardeşin kanını döktüğüm anda kaybolurum. *O zaman Sur'u sonsuza dek geçtim demektir, geri dönüşüm olamaz.*

Magnar her günün sonunda Jon'u huzuruna çağırıyor, Kara Kale'nin garnizonu ve savunması hakkında maksatlı sorular soruyordu. Jon, cesaret edebildiği yerlerde yalan söylüyor, zaman zaman da cahil rolü oynuyordu ama Keçi Grigg'le Errok da cevapları dinliyordu ve bu iki adam Sur hakkında yeterince şey biliyordu, Jon dikkatli olmak zorundaydı; fazla aşikâr bir yalan ona ihanet ederdi.

Ama gerçek korkunçtu. Bizzat Sur'dan başka savunması olmayan Kara Kale, ahşap siper kazıklarından ya da toprak setlerden dahi yoksundu. "Kale", üçte ikisi harabeye dönmüş iç hisarlardan ve kulelerden başka bir şey değildi. Garnizona gelince, Yaşlı Ayı iki yüz adamı keşif gezisi için almıştı. *Geri dönen oldu mu?* Kalede belki dört yüz adam kalmıştı ama adamların çoğu inşaatçılar ve kâhyalardı, korucular değil.

Thennler deneyimli savaşçılardı ve yabanılların sıradan askerlerinden daha disiplinlilerdi; Mance onları bu sebeple seçmişti şüphesiz. Kara Kale'nin müdafaacılarının içinde kör Üstat Aemon ve onun yarı kör kâhyası Clydas, tek kollu Donal Noye, sarhoş Rahip Cellador, sağır Dick Follard, aşçı Üçparmak Hobb, yaşlı Sör Wynton Stout, onlara ilaveten Halder, Kurbağa, Pyp, Albett ve Jon'la birlikte eğitim alan diğer çocuklar olacaktı ve Mormont'un yokluğunda kale kumandanı olan tıknaz Lord Kâhya

Bowen Marsh tarafından komuta edileceklerdi. Efkârlı Edd, Marsh'a "Yaşlı Nar" derdi ve bu lakap Marsh'a, "Yaşlı Ayı"nın Mormont'a uyduğu gibi uyardı. "Düşmanlar araziye çıktığında önde olmasını isteyeceğin adam Marsh'tır," derdi Edd her zamanki kasvetli sesiyle. "Sana düşmanların sayısını bir çırpıda söyler. O adam tam bir hesap şeytanıdır."

Eğer Magnar, Kara Kale'yi gafil avlarsa kırmızı bir katliam yaşanır. Çocuklar, daha saldırıya uğradıklarını bile anlamadan yataklarında katledilir. Jon onları uyarmak zorundaydı ama nasıl? Yiyecek aramak ya da avlanmak için dışarı gönderilmiyordu ve tek başına nöbet tutmasına izin verilmiyordu. Ygritte için de endişeleniyordu. Kızı yanında götüremezdi, fakat onu geride bırakırsa, Magnar, Jon'un ihanetinin hesabını kızdan sorar mıydı? *Tekmiş gibi atan iki kalp...*

Ygritte'le Jon her gece aynı uyku postlarını paylaşıyordu, Ygritte başını Jon'un göğsüne yaslıyordu, kızın kızıl saçları Jon'un çenesini gıdıklıyordu ve Jon öyle uykuya dalıyordu. Ygritte'in kokusu Jon'un bir parçası haline gelmişti. Kızın çarpık dişleri, ağzının tadı, göğüslerinin Jon'un elinde bıraktığı his... bunlar Jon'un neşesi ve kederiydi. Jon pek çok geceler sıcak Ygritte'le birlikte yatağa uzanıyor ve lord babasının, Jon'un annesi her kimse, onun hakkında böyle karmakarışık duygular hissedip hissetmediğini merak ediyordu. *Ygritte tuzağı kurdu ve Mance Rayder beni tuzağın içine itti.*

Yabanılların arasında geçirdiği her gün, Jon'un yapmak zorunda olduğu şeyi biraz daha zorlaştırıyordu. Jon, bu adamlara ihanet etmenin bir yolunu bulmaya mecburdu ve bulduğunda adamlar ölecekti. Jon onların arkadaşlığını istememişti, Ygritte'in aşkını istediğinden fazla değil. Ama yine de... Thennler, Eski Dil'de konuşuyordu ve Jon'a neredeyse tek kelime bile etmiyorlardı ama Jarl'ın akıncıları farklıydı, Sur'u aşan adamlar. Jon, kendisine rağmen onları tanımaya başlamıştı: Sıska, sessiz Errok ve arkadaş canlısı Keçi Grigg, Quort ve Bodger isimli delikanlılar, ipçi Kendir Dan. Grubun en kötüsü Del'di, Jon'un yaşındaki at suratlı delikanlı, çalmaya niyetli olduğu yabanıl kızı romantik sözlerle anlatıp duruyordu. "Şanslı bir kız, senin Ygritte'in gibi. Ateşle öpülmüş."

Jon dilini ısırmak zorunda kaldı. Del'in sevgilisini, Bodger'ın annesini, Miğfer Henk'in geldiği deniz kenarındaki yeri, Grigg'in Yüzler Adası'ndaki yeşil adamları görmeyi ne çok istediğini ya da bir geyik tarafından kovalanan Başparmak'ın ağaca tırmanmak zorunda kaldığı zamanı bilmek istemiyordu. İri Çıban'ın poposundaki çıbanı, Taş Parmak'ın

ne çok bira içebileceğini, Quort'un küçük kardeşinin, Jarl'la gitmemesi için ağabeyine nasıl yalvardığını duymak istemiyordu. Quort on dört yaşından büyük olamazdı ama daha şimdiden kendine bir eş çalmıştı ve bir bebek bekliyordu. "Belki de oğlum bir kalede doğar," diye böbürleniyordu delikanlı. "Bir lord gibi bir kalede doğar!" Gördüğü "kaleler"den çok etkilenmişti, kale sandığı şeyler gözcü kuleleriydi aslında.

Jon, Hayalet'in nerede olduğunu merak etti. Kara Kale'ye gitmiş miydi yoksa bir kurt sürüsüyle birlikte ormanda koşuyor muydu? Jon, ulu kurdu rüyalarında bile hissedemiyordu. Bu durum, bir parçası kesilmiş gibi hissetmesine sebep oluyordu. Ygritte onun yanında uyurken bile Jon kendini yalnız hissediyordu. Yalnız ölmek istemiyordu.

O öğleden sonra ağaçlar seyrekleşmeye başladı ve yabanıllar hafif dalgalı düzlüklerden geçerek doğuya doğru yürüdü. Etraftaki çimenler bel yüksekliğindeydi ve yabani buğdaylar rüzgâr estikçe ılgıt ılgıt dalgalanıyordu ama günün büyük bir bölümü ılık ve güneşliydi. Bununla birlikte, gün batımına doğru batıda birikmeye başlayan bulutlar, çok geçmeden turuncu güneşi sarmaladılar. Lenn, kötü bir fırtınanın yaklaştığı kehanetinde bulundu. Lenn'in annesi bir orman cadısıydı, bu yüzden bütün akıncılar, Lenn'in havayı önceden tahmin edebilmek gibi bir yeteneği olduğu konusunda hemfikirdi. "Yakınlarda bir köy var," dedi Keçi Grigg, Magnar'a. "İki üç mil uzakta. Oraya sığınmalıyız." Styr hemen kabul etti.

Köye vardıklarında hava tamamen kararmıştı ve fırtına şiddetleniyordu. Bir gölün kenarına kurulmuş olan köy öyle uzun zamandır terk edilmiş haldeydi ki evlerin çoğu çökmüştü. Bir zamanlar yolcular için memnuniyet verici bir görüntü oluşturan küçük ahşap han bile yarı yıkılmış ve çatısız bir halde duruyordu. *Burası yetersiz bir sığınak olacak*, diye düşündü Jon kederle. Her şimşek çaktığında, göldeki adadan yükselen taş çember kuleyi görebiliyordu ama kayıkları olmadan kuleye varmaları mümkün değildi.

Errok ve Del, harabeleri araştırmak için önden gittiler ama Del hemen geri döndü. Styr kafileyi durdurdu, bir düzine mızraklı Thenn'i aceleyle ileri yolladı. O esnada Jon da gördü: Hanın bacasını kırmızılaştıran ateşin hafif pırıltısı. *Yalnız değiliz.* Dehşet, bir yılan misali Jon'un içine çöreklendi. Jon bir atın kişnediğini duydu, ardından bağrışmaları. *Onlarla birlikte at sür, yemek ye, dövüş,* demişti Qhorin.

Ama dövüş bitmişti. "Sadece bir kişi vardı," dedi Errok geri döndüğünde. "Atı olan yaşlı bir adam."

Magnar, Eski Dil'de emirler yağdırdı ve yirmi Thenn, köyün çevresinde savunma oluşturmak için dağıldı. Diğerleri, devrik taşların ve yabani otların arasında başka birilerinin saklanmadığından emin olmak için evleri kolaçan etmeye gitti. Geri kalanlar, şömineye yakın olabilmek için birbirlerini itip kakarak çatısız hanın içinde toplandılar. Yaşlı adamın yaktığı kırık sıralar ısıdan çok duman çıkarıyordu ama böyle sert ve yağmurlu bir havada her sıcaklık memnuniyetle karşılanırdı. Thennler'den ikisi, yere fırlattıkları yaşlı adamın eşyalarını karıştırıyordu. Bir diğeri adamın atını tutarken üç kişi de adamın eyer heybelerini yağmalıyordu.

Jon uzaklaştı. Topuğunun altında çürük bir elma ezildi. *Styr onu öldürecek.* Magnar bu kadarını Bozkalkan'da söylemişti; karşılaştıkları bütün diz çökenler, kimseyi tehlikeye karşı uyarmamaları için hiç vakit kaybetmeden öldürülecekti. *Onlarla birlikte at sür, yemek ye, dövüş.* Yabanıllar yaşlı bir adamın boğazını keserken Jon'un dilsiz ve çaresiz bir şekilde durması gerektiği anlamına mı geliyordu bu?

Jon, köyün sınırına yakın bir yerde, Styr'in yerleştirdiği nöbetçilerden biriyle yüz yüze geldi. Thenn, Eski Dil'de bir şeyler kükredi ve mızrağıyla hanı gösterdi. Adamın, *ait olduğun yere dön,* dediğini tahmin etti Jon. *Ama orası neresi?*

Jon suya doğru yürüdü ve büyük bölümü viran haldeki bir kulübenin eğimli kerpiç duvarlarının altında hemen hemen kuru bir nokta keşfetti. Ygritte, oturduğu yerden yağmurun kamçıladığı gölü seyreden Jon'u orada buldu. Ygritte yanına oturduğunda, "Bu yeri biliyorum," dedi Jon. "Şu kule... şimşek çaktığında tepesine bak ve bana ne gördüğünü söyle."

"Öyle istiyorsan tamam," dedi Ygritte ve sonra ekledi, "Thennler, oradan gelen sesler duyduklarını söylüyorlar. Bağrışmalar, dediler."

"Gök gürültüsü."

"Bağrışmalar dediler. Belki de hayaletlerdir."

Yağmurla dövülen gölün çevrelediği taşlı adanın üstünde fırtınaya karşı simsiyah dikilen hisarın tekinsiz bir görüntüsü vardı gerçekten. "Gidip bakabiliriz," diye önerdi Jon. "Şimdikinden daha ıslak olacağımızdan şüpheliyim."

"Yüzmek? Fırtınada?" Bu fikir Ygritte'i güldürdü. "Kıyafetlerimi çıkamam için hile mi yapıyorsun Jon Kar?"

"Bunun için hileye ihtiyacım var mı artık?" diye dalga geçti Jon. "Yoksa kulaç atamıyor musun?" Jon, bu sanatı Kışyarı'nın muazzam hendeğinde öğrenmiş bir çocuk olarak güçlü bir yüzücüydü.

Ygritte, Jon'un kolunu yumrukladı. "Hiçbir şey bilmiyorsun Jon Kar. Ben yarı balığım. Bunu sana göstereceğim."

"Yarı balık, yarı keçi, yarı at... senin çok fazla yarın var Ygritte." Jon başını iki yana salladı. "Eğer burası düşündüğüm yerse, yüzmemize gerek yok. Yürüyebiliriz."

Ygritte geri çekilip Jon'a baktı. "Suyun üstünde mi yürüyeceğiz? Bu ne çeşit bir güneyli büyü?"

"Büyü değil..." diye başladı Jon, muazzam bir yıldırım gökyüzünden yere indi ve gölün yüzeyine dokundu. Dünya, yarım kalp atışı boyunca, bir öğlen vakti kadar parlak oldu. Gök gürültüsü o kadar şiddetliydi ki nefesini tutan Ygritte kulaklarını kapadı.

Gök gürültüsü kaybolurken ve gece tekrar siyaha dönerken, "Baktın mı?" diye sordu Jon. "Gördün mü?"

"Sarı," dedi Ygritte. "Bunu mu kastediyordun? Tepede dikilen taşların bazıları sarıydı."

"Biz onlara mazgallı siperler diyoruz. Uzun zaman önce sarıya boyanmışlar. Bu Kraliçenin Tacı."

Gölün karşısındaki kule tekrar siyahtı, zar zor seçilen belli belirsiz bir suret. "Orada bir kraliçe mi yaşardı?" diye sordu Ygritte.

"Bir kraliçe orada bir gece kaldı." Hikâyeyi Jon'a Yaşlı Dadı anlatmıştı ama Üstat Luwin hikâyenin büyük bir bölümünü doğrulamıştı. "Alysanne, Kral Arabulucu Jaehaerys'in karısı. Jaehaerys, çok uzun zaman hüküm sürdüğü için Yaşlı Kral olarak anılır ama Demir Taht'a ilk çıktığında gençti. O günlerde, kralın âdeti bütün diyarı gezmekti. Kışyarı'na geldiğinde kraliçesini, altı ejderhasını ve maiyetinin yarısını getirdi. Kralın, Kuzey Muhafızı'yla müzakere edeceği meseleler vardı, Alysanne sıkıldı, Gümüşkanat isimli ejderhasına bindi ve Sur'u görmek üzere kuzeye uçtu. Bu köy, kraliçenin durduğu yerlerden biriydi. Daha sonra köy halkı, bu hisarın tepesini, kraliçenin onların arasında geçirdiği gece taktığı altın taca benzetmek için sarıya boyadı."

"Ben hiç ejderha görmedim."

"Kimse görmedi. Son ejderha yüz yıl önce öldü, belki de daha çok oldu. Ama bu olay daha önceydi."

"Kraliçe Alysanne mi dedin?"

"Daha sonra İyi Kraliçe Alysanne olarak anıldı. Sur'daki kalelerden biri de onun ardından isimlendirildi. Kraliçe Kapısı. Kraliçenin ziyaretinden önce Kar Kapısı'ydı."

“Eğer o kadar iyiydiyse, şu Sur’u yerle bir etmesi gerekirdi.”

Hayır, diye düşündü Jon. *Sur diyarı korur. Ötekilerden... senden ve senin gibilerden tatlım.* “Ejderhaları düşleyen bir arkadaşım daha vardı. Bir cüce. Bana dedi ki...”

“JON KAR!” Thennler’den biri Ygritte’le Jon’un tepesinde belirdi, asık suratlıydı. “Magnar istemek.” Jon, bu adamın, Sur’u tırmanmadan bir gece önce onu mağaranın dışında bulan adam olabileceğini düşündü ama emin değildi. Ayağa kalktı. Ygritte de onunla gitti. Kızın bu tavrı Styr’i her seferinde öfkelendiriyordu ama Magnar kızı ne zaman kovmaya çalışsa Ygritte ona bir diz çöken değil bir özgür kadın olduğunu hatırlatıyordu. Dilediği gibi gidip geliyordu.

Magnar’ı, ortak salonun zemininde büyüyen ağacın altında buldular. Magnar’ın tutsağı, ahşap mızraklar ve bronz kılıçlarla çevrelenmiş halde şöminenin önünde diz çökmüştü. Tutsak, yaklaşan Jon’u izledi ama konuşmadı. Yağmur, duvarlardan süzülüyor ve hâlâ ağaca tutunan son birkaç yaprağın üstünde pıtırdıyordu, şöminedeki ateşten yoğun duman yükseliyordu.

“Adam ölmeli,” dedi Magnar Styr. “Yap, karga.”

Yaşlı adam tek kelime etmedi. Yabanılların arasında duran Jon’a baktı yalnızca. Sadece ateşle aydınlanan yağmurun ve dumanın ortasında, Jon’un baştan ayağa siyahlar kuşandığını görmüş olamazdı. *Olabilir mi?*

Jon, Uzunpençe’yi kınından çıkardı. Yağmur, çeliği yıkadı ve ateşin ışığı kılıcın kenarına koyu turuncu bir çizgi çekti. *Bir adamın hayatına mal olmak için nasıl da küçük bir ateş.* Qhorin Yarımel’in, Çığlık Geçidi’ndeki ateşi gördüklerinde söylediklerini hatırladı Jon. *Buralarda ateş hayat demektir,* demişti adam, *ama ölüm anlamına da gelebilir.* Fakat Ayazdiş’in yükseklerindeydi bu, Sur’un ötesindeki kanunsuz vahşilikte. Burası, Gece Nöbetçileri ve Kışyarı’nın kuvveti tarafından korunan Lütuf’tu. Bir adam, uğruna can vermeden özgürce ateş yakabilmeliydi burada.

“Neden tereddüt ediyorsun?” dedi Styr. “İşi bitir, onu öldür.”

Tutsak o zaman bile konuşmadı. “Merhamet,” diyebilirdi. Ya da, “Atımı, sikkemi, yiyeceğimi aldınız, bırakın da hayatım bana kalsın.” Veya, “Hayır, lütfen, ben size hiç zarar vermedim.” Binlerce şey söyleyebilirdi, ağlayabilirdi, tanrılarına yakarabilirdi. Şimdi onu hiçbir söz kurtaramazdı gerçi. Belki de bunu biliyordu. Dilini tuttu, itham ve münacatla Jon’a baktı.

Senden ne isterlerse istesinler geri adım atmamalısın. Onlarla birlikte at sür, yemek ye, dövüş... ama bu yaşlı adam hiç direniş göstermemişti. O

sadece şanssızdı. Kim olduğu, nereden geldiği, sırtı göçük atına binip nereye gitmek istediği... bunların hiçbiri önemli değildi.

O yaşlı bir adam, dedi Jon kendine. *Elli yaşında, hatta altmış bile olabilir. Çoğu insandan daha uzun bir hayat yaşadı. Thennler onu her halükârda öldürecek, benim söyleyeceğim ya da yapacağım hiçbir şey onu kurtaramaz.* Jon'un elindeki Uzunpençe kurşundan ağırdı sanki, yukarı kaldırılamayacak kadar ağır. Tutsak, kuyular gibi büyük ve kara gözleriyle hâlâ Jon'a bakıyordu. *O gözlerin içine düşüp boğulacağım.* Magnar da Jon'a bakıyordu ve Jon güvensizliğin tadını alabiliyordu. *Adam ölü sayılır. Onu katleden benim elim olsa ne değişir? Tek kesik yeter, hızlı ve temiz.* Uzunpençe, Valyria çeliğinden dövülmüştü. Buz gibi. Jon başka bir itlafı hatırladı; dizlerinin üstüne düşmüş bir kaçak, onun yuvarlanan kafası, kardaki kanın parlaklığı... Jon'un babasının kılıcı, babasının yüzü...

"Yap şunu Jon Kar," diye ısrar etti Ygritte. "Bir karga olmadığını, özgür insanlardan biri olduğunu ispat etmek için yapmak zorundasın."

"Bir ateşin yanında oturan yaşlı bir adam?"

"Orell de bir ateşin yanında oturuyordu. Onu yeterince çabuk öldürmüştün." Ygritte'in Jon'a attığı bakış sertti. "Bir kadın olduğumu görene kadar beni de öldürmeye niyetliydin. Ve ben uyuyordum."

"O farklıydı. Siz askerdiniz... gözcüydünüz."

"Evet, siz kargalar da görülmek istemiyordunuz. Bizim şimdi görülmek istediğimizden fazla değil. Aynı şey. Öldür onu."

Jon sırtını tutsağa döndü. "Hayır."

Magnar yaklaştı; uzun, soğuk ve tehlikeli. "Ben evet dedim. Burada komuta bende."

"Sen Thennler'i komuta ediyorsun," dedi Jon, "özgür insanları değil."

"Ben hiç özgür insan görmüyorum. Bir karga ve bir karga karısı görüyorum."

"Ben karga karısı değilim!" Ygritte bıçağını kınından çıkardı. Üç hızlı adım attı, saçlarından yakaladığı yaşlı adamın başını geri çekti ve boğazını boydan boya kesti. Adam ölürken bile feryat etmedi. "*Hiçbir şey* bilmiyorsun Jon Kar," diye bağırdı Ygritte, kanlı bıçağı Jon'un ayaklarının dibine fırlattı.

Magnar, Eski Dil'de bir şey söyledi. Thennler'e, Jon'u durduğu yerde öldürmelerini söylüyor olabilirdi ama Jon bunun gerçekliğini asla bilemeyecekti. Gökyüzünden inen mavi beyaz dağlayıcı yıldırım, göldeki

kulenin tepesine dokundu. Yıldırımın öfkesini koklayabiliyorlardı, yıldırımın ardından gelen gök gürültüsü geceyi sarstı.

Ve ölüm, aralarına sıçradı.

Yıldırım, gözlerini kör etmişti ama Jon hızla geçen gölgeyi bir an için gördü, yükselen çığlığı duymadan yarım kalp atışı önce. İlk Thenn, yaşlı adamla aynı anda öldü, parçalanmış boğazından kan fışkırdı. Sonra ışık gitti, karanlıktaki şekil döndü, hırlıyordu, sonra bir adam daha düştü. Küfürler, bağrışmalar, acı dolu çığlıklar vardı. Jon, İri Çıban'ın geriye tökezlediğini ve arkasındaki üç adamı yere devirdiğini gördü. *Hayalet,* diye düşündü çılgın bir an boyunca. *Hayalet, Sur'u geçmiş.* Sonra yıldırım, geceyi gündüze dönüştürdü ve Jon, Del'in göğsüne çöken kurdu gördü, hayvanın çenesinden kara kan akıyordu. Gri. *Bu kurt gri.*

Karanlık, gök gürültüsüyle birlikte indi. Thennler, hızla aralarından geçen kurdu mızraklarıyla dürtmeye çalışıyorlardı. Yaşlı adamın kısrağı katliam kokusuyla çıldırmıştı, hayvan şahlandı ve toynaklarıyla havayı dövdü. Uzunpençe hâlâ Jon'un elindeydi. Jon Kar aniden bundan daha iyi bir fırsat bulamayacağını anladı.

Kurda doğru dönerken ilk adamı öldürdü, ikincisini iterek geçti, üçüncüyü kesti. Çılgınlığın içinden, birilerinin onun adını seslendiğini duydu ama seslenen Ygritte miydi yoksa Magnar mı söyleyemezdi. Atı dizginlemeye çalışan Thenn, Jon'u hiç görmedi. Uzunpençe tüy hafifliğindeydi. Jon, kılıcını adamın baldırının arkasına indirdi ve çeliğin kemiğe kadar girdiğini hissetti. Yabanıl devrildiğinde kısrak ileri fırladı ama Jon bir şekilde boş eliyle hayvanın yelesini yakalamayı ve kendini atın sırtına atmayı başardı. Bir el Jon'un ayak bileğini tuttu, Jon kılıcını ele indirdi ve Bodger'ın yüzünün bir kan gölünün içinde kaybolduğunu gördü. Ön ayaklarını savurarak şahlanan kısrağın tekmesi, çatırtıyla Thennler'den birinin alnına indi.

Ve sonra koşuyorlardı. Jon, atı idare etmek için çaba harcamadı. Bütün yapabildiği çamurun, yağmurun ve gök gürültüsünün içine dalan hayvanın sırtında kalmaktı. Islak otlar yüzünü kamçıladı, kulağının dibinden bir mızrak geçti. *At düşer de bacağını kırarsa, beni yakalar ve öldürürler,* diye düşündü ama eski tanrılar onunlaydı ve at tökezlemedi. Siyah gök kubbede bir yıldırım titredi ve gök gürültüsü tarlaların üstünde boylu boyunca yuvarlandı. Jon'un arkasında kalan bağrışmalar gittikçe azaldı ve duyulmaz oldu.

Uzun saatler sonra yağmur durdu. Jon kendini, uzun siyah otlardan ibaret bir denizin ortasında tek başına buldu. Sağ uyluğunda derin bir zonklama vardı. Eğilip baktı, bacağına saplanan oku görünce şaşırdı. *Bu ne zaman oldu?* Okun sapını tutup çekmeye çalıştı ama ucu ete iyice gömülmüştü, Jon'un hissettiği acı işkence ediciydi. Handaki çılgınlığı düşünmeye çalıştı ama tek hatırladığı o kaslı, gri ve korkunç canavardı. *Sıradan bir kurt olamayacak kadar iriydi. O halde bir ulu kurt. Öyle olmak zorunda.* Daha önce bu kadar hızlı hareket eden bir hayvan görmemişti Jon. Gri bir rüzgâr gibi... Robb kuzeye dönmüş olabilir miydi?

Jon başını iki yana salladı. Verecek cevabı yoktu. Düşünmek zordu... kurt, yaşlı adam, Ygritte ya da olup biten her şey hakkında...

Beceriksiz hareketlerle kısrağın sırtından aşağı kaydı. Yaralı bacağı kıvrıldı, Jon çığlığını yutmak zorunda kaldı. *Bu büyük ıstırap verecek.* Ama ok dışarı çıkmak zorundaydı ve beklemenin bir faydası yoktu. Jon sapını kavradığı oku ileri itti. İnledi, sonra küfretti. Canı öyle çok yanıyordu ki durmak zorunda kaldı. *Doğranmış bir domuz gibi kanıyorum,* diye düşündü ama ok dışarı çıkana kadar yapacak bir şey yoktu. Yüzünü buruşturup tekrar denedi... ve çok geçmeden titreyerek tekrar durdu. *Bir kez daha.* Jon bu sefer çığlık attı ama işini bitirdiğinde, okun ucu uyluğunun ön tarafından dışarı çıkıyordu. Jon, oku daha iyi kavrayabilmek için kanlı pantolonunu geri itti ve okun sapını bacağından ağır ağır çekti. Bunu bayılmadan nasıl yaptığını hiç bilmiyordu.

Ardından, ödülünü sımsıkı tutarak ve sessizce kanayarak yere uzandı, hareket edemeyecek kadar güçsüzdü. Bir süre sonra, kendini hareket etmeye zorlamadığı takdirde muhtemelen kan kaybından öleceğini fark etti. Jon, kısrağın su içtiği sığ dereye doğru süründü, soğuk suyla yıkadığı bacağını, pelerininden yırttığı kumaş şeridiyle sıkıca bağladı. Elinde çevirerek oku da yıkadı. Okun tüyleri gri miydi, yoksa beyaz mı? Ygritte, oklarını gri ördek tüyleriyle dengelerdi. *Kaçarken bana ok mu fırlattı?* Kızı bu yüzden suçlayamazdı Jon. Ygritte'in onu mu yoksa atı mı hedef aldığını merak etti. Kısrak devrilseydi Jon hayatını kaybederdi. "Araya bacağım girdiği için şanslıyım," diye mırıldandı.

Atın otlamasına izin vermek için bir süre dinlendi. Hayvan fazla uzaklaşmadı. Bu iyiydi. Jon aksayan bacağıyla atı asla yakalayamazdı. Jon'un tek yapabildiği, kendini ayağa kalkmaya zorlamak ve atın sırtına tırmanmak oldu. Bu ata daha önce nasıl bindim; eyersiz, üzengisiz, tek elimde bir kılıç varken? Cevaplamayacağı bir başka soruydu bu.

Uzaktan hafif bir gök gürültüsü geldi ama Jon'un başının üstündeki bulutlar dağılıyordu. Jon, Buz Ejderha'yı bulana dek gökyüzüne bakındı, sonra kısrağı kuzeye çevirdi, Sur'a ve Kale'ye doğru. Yaşlı adamın atını mahmuzladığında, Jon bacak kasına saplanan acı yüzünden yüzünü buruşturdu. *Eve gidiyorum,* dedi kendi kendine. Fakat bu doğruysa, neden kendini bu kadar boş hissediyordu?

Yıldızlar, gözler gibi aşağı bakarken, Jon şafak vaktine dek at sürdü.

Daenerys

Dothraklı keşifçileri durumun ne olduğunu ona anlatmıştı ama Dany kendi gözleriyle görmek istedi. Sör Jorah Mormont, bir huş ağacı ormanının içinden geçerken ve eğimli bir kumtaşı bayırı tırmanırken Dany'yle birlikte at sürdü. Tepeye vardıklarında, "Yeterince yakın," diye uyardı Dany'yi.

Dany kısrağının dizginlerini çekti, araziye baktı ve yolun Yunkai ordusu tarafından enine kesildiğini gördü. Beyazsakal, Dany'ye, düşmanın sayısını en doğru şekilde saymayı öğretmişti. "Beş bin," dedi Dany bir an sonra.

"Bence de öyle." Sör Jorah eliyle gösterdi. "Yan taraftakiler paralı askerler, yakın dövüş için kılıçları ve baltaları var. İkinci Oğullar sol kanatta, Fırtına Kargaları sağda. Her birinde yaklaşık beş yüz adam. Sancakları görüyor musunuz?"

Yunkai'nin harpiyasının pençelerinde, uzun bir zincir yerine bir kamçı ve bir demir tasma vardı. Ama paralı askerler, hizmet ettikleri şehrin sancaklarının üzerinde kendi sancaklarını dalgalandırıyorlardı: Sağda, çapraz yıldırımların arasında dört karga ve solda kırık bir kılıç. "Merkezi bizzat Yunkaililer tutmuş," dedi Dany. Bu mesafeden, Yunkai'nin subaylarını Astapor'unkilerden ayırt etmek olanaksızdı; uzun, parlak miğferler ve ışıltılı bronz disklerle bezenmiş pelerinler. "Subayların öncülük ettiği adamlar köle askerler mi?"

"Büyük çoğunluğu. Fakat Lekesizler'e denk değiller. Yunkai yatak köleleri eğitmekle meşhurdur, savaşçılar değil."

"Ne diyorsun? Bu orduyu yenebilir miyiz?"

"Kolaylıkla," dedi Sör Jorah.

"Ama kansız bir şekilde değil." Astapor'un düştüğü gün şehrin kiremitleri bolca kan içmişti ama o kanın çok azı Dany'ye ya da onun insanlarına aitti. "Burada bir mücadele kazanabiliriz ama böyle bir bedeli varken şehri alamayız."

"Bu her zaman var olan bir risk *Khaleesi*. Astapor rahat ve savunmasızdı. Yunkai önceden uyarıldı."

Dany durumu düşündü. Köle ordusu, kendi ordusunun sayısıyla kıyaslandığında küçük görünüyordu fakat paralı askerler atlıydı. Dany, atlı savaşçıların piyadelere yapabileceği şeylere karşı sağlıklı bir bakış açısına

sahip olacak kadar uzun zaman Dothraklar'la birlikte at sürmüştü. *Lekesizler saldırı karşısında mukavemet gösterebilir ama azatlı kölelerim katledilir.* "Köle tacirleri konuşmayı sever," dedi. "Onları bu akşam çadırımda kabul edeceğim haberini gönder. Paralı asker birliklerinin kumandanlarını da davet et. Ama birlikte değil. Fırtına Kargaları öğlen vakti gelsin, İkinci Oğullar da onlardan iki saat sonra."

"Nasıl isterseniz," dedi Sör Jorah. "Ama gelmezlerse..."

"Gelecekler. Ejderhaları görmek ve söyleyeceklerimi duymak için heveslenecekler. Zeki olanlar, bu daveti kuvvetimi ölçmek için bir fırsat olarak görecek." Dany gümüş kısrağını çevirdi. "Onları çadırımda bekleyeceğim."

Arduvaz gökyüzü ve sert rüzgâr, Dany'yi ordusuna geri götürdü. Kampı çevreleyecek olan derin hendeğin yarısı şimdiden kazılmıştı. Orman, kazıklara dönüştürmek üzere huş ağacı dalları kesen Lekesizler'le doluydu. Gri Solucan, hadımların tahkim edilmemiş bir kampta uyuyamayacağı konusunda ısrar etmişti. Dany, hazırlıkları izleyen adamla konuşmak için durdu. "Yunkai mücadele için hazırlanmış."

"Bu iyi Majesteleri. Adamlarımız kana susadı."

Dany, Lekesizler'e, kendi aralarından subaylar seçmeleri için emir verdiğinde, Gri Solucan en yüksek rütbe için ezici bir çoğunlukla tercih edilmişti. Dany, adamı komuta etmek konusunda eğitmesi için Sör Jorah'ı görevlendirmişti. Sürgün şövalye, genç hadımın şimdiye kadar sert fakat adil bir tavır sergilediğini, çabuk öğrendiğini, yorulmak bilmediğini ve dikkatini tamamıyla detaylara verdiğini söylemişti.

"Bilge Ustalar bizi karşılamak için bir köle ordusu toplamış."

"Yunkai'deki bir köle, iç çekmenin yedi çeşidini ve zevkin on altı makamını öğrenir Majesteleri. Lekesizler mızrağın üç çeşidini öğrenirler. Gri Solucan'ınız bunu size göstermeyi umuyor."

Astapor'un düşüşünden sonra Dany'nin yaptığı ilk şey, Lekesizler'e her gün yeni bir köle ismi verme âdetini bozmak olmuştu. Özgür doğanların çoğu doğduklarında aldıkları isimlere geri dönmüştü; en azından o isimleri hâlâ hatırlayanlar. Diğerleri kahramanların, tanrıların, bazen silahların, değerli taşların, hatta çiçeklerin adlarını almıştı ve neticede, Dany'nin kulağına çok tuhaf gelen isimlere sahip askerler ortaya çıkmıştı. Gri Solucan, Gri Solucan olarak kalmıştı. Dany bunun sebebini sorduğunda, "Bu şanslı bir isim," demişti adam. "Bu kulunuz lanetli bir isimle doğdu.

Köle olarak alındığında o isme sahipti. Ama Gri Solucan, bu kulunuzun Daenerys Fırtınadadoğan tarafından özgür bırakıldığı gün çektiği isimdi."

"Eğer bir mücadele olursa, Gri Solucan kahramanlık gösterdiği kadar akıl da göstersin," dedi Dany. "Kaçan ya da silahını bırakan kölelerin canını bağışla. Ne kadar az insan katledilirse, mücadeleden sonra bize katılacak o kadar çok insan kalır."

"Bu kulunuz bunu unutmayacak."

"Unutmayacağını biliyorum. Öğlen vakti çadırımda ol. Paralı askerlerin kumandanlarıyla görüşürken senin ve diğer subaylarımın orada olmasını istiyorum." Dany atını kampa doğru mahmuzladı.

Lekesizler'in kurduğu çevre savunmasının içinde sıralar halinde çadırlar yükseliyordu, Dany'nin altın renkli uzun çadırı merkezdeydi. Dany'nin kampının hemen arkasında ikinci bir kamp vardı; ilkinden beş kat büyük, dağınık ve karmakarışık. İkinci kampın hendekleri, çadırları, nöbetçileri, at sıraları yoktu. Atları ya da katırları olanlar, çalınabilecekleri korkusuyla hayvanlarının yanında uyuyordu. Keçiler, koyunlar ve açlıktan kırılmak üzere olan köpekler; kadınlardan, çocuklardan ve yaşlı adamlardan oluşan sürünün arasında dolaşıyordu. Dany, Astapor'u; bir şifacı, bir hoca ve bir rahip tarafından yönetilen bir konseyin ellerine bırakmıştı. *Hepsi de bilge ve adil adamlar,* diye düşündü. Buna rağmen on binlerce insan, Astapor'da kalmaktansa Dany'nin peşinden Yunkai'ye gelmeyi tercih etmişti. *Onlara şehri verdim ama çoğu, şehri almaya cesaret edemeyecek kadar korkmuştu.*

Azatlı kölelerden oluşan perişan ordu, Dany'nin kendi ordusunu küçücük gösteriyordu ama bu kalabalık kârdan çok külfetti. Belki yüz kişiden birinin bir eşeği, devesi veya öküzü vardı. Pek çoğu, bir köle tacirinin silahhanesinden yağmalanmış silahlar taşıyordu ama sadece on kişiden biri dövüşecek kadar güçlüydü ve hiçbiri eğitimli değildi. Geçtikleri arazileri, sandal ağaçlarındaki çekirgeler misali tüketiyorlardı. Ama Dany, kansüvarilerinin ve Sör Jorah'ın ısrarına rağmen bu insanları terk edemiyordu. *Onlara özgür olduklarını söyledim. Şimdi onlara, bana katılmakta özgür olmadıklarını söyleyemem.* Dany ikinci kampın yemek ateşlerinden yükselen dumana baktı ve iç geçirdi. Dünyanın en iyi piyadelerine sahip olabilirdi ama en kötüleri de onundu.

Arstan Beyazsakal, Dany'nin çadırının girişinde duruyordu, yakındaki çimenlerin üstünde bağdaş kurmuş halde oturan Güçlü Belwas bir kâse incir yiyordu. Yolda Dany'yi korumak bu iki adamın omuzlarına düşmüştü. Dany; Jhogo, Aggo ve Rakharo'yu, kansüvarileri olmalarının yanı sıra ko

yapmıştı ve onların Dany'nin şahsını korumaktan çok Dothraklar'ı komuta etmeleri gerekiyordu. Dany'nin *khalasar*'ı küçüktü, otuz küsur atlı savaşçının çoğu saç örgüsüz oğlanlar ve beli bükülmüş yaşlı adamlardı. Yine de sahip olduğu tek süvariler onlardı ve Dany yola onlarsız çıkmaya cesaret edemezdi. Lekesizler, Sör Jorah'ın iddia ettiği gibi bütün dünyadaki en iyi piyadeler olabilirdi ama Dany'nin keşifçilere ve öncü süvarilere de ihtiyacı vardı.

Çadırın içinde Beyazsakal'a, "Yunkai savaşacak," dedi Dany. Missandei tozlu havayı tatlandırmak için tütsü yakarken, Irri ve Jhiqui zemini halılarla kaplıyordu. Drogon ve Rhaegal, birbirlerine dolanmış halde minderlerin üstünde uyuyorlardı ama Viserion, Dany'nin boş banyo teknesinin kenarına tünemişti. "Missandei, Yunkaililer hangi dili konuşuyor, Valyria Dili mi?"

"Evet Majesteleri," dedi küçük kiz. "Astaporlulardan farklı bir lehçe kullanıyorlar ama anlaşılacak kadar yakın. Köle tacirleri kendilerine Bilge Ustalar diyorlar."

"Bilge?" Dany bağdaş kurarak bir mindere oturdu, Viserion altın beyaz kanatlarını açarak Dany'nin yanına uçtu. Ejderhanın pullarla kaplı kafasını kaşırken, "Ne kadar bilge olduklarını göreceğiz," dedi Dany.

Sör Jorah Mormont bir saat sonra geri döndü, yanında Fırtına Kargaları'nın üç kumandanı vardı. Adamlar cilalı miğferlerine siyah tüyler takmışlardı ve onur ile yetkide hepsinin eşit olduğunu iddia ediyorlardı. Irri ve Jhiqui şarap doldururken Dany adamları inceledi. Prendahl na Ghezn tıknaz yapılı bir Ghiscarlıydı, geniş bir yüzü ve grileşmeye başlamış koyu renk saçları vardı. Kel Sallor'un solgun Qarthlı yanağında eğri büğrü bir yara izi görünüyordu. Daario Naharis, bir Tyroshlu için bile ziyadesiyle göz alıcıydı. Adamın sakalları üç dişli bir çatal şeklinde ayrılmış ve maviye boyanmıştı, gözleri ve omuzlarına dökülen lüleli saçları da aynı renkteydi. Pala bıyıkları altın rengine boyanmıştı. Kıyafetlerinde sarının her tonu vardı; yakasından ve kol ağızlarından yağ rengi Myr dantelleri dökülüyordu, takımına hindiba çiçeği şeklinde pirinç madalyonlar dikilmişti, uyluklarına kadar çıkan deri çizmeleri altın işiyle süslenmişti. Yumuşak, sarı süetten dikilmiş eldivenleri, altın yaldızlı halkalardan oluşan kemerinin kenarına sıkıştırılmıştı ve adamın tırnaklarına mavi cila sürülmüştü.

Ama paralı askerlerin adına Prendahl na Ghezn konuştu. "Ayaktakımınızı başka bir yere götürseniz iyi olur," dedi. "Astapor'u hileyle aldınız ama Yunkai o kadar kolay düşmez."

“Benim on bin Lekesiz’ime karşı sizin beş yüz Fırtına Karga’nız,” dedi Dany. “Ben sadece genç bir kızım ve savaştan anlamam ama bu ihtimal bana zayıf görünüyor.”

“Fırtına Kargaları tek başına duruyor,” dedi Prendahl.

“Fırtına Kargaları hiç durmuyor. Fırtınanın ilk işaretinde uçuyorlar. Siz de şu anda uçuyor olmalıydınız belki. Paralı askerlerin sadakatsizliği meşhurdur diye duydum. İkinci Oğullar taraf değiştirdiğinde, sadakatinizin size ne faydası olacak?”

“Böyle bir şey olmayacak,” diye inat etti Prendahl, Dany’nin sözlerinden etkilenmemişti. “Olsa bile önemi yok. İkinci Oğullar değersizdir. Biz Yunkai’nin gözü pek adamlarının yanında dövüşüyoruz.”

“Siz mızraklarla silahlanmış yatak oğlanlarının yanında dövüşüyorsunuz.” Dany kafasını döndürdüğünde saç örgüsündeki çanlar hafifçe çınladı. “Mücadele başladığında merhamet beklemeyin. Bununla birlikte, şimdi bana katılın ve Yunkai’den aldığınız altının yanı sıra ganimetin bir kısmına da sahip olun, krallığıma vardığımda daha büyük ödüllere de kavuşursunuz. Bilge Üstatlar için savaşın ve yevmiyeniz ölüm olsun. Sizler duvarların dibinde benim Lekesizler’im tarafından katledilirken Yunkai’nin kapıları açacağını mı sanıyorsunuz?”

“Kadın, bir ahmak gibi anırıyorsun ve ancak o kadar mantıklısın.”

“Kadın?” Dany kıkırdadı. “Bunun beni aşağılaması mı gerekiyor? Bu tokada karşılık verirdim, seni bir erkek olarak kabul etseydim.” Dany adamın gözlerine baktı. “Ben, Targaryen Hanedanı’ndan Daenerys Fırtınadadoğan, Ateş Geçirmez, Ejderhaların Anası, Drogo’nun süvarilerinin *khaleesi*’si ve Batıdiyar’ın Yedi Krallık’ının kraliçesi.”

“Sen,” dedi Prendahl na Ghezn, “bir at efendisinin fahişesisin. Bozguna uğrattığımızda, seni aygırımla çiftleştireceğim.”

Güçlü Belwas *arakh*’ını çekti. “Güçlü Belwas bu adamın çirkin dilini küçük kraliçeye verecek, eğer kraliçe isterse.”

“Hayır Belwas. Bu adamlara güvende olacaklarına dair söz verdim.” Dany gülümsedi. “Söyle bana... Fırtına kargaları köle midir, özgür mü?”

“Biz, özgür adamlardan oluşan bir kardeşliğiz.”

“Güzel.” Dany ayağa kalktı. “O halde git ve kardeşlerine söylediklerimi anlat. Bazıları, akşam yemeğinde ölüm yerine altın yemeyi tercih edebilir. Cevabını yarın sabah istiyorum.”

Fırtına Kargaları’nın kumandanları aynı anda ayağa kalktı. “Cevabımız hayır,” dedi Prendahl na Ghezn. Diğer iki adam Prendahl’ı takip ederek

çadırdan çıktı ama Daario Naharis dışarı çıkarken arkasına baktı ve kafasını öne eğerek nazikçe selam verdi.

İki saat sonra İkinci Oğullar'ın kumandanı tek başına geldi. Soluk yeşil gözleri ve neredeyse kemerine kadar inen kızıl altın sakalları olan devasa bir Braavosluydu. Adı Mero'ydu fakat kendisine Titan Piçi diyordu.

Mero, ikram edilen şarabı bir dikişte içti, ağzını elinin tersiyle sildi ve şehvetli gözlerle Dany'ye baktı. "Memlekette, bir zevk evinde ikiz kardeşini becerdim sanırım. Yoksa o sen miydin?"

"Sanmıyorum. Senin kadar azametli bir adamı unutmayacağımdan eminim."

"Evet, aynen öyle. Titan Piçi'ni hiçbir kadın unutmamıştır." Braavoslu, kadehini Jhiqui'ye uzattı. "Şu kıyafetlerini çıkarıp kucağıma oturmaya ne dersin? Beni memnun edersen İkinci Oğullar'ı senin tarafına geçirebilirim."

"İkinci Oğullar'ı benim tarafıma geçirirsen seni iğdiş etmeyebilirim."

İri adam güldü. "Küçük kız, bir zamanlar başka bir kadın beni dişleriyle iğdiş etmeyi denemişti. Şimdi hiç dişi yok ama kılıcım her zamankinden daha uzun ve daha kalın. Onu dışarı çıkarıp sana göstereyim mi?"

"Gerek yok. Hadımlarım kestikten sonra kılıcını dilediğim gibi inceleyebilirim." Dany bir yudum şarap içti. "Yalnızca genç bir kız olduğum ve savaştan anlamadığım doğru. Bana, on bin Lekesiz'i beş yüz adamla nasıl yenmeyi düşündüğünü açıkla. Saf olabilirim ama bu ihtimal bana zayıf görünüyor."

"İkinci Oğullar daha kötü ihtimallerle de karşılaştı ve kazandı."

"İkinci Oğullar daha kötü ihtimallerle de karşılaştı ve kaçtı. Qohor'da, Üç Bin karşılarına dikildiğinde. Yoksa bunu inkâr mı ediyorsun?"

"Bu çok uzun yıllar önceydi. Titan Piçi, İkinci Oğullar'ın başına geçmeden önce."

"Cesaretlerini senden alıyorlar demek?" Dany, Sör Jorah'a döndü. "Mücadele başladığında ilk olarak bunu öldürün."

Sürgün şövalye gülümsedi. "Memnuniyetle Majesteleri."

"Elbette," dedi Dany, Mero'ya, "tekrar kaçabilirsiniz. Sizi durdurmayız. Yunkaili altınlarınızı alın ve gidin."

"Daha önce Braavos'tan Titan'ı görmüş olsaydın aptal kız, asla kaçmayacağını bilirdin."

"Öyleyse kal ve benim için dövüş."

"Uğrunda savaşmaya değer, bu doğru," dedi Braavoslu, "ve özgür olsaydım kılıcımı öpmene seve seve izin verirdim ama Yunkai'nin

sikkelerini aldım ve kutsal bir yemin verdim."

"Sikkeler iade edilebilir," dedi Dany. "Sana daha fazlasını öderim. Fethedilecek başka şehirler ve yarım dünya uzakta beni bekleyen bütün bir krallık var. Bana sadakatle hizmet et ve İkinci Oğullar bir daha asla efendi aramasın."

Braavoslu, gür ve kızıl sakallarını çekiştirdi. "Daha fazla sikke ve belki bir de öpücük, ha? Ya da öpücükten fazlası? Benim kadar azametli bir adam için?"

"Bir ihtimal."

"Dilinin tadından hoşlanacağımı düşünüyorum."

Dany, Sör Jorah'ın öfkesini hissedebiliyordu. *Benim siyah ayım bu öpüşme bahsinden hoşlanmadı.* "Bu gece, söylediklerimi düşün. Cevabını yarın alabilir miyim?"

"Alabilirsin." Titan Piçi sırıttı. "Kumandanlarıma götürmek için şu iyi şaraptan bir sürahi alabilir miyim?"

"Bir fıçı alabilirsin. Astapor'un İyi Ustalar'ının mahzenlerinden geldi, bende arabalar dolusu var."

"Öyleyse bana bir araba dolusu ver. İyi niyetinin göstergesi olarak."

"Büyük bir susuzluğun var."

"Benim her şeyim büyük. Ve çok fazla kardeşim var. Titan Piçi yalnız içmez *Khaleesi.*"

"O zaman bir araba dolusu, sağlığıma içeceğine söz verirsen."

"Anlaştık!" diye gürledi adam. "Anlaştık ve anlaştık! Şerefine üç kez kadeh kaldıracağız ve sabah olduğunda sana bir cevap getireceğiz."

Ama Mero gittiğinde, "Bu adamın şeytani bir şöhreti vardır, Batıdiyar'da bile," dedi Arstan Beyazsakal. "Tavırları sizi aldatmasın Majesteleri. Bu gece şerefinize üç kez kadeh kaldırır ve sabaha size tecavüz eder."

"Yaşlı adam ilk kez haklı," dedi Sör Jorah. "İkinci Oğullar eski bir gruptur ve cesaretten yoksun değillerdir ama Mero'nun komutasında neredeyse Cesur Dostlar kadar kötü oldular. Bu adam, düşmanı için olduğu kadar efendisi için de tehlikelidir. Özgür Şehirler'den hiçbiri onu tutmuyor artık."

"Ben Mero'nun şöhretini değil beş yüz atını istiyorum. Fırtına Kargaları'yla ilgili bir umudumuz var mı?"

"Hayır," dedi Sör Jorah açıkça. "Prendahl denen adam kan yoluyla Ghiscarlıdır. Büyük ihtimalle Astapor'da akrabaları vardı."

“Yazık. Pekâlâ, belki de savaşmamıza gerek kalmaz. Bekleyelim ve Yunkai’nin söyleyeceklerini duyalım.”

Yunkai’nin elçileri güneş batarken geldi; olağanüstü siyah atların ve beyaz bir devenin sırtında elli adam. Adamların miğferleri başlarından iki kat uzundu, miğferlerin altındaki yağlanmış saçların tuhaf kıvrımları, kuleleri ve şekilleri ezilmesin içinmiş gibi. Elçiler, keten eteklerini ve tuniklerini koyu sarıya boyamış, pelerinlerine bronz diskler dikmişlerdi.

Beyaz devenin sırtındaki adam, adının Grazdan mo Eraz olduğunu söyledi. İnce yapılı sert adamın dudaklarındaki beyaz gülümseme, yüzü Drogon tarafından yakılana kadar Kraznys’in dudaklarında duran gülümsemeye benziyordu. Adamın saçları, alnından çıkan bir tekboynuzun etrafına sarılmıştı ve *tokar*ının kenarlarına altın renkli Myr danteli geçilmişti. Dany çadırına buyur ettiğinde, “Kadim ve şanlı Yunkai, şehirlerin kraliçesidir,” dedi Grazdan. “Duvarlarımız sağlamdır, soylularımız gururlu ve acımasızdır, halkımız korkusuzdur. Bizimki, Valyria henüz ağlayan bir bebekken, eski bir imparatorluğa sahip olan kadim Ghis’in kanıdır. Oturup konuşmakla akıllılık ettiniz *Khaleesi.* Burayı kolayca fethedemezsiniz.”

“Güzel. Lekesizler’im biraz dövüşmekten büyük haz alır.” Dany, Gri Solucan’a baktı, adam başıyla onayladı.

Grazdan omuzlarını silkti. “Eğer istediğiniz kansa, bırakın aksın. Hadımlarınızı azat ettiğiniz söylendi bana. Özgürlüğün bir hadım için, bir şapkanın bir morina balığı için olduğu kadar anlamı vardır.” Gri Solucan’a gülümsedi ama hadım taştan yaratılmış gibiydi. “Sağ kalanları tekrar köleleştireceğiz ve onları Astapor’u ayaktakımından geri almak için kullanacağız. Sizi de köleye dönüştürebiliriz, bundan şüphe etmeyin. Lys’te ve Tyrosh’ta, son Targaryen’la yatağa girmek için iyi ücret ödeyecek adamlarla dolu zevk evleri var.”

“Kim olduğumu bildiğinizi görmek güzel,” dedi Dany zarif bir şekilde.

“Aptal ve vahşi batı hakkındaki bilgimle gurur duyarım.” Grazdan, bir uzlaşmaya varmak istiyormuş gibi ellerini açtı. “Bununla birlikte, neden birbirimize böyle sert sözler söyleyelim? Astapor’da vahşet dolu tavırlar sergilediğiniz doğru ama biz Yunkaililer çok bağışlayıcı insanlarız. Sizin kavganız bizimle değil Majesteleri. Babanızın uzak Batıdiyar’daki tahtını geri almak için bütün adamlarınıza ihtiyaç duyacakken, neden kuvvetinizi bizim kudretli duvarlarımıza saldırarak heba edesiniz? Bu çabanız karşısında Yunkai size sadece iyi dilekler sunar. Bunu ispatlamak için size

bir hediye getirdim.” Adam ellerini birbirine vurdu. Sedir ağacından yapılmış, kenarları altın ve bronzla kaplanmış ağır bir sandık taşıyan iki refakatçi öne çıktı ve sandığı Dany’nin ayaklarının dibine bıraktı. “Elli bin altın sikke,” dedi Grazdan sakince. “Hepsi sizin, Yunkai’nin Bilge Ustaları’nın dostluğunun işareti. Karşılıksız verilen altın, kanla alınan ganimetten iyidir şüphesiz? Bu sandığı alın ve gidin derim Daenerys Targaryen.”

Dany küçük, terlikli ayağıyla sandığın kapağını açtı. Sandık, tam da elçinin söylediği gibi altın sikkelerle doluydu. Dany eline aldığı bir avuç dolusu altının, parmaklarının arasından dökülmesine izin verdi. Yere düşen altınlar ışıldıyordu; çoğu yeni basılmıştı, bir yüzlerinde basamaklı bir piramit, diğerinde Ghis’in harpiyası vardı. “Çok güzel. Şehrinizi aldığımda bunun gibi kaç sandık bulacağımı merak ediyorum.”

Grazdan güldü. “Hiç, çünkü şehri alamayacaksınız.”

“Benim de size bir hediyem var.” Dany sandığı gürültüyle kapadı. “Üç gün. Üçüncü günün sabahında kölelerinizi gönderin. Hepsini. Her erkeğe, her kadına ve her çocuğa bir silah, yiyecek, giysi, sikke ve taşıyabileceği kadar eşya verilsin. Eşyaları, ustalarının mal varlıklarının içinden özgürce seçmelerine müsaade edilsin, yıllardır verdikleri hizmetin karşılığı olarak. Bütün köleler ayrıldığında kapıları açacaksınız, Lekesizler’imin şehre girmesine ve kimsenin esir kalmadığından emin olmak için arama yapmasına izin vereceksiniz. Bunları yaparsanız Yunkai yakılmayacak, yağmalanmayacak ve insanlarınızın hiçbiri rahatsız edilmeyecek. Bilge Ustalar arzu ettikleri barışa sahip olacak ve gerçekten bilge olduklarını kanıtlayacak. Ne diyorsunuz?”

“Delisiniz diyorum.”

“Öyle miyim?” Dany omuzlarını silkti ve, *“Dracarys,”* dedi. Ejderhalar cevap verdi. Rhagal tıslayıp duman çıkardı, Viserion kanatlarını çırptı ve kızıl siyah alevler tükürdü. Alevler Grazdan’ın *tokar*ının kıvrımlarına dokundu ve ipek bir anda tutuştu. Elçi sandığa takılıp düşerken altın sikkeler halıların üstüne saçıldı. Beyazsakal alevlerin üzerine bir sürahi su boşaltana dek Grazdan yüksek sesle küfürler etti ve koluna vurup durdu. “Güvende olacağıma dair yemin etmiştiniz,” diye bağırdı Yunkaili elçi.

“Bütün Yunkaililer alazlanmış bir *tokar* için bu kadar mızmızlanıyor mu? Size yenisini alırım... eğer kölelerinizi üç gün içinde teslim ederseniz. Aksi halde Drogon size daha sıcak bir öpücük verir.” Dany burnunu

buruşturdu. “Altınızı pislettiniz. Altınınızı alıp gidin ve mesajımın Bilge Ustalar’a ulaştığından emin olun.”

Grazdan mo Eraz parmağını doğrulttu. “Bu küstahlığın yüzünden pişman olacaksın fahişe. Sana söz veriyorum ki bu küçük kertenkeleler güvende olmanı sağlamayacak. Yunkai’nin bir fersah yakınına gelirlerse havayı oklarla doldururuz. Bir ejderha öldürmenin çok zor olduğunu mu sanıyorsun?”

“Bir köle tacirini öldürmekten daha zor. Üç gün Grazdan. Onlara söyle. Üçüncü günün sonunda Yunkai’de olacağım, benim için kapıları açsanız da açmasanız da.”

Yunkaili adam kamptan ayrıldığında hava tamamen kararmıştı. Kasvetli bir gece olacağı belliydi; batıdan esen soğuk, nemli rüzgârla birlikte aysız ve yıldızsız bir gece. *Güzel ve siyah bir gece,* diye düşündü Dany. Her yerde ateşler yanıyordu, tepeye ve araziye yayılmış küçük, turuncu yıldızlar. “Sör Jorah,” dedi, “kansüvarilerimi çağırın.” Dany, kansüvarilerini beklemek için bir minder yığının üstüne oturdu, ejderhalar yanındaydı.

Adamlar toplandığında, “Gece yarısından bir saat sonra uygun zamandır,” dedi Dany.

“Evet Khaleesi,” dedi Rakharo. “Ne için uygun zaman?”

“Saldırımızı başlatmak için.”

Sör Jorah Mormont kaşlarını çattı. “Paralı askerlere...”

“...yarın sabah cevap getirmelerini söyledim. Bu geceyle ilgili bir söz vermedim. Fırtına Kargaları teklifim hakkında tartışacak. İkinci Oğullar, Mero’ya verdiğim şarapla sarhoş olacak ve Yunkaililer üç günleri olduğuna inanıyor. Onları bu karanlık örtünün altında avlayacağız.”

“Bizi gözleyen keşifçileri vardır.”

“Ve bu karanlıkta, yüzlerce kamp ateşi görecekler,” dedi Dany. “Eğer bir şey göreceklerse.”

“*Khaleesi,*” dedi Jhogo. “Keşifçilerle ben ilgilenirim. Onlar süvari değil, sadece ata binmiş köleler.”

“Aynen öyle,” dedi Dany. “Üç koldan taarruz etmeliyiz sanırım. Gri Solucan, Lekesizler sağdan ve soldan saldırmalı. *Ko*’larım süvarilerime önderlik ederek kama düzeniyle merkezi delmeli. Köle askerler atlı Dothraklar’ın karşısında duramaz.” Gülümsedi. “Şüphe yok ki ben sadece genç bir kızım ve savaş hakkında az şey biliyorum. Siz ne düşünüyorsunuz lordlarım?”

“Rhaegar Targaryen’ın kardeşi olduğunuzu düşünüyorum,” dedi Sör Jorah kederli bir yarım gülümsemeyle.

“Evet,” dedi Arstan Beyazsakal, “ve aynı zamanda bir kraliçe.”

Bütün ayrıntıların üzerinden geçmek bir saat aldı. Kumandanlar görevlerinin başına gitmek için ayrılırken, *şimdi en tehlikeli vakit başlıyor,* diye düşündü Dany. Gece karanlığının, hazırlıkları düşmandan gizlemesi için dua edebiliyordu sadece.

Sör Jorah gece yarısına yakın Güçlü Belwas’ı itip geçerek geldiğinde Dany korktu. “Lekesizler paralı askerlerden birini gizlice kampa girmeye çalışırken yakaladı.”

“Bir casus?” Bu Dany’yi korkutmuştu. “Birini yakaladılarsa, daha kaç kişi kaçmış olabilir?”

“Hediyeler getirdiğini iddia ediyor. Şu mavi saçlı, sarı soytarı.”

Daario Naharis. “Demek o. Öyleyse onu dinleyeceğim.”

Sürgün şövalye paralı askeri getirdiğinde, Dany, birbirinden bu kadar farklı iki adam daha olup olmadığını sordu kendine. Sör Jorah esmerken Tyroshlu sarışındı; şövalye kaslıydı, paralı asker esnek; Mormont kelleşiyordu, diğer adamın saçları omuzlarına dökülüyordu ama şövalyenin kıllı olduğu yerlerde Tyroshlunun teni pürüzsüzdü. Ve Dany’nin şövalyesi basit kıyafetler giyerken diğer adam bir tavus kuşunun renksiz görünmesine sebep olabilirdi. Tyroshlu bu ziyaret için, parlak sarı giysilerinin üstüne siyah ve ağır bir pelerin atmıştı gerçi. Omzunda ağır, keten bir çuval taşıyordu.

“Khaleesi,” diye bağırdı adam. “Hediyeler ve güzel havadisler getirdim. Fırtına Kargaları sizindir.” Gülümsediğinde, ağzının içinde altın bir diş pırıldadı. “Daario Naharis de öyle!”

Dany kuşkuluydu. Eğer Tyroshlu casusluk yapmaya geldiyse, bu beyan, kellesini kurtarmak için sergilediği umutsuz bir oyundan başka bir şey olmayabilirdi. “Prendahl na Ghezn ve Sallor bu işe ne diyor?”

“Az şey.” Daario çuvalın ağzını çözdü ve Prendahl na Ghezn ile Kel Sallor’un başları Dany’nin halılarına döküldü. “Ejderha kraliçesine hediyelerim.”

Viserion, Prendahl’ın boğazından sızan kanın kokusunu aldı, ejderhanın ağzından ölü adamın yüzünü tamamen yutan ve kansız yanaklarını karartıp kabartan alevler çıktı. Drogon ve Rhaegal kızarmış etin kokusuna doğru döndüler.

“Bunu sen mi yaptın?” diye sordu Dany, midesi kalkmıştı.

“Başkası değil.” Daario Naharis ejderhalar yüzünden huzursuz olduysa bile bunu iyi saklıyordu. Adamın onları ne kadar umursadığına bakılırsa, ejderhalar bir fareyle oynayan üç küçük kedi olabilirdi.

“Neden?”

“Çünkü çok güzelsiniz.” Adamın elleri büyük ve güçlüydü. Sert bakışlı mavi gözlerinde ve kemerli büyük burnunda, bir av kuşunun fevkalade şiddetini hatırlatan bir şeyler vardı. “Prendahl çok fazla konuşup çok az şey söylerdi.” Daario’nun kılığı zengin olmasına rağmen yıpranmış haldeydi; çizmeleri tuz lekeleriyle kaplıydı, tırnaklarının cilası dökülmüştü, dantellerinde ter lekeleri vardı ve Dany, adamın pelerininin aşınmış uçlarını görebiliyordu. “Sallor da sümüğü altınmış gibi burnunu karıştırırdı.” Daario, ellerini çapraz şekilde kalçalarına koyup ayağa kalktı, avuçları bıçaklarının kabza topuzlarında duruyordu; sol kalçasında kavisli bir Dothrak *arakh*’ı, sağında bir Myr hançeri. Silahların kabzaları, birbirinin aynısı bir çift altın kadındı, çıplak ve ahlaksız.

“Bu güzel bıçakları kullanmakta usta mısın?” diye sordu Dany, adama.

“Ölü adamlar konuşabiliyor olsaydı, Prendahl ve Sallor size öyle olduğumu söylerlerdi. Bir kadını sevmediğim, bir düşmanı katletmediğim ve iyi bir yemek yemediğim günü yaşanmış saymam... ve yaşanmış günlerim gökyüzündeki yıldızlar kadar çoktur. Ben katliamı güzelliğe dönüştürürüm. Pek çok taklacı ve ateş dansçısı, benim yarım kadar hızlı ve dörtte birim kadar zarif olabilmek için tanrılara yakarmıştır. Size katlettiğim bütün adamların isimlerini sayardım ama ben listeyi bitiremeden ejderhalarınız kaleler kadar büyür, Yunkai’nin duvarları sarı tozlara dönüşür, kış gelir, geçer, tekrar gelir.”

Dany güldü. Daario Naharis’te gördüğü tekebbürden hoşlanmıştı. “Kılıcını çek ve bana bağlılık yemini ver.”

Daario’nun *arakh*’ı, göz açıp kapayınca kadar kınından kurtuldu. Adamın teslimiyeti diğer her şeyi gibi aşırıydı, gösterişli bir hareket yüzünü Dany’nin ayaklarına indirdi. “Kılıcım sizindir. Hayatım sizindir. Sevgim sizindir. Kanım, bedenim, şarkılarım, hepsi size ait. Sizin emrinizle yaşayacağım ve öleceğim güzel kraliçe.”

“O halde yaşa,” dedi Dany, “ve bu gece benim için dövüş.”

“Bu akıllıca olmaz kraliçem.” Sör Jorah, Daario’ya sert ve soğuk bir bakış attı. “Bu adamı, mücadele dövüşülüp kazanılana kadar burada, gözetim altında tutun.”

Dany bir an için düşündü, sonra başını iki yana salladı. “Bize Fırtına Kargaları’nı verebilirse sürpriz kesin olur.”

“Ve size ihanet ederse sürpriz kaybedilir.”

Dany tekrar yerdeki paralı askere baktı. Askerin gülümsemesi Dany’nin kızarmasına ve başını başka tarafa çevirmesine sebep oldu. “İhanet etmeyecek.”

“Bunu nasıl bilebilirsiniz?”

Dany, ejderhalar tarafından lokma lokma tüketilen kararmış et öbeğini gösterdi. “Buna onun samimiyetinin kanıtı derim. Daario Naharis, Fırtına Kargaları’na git, taarruzum başladığında Yunkaililerin artçı kuvvetine saldırmak için hazır olsunlar. Güvenle geri dönebilir misin?”

“Beni durdururlarsa gözcülük yaptığımı ve hiçbir şey görmediğimi söylerim.” Tyroshlu ayağa kalktı, reverans yaptı ve çadırdan ayrıldı.

Sör Jorah Mormont oyalandı. “Majesteleri,” dedi, “bu bir hataydı. Bu adam hakkında hiçbir şey bilmiyoruz...”

“Büyük bir savaşçı olduğunu biliyoruz.”

“Büyük bir konuşmacı olduğunu biliyoruz demek istiyorsunuz.”

“Bize Fırtına Kargaları’nı getiriyor.” *Ve mavi gözleri var.*

“Sadakatleri şüpheli beş yüz paralı asker.”

“Böyle zamanlarda bütün sadakatler şüphelidir,” diye hatırlattı Dany. *Ve iki ihanet daha göreceğim, biri altında, biri aşkta.*

“Daenerys, benim yaşım seninkinin üç katı,” dedi Sör Jorah. “İnsanların nasıl sahte olduğunu gördüm. Çok azı güvenmeye değerdir ve Daario Naharis onlardan biri değil. Sakalında bile sahte renkler var.”

Bu sözler Dany’yi kızdırdı. “Ama senin dürüst sakalların var, bunu söylemeye mi çalışıyorsun? Güvenebileceğim tek adam sen misin?”

Jorah gerildi. “Bunu söylemedim.”

“Bunu her gün söylüyorsun. Pyat Pree yalancı, Xaro düzenbaz, Belwas palavracı, Arstan suikastçı... Benim hâlâ bir bakire kız olduğumu mu sanıyorsun, kelimelerin arkasındaki kelimeleri duyamadığımı?”

“Majesteleri...”

Dany şövalyeye yüklendi. “Benim için tanıdığım herkesten daha iyi bir arkadaş, Viserys’ten daha iyi bir ağabey oldun. Kraliçe Muhafızları’mın birincisi, ordumun kumandanı, en kıymetli danışmanım ve sağ elimsin. Sana saygı duyuyor ve değer veriyorum... ama seni arzulamıyorum. Jorah Mormont, sadece ve sadece sana güvenmem için dünyadaki diğer bütün

adamları benden uzaklaştırmandan bıktım. Bu işe yaramaz ve seni daha çok sevmemi sağlamaz.”

Dany konuşmaya başladığında Mormont’un yüzü kızarmıştı ama Dany’nin sözleri bittiğinde şövalyenin yüzü yine solgundu. Jorah taş kadar kıpırtısız duruyordu. “Eğer kraliçem emrediyorsa,” dedi sert ve soğuk bir sesle.

Dany her ikisine de yetecek kadar sıcaktı. *“Emrediyor,”* dedi. “Şimdi gidip Lekesizler’inizi görün sör. Dövüşecek ve kazanacak bir mücadeleniz var.”

Mormont gittiğinde Dany kendini yastıklarının üstüne, ejderhalarının yanına attı. Sör Jorah’a o kadar sert davranmak istememişti ama adamın bitmez tükenmez şüpheleri Dany’nin içindeki ejderhayı uyandırmıştı sonunda.

Beni affedecek, dedi Dany kendine. *Ben onun efendisiyim.* Jorah’ın Daario hakkında haklı olup olmadığını düşünürken buldu kendini. Birdenbire çok yalnız hissetti. Mirri Maz Duur, Dany’nin bir daha asla canlı bir çocuk doğuramayacağına dair söz vermişti. *Targaryen Hanedanı benimle son bulacak.* Bu düşünce Dany’yi hüzünlendirdi. “Sizler benim çocuklarım olmalısınız,” dedi ejderhalara, “benim üç öfkeli çocuğum. Arstan, ejderhaların insanlardan daha uzun yaşadığını söylüyor, yani ben öldükten sonra siz devam edeceksiniz.”

Drogon boynunu kıvırıp Dany’nin elini dişledi. Hayvanın dişleri çok keskindi ama böyle oyun oynarlarken Dany’nin tenini asla yırtmıyordu. Dany güldü, Drogon’u ileri geri yuvarladı, sonunda hayvan kükredi ve kuyruğunu kırbaç gibi sallamaya başladı. *Kuyruğu eskisinden daha uzun,* Dany gördü, *yarın daha da uzun olacak. Artık çok hızlı büyüyorlar ve onlar büyüdüğünde ben kanatlara sahip olacağım.* Dany bir ejderhanın sırtına bindiğinde kendi adamlarını mücadeleye götürebilirdi, Astapor’da yaptığı gibi, fakat ejderhalar Dany’nin ağırlığını taşıyamayacak kadar küçüktü henüz.

Gece yarısı gelip geçtiğinde kampın üzerine bir sessizlik çöktü. Dany hizmetçileriyle birlikte çadırında kaldı, Arstan Beyazsakal ve Güçlü Belwas nöbetteydi. Beklemek işin en zor kısmıydı. Onun mücadelesi onsuz dövüşülürken hiçbir şey yapmadan çadırda oturmak, Dany’nin kendini tekrar yarı çocuk gibi hissetmesine sebep oluyordu.

Zaman, kaplumbağa ayaklarıyla sürünüyordu. Dany, omuzlarındaki düğümler Jhiqui tarafından ovulduktan sonra bile uyuyamayacak kadar

huzursuzdu. Missandei, Barışçıl İnsanlar'ın bir ninnisini söylemeyi önerdi ama Dany başını iki yana salladı. "Bana Arstan'ı getir."

Yaşlı adam geldiğinde Dany *hrakkar* postunun altına kıvrılmıştı, postun küflü kokusu ona hâlâ Drogo'yu hatırlatıyordu. "Adamlar benim için can verirken uyuyamam Beyazsakal," dedi Dany. "Bana ağabeyim Rhaegar'ı biraz daha anlat. Gemide anlattığın hikâyeyi sevmiştim, bir savaşçı olmaya nasıl karar verdiğiyle ilgili olanı."

"Majesteleri böyle söylemekle nezaket gösteriyor."

"Viserys, ağabeyimizin pek çok turnuva kazandığını söylerdi."

Arstan beyaz başını saygıyla öne eğdi. "Majesteleri Kral'ın sözlerini inkâr etmek benim haddim değildir..."

"Ama?" dedi Dany sertçe. "Anlat. Sana emrediyorum."

"Prens Rhaegar'ın mahareti sorgu kabul etmezdi lakin kendisi ender olarak müsabaka meydanına çıkardı. Rhaegar, kılıçların şarkısını hiçbir zaman Robert'ın ya da Jaime Lannister'ın sevdiği gibi sevmedi. Bu yalnızca yapmak zorunda olduğu bir şeydi, dünyanın ona biçtiği bir vazife. Vazifesini layığıyla yerine getirdi, her şeyi layığıyla yapardı. Bu onun tabiatıydı ama bundan keyif almıyordu. İnsanlar, Rhaegar'ın, arpını mızrağından çok sevdiğini söylerdi."

"*Birkaç* turnuva kazandı elbette," dedi Dany hayal kırıklığıyla.

"Majesteleri gençliğinde, Fırtına Burnu'ndakı turnuvada çok iyi at sürdü. Lord Steffon Baratheon'ı, Lord Jason Mallister'ı, Dorne'un Kızıl Yılan'ını ve sonradan Kral Ormanı haydutlarının kötü şöhretli şefi Simon Toyne olduğu anlaşılan gizemli şövalyeyi yendi. O gün Sör Arthur Dayne'e karşı on iki mızrak kırdı."

"Şampiyon oldu mu peki?"

"Hayır Majesteleri. Bu onur, son dövüşte Prens Rhaegar'ı atsız bırakan bir başka Kral Muhafızları şövalyesine gitti."

Dany, Rhaegar'ın atsız bırakılışını duymak istemiyordu. "Ama ağabeyim hangi turnuvaları kazandı?"

"Majesteleri." Yaşlı adam tereddüt etti. "Turnuvaların en büyüğünü *kazandı*."

"O hangisiydi?" diye sordu Dany.

"Yalancı bahar yılında, Lord Whent tarafından Harrenhal'da, Tanrı Gözü'nün yanında düzenlenen turnuva. Muteber bir hadiseydi. Mızrak müsabakasının yanı sıra, yedi takım şövalye arasında dövüşülen eski usul bir meydan dövüşü, okçuluk, balta fırlatma, at yarışı, şarkıcı turnuvası,

soytarı gösterisi, pek çok ziyafet ve eğlence de vardı. Lord Whent zengin olduğu kadar açık elliydi. Vadettiği cömert keseler yüzlerce cesur adamı Harrenhal'a çekmişti. Hatta, yıllardır Kızıl Kale'den ayrılmayan soylu babanız bile Harrenhal'a gitmişti. Yedi Krallık'ın en büyük lordları ve kudretli şövalyeleri o turnuvada at sürdü ve Ejderha Kayası Prensi hepsini geçti."

"Ama bu, ağabeyimin Lyanna Stark'ı aşk ve güzellik kraliçesi olarak taçlandırdığı turnuvaydı!" dedi Dany. "Prenses Elia oradaydı, kendi karısı, fakat ağabeyim tacı Stark kızına verdi ve daha sonra onu nişanlısından çaldı. Bunu nasıl yapabildi? Dornelu kadın ona çok mu kötü davranıyordu?"

"Ağabeyinizin kalbinde neler olabileceğini söylemek benim gibilere düşmez Majesteleri. Prenses Elia iyi ve zarif bir leydiydi, fakat sağlığı her zaman hassastı."

Dany aslan postunu sıkıca omuzlarına sardı. "Viserys bir keresinde bunun benim suçum olduğunu söylemişti, geç doğduğum için." Bunu şiddetle inkâr ettiğini hatırlıyordu Dany. Asıl suçlunun, bir kız olarak doğmadığı için Viserys olduğunu söyleyecek kadar ileri gitmişti. Viserys bu küstahlığı yüzünden Dany'yi zalimce dövmüştü. "Eğer ben daha zamanlı doğsaydım Rhaegar'ın Elia yerine benimle evleneceğini ve her şeyin farklı olacağını söylemişti. Eğer mutlu bir evliliği olsaydı, Rhaegar, Stark kızına ihtiyaç duymazdı."

"Belki de öyle Majesteleri." Beyazsakal bir an duraksadı. "Lakin Rhaegar'ın mutlu olmaya kabiliyeti olduğundan emin değilim."

"Onu çok huysuz bir adama dönüştürdün," diye itiraz etti Dany.

"Huysuz değil, hayır ama... Prens Rhaegar'da bir hüzün vardı, bir his..." Yaşlı adam yine tereddütlüydü.

"Söyle," diye ısrar etti Dany. "Bir his?.."

"Kara kader hissi. Ağabeyiniz keder içinde doğmuştu kraliçem ve bütün hayatı boyunca bu gölgeyle yaşadı."

Viserys, Rhaegar'ın doğumundan sadece bir kez bahsetmişti. Belki de hikâye onu çok üzüyordu. "Ağabeyime musallat olan Yaz Kalesi'nin gölgesiydi, değil mi?"

"Evet. Buna rağmen Yaz Kalesi prensin en çok sevdiği yerdi. Zaman zaman oraya giderdi, yanına sadece arpını alırdı. Orada Kral Muhafızları'nın şövalyeleri bile prense eşlik etmezdi. Rhaegar, kalenin harap salonunda, ayın ve yıldızların altında uyumayı severdi. Her geri

dönüşünde yeni bir şarkı getirirdi. Gümüş telli yüksek arpını çalar, alacakaranlıklar, gözyaşları ve kralların ölümleri hakkında şarkılar söylerdi. Bu şarkıları duyan insan, prensin kendinden ve sevdiklerinden bahsettiğini hissederdi.”

“Ya İşgalci? O da hüzünlü şarkılar çalar mıydı?”

Arstan kıkırdadı. “Robert? Robert onu güldüren şarkıları severdi, ne kadar müstehcen olursa o kadar iyi. Sadece sarhoş olduğunda şarkı söylerdi, ‘Bir Fıçı Bira’ ya da ‘Elli Dört Fıçı’ ya da ‘Ayı ve Güzel Bakire’ gibi şarkılar. Robert fazlasıyla...”

Ejderhalar aynı anda kafalarını kaldırıp kükrediler.

“Atlar!” Dany, aslan postunu kavrayarak ayağa fırladı. Dışarıdan Güçlü Belwas’ın bir şey bağırdığını duydu, sonra diğer sesleri ve çok sayıda atın kişnemesini. “Irri, gidip neler olduğuna...”

Çadırın kapısı açıldı ve Sör Jorah Mormont içeri girdi. Üstü başı tozlanmıştı ve giysilerinde kan lekeleri vardı ama bunun dışında mücadeleden çıkmış biri için kötü durumda sayılmazdı. Sürgün şövalye Dany’nin önünde tek dizinin üstüne çöktü ve, “Majesteleri,” dedi, “size zafer getirdim. Fırtına Kargaları bizim tarafımıza geçti, köleler dağıldı ve İkinci Oğullar tıpkı sizin dediğiniz gibi dövüşemeyecek kadar sarhoştu. İki yüz adam öldü, çoğunluğu Yunkaililerden. Köleler mızraklarını bırakıp kaçtı ve paralı askerler teslim oldu. Binlerce tutsağımız var.”

“Bizim kaybımız?”

“Bir düzine. En fazla.”

Dany ancak o zaman gülümsedi. “Ayağa kalk benim iyi ve cesur ayım. Grazdan alındı mı? Titan Piçi?”

“Grazdan sizin şartlarınızı iletmek üzere Yunkai’ye gitti.” Sör Jorah ayağa kalktı. “Mero, Fırtına Kargaları’nın taraf değiştirdiğini anladığı anda kaçtı. Adamlarım peşinde. Fazla uzağa gidemez.”

“Çok güzel,” dedi Dany. “Paralı asker ya da köle, bana bağlılık yemini edenlerin canını bağışlayın. Eğer İkinci Oğullar’dan yeteri kadar adam bize katılırsa gruba dokunmayın.”

Ertesi gün Yunkai’ye doğru son üç fersahı yürüdüler. Şehir, kırmızı yerine sarı tuğlalardan inşa edilmişti, bunun dışında en baştan Aspator’du burası; aynı ufalanan duvarlar, basamaklı piramitler ve şehir kapılarının üstündeki muazzam harpiya heykeli. Duvar ve kuleler arbaletçi ve sapancı kaynıyordu. Sör Jorah’la Gri Solucan, Dany’nin adamlarını konuşlandırdı, Irri ve Jhiqui çadırını kurdu, Dany beklemek için oturdu.

Üçüncü günün sabahında şehir kapıları açıldı ve bir köle nehri dışarı akmaya başladı. Dany köleleri karşılamak için gümüş kısrağına bindi. Küçük Missandei, geçen kölelere, özgürlüklerini Daenerys Fırtınadadoğan'a borçlu olduklarını söyledi, Ateş Geçirmez, Batıdiyar'ın Yedi Krallık'ının Kraliçesi ve Ejderhaların Anası.

"Mhysa!" diye bağırdı esmer tenli bir adam. Adamın omzunda küçük bir kız vardı, ince sesiyle o da aynı kelimeyi bağırıyordu. *"Mhysa! Mhysa!"*

Dany, Missandei'ye baktı. "Ne söylüyorlar?"

"Eski ve saf Ghiscar dili. 'Anne,' demek."

Dany göğsünde bir hafiflik hissetti. *Vücudumda asla bir bebek hayat bulmayacak,* diye hatırladı. Yukarı kaldırdığı eli titredi. Belki de gülümsedi Dany. Gülümsemiş olmalıydı çünkü adam sırıttı ve tekrar bağırdı, diğerleri de adama katıldı. *"Mhysa!"* diye seslendiler. *"Mhysa! MHYSA!"* Bütün köleler ona gülümsüyordu, ona uzanıyorlardı, önünde diz çöküyorlardı. Bazıları, *"Maela,"* derken diğerleri, *"Aelalla,"* ya da, *"Qathei,"* veya, *"Tato,"* diye sesleniyordu ama hangi dilde olursa olsun bütün kelimeler aynı anlamı taşıyordu. *Anne. Bana anne diyorlar.*

Sesler büyüdü, yayıldı, kabardı. Sesler öyle çok büyüdü ki Dany'nin kısrağı ürktü, geriledi ve başını sallayıp gümüşi gri kuyruğunu savurdu. Sesler öyle büyüdü ki Yunkai'nin sarı duvarları titredi. Kapılardan her dakika daha fazla köle akıyordu ve dışarı çıktıklarında onlar da şarkıya katılıyordu. Şimdi Dany'ye doğru koşuyorlardı, tökezliyorlardı, Dany'nin eline dokunmak, atının yelesini okşamak, ayağını öpmek istiyorlardı. Dany'nin zavallı kansüvarileri bütün köleleri geride tutamıyordu, Güçlü Belwas bile dehşet içinde homurdanıp kükrüyordu.

Sör Jorah, gitmesi için ısrar etti ama Dany, Ölümsüzler Sarayı'nda gördüğü rüyayı hatırladı. "Bana zarar vermeyecekler," dedi şövalyeye. "Onlar benim çocuklarım Jorah." Güldü, atını mahmuzladı ve kölelere doğru koştu, saçlarındaki çanlar tatlı bir zafer şarkısı söylüyordu. Önce tırıs gitti, sonra eşkin koştu, ardından dörtnala kalktı, saç örgüsü arkasından akıyordu. Özgür bırakılmış köleler Dany'nin önünde toplandı. "Anne," diye seslendi yüz, bin, on bin boğaz. "Anne," diye şarkı söylediler, önlerinden geçen Dany'nin bacaklarına parmaklarıyla dokundular. "Anne, anne, anne!"

Arya

Arya, uzakta beliren ve öğlen güneşiyle altın gibi parlayan muazzam tepenin suretini gördüğü anda neresi olduğunu anladı. Onca yolu geri dönüp tekrar Yüce Yürek'e gelmişlerdi.

Güneş batarken zirvede kamp kuruyorlardı, burada hiçbir şey onlara zarar veremezdi. Arya, Lord Beric'in yaveri Ned'le birlikte büvet ağacı köklerinden oluşan çemberi dolaştı. Köklerden birinin üstüne çıktılar ve güneşin son ışıklarının batıda kayboluşunu izlediler. Arya bu yükseklikten, kuzeyde bir fırtınanın yükseldiğini görebiliyordu ama Yüce Yürek yağmurun *üzerinde* duruyordu. Rüzgârın üzerinde değildi gerçi; öyle şiddetli bir bora esti ki Arya, arkasında pelerinini çekiştiren biri varmış gibi hissetti. Ama döndüğünde arkasında kimse yoktu.

Hayaletler, diye hatırladı. *Yüce Yürek tekinsiz bir yer.*

Tepenin zirvesinde büyük bir ateş yaktılar. Myrli Thoros bağdaş kurarak ateşin yanına oturdu, dünyada başka hiçbir şey yokmuş gibi alevlerin içine bakıyordu.

"Ne yapıyor?" diye sordu Arya, Ned'e.

"Bazen alevlerin içinde bir şeyler görüyor," dedi yaver. "Geçmiş. Gelecek. Çok uzakta olan şeyler."

Arya gözlerini kıstı ve rahibin gördüğü şeyleri görüp göremeyeceğini anlamak için ateşe baktı ama bu sadece gözlerini sulandırdı ve Arya çok geçmeden başını başka tarafa çevirdi. Gendry de kırmızı rahibi izliyordu. "Orada geleceği görebiliyor musunuz gerçekten?" diye sordu aniden.

Thoros iç geçirerek ateşten döndü. "Burada değil. Şimdi değil. Ama bazı günler evet, Işık Tanrısı bana imgeler bahşediyor."

Gendry kuşkulu görünüyordu. "Ustam, sizin bir ayyaş, sahtekâr ve gelmiş geçmiş en kötü rahip olduğunuzu söylerdi."

"Bu çok kırıcıydı." Thoros kıkırdadı. "Doğru fakat kırıcı. Ustan kimdi? Seni tanıyor muydum evlat?"

"Çelik Caddesi'ndeki zırh ustası Tobho Mott'un çırağıydım. Eskiden kılıçlarınızı ondan alırdınız."

"Aynen öyle. Kılıçları bana iki kat pahalıya satardı, sonra da onları ateşe verdim diye beni azarlardı." Thoros güldü. "Ustan doğru söylemiş. Çok

ruhani bir rahip değildim. Ben sekiz kardeşin en küçüğü olarak doğdum, babam beni Kırmızı Tapınak'a verdi ama benim seçeceğim yol bu olmazdı. Duaları okudum, büyüleri ezberledim ama aynı zamanda mutfak baskınlarına öncülük ettim ve ara sıra yatağımda kızlar buldular. Çok ahlaksız kızlar, tapınağa nasıl geldiklerini hiç bilemedim.

Ama dillere karşı istidadım vardı ve bazen alevlere baktığımda bir şeyler görüyordum. Buna rağmen kıymetten çok belaydım, sonunda beni, yedi kere sarhoş Batıdiyar'a tanrının ışığını götürmem için Kral Toprakları'na yolladılar. Kral Aerys ateşi öyle çok seviyordu ki onun din değiştirebileceği düşünülüyordu. Gel gör ki kralın alev kehanetçileri benden daha iyi numaralar biliyordu.

Ama Kral Robert benden hoşlandı. Alevli kılıçla meydan dövüşüne ilk kez katıldığımda, Kevan Lannister'ın atı şahlandı ve adamı yere fırlattı. Majesteleri bu olaya öyle çok güldü ki onun patlayacağını düşündüm." Bu anı kırmızı rahibi gülümsetti. "Ama bir kılıca öyle davranılmaz, ustan bu konuda haklı."

"Ateş tüketir." Lord Beric, Thoros'la Gendry'nin arkasında duruyordu ve adamın sesinde Thoros'u bir anda sessizleştiren bir şey vardı. "*Tüketir* ve işini bitirdiğinde geride hiçbir şey kalmaz. *Hiçbir şey.*"

"Beric. Tatlı dost." Thoros yıldırım lordunun koluna dokundu. "Ne söylüyorsun?"

"Daha önce söylemediğim bir şey değil. Altı kez Thoros? Altı kez çok fazla." Beric aniden uzaklaştı.

O gece rüzgâr neredeyse bir kurt gibi uluyordu ve batıda, rüzgâra ders veren gerçek kurtlar da vardı. Notch, Anguy ve Ay Kasabası'ndan Merrit nöbetteydi. Arya, atların arkasında sürünen küçük ve solgun sureti gördüğünde Ned, Gendry ve diğerlerinin çoğu uykuya dalmıştı. Eğri büğrü bir bastona dayanan kadının ince, beyaz saçları çılgınca uçuşuyordu. Kadın doksan santimden uzun olamazdı. Ateşin ışığı, kadının güzlerinin Jon'un kurdunun gözleri kadar kırmızı parlamasına sebep oluyordu. *O da bir hayaletti.* Arya yaklaştı ve izlemek için diz çöktü.

Cüce kadın davet edilmeden ateşin yanına oturduğunda, Thoros ve Lim, Lord Beric'le birlikteydi. Kadın, sıcak kömürlere benzeyen gözlerini kısarak adamlara baktı. "Köz, Limon ve Majesteleri Ceset Lordu beni tekrar onurlandırmaya gelmiş."

"Kötü alametli bir isim. Bu ismi kullanmamanı istemiştim."

“Evet istedin. Fakat üstündeki ölüm kokusu taze lordum.” Kadının yalnızca bir dişi kalmıştı. “Bana şarap verin yoksa giderim. Kemiklerim yaşlandı. Rüzgâr estiğinde eklemlerim ağrıyor. Burada sürekli rüzgâr esiyor.”

“Rüyaların için bir gümüş geyik leydim,” dedi Lord Beric ciddi bir nezaketle. “Bizim için havadislerin varsa bir gümüş daha.”

“Gümüş bir geyiği ne yiyebilirim ne de sürebilirim. Rüyalarım için bir matara şarap ve havadislerim için sarı cübbeli sersemden bir öpücük.” Küçük kadın güldü. “Evet, ıslak bir öpücük, biraz da dil. Çok uzun zaman oldu, çok uzun. Onun ağzında limon tadı olacak benimkinde kemik. Ben çok yaşlıyım.”

“Evet,” diye şikâyet etti Lim. “Şarap ve öpücük için fazla yaşlısın. Benden bütün alacağın kılıcımın kenarı olur kocakarı.”

“Saçlarım avuç avuç dökülüyor ve bin yıldır kimse beni öpmedi. Bu kadar yaşlı olmak kolay değil. Pekâlâ, o zaman bir şarkı isterim. Havadislerim karşılığında Yediler’in Tom’undan bir şarkı.”

“Tom’dan şarkını alacaksın,” diye söz verdi Lord Beric. Şarap matarasını kadına bizzat verdi.

Cüce kadın kana kana içti, çenesinden şarap süzüldü. Matarayı aşağı indirdi, buruşuk elinin tersiyle ağzını sildi. “Ekşi havadisler için ekşi şarap, bundan daha uygun ne olabilir? Kral öldü, bu sizin için yeterince ekşi mi?”

Arya’nın yüreği ağzına geldi.

“*Hangi* kahrolası kral öldü kocakarı?” diye sordu Lim.

“Islak olan. Deniz canavarı kralı lordlarım. Rüyamda onun öldüğünü gördüm ve kral öldü. Şimdi demir mürekkep balıkları birbirleriyle kavga ediyor. Ah, Lord Hoster Tully de öldü ama bunu biliyorsunuzdur öyle değil mi? Keçi, kralların salonunda tek başına oturuyor ve büyük köpek onun üstüne çökerken o yanıp tutuşuyor.”

Büyük köpek. Kadın, Tazı’dan mı bahsediyordu? Belki de Tazı’nın ağabeyinden, Yürüyen Dağ’dan? Arya emin değildi. İki adam da aynı armayı taşıyordu, sarı zemin üstünde üç siyah köpek. Arya’nın ölmeleri için dua ettiği adamların yarısı Sör Gregor Clegane’e aitti; Polliver. Dunsen. Tatlı Raff ve bizzat Sör Gregor. *Belki de Lord Beric hepsini asar.*

“Rüyamda, yağmurda uluyan bir kurt gördüm ama kurdun kederini kimse duymuyordu,” diyordu cüce kadın. “Öyle şiddetli bir gürültü vardı ki başım çatlayacak sandım; davullar ve borular, borazanlar ve çığlıklar ama en hüzünlü ses küçük çanların sesiydi. Bir ziyafette, saçlarında mor yılanlar

olan bir bakire gördüm, yılanların dişinden zehir damlıyordu. Sonra rüyamda o bakireyi bir kez daha gördüm, kardan inşa edilmiş bir kalede bir devi katlediyordu." Cüce kadın başını sertçe döndürdü ve karanlığın içinden doğrudan Arya'ya gülümsedi. "Benden saklanamazsın çocuk. Yaklaş."

Arya'nın boğazında soğuk parmaklar gezindi. *Korku, kılıçtan derin keser.* Arya ayağa kalktı ve temkinli adımlarla ateşe yaklaştı, kaçmaya hazır bir şekilde hafifçe topuklarına basıyordu.

Cüce kadın, sönük kırmızı gözleriyle Arya'yı inceledi. "Seni görüyorum," diye fısıldadı. "Seni görüyorum kurt çocuğu. Kan çocuğu. Ölüm kokusunun lorddan geldiğini sanıyordum..." Kadın hıçkırarak ağlamaya başladı, minik bedeni sarsılıyordu. "Benim tepeme geldiğin için zalimsin, zalim. Ben Yaz Kalesi'nde kedere doydum, senin kederine ihtiyacım yok. Buradan git kara yürek. *Git!*"

Kadının sesinde öyle bir korku vardı ki Arya geri adım attı, kadının deli olup olmadığını merak etti. "Çocuğu korkutma," dedi Thoros. "Onun içinde kötülük yok."

Lim Limoncübbeli elini burnuna götürdü. "Bundan çok emin olma."

Lord Beric, "Kız yarın sabah bizimle birlikte buradan ayrılacak," diyerek küçük kadını temin etti. "Onu Nehirova'ya, annesine götürüyoruz."

"Hayır," dedi cüce. "Götürmüyorsunuz. Nehirler kara balığın elinde artık. Eğer anneyi istiyorsanız onu İkizler'de arayın. Çünkü orada bir *düğün* olacak." Tekrar güldü. "Ateşlerinin içine bak pembe rahip, göreceksin. Ama şimdi değil, burada değil, burada hiçbir şey göremezsin. Burası hâlâ eski tanrılara ait... onlar da benim gibi burada oyalanıyor, küçülmüş ve halsiz kalmış ama henüz ölmemiş. Ateşi de sevmiyorlar. Çünkü meşeler pelitleri anımsar ve pelitler meşeleri düşler, kök her ikisinin içinde de yaşar. Ve kökler, avuçlarında ateşle gelen İlk İnsanlar'ı hatırlar." Cüce kadın mataradaki son şarabı dört büyük yudumda içti, matarayı kenara fırlattı ve değneğini Lord Beric'e doğrulttu. "Ödememi şimdi alacağım. Bana söz verdiğin şarkıyı alacağım."

Lim, Yeditelli Tom'u uyandırdı ve esneyen adamı elinde ahşap arpıyla ateşin yanına getirdi. "Yine aynı şarkı mı?" diye sordu Tom.

"Ah, evet. Jenny'min şarkısı. Başka bir şarkı var mı?"

Tom söyledi. Cüce kadın gözlerini kapadı, şarkının sözlerini mırıldanıp ağlayarak ileri geri sallandı. Thoros, elini sıkıca tuttuğu Arya'yı kenara çekti. "Bırak da huzur içinde şarkının tadını çıkarsın," dedi. "Sahip olduğu tek şey bu."

Onu incitmeyecektim, diye düşündü Arya. "İkizler derken ne kastetti? Annem Nehirova'da, öyle değil mi?"

"Oradaydı." Kırmızı rahip çenesini ovuşturdu. "Bir düğün, dedi. Göreceğiz. Nerede olursa olsun, Lord Beric onu bulur."

Çok vakit geçmeden gökyüzü yarıldı. Şimşek çaktı ve tepelerin üzerinde gök gürültüsü yuvarlandı. Yağmur, kör edici bir hızla yağmaya başladı. Haydutlar ağaç dalları toplayıp derme çatma sığınaklar kurarken, cüce kadın geldiği kadar ani bir şekilde ortadan kayboldu.

Yağmur gece boyunca sürdü, sabah olduğunda Ned, Lim ve Watty titreyerek uyandılar. Watty sabah kahvaltısını midesinde tutamadı. Ned'in ateşi vardı ve teni yapış yapıştı. Notch, Lord Beric'e, yarım gün mesafede terk edilmiş bir köy olduğunu söyledi; orada daha iyi bir sığınak bulabilir, şiddetli yağmurların dinmesini bekleyebilirlerdi. Böylece tekrar eyerlerine bindiler ve atlarını muazzam tepeden aşağı doğru sürdüler.

Yağmur dinmedi. Ormanda ve arazilerde yol aldılar. Su seviyesinin atların beline kadar çıktığı kabarık derelerden geçtiler. Arya, pelerinin başlığını kafasına geçirip kamburlaştı, kemiklerine kadar ıslanmıştı ve titriyordu ama düşmemeye kararlıydı. Merrit ve Mudge, Watty kadar kötü öksürüyordu ve zavallı Ned her milde daha da beter hale geliyormuş gibi görünüyordu. "Miğferimi taktığımda yağmur damlaları çeliğe vuruyor ve başım ağrıyor," diye şikâyet etti çocuk. "Ama miğferi çıkardığımda da ıslak saçlarım yüzüme yapışıp ağzıma giriyor."

"Bir bıçağın var," dedi Gendry. "Saçların seni o kadar rahatsız ediyorsa kahrolası kafanı tıraş et."

Ned'den hoşlanmıyor. Yaver, Arya'ya karşı yeterince nazikti, belki biraz utangaçtı ama iyi huylu bir çocuktu. Arya, Dorneluların ufak tefek ve esmer insanlar olduğunu duymuştu, gür siyah saçları ve küçük siyah gözleri vardı. Ama Ned'in gözleri iri ve maviydi, öyle koyu bir maviydi ki neredeyse mor görünüyordu, saçları da açık sarıydı, baldan çok kül rengi.

"Ne kadar zamandır Lord Beric'in yaverisin?" diye sordu Arya, çocuğun aklını ıstırabından uzaklaştırmak istiyordu.

"Halamla nişanlandığında beni yaver çömezi olarak aldı." Çocuk öksürdü. "Yedi yaşındaydım, on yaşıma bastığımda beni yaverliğe yükseltti. Bir keresinde ödül kazandım, mızrak müsabakasında."

"Ben mızrak kullanmayı öğrenemedim ama kılıçta seni yenerim," dedi Arya. "Birini öldürdün mü hiç?"

Bu soru Ned'i şaşırtmış gibiydi. "Sadece on iki yaşındayım."

Arya az kafsın, *ben sekiz yaşındayken bir çocuk öldürdüm,* diyecekti ama susmanın daha iyi olacağını düşündü. "Ama mücadelelere katıldın."

"Evet," dedi Ned, bundan pek gurur duymuyormuş gibi konuşmuştu. "Şarlatan Kıyısı'ndaydım. Lord Beric nehre düştüğünde, boğulmaması için onu kıyıya çektim ve kılıcımla başında bekledim ama dövüşmek zorunda kalmadım. Bedeninden kırık bir mızrak çıkıyordu, bu yüzden kimse bizi rahatsız etmedi. Tekrar toplandığımızda, Yeşil Gergen, lordu bir atın sırtına koydu."

Arya, Kral Toprakları'ndaki seyis yamağını hatırlıyordu. Ondan sonra Harrenhal'da boğazını kestiği nöbetçi ve gölün kenarındaki hisarda öldürdüğü adamlar vardı, Sör Amory'nin adamları. Weese ve Chiswyck'in ya da gelincik çorbasıyla ölenlerin sayılıp sayılmayacağından emin değildi... Birdenbire kendini çok üzgün hissetti. "Babamın adı da Ned'di," dedi.

"Biliyorum. Onu El turnuvasında görmüştüm. Yanına gitmek ve onunla konuşmak istemiştim ama ne söyleyeceğimi bilememiştim." Ned, soluk mor renkli sırılsıklam pelerinin altında titredi. "Sen de turnuvada mıydın? Ablanı görmüştüm. Sör Loras Tyrell ona gül vermişti."

"Bana söylemişti." Bütün bunlar çok eskide kalmış gibiydi. "Ablamın arkadaşı Jeyne Poole senin Lord Beric'ine âşık olmuştu."

"Lord Beric benim halama söz verildi." Ned rahatsız görünüyordu. "Gerçi bu öncedendi. Lord Beric..."

...ölmeden önce? diye düşündü Arya, Ned tuhaf bir sessizliğe gömüldü. Atların ayakları çamura batıp çıkarken ıslak sesler çıkarıyordu.

"Leydim?" dedi Ned sonunda. "Gayrimeşru doğan bir ağabeyiniz var... Jon Kar?"

"Sur'da, Gece Nöbetçileri'yle birlikte." *Belki de Nehirova yerine Sur'a gitmeliyim. Jon kimi öldürdüğümü ya da saçlarımı tarayıp taramadığımı umursamaz...* "Jon bana benzer, piç olarak doğmasına rağmen. Eskiden saçlarımı karıştırır ve bana 'küçük kardeşim' derdi." Arya en çok Jon'u özlüyordu. Ağabeyinin sadece adını söylemek bile onu hüzünlendiriyordu. "Jon'u nereden biliyorsun?"

"O benim süt kardeşim."

"Kardeş?" Arya anlamamıştı. "Ama sen Dornelusun. Sen ve Jon nasıl aynı kandan olabilirsiniz?"

"*Süt* kardeşiyiz. Kan değil. Ben küçükken leydi annemin hiç sütü yokmuş, bu yüzden beni Wylla emzirmiş"

Arya'nın kafası iyice karışmıştı. "Wylla kim?"

"Jon Kar'ın annesi. Sana hiç söylemedi mi? Wylla yıllar boyunca bizim hizmetimizdeydi. Ben doğmadan önce başlamış."

"Jon annesini hiç tanımadı. Adını bile bilmiyordu." Arya, Ned'e temkinli bir bakış attı. "Onu tanıyor muydun? Gerçekten mi?" *Benimle dalga mı geçiyor?* "Yalan söylersen yüzüne yumruk atarım."

"Wylla benim sütannemdi," diye tekrar etti Ned ciddi bir tavırla. "Hanedanımın onuru üstüne yemin ederim."

"Bir hanedanın mı var?" Bu soru aptalcaydı; çocuk bir yaverdi, bir hanedanı vardı elbette. "Sen kimsin?"

"Leydim?" Ned utanmış gibi görünüyordu. "Ben Edric Dayne... Kayanyıldız Lordu."

Arkadan gelen Gendry homurdandı. "Lordlar ve leydiler," dedi tiksinti dolu bir sesle. Arya, yanından geçtiği ağacın dalından pörsümüş bir yaban elması kopardı ve elmayı Gendry'ye attı. Elma, Gendry'nin kalın öküz kafasından sekti. "Ah," dedi Gendry. "Acıttı." Gözlerinin üzerindeki deriye dokundu. "Ne çeşit bir leydi insanlara yaban elması fırlatır?"

"Kötü olanlar," dedi Arya, birdenbire utanmıştı. Ned'e döndü. "Özür dilerim, kim olduğunu bilmiyordum. Lordum."

"Benim hatam leydim," dedi Ned, çok nazikti.

Jon'un bir annesi var. Wylla, adı Wylla. Arya bu adı unutmamalıydı, Jon'u bir dahaki görüşünde ona söylerdi. Jon'un ona hâlâ "küçük kardeşim" deyip demeyeceğini merak etti. *Artık o kadar küçük değilim. Beni başka bir isimle çağırmak zorunda kalacak.* Arya, Nehirova'ya vardığında Jon'a bir mektup yazar ve Ned Dayne'in söylediklerini anlatırdı belki. "Bir Arthur Dayne vardı," diye hatırladı. "İnsanların Sabah Kılıcı dediği şövalye."

"Babam, Sör Arthur'un büyük ağabeyiydi. Leydi Ashara da halamdı. Onu hiç tanımadım gerçi. Ben daha doğmadan önce kendini Solguntaş Kılıcı'nın tepesinden aşağı atmış."

"Bunu neden yapmış?" dedi şaşkınlıkla.

Ned tedirgin görünüyordu. Arya'nın ona bir şey fırlatacağından korkuyordu belki de. "Lord baban ondan hiç bahsetmedi mi?" dedi. "Kayanyıldız'dan Leydi Ashara Dayne?"

"Hayır. Babam onu tanır mıydı?"

"Robert kral olmadan önce. Halam, senin baban ve onun ağabeyleriyle Harrenhal'da tanışmış, yalancı bahar yılında."

“Ah.” Arya, başka ne söyleyeceğini bilmiyordu. “Peki neden denize atlamış?”

“Kalbi kırıkmış.”

Sansa olsa iç çeker ve gerçek aşk için gözyaşı dökerdi ama bunun çok aptalca olduğunu düşündü. Fakat bunu Ned’e söyleyemezdi, çocuğun halasından bahsediyorlardı. “Biri kalbini mi kırmış?”

Ned tereddüt etti. “Belki de benim haddim değil...”

“Söyle.”

Ned rahatsız bir şekilde Arya’ya baktı. “Halam Allyria, Leydi Ashara ve senin babanın Harrenhal’da birbirlerine âşık olduğunu söyler.”

“Bu doğru değil. Babam anneme âşıktı.”

“Bundan eminim leydim fakat...”

“Babamın sevdiği *tek* kadın annemdi.”

“Öyleyse o piçi bir kabak yaprağının altında bulmuş olmalı,” dedi Gendry.

Arya, Gendry’nin kafasına atmak için bir yaban elması daha olmasını isterdi. “Babam *onurlu* bir adamdı,” dedi öfkeyle. “Üstelik *seninle* konuşan yok. Neden Taşlı Sept’e dönüp o kızın aptal çanlarını çınlatmıyorsun?”

Gendry bunu duymazdan geldi. “En azından senin baban piçini *büyütmüş,* benimkinin aksine. Ben babamın adını bile bilmiyorum. Bahse girerim ki leş kokulu bir ayyaştı, annemin birahaneden eve sürüklediği adamlardan biri. Annem ne zaman bana kızsa, ‘Baban burada olsaydı seni eşek sudan gelinceye kadar döverdi,’ derdi. Babamla ilgili bildiğim tek şey bu.” Gendry tükürdü. “Babam şimdi burada olsaydı, belki de ben *onu* eşek sudan gelinceye kadar döverdim. Ama öldü sanırım, senin baban da öldü, kiminle yattığının ne önemi var artık?”

Neden önemli olduğunu söyleyemezdi ama Arya için önemi vardı. Ned onu üzdüğü için Arya’dan özür dilemeye çalışıyordu ama kız, çocuğun özrünü duymak istemiyordu. Atını mahmuzladı ve Ned’le Gendry’yi arkada bıraktı. Yaycı Anguy birkaç metre önde at sürüyordu. Arya delikanlıya yetiştiğinde, “Dornelular yalan söyler, değil mi?” diye sordu.

“Yalancılıklarıyla meşhurlar.” Yaycı sırıttı. “Ama onlar da biz Hudutlular için aynı şeyi söyler. Sorun nedir? Ned iyi bir delikanlı...”

“O sadece aptal bir yalancı.” Arya patikadan ayrıldı, çürük bir kütüğün üzerinden atladı ve bir dere yatağının karşısına geçti, arkasından bağıran haydutları duymazdan geldi. *Bana daha fazla yalan söylemek istiyorlar yalnızca.* Haydutlardan kaçmayı düşündü ama adamlar çok kalabalıktı ve

bu toprakları çok iyi tanıyorlardı. Yakalanacaksan kaçmanın ne anlamı vardı?

Sonunda Arya'nın yanına gelen Harwin oldu. "Nereye gittiğinizi sanıyorsunuz leydim? Kaçmamalısınız. Bu ormanda kurtlar ve daha kötü şeyler var."

"Korkmuyorum," dedi Arya. "Ned dedi ki..."

"Evet, bana söyledi. Leydi Ashara Dayne. Bu eski bir hikâye. Sizin şimdiki yaşınızdan daha büyük değilken Kışyarı'nda duymuştum." Harwin, Arya'nın atının yularını sıkıca tuttu ve hayvanı çevirdi. "Hikâyenin gerçekliğinden şüpheliyim ama gerçek olsa bile ne çıkar? Ned o Dorne leydisiyle tanıştığında Ned'in ağabeyi Brandon hâlâ hayattaydı ve Leydi Catelyn'le nişanlıydı, yani babanızın onurunda hiçbir leke yok. İnsanın kanının kaynaması için bir turnuvadan daha uygun bir yer yoktur, belki de bir gece bir çadırda birkaç söz fısıldandı, kim bilebilir? Sözler, öpücükler, belki daha fazlası ama zarar bunun neresinde? Bahar gelmişti ya da geldiğini sanıyorlardı ve ikisi de kimseyle sözlü değildi."

"Ama leydi kendini öldürmüş," dedi kuşkuyla. "Ned, leydinin bir kuleden denize atladığını söyledi."

"Atladı," diye onayladı Harwin, Arya'yı geri götürürken, "ama bahse girerim ki bunu keder yüzünden yaptı. Ağabeyini kaybetmişti, Sabah Kılıcı'nı." Başını iki yana salladı. "Bu meseleyi unutun leydim. Onlar öldü, hepsi. Unutun... ve Nehirova'ya gittiğimizde annenize bu konuyla ilgili hiçbir şey söylemeyin lütfen."

Köy, tam olarak Notch'un söylediği yerdeydi. Gri taşlardan inşa edilmiş bir ahıra sığındılar. Çatının sadece yarısı kalmıştı ama köydeki diğer binaların tümünden yarım çatı fazlaydı bu. *Burası köy değil, sadece kara taşlar ve eski kemikler.* Anguy'un atları kurulamasına yardım eden Arya, "Burada yaşayan insanları Lannisterlar mı öldürdü?" diye sordu.

"Hayır," dedi Anguy, elini kaldırdı. "Taşların üstündeki yosunların kalınlığına bak. Taşları uzun zamandır kimse kıpırdatmamış. Ve duvarın dışında büyüyen bir ağaç var, görüyor musun? Bu köy çok uzun zaman önce ateşe verilmiş."

"Öyleyse kim yapmış?" diye sordu Gendry.

"Hoster Tully." Notch; kambur duruşlu, gri saçlı, bu civarda doğmuş zayıf bir adamdı. "Burası Lord Goodbrook'un köyüydü. Nehirova, Robert'a bağlılık yemini verdiğinde Goodbrook krala sadık kaldı. Bunun üstüne Lord Hoster, ateş ve kılıçla Goodbrook'a saldırdı. Goodbrook'un oğlu, Üç Dişli

Mızrak'tan sonra Robert ve Lord Hoster'la barış yaptı ama bunun ölülere bir faydası olmadı."

Bir sessizlik çöktü. Gendry, Arya'ya tuhaf bir bakış attıktan sonra atını tımarlamak için uzaklaştı. Dışarıda bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. "Bir ateş lazım," dedi Thoros. "Gece karanlık ve dehşet dolu. Ayrıca ıslak, ha? Çok ıslak."

Şanslı Jack bir at bölmesinden kuru ahşap kesti, Notch ve Merrit çıra olarak kullanmak için saman topladı. Kıvılcımı bizzat Thoros tutuşturdu ve Lim, alevler kıvrılıp kükreyene kadar sarı cübbesiyle ateşi yelledi. Çok vakit geçmeden ahırın içi neredeyse sıcak oldu. Thoros, tıpkı Yüce Yürek'in zirvesinde yaptığı gibi bağdaş kurarak ateşin önüne oturdu, gözleriyle ateşi yiyordu. Arya dikkatle rahibi izledi, dudakları bir kez kıpırdayan adamın, "Nehirova," diye mırıldandığını duyar gibi oldu. Lim bir ileri bir geri volta atıyordu, uzun bir gölge, öksürerek yürüyen adamı adım adım takıp ediyordu. Yediler'in Tom'u çizmelerini çıkardı ve ayaklarını ovdu. "Nehirova'ya geri döndüğüm için çıldırmış olmalıyım," diye yakındı şarkıcı. "Tullyler bu yaşlı şarkıcıya asla şans getirmedi. Beni yüksek yola gönderen Lysa'ydı, ay adamları altınlarımı, atımı ve bütün kıyafetlerimi aldığında. Edep yerlerimi sadece arpımla örterek Kanlı Kapı'ya gittim, Vadi'de bunu hâlâ anlatan şövalyeler vardır. Bana 'İsim Günü Çocuğu'nu ve 'Yüreksiz Kral'ı söylettiler. Tek tesellim, içlerinden üçünün gülerken ölmesi oldu. O zamandan beri Kartal Yuvası'na gitmedim ve Casterly Kayası'nın bütün altınını da verseler Yüreksiz Kral'ı da bir kez daha söylemem."

"Lannisterlar," dedi Thoros. "Kırmızı ve altın rengi kükrerler." Ayağa kalktı, Lord Beric'in yanına gitti. Lim ve Tom vakit kaybetmeden onlara katıldı. Arya adamların ne konuştuğunu duyamıyordu ama şarkıcı sürekli ona bakıyordu ve Lim bir seferinde öyle öfkelendi ki duvarı yumrukladı. İşte o zaman, Lord Beric bir el işaretiyle Arya'yı çağırdı. Arya'nın yapmak istediği son şeydi bu ama Harwin elini kızın beline koydu ve onu ileri itti. Arya iki adım attı, duraksadı, dehşet doluydu. "Lordum." Lord Beric'in söyleyeceklerini duymak için bekledi.

"Söyle ona," dedi yıldırım lordu, Thoros'a.

Kırmızı rahip, Arya'nın yanına çömeldi. "Leydim," dedi, "Tanrı bana Nehirova'dan bir manzara bahşetti. Bir ateş denizinin ortasındaki bir adaya benziyordu. Alevler, sıçrayan aslanlardı, uzun ve kırmızı pençeleri vardı. Ve

nasıl da kükrüyorlardı! Bir Lannister denizi leydim. Nehirova yakın zamanda saldırıya uğrayacak."

Thoros, Arya'nın midesini yumruklamıştı sanki. *"Hayır!"*

"Tatlım," dedi Thoros, "alevler yalan söylemez. Bazen onları yanlış okurum, kör bir aptal olduğumdan, lakin bu sefer değil sanırım. Lannisterlar kısa zaman içinde Nehirova'yı kuşatacak."

"Robb onları yener." Arya'nın gözlerine inatçı bir bakış yerleşti. "Onları daha önce yaptığı gibi yener."

"Ağabeyin gitmiş olabilir," dedi Thoros. "Annen de öyle. Alevlerin içinde onları görmedim. Yaşlı kadının bahsettiği düğün, İkizler'deki düğün... o yaşlı kadının kendi yöntemleri var, bazı şeyleri öğrenmek için. O uyuduğunda, büvet ağaçları onun kulaklarına fısıldıyor. Eğer yaşlı kadın annenin İkizler'e gittiğini söylüyorsa..."

Arya, Tom'la Lim'e döndü. "Beni yakalamasaydınız orada *olabilirdim. Evde* olabilirdim."

Lord Beric, Arya'nın taşkınlığını önemsemedi. "Leydim," dedi bezgin bir nezaketle, "büyükbabanızın kardeşini simasından tanıyabilir misiniz? Sör Brynden Tully, lakabı Karabalık'tır. Bir ihtimal o sizi tanıyabilir mi?"

Arya perişan halde başını iki yana salladı. Annesinin Sör Brynden Karabalık'tan bahsettiğini duymuştu ama adamla tanıştıysa bile hatırlayamayacağı kadar küçükken olmuştu bu.

"Karabalık'ın, tanımadığı bir kız için iyi fidye ödemesi uzak bir ihtimal," dedi Tom. "Tullyler huysuz ve şüphecidir, Sör Brynden büyük ihtimalle ona sahte mal sattığımızı düşünür."

"Onu ikna ederiz," diye üsteledi Lim Limoncübbeli. "Kız ikna eder, olmadı Harwin. En yakın yer Nehirova. Kızı oraya götürelim, altınımızı alalım ve onunla işimizi bitirelim derim."

"Ya aslanlar bizi kalenin içinde yakalarsa?" dedi Tom. "Lordumuzu bir kafese kapatıp Casterly Kayası'nın tepesine asmayı her şeyden çok isterler."

"Yakalanmaya niyetim yok." dedi Lord Beric. Söylenmemiş ilk kelime havada asılı kaldı. *Canlı.* İlk kelimeyi hepsi duymuştu, Arya bile, kelime Lord Beric'in dudaklarına hiç değmediği halde. "Bununla birlikte, oraya kör gözlerle gitmeye cesaret edemeyiz. Orduların nerede olduğunu öğrenmek istiyorum, hem kurtların hem de aslanların. Sharna bir şeyler biliyordur, Lord Vance'in üstadı daha fazlasını bilir. Pelit Kalesi uzak değil. Öğrenmek için keşifçileri önden göndeririz, o esnada Leydi Smallwood bizi bir süre saklar..."

Lordun sözleri Arya'nın kulağına davul misali vuruyordu ve bir anda her şey onun dayanabileceğinden fazla oldu. Nehirova'yı istiyordu o, Pelit Kalesi'ni değil; annesini ve ağabeyi Robb'u istiyordu, Leydi Smallwood'u ya da hiç tanımadığı annesinin amcasını değil. Döndü, kapıya doğru koştu. Harwin kolunu yakalamaya çalıştığında, Arya bir yılan kadar hızlı hareket ederek Harwin'den kurtuldu. Dışarıda hâlâ yağmur yağıyordu, batıda uzak bir şimşek çaktı. Arya koşabildiğince hızlı koşuyordu. Nereye gittiğini bilmiyordu. Bütün seslerden, boş laflardan ve tutulmayan sözlerden uzakta yalnız olmak istiyordu sadece. *Bütün istediğim Nehirova'ya gitmekti.* Harrenhal'dan ayrılırken Gendry ve Al Turta'yı da yanına aldığı için, bütün bunlar kendi suçuydu. Tek başına daha iyi olurdu. Tek başına olsaydı haydutlar onu asla yakalayamazdı ve Arya şimdi annesiyle Robb'un yanında olurdu. *Onlar benim sürüm değildi. Olsalardı beni bırakmazlardı.* Çamurlu bir su birikintisine bastı. Birileri onun adını bağırıyordu, ihtimalle Harwin, belki de Gendry, yıldırımdan yarım kalp atışı sonra gelen gök gürültüsü tepelerden yuvarlanıyor ve sesleri boğuyordu. *Yıldırım lordu*, diye düşündü Arya öfkeyle. Lord ölemiyor olabilirdi ama yalan söyleyebiliyordu.

Arya'nın sol yanında bir yerde bir at kişnedi. Arya ahırdan elli metreden fazla uzaklaşmış olamazdı ama daha şimdiden kemiklerine kadar ıslanmıştı. Yosunlu duvarların onu yağmurdan koruyacağı umuduyla çömeldi, yıkık evlerden birinin köşesini döndü ve nöbetçilerden birinin avucuna düştü. Çelik eldivenli bir el kolunu tuttu.

"Canımı *acıtıyorsun,*" dedi adamın kıskancında debelenirken. "*Bırak,* geri dönecektim. Ben..."

"Geri?" Sandor Clegane'in kahkahası taşa sürtünen demirdi. "Boş versene kurt kız. Sen *benimsin.*" Arya'nın ayaklarını yerden kesmek ve onu atına doğru sürüklemek için Sandor Clegane'in sadece tek ele ihtiyacı vardı. Soğuk yağmur her ikisini de kamçıladı ve Arya'nın çığlıklarını boğdu. Arya'nın tek düşünebildiği Tazı'nın ona sorduğu soruydu. *Köpeklerin kurtlara neler yaptığını biliyor musun?*

Jaime

Ateşi inatla düşmüyordu ama kesik bileği temiz bir şekilde iyileşiyordu ve Qyburn kolunun artık tehlikede olmadığını söylemişti. Jaime gitmeye hevesliydi, Harrenhal'u, Kanlı Oyuncular'ı ve Tarthlı Brienne'i arkasında bırakmaya. Kızıl Kale'de onu gerçek bir kadın bekliyordu.

Kaleden ayrılacakları sabah, "Qyburn'ü sizinle gönderiyorum, Kral Toprakları'na giden yolda sizinle ilgilenmesi için," dedi Roose Bolton. "Qyburn, babanızın minnettarlık duygusuyla Hisar'a baskı yapacağına ve zincirini geri vermelerini sağlayacağına dair samimi bir umut besliyor."

"Hepimizin samimi umutları var. Bana yeni bir el çıkarsın ve babam onu Yüce Üstat yapsın."

Jaime'nin refakatçilerini Çelikincik Walton komuta ediyordu; açıksözlü, sert, acımasız, kalben basit bir asker. Jaime hayatı boyunca Walton gibi adamlarla birlikte hizmet vermişti. Onun gibi adamlar lordlarının emriyle öldürür, mücadele sonrasında kanları kaynarken tecavüz eder ve fırsat olduğunda yağma yapardı ama savaş bittiğinde evlerine döner, mızraklarını çapalarla değiştirir, komşularının kızlarıyla evlenir ve ağlayan çocuklardan oluşan bir sürü yetiştirirlerdi. Onun gibi adamlar sorgusuz itaat ederdi ama Cesur Dostlar'ın kötücül zalimliği bu adamların tabiatının bir parçası değildi.

Her iki kafile de, yağmur vadeden soğuk ve gri gökyüzünün altında Harrenhal'dan aynı sabah ayrıldı. Sör Aenys Frey üç gün önce yola düşmüştü, Kral Yolu'na çıkmak için kuzeybatıya vurmuştu. Bolton onu takip etmek niyetindeydi. "Üç Dişli Mızrak taşmış," dedi Jaime'ye. "Yakut geçitten geçmek bile zor olacak. Babanıza içten selamlarımı iletecek misiniz?"

"Robb Stark'a benim selamlarımı iletirseniz."

"İleteceğim."

Cesur Dostlar'dan birkaç adam, kafilenin gidişini izlemek için avluda toplanmıştı. Jaime, atını adamların durduğu yere doğru sürdü. "Zollo. Beni uğurlaman ne büyük incelik. Pyg. Timeon. Beni özleyecek misiniz? Paylaşacak son bir şakan yok mu Shagwell? Yolumu aydınlatmak için? Ve Rorge, bana elveda öpücüğü vermeye mi geldin?"

“Hadi yaylan kötürüm,” dedi Rorge.

“Israr ediyorsan. Ama emin ol ki geri döneceğim. Bir Lannister borcunu mutlaka öder.” Jaime atını çevirdi ve Çelikincik Walton’la onun iki yüz adamına katıldı.

Lord Bolton, Jaime’yi bir şövalye gibi donatmıştı, Bolton’ın görmezden gelmeyi tercih ettiği kesik el, bu askeri kıyafetin komik görünmesine sebep oluyordu. Jaime, kemerinde bir kılıç ve bir hançerle at sürüyordu, eyerinden bir miğfer ve bir kalkan sarkıyordu, koyu kahverengi pelerininin altında bir örgü zırh vardı. Bununla birlikte Jaime, Lannister aslanını ya da Kral Muhafızları’nın Yeminli Kardeşi olarak kazandığı beyaz armayı kollarında taşıyacak kadar aptal değildi. Silahhanede eski bir zırh bulmuştu, yıpranmış ve parçalara ayrılmış zırhın pul pul dökülmüş boyası, Lothston Hanedanı’nın altın ve gümüş zemin üstündeki devasa siyah yarasasının büyük bölümünü hâlâ gösteriyordu. Zamanında güçlü bir aile olan Lothstonlar, Harrenhal’un Whentler’den önceki sahipleriydi ama soyları çağlar önce tükenmişti, Jaime’nin bu armayı taşımasına itiraz edecek biri yoktu yani. Jaime kimsenin kuzeni, kimsenin düşmanı, kimsenin yeminli kılıcı olmayacaktı... yani hiç kimse olacaktı.

Harrenhal’un küçük doğu kapısından çıktılar ve altı mil ilerledikten sonra Roose Bolton ve ordusundan ayrıldılar, bir süre göl yolunu takip etmek üzere güneye döndüler. Walton, Kral Yolu’ndan mümkün olduğunca uzak durmak istiyordu, Tanrı Gözü’nün yakınlarındaki çiftçi yollarını ve av patikalarını tercih ediyordu.

“Kral Yolu daha hızlı olurdu.” Jaime, Cersei’ye olabildiğince çabuk dönmek istiyordu. Acele ederlerse Joffrey’nin düğününe bile yetişebilirdi.

“Sorun istemiyorum,” dedi Çelikincik. “Kral Yolu’nda kimlerle karşılaşacağımızı tanrılar bilir.”

“Korkman gereken biriyle değil şüphesiz. İki yüz adamın var.”

“Evet ama başka birinin daha fazla adamı olabilir. Lordum sizi sağ salim babanıza teslim etmemi söyledi ve ben de bunu yapmak niyetindeyim.”

Birkaç mil sonra, gölün yanındaki terk edilmiş değirmeni geçtiklerinde, *bu yoldan daha önce de geçtim,* diye düşündü Jaime. Bir zamanlar değirmencinin kızının Jaime’ye utangaç bir şekilde gülümsediği yerde yabani otlar vardı şimdi, değirmencinin kendisi avazı çıktığı kadar bağırmıştı, “Turnuva yolun diğer ucunda sör.” *Ben bilmiyordum sanki.*

Kral Aerys, Jaime'nin atama törenini büyük bir gösteriye dönüştürmüştü. Jaime, diyarın yarısı onu izlerken, beyaz zırhıyla yeşil çimenlerin üstünde diz çökmüş ve kralın çadırının önünde yemin etmişti. Sör Gerold Hightower, ayağa kaldırdığı Jaime'nin omuzlarına beyaz pelerini serdiğinde, Jaime'nin bunca yıl sonra hâlâ hatırladığı bir tezahürat yükselmişti. Ama Aerys aynı gece hırçınlaşmıştı, Harrenhal'da *yedi* Kral Muhafızı'na ihtiyacı olmadığını söylemişti. Jaime'ye, kalede kalan kraliçeyi ve küçük Prens Viserys'i korumak üzere Kral Toprakları'na dönmesi emredilmişti. Beyaz Boğa, Jaime'nin Lord Whent'in turnuvasında yarışabilmesi için vazifeyi almayı önermişti ama Aerys bu teklifi reddetmişti. "Burada hiçbir zafer kazanmayacak," demişti kral. "O artık benim, Tywin'in değil. Ben nasıl uygun görürsem öyle hizmet verecek. Ben kralım. Ben emrederim, o boyun eğer."

Jaime ilk kez o zaman anlamıştı. Ona beyaz pelerini kazandıran, kılıç ve mızrak kullanmaktaki mahareti ya da Kral Ormanı Kardeşliği'ne karşı gösterdiği kahramanlık değildi. Aerys, Jaime'yi, Lord Tywin'i incitmek için seçmişti, onu vârisinden mahrum bırakmak için.

Jaime yeni beyaz pelerininin içinde boş bir kaleyi korumak üzere güneye giderken dayanılmayacak kadar ağır olan bu düşünce, bunca yıl sonra bile çok acıydı. O gün, yapabilseydi, o pelerini hemen oracıkta yırtıp atardı Jaime ama geç olmuştu. Diyarın yarısı onu izlerken ant içmişti ve bir Kral Muhafızı bütün ömrü boyunca hizmet ederdi.

Qyburn, Jaime'nin yanına geldi. "Eliniz size rahatsızlık mı veriyor?"

"Bana elimin yokluğu rahatsızlık veriyor." En zoru sabahlardı. Jaime rüyalarında bütün bir erkekti, her şafakta yarı uyanık bir halde uzanıyor ve parmaklarının hareket ettiğini hissediyordu. *Bu bir kâbus*, diye fısıldıyordu bir yanı, şimdi bile inanmayı reddediyordu, *sadece bir kâbus,* ama sonra Jaime gözlerini açıyordu.

"Geçen gece bir ziyaretçiniz vardı sanırım," dedi Qyburn. "Hanımefendinin arkadaşlığından keyif aldığınızı umarım?"

Jaime rahibe soğuk bir bakış attı. "Onu kimin gönderdiğini söylemedi."

Üstat mütevazı bir şekilde gülümsedi. "Ateşiniz büyük ölçüde azalmıştı, biraz idman yapmak hoşunuza gider diye düşündüm. Pia epey hünerlidir, sizce de öyle değil mi? Ve... çok isteklidir."

İşte buna şüphe yok. Pia'nın kapıdan girip kıyafetlerini çıkarması o kadar hızlı olmuştu ki Jaime hâlâ rüyada olduğunu sanmıştı.

Kız, battaniyenin altına girmiş ve Jaime'nin sağlam elini kendi göğsüne koymuştu, Jaime ancak o zaman tahrik olmuştu. *Küçük, sevimli bir şeydi üstelik.* "Lord Whent'in turnuvasına geldiğinizde ve kraldan pelerininizi aldığınızda ben minicik bir kızdım," diye itiraf etmişti Pia. "Beyazlar içinde çok yakışıklıydınız ve herkes sizin ne kadar cesur bir şövalye olduğunuzdan bahsediyordu. Bazen, bir adamla birlikteyken, gözlerimi kapatıyorum ve üstümde sizin olduğunuzu hayal ediyorum, pürüzsüz teniniz ve altın bukleli saçlarınızla. Size gerçekten sahip olabileceğimi hiç düşünmemiştim aslında."

Bundan sonra kızı göndermek kolay olmamıştı ama Jaime göndermişti yine de. *Benim bir kadınım var,* diye hatırlatmıştı kendine. "Herkese kız gönderiyor musun seni sülük?" diye sordu Qyburn'e.

"Çoğunlukla Lord Vargo kızları bana gönderir. Onları muayene etmemi ister, şeyden önce... şey, bir keresinde akılsızca sevdiğini söylemem yeterli, bunu tekrarlamak istemiyor. Lakin endişe etmeyin, Pia oldukça sağlıklı. Tarthlı bakireniz de öyle."

Jaime adama keskin bir bakış attı. "Brienne?"

"Evet. O güçlü bir kız ve hâlâ bakire. En azından dün geceye kadar öyleydi." Qyburn kıkırdadı.

"Vargo, Brienne'i muayene etmeni mi istedi?"

"Elbette. Lord Vargo... titizdir, diyebiliriz."

"Bu fidyeyle mi ilgili?" diye sordu Jaime. "Brienne'in babası onun hâlâ bakire olduğuna dair kanıt mı istedi?"

"Duymadınız mı?" Qyburn omuz silkti. "Lord Selwyn'den bir mektup aldık. Benim mektubuma cevaben. Akşamyıldızı, kızının sağ salim iade edilmesi için üç yüz ejderha teklif etti. Lord Vargo'ya Tarth'ta hiç safir olmadığını söyledim ama dinlemedi. Akşamyıldızı'nın onu kandırmak istediğine inanıyor."

"Üç yüz ejderha bir şövalye için adil bir fidyedir. Keçi alabildiğini almalı."

"O Keçi Harrenhal Lordu ve Harrenhal Lordu pazarlık etmez."

Haberler Jaime'nin canını sıkmıştı ama bunun olacağını tahmin de etmeliydi. *Söylediğim yalan seni bir süre korudu fahişe. Bu kadarına şükret.* "Eğer Brienne'in kızlık zarı da geri kalanı kadar sertse, Keçi içeri girmeye çalışırken aletini kırar," diye şaka yaptı Jaime. Brienne'in birkaç tecavüzden sağ çıkacak kadar dayanıklı olduğunu tahmin ediyordu ama kız aşırı kuvvetle direnirse, Vargo kızın ellerini ve ayaklarını kesmeye başlayabilirdi.

Kesse bile neden umurumda olsun? Brienne aptallık etmeyip kuzenimin kılıcını almama izin verseydi hâlâ bir elim olabilirdi. Jaime indirdiği o ilk darbeyle, Brienne'in bacağını neredeyse bizzat almıştı ama kız daha sonra Jaime'ye arzu ettiğinden fazlasını vermişti. *Hoat, Brienne'in nasıl olağanüstü güçlü olduğunu bilmiyor olabilir. Dikkatli olsa iyi eder yoksa kız onun sıska boynunu kırar. Ve bu çok güzel olmaz mı?*

Qyburn'ün arkadaşlığından usanan Jaime kafilenin başına doğru at sürdü. Küçük ve yuvarlak bir keneye benzeyen, Nage isimli kuzeyli adam bir barış sancağıyla birlikte Çelikincik'in önünden gidiyordu. Gökkuşağının çizgilerini taşıyan yedi kuyruklu sancak, tepesinde yedi köşeli bir yıldız olan bir direğin tepesinde dalgalanıyordu. "Siz kuzeylilerin daha farklı bir barış sancağı olması gerekmez mi?" diye sordu Jaime, Walton'a. "Yedi'nin sizin için ne anlamı var?"

"Güneyli tanrılar," dedi adam, "ama sizi sağ salim babanıza götürebilmek için bir güney barışına ihtiyacımız var."

Babam. Keçinin fidye talebinin Lord Tywin'e ulaşıp ulaşmadığını merak etti Jaime, çürümüş eliyle birlikte ya da değil. *Kılıç eli olmayan bir kılıç adamının değeri nedir? Casterly Kayası'ndaki altının yarısı? Üç yüz ejderha? Ya da hiç?* Jaime'nin babası, hiçbir zaman duygulardan gereksiz yere etkilenen bir adam olmamıştı. Bir zamanlar, Tywin Lannister'ın kendi babası Lord Tytos, asi bir sancak beyi olan Lord Tarbeck'i zindana attırmıştı. Korkusuz Leydi Tarbeck, Lord Tytos'a üç Lannister'ı esir alarak cevap vermişti. Tutsakların arasında genç Stafford da vardı ve Stafford'ın kız kardeşi Joanna, kuzen Tywin'le nişanlıydı. "Bana lordumu ve aşkımı geri gönderin. Aksi halde, lorduma gelecek herhangi bir zararı bu üç Lannister öder," diye yazmıştı kadın Casterly Kayası'na. Genç Tywin, Lord Tarbeck'i üç parça halinde geri göndermeyi önermişti. Lakin Lord Tytos daha nazik bir aslandı, böylece Leydi Tarbeck koyunkafalı lordu için birkaç yıl daha kazanmıştı. Stafford evlenmiş, üremiş ve Öküzağzı'nda yaptığı o ciddi hataya kadar hayatına devam etmişti. Ama Tywin Lannister ayaktaydı, Casterly Kayası kadar ebedi. *Ve şimdi, bir cücenin yanı sıra birde kötürüm oğlunuz var lordum. Bundan nasıl da nefret edeceksiniz...*

Yol, kafileyi yakılmış bir köyün içinden geçirdi. Köyün ateşe verilmesinin üstünden bir yıl ya da daha çok vakit geçmiş olmalıydı. Kulübeler kara ve çatısızdı ama etraftaki araziler bel boyunda yabani otlarla kaplıydı. Çelikincik, atların su içmesine izin vermek için kafileyi durdurdu. Kuyunun yanında beklerken, *bu köyü de biliyorum,* diye düşündü Jaime.

Şimdi birkaç temel taşının ve bir bacanın durduğu yerde, eskiden küçük bir han vardı, Jaime bir kupa bira içmek için buraya girmişti. Koyu renk gözleri olan bir hizmetçi kız, Jaime'ye peynir ve elma getirmişti ama hancı, Jaime'nin sikkelerini almayı reddetmişti. "Bir Kral Muhafızları şövalyesini çatımın altında ağırlamak benim için şereftir sör," demişti adam. "Torunlarıma anlatacağım bir hikâyedir bu." Jaime, yabani otların arasından yükselen bacaya baktı ve hancı adamın o torunlara sahip olup olamadığını merak etti. *Torunlarına, Kral Katili'nin bir zamanlar onun birasını içip elmalarını yediğini mi anlattı yoksa benim gibi birini doyurduğunu itiraf etmekten utandı mı?* Jaime bunu asla bilemeyecekti; hanı her kim yaktıysa, büyük ihtimalle hancının torunlarını da öldürmüştü.

Jaime hayalet parmaklarının kıvrıldığını hissedebiliyordu. Çelikincik, belki bir ateş yakıp bir parça yemek yemeleri gerektiğini söylediğinde Jaime başını iki yana salladı. "Buradan hoşlanmadım. Yola devam edeceğiz."

Akşam çökerken göl yolundan ayrılıp, meşelerden ve karaağaçlardan oluşan ormanın içindeki patikayı takip etmeye başladılar. Çelikincik kamp kurmaya karar verdiğinde Jaime'nin kesik bileğinde donuk bir zonklama vardı. Şükürler olsun ki Qyburn bir matara rüya şarabı getirmişti. Walton nöbetçileri yerleştirirken Jaime ateşin yanına uzandı ve dürülmüş bir ayı postunu bir ağaç kütüğüne dayayıp başı için yastık yaptı. Fahişe burada olsa, Jaime'ye uyumadan önce yemek yemesini söylerdi, gücünü koruması için. Fakat Jaime aç olduğundan çok yorgundu. Gözlerini kapadı ve rüyasında Cersei'yi görmeyi umdu. Ateşli rüyaları son derece canlıydı...

Tek başına ve çırılçıplak uyandı, etrafını düşmanlar sarmıştı, beyaz taş duvarlar üstüne geliyordu. Kaya, Jaime anlamıştı. Başının üzerinde Kaya'nın muazzam ağırlığını hissedebiliyordu. Evdeydi. Evdeydi ve bütündü.

Sağ elini kaldırdı ve parmaklarındaki kuvveti hissetmek için onları esnetti. Sevişmek kadar iyi hissettirmişti bu. *Beş parmak.* Rüyasında sakat olduğunu görmüştü ama değildi. Hissettiği rahatlama başını döndürdü. *Elim, sağlam elim.* Bir bütün olduğu sürece hiçbir şey onu incitemezdi.

Etrafında bir düzine karanlık suret duruyordu, yüzlerini gizleyen başlıklı kıyafetler giymişlerdi, ellerinde mızraklar vardı. "Kimsiniz?" diye sordu Jaime. "Casterly Kayası'nda ne işiniz var?"

Adamlar cevap vermedi, Jaime'yi mızraklarının ucuyla dürttüler sadece. Jaime'nin inmekten başka seçeneği yoktu. Kıvrımlı bir koridordan aşağı

yürüdü, deniz taşından oyulmuş dar basamakları indi, aşağı ve aşağı. *Yukarı gitmeliyim,* dedi kendine. *Yukarı, aşağı değil. Neden aşağı iniyorum?* Yeraltında onu felaketi bekliyordu, bir rüyanın sarahatiyle biliyordu Jaime bunu. Orada korkunç ve karanlık bir şey dolaşıyordu, Jaime'yi isteyen bir şey. Jaime durmaya çalıştı ama adamlar onu ileri doğru dürtüyordu. *Keşke kılıcım olsaydı, o zaman hiçbir şey bana zarar veremezdi.*

Yankılı karanlığın ortasında basamaklar aniden bitti. Jaime önündeki uçsuz bucaksız boşluğu sezdi, irkilerek durdu, hiçliğin kenarında sendeliyordu. Bir mızrak ucu Jaime'nin beline battı ve onu uçuruma itti. Jaime bağırdı ama düşüş kısaydı. Ellerinin ve dizlerinin üstüne indi, yumuşak kumdan ve sığ sudan ibaret bir zemindeydi. Casterly Kayası'nın altında sulak mağaralar vardı ama burası Jaime'ye yabancıydı. "Bu yer de ne?"

"Senin yerin." Ses yankılandı; yüzlerce sesti, binlerce ses, akıllı Lann'den bu yana günlerin şafağında yaşayan bütün Lannisterlar'ın sesi. Ama en çok babasının sesiydi ve Lord Tywin'in yanında Jaime'nin kız kardeşi duruyordu, solgun ve güzel, elinde bir meşale vardı. Joffrey de oradaydı, birlikte hayat verdikleri oğul. Ve onların arkasında, bir düzine altın saçlı karanlık suret daha.

"Kardeşim, babamız neden buraya getirdi bizi?"

"Biz? Burası senin yerin kardeşim. Bu senin karanlığın." Mağaradaki tek ışık Cersei'nin meşalesiydi. Cersei'nin meşalesi bütün dünyadaki tek ışıktı. Cersei gitmek için döndü.

"Benimle kal," diye yalvardı Jaime. "Beni burada tek başıma bırakma." Ama gidiyorlardı. *"Beni karanlıkta bırakmayın!"* Burada korkunç bir şey yaşıyordu. "En azından bir kılıç verin bana."

"Sana bir kılıç verdim," dedi Lord Tywin.

Kılıç, Jaime'nin ayağının dibindeydi. Jaime, kılıcın kabzasını kavrayana dek eliyle suyun altını aradı. *Bir kılıcım olduğu sürece hiçbir şey beni incitemez.* Jaime çeliği havaya kaldırırken, kılıcın ucunda solgun bir alev belirdi, kılıcın kenarı boyunca yürüdü ve kabzadan bir karış uzakta durdu. Çeliğin rengini alan ateş, gümüşi mavi bir ışıkla yandı ve karanlık geri çekildi. Jaime, karanlığın içinden gelebilecek şeylere karşı hazır bir halde yere çömeldi, etrafı dinleyerek bir çemberin içinde hareket etti. Çizmeleri diz yüksekliğindeki soğuk suyla doldu. *Suya dikkat et,* dedi Jaime kendine. *Suda yaşayan yaratıklar olabilir, gizli derinlikler...*

Arkadan şiddetli bir su sesi geldi. Jaime sese doğru döndü... ama solgun ışık sadece Tarthlı Brienne'i ortaya çıkardı, kızın elleri ağır zincirlerle bağlanmıştı. "Seni güvende tutacağıma dair yemin ettim," dedi fahişe inatla. "Bir ant içtim." Kız çıplaktı, ellerini Jaime'ye doğru kaldırdı. "Lütfen sör. Yalvarırım."

Çelik halkalar ipek gibi ayrıldı. "Bir kılıç," diye yalvardı Brienne ve işte oradaydı, kın, kemer, her şey. Brienne, kemeri kalın beline bağladı. Işık o kadar loştu ki, aralarında sadece birkaç adım mesafe olmasına rağmen Jaime kızı zar zor görüyordu. *Bu ışıkta güzel bile olabilir,* diye düşündü. *Bu ışıkta bir şövalye bile olabilir.* Brienne'in kılıcı da alev aldı, gümüşi mavi parladı. Karanlık biraz daha geriledi.

Cersei'nin, "Alevler sen yaşadığın sürece yanacak," dediğini duydu Jaime. "Onlar öldüğünde sen de ölmelisin."

"Kardeşim!" diye bağırdı Jaime. "Benimle kal. *Kal!*" Uzaklaşan adımların yumuşak sesinden başka bir cevap gelmedi.

Brienne uzunkılıcını ileri geri savurdu, titreyip yer değiştiren gümüşi alevleri izledi. Yanan kılıcın aksi, Brienne'in ayaklarının altındaki durgun ve kara suyun yüzeyinde parladı. Jaime'nin hatırladığı kadar uzun ve güçlüydü kız ama şimdi daha bir kadın gibi görünüyordu sanki.

"Burada bir ayı mı saklıyorlar?" Brienne hareket ediyordu, ağır ve temkinli, kılıcı elindeydi; adım, dön ve dinle. Her adımda su sesleri duyuluyordu. "Bir mağara aslanı? Ulu kurtlar? Ayı? Söyle bana Jaime. Burada ne yaşıyor? Karanlıkta yaşayan ne?"

"Felaket." Jaime'nin bildiği bir ayı yoktu. *Aslan* yoktu. "Sadece felaket."

Kılıçların soğuk, gümüşi mavi ışığında, iri fahişe solgun ve acımasız görünüyordu. "Burayı sevmedim."

"Ben de çok düşkün değilim." Kılıçlar bir ışık adası oluşturuyordu ama adanın etrafında sonsuz bir karanlık denizi uzanıyordu. "Ayaklarım ıslandı."

"Bizi buraya getirdikleri yoldan geri dönebiliriz. Omuzlarıma çıkarsan şu tünelin ağzına rahatça ulaşabilirsin."

O zaman Cersei'nin peşinden gidebilirim. Jaime bu düşüncenin onu sertleştirdiğini hissetti ve Brienne'in görmemesi için arkasını döndü.

"Dinle." Brienne, elini Jaime'nin omzuna koydu, bu beklenmedik dokunuş Jaime'yi titretti. *Sıcak.* "Bir şey geliyor." Brienne, kılıcının ucuyla Jaime'nin sol tarafını gösterdi. "Orada."

Jaime, Brienne’in gördüğünü görene kadar karanlığa baktı. Karanlığın içinde Jaime’nin seçemediği bir şey hareket ediyordu...

“Atlı bir adam. Hayır, iki. Yan yana iki süvari.”

“Burada, Kaya’nın altında?” Bu çok anlamsızdı. Ama solgun atlar süren iki süvari geliyordu, hem adamlar hem de binekler zırhlıydı. Savaş atları ağır adımlarla siyahlığın içinden hasıl oldu. Hayvanların hiç ses çıkarmadığını fark etti Jaime. Ne su şıpırtısı, ne zırh şıngırtısı, ne de nal sesi. Aerys’in taht odası boyunca at süren Eddard Stark’ı hatırladı, adam sessizlikle sarmalanmıştı, sadece gözleri konuşuyordu; bir lordun gözleri, soğuk, gri ve yargı dolu.

“Sen misin Stark?” diye seslendi Jaime. “Öne çık. Canlıyken asla korkmadım senden, ölüyken de korkmuyorum.”

Brienne, Jaime’nin koluna dokundu. “Daha fazlası var.”

Jaime de gördü. Kardan zırhlar giymişlerdi ve omuzlarında sis şeritleri dalgalanıyordu. Miğferlerinin göz siperleri kapalıydı ama Jaime Lannister, onları tanımak için yüzlerini görmeye ihtiyaç duymuyordu.

Adamlardan beşi Jaime’nin kardeşleriydi. Oswell Whent ve Jon Darry. Lewyn Martell, bir Dorne prensi. Beyaz Boğa Gerold Hightower. Sabah Kılıcı Sör Arthur Dayne. Ve onların yanında, sis ve kederle sarmalanmış Rhaegar Targaryen at sürüyordu, Ejderha Kayası Prensi ve Demir Taht’ın meşru veliahtı.

Adamlar Jaime’nin iki yanına geçmek için ayrılırken, “Beni korkutmuyorsunuz,” diye seslendi Jaime kendi etrafında dönerek. Yüzünü ne tarafa çevireceğini bilmiyordu. “Sizinle teker teker ya da hep birlikte dövüşürüm. Ama fahişeyle kim düello yapacak? Onu boş bıraktığınız anda karşıya geçer.”

“Onu güvende tutacağıma dair yemin ettim,” dedi Brienne, Rhaegar’ın gölgesine. “Kutsal bir ant içtim.”

“Hepimiz yeminler ediyoruz,” dedi Sör Arthur Dayne, çok üzgündü.

Gölgeler hayalet atlarından indiler. Uzunkılıçlarını çektiklerinde hiç ses çıkmadı. “Şehri yakacaktı,” dedi Jaime. “Robert’a sadece kül bırakmak için.”

“O senin kralındı,” dedi Darry.

“Onu güvende tutmak için yemin etmiştin,” dedi Whent.

“Ve çocukları da,” dedi Prens Lewyn.

Prens Rhaegar soğuk bir ışıkla yanıyordu, kâh beyaz kâh kırmızı kâh siyah. “Karımı ve çocuklarımı senin ellerine bırakmıştım.”

“Onlara zarar vereceği hiç aklıma gelmedi.” Jaime’nin kılıcı daha az parlıyordu şimdi. “Ben kralla birlikteydim...”

“Kralı öldürüyordun,” dedi Sör Arthur.

“Boğazını kesiyordun,” dedi Prens Lewyn.

“Uğruna öleceğine dair yemin ettiğin kral,” dedi Beyaz Boğa.

Kılıçların kenarında yanan ateşler sönmek üzereydi, Jaime, Cersei’nin söylediklerini hatırladı. Hayır. Dehşet, Jaime’nin boğazını sıkıyordu. Sonra kılıcı söndü, hayaletler Jaime’ye doğru atılırken sadece Brienne’in kılıcı yanıyordu.

“Hayır,” dedi Jaime. “Hayır, hayır, hayır. *Hayıııııır!*”

Kalbi güm güm atarken sıçrayarak uyandı ve kendini ağaçların ortasında, yıldızlı bir karanlığın içinde buldu. Ağzında safra tadı vardı ve aynı anda hem sıcak hem soğuk terler döküyordu. Kılıç eline baktı; kolu, çirkin bir bilek kökünün etrafına sarılmış deri ve ketenle bitiyordu. Gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti. *Hissettim, parmaklarımdaki kuvveti ve kılıcımın kabzasındaki sert deriyi hissettim. Elim...*

“Lordum.” Qyburn, Jaime’nin yanına diz çöktü, adamın babacan yüzü endişeyle kırışmıştı. “Ne oldu? Bağırdığınızı duydum.”

Çelikincik Walton, Jaime’yle Qyburn’ün tepesinde dikiliyordu, uzun ve suratsız. “Ne oldu? Neden çığlık attınız?”

“Bir rüya... sadece bir rüya.” Jaime, etrafındaki kampa baktı, bir an için kaybolmuştu. “Karanlıktaydım ama elim vardı.” Kesik bileğine baktı ve kendini yine hasta hissetti. *Kaya’nın altında öyle bir yer yok,* diye düşündü. Midesi boş ve ekşiydi, ağaç kütüğüne yasladığı başı zonkluyordu.

Qyburn, Jaime’nin alnına dokundu. “Hâlâ ateşiniz var.”

“Ateşli bir rüyaydı.” Jaime doğruldu. “Yardım et.” Çelikincik, sağlam elinden tuttuğu Jaime’yi ayağa kaldırdı.

“Bir kadeh rüya şarabı daha?” diye sordu Qyburn.

“Hayır. Bu gece yeterince rüya gördüm.” Şafağa ne kadar vakit kaldığını merak etti Jaime. Her nasılsa, gözlerini kaparsa o karanlık ve ıslak yere döneceğini biliyordu.

“O halde haşhaş sütü? Ve ateşiniz için bir şey? Hâlâ güçsüzsünüz lordum. Uyumaya ve dinlenmeye ihtiyacınız var.”

Yapmaya niyetli olduğum son şey bu. Jaime’nin başını dayadığı ağaç kütüğünde solgun ay ışığı pırıldıyordu. Kütüğün üstünde öyle kalın bir yosun tabakası vardı ki, ağacın beyaz olduğunu daha önce fark etmemişti Jaime. Kışyarı’nı ve Ned Stark’ın yürek ağacını düşündü. *O değildi,* dedi

kendine. *Asla o değildi.* Ama ağaç kütüğü ölüydü, Ned Stark ve diğerleri de öyle, Prens Rhaegar, Sör Arthur ve çocuklar. *Ve Aerys. En ölü olanları Aerys.* “Hayaletlere inanır mısın üstat?” diye sordu Qyburn’e.

Adamın yüzü tuhaflaştı. “Bir keresinde Hisar’da boş bir odaya girdim ve boş bir sandalye gördüm. Lakin orada bir kadın olduğunu biliyordum, sadece bir saniye önce. Kadının oturduğu minder çökmüştü, kumaş hâlâ sıcaktı ve havada kadının kokusu vardı. Eğer bir odadan ayrılırken arkamızda kokumuzu bırakıyorsak, bu hayattan ayrılırken de ruhumuzun bir parçası geride kalıyor olmalı.” Qyburn ellerini açtı. “Aliüstatlar bu düşüncemden hoşlanmıyordu gerçi. Pekâlâ, Marwyn hoşlanıyordu ama sadece o vardı.”

Jaime, parmaklarını saçlarının içinden geçirdi. “Walton,” dedi, “atları eyerle. Geri dönmek istiyorum.”

“Geri?” Walton kuşkulu gözlerle Jaime’ye baktı.

Çıldırdığımı düşünüyor. Belki de çıldırdım. “Harrenhal’da bir şey bıraktım.”

“Kale şimdi Lord Vargo’nun elinde. Onun ve Kanlı Oyuncular’ın.”

“Sende iki kat fazla adam var.”

“Sizi, bana emredildiği gibi babanıza götürmezsem Bolton derimi yüzer. Kral Toprakları’na devam ediyoruz.”

Jaime bir zamanlar bir gülümseme ve bir tehditle cevap verebilirdi ama tek elli kötürümler o kadar büyük bir korku telkin etmiyordu. Erkek kardeşinin bu durumda ne yapacağını merak etti. *Tyrion bir yol bulurdu.* “Lannisterlar yalan söyler Çelikincik. Lord Bolton sana söylemedi mi?”

Adam şüpheyle kaşlarını çattı. “Söylediyse ne olacak?”

“Beni Harrenhal’a geri götürmezsen, babama söyleyeceğim şarkı Dehşet Kalesi Lordu’nun duymak istediği şarkı olmayabilir. Hatta elimin kesilmesi için emir verenin Bolton, kılıcı savuranın da Çelikincik Walton olduğunu bile söyleyebilirim.”

Walton, Jaime’ye bakakaldı. “Bu doğru değil.”

“Hayır ama babam kime inanır?” Jaime kendini gülümsemeye zorladı, dünyadaki hiçbir şeyin onu korkutmadığı zamanlarda gülümsediği gibi. “Sadece geri dönsek her şey çok daha kolay olur. Çok vakit harcamadan tekrar yola koyuluruz ve Kral Toprakları’nda öyle tatlı bir şarkı söylerim ki kulaklarına inanamazsın. Kızı alırsın, teşekkür olarak da şişman bir altın kesesi.”

“Altın?” Walton bundan yeterince hoşlanmıştı. “Ne kadar altın?”

Onu avucuma aldım. “Ah, ne kadar isterdin?”

Ve güneş doğduğunda, Harrenhal’a dönen yolun yarısını geçmişlerdi.

Jaime, atını bir gün öncekinden çok daha fazla zorladı ve Çelikincik’le kuzeyli adamlar onun hızına yetişmek zorunda kaldı. Buna rağmen, gölün kenarındaki kaleye vardıklarında gün ortası olmuştu. Devasa duvarlar ve beş muazzam kule, yağmur vadeden gri gökyüzünün altında kapkara ve uğursuz bir şekilde dikiliyordu. *Nasıl da ölü görünüyor.* Duvarlar boştu, kapılar kapatılmış ve sürgülenmişti. Ama gözetleme kulesinin üzerinde, bir sancak gevşek bir halde asılı duruyordu. *Qohor’un siyah keçisi*, Jaime biliyordu. Ellerini ağzına götürüp bağırdı. “Sen, oradaki! Kapıları aç yoksa onları yerle bir ederim!”

Qyburn ve Çelikincik seslerini Jaime’nin sesine eklediler ve sonunda yukarıdaki mazgallı siperlerde bir baş göründü. Adam aşağı baktı, sonra kayboldu. Çok vakit geçmeden yivli kapının yukarı çekildiğini duydular. Kapılar ardına kadar açıldı ve Jaime Lannister atını mahmuzlayıp duvarları geçti, altından geçtiği katil deliklerine neredeyse hiç bakmadı. Keçinin onları kabul etmeyeceğinden endişelenmişti ama görünüşe göre Cesur Dostlar onları hâlâ müttefik olarak düşünüyordu. *Aptallar.*

Dış avlu terk edilmişti; sadece, damtaşıyla kaplı uzun çanları olan ahırlarda yaşam belirtisi vardı ve atlar o anda Jaime’yi hiç ilgilendirmiyordu. Jaime dizginlerini çekti ve etrafa baktı. Hayalet Kulesi’nin arkasından bir yerden gelen sesleri ve yarım düzine farklı dilde konuşan adamların bağrışmasını duyabiliyordu. Çelikincik ve Qyburn, Jaime’nin iki yanına geldiler. “Ne almaya geldiyseniz alın ve tekrar yola çıkalım,” dedi Walton. “Oyuncular’la hiçbir sorun yaşamak istemiyorum.”

“Adamlarına, ellerini kabzalarından ayırmamalarını söyle ve Oyuncular seninle hiçbir sorun yaşamak istemesin. İkiye karşı bir, unuttun mu?” Jaime’nin başı, uzaktan gelen zayıf fakat yırtıcı bir kükremeyle irkilerek döndü. Harrenhal’un duvarlarında yankılanan kükremenin ardından deniz gibi kabaran kahkahalar duyuldu. Jaime neler olduğu bir anda anladı. *Çok mu geç kaldık?* Midesi kasıldı, Jaime atını mahmuzladı, dış avlu boyunca dörtnala koştu, kemerli bir taş köprünün altından, İnleyen Kule’nin etrafından ve Akantaş Avlusu’ndan geçti.

Onu ayı çukuruna atmışlar.

Kara Kral Harren, ayı yemlemeyi bile gösterişli bir şekilde yapmak isterdi. Çukur, on metre çapında ve beş metre derinliğindeydi. Duvarları taştı, zemini kumla kaplıydı ve altı kat mermer sırayla çevriliydi. Cesur

Oyuncular sıraların sadece dörtte birini doldurmuştu, Jaime hantal hareketlerle atından inerken gördü bu manzarayı. Paralı askerler kendilerini aşağıdaki gösteriye öyle kaptırmıştı ki Jaime ve beraberindekilerin gelişini sadece çukurun karşısındakiler fark etti.

Brienne, Roose Bolton'la yedikleri yemekte giydiği elbiseyi giymişti. Kalkanı, göğüs plakası, örgü zırhı, hatta kaynatılmış derileri bile yoktu, sadece pembe saten ve Myr danteli. *Belki de Keçi, kızın kadın gibi giyindiğinde daha komik olduğunu düşündü.* Brienne'in elbisesi paçavraya dönmüştü ve ayı tarafından tırmalanan sol kolu kanıyordu.

Ona bir kılıç vermişler en azından. Fahişe, kılıcı tek eliyle tutuyordu, yanlamasına hareket ediyor ve ayıyla arasına mesafe koymaya çalışıyordu. *Bu işe yaramaz, çember çok küçük.* Brienne'in dövüşü hızlıca bitirebilmesi için saldırması gerekiyordu. İyi çelik her ayının hakkından gelirdi ama fahişe, ayıya yaklaşmaktan korkuyormuş gibi görünüyordu. Oyuncular, kıza hakaretler ve müstehcen teklifler yağdırıyordu.

"Bu mesele sizi hiç ilgilendirmez," diye uyardı Çelikincik, Jaime'yi. "Lord Bolton, fahişenin Oyuncular'a ait olduğunu söyledi, ona ne isterlerse yaparlar."

"Onun adı Brienne." Jaime basamakları indi, bir düzine şaşkın paralı askeri geçti. Vargo Hoat, lord kulübesini en alt sıraya kurdurmuştu. Bağrışmaların üstünden, "Lord Vargo," diye seslendi Jaime.

Qohorlu neredeyse şarabını döküyordu. *"Kğal Katili?"* Adamın yüzünün yarısı acemice sargılanmıştı, kulağını kapatan keten sargıda kan lekeleri vardı.

"Kızı oradan çıkar."

"Biğ kesik bilek daha istemiyoğsan bu işe kağışma Kğal Katili," dedi Vargo. Şarap kadehini salladı. "Senin dişi fağe kulağımı ısığıp kopağttı. Babasının bu uçube için fidye ödememesine şaşmamak geğek."

Bir kükreme, Jaime'nin arkasına dönmesine sebep oldu. Ayının boyu iki buçuk metreydi. *Gregor Clegane'in postlu hali,* diye düşündü Jaime, *yalnız büyük ihtimalle daha zeki.* Bununla birlikte bu canavarda, Gregor Clegane'in o devasa kılıcıyla sahip olduğu menzil yoktu.

Hiddetle kükreyen ayı, sarı ve büyük dişlerle dolu ağzını gösterdi, tekrar dört ayağının üstüne düştü ve doğrudan Brienne'e gitti. *İşte sana fırsat,* diye düşündü Jaime. *Saldır! Şimdi!*

Brienne saldırmak yerine, etkisiz bir şekilde, kılıcının ucuyla ayıyı dürttü. Hayvan geri çekildi, sonra kükreyerek yaklaştı. Brienne sola kaydı

ve ayının yüzünü tekrar dürttü. Ayı bu sefer pençesini kaldırdı ve kılıcı yana itti.

Hayvan temkinli, diye fark etti Jaime. *Başka adamlara karşı da dövüşmüş. Kılıçların ve mızrakların ona zarar verebileceğini biliyor. Ama onu Brienne'den uzun süre uzak tutmaz bu.* "Öldür şunu!" diye bağırdı Jaime fakat sesi diğer seslerin içinde kayboldu. Brienne onu duyduysa bile hiç belli etmedi. Çukurun çevresinde dolaştı, sırtını duvardan ayırmıyordu. *Çok yakın. Ayı onu duvara mıhlarsa...*

Hayvan beceriksizce döndü, fazla uzak ve fazla hızlı. Brienne bir kedi çevikliğiyle yön değiştirdi. *İşte benim hatırladığım fahişe.* Brienne zıpladı ve ayının sırtına bir darbe indirdi. Hayvan kükredi ve tekrar arka ayaklarının üstüne kalktı. Brienne hızla ve sendeleyerek geri çekildi. *Kan nerede?* Jaime bir anda anladı. Hoat'a çıkıştı. "Ona turnuva kılıcı vermişsin."

Keçi anırır gibi kahkaha attı. "Tabii ki."

"Kızın kahrolası fidyesini *ben* ödeyeceğim. Altın, safir, ne istersen. Onu oradan çıkar."

"Kızı mı istiyorsun? Git ve al."

Ve Jaime gitti.

Sağlam elini mermere koydu ve korkuluğun üzerinden atladı, kuma çarptığında yuvarlandı. Ayı güm sesine döndü, etrafı kokluyor ve temkinli gözlerle bu yeni mütecavizi izliyordu. Jaime tek dizinin üstünde doğruldu. *Pekâlâ, şimdi ne yapacağım?* Avuçlarını kumla doldurdu. Brienne'in afallamış halde, "Kral Katili?" dediğini duydu.

"Jaime." Jaime kalktı, avuçlarındaki kumu ayının yüzüne fırlattı. Ayı havayı tırmaladı ve ateş gibi kükredi.

"Burada ne *yapıyorsun?*"

"Aptalca bir şey. Arkama geç." Jaime, Brienne'e doğru bir daire çizdi, kendini Brienne'le ayının arasına koydu.

"*Sen* arkaya geç. Kılıcı olan benim."

"Ucu ve kenarı olmayan bir kılıç. *Arkama geç!*" Jaime, yarısına kadar kuma gömülmüş bir şey gördü, sağlam eliyle kumdaki nesneyi kaptı. Bulduğu şeyin bir insanın çene kemiği olduğunu anladı, kemiğin üstündeki yeşilimsi et parçaları kurtçuk kaynıyordu. Kimin yüzünü tuttuğunu merak ederek, *ne kadar sevimli,* diye düşündü. Ayı yaklaşıyordu, Jaime kolunu salladı, kemiği, eti ve kurtçukları hayvanın yüzüne fırlattı. Ve en az bir metreyle ıskaladı. *Sol elimi de kesmeliyim, işime bu kadar çok yaradığı için.*

Brienne öne atılmaya çalıştı ama Jaime kızın ayaklarını yerden kesti. Brienne işe yaramaz kılıcı kavrayarak kuma düştü. Jaime, ata biner gibi Brienne'in üstüne oturdu ve ayı hücum ederek geldi.

Pes bir *vızıltı* duyuldu. Aniden, ayının sol gözünün altına tüylü bir ok saplandı. Hayvanın açık ağzından kan ve salya boşaldı, bir başka ok hayvanı bacağından yakaladı. Ayı kükredi ve geriledi. Tekrar Brienne'le Jaime'yi gördü ve hantal hareketlerle onlara doğru yürüdü. Daha fazla arbalet ateşlendi, oklar deriyi ve kürkü deldi. Yaycılar bu kadar kısa mesafeden hedefi kaçırmazdı. Oklar birer gürzmüşçesine iniyordu ama ayı bir adım daha attı. *Zavallı, aptal, cesur hayvan.* Ayı, pençesini ona doğru savurduğunda Jaime bağırarak ve kumları tekmeleyerek yana kaydı. Ayı işkencecisini takip etmek için döndü ve sırtına iki ok daha aldı. Son bir kez kükredi, sağrısının üstüne oturdu, kanla ıslanmış kuma uzandı ve öldü.

Brienne dizlerinin üstünde doğruldu, kılıca tutunmuştu, kısa ve düzensiz nefesler alıyordu. Çelikincik'in yaycıları arbaletlerini gerip yeni oklar çekerken, Kanlı Oyuncular onlara küfürler ve tehditler savuruyordu. Jaime; Rorge ve Üç Başparmak'ın kılıçlarını çektiklerini gördü, Zollo da kamçısını çözüyordu.

"Ayımı öldüğdün!" diye cırladı Vargo Hoat.

"Ve bana sorun çıkarırsan sana da aynısını yaparım," diye karşılık verdi Çelikincik. "Fahişeyi alıyoruz."

"Onun adı Brienne," dedi Jaime. "Brienne, Tarth'ın bakiresi. Hâlâ *bakiresin* umarım?"

Kızın geniş ve çirkin yüzü kızardı. "Evet."

"Ah, güzel," dedi Jaime. "Ben sadece bakireleri kurtarırım." Hoat'a döndü. "Fidyeni alacaksın. Her ikimiz için de. Bir Lannister borcunu öder. Şimdi gidip biraz ip getir ve bizi buradan çıkar."

"Boş versene," diye gürledi Rorge. "İkisini de öldür Hoat. Yoksa öldürmediğine pişman olursun!"

Qohorlu tereddüt etti. Adamlarının yarısı sarhoştu, kuzeyli adamlar taş kadar ayıktı ve sayıları onun adamlarından iki kat fazlaydı, arbaletçilerin bazıları yaylarını yeniden dolduruştu bile. "Onları dışarı çekin," dedi Hoat, sonra Jaime'ye döndü, "Merhametli olmayı terçih ediyoğum, babana söyle."

"Söyleyeceğim lordum." *Sana bir faydası olacağından değil.*

Harrenhal'dan yarım fersah uzaklaşıp duvarlardaki yaycıların menzilinden çıktıktan sonra Çelikincik öfkesini kustu. "Sen çıldırdın mı

Kral Katili? Ölmeye mi niyetlisin? Hiçbir adam çıplak elleriyle bir ayıyla dövüşemez!”

“Bir çıplak el ve bir çıplak bilek kökü,” diye düzeltti Jaime. “Ama ayı beni öldürmeden önce senin ayıyı öldüreceğini umdum. Aksi halde Lord Bolton seni portakal gibi soyardı, hayır mı?”

Çelikincik, Lannister aptallığı için Jaime’ye hararetli küfürler savurduktan sonra atını mahmuzladı ve kafilenin başına doğru dörtnala koştu.

“Sör Jaime?” Brienne, lekeli pembe satenlerin ve yırtık dantellerin içinde bile, münasip bir kadından çok elbise giymiş bir erkeğe benziyordu. “Müteşekkirim fakat... epey uzaktaydınız, neden geri döndünüz?”

Her biri bir öncekinden daha zalim onlarca iğneli söz geldi aklına ama Jaime sadece omuzlarını silkti. “Seni rüyamda gördüm,” dedi.

Catelyn

Robb, genç kraliçesiyle üç kez vedalaştı. İlk kez tanrı korusundaki yürek ağacının önünde, tanrıların ve insanların şahitliğinde. İkinci kez yivli kapının altında, Jeyne'in ona uzun uzun sarıldığı ve daha uzun öptüğü yerde. Ve nihayet Tökeztaş'tan bir saat ileride, iyice terlemiş bir atın sırtında dörtnala gelen kız genç kralına onu da yanına alması için yalvardığında.

Robb mütehassis olmuştu ama utanmıştı aynı zamanda, Catelyn bunu görüyordu. Nemli ve gri bir gündü, yağmur çiselemeye başlamıştı ve Robb'un istediği son şey, çamurun içinde dikilmek ve ordusunun yarısının önünde gözü yaşlı genç karısını teselli etmek için yürüyüşünü durdurmaktı. İkisini izlerken, *kızla nazik bir şekilde konuşuyor,* diye düşündü Catelyn, *ama nezaketinin altında öfke var.*

Kral ve kraliçe konuşurken Boz Rüzgâr sürekli onların etrafında dönüyordu, tüylerindeki suyu silkelemek ve yağmura diş göstermek için duruyordu sadece. Robb nihayet karısını son bir kez öptüğünde ve onu Nehirova'ya geri götürmeleri için bir düzine adam görevlendirip tekrar atına bindiğinde ulu kurt ileri koştu, bir uzunyaydan salınan ok kadar hızlıydı.

"Kraliçe Jeyne'in sevgi dolu bir kalbi olduğunu görüyorum," dedi Aksak Lothar Frey, Catelyn'e. "Benim kız kardeşlerimden farklı değil. Roslin'in şu anda, 'Leydi *Tully,* Leydi *Tully,* Leydi *Roslin Tully,*' diye şarkılar söyleyerek İkizler'in etrafında dans ettiğine dair bahse girebilirim. Yarın sabahtan itibaren, Nehirova kırmızısına ve mavisine boyanmış kumaşları yanağına tutacak ve gelin pelerinin içinde nasıl görüneceğini hayal edecek." Eyerinde döndü ve Edmure'a gülümsedi. "Ama siz çok sessizsiniz Lord Tully. Siz ne hissediyorsunuz merak ediyorum?"

"Savaş boruları çalmadan önce Taş Değirmen'de nasıl hissettiysem öyle," dedi Edmure yarı şakayla.

Lothar iyilik dolu bir kahkaha attı. "Dua edelim de evliliğinizin sonu mutlu olsun lordum."

Olmazsa tanrılar bizi korusun. Catelyn atını mahmuzladı ve kardeşiyle Aksak Lothar'ı baş başa bıraktı.

Robb, Jeyne'i yanında götürmeyi tercih ederken, kızın Nehirova'da kalması için ısrar eden Catelyn'di. Lord Walder, kraliçenin yokluğunu yeni bir saygısızlık olarak yorumlayabilirdi, ancak kraliçenin varlığı da bir çeşit hakaret olacaktı, yaşlı adamın yarasına tuz basacaklardı. "Walder Frey'in keskin bir dili ve sağlam bir hafızası vardır," diye uyarmıştı Catelyn oğlunu. "Senin, bir ittifakın bedeli olarak yaşlı bir adamın azarlamalarına katlanacak kadar dayanıklı olduğundan şüphem yok. Lakin babana o kadar çok benziyorsun ki, o adam Jeyne'in yüzüne hakaret ederken sen orada öylece oturamazsın."

Robb, annesinin sözlerindeki mantığı inkâr edemezdi. *Buna rağmen bana gücendi,* diye düşündü Catelyn bezgince. *Jeyne'i şimdiden özledi ve bir yanı onun yokluğu için beni suçluyor, doğru akıl verdiğimi bildiği halde.*

Robb'la birlikte Sarpkaya'dan gelen altı Westerling'den sadece biri Robb'un yanında kalmıştı; Jeyne'in ağabeyi ve kraliyet sancaktarı Sör Raynald. Robb, Lord Tywin'in tutsak değiş tokuşuna razı olduğu haberini aldığı gün, Jeyne'in amcası Rolph Spicer'ı, genç Martyn Lannister'ı Altın Diş'e teslim etmek üzere göndermişti. Mesele ustalıkla halledilmişti. Martyn'in güvenliğinden endişe eden Robb huzur bulmuştu, kardeşi Robett'in Gölgeli Vadi'ye giden bir gemiye bindirildiğini duyan Galbart Glover rahatlamıştı, Sör Rolph'un önemli ve itibarlı bir görevi olmuştu... ve Boz Rüzgâr bir kez daha kralın yanındaydı. *Ait olduğu yerde.*

Leydi Westerling çocuklarıyla birlikte Nehirova'da kalmıştı; Jeyne, Jeyne'in küçük kardeşi Eleyna ve Robb'un yaveri genç Rollam. Delikanlı, arkada bırakıldığı için acı acı şikâyet etmişti ama onu İkizler'e götürmemek de akıllıcaydı. Olyvar Frey, Robb'un eski yaveriydi ve ablasının düğününde hazır bulunacağına şüphe yoktu; kendisinin yerini alan kişiyi delikanlının gözüne sokmak, hem nezaketsizlik hem de aptallık olurdu. Sör Raynald'a gelince, Walder Frey'in hiçbir hakaretinin onu tahrik etmeyeceğine dair yemin eden, güler yüzlü genç bir şövalyeydi o. *Dua edelim de uğraşmak zorunda kalacağımız tek şey hakaretler olsun.*

Catelyn bu konuda endişeliydi. Lord Hoster, Üç Dişli Mızrak'tan sonra Walder Frey'e asla güvenmemişti ve Catelyn bu güvensizliği her zaman dikkate almıştı. Kraliçe Jeyne, Nehirova'nın yüksek ve sağlam duvarlarının ardında, Karabalık'ın korumasında emniyette olurdu. Robb, Karabalık için yeni bir unvan bile çıkarmıştı, Güney Hudutları Muhafızı. Üç Dişli Mızrak'ı en iyi koruyacak adam Sör Brynden'di.

Bununla birlikte, Catelyn amcasının sert yüzünü özleyecekti, Robb da onun tavsiyelerini. Sör Brynden, Robb'un kazandığı her zaferde önemli bir rol oynamıştı. Keşifçilerin ve öncü süvarilerin komutasını, Sör Brynden'e vekâleten Galbart Glover almıştı. Glover iyi, sadık ve istikrarlı bir adamdı fakat Karabalık'ın dehasından yoksundu.

Robb'un yürüyüş hattı, Glover'ın keşifçilerinin arkasında miller boyunca uzanıyordu. Öncü kuvvetin başında İri Jon vardı. Catelyn, çeliğe bürünmüş adamların sürdüğü savaş atları tarafından kuşatılmış olan ana kafileyle yolculuk ediyordu. Daha sonra yük arabaları geliyordu. Yiyecek, hayvan yemi, kamp malzemeleri, düğün hediyeleri ve yürüyemeyecek kadar zayıf haldeki yaralılarla dolu olan arabalar, Sör Wendel Manderly ve onun Beyaz Liman şövalyelerinin temkinli gözetimi altındaydı. Koyun, keçi ve büyükbaş hayvan sürüleri kafileyi takip ediyordu, onların da arkasında, ayaklarına kara sular inmiş kamp takipçilerinden oluşan küçük bir kuyruk vardı. Daha da geride Robin Flint ve artçı kuvvet yer alıyordu. Kafilenin arkasında yüzlerce fersah boyunca düşman yoktu ama Robb hiçbir şeyi şansa bırakmamıştı.

Üç bin beş yüz kişilerdi; Fısıltılı Orman'da kana bulanmış, Kamplar Savaşı'nda, Öküzağzı'nda, Külizi'nde, Sarpkaya'da ve Lannister batısının altın zengini tepelerinde kılıçlarını kırmızıya boyamış üç bin beş yüz kişi. Edmure'un mütevazı maiyeti ve Üç Dişli Mızrak'ın lordları, Kral Robb kuzeyi geri alırken nehir topraklarını korumak üzere arkada kalmıştı. İleride Edmure'un müstakbel karısı ve Robb'un bir sonraki mücadelesi bekliyordu... *ve benim için iki ölü oğul, boş bir yatak ve hayaletlerle dolu bir kale.* İç karartıcı bir düşünceydi. *Brienne neredesin? Bana kızlarımı getir. Onları sağ salim geri getir.*

Yola çıktıklarında çiselemeye başlayan yağmur, öğlen vakti yumuşak ve sürekli bir yağışa dönüştü ve gecenin geç saatlerine kadar devam etti. Ertesi gün kuzeyli adamlar güneşi hiç görmediler, gözlerini yağmurdan korumak için başlıklarını kafalarına geçirdiler ve kurşuni gökyüzünün altında at sürdüler. Yolları çamura, arazileri bataklığa çeviren ve nehirleri kabartıp ağaçları yapraklarından soyan yoğun bir yağıştı. Yağmurun biteviye sesi havadan sudan sohbetleri güçleştiriyordu, bu yüzden adamlar sadece söyleyecek bir şeyleri olduğu zaman konuşuyordu ve bu nadiren gerçekleşiyordu.

"Göründüğümüzden daha güçlüyüz leydim," dedi Leydi Maege Mormont at sürerlerken. Catelyn, Leydi Maege'i ve leydinin en büyük kızı

Dacey'yi seviyordu; Jaime Lannister konusunda pek çoğundan daha anlayışlı olmuşlardı. Kız uzun ve inceydi, anne kısa ve toplu, ama her ikisi de örgü zırhlar ve deriler giyiyordu, kalkanlarında ve pelerinlerinde Mormont Hanedanı'nın siyah ayısı vardı. Catelyn'e göre bir leydi için tuhaf bir kılıktı bu, fakat Dacey ve Leydi Maege hem birer savaşçı hem de birer kadın olarak Tarthlı kızdan çok daha rahat görünüyorlardı.

"Bütün mücadelelerde Genç Kurt'un yanında dövüştüm," dedi Dacey Mormont neşeyle. "Henüz bir mücadele bile kaybetmedi."

Hayır ama geri kalan her şeyi kaybetti, diye düşündü Catelyn, fakat bunu yüksek sesle dile getirmek olmazdı. Kuzeyliler cesaretten yoksun değildi lakin evden çok uzaktalardı ve ayakta kalmak için genç krallarına olan inançlarının dışında çok az şeyleri vardı. Ne pahasına olursa olsun inanç korunmalıydı. *Güçlü olmalıyım,* dedi Catelyn kendi kendine. *Robb için güçlü olmalıyım. Umutsuzluğa kapılırsam kederim beni tüketir.* Her şey bu evliliğe bağlıydı. Eğer Edmure ve Roslin birbirlerinden mutlu olurlarsa, eğer Merhum Lord Frey'in gönlü alınır da adamın kuvveti bir kez daha Robb'un kuvvetiyle birleşirse... *O zaman bile, Lannister ile Greyjoy'un arasında sıkışmışken ne şansımız olabilir?* Catelyn'in üstünde durmaya cesaret edemediği bir meseleydi bu ama Robb'un daha fazla düşündüğü bir şey yoktu. Catelyn, her kamp kurduklarında, Robb'un haritaları nasıl incelediğini ve kuzeyi geri kazanmak için bir yol bulmaya çalıştığını görüyordu.

Edmure'un başka tasaları vardı. Arkadaşları ve Catelyn'le birlikte yüksek tavanlı, şeritli çadırında otururken, "Lord Walder'ın bütün kızlarının ona benzediğini düşünmüyorsunuz değil mi?" diye sordu.

"Pek çok farklı anneden doğdukları düşünülürse, kızlardan birkaçı alımlı olmalı," dedi Sör Marq Piper, "ama yaşlı sefil sana neden güzel bir kız versin ki?"

"Hiç sebep yok," dedi Edmure sıkkın bir sesle.

Catelyn'in tahammül edebileceğinden fazlaydı bu. "Cersei Lannister da alımlı," dedi sertçe. "Roslin'in, akıllı bir başa ve sadık bir kalbe sahip, güçlü ve sağlıklı bir kız olması için dua et." Ve bunları söyledikten sonra Edmure'un çadırından ayrıldı.

Edmure bunu iyi karşılamadı. Ertesi günkü yürüyüşte Marq Piper, Lymond Goodbrook, Patrek Mallister ve genç Vance'in arkadaşlığını tercih ederek ablasını tamamen görmezden geldi. O öğleden sonra, kardeşi arkadaşlarıyla birlikte tek kelime ermeden hızla yanından geçtiğinde, *onlar*

şakalaşmalar dışında Edmure'un yüzünü astırmıyor, dedi Catelyn kendine. *Ben Edmure'a her zaman çok sert davrandım, şimdi de kederim her kelimemi keskinleştiriyor.* Kardeşine çıkıştığı için pişmanlık duyuyordu. Gökyüzünden yeterince yağmur iniyordu, Catelyn'in daha fazla yağmur yaratmasına gerek yoktu. Ve güzel bir eşe sahip olmayı arzu etmek o kadar kötü bir şey miydi? Eddard Stark'ı ilk gördüğünde yaşadığı çocuksu hayal kırıklığını hatırladı Catelyn. Eddard'ın, ağabeyi Brandon'ın daha genç bir kopyası olacağını düşünmüştü ama bu yanlıştı. Ned daha kısa boyluydu, daha gösterişsiz bir yüzü vardı ve fazlasıyla esmerdi. Genç adam yeterince nazik konuşuyordu ama Catelyn kelimelerin altındaki soğukluğu seziyordu. Ned, sevinçleri de öfkeleri kadar şiddetli olan Brandon'dan çok farklıydı. Catelyn'in bekâretini aldığında bile, sevişmelerinde tutkudan öte görev hissi vardı. *Ama o gece Robb'u yaptık, birlikte bir kral yarattık. Ve savaştan sonra, Kışyarı'nda, Ned'in ciddi yüzünün altındaki iyi ve tatlı kalbi bulduğumda her kadına yetecek kadar sevgiye sahip oldum. Edmure'un Roslin'de aynı şeyi bulmaması için bir sebep yok.*

Tanrıların işi olsa gerek, izledikleri yol onları Robb'un ilk büyük zaferini kazandığı Fısıltılı Orman'a soktu. Jaime Lannister'ın adamlarının o mukadder gecede yaptığı gibi, dar vadinin zemininde akan kıvrımlı derenin yatağını takip ettiler. *O zaman hava sıcaktı,* diye hatırladı Catelyn, *ağaçlar hâlâ yeşildi ve dere kendi kıyılarına taşmamıştı.* Kayaların ve köklerin arasında ıslak düğümler halinde yatan sonbahar yaprakları akıntıyı boğuyordu şimdi. Ve bir zamanlar Robb'un ordusunu gizleyen ağaçlar, yeşil elbiselerini, Catelyn'e pası ve kanı hatırlatan kahverengi ve kırmızı lekeli altın yapraklarla değiştirmişti. Sadece ladinler ve asker çamlar hâlâ yeşildi, uzun ve koyu renkli mızraklar misali bulutların karnına saplanıyorlardı.

O zamandan bu yana ağaçlardan fazlası öldü, diye düşündü Catelyn. Fısıltılı Orman'ın akşamında, Ned, Yüksek Aegon Tepesi'nin altındaki hücresinde hâlâ hayattaydı. Bran ve Rickon, Kışyarı'nın duvarlarının ardında güvendelerdi. Theon Greyjoy, Robb'un yanında dövüşüyordu ve Kral Katili'yle karşılıklı kılıç sallamaya ne kadar yaklaştığını anlatıp böbürleniyordu. *Keşke sallasaydı. Eğer Lord Karstark'ın oğulları yerine Theon ölmüş olsaydı, kim bilir kaç uğursuzluk hiç yaşanmazdı?*

Muharebe meydanından geçerlerken, Catelyn orada vuku bulan katliamın izlerini gördü; içi yağmur suyuyla dolu ters dönmüş bir miğfer, parçalanmış bir mızrak, bir atın kemikleri. Burada can vermiş adamlardan bazılarının üstüne mezar niyetine taş yığınları dökülmüştü fakat leş yiyici

hayvanlar cesetleri çoktan didiklemişti. Catelyn, dağılmış taş yığınlarının arasındaki parlak renkli kumaşı ve ışıldayan metal parçalarını fark etti. Taşların içinden kendisine bakan yüzü gördü, erimiş kahverengi etin altında bir kafatasının hatları belirmeye başlamıştı.

Bu görüntünün ardından Ned'in nerede dinlendiğini merak etti Catelyn. Sessiz rahibeler, Ned'in kemiklerini, Hallis Mollen ve küçük bir şeref muhafızları birliği eşliğinde kuzeye götürmüştü. Ned, kalenin altındaki karanlık mahzen mezara, ağabeyi Brandon'ın yanına defnedilmek üzere Kışyarı'na varabilmiş miydi? Yoksa kapılar, rahibelerin ve Hal'in geçmesine fırsat kalmadan Moat Cailin'de kapanmış mıydı?

Üç bin beş yüz atlı, Fısıltılı Orman'ın kalbinden geçerek vadinin dolambaçlı zemini boyunca yol aldı ama Catelyn Stark kendini çok yalnız hissediyordu. Geçtiği her fersah, onu Nehirova'dan biraz daha uzaklaştırıyordu. Catelyn kaleyi bir kez daha görüp göremeyeceğini merak ediyordu. Yoksa kale onun için sonsuza dek kayıp mıydı artık, diğer pek çok şey gibi?

Beş gün sonra keşif grubu döndü ve Panayır Pazarı'ndaki ahşap köprünün kabaran sular tarafından yıkıldığına dair kafileyi uyardı. Galbart Glover ve gözü kara iki adamı, Şahmerdan Geçidi'nde, atlarını Mavi Çatal'ın çalkantılı sularında yüzdürerek karşıya geçmeyi denemişlerdi. Atlardan ikisi suyun altına çekilip boğulmuştu, süvarilerden biri de öyle. Glover, adamları tarafından dışarı çekilene kadar bir kayaya tutunmayı başarmıştı. "Nehir bahardan beri hiç bu kadar yükselmedi," dedi Edmure. "Yağmur böyle yağmaya devam ederse daha da yükselir."

Eskiden babasıyla birlikte sık sık bu arazilerden geçen Catelyn, "Nehrin yukarısında, Eski Taş'ın yakınında bir köprü var," diye hatırladı. "Daha eski ve daha küçük bir köprü ama hâlâ ayaktaysa..."

"O köprü gitti leydim," dedi Galbart Glover. "Panayır Pazarı'ndakı köprüden önce yıkıldı."

Robb, Catelyn'e baktı. "Başka bir köprü var mı?"

"Hayır. Geçitler de kullanılmaz haldedir," dedi Catelyn. Hatırlamaya çalıştı. "Mavi Çatal'ı geçemezsek nehir boyunca ilerlemek zorunda kalırız, Yediçay'dan ve Cadı Bataklığı'ndan geçmemiz gerekir."

"Bataklılar ve kötü yollar ya da hiçbir şey," diye uyardı Edmure. "Çok ağır yol alırız ama nihayetinde gideceğimiz yere varırız sanırım."

"Lord Walder'ın bekleyeceğinden eminim," dedi Robb. "Lothar ona Nehirova'dan bir kuş gönderdi, geldiğimizi biliyor."

“Evet. Lakin Walder aksi ve yaradılışı itibarıyla şüpheci bir adam,” dedi Catelyn. “Bu gecikmeyi kasıtlı bir hakaret olarak alabilir.”

“Pekâlâ. Lorddan, geç kaldığımız için de af dilerim. Aldığı her nefeste özür dileyen çok üzgün bir kral olurum.” Robb yüzünü buruşturdu. “Umarım Bolton yağmur başlamadan önce Üç Dişli Mızrak’ı geçer. Kral Yolu doğrudan kuzeye gidiyor, Bolton’ın yürüyüşü zor olmayacak. Yayan halde bile İkizler’e bizden önce varır.”

“Peki onun adamlarını kendi adamlarına kattıktan ve kardeşim Edmure’un evlendiğini gördükten sonra ne yapacaksın?” diye sordu Catelyn.

“Kuzey.” Robb, Boz Rüzgâr’ın kulağının arkasını kaşıdı.

“Yol ağzından? Moat Cailin’e karşı?”

Robb, annesine gizemli bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Bu, gidilecek yollardan biri,” dedi ve Catelyn oğlunun ses tonundan onun daha fazla konuşmayacağını anladı. *Akıllı bir kral fikirlerini gizli tutar,* diye hatırlattı kendine.

Sekiz günlük biteviye yağmurun ardından Eski Taş’a vardılar ve Mavi Çatal’a yukarıdan bakan tepenin üstünde, kadim nehir krallarının viran haldeki kalelerinin içinde kamp kurdular. Yabani otların arasındaki temel kalıntıları, kale duvarlarının ve iç kalelerin eskiden nerede olduğunu gösteriyordu ama taşların çoğu uzun zaman önce ağıllar, septler ve hisarlar inşa etmek üzere yerli halk tarafından götürülmüştü. Bununla birlikte, bir zamanlar kalenin avlusu olan alanın merkezinde taştan oyulmuş bir lahit duruyordu; dişbudak ağaçlarının arasındaki devasa kabir, bel yüksekliğindeki kahverengi otların içinde yarı gizlenmiş haldeydi.

Lahdin kapağı, altında kemiklerini barındırdığı adamın suretine benzetilerek oyulmuştu fakat rüzgâr ve yağmur üzerlerine düşeni yapmıştı. Kralın sakalları olduğu görülebiliyordu fakat bir ağzın, bir burnun, gözlerin ve şakaklara inen bir tacın belli belirsiz izleri dışında adamın yüzü dümdüz ve hatsızdı. Kralın elleri, göğsüne yerleştirilmiş bir savaş çekicinin sapının üstünde duruyordu. Zamanında, savaş çekicinin üstüne, silahın adını ve tarihini anlatan yazılar oyulmuş olmalıydı fakat geçen yüzyıllar harfleri silmişti. Taşın kendisi çatlaktı ve köşeleri ufalanmıştı, yüzeyine yayılan beyaz taşmantarları yüzünden rengi yer yer bozulmuştu, kralın ayaklarından göğsüne kadar yabani güller tırmanmıştı.

Catelyn, Robb’u orada buldu. Genç kral, çöken alacakaranlığın içinde hüzünlü bir halde duruyordu, yanında yalnızca Boz Rüzgâr vardı. Yağmur

ilk kez dinmişti ve Robb'un başı çıplaktı. "Bu kalenin bir adı var mı?" diye sordu Robb, Catelyn ona yaklaştığında.

"Ben küçük bir hzken halk bu kaleye Eski Taş derdi ama kralların makamı olduğu zamanlarda başka bir ismi vardı mutlaka." Catelyn burada bir kez babasıyla kamp kurmuştu, Denizgözcüsü'ne gidiyorlardı. *Petyr de bizimleydi...*

"Bir şarkısı var," diye hatırladı Robb. "'Eski Taş'ın Jenny'si, saçlarında kır çiçekleri.'"

"Nihayetinde hepimiz şarkıyız. Eğer şanslıysak." Catelyn o gün Jenny olmuştu, saçlarına çiçeklerden bir taç bile takmıştı. Petyr da onun Kızböceği Prensi'ni oynamıştı. Catelyn on iki yaşından büyük olamazdı, Petyr ise bir oğlan çocuğuydu.

Robb lahdi inceledi. "Bu kimin mezarı?"

"Burada, Bu İsimle Anılan Dördüncü Kral Tristifer yatıyor, Nehirlerin ve Tepelerin Kralı." Babası bir zamanlar Catelyn'e kralın hikâyesini anlatmıştı. "Jenny'den ve onun prensinden binlerce yıl önce, İlk İnsanlar'ın krallıklarının, Andallar'ın vahşi saldırılarıyla art arda devrildiği günlerde, Üç Dişli Mızrak'tan Boğaz'a kadar hükmetti. Ona Adalet Çekici derlerdi. Yüz mücadelede savaştı ve doksan dokuz mücadeleyi kazandı, daha doğrusu ozanlar böyle söyler. Yükselttiği bu kale, Batıdiyar'daki en sağlam kaleydi." Catelyn elini oğlunun omzuna koydu. "Yüzüncü mücadelesinde can verdi, Andal kralları ona karşı güç birliği yapmıştı. Beşinci Tristifer onun dengi değildi, çok zaman geçmeden krallık kaybedildi, daha sonra kale ve en sonunda da bütün soy. Andallar gelmeden önce binlerce yıl boyunca nehir topraklarına hükmeden Mudd Hanedanı, Beşinci Tristifer'la birlikte öldü."

"Veliahtı onu başarısızlığa uğrattı." Robb, elini aşınmış taşta gezdirdi. "Jeyne'i karnında bir bebekle bırakmayı umuyordum... yeterince denedik ama emin değilim..."

"Her zaman ilk seferde olmaz." *Sen olmuştun gerçi.* "Yüzüncü seferde bile olmayabilir. Daha çok gençsin."

"Gencim ve kralım," dedi Robb. "Bir kralın veliahtı olmalıdır. Bir sonraki mücadelemde ölürsem, krallık benimle birlikte ölmemeli. Kanunlara göre taht sırasındaki bir sonraki kişi Sansa, yani Kışyarı ve kuzey ona geçecek." Robb'un ağzı gerildi. "Ona ve lord kocasına. Tyrion Lannister. Buna izin veremem. Buna izin vermeyeceğim. *O cüce asla kuzeyin sahibi olmamalı.*"

“Hayır,” diye onayladı Catelyn. “Jeyne sana bir oğul verene dek bir veliaht ilan etmelisin.” Bir an düşündü. “Babanın babasının kardeşi yoktu ama babasının babası, Lord Raymar Royce’un hanedanının alt dalına mensup bir oğulla evlenen bir kız kardeşe sahipti. Üç kızları oldu, kızların hepsi Vadi’nin küçük lordlarıyla evlendi. Bir Waynwood ve bir Corbray olduklarından eminim. En genci... bir Templeton olabilir ama...”

“Anne.” Robb’un ses tonu keskindi. “Unutuyorsun. Benim babamın dört oğlu var.”

Catelyn unutmamıştı; bu gerçeği görmek istemiyordu ama gerçek oradaydı işte. “Bir Kar, bir Stark değildir.”

“Jon, Kışyarı’nı bir kez bile görmemiş küçük bir Vadi lordundan daha fazla Stark’tır.”

“Jon, Gece Nöbetçileri’nin kardeşi. Evlenmeyeceğine ve mülk edinmeyeceğine dair yemin etti. Siyahları kuşananlar ömür boyu hizmet ederler.”

“Kral Muhafızları’nın şövalyeleri de öyle. Fakat Lannisterlar’ı durdurmadı bu, Sör Barristan Selmy ve Sör Boros Blount’la işleri bittiğinde onların beyaz pelerinlerini çıkarmaktan çekinmediler. Eğer Sur’a Jon yerine yüz adam gönderirsem, bahse girerim ki onu verdiği yeminlerden azat etmenin bir yolunu bulurlar.”

Bu konuda kararını vermiş. Oğlunun ne kadar inatçı olabileceğini biliyordu Catelyn. “Bir piç miras alamaz.”

“Bir kraliyet fermanıyla meşru kılınmadığı takdirde,” dedi Robb. “Bir piçi meşru kılmanın, bir Yeminli Kardeş’i yemininden azat etmekten daha çok emsali vardır.”

“Emsal,” dedi Catelyn acı acı. “Evet, Dördüncü Aegon ölüm döşeğindeyken bütün piçlerini meşru kıldı. Peki bu ne kadar acıya, kedere, savaşa ve cinayete sebep oldu? Jon’a güvendiğini biliyorum. Ama onun oğullarına güvenebilir misin? Ya *oğullarının* oğullarına? Şeytan Karaateş’in taht talipleri, Targaryen Hanedanı’nı beş nesil boyunca rahatsız etti, Cesur Barristan son talibi Basamaktaşı’nda katledene kadar. Eğer Jon’u meşru kılarsan, onu tekrar piç yapmanın bir yolu yok. O evlenir ve ürerse, senin Jeyne’den yapacağın hiçbir oğul asla güvende olmaz.”

“Jon benim oğluma asla zarar vermez.”

“Theon Greyjoy’un Bran’a veya Rickon’a zarar vermediği gibi mi?”

Boz Rüzgâr, Kral Tristifer’ın mezarının üstüne zıpladı, dişlerini gösterdi. Robb’un yüzü soğuktu. “Haksız olduğu kadar zalim bir soru bu.

Jon, Theon’a benzemez.”

“Öyle olması için dua ediyorsun. Kız kardeşlerini düşündün mü? *Onların* hakları ne olacak? Kuzey, İblis’in eline geçmemeli, bu konuda hemfikiriz ama Arya ne olacak? Kanunlara göre Sansa’dan sonra o geliyor... senin öz kardeşin, meşru doğumlu...”

“...ve *ölü.* Babamın başının kesildiği günden beri hiç kimse Arya’yı görmedi, duymadı. Neden kendine yalan söylüyorsun? Arya gitti, Bran ve Rickon gibi. Cüce ondan bir çocuk yaptığında Sansa’yı da öldürecekler. Geri kalan tek kardeşim Jon. Bir evlada sahip olamadan ölürsem, Jon’un benden sonraki Kuzey Kralı olmasını istiyorum. Seçimimi destekleyeceğini ummuştum.”

“Yapamam,” dedi Catelyn. “Diğer konuların hepsinde Robb. Her şeyde. Ama bu... saçmalıkta değil. Benden bunu isteme.”

“İstemek zorunda değilim. Ben kralım.” Robb arkasını dönüp uzaklaştı, Boz Rüzgâr mezardan aşağı atladı ve Robb’un peşinden gitti.

Tristifer’ın taş lahdinin yanında tek başına kalan Catelyn, *ben ne yaptım?* diye düşündü bezgince. *Önce Edmure’u kızdırdım, şimdi de Robb’u fakat bütün yaptığım doğruları konuşmaktı. Erkekler gerçekleri duymaya katlanamayacak kadar hassas mı?* Catelyn o anda ağlayabilirdi, gökyüzü onun yerine ağlamaya başlamış olmasaydı. Catelyn’in bütün yapabildiği, çadırına dönmek ve orada sessizce oturmak oldu.

Takip eden günlerde, Robb her yerde ve hiçbir yerdeydi; öncü kuvvetin başında İri Jon’la birlikte at sürdü, Boz Rüzgâr’la keşfe çıktı, kafilenin sonuna koşturup artçı kuvvetin ve Robin Flint’in yanına gitti. Adamlar gururla, her şafakta ilk uyananın ve geceleri son uyuyanın Genç Kurt olduğunu söylüyordu ama Catelyn onun hiç uyumadığından şüpheleniyordu. *Ulu kurdu kadar zayıf ve aç görünüyor.*

Bir sabah, biteviye yağmurun altında at sürerlerken, “Leydim,” dedi Maege Mormont, “hüzünlü görünüyorsunuz. Bir sorun mu var?”

Lord kocam öldü, babam da öyle. İki oğlum katledildi. Kızım, onun aşağılık çocuklarını taşıması için inançsız bir cüceye verildi. Diğer kızım kayıp, büyük ihtimalle ölü. Son oğlum ve tek kardeşim, ikisi de bana kızgın. Ne sorun olabilir ki? Ama bu gerçekler Leydi Maege’in duymak isteyeceğinden fazlaydı. Aklından geçenleri söylemek yerine, “Bu şeytani bir yağmur,” dedi Catelyn. “Yeterince acı çektik ve önümüzde daha fazla tehlike, daha fazla keder var. Bunları yüreklice karşılamamız gerek, öten borularla ve cesurca dalgalanan sancaklarla. Lakin bu yağmur bizi kırıyor.

Sancaklar gevşek ve sırılsıklam bir halde yere sarkıyor, adamlar pelerinlerinin altına gömüldü, birbirleriyle hemen hemen hiç konuşmuyorlar. Ateş gibi yanması gereken yüreklerimizi ancak şeytani bir yağmur böyle soğutabilir.”

Dacey Mormont gökyüzüne baktı. “Üstüme yağmur yağmasını, ok yağmasına tercih ederim.”

Catelyn kendine rağmen gülümsedi. “Sen benden daha cesursun korkarım. Ayı Adası’nın bütün kadınları böyle savaşçı mıdır?”

“Evet, dişi ayılar,” dedi Leydi Maege. “Olmak zorundaydık. Eski zamanlarda, dargemilere binmiş demiradamlar ya da Donuk Kıyı’dan yabanıllar yağma için gelirdi. Erkeklerimiz balık tutmak için uzağa gitmiş olurdu. Arkalarında bıraktıkları kadınlar, kendilerini ve çocuklarını savunmak zorundaydı aksi takdirde kaçırılırlardı.”

“Kapımızın üstünde bir oyma vardır,” dedi Dacey. “Ayı postu giymiş bir kadın. Bir kolunda, göğsünden süt emen bir bebek taşır. Diğer elinde bir savaş baltası vardır. Münasip bir leydi değildir ama onu her zaman çok sevmişimdir.”

“Yeğenim Jorah bir keresinde eve münasip bir leydi getirmişti,” dedi Leydi Maege. “Onu bir turnuvada kazanmıştı. Kadın o oymadan nasıl da nefret ederdi.”

“Ve geri kalan her şeyden,” dedi Dacey. “Şu Lynesse’in altından eğrilmiş gibi saçları vardı. Krema gibi teni. Ama yumuşak elleri balta tutmak için yaratılmamıştı.”

“Göğüsleri de emzirmek için yaratılmamıştı,” dedi kızın annesi sertçe.

Catelyn, anne kızın kimden bahsettiğini biliyordu; Jorah Mormont ikinci karısını ziyafetler için Kışyarı’na getirirdi ve bir keresinde on beş gün boyunca kalede konuk olmuşlardı. Catelyn, Leydi Lynesse’in ne kadar genç, güzel ve mutsuz olduğunu hatırlıyordu. Genç kadın bir gece, müteaddit kadeh şaraptan sonra, kuzeyin Eski Şehirli bir Hightower’a göre olmadığını itiraf etmişti Catelyn’e. Kızı teselli etmeye çalışarak, “Bir zamanlar, aynı şeyleri hisseden Nehirovalı bir Tully vardı,” demişti Catelyn, “ama zaman içinde, burada sevebileceği pek çok şey buldu.”

Şimdi hepsi kayıp, diye düşündü. *Kışyarı, Ned, Bran, Rickon, Sansa, Arya, hepsi gitti. Yalnızca Robb kaldı.* Neticede Catelyn’in içinde fazlaca Lynesse Hightower ve çok küçük bir parça Stark mı vardı? *Keşke bir baltanın nasıl savrulacağını bilseydim, belki onları daha iyi koruyabilirdim.*

Günler günleri kovaladı ve yağmur yağmaya devam etti. Mavi Çatal boyunca at sürdüler. Önce, nehrin çaylardan ve derelerden ibaret bir karmaşaya çözüldüğü Yediçay'ı, sonra da, pırıltılı yeşil havuzların gafilleri yutmak üzere beklediği ve atların ayaklarının yumuşak zemin tarafından annesinin göğsündeki aç bir bebek misali emildiği Cadı Bataklığı'nı geçtiler. İlerleyişleri ağırdan da ağırdı. Arabaların yarısını bataklık çamurunda bırakmak zorunda kaldılar; yükleri, katırlar ve yük beygirleri arasında bölüştürdüler.

Lord Jason Mallister, Cadı Bataklığı'nın çamurlarının ortasında onlara yetişti. Mallister, adamlarıyla birlikte kafileye doğru at sürerken güneşin batmasına daha bir saat vardı ama Robb kafileyi defaten durdurdu. Sör Raynald Westerling, Catelyn'i kralın çadırına götürmek üzere geldi. Catelyn oğlunu bir maltızın yanında, kucağında bir haritayla buldu. Boz Rüzgâr, Robb'un ayaklarının dibinde uyuyordu. İri Jon'un yanı sıra Galbart Glover, Maege Mormont, Edmure ve Catelyn'in tanımadığı bir adam daha Robb'la birlikteydi. Kel, etli butlu ve dalkavukluk tavırlı yabancıyı gördüğü anda, *bu adam bir lord değil,* diye düşündü Catelyn. *Bir savaşçı bile değil.*

Jason Mallister yerini Catelyn'e vermek için ayağa kalktı. Adamın saçlarında, hemen hemen kahverengiler kadar beyazlar vardı ama Denizgözcüsü Lordu hâlâ yakışıklıydı; ince ve uzun bir beden, güzelce tıraş edilmiş bir yüz, çıkık elmacık kemikleri ve hararetli mavi gri gözler. "Leydi Stark, sizi görmek büyük zevk. Güzel havadisler getirdim."

"Güzel havadislere ziyadesiyle ihtiyacımız var lordum," dedi Catelyn. Başının üzerindeki çadır bezine vuran yağmurun gürültüsünü dinleyerek oturdu.

Robb, Sör Raynald'ın çadırın kapısını kapatmasını bekledi. "Tanrılar dualarımızı duydu lordlarım. Lord Jason bize, Eski Şehirli bir ticaret gemisi olan *Myraham*'ın kaptanını getirdi. Kaptan, onlara bana anlattıklarını anlat."

"Tamam Majesteleri." Adam gergin bir şekilde kalın dudaklarını yaladı. "Denizgözcüsü'nden önce son uğradığın liman Pyke'taki Lord Limanı'ydı. Demiradamlar beni yarım yıldan fazla orada tuttular, evet yaptılar. Kral Balon'ın emri. Yalnız, pekâlâ, sözün uzunu ve kısası, kral öldü."

"Balon Greyjoy?" Catelyn'in kalbi bir vuruş atladı. "Bize Balon Greyjoy'un öldüğünü mü söylüyorsunuz?"

Hırpani kaptan başıyla onayladı. "Pyke'ın uçurumlu bir adanın üstünde inşa edildiğini biliyorsunuz. Kalenin bazı bölümleri, kıyının açıklarındaki

büyük kayaların ve adacıkların üstüne kurulmuştur ve aralarında köprüler vardır. Lord Limanı'nda duyduklarıma göre batıdan bir fırtına gelmiş, yaşlı Lord Balon köprülerden birini geçerken rüzgâr köprüyü paramparça etmiş. Kral iki gün sonra kıyıya vurmuş, cesedi davul gibiymiş ve bütün kemikleri kırıkmış. Gözlerini yengeçler yemiş diye duydum."

İri Jon güldü. "Kral yengeçleri olmalı, akşam yemeğinde böylesine soylu bir pelte yediklerine göre, ha?"

Kaptan başını salladı. "Evet ama hepsi bu değil, hayır!" Öne eğildi. "Kralın *kardeşi* geri döndü."

"Victarion?" diye sordu Galbart Glover, şaşkındı.

"Euron. Ona Kargagöz derler, bugüne kadar denize açılmış korsanların en karasıdır. Yıllardır yoktu ama Lord Balon'ın bedeni soğur soğumaz ortaya çıktı, gemisi *Sükûnet*'le Lord Limanı'na girdi. Siyah yelkenler, kırmızı bir gövde ve dilsizlerden oluşan bir mürettebat. Duyduğuma göre Asshai'ye gidip gelmiş. Her nereye gittiyse şimdi evine döndü, doğrudan Pyke'a gitti ve poposunu Deniztaşı Tahtı'na oturttu, Lord Botley buna itiraz ettiğinde adamı bir fıçı deniz suyunda boğdu. İşte ben o arada, ortalık karışmışken kaçabileceğim umuduyla *Myraham*'a koştum ve demir aldım. Kaçmayı başardım ve buradayım."

Adamın konuşması bittiğinde, "Kaptan," dedi Robb, "size minnettarım ve buradan ödülsüz ayrılmayacaksınız. İşimiz bittiğinde Lord Jason sizi geminize geri götürecek. Lütfen dışarıda bekleyin."

"Öyle yapacağım Majesteleri. Öyle yapacağım."

Kaptan çadırdan çıkar çıkmaz İri Jon gülmeye başladı ama Robb, adamı bir bakışla susturdu. "Eğer Theon'ın Euron Greyjoy'yla ilgili söylediklerinin yarısı doğruysa, o adam hiç kimsenin aklındaki kral figürü değil. Theon tahtın meşru veliahtı, eğer ölmediyse... ama Demir Donanma'yı Victarion komuta ediyor. Euron Kargagöz, Deniztaşı Tahtı'nda otururken, Victarion'ın Moat Cailin'de kalacağına inanmam. Geri dönmek zorunda."

"Balon'ın kızı da var," diye hatırlattı Galbart Glover. "Derinorman Kalesi'ni alan kız. Robett'in karısı ve çocuğu da onun elinde."

"Derinorman Kalesi'nde kalırsa, elinde tutmayı umabileceği tek şey o kale olur," dedi Robb. "Kardeşler için gerçek olan şey, kız için daha da gerçek. Euron'ı tahtan indirmek ve kendi hakkını talep etmek için evine yelken açması gerekir." Lord Jason Mallister'a döndü. "Denizgözcüsü'nde bir donanmanız var?"

“Bir donanma mı Majesteleri? Yarım düzine dargemi ve iki savaş kadırgası. Kendi kıyılarımı akıncılara karşı savunmak için yeterli ama Demir Donanma’yla bir mücadelede karşılaşmayı hayal edemem.”

“Sizden bunu istemeyeceğim zaten. Demirdoğumlular Pyke’a doğru yelken açacak. Theon, insanlarının nasıl düşündüğü anlatmıştı bana. Her kaptan kendi güvertesinde kraldır. Bütün kaptanlar taht konusunda söz hakkı isteyecek. Lordum, iki dargeminizin Kartal Burnu’nun çevresinden dolaşarak Boğaz’a çıkması ve Bozsu Gözcüsü’ne gitmesi gerek.”

Lord Jason tereddüt etti. “Bir düzine akarsu sulu ormana akar, hepsi sığ, alüvyon dolu ve haritalarda yok. Onlara nehir bile diyemem. Kanallar sürekli yön değiştiriyor ve değişiyor. Uçsuz bucaksız kıyı dilleri ve çürük ağaçların devrilmesiyle oluşan yığınlar var. Üstelik Bozsu Gözcüsü *hareket* ediyor. Gemilerim onu nasıl bulsun?”

“Benim sancağımı dalgalandırarak nehir yukarı gidin. Adalılar sizi bulur. Mesajımın Howland Reed’e varma şansını ikiye katlamak için iki gemi istiyorum. Bir gemide Leydi Maege, diğerinde Galbart olacak.” Robb, adlarını zikrettiği kişilere döndü. “Kuzeyde kalan lordlarım için yazdığım mektupları taşıyacaksınız ama yakalanma ihtimalinize karşı mektuplardaki bütün emirler sahte olacak. Eğer yakalanırsanız, onlara kuzeye gittiğinizi söylemelisiniz. Ayı Adası’na döndüğünüzü veya Taşlı Kıyı’ya yelken açtığınızı.” Parmağını haritaya vurdu. “Anahtar, Moat Cailin. Lord Balon bunu biliyordu, bu yüzden kardeşi Victarion’ı Greyjoy kuvvetinin sert kalbiyle birlikte oraya gönderdi.”

“Taht kavgaları olsun ya da olmasın, demirdoğumlular Moat Cailin’i terk edecek kadar aptal değiller,” dedi Leydi Maege.

“Değiller,” diye kabul etti Robb. “Victarion, garnizonunun en iyi kısmını orada bırakır diye tahmin ediyorum. Yine de yanına alacağı her adam, dövüşmemiz gereken adamları bir kişi eksiltir. Ayrıca, kaptanlarının çoğunu da beraberinde *götürecek* buna inanın. Liderler. Eğer Deniztaşı Tahtı’nda oturmak istiyorsa, onun lehine konuşmaları için bu çeşit adamlara ihtiyacı olacak.”

“Yol ağzından saldırmayı düşünemezsiniz Majesteleri,” dedi Galbart Glover. “Girişler çok dar. Konuşlanmanın bir yolu yok. Moat Cailin’i bugüne kadar kimse alamadı.”

“Güneyden alamadı,” dedi Robb. “Ama biz aynı anda hem kuzeyden hem batıdan saldırırsak ve demiradamları, yol ağzında, benim ana kuvvetim zannettikleri şeyi püskürtürken arkadan yakalarsak, işte o zaman bir

şansımız olur. Lord Bolton ve Freyler'le birleştiğimde on iki binden fazla adamım olacak. Onları yarımşar gün arayla üç mücadeleye bölmek ve yol ağzındaki mücadeleyi başlatmak niyetindeyim. Eğer Greyjoylar Boğaz'ın güneyini gözlüyorlarsa, bütün kuvvetimin aceleyle ve pervasızca Moat Cailin'e akın ettiğini görecekler.

Roose Bolton artçı kuvveti alacak, ben de merkezi komuta edeceğim. İri Jon, sen Moat Cailin'e karşı öncü kuvvetin başında olacaksın. Hücumun öyle amansız olsun ki, demirdoğumlular, kuzeyden üstlerine doğru sürünen birileri olup olmadığını merak etmeye vakit bulamasın."

İri Jon kıkırdadı. "Sürüngenleriniz hızlı gelse iyi olur, yoksa adamlarım o duvarlara yığılır ve siz daha yüzünüzü bile gösteremeden Moat Cailin'i kazanır. Siz sallana sallana geldiğinizde kaleyi size hediye ederim."

"Sahip olmaktan mutluluk duyacağım bir hediye," dedi Robb.

Edmure somurtuyordu. "Demiradamlara arkadan saldırmaktan bahsediyorsunuz efendimiz, ama onların kuzeyine nasıl geçeceksiniz?"

"Boğaz'da, hiçbir haritada görünmeyen yollar vardır dayı. Yalnızca adalıların bildiği yollar; bataklıkların arasındaki dar patikalar ve sazlıkların içinde sadece kayıkların takip edebileceği ıslak şeritler." Robb, iki ulağına döndü. "Howland Reed'e bana rehberler göndermesini söyleyin, ben yol ağzındaki mücadeleyi başlattıktan iki gün sonra. Bizzat benim sancağımın dalgalandığı *merkez* mücadeleye. İkizler'den üç ordu ayrılacak fakat sadece ikisi Moat Cailin'e varacak. Benim mücadelem, Ateşli Nehir'de tekrar ortaya çıkmak üzere eriyip Boğaz'a karışacak. Dayımın düğününden sonra tez hareket edersek, yıl sonunda hepimiz mevzide olabiliriz. Demiradamlar önceki gece içtikleri şarap yüzünden başları zonklayarak uyanırken, biz yeni yüzyılın ilk gününde üç taraftan Moat Cailin'e saldırırız."

"Bu planı sevdim," dedi İri Jon. "Çok sevdim."

Galbart Glover ağzını ovuşturdu. "Riskler var. Adalılar sizi yüzüstü bırakacak olursa..."

"Eskisinden kötü durumda olmayız. Ama beni yüzüstü bırakmayacaklar. Babam, Howland Reed'in kıymetini bilirdi." Robb haritayı dürdü ve ancak o zaman Catelyn'e baktı. "Anne."

Catelyn gerildi. "Bu planda benim de bir görevim var mı?"

"Senin görevin güvende olmak. Boğaz'dan geçen yolumuz tehlikeli olacak ve kuzeyde bizi savaştan başka bir şey beklemiyor. Lakin Lord Mallister savaş bitene dek seni Denizgözcüsü'nde, güvende tutmayı önerdi. Orada rahat edersin, biliyorum."

Jon Kar meselesinde sana karşı çıkmamın cezası bu mu? Ya da bir kadın olmamın? Ve daha kötüsü, bir anne olmamın? Herkesin onu izlediğinin farkına varmak Catelyn'in birkaç dakikasını aldı. *Biliyorlardı,* diye düşündü. Şaşırmaması gerekirdi; Kral Katili'ni serbest bırakarak arkadaş kazanmamıştı ve İri Jon'un, kadınların muharebe meydanlarında işi olmadığını söylediğini defalarca duymuştu.

Catelyn'in öfkesi yüzünde yanıyor olmalıydı, çünkü o bir kelime söylemeden önce Galbart Glover konuştu. "Leydim, Majesteleri haklı. En iyisi bizimle gelmeniz."

"Denizgözcüsü varlığınızla aydınlanacak Leydi Catelyn," dedi Lord Jason Mallister.

"Beni bir tutsak yapacaksınız," dedi Catelyn.

"Bir onur konuğu," diye ısrar etti Lord Jason.

Catelyn oğluna döndü. "Lord Jason'ı gücendirmek istemem," dedi resmi bir sesle, "lakin yola seninle devam edemiyorsam Nehirova'ya dönmeyi tercih ederim."

"Karımı Nehirova'da bıraktım. Annemin başka bir yerde olmasını isterim. Bütün hazineni tek kesenin içine koyarsan, seni soymak isteyenlerin işini kolaylaştırmış olursun. Düğünden sonra Denizgözcüsü'ne gideceksin, bu kral emridir." Robb ayağa kalktı, Catelyn'in kaderi bir çırpıda belirlenmişti. Robb bir yaprak parşömen aldı. "Bir mesele daha var. Umuyoruz ki, Lord Balon arkasında bir karmaşa bıraktı. Ben aynı şeyi yapmayacağım. Henüz çocuğum yok, kardeşlerim Bran ve Rickon öldü, kız kardeşim bir Lannister'la evli. Benim ardımdan kimin geleceğini uzun uzun ve çok fazla düşündüm. Şimdi, gerçek ve sadık lordlarım olarak sizlere, kararımın şahitleri sıfatıyla bu belgeyi mühürlemenizi emrediyorum."

Bir kral gerçekten, diye düşündü Catelyn yenilmiş bir halde. Robb'un Moat Cailin için kurduğu tuzağın, az önce Catelyn'i düşürdüğü tuzak kadar iyi işlemesini umuyordu sadece.

Samwell

Beyazağaç, diye düşündü Sam. *Lütfen Beyazağaç olsun.* Beyazağaç'ı hatırlıyordu. Beyazağaç, kuzeye giderlerken çizdiği haritalarda vardı. Eğer bu köy Beyazağaç ise, Sam nerede olduklarını biliyordu. *Lütfen, olmak zorunda.* Bunu o kadar çok istiyordu ki ayaklarını bir an için unutmuştu, baldırlarındaki ve sırtındaki ağrıyı, zar zor hissettiği donmuş parmaklarını unutmuştu. Lord Mormont'u ve Craster'ı, yaratıkları ve Ötekiler'i bile unutmuştu. *Beyazağaç,* diye dua etti Sam, dinliyor olması muhtemel bütün tanrılara.

Ama bütün yabanıl köyleri birbirine benziyordu. Bu köyün ortasında devasa bir büvet ağacı vardı... fakat beyaz bir ağaç, ille de Beyazağaç anlamına gelmezdi. Beyazağaç'taki büvet ağacı bundan daha büyük değil miydi? Belki de yanlış hatırlıyordu Sam. Ağacın kemik beyazı gövdesine oyulan yüz uzun ve hüzünlüydü; gözlerinden, kurumuş özsuyundan mütevellit kırmızı gözyaşları akıyordu. *Kuzeye geldiğimizde de böyle mi görünüyordu?* Sam hatırlayamıyordu.

Ağacın çevresinde tek odalı, çatıları kesek kaplı birkaç kulübe, kütüklerden inşa edilmiş ve duvarları yosunla kaplanmış bir uzun salon, bir taş kuyu ve bir ağıl duruyordu... ama ne koyun vardı ne de insan. Yabanıllar, Mance Rayder'a katılmak üzere Ayazdiş'e gitmişti, evleri dışında sahip oldukları her şeyi yanlarına almışlardı. Sam bunun için müteşekkirdi. Gece yaklaşıyordu ve bir kez olsun bir çatının altında uyumak iyi olacaktı. Çok yorgundu. Kendini bütün hayatı boyunca yürümüş gibi hissediyordu. Çizmeleri parçalanmıştı, ayaklarındaki su kabarcıkları patlamış ve nasıra dönüşmüştü ama şimdi nasırların *altında* yeni su kabarcıkları vardı ve ayak parmakları donuyordu.

Ama ya yürüyecekti ya da ölecekti, Sam bunu biliyordu. Şebboy doğum yüzünden hâlâ zayıftı ve bunun yanı sıra bebeği taşıyordu; ata, Sam'den daha çok ihtiyacı vardı. İkinci at, Craster Kalesi'nden üç gün uzakta ölmüştü. Zavallı, yarı aç hayvanın o kadar dayanması bile mucizeydi. Büyük ihtimalle hayvanın işini Sam'in ağırlığı bitirmişti. Ata iki kişi binmeyi deneyebilirlerdi ama Sam yine aynı şeyin olmasından korkuyordu. *Ben yürüsem daha iyi olur.*

Şebboy'u ateş yakması için uzun salonda bıraktı, kendisi kulübelere göz atacaktı. Şebboy ateş yakmakta daha iyiydi; Sam çıraları bir türlü tutuşturamıyordu ve çakmaktaşını çeliğe sürterek kıvılcım çıkarmaya çalıştığı son seferde, bıçağıyla kendini kesmeyi başarmıştı. Şebboy bıçak yarasını kapatmıştı ama Sam'in eli hâlâ katı ve ağrılıydı, üstelik eskisinden daha beceriksizdi. Sam, yarayı yıkaması ve sargıyı değiştirmesi gerektiğini biliyordu ama kesiğe bakmaya korkuyordu. Ayrıca hava o kadar soğuktu ki eldivenlerini çıkarmaktan nefret ediyordu.

Boş evlerin içinde ne bulmayı umduğunu bilmiyordu. Belki de yabanıllar geride biraz yiyecek bırakmıştı. Bakmak zorundaydı. Kuzeye giderlerken, Jon, Beyazağaç'taki kulübeleri aramıştı. Sam bir kulübenin içinde, karanlık bir köşeden gelen fare tıkırtılarını duydu, bunun dışında evlerin hiçbirinde eski samanlardan, eski kokulardan ve duman deliklerinin altındaki küllerden başka bir şey yoktu.

Sam büvet ağacına döndü ve bir süre oyma yüzü inceledi. *Bizim gördüğümüz yüz değil,* bu diye itiraf etti kendine. *Bu ağaç, Beyazağaç'takinin yarısı kadar bile değil.* Ağacın kırmızı gözleri kan ağlıyordu ve Sam bunu da hatırlamıyordu. Hantal hareketlerle dizlerinin üstüne çöktü. "Eski tanrılar, duamı duyun. Yedi, babamın tanrılarıydı ama ben Nöbet'e katıldığımda size yemin ettim. Şimdi bize yardım edin. Korkarım ki kaybolmuş olabiliriz. Üstelik açız ve çok üşüyoruz. Artık hangi tanrılara inandığımı bilmiyorum... ama lütfen, eğer oradaysanız bize yardım edin. Şebboy'un minik bir oğlu var." Sam'in aklına gelenler bunlardı. Alacakaranlık koyulaşıyordu, büvet ağacının yaprakları hafifçe hışırdıyordu, kan kırmızı bin el misali dalgalanıyorlardı. Jon'un tanrılarının onu duyup duymadığını söyleyemezdi Sam.

Sam uzun salona geri döndüğünde Şebboy ateşi yakmıştı. Kürklerini açmış, göğsünde bebeğiyle ateşin yakınına oturmuştu. *Bebek de bizim kadar aç,* diye düşündü Sam. Yaşlı kadınlar, Craster'ın kilerinden onlar için yiyecek aşırmıştı ama Sam ve Şebboy yiyeceklerin çoğunu şimdiye kadar tüketmişlerdi. Sam, avın bol olduğu ve tazılarla avcıların ona yardım ettiği Boynuz Tepe'de bile umutsuz bir avcıydı. Şimdi bu sonsuz ve bomboş ormanda herhangi bir şey yakalama ihtimali çok azdı. Göllerde ve yarı donmuş derelerde balık tutma çabaları da kederli muvaffakiyetsizliklerdi.

"Daha ne kadar var Sam?" diye sordu Şebboy. "Hâlâ çok mu uzak?"

"Çok uzak değil. Eskiden olduğu kadar uzak değil." Sam sırt heybesini çıkardı, hantalca yere oturdu ve bağdaş kurmaya çalıştı. Sırtı yürümekten o

kadar çok ağrıyordu ki, tavanı destekleyen ahşap sütunlardan birine dayanmak istiyordu ama ateş salonun ortasında, duman deliğinin altındaydı ve Sam'in rahattan çok sıcaklığa ihtiyacı vardı. "Birkaç gün sonra orada oluruz."

Sam'in haritaları yanındaydı fakat bu köy Beyazağaç değilse haritalar çok işe yaramayacaktı. *Gölün etrafından dolaşmak için fazlaca doğuya gittik,* diye endişelendi, *ya da aynı yoldan geri dönmeye çalıştığımda fazlaca batıya.* Göllerden ve nehirlerden nefret etmeye başlamıştı. Buralarda tekneler ya da köprüler yoktu, yani göllerin etrafını dolaşmak ve nehirlerde geçitler aramak zorundalardı. Bir av patikasını takip etmek çalıların içinde debelenmekten daha kolaydı, bir bayırın etrafından dolaşmak o bayıra tırmanmaktan daha kolaydı. *Bannen ya da Dywen bizimle olsaydı şimdiye kadar Kara Kale'ye varmıştık, ortak salonda ayaklarımızı ısıtıyorduk.* Ama Bannen ölmüştü ve Dywen; Grenn, Efkârlı Edd ve diğerleriyle birlikte gitmişti.

Sur yüz fersah uzunluğunda ve iki yüz on beş metre yüksekliğinde, diye hatırlattı Sam kendine. Eğer güneye doğru gitmeye devam ederlerse er ya da geç onu mutlaka bulurlardı. Ve güneye gittiklerinden emindi Sam. Gündüzleri yönünü güneş sayesinde buluyordu ve gökyüzünün açık olduğu gecelerde Buz Ejderha'nın kuyruğunu takip edebiliyordu, ikinci at öldüğünden beri geceleri pek yolculuk etmiyorlardı gerçi. Ağaçların altı dolunaylı gecelerde bile çok karanlıktı, Sam'in ya da son atın bacakları kolayca kırılabilirdi. *Şimdiye kadar epey güneye gelmiş olmalıyız, olmak zorundayız.*

Sam'in emin olamadığı şey, istemeden ne kadar doğuya ya da ne kadar batıya kaydıklarıydı. Sur'a varacaklardı, evet... bir gün ya da on beş gün sonra, Sur daha uzakta olamazdı, bu kesindi, kesin... ama *neredeydi?* Bulmaları gereken şey Kara Kale'deki kapıydı; yüz fersah boyunca Sur'u geçmenin tek yolu.

"Sur, Craster'ın eskiden söylediği kadar büyük mü?" diye sordu Şebboy.

"Daha büyük." Sam neşeli bir sesle konuşmaya çalışıyordu. "O kadar büyük ki, arkasında saklanan kaleleri bile göremezsin. Ama oradalar, göreceksin. Sur tamamen buzdur ama kaleler taştan ve ahşaptan inşa edilmiştir. Yüksek kuleler, derin mahzenler ve şöminesinde gece gündüz büyük ateşlerin yandığı kocaman bir uzun salon vardır. Orası öyle sıcaktır ki Şebboy inanamazsın."

“Ateşin yanında durabilir miyiz? Ben ve bebek? Uzun zaman için değil, sadece kendimizi iyi ve ısınmış hissedene kadar?”

“Ateşin yanında istediğin kadar durabilirsin. Yiyecek ve içecek de olacak. Baharatlı sıcak şarap, bir kâse soğanlı geyik eti yahnisi ve Hobb’un fırından yeni çıkmış ekmekleri. Ekmekler öyle sıcak olacak ki parmakların yanacak.” Sam, ellerini ateşe uzatmak için eldivenlerini çıkardı ve çok vakit geçmeden bunu yaptığına pişman oldu. Uyuşmuş haldeki parmakları tekrar his kazanırken canı öyle yandı ki Sam neredeyse çığlık atıyordu. Acıyı aklından uzaklaştırmak için, “Bazen kardeşlerden biri şarkı söyler,” dedi. “En iyi şarkı söyleyen Dareon’dır ama onu Doğugözcüsü’ne gönderdiler. Gerçi Halder var. Ve Kurbağa. Gerçek adı Todder, ama bir kurbağaya benziyor, biz de ona bu lakabı taktık. Şarkı söylemeyi seviyor ama korkunç bir sesi var.”

“Sen şarkı söylüyor musun?” Şebboy kürklerini yeniden düzenledi ve bebeği diğer göğsüne aldı.

Sam kızardı. “Ben... ben birkaç şarkı biliyorum. Küçükken şarkı söylemeyi severdim. Dans da ederdim ama babam bundan hiç hoşlanmazdı. Eğer etrafta zıplamak istiyorsam, bunu elimde bir kılıçla avluda yapmam gerektiğini söylerdi.”

“Bir güney şarkısı söyler misin? Bebek için?”

“Eğer istiyorsan.” Sam bir an düşündü. “Eskiden, uyku vaktimiz geldiğinde, rahibimizin bana ve kız kardeşlerime söylediği bir şarkı vardı, ‘Yedi’nin Şarkısı’. Sam boğazını temizledi ve yumuşak bir sesle söylemeye başladı:

Baba’nın yüzü güçlü ve katı,
Oturur ve ayırır doğruyla yanlışı.
Tartar kısa ve uzun hayatlarımızı
Ve Baba sever küçük çocukları

Anne hayat armağanı verir
Bütün kadınları gözetir
Gülümser ve bitirir kavgayı
Ve Anne sever küçük çocuklarını

Savaşçı düşmanın önünde durur

Nereye gitsek bizi korur
Elinde kılıcı, kalkanı, mızrağı, yayı
Ve Savaşçı savunur küçük çocukları

Yaşlı Hatun çok bilgedir çok yaşlı
O görür bütün yazgımızı
Altın ışıltılı fenerini kaldırır
Ve aydınlatır küçük çocukların yollarını

Demirci gece gündüz çalışır
Doğruya sevk eder insanları
Çekiçle, sabanla, parlak ateşle
Küçük çocuklar için yapar binalarını

Bakire gökyüzünde raks eder
O her âşığın iç çekişindedir
Gülüşü kuşlara uçmayı öğretir
Ve küçük çocuklara rüyalar verir

Yedi Tanrı yarattı hepimizi
Seslenirsek duyarlar sesimizi
Hadi kapat gözlerini düşmeyeceksin
Onlar seni görüyor küçük çocuk
Sadece kapat gözlerini düşmeyeceksin
Onlar seni görüyor küçük çocuk.

Sam, bu şarkıyı son kez söylediği zamanı hatırladı, annesiyle birlikte bebek Dickon'ı uyutmak için söylemişlerdi. Babası seslerini duyup öfkeyle odaya dalmıştı. Lord Randyll, "Buna daha fazla katlanmayacağım," demişti karısına sert bir şekilde. "Bu yumuşak rahip şarkılarıyla bir çocuğu mahvettin zaten, aynı şeyi bu bebeğe de mi yapacaksın?" Sonra Sam'e bakmıştı, "Şarkı söylemek zorundaysan gidip kız kardeşlerine söyle," demişti. "Seni oğlumun yakınlarında istemiyorum."

Şebboy'un bebeği uykuya dalmıştı. Öyle küçük ve sessiz bir şeydi ki Sam onun için korkuyordu. Bir adı bile yoktu. Sam, Şebboy'a bu konuyu

sormuştu ama kız, bir çocuğa iki yaşından önce isim vermenin kötü şans getireceğini söylemişti. Çocukların pek çoğu ölmüştü.

Şebboy, göğsünü kürklerin içine soktu. “Çok güzeldi Sam. İyi şarkı söylüyorsun.”

“Asıl Daeron’ı duymalısın. Sesi şarap kadar tatlı.”

“Biz en tatlı şarabı, Craster’ın beni karısı yaptığı gün içtik. O zaman yazdı, hava bu kadar soğuk değildi.” Şebboy kafası karışmış gibi Sam’e baktı. “Sadece altı tanrıyı mı söyledin? Craster siz güneylilerin yedi tanrısı olduğunu söylerdi.”

“Yedi,” diye onayladı Sam, “ama kimse Yabancı’yı söylemez.” Yabancı’nın yüzü ölümün yüzüydü. Ondan bahsetmek bile Sam’i huzursuz ediyordu. “Bir şeyler yemeliyiz. Bir iki lokma.”

Tahta kadar sert birkaç sosisten başka yiyecekleri kalmamıştı. Sam, her ikisi için birkaç ince dilim kesti. Harcadığı güç yüzünden kolu ağrımıştı ama sebat etmeye yetecek kadar açtı. Sosis yeterince uzun çiğnendiğinde yumuşuyordu, tadı da güzel oluyordu. Craster’ın karıları sosisi sarımsakla tatlandırmıştı.

Yemek bittikten sonra Sam, Şebboy’dan müsaade istedi ve hem su dökmek hem de ata bakmak için dışarı çıktı. Kuzeyden acı bir rüzgâr esiyordu ve ağaçlardaki yapraklar önlerinden geçen Sam’e hışırdıyordu. Sam, atın su içebilmesi için derenin üstündeki ince buz tabakasını kırmak zorundaydı. *Hayvanı içeri alsam iyi olur,* diye düşündü. Şafak vakti uyandığında, gece boyunca dışarıda kalan atın soğuktan donmuş leşini bulmak istemiyordu. *Şebboy böyle bir şey olsa bile yola devam eder.* O çok cesur bir kızdı, Sam gibi değildi. Keşke Kara Kale’ye vardıklarında kızla ne yapacağını bilseydi Sam. Şebboy, Sam isterse onun karısı olacağını söyleyip duruyordu ama kara kardeşler eş almazdı. Üstelik Sam, Boynuz Tepeli bir Tarly’ydi, bir yabanılla asla evlenemezdi. *Başka bir şey düşünürüm. Sur’a sağ salim ulaşalım da gerisi sorun değil, gerisi hiç sorun değil.*

Atı uzun salona doğru yürütmek yeterince kolaydı. Onu kapıdan içeri sokmak değil, ama Sam inat etti. Hayvanı salona soktuğunda Şebboy çoktan sızmıştı. Sam bir köşede atın ayaklarını bağladı, ateşe odun attı, ağır pelerinini çıkardı ve yabanıl kadının yanında kürklerin altına kıvrıldı. Sam’in pelerini üçünün de üstünü örtecek ve bedenlerinin ısısını muhafaza edecek kadar büyüktü.

Şebboy; süt, sarımsak ve küflü kürk kokuyordu ama Sam bu kokuya alışmıştı artık. Ona göre güzel kokulardı bunlar. Şebboy'un yanında uyumayı seviyordu. Kızın yanında uyumak, Boynuz Tepe'de kocaman bir yatağı iki kız kardeşiyle paylaştığı eski zamanları hatırlatıyordu. Lord Randyll bu durumun onu bir kız kadar yumuşak yaptığına karar verdiğinde, Sam'in kardeşleriyle birlikte uyuma meselesi son bulmuştu. *Soğuk hücremde tek başıma uyumak beni daha sert ya da daha cesur yapmadı gerçi.* Onu şimdi görse babasının ne düşüneceğini merak etti Sam. *Ötekiler'den birini öldürdüm lordum,* dediğini hayal etti. *Onu bir obsidiyen hançerle kestim, arkadaşlarım bana Katil Sam diyor artık.* Ama Lord Randyll, Sam'in hayallerinde bile şüpheyle kaşlarını çatıyordu sadece.

O gece tuhaf rüyalar gördü Sam. Yine Boynuz Tepe'deydi, kalede, ama babası orada değildi. Kale Sam'indi artık. Jon Kar onunlaydı. Yaşlı Ayı Lord Mormont da öyle. Grenn, Efkârlı Edd, Pyp, Kurbağa ve Nöbet'teki diğer bütün arkadaşları. Ama siyahlar yerine parlak renkler giyiyorlardı. Sam yüksek masadaydı ve bütün dostlarına ziyafet veriyordu, babasının büyükkılıcı Yürekfelaketi'yle rostodan kalın dilimler kesiyordu. Yemek için tatlı kekler ve içmek için ballı şarap vardı, şarkılar ve danslar vardı, herkes sıcaktı. Ziyafet bittiğinde Sam uyumak için yukarı çıktı; annesinin ve babasının yaşadığı lord dairesine değil, bir zamanlar kız kardeşleriyle paylaştığı odaya. Ama büyük ve yumuşak yatağın içinde, kardeşleri yerine Şebboy bekliyordu, üstünde kabarık bir kürkten başka bir şey yoktu, göğüslerinden süt sızıyordu.

Sam aniden uyandı, üşüyordu ve dehşet içindeydi.

Ateş, dumanlı közlere dönüşmüştü. Havanın kendisi donmuş gibiydi, çok soğuktu. Salonun köşesindeki at kişniyor ve arka ayaklarıyla kütükleri tekmeliyordu. Şebboy ateşin yanında oturuyordu, bebeğine sarılmıştı. Uyku mahmuru Sam doğruldu, ağzından çıkan nefes buharlaşıyordu. Uzun salon koyu gölgelerle doluydu, siyah ve daha siyah. Sam'in kolundaki tüyler ürperdi.

Bir şey yok, dedi Sam kendine. *Üşüdüm, hepsi bu.*

Sonra, kapıda, gölgelerden biri hareket etti. Büyük bir gölge.

Hâlâ rüyadayım, diye dua etti Sam. *Ah, lütfen hâlâ uyuyor olayım, bu bir kâbus olsun. O öldü, o öldü, onun öldüğünü gördüm.* "Bebek için geldi," dedi Şebboy ağlayarak. "Bebeğin kokusunu alıyor. Yeni doğmuş bir bebek hayat kokar. Hayat için geldi."

Kocaman, koyu şekil, kapı pervazının altından geçerken eğildi, salona girdi ve ayaklarını sürüyerek onlara doğru ilerledi. Gölge, ateşin loş ışığında Minik Paul'a dönüştü.

"Git buradan," diye bağırdı Sam. "Seni burada istemiyoruz."

Paul'un elleri kömürdü, yüzü süt, gözleri acı mavi parlıyordu. Sakalları kırağıyla beyazlamıştı ve omzuna bir kuzgun tünemişti. Kuzgun, Paul'un yanaklarını gagalıyordu, beyaz ve ölü eti yiyordu. Sam idrarını saldı ve bacaklarından aşağı inen sıcaklığı hissetti. "Şebboy, atı sakinleştir ve onu dışarı çıkar. Sen bunu yap."

"Sen..." diye başladı kız.

"Benim bıçağım var. Ejderhacamı hançer." Sam ayağa kalkarken el yordamıyla hançeri bulup çıkardı. İlk hançeri Grenn'e vermişti ama şükürler olsun ki Craster Kalesi'nden kaçmadan önce Lord Mormont'un hançerini almayı akıl etmişti. Hançeri sıkıca tuttu, ateşten uzaklaştı, Şebboy'dan ve bebekten uzaklaştı. "Paul?" Cesur bir tonla konuşmaya çalışmıştı ama ağzından çıkan ses bir cırlamaydı. "Minik Paul. Beni tanıyor musun? Ben Sam, şişman Sam, Ödlek Sam, ormanda beni kurtardın. Ben bir adım daha atacak durumda değilken sen beni taşıdın. Bunu başka kimse yapamazdı ama sen yaptın." Sam geri çekildi, burnunu çekerek ağlıyordu, hançer elindeydi. *Nasıl da korkağım.* "Bize zarar verme Paul. Lütfen. Bize neden zarar vermek isteyesin ki?"

Şebboy toprak zeminde sürünerek geri geri gitti. Yaratık, kıza bakmak için başını çevirdi ama Sam bağırdı, *"HAYIR!"* ve Paul tekrar ona döndü. Paul'un omzundaki kuzgun, adamın solgun ve lime lime yanağından bir parça et kopardı. Sam hançeri kaldırdı, bir demirci körüğü gibi nefes alıyordu. Şebboy salonun karşısındaki ata ulaştı. *Tanrılar bana cesaret verin,* diye dua etti Sam. *Bir kez olsun bana bir parça cesaret verin. Onun kaçmasına yetecek kadar bir zaman için.*

Minik Paul, Sam'e doğru hareketlendi. Sam, sırtı ahşap duvara yaslanana kadar geri çekildi. Sabit tutabilmek için hançeri iki eliyle birden kavradı. Yaratık ejderhacamından korkuyormuş gibi görünmüyordu. Belki de ejderhacamının ne olduğunu bilmiyordu. Ağır ağır hareket ediyordu ama Minik Paul hayattayken bile hızlı bir adam değildi. Yaratığın arkasındaki Şebboy, atı sakinleştirmek için bir şeyler mırıldanıyor ve hayvanı kapıya doğru itiyordu. Ama at, yaratığın tuhaf ve soğuk kokusundan bir nefes almış olmalıydı. Aniden durdu, şahlandı, ön ayakları buzlu havayı

tekmeledi. Paul sese doğru döndü, Sam'e olan ilgisini tamamen kaybetmiş gibi görünüyordu.

Düşünmek, dua etmek ya da korkmak için vakit yoktu. Samwell Tarly öne fırladı ve hançeri Minik Paul'un sırtına sapladı. Paul onun geldiğini görmemişti bile. Kuzgun bir çığlık atarak havalandı. "Sen öldün!" diye bağırdı Sam yaratığı hançerlerken. "Sen öldün, sen öldün." Hançerledi, bağırdı, tekrar ve tekrar, Paul'un siyah pelerininde büyük yırtıklar açtı. Bıçak, yünün altındaki demir zırhın üstünde parçalanırken etrafa ejderhacamı kırıkları saçıldı.

Sam'in feryadı siyah havada beyaz sise dönüştü. Sam, işe yaramaz hançer kabzasını yere düşürdü ve Minik Paul arkasını dönerken o geriye doğru hızlı bir adım attı. Diğer bıçağını, bütün kardeşlerin taşıdığı çelik bıçağını çıkaramadan, yaratığın kara elleri Sam'in boğazına yapıştı. Paul'un parmakları öyle soğuktu ki yanıyordu adeta. Parmaklar, Sam'in boğazının yumuşak etine gömüldü. *Kaç Şebboy, kaç,* diye bağırmak istedi Sam ama ağzını açtığında dışarı sadece boğulma sesi çıktı.

Parmaklar sonunda hançeri buldu ama Sam yaratığın karnına vurduğunda bıçağın ucu demir halkalarda kaydı ve hançer Sam'in elinden fırladı. Minik Paul'un parmakları merhametsizce kasıldı ve bükülmeye başladı. *Kafamı koparacak,* diye düşündü Sam çaresizce. Boğazı donmuş gibiydi, ciğerleri alev almıştı sanki. Beyhude bir çabayla yaratığın bileklerini yumrukladı, çekiştirdi. Paul'un bacaklarının arasını tekmeledi, nafileydi. Dünya iki mavi yıldıza, korkunç ve ezici bir ağrıya ve Sam'in gözyaşlarını gözlerinde donduracak kadar acımasız bir soğuğa dönüştü. Sam kıvrandı, debelendi, umutsuzca... ve sonra öne doğru yalpaladı.

Minik Paul iri ve güçlüydü, bununla birlikte Sam ondan daha ağırdı. Üstelik yaratıklar hantaldı, Sam bunu Yumruk'ta görmüştü. Paul bu beklenmedik hareket yüzünden bir adım geri sendeledi ve canlı adam ile ölü olan, birlikte yere devrildiler. Boğazındaki ellerden biri çarpmanın etkisiyle çözüldü ve Sam, buzlu kara parmaklar geri dönmeden önce ciğerlerine kısa bir nefes çekebildi. Ağzı kan tadıyla doldu. Bıçağını aramak için boynunu döndürdü ve turuncu bir pırıltı gördü. *Ateş!* Sadece közler ve küller kalmıştı ama yine de... Sam nefes alamıyordu, düşünemiyordu... Paul'u da onunla birlikte çekerek yana yuvarlandı. Kolları toprak zeminde çırpındı, aradı, uzandı, külleri karıştırdı, sonunda sıcak bir şey bulana dek... siyahın arasında kırmızının ve turuncunun için için yandığı kömürleşmiş bir odun parçası. Sam, parmaklarıyla kavradığı odun parçasını Paul'un ağzına

indirdi, öyle sert vurmuştu ki yaratığın dişlerinin parçalara ayrıldığını hissetti.

Buna rağmen, yaratığın kıskacı gevşemedi. Sam'in son düşünceleri, onu seven annesine ve hayal kırıklığına uğrattığı babasına aitti. Paul'un kırık dişlerinin arasından yükselen dumanı gördüğünde, uzun salon Sam'in etrafında fırıl fırıl dönüyordu. Sonra ölü adamın yüzü alev aldı ve eller gitti.

Sam ciğerlerini havayla doldurdu ve bitkin bir halde yana yuvarlanarak Paul'dan uzaklaştı. Yaratık yanıyordu, sakallarından kırağı damlarken sakallarının altındaki eti kararıyordu. Sam kuzgunun çığlığını duydu ama Paul hiç ses çıkarmıyordu. Yaratık ağzını açtığında dışarı sadece alevler çıktı. Ve gözleri... *Gitti, mavi ışıltı gitti.*

Sam kapıya doğru süründü. Hava öyle soğuktu ki nefes almak can yakıyordu ama nasıl güzel, nasıl tatlı bir acıydı o. Aceleyle salondan çıktı. "Şebboy?" diye seslendi. Şebboy, onu öldürdüm. Şeb..."

Kız büvet ağacına yaslanmıştı, bebek kollarındaydı. Yaratıklar tarafından sarılmıştı. Bir düzine yaratık vardı, yirmi, daha fazla... bazıları bir zamanlar yabanıldı ve hâlâ derilerle hayvan postları giyiyorlardı... ama çoğu Sam'in kardeşleriydi. Kız Kardeşli Lark'ı gördü Sam. Sessizayak'ı, Ryles'ı. Chett'in boğazındaki yağ bezesi siyahtı, çıbanları ince bir buz tabakasıyla kaplıydı. İşte şu da Hake'e benziyordu ama adamın kafasının yarısı yokken emin olmak zordu. Zavallı atı parçalara ayırmışlardı ve kanlı elleriyle hayvanın bağırsaklarını çıkarıyorlardı. Atın karnından beyaz buharlar yükseliyordu.

Sam'in ağzından ağlamaklı bir ses çıktı. *"Bu haksızlık..."*

"Haksızlık." Kuzgun, Sam'in omzuna kondu. *"Haksızlık, haksızlık, haksızlık."* Kanatlarını açıp Şebboy'la birlikte çığlık attı. Yaratıklar neredeyse kızın üstündeydi. Büvet ağacının kırmızı yapraklarının hışırtısını duydu Sam, onun bilmediği bir dilde birbirlerine fısıldıyorlardı. Yıldızların ışıkları telaşla kıpırdanıyor gibiydi ve etraftaki bütün ağaçlar inleyip çatırdıyordu sanki. Sam Tarly kesik süt rengine döndü ve gözleri tabak gibi büyüdü. *Kuzgunlar!* Büvet ağacındalardı, yüzlercesi, binlercesi, kemik beyazı dallara tünemişlerdi, yaprakların arasından bakıyorlardı. Çığlıklar atıp kanat çırparak, öfkeli bir bulut halinde yaratıkların üstüne kondular. Chett'in yüzüne akın edip adamın mavi gözlerini gagaladılar. Kız Kardeşli'yi sinekler gibi kapladılar. Hake'ın parçalanmış kafasının içinden et parçaları çıkardılar. Öyle çok kuzgun vardı ki Sam yukarı baktığında ayı göremedi.

“Git,” dedi Sam’in omzundaki kuzgun. *“Git, git, git.”*

Sam koştu, ağzından buzlu buharlar tütüyordu. Yaratıklar kendilerine saldıran kara kanatlarla ve keskin gagalarla cebelleşiyordu, uğursuz bir sessizliğin içine düşmüşlerdi, ne bir hırıltı vardı ne de bir çığlık. Ama kuzgunlar Sam’i umursamıyordu. Sam, Şebboy’un elini yakaladı ve kızı büvet ağacından uzaklaştırdı. “Gitmek zorundayız.”

“Ama nereye?” Şebboy, Sam’in arkasından koştu, bebeği kucağındaydı. “Atımızı öldürdüler. Biz nasıl...”

“Kardeşim!” Nida gecenin içinden geldi, bin kuzgunun çığlığının içinden. Ağaçların altında, tepeden tırnağa siyahlara ve grilere bürünmüş bir adam vardı, bir geyiğin sırtındaydı. *“Buraya,”* diye seslendi binici. Bir başlık yüzünü gölgeliyordu.

Siyah giyiyor. Sam, Şebboy’u adama doğru itti. Geyik devasaydı, bir sığın geyiğiydi, omuz boyu üç metreydi ve bir o kadar geniş boynuzları vardı. Hayvan, Şebboy’la Sam’i sırtına almak için dizlerinin üstüne çöktü. “Buraya,” dedi binici, Şebboy’u yukarı çekip arkasına oturtmak için eldivenli elini uzattı. Sonra Sam’in sırası geldi. “Teşekkür ederim,” diye pofladı Sam. Ama kendisine uzatılan eli yakaladığında, binicinin eldiven takmadığını fark eni. Adamın taş kadar sert parmaklı eli siyah ve soğuktu.

Arya

Bayırın tepesine vardıklarında ve nehri gördüklerinde, Sandor Clegane dizginlerini sertçe çekip küfretti.

Demir siyahlığındaki gökyüzünden boşalan yağmur, yeşil ve kahverengi akıntıyı on bin kılıçla deliyordu. *Bir mil uzakta olmalı*, diye düşündü Arya. Döne döne akan suların içinden elli ağacın tepesi yükseliyordu, ağaçların gökyüzüne uzanan dalları, boğulan adamların kolları gibi görünüyordu. Islak yapraklardan oluşan kalın halılar sahil şeridini boğmuştu, Arya kanalın daha ilerisinde solgun ve şişmiş bir şey gördü, bir geyik ya da ölü bir at, akıntıyla birlikte ağır ağır sürükleniyordu. Bir ses de vardı, duyma eşiğinin sınırında pes bir hırıltı, bir köpeğin havlamadan hemen önce çıkardığı ses gibi.

Arya eyerinde kıpırdandı ve sırtında Tazı'nın örgü zırhının halkalarını hissetti. Tazı'nın kolları Arya'yı sarmıştı; solda yanık kol vardı, adam muhafaza için çelik bir kol zırhı takmıştı ama Arya, Tazı'yı sargıları değiştirirken görmüştü, sargıların altındaki et hâlâ yaralı ve iltihaplıydı. Fakat yanıklar Tazı'nın canını yakıyorsa bile adam bununla ilgili bir ipucu vermiyordu.

"Bu Karasu Nehri mi?" Yağmurun ve karanlığın içinde, patikasız ormanlardan ve isimsiz köylerden geçerek öyle uzun bir yol katetmişlerdi ki, Arya'nın nerede olduklarına dair hiç fikri yoktu.

"Geçmek zorunda olduğumuz bir nehir. Bilmen gereken tek şey bu." Clegane zaman zaman Arya'yı cevaplıyordu ama onu karşılık vermemesi konusunda uyarmıştı. O ilk gün, Arya'ya pek çok uyanda bulunmuştu adam. "Bana bir daha vurmaya kalkıştığında ellerini arkadan bağlarım," demişti. "Bir daha kaçmaya çalıştığında ayaklarını birbirine bağlarım. Çığlık atarsan, bağırırsan ya da beni ısırırsan ağzını bağlarım. Atı birlikte sürebiliriz ya da seni doğranmaya giden bir domuz gibi bağlayıp atın sırtına atarım. Senin tercihin."

Arya atı sürmeyi tercih etmişti ama ilk kamp kurduklarında, Tazı'nın uyuduğundan emin olana kadar beklemiş ve adamın çirkin kafasını ezmek için kocaman, sivri kenarlı bir taş bulmuştu. Adama doğru sürünürken, *gölge kadar sessiz*, demişti kendine ama yeterince sessiz değildi anlaşılan.

Tazı uyumamıştı neticede. Belki de uyanmıştı. Sebep her ne idiyse, Tazı'nın gözleri açılmıştı, ağzı seğirmişti ve adam Arya'nın elindeki taşı bir bebeğin elinden alır gibi almıştı. Taşı çalıların içine fırlatırken, "Bunu görmezden geleceğim," demişti. "Ama tekrar denemek gibi bir aptallık yaparsan canını yakarım."

"Neden beni şimdi *öldürmüyorsun?* Mycah'ı öldürdüğün gibi?" diye bağırmıştı Arya. O zamanlar hâlâ cüretkârdı, korkak değil öfkeliydi.

Tuniğinden yakaladığı Arya'yı yanık yüzünün dibine çekerek cevap vermişti Tazı. "Bu ismi bir daha söylersen seni öyle kötü döverim ki ölmek istersin."

Bu olaydan sonra, her gece uyumaya giderken Arya'yı atın battaniyesine sarmış, ayak ve göğüs kısmını iplerle bağlamıştı. Arya sıkıca kundaklanmış bir bebeğe benziyordu böylece.

Yağmur tarafından kamçılanan nehri izlerken, *Karasu olmalı,* diye karar verdi Arya. Tazı, Joffrey'nin köpeğiydi; Arya'yı Kızıl Kale'ye geri götürüyordu, onu Joffrey'yle kraliçeye verecekti. Arya havanın güneşli olmasını dilerdi, o zaman hangi yöne gittiklerini anlayabilirdi. Ağaçlardaki yosunlara daha fazla baktıkça kafası daha çok karışıyordu. *Karasu, Kral Toprakları'nda bu kadar geniş değildi ama yağmurlardan önceydi bu.*

"Bütün geçitler yok olacak," dedi Sandor Clegane, "nehri yüzerek geçmeye çalışacak da değilim."

Karşıya geçmenin yolu yok, diye düşündü Arya. *Lord Beric bizi mutlaka yakalar.* Clegane, büyük siyah aygırını çok hızlı koşturmuştu, izleri yok edip takipten kurtulmak için aynı yoldan üç kez geri dönmüştü, hatta bir keresinde, kabarmış bir nehrin ortasında yarım mil boyunca akıntıya karşı at sürmüştü... ama Arya ne zaman arkasına baksa haydutları görmeyi umuyordu hâlâ. Su dökmek için çalıların arasına gittiğinde adını ağaçların gövdesine kazıyarak haydutlara yardım etmeye çalışmıştı ama dördüncü seferde Tazı'ya yakalanmıştı ve yardım konusu kapanmıştı. *Sorun değil,* demişti kendi kendine, *Thoros beni alevlerinin içinde bulur.* Ama bulmamıştı. Henüz değil. Ve nehri geçtiklerinde...

"Harroway Kasabası fazla uzakta olamaz," dedi Tazı. "Lord Roote'un, Yaşlı Kral Andahar'a ait iki başlı su atını tuttuğu yer. Belki oradan geçeriz."

Arya, Yaşlı Kral Andahar'ı hiç duymamıştı. İki başlı at da görmemişti, özellikle de suyun üstünde koşan bir at, ama bir şey sormaması gerektiğini bilecek kadar akıllıydı. Tazı, aygırı döndürüp bayır çizgisi boyunca koşturarak nehir yatağını aşağı doğru takip ederken, Arya dilini tuttu ve atın

üstünde kaskatı oturdu. Şimdi yağmur sırtlarına vuruyordu en azından. Arya, gözlerine batıp onu yarı kör eden ve yanaklarından aşağı süzülüp onu ağlıyormuş gibi gösteren yağmurdan bıkmıştı. *Kurtlar asla ağlamaz,* diye hatırlattı kendine, yine.

Vakit, öğleni fazla geçmiş olamazdı ama gökyüzünde akşam karanlığı vardı. Arya'nın sayabileceğinden fazla gündür güneşi görmemişlerdi. Arya kemiklerine kadar ıslanmıştı, eyer yaraları vardı, burnu akıyordu, ağrı çekiyordu. Ateşi de vardı, bazen önlenemez bir şekilde titriyordu ama Tazı'ya hasta olduğunu söylediğinde adam sadece hırlamıştı. "Burnunu sil ve çeneni kapa," demişti. Tazı, zamanının yarısını eyerinde uyuyarak. geçiriyordu artık. Sürdüğü aygırın, üstünde oldukları çiftçi yolunu ya da av patikasını takip edeceğine güveniyordu. Hayvan ağır bir süvari atıydı, hemen hemen bir savaş atı kadar iriydi fakat çok daha hızlıydı. Tazı ona *Yabancı* diyordu. Arya bir seferinde, Clegane bir ağacın dibine su dökerken atı çalmayı denemişti, Tazı'ya yakalanmadan kaçabileceğini düşünmüştü. Yabancı az kalsın Arya'nın yüzünü parçalıyordu. Sahibine karşı yaşlı bir iğdiş kadar uysaldı ama bunun dışında, kendisi kadar kara bir mizacı vardı. Arya daha önce bu kadar hızlı tekmeleyen ya da ısıran bir at görmemişti.

Saatler boyunca nehrin kenarından gittiler, Sandor Clegane'in bahsettiği yere varmadan önce, nehrin ince kolları olan iki çamurlu derenin içinden geçtiler. "Lord Harroway'in Kasabası," dedi Tazı ve sonra, *"Yedi cehennem!"* Kazaba suya gömülmüş ve terk edilmişti. Yükselen sular nehrin kıyılarından taşmıştı. Harroway'den geriye kalan; kerpiç bir hanın üst katı, batık bir septin yedi köşeli tepesi, taştan inşa edilmiş bir çember kulenin üçte ikisi, saz kaplı birkaç çatı ve bir baca ormanıydı.

Fakat kulenin bacasından duman tütüyordu ve kemerli bir pencerenin altına düz tabanlı geniş bir tekne zincirlenmişti. Teknenin bir düzine ıskarmozu vardı, ahşaptan oyulmuş iki büyük at başı teknenin başına ve kıçına yerleştirilmişti. *İki başlı at,* diye düşündü Arya. Güvertenin tam ortasında, çatısı kesek kaplı ahşap bir evcik vardı ve Tazı ellerini ağzına götürüp bağırdığında iki adam çıktı. Bir üçüncüsü çember kulenin penceresinde belirdi, ok takılmış bir arbalet taşıyordu. *"Ne istiyorsun?"* diye bağırdı adam çalkantılı kahverengi suların karşısından.

"Bizi karşıya geçirin," diye geri bağırdı Tazı.

Teknedeki adamlar birbirleriyle konuştular. Gri saçları, kalın kolları ve yamuk bir sırtı olan adam küpeşteye yaklaştı. *"Bir bedeli var."*

"Öyleyse öderim."

Neyle? diye merak etti Arya. Haydutlar Tazı'nın altınlarını almıştı ama Lord Beric ona biraz gümüş ve bakır bırakmış olabilirdi. Bir tekne yolculuğu birkaç bakırdan daha pahalı olamazdı...

Teknedeki adamlar yine birbirleriyle konuşuyorlardı. Sonunda, yamuk sırtlı olan döndü ve bağırdı. Ortaya altı kişi daha çıktı, kafalarını yağmurdan korumak için başlıklarını taktılar. Pencereden hâlâ adamlar çıkıyordu, güverteye atlıyorlardı. Adamların yarısı, yamuk sırtlı tekneciye adamın akrabaları olabilecek kadar çok benziyordu. Bazıları zincirleri çözüp uzun sırıkları kaldırdı, diğerleri geniş ağızlı kürekleri ıskarmozlara yerleştirdi. Tekne döndü ve sığlığa doğru ağır ağır yüzmeye başladı, gövdenin iki yanındaki kürekler düzenli bir şekilde suyu dövüyordu. Sandor Clegane tekneyi karşılamak için bayır aşağı at sürdü.

Teknenin kıç tarafı bayırın eteğine dayandığında, teknedeki adamlar oyma at başının altındaki geniş kapağı açtılar ve dışarı geniş bir meşe kalas uzattılar. Yabancı, suyun kenarında duraksadı ama Tazı hayvanın sağrısını tekmeledi ve onu iskele tahtasına çıkmaya zorladı. Yamuk sırtlı adam onları güvertede bekliyordu. "Sizin için yeterince ıslak mı sör?" diye sordu gülümseyerek.

Tazı'nın ağzı seğirdi. "Teknene ihtiyacım var zekâna değil." Clegane atından indi ve Arya'yı aşağı, yanına çekti. Adamlardan biri Yabancı'nın dizginlerine uzandı. Hayvan çifte atarken, "Yerinde olsam bunu yapmazdım," dedi Tazı, adama. Adam geri sıçradı, ıslak güvertede kaydı ve sen bir şekilde poposunun üstüne düştü, küfürler ediyordu.

Yamuk sırtlı tekneci artık gülümsemiyordu. "Sizi karşıya geçirebiliriz," dedi aksi bir tavırla. "Sana bir altına mal olur. Bir tane at için. Bir tane de delikanlı için."

"Üç ejderha?" Clegane havlar gibi güldü. "Üç ejderha karşılığında tekneyi almam gerekir."

"Geçen yıl alabilirdin. Ama nehir böyleyken, sırf denizin yüzlerce mil açığına sürüklenmemek için sırıklarda ve küreklerde fazladan ellere ihtiyacım var. İşte sana seçenek. Ya üç ejderha verirsin ya da şu cehennem atına suyun üstünde yürümeyi öğretirsin."

"Dürüst eşkıyaları severim. Dediğin gibi olsun. Üç ejderha... bizi sağ salim karşı kıyıya çıkardığın zaman."

"Ya altınları şimdi alırım ya da karşıya geçmeyiz." Adam, kalın ve nasırlı elini öne uzattı, avucu yukarıdaydı.

Clegane, kının içindeki bıçağı gevşetmek için uzunkılıcını silkti. “İşte sana seçenek. Ya kuzey kıyısında altın ya da güneyde çelik.”

Adam, Tazı’nın yüzüne baktı. Orada gördüğü şeyden hoşlanmadığı belliydi. Teknecinin arkasında bir düzine adam vardı, ellerinde kürekler ve ahşap sırıklar olan güçlü adamlar, fakat hiçbiri tekneciye yardım etmek için öne çıkmıyordu. Hep birlikte Sandor Clegane’i alt edebilirlerdi ama Tazı devrilmeden önce adamlardan birkaçını öldürürdü büyük ihtimalle. Bir süre sonra, “Sözünü tutacağını nereden bileyim?” diye sordu yamuk sırtlı tekneci.

Tutmayacak, diye bağırmak istedi Arya. Bağırmak yerine dudağını ısırdı.

“Şövalye onuru,” dedi Tazı gülümsemeden.

O şövalye bile değil. Arya bunu da söylemedi.

“Bu işe yarar.” Tekneci tükürdü. “Gelin öyleyse, sizi akşam çökmeden karşıya geçirebiliriz. Atı bağlayın, biz seyir halindeyken ürkmesini istemiyorum. Siz ve oğlunuz ısınmak isterseniz kabinde bir maltız var.”

“Ben onun aptal oğlu değilim!” dedi Arya öfkeyle. Tazı’nın oğlu sanılmak bir oğlan sanılmaktan bile kötüydü. Arya o kadar çok kızmıştı ki adamlara *gerçek* kimliğini açıklayabilirdi ama Tazı onu yakasının arkasından yakaladı ve tek eliyle havaya kaldırıp ayaklarını güverteden kesti. “Sana şu *kahrolası ağzını kapalı tutmanı* daha kaç kez söylemem gerek?” dedi. Arya’yı, dişlerini takırdatacak kadar sert bir şekilde sarstıktan sonra yere bıraktı. “İçeri gir ve adamın dediği gibi kurulan.”

Arya kendisine söyleneni yaptı. Büyük demir maltız kırmızı ışıldıyordu ve odayı boğucu bir ısıyla dolduruyordu. Ateşin yanında durmak, ellerini ısıtmak ve bir parça kurumak Arya’ya iyi gelmişti ama ayaklarının altındaki zeminin hareket ettiğini hissettiği anda kabin kapısından dışarı çıktı.

İki başlı at, boğulmuş Harroway’in çatılarının ve bacalarının arasında dikkatlice ilerleyerek sığlıkların içinde ağır ağır yüzüyordu. On iki adam kürek çekiyordu. Bir kayaya, ağaca ya da suya gömülmüş bir eve fazlaca yaklaştıklarında tekneyi sırıklarla geri iten dört kişi daha vardı. Yamuk sırtlı adam dümendeydi. Yağmur damlaları güvertenin yumuşak kaplamasında pıtırdıyor, teknenin başındaki ve kıçındaki uzun at başlarından sekiyordu. Arya yine ıslanıyordu ama umurunda değildi. Görmek istiyordu. Arbaletli adamın hâlâ çember kulenin penceresinde olduğunu gördü. Tekne, kulenin altından kayarken, arbaletli adamın gözleri Arya’yı takip etti. Arya bu

adamın Tazı'nın bahsettiği Lord Roote olup olmadığını merak etti. *Bir lord gibi görünmüyor,* tabii, Arya'nın da bir leydi gibi göründüğü söylenemezdi.

Kasabayı arkalarında bırakıp nehre çıktıklarında akıntı iyice şiddetlendi. Arya, yağmurun yarattığı gri pusun içinden karşı kıyıdaki uzun sütunu seçebiliyordu. Sütunun, teknenin yanaşacağı iskeleyi işaretlediğine şüphe yoktu ama Arya sütunu görür görmez ondan uzağa sürüklendiklerini fark etti. Kürekçiler kürekleri daha büyük kuvvetle çekiyordu şimdi, nehrin öfkesiyle boğuşuyorlardı. Nehirdeki yapraklar ve kırık dallar bir mancınıktan fırlatılmış gibi hızlı akıyordu. Sırıklı adamlar suya eğilmişti, tekneye yaklaşan her şeyi uzağa itiyorlardı. Burada rüzgâr da daha sertti. Arya ne zaman nehrin yukarısına bakmak için dönse yüzünde yağmur patlıyordu. Güverte hareket ettikçe Yabancı kişniyor ve tekmeler arıyordu.

Eğer yan taraftan suya atlarsam, daha Tazı yokluğumun farkına bile varamadan nehir beni alır götürür. Arya omzunun üzerinden arkasına baktı ve Sandor Clegane'in ürkmüş atıyla cebelleştiğini gördü. Tazı'dan kaçmak için bundan daha iyi bir fırsat bulamazdı. *Bununla birlikte, boğulabilirim.* Jon, Arya'nın bir balık gibi yüzdüğünü söylerdi eskiden ama bu nehirde bir balık bile sorun yaşayabilirdi. Buna rağmen, boğulmak, Kral Toprakları'na gitmekten daha iyi olabilirdi. Arya, Joffrey'yi düşündü ve pruvaya doğru süründü. Yağmurla kamçılanan nehir, çamur yüzünden kahverengiye dönmüştü, sudan çok çorba gibi görünüyordu. Arya suyun ne kadar soğuk olduğunu merak etti. *Şimdikinden daha fazla ıslanamam.* Tek elini küpeşteye koydu.

Ama suya atlayamadan önce bir bağrışma duydu ve kafasını çevirdi. Adamlar, ellerinde sırıklarla ön tarafa doğru koşturuyordu. Arya bir an neler olduğunu anlayamadı. Sonra gördü: Kökünden sökülmüş devasa ve korkunç bir ağaç, teknenin üstüne doğru geliyordu. Sürüklenen ağacın düğüm halindeki kökleri ve dalları, kocaman bir deniz canavarının kollarıymış gibi suyun dışına uzanıyordu. Kürekçiler, siya ettikleri kürekleri çılgınca çekiyordu, tekneyi alabora edecek ya da gövdeyi içeri göçürecek bir çarpışmadan kaçınmaya çalışıyorlardı. Yaşlı adam dümeni kırdı, pruvadaki at nehrin aşağısına doğru dönmeye başladı ama çok yavaştı. Siyah ve kahverengi pırıldayan ağaç bir gemi mahmuzu misali hızla tekneye doğru geliyordu.

Mürettebattan iki adam, uzun sırıkları kullanarak ağacı bir şekilde yakaladığında, ağaç, pruvadan en fazla üç metre uzaktaydı. Sırıklardan biri kırıldı, havaya kıymıklar saçan uzun *çaaaaattt*ırtıyı duyanlar, ayaklarının

altındaki güvertenin parçalandığını zannedebilirdi. Ama ikinci adam ağacı sertçe itmeyi başardı, yönünü değiştirip tekneden bir parça uzaklaştırmaya yetecek kadar. Ağaç, teknenin sadece birkaç santim uzağından geçti, dalları pruvadaki at başını pençe misali tırmaladı. Tam tehlike geçmiş gibi görünürken, canavarın ana dallarından biri tekneye bir yan darbe indirdi. Tekne titredi. Arya kaydı, acıyla tek dizinin üstüne düştü. Kırık sırıklı adam o kadar şanslı değildi. Arya, bordadan suya düşen adamın çığlığını duydu. Sonra kahverengi öfkeli sular adamın üstüne kapandı, Arya'nın tekrar ayağa kalktığı süre içinde adam gözden kaybolmuştu. Başka bir adam bir ip kangalı kaptı fakat suyun içinde ipi atacağı kimse yoktu.

Belki de nehrin aşağısında bir yerde sudan çıkar, diye düşünmeye çalıştı Arya ama bu düşünce boş çınlıyordu. Arya yüzme hevesini tamamen kaybetmişti. Sandor Clegane ona seslenip de kanlı bir dayak yemeden önce içeri girmesini söylediğinde, Arya uysal bir şekilde kabine gitti. O esnada tekne, onu denize sürüklemekten başka hiçbir şey istemeyen nehirle savaşarak kendi rotasına dönmeye çalışıyordu.

Sonunda karaya ulaştıklarında, mutat iskele yerinden en az iki mil aşağıdalardı. Tekne kıyıya öyle sert çarptı ki bir sırık daha kırıldı ve Arya az kalsın tekrar düşüyordu. Sandor Clegane, Arya'yı bir bez bebekten daha ağır değilmiş gibi kaldırıp Yabancı'nın sırtına oturttu. Bütün tekne mürettebatı donuk ve bitkin gözlerle onlara bakıyordu, avucunu öne uzatan yamuk sırtlı adam dışında. "Altı ejderha," dedi adam. "Üç tane geçiş, üç tane de kaybettiğim adam için."

Sandor Clegane kesesini karıştırdı ve adamın avucuna buruş buruş bir parşömen tomarı koydu. "İşte. On tane al."

"On?" Teknecinin aklı karışmıştı. "Bu ne şimdi?"

"Ölü bir adamın senedi, dokuz bin ejderha ediyor ya da ona yakın." Tazı eyere tırmanıp Arya'nın arkasına oturdu ve nahoş bir gülümsemeyle aşağı baktı. "On tanesi senin. Geri kalanını almak için bir gün döneceğim, yani hepsini harcamaya kalkma."

Adam gözlerini kısarak parşömene baktı. "Yazılar. Yazılar ne işe yarar. Altın söz verdin. Şövalye onuru dedin."

"Kahrolası şövalyelerin onuru yoktur. Bunu öğrenmenin vaktidir yaşlı adam." Tazı, Yabancı'yı mahmuzladı ve dörtnala yağmurun içine daldı. Teknedeki adamlar arkalarından küfürler savurdu, birkaçı taş fırlattı. Clegane küfürleri de taşları da umursamadı. Çok geçmeden ağaçların karanlığında kayboldular, arkalarında kalan nehir gittikçe hafifleyen bir

gürültüydü artık. “Tekne yarın sabaha kadar karşıya geçmeyecek,” dedi Tazı, “ve teknedeki adamlar, bizden sonra karşılarına çıkacak aptallardan kâğıt vaatler almayacak. Eğer haydut dostların bizi kovalıyorsa, çok güçlü yüzücüler olmaları gerek.”

Arya kamburlaştı ve dilini tuttu. *Valar morghulis,* diye düşündü kederle. *Sör Ilyn, Sör Meryn, Kral Joffrey, Kraliçe Cersei. Dunsen, Polliver, Tatlı Raff, Sör Gregor ve Vadeci. Ve Tazı, Tazı, Tazı.*

Yağmur durduğunda ve bulutlar dağıldığında Arya öyle kötü titreyip aksırıyordu ki Clegane gece için mola verdi, hatta bir ateş yakmaya çalıştı. Ancak topladıkları dallar çok ıslaktı. Tazı’nın yaptığı hiçbir şey bir kıvılcım çıkarmaya yetmiyordu. Sonunda dalları tiksintiyle tekmeleyip dağıttı. “Yedi kahrolası cehennem,” diye lanet okudu. “Ateşten nefret ediyorum.”

Bir meşe ağacının altındaki nemli kayalarda oturdular. Sert ekmek, küflü peynir ve tütsülenmiş sosisten oluşan soğuk akşam yemeklerini yerken, yapraklardan damlayan suyun yumuşak pıtırtılarını dinlediler. Tazı, hançeriyle eti dilimledi ve Arya’yı bıçağa bakarken yakaladığında gözlerini kıstı. “Aklından bile geçirme.”

“Geçirmiyordum,” diye yalan söyledi Arya.

Tazı, bu cevapla ilgili ne düşündüğünü göstermek için aşağılama dolu bir kahkaha attı ama Arya’ya kalın bir dilim sosis verdi. Arya gözlerini Tazı’dan hiç çekmeden sosisi kemirdi. “Ablanı asla dövmedim,” dedi adam. “Ama mecbur bırakırsan seni döverim. Beni öldürmek için bir yol düşünmeyi bırak. Bulacağın hiçbir yol işine yaramaz.”

Arya’nın buna verecek cevabı yoktu. Sosisi kemirdi ve soğuk gözlerle adama baktı. *Taş kadar sert,* diye düşündü.

“Sen yüzüme bakıyorsun en azından. Hakkını yemeyeyim, seni küçük dişi kurt. Hoşlanıyor musun bari?”

“Hoşlanmıyorum. Yüzün yanık ve çirkin.”

Clegane, hançerinin ucundaki peynir parçasını Arya’ya uzattı. “Sen küçük bir aptalsın. Kaçmayı *başarsaydın* bile bu ne işine yarardı? Sadece daha kötü biri tarafından yakalanırdın.”

“Yakalanmazdım,” diye ısrar etti Arya. “Daha kötü biri yok.”

“Ağabeyimle hiç tanışmadın. Gregor bir keresinde, sırf horluyor diye bir adamı öldürmüştü. Kendi adamını.” Tazı sırıttığında, yüzünün yanık tarafı geriliyor ve ağzı nahoş bir biçimde kıvrılıyordu. Yüzünün bu tarafında dudak yoktu, sadece bir kulağın kökü vardı.

“Ağabeyini çok iyi tanıyorum.” Şimdi düşününce, belki de Dağ daha kötüydü gerçekten. “Onu, Dunsen’ı, Polliver’ı, Tatlı Raff’i ve Vadeci’yi.”

Tazı şaşkın görünüyordu. “Peki Ned Stark’ın küçük ve kıymetli kızı bu çeşit adamları nereden tanıyor? Gregor evcil farelerini asla meclise götürmez.”

“Onları köyden tanıyorum.” Arya peyniri yedi ve bir parça sert ekmek almak için uzandı. “Gölün kenarındaki köy. Gendry’yi, beni ve Al Turta’yı orada yakaladılar. Lommy Yeşilel’i de yakaladılar ama Tatlı Raff onu öldürdü, çünkü çocuğun bacağı yaralıydı.”

Clegane’in ağzı seğirdi. “Seni yakaladılar? Ağabeyim seni *yakaladı?*” Bu fikir adamı güldürdü, yarı hırlama yarı kükremeye benzer kekremsi bir ses. “Gregor elinde ne olduğunu bilmiyordu değil mi? Biliyor olamaz, bilseydi seni bağırta bağırta Kral Toprakları’na geri götürür, Cersei’nin kucağına atardı. Ah, bu çok güzel. Ona bu hikâyeyi mutlaka anlatacağım, kalbini sökmeden önce.”

Tazı, Dağ’ı öldürmekten ilk kez söz etmiyordu. “Ama o senin ağabeyin,” dedi Arya kuşkuyla.

“Öldürmek istediğin bir ağabeyin olmadı mı hiç?” dedi Tazı. Tekrar güldü. “Belki de bir abla?” Arya’nın yüzünde bir şey görmüş olmalıydı, çünkü öne eğilip ona yaklaştı. “Sansa. O, değil mi? Küçük dişi kurt, sevimli kuşu öldürmek istiyor.”

“Hayır,” diye parladı Arya. “Ben *seni* öldürmek istiyorum.”

“Küçük arkadaşını ikiye böldüğüm için mi? Ondan çok daha fazlasını öldürdüm, sana yemin ederim. Bunun beni bir çeşit canavar yaptığını düşünüyorsun. Pekâlâ, belki de yapıyor, lakin ablanın hayatını da kurtardım. Ayaktakımı tarafından atından aşağı çekildiği gün, kalabalığı yardım ve onu kaleye geri götürdüm. Bunu yapmasaydım ablanın başına da Lollys Stokeworth’ün başına gelenler gelirdi. Ve bana şarkı söyledi. Bunu bilmiyordun değil mi? Ablan bana küçük, tatlı bir şarkı söyledi.”

“Yalan söylüyorsun,” dedi Arya hemen.

“Bildiğini düşündüğün şeylerin yarısı kadarını bile bilmiyorsun. *Karasu?* Yedi cehennemin neresinde olduğumuzu sanıyorsun sen? Nereye gittiğimizi sanıyorsun?”

Tazı’nın sesindeki tahkir, Arya’nın tereddüt etmesine sebep oldu. “Kral Toprakları’na dönüyoruz,” dedi. “Beni Joffrey’ye ve kraliçeye götürüyorsun.” Arya birdenbire bunun yanlış olduğunu anladı, sadece Tazı’nın soruları sorma şeklinden. Ama *bir şey* söylemek zorundaydı.

“Seni kör, aptal, küçük, dişi kurt,” dedi Tazı. Sesi demir bir eğe kadar sert ve pürüzlüydü. “Joffrey’yi boş ver, kraliçeyi boş ver, kardeşim dediği o çarpık ve küçük gargoyleyi boş ver. Onların şehriyle işim bitti, Kral Muhafızları’yla işim bitti, Lannisterlar’la işim bitti. Bir köpeğin aslanlarla ne işi olur sorarım sana?” Su matarasına uzandı, büyük bir yudum aldı. Ağzını silerken matarayı Arya’ya uzattı. “Geçtiğimiz nehir Üç Dişli Mızrak’tı çocuk. *Üç Dişli Mızrak*, Karasu değil. Becerebilirsen, haritayı kafanda canlandır. Yarın Kral Yolu’na varacağız. Ondan sonra daha hızlı yol alırız, doğrudan İkizler’e. Seni annene teslim eden kişi ben olacağım. O soylu yıldırım lordu ya da o alevli rahip bozuntusu değil.” Arya’nın yüzündeki ifadeyi görünce sırıttı. “Sadece haydut dostlarının fidye kokusu alabildiğini mi düşünüyordun? Dondarrion benim altınımı aldı, ben de seni aldım. Sen, benden çalınanlardan iki kat değerlisin derim. Seni korktuğun gibi Lannisterlar’a satsam üç kat değerlisin ama bunu yapamayacağım. Bir köpek bile tekmelenmekten bıkar nihayetinde. Eğer şu Genç Kurt’ta, tanrıların kurbağalara verdiği kadar akıl varsa, beni lord ilan eder ve hizmetine girmem için yalvarır. Bana *ihtiyacı* var, bunu henüz bilmiyor olabilir gerçi. Belki onun için Gregor’u bile öldürürüm, bundan hoşlanır.”

“Seni asla almaz,” diye parladı Arya. “*Seni* almaz.”

“O zaman ben de taşıyabileceğim kadar altın alır, Genç Kurt’un yüzüne güler ve yola düşerim. Beni almazsa öldürmeli, akıllılık etmiş olur. Lakin yapmaz, duyduklarımdan anlıyorum ki babasına çok benziyor. Benim için hava hoş. Her halükârda ben kazanıyorum. Sen de öyle dişi kurt. Şimdi zırlamayı ve bana parlamayı bırak. Çeneni kapalı tut ve sana ne diyorsam onu yap, bakarsın dayının kahrolası düğününe bile yetişiriz.”

Jon

Kısrak nefes nefeseydi ama Jon hayvanı zorlamaya mecburdu. Sur'a Magnar'dan önce varmak zorundaydı. Eyeri olsaydı üstünde uyuyabilirdi ama yoktu ve düşmeden atın sırtında kalmak uyanıkken bile zordu. Yaralı bacağındaki ağrı dinmiyordu, yaranın iyileşmesi için Jon'un dinlenmesi gerekirdi ama buna cesaret edemiyordu. Aksine, her ata binişinde yarayı baştan kanatıyordu.

Bir yokuşun başına çıktığında ve tepelerle tarlaların arasından kıvrılarak kuzeye giden Kral Yolu'nu gördüğünde Jon kısrağın boynunu okşadı ve, "Şimdi yapmamız gereken tek şey yolu takip etmek kızım," dedi. "Sur yakında." Bacağı kütük gibi katılaşmıştı. Başı ateş yüzünden öyle sersemlemişti ki Jon kendini iki kez yanlış yöne giderken bulmuştu.

Sur yakında. Dostlarını ortak salonda baharatlı sıcak şarap içerken hayal etti. Hobb tencerelerinin başında olmalıydı, Donal Noye dökümhanede, Üstat Aemon kuşluğun altındaki dairesinde. *Ve Yaşlı Ayı? Sam, Grenn, Efkârlı Edd, ahşap dişleriyle Dywen...* Jon, bazılarının Yumruk'tan kaçabilmiş olması için dua edebiliyordu sadece.

Ygritte de hep aklındaydı. Kızın saçlarının kokusunu hatırlıyordu, bedeninin sıcaklığını... ve yaşlı adamın boğazını keserken yüzünden beliren ifadeyi. *Onu sevmekle hata ettin,* diye fısıldadı bir ses. *Onu terk etmekle hata ettin,* dedi bir başkası. Lord Stark'ın, Leydi Catelyn'e dönmek için Jon'un annesini terk ederken böyle parçalanmış hissedip hissetmediğini merak etti Jon. *O Leydi Catelyn'e yeminliydi ben de Gece Nöbetçileri'ne.*

Ateşi öyle yüksekti ki, Köstebek Kasabası'ndan az kalsın nerede olduğunu bilmeden geçiyordu Jon. Kasabanın büyük bölümü yeraltına gizlenmişti, küçülen ayın ışığının altında sadece birkaç küçük kulübe görünüyordu. Genelev, tuvalet kabini büyüklüğünde bir barakaydı, barakanın rüzgârla sallanan kırmızı feneri, karanlığın içinden bakan kanlı bir göze benziyordu. Jon, genelevin bitişiğindeki ahırda durdu. Kısrağının sırtından yarı yuvarlanır gibi aşağı inerken ahırdaki iki uyanık çocuğa seslendi. İtiraz kabul etmeyen bir ses tonuyla, "Yeni bir ata ihtiyacım var, dizginli ve eyerli," dedi. Çocuklar Jon'un istediklerini getirdiler; ayrıca bir matara şarap ve yarım somun esmer ekmek. "Kasabayı uyandırın," dedi Jon

çocuklara. “Onları uyarın. Sur’un güneyinde yabanıllar var. Eşyalarınızı toplayın ve Kara Kale’ye gidin.” Bacağındaki acı yüzünden dişlerini sıkarak, çocukların getirdiği siyah iğdişe bindi ve kuzey için dörtnala at sürdü.

Doğu semasındaki yıldızlar sönmeye başlarken, şafak sisinin ve ağaçların üzerinde yükselen Sur, Jon’un önünde belirdi. Ay ışığı buzun üstünde solgun pırıldıyordu. Jon iğdişini mahmuzladı. Kara Kale’nin, muazzam buz uçurumu altında kırık oyuncaklar misali yığılan taş kulelerini ve ahşap salonlarını görene dek çamurlu yolu takip etti. O sırada Sur, şafağın ilk ışıklarıyla pembe ve mor pırıltılara bürünmüştü.

Dış binaların önünden geçerken Jon’a meydan okuyacak bir nöbetçi görünmedi. Yolunu kesmek için kimse gelmedi. Kara Kale, Bozkalkan kadar viran görünüyordu. Avluların taşlarının arasındaki çatlaklarda kahverengi yabani otlar büyümüştü. Eski karlar Taş Kışla’nın çatısını kaplamış ve Jon’un, Yaşlı Ayı’nın kâhyası olmadan önce uyuduğu Hardin Kulesi’nin kuzeyinde yığınlar halinde birikmişti. Yangın sırasında pencerelerden taşan dumanın isli parmakları, Lord Kumandan Kulesi’ne siyah çizgiler çizmişti. Mormont yangından sonra Kral Kulesi’ne taşınmıştı ama Jon orada da hiç ışık görmedi. Yerden bakarken, iki yüz on beş metre yüksekliğindeki Sur’un üstünde yürüyen nöbetçiler olup olmadığını söyleyemezdi ama buzun güney cephesine ahşap bir yıldırım gibi tırmanan zikzaklı merdivende hiç kimse yoktu.

Silahhanenin bacasından duman yükseliyordu; çok inceydi, kuzey semasında belli belirsiz seçiliyordu ama yeterliydi. Jon atından indi ve topal adımlarla silahhaneye yürüdü. Açık kapıdan dökülen ısı sıcak bir yaz nefesi gibiydi. İçeride, tek kollu Donal Noye körüklerin başında çalışıyordu. Sesi duyunca başını çevirdi. “Jon Kar?”

“Ta kendisi.” Jon; ateşe, yorgunluğa, bacağına, Magnar’a, yaşlı adama, Ygritte’e, her şeye rağmen gülümsedi. Geri dönmek güzeldi. Kocaman göbeği, omzuna iğnelenmiş kol yeni ve siyah sakallarla kaplı çenesiyle Noye’u görmek güzeldi.

Demirci, körükleri bıraktı. “Yüzün...”

Jon yüzünü neredeyse unutmuştu. “Bir derideğiştiren gözlerimi oymaya çalıştı.”

Noye kaşlarını çattı. “Yaralı ya da pürüzsüz, göreceğimi düşündüğüm son yüz seninkiydi. Mance Rayder’ın tarafına geçtiğini duyduk.”

Jon devrilmemek için kapıya tutundu. “Bunu size kim söyledi?”

“Jarman Buckwell. On beş gün önce döndü. Buckwell’in keşifçileri seni kendi gözleriyle gördüklerini iddia ediyorlar, koyun derisi bir pelerinin içinde yabanıl kafilesiyle birlikte at sürüyormuşsun.” Noye, Jon’u süzdü. “Pelerin kısmının doğru olduğunu görüyorum.”

“Aslında hepsi doğru,” diye itiraf etti Jon. “Ama başka şeyler de var.”

“O halde seni deşmek için bir kılıç çekmeli miyim?”

“Hayır. Aldığım emre göre davranıyordum. Qhorin Yarımel’in son emri. Noye, garnizon nerede?”

“Senin yabanıl dostlarına karşı Sur’u savunuyorlar.”

“Evet ama *nerede?*”

“Her yerde. Köpekbaşlı Harma, Havuzdaki Ormangözcüsü’nde görüldü. Çıngıraklı, Uzun Mezar’da. Ağlak da Buzizi’nde. Bütün Sur boyunca... buradalar, oradalar, Kraliçe Kapısı’nın yakınında Sur’a tırmanıyorlar, Bozkalkan’ın kapılarına saldırıyorlar, Doğugözcüsü’nün karşısına yığılıyorlar... ama siyah bir pelerin gördükleri anda yok oluyorlar. Ertesi gün başka bir yerdeler.”

Jon boğazından yükselen iniltiyi yuttu. “Yanıltma hareketleri. Mance kuvvetimizi bölmek ve zayıflatmak istiyor, anlamıyor musun?” *Ve Bowen Marsh da onu memnun ediyor.* “Kapı burada. Saldırı burada.”

Noye, Jon’un yanına gitti. “Bacağın kan içinde.”

Jon ifadesiz gözlerle bacağına baktı. Doğruydu. Yarası yine açılmıştı. “Bir ok yarası...”

“Bir yabanıl oku.” Bu bir soru değildi. Noye’un yalnızca bir kolu vardı ama o kol kalın ve kaslıydı. Jon’un koluna girdi. “Süt gibi beyazsın, ayrıca yanıyorsun. Seni Aemon’a götürüyorum.”

“Vakit yok. Yabanıllar Sur’un güneyinde, kapıyı açmak için Kraliçenin Tacı’ndan geliyorlar.”

“Kaç kişiler?” Noye, Jon’u kapının eşiğine taşıdı.

“Yüz yirmi, yabanıllar için iyi silahlanmış sayılırlar. Bronz zırhlar, biraz çelik. Burada kaç adam kaldı?”

“Kırk küsür,” dedi Donal Noye. “Sakatlar, zayıflar ve hâlâ eğitimde olan yeşil çocuklar.”

“Eğer Marsh gittiyse kale kumandanı kim?”

Zırh ustası güldü. “Sör Wynton, tanrılar onu korusun. Kaledeki tek ve son şövalye. Mesele şu ki, Stout kumandan ilan edildiğini unutmuş gibi görünüyor ve kimse de gidip adama bunu hatırlatmıyor. Sahip olduğumuz tek kumandan benim sanırım. Sakatların en acımasızı.”

En azından bu iyi bir haberdi. Tek kollu zırh ustası işini bilen bir adamdı ve savaş konusunda tecrübeliydi. Öte yandan Sör Wynton Stout... bir zamanlar iyi bir adam olduğu hususunda herkes hemfikirdi ama korucu olarak geçirdiği seksen yılın ardından ne gücü ne de zekâsı kalmıştı. Bir keresinde akşam yemeği sırasında uyuyakalmıştı, bir kâse bezelye çorbasının içinde boğuluyordu neredeyse.

"Kurdun nerede?" diye sordu Noye avluyu geçerlerken.

"Hayalet. Sur'a tırmanırken onu bırakmak zorunda kaldım. Buraya geri döneceğini ummuştum."

"Üzgünüm delikanlı. Onu hiç görmedik." Topal adımlarla kuşluğun altındaki uzun, ahşap iç kaleye gidip üstadın kapısına çıktılar. Zırh ustası kapıyı tekmeledi. *"Clydas"*

Bir süre sonra, siyahlara bürünmüş, düşük omuzlu, ufak tefek bir adam kapıda belirdi. Jon'u gördüğünde adamın minik pembe gözleri genişledi. "Delikanlıyı yatır. Üstadı getireceğim."

Şöminede ateş yanıyordu ve oda çok havasızdı. Jon sıcaklık yüzünden sersemledi. Noye onu sırtüstü yere yatırdığı anda Jon dünyanın fırıl fırıl dönmesine engel olmak için gözlerini kapadı. Yukarıdaki kuşlukta *gak*layan ve sızlanan kuzgunların sesini duyabiliyordu. *"Kar,"* diyordu bir kuş. *"Kar, kar, kar."* Bu Sam'in marifetiydi, Jon hatırladı. Samwell Tarly sağ salim eve dönebilmiş miydi? Yoksa sadece kuşlar mı gelmişti?

Üstat Aemon'ın gelmesi uzun sürmedi. Ağır ağır hareket ediyordu, lekeli ellerinden birini Clydas'ın omzuna koymuştu, küçük ve dikkatli adımlarla ilerliyordu. Adamın ince boynunda ağır üstat zinciri vardı; demir, kurşun, saç ve diğer baz metallerin arasında altın ve gümüş halkalar ışıldıyordu. "Jon Kar," dedi üstat, "kendini daha güçlü hissettiğinde, bana gördüğün ve yaptığın her şeyi anlatmalısın. Donal, ateşe bir kazan şarap ve demirlerimi koy. Kor gibi olmalarını istiyorum. Clydas, senin şu keskin bıçağına ihtiyacım olacak." Üstat yüz yaşını geçmişti; kırılgan, saçsız ve tamamen kördü. Ama süt rengi gözleri hiçbir şey görmüyor olsa bile, üstadın zekâsı hâlâ gençliğindeki kadar keskindi.

Clydas pantolonunun bacağından çıkardığı bıçakla Jon'un eski kanla katılaşmış ve yeni kanla ıslanmış siyah pelerinini keserken Jon, "Yabanıllar geliyor," dedi üstada. "Güneyden. Biz Sur'u tırmandık..."

Clydas, Jon'un kabaca bağlanmış sargısını kestiğinde, Üstat Aemon havayı kokladı. "Biz?"

“Onlarla birlikteydim. Qhorin Yarımel onlara katılmamı emretmişti.” Üstadın parmakları dürterek ve bastırarak yarayı incelerken Jon irkildi. “Thenn Magnarı... *ahhhh,* canım yanıyor.” Dişlerini sıktı. “Yaşlı Ayı nerede?”

“Jon... bunu söylemek bana keder veriyor ama Lord Kumandan Mormont, Craster Kalesi’nde öldürüldü, Yeminli Kardeşler’inin eliyle.”

“Kard... *kendi adamlarımız?*” Aemon’ın sözleri, parmaklarından yüz kat beter acı vermişti. Yaşlı Ayı’yı son gördüğü haliyle hatırladı Jon; omzunda mısır için gaklayan kuzgunuyla, çadırının önünde dururken. *Mormont öldü mü?* Yumruk’taki mücadelenin izlerini gördüğünden beri bundan endişe ediyordu ama aldığı darbe buna rağmen ağırdı. “Kim yaptı? Ona kim ihanet etti?”

“Eski Şehirli Garth, Ollo Kesikel, Kama... hırsızlar, korkaklar ve katiller, sürü halinde. Bunun olacağını tahmin etmeliydik. Nöbet eskisi gibi değil. Serserileri hizada tutmak için çok az dürüst adam var.” Donal Noye üstadın bıçaklarını ateşte çeviriyordu. “Bir düzine sadık adam geri dönmeyi başardı. Efkârlı Edd, Dev, arkadaşın Yaban Öküzü. Hikâyeyi onlardan duyduk.”

Sadece bir düzine adam mı? Kara Kale’den, Lord Kumandan Mormont’la birlikte iki yüz adam ayrılmıştı. Nöbet’in en iyilerinden iki yüz adam. “Marsh’ın artık Lord Kumandan olduğu anlamına mı geliyor bu?” Yaşlı Nar cana yakın bir adam ve sebatkâr bir Baş Kâhya’ydı fakat bir yabanıl ordusuyla yüzleşmek için acınacak derecede uygunsuzdu.

“Şimdilik, bir seçim düzenlenene kadar,” dedi Üstat Aemon. “Clydas, bana matarayı getir.”

Bir seçim. Qhorin Yarımel ile Sör Jaremy Rykker ölüyken ve Ben Stark hâlâ kayıpken, seçilecek kim vardı? Bowen Marsh ya da Sör Wynton Stout olmayacağı kesindi. Thoren Smallwood ya da Sör Ottyn Wythers, Yumruk’tan sağ çıkmayı başarabilmişler miydi? *Hayır, yeni kumandan Cotter Turna yahut Sör Denys Mallister olur. Ama hangisi?* Gölge Kule’deki ve Doğugözcüsü’ndeki kumandanlar iyi adamlardı fakat çok farklılardı; Sör Denys soylu ve ihtiyatlıydı, cesur olduğu kadar yaşlıydı, Turna daha gençti, gayrimeşru doğmuştu, açıksözlü ve fazlasıyla cüretkârdı. Daha kötüsü, iki adam birbirinden nefret ediyordu. Yaşlı Ayı onları sürekli Sur’un iki ucunda, birbirlerinden uzakta tutmuştu. Mallisterlar’ın demirdoğumlulara karşı duyduğu güvensizlik adamların kemiklerine işlemişti, Jon bunu biliyordu.

Bıçak gibi bir sancı Jon’a kendi kederlerini hatırlattı. Üstat, Jon’un elini sıktı. “Clydas, haşhaş sütünü getir.”

Jon doğrulmaya çalıştı. “Haşhaş sütüne ihtiyacım yok.”

“Var,” dedi Aemon sertçe. “Bu canını yakacak.”

Donal Noye odasının karşısına geçip Jon’u tekrar sırtının üstüne itti. “Kıpırdama yoksa seni bağlarım.” Demirci tek kolla bile, Jon’u bir çocukmuş gibi kolayca hareketsiz hale getirmişti. Clydas yeşil bir matara ve taş bir kupayla geri döndü. Üstat Aemon kupayı ağzına kadar doldurdu. “Bunu iç.”

Jon mücadelelerinde dudaklarını ısırmıştı. Yoğun ve tebeşirimsi sıvıya karışan kanın tadını alabiliyordu. Tek yapabildiği, içtiği sütü kusmamaya çalışmak oldu.

Clydas bir çanak sıcak su getirdi. Üstat Aemon, yaradaki irini ve kanı yıkadı. Adam çok nazik davranıyordu ama en hafif dokunuş bile Jon’un çığlık atmak istemesine sebep oluyordu.

“Magnar’ın adamları disiplinli ve bronz zırhları var,” dedi Jon. Konuşmak, aklını bacağından almasına yardım ediyordu.

“Magnar, Skagos’taki bir lorddur,” dedi Noye. “Sur’a ilk geldiğimde, Doğugözcüsü’nde Skagos Oğulları vardı, onların Magnar’dan bahsettiğini hatırlıyorum.”

“Jon bu kelimeyi eski anlamında kullanıyor bence,” dedi Üstat Aemon. “Bir hanedan adı değil de bir unvan olarak. Eski Dil’den gelir.”

“Lord demek.” diyerek üstadı onayladı Jon. “Styr, Ayazdiş’in en kuzeyinde yer alan Thenn isimli bir yerin Magnar’ı. Kendisine ait yüz adamı ve Lütuf’u en az bizim kadar iyi bilen yirmi süvarisi var. Gerçi Mance boruyu bulamadı, bu da bir şey sayılır. Kış Borusu; Sütnehri boyunca aradığı şey buydu.”

Üstat Aemon elindeki pamuk bezle duraksadı. “Kış Borusu kadim bir efsanedir. Sur’un Ötesindeki Kral böyle bir şeyin var olduğuna inanıyor mu gerçekten?”

“Hepsi inanıyor,” dedi Jon. “Ygritte yüzlerce mezar açtıklarını söyledi... Sütnehri Vadisi’nin dört bir yanındaki kral ve kahraman mezarlarını açmışlar ama boruyu bulama...”

“Ygritte kim?” diye sordu Donal Noye doğrudan.

“Özgür insanlardan bir kadın,” dedi Jon. Onlara Ygritte’i nasıl açıklayabilirdi? *Çok sıcak, zeki ve komik bir kız. Bir erkeği öpebilir ya da boğazını kesebilir.* “Styr’le birlikte ama o... genç, yalnızca bir kız aslında,

vahşi ama...” *Ateş yaktığı için yaşlı bir adamı öldürdü.* Jon, dilinin kalınlaştığını ve peltekleştiğini hissediyordu. Haşhaş sütü aklını bulandırmıştı. “Onunla yeminimi bozdum. Amacım asla bu değildi ama...” *Hataydı. Onu sevmek hataydı, onu terk etmek hataydı...* “Yeterince güçlü değildim. Yarımel bana emir verdi, onlarla birlikte at sür, yemek ye, gözle, geri adım atmamalıyım, ben...” Başı ıslak yünlerle sarılmış gibiydi.

Üstat Aemon Jon’un yaralarını tekrar kokladı. Kanlı bezi çanağa batırdı ve, “Donal, sıcak bıçağı ver lütfen,” dedi. “Delikanlıyı hareketsiz tutman gerekecek.”

Korlaşmış bıçağı gördüğünde, *bağırmayacağım,* dedi Jon kendi kendine. Ama bu yeminini de bozdu. Clydas üstadın eline rehberlik ederken Donal Noye, Jon’u yere bastırdı. Jon hareket etmedi, yumruğunu tekrar ve tekrar yere vurmak dışında. Acısı öyle büyüktü ki, o acının içinde kendini küçük, zayıf ve çaresiz hissetti, karanlıkta ağlayan bir çocuk gibi. Yanık et kokusu burnuna çarptığında ve kulaklarında kendi çığlığı yankılandığında, *Ygritte,* diye düşündü. *Mecburdum.* Çektiği acı, tek kalp atışı boyunca azalmaya başladı. Ama sonra demir tekrar dokundu ve Jon bayıldı.

Göz kapakları titreyerek açıldığında, Jon kalın yünlere sarılmıştı ve yüzüyordu. Hareket edemiyordu ama sorun değildi. Bir süre için Ygritte’in onunla birlikte olduğunu ve nazik elleriyle ona dokunduğu hayal etti. Sonunda gözlerini kapadı ve uykuya daldı.

Bir sonraki uyanış o kadar halim değildi. Oda karanlıktı ama battaniyelerin altındaki acı geri dönmüştü. Jon’un bacaklarındaki zonklama en küçük harekette kor bir bıçağa dönüşüyordu. Jon bunu, hâlâ bir bacağı olup olmadığını anlamak için bakmaya çalışırken en sert şekilde öğrendi. Soluğu kesilmiş halde çığlığını yuttu ve yine yumruğunu sıktı.

“Jon?” Odada bir mum belirdi, kocaman kulakları ve her şeyiyle çok iyi hatırlanan bir yüz Jon’a bakıyordu. “Hareket etmemelisin.”

“Pyp?” Jon uzandı ve diğer çocuk Jon’un elini tutup sıktı. “Gittiğini düşünmüştüm,” dedi Jon.

“Yaşlı Nar’la birlikte mi? Hayır, benim fazla ufak ve yeşil olduğumu düşünüyor. Grenn de burada.”

“Ben de buradayım.” Grenn yatağın diğer yanına yürüdü. “Uyuyakalmışım.”

Jon’un boğazı kurumuştu. “Su,” diye inledi. Grenn su getirdi, bardağı Jon’un dudaklarına götürdü. “Yumruk’u gördüm,” dedi Jon büyük bir

yudumdan sonra. “Kanı, ölü atları... Noye bir düzine adamın geri döndüğünü söyledi... kimler?”

“Dywen döndü. Dev, Efkârlı Edd, Tatlı Donnel Tepe, Ulmer, Solak Lew, Garth Boztüy. Dön ya da beş kişi daha. Ben.”

“Sam?”

Grenn bakışlarını kaçırdı. “Ötekiler’den birini öldürdü Jon. Gördüm. Öteki’yi, onun için yaptığın ejderhacamı hançerle bıçakladı. Ona Katil Sam demeye başladık. Bundan nefret ediyordu.”

Katil Sam. Sam Tarly’den daha az savaşçı olabilecek birini hayal bile edemiyordu Jon. “Ona ne oldu?”

“Onu bıraktık.” Grenn’in sesi perişandı. “Onu sarstım, ona bağırdım, hatta yüzünü tokatladım. Dev onu ayağa kaldırmaya çalıştı ama Sam çok ağırdı. Eğitimde nasıl yere kıvrıldığını ve ağlayarak öylece yattığını hatırlıyor musun? Craster Kalesi’nde ağlamıyordu bile. Kama ve Ollo yiyecek bulmak için duvarları yıkıyordu, Garth’la Garth dövüşüyordu, diğerlerinden bazıları Craster’ın karılarına tecavüz ediyordu. Efkârlı Edd, bütün sadık adamların Kama’nın grubu tarafından öldürüleceğini düşündü, neler yaptıklarını anlatmamıza engel olmak için. Bizim bir adamımıza karşı onların iki adamı vardı. Sam’i Yaşlı Ayı’yla bıraktık. Yerinden kalkmıyordu Jon.”

Sizler onun kardeşleriydiniz, demek üzereydi Jon. *Onu yabanılların ve katillerin arasında nasıl bırakabildiniz?*

“Hâlâ hayatta olabilir,” dedi Pyp. “Yarın ortaya çıkıp hepimizi şaşırtabilir.”

“Evet, hem de Mance Rayder’ın kafasıyla.” Grenn sesinin neşeli çıkması için çabalıyordu, Jon bunun farkındaydı. “Katil Sam!”

Jon tekrar oturmaya çalıştı. İlk seferdeki kadar büyük bir hataydı bu. Küfürler ederek bağırdı.

“Grenn, gidip Üstat Aemon’ı uyandır,” dedi Pyp. “Jon’un haşhaş sütüne ihtiyacı olduğunu söyle.”

Evet, diye düşündü Jon. “Hayır,” dedi. “Magnar...”

“Biliyoruz,” dedi Pyp. “Sur’un üstündeki devriyelere gözlerini güneyden ayırmamaları söylendi ve Donal Noye, Rüzgârsırt Bayırı’na Kral Yolu’nu gözlemeleri için adamlar gönderdi. Üstat Aemon da Doğugözcüsü’ne ve Gölge Kule’ye kuşlar yolladı.”

Üstat Aemon ayaklarını sürüyerek yatağın yanına geldi, elini Grenn’in omzuna koydu. “Jon, kendine fazla yüklenme. Uyanmış olman iyi ama

iyileşmek için zamana ihtiyacın var. Yaranı kaynar şarapla boğduk ve ısırgan otu, hardal tohumu ve küflü ekmek lapasıyla örttük ama dinlemezsen...”

“Yapamam,” dedi Jon. Acıyla cebelleşerek doğrulmaya çalıştı. “Mance yakında burada olacak... binlerce adam, devler, mamutlar... Kışyarı’na haber salındı mı? Ya krala?” Alnından ter damlıyordu. Bir an için gözlerini kapadı.

Grenn, Pyp’e tuhaf bir bakış attı. “Bilmiyor.”

“Jon,” dedi Üstat Aemon. “Sen uzaklardayken çok şey oldu ve bunların çok azı iyi. Balon Greyjoy kendini tekrar kral ilan etti ve dargemilerini kuzeye karşı gönderdi. Dört bir yanda yabani otlar misali krallar bitti. Biz hepsine dilekçeler gönderdik ama hiçbiri yardıma gelmedi. Kılıçları için daha acil meseleleri var, biz gözlerden ırağız ve unutulmuşuz. Ve Kışyarı... Jon, metin ol. Kışyarı artık yok...”

“Artık yok mu?” Jon, Aemon’ın beyaz gözlerine ve kırışık yüzüne baktı. “Kardeşlerim Kışyarı’nda. Bran ve Rickon...”

Üstat, Jon’un alnına dokundu. “Çok, çok üzgünüm Jon. Kardeşlerin, Theon Greyjoy’un emriyle öldüler. Theon, Kışyarı’nı Lord Balon adına ele geçirdikten sonra. Babanın sancak beyleri Kışyarı’nı geri alma tehdidinde bulununca Theon kaleyi ateşe verdi.”

“Kardeşlerinin intikamı alındı,” dedi Grenn. “Bolton’ın oğlu bütün demiradamları öldürdü ve söylenenlere göre, yaptıklarından ötürü Theon’ı santim santim yüzdü.”

“Üzgünüm Jon.” Pyp, Jon’un omzunu sıktı. “Hepimiz üzgünüz.”

Jon, Theon Greyjoy’dan hiçbir zaman hoşlanmamıştı ama o babasının muhafızıydı. Bacağına yeni bir acı dalgası yürüdü ve Jon tekrar sırtının üstüne devrildi. “Bir hata var,” diye ısrar etti. “Kraliçenin Tacı’nda bir ulu kurt gördüm... gri bir ulu kurt... gri... beni tanıdı.” Eğer Bran öldüyse, bir parçası kurdunda yaşıyor olabilir miydi? Orell’in kartalında yaşadığı gibi?

“Şunu iç.” Grenn kupayı Jon’un dudaklarına götürdü. Jon’un kafası kurtlar ve kartallarla doluydu, kardeşlerinin sesleri ve kahkahalarıyla. Jon’a bakan yüzler bulanıklaşıp kaybolmaya başladı. *Ölmüş olamazlar. Theon bunu asla yapmaz. Ve Kışyarı... gri granit, meşe ve demir, kulelerin etrafında dönen kargalar, tanrı korusundaki sıcak havuzlardan yükselen buhar, tahtlarında oturan taş krallar... Kışyarı nasıl gitmiş olabilir?*

Rüyalar onu ele geçirdiğinde, Jon kendini bir kez daha evinde buldu. Babasının yüzüne sahip, büyük, beyaz bir büvet ağacının altındaki sıcak

havuzdaydı. Ygritte onunlaydı, ona güldü, isim günündeki kadar çıplak kalana dek kürklerini çıkardı, Jon'u öpmeye çalıştı ama öpemedi, çünkü Jon'un babası onları izliyordu. Jon, Kışyarı'nın kanıydı, Gece Nöbetçileri'nin adamıydı. *Bir piçin babası olmayacağım,* dedi kıza. *Olmayacağım, olmayacağım.* "Hiçbir şey bilmiyorsun Jon Kar," diye fısıldadı kız, derisi sıcak suda çözülüyordu. Derisinin altındaki et, kemiklerinin üstünden sıyrılıyordu, sonunda geriye sadece bir kafatası ve bir iskelet kaldı. Havuz, kesif ve kıpkırmızı fokurduyordu.

Catelyn

Yeşil Çatal'ı görmeden önce sesini duydular; devasa bir canavarın homurtusuna benzeyen sonsuz bir uğultu. Nehir öfkeli bir sele dönüşmüştü, geçen yılki halinden yarı kat daha genişti. Robb, ordusunu burada ikiye bölmüş ve nehri geçmesinin karşılığında bir Frey kızıyla evleneceğine dair yemin etmişti. *O zamanlar Lord Walder'a ve lordun köprüsüne ihtiyacı vardı, şimdi bunlara çok daha fazla ihtiyacı var.* Döne döne akan çamurlu yeşil suları izlerken, Catelyn'in kalbi kaygılarla doluydu. *Nehri geçmenin ya da karşıya yüzmenin bir yolu yok ve suların tekrar alçalması bir ayı bulabilir.*

Kafile İkizler'e yaklaşırken Robb tacını taktı ve Catelyn'le Edmure'u yanında at sürmeleri için çağırttı. Robb'un sancağını Sör Raynald Westerling taşıyordu; Starklar'ın buz beyazı zemin üstündeki ulu kurdu.

Kapı kulübelerinin kuleleri yağmurun içinden hayaletler gibi çıkıyordu; kafile yaklaştıkça belirginleşen puslu gri suretler. Frey hisarı bir kale değildi, iki kaleden oluşuyordu; ıslak taşlardan mütevellit akisler, suyun mukabil taraflarında duruyor ve muazzam bir kavisli köprüyle birbirine bağlanıyordu. Köprünün tam ortasında Su Kulesi yükseliyordu. Nehir, kulenin altından dümdüz ve hızla akıyordu. İkizler'den her birini birer adaya çevirmek için, iki kıyıdan kanallar açılmış ve hendekler meydana getirilmişti. Hendekler yağmur yüzünden sığ gölcüklere dönüşmüştü.

Catelyn çalkantılı suların karşısında, doğu kalesinin etrafında kamp kurmuş binlerce adamı görebiliyordu. Adamların çadırlarının dışındaki mızraklardan, boğulmuş kedilere benzeyen ıslak sancaklar sarkıyordu. Sancakların renklerini ve üstlerindeki armaları seçmek yağmur sebebiyle imkânsızdı. Çoğu gri gibi görünüyordu Catelyn'e, böyle bir gökyüzünün altında bütün dünya griydi gerçi.

"Burada çok hassas adımlar at Robb," diye uyardı Catelyn oğlunu. "Lord Walder son derece alıngandır ve çok sivri bir dili vardır. Lordun bazı oğulları da babalarına çekmiştir şüphesiz. Seni kışkırtmalarına izin vermemelisin."

"Freyler'i tanıyorum anne. Onlara karşı ne büyük bir hata yaptığımı ve onlara ne çok *ihtiyacım* olduğunu biliyorum. Bir rahip kadar tatlı

olacağım.”

Catelyn eyerinin üstünde huzursuzca kıpırdandı. “Oraya vardığımızda ikramda bulunulursa hiçbir şekilde reddetme. Sunulan her şeyi, herkesin görebileceği bir yerde ye, iç. Eğer bir şey ikram edilmezse; ekmek, peynir ve bir kadeh şarap iste.”

“Aç olduğumdan çok ıslağım...”

“Robb, *beni dinle.* Lordun ekmeğini ve tuzunu yediğin anda misafir hakkına sahip olursun ve onun çatısının altında misafirperverlik yasalarıyla korunursun.”

Robb korkmuş değil eğlenmiş gibi görünüyordu. “Beni koruyacak bir ordum var anne. Ekmeğe ve tuza bel bağlamama gerek yok. Ama Lord Walder bana kurtçuklarla pişirilmiş karga yahnisi ikram etmekten memnun olacaksa, yahniyi yerim ve bir kâse daha isterim.”

Ağır pelerinlere ve gri yünlere sarınmış dört Frey, batı kapı kulübesinden dışarı çıktı. Catelyn, Lord Walder’ın ilk çocuğu olan merhum Sör Stevron’ın oğlu Sör Ryman’ı tanıdı. Ryman, babasının ölümüyle İkizler’in vârisi olmuştu. Adamın başlığının altından görünen yüz etli, geniş ve aptaldı. Diğer üç kişi büyük ihtimalle Ryman’ın oğullarıydı, Lord Walder’ın oğlunun torunları.

Edmure bunu teyit etti. “En büyükleri Edwyn, şu kabızmış gibi görünen solgun, zayıf adam. İnce uzun, sakallı olan da Kara Walder, kendisi tatsız bir meseledir. Şu doru ata binen talihsiz yüzlü delikanlının adı Petyr. Ağabeyleri ona Sivilceli Petyr der. Robb’dan sadece birkaç yaş büyük ama on yaşındayken Lord Walder tarafından kendisinden üç kat yaşlı bir kadınla evlendirildi. Tanrılar, umarım Roslin ona çekmemiştir.”

Ev sahiplerinin onlara gelmesini beklemek için durdular. Robb’un sancağı, direğinden gevşek bir şekilde sarkıyordu ve yağmurun biteviye sesi, sağ taraflarındaki kabarık Yeşil Çatal’ın gürültüsüne karışıyordu. Boz Rüzgâr öne fırladı, kuyruğunu dikti, altın rengi kısık gözleriyle adamları izledi. Freyler altı metre kadar yaklaştığında, Catelyn kurdun hırıldadığını duydu, hayvanın çıkardığı pes hırıltı nehrin gürültüsüyle neredeyse aynıydı. Robb endişeli görünüyordu. “Boz Rüzgâr, bana gel. *Bana gel!*”

Ama ulu kurt hırlayarak öne zıpladı.

Sör Ryman’ın bineği korku dolu bir kişnemeyle geri çekildi ve Sivilceli Petyr’ın atı şahlanıp delikanlıyı yere fırlattı. Yalnızca Kara Walder atını kontrol edebilmişti. Adam, kılıcının kabzasına uzandı. Robb, “*Hayır!*” diye bağırıyordu. “Boz Rüzgâr buraya. Buraya.” Catelyn, ulu kurtla atların

arasına girdi. Boz Rüzgâr'ın önünü kesen kısrağın toynaklarından çamur saçıldı. Ulu kurt döndü ve ancak o zaman Robb'un seslenişini duymuş gibi göründü.

"Bir Stark'ın hatalarını telafi etme şekli bu mudur?" diye bağırdı Kara Walder elindeki çıplak çelikle. "Kurdunuzu üstümüze salmanız kötü bir selamlama oldu derim. Bunun için mi geldiniz?"

Sör Ryman, Sivilceli Petyr'ı ayağa kaldırmak için atından indi. Delikanlı çamurlanmıştı ama zarar görmemişti.

"Hanedanınıza karşı işlediğim kusurdan ötürü özür dilemeye ve dayımın düğününü görmeye geldim." Robb, eyerinden aşağı atladı. "Petyr, atımı al. Seninki ahıra geri döndü bile."

Petyr babasına baktı ve, "Ağabeylerimden birinin arkasına oturabilirim," dedi.

Freyler'de en ufak bir hürmet belirtisi yoktu. "Geç geldiniz," dedi Sör Ryman.

"Bizi yağmur geciktirdi," dedi Robb. "Size bir kuş gönderdim."

"Kadını görmüyorum."

Sör Ryman'ın *kadın* derken Jeyne Westerling'i kastettiğini hepsi biliyordu. Leydi Catelyn özür dileyen bir ifadeyle gülümsedi. "Kraliçe Jeyne onca yolculuğun ardından ziyadesiyle bitkindi sörlerim. Daha uygun bir zamanda ziyarete gelmekten memnun olacaktır şüphesiz."

"Büyükbabam bundan hoşlanmayacak." Kara Walder, kılıcını kınına sokmuştu ama sesinde dostluk yoktu. "Kendisine leydi hakkında çok şey anlattım, kraliçeyi kendi gözleriyle görmek istiyordu."

Edwyn boğazını temizledi. Ölçülü bir nezaketle, "Sizin için Su Kalesi'nde bir daire hazırladık Majesteleri," dedi Robb'a. "Lord Tully ve Leydi Stark için de elbette. Lord sancak beylerinizin de çatımızın altında ve düğün ziyafetinde yerleri vardır."

"Ve adamlarım?" diye sordu Robb.

"Lord büyükbabam bu kadar büyük bir orduyu doyuramayacağı ve barındıramayacağı için esef duyuyor. Kendi askerlerimiz için erzak ve hayvan yemi bulmakta bile zorlanıyoruz. Ama adamlarınız ihmal edilmeyecek. Karşıya geçip bizim kampımızın yanında kamp kurabilirler, oraya herkese yetecek kadar şarap ve bira fıçısını götüreceğiz, Lord Edmure ve eşinin sağlığına kadeh kaldırmaları için. Askerlere yağmurdan korunacak barınaklar sağlamak üzere, karşı kıyıya üç muazzam ziyafet çadırı kurduk."

“Lord babanız son derece nazik. Adamlarım kendisine minnettar olacak. Uzun ve ıslak bir yoldan geldiler.”

Edmure Tully atını ileri sürdü. “Nişanlımla ne zaman tanışacağım?”

“Sizi içeride bekliyor,” dedi Edwyn Frey. “Biraz utangaç görünse de onu bağışlayacağınızı biliyorum. Bugünü heyecanla bekledi, zavallı kız. Ama sohbetimize yağmurdan uzak bir yerde devam etmeliyiz belki?”

“Gerçekten öyle.” Sör Ryman tekrar atına bindi, Sivilceli Petyr’ı çekip arkasına oturttu. “Beni takip edin lütfen, babam bekliyor.” Atının başını İkizler’e doğru çevirdi.

Edmure, Catelyn’in yanına geldi. “Merhum Lord Frey bizi bizzat karşılamalıydı,” diye şikâyet etti. “Ben onun metbu lorduyum ve müstakbel damadıyım. Robb da onun kralı.”

“Doksan bir yaşına geldiğinde, yağmur altında at sürmeye ne kadar hevesli olacağını göreceksin kardeşim,” dedi Catelyn. Ama bütün meselenin bundan ibaret olup olmadığını merak ediyordu. Lord Walder üstü kapalı bir tahnrevanla dolaşırdı genelde, tahtırevan onu en kötü yağmurdan bile korurdu. *Kasti bir hakaret mi?* Eğer öyleyse, gelecek pek çok hakaretin ilki olabilirdi bu.

Kapı kulübesinde daha fazla sorun çıktı. Boz Rüzgâr açılır kapanır köprünün ortasında durdu, silkindi ve yivli kapıya uludu. Robb sabırsızca ıslık çaldı. “Boz Rüzgâr. Ne oldu? Boz Rüzgâr, bana gel.” Ama ulu kurt yalnızca dişlerini gösterdi. *Burayı sevmedi,* diye düşündü Catelyn. Robb, yere çömelmek ve kurdun kulağına yumuşak sözler fısıldamak zorunda kaldı, hayvan ancak o zaman yivli kapıdan geçmeye razı oldu. O esnada Aksak Lothar ve Walder Nehir de dışarı çıkmıştı. “Suyun sesinden korkuyor,” dedi Nehir. “Hayvanlar taşkın nehirlerden uzak durmak gerektiğini bilir.”

“Kuru bir barınak ve bir koyun budu onu sakinleştirir,” dedi Lothar neşeyle. “Barınak başımızı çağırtayım mı?”

“O bir ulu kurt, köpek değil,” dedi Robb, “güvenmediği insanlara karşı tehlikelidir. Sör Raynald, onunla kalın. Onu bu halde Lord Walder’ın salonuna sokamam.”

Meseleyi ustaca halletti, diye düşündü Catelyn. *Böylece Westerling’i de Lord Walder’dan uzak tuttu.*

Gut hastalığı ve kırılgan kemikler Lord Walder’ı epey yıpratmıştı; Onu yüksek koltuğunda, arkasında bir minder ve kucağında bir kakım kaftanla otururken buldular. Lordun koltuğu kara meşeden yapılmıştı. Koltuğun

arkası, iki sağlam kule ve onları bağlayan kavisli köprü şeklinde oyulmuştu. Koltuk o kadar büyüktü ki, üstünde oturan yaşlı adamı grotesk bir çocuğa dönüştürüyordu. Lord Walder'da akbabaları anımsatan bir şey vardı, daha fazla bir şeyler de gelincikleri hatırlatıyordu. Lordun yaşlılık lekeleriyle dolu kel kafası, uzun ve pembe boynunun üstünde cılız omuzlarının arasından dışarı fırlıyordu. Düşük çenesinin altında gevşek bir deri parçası sallanıyordu. Gözleri sulu ve bulutluydu. Sürekli hareket eden dişsiz ağzı, annesinin göğsünü emen bir bebek gibi boş havayı emiyordu.

Sekizinci Leydi Frey, Lord Walder'ın yüksek koltuğunun yanında duruyordu. Lordun ayaklarının dibinde, kendisinin biraz daha genç hali oturuyordu; ellili yaşlarında, hafif kambur, zayıf bir adam. Adamın mavi yünden ve gri satenden dikilmiş pahalı kıyafeti, tuhaf bir şekilde bir taçla ve küçük pirinç çanların süslediği bir boyunlukla vurgulanmıştı. Adamla lordun arasındaki benzerlik çarpıcıydı, gözleri dışında; Lord Frey'in gözleri küçük, soluk ve şüpheciydi, diğer adamınkilerse büyük, dost canlısı ve boş. Catelyn, Lord Walder'ın erkek yavrularından birinin, yıllar önce eksik akıllı bir çocuk sahibi olduğunu hatırladı. Geçit Lordu, Catelyn'in önceki ziyaretleri boyunca bu eksik akıllıyı gözden uzak tutmaya özen göstermişti. *Her zaman bir soytarı tacı takıyor muydu yoksa amaç Robb'la alay etmek mi?* Catelyn'in sormaya cesaret edemeyeceği bir soruydu bu.

Salonun geri kalanını Frey oğulları, kızları, çocukları, torunları, kocaları, karıları ve hizmetkârları doldurmuştu. Ama yaşlı adam konuştu. "Diz çökmediğim için beni affedeceğinizi biliyorum. Bacaklarım eskisi gibi değil artık ama aralarında sallanan şey ziyadesiyle iyi hizmet veriyor, *hah.*" Yaşlı adamın gözleri Robb'un tacına bakarken, ağzı dişsiz bir gülümsemeyle açıldı. "Bazıları, bronz taç takan kralın fakir bir kral olduğunu söyler Majesteleri."

"Bronz ve demir, altın ve gümüşten daha güçlüdür," diye cevap verdi Robb. "Eski Kış Kralları bu çeşit kılıç taçları takardı."

"Ejderhalar geldiğinde o taçlar pek işlerine yaramadı. *Hah.*" Bu *hah,* başını sağa sola sallayıp tacını ve boyunluğunu çınlatan yarım akıllıyı eğlendirmiş gibiydi. "Efendimiz," dedi Lord Walder, "Aegon'ın gürültüsünü bağışlayın. Bir adalıdan daha aptal ve daha önce bir kralla karşılamadı. Stevron'ın oğullarından biri. Ona Çıngırak diyoruz."

"Sör Stevron ondan bahsetmişti lordum." Robb, yarım akıllıya gülümsedi. "Tanıştığımıza sevindim Aegon. Baban cesur bir adamdı."

Çıngırak çanlarını çınlattı. Gülümsediğinde, ağzının bir kenarından diğerine tükürük aktı.

"Soylu nefesinizi boşuna tüketmeyin. Onunla konuştuğunuz kadar bir lazımlıkla da konuşabilirsiniz." Lord Walder'ın bakışları diğerlerine kaydı. "Pekâlâ Leydi Catelyn, görüyorum ki bize geri dönmüşsünüz. Ve genç Sör Edmure, Taş Değirmen'in muzafferi. Artık Lord Tully, bunu unutmamam gerekecek. Siz tanıdığım beşinci Lord Tully'siniz. Diğer dördünden uzun yaşadım, *hah.* Müstakbel karınız buralarda bir yerde. Ona bir bakmak istersiniz sanırım."

"İsterim lordum."

"O halde bakacaksınız. Ama kıyafetli haline. O iffetli bir kızdır ve bakiredir. Yatağa girene kadar onu çıplak göremezsiniz." Lord Walder kıkırdadı. "*Hah.* Yakında, yakında." Başını uzatıp etrafa baktı. "Benfrey, kardeşini getir. Çabuk ol. Lord Tully, Nehirova'dan buraya onca yol geldi." Dört parçaya bölünmüş bir cübbe giyen genç bir şövalye reverans yaptı ve salondan ayrıldı. Yaşlı adam tekrar Robb'a döndü. "Eşiniz nerelerde Majesteleri? Güzel kraliçe Jeyne. Bana Sarpkaya'dan bir Westerling olduğu söylendi, *hah.*"

"Onu Nehirova'da bıraktım lordum. Sör Ryman'a da söylediğimiz gibi, kendisi daha fazla yolculuğu kaldıramayacak kadar yorgundu."

"Bu beni ölümüne üzdü. Onu kendi zayıf gözlerimle görmek istiyordum. Hepimiz istiyorduk, *hah.* Öyle değil mi leydim?"

Solgun ve ufak tefek Leydi Frey, konuşması istendiği için şaşırmış gibi görünüyordu. "E-evet lordum. Kraliçe Jeyne'e hürmetlerimizi sunmayı hepimiz çok istiyorduk. Kendisi güzel olmalı."

"Çok güzeldir leydim." Robb'un sesinde, Catelyn'e Eddard'ı hatırlatan buzlu bir dinginlik vardı.

Yaşlı adam bunu ya duymadı ya da önemsemedi. "Benim kızlarımdan daha güzel demek, *hah?* Aksi halde kendilerinin yüzü ve bedeni, Majesteleri Kral'a kutsal yeminini nasıl unutturabilirdi?"

Robb bu sitemi ağırbaşlılıkla karşıladı. "Söylenecek hiçbir söz bu durumu düzeltemez biliyorum ama hanedanınıza karşı işlediğim kusur için özür dilemeye ve affınızı rica etmeye geldim lordum."

"Özürler, *hah.* Evet, özür dileyeceğinize dair yemin etmiştiniz, hatırlıyorum. Yaşlıyım ama böyle şeyleri unutmam. Bazı kralların aksine. Gençler bir güzel yüz ve bir çift diri göğüs gördüklerinde her şeyi unutuyorlar, öyle değil mi? Ben de aynıydım. Bazıları hâlâ öyle olduğumu

söyleyebilir, *hah hah.* Gelgelelim yanılırlar, sizin gibi yanılırlar. Neyse, hatanızı telafi etmek için buradasınız, lakin hakaretinize maruz kalanlar kızlarımdı, belki de affedilmek için yalvardığınızı duymak onların hakkıdır Majesteleri. Bakire kızlarım. İşte buradalar, onlara bir bakın." Yaşlı adam parmaklarını salladığında, bir kadın sürüsü duvarın dibindeki yerinden ayrılıp yüksek platformun önünde sıraya girdi. Çıngırak da ayağa kalkmak için hareketlendi, çanları neşeyle çınlıyordu ama Leydi Frey yarım akıllıyı kolundan yakaladı ve onu tekrar yere oturttu.

Lord Walder isimleri saydı. "Kızım Arwyn," dedi on dört yaşında bir kızı göstererek. "Shirei, meşru kızlarımın en küçüğü. Ami ve Marianne torunlarım olurlar. Ami'yi Yediçay'dan Pate'le evlendirmiştim ama Yürüyen Dağ o sersemi öldürdü, ben de Ami'yi geri aldım. Bu Cersei ama biz ona Küçük Arı deriz, annesi bir Beesbury'ydi. Bunlar da torunlar. Birinin adı Walda, diğerleri... neyse, hepsinin birer adı var işte..."

"Ben Merry'yim lord büyükbaba," dedi kızlardan biri.

"Gevezesin, bu kesin. Geveze'nin yanındaki, kızım Tyta. Sonra bir Walda daha. Alyx, Marissa... sen Marissa mısın? Öyle olduğunu biliyordum. Hep kel değildir. Üstat onun saçlarını kazıdı ama pek yakında tekrar uzayacaklarını söyledi. İkizler Serra ve Sarra." Lord Walder gözlerini kısarak daha küçük kızlardan birine baktı. "*Hah,* sen de bir başka Walda mısın?"

Kız dört yaşından büyük olamazdı. "Ben, Sör Aemon Nehir'in Walda'sıyım lord büyük büyükbaba," dedi, reverans yaptı.

"Sen ne zamandır konuşuyorsun? Söyleyecek mantıklı bir şeyin olsa bari, babanın hiçbir zaman yoktu. Ayrıca senin baban bir piçin oğlu, *hah.* Git, burada yalnızca Freyler'i istiyorum. Kuzey Kralı gayrimeşru soyla ilgilenmiyor." Çıngırak başını sallayıp çanlarını çınlatırken Lord Walder, Robb'a baktı. "İşte buradalar, hepsi bakire. Şey, bir tane de dul ama bozulmuş kadınlardan hoşlananlar da var. İçlerinden herhangi birini alabilirdiniz."

"Bu imkânsız bir seçim olurdu lordum," dedi Robb dikkatli bir nezaketle. "Hepsi çok güzel."

Lord Walder güldü. "Bir de benim gözlerimin iyi görmediğini söylerler. Bazıları işe yarar sanırım. Diğerleri... neyse, artık bir önemi yok. Kuzey Kralı için yeterince iyi değildiler, *hah.* Şimdi, ne söylemek istiyorsunuz?"

"Leydilerim." Robb umutsuzca rahatsız görünüyordu ama bu anın gelmek zorunda olduğunu da biliyordu. "Bütün adamlar verdikleri sözleri

tutmalıdır, en çok da krallar. İçinizden biriyle evleneceğime dair yemin ettim ve bu yeminimi bozdum. Hata sizde değil. Yaptığım şeyi size hakaret etmek için yapmadım, sadece başka birini sevdim. Bu durumu hiçbir söz düzeltemez, biliyorum, lakin af dilemek için önünüze geldim, Geçit'in Freyler'i ve Kışyarı'nın Starklar'ı bir kez daha dost olabilsinler diye."

Küçük kızlar huzursuzca kıpırdanıyordu. Ablaları, kara meşe tahtta oturan Lord Walder'ı bekliyordu. Öne arkaya sallanan Çıngırak'ın tacındaki ve boyunluğundaki çanlar çınlıyordu.

"Güzel," dedi Geçit Lordu. "Bu çok güzeldi Majesteleri. 'Bu durumu hiçbir söz düzeltemez,' *hah.* İyi söylediniz, iyi söylediniz. Düğün festivalinde kızlarımla dans etmeyi reddetmezsiniz umarım. Yaşlı bir adamın kalbini sevinçle doldurmuş olursunuz, *hah.*" Pembe, buruş buruş kafasını, yarım akıllı torununun yaptığı gibi yukarı aşağı salladı, Lord Walder'ın çanları yoktu gerçi. "İşte burada Lord Edmure. Kızım Roslin, benim en kıymetli tomurcuğum, *hah.*"

Sör Benfrey, kızı salona getirdi. Genç kız ve şövalye birbirlerine öz kardeşler olacak kadar çok benziyorlardı. Yaşlarına bakılırsa her ikisi de altıncı Leydi Frey'in çocuklarıydı; *bir Rosby,* diye hatırladı Catelyn.

Roslin yaşına göre ufak tefekti, az önce bir süt banyosundan çıkmış gibi beyazdı. Yüzü güzeldi; küçük bir çenesi, narin bir burnu ve kahverengi iri gözleri vardı. Kestane rengi gür saçları dalgalar halinde beline kadar iniyordu. Kızın beli, Edmure'un iki eliyle kavrayabileceği kadar inceydi. Roslin'in giydiği soluk mavi elbisenin dantelli korsajının altındaki göğüsler küçük fakat şekilli görünüyordu.

"Majesteleri." Roslin dizlerinin üstüne çöktü. "Lord Edmure, umarım sizin için bir hayal kırıklığı değilimdir."

Bilakis, diye düşündü Catelyn. Kızı gördüğünde Edmure'un yüzü aydınlanmıştı. "Benim için güzelliksiniz leydim," dedi Edmure. "Ve hep öyle olacaksınız, biliyorum."

Roslin'in iki ön dişinin arasında, kızın rahatça gülümsemesine engel olan bir boşluk vardı fakat bu kusur neredeyse sevimliydi. *Yeterince güzel,* diye düşündü Catelyn, *ama çok ufak tefek ve Rosby soyundan geliyor.* Rosbyler hiçbir zaman sıhhatçe güçlü olmamıştı. Catelyn, salondaki daha büyük kızlardan bazılarının bünyesini tercih ederdi; kızlar ya da torunlar, emin olmak zordu. Crakehall gibi görünüyorlardı ve Lord Walder'ın üçüncü karısı o hanedana mensuptu. *Çocuk doğuracak genç kalçalar, onları*

emzirecek büyük göğüsler, onları taşıyacak güçlü kollar. Crakehalllar her zaman iri kemikli ve sıhhatli bir aile oldu.

"Lordum çok nazik," dedi Leydi Roslin, Edmure'a.

"Leydim çok güzel," dedi Edmure. Kızın elini tuttu ve onu ayağa kaldırdı. "Ama neden ağlıyorsunuz?"

"Mutluluktan," dedi Roslin. "Mutluluktan ağlıyorum lordum."

"*Yeter,*" diyerek araya girdi Lord Walder. "Evlendikten sonra istediğiniz kadar ağlar ve fısıldaşırsınız, *hah.* Benfrey, kardeşini odasına götür, hazırlanacağı bir düğün var. Ve yatak, *hah,* işin tatlı kısmı." Yaşlı adamın ağzı içeri dışarı hareket etti. "Düğünde müzik olacak, çok tatlı bir müzik, şarap da olacak, *hah,* kırmızılar akacak ve biz bazı yanlışları düzelteceğiz. Ama şimdi yorgun ve ıslaksınız, salonuma damlıyorsunuz. Sizi bekleyen ateşler var, baharatlı sıcak şaraplar ve eğer istiyorsanız banyolar var. Lothar, konuklarımızı odalarına götür."

"Nehrin karşısındaki adamlarımı görmem gerek lordum," dedi Robb.

"Kaybolmazlar," diye şikâyet etti Lord Walder. "Köprüyü daha önce de geçtiler öyle değil mi? Kuzeyden geldiğinizde. Siz geçmek istediniz, ben de izin verdim ve siz asla belki demediniz, *hah.* Ama keyfinize bakın. İsterseniz, adamlarınızı ellerinden tutarak teker teker karşıya geçirin, benim için sorun değil."

"*Lordum!*" Catelyn neredeyse unutuyordu. "Biraz yiyecek için müteşekkir oluruz. Yağmurun altında uzun fersahlar katettik."

Walder Frey'in ağzı içeri ve dışarı hareket etti. "Yiyecek, *hah.* Bir somun ekmek, bir parça peynir, belki bir de sosis."

"Yanında biraz şarap," dedi Robb. "Ve tuz."

"Ekmek ve tuz. *Hah.* Elbette, elbette." Yaşlı adam ellerini çırptı. Şarap sürahilerinin yanı sıra ekmek, yağ ve peynirle dolu tepsiler taşıyan hizmetkârlar salona girdi. Lord Walder da bir kadeh kırmızı şarap aldı ve kadehi lekeli eliyle yukarı kaldırdı. "Konuklarım," dedi. "Benim onur konuklarım. Çatımın altına ve soframa hoş geldiniz."

"Konukseverliğiniz için biz teşekkür ederiz lordum," diye karşılık verdi Robb. Edmure'la birlikte İri Jon, Sör Marq Piper ve diğerleri Robb'u tekrar etti. Lord Walder'ın şarabını içtiler, peynirini ve ekmeğini yediler. Catelyn şarabın tadına bakıp bir parça ekmek ısırdı ve kendini çok daha iyi hissetti. *İşte şimdi güvende olmamız gerekir,* diye düşündü.

Yaşlı lordun ne kadar ucuz olabileceğini bilen Catelyn, kendilerine tahsis edilen odaların kasvetli ve keyifsiz olacağını düşünmüştü. Ama

görünüşe göre Freyler, konukları için yeterinden fazla hazırlık yapmışlardı. Gelin dairesi genişti ve zengince döşenmişti. Odaya, direkleri İkizler şeklinde oyulmuş kuş tüyü yatak hâkimdi. Yatağın döşemesinin rengi Tully kırmızısı ve mavisiydi, bu hoş bir nezaketti. Ahşap zemin güzel kokulu halılarla kaplanmıştı ve panjurlu uzun pencere güneye açılıyordu. Catelyn'in odası daha küçüktü ama güzel döşenmişti ve rahattı, yanan bir şöminesi vardı. Aksak Lothar, Robb için krallara uygun bir geniş daire hazırlandığı konusunda teminat verdi. "Bir şeye ihtiyacınız olursa nöbetçilerden birine söylemeniz yeterli," dedi. Reverans yaparak çekildi, topal adımlarıyla sarmal merdivenlere doğru yürüdü.

"Kapılara kendi nöbetçilerimizi koymalıyız," dedi Catelyn kardeşine. Odasının kapısında Stark ve Tully adamları olursa daha rahat dinlenirdi. Lord Walder'la yaptıkları görüşme endişe ettiği kadar acı verici olmamıştı ama buna rağmen Catelyn bu işin bir an önce bitmesini istiyordu. *Birkaç gün daha, sonra Robb mücadeleye gidecek, ben de Denizgözcüsü'ndeki daha konforlu esarete.* Lord Jason ona her türlü nezaketi gösterecekti, Catelyn bundan hiç şüphe etmiyordu ama esaret fikri onu hâlâ kederlendiriyordu.

Atlı adamlar bir kuleden diğerine varmak için köprüyü geçerken, Catelyn aşağıdan gelen at seslerini duyabiliyordu. Köprünün taşları, ağır yüklü arabaların geçişiyle gümbürdüyordu. Catelyn pencereye gitti ve Robb'un ordusunun doğudaki ikizden çıkışını izlemek için dışarı baktı. "Yağmur azalıyor gibi."

"Artık içerideyiz ya." Edmure ateşin önünde duruyordu, ellerini ısıtıyordu. "Roslin hakkında ne düşünüyorsun?"

Çok minik ve narin. Doğum yapmak onun için zor olacak. Ama Edmure kızdan çok memnun kalmış gibi görünüyordu, Catelyn sadece, "Tatlı," dedi.

"Benden hoşlandığına inanıyorum. Neden ağlıyordu?"

"Düğününün arifesindeki bir bakire o. Birkaç damla gözyaşı gayet normal." Lysa, kendi düğünlerinin sabahında göller kadar ağlamıştı lakin fildişi ve mavi pelerin Jon Arryn tarafından omuzlarına serilirken kum gözlü ve ışıltılı olmayı başarmıştı.

"Ummaya cesaret ettiğimden çok daha güzel." Edmure, Catelyn'in konuşmasına fırsat vermeden bir elini havaya kaldırdı. "Daha önemli meseleler olduğunu biliyorum, vaazını kendine sakla rahibe. Buna rağmen... Frey'in sergilediği diğer kızları gördün mü? Seğirmesi olanı mesela? Titreme hastalığı mı o? Yüzlerinde Sivilceli Petyr'ınkinden bile fazla çukur

ve çıkıntı olan ikizlere ne demeli? O sürüyü gördüğümde, Roslin’in kel ve tek gözlü olduğundan emindim, Çıngırak’ın zekâsı ve Kara Walder’ın mizacıyla birlikte. Lakin güzel olduğu kadar nazik görünüyor.” Edmure’un kafası karışmış gibiydi, “Şu yaşlı gelinciğin niyeti bana iğrenç birini kakalamak değildiyse, neden kendi tercihimi yapmamama izin vermedi?”

“Senin güzel yüzlere olan düşkünlüğün gayet iyi bilinir,” diye hatırlattı Catelyn. “Belki de Lord Walder senin yeni eşinle mutlu olmanı istiyordur gerçekten.” *Ya da daha büyük ihtimal, senin bir sivilce yüzünden ayak diremeni ve onun bütün planlarını bozmam istemiyordur.* “Roslin yaşlı adamın en gözde kızı da olabilir. Nehirova Lordu, Frey kızlarının çoğunun umabileceğinden çok daha iyi bir kısmet.”

“Doğru,” dedi Edmure ama hâlâ emin değilmiş gibi görünüyordu. “Kızın kısır olması mümkün mü?”

“Lord Walder torununun Nehirova vârisi olmasını istiyor. Sana kısır bir eş vermek ona nasıl hizmet edebilir ki?”

“Hiç kimsenin almayacağı bir kızdan kurtulmuş olur.”

“Bunun ona çok bir faydası olmaz. Walder Frey aksi bir adamdır, aptal değil.”

“Yine de... *mümkün* mü?”

“Evet,” diye kabul etti Catelyn gönülsüzce. “Bir kızın çocukluğunda geçirdiği bazı hastalıklar, ileride gebe kalmasına engel olabilir. Lakin Leydi Roslin’in böyle bir hastalığa yakalandığına inanmak için bir sebep yok.” Odayı inceledi. “Doğrusunu söylemem gerekirse, Freyler bizi beklediğimden daha nazik bir şekilde karşıladı.”

Edmure güldü. “Birkaç dikenli kelime ve münasebetsiz iğneleme. Yaşlı gelinciğin şarabımıza işemesini ve mahsulü övmemizi istemesini bekliyordum.”

Bu latife, Catelyn’in tuhaf bir şekilde sessizliğe gömülmesine sebep oldu. “İzin verirsen, şu ıslak kıyafetlerimi değiştirmeliyim.”

“Nasıl istersen.” Edmure esnedi. “Bir saat kestireyim.”

Catelyn kendi odasına çekildi. Nehirova’dan getirdiği kıyafet sandığı yukarı taşınmış ve yatağın ayağına bırakılmıştı. Soyunduktan ve ıslak giysilerini ateşin yanına astıktan sonra, Tully kırmızısını ve mavisini taşıyan yün bir elbise giydi, saçlarını yıkayıp fırçaladı ve kuruması için açık bıraktı, sonra da Freyler’i aramaya gitti.

Salona girdiğinde, Lord Walder’ın kara meşe tahtının boş olduğunu gördü ama lordun oğullarından birkaçı ateşin yanında içki içiyordu. Aksak

Lothar, Catelyn'i gördüğünde hantalca ayağa kalktı. "Leydi Catelyn, dinleneceğinizi düşünmüştüm. Size nasıl hizmet edebilirim?"

"Bu beyler kardeşleriniz mi?" diye sordu Catelyn.

"Kardeşler, üvey kardeşler, kayınbiraderler ve yeğenler. Raymund ve ben aynı annedeniz. Lord Lucias Vypren, benim üvey kardeşim Lythene'in kocası olur, Sör Damon da onların çocukları. Üvey kardeşim Sör Hosteen'i tanıdığınıza inanıyorum. Bunlar da Sör Leylyn Haigh ve onun oğulları, Sör Harys ve Sör Donnel."

"Memnun oldum sörlerim. Sör Perwyn buralarda mı? Robb tarafından Kral Renly'yle görüşmek üzere Fırtına Burnu'na gönderildiğimde, Sör Perwyn gidiş ve dönüş yolunda bana eşlik etmişti. Onu tekrar görmek için sabırsızlanıyordum."

"Perwyn uzakta," dedi Aksak Lothar. "Ona selamlarınızı iletirim. Sizi kaçırdığı için çok üzüleceğini biliyorum."

"Leydi Roslin'in düğününe kadar döner elbette?"

"Dönmeyi umuyordu," dedi Aksak Lothar, "ama bu yağmurda... nehirlerin nasıl aktığını gördünüz leydim."

"Gördüm gerçekten," dedi Catelyn. "Beni üstadınıza götürme nezaketi gösterebilir misiniz acaba?"

"İyi değil misiniz leydim?" diye sordu Sör Hosteen, köşeli bir çeneye sahip güçlü bir adamdı.

"Bir kadın şikâyeti. Endişelenmeniz gereken bir şey değil lordum."

Lothar her zamanki nezaketiyle Catelyn'i salondan çıkardı. Birkaç basamak tırmanıp üstü kapalı bir köprüden geçtiler ve bir diğer merdivenin başına geldiler. "Üstat Brennet'i en tepedeki yuvarlak odada bulabilirsiniz leydim," dedi Lothar.

Catelyn üstadın da Walder Frey'in oğullarından biri olacağını düşünmüştü ama Brenett bir Frey gibi görünmüyordu. Kocaman, şişman bir adamdı. Kel bir kafası ve gıdılı bir çenesi vardı. Cübbesinin kollarındaki kuzgun pisliği lekelerine bakılırsa, temizliğine düşkün biri de değildi ama yeterince dost canlısıydı. Catelyn, Edmure'un, Leydi Roslin'in doğurganlığına dair endişelerinden bahsettiğinde üstat kıkırdadı. "Lord kardeşinizin korkmasına gerek yok Leydi Catelyn. Roslin ufak tefektir, doğru, kalçaları da dardır lakin annesi de aynıydı ve Leydi Bethany, Lord Walder'a her yıl bir çocuk verdi."

"Kaç çocuk bebeklik dönemini geçebildi?" diye sordu Catelyn açıksözlü bir şekilde.

“Beş,” dedi üstat. Sosis gibi kalın parmaklarını gösterip saymaya başladı. “Sör Perwyn. Sör Benfrey. Üstat Willamen, kendisi geçen yıl yemin etti ve şimdi Vadi’de, Lord Hunter’ın hizmetinde. Oğlunuzun yaverliğini yapan Olyvar. Ve Leydi Roslin. Dört oğlana bir kız. Lord Edmure, ne yapacağını bilemeyeceği kadar çok oğula sahip olacak.”

“Bunun onu çok mutlu edeceğinden eminim.” Roslin, güzel yüzlü olduğu kadar doğurgandı demek. *Edmure’un içi rahatlayabilir artık.* Catelyn’in gördüğü kadarıyla Lord Walder, Edmure’a şikâyet etmek için hiçbir bahane bırakmamıştı.

Catelyn, üstadın yanından ayrıldıktan sonra kendi odasına dönmedi; Robb’a gitti. Robin Flint, Sör Wendel Manderly ve İri Jon’u Robb’un yanında buldu. İri Jon’un, babasının cüssesini geçmek üzere olduğu halde hâlâ Küçük Jon olarak anılan oğlu da oradaydı. Hepsi ıslaktı. Kenarları kürklü, soluk pembe bir pelerin giymiş başka bir adam, diğerlerinden daha ıslak bir vaziyette ateşin başında duruyordu. “Lord Bolton,” dedi Catelyn.

“Leydi Catelyn,” diye karşılık verdi adam, sesi fısıltı gibiydi, “sizi tekrar görmek ne büyük zevk, böyle zorlu bir zamanda bile.”

“Çok naziksiniz,” dedi Catelyn. Odadaki yeisi hissedebiliyordu. İri Jon bile üzgün ve sessiz görünüyordu. Catelyn adamların asık suratlarına baktı ve, “Ne oldu?” diye sordu.

“Lannisterlar Üç Dişli Mızrak’ta,” dedi Sör Wendel mutsuz bir sesle. “Kardeşim yine esir alınmış.”

“Ve Lord Bolton, Kışyarı’yla ilgili başka haberler getirdi,” diye ekledi Robb. “Hayatını kaybeden tek iyi adam Sör Rodrik değilmiş. Cley Cerwyn ve Leobald Tallhart da katledilmiş.”

“Cley Cerwyn daha çocuktu,” dedi Catelyn hüzünle. “Yani doğru mu? Herkes öldü ve Kışyarı gitti mi?”

Bolton’ın solgun gözleri Catelyn’in gözleriyle buluştu. “Demiradamlar hem kaleyi hem de kış kasabasını yakmış. İnsanlarınızdan bazıları, oğlum Ramsay tarafından Dehşet Kalesi’ne götürülmüş.”

“Piçiniz korkunç suçlarla itham ediliyor,” diye hatırlattı Catelyn sertçe. “Cinayet, tecavüz ve daha beterleri.”

“Evet,” dedi Roose Bolton. “Onun kanı lekeli, bu inkâr edilemez. Lakin kendisi iyi bir savaşçıdır, korkusuz olduğu kadar beceriklidir. Demiradamlar Sör Rodrik’i ve hemen ardından Leobald Tallhart’ı öldürdüğünde, mücadeleyi komuta etmek Ramsay’ye düşmüş ve o da bunu yapmış. Ramsay, Greyjoy kuzeyde kaldığı sürece, kılıcını kınına sokmayacağına

dair yemin ediyor. Böyle bir hizmet, taşıdığı piç kanının ona işlettiği suçları az da olsa telafi eder belki.” Omuzlarını silkti. “Belki de etmez. Savaş bittiğinde bunu Majesteleri tartmalı ve karar vermeli.”

Bu soğuk bir adam, diye düşündü Catelyn, kim bilir kaçıncı kez.

“Ramsay, Theon Greyioy’dan bahsetti mi?” diye sordu Robb. “O da öldürülmüş mü yoksa kaçmış mı?”

Roose Bolton, kemerindeki keseden lime lime bir deri şeridi çıkardı. “Oğlum mektubuyla birlikte bunu göndermiş.”

Sör Wendel başını başka tarafa çevirdi. Robin Flint’le Küçük Jon Umber bakıştı ve İri Jon bir boğa gibi güldü. “Bu... insan derisi mi?” diye sordu Robb.

“Theon Greyjoy’un sol elindeki küçük parmaktan yüzülmüş bir deri parçası. Oğlum zalimdir, bunu itiraf etmeliyim. Lakin... iki genç prensin hayatıyla karşılaştırıldığında bir deri parçasının ne değeri var? Siz onların annesiydiniz leydim. Bunu size verebilir miyim... intikamın küçük bir nişanı olarak?”

Bir yanı, bu tüyler ürpertici andacı alıp kalbine bastırmak istiyordu ama Catelyn bu isteğe karşı koydu. “Şunu kaldırın lütfen.”

“Theon’ın derisini yüzmek kardeşlerimi geri getirmez,” dedi Robb. “Onun kellesini istiyorum derisini değil.”

“Theon, Balon Greyjoy’un yaşayan tek oğlu,” dedi Lord Bolton yumuşak bir sesle, odadakiler bunu unutmuş gibi. “Ve şu anda Demir Adaları’nın meşru kralı. Tutsak bir kral, bir rehine olarak çok değerlidir.”

“Rehine?” Bu kelime Catelyn’in sinirlerini kaldırmıştı. Rehineler sıklıkla değiş tokuş edilirdi. “Lord Bolton, iki oğlumu öldüren adamı *özgür* bırakmamızı önermiyorsunuzdur umarım.”

“Deniztaşı Tahtı’nı kazanan her kim olursa olsun Theon Greyjoy’un ölmesini isteyecek,” dedi Bolton. “Theon, zincire vuruluyken bile amcalarından daha sağlam bir iddiaya sahip. Onu tutalım ve infazının bedeli olarak demirdoğumludan imtiyazlar isteyelim derim.”

Robb bu öneriyi gönülsüzce değerlendirdi ama sonunda başıyla onayladı. “Evet. Pekâlâ. Öyleyse onu hayatta tutun. Şimdilik. Biz kuzeyi geri alana dek onu Dehşet Kalesi’ne hapsedin.”

Catelyn tekrar Roose Bolton’a döndü. “Sör Wendel, Lannisterlar’ın Üç Dişli Mızrak’ta olduğuyla ilgili bir şeyler söyledi?”

“Söyledi leydim. Kendimi suçluyorum. Harrenhal’dan ayrılmadan önce orada ziyadesiyle oyalandım. Aenys Frey benden günler önce yola çıktı ve

yakut geçitte Üç Dişli Mızrak’ı geçti, bu kolay olmadı gerçi. Biz vardığımızda nehir kudurmuştu. Adamlarımı küçük teknelerle karşıya taşımaktan başka seçeneğim yoktu ve çok az sayıda teknemiz vardı. Kuvvetimin üçte ikisi kuzey kıyısındayken, Lannisterlar, hâlâ karşıya geçmek için bekleyen adamlarıma saldırdı. Ekseriyetle Nortey, Locke ve Burly adamları, artçı kuvvet olarak Sör Wylis Manderly ve onun Beyaz Liman şövalyeleri vardı. Ben Üç Dişli Mızrak’ın yanlış tarafındayım, adamlarıma yardım edemedim. Sör Wylis adamlarımızı elinden geldiğince toparladı ama Gregor Clegane ağır atlarla saldırdı ve onları nehre döktü. Boğulanlar kadar kılıçla öldürülenler de oldu. Çoğu kaçtı, diğerleri esir alındı.”

Gregor Clegane her zaman kötü havadisti. Robb onunla uğraşmak için tekrar güneye gitmek zorunda mı kalacaktı? Yoksa Yürüyen Dağ buraya mı geliyordu? “O halde Clegane nehrin karşısında mı?” diye sordu Catelyn.

“Hayır,” dedi Bolton, sesi hafif fakat emindi. “Geçitte altı yüz adam bıraktım. Derelerden, dağlardan ve Beyaz Bıçak’tan mızrakçılar, Hornwood’dan yüz yaycı, bazı hürsüvariler ve vasıfsız şövalyeler, onları pekiştirmek için Stout ve Cerwyn adamlarından oluşan sağlam bir kuvvet. Komuta, Ronnel Stout ve Sör Kyle Condon’da. Sör Kyle, merhum Lord Cerwyn’in sağ koluydu, bunu bildiğinizden eminim leydim. Aslanlar kurtlardan iyi yüzemez. Sör Gregor nehir yüksek olduğu sürece karşıya geçemez.”

“Yol ağzına çıkarken ihtiyaç duyacağımız son şey, Dağ’ın sırtımızda olması,” dedi Robb. “İyi iş çıkardınız lordum.”

“Majesteleri çok nazik. Yeşil Çatal’da üzücü kayıplar verdim. Glover ve Tallhart’ın Gölgeli Vadi’deki kayıpları daha da ağırdı.”

“*Gölgeli Vadi.*” Bu isim Robb’un ağzında bir küfre dönüşmüştü. “Robett Glover’ı gördüğümde, kendisi bunun cevabını verecek bundan emin olabilirsiniz.”

“Saçmalık,” diye onayladı Lord Bolton, “lakin Glover, Derinorman Kalesi’nin düştüğünü öğrendikten sonra kendini kaybetti. Keder ve öfke bir insanı o hale getirebilir.”

Gölgeli Vadi meselesi kapanmış, soğumuştu, Catelyn’i endişelendiren gelecek mücadelelerdi. “Oğluma kaç adam getirdiniz?” diye sordu Roose Bolton’a.

Bolton cevap vermeden önce renksiz, tuhaf gözleriyle Catelyn’in yüzünü inceledi. “Beş yüz küsur atlı ve üç bin piyade leydim. Çoğunlukla

Dehşet Kalesi adamları, Karhold adamları da var. Karstarklar'ın sadakati artık şüpheli olduğu için onları göz önünde tutmanın iyi olacağını düşündüm. Daha çok adam getiremediğim için üzgünüm."

"Bu sayı yeterli olacaktır," dedi Robb. "Artçı kuvvetimi siz komuta edeceksiniz Lord Bolton. Dayım evlenir evlenmez Boğaz'a doğru yola çıkmak niyetindeyim. Eve gidiyoruz."

Arya

Araba çamurlu yolda güç bela ilerlerken, Yeşil Çatal'ın bir saat uzağında gözcü süvarilerle karşılaştılar.

"Kafanı öne eğ ve sesini çıkarma," diye uyardı Tazı, Arya'yı. Üç süvari onlara doğru geliyordu; hızlı binek atları süren, hafif zırhlar kuşanmış bir şövalye ve iki yaver. Clegane atları kamçıladı; daha güzel günler görmüş olan bir çift yük beygiri. Araba sallanıp gıcırdıyordu. Büyük ahşap tekerleklerin her dönüşü, yoldaki derin tekerlek izlerinden dışarı çamur fışkırtıyordu. Yabancı arkadan geliyordu, arabaya bağlıydı.

İri ve asabi süvari atının ne zırhı vardı, ne eyeri, ne de koşum takımı. Tazı ise yeşil renkli lekeli yünler ve koyu gri bir çiftçi mintanı giyiyordu; giysinin başlığı adamın kafasını yutuyordu, gözlerini yerde tuttuğu sürece yüzü görünmüyordu. Tazı bu haliyle sefil bir çiftçiye benziyordu. Ama *iri* bir çiftçiye. Kaba yünlerin altında kaynatılmış deri ve örgü zırh vardı, Arya bunu biliyordu. Arya da bir çiftçinin oğluna ya da bir domuz çobanına benziyordu. Arkalarındaki arabada dört büyük fıçı salamura domuz eti ile tuzlu bir domuz budu vardı.

Süvariler daha yakına gelmeden önce ayrıldılar ve bir göz atmak için arabanın çevresini sardılar. Clegane arabayı durdurdu ve sabırla süvarilerin işinin bitmesini bekledi. Şövalye mızrak ve kılıç taşıyordu, yaverlerin uzunyayları vardı. Süvarilerin deri yeleklerindeki broşlar, pelerinlerine işlenmiş armaların küçük halleriydi; kızıl kahverengi zemine çapraz çizilmiş altın şeridin üstünde siyah bir dirgen. Arya, karşılaştıkları ilk gözcü süvarilere kimliğini açıklamayı düşünmüştü ama gri pelerinler giyen ve göğüslerinde ulu kurt armaları taşıyan adamlar hayal etmişti. Umberlar'ın devine ya da Gloverlar'ın yumruğuna bile razıydı ama bu dirgen şövalyesini tanımıyordu ve onun kime hizmet ettiğini bilmiyordu. Şimdiye kadar Kışyarı'nda gördüğü nesnelerin içinde dirgene en yakın olan şey, Lord Manderly'nin balıkadamının elindeki üç dişli mızraktı.

"İkizler'de işiniz mi var?" diye sordu şövalye.

"Sizi memnun edecekse, düğün ziyafeti için tuzlu domuz getirdik sör." Tazı, kelimeleri ağzında geveleyerek konuşmuştu, gözleri yerdeydi, yüzü görünmüyordu.

“Tuzlu domuz beni asla memnun etmez.” Dirgen şövalyesi, Tazı’yı üstünkörü bakışlarla süzdü ve Arya’yla hiç ilgilenmedi ama Yabancı’ya uzun uzun, dikkatlice baktı. Aygırın bir saban atı olmadığı ilk bakışta anlaşılıyordu. Büyük siyah aygır, yaverlerden birinin bineğini ısırmaya çalıştığında yaver neredeyse çamuru boyluyordu. “Bu canavarı nereden buldun?” diye sordu dirgen şövalyesi.

“Leydim onu getirmemi söyledi sör,” dedi Clegane saygılı bir tonla. “Genç Lord Tully için bir düğün hediyesi.”

“Hangi leydi? Kime hizmet ediyorsun?”

“Yaşlı Leydi Whent, sör.”

“Harrenhal’u bir atla geri alabileceğini mi sanıyor?” diye sordu şövalye. “Tanrılar, yaşlı bir aptaldan daha aptalı var mıdır?” Buna rağmen elini sallayarak yolu gösterdi. “Hadi gidin öyleyse.”

“Tamam lordum.” Tazı, kamçısını tekrar şaklattı ve yaşlı beygirler bezdirici işlerine devam ettiler. Tekerlekler mola sırasında iyice çamura gömülmüştü, onları saplandıkları yerden kurtarmak hayvanların epey vaktini aldı. Gözcü süvariler uzaklaşmıştı artık. Tazı son bir kez adamlara baktı ve güldü. “Sör Donnel Haigh,” dedi. “Ondan sayabileceğimden fazla at aldım. Zırh da. Bir keresinde bir meydan dövüşünde onu neredeyse öldürüyordum.”

“Öyleyse seni nasıl tanımadı?” diye sordu Arya.

“Çünkü şövalyeler aptaldır, üstelik mide bulandırıcı bir köylüye iki kez bakmak ona yakışmazdı,” dedi Tazı. Atları kamçıladı. “Gözlerini aşağıda tut, saygılı bir tonla konuş ve bol bol *sör* de, şövalyelerin çoğu sana bakmaz bile. Atlar, küçük insanlardan fazla ilgilerini çeker. Yabancı’yı tanıyabilirdi ama beni onu sürerken görmedi hiç.”

Yüzünü tanırdı. Arya bundan emindi. Bir kez gördükten sonra Sandor Clegane’in yanıklarını unutmak kolay değildi. Tazı, yanık izlerini bir miğferin arkasına da saklayamazdı; meğerki miğfer hırlayan bir köpek suretinde yapılmış olsun.

İşte bu yüzden arabaya ve tuzlu domuz buduna ihtiyaçları vardı. “Ağabeyinin önüne zincirlere vurulmuş bir halde sürüklenmeyeceğim,” demişti Tazı, “ve ona ulaşmak için adamlarının arasından geçmek de istemem. Bu yüzden küçük bir oyun oynayacağız.”

Kral Yolu’nda şans eseri karşılaşılmış bir çiftçi; onlara arabayı, atları, kıyafetleri ve fıçıları temin etmişti, bunu kendi isteğiyle yapmamıştı gerçi. Tazı her şeyi kılıcının ucuyla almıştı. Çiftçi ona hırsız olduğu için

küfrettiğinde, “Hayır,” demişti Tazı, “hırsız değil malzemeci. İç çamaşırlarını almadığım için şükret. Şimdi şu çizmelerini çıkar, yoksa bacaklarını keserim. Tercih senin.” Çiftçi, Clegane kadar iriydi ama buna rağmen çizmelerinden vazgeçmeyi ve bacaklarını korumayı tercih etmişti.

Akşam karanlığı çökerken onlar hâlâ ağır adımlarla Yeşil Çatal’a ve Lord Frey’in ikiz kalelerine doğru yol alıyordu. *Az kaldı,* diye düşündü Arya. Heyecanlı olması gerektiğini biliyordu ama midesi düğümlenmişti. Bunun sebebi günlerdir boğuştuğu yüksek ateşti belki, belki de değildi. Geçen gece kötü bir rüya görmüştü, *korkunç* bir rüya. Rüyasında neler gördüğünü hatırlamıyordu ama o berbat duygu bütün gün geçmemişti, aksine daha da kuvvetlenmişti. *Korku, kılıçtan derin keser.* Şimdi güçlü olmalıydı, babasının söylediği gibi. Annesiyle onun arasında bir kale kapısı, bir nehir ve bir ordudan başka bir şey yoktu... ama bu *Robb’un* ordusuydu, yani ortada gerçek bir tehlike yoktu. Var mıydı?

Fakat Roose Bolton da onlardan biriydi. Haydutların deyişiyle Sülük Lord. Bu düşünce Arya’yı huzursuz etti. Arya, Harrenhal’dan, Kanlı Oyuncular’dan olduğu kadar Bolton’dan uzaklaşmak için de kaçmıştı ve kaçmak için Bolton’ın muhafızlarından birinin boğazını kesmişti. Bolton bunu biliyor muydu? Yoksa Gendry’yi ve Al Turta’yı mı suçlamıştı? Arya’nın annesine bundan bahseder miydi? Arya’yı görürse ne yapardı? *Muhtemelen beni tanımaz bile.* Arya bugünlerde, bir lordun kadeh taşıyıcısından çok ıslak bir fareye benziyordu. Islak bir erkek fareye. Tazı daha iki gün önce Arya’nın saçlarını kesmişti. Yoren’den bile kötü bir berberdi; Arya’nın kafasının bir yanını kel bırakmıştı. *Bahse girerim ki Robb da beni tanımaz. Hatta annem bile.* Arya onları son gördüğünde küçük bir kızdı, Lord Eddard Stark’ın Kışyarı’ndan ayrıldığı gün.

Kaleyi görmeden önce müzik sesini duydular; nehrin kükremesinin ve başlarını döven yağmurun pıtırtısının altında silikleşen davul gümbürtüsü, borazanların pirinç ötüşü ve flütlerin ince haykırışı. “Düğünü kaçırdık,” dedi Tazı, “ama seslere bakılırsa ziyafet devam ediyor. Yakında senden kurtulacağım.”

Hayır, ben senden kurtulacağım, diye düşündü Arya.

Yol buraya kadar çoğunlukla kuzeybatıya doğru akmıştı ama şimdi, bir elma bahçesinin ve yağmurla ezilmiş ıslak bir mısır tarlasının arasından tam olarak batıya gidiyordu. Arya ve Tazı son elma ağacını geçtiler, bir yokuşun tepesine tırmandılar ve sonra kaleler, nehir ve kamplar aynı anda oraya çıktı. Yüzlerce at ve binlerce adam vardı. Adamların çoğu, kale kapılarının

karşısındaki üç büyük ziyafet çadırının etrafında aylak aylak dolaşıyordu. Yan yana kurulmuş çadırlar, yelken bezinden inşa edilmiş üç muazzam uzun salon gibi görünüyordu. Robb'un kampı duvarların epey uzağında, daha yüksek ve daha kuru zeminde kurulmuştu ama Yeşil Çatal yatağından taşmış ve hatta dikkatsizce yerleştirilmiş birkaç çadırı almıştı.

Kalelerden yükselen müzik burada daha gürültülüydü. Davulların ve boruların sesi kamp boyunca yankılanıyordu. Daha yakın olan kaledeki müzisyenler, uzak kıyıda yükselen kaledeki müzisyenlerden farklı bir şarkı çalıyordu, bu yüzden, gelen sesler bir şarkıdan çok bir mücadeleye benziyordu. "Çok iyi değiller," dedi Arya.

Tazı'nın çıkardığı ses bir kahkaha olabilirdi. "Lannis Limanı'nda bu gürültüden şikâyet eden yaşlı ve sağır bir kadın var. Walder Frey'in gözlerinin işe yaramadığını durmuştum ama kimse kahrolası kulaklarından bahsetmemişti."

Arya kendini, vaktin gece değil de gündüz olmasını dilerken yakaladı. Güneş parlasaydı ve rüzgâr esseydi Arya sancakları daha iyi görebilirdi. Starklar'ın kurdunu bulmaya çalışabilirdi, belki Cerwynler'in savaş baltasını ya da Gloverlar'ın yumruğunu. Fakat akşam karanlığında bütün renkler gri görünüyordu. Yağmur ince bir çisiltiye, neredeyse sise dönüşmüştü ama daha evvel düşen sağanak bütün sancakları bulaşık bezine çevirmişti, sırıksıklam ve okunamaz.

Herhangi bir saldırıya karşı üstünkörü bir duvar oluşturmak amacıyla, kampın çevresine at arabalarından oluşan bir çit çekilmişti. Nöbetçiler Arya'yla Tazı'yı orada durdurdu. Nöbetçilerin çavuşunun taşıdığı fenerden yayılan ışık, Arya'nın, adamın giydiği pelerinin soluk pembe olduğunu görmesine yetti, pembenin üstünde kırmızı gözyaşları vardı. Çavuşun komutasındaki askerlerin göğsüne Sülük Lord'un arması işlenmişti; Dehşet Kalesi'nin derisi yüzülmüş adamı. Sandor Clegane, askerlere, gözcü süvarilere anlattığı hikâyenin aynısını anlattı ama Bolton'ın çavuşu, Sör Donnel Haigh'den daha çetin bir cevizdi. "Salamura domuz bir lordun düğün ziyafeti için uygun bir et çeşidi değil," dedi küçümseme dolu bir sesle.

"Tuzlu domuz budumuz da var sör."

"Ziyafet için yok. Ziyafetin yarısı geçti. Ve ben bir kuzeyliyim, ağzı süt kokan güneyli bir şövalye değil."

"Bana kâhyayı ya da aşçıyı görmem söylendi..."

“Kaleler kapalı. Lordlar rahatsız edilemez.” Çavuş bir an düşündü. “Yükünü şuradaki ziyafet çadırlarına boşaltabilirsin.” Zırh eldivenli eliyle çadırları gösterdi. “Bira insanı acıktırır ve yaşlı Frey birkaç domuz budunun yokluğunu hissetmez. Et çiğneyecek dişleri de yok zaten. Sedgekins’i sor, seninle ne yapılacağını o bilir.” Çavuş bağırarak emir verdi ve askerler arabalardan birini kenara çekerek Tazı için yol açtı.

Tazı’nın kamçısı beygir atlarını çadırlara doğru koşturdu. Kimsenin onlarla ilgilendiği yoktu. Sular sıçratarak parlak renkli büyük çadırların önünden geçtiler. İçerlerde yanan yağ lambaları ve maltızlar, ipek duvarları sihirli fenerler misali ışıldatıyordu; pembe ve altın rengi pırıldıyordu duvarlar, çizgili, helezoni ve kareli; kuşlar ve canavarlarla süslenmişlerdi, zikzaklar ve yıldızlarla, tekerlekler ve silahlarla. Arya sarı bir çadır gördü, duvarında altı meşe palamudu vardı; üçün üstünde iki, ikinin üstünde bir. *Lord Smallwood’un arması,* Arya tanıdı, çok uzaklardaki Pelit Kalesi’ni ve ona güzel olduğunu söyleyen leydiyi hatırladı.

Ama ışıltılı her büyük çadıra karşılık, iki düzine keçe ya da branda çadır vardı, duvarları ışık geçirmez ve karanlıktı. Her biri kırk asker barındıracak büyüklükte kışla çadırları da mevcuttu ama üç muazzam ziyafet çadırının yanında çok küçük görünüyorlardı. Görünüşe göre içki faslı saatlerdir sürüyordu. Şerefe kalkan kadehlerin şıngırtısı, olağan kamp seslerine karışıyordu; kişneyen atlar ve havlayan köpekler, karanlıkta gıcırdayan arabalar, kahkahalar ve küfürler, ahşap çatırtısı ve çelik çınlaması. Tazı ve Arya kaleye yaklaşırlarken müzik sesi çoğaldı ama müzik sesinin altında daha derin, daha koyu bir ses ses vardı: Nehir. Kabarmış Yeşil Çatal, ininin içindeki bir aslan gibi kükrüyordu.

Arya, her yere aynı anda bakmaya çalışarak oturduğu yerde dönüp duruyordu; bir ulu kurt arması, gri ve beyaza bürünmüş bir çadır ya da Kışyarı’ndan tanıdığı bir yüz görmeyi umuyordu ama sadece yabancılar görüyordu. Sazların arasında su döken bir adama baktı ama adam Biragöbek değildi. Bir çadırın içinden yarı çıplak bir kız kahkahalar atarak çıktı ama çadır açık maviydi, Arya’nın ilk bakışta düşündüğü gibi gri değildi. Kızın arkasında koşan adamın kıyafetindeki arma bir ağaç kedisiydi, bir ulu kurt değildi. Bir ağacın altında, uzunyaylarının çentiklerine mumlu ipler takan dört okçu oturuyordu ama onlar Arya’nın babasının okçuları değildi. Arabanın önünden bir üstat geçti ama Üstat Luwin olmak için fazla genç ve zayıftı. Arya başını kaldırıp İkizler’e baktı, ateş yanan yerlerdeki yüksek kule pencerelerinden yumuşak ışıklar

süzülüyordu, kaleler yağmur pusunun içinde Yaşlı Dadı'nın hikâyelerinden çıkıp gelmişler gibi ürkütücü ve gizemli görünüyordu ama Kışyarı değildi.

En yoğun kalabalık, ziyafet çadırlarındaydı. Çadırların geniş kapıları geri çekilip bağlanmıştı; ellerinde içki boynuzları ve bira kupaları olan adamlar, birkaç kamp takipçisiyle birlikte kapılardan girip çıkıyorlardı. Tazı ilk ziyafet çadırının önünden geçerken Arya içeri baktı ve sıralarda oturan, şarap ve bira fıçılarının başında itişip kakışan yüzlerce adam gördü. Çadırın içinde adım atacak yer yoktu ama kimse bunu umursamıyordu. En azından sıcak ve kuruydu adamlar. Soğuk ve ıslak Arya onlara gıpta etti. Bazıları şarkı bile söylüyordu. Kapının etrafındaki ince ve sisli yağmur, çadırın içinden kaçan ısı yüzünden buharlaşıyordu. "Lord Edmure'un ve Leydi Roslin'in şerefine," dedi bir ses. Herkes içkisini içti ve biri bağırdı, "Genç Kurt'un ve Kraliçe Jeyne'in şerefine."

Kraliçe Jeyne de kim? diye düşündü Arya bir an. Onun tanıdığı tek kraliçe, Cersei'ydi.

Ziyafet çadırlarının dışına kazılmış ateş çukurları, hasırdan ve hayvan derisinden yapılmış tentelerin altında yağmurdan korunuyordu, damlalar dümdüz aşağı düştüğü sürece. Rüzgâr nehrin üstünden esiyordu gerçi, alevlerin tıslamasına ve kıvrılmasına yetecek kadar çisenti her halükârda ateşlere ulaşıyordu. Aşçı yamakları alevlerin üzerindeki ızgaralarda büyük et parçaları çeviriyordu. Et kokusu Arya'nın ağzını sulandırdı. "Durmamız gerekmiyor mu?" diye sordu Arya, Sandor Clegane'e. "Çadırlarda kuzeyli adamlar var." Kuzeyli adamları sakallarından, yüzlerinden, ayı postlarından ve fok derisinden yapılmış cübbelerinden tanıyordu, yarı duyulur konuşmalarından ve söyledikleri şarkılardan; Karstarklar, Umberlar ve dağ kabilelerinin adamları, Genç Kurt'un adamları, Starklar'ın ulu kurtları.

"Ağabeyin kalede olacak," dedi Tazı. "Annen de öyle. Onları istiyor musun istemiyor musun?"

"Evet," dedi Arya. "Sedgekins ne olacak?" Çavuş, Sedgekins'i bulmalarını söylemişti.

"Sedgekins kızgın bir demirle kendi kendini becerebilir," dedi Tazı. Kamçısını açtı. Savrulan kamçı yağmurun içinde tıslayarak beygirin böğrünü ısırdı. "Benim istediğim senin kahrolası ağabeyin."

Catelyn

Davullar gümlüyordu, gümlüyordu, gümlüyordu, Catelyn'in başı da onlarla birlikte. Salonun ayak tarafındaki müzisyen galerisinde borular inliyor ve flütler titriyordu; kemanlar tiz çığlıklar atıyor, borazanlar ötüyor ve gaydalar canlı bir melodi haykırıyordu ama davullar hepsini bastırıyordu. Salondaki konuklar yer, içer ve birbirlerine bağırırken sesler kirişlerde yankılanıyordu. *Walder Frey'in bu gürültüye müzik diyebilmesi için bir taş kadar sağır olması gerekir.* Catelyn şarabını yudumladı ve "Alysanne"nin müziğiyle dans eden Çıngırak'ı izledi. En azından bu şarkının "Alysanne" olmak için çalındığını düşünüyordu. Bu müzisyenlerle hiç zorlanmadan "Ayı ve Güzel Bakire" de olabilirdi.

Dışarıda hâlâ yağmur yağıyordu ama İkizler'in içindeki hava ağır ve sıcaktı. Şöminede bir ateş gürlüyor ve duvarlardaki demir apliklerde sıra sıra meşaleler yanıyordu. Fakat ısının çoğu, sıralarda sıkışık halde oturan konukların bedenlerinden geliyordu. Sıralar öyle kalabalıktı ki, kadehini kaldırmaya çalışan her adam komşusunun kaburgalarını dirsekliyordu.

Yüksek platformdakiler bile Catelyn'in arzu ettiğinden daha yakındı. Kendisi Sör Ryman Frey ile Roose Bolton'ın arasına oturtulmuştu ve her iki adamdan da keskin kokular yükseliyordu. Sör Ryman, Batıdiyar'da şarap kıtlığı başlamak üzereymiş gibi içiyordu ve içtiği bütün şaraplar koltuk altlarından ter olarak çıkıyordu. *Adam limon suyunda yıkanmış,* diye karar verdi Catelyn, ama hiçbir limon bu kadar çok teri maskeleyemezdi. Roose Bolton'ın daha şekerli bir kokusu vardı ama daha hoş değildi. Bolton sek şarap ya da bal likörü yerine baharatlı şarap içiyordu ve çok az yemek yiyordu.

Catelyn adamı iştahsız olduğu için suçlayamazdı. Düğün ziyafeti fazla duru bir pırasa çorbasıyla başlamıştı. Çorbanın ardından yeşil fasulyeli, soğanlı ve pancarlı salata, badem sütünde pişirilmiş nehir turnası, daha masaya varamadan soğumuş şalgam püresi, jöleli buzağı beyni ve sinirli sığır eti gelmişti. Bir krala sunulmayacak kadar fakir bir ikramdı ve buzağı beyni Catelyn'in midesini kaldırmıştı. Buna rağmen Robb yemekleri şikâyet etmeden yiyordu, Edmure ise yeni eşiyle ilgilenmekten yemeklere dikkat etmeye fırsat bulamıyordu.

Edmure'un, Nehirova'dan İkizler'e kadar bütün yol boyunca Roslin'den şikâyet ettiğini asla tahmin edemezsin. Karı ve koca aynı tabaktan yiyor, aynı kadehten içiyor ve yudumlar arasında birbirlerine masum öpücükler veriyorlardı. Edmure yemeklerin çoğunu geri gönderiyordu. Catelyn onu suçlayamazdı. Kendi düğün ziyafetinde ikram edilen yemeklerin çok azını hatırlıyordu. *Yemeklerin tadına baktım mı? Yoksa bütün geceyi Ned'in yüzünü seyrederek mi geçirdim, kim olduğunu merak ederek?*

Zavallı Roslin'in gülümsemesinde sabit bir keyfiyet vardı, biri o gülümsemeyi kızın yüzüne dikmişti sanki. *Pekâlâ, o evli bir kız ama sırada yatak var, bir zamanlar benim olduğum kadar tedirgin olduğuna şüphe yok.* Robb, Alyx Frey'le Güzel Walda'nın arasında oturuyordu; gelinlik çağına gelmiş Frey kızlarından ikisi. "Düğün festivalinde kızlarımla dans etmeyi reddetmezsiniz umarım," demişti Walder Frey. "Yaşlı bir adamın kalbini sevinçle doldurmuş olursunuz." Lordun kalbi sevinçle dolup taşmış olmalıydı; Robb vazifesini bir kral gibi yerine getirmişti. Kızların her ikisiyle, Edmure'un karısıyla, sekizinci Leydi Frey'le, dul Ami'yle, Roose Bolton'ın karısı Şişko Walda'yla, sivilceli ikizler Serra ve Sarra'yla, hatta Lord Walder'ın en küçük kızı Shirei'yle bile dans etmişti, kız en fazla altı yaşında olmalıydı. Catelyn, Geçit Lordu'nun tatmin olup olmadığını merak etti. Yoksa yaşlı adam, kralla dans etmemiş diğer bütün kızlarını ve kız torunlarını bahane ederek sızlanacak mıydı? "Kardeşleriniz çok iyi dans ediyor," dedi Catelyn, Sör Ryman Frey'e, cana yakın davranmaya çalışıyordu.

"Onlar halalarım ve kuzenlerim." Sör Ryman büyük bir yudum şarap içti, yanaklarından süzülen ter sakallarına akıyordu.

Aksi ve sarhoş bir adam, diye düşündü Catelyn. Merhum Lord Frey, iş konuklarını doyurmaya gelince pinti olabilirdi ama içki konusunda cömertti. Bira, şarap ve bal likörü dışarıdaki nehir kadar hızlı akıyordu. İri Jon şimdiden sarhoş naralar atıyordu. Lord Walder'ın oğlu Merret kadeh kadeh onu takip ediyordu ama Sör Whalen Frey onlara ayak uydurmaya çalışırken sızmıştı. Catelyn, Lord Umber'ın ayık kalmasını tercih ederdi lakin İri Jon'a içmemesini söylemek, nefesini birkaç saat tutmasını söylemekle aynıydı.

Küçük Jon Umber ve Robin Flint, Robb'un yakınında, Güzel Walda ve Alyx'in iki yanında saygılı bir şekilde oturuyorlardı. İkisi de içki içmiyordu; bu gece, Patrek Mallister ve Dacey Mormont'la birlikte Robb'un muhafızları onlardı. Bir düğün ziyafeti, bir mücadele alanı değildi

ama sarhoş adamların olduğu yerde tehlike de daima olurdu ve bir kral asla korumasız bırakılmamalıydı. Catelyn muhafızların varlığından memnundu ve duvarlardaki kancalara asılmış kılıç kemerleri onu daha da memnun ediyordu. *Hiçbir adam jöleli buzağı beyniyle uğraşmak için bir uzunıkılıca ihtiyaç duymaz.*

Leydi Walda Bolton, sesinin müziğin üstünden duyulması için bağırarak, "Herkes lordumun Güzel Walda'yı seçeceğini düşünüyordu," dedi Sör Wendel'a. Şişko Walda yuvarlak, pembe, yağ tulumu gibi bir kızdı. Sulu mavi gözleri, cansız sarı saçları ve son derece geniş bir göğsü vardı, buna rağmen sesi titrek ve tizdi. Onu pembe dantellilerinin ve sincap kürkü pelerininin içinde Dehşet Kalesi'nde hayal etmek zordu. "Ama Lord büyükbabam, Roose'a, seçeceği kızın ağırlığınca gümüş önerdi, çeyiz olarak. Lordum Bolton da beni seçti." Güldüğünde kızın gıdısı sallandı. "Ben Güzel Walda'dan otuz sekiz kilo daha ağırım ama ilk kez o zaman buna memnun oldum. Ben artık Leydi Bolton'ım, kuzenimse hâlâ bakire, üstelik çok yakında *on dokuz* yaşında olacak, zavallı şey."

Dehşet Kalesi Lordu bu lafügüzafla hiç ilgilenmiyordu. Ara sıra bir çatal şundan, bir kaşık bundan tadıyor, uzun ve güçlü parmaklarıyla bir parça ekmek koparıyordu ama yemek Bolton'ın aklını dağıtamazdı. Bolton düğün ziyafeti başladığında Lord Walder'ın torunları için kadeh kaldırmış ve Walder ile Walder'ın, Ramsay'nin himayesinde olduğundan özellikle bahsetmişti. Catelyn, Lord Walder'ın gözlerini kısarak Bolton'a bakışından, yaşlı adamın gizli tehdidi duyduğunu anlamıştı.

Tarihte bundan daha neşesiz bir düğün var mıdır? diye merak etti, sonra zavallı Sansa'yı ve onun İblis'le yaptığı evliliği hatırladı. *Anne ona merhamet et. Onun narin bir ruhu var.* Sıcak ve duman Catelyn'i hasta ediyordu. Galerideki müzisyenler kalabalık ve gürültülüydü ama yetenekli oldukları söylenemezdi. Catelyn bir yudum şarap daha içti ve bir uşağın kadehi tekrar doldurmasına izin verdi. *Birkaç saat daha, sonra en kötüsü bitmiş olacak.* Yarın bu saatlerde, Robb başka bir mücadeleye gitmek üzere yolda olacaktı, bu sefer Moat Cailin'deki demiradamlarla çarpışacaktı. Bu düşüncenin neredeyse rahatlatıcı olması tuhaftı. *Mücadeleyi kazanacak. O bütün mücadeleleri kazanır, üstelik demiradamların bir kralı yok. Hepsinden önemlisi, Ned onu iyi eğitti.* Davullar gümlüyordu. Çıngırak zıplayarak bir kez daha Catelyn'in önünden geçti ama müzik öyle yüksekti ki Catelyn soytarının çanlarını zar zor duydu.

Bir et parçası için kavga eden iki köpeğin ani havlamaları gürültüyü bastırdı. Köpekler birbirlerini ısırarak yerde yuvarlanırken salondan neşe dolu bağrışmalar yükseldi. Konuklardan biri köpeklerin üstüne bir fıçı bira boşalttı ve hayvanlar ayrıldı, bir tanesi topallayarak yüksek platforma doğru yürüdü. Islak köpek silkindi, Lord Walder'ın torunlarından üçünün üstünü bira ve tüy içinde bıraktı, Lord Walder'ın dişsiz ağzı havlamaya benzer bir kahkahayla açıldı.

Köpekleri görmek Catelyn'in bir kez daha Boz Rüzgâr'ı özlemesine sebep oldu ama Robb'un ulu kurdu ortalıkta değildi. Lord Walder hayvanın salona girmesine izin vermemişti. "Duyduğuma göre senin vahşi canavarın insan eti seviyormuş, *hah,*" demişti yaşlı adam. "Boğaz parçalıyormuş, evet. Roslin'imin ziyafetinde böyle bir yaratığın yeri yok; kadınların, küçüklerin ve benim bütün tatlı masumlarımın arasında."

"Boz Rüzgâr onlara zarar vermez lordum," diye itiraz etmişti Robb. "Ben yanında olduğum sürece bir şey yapmaz."

"Sen benim kapılarımdaydın değil mi? O kurt seni karşılamaya gelen torunlarıma saldırdığında? Her şeyi duydum, duymadığımı sanma, *hah.*"

"Bir zarar vermedi..."

"Vermedi, diyor kral. Vermedi? Petyr atından düştü, *düştü.* Bir karımı böyle kaybetmiştim, düşmüştü." Lord Walder'ın ağzı içeri ve dışarı hareket etti. "Yoksa hafifmeşrep kadının biri miydi? Piç Walder'ın annesi, evet, şimdi hatırladım. Attan düştü ve kafasını kırdı. Petyr'ın boynu kırılsaydı Majesteleri Kral ne yapacaktı, *hah?* Bana bir torunun yerine bir özür daha mı verecekti? Hayır, hayır, hayır. Kral olabilirsiniz, olmadığınızı söylemeyeceğim, Kuzey Kralı, *hah,* lakin benim çatımın altında benim kuralım geçer. Ya kurdunuzu seçin ya da düğünü efendimiz. İkisini birden alamazsınız."

Catelyn oğlunun öfkelendiğini anlamıştı ama Robb toparlayabildiği bütün nezaketle teslim olmuştu. *Lord Walder bana kurtçuklarla pişirilmiş karga yahnisi ikram etmekten memnun olacaksa,* demişti Robb, Catelyn'e, *yahniyi yerim ve bir kâse daha isterim.* Ve öyle yapmıştı.

İri Jon, Lord Walder'ın yavrularından birini daha masaya devirdi, bu sefer Sivilceli Petyr'ı. *Delikanlının midesi İri Jon'unkinin üçte biri kadar, ne bekliyordu ki?* Lord Umber ağzını sildi ve şarkı söylemeye başladı. *"Bir ayı vardı, bir ayı, bir AYI! Baştan ayağa karaydı ve kıllarla kaplıydı!"* Umber'ın sesi hiç fena değildi ama içki yüzünden kalınlaşmıştı. Ne yazık ki, yukarıdaki kemancılar ve davulcular "Bahar Çiçekleri"ni çalıyordu ve

bu şarkının melodisi “Ayı ve Güzel Bakire”nin sözlerine, salyangozların bir kâse yulaf lapasına uyduğu kadar uyuyordu. Zavallı Çıngırak bile ortaya çıkan kakofoni yüzünden elleriyle kulaklarını kapadı.

Roose Bolton, duyulması mümkün olmayan bir fısıltıyla bir şeyler söyledi ve bir tuvalet aramaya gitti. Kalabalık salon, konukların ve sürekli hareket eden hizmetkârların biteviye gürültüsüyle doluydu. Catelyn, diğer kalede, şövalyeler ve önemsiz lordlar için ikinci bir ziyafet verildiğini biliyordu. Lord Walder gayrimeşru çocuklarını ve onların zürriyetlerini nehrin o kıyısına sürmüştü, bu yüzden Robb’un kuzeyli adamları karşıdaki davete “piç ziyafeti” diyordu. Bazı konukların, piçlerin onlardan daha iyi vakit geçirip geçirmediğini görmek için sıvıştığına şüphe yoktu. Bazıları kampları keşfediyor bile olabilirdi. Freyler, sıradan askerler Nehirova’yla İkizler’in evliliğine kadeh kaldırabilsin diye, arabalar dolusu şarap, bira ve bal likörü temin etmişti.

Robb, Roose Bolton’ın boş sandalyesine oturdu. “Birkaç saat sonra bu fars oyunu bitmiş olacak,” dedi fısıltıyla. İri Jon, saçlarında bal olan bakirenin şarkısını söylüyordu. “Kara Walder ilk kez bir kuzu kadar mülayim. Edmure dayım da karısıyla mutluymuş gibi görünüyor.” Robb, Catelyn’in üstünden öne eğildi. “Sör Ryman?”

Sör Ryman gözlerini kırptı. “Efendimiz. Buyrun?”

“Olyvar’dan yaverim olmasını isteyecektim, kuzey için yola çıktığımızda,” dedi Robb, “ama onu burada göremedim. Diğer ziyafette mi olacaktı?”

“Olyvar?” Sör Ryman başını sağa sola salladı. “Hayır. Olyvar olmaz. O gitti. Kalelerden ayrıldı. Görev.”

“Anlıyorum.” Robb’un ses tonu tam tersini söylüyordu. Sör Ryman başka bir şey önermeyince kral tekrar ayağa kalktı. “Benimle dans eder misin anne?”

“Teşekkür ederim ama hayır.” Kafası böyle zonklarken Catelyn’in ihtiyaç duyduğu son şey dans etmekti. “Lord Walder’ın kızlarından biri sana memnuniyetle eşlik eder şüphesiz.”

“Ah, şüphesiz.” Robb’un gülümsemesi bezgindi.

Müzisyenler o sırada “Demir Mızraklar”ı çalıyordu ve İri Jon “Şehvetli Genç”i söylüyordu. *Biri onları birbirleriyle tanıştırmalı, bu sayede armonileri gelişebilir.* Catelyn tekrar Sör Ryman’a döndü. “Kuzenlerinizden birinin şarkıcı olduğunu duymuştum.”

“Alesander. Symond’ın oğlu. Alyx onun kardeşi.” Adam kadehini kaldırdı ve Robin Flint’le dans eden kızı gösterdi.

“Alesander bu gece bizim için çalacak mı?”

Sör Ryman gözlerini kısarak Catelyn’e baktı. “O olmaz. Uzakta.” Alnındaki teri silip ayağa kalktı. “İzninizle leydim. İzninizle.” Catelyn, adamın kapıya doğru yürüyüşünü seyretti.

Edmure, Roslin’i öpüyor ve kızın elini tutuyordu. Salonun başka bir yerinde, Sör Marq Piper ve Sör Danwell Frey içki içme oyunu oynuyordu. Aksak Lothar, Sör Hosteen’e komik bir şeyler anlatıyordu. Daha genç Freyler’den biri, birkaç kıkırdayan kız için üç hançerle hokkabazlık yapıyordu. Çıngırak yere oturmuş, parmaklarındaki şarabı yalıyordu. Hizmetkârlar, sulu kuzu etiyle dolu büyük tepsileri salona getiriyordu, konukların bütün gece boyunca gördüğü en leziz ikramdı bu. Ve Robb, Dacey Mormont’la dans ediyordu.

Leydi Maege’in kızı, zırh yerine bir elbise giydiğinde epey güzeldi; uzun ve zarifti, utangaç gülümsemesi uzun yüzünü aydınlatıyordu. Onun, dans pistinde de talim alanındaki kadar zarif olduğunu görmek hoştu. Catelyn, Leydi Maege’in Boğaz’a varıp varmadığını merak etti. Leydi diğer kızlarını beraberinde götürmüştü ama Dacey, Robb’un savaş arkadaşlarından biri olarak onun yanında kalmayı tercih etmişti. *Ned’in sadakat uyandıran tabiatını almış.* Olyvar Frey de Robb’a böyle bağlıydı. Robb, Jeyne’le evlendikten *sonra* bile Olyvar onunla kalmak istememiş miydi?

Meşe kulelerinin arasında oturan Geçit Lordu lekeli ellerini birbirine vurdu. Ellerinin çıkardığı ses öyle zayıftı ki yüksek platformda oturanlar tarafından bile zar zor duyuldu ama Sör Aenys’le Sör Hosteen lordun hareketini gördüler ve bira kupalarını masaya vurmaya başladılar. Aksak Lothar onlara katıldı, sonra da Marq Piper, Sör Danwell ve Sör Rymund. Çok geçmeden konukların yarısı kadehlerini masalara vuruyordu. Sonunda galerideki müzisyen çetesi bile gürültüyü fark etti. Flütler, davullar ve kemanlar sustu.

“Majesteleri,” diye seslendi Lord Walder, Robb’a. “Rahip dualarını okudu, bazı sözler söylendi ve Lord Edmure benim tatlı kızıma balıklı pelerini giydirdi, lakin henüz karı koca olmadılar. Bir kılıcın bir kına ihtiyacı vardır, *hah,* bir düğünün de yatağa. Efendimiz ne derler? Onları yatağa götürmek uygun mudur?”

Lord Walder'ın bazı oğulları ve torunları tekrar kupalarını vurmaya ve bağırmaya başladılar. *"Yatağa! Yatağa! Onlarla birlikte yatağa!"* Roslin bembeyaz kesildi. Kızın, bekâretini kaybetmekten mi yoksa yatağa girme töreninden mi korktuğunu merak etti Catelyn. Roslin'in sayısız kardeşi vardı, bu törene aşina olmalıydı, fakat yatak töreni senin için yapıldığında işler değişiyordu. Catelyn'in kendi düğün gecesinde, onu bir an önce soymak isteyen Jory Cassel o aceleyle Catelyn'in elbisesini yırtmıştı. Sarhoş Desmond Grell müstehcen esprileri için özür dileyip durmuştu ama her özrün ardından yeni bir espri yapmıştı. Lord Dustin, Catelyn'i çıplak gördüğünde Ned'e dönmüş ve Catelyn'in göğüslerinin ona tekrar süt emme arzusu verdiğini söylemişti. *Zavallı adam,* diye düşündü Catelyn. Lord Dustin, Ned'le beraber güneye gitmiş ve geri dönmemişti. Bu gece burada olan adamlardan kaçının yıl bitmeden ölmüş olacağını merak etti. *Korkarım pek çoğu.*

Robb elini kaldırdı. "Eğer siz vaktin uygun olduğunu düşünüyorsanız Lord Walder, onları yatağa götürelim."

Robb'un duyurusu onay dolu bir gürültüyle karşılandı. Galerideki müzisyenler flütlerini, borularını ve kemanlarını tekrar ellerine aldılar ve "Kraliçe Terliğini Çıkardı, Kral Tacını" isimli şarkıyı çalmaya başladılar. Çıngırak bir ayağından diğerine zıplayarak kendi tacının çanlarını çınlattı. "Duyduğuma göre Tully erkeklerinin bacaklarının arasında kamış yerine alabalık varmış," diye bağırdı Alyx Frey arsızca, "onu kaldırmak için bir solucan mı gerek?" Sör Marq Piper kıza cevap verdi, "*Benim* duyduğuma göre Frey kadınlarının bir yerine iki kapısı varmış!" Alyx altta kalmadı, "Evet ama senin gibi küçük şeyler için ikisi de kapalı ve sürgülü!" Salonda bir kahkaha fırtınası koptu. Patrek Mallister bir masaya çıktı ve Edmure'un tek gözlü balığına kadeh kaldırdı. "Ve o nasıl da kudretli bir turnadır!" diye bağırdı. Şişko Walda cevap verdi, "Hayır, bahse girerim ki altı üstü küçük bir golyandır." Sonra yine aynı gürültü yükseldi, *"Yatağa! Yatağa!"*

Konuklar yüksek platforma akın etti, en sarhoşlar her zamanki gibi en öndeydi. Roslin'in etrafını saran yetişkin erkekler ve genç delikanlılar kızı havaya kaldırdılar. Anneler ve kızlar, Edmure'u ayağa kaldırdılar ve onun kıyafetlerini çekiştirmeye başladılar. Edmure gülüyor ve edepsiz şakalar yapıyordu fakat müziğin sesi çok yüksekti, Catelyn kardeşinin ne dediğini duyamıyordu. Ama İri Jon'u duydu. "Bu küçük kuşu bana verin," diye kükredi Umber, diğer adamların arasından geçerek Roslin'i yakaladı ve kızı omzuna attı. "Şu küçük şeye bakın. Üstünde bir dirhem et yok!"

Catelyn kız için üzülüyordu. Gelinlerin çoğu bu şakalara karşılık verir, en azından eğleniyormuş gibi yapardı ama Roslin dehşetle kaskatı kesilmişti, adamın onu yere düşüreceğinden korkuyormuş gibi İri Jon'a sımsıkı tutunmuştu. *Üstelik ağlıyor,* diye fark etti Catelyn. Sör Marq Piper kızın ayakkabılarından birini çıkardı. *Umarım Edmure bu zavallı çocuğa nazik davranır.* Galeriden hâlâ o neşeli ve edepsiz şarkı dökülüyordu; kraliçe fistanını çıkarıyordu şimdi, kral da gömleğini.

Catelyn, kardeşinin etrafını saran kadınlara katılması gerektiğini biliyordu ama onlara katılırsa sadece eğlencelerini mahvederdi. Müstehcenlik şu anda hissettiği son şey bile değildi. Edmure onun yokluğunu affederdi, Catelyn bundan emindi; bir grup şehvetli ve neşeli Frey tarafından soyulup yatağa götürülmek, asık suratlı ve kederli bir abla tarafından götürülmekten çok daha keyifliydi.

Kadın ve erkek, arkalarında bir insan nehriyle birlikte salondan çıkarılırken Catelyn, Robb'un da gitmediğini gördü. Walder Frey, bunu kızına yapılmış bir hakaret olarak görebilecek kadar huysuz bir adamdı. *Robb, Roslin'in yatak törenine katılmalı ama bunu söylemek bana düşer mi?* Catelyn, diğerlerinin de salonda kaldığını fark edene dek çok gergindi. Sivilceli Petyr ve Sör Whalen hâlâ uyuyordu, kafaları masadaydı. Merret Frey kendine bir kadeh şarap dolduruyordu. Çıngırak, salondan ayrılanların tabaklarındaki artıkları aşırıyordu. Sör Wendel Manderly şehvetli bir şekilde bir koyun buduna saldırıyordu. Ve elbette Lord Walder, birinden yardım almadan yerinden kalkamayacak kadar zayıftı. *Robb'un törene gitmesini bekleyecek.* Catelyn, yaşlı adamın, Majesteleri'nin neden onun kızını çıplak görmek istemediğini sorduğunu duyar gibi oluyordu. Davullar tekrar gümlüyordu, gümlüyordu, gümlüyordu.

Catelyn'in yanı sıra salonda kalan tek kadınmış gibi görünen Dacey Mormont, Edwyn Frey'in yanına gitti ve adamın koluna hafifçe dokunup kulağına bir şeyler söyledi. Edwyn, yakışıksız bir sertlikle kızdan uzaklaştı. "Hayır," dedi ziyadesiyle yüksek bir sesle. "Yeterince dans ettim." Yüzü solan Dacey arkasını döndü. Catelyn ağır ağır ayağa kalktı. *Orada ne oldu öyle?* Bir an önce sadece bezginlikle dolu olan kalbi şimdi şüphe tarafından ele geçirilmişti. *Önemli bir şey değildir,* demeye çalıştı kendine, *odun yığının içinde canavarlar görüyorsun, keder ve korkunun hasta ettiği yaşlı ve aptal bir kadına dönüştün.* Catelyn'in duyguları yüzünden okunuyor olmalıydı. Sör Wendel Manderly bile fark etmişti. "Bir sorun mu var?" diye sordu adam, kuzu budu hâlâ elindeydi.

Catelyn cevap vermek yerine Edwyn Frey'in peşinden gitti. Galerideki müzisyenler, kral ve kraliçeyi isim günü giysilerine kadar soymuştu nihayet. Çok kısa bir aradan sonra bambaşka bir şarkı çalmaya başladılar. Kimse sözleri söylemiyordu ama Catelyn bu şarkıyı biliyordu: "Castamere Yağmurları." Edwyn kapıya doğru koşuyordu. Catelyn şarkıyla müteharrik daha hızlı koştu. Altı büyük adımdan sonra adama yetişti. *Ve sen kimsin, dedi gururlu lord, niye başımı öne eğmeliyim?* Edwyn'i kolundan yakaladı. Ve ipeğin altındaki demir halkaları hissettiğinde, Catelyn tepeden tırnağa buz kesti.

Catelyn, Edwyn'in yüzüne öyle sert bir tokat indirdi ki adamın dudağı açıldı. *Olyvar,* diye düşündü Catelyn, *Perwyn, Alesander, hiçbiri yok. Ve Roslin ağlıyordu...*

Edwyn Frey, Catelyn'i kenara itti. Diğer bütün sesleri boğan müzik, bizzat taşlar tarafından icra ediliyormuş gibi duvarlarda yankılanıyordu. Robb, Edwyne'e öfkeli bir bakış attı, adamın yolunu kesmek için hareketlendi... ve yan tarafına, omzunun hemen altına saplanan ok yüzünden sendeledi. Çığlık attıysa bile flütler, borular ve kemanlar Robb'un sesini boğmuştu. Catelyn ikinci bir okun Robb'un bacağını deldiğini gördü. Robb düştü. Galerideki müzisyenlerin yarısının elinde, utlar ve davullar yerine arbaletler vardı. Catelyn oğluna doğru koştu, sonra bir şey Catelyn'in belini yumrukladı ve taş zemin yüzüne çarptı. *"Robb,"* diye bağırdı Catelyn. Bir masanın üst kısmını ayaklarından koparmaya çalışan Küçük Jon Umber'ı gördü. Küçük Jon masa üstünü kralına doğru fırlatırken bir, iki, üç ok masanın ahşap yüzeyine saplandı. Freyler, Robin Flint'in etrafını sarmıştı, hançerleri inip kalkıyordu. Sör Wendel Manderly ağır ağır ayağa kalktı, kuzu budu elindeydi. Adamın açık ağzından içeri giren ok, boynundan dışarı çıktı. Sör Wendel öne doğru devrildi, masanın ayakları kırıldı; kupalar, sürahiler, tepsiler, tabaklar, şalgamlar, pancarlar ve şarap yere saçıldı.

Catelyn'in sırtı alev alev yanıyordu. *Ona ulaşmak zorundayım.* Küçük Jon, bir koyun buduyla Sör Raymund Frey'in yüzüne vuruyordu ama kılıç kemerine uzandığı anda bir arbalet oku tarafından dizlerinin üstüne düşürüldü. *Pelerini ister altın olsun ister kırmızı, her aslan pençelidir.* Catelyn, Sör Lucas Blackwood'un Sör Hosteen Frey tarafından öldürüldüğünü gördü. Vanceler'den biri Sör Haris Haigh'le boğuşurken, dizlerinin arkasına aldığı kılıç darbesiyle Kara Walder tarafından sakat bırakıldı. *Benim pençelerim de uzun ve keskindir lordum, seninkiler kadar*

uzun ve keskindir. Arbaletler Donnel Locke'ı, Owen Norrey'yi ve yarım düzine adamı daha yere indirdi. Genç Sör Benfrey, Dacey Mormont'u kolundan yakaladı ama Dacey diğer eliyle aldığı şarap sürahisini şövalyenin yüzüne indirip kapıya doğru koştu. Dacey varamadan, kapı ardına kadar açıldı. Tepeden tırnağa çeliklere bürünmüş olan Sör Ryman Frey salona girdi. Adamın arkasında bir düzine Frey askeri vardı. Askerler ağır savaş baltalarıyla silahlanmıştı.

"Merhamet!" diye feryat etti Catelyn ama borular, davullar ve çelik çıngırtıları yakarışını boğdu.

Sör Ryman savaş baltasının başını Dacey'nin midesine gömdü. O sırada diğer kapılardan da adamlar akmaya başlamıştı; ellerinde çelikler taşıyan, örgü zırhlı, kürk pelerinli adamlar. *Kuzeyli adamlar!* Catelyn, yarım kalp atışı boyunca onların kurtarıcı olduğunu düşündü ama sonra, adamlardan biri Küçük Jon'un kafasını iki balta darbesiyle uçurdu. Umut, fırtınadaki mum misali söndü.

Geçit Lordu, katliamın tam onasında, oymalı meşe tahtında oturuyor ve olan biteni aç gözlerle seyrediyordu.

Yerde, Catelyn'in birkaç adım uzağında bir hançer vardı. Küçük Jon masayı devirdiğinde oraya sekmişti belki, belki de ölen adamlardan birinin elinden düşmüştü. Catelyn hançere doğru emekledi. Kolları ve bacakları kurşun gibi ağırdı ve ağzında kan tadı vardı. Bir masanın altında saklanan Çıngırak hançere daha yakındı ama Catelyn silahı kaptığında soytarı irkilerek geri çekildi. *Yaşlı adamı öldüreceğim, en azından bunu yapabilirim.*

Küçük Jon'un, Robb'un üstüne fırlattığı masa üstü yer değiştirdi. Robb güçlükle dizlerinin üstüne kalktı. Böğründe bir ok vardı, ikincisi bacağındaydı ve üçüncüsü göğsünde. Lord Walder elini kaldırdı, bir davul dışında bütün müzik aletleri sustu. Catelyn uzaktan gelen mücadele seslerini ve daha yakındaki kurt ulumasını duydu. *Boz Rüzgâr,* diye hatırladı, geç hatırlamıştı. *"Hah,"* diye güldü Lord Walder, Robb'a. "Kuzey Kralı ayağa kalkıyor. Görünüşe bakılırsa birkaç adamınızı öldürdük Majesteleri. Ah, ama sizden özür dileyeceğim, adamlarınız düzelecek, *hah.*"

Catelyn, Çıngırak'ın uzun saçlarını yakaladı ve adamı saklandığı yerden dışarı çekti. "Lord Walder!" diye bağırdı. *"LORD WALDER!"* Davul, ağır ağır ve derinden vuruyordu, güm güm güm. "Yeter," dedi Catelyn. "*Yeter* diyorum. İhanete ihanetle karşılık verdiniz, artık durun." Hançeri Çıngırak'ın boğazına dayadığında, Bran'ın hasta odasını ve kendi boğazına

dayanan çeliği hatırladı. Davul vuruyordu, *güm güm güm güm güm güm.* “Lütfen,” dedi Catelyn. “O benim oğlum. Benim ilk oğlum, benim son oğlum. Onu bırakın. Onu bırakın, bunu unutacağız yemin ediyorum... burada yaptığınız her şeyi. Eski ve yeni tanrıların önünde yemin ediyorum, biz... biz intikam almayacağız...”

Lord Walder itimatsızlık dolu gözlerle Catelyn’e baktı. “Bu zırvaya ancak bir aptal inanır. Benim bir aptal olduğumu mu sanıyorsunuz leydim?”

“Bir baba olduğunuzu biliyorum. Beni rehin alın. Öldürmediyseniz Edmure’u da. Ama Robb’u bırakın.”

“Hayır.” Robb’un sesi zor duyulur bir fısıltıydı. “Anne hayır...”

“Evet. Robb, ayağa kalk. Ayağa kalk ve dışarı çık, lütfen, *lütfen*... benim için değilse Jeyne için yap.”

“Jeyne?” Robb masanın kenarına tutundu ve kendini ayağa kalkmaya zorladı. “Anne,” dedi, “Boz Rüzgâr...”

“Ona git. Şimdi. Robb, *çık buradan.*”

Lord Walder güldü. “Ve ben, buna niye izin vereyim?” Catelyn, Çıngırak’ın boğazına dayadığı hançeri daha derine bastırdı. Yarım akıllının gözleri sessiz bir yakarışla kadına bakıyordu. Burnu kötü bir kokuyla dolan Catelyn bunu davulların biteviye vuruşlarından fazla umursamadı, *güm güm güm güm güm güm.* Sör Ryman ve Kara Walder etrafında dönüyordu; Catelyn’in umurunda değildi, ona istediklerini yapabilirlerdi; hapsedebilirlerdi, tecavüz edebilirlerdi, öldürebilirlerdi, hiçbirinin önemi yoktu. Catelyn yeterince uzun yaşamıştı ve Ned onu bekliyordu. O Robb için korkuyordu. “Tully onurum üstüne,” dedi Lord Walder’a, “Stark onurum üstüne, oğlunuzun hayatını oğlumun hayatıyla takas edeceğim. Bir oğula karşılık bir oğul.” Catelyn elleri öyle kötü titriyordu ki Çıngırak’ın kafasındaki çanlar çınlıyordu.

Davullar gümlüyordu, *güm güm güm.* Yaşlı adamın dudakları hareket etti. Catelyn’in elindeki bıçak titredi; terle kayganlaşmıştı. “Bir oğula karşılık bir oğul *hah*,” diye tekrar etti yaşlı adam. “Ama o bir torun... bir işe yaradığı da yok.”

Koyu renk zırh ve kan lekeli pembe pelerin giymiş bir adam Robb’un yanına gitti. “Jaime Lannister selamlarını gönderdi.” Uzunkılıcını Robb’un kalbine sapladı ve büktü.

Robb yeminini bozmuştu ama Catelyn sözünü tuttu. Aegon’ın saçlarını sertçe çekti. Adamın boğazını, bıçak kemiğe dayanana kadar testereyle

keser gibi kesti. Parmaklarından sıcak kanlar aktı. Yarım akıllının çanları çınlıyordu, *çın çın çın,* davullar vuruyordu, *güm güm güm.*

Sonunda biri hançeri aldı. Gözyaşları Catelyn'in yanaklarını ateş gibi yakıyordu. Onlarca kuzgun, keskin pençeleriyle Catelyn'in yüzünü tırmalıyordu, kopan et şeritlerden geriye, içlerinden kıpkırmızı kan akan derin oluklar kalıyordu. Catelyn dudaklarındaki kanın tadını alabiliyordu.

Çok acıtıyor, diye düşündü. *Bütün çocuklarımız, Ned, bütün güzel bebeklerimiz. Rickon, Bran, Arya, Sansa, Robb... Robb... lütfen Ned, lütfen, durdur şunu, acıyı durdur...* Beyaz gözyaşlarıyla kırmızı gözyaşları birlikte aktı; Catelyn'in yüzü, Ned'in sevdiği o yüz tamamen yırtılıp parçalanana kadar. Catelyn Stark ellerini havaya kaldırdı, uzun parmaklarından akıp bileklerine inen ve elbisesinin kolunun içine giren kanı seyretti. *Gıdıklıyor.* Kollarında ağır ve kırmızı solucanlar dolaşıyordu. "Çıldırdı," dedi biri. "Aklını kaybetti," dedi bir başkası, "Şuna bir son verin." Ve bir el Catelyn'in saçlarını yakaladı, tıpkı onun Çıngırak'ın saçlarını yakaladığı gibi. *Hayır,* diye düşündü Catelyn, *hayır saçlarımı kesmeyin, Ned saçlarımı çok sever.* Sonra çelik, Catelyn'in boğazındaydı, ısırığı kırmızı ve soğuktu.

Arya

Ziyafet çadırları arkalarında kalmıştı artık. Islak çamurun ve ezilmiş çimenlerin üstüne basarak aydınlıktan çıktılar ve tekrar karanlığa girdiler. İleride kalenin kapı kulübesi göründü. Arya duvarlarda titreyen meşaleleri görebiliyordu, alevler rüzgârla uçuşup dans ediyordu. Islak miğferlerin ve zırhların üstünde solgun ışıltılar vardı. İkizler'i birbirine bağlayan köprünün üstünde daha fazla meşale hareket ediyordu, bir sıra ışık batı kıyısından doğu kıyısına doğru akıyordu.

"Kale kapalı değil," dedi Arya aniden. Çavuş kapalı olacağını söylemişti ama yanılmıştı. Arya'nın kaleye baktığı esnada yivli kapı yukarı kaldırılıyordu, köprü halihazırda aşağı indirilmiş, hendeğin karşısına uzatılmıştı. Arya, kaleye girme taleplerinin Lord Frey'in muhafızları tarafından reddedileceğinden korkuyordu. Dudağını ısırdı, gülümseyemeyecek kadar kaygılıydı.

Tazı birdenbire dizginleri çekti, bunu o kadar ani yapmıştı ki Arya az kalsın arabadan düşüyordu. "Yedi kahrolası, kör olası cehennem," dedi Tazı, arabanın tekerlekleri çamura gömülmeye başlamıştı. Araba hafifçe yana yattı. *"Yere in,"* diye kükredi Clegane, elinin ayasıyla Arya'nın omzuna vurdu ve onu arabanın kenarından aşağı itti. Arya, Syrio'nun öğrettiği gibi yumuşakça yere indi ve aynı anda ayağa kalktı, yüzü çamur içindeydi. *"Bunu neden yaptın?"* diye bağırdı. Tazı da aşağı atladı. Arabanın önündeki seleyi koparıp attı ve selenin altında sakladığı kılıç kemerine uzandı.

Arya, bir ateş ve çelik nehri halinde kale kapısından akan süvarileri ancak o zaman duydu. Köprüyü geçen savaş atlarının gürültüsü, kaleden gelen davul seslerinin altında kaybolmuştu. Adamlar ve binekler zırhlıydı, her on süvariden biri meşale taşıyordu. Diğerlerinin baltaları, dikenli uzunbaltaları ve kemik kırıcı, zırh ezici büyükkılıçları vardı.

Arya, uzakta bir yerde bir kurdun uluduğunu duydu. Kamp seslerine, müziğe ve vahşi akan nehrin uğursuz homurtusuna kıyasla zayıf bir sesti ama Arya duymuştu. Belki de kulağı değildi sesi duyan. Acı ve kederle keskinleşmiş ses, Arya'nın içine bıçak gibi saplanmıştı. Kaleden daha fazla atlı çıkıyordu, dört sıralı ve sonu olmayan bir kafile; şövalyeler, yaverler,

hürsüvariler, meşaleler ve uzunbaltalar. Üstelik arkadan gelen sesler de vardı.

Arya etrafa baktığında, eskiden üç ziyafet çadırı olan yerde şimdi sadece iki çadır kaldığını gördü. Ortadaki çökmüştü. Arya bir an için gördüğü şeyin ne olduğunu anlamadı. Sonra devrik çadırdan alevler yükseldi ve şimdi diğer ikisi de çöküyordu, yağlı ve ağır branda bezi, aşağıdaki adamların üstüne seriliyordu. Havada bir ateş oku sürüsü uçtu. İkinci çadır alev aldı, ardından üçüncüsü. Çığlıklar öyle şiddetlenmişti ki Arya müziğe rağmen kelimeleri duyabiliyordu. Alevlerin önünden karanlık suretler geçiyordu, çelik zırhlar uzaktan turuncu parlıyordu.

Bir mücadele, Arya biliyordu. *Bu bir mücadele ve bu süvariler...*

Çadırları seyretmek için vakit yoktu artık. Nehir taşmıştı. Açılır kapanır köprünün sonundaki çalkantılı sular bir atın beline varacak kadar yükselmişti. Buna rağmen süvariler, müzikle mahmuzlamış atlarını suyun içine doğru sürüyorlardı. Bu sefer iki kaleden de aynı şarkı yükseliyordu. *Bu şarkıyı biliyorum,* diye fark etti Arya aniden. Haydutların, rahiplerle birlikte bira imalathanesinde konakladığı yağmurlu gecede, Yediler’in Tom’u onlara bu şarkıyı söylemişti. *Ve sen kimsin, dedi gururlu lord, niye başımı öne eğmeliyim?*

Frey süvarileri çamurun ve sazlıkların içinde ilerlemek için mücadele veriyordu ama içlerinden bazıları arabayı görmüştü. Arya, ana kafileden ayrılıp atlarını sığlık boyunca koşturan süvarileri izledi. *Farklı bir pelerin giymiş bir kedisin sadece, budur bütün bildiğim.*

Clegane, Yabancı’nın iplerini tek kılıç darbesiyle kesti ve hayvanın sırtına atladı. Süvari atı kendisinden ne istendiğini biliyordu. Kulaklarını dikti ve hızla yaklaşan savaş atlarına döndü. *Pelerini ister altın olsun ister kırmızı, her aslan pençelidir. Benim pençelerim de uzun ve keskindir lordum, sizinkiler kadar uzun ve keskindir.* Arya, Tazı’nın ölmesi için yüzlerce, yüzlerce kez dua etmişti ama şimdi... elinde bir taş vardı, çamurla kayganlaşmıştı, taşı yerden alışını bile hatırlamıyordu. *Kime atacağım?*

Birbirine çarpan çeliklerin sesi Arya’yı yerinden zıplattı; Clegane ilk balta darbesini karşılamıştı. Tazı ilk adamla dövüşürken, ikinci adam onun arkasına geçti ve belini hedef alarak baltasını kaldırdı. Yabancı kendi etrafında dönüyordu, Tazı bu sayede hafif bir yan darbeyle kurtuldu, giydiği bol çiftçi gömleğinde oluşan geniş yırtık, alttaki örgü zırhı ortaya çıkardı. *Üç kişiye karşı bir kişi.* Taş hâlâ Arya’nın elindeydi. *Onu öldürecekleri*

kesin. Arya, Mycah'ı düşündü; kasabın oğlu kısacık bir zaman için Arya'nın arkadaşı olmuştu.

Sonra üçüncü süvarinin ona doğru geldiğini gördü. Arabanın arkasına geçti. *Korku, kılıçtan derin keser.* Davulları, savaş borularını ve gaydaları duyabiliyordu, aygırlar koşuyordu, çeliğe çarpan çelik çığlık atıyordu ama bütün sesler çok uzaktaydı. Sadece yaklaşan süvari vardı ve onun uzunbaltası. Adam, zırhının üstüne bir cübbe giymişti. Arya, süvarinin bir Frey olduğuna işaret eden iki kuleyi gördü. Anlayamıyordu. Edmure dayısı Lord Frey'in kızıyla evleniyordu. Freyler, Robb'un arkadaşlarıydı. Süvari, arabanın çevresinde dolaşırken, *"Yapma!"* diye bağırdı Arya ama adam umursamadı.

Süvari ileri atıldığında Arya elindeki taşı fırlattı, bir keresinde Gendry'ye yaban elması fırlattığı gibi. Gendry'yi gözlerinin tam ortasından vurmuştu ama bu sefer doğru nişan alamamıştı; adamın şakağını sıyırıp geçen taş, süvarinin atağını kırmaya yetti ama başka bir işe yaramadı. Arya çamurlu zemine topuklarıyla basarak hızla geri çekildi, adamla arasına bir kez daha arabayı soktu. Süvari tırıs yürüyüşle onu takip etti, miğferindeki göz siperinde yalnızca karanlık vardı. Arya'nın fırlattığı taş, adamın miğferinde bir çentik bile açmamıştı. Arabanın etrafında bir kez döndüler, iki kez, üç kez. Şövalye küfretti. *"Sonsuza dek kaçamaz..."*

Baltanın başı, adamın kafasının tam arkasına indi, miğferi ve miğferin altındaki kafatasını kırdı, şövalye eyerinden uçtu, yüzüstü yere düştü. Şövalyenin arkasında Tazı vardı, hâlâ Yabancı'nın sırtındaydı. Arya, *baltayı nereden buldun?* diye soracaktı ki gördü; Freyler'den biri ölmek üzere olan atının altında sıkışmıştı, bir karış suda boğuluyordu. Üçüncü süvari sırtüstü yere serilmişti, hareket etmiyordu, bir boyun zırhı takmamıştı ve çenesinin altından kırık bir kılıcın ucu çıkmıştı.

"Miğferimi getir," diye kükredi Clegane.

Miğfer, domuz butlarının arkasındaki kurutulmuş elma çuvalının dibine tıkılmıştı. Arya çuvalı baş aşağı etti ve miğferi Tazı'ya attı. Tazı, tek eliyle havada yakaladığı miğferi başına taktı. Tazı'nın oturduğu yerde çelik bir köpek vardı şimdi, alevlere hırlıyordu.

"Ağabeyim..."

"Öldü," diye bağırdı Tazı. "Adamlarını katledip onu sağ bırakacaklarını mı düşünüyorsun?" Başını kampa doğru çevirdi. "Bak. *Bak* kahrolası."

Kamp, bir savaş meydanına dönüşmüştü. Hayır, bir mezbaha. Ziyafet çadırlarından yükselen alevler gökyüzüne tırmanıyordu. Barakalardan

bazıları ve elli ipek çadır da yanıyordu. Kılıçlar her yerde şarkı söylüyordu. *Ama şimdi salonunda yağmurlar ağlıyor ve yağmuru kimse duymuyor.* Yanan çadırlardan birine bir varil çarptı, parçalandı ve alevler iki kat yükseğe zıpladı. *Bir mancınık,* Arya biliyordu. Kaleden yağ, zift ya da başka bir şey fırlatılıyordu.

“Benimle gel.” Sandor Clegane elini uzattı. “Buradan gitmek zorundayız. Hemen şimdi.” Yabancı sabırsızca kafasını sallıyordu, burun delikleri kan kokusu yüzünden genişlemişti. Şarkı bitmişti. Tek davul vardı sadece, ağır ve biteviye vuruşları, devasa bir kalbin atışı gibi nehir boyunca yankılanıyordu. Kara gökyüzü ağladı, nehir homurdandı, adamlar lanetler okudu ve öldü. Arya’nın ağzında çamur vardı, yüzü ıslaktı. *Yağmur. Sadece yağmur. Hepsi bu.* “Buradayız işte,” diye bağırdı Arya. Sesi incecik ve ürkekti, küçük bir kız çocuğunun sesiydi. “Robb kalenin içinde, annem de öyle. Kapı da açık.” Dışarı çıkan başka Frey yoktu. *Çok yaklaştım.* “Gidip *annemi* almalıyız.”

“Seni küçük aptal sürtük.” Tazı’nın miğferinin burnunda alevler ışıldıyordu ve çelik dişleri pırıldıyordu. “İçeri girersen dışarı çıkamazsın. Frey, annenin cesedini öpmene izin verir belki.”

“Belki onu *kurtarabiliriz...*”

“Belki sen kurtarabilirsin. Benim yaşamakla işim bitmedi henüz.” Tazı, atını Arya’ya doğru sürdü. “Kal ya da gel dişi kurt. Yaşa ya da öl. Senin...”

Arya döndü ve kapıya doğru koşmaya başladı. Yivli kapı aşağı iniyordu, lakin ağır ağır. *Daha hızlı koşmalıyım.* Çamur Arya’yı yavaşlatıyordu, sonra da su. *Bir kurt kadar hızlı koş.* Köprü kalkmaya başlamıştı, üstünden sicim gibi sular akıyor, büyük topaklar halinde çamurlar dökülüyordu. *Daha hızlı.* Arya arkasına baktı, peşinden gelen Yabancı’yı gördü. Hayvanın attığı her adımda havaya su damlaları sıçrıyordu. Arya, kan ve beyin parçaları yüzünden hâlâ ıslak olan uzunbaltayı da gördü. Ve koştu. Artık ağabeyi için koşmuyordu, annesi için bile koşmuyordu, kendisi için koşuyordu. Daha önce hiç koşmadığı kadar hızlı koştu, başı öndeydi, ayakları nehri köpürtüyordu, Tazı’dan kaçarken Mycah da böyle koşmuş olmalıydı.

Adamın baltası, Arya’yı başının arkasından yakaladı.

Tyrion

Akşam yemeğini yalnız yediler, sık sık yaptıkları gibi.

“Bezelyeler fazla pişmiş,” dedi karısı.

“Sorun değil,” dedi Tyrion. “Koyun eti de öyle.”

Bu bir latifeydi ama Sansa bir eleştiri olduğunu düşündü. “Üzgünüm lordum.”

“Neden? Üzgün olması gereken kişi aşçı. Sen değilsin. Bezelyeler senin sorumluluğun değil Sansa.”

“Ben... lord kocam hoşnutsuz olduğu için üzgünüm.”

“Hissettiğim herhangi bir hoşnutsuzluğun bezelyelerle en ufak bir ilgisi yok. Beni hoşnutsuz etmek üzere Joffrey, ablam ve üç yüz Dornelu var.” Tyrion, Prens Oberyn ve lordlarını Tyrelller’in uzağına, şehre bakan bir köşe hisarına yerleştirmişti; onları Kızıl Kale’den tamamen dışarı çıkarmadan koyabileceği en uzak yere. Ama yeterince uzak değildi. Bit Çukuru’ndaki bir güveççide bir arbede yaşanmıştı bile, Tyrell’in silahlı askerlerinden biri ölmüş ve Lord Gargalen’inkilerden ikisi haşlanmıştı. Ve Mace Tyrell’in pörsük annesi, Ellaria’ya “yılanın fahişesi” dediğinde, avluda tatsız bir karşılaşma yaşanmıştı. Tyrion ne zaman Oberyn Martell’le karşılaşsa, adaletin ne zaman yerini bulacağını soruyordu adam. Fazla pişmiş bezelyeler Tyrion’ın dertlerinin en küçüğüydü ama o, genç karısını bu sıkıntılarla üzmek istemiyordu. Sansa’nın kederleri kendine yetiyordu.

“Bezelyeler iyi,” dedi Tyrion sertçe. “Yeşil ve yuvarlak, bir bezelyeden daha fazla ne beklenebilir? Pekâlâ, leydim memnun olacaksa yeni bir porsiyon alacağım.” Podrick Payne’e bir el işareti yaptı, Pod tabağa öyle çok bezelye koydu ki Tyrion koyun etini göremez oldu. *Bu aptalcaydı*, dedi kendi kendine. *Şimdi bunların hepsini yemek zorundayım, yoksa Sansa yine üzülür.*

Akşam yemeği gergin bir sessizlik içinde bitti, pek çok akşam yemeği gibi. Ardından, Pod kadehleri ve tabakları masadan kaldırırken, Sansa tanrı korusuna gitmek için müsaade istedi.

“Nasıl istersen,” dedi Tyrion, karısının akşam dualarına alışmıştı. Sansa septte de dua ediyordu, Anne’ye, Bakire’ye ve Yaşlı Hatun’a mumlar yakıyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse Tyrion ibadetin bu kadarını aşırı

buluyordu ama Sansa'nın yerinde olsaydı o da tanrıların yardımını isteyebilirdi. "İtiraf etmeliyim ki eski Tanrılar hakkında çok az şey biliyorum," dedi sevimli olmaya çalışarak. "Belki bir gün beni aydınlatırsın. Hatta sana eşlik bile edebilirim."

"Hayır," dedi Sansa hemen. "Siz... bu nazik bir teklif ama... bir *ibadet* yok lordum. Rahipler, şarkılar ya da mumlar yok. Sadece ağaçlar ve sessiz dualar. Sıkılırsınız."

"Kesinlikle haklısın." *Beni düşündüğümden daha iyi tanıyor.* "Yine de tanrının yedi sureti hakkında mırıldanıp duran bir rahibe kıyasla, hışırdayan yaprakların sesi hoş bir değişiklik olabilir." Tyrion elini salladı. "Seni rahatsız etmeyeceğim. Kalın bir şeyler giy leydim, rüzgâr sert esiyor." Kıza ne için dua ettiğini sormak istiyordu ama Sansa öyle vazifeşinastı ki soruya gerçekten cevap verebilirdi ve Tyrion bunu bilmek istediğinden emin değildi.

Sansa ayrıldıktan sonra Tyrion işine geri döndü. Serçeparmak'ın hesap defterlerindeki labirentlerde birkaç altın ejderha bulmaya çalışıyordu. Petyr Baelish altınların öylece oturup tozlanmasından hoşlanmıyordu, bu kesindi ama Tyrion, Serçeparmak'ın hesaplarından bir anlam çıkarmaya çalıştıkça daha fazla baş ağrısı çekiyordu. Ejderhaları bir hazine dairesine kapatmak yerine onların üremesini sağlamak lafta çok güzeldi, fakat bu yatırımlardan bazıları bir haftalık bayat balık gibi kokuyordu. *Boynuzlu Adamlar'ın kraliyetten bu kadar çok borç aldığını bilseydim, Joffrey'nin o kahrolası piçleri duvarların üzerinden fırlatmasına o kadar çabuk izin vermezdim.* Tyrion, adamların vârislerini bulması için Bronn'u gönderecekti ama bunun, bir gümüş balığından gümüş çıkarmaya çalışmakla aynı şey olacağından korkuyordu.

Lord babasının daveti ulaştığında, Tyrion hayatında ilk defa Sör Boros Blount'u göreceği için mutlu oldu. Hesap defterlerini minnetle kapadı, yağ lambasını söndürdü, omuzlarına bir pelerin aldı ve kalenin karşı tarafındaki El Kulesi'ne doğru paytak adımlarla yürüdü. Rüzgâr, Tyrion'ın Sansa'yı uyardığı üzere sert esiyordu ve havada yağmur kokusu vardı. Belki de, Lord Tywin'in onunla işi bittiğinde Tyrion tanrı korusuna gitmeli ve Sansa'yı, kız sırılsıklam olmadan önce eve götürmeliydi.

Lakin Tyrion, El'in çalışma odasına girip de Cersei'yi, Sör Kevan'ı ve Yüce Üstat Pycell'i Lord Tywin'in etrafında toplanmış halde gördüğünde bütün bunlar aklından uçup gitti. Joffrey neredeyse olduğu yerde zıplıyordu, Cersei küçük ve kibirli bir gülümsemenin tadını çıkarıyordu ama Lord

Tywin her zamanki gibi nemruttu. *Gülümsemek istese bile gülümseyebilir mi merak ediyorum.* “Ne oldu?” diye sordu Tyrion.

Babası ona bir parşömen rulosu uzattı. Biri parşömeni açıp düzleştirmişti ama o hâlâ kıvrılmak istiyordu. “Roslin şişman bir alabalık yakaladı,” diyordu mesaj. “Ağabeylerinden düğün hediyesi olarak bir çift kurt postu aldı.” Tyrion, kırık mührü incelemek için parşömeni çevirdi. Mühür mumu gümüşi griydi ve muma bastırılmış figür Frey Hanedanı’nın ikiz kuleleriydi. “Geçit Lordu şairane olduğunu mu hayal ediyor? Yoksa niyeti kafamızı karıştırmak mı?” Tyrion güldü. “Alabalık dediği Edmure Tully olmalı, postlar...”

“O *öldü!*” Joffrey’nin sesi öyle gururlu ve mutlu çıkıyordu ki duyan, Robb Stark’ın derisini bizzat o yüzmüş sanırdı.

Önce Greyjoy, şimdi de Stark. O anda tanrı korusunda dua eden küçük karısını düşündü Tyrion. *Babasının tanrılarına, ağabeyine zafer bahşetmeleri ve annesini güvende tutmaları için yalvarıyor şüphesiz.* Görünüşe göre eski tanrılar, duaları yeni tanrılardan fazla önemsemiyordu. Tyrion bununla avunmalıydı belki de. “Krallar sonbahar yaprakları gibi dökülüyor,” dedi. “Öyle görünüyor ki bizim küçük savaşımız kendiliğinden kazanılıyor.”

“Savaşlar kendiliğinden kazanılmaz Tyrion,” dedi Cersei, sesinde zehirli bir tatlılık vardı. “Bu savaşı lord babamız kazandı.”

“Arazide düşmanlarımız olduğu sürece hiçbir şey kazanılmadı,” dedi Lord Tywin.

“Nehir lordları aptal değil,” diye karşılık verdi kraliçe. “Arkalarında kuzeyliler olmadan Yüksek Bahçe’nin, Casterly Kayası’nın ve Dorne’un müşterek gücüne karşı koymayı umamazlar. Boyun eğmeyi yok olmaya tercih edecekler elbette.”

“Çoğu,” diye kabul etti Lord Tywin. “Nehirova duruyor, fakat Walder Frey, Edmure Tully’yi rehin tuttuğu sürece Karabalık saldırmaya cesaret edemez. Jason Mallister ve Tytos Blackwood onurları aşkına savaşacaklar, fakat Freyler, Mallisterlar’ın Denizgözcüsü’nden çıkmasını engelleyebilir ve Jonos Bracken doğru bir telkinle taraf değiştirmeye ikna edilebilir. Nihayetinde hepsi diz çökecek, evet. Onlara cömert teklifler sunmak niyetindeyim. Bize teslim olan bütün kaleler bağışlanacak, biri dışında.”

Efendisini iyi tanıyan Tyrion, “Harrenhal?” dedi.

“Diyarın şu Cesur Dostlar’dan kurtulması gerek. Sör Gregor’a kaleyi kılıçtan geçirmesini emrettim.”

Gregor Clegane. Görünüşüne göre Lord Tywin, onu Dorne adaletine teslim etmeden önce Dağ'daki son maden cevherini bile kazmak niyetindeydi. Cesur Dostlar'ın akıbeti, kazıklara geçirilmiş kafalar şeklinde olacaktı, sonra da Serçeparmak, o gösterişli kıyafetlerinde bir damla olmaksızın Harrenhal'a gidecekti. Tyrion, Petyr Baelish'in Vadi'ye varıp varmadığını merak etti. *Tanrılar merhametliyse, Serçeparmak denizde bir fırtınaya tutulup boğulmuştur.* Ama tanrılar hangi vakit merhametli olmuştu ki?

"Hepsi kılıçtan geçirilmeli," dedi Joffrey aniden. "Mallisterlar, Blackwoodlar, Brackenlar... hepsi. Onlar hain. Onların öldürülmesini istiyorum büyükbaba. Benim *cömert tekliflerim* olmayacak." Yüce Üstat Pycelle'e döndü. "Ayrıca Robb Stark'ın kafasını istiyorum. Lord Frey'e bir mektup yazın ve bunu söyleyin. Kral emrediyor. Düğün ziyafetimde Robb'un başını Sansa'ya servis edeceğim."

"Efendimiz," dedi Sör Kevan dehşet dolu bir sesle. "Leydi Sansa, evlilik yoluyla akrabanız artık."

"Latifeydi." Cersei gülümsedi. "Joff ciddi değildi."

"Evet ciddiydim," diye ısrar etti Joffrey. "Robb haindi ve ben onun kafasını istiyorum. Onu Sansa'ya öptüreceğim."

"Hayır." Tyrion'ın sesi sertti. "Artık Sansa'ya işkence edemezsin. Bunu iyi anla canavar."

Joffrey alay eder gibi gülümsedi. "Canavar olan sensin dayı."

"Öyle mi?" Tyrion kafasını yana eğdi. "O halde benimle daha yumuşak bir şekilde konuşmalısın. Canavarlar tehlikeli yaratıklardır. Krallar son zamanlarda sinekler gibi ölüyor."

"Bunu söylediğin için dilini kestirebilirim," dedi çocuk kral, öfkeden yüzü kızarmıştı. "Ben kralım."

Cersei bir elini koruyucu bir tavırla oğlunun omzuna koydu. "Bırak da cüce istediği kadar tehdit savursun Joff. Lord babamın ve amcamın onun gerçek yüzünü görmesini istiyorum."

Lord Tywin, Cersei'yi duymazdan geldi, doğrudan Joffrey'ye konuştu. "Aerys de insanlara kral olduğunu hatırlatma ihtiyacı duyardı. Dil kesmeye de ziyadesiyle düşkündü. Bunu Sör Ilyn Payne'e sorabilirsin, bir cevap alamazsın gerçi."

"Sör Ilyn, Aerys'i, sizin İblis'inizin Joffrey'yi kışkırttığı gibi kışkırtmaya asla cesaret etmedi," dedi Cersei. "Onu duydunuz. 'Canavar' dedi. Majesteleri Kral'a. Ve onu tehdit etti..."

“Sessiz ol Cersei. Joffrey, düşmanların sana meydan okuduğunda onlara kılıç ve ateşle karşılık verirsin. Ama senin önünde diz çöktüklerinde onların tekrar ayağa kalkmasına yardım edersin. Aksi takdirde bir daha hiçbir adam sana diz çökmez. Ve ‘Ben kralım’ diyen bir adam, gerçek bir kral değildir. Aerys bunu asla anlamadı ama sen anlayacaksın. Bu savaşı senin için kazandığım gün, kral barışını ve kral adaletini yeniden tesis edeceğiz. Şu anda seni ilgilendiren yegâne şey, Margaery Tyrell’in bekâreti.”

Joffrey’nin yüzünde o somurtkan ve huysuz ifade vardı. Cersei, oğlunun omzunu sımsıkı tutuyordu, belki de onu boğazından tutmalıydı. Joffrey güvenli bir şekilde kayasının altına çekilmek yerine, meydan okur bir şekilde dikildi ve, “Aerys’ten bahsediyorsun büyükbaba, fakat sen ondan korkuyordun,” dedi.

Ah tanrılar, işler şimdi ilginçleşiyor işte, diye düşündü Tyrion.

Lord Tywin sessizlik içinde torununun yüzünü inceledi, soluk yeşil gözlerinde altın lekeler ışıldıyordu. “Joffrey, büyükbabandan özür dile,” dedi Cersei.

Joffrey annesinin elinden kurtuldu. “Neden dileyeyim? Bunun doğru olduğunu herkes biliyor. Bütün mücadeleleri babam kazandı. Prens Rhaegar’ı öldürdü ve tacı aldı, o sırada *senin* baban Casterly Kayası’nın altında saklanıyordu.” Joffrey meydan okur şekilde büyükbabasına baktı. “*Güçlü* bir kral cesur eylemlerde bulunur, sadece konuşmaz.”

“Bu bilgelik dolu ders için teşekkür ederim Majesteleri,” dedi Lord Tywin, kulakları donduracak kadar soğuk bir nezaketle konuşmuştu. “Sör Kevan, kralın çok yorgun olduğunu görebiliyorum. Lütfen onu odasına götürün. Pycelle, Majesteleri’nin huzurla uyuması için bir şurup hazırlayabilirsin belki?”

“Rüya şarabı olur mu lordum?”

“Ben rüya şarabı istemiyorum,” diye inat etti Joffrey.

Lord Tywin, köşede ciyaklayan bir fareyi daha fazla umursayabilirdi. “Rüya şarabı işe yarar. Cersei, Tyrion, siz kalın.”

Sör Kevan, Joffrey’yi omzundan yakaladı ve dışarı çıkardı, kapıda iki nöbetçi bekliyordu. Yüce Üstat Pycelle, yaşlı ve titrek bacaklarının izin verdiği kadar hızlı adımlarla onların peşinden gitti. Tyrion olduğu yerde kaldı.

“Baba, üzgünüm,” dedi Cersei kapı kapandığında. “Joffrey her zaman çok inatçıydı, seni uyarmıştım...”

“İnatçı olmakla aptal olmak arasında dağlar kadar fark var. ‘Güçlü bir kral cesur eylemlerde bulunur.’ Bunu ona kim söyledi?”

“Ben söylemedim, yemin ederim,” dedi Cersei. “Büyük ihtimalle Robert’tan duyduğu bir şey...”

“Senin Casterly Kayası’nın altında saklanmanla ilgili bölüm Robert’ın ağzından çıkmış gibi geliyor gerçekten.” Tyrion, Lord Tywin’in bu kısmı unutmasını istemiyordu.

“Evet şimdi hatırlıyorum,” dedi Cersei, “Robert, Joffrey’ye, bir kralın cüretkâr olması gerektiğini söylerdi *sık sık.*”

“Peki *sen* ona neler söylüyordun tanrılar aşkına? Kral İkinci Robert’ı Demir Taht’a oturtmak için savaşmadım ben. Oğlanın, babasını hiç önemsemediğine inanmamı sağladın.”

“Neden önemsesin? Robert onu görmezden gelirdi. Eğer izin verseydim onu *döverdi.* Beni evlenmeye zorladığın o vahşi, bir keresinde Joffrey’ye öyle sert vurdu ki çocuğun iki süt dişini kırdı, bir kediyle ilgili küçük bir yaramazlık yüzünden. Bunu bir kez daha yaparsa onu uykusunda öldüreceğimi söyledim, bir daha yapmadı ama bazen bazı şeyler söylerdi...”

“Söylenmesi gereken şeyler olduğu belli.” Lord Tywin, Cersei’ye iki parmağını salladı, kabaca bir kovuştu. “Git.”

Cersei gitti, burnundan soluyarak.

“İkinci Robert değil,” dedi Tyrion. “Üçüncü Aerys.”

“Çocuk daha on üç yaşında. Daha vakit var.” Lord Tywin pencereye yürüdü. Ondan beklenecek bir hal değildi bu; belli etmek isteyeceğinden fazla keyifsizdi. “Ona sert bir ders lazım.”

Tyrion kendi sert dersini on üç yaşında almıştı. Yeğeni için neredeyse üzgündü. Öte yandan, bunu Joffrey’den daha fazla hak eden biri yoktu. “Bu kadar Joffrey yeter,” dedi. “Savaşlar kalemlerle ve kuzgunlarla kazanılır, böyle söylememiş miydin? Seni tebrik etmeliyim. Sen ve Walder Frey, bu entrikayı ne zamandır planlıyordunuz?”

“Bu kelimeden hoşlanmadım,” dedi Lord Tywin sertçe.

“Ben de karanlıkta bırakılmaktan hoşlanmıyorum.”

“Sana anlatmam için bir sebep yoktu, zira bu işte bir rolün yoktu.”

“Cersei’nin haberi var mıydı?” diye sordu Tyrion talepkâr bir tonla.

“Kimsenin haberi yoktu,” dedi Lord Tywin, “oynayacak bir rolü olanların haricinde. Onlara da sadece bilmeleri gerektiği kadarı anlatıldı. Bir sır saklamanın bundan başka yolu olmadığını bilmen gerekir... bilhassa burada. Benim amacım, tehlikeli bir düşmandan mümkün olduğunca ucuz

bir şekilde kurtulmaktı, senin meraklarını tatmin etmek ya da Cersei'nin kendini önemli hissetmesini sağlamak değil." Kaşlarını çatarak panjurları kapadı. "Zeki bir adam olduğuna şüphe yok Tyrion ama aşikâr gerçek şu ki, çok konuşuyorsun. Senin şu gevşek dilin, senin sonun olacak."

"Joffrey'nin dilimi kesmesine izin vermelisin," diye önerdi Tyrion.

"Beni kışkırtmasan iyi edersin," dedi Lord Tywin. "Bu konuyu daha fazla konuşmayacağım. Oberyn Martell ve maiyetini nasıl sakinleştireceğimi düşünüyordum."

"Ah? Bilmeme müsaade edilen bir konu mu bu? Yoksa meseleyi kendinizle tartışmanız için sizi yalnız mı bırakmalıyım?"

Lord Tywin, Tyrion'ın iğneli sözlerini duymazdan geldi. "Prens Oberyn'in burada olması talihsizlik. Ağabeyi temkinli bir adamdır, mantıklıdır, kurnazdır, hatta bir dereceye kadar ağırkanlıdır. Her kelimenin ve her hareketin sonucunu hesaplar. Lakin Oberyn her zaman yarı deliydi."

"Bir vakitler Dorne'u Viserys için ayaklandırmaya çalıştığı doğru mu?"

"Kimse bundan bahsetmez ama evet. Kuzgunlar uçtu, süvariler at koşturdu, hangi gizli mesajları taşıdıklarını asla öğrenemedim. Jon Arryn, Prens Lewyn'in kemiklerini iade etmek üzere Güneş Mızrağı'na yelken açtı, Prens Doran'la masaya oturdu ve savaş bahsini kapattı. Ama ondan sonra Robert, Dorne'a asla gitmedi ve Prens Oberyn oradan çok ender ayrıldı."

"Pekâlâ, şimdi burada, kuyruğunda Dorne soylularının yarısı var ve her geçen gün biraz daha sabırsız oluyor," dedi Tyrion. "Belki de ona Kral Toprakları'nın genelevlerini göstermeliyim, bu sayede dikkati dağılabilir. Her iş için bir alet, işler böyle yürümüyor mu? Benim aletim senindir baba. Lannister Hanedanı borularını çaldığında Tyrion cevap vermedi demesin kimse."

Lord Tywin'in ağzı gerildi. "Ne kadar da komik. Sana bir soytarı kıyafeti diktireyim mi? Ve üstünde çanlar olan küçük bir şapka?"

"Eğer o kıyafeti giyersem, Majesteleri Kral Joffrey için istediğim her şeyi söyleyebilecek miyim?"

Lord Tywin tekrar oturdu, "Ben babamın aptallıklarının cefasını çekmek zorunda kaldım. Seninkilerin cefasını çekmeyeceğim. Yeter."

"Çok güzel, madem bu kadar nazik bir şekilde soruyorsun... Kızıl Yılan latif olmayacak korkarım... yalnızca Sör Gregor'un kellesiyle de yetinmeyecek."

"Gregor'un kafasını ona vermemek için bir sebep daha."

“*Vermemek* için?..” Tyrion çok şaşırmıştı. “Ormanın canavarlarla dolu olduğu hususunda anlaştığımızı düşünüyordum.”

“Önemsiz canavarlar.” Lord Tywin, parmaklarım çenesinin altında birleştirdi. “Sör Gregor bize iyi hizmet etti. Diyarda, düşmanlarımızın üstüne öyle korku salan bir şövalye daha yok.”

“Oberyn Elia’nın katilinin Gregor olduğunu biliyor.”

“O hiçbir şey *bilmiyor.* Bazı hikâyeler duydu o kadar. Ahır dedikoduları ve mutfak iftiraları. Elinde kanıtın kırıntısı yok. Sör Gregor’un bir itirafta bulunmayacağı da kesin. Dornelu adamlar Kral Toprakları’nda olduğu sürece, Sör Gregor’u epey uzaklarda tutmak niyetindeyim.”

“Peki Oberyn almaya geldiği adaleti talep ettiğinde?”

“Ona, Elia’yı ve çocuklarını Sör Amory Lorch’un öldürdüğünü söyleyeceğim,” dedi Lord Tywin sakince. “Sorarsa sen de öyle söyleyeceksin.”

“Sör Amory Lorch öldü,” dedi Tyrion.

“Aynen öyle. Vargo Hoat, Harrenhal düştükten sonra Sör Amory’yi bir ayıya parçalattı. Böylesine korkunç bir ceza Oberyn Martell’i bile sakinleştirmeye yeter.”

“Sen buna adalet diyebilirsin...”

“Çünkü bu *adalet.* Bilmen gerekirse, bana kızın cesedini Sör Amory getirdi. Rhaegar’ın onu hâlâ koruyabileceğine inanan kız, babasının yatağının altına saklanmıştı, Amory onu orada buldu. Prenses Elia ve bebek alt kattaki çocuk odasındaydı.”

“Pekâlâ, bu bir masal. Sör Amory de bu masalı inkâr edecek durumda değil. Oberyn Lorch’un kimden emir aldığını sorduğu zaman ne söyleyeceksin?”

“Sör Amory, yeni kralın teveccühünü kazanmak umuduyla kendi başına hareket etti. Robert’ın Rhaegar’a duyduğu nefret bir sır değildi.”

İşe yarayabilir, Tyrion bunu kabul etmek zorundaydı, *ama yılan hiç mutlu olmayacak.* “Senin zekânı sorgulamak benim haddim değil baba ama yerinde olsaydım bu kanı Robert Baratheon’ın ellerinde bırakırdım.”

Lord Tywin, Tyrion’ın aklını kaybettiğini düşünüyormuş gibi baktı. “Öyleyse şu soytarı kıyafetini gerçekten hak ediyorsun. Robert’ın davasına geç katıldık. Sadakatimizi göstermemiz gerekiyordu. O cesetleri tahtın önüne yatırdığımda, Targaryen Hanedanı’nı sonsuza kadar terk ettiğimizden kimse şüphe duyamazdı. Robert gözle görülür şekilde rahatlamıştı. Bütün aptallığına rağmen, tahtın güvende olması için Rhaegar’ın çocuklarının

ölmesi gerektiğini o bile biliyordu. Bununla birlikte, Robert kendini bir kahraman olarak görüyordu ve kahramanlar çocukları katletmezler." Omuzlarını silkti. "İtiraf etmeliyim, korkunç bir katliamdı. Aslında Elia'nın zarar görmesine gerek yoktu, bu büsbütün saçmalıktı. Elia'nın kendi başına hiçbir kıymeti yoktu."

"Öyleyse Dağ, onu neden öldürdü?"

"Çünkü ona prensesin canını esirgemesini söylememiştim. Prensesin lafını ettiğimden bile emin değilim. Daha önemli meselelerim vardı. Ned Stark'ın öncü kuvveti Üç Dişli Mızrak'tan hızla güneye geliyordu, onlarla aramıza kılıçların girmesinden endişe ediyordum. Ve Aerys'in aklında Jaime'yi öldürmek vardı. Bunun tek sebebi bana duyduğu kindi. En çok bundan korkuyordum. Bundan ve bizzat Jaime'nin yapabileceklerinden." Lord Tywin yumruğunu sıktı. "Gregor Clegane'in tabiatını da tam olarak kavrayamamışım, sadece devasa bir adamdı ve savaş meydanında korkunçtu. Tecavüz... senin bile beni *bu emri* vermekle itham etmeyeceğini umuyorum. Sör Amory'nin Rhaenys'e yaptığı da canavarlıktı. Daha sonra ona, iki... belki üç yaşında bir kızı öldürmek için neden elli darbe gerektiğini sordum. Kızın onu tekmelediğini ve sürekli çığlık attığını söyledi. Eğer Lorch'ta, tanrıların pancarlara verdiği aklın yarısı olsaydı, kızı birkaç tatlı sözle sakinleştirir ve kuş tüyü bir yastık kullanırdı." Lord Tywin'in ağzı tiksintiyle çarpıldı. "Adamın içinde kan vardı."

Ama sende yok baba. Tywin Lannister'ın içinde hiç kan yok. "Robb Stark'ı öldüren kuş tüyü bir yastık mıydı?"

"Edmure Tully'nin düğün ziyafetinde, bir ok tarafından öldürüldü. Delikanlı savaş meydanında fazla ihtiyatkârdı. Etrafı korumalarla ve keşif süvarileriyle çevriliydi, adamları gayet tertipliydi."

"Bu yüzden Lord Walder onu kendi çatısının altında, kendi sofrasında öldürdü?" Tyrion yumruğunu sıktı. "Ya Leydi Catelyn?"

"O da öldürülmüş derim. *Bir çift kurt postu.* Frey, leydiyi rehin tutmayı düşünüyordu ama belki de bir şeyler ters gitti."

"Misafir hakkının sonu."

"Walder Frey'in elleri kana bulandı, benimkiler değil."

"Walder Frey, genç karısını okşamak ve maruz kaldığı hakaretlerin üstüne kuluçkaya yatmak için yaşayan aksi ve yaşlı bir adam. Yumurtadan çirkin bir tavuk çıkardığına şüphe yok ama korunma sözü almadan böyle bir şey yapmaya cesaret edemezdi."

“Sen olsan delikanlının canını bağışlar ve Lord Frey’e, onun sadakatine ihtiyacın olmadığını söylerdin sanırım? Böylece yaşlı aptal tekrar Starklar’ın kollarına koşardı, sen de savaşa bir yıl daha eklemiş olurdun. Lütfen bana açıkla; bir savaş alanında on bin adam öldürmek, neden bir ziyafette on adam öldürmekten daha soylu bir eylem?” Tyrion cevap vermeyince Lord Tywin devam etti. “Her şekilde ucuz bir bedeldi. Karabalık teslim olduğunda, Nehirova kraliyet tarafından Sör Emmon Frey’e bağışlanacak. Lance ve Daven, Frey kızlarıyla evlenmek zorunda. Joy yeterli yaşa geldiğinde, Lord Walder’ın meşru kılınmış piçlerinden biriyle evlenecek. Roose Bolton, Kuzey Muhafızı olacak ve Arya Stark’ı eve götürecek.”

“*Arya* Stark?” Tyrion başını yana eğdi. “Ve Bolton? Frey’in tek başına hareket edecek cesarete sahip olmadığını biliyordum ama Arya... Varys ve Sör Jacelyn, yarım yıldan uzun zaman boyunca onu aradılar. Arya Stark’ın öldüğüne şüphe yok.”

“Karasu’ya kadar Renly de ölüydü.”

“Bunun anlamı ne?”

“Belki de Varys’le senin çuvalladığınız noktada Serçeparmak başarılı oldu. Lord Bolton, Arya Stark’ı piç oğluyla evlendirecek. Dehşet Kalesi’nin birkaç yıl boyunca demiradamlarla savaşmasına izin vermeliyiz. Bahar geldiğinde hepsi gücünü tüketmiş ve diz çökmeye hazır durumda olacak. Kuzey, senin Sansa Stark’tan doğan oğluna gidecek... kendinde bir oğlan yapmaya yetecek kadar erkeklik bulabilirsen tabii. Unuttuysan hatırlatayım, bir kızın bekâretini almak zorunda olan tek kişi Joffrey değil.”

Unutmadım ama senin unutmuş olmanı umuyordum. “Peki Sansa ne zaman en doğurgan durumda olur sence?” diye sordu Tyrion, sesinden asit damlıyordu. “Ona annesini ve ağabeyini nasıl öldürdüğümüzü anlatmadan önce mi, sonra mı?”

Davos

Kral, kendisine söylenen şeyi duymamış gibiydi. Haber karşısında ne memnuniyet, ne öfke, ne de şaşkınlık göstermişti, hatta rahatlamamıştı bile. Dişlerini sıkıp Boyalı Masa'ya baktı. "Emin misin?" diye sordu.

"Cesedi görmedim Majesteleri, hayır," dedi Salladhor Saan. "Yine de şehirde zıplayıp dans eden aslanlar var. Sıradan insanlar düğüne *Kırmızı Düğün* adını vermiş. Lord Frey delikanlının kafasını kesmiş, yerine ulu kurdunun kafasını dikmiş ve alnına bir taç takmış. Delikanlının leydi annesi de katledilmiş ve çırılçıplak vaziyette nehre atılmış."

Bir düğünde, diye düşündü Davos. *Katilinin sofrasında otururken, onun çatısının altında konukken. Bu Freyler lanetli.* Yanan kanın kokusunu aldı yine, maltızdaki sıcak kömürlerin üstünde tıslayıp çıtırdayan sülüklerin sesini duydu.

"Onu Tanrı'nın öfkesi katletti," dedi Sör Axell Florent. "R'hllor'un eli katletti!"

"Işık Tanrısı'na senada bulunun!" diye şakıdı Kraliçe Selyse; büyük kulakları ve tüylü bir üst dudağı olan, zayıf, uzun, sert bir kadındı.

"R'hllor'un elleri lekeli ve sarsak mı?" diye sordu Stannis. "Bu herhangi bir tanrının değil Walder Frey'in el işi gibi görünüyor."

"R'hllor icap eden vasıtaları kendi arzusuna göre seçer." Melisandre'nin boğazındaki yakut kıpkırmızı ışıldıyordu. "Usulleri gizemlidir lakin onun ateşli iradesine hiç kimse karşı koyamaz."

"Hiç kimse ona karşı koyamaz!" diye haykırdı kraliçe.

"Sessiz ol kadın. Şu anda bir gece ateşinin başında değilsin." Stannis, Boyalı Masa'yı inceledi. "Kurt hiç vâris bırakmadı, deniz canavarının vârisi çok. Aslanlar onları bir lokmada yutacak, meğerki... Saan, Demir Adaları'na ve Beyaz Liman'a elçiler göndermek üzere en hızlı gemilerine ihtiyacım var. Af teklif edeceğim." Stannis'in dişlerinden gelen gıcırtı, onun bu kelimeden ne kadar az hoşlandığı gösteriyordu. "Hainliklerinden ötürü nedamet gösterenler ve meşru krallarına bağlılık yemini verenler için tam af. Anlamalılar ki..."

"Anlamayacaklar." Melisandre'nin sesi yumuşaktı. "Üzgünüm Majesteleri. Bu bir son değil. Çok yakında, ölen kralların taçlarını almak

için daha fazla sahte kral doğacak."

"Daha fazla?" Stannis, Melisandre'nin boğazını memnuniyetle sıkabilirmiş gibi görünüyordu. "Daha fazla işgalci? *Daha fazla* hain?"

"Alevlerin içinde gördüm."

Kraliçe Selyse kralın yanına gitti. "Işık Tanrısı, Melisandre'yi, zafer yolunda size rehberlik etmesi için gönderdi. Onu dinleyin, size yalvarıyorum. R'hllor'un kutsal alevleri yalan söylemez."

"Yalanlar ve yalanlar var kadın. Bana öyle geliyor ki o alevler, doğruları konuştuklarında bile hileyle dolular."

"Bir kralın sözlerini duyan bir karınca, o kralın ne söylediği anlamayabilir," dedi Melisandre, "ve tanrının ateşli yüzünün önünde bütün insanlar karıncadır. Eğer ben zaman zaman bir uyarıyı bir kehanetle ve bir kehaneti bir uyarıyla karıştırıyorsam, hata okuyucudadır, kitapta değil. Ama kati olarak bildiğim bir şey var... şimdi elçiler ve aflar işinize yaramaz, sülüklerden fazla değil... Diyara gerçek bir işaret göstermelisiniz. Kuvvetinizi kanıtlayan bir işaret!"

"Kuvvet?" Kral güldü. "Ejderha Kayası'nda bin üç yüz adamım var, Fırtına Burnu'nda üç yüz adam daha." Eli Boyalı Masa'da gezindi. "Batıdiyar'ın geri kalanı düşmanlarımın elinde. Salladhor Saan'ın donanmasından başka donanmam yok. Paralı asker tutacak sikkem yok. Hürsüvarileri davama çekecek bir ganimet ya da şan ihtimali yok."

"Lord kocam," dedi Kraliçe Selyse, "Aegon'ın üç yüz yıl önce sahip olduğundan daha çok adamınız var. Tek eksiğiniz ejderhalar."

Stannis'in kraliçeye attığı bakış karanlıktı. "Üçüncü Aegon'ın gizli yumurtalarını kırmak için dokuz büyücü denizin karşısına geçti. Kutsanmış Baelor yarım yıl boyunca dua etti. Dördüncü Aegon ahşaptan ve demirden ejderhalar yaptırdı. Parlakalev Aerion kendini ejderhaya dönüştürmek için çılgınateş içti. Büyücüler başarısız oldu, Kral Baelor'un duaları yanıtsız kaldı, ahşap ejderhalar yandı ve Prens Aerion çığlıklar atarak öldü."

Kraliçe Selyse kararlıydı. "Onların hiçbiri R'hllor'un seçilmişi değildi. Onların gelişini müjdelemek için gökyüzünde kırmızı kuyruklu yıldızlar parlamadı. Onların hiçbiri Işık Getiren'i savurmadı ve hiçbiri bedeli ödemedi. Leydi Melisandre size söyler lordum. Hayatın bedelini yalnızca ölüm ödeyebilir."

"Çocuk?" dedi kral, tükürür gibi.

"Çocuk," diye onayladı kraliçe.

"Çocuk," diye tekrar etti Sör Axell.

“O sefil çocuk, beni doğumundan önce bile ölümüne hasta ediyordu,” diye sızlandı kral. “Onun adı kulaklarımın içinde bir uğultu, ruhumun üzerinde kara bir bulut.”

“Çocuğu bana verin ve bir daha asla onun adının söylendiğini duymayın,” dedi Melisandre.

Hayır, ama Melisandre tarafından yakılırken attığı çığlıkları duyarsınız. Davos dilini tuttu. Kral emredene kadar konuşmamak en iyisiydi.

“Çocuğu R’hllor için bana verin,” dedi kırmızı kadın, “ve kadim kehanet gerçekleşsin. Ejderhanız uyansın ve taş kanatlarını açsın. Krallık sizin olsun.”

Sör Axell tek dizinin üstüne çöktü. “Size yalvarıyorum efendimiz. Taş ejderhayı uyandırın ve bırakın hainler titresin. Siz de Aegon gibi Ejderha Kayası Lordu olarak başladınız. Aegon gibi fethetmelisiniz. Bırakın da hainler ve kaypaklar alevlerinizi hissetsin.”

“Kendi karınız da yalvarıyor lord kocam.” Kraliçe Selyse kralın önünde iki dizinin üstüne çöktü, ellerini dua eder gibi birleştirdi. “Robert’la Delena bizim yatağımızı lekeledi ve birliğimizin üstüne bir lanet serdi. Bu çocuk, bir zinanın bozuk meyvesi. Onun gölgesini rahmimden kaldırın, size pek çok meşru oğul doğuracağım, biliyorum.” Kollarını kralın bacaklarına doladı. “O, sizin ağabeyinizin şehvetinden ve benim kuzenimin utancından doğan bir çocuk.”

“O çocuk benim kanımdan. Bana yapışmayı bırak kadın.” Kral Stannis elini kraliçenin omzuna koydu, beceriksiz hareketlerle kadının kıskacından kurtuldu. “Belki Robert düğün yatağımızı gerçekten lanetledi. Niyetinin beni utandırmak olmadığına dair yemin etti, sarhoş olduğuna ve hangi odaya girdiğini bilmediğine dair. Ama ne fark eder? Gerçek ne olursa olsun çocuğun bir günahı yok.”

Melisandre elini kralın koluna koydu. “Işık Tanrısı masumu aziz tutar. Ondan daha kıymetli bir kurban yoktur. Çocuğun kral kanından ve lekesiz alevinden bir ejderha doğar.”

Stannis, Melisandre’nin dokunuşundan, kraliçenin dokunuşundan kaçtığı gibi kaçmadı. Kırmızı kadın, Selyse’in olmadığı her şeydi; genç ve dolgundu, yürek şeklindeki yüzü ve olağanüstü kırmızı gözleriyle tuhaf bir güzelliğe sahipti. Gönülsüzce de olsa, “Taşın hayat bulduğunu görmek fevkalade bir şey olur,” diye kabul etti Stannis. “Ve bir ejderhaya binmek... babamın beni ilk kez meclise götürdüğü zamanı hatırlıyorum, Robert elimi tutmak zorunda kalmıştı. Dört yaşından büyük değildim sanırım, bu

durumda Robert da beş ya da altı yaşındaydı. Daha sonra kralın çok asil, ejderhaların çok korkutucu olduğuna karar vermiştik.” Güldü. “Babamız yıllar sonra, Aerys’in o sabah tahtta kendini kestiğini, bu yüzden onun yerini Kral Eli’nin aldığını söyledi. Bizi o kadar etkileyen adam Tywin Lannister’dı.” Stannis’in parmakları, vernikli tepeleri usulca takip ederek masanın yüzeyinde gezindi. “Robert tacı taktığında kafataslarını duvarlardan indirdi ama gönlü onları yok etmeye razı olmadı. Batıdiyar’ın üzerinde ejderha kanatları... bu son derece...”

“Majesteleri!” Davos öne çıktı. “Konuşabilir miyim?”

Stannis ağzını öyle sert kapadı ki dişleri birbirine vurdu. “Yağmur Ormanı lordum, eğer konuşman için değilse seni ne için El yaptığımı düşünüyorsun?” Kral, elini salladı. “Ne istiyorsan söyle.”

Savaşçı, bana cesaret ver. “Ejderhalar hakkında az şey bilirim ve tanrılar hakkında bildiklerim daha da azdır... lakin kraliçe lanetlerden bahsetti. Hiçbir adam bir akraba katili kadar lanetli değildir, hem tanrıların hem de insanların gözünde.”

“R’hllor’dan ve adının anılmaması gereken Öteki’den başka tanrı yok.” Melisandre’nin ağzı ince ve sert bir çizgiye dönüştü. “Ve sıradan adamlar anlayamadıkları şeyleri lanetler.”

“Ben sıradan bir adamım,” diye kabul etti Davos, “bu yüzden bana anlatın leydim, şu muazzam taş ejderhanızı uyandırmak için neden Edric Fırtına’ya ihtiyacınız var?” Çocuğun adını mümkün olduğunca sık kullanmaya kararlıydı.

“Hayatın bedelini yalnızca ölüm ödeyebilir lordum. Azametli bir lütuf için azametli bir kurban gerekir.”

“Azamet, gayrimeşru bir çocuğun neresinde?”

“Onun damarlarında bir kralın kanı var. Bir damla kanın neler yapabildiğini gördünüz...”

“Ben sizin birkaç sülük yaktığınızı gördüm.”

“Ve iki sahte kral öldü.”

“Robb Stark, Geçit Lordu Walder tarafından öldürüldü ve Balon Greyjoy’un bir köprüden düştüğünü duyduk. Sizin sülükleriniz kimi öldürdü?”

“R’hllor’un gücünden şüphe mi ediyorsunuz?”

Hayır, diye düşündü Davos. O gece Fırtına Burnu’nun altında, Melisandre’nin rahminden kıvrılarak çıkan canlı gölgeyi çok iyi hatırlıyordu, gölgenin siyah elleri kırmızı kadının kalçalarına tutunmuştu.

Şimdi çok dikkatli olmalıyım, yoksa benim peşime de bir gölge düşer. “Bir soğan kaçakçısı bile iki soğanla üç soğan arasındaki farkı bilir. Bir kral eksiğiniz var leydim.”

Stannis homurdanır gibi güldü. “Sizi yakaladı leydim. İki, üç değildir.”

“Elbette Majesteleri. Bir kral şans eseri ölebilir, hatta iki... ama üç? Eğer Joffrey, bütün o kuvvetinin ortasında, etrafı orduları ve Kral Muhafızları tarafından çevriliyken ölürse... Tanrı’nın gücünü göstermez mi bu?”

“Gösterebilir,” dedi kral, sesi kin doluydu.

“Göstermeyebilir de,” dedi Davos korkusunu saklamaya çalışarak.

“Joffrey *ölecek,*” dedi Kraliçe Selyse kendinden emin olmanın verdiği dinginlikle.

“Halihazırda ölmüş olabilir,” diye ekledi Sör Axell.

Stannis sıkıntıyla odadakilere baktı. “Sizler, bana sırayla gaklamak için eğitilmiş kargalar mısınız? Yeter.”

“Kocam, dinleyin beni...” diye üsteledi kraliçe.

“Neden? İki, üç değildir. Krallar da kaçakçılar kadar sayı sayabilir. Gidebilirsiniz.”

Melisandre kraliçenin ayağa kalkmasına yardım etti. Selyse hızlı adımlarla odadan çıktı, kırmızı kadın da onun peşinden. Sör Axell bir an durdu ve son bir kez Davos’a baktı. *Çirkin bir yüzdeki çirkin bakışlar,* diye düşündü Axell’in bakışlarıyla karşılaşan Davos.

Diğerleri odayı terk ettiğinde Davos boğazını temizledi. Kral yukarı baktı. “Sen neden hâlâ buradasın?”

“Efendimiz, Edric Fırtına’yla ilgili...”

Stannis sert bir el hareketi yaptı. “Kendine sakla.”

Davos ısrar etti. “Kızınız onunla birlikte dersler alıyor. Her gün Aegon’ın Bahçesi’nde onunla oyunlar oynuyor.”

“Bunu biliyorum.”

“Çocuğa kötü bir şey olursa kızınız çok üzülür.”

“Bunu da biliyorum.”

“Onu bir kez görseniz...”

“Onu gördüm. Robert’a benziyor. Ve ona tapıyor. Kıymetli babasının onu ne kadar az düşündüğünü söylesem mi ona? Ağabeyim çocuk yapmayı çok severdi lakin doğumdan sonra çocuklar onun için sıkıntı haline gelirdi.”

“Her gün sizi soruyor, o...”

“Beni kızdırıyorsun Davos. Şu piç oğlanla ilgili başka bir şey duymak istemiyorum.”

“Onun adı Edric Fırtına, efendimiz.”

“Onun adını biliyorum. Bundan daha uygun bir isim var mıdır? Çocuğun piçliğini, soylu kanını ve yarattığı karmaşayı beyan ediyor. Edric Fırtına. İşte söyledim. Tatmin oldun mu lord El’im?”

“Edric...” diye başladı Davos.

“...yalnızca bir çocuk!” dedi Stannis. “Bugüne kadar yaşayan çocukların en iyisi olabilir ve bu hiçbir şeyi değiştirmez. Benim vazifem diyara karşı.” Elleri Boyalı Masa’da gezindi. “Batıdiyar’da kaç erkek çocuk yaşıyor? Kaç kız çocuk? Kaç erkek, kaç kadın? Karanlık hepsini yiyip yutacak, Melisandre böyle söylüyor. Asla bitmeyen gece. Kehanetlerden bahsediyor... denizde yeniden doğan bir kahraman, ölü taştan can bulan ejderhalar... işaretlerden bahsediyor ve onların beni gösterdiğine dair yemin ediyor. Bunu ben istemedim, kral olmayı istediğimden fazla değil. Ama kadını sarfınazar etmeye cüret edebilir miyim?” Dişlerini gıcırdattı. “Kaderimizi kendimiz seçmiyoruz. Ama vazifemizi yerine getirmeliyiz değil mi? Büyük ya da küçük, *vazifemizi yerine getirmeliyiz.* Melisandre beni alevlerin içinde gördüğüne dair yemin ediyor, Işık Getiren’i havaya kaldırmış bir halde karanlıkla yüzleşirken. *Işık Getiren!*” Stannis alaycı bir şekilde güldü. “Çok güzel ışıldıyor, hakkını teslim edeyim. Lakin bu sihirli kılıç, Karasu’da bana sıradan bir çelikten daha iyi hizmet etmedi. Bir ejderha o mücadelenin kaderini değiştirebilirdi. Bir zamanlar Aegon burada duruyor ve bu masaya bakıyordu, benim şimdi yaptığım gibi. Eğer ejderhaları olmasaydı, onu bugün Fatih Aegon adıyla anar mıydık sence?”

“Majesteleri,” dedi Davos, “Bunun bedeli...”

“*Bedelinin ne olduğunu biliyorum!* Geçen gece şömineye bakarken alevlerin içinde ben de bazı şeyler gördüm. Bir kral gördüm, başında alevden bir taç vardı, yanıyordu... *yanıyordu* Davos. Onu kendi tacı tüketti ve etlerini küle çevirdi. Bunun ne anlama geldiğini Melisandre’den duymaya ihtiyacım var mı sence? Ya da *senden?*” Kral hareket etti, gölgesi Kral Toprakları’nın üzerine düştü. “Eğer Joffrey ölürse... bir krallığa karşılık bir piçin hayatı nedir kı?”

“Her şey,” dedi Davos yumuşak bir sesle.

Stannis ona baktı, çenesi kenetlenmişti. “Git,” dedi kral sonunda, “daha fazla konuşup kendini tekrar zindana attırmadan önce.”

Bazen fırtına rüzgârları öyle sert eserdi ki, yelkenlerini indirmekten başka seçeneği kalmazdı insanın. “Tamam Majesteleri.” Davos reverans yaptı ama Stannis onu çoktan unutmuş gibi görünüyordu.

Davos, Taş Davul'dan ayrıldığında avlu soğuktu. Duvarlardaki sancaklar sert esen poyrazla çırpınıp çatırdıyordu. Davos havadaki tuz kokusunu alabiliyordu. *Deniz.* Bu kokuyu seviyordu. Bu koku ona bir güvertede yürümek isteği veriyordu, Marya ve iki küçük çocuğuna gitmek için güneye yelken açmak isteği. Davos her gün düşünüyordu onları, en çok da geceleri. Bir yanı, Devan'ı da alıp eve gitmeyi her şeyden çok istiyordu. *Yapamam. Henüz değil. Şimdi bir lordum ve Kral Eli'yim, kralı yarı yolda bırakamam.*

Duvarlara bakmak için gözlerini kaldırdı. Mazgallı siperler yerine, her biri diğerinden farklı bin gargoyle ile karşılaştı; vivernler, griffonlar, şeytanlar, mantikorlar, minotorlar, basiliskler, cehennem tazıları, kokatrisler ve çok daha tuhaf yaratıklar, sanki orada filizlenmiş gibi kale siperlerinde büyümüşlerdi. Ve ejderhalar her yerdeydi. Büyük Salon, karnının üstüne uzanmış bir ejderhaydı, insanlar onun açık ağzından geçerek içeri giriyordu. Mutfak, top gibi kıvrılmış bir ejderhaydı, ocakların dumanı ve buharı ejderhanın burun deliklerinden dışarı çıkıyordu. Kuleler, duvarların üzerine eğilmiş ya da uçmak için durum almış ejderhalardı. Rüzgâr Ejderi meydan okuyormuş gibi görünürken, Deniz Ejderi Kalesi sakince suları seyrediyordu. Daha küçük ejderhalar kapıları çerçeveliyordu. Duvarlardan çıkan pençeler meşaleleri tutuyordu, taş kanatlar dökümhaneyi ve silahhaneyi kucaklıyordu, ejderhaların kuyrukları kemerleri, köprüleri ve dış merdivenleri oluşturuyordu.

Davos, Valyria büyücülerinin, taşı sıradan taş ustaları gibi kesip yontmadıklarını defalarca duymuştu; onlar taşı ateş ve büyüyle şekillendiriyordu, bir çömlekçinin kili şekillendirdiği gibi. Lakin şimdi merak ediyordu Davos, *ya bunlar bir şekilde taşa dönmüş gerçek ejderhalarsa?*

"Kırmızı kadın onları hayata döndürürse kale çöker diye düşünüyorum. Hangi ejderha odalarla, basamaklarla ve mobilyalarla dolu olur ki? Ve pencereler. Ve bacalar. Ve tuvalet çukurları."

Davos döndü, yanında duran Salladhor Saan'ı gördü. "İhanetimi affettiğin anlamına mı geliyor bu Salla?"

Yaşlı korsan, parmağını Davos'a salladı. "Affettim, evet. Unutmadım, hayır. Pençe Adası'ndaki onca kıymetli şey benim olabilirdi, bunu düşünmek kendimi yaşlı ve yorgun hissetmeme sebep oluyor. Fakirleşmiş bir halde öldüğümde, karılarım ve metreslerim sana lanet okuyacak Soğan Lordu. Lord Celtigar'ın, artık tadamayacağımı bildiğim kaliteli şarapları

vardı, bilekten havalanmayı öğrettiği bir deniz kartalı ve derinlerdeki deniz canavarlarını çağıran bir borusu. Öyle bir boru çok işime yarardı, Tyroshlar'ı ve diğer can sıkıcı yaratıkları dibe çekmek için. Ama o boru benim oldu mu? Hayır. Çünkü kral, benim eski dostumu El ilan etti." Saan, kolunu Davos'un koluna değdirdi ve, "Kraliçenin adamları seni sevmiyor eski dostum," dedi. "Duyduğuma göre malum bir El yeni arkadaşlar ediniyormuş. Bu doğru, evet mi?"

Çok fazla şey duyuyorsun yaşlı korsan. Bir kaçakçı, insanları dalgalar kadar iyi tanımalıydı yoksa kaçakçılık yapacak kadar uzun yaşayamazdı. Kraliçenin adamları Işık Tanrısı'nın ateşli takipçileri olmaya devam edebilirdi fakat Ejderha Kayası'nın sıradan insanları bütün ömürleri boyunca tanıdıkları tanrılara geri meylediyorlardı. Stannis'in büyülendiğini söylüyorlardı; Melisandre, kralı Yedi'den döndürmüş ve onu gölgelerden gelen bir şeytanın önünde diz çöktürmüştü... günahların en kötüsü... kırmızı kadın ve kadının tanrısı, Stannis'i yüzüstü bırakmıştı. Aynı şekilde düşünen şövalyeler ve küçük lordlar da vardı. Davos onları arayıp bulmuş, bir zamanlar mürettebat seçerken gösterdiği özenle seçmişti. Sör Gerald, Karasu'da cesurca savaşmıştı ama daha sonra, takipçilerinin bir cüce ve ölü bir adam tarafından kovulmasına göz yuman R'hllor'un güçsüz bir tanrı olması gerektiğini söylerken duyulmuştu. Sör Andrew Estermont kralın kuzeniydi ve yıllar önce onun yaverliğini yapmıştı. Stannis'i, Salladhor Saan'ın kadırgalarının güvenliğine ulaştıran artçı kuvveti Gece Şarkısı Piçi komuta etmişti fakat adam coşkun bir inançla Savaşçı'ya tapıyordu. *Kralın adamları, kraliçenin değil.* Ama onlarla böbürlenmek yanlış olurdu.

"Bir zamanlar bir Lysli korsan, iyi bir kaçakçı gözlerden uzak durur demişti bana," dedi Davos dikkatlice. "Siyah yelkenler, sessiz kürekler ve dilini tutmayı bilen bir mürettebat."

Lysli güldü. "Dilsiz bir mürettebat daha da iyidir. Okuma yazma bilmeyen iri ve güçlü dilsizler." Ama sonra ciddileşti. "Birilerinin seni kolladığını bilmek güzel eski dostum. Kral, çocuğu kırmızı kadına verecek mi sence? Küçük bir ejderha bu büyük savaşı bitirebilir."

Davos, eski alışkanlığıyla şansına uzandı ama parmak kemikleri boynunda değildi artık, hiçbir şey bulamadı. "Bunu yapmayacak." dedi. "Kendi kanına zarar vermez."

"Lord Renly bunu duyduğuna sevinecek."

"Renly silahlı bir haindi. Edric Fırtına'nın hiçbir suçu yok. Majesteleri adil bir adamdır."

Salla omuz silkti. “Göreceğiz. Ya da sen göreceksin. Ben denize dönüyorum. Bazı aşağılık kaçakçılar şu anda bile Karasu Koyu’nu geçiyor olabilir, lordlarına ödemeleri gereken yasal vergilerden kaçmak umuduyla.” Davos’un sırtına vurdu. “Kendinize iyi bakın. Sen ve dilsiz dostların. Artık çok önemli bir adamsın lakin bir adam ne kadar yükselirse düşüşü de o kadar uzun olur.”

Davos, kuşluğun altındaki üstat dairesine gitmek için Deniz Ejderi Kalesi’nin merdivenlerini tırmanırken Salla’nın söylediklerini düşündü. Çok yükseklere tırmandığını Salla’dan duymasına gerek yoktu. *Okuyamıyorum, yazamıyorum, lordlar beni hor görüyor, hükmetmekle ilgili hiçbir şey bilmiyorum, nasıl Kral Eli olurum? Ben bir geminin güvertesine aidim, bir kalenin kulesine değil.*

Davos bu kadarını Üstat Pylos’a da söylemişti. “Siz dikkate değer bir kaptansınız,” diye yanıtlamıştı üstat. “Bir kaptan gemilerine hükmeder, öyle değil mi? Tehlikeli sularda gezinir, rüzgârı yakalamak için yelkenlerini açar, fırtınanın ne zaman geleceğini ve ondan nasıl kurtulacağını bilir. Bu da hemen hemen aynı şey.”

Pylos iyi niyetle konuşmuştu ama teminatları boş tınlıyordu. “Kesinlikle aynı şey değil!” diye itiraz etmişti Davos. “Bir krallık, bir gemi değildir... iyi ki de değil, yoksa bu krallık batar. Ahşabı, ipi ve suyu bilirim evet, lakin bu ne işime yarar şimdi? Stannis’i tahta üfleyecek rüzgârı nereden bulacağım?”

Üstat gülmüştü. “Buldunuz bile lordum. Kelimeler rüzgârdır ve siz benim kelimelerimi kendi aklıseliminizle tarumar ettiniz. Majesteleri sizde ne bulduğunu biliyor bence.”

“Soğanlar,” demişti Davos hüzünle. “Bende bulduğu şey bu işte. Kral Eli soylu olmalıdır, akıllı ve eğitimli, bir savaş kumandanı ya da büyük bir şövalye...”

“Sör Ryam Redwyne zamanının en büyük şövalyesiydi ve bir krala hizmet etmiş Eller’in en kötüsüydü. Rahip Murmison’ın duaları mucizeler yaratırdı ama rahip El olduktan kısa zaman sonra bütün diyar onun ölmesi için dua ediyordu. Lord Butterwelt zekâsıyla meşhurdu, Myles Smallwood cesaretiyle, Sör Otto Hightower tahsiliyle, fakat El olarak hiçbiri başarı gösteremedi. Soylu olmaya gelince, ejderha kralları Eller’ini kendi kanlarının arasından seçerdi, sonuçta Baelor Kırıkmızrak ve Zalim Maegor kadar farklı Eller doğdu. Buna karşılık elimizde Rahip Barth var; bir demircinin oğluydu, Yaşlı Kral tarafından Kızıl Kale’nin kütüphanesinden

çıkarıldı, diyara barış ve bereket dolu bir kırk yıl verdi.” Pylos gülümsemişti. “Tarihinizi okuyun Lord Davos, kaygılarınızın yersiz olduğunu göreceksiniz.”

“Okuma bilmiyorken tarihimi nasıl okuyabilirim?”

“Herkes okuyabilir lordum,” demişti Üstat Pylos. “Sihre ya da soylu bir kana gerek yok. Kralın emriyle oğlunuza bu sanatı öğretiyorum. İzin verin size de öğreteyim.”

Davos bu nazik teklifi reddedemezdi. Böylece her gün Deniz Ejderi Kulesi’nin en tepesindeki üstat dairesine gitmeye başlamıştı. Parşömenlerin, kâğıtların ve büyük deri ciltlerin üstüne eğilip birkaç kelime daha öğrenmeye çalışıyordu. Harcadığı çaba çoğu zaman başını ağrıtıyordu ve Davos kendini Yamalı Yüz kadar aptal hissediyordu. Davos’un oğlu Devan on iki yaşına bile basmamıştı ama babasından epey ilerideydi. Okumak, Prenses Shireen ve Edric Fırtına için nefes almak kadar doğal bir şeymiş gibi görünüyordu. İş kitaplara gelince Davos hepsinden daha çocuktu. Ama inat ediyordu. O şimdi Kral Eli’ydi. Kral Eli okuyabilmeliydi.

Deniz Ejderi Kalesi’nin dar ve dolambaçlı merdivenleri, kalçası kırıldıktan sonra Üstat Cressen için ağrılı bir imtihana dönüşmüştü. Davos yaşlı adamı hâlâ özlüyordu. Stannis’in de özlediğini tahmin ediyordu. Pylos zeki, çalışkan, iyi niyetli bir adamdı ama çok gençti ve kral bu genç adama, Cressen’e güvendiği kadar güvenmiyordu. Cressen çok uzun vakit Stannis’in yanında olmuştu... *Melisandre’yle ters düşene ve bu yüzden ölene dek.*

Davos, basamakların sonunda, yalnızca Yamalı Yüz’e ait olabilecek çan sesleri duydu. Soytarı, üstadın kapısının dışında sadık bir tazı gibi prensesi bekliyordu. Hamur gibi yumuşak ve düşük omuzlu adamın geniş yüzünde, kare şekilli kırmızı yeşil dövmeler vardı. Yamalı Yüz, üstüne geyik boynuzları bağlanmış teneke bir kovayı miğfer niyetine takıyordu. Boynuzların çatallarına asılmış onlarca çan, soytarı hareket ettikçe çınlıyordu... bu sürekli çınladıkları anlamına geliyordu çünkü soytarının sabit durduğu yoktu. Yamalı Yüz nereye gitse çıngırdayıp tıngırdıyordu; Pylos’un onu Shireen’in derslerine sokmaması boşuna değildi. “Denizin altında yaşlı balık genç balığı yer,” diye mırıldandı soytarı. Başını salladı, çanları çınladı, tınladı, şarkı söyledi. “Ben bilirim, ben bilirim, oh, oh, oh.”

Her oturup okumaya çalıştığında kendisini hiç olmadığı kadar yaşlı hisseden Davos, “Burada genç balık yaşlı balığı eğitir,” dedi. Ona okumayı

öğreten kışi yaşlı Üstat Cressen olsaydı işler değişirdi ama Pylos, Davos'un oğlu olabilecek kadar gençti.

Pylos'u, kitaplarla ve parşömenlerle kaplı ahşap masanın başında, üç çocuğun karşısında oturmuş halde buldu. Prenses Shireen iki oğlanın arasında oturuyordu. Davos, kendi kanının, bir prenses ve bir kralın piçiyle arkadaşlık ettiğini görmekten şimdi bile büyük memnuniyet duyabilirdi. *Devan lord olacak artık, yalnızca bir şövalye değil. Yağmur Ormanı Lordu.* Davos bununla, bu unvanı bizzat taşıyor olmaktan fazla gururlanıyordu. *Üstelik okuyor. Okuyor ve yazıyor, bunu yapmak için doğmuş gibi.* Pylos, Devan'ın çalışkanlığını övüyordu. Silah ustası onun kılıç ve mızrakta da parlak olduğunu söylüyordu. *Ayrıca dindar bir delikanlı.* Davos ona dört ağabeyinin nasıl öldüğünü anlattığında, "Ağabeylerim, Tanrı'nın yanında oturmak üzere Işıklı Salon'a yükseldi," demişti Devan. "Gece ateşlerinde onlar için dua edeceğim, senin için de edeceğim baba, hayatının sonuna kadar Işık Tanrısı'nın aydınlığında yürüyebilmen için."

Davos'u, "Hayırlı sabahlar baba," diyerek karşıladı çocuk. *Dale'in on iki yaşındaki haline çok benziyor,* diye düşündü Davos. Dale, yaver kıyafetlerinin içinde hiçbir zaman Devan kadar şık olmamıştı elbette ama iki kardeş aynı kare şekilli gösterişsiz yüze, aynı dürüst bakışlı kahverengi gözlere ve aynı ince, kahverengi saçlara sahipti. Devan'ın çenesinde ve yanaklarında biten sarı tüyler, münasip bir şeftaliyi kendinden utandırabilirdi ama delikanlı "sakallarıyla" büyük gurur duyuyordu. *Tıpkı bir zamanlar Dale'in duyduğu gibi.* Masadaki üç çocuğun en büyüğü Devan'dı.

Buna rağmen Edric Fırtına'nın boyu sekiz santim daha uzundu, göğsü ve kolları daha genişti. Edric bu açıdan tam babasının oğluydu; sabahları kılıç ve kalkan talimlerini de asla kaçırmıyordu. Robert'ın ve Renly'nin çocukluğunu bilecek kadar yaşlı olanlar, piç oğlanın onlara, Stannis'in hiçbir zaman benzemediği kadar çok benzediğini söylüyordu; kömür karası saçlar, koyu mavi gözler, ağız, çene, elmacık kemikleri. Edric'in annesinin bir Florent olduğunu hatırlatan tek şey çocuğun kulaklarıydı.

"Evet, hayırlı günler lordum," diye tekrar etti Edric. Öfkeli ve gururlu bir çocuk olabilirdi ama onu yetiştiren üstatlar, kale kumandanları ve silah ustaları, ona nezaket kurallarını da gayet iyi öğretmişlerdi. "Amcamın yanından mı geliyorsunuz? Majesteleri nasıllar?"

"İyi," diye yalan söyledi Davos. Dürüst olmak gerekirse kral bitkin ve ruhen perişan görünüyordu ama çocuğu bunlarla tedirgin etmeye gerek

yoktu. “Dersinizi bölmedim umarım.”

“Şimdi bitirdik lordum,” dedi Üstat Pylos.

“Kral Birinci Daeron’ı okuyorduk.” Prenses Shireen üzgün, tatlı, hassas bir çocuktu ve güzel olmaktan çok uzaktı. Stannis ona kare şekilli çenesini vermişti, Selyse de Florent kulaklarını. Ve zalim bir bilgeliğe sahip olan tanrılar, kızın çirkinliğini gri hastalıkla pekiştirmeyi uygun görmüştü. Shireen’in bir yanağı ve boğazının yarısı, henüz beşikteyken geçirdiği hastalık nedeniyle gri, pürüzlü ve sertti, şükür ki hayatı ve görme yeteneği bağışlanmıştı. “Savaşa gitmiş ve Dorne’u fethetmiş. Ona Genç Ejderha diyorlarmış.”

“Sahte tanrılara tapıyormuş,” dedi Devan, “ama bunun dışında büyük bir kral ve cesur bir savaşçıymış.”

“Öyleymiş,” diye onayladı Edric Fırtına, “ama benim babam daha cesurdu. Genç Ejderha bir gün içinde üç mücadele kazanmamış.”

Prenses kocaman açılmış gözleriyle Edric’e baktı. “Robert amcam bir günde üç mücadele mi kazandı?”

Piç çocuk başıyla onayladı. “Sancaklarını çağırmak için ilk kez eve geldiği zaman. Lord Grandison, Lord Cafferen ve Lord Fell, Yaz Kalesi’nde kuvvetlerini birleştirmeyi ve Fırtına Burnu’na yürümeyi planlıyorlardı ama babam bir muhbir sayesinde bu planı öğrendi. Hiç vakit kaybetmeden bütün şövalyeleri ve yaverleriyle birlikte yola çıktı. Komplocular teker teker Yaz Kalesi’ne geldiğinde, babam her birini sırayla mağlup edip birleşmelerini engelledi. Lord Fell’i teke tek bir dövüşte öldürdü ve lordun oğlu Gümüş Balta’yı esir aldı.”

Devan, Pylos’a baktı. “Böyle mi oldu?”

Üstadın cevap vermesine fırsat bırakmadan, “Öyle olduğunu söyledim, değil mi?” dedi Edric Fırtına. “Üçünü de ezdi ve öyle cesurca dövüştü ki daha sonra Lord Grandison ve Lord Cafferen onun adamları oldular, Gümüş Balta da öyle. Babamı hiç kimse yenemedi.”

“Edric, bu kadar böbürlenmemelisin,” dedi Üstat Pylos. “Kral Robert da diğer adamlar gibi yenilgiler yaşadı. Ashford’da Lord Tyrell tarafından hezimete uğratıldı ve pek çok turnuva müsabakasını kaybetti.”

“Ama kaybettiğinden çoğunu kazandı ve Üç Dişli Mızrak’ta Prens Rhaegar’ı öldürdü.”

“İşte bunu yaptı,” diye onayladı üstat. “Lakin şimdi dikkatimi, bizi sabırla bekleyen Lord Davos’a vermeliyim. Yarın Kral Daeron’ın *Dorne’u Fethi*’ni okumaya devam ederiz.”

Prenses Shireen ve delikanlılar nazik bir şekilde veda ettiler. Çocuklar odadan ayrıldıktan sonra Üstat Pylos, Davos'a yaklaştı. "Lordum, belki siz de *Dorne'un Fethi*'nden bir bölüm denemek istersiniz?" Deri ciltli ince kitabı Davos'a doğru itti. "Kral Daeron latif bir sadelikle yazmış ve kralın tarihi kanla, mücadeleyle, kahramanlıkla dolu. Oğlunuz epey ilgilendi."

"Oğlum henüz on iki yaşında bile değil. Ben Kral Eli'yim. Mümkünse bana bir mektup daha verin."

"Nasıl arzu ederseniz lordum." Üstat Pylos, çeşitli parşömenleri açıp tekrar bir kenara bırakarak masayı kolaçan etti. "Yeni mektup gelmedi, belki eski bir tanesi..."

Davos da iyi bir hikâyeden herkes kadar keyif alırdı ama Stannis onu eğlensin diye El yapmamıştı. Onun ilk vazifesi, kralın hükmetmesine yardımcı olmaktı ve bunu yapabilmek için kuzgunların getirdiği kelimeleri anlaması gerekiyordu. Bir şeyi öğrenmenin en iyi yolu o şeyi yapmaktı; yelkenler ya da parşömenler, bir şey fark etmiyordu.

"Bu işimize yarabilir." Pylos, Davos'a bir mektup uzattı.

Davos, kare şeklindeki buruşuk parşömeni açtı ve gözlerini kısarak kargacık burgacık harflere baktı. Okuma işi gözler için zordu, Davos bu kadarını erkenden öğrenmişti. Hisar'ın, en küçük harflerle yazan üstada ödül verdiğini düşünüyordu bazen. Pylos bu fikre gülmüştü ama...

"*Beş*... krala," diye okudu Davos, yazılı haline sık rastlamadığı beşte hafifçe tereddüt etmişti. "Sur'un... öte... Sur'un... ötekindeki?"

"Ötesindeki," diye düzeltti Pylos.

Davos yüzünü buruşturdu. "Sur'un Ötesindeki Kral... *güneye*... geliyor. *Büyük* bir ordunun baş... başımda..."

"Başında."

"...bir ya... yaba... yabanıl ordusu. Lord Mo... Mor... Mormont, Te... Te..."

"Tekinsiz. *Tekinsiz Orman.*" Pylos, parmağının ucuyla kelimelerin altını çizdi.

"...Tekinsiz Orman'dan bir kuzgun gönderdi. Saldırı al... *altında?*"

"Evet."

Davos kendinden memnun bir şekilde devam etti. "O zamandan beri baş... başka kuşlar da geldi... hiç... hiçbiri mektup ta... şı... mıyordu. Mormont'un bütün kü... küveti, hayır *kuvveti,* kuvvetiyle birlikte... kat... katledil... Mormont'un bütün kuvvetiyle birlikte katledildiğinden korkuyoruz..." Davos bir anda ne okuduğunun farkına vardı. Mektubu

çevirdi ve mühür mumunun siyah olduğunu gördü. “Bu mektup Gece Nöbetçileri’nden gelmiş. Üstat, Kral Stannis bu mektubu gördü mü?”

“Mektup ilk geldiğinde onu Lord Alester’a götürdüm. Kendisi o vakit El’di. Konuyu kraliçeyle tartıştığına inanıyorum. Bir cevap göndermek isteyip istemediğini sorduğumda bana aptallık etmememi söyledi. ‘Majesteleri kendi mücadelesinde dövüşecek adam sıkıntısı çekerken yabanıllar için bir adam bile heba edemez,’ dedi.”

Bu yeterince doğruydu ve şu beş kral bahsinin Stannis’i kızdıracağına şüphe yoktu. “Sadece açlıktan kırılan bir adam bir dilenciden ekmek dilenir,” diye mırıldandı Davos.

“Affedersiniz lordum?”

“Bir zamanlar karımdan duyduğum bir şey.” Davos, kısaltılmış parmaklarını masanın üstüne vurdu. Sur’u ilk gördüğünde Devan’dan daha küçüktü. *Pençelikedi* isimli bir gemide Roro Uhoris’e hizmet veriyordu. Roro, Dar Deniz’in aşağısında ve yukarısında Kör Piç olarak tanınan bir Tyroshluydu ama gerçekte ne kördü ne de gayrimeşru. Kör Piç, Skagos’u geçip Titreyen Deniz’e girmiş ve daha önce bir ticaret gemisi görmemiş yüzlerce küçük körfezi ziyaret etmişti. Kürk, fildişi, kehribar ve obsidiyenle takas edilmek üzere çelik taşıyordu; kılıçlar, baltalar, miğferler, örgü zırhlar. *Pençelikedi* güneye döndüğünde ambarları tıka basa doluydu ama Fok Körfezi’nde karşılaştığı üç siyah kadırga tarafından Doğugözcüsü’ne götürülmüştü. Gemi bütün yükünü kaybetmişti. Piç de, yabanıllara silah satmak suçuyla, kafasını.

Davos, kaçakçılık günlerinde Doğugözcüsü’nde ticaret yapmıştı. Kara kardeşler zorlu düşmanlardı fakat doğru yükü olan bir gemi için iyi müşterilerdi. Davos onların sikkelerini almış olabilirdi ama Kör Piç’in kafasının *Pençelikedi*’nin güvertesinde nasıl yuvarlandığını asla unutmamıştı. “Küçük bir çocukken birkaç yabanılla tanışmıştım,” dedi Üstat Pylos’a. “İyi hırsızlardı ama kötü pazarlık ediyorlardı. İçlerinden biri kamara kızımızı çalmıştı. Neticede diğer insanlar gibi görünüyorlardı, kimi güzel, kimi çirkin.”

“İnsan insandır,” diye onayladı Pylos. “Okumamıza geri dönelim mi lord El’im?”

Ben Kral Eli’yim, evet. Stannis ismen Batıdiyar Kralı olabilirdi ama gerçekte Boyalı Masa Kralı’ydı. Ejderha Kayası ile Fırtına Burnu onun elindeydi ve Sallador Saan’la her an bozulabilecek bir ittifakı vardı ama hepsi buydu. Nöbet nasıl olur da yardım almak için ona el açardı? *Onun ne*

kadar güçsüz olduğunu, davasını nasıl kaybettiğini bilmiyor olabilirler. “Kral Stannis’in bu mektubu hiç görmediğinden emin misiniz? Ya da Melisandre’nin?”

“Evet. Mektubu onlara götüreyim mi? Hatta şimdi?”

“Hayır,” dedi Davos hemen. “Mektubu Lord Alester’a götürdüğünüzde vazifenizi yerine getirdiniz.” Eğer Melisandre bu mektubu görürse... Ne demişti? *Adının anılmaması gereken, kuvvetini sıraya sokmaya başladı Davos Seaworth. Yakında soğuk gelecek.* Ve asla bitmeyen gece... Ve Stannis alevlerin içinde imgeler görmüştü; karların içinde, etrafı korkuyla dolu bir meşale çemberi.

“Lordum, iyi değil misiniz?” diye sordu Pylos.

Korkuyorum üstat, diyebilirdi Davos. Salladhor Saan’ın anlattığı hikâyeyi hatırlıyordu; Azor Ahai’nin, Işık Getiren’i, çok sevdiği karısının kalbine saplayarak soğuttuğu hikâyeyi. *Karanlıkla savaşmak için kendi karısını öldürdü. Eğer Stannis yeniden dünyaya gelmiş Azor Ahai ise, Edric Fırtına, Nissa Nissa’nın rolünü mü oynayacak?* “Düşünüyordum üstat. Özür dilerim.” Bir yabanıl kralı kuzeyi fethetse ne olurdu? Kuzey Stannis’in elinde değildi ki. Majesteleri’nden, onu kral olarak tanımayı reddeden insanları savunması beklenemezdi. “Bana başka bir mektup verin. Bu mektup çok...”

“...zor?” dedi Pylos.

Yakında soğuk gelecek, diye fısıldadı Melisandre, *ve asla bitmeyen gece.* “Rahatsız edici,” dedi Davos. “Çok... rahatsız edici. Başka bir mektup, lütfen.”

Jon

Yanan Köstebek Kasabası'nın dumanına uyandılar.

Kral Kulesi'nin tepesindeki Jon Kar, Üstat Aemon'ın verdiği kol değneğine yaslandı ve kasabadan yükselen gri duman bulutlarını izledi. Styr, Jon ondan kaçtığında, Kara Kale'yi gafil avlamakla ilgili bütün umudunu kaybetmişti ama gelişini bu kadar açık bir şekilde bildirmesi de gereksizdi. *Bizi öldürebilirsin,* diye düşündü Jon, *ama kimse uykusunda katledilmeyecek, hiç değilse bu kadarını başardım.*

Ağırlığını üstüne verdiğinde bacağı hâlâ alev alev yanıyordu. Jon o sabah, yeni yıkanmış siyahlarını giymek ve çizmelerini bağlamak için Clydas'ın yardımına ihtiyaç duymuştu ve giyinme işi bittiğinde kendini haşhaş sütünde boğmak istemişti. Bunun yerine bir kupa rüya şarabına, bir parça gökçe ağacı kabuğuna ve kol değneğine razı olmuştu. Rüzgârsırt Bayırı'ndaki fener yanıyordu ve Gece Nöbetçileri'nin her adama ihtiyacı vardı.

Onu durdurmaya çalıştıklarında, "Dövüşebilirim," diye ısrar etmişti Jon.

"Bacağın iyileşti öyle mi?" diye gülmüştü Noye. "O halde sana bir tekme atmamı umursamazsın?"

"Atmamanı tercih ederim. Bacağım hâlâ sert ama yürüyebilirim, ayakta durabilirim ve bana ihtiyacınız olursa dövüşebilirim."

"Yabanıllara mızrağın hangi ucunu saplayacağını bilen her adama ihtiyacım var."

"Sivri ucunu." Jon bir zamanlar küçük kız kardeşine de buna benzer bir şey söylediğini hatırlamıştı.

Noye fırça sertliğindeki sakallarını ovuşturmuştu. "İşe yarayabilirsin. Seni bir uzunyayla birlikte bir kuleye koyarız ama aşağı düşersen ağlayarak bana gelme."

Jon, kahverengi tarlaların ve rüzgârlı tepelerin arasından kıvrılarak güneye giden Kral Yolu'nu görebiliyordu. Magnar gün bitmeden bu yoldan gelecekti. Thennler ellerinde savaş baltaları ve mızraklarla, sırtlarında bronz ve deri kalkanlarla Magnar'ın arkasında yürüyecekti. *Keçi Grigg Quort, İri Çıban ve diğerleri de gelecek. Ve Ygritte.* Yabanıllar hiçbir zaman Jon'un arkadaşları olmamışlardı ama Ygritte...

Jon bacağındaki ağrıyı hissedebiliyordu; Ygritte'in yayından çıkan okun, etin ve kasların içine gömüldüğü yerdeki zonklamayı. Yaşlı adamın gözlerini ve boğazından akan siyah kanı da hatırlıyordu. Ama en iyi mağarayı hatırlıyordu, Ygritte'in meşale ışığındaki çıplak görüntüsünü, Jon'un ağzının altında açılan ağzının tadını. *Ygritte, buradan uzak dur. Güneye git ve yağma yap, gidip o çok sevdiğin çember kulelerden birinde saklan. Burada ölümden başka bir şey bulamayacaksın.*

Avlunun karşısında, eski Taş Kışla'nın çatısındaki yaycılardan biri pantolonunun bağcıklarını çözdü ve bir mazgalın içine işedi. *Mully.* Adamı yağlı, turuncu saçlarından tanıdı Jon. Diğer çatılarda ve kule tepelerinde de siyah pelerinli adamlar görünüyordu ama her on adamdan dokuzu aslında samandan yapılmıştı. Donal Noye onlara, "Karga korkuluğu devriyeler," diyordu. *Ama kargalar biziz,* diye düşündü Jon, *ve çoğumuz yeterince korktuk.*

İsimleri ne olursa olsun saman askerler Üstat Aemon'ın fikriydi. Depolarda, Nöbet'teki adamların doldurabileceğinden çok daha fazla pantolon, yelek ve tunik vardı. O halde neden onları samanla doldurup omuzlarına birer siyah pelerin atmasınlar ve nöbete dikmesinlerdi? Noye, saman askerleri bütün kulelere ve pencerelerin yarısına yerleştirmişti. Bazılarının elinde mızraklar bile vardı, bazılarının kollarının altına yaylar sıkıştırılmıştı. Buradaki umut, Thennler'in saman askerleri uzaktan göreceği ve Kara Kale'nin saldırılamayacak kadar iyi savunulduğuna karar verecekleriydi.

Jon, Kral Kulesi'nin çatısını altı korkulukla paylaşıyordu, gerçekten nefes alan iki kardeşin yanı sıra. Sağır Dick Follard bir mazgalda oturuyordu, makaranın takılmadan çalışacağından emin olmak için arbaletinin mekanizmasını düzenli olarak temizleyip yağlıyordu. Eski Şehir'den gelen çocuk huzursuzca parapetlerin etrafında dolaşıyor, saman adamların kıyafetleriyle uğraşıyordu. *Belki de doğru konum alırlarsa daha iyi savaşacaklarını düşünüyor. Belki de bu bekleyiş benim sinirlerimi yıprattığı gibi onunkileri de yıpratıyor.*

Delikanlı on sekiz yaşında olduğunu iddia ediyordu, Jon'dan büyüktü ama buna rağmen çimenler kadar yeşildi. Ona, Gece Nöbetçileri'nin yününü, örgü zırhını ve kaynatılmış derisini kuşanmışken bile Saten diyorlardı; bu adı doğup büyüdüğü genelevde almıştı. Koyu renk gözleri, yumuşak cildi ve simsiyah lüleleriyle bir kız kadar güzeldi ama Kara Kale'de geçirdiği yarım yıl ellerini sertleştirmişti ve Noye, delikanlının

arbalette hiç fena olmadığını söylüyordu. Ama gelen şeyle yüzleşecek cesareti var mıydı?

Jon, kulenin tepesinde dolaşmak için kol değneğini kullanıyordu. Kral Kulesi kalenin en uzun kulesi değildi... bu onur; yüksek, ince ve kırık dökük Mızrak'a aitti ama Othell Yarwyck, Mızrak'ın her an çökebileceğini söylemişti. Kral Kulesi en sağlam kule de değildi... Kral Yolu'nun kenarındaki Muhafız Kulesi çok daha çetin bir ceviz olurdu. Ama Kral Kulesi yeterince yüksek, yeterince sağlamdı ve Sur'un kenarındaki konumu iyiydi, kapıyı ve ahşap merdivenlerin ayağını yukarıdan görüyordu.

Jon, Kara Kale'yi kendi gözleriyle ilk gördüğünde, duvarları olmayan bir kale inşa etmenin aptalca bir şey olduğunu düşünmüştü. Böyle bir kale nasıl müdafaa edilebilirdi?

"Edilemez," demişti amcası. "Amaç da bu zaten. Gece Nöbetçileri, diyarın kavgalarında taraf tutmayacağına dair ant içmiştir. Buna rağmen yüzyıllar içinde, akıldan çok kibir sahibi olan bazı Lord Kumandanlar yeminlerini unutmuş ve hırslarıyla bizi neredeyse yok etmişlerdir. Lord Kumandan Runcel Hightower, Nöbet'i piç oğluna miras bırakmaya çalışmıştı. Lord Kumandan Rodrik Flint, kendini Sur'un Ötesindeki Kral yapmayı düşünmüştü. Tristan Mudd, Deli Marq Rankenfell, Robin Tepe... altı yüz yıl önce, Kar Kapısı'ndaki ve Gece Kalesi'ndeki kumandanların *birbirlerine karşı* savaştığını biliyor muydun? Ve Lord Kumandan onları durdurmaya çalıştığında onu öldürmek için güçlerini birleştirdiklerini? Kışyarı'ndaki Stark meseleye el atmak ve ikisinin de kafasını almak zorunda kalmıştı. *Bunu kolaylıkla yaptı çünkü kumandanların kaleleri müdafaa edilemezdi.* Gece Nöbetçileri'nin Jeor Mormont'tan önce dokuz yüz doksan altı Lord Kumandan'ı oldu, bunların çoğu cesur ve onurlu adamlardı... ama bizim de korkaklarımız ve aptallarımız vardı, zorbalarımız ve delilerimiz. Varlığımız devam ediyor çünkü Yedi Krallık'ın kralları ve lordları, onlar için bir tehdit oluşturmadığımızı biliyor, komutamız kimde olursa olsun. Bizim yegâne düşmanımız kuzeyde ve kuzeyde Sur var."

Ama şimdi o düşman, güneyden çıkmak üzere Sur'u geçti, diye düşündü Jon, *Yedi Krallık'ın kralları ve lordları bizi unuttu. Çekiç ile örsün arasında sıkıştık.* Kara Kale, bir duvarı olmadan elde tutulamazdı, bunu herkes kadar Donal Noye da biliyordu. "Kale onların bir işine yaramaz," demişti zırh ustası küçük garnizonuna. "Mutfaklar, ortak salon, ahırlar, hatta kuleler... bırakın hepsini alsınlar. Silahhaneyi boşaltacağız, taşıyabildiğimiz kadar

levazımı Sur'un tepesine çıkaracağız ve müdafaamızı kapının çevresinde kuracağız."

Böylece Kara Kale bir çeşit duvara sahip olmuştu, yarım ay şeklindeki üç metrelik barikat, levazımlardan inşa edilmişti; çivi varilleri ve tuzlu domuz eti fıçıları, kasalar, siyah çuha balyaları, kütük yığınları, keresteler, ateşte sertleştirilmiş kazıklar ve çuvallarca tahıl. Bu ilkel istihkâm, savunulmaya değer en önemli iki şeyi kuşatıyordu; kuzeye açılan kapı ve buzun içine iyice gömülmüş ağaç gövdesi kalınlığındaki direklerle desteklenen, Sur'un cephesine sarhoş bir yıldırım gibi tutunup yukarı tırmanan zikzaklı ahşap merdiven.

Jon, son birkaç köstebeğin uzun tırmanışa devam ettiğini gördü, kara kardeşler onlara yardım ediyordu. Grenn, küçük bir oğlanı kollarında taşıyordu, iki kat aşağıdaki Pyp, yaşlı bir adama destek vermişti. En yaşlı kasabalılar, kafesin tekrar aşağı inip onları almasını bekliyordu. Bir kadın, ellerinden tuttuğu iki çocuğu yukarı çekiyordu, daha büyük bir çocuk basamakları hızla tırmanarak onların yanından geçti. Onlardan altmış metre yukarıda, Gök Mavisi Su ve Leydi Melina (kızın bütün arkadaşları, onun gerçek bir leydi olmadığında hemfikirdi) bir sahanlıkta bekliyor, güneye bakıyorlardı. Dumanı Jon'dan daha iyi gördüklerine şüphe yoktu. Jon, kaçmamayı tercih eden kasabalıları merak etti. Kaçmayacak kadar inatçı, aptal ya da cesur birkaç kişi her zaman çıkardı; savaşmayı, saklanmayı ya da diz çökmeyi tercih eden insanlar. Belki de Thennler onların canlarını bağışlardı.

Yapılması gereken şey yabanıllara saldırmaktı, diye düşündü Jon. İyi donanımlı elli korucu onları yolda durdurabilirdi. Fakat ne elli korucuları vardı ne de bu sayının yarısı kadar atları. Garnizon geri dönmemişti, nerede olduklarını veya Noye'un gönderdiği süvarilerin onlara ulaşıp ulaşmadığını bilmenin bir yolu yoktu.

Garnizon biziz, dedi Jon kendine, *ve halimize bir bak.* Bowen Marsh'ın kalede bıraktığı kardeşler; yaşlı adamlar, sakatlar ve yeşil delikanlılardı, tıpkı Donal Noye'un Jon'a söylediği gibi. Jon, basamaklarda ve barikatta varillerle cebelleşen bazı kardeşleri görebiliyordu; her zamanki gibi ağır hareket eden tıknaz Fıçı, tahta bacağının üstünde zıplayarak ilerleyen Eksik Çizme, kendini Soytarı Florian'ın yeniden doğmuş hali zanneden yarı deli Kolay, Dornelu Dilly, Gül Ormanı'ndan Kızıl Alyn, Genç Henly (ellisini çoktan geçmiş), Yaşlı Henly (yetmişini çoktan geçmiş), Kıllı Hal, Bakire Havuzu'ndan Çilli Pate. Adamlardan bazıları, Kral Kulesi'nin tepesinden

kendilerine bakan Jon'u gördü ve el salladı. Diğerleri arkalarını döndüler. *Hâlâ bir dönek olduğumu düşünüyorlar.* Bu acı vericiydi ama Jon onları suçlayamazdı. Nihayetinde bir piçti o. İhanet ve şehvetten doğan piçlerin, yaradılış itibarıyla ahlaksız ve tehlikeli olduğunu herkes bilirdi. Ve Jon, Kara Kale'de dostlar kadar düşmanlar da edinmişti... en başta Rast. Jon bir keresinde, Rast'ı, Samwell Tarly'ye işkence etmekten vazgeçmediği takdirde boğazını Hayalet'e parçalatmakla tehdit etmişti ve Rast böyle şeyleri unutmazdı. Delikanlı, süpürdüğü kuru yaprakları yığınlar halinde merdivenin altına topluyordu ama arada sırada duruyor ve Jon'a kin dolu bakışlar atıyordu.

Aşağıda, Donal Noye, Köstebek Kasabası'ndan üç adama, "Hayır," diye kükredi. "Zift kafese gidiyor, yağ merdivene, arbalet okları dördüncü, beşinci ve altıncı sahanlığa, oklar birinci ve ikinciye. Domuz yağlarını basamakların altına yığın, evet oraya, payandaların arkasına. Et kasaları barikat için. *Şimdi,* sizi çiçek bozuğu saban hayvanları, *ŞİMDİ!*"

Bu adamda lord sesi var, diye düşündü Jon. Bir mücadelede, kumandanın ciğerlerinin en az kılıç kolu kadar önemli olduğunu söylerdi babası. "Eğer emirleri duyulmuyorsa, bir kumandanın ne kadar cesur ya da akıllı olduğu önemli değildir," derdi Lord Eddard oğullarına, bu yüzden Robb'la Jon, Kışyarı'nın kulelerine çıkar ve avlunun iki ucundan birbirlerine bağırırlardı. Donal Noye'un sesi ikisini de bastırabilirdi. Köstebekler Noye'un korkusuyla dolaşıyordu, haklıydılar, çünkü Noye onları kafalarını koparmakla tehdit ediyordu sürekli.

Kasabanın dörtte üçü Jon'un uyarısını ciddiye almış ve sığınmak için Kara Kale'ye gelmişti. Noye, bir mızrak tutacak ya da balta sallayacak kadar dinç olan her adamın barikatı müdafaa etmesine karar vermişti, aksi takdirde evlerine döner ve Thennler'e karşı şanslarını denerlerdi. Adamların eline iyi çelik vermek için silahhaneyi boşaltmıştı; çift bıçaklı büyükbaltalar, ustura keskinliğinde hançerler, uzunkılıçlar, toynaklar ve dikenli gürzler. Deri yelekler ve örgü zırhlar kuşanmış, baldır zırhı giymiş ve başlarını omuzlarının üstünde tutabilmek için boyunluk takmış birkaç adam neredeyse savaşçı gibi görünüyordu. *Kötü ışıkta. Gözlerini kısarsan.*

Noye, kadınlara ve çocuklara da görevler vermişti. Dövüşemeyecek kadar küçük olanlar su taşıyacak ve ateşlerle ilgilenecekti. Köstebek Kasabası'nın ebesi, yaralıları tedavi eden Clydas'a ve Üstat Aemon'a yardımcı olacaktı. Üçparmak Hobb birdenbire onlarca ızgaracıya, kazancıya ve soğan doğrayıcıya sahip olmuştu. Hatta fahişelerden ikisi savaşmayı

teklif etmiş ve arbalette, on iki metre yukarıdaki basamaklarda bir yer kazanacak kadar beceri göstermişlerdi.

“Çok soğuk.” Saten ayağa kalktı. Ellerini kollarının altına soktu. Yanakları kıpkırmızıydı.

Jon gülümsedi. “Ayazdiş soğuk. Bu canlı bir sonbahar günü.”

“Öyleyse Ayazdiş’i asla görmemeyi umarım. Eski Şehir’de, şarabına buz atmayı seven bir kız tanırdım. Buz için en iyi yer orası sanırım. Şarabın içindeki buz.” Saten, güneye baktı, kaşlarını çattı. “Sizce saman askerler onları korkutmuş mudur lordum?”

“Ümit edebiliriz.” Jon bunun mümkün olabileceğini düşündü... ama daha büyük ihtimal, yabanılların biraz tecavüz ve yağma için Köstebek Kasabası’nda duraksamış olmasıydı. Ya da Styr akşam olmasını bekliyordu, üstüne karanlığı örterek hareket etmek için.

Öğle vakti gelip geçti, Kral Yolu’nda Thennler’in izi görülmedi. Ama Jon kulenin içinde ayak sesleri duydu; Öküz Owen, tırmanış yüzünden kıpkırmızı kesilmiş bir halde yatay kapıda belirdi. Bir kolunun altında bir sepet çörek, diğerinde bir tekerlek peynir vardı, elinde de bir soğan torbası sallanıyordu. “Hobb sizi beslememi söyledi, bir süre için burada esir kalma ihtimalinize karşı.”

Ya da son yemeğimizi yememiz için. “Ona bizim adımıza teşekkür et Owen.”

Dick Follard bir taş kadar sağırdı ama burnu iyi çalışıyordu. Sepeti karıştırdı ve fırından yeni çıkmış sıcak çöreklerden birini aldı. Sepette bir çanak yağ da buldu, hançeriyle çöreğinin üstüne sürdü. “Kuru üzümler,” dedi neşeyle. “Fıstık da var.” Konuşması boğuktu ama insan alıştığında çocuğun ne dediğini kolayca anlıyordu.

“Benimkileri de alabilirsin,” dedi Saten. “Aç değilim.”

“Ye,” dedi Jon. “Bir daha ne zaman fırsat bulacağımızı bilmiyoruz.” Kendisi iki çörek aldı. Fıstıklar çam fıstığıydı, kuru üzümler de kurutulmuş elma parçaları.

“Yabanıllar bugün gelecek mi Lord Kar?” diye sordu Owen.

“Gelirlerse anlarsın,” dedi Jon. “Boruları dinle.”

“İki. Yabanıllar için iki.” Owen uzun boyluydu, kabarık sarı saçları vardı ve sıcakkanlıydı. Yorulmak bilmez bir işçiydi ve ahşapla çalışırken, mancınıkları tamir ederken ya da bunlara benzer işler yaparken şaşırtıcı şekilde hünerliydi ama onun da memnuniyetle beyan edeceği gibi, henüz

bebekken annesi tarafından başının üstüne düşürülmüştü ve zekâsının yarısı kulaklarından dışarı akmıştı.

“Nereye gideceğini hatırlıyor musun?” diye sordu Jon, Owen’a.

“Merdivene gitmem lazım, Donal Noye söyledi. Üçüncü sahanlığa gideceğim ve barikatı geçmeye çalışan yabanılları arbaletimle vuracağım. Üçüncü sahanlık, bir, iki, üç.” Owen, başını yukarı aşağı salladı. “Eğer yabanıllar saldırırsa, kral bize yardım etmeye gelir değil mi? O kudretli bir savaşçı, Kral Robert. Mutlaka gelir. “Üstat Aemon ona bir kuş gönderdi.”

Owen’a Robert Baratheon’ın öldüğünü söylemek bir işe yaramazdı. Unuturdu. Daha önce de unuttuğu gibi. “Üstat Aemon ona bir kuş gönderdi,” diye onayladı Jon. Bunu duymak Owen’ı mutlu ediyor gibiydi.

Üstat Aemon pek çok kuş göndermişti... sadece bir değil dört krala. *Yabanıllar kapıda,* diyordu mesaj. *Diyar tehlikede. Kara Kale’ye gönderebildiğiniz tüm yardımı gönderin.* Kuzgunlar, Eski Şehir ve Hisar kadar uzak yerlere bile uçmuştu, ayrıca kalelerinde oturan elli kudretli lorda. Nöbet’in en güçlü umudu kuzeyli lordlardı, bu yüzden Aemon onlara ikişer kuş göndermişti. Kuzgunlar Kara Kale’nin ricasını Umberlar’a ve Boltonlar’a, Cerwyn Kalesi’ne ve Torrhen Kalesi’ne, Karhold’a ve Derinorman Kalesi’ne, Ayı Adası’na, Eskikale’ye, Dulkadın Gözcüsü’ne, Beyaz Liman’a, Höyükler’e, Dereler’e, Liddlelar’ın, Burleyler’in, Norreyler’in Harclayler’in ve Wulllar’ın dağlardaki sığınakarına götürmüştü. *Yabanıllar kapıda. Kuzey tehlikede. Bütün kuvvetinizle gelin.*

Kuzgunların kanatları olabilirdi ama lordların ve kralların yoktu. Yardım gelecekse bile bugün gelmeyecekti.

Sabah, öğleden sonraya devrilirken Köstebek Kasabası’ndan yükselen duman dağıldı ve güney seması tekrar berraklaştı. *Bulut yok,* diye düşündü Jon. Bu iyiydi. Yağmur veya kar herkesin felaketi olabilirdi.

Clydas ve Üstat Aemon, vincin kafesiyle Sur’un tepesine çıkmışlar ve güvenliğe kavuşmuşlardı, Köstebek Kasabası’nın kadınlarının çoğu da öyle. Siyah pelerinli adamlar kule tepelerinde huzursuzca volta atıyor ve avluların bir ucundan diğerine, birbirlerine bağırıyorlardı. Rahip Cellador barikattaki adamlara dua ettiriyor ve Savaşçı’ya onlara güç vermesi için yalvarıyordu. Sağır Dick Follard pelerininin altına kıvrılıp uykuya dalmıştı. Saten, daireler çizerek yüz fersah yürümüştü, mazgallı siperlerin etrafında dönüp duruyordu. Sur ağladı, güneş mavi gökyüzü boyunca süründü. Akşama doğru Öküz Owen bir somun kara ekmek ve Hobb’un en iyi koyun etiyle dolu bir kovayla birlikte geri döndü, koyun eti bira ve soğanla

pişirilmişti. Bunun için Dick bile uyandı. Yemeğin her lokmasını yediler, kovanın dibini ekmek parçalarıyla sıyırdılar. Yemeği bitirdiklerinde güneş batıda alçalmıştı, kalenin dört bir yanındaki gölgeler karanlık ve keskindi. “Ateşi yak,” dedi Jon, Saten’e, “ve kovalara yağ doldur.”

Jon, hem kapıyı sürgülemek hem de bacağındaki katılığı gidermek için bizzat aşağı indi. Çok geçmeden bunun bir hata olduğunu anladı ama kol değneğine tutundu ve yapması gerekeni yaptı. Kral Kalesi’nin kapısı meşeden yapılmış ve demir çivilerle kuvvetlendirilmişti. Thennler’i bir süre oyalayabilirdi ama içeri girmek isterlerse onları durduramazdı. Jon, sürgüyü çentiklere oturttu, tuvaleti ziyaret etti –bu son şansı olabilirdi– ve tekrar çatıya döndü, bacağındaki ağrı sebebiyle yüzünü buruşturmuştu.

Batı ufku kan çürüğü rengine dönmüştü ama yukarıdaki gökyüzü kobalt mavisiydi, mora devriliyordu ve yıldızlar görünmeye başlamıştı. Jon, iki mazgal dişinin arasına oturdu ve gökyüzünde dörtnala koşan Aygır’ı izledi. Yoksa bu Boynuzlu Lord muydu? Hayalet’in şimdi nerede olduğunu merak etti. Ygritte’i de merak etti ve böyle düşünmeye devam ederse aklını kaybedeceğini söyledi kendine.

Gece geldiler, elbette. *Hırsızlar gibi,* diye düşündü Jon. *Katiller gibi.*

Borular öttüğünde Saten altını ıslattı ama Jon bunu görmemiş gibi yaptı. “Gidip Dick’in omzunu dürt,” dedi Eski Şehirli çocuğa, “yoksa bütün mücadele boyunca uyur.”

“Korkuyorum.” Saten’in yüzü ölü gibi bembeyazdı.

“Onlar da korkuyor.” Jon, kol değneğini bir mazgal dişine yaslayıp uzunyayını aldı, kalın ve pürüzsüz Dorne porsuğunu büktü, yay ipini çentiklere geçirdi. Dick’i uyandırıp geri dönen Saten’e, “Hedefi tam olarak görmediğin takdirde ok ziyan etme,” dedi. “Burada kâfi tedarikimiz var ama kâfi olması bitip tükenmez olduğu anlamına gelmiyor. Ve yaya yeni ok takmak için bir mazgal dişinin arkasına geç, saman askerlerin arkasına saklanmaya kalkma.” Dick Follard’a bir şey söylemedi. Dick, yeterli ışık olduğunda dudak okuyabiliyordu ve söylenenleri anlıyordu ama Jon’un söylediklerini halihazırda biliyordu.

Üçü, çember kulenin üç yanında durum aldı. Jon kılıç kemerine bir sadak astı ve bir ok çekti. Okun gövdesi siyahtı, denge tüyleri gri. Jon, oku ipe takarken, bir zamanlar Theon Greyjoy’un bir av sonrasında söylediği bir şeyi hatırladı. “Yaban domuzunun dişleri ve ayının pençeleri olabilir,” demişti Theon her zamanki gülümsemesiyle. “Ama gri bir ördeğin tüyü kadar ölümcül bir şey yoktur.”

Jon hiçbir zaman Theon kadar iyi bir avcı olmamıştı ama uzunyayın yabancısı da değildi. Silahhanenin etrafında, sırtları taşa dönük koyu şekiller vardı ama Jon onları bir ok harcayacak kadar iyi göremiyordu. Uzaktan gelen bağrışmalar duydu ve Muhafız Kulesi'ndeki yaycıların zemine ok saldığını gördü. Onu ilgilendirmeyecek kadar uzakta oluyordu her şey. Ama elli metre ötedeki eski ahırlardan ayrılan gölgeleri gördüğünde mazgala çıktı, yayını kaldırdı ve ipi gerdi. Gölgeler koşuyordu, onları takip etti, bekledi, bekledi...

İpten kurtulan ok yumuşak bir *tıs* sesi çıkardı. Bir an sonra bir homurtu duyuldu ve iki gölge aniden avlu boyunca koşmaya başladı. Şimdi daha hızlı koşuyorlardı ama Jon sadaktan ikinci oku almıştı bile. Bu sefer atışı aceleye getirdi ve hedefi ıskaladı. Yayı tekrar gerdiğinde yabanıllar gitmişti. Jon başka bir hedef aradı ve dört hedef birden buldu, Lord Kumandan Kulesi'nin boş kabuğunun etrafında koşuşturuyorlardı. Mızraklarının, baltalarının ve deri kalkanlarındaki dehşet verici süslemelerin üstünden ay ışığı yansıyordu; kafatasları ve kemikler, iblisler, ayı pençeleri, çarpık şeytan yüzleri. *Özgür insanlar,* Jon biliyordu. Thennler, kaynatılmış siyah deriden yapılmış, bronz kasnaklı kalkanlar taşırdı ama onların kalkanları düz ve süssüz olurdu. Bunlar, akıncıların daha hafif hasır kalkanlarıydı.

Jon, ördek tüyünü kulağının arkasına kadar çekti, nişan aldı ve oku saldı, sonra tekrar çekti ve tekrar saldı. İlk ok, ayı pençeli kalkanı deldi, ikincisi bir boğazı. Yabanıl yere devrilirken çığlık attı. Jon, solunda duran Sağır Dick'in arbaletinin pes *vırıltı*sını duydu, bir an sonra da Saten'inkinin. "Birini vurdum!" diye bağırdı delikanlı. "Birini göğsünden vurdum!"

"Birini daha vur," diye seslendi Jon.

Artık hedef aramak zorunda değildi; sadece seçiyordu. İpine ok takmak üzere olan bir yabanıl yaycısını devirdi, sonra Hardin Kulesi'nin kapısını kırmaya çalışan bir baltacının üstüne bir ok gönderdi. Bu sefer ıskaladı ama meşe kapıda titreyen oku gören yabanılın bir kez daha düşünmesine sebep oldu. Yabanıl koşarak uzaklaşırken, adamın İri Çoban olduğunu fark etti Jon. Yarım kalp atışı zaman sonra, Taş Kışla'nın çatısındaki yaşlı Mully yabanılın bacağına bir ok sapladı, İri Çıban kanlar içinde emekliyordu. *Bu sayede çıbanıyla ilgili sızlanmaya bir son verir,* diye düşündü Jon.

Sadak boşalınca Jon yenisini almaya gitti ve Sağır Dick Follard'ın yanındaki mazgala taşındı. Sağır Dick'in saldığı her oka karşılık Jon üç ok fırlattı ama bu uzunyayın avantajıydı. Arbaletlerin fırlattığı okların hedefe daha derin saplandığı söylenirdi fakat aleti tekrar doldurmak zaman alan,

külfetli bir işti. Jon, yabanılların birbirlerine bağırdıklarını duyabiliyordu ve batıda bir yerde bir savaş borusu ötüyordu. Dünya ay ışığından ve gölgelerden ibaretti. Zaman, bitmez tükenmez bir tak, çek, bırak halkasına dönüşmüştü. Jon'un yanındaki saman askerin boğazına bir yabanıl oku saplandı ama Jon neredeyse bunun farkına bile varmadı. Babasının tanrılarına*, bana Thenn Magnarı'na doğru temiz bir atış imkânı verin,* diye dua etti. Magnar, Jon'un nefret edebileceği bir düşmandı en azından. *Bana Styr'i verin.*

Parmakları uyuşmaya başlamıştı ve başparmağı kanıyordu ama Jon takmaya, çekmeye, bırakmaya devam etti. Bir alev damlası gözlerini aldı, Jon dönüp baktığında ortak salonun tutuştuğunu gördü. Sadece birkaç dakika sonra büyük ahşap salonun tamamı yanıyordu. Üçparmak Hobb ve onun Köstebek Kasabalı yardımcıları, Sur'un tepesinde güvendeydi, Jon biliyordu, buna rağmen salonun yandığını görünce midesine yumruk yemiş gibi oldu. *"JON,"* diye bağırdı Sağır Dick boğuk sesiyle, *"silahhane."* Yabanıllar çatıya çıkmıştı. Birinin meşalesi vardı. Dick daha iyi nişan alabilmek için mazgalın üstüne çıktı, arbaletini omzuna çekti ve meşaleli adama doğru bir ok gönderdi. Iskaladı.

Onun altındaki okçu ıskalamadı.

Follard hiç ses çıkarmadı, sadece siperin üzerinden baş aşağı öne devrildi. Avlu otuz metre aşağıdaydı. Jon, okun nereden geldiğini anlamak için bir saman askerin arkasından aşağı bakarken *güm* sesini duydu. Sağır Dick'in bedeninden en fazla üç metre uzakta deri bir kalkan, eski püskü bir pelerin ve karmakarışık kızıl saçlar gördü. *Ateşle öpülmüş,* diye düşündü, *şanslı.* Yayını kaldırdı ama parmakları birbirinden ayrılmıyordu ve kız ortaya çıktığı kadar hızlı bir şekilde kayboldu. Jon küfrederek döndü, silahhanenin çatısındaki adamlara ok fırlattı, onları da ıskaladı.

Doğu ahırları da yanıyordu artık, hayvan bölmelerinden dışarı siyah dumanlar ve yanık samanlar akıyordu. Çatı çöktüğünde havaya yükselen alevlerin kükremesi öyle şiddetliydi ki, Thennler'in savaş borularının sesi boğuldu. Elli Thenn, sıkışık bir sıra halinde Kral Yolu'ndan geliyordu, kalkanlarını başlarının üzerine kaldırmışlardı. Diğerleri sebze bahçesine, taş avluya, eski kuyuya akın ediyordu. Üstat Aemon'ın, kuşluğun altındaki ahşap iç kalede yer alan dairesinin kapılarına üç kişi dayanmıştı ve Sessiz Kule'nin tepesinde umutsuz bir dövüş devam ediyordu, uzunkılıçlara karşı bronz baltalar. Bunların hiçbiri önemli değildi. *Dans devam ediyor,* diye düşündü Jon.

Topallayarak Saten'in yanına gitti ve delikanlıyı kolundan yakaladı. "Benimle gel," diye bağırdı. Birlikte kuzey siperine gittiler. Burada Kral Kulesi, kapıyı ve Donal Noye'un kütüklerden, varillerden, mısır çuvallarından mütevellit derme çatma duvarını yukarıdan görüyordu. Thennler oradaydı. Yarım miğferler giymişlerdi, uzun deri mintanlarına ince bronz diskler dikilmişti. Bazıları bronz baltalar kullanıyordu, bazılarının elinde pürüzlü taştan yapılmış baltalar vardı. Büyük çoğunluğu kısa mızraklar taşıyordu, mızrakların yaprak şekilli uçları, yanan ahırlardan gelen ışıkla kırmızı parlıyordu. Barikata saldırırken Eski Dil'de çığlıklar atıyorlardı, Donal Noye'un basamaklara yerleştirdiği okçuların yağdırdığı okların altında mızraklarını saplıyor, bronz baltalarını sallıyor, eşit bir coşkuyla kan ve mısır döküyorlardı.

"Ne *yapacağız?*" diye bağırdı Saten.

"Onları öldüreceğiz," diye bağırdı Jon, elinde siyah bir ok vardı.

Bir okçu bundan daha kolay bir hedef isteyemezdi. Yarım ay şeklindeki barikata saldıran ve siyahlı adamlara ulaşmak için çuvalların, varillerin üstüne tırmanan Thennler'in sırtları Kral Kulesi'ne dönüktü. Jon ve Saten şans eseri aynı hedefi seçtiler. Boynuna ve kürek kemiklerinin arasına iki ok saplanan adam henüz barikatın tepesine varmıştı, bir an sonra karnına bir uzunkılıç girdi ve yabanıl, arkasındaki adamın üstüne devrildi. Jon sadağa uzandı ve yine boş olduğunu gördü. Saten, arbaletinin makarasını sarıyordu. Jon delikanlıyı bırakıp ok almaya gitti, daha üç adım atmamıştı ki çatının yatay kapısı ardına kadar açıldı. *Kahretsin, kapının kırıldığını duymadım bile.*

Düşünmek, plan yapmak ya da yardım çağırmak için vakit yoktu. Jon yayını yere attı, omzunun üzerinden sırtına uzandı, Uzunpençe'yi kınından çekti ve bıçağı, kapıdan çıkan ilk başın ortasına gömdü. Bronz, Valyria çeliğinin dengi değildi. Kılıç darbesi Thenn'in miğferini biçti ve kafatasını parçaladı, adam geri devrilerek geldiği yere döndü. Ölen adamın arkasında başkaları da vardı, Jon bağrışmalardan anladı. Geri çekilip Saten'e seslendi. Kuleye tırmanan ikinci adamın yanağına bir arbalet oku saplandı. O da gözden kayboldu. "Yağ," dedi Jon. Saten başıyla onayladı. İkisi birlikte, ateşin yanında bıraktıkları keçe parçalarını aldılar, kaynar yağ ile dolu ağır kazanı kaldırdılar ve deliğin içine, aşağıdaki Thennler'in üstüne boşalttılar. Adamların çığlıkları, Jon'un o güne kadar duyduğu en korkunç sesti, Saten kusacakmış gibi görünüyordu. Jon yatay kapıyı tekmeleyerek kapadı, demir

kazanı kapının üstüne koydu ve güzel yüzlü delikanlıyı sertçe sarstı. “Sonra kusarsın,” diye bağırdı. *“Gel.”*

Siperlerden sadece birkaç dakika ayrılmışlardı ama aşağıda her şey değişmişti. Bir düzine kara kardeş ve birkaç Köstebek Kasabalı adam hâlâ kasaların ve varillerin tepesindeydi fakat yabanıllar barikat boyunca saldırıyor ve onları geri itiyordu. Jon, Yabanıllardan birinin, Rast’ın karnına bir mızrak sapladığını gördü. Genç Henly ölmüştü ve etrafı düşmanla çevrili olan Yaşlı Henly ölmek üzereydi. Kolay, daireler çizerek kılıcını savuruyor ve deli gibi gülüyordu. Dizlerinin altına bir bronz balta indi ve adamın kahkahaları tiz çığlıklara dönüştü.

“Kırılıyorlar,” dedi Saten.

“Hayır,” dedi Jon, “kırıldılar.”

Her şey çabucak oldu. Bir köstebek kaçtı, sonra bir diğeri, birdenbire bütün kasabalılar silahlarını atıyor ve barikatı terk ediyordu. Kardeşler, barikatı tek başlarına müdafaa edecek kadar kalabalık değildi. Jon onların tekrar bir hat oluşturmak için çabalayışını izledi ama Thennler, mızraklar ve baltalarla kardeşlerin üstüne yağdılar... sonrasında kardeşler de kaçıyordu. Dornelu Dilly kaydı ve yüzüstü yere kapaklandı. Bir yabanıl, mızrağını Dilly’nin kürek kemiklerinin arasına gömdü. Fıçı, ağır ve nefes nefese, neredeyse ilk basamağa varıyordu ki bir Thenn onu pelerinin ucundan yakaladı ve geri çekti... fakat Thenn’in baltası aşağı inmeden, bir arbalet oku adamı yere devirdi. *“Vurdum,”* diye bağırdı Saten. Fıçı, merdivene koştu ve hem ellerini hem ayaklarını kullanarak basamakları tırmanmaya başladı.

Kapıyı kaybettik. Donal Noye kapatmış ve zincirlemişti fakat kapı ele geçirilmek üzere öylece duruyordu, arkasında soğuk ve kara tünel vardı, demir sürgüler yangının ışığıyla kırmızı parlıyordu. Kimse kapıyı savunmak için arkada kalmamıştı; güvenli olan tek yer Sur’un tepesiydi, çarpık ahşap merdivenlerin iki yüz on beş metre yukarısı.

“Hangi tanrılara dua ediyorsun?” diye sordu Jon, Saten’e.

“Yedi,” dedi Eski Şehirli çocuk.

“Öyleyse dua et,” dedi Jon. “Yeni tanrılarına dua et, ben de benim eski tanrılarıma dua edeceğim.” Her şey orada değişti.

Jon, yatay kapıdaki karmaşa yüzünden sadağını doldurmayı unutmuştu. Topallayarak çatının karşı tarafına gitti ve sadağı doldurdu, yayını da aldı. Yağ kazanı bıraktığı yerde duruyordu, yani şimdilik yeterince güvendelermiş gibi görünüyordu. *Dans devam ediyor, biz galeriden*

izliyoruz, diye düşündü geri dönerken. Saten, basamaklardaki Thennler'e ok fırlatıyordu, sonra bir mazgal dişinin arkasına çömeliyor ve arbaletini kuruyordu. *Güzel olabilir ama aynı zamanda hızlı.*

Gerçek mücadele basamaklardaydı. Noye, en alçak iki sahanlığa mızrakçılar yerleştirmişti ama adamlar, kaçan kasabalılar yüzünden paniklemiş ve kaçışa katılmışlardı. Thennler geride kalan herkesi öldürürken, mızrakçılar hızla üçüncü sahanlığa doğru koşturuyordu. Daha yüksek sahanlıklardaki okçular ve arbaletçiler onların başlarının üzerinden ok fırlatmaya çalışıyordu. Jon yayına ok taktı, çekti, bıraktı ve merdivenlerden aşağı yuvarlanan yabanılı gördüğünde memnun oldu. Yangınların sıcaklığı Sur'un ağlamasına sebep oluyordu, alevler buzun üstünde pırıldayıp dans ediyordu. Basamaklar, hayatlarını kurtarmak için koşan adamların adımlarıyla titriyordu.

Jon yayına tekrar ok taktı, çekti ve bıraktı, fakat sadece bir Jon vardı ve bir Saten. En az altmış ya da yetmiş Thenn basamakları dövüyordu, önlerine çıkanları öldürüyorlardı, zaferle sarhoş olmuşlardı. Siyah pelerinli üç kardeş dördüncü sahanlıkta omuz omuza duruyordu, ellerinde uzunkılıçlar vardı, çok geçmeden dövüş tekrar başladı. Ama yalnızca üç kişilerdi ve çok geçmeden Thenn dalgası tarafından boğuldular, karıları basamaklardan damladı. "Bir adamın bir mücadele sırasında en savunmasız olduğu an kaçtığı arıdır," demişti Lord Eddard, Jon'a. "Koşan bir adam, bir asker için yaralı bir hayvandan farksızdır. Onun kana susamışlığını uyandırır." Beşinci sahanlıktaki okçular, mücadele henüz onlara ulaşmadan kaçmıştı. Bu bir hezimetti, kırmızı bir hezimet.

"Meşaleleri getir," dedi Jon, Saten'e. Ateşin yanında, başlarına yağlı bez sarılmış dört meşale ve bir düzine ateş oku vardı. Eski Şehirli çocuk meşalelerden birini ateşte tutuşturdu, diğerlerini kolunun altına sıkıştırıp Jon'un yanına geldi. Yine korkmuş görünüyordu, korkması gerekirdi. Jon da korkuyordu.

Jon o sırada Styr'i gördü. Magnar barikata tırmanıyordu; delinmiş mısır çuvallarını, parçalanmış varilleri, dostlarını ve düşmanlarını aynı şekilde eziyordu. Bronz pullu zırhı ateşin ışığında koyu pırıltılar saçıyordu. Styr, zaferinin manzarasını izlemek için miğferini çıkarmıştı, elinde büvet ağacından yapılmış, bronz başlı, uzun bir mızrak vardı. Kapıyı gördüğünde, mızrağını kapıya doğru doğrulttu ve etrafındaki bir düzine Thenn'e Eski Dil'de bir şey bağırdı. *Çok geç,* diye düşündü Jon. *Adamlarını barikatın üstünden geçirmeliydin, belki birkaç kişiyi kurtarabilirdin.*

Yukarıdan uzun ve pes bir boru sesi geldi. Sur'un tepesinden değil, altmış metre yukarıdaki dokuzuncu sahanlıktan, Donal Noye'un durduğu yerden.

Jon, yayına bir ateş oku taktı. Saten, meşaleyle okun ucunu yaktı. Jon parapete çıktı, yayını gerdi, nişan aldı, bıraktı. Ok, çıtırdayarak ve arkasında alevden kurdeleler bırakarak hızla aşağı uçtu ve hedefe saplandı.

Styr değil. Basamaklar. Ya da daha açık olmak gerekirse, Donal Noye tarafından yüksekliği ilk sahanlığa varacak şekilde basamakların arkasına yerleştirilmiş variller, fıçılar ve çuvallar; domuz yağı ve lamba yağıyla dolu variller, kuru yapraklar ve yağlı çaputlarla dolu çuvallar, yarılmış kütükler, ağaç kabukları ve talaşlar. "Tekrar," dedi Jon ve, "Tekrar," ve, "Tekrar." Diğer yaycılar da ok fırlatıyordu, menzilin içinde kalan bütün kulelerden. Bazıları, oklarını geniş kavislerle havaya fırlatıyordu, Sur'un önüne düşmeleri için. Ateş okları tükendiğinde, Jon ve Saten mazgalların arasından meşale fırlatmaya başladılar.

Yukarıda başka bir ateş gürlüyordu. Yaşlı ahşap basamaklar yağı sünger gibi emmişti; Donal Noye, dokuzuncu sahanlıktan yedinci sahanlığa inen bütün basamakları iyice ıslatmıştı. Jon, kendi insanlarının, Noye'un meşaleleri fırlatmasından önce yukarı tırmanıp güvenliğe ulaşmış olmasını umuyordu. Kara kardeşler bu plandan haberdardı ama kasabalılar değildi.

İşin geri kalanını rüzgâr halletti. Jon'un yapması gereken tek şey izlemekti. Aşağıdaki ve yukarıdaki alevlerin arasına sıkışan yabanılların gidecek bir yeri yoktu. Bazıları yukarı çıkmaya devam etti ve öldü. Bazıları aşağı indi ve öldü. Bazıları olduğu yerde kaldı. Onlar da öldü. Pek çoğu, yanmadan önce basamaklardan atladı ve düşüş yüzünden öldü. Buz, ısı yüzünden çatırdamaya başladığında, yirmi küsur Thenn birbirlerine sokulmuş halde hâlâ ateşlerin arasında duruyordu. Basamakların alt bölümünün üçte biri, tonlarca buzla birlikte çöktü. Jon Kar'ın Styr'i son görüşüydü bu, Thenn Magnarı'nı. *Sur kendi kendini müdafaa ediyor,* diye düşündü.

Jon, avluya inmek için Saten'den yardım aldı. Yaralı bacağı öyle kötü acıyordu ki kol değneğiyle bile zar zor ayakta durabiliyordu. "Meşaleyi getir," dedi Eski Şehirli delikanlıya. "Birini aramam lazım." Basamaklardaki insanların çoğu Thenn'di. Özgür insanların bazıları kaçmıştı şüphesiz. Mance'in insanları, Magnar'ınkiler değil. Ygritte de onlardan biri olabilirdi. Saten'le birlikte aşağı indiler, yatay kapıyı zorlayan adamların cesetlerinin yanından geçtiler. Jon, tek kolunu kol değneğine,

diğer kolunu Eski Şehir'de fahişelik yapmış delikanlının omzuna dolamış halde karanlıkta gezindi.

Aşağı indiklerinde, ahırlar ve ortak salon köze dönmüştü ama barikattaki yangın devam ediyordu, basamaktan basamağa, sahanlıktan sahanlığa yukarı tırmanıyordu. Ara sıra bir kükreme, ardından bir *çaaaaaat*ırtı duyuluyordu ve Sur'dan bir buz parçası daha düşüyordu. Hava kül ve buz kristalleriyle doluydu.

Jon, Quort'u ölü ve Taş Parmak'ı ölmek üzere halde buldu. Ölen ve ölmek üzere olan, hiçbir zaman gerçekten tanımadığı Thennler buldu. Kan kaybı sebebiyle güçsüzleşmiş ama hâlâ hayatta olan İri Çıban'ı buldu.

Ygritte'i, Lord Kumandan Kulesi'nin altında, eski bir kar yığının üstüne serilmiş halde buldu, kızın göğüslerinin arasına bir ok saplanmıştı. Yüzü buz kristalleriyle kapılıydı ve ay ışığında, pırıltılı bir gümüş maske takmış gibi görünüyordu.

Ok siyahtı, Jon gördü, ama okun tüyleri beyazdı. *Benim okum değil*, dedi Jon kendine, *benimkilerden biri değil.* Ama onunmuş gibi hissediyordu.

Jon karların içinde diz çöktüğünde Ygritte gözlerini açtı. "Jon Kar," dedi hafifçe. Sesine bakılırsa, ok akciğerini bulmuştu. "Bu gerçek bir kale mi şimdi? Sadece bir kule değil mi?"

"Gerçek bir kale." Jon, kızın elini tuttu.

"Güzel," diye fısıldadı Ygritte. "Gerçek bir kale görmek istiyordum. Ölmeden... ölmeden önce..."

"Yüzlerce kale göreceksin," diye söz verdi Jon. "Mücadele bitti. Üstat Aemon seninle ilgilenecek." Kızın saçlarına dokundu. "Sen ateşle öpüldün unuttun mu? Şanslı. Seni öldürmek için bir oktan fazlası gerek. Aemon oku çıkaracak ve yaranı saracak, ağrın için sana haşhaş sütü verecek."

Ygritte sadece gülümsedi. "Mağarayı hatırlıyor musun? O mağarada kalmalıydık. Sana söylemiştim."

"Mağaraya döneceğiz," dedi Jon. "Ölmeyeceksin Ygritte. Ölmeyeceksin."

"Ah." Ygritte, Jon'un yüzünü ellerinin arasına aldı. "Hiçbir şey bilmiyorsun Jon Kar," dedi iç çeker gibi, ölürken.

Bran

Molozdan, yıkıntıdan ve yabani otlardan ibaret harabeye bakarken, “Bu sadece başka bir boş kale,” dedi Meera Reed.

Hayır, diye düşündü Bran, *bu Gece Kalesi ve burası dünyanın sonu.* Dağlardayken, Bran’ın düşündüğü tek şey Sur’a varmak ve üç gözlü kargayı bulmaktı ama şimdi buradaydı ve içi korkuyla doluydu. Gördüğü rüya... Yaz’ın gördüğü rüya... *Hayır, o rüyayı düşünmemeliyim.* Rüyayı Reedler’e bile anlatmamıştı ama Meera yanlış bir şeyler olduğunu sezmiş gibi görünüyordu. Bran rüyadan hiç bahsetmezse rüyayı gördüğünü unuturdu belki, sonra rüya gerçekleşmezdi ve Robb’la Boz Rüzgâr hâlâ...

“Hodor.” Hodor ağırlığını bir bacağından diğerine verdi, Bran sallandı. Dev seyis yamağı yorulmuştu. Saatlerdir yürüyorlardı. *En azından korkmuyor.* Bran bu yerden korkuyordu, bunu Reedler’e itiraf etmekten daha çok korkuyordu. *Ben kuzeyin prensiyim, Kışyarı’nın Stark’ıyım, yetişkin bir erkek sayılırım, Robb kadar cesur olmak zorundayım.*

Jojen, koyu yeşil gözleriyle Bran’a baktı. “Burada bize zarar verebilecek bir şey yok Majesteleri.”

Bran bundan emin değildi. Gece Kalesi, Yaşlı Dadı’nın en korkunç hikâyelerinde yer alırdı. Gece Kralı, ismi insanlığın hafızasından silinmeden önce burada hüküm sürmüştü. Fare Aşçı, Andal kralına, kralın prensini ve domuz pastırması tartını burada servis etmişti. Yetmiş dokuz devriye nöbetteyken, genç ve cesur Danny Flint burada tecavüze uğramış ve öldürülmüştü. Kral Sheritt eski Andallar’ı bu kalede lanetlemişti. Burası, ‘çırak çocukların gece gelen şeyle yüzleştiği’ yerdi. Kör Symeon Yıldızgöz’ün, dövüşen cehennem tazılarını gördüğü yer. Deli Balta bir zamanlar bu avlularda yürümüş, bu kulelere tırmanmıştı, kardeşlerini karanlıkta katlederek.

Bütün bunlar yüzlerce, binlerce yıl önce olmuştu elbette, bazıları hiç olmamıştı belki de. Üstat Luwin, Yaşlı Dadı’nın hikâyelerinin bir bütün olarak yutulmaması gerektiğini söylerdi hep. Ama bir keresinde Benjen amca, ağabeyi Lord Stark’ı görmeye gelmişti ve Bran ona Gece Kalesi’yle ilgili sorular sormuştu. Benjen Stark hikâyelerin doğru olduğunu söylememişti ama yanlış olduklarını da söylememişti, sadece omuzlarını

silkmiş ve, “Gece Kalesi’ni iki yüz yıl önce terk ettik,” demişti, bu bir cevapmış gibi.

Bran kendini etrafa bakmaya zorladı. Sabah soğuk fakat parlaktı, koyu mavi gökyüzünde güneş ışıldıyordu ama Bran duyduğu *seslerden* hoşlanmıyordu. Kırık kulelerin arasında esen rüzgâr öfkeli bir ıslık çalıyordu, iç kaleler homurdanıyordu ve Bran büyük salonun zemininde koşuşan fareleri duyabiliyordu. *Fare Aşçı’nın çocukları babalarından kaçıyor.* Avlular, cılız ağaçların çıplak dallarının birbirine dolandığı ve ölü yaprakların eski kar tabakalarının üstünde hamamböceği misali gezindiği küçük ormanlara dönüşmüştü. Eskiden ahırların olduğu yerde ağaçlar büyümüştü ve kubbeli mutfağın çatısındaki delikten eğri büğrü, beyaz bir büvet ağacı çıkıyordu. Burası Yaz’ı bile huzursuz ediyordu. Bran, sadece bir an, Yaz’ın derisine büründü, bu yerin kokusunu almak için. Kokuyu da sevmedi.

Ve buradan geçiş yoktu.

Bran olmayacağını söylemişti. Defalarca söylemişti ama Jojen Reed kendi gözleriyle görmek için ısrar etmişti. Bir yeşil rüya görmüştü ve Jojen’in yeşil rüyaları yalan söylemezdi. *Kapıları da açmıyorlar,* diye düşündü Bran.

Gece Kalesi tarafından korunan kapı, kara kardeşlerin katırlarını ve atlarını yükleyip Derin Göl’e gitmek üzere kaleden ayrıldığı günden beri kapalıydı; yivli kapı indirilmişti, kapıyı yukarı kaldıran zincir götürülmüştü, tünele doldurulan taşlar ve molozlar donarak birbirlerine yapışmış ve bizzat Sur kadar delinmez olmuşlardı. Tüneli gördüğünde, “Jon’u takip etmeliydik,” dedi Bran. Yaz’ın onu bir fırtınanın içinde at sürerken gördüğü geceden beri sık sık piç ağabeyini düşünüyordu. “Kral Yolu’nu bulmalı ve Kara Kale’ye gitmeliydik.”

“Buna cesaret edemezdik prensim,” dedi Jojen. “Sana bunun sebebini söylemiştim.”

“Ama *yabanıllar* var. Bazı adamları öldürdüler ve Jon’u da öldürmek istediler. Jojen, *yüzlerce* yabanıl vardı.”

“Öyle dedin. Biz dört kişiyiz. Ağabeyine yardım ettin, gördüğün kişi gerçekten oysa, lakin az kalsın Yaz’ı kaybediyordun.”

“Biliyorum,” dedi Bran sefil bir halde. Ulu kurt üç ya da dört kişi öldürmüştü, belki de daha fazla ama çok adam vardı. Yabanıllar uzun boylu, kulaksız adamın çevresinde sıkı bir çember oluşturduklarında, Yaz aralarından geçip yağmura karışmaya çalışmıştı fakat bir yabanıl oku hızla

arkasından gelmişti. Ve Bran, bıçak gibi saplanan ağrı yüzünden ulu kurdun derisini terk edip kendi derisine dönmek zorunda kalmıştı. Sonunda fırtına dindiğinde birbirlerine sokulmuşlar ve Hodor'un derin nefeslerini dinleyerek, sabah olduğunda yabanılların gölü geçmeyi deneyip denemeyeceğini merak ederek, bir ateş yakmadan karanlığın içinde oturmuşlardı, birkaç fısıltılı kelime dışında hiç konuşmamışlardı. Bran zaman zaman Yaz'a ulaşmaya çalışmıştı ama karşılaştığı ağrı yüzünden geri çekilmişti; kora dönmüş bir kazana uzandığında, onu tutmak istediğin halde ısı yüzünden elini geri çektiğin gibi. O gece sadece Hodor uyumuştu, "Hodor, hodor," diye mırıldanarak sarsılmış ve dönüp durmuştu. Yaz'ın dışarıda, karanlığın içinde ölmek üzere olduğunu düşünmek Bran'ı dehşetle doldurmuştu. *Lütfen eski tanrılar,* diye dua etmişti, *Kışyarı'nı aldınız, babamı aldınız, bacaklarımı aldınız, lütfen Yaz'ı da almayın. Jon Kar'ı da koruyun ve yabanılların gitmesini sağlayın.*

Göldeki taşlı adada hiç büvet ağacı yoktu ama eski tanrılar duayı duymuş olmalıydı. Ertesi gün, yabanıllar köyden ayrılmadan önce hiç acele etmeden kendi ölülerinin ve öldürdükleri yaşlı adamın bedenini soymuş, hatta gölde birkaç balık tutmuştu. İçlerinden üçü suyun altındaki gizli yolu bulup yürümeye başladığında korkutucu bir an yaşanmıştı... ama gizli yol kıvrılmıştı, yabanıllarsa bunu yapmamıştı, diğerleri tarafından dışarı çekilmeden önce adamlardan ikisi az kalsın boğuluyordu. Uzun boylu kel adam onlara bağırmıştı, adamın sözleri suyun üzerinde Jojen'in bile bilmediği bir dilde yankılanmıştı ve yabanıllar bir süre sonra kalkanlarını, mızraklarını toplayıp kuzeydoğuya doğru yürümeye başlamıştı, Jon'un gittiği yöne. Bran da oradan ayrılmak istemişti, Yaz'ı aramak için, fakat Reedler hayır demişti. "Biz bir gece daha kalacağız," demişti Jojen, "yabanıllarla aramıza mesafe koymalıyız. Onlarla tekrar karşılaşmak istemezsin değil mi?" O gün öğleden sonra, Yaz her nerede saklanıyorduysa oradan çıkmış ve geri dönmüştü, arka ayağını sürüyordu. Meera, hayvanın bacağındaki oku çıkarmış ve kulenin etrafında yetişen bazı bitkilerin özsuyuyla yarayı yıkamıştı. Ulu kurt hâlâ topallıyordu ama her geçen gün biraz iyileşiyormuş gibi geliyordu Bran'a. Tanrılar duayı duymuştu.

"Belki de başka bir kale denemeliyiz," dedi Meera, kardeşine. "Belki başka bir yerdeki kapıdan geçebiliriz. İstersen önden gidip araştırırım, tek başıma daha hızlı hareket ederim."

Bran başını iki yana salladı. "Doğuya gidersen orada Derin Göl var, sonra da Kraliçe Kapısı. Batıda Buzizi. Onlar da bunun aynısı, yalnızca

daha küçükler. Kara Kale, Doğugözcüsü ve Gölge Kule'dekiler hariç bütün kapılar kapalı."

Bran'ın sözlerine karşılık. "Hodor," dedi Hodor. Reedler bakıştı. "En azından Sur'un tepesine tırmanayım," dedi Meera. "Belki oradan bir şeyler görürüm."

"Ne görmeyi umuyorsun?" diye sordu Jojen.

"Bir şey," dedi Meera, ilk kez son derece kararlıydı.

O ben olmalıydım. Bran, Sur'a bakmak için başını kaldırdı ve kendini santim santim yukarı tırmanırken hayal etti, parmaklarıyla buzdaki çatlaklara tutunduğunu ve buzu ayak parmaklarıyla tekmeleyerek basamaklar açtığını. Bu hayal onu her şeye rağmen gülümsetti; rüyalara, yabanıllara ve Jon'a rağmen. Küçükken Kışyarı'nın duvarlarına ve bütün kulelerine tırmanırdı ama onların hiçbiri bu kadar yüksek değildi ve onlar sadece taştandı. Gri ve çukurlu Sur, taştan yapılmış gibi *görünebilirdi* ama sonra bulutlar açılır ve güneş bambaşka bir şey söylerdi, Sur birdenbire değişir ve mavi, beyaz, pırıl pırıl bir halde orada dikilirdi. Yaşlı Dadı, Sur'un dünyanın sonu olduğunu söylerdi hep. Diğer tarafta canavarlar, devler ve gulyabaniler vardı ama Sur sapasağlam durduğu sürece bu tarafa geçemezlerdi. *Meera'yla birlikte tepede durmak istiyorum,* diye düşündü Bran. *Tepede durmak ve görmek istiyorum.*

Ama işe yaramaz bacakları olan sakat bir çocuktu o, yani yapabileceği tek şey, Meera onun yerine tepeye çıkarken aşağıdan bakmaktı.

Meera, Bran'ın eskiden yaptığı gibi gerçekten *tırmanmıyordu* aslında. Gece Nöbetçileri'nin yüzlerce, binlerce yıl önce kestiği basamaklara basarak yukarı doğru yürüyordu. Üstat Luwin, bizzat Sur'un buzundan kesilmiş basamakları olan tek kalenin Gece Kalesi olduğunu söylemişti, Bran hatırlıyordu. Benjen amcası da söylemiş olabilirdi. Daha yeni kalelerin basamakları ahşap ya da taştı, bazılarının toprak ve çakıldan yapılmış uzun rampaları vardı. *Buz çok tehlikeli.* Bunu Bran'a söyleyen Benjen amcasıydı. Sur'un cephesi zaman zaman buzlu gözyaşları döküyordu fakat içindeki çekirdek asla erimiyor ve kaya kadar sert kalıyordu. Kara kardeşler kaleyi terk ettiğinden bu yana, basamaklar binlerce kez erimiş ve tekrar donmuş olmalıydı. Ve her seferinde biraz daha ufalmış, biraz daha pürüzsüzleşmiş ve çok daha tehlikeli hale gelmişlerdi.

Ve daha küçük. *Sur onları tekrar içine çekiyor sanki.* Meera Reed çok sağlam adımlar atan bir kızdı, buna rağmen bir yumrudan diğerine geçerken çok ağır hareket ediyordu. Basamakların hemen hemen tamamen

kaybolduğu iki yerde ellerinin ve ayaklarının üstüne çöktü. *Aşağı inişi daha kötü olacak,* diye düşündü Bran. Buna rağmen yukarıda olmayı dilerdi. Meera, en yüksekteki basamaklardan geriye kalan buzlu yumrularda emekleyerek tepeye vardığında gözden kayboldu.

“Ne zaman aşağı inecek?” diye sordu Bran, Jojen’e.

“Hazır olduğu zaman. İyice bakmak isteyecektir... Sur’a ve ötesindekilere. Biz de burada aynı şeyi yapmalıyız.”

“Hodor?” dedi Hodor şüphe dolu bir sesle.

“Bir şey bulabiliriz,” diye ısrar etti Jojen.

Ya da bir şey bizi bulabilir. Ama Bran bunu yüksek sesle söyleyemezdi; Jojen’in, onun bir korkak olduğunu düşünmesini istemiyordu.

Böylece keşfe çıktılar. Jojen Reed önden gidiyordu, Bran, Hodor’un sırtındaki sepetin içindeydi, Yaz yanlarında yürüyordu. Ulu kurt bir keresinde hızla karanlık bir kapıdan girdi ve dişlerinin arasında gri bir fareyle geri döndü. *Fare Aşçı,* diye düşündü Bran, fakat fare yanlış renkteydi ve ancak bir kedi kadar büyüktü. Fare Aşçı beyazdı ve hemen hemen bir dişi domuz kadar iriydi...

Gece Kalesi’nde pek çok karanlık kapı ve bir sürü fare vardı. Bran mahzenlerde, kilerlerde ve onları birbirlerine bağlayan zifiri karanlık tünellerde dolaşan fareleri duyabiliyordu. Jojen aşağı inip mahzenleri ve kilerleri kolaçan etmek istedi ama Hodor bu fikre, *“Hodor,”* dedi, Bran da, “Hayır.” Gece Kalesi’nin altındaki karanlıkta farelerden çok daha kötü şeyler vardı.

Boş pencerelerden süzülen güneş ışığının tozlu sütunların üstüne düştüğü koridorda yürürlerken, “Burası eski bir yer gibi görünüyor,” dedi Jojen.

“Kara Kale’den iki kat eski,” dedi Bran. “Sur’daki ilk ve en büyük kaleydi.” Ama aynı zamanda ilk terk edilendi, Yaşlı Kral zamanında. O zamanlarda bile kalenin dörtte üçü boştu ve bakımı çok pahalıydı. İyi Kraliçe Alysanne, Nöbet’in yeni ve daha küçük bir kaleye taşınmasını önerdi; yeni kale, Gece Kalesi’nin sadece yedi mil doğusunda, Sur’un güzel ve yeşil bir gölün kıyısı boyunca kıvrıldığı mevkide inşa edilecekti. Derin Göl’ün masrafı kraliçenin mücevherleriyle ödendi. Kale, Eski Kral’ın kuzeye gönderdiği adamlar tarafından inşa edildi ve kara kardeşler Gece Kalesi’ni farelere terk etti.

Ama bu iki asır önceydi. Derin Göl, yerini aldığı kale kadar boştu şimdi. Ve Gece Kalesi...

“Burada hayaletler var,” dedi Bran. Hodor daha önce hikâyeleri duymuştu ama Jojen duymamış olabilirdi. “Yaşlı Kral’dan, hatta Ejderha Aegon’dan önceki yaşlı hayaletler. Haydut olmak için güneye giden yetmiş dokuz kaçak. İçlerinden biri Lord Ryswell’in en küçük oğluydu, hendek mezarlara vardıklarında lordun kalesine sığınmak istediler ama Lord Ryswell onları esir aldı ve Gece Kalesi’ne iade etti. Lord Kumandan, Sur’un tepesinde çukurlar açtırdı, kaçakları o buz çukurlarına canlı canlı gömüp üstlerini kapadı. Kaçakların mızrakları ve boruları vardı, adamların yüzü kuzeye dönüktü. Onlara yetmiş dokuz devriye denir. Hayattayken vazifelerini terk ettiler, bu yüzden ölüyken tuttukları nöbet sonsuza kadar sürecek. Yıllar sonra Lord Ryswell, iyice yaşlandığında ve ölüm vakti yaklaştığında kendini Gece Kalesi’ne taşıttı, böylece siyahları kuşanacak ve oğlunun yanında olacaktı. Oğlunu, onuru için Sur’a teslim etmişti ama onu hâlâ seviyordu ve onun nöbetini paylaşmaya gelmişti.”

Günün yarısını kaleyi kolaçan ederek geçirdiler. Kulelerden bazıları çökmüştü, diğerleri de tehlikeli görünüyordu ama çan kulesine (çanları gitmişti) ve kuşluğa (kuşlar gitmişti) tırmandılar. Bira imalathanesinin altında, Hodor vurduğunda boş tınlayan büyük meşe fıçılarla dolu bir mahzen buldular. Bir kütüphane (raflar çökmüştü, kitaplar gitmişti ve fareler her yerdeydi) buldular. Beş yüz tutsağı barındırabilecek büyüklükte hücreleri olan nemli ve loş bir zindan buldular ama Bran paslı parmaklıklardan birini tutup çektiğinde parmaklık Bran’ın elinde kaldı. Büyük salondan geriye, ufalanmış bir duvar kalmıştı. Hamam zemine gömülmüş gibi görünüyordu. Bir zamanlar kara kardeşlerin kılıçlarla, kalkanlarla ve mızraklarla çalıştığı talim avlusu dikenli çalılar tarafından ele geçirilmişti. Silahhane ve dökümhane hâlâ ayaktaydı ama bıçakların, körüklerin ve örslerin yerini örümcek ağları, fareler ve tozlar almıştı. Yaz bazen Bran’ın sağır olduğu sesler duydu ya da boynundaki tüyleri kabartarak ortada olmayan şeylere dişlerini gösterdi... ama ne Aşçı Fare, ne yetmiş dokuz devriye, ne de Deli Balta cisme büründü. Bran epey rahatlamıştı. *Belki de burası boş ve harap bir kale sadece.*

Meera döndüğünde, güneş batıdaki dağların sadece bir nefes üzerindeydi. “Neler gördün?” diye sordu Jojen, ablasına.

“Tekinsiz Orman’ı gördüm,” dedi Meera özlem dolu bir sesle. “Balta değmemiş ağaçlarla dolu vahşi tepeler göz alabildiğince uzanıyordu. Üstünden güneş ışınları yansıyan bir göl ve batıdan gelen bulutlar gördüm. Eski kar yığınları gördüm ve mızraklar kadar uzun buz sarkıtları. Daireler

çizerek uçan bir kartal bile gördüm. Sanırım o da beni gördü. Ona el salladım."

"Aşağı inen bir yol gördün mü?"

Meera başını iki yana salladı. "Hayır. Dimdik bir iniş ve buz çok pürüzsüz... iyi bir ipim ve yerler açmak için bir baltam olsaydı aşağı inebilirdim ama..."

"...biz inemezdik," diye bitirdi Jojen.

"İnemezdiniz," diye onayladı Meera. "Rüyanda gördüğün yerin burası olduğundan emin misin? Belki de yanlış kaledeyiz."

"Hayır. Kale bu. Burada bir kapı var."

Evet, diye düşündü Bran, *ama taş ve buzla tıkanmış bir kapı.*

Güneş, kalelerin gölgesini uzatırken rüzgâr daha sert esmeye başladı, kuru ve ölü yapraklar avlular boyunca hışırdayarak uçuştu. Çöken karanlık Bran'ın aklına Yaşlı Dadı'nın başka bir hikâyesini getirdi, Gece Kralı'nın öyküsünü. "Gece Nöbetçileri'ne liderlik eden on üçüncü adamdı, korku nedir bilmeyen bir savaşçıydı," derdi Yaşlı Dadı, "ve ondaki kusur buydu," diye eklerdi, "çünkü bütün insanlar korkuyu bilmelidir." Kralın çöküş sebebi bir kadındı; teni ay kadar beyaz, gözleri yıldızlar kadar mavi bir kadın Sur'un tepesinden gülümsemişti. Hiçbir şeyden korkmayan kral, kadının peşine düşmüş, onu yakalamış, onu sevmişti ama kadının teni buz kadar soğuktu ve kral ona tohumlarını verdiğinde ruhunu da vermişti.

Kadını Gece Kalesi'ne getirmiş ve onu kraliçe, kendisini de onun kralı ilan etmişti. Yeminli Kardeşler'ini bazı tuhaf büyülerle kendi iradesine bağlamıştı. Gece Kralı ve onun ceset kraliçesi, on üç yıl boyunca hüküm sürmüştü, sonunda Kışyarı'nın Stark'ı ve yabanılların Joramun'u Nöbet'i bu esaretten kurtarmak üzere işbirliği yapana dek. Kral düştükten ve Ötekiler'e kurbanlar verdiği ortaya çıktıktan sonra, Gece Kralı'nın bütün kuyudatı silinmiş ve adının anılması yasaklanmıştı.

"Bazıları bir Bolton olduğunu söyler," diye bitirirdi Yaşlı Dadı. "Bazıları Skagos'un dışından bir Magnar, bazıları bir Umber, Flint ya da Norrey olduğunu söyler. Bazıları, demiradamlar gelmeden önce Ayı Adası'na hükmeden Woodfootlar'dan biri olduğunu inanmanı sağlayabilir. Ama değildi. O bir Stark'tı. Onu deviren adamın kardeşiydi." Sonra Bran'ın burnunu sıkardı, Bran bunu asla unutamazdı. "O Kışyarı'ndan bir Stark'tı ve kim bilir, belki de adı *Brandon*'dı. Belki de tam bu odanın içinde, tam bu yatakta uyurdu."

Hayır, diye düşündü Bran, *ama bu kalede yürüdü, bizim bu gece uyuyacağımız kalede.* Bran bu düşünceden hiç hoşlanmadı. Gece Kralı gün ışığında sadece bir adamdı, Yaşlı Dadı hep böyle söylerdi, ama geceler krala aitti, o geceleri hüküm sürerdi. Ve hava kararıyor.

Reedler mutfakta uyumaya karar verdi. Bu kırık kubbeli taş oktagon, devasa merkez kuyunun yanındaki arduvaz zeminden çıkıp çatıdaki deliğe doğru verevlemesine büyüyen ve kemik beyazı dallarını gökyüzüne uzatan büvet ağacına rağmen, diğer binaların hepsinden daha iyi bir sığınak vadediyordu. Tuhaf bir ağaçtı, Bran'ın o güne kadar gördüğü bütün büvet ağaçlarından daha cılızdı ve bir yüzü yoktu ama en azından eski tanrılar burada, onun yanındaymış gibi hissettiriyordu Bran'a.

Bran'ın mutfağa dair sevdiği tek şey buydu gerçi. Çatının çoğu duruyordu, yani yine yağmur yağarsa ıslanmayacaklardı ama burada ısınabileceklerini düşünmüyordu. Arduvaz zeminden sızan soğuğu hissedebiliyordu insan. Bran gölgelerden, gölgeleri açık ağızlar gibi kuşatan büyük tuğla ocaklardan, paslı et çengellerinden, duvar boyunca uzanan et tahtasındaki çentiklerden ve lekelerden de hoşlanmamıştı. *Fare Aşçı, prensi burada parçalara ayırdı,* Bran biliyordu, *ve turtayı bu ocaklardan birinde pişirdi.*

Ama en sevmediği şey kuyuydu. Çapı dört metreydi, tamamen taştı, iç tarafına yerleştirilmiş *basamaklar* döne döne karanlığa iniyordu. Duvarı nemliydi ve güherçileyle kaplıydı ama dipteki suyu kimse göremiyordu, keskin avcı gözleriyle Meera bile. "Belki de dibi yoktur," dedi Bran tereddütle.

Hodor, kuyunun diz boyu yüksekliğindeki ağzından içeri baktı ve, *"HODOR!"* diye bağırdı. Kelime kuyuda yankılandı, "hodorhodorhodorhodor," ses gittikçe zayıfladı, "hodorhodorhodorhodor," sonunda fısıltıdan bile hafif oldu. Hodor şaşkın görünüyordu. Sonra kahkaha attı ve kırık bir arduvaz parçasını almak için yere eğildi.

"Hodor *yapma!*" dedi Bran ama geç kalmıştı. Hodor taşı kuyuya attı. "Bunu yapmamalıydın," dedi Bran. "Bir şeye zarar verebilirsin... ya da bir şeyi uyandırabilirsin."

Hodor masum gözlerle Bran'a baktı. "Hodor?"

Çok, çok, çok aşağıdan, suyu bulan taşın sesi geldi. Ses bir *şlop* değildi aslında, daha çok bir *gulp* gibiydi, aşağıdaki her ne ise, buzlu ağzını açmış ve Hodor'un taşını yutmuştu sanki. Belli belirsiz yankılar kuyu boyunca yürüyüp yukarı çıktı ve Bran bir an için bir şeyin hareket ettiğini duyar gibi

oldu, suyun içinde çırpınan bir şey. “Belki de burada kalmamalıyız,” dedi huzursuzca.

“Kuyunun yanında mı?” diye sordu Meera. “Yoksa Gece Kalesi’nde mi?”

“Evet,” dedi Bran.

Meera güldü ve odun toplaması için Hodor’u dışarı yolladı. Yaz da gitti. Artık hava kararmıştı ve ulu kurt avlanmak istiyordu.

Hodor, kucağı kırık dallarla dolu bir halde tek başına döndü... Meera, son geçtikleri derede yakaladığı balığı temizlerken, Jojen Reed çakmaktaşını ve bıçağını çıkarıp ateş yakmaya koyuldu. Bran, Gece Kalesi’nin mutfağında pişirilen son yemekten bu yana kaç yıl geçtiğini merak etti. Yemeği kimin pişirdiğini de merak etti ama bilmemek daha iyiydi belki.

Alevler güzelce yükselmeye başladığında Meera balığı ateşe koydu. *En azından et turtası değil.* Fare Aşçı, Andal kralının oğlunu büyük bir turtanın içinde soğanlarla, havuçlarla, mantarlarla, bir sürü karabiber ve tuzla, bir dilim domuz pastırmasıyla ve koyu kırmızı Dorne şarabıyla pişirmişti. Sonra turtayı prensin babasına servis etmişti. Kral, turtanın tadını övmüş ve bir dilim daha istemişti. Bunun ardından tanrılar, sadece kendi çocuklarını yiyebilen azman bir beyaz fareye dönüştürmüştü aşçıyı. Aşçı o zamandan beri Gece Kalesi’nde dolaşıyordu, çocuklarını yiyordu fakat açlığı geçmiyordu. “Tanrılar onu cinayet için lanetlemedi,” demişti Yaşlı Dadı, “Andal kralına bir turtanın içinde kendi oğlunu servis ettiği için de değil. Bir insanın öç almaya hakkı vardır. Ama aşçı, kendi çatısının akında bir *konuğu* öldürdü ve bu tanrıların asla affetmeyeceği bir suçtur.”

Karınlarını doyurduktan sonra, “Uyumalıyız,” dedi Jojen ciddi bir sesle. Ateş köze dönmeye başlamıştı. Jojen bir sopayla közleri karıştırdı. “Belki bize yol gösterecek yeni bir yeşil rüya görürüm.”

Hodor çoktan kıvrılmıştı, hafif hafif horluyordu. Zaman zaman pelerinin altında kıpırdanıyor, “Hodor,” olabilecek bir şeyler mırıldanıyordu. Bran ateşin yakınına süründü. Sıcak kendini iyi hissetmesini sağlıyordu ve ateşin çıtırtıları onu sakinleştiriyordu ama uyku bir türlü gelmiyordu. Dışarıda, rüzgârın gönderdiği ölü yaprak ordusu, avluların bir ucundan diğer ucuna yürüyor, kapıları ve pencereleri hafifçe tırmalıyordu. Bran’ın, Yaşlı Dadı’nın hikâyelerini düşünmesine sebep oluyordu sesler. Bran, Sur’un tepesindeki hayalet devriyelerin birbirlerine seslendiğini ve hayalet borularını üflediğini duyuyordu adeta. Kubbedeki

delikten içeri giren solgun ay ışığı, çatıya doğru uzanan büvet ağacının dallarını boyuyordu. Ağaç, ayı yakalamak ve onu kuyunun içine çekmek istiyor gibiydi. *Eski tanrılar,* diye dua etti Bran, *eğer beni duyuyorsanız, bu gece bana rüya göndermeyin. Gönderirseniz de güzel bir rüya olsun.* Tanrılar cevap vermedi.

Bran gözlerini kapadı. Hatta biraz uyudu belki, belki de sadece uyukladı, insanın yarı uyanık yarı uyur haldeyken havada yüzmesi gibi. Deli Balta'yı, Fare Aşçı'yı ya da geceleri gelen şeyi düşünmemeye çalıştı.

Sonra sesi duydu.

Gözlerini açtı. *Bu neydi?* Nefesini tuttu. *Rüya mıydı? Aptal bir kâbus mu görüyordum?* Meera ve Jojen'i kötü bir rüya yüzünden uyandırmak istemiyordu ama... işte, ayakların yere sürünmesine benzeyen bir ses, uzakta... *Yapraklar, dışarıdaki duvara sürtünen ve hırıldayan yapraklar... ya da rüzgâr, rüzgâr olabilir...* Ama ses dışarıdan gelmiyordu. Bran kollarındaki tüylerin ürperdiğini hissetti. *Ses içeride, burada, bizimle ve gittikçe yükseliyor.* Tek dirseğinin üstüne doğruldu, dinledi. Rüzgâr *vardı,* uçuşan yapraklar da, ama bu başka bir şeydi. *Ayak sesleri.* Biri bu tarafa doğru geliyordu. Bir şey bu tarafa doğru geliyordu.

Devriyeler değildi, Bran biliyordu. Devriyeler Sur'dan asla ayrılmazdı. Ama Gece Kalesi'nde başka hayaletler de olabilirdi, çok daha kötü hayaletler. Yaşlı Dadı'nın Deli Balta hakkında söylediği şeyleri hatırladı, çizmelerini nasıl çıkardığını ve karanlıkta, kalenin koridorlarında nasıl çıplak ayakla dolaştığını. Deli Balta nerede olduğunu belli edecek tek ses çıkarmazdı; baltasından, dirseklerinden ve kırmızı ıslak sakallarından düşen kan damlalarından başka. Belki de bu Deli Balta değildi, belki de geceleri gelen şeydi. Yaşlı Dadı, bütün çırak çocukların o şeyi gördüğünü söylemişti. Fakat daha sonra, çocuklar gördükleri şeyi Lord Kumandan'a anlattığında, her birinin tarifi farklı olmuştu. *Üç çocuk o yıl içinde öldü, dördüncü çocuk çıldırdı ve o şey yüz yıl sonra tekrar geldiğinde, çırak çocuklar zincire vurulu bir halde onun peşi sıra yürürken görüldü.*

Bu yalnızca bir hikâyeydi gerçi. Bran sadece kendi kendini korkutuyordu. Geceleri gelen bir şey yoktu, Üstat Luwin olmadığını söylemişti. Bir zamanlar vardıysa bile artık dünyadan gitmişti, devler ve ejderhalar gibi. *Hiçbir şey yok,* diye düşündü Bran.

Ama sesler daha güçlüydü şimdi.

Kuyudan geliyor, diye fark etti Bran. Bu onu daha beter korkuttu. Bir şey yerin altından yukarı geliyordu, bir şey karanlığın içinden yukarı

çıkıyordu. *Hodor onu uyandırdı. O aptal arduvaz parçasıyla onu uyandırdı. Ve o şey şimdi yukarı geliyor.* Hodor'un horlamasının ve Bran'ın kalbinin gümbürtüsünün arasından sesi duymak zordu. Bir baltadan damlayan kanın sesi miydi bu? Yoksa hayalet zincirlerin uzak ve belli belirsiz şıngırtısı mı? Bran daha dikkatli dinledi. *Ayak sesleri.* Bunlar kesinlikle ayak sesleriydi, her biri bir öncekinden gürültülü adımlar. Ama Bran kaç kişinin geldiğini söyleyemezdi. Sesler kuyu yüzünden yankılanıyordu. Damlama ya da zincir şıngırtısı duymadı ama başka bir şey *vardı*... boğuk soluklar ve tiz bir ağlama, biri acı içindeymiş gibi. Ama en gürültülü olan ayak sesleriydi. Ayak sesleri yaklaşıyordu.

Bran bağıramayacak kadar korkmuştu. Bütün arkadaşları uyuyordu ve ateş bir parça solgun köze dönüşmüştü. Bran, kendi derisinden sıyrılıp Yaz'a ulaşmayı düşündü ama ulu kurt millerce uzakta olabilirdi. Kuyudan gelen şey her ne ise, arkadaşlarını bu karanlıkta o şeyle yalnız bırakamazdı Bran. *Onlara buraya gelmeyelim demiştim,* diye düşündü perişan bir halde. *Burada hayaletler olduğunu söylemiştim. Kara Kale'ye gitmemiz gerektiğini söylemişim.*

Taşa sürtünen adımlar ağır ve hantaldı. Kocaman bir şey olmalı. Yaşlı Dadı'nın hikâyelerindeki Deli Balta iri bir adamdı ve geceleri gelen şey devasaydı. Sansa bir keresinde, Kışyarı'nda, eğer battaniyesinin altına saklanırsa karanlığın canavarlarının ona dokunamayacağını söylemişti Bran'a. Bran, bir prens ve yetişkin bir erkek olduğunu hatırlamadan önce az kalsın yapıyordu bunu.

Bacaklarını arkasından sürükleyerek yerde süründü ve Meera'ya yaklaştı, kızın ayağına dokundu. Meera hemen uyandı. Bran, Meera Reed kadar çabuk uyanan ya da tehlikeyi onun kadar hızlı algılayan birini hiç tanımamıştı. Parmağını dudağına götürdü, Meera konuşmaması gerektiğini anladı. Sesi o da duymuştu, Bran kızın yüzünde görebiliyordu bunu; yankılanan ayak sesleri, belli belirsiz bir inilti, ağır soluklar.

Meera tek kelime etmeden ayağa kalktı ve silahlarını aldı. Çıplak ayakla kuyuya doğru yürüdü, üç dişli kurbağa mızrağı sağ elindeydi ve sol elinden katlanmış bir ağ sarkıyordu. Jojen her şeyden habersiz hâlâ uyuyordu. Hodor huzursuz uykusunda mırıldanıp kıpırdanıyordu. Meera gölgelerden çıkmadan hareket etti, bir kedi kadar sessiz bir şekilde ay ışığının etrafından dolaştı. Bran gözlerini ayırmadan onu izliyordu, buna rağmen kızın mızrağının solgun ışıltısını zar zor görebiliyordu. *Onun o şeyle tek başına dövüşmesine izin veremem,* diye düşündü. Yaz uzaktaydı fakat...

...kendi derisinden soyundu ve Hodor'a uzandı.

Yaz'ın içine girmeye benzemiyordu bu. Ulu kurdun derisine bürünmek artık o kadar kolaydı ki Bran bunu düşünmeden yapıyordu. Hodor'un içine girmek daha zordu, sağ ayağını çizmenin sol tekine sokmaya çalışmaya benziyordu. Ayak çizmeye uymuyordu ve çizme de *korkuyordu.* Çizme neler olduğunu anlamıyordu. Çizme, ayağı geri itiyordu. Bran, Hodor'un boğazındaki kusmuk tadını hissetti ve bu kaçması için yeterliydi. Ama kaçmak yerine eğilip büküldü, kendini itti, bacaklarını topladı –iri ve güçlü bacaklarını– ve ayağa kalktı. *Ayaktayım.* Bir adım attı. *Yürüyorum.* O kadar tuhaf bir duyguydu ki Bran az kalsın düşüyordu. Soğuk taş zeminde kendi bedenini görebiliyordu, küçük ve kırık bir şey, ama şimdi kırık değildi Bran. Hodor'un uzunkılıcını aldı. Soluklar, bir demirci körüğü kadar gürültülüydü şimdi.

Kuyunun içinden bir feryat yükseldi, Bran'ın bedenine bıçak gibi saplanan delici bir çığlık. İri, siyah bir şekil kendini yukarı çekti, karanlığa çıktı ve sendeleyen adımlarla ay ışığına doğru yürüdü. İçinde yükselen dehşet öyle yoğundu ki Bran, Hodor'un kılıcını çekmeyi bile düşünemeden kendini tekrar yerde buldu. Hodor, göldeki kalede her şimşek çaktığında bağırdığı şekilde, *"Hodor hodor HODOR,"* diye bağırıyordu. Ama geceleri gelen şey de bağırıyor ve Meera'nın ağının içinde çırpınıyordu. Bran, Meera'nın mızrağının, o şeye saplanmak üzere karanlığın içinden hızla çıktığını gördü. Geceleri gelen şey sendeledi ve yere düştü, ağ ile cebelleşiyordu. Kuyudan hâlâ ağlama sesi geliyordu, şimdi daha yüksekti. Yere devrilen siyah şey çırpınıyor, mücadele ediyor, bağırıyordu, *"Hayır, hayır, yapma, lütfen, YAPMA..."*

Meera yerdeki siyah şeyin tepesine dikildi, kurbağa mızrağının dişlerinden gümüşi ay ışığı yansıyordu. "Kimsin?" diye sordu kız talepkâr bir sesle.

"Ben SAM," diye hıçkırdı siyah şey. "Sam, Sam, ben Sam, beni ağdan çıkar, beni *bıçakladın...*" Ay ışığına doğru yuvarlandı, Meera'nın ağının düğümlerinin içinde çırpınıyordu. Hodor hâlâ bağırıyordu, "Hodor hodor hodor."

Ateşi dallarla besleyen ve alevler çıtırdayarak yükselene dek üfleyen Jojen'di. Artık ışık vardı. Bran, kuyunun ağzındaki solgun ve zayıf yüzlü kızı gördü. Kocaman bir pelerinin altına kürkler ve deriler giymiş olan kız, kucağındaki ağlayan bebeği susturmaya çalışıyordu. Yerdeki şey, bıçağına uzanmak için tek kolunu ağdan geçirmeyi deniyordu ama düğümler ona

engel oluyordu. Yerdeki bir canavar değildi, kana bulanmış Deli Balta değildi; siyah yünlüler, siyah deriler ve siyah bir zırh giymiş şişman bir adamdı sadece. “O bir kara kardeş,” dedi Bran. “Meera, bu adam Gece Nöbetçileri’nden.”

“Hodor?” Hodor, ağın içindeki adama bakmak için çömeldi. “Hodor,” dedi tekrar.

“Evet, Gece Nöbetçileri.” Şişman adam hâlâ körük gibi soluyordu. “Ben Nöbet kardeşiyim.” Adam, çenesinin altındaki ağ ipi yüzünden başını yukarıda tutmak zorunda kalıyordu, diğer ipler de yanaklarına gömülmüştü. “Ben bir kargayım, lütfen. Beni buradan çıkarın.”

Bran aniden kuşkuya kapıldı. “Sen üç gözlü karga mısın?” *Üç gözlü karga olamaz.*

“Sanmıyorum,” dedi şişman adam, gözlerini yuvarladı ama sadece iki gözü vardı. “Ben yalnızca Sam’im. Sam Tarly. Beni dışarı çıkarın, canım yanıyor.” Tekrar debelenmeye başladı.

Meera bıkkın bir ses çıkardı. “Debelenmeyi bırak. Ağımı yırtarsan seni yine kuyuya atarım. Kıpırdamadan durursan seni çözerim.”

“Sen kimsin?” diye sordu Jojen bebeği olan kıza.

“Şebboy,” dedi kız. “Şebboy çiçeğinin adı. O da Sam. Sizi korkutmak istememiştik.” Bebeğini salladı, ona bir şeyler mırıldandı ve bebek nihayet ağlamayı kesti.

Meera şişman kardeşi çözüyordu. Jojen kuyuya gidip aşağı baktı. “Nereden geldiniz?”

“Craster Kalesi’nden,” dedi kız. “Sen o musun?”

Jojen dönüp kıza baktı. “O?”

“Atlı, Sam’in o olmadığını söyledi,” diye açıkladı kız. “Başka biri var, dedi. Başka birini bulmak için gönderilmiş.”

“Kim dedi?” diye sordu Bran.

“Soğukel,” diye cevapladı Şebboy hafif bir sesle.

Meera, ağın bir ucunu geri çekti. Şişman adam oturabiliyordu artık. Titriyordu ve hâlâ nefes nefeseydi. “İnsanlar olacağını söyledi,” diye pufladı. “Kalede. Basamakların tepesinde olacağınızı bilmiyordum gerçi. Üstüme ağ atacağınızı ya da beni yaralayacağınızı da bilmiyordum.” Siyah eldivenli eliyle karnına dokundu. “Kanıyor muyum? Göremiyorum.”

“Seni sadece dürttüm, ayağa kaldırmak için,” dedi Meera. “Dur bir bakayım.” Dizinin üstüne çöktü ve şişman adamın göbeğini yokladı. “*Zırhın* var. Derine yaklaşmamışım bile.”

“Ama yine de acıdı,” diye şikâyet etti Sam.

“Gece Nöbetçileri’nin kardeşi misin *gerçekten?*” diye sordu Bran.

Bran’ı başıyla onaylayan şişman adamın gıdısı sallandı. Cildi solgun ve sarkıktı. “Sadece bir kâhyayım. Lord Mormont’un kuzgunlarıyla ilgileniyorum.” Bir an ağlayacakmış gibi göründü adam. “Ama onları Yumruk’ta kaybettim. Benim suçumdu. Biz de kaybolduk. Sur’u bile bulamıyorum. Yüz fersah uzunluğunda ve iki yüz on beş metre yüksekliğinde ve *ben Sur’u bulamıyorum!*”

“Pekâlâ, şimdi buldun,” dedi Meera. “Poponu yerden kaldır, ağımı geri istiyorum.”

Sam ayağa kalkmak için uğraşırken, “Sur’u nasıl geçtiniz?” diye sordu Jojen. “Kuyu bir yeraltı nehrine mi iniyor? Oradan mı geldiniz? Islak bile değilsiniz...”

“Bir kapı var,” dedi şişman Sam. “Gizli bir kapı, bizzat Sur kadar eski. Atlı, *Kara Kapı* dedi.”

Reedler bakıştı. “Bu kapıyı kuyunun dibinde mi bulacağız?”

Sam başını iki yana salladı. “Bulamayacaksınız. Sizi ben götürmek zorundayım.”

“Neden?” diye sordu Meera. “Eğer bir kapı varsa...”

“Bulamazsınız. Bulsanız bile açılmaz. Size açılmaz. O *Kara Kapı*.” Sam, kol yenindeki rengi solmuş siyah yünleri çekiştirdi. “Atlı, kapıyı yalnızca Gece Nöbetçileri’nden bir kardeşin açabileceğini söyledi. Sözleri söylemiş olan bir Yeminli Kardeş.”

“*Atlı* söyledi.” Jojen kaşlarını çattı. “Şu... Soğukel mi?”

“Gerçek adı bu değildi,” dedi bebeğini sallayan Şebboy. “Sam ve ben ona bu adı verdik. Elleri buz gibi soğuktu ama bizi ölü adamlardan o kurtardı, o ve kuzgunları. Sonra bizi geyiğine bindirip buraya getirdi.”

“Geyiği?” dedi Meera, şaşkındı.

“Kuzgunları?” dedi Jojen.

“Hodor?” dedi Hodor.

“Yeşil miydi?” diye sordu Bran. “Boynuzları var mıydı?”

Şişman adamın kafası karıştı. “Geyik mi?”

“Soğukel,” dedi Bran sabırsızca. “Yeşil adamlar geyik sürer, Yaşlı Dadı söylemişti. Bazen boynuzları da olur.”

“Yeşil bir adam değildi. Nöbet’in kardeşleri gibi siyahlar giymişti ama kendisi bir yaratık kadar beyazdı. Yaratıkların mavi gözleri olur gerçi, dilleri yoktur ya da dillerini nasıl kullanacaklarını unutmuşlardır.” Şişman

adam, Jojen'e döndü. "Bizi bekliyor. Gitmeliyiz. Giyecek daha kalın bir şeyin var mı? Kara Kapı soğuk, Sur'un diğer tarafı daha da soğuk. Sen..."

"Neden seninle gelmedi?" Meera, Şebboy'u ve bebeği gösterdi. "Onlar seninle gelmiş, o neden gelmedi? Neden onu da Kara Kapı'dan geçirmedin?"

"O... o geçemez."

"Neden?"

"Sur. Sur'un sadece buz ve taş olmadığını söyledi. Sur'a işlenmiş tılsımlar var... eski ve güçlü tılsımlar. Soğukel, Sur'un ötesine geçemez."

Kale mutfağına sessizlik çöktü. Bran, ateşin yumuşak çıtırtılarını, yaprakları gecenin içinde sürükleyen rüzgârı, aya uzanan cılız büvet ağacının çıtırtılarını duyabiliyordu. Yaşlı Dadı'nın söylediklerini hatırladı; *kapıların ardında canavarlar yaşıyor, devler ve gulyabaniler. Ama Sur sapasağlam durduğu sürece hiçbiri bu tarafa geçemez. Bu yüzden rahat uyu benim küçük Brandon'ım, benim güzel oğlum. Korkma. Burada canavarlar yok.*

Çuvala benzeyen lekeli siyahların içindeki Sam'e, "Ona götürmeni istediği kişi ben değilim," dedi Jojen. "O."

"Ah." Sam, kuşkulu bir ifadeyle Bran'a baktı. Onun sakat olduğunu ancak o zaman fark etti. "Ben... ben seni taşıyacak kadar güçlü değilim. Ben..."

"Hodor beni taşır." Bran sepetini gösterdi. "Ben o sepetin içinde, Hodor'un sırtında yolculuk ediyorum."

Sam, gözlerini kırpmadan Bran'a bakıyordu. "Sen Jon Kar'ın kardeşisin. Kuleden düşen..."

"Hayır," dedi Jojen. "O çocuk öldü."

"Söyleme," diye uyardı Bran. "Lütfen."

Sam bir an şaşkın göründü ama sonunda, "Ben... ben sır tutabilirim," dedi. "Şebboy da öyle." Kıza baktığında, Şebboy başıyla onayladı. "Jon... Jon benim de kardeşimdi," dedi Sam. "Hayatım boyunca sahip olduğum en iyi dosttu. Ama Qhorin Yarımel'le birlikte Ayazdiş'i keşfe gitti ve geri dönmedi. Yumruk'ta onu bekliyorduk... yaratıklar..."

"Jon burada," dedi Bran. "Yaz onu gördü. Yabanıllarla birlikteydi ama onlar yaşlı bir adamı öldürdü, Jon da adamın atını alıp kaçtı. Bahse girerim ki Kara Kale'ye gitti."

Sam kocaman açılmış gözleriyle Meera'ya döndü. "Gördüğün kişinin Jon olduğundan emin misin? Onu gördün mü?"

“Ben Meera,” dedi Meera gülümseyerek. “Yaz...”

Yukarıdaki kırık kubbeden bir gölge ayrıldı ve mutfaktaki ay ışığının içine atladı. Ulu kurt, yaralı bacağına rağmen, kar taneleri kadar yumuşak bir şekilde yere indi. Şebboy korku dolu bir ses çıkardı, bebeğine öyle sıkı sarıldı ki bebek tekrar ağlamaya başladı. “Sana zarar vermez,” dedi Bran. “*Bu*, Yaz.”

“Jon hepinizin kurtları olduğunu söylemişti.” Sam tek eldivenini çıkardı. “Hayalet’i tanıyorum.” Titrek elini uzattı, parmakları sosis gibi beyaz, yumuşak ve tombuldu. Yaz yaklaştı, parmakları kokladı ve Sam’in elini yaladı.

Bran o anda karar verdi. “Seninle geleceğiz.”

“Hepiniz?” Sam buna şaşırmış gibiydi.

Meera, Bran’ın saçlarını karıştırdı. “O bizim prensimiz.”

Yaz, etrafı koklayarak kuyunun çevresini dolaştı. Son basamakta durdu ve Bran’a baktı. *Gitmek istiyor.*

“Şebboy ben geri dönene kadar burada kalsa güvende olur mu?” diye sordu Sam.

“Olur,” dedi Meera. “Ateşimizin yanında yeri var.”

“Kale boş,” dedi Jojen.

Şebboy etrafa baktı. “Craster bize kalelerle ilgili hikâyeler anlatırdı eskiden ama bu kadar büyük olacaklarını tahmin etmezdim.”

Burası sadece mutfak. Şebboy’un, Kışyarı’nı görse ne düşüneceğini merak etti Bran.

Eşyalarını toplamak ve Bran’ı Hodor’un sırtındaki hasır sepete oturtmak birkaç dakikalarını aldı. Onlar gitmek için hazır olduğunda, Şebboy bebeğini emzirmek için ateşin yanına oturdu. “Beni almak için geri döneceksin,” dedi Sam’e.

“Mümkün olduğunca erken,” diye söz verdi Sam, “sonra sıcak bir yere gideceğiz.” Bran bunu duyduğunda, bir yanı ne yaptığını düşündü. *Ben bir daha sıcak bir yere gidebilecek miyim?*

“Önden gideceğim, yolu ben biliyorum.” Sam basamakların başında tereddüt etti. “Çok fazla *basamak* var,” diyerek iç geçirdi, aşağı inmeye başladı. Sam’i Jojen takip etti, sonra Yaz, sonra Hodor ve onun sırtındaki Bran. Meera en arkadaydı, elinde mızrağı ve ağı vardı.

Aşağı inen yol uzundu. Kuyunun üstü ay ışığıyla yıkanıyordu ama ışık her dönemeçte azalıyor ve sönükleşiyordu. Ayak sesleri nemli taşlarda

yankılanıyordu ve su sesi çoğalıyordu. "Meşale getirmeli miydik?" diye sordu Jojen.

"Gözleriniz karanlığa alışacak," dedi Sam. "Tek eliniz duvarda olsun, düşmezsiniz."

Kuyu her dönemeçte daha karanlık ve daha soğuk oldu. Bran sonunda başını arkaya çevirip yukarı baktığında, kuyunun ağzı yarım aydan daha büyük değildi. *"Hodor,"* diye fısıldadı Hodor. *"Hodorhodorhodorhodorhodor,"* diye geri fısıldadı kuyu. Su sesi yakından geliyordu ama Bran aşağı baktığında karanlıktan başka bir şey görmüyordu.

Sam, bir ya da iki dönüş sonra aniden durdu. Bran ve Hodor'dan, kuyunun çevresinin dörtte biri kadar uzakta ve iki metre kadar aşağıdaydı, buna rağmen Bran onu zar zor görüyordu. Ama kapıyı gördü. Sam *Kara Kapı* demişti ama kapı kesinlikle siyah değildi.

Beyaz büvet ağacıydı ve üstünde bir yüz vardı.

Ağaçtan bir ışıltı geliyordu, süt ve ay ışığı gibi. Öyle belli belirsizdi ki, kapının kendisinden öte hiçbir şeye dokunmuyordu sanki, tam önde duran Sam'e bile. Ağaçtaki yüz, yaşlı ve solgundu, buruşmuştu ve küçülmüştü. *Ölü görünüyor.* Ağzı ve gözleri kapalıydı, yanakları çökmüştü, alnı kurumuştu, çenesi sarkmıştı. *Bir adam bin yıl yaşayabilse, sadece yaşlansa ve asla ölmese, yüzü böyle görünür.*

Kapı gözlerini açtı.

Gözleri de beyazdı. Ve kör. "Kimsin?" diye sordu kapı ve kuyu fısıldadı, *"Kim, kim, kim, kim, kim, kim."*

"Ben karanlıktaki kılıcım," dedi Samwell Tarly. "Ben duvardaki gözcüyüm. Ben soğukta yanan ateş, şafak vaktindeki ışığım. Ben uyurları uyandıran nida, diyar halkını koruyan kalkanım."

"O halde geç," dedi kapı. Dudakları açıldı, genişledi, genişledi, genişledi; kırışıklardan ibaret bir halkanın içindeki açık ağızdan başka hiçbir şey kalmayana kadar. Sam kenara çekildi ve Jojen'i kapıdan geçirdi. Yaz etrafı koklayarak Jojen'i takip etti ve sonra Bran'ın sırası geldi. Hodor eğildi ama yeteri kadar değil. Kapının üst dudağı Bran'ın başına hafifçe dokundu. Bran'ın başına bir su damlası düştü, burnundan yavaşça aşağı süzüldü. Tuhaf bir şekilde ılıktı ve gözyaşı gibi tuzlu.

Daenerys

Meereen; Astapor ve Yunkai’nin toplamı kadar büyüktü. Kardeş şehirleri gibi kiremitten inşa edilmişti fakat Astapor kırmızı ve Yunkai sarıyken, Meereen rengârenk kiremitlerden yapılmıştı. Duvarları Yunkai’ninkilerden yüksekti ve daha iyi durumdaydı, burçlarla güçlendirilmiş ve bütün köşelere yerleştirilen savunma kuleleriyle desteklenmişti. Duvarların arkasında, başını gökyüzüne dayamış Büyük Piramit’in tepesi görünüyordu, iki yüz elli metre yüksekliğindeki muazzam yapının zirvesinde devasa bir bronz harpiya vardı.

“Bu harpiya korkak bir şey,” dedi Daario Naharis heykeli gördüğünde. “Bir kadının kalbine ve bir tavuğun bacaklarına sahip. Oğullarının duvarların arkasına saklanması boşuna değil.”

Ama kahraman saklanmamıştı. Şehir kapılarından çıktı, bronz ve karakehribar pullarıyla bezenmiş bir zırhı vardı, beyaz bir savaş atı sürüyordu. Atın sırtındaki pembe beyaz çizgili örtü, kahramanın omuzlarından akan ipek pelerinle aynıydı. Kahramanın taşıdığı mızrak üç buçuk metreydi, gövdesine pembe beyaz şeritler sarılmıştı. Adamın saçları, kıvrımlı iki boynuz olacak şekilde taranmış, toplanmış ve cilalanmıştı. Kahraman, rengârenk kiremitlerden yapılmış duvarın altında bir ileri bir geri at koşturuyordu; onunla teke tek dövüşte yüzleşecek bir kahraman göndermeleri için kuşatmacılara meydan okuyordu.

Dany’nin kansüvarileri kahramanla yüzleşmek için o kadar hevesliydi ki az kalsın dövüşmeye gidiyorlardı. “Kanımın kanları,” dedi Dany, “sizin yeriniz benim yanım. Bu adam vızıldayan bir sinekten başka bir şey değil. Onu görmezden gelin, çok uzatmadan gider.” Aggo, Jhogo ve Rakharo cesur savaşçılardı ama gençtiler ve tehlikeye atılamayacak kadar değerliydiler. Dany’nin khalasar’ını bir arada tutuyorlardı; en iyi süvarileri onlardı.

Dany’nin çadırının önünde kahramanı izlerlerken, “Akıllıca hallettiniz,” dedi Sör Jorah. “Bırakın da bu aptal, atı topallayana dek bir ileri bir geri koşturup dursun. Bize zarar veremez.”

“Verir,” diye ısrar etti Arstan Beyazsakal. “Savaşlar sadece kılıçlar ve kalkanlarla kazanılmaz sör. Muadil kuvvete iki ordu karşı karşıya gelir ama

biri kırılıp kaçarken öteki ayakta kalır. Bu kahraman kendi adamlarının kalbinde cesaret inşa ederken, bizim kalplerimize şüphe tohumları ekiyor."

Sör Jorah küçümser gibi güldü. "Eğer bizim kahramanımız kaybedecek olursa, bu ne çeşit bir tohum eker yaşlı adam?"

"Mücadeleden korkan bir adam zafer kazanamaz sör."

"Mücadeleden bahsetmiyoruz. Meereen'in kapıları bu aptalın düşmesiyle açılmayacak. Neden bir canı bir hiç uğruna tehlikeye atalım?"

"Onur için derim."

"Yeterince dinledim." Dany, onu rahatsız eden diğer bütün sorunların üstüne iki adamın çekişmesini de eklemek istemiyordu. Meeren'de, hakaretler yağdıran pembe beyaz bir kahramandan çok daha ciddi tehlikeler vardı ve Dany dikkatinin dağılmasına izin veremezdi. Yunkai'den sonra ordusu sekiz bin kişiyi geçmişti ama ordudakilerin dörtte birinden azı savaşçıydı. Geri kalanı... Sör Jorah onlara ayaklı ağızlar diyordu ve çok yakında açlıktan kıvranacaklardı.

Meereen'in Ulu Ustalar'ı, Dany'den önce davranıp geri çekilmişti, toplayabildikleri bütün mahsulü toplamış, toplayamadıklarını yakmışlardı. Dany'yi her yerde kavrulmuş tarlalar ve içine zehir katılmış kuyular karşılamıştı. En kötüsü, Ulu Ustalar, Yunkai'den itibaren kıyı şeridi boyunca bütün mil direklerine birer köle çocuk çivilemişti. Çocuklar hâlâ canlıyken, bağırsakları dışarı dökülür halde ve tek kolları Meereen'e giden yolu işaret eder şekilde çivilenmişti. Dany'nin ordusunun öncü kuvvetine liderlik eden Daario, çocukların Dany onları görmeden önce aşağı indirilmesini emretmişti ama Dany konuyu öğrenir öğrenmez Daario'nun emrini feshetmişti. "Onları göreceğim." demişti. "Her birini göreceğim, onları sayacağım, yüzlerine bakacağım ve hatırlayacağım."

Nehrin yanındaki tuzlu sahilde oturan Meereen'e vardıklarında, sayı yüz altmış üç olmuştu. *Bu şehri alacağım,* diye ant içmişti Dany, bir kez daha.

Pembe beyaz kahraman, kuşatmacıları bir saat boyunca taciz etti; erkeklikleriyle, anneleriyle, karılarıyla ve tanrılarıyla dalga geçti. Meereen'in müdafaacıları, kahramanı şehir duvarlarından alkışladı. Esmer Ben Plumm savaş konseyinden döndüğünde, "Kahramanın adı Oznak zo Pahl," dedi Dany'ye. Plumm, İkinci Oğullar'ın yeni kumandanıydı, paralı asker arkadaşlarının oyuyla seçilmişti. "Bir zamanlar onun amcasının korumasıydım, İkinci Oğullar'a katılmadan önce. Ulu Ustalar, şişkin solucanlardan oluşan bir sürüdür. Kadınlar o kadar kötü değildir ama yanlış birine yanlış bir şekilde bakman hayatına mal olur. Bir adam tanırdım,

Scarb, şu Oznak onun ciğerini söktü. Bir leydinin onurunu savunduğunu iddia etti, Scarb'ın o leydiye gözleriyle tecavüz ettiğini söyledi. Bir fahişeye *gözlerinizle* nasıl tecavüz edersiniz sorarım size? Ama Oznak'ın amcası Meereen'in en zengin adamıydı, babası da şehir muhafızlarının kumandanı, velhasıl, Oznak beni de öldürmeden önce bir fare gibi kaçmak zorunda kaldım."

Oznak zo Pahl'ın beyaz savaş atından inmesini, pantolonunu indirmesini, erkekliğini dışarı çıkarmasını ve Dany'nin altın renkli çadırının bulunduğu, yanık ağaçlarla dolu zeytin bahçesine doğru işemesini seyrettiler. Daario Naharis eline *arakh*'ını alarak ayağa kalktığında Oznak hâlâ işiyordu. "O şeyi kesip adamın ağzına tıkıştırayım mı Majesteleri?" Daario'nun çatallı sakallarının mavisinin arasından altın dişi pırıldadı.

"Ben onun şehrini istiyorum, cılız erkekliğini değil." Dany öfkelenmeye başlamıştı. *Bunu biraz daha görmezden gelirsem, kendi insanlarım benim zayıf olduğumu düşünecek.* Ama kimi gönderebilirdi? Daario'ya da kansüvarilerine olduğu kadar ihtiyacı vardı. Bu gösterişli Tyroshlu olmadan, çoğunluğu Prendahl na Ghezn'in ve Kel Sallor'un eski takipçileri olan Fırtına Kargaları'na hükmedemezdi.

Meereen'in yüksek duvarlarındaki alaycı bağrışmalar çoğaldı, kahramanı örnek alan yüzlerce müdafaacı, kuşatmacılara duydukları tiksintiyi göstermek için siperlerin arasından aşağı işiyordu. *Bizden ne kadar az korktuklarını göstermek için kölelerin üstüne işiyorlar,* diye düşündü Dany. *Kapılarının dışında duran bir Dothrak khalasar'ı olsaydı böyle bir şey yapmaya asla cesaret edemezlerdi.*

"Bu meydan okuyuşa bir cevap verilmeli," dedi Arstan tekrar.

Kahraman, penisini tekrar pantolonuna sokarken, "Verilecek," dedi Dany. "Güçlü Belwas'a ona ihtiyacım olduğunu söyle."

İri ve esmer hadımı Dany'nin çadırının gölgesinde oturmuş sosis yerken buldular. Hadım sosisi üç ısırıkta bitirdi, yağlı ellerini pantolonuna sildi ve Arstan Beyazsakal'a çeliğini getirmesini söyledi. Yaşlı yaver, Belwas'ın *arakh*'ını her gece biliyor ve parlak kırmızı yağ ile ovuyordu.

Beyazsakal kılıcı getirdiğinde, Güçlü Belwas gözlerini kısarak çeliğin kenarına baktı, homurdandı, bıçağı deri kınına geri soktu ve kılıç kemerini geniş beline taktı. Arstan, Güçlü Belwas'ın kalkanını da getirmişti: Bir turta tabağından daha büyük olmayan bir çelik disk. Hadım, kalkanı, Batıdiyar tarzındaki gibi koluna bağlamak yerine boş eliyle tuttu. "Ciğer ve soğan bul Beyazsakal," dedi. "Şimdi için değil, sonra için. Adam öldürmek Güçlü

Belwas'ı acıktırıyor." Cevap almak için beklemedi, zeytin bahçesinden Oznak zo Pahl'a doğru yürüdü.

"Neden onu seçtiniz *Khaleesi?*" diye sordu Rakharo. "O şişman ve aptal."

"Güçlü Belwas buralardaki dövüş çukurlarında köleydi. Eğer şu soylu Oznak onun gibi birine yenilirse Ulu Ustalar utanır, eğer galip gelirse... bu onun kadar soylu biri için sefil bir zafer olur, Meereen'in gurur duyamayacağı bir zafer." Ayrıca hadım; Sör Jorah'ın, Daario'nun, Esmer Ben'in ve üç kansüvarisinin aksine birlikleri kumanda etmiyordu, mücadele planlamıyordu ve Dany'ye danışmanlık yapmıyordu. *Belwas yemekten, böbürlenmekten ve Arstan'a bağırmaktan başka bir şey yapmıyor.* Dany'nin en kolay gözden çıkarabileceği adam oydu. Ve Yargıç Illyrio'nun Dany'ye ne çeşit bir koruma gönderdiğini anlamanın vakti gelmişti.

Belwas şehre doğru ağır ağır yürürken görüldüğünde, kuşatma hatlarının arasında heyecanlı mırıltılar dolaştı, Meereen'in duvarlarından ve kalelerinden alay dolu bağrışmalar yükseldi. Oznak zo Pahl tekrar atına bindi, şeritli mızrağını dikeltti, bekledi. Savaş atı sabırsızca kafasını sallıyor ve kumlu toprağı eşeliyordu. Hadım, bütün iriliğine rağmen atlı şövalyenin yanında küçük görünüyordu.

"Mert bir adam atından inerdi," dedi Arstan.

Oznak zo Pahl mızrağını indirdi ve saldırıya geçti.

Belwas bacaklarını iyice açarak durdu. Tek elinde küçük kalkanı vardı, diğerinde Arstan'ın özenle ilgilendiği kavisli *arakh*'ı. Beline sardığı sarı kuşağın üstündeki kocaman esmer göbeği ve sarkık göğüsleri çıplaktı. Belwas deri yeleğinden başka zırh giymemişti, yelek öyle saçma bir şekilde küçüktü ki adamın göğüs uçlarını bile örtmüyordu. Aniden endişelenen Dany, "Ona örgü zırh giydirmeliydik," dedi.

"Zırh onu sadece yavaşlatır," dedi Sör Jorah. "Dövüş çukurlarında zırh giymezler. İnsanların görmeye geldiği şey kandır."

Beyaz savaş atının ayaklarından tozlar uçuştu. Oznak, Güçlü Belwas'a doğru atıldı, çizgili pelerini omuzlarından akıyordu. Bütün Meereen şehri Oznak için bağırıyor gibiydi. Onlara kıyasla kuşatmacıların tezahüratları çok az ve güçsüzdü; Lekesizler sessiz sıralar halinde bekliyor ve taştan yüzlerle izliyordu. Belwas'ta taştan yapılmış olabilirdi. Atın yolunda durdu, dar yeleği geniş sırtında iyice gerildi. Oznak'ın mızrağı, Belwas'ın göğsünün ortasını hedef aldı. Mızrağın çelik ucu güneş ışığında göz kırptı. *Delinecek,* diye düşündü Dany... hadım dönerek kenara kayarken. Ve atlı,

göz açıp kapayana kadar Belwas'ın ötesindeydi, atını döndürdü ve mızrağını kaldırdı. Belwas atlıya saldırmak için hareketlenmedi. Duvarlardaki Meereenliler daha yüksek çığlıklar attı. "Ne yapıyor?" diye sordu Dany.

"Ayaktakımına bir gösteri sunuyor," dedi Sör Jorah.

Oznak, atına geniş bir daire çizdirerek Belwas'ın çevresinde dolaştı, sonra atı mahmuzladı ve tekrar saldırıya geçti. Belwas yine bekledi, sonra döndü ve mızrağın ucunu kenara savurdu. Kahraman, Belwas'ın yanından geçip giderken Dany, hadımın tarlalarda yankılanan kahkahasını duydu. "Mızrak çok uzun," dedi Sör Jorah. "Belwas'ın yapması gereken tek şey kendini mızrağın ucundan sakınmak. Şu aptal kahraman, Belwas'ı gösterişli bir şekilde delmeye çalışmak yerine atını dümdüz onun üzerine sürmeli."

Oznak zo Pahl üçüncü kez saldırdı ve bu sefer Dany, onun Belwas'ın yanından *geçtiğini* açıkça gördü; Batıdiyarlı bir şövalyenin, rakibinin *üstüne* gitmek yerine eğimle yaklaşması gibi, düşmanını atla ezen bir Dothraklı gibi. Düz zemin, savaş atının iyi bir hızla kalkmasına izin veriyordu ama hadımın üç buçuk metrelik hantal mızraktan kaçmasını da kolaylaştırıyordu.

Meereen'in pembe beyaz kahramanı, bu sefer hadımın hareketini önceden tahmin etmeye çalıştı, darbelerden kenara sıçrayarak kurtulan Güçlü Belwas'ı yakalamak için mızrağını son saniyede yana savurdu. Ama hadım da bu hareketi önceden tahmin etti ve bu sefer kenara sıçramak yerine yere çöktü. Mızrak hiçbir zarar vermeden hadımın başının üzerinden geçti. Sonra hadım birdenbire yuvarlandı ve ustura keskinliğindeki *arakh*'ını gümüş bir kavisle savurdu. Bacakları bıçak tarafından ısırılan savaş atının çığlığı duyuldu ve sonra hayvan düşüyordu, kahraman yere devriliyordu.

Meereen'in kiremit siperlerine ani bir sessizlik çöktü. Şimdi Dany'nin insanları tezahürat çığlıkları atıyordu.

Çelik, çelikle şarkı söyledi. Darbeler Dany'nin takip edemeyeceği kadar hızlı ve öfkeliydi. Belwas'ın bedeni, göğüslerinin altındaki kesikten akan kanla ıslandığında ve Oznak zo Pahl'ın boynuzlarının arasına bir *arakh* gömüldüğünde, aradan on kalp vuruşundan fazla zaman geçmiş olamazdı. Hadım, *arakh*'ını saplandığı yerden kurtardı ve kahramanın başını üç vahşi darbeyle bedeninden ayırdı. Meereenlilerin görmesi için kafayı havaya kaldırdı, sonra, şehir kapılarına doğru fırlattığı kafanın kumda yuvarlanışını seyretti.

"Meereen'in kahramanı buraya kadarmış," dedi Daario gülerek.

“Anlamı olmayan bir zafer,” diye uyardı Sör Jorah. “Meereen’i, müdafaalarını teker teker öldürerek kazanmayacağız.”

“Hayır,” diyerek onayladı Dany, “ama bu müdafaayı öldürdüğümüz için memnunum.”

Duvarlardaki müdafaalar Belwas’a arbalet okları fırlatmaya başlamıştı fakat oklar kısa düşüyor ya da bir zarar vermeden yerde sekiyordu. Hadım, çelik uçlu yağmura sırtını döndü, pantolonunu indirdi ve şehre doğru pisledi, Oznak’ın çizgili peleriniyle temizlendi, zeytin bahçesine doğru yürümeye başlamadan önce kahramanın cesedini yağmalamak ve ölmek üzere olan atın ıstırabına son vermek için oyalandı.

Kuşatmacılar, kampa varan Belwas’ı coşkuyla karşıladı. Dothraklar bağırıp çığlık attı. Lekesizler, mızraklarını kalkanlarına vurarak büyük gürültü kopardı. “İyi iş,” dedi Sör Jorah, Belwas’a. Esmer Ben, hadıma olgun bir erik uzattı ve, “Tatlı bir dövüş için tatlı bir meyve,” dedi. Dany’nin Dothraklı hizmetçileri bile övgü dolu sözler söyledi. “Saçlarını örer ve örgüne bir çan takardık Güçlü Belwas,” dedi Jhiqui, “gel gör ki örülecek saçın yok.”

“Güçlü Belwas’ın çıngırdayan bir çana ihtiyacı yok.” Hadım, Esmer Ben’in eriğini dört büyük ısırıkla yedi ve çekirdeğini bir kenara fırlattı. “Güçlü Belwas’ın ciğere ve soğana ihtiyacı var.”

“İstediğini alacaksın,” dedi Dany. “Güçlü Belwas yaralandı.” Hadımın karnı, göğüslerinin altındaki etli yarıktan akan kanla kırmızıya boyanmıştı.

“Bu bir şey değil. Bir adamı öldürmeden önce onun beni bir kez kesmesine izin veririm,” dedi Belwas. Kanlı göbeğine vurdu. “Kesikleri sayın, Güçlü Belwas’ın kaç adam katlettiğini öğrenirsiniz.”

Ama Dany, Khal Drogo’yu da benzer bir yara yüzünden kaybetmişti. Missandei’yi, şifa sanatındaki maharetleriyle ünlü Yunkaili azatlı köleyi bulmaya gönderdi. Belwas homurdandı, şikâyet etti ama Dany hadımı azarladı, ona büyük ve kel bir bebek olduğunu söyledi. Sonunda hadım, yarasının şifacı tarafından sirkeyle yıkanmasına, dikilmesine ve ateş şarabıyla ıslatılmış keten şeritlerle sarılmasına izin verdi. Dany, kumandalarını, tavsiyelerini almak üzere ancak o zaman çadırına götürdü.

“Bu şehri almalıyım,” dedi onlara, bir minder yığının üstüne oturdu, ejderhaları yanındaydı. Irri ve Jhiqui şarap doldurdu. “Şehrin ambarları tıka basa dolu. Piramitlerin teraslarında incirler, hurmalar ve zeytinler yetişiyor. Kilerlerde fıçılarca tuzlu balık ve füme et var.”

“Altın, gümüş ve değerli taşlarla şişmiş sandıklar da var,” diye hatırlattı Daario. “Değerli taşları unutmayalım.”

“Yüzü karaya dönük duvarları inceledim ve zayıf bir nokta göremedim,” dedi Sör Jorah Mormont. “Belli bir zaman içinde bir kulenin altını kazıp bir geçit açabiliriz lakin kazı yaptığımız zaman boyunca ne yiyeceğiz? Erzakımız tamamen tükendi.”

“*Kara* duvarlarında bir zayıflık yok?” dedi Dany. Meereen, ağır ve kahverengi Skahazadhan’ın Köle Körfezi’ne döküldüğü kumlu ve taşlı bir kara çıkıntısının üstünde duruyordu. Şehrin kuzey duvarı nehir kıyısı boyunca uzanıyordu, batı duvarı da körfez kıyısı boyunca. “Nehirden ya da denizden saldırabileceğimiz anlamına mı geliyor bu?”

“Üç gemiyle mi? Kaptan Groleo’dan nehir boyunca uzanan duvarı incelemesini isteriz. Lakin duvar ufalanmış halde değilse, bu sadece ölmenin daha ıslak bir yolu olur.”

“Ya kuşatma kuleleri inşa edersek? Ağabeyim Viserys bu çeşit hikâyeler anlatırdı, inşa edilebileceklerini biliyorum.”

“Ahşaptan Majesteleri,” dedi Sör Jorah. “Köle tacirleri, yirmi fersahlık çapın içindeki bütün ağaçları yakmış. Ahşap olmadan; duvarları delecek mancınıklarımız, duvarları geçmek için merdivenlerimiz, kuşatma kulelerimiz, kaplumbağalarımız ve koçbaşlarımız da olmaz. Kapılara baltalarla saldırılabilir elbette ama...”

“Kapıların üstündeki bronz kafaları gördünüz mü?” diye sordu Esmer Ben Plumm. “Sıra sıra dizilmiş ağızları açık harpiya kafalarını? Meereenliler, o kafaların ağzından kaynar yağ boşaltır ve baltacıları durdukları yerde pişirir.”

Daario Naharis, Gri Solucan’a sıcak bir şekilde gülümsedi. “Belki de baltaları Lekesizler sallamalı. Duyduğuma göre kaynar yağ sizin için ılık bir banyodan farksızmış.”

“Bu yanlış.” Gri Solucan gülümsemedi. “Lekesizler yanıkları hissetmez, bununla birlikte, kaynar yağ insanı kör eder ve öldürür. Lekesizler ölmekten korkmaz gerçi. Bize bir koçbaşı verin, ya bu duvarları yıkar geçeriz ya da yıkmaya çalışırken can veririz.”

“Can verirsiniz,” dedi Esmer Ben. Yunkai’de, İkinci Oğullar’ın komutasını aldığında, yüz mücadelenin muharibi olduğunu iddia etmişti. “Ama hepsinde cesurca dövüştüğümü söylemem. Yaşlı paralı askerler ve cesur paralı askerler vardır, lakin yaşlı ve cesur paralı askerler yoktur.” Dany bunun doğru olduğunu görmüştü.

İç geçirdi. “Lekesizlerin hayatını heba etmeyeceğim Gri Solucan. Şehrin açlıktan teslim olmasını sağlayabiliriz belki.”

Sör Jorah mutsuz görünüyordu. “Biz onlardan çok daha önce açlıktan kırılırız Majesteleri. Burada yiyecek yok, atlarımız ve katırlarımız için yem yok. Bu nehir suyundan da hoşlanmıyorum. Meereen, Skahazadhan’ın içine pisler ama içme suyunu kuyulardan çeker. Daha şimdiden kamplarda hastalık olduğuna dair raporlar aldık; ateş, karabacak hastalığı ve kanlı ishal. Burada kalırsak daha fazlası da olacak. Köleler yürüyüş yüzünden bitkin.”

“Azatlı köleler,” diye düzeltti Dany. “Onlar artık köle değil.”

“Köle ya da özgür, onlar aç ve yakında hasta olacaklar. Şehir bizden daha tedarikli, üstelik su sayesinde ikmal yapabilir. Sizin üç geminiz, şehrin hem nehre hem de denize ulaşmasına engel olmaya yetmez.”

“O halde ne öneriyorsun Sör Jorah?”

“Hoşlanmayacaksınız.”

“Yine de duymak isterim.”

“Nasıl arzu ederseniz. Bu şehri rahat bırakalım derim. Dünyadaki bütün köleleri kurtaramazsınız Khaleesi. Sizin savaşınız Batıdiyar’da.”

“Batıdiyar’ı unutmadım.” Dany bazı geceler, hiç görmediği o masalsı toprakları düşlüyordu. “Ama Meereen’in kiremit duvarlarının beni böyle kolayca mağlup etmesine izin verirsem, Batıdiyar’ın muazzam taş kalelerini nasıl alacağım?”

“Aegon’ın aldığı gibi,” dedi Sör Jorah, “ateşle. Biz Yedi Krallık’a vardığımızda ejderhalarınız büyümüş olacak. Kuşatma kuleleri ve mancınıklar da inşa edeceğiz, burada yoksun olduğumuz her şeyi... ama Uzun Yaz Toprakları’dan geçen yol uzun ve meşakkatli, tahmin edemeyeceğimiz tehlikelerle dolu. Siz Astapor’da bir ordu satın almak için durdunuz, bir savaş başlatmak için değil. Mızraklarınızı ve kılıçlarınızı Yedi Krallık için saklayın kraliçem. Meereen’i Meereenlilere bırakın ve Pentos için yürüyün.”

“Mağlup bir halde?” dedi Dany öfkeyle.

“Gerçek mağlup, duvarların arkasına saklanan korkaklardır Khaleesi,” dedi Ko Jhogo.

Diğer kansüvarileri onayladı. “Kanımın kanı,” dedi Rakharo, “korkaklar, yiyecekleri ve yemleri yakıp saklandıklarında, büyük *khal*’lar daha cesur düşmanlar aramalıdır. Bu bilinir.”

“Bilinir,” diye onayladı Jhiqui şarap doldururken.

“Ben bilmem.” Dany, Sör Jorah’ın tavsiyelerine büyük kıymet veriyordu ama Meereen’i hiç dokunulmamış halde bırakıp gitmeyi hazmedemezdi. Direklere çivilenmiş çocukları unutamazdı, onların sahil yolunu işaret eden kollarını, kargalar tarafından parçalanan bağırsaklarını. “Sör Jorah, hiç yiyeceğimizin kalmadığını söylüyorsun. Eğer batıya yürürsem azatlı kölelerimi nasıl doyurabilirim?”

“Doyuramazsınız. Üzgünüm *Khaleesi.* Ya kendi kendilerini doyururlar ya da açlıktan ölürler. Yürüyüş sırasında pek çoğu ölecek, evet. Bu zor olacak ama onları kurtarmanın bir yolu yok. Bu kavruk toprakları arkamızda bırakmak zorundayız.”

Dany kızıl topraklardan geçerken, arkasında cesetlerden oluşan bir iz bırakmıştı. Bir daha asla görmek istemediği bir manzaraydı bu. “Hayır,” dedi. “İnsanlarımı ölsünler diye yola çıkarmayacağım.” *Çocuklarım.* “Bu şehre giren bir yol olmalı.”

“Ben bir yol biliyorum,” dedi Esmer Ben Plumm, gri beyaz sakallarını sıvazladı. “Lağımlar.”

“Lağımlar? Ne demek istiyorsun?”

“Şehrin atıkları, büyük kiremit lağımlardan Skahazadhan’a boşaltılır. Lağımlara giren yollar var, bazılarına. Scarb başını kaybettikten sonra ben Meereen’den öyle kaçmıştım.” Esmer Ben yüzünü buruşturdu. “O koku beni hiç bırakmadı. Bazı geceler rüyalarıma giriyor.”

Sör Jorah kuşkulu görünüyordu. “Bana öyle geliyor ki, dışarı çıkmak içeri girmekten daha kolaydır. Lağımlar nehre boşalıyor dedin değil mi? O halde lağımların ağzı duvarların hemen altında.”

“Ve demir kafeslerle kapatılmışlar,” diye kabul etti Esmer Ben. “Ama bazıları paslı, aksi halde pisliğin içinde boğulurdum. İçeri bir kez girince, gerisi zifiri karanlıkta uzun ve pis kokulu bir tırmanış. İnsan o kiremit labirentlerin içinde sonsuza dek kaybolabilir. Pislik asla bel seviyesinden aşağı inmiyor ve duvarlarda gördüğüm lekelere bakılırsa baş seviyesine kadar yükselebiliyor. Orada bazı *şeyler* de var. Görebileceğiniz en büyük fareler ve daha kötü şeyler. Berbat.”

Daario Naharis güldü. “Sürünerek dışarı çıktığındaki sen kadar berbat mı? Eğer bir adam bunu deneyecek kadar aptalsa, dışarı çıktığı anda Meereen’deki bütün köle tacirleri kokusunu alır.”

Esmer Ben omuz silkti. “Majesteleri içeri giren bir yol olup olmadığını sordu, ben de söyledim... ama Ben Plumm o lağımlara tekrar girmiyor, Yedi

Krallık'taki bütün altını verseler bile. Lakin bunu denemek isteyen başka birileri varsa, buyursunlar."

Aggo, Jhogo ve Gri Solucan aynı anda konuşmaya başladı ama Dany sessizlik sağlamak için elini kaldırdı. "Lağımlar pek umut vadetmiyor," dedi. Emir verdiği takdirde, Gri Solucan'ın Lekesizleri lağımlara sokacağını biliyordu, kansüvarileri de bundan azını yapmazdı ama hiçbiri bu görev için uygun değildi. Dothraklar at adamlarıydı ve Lekesizler'in kuvveti muharebe meydanında sergiledikleri disiplindi. *Bu adamları bu kadar cılız bir umut uğruna karanlıkta ölmeye gönderebilir miyim?* "Bunu biraz daha düşünmeliyim. Görevlerinize dönün."

Kumandanlar reverans yapıp ayrıldılar ve Dany'yi hizmetçileri ve ejderhalarıyla yalnız bıraktılar. Ama Esmer Ben giderken Viserion beyaz kanatlarını açtı, tembelce adamın kafasına uçtu. Kanatlardan biri paralı askerin yüzünü tokatladı. Beyaz ejderha tek ayağını adamın omzuna, diğerini kafasına koyarak tuhaf bir şekilde indi, bağırdı ve tekrar havalandı. "Senden hoşlanıyor Ben," dedi Dany.

"Hoşlanması gerek." Esmer Ben güldü. "Bende de bir damla ejderha kanı var, bilirsiniz işte."

"Sende?" Dany şaşırmıştı. Plumm özgür birliklerin yaratığıydı, sevimli bir melezdi. Kırık burunlu esmer bir yüzü ve kıvırcık gri saçlı bir kafası vardı. Badem şeklindeki iri ve koyu renk gözlerini Dothraklı annesinden miras almıştı. Yarı Braavoslu, yarı Yaz Adalı, yarı Ibbenli, yarı Qohorlu, yarı Dothraklı, yarı Dornelu, yarı Batıdiyarlı olduğunu iddia ediyordu ama Dany, Targaryen kanını ilk kez duyuyordu. Adamın yüzünü inceledi ve, "Bu nasıl olabilir?" dedi.

"Pekâlâ," dedi Esmer Ben, "Gün Batımı Krallıkları'nda yaşayan eski bir Plumm varmış, bir ejderha prensesiyle evlenmiş. Kral Aegon zamanında yaşamış. Bana bu hikâyeyi büyükannem anlattı."

"Hangi Kral Aegon?" diye sordu Dany. "Batıdiyar'da beş Aegon hüküm sürdü." Dany'nin ağabeyinin oğlu altıncı Aegon olabilirdi ama İşgalci'nin adamları onun kafasını bir duvara vurmuştu.

"Beş mi? İşte bu karışık bir şey. Size rakam verемem kraliçem. Ama şu eski Plumm bir lordmuş, kendi zamanında ünlü bir adam olmalı, bütün diyarın bahsettiği bir adam. Gerçek şu ki, yüksek affınızı rica ederek söyleyeyim, yüz seksen santimlik bir aleti varmış."

Dany güldüğünde saç örgüsündeki üç çan çınladı. "On sekiz santim demek istiyorsun sanırım."

“Yüz seksen,” dedi Esmer Ben kendinden emin bir şekilde. “On sekiz olsaydı, kim o alet hakkında konuşmak isterdi ki Majesteleri?”

Dany küçük bir kız gibi kıkırdadı. “Büyükannen bu mucizeyi bizzat görmüş mü?”

“Kocakarı bizzat görmemiş. Kendisi yarı Ibbenli, yarı Qohorluydu, Batıdiyar’a hiç gitmemişti. Ona büyükbabam söylemiş olmalı. Büyükbabam ben doğmadan önce bir Dothraklı tarafından öldürülmüş.”

“Peki büyükbabanın malumatı nereden geliyormuş?”

“Çocuk emzirirken anlatılan masallardan birinden herhalde.” Esmer Ben omuzlarını silkti. “Bilmem Kaçıncı Aegon ve Lord Plumm’ın kudretli erkekliği hakkında bütün bildiklerim bunlar korkarım. Gidip Oğullar’ıma baksam iyi olacak.”

“Hadi gidip bak,” dedi Dany.

Esmer Ben gittikten sonra Dany minderlerin üstüne uzandı. “Eğer yetişkin olsaydın,” dedi Drogon’a, “şu duvarların üzerinde uçar ve o harpiyayı eritip cürufa çevirirdim.” Ama ejderhaların binilecek kadar büyümesine yıllar vardı. *Ve büyüdüklerinde onları kim sürecek? Ejderhanın üç başı var ama benim sadece bir.* Daario’yu düşündü. *Eğer bir kadına gözleriyle tecavüz edebilecek bir adam varsa...*

Dany de en az o kadar suçluydu elbette. Kumandanlar tavsiye vermeye geldiğinde, Dany kendini Tyroshluya gizli bakışlar atarken yakalıyordu ve bazı geceler, adam gülümsediğinde altın dişinin nasıl pırıldadığını hatırlıyordu. Bunu ve gözlerini. Parlak mavi gözlerini. Yunkai’den buraya gelen yol boyunca, Daario her akşam rapor vermeye geldiğinde Dany’ye bir çiçek ya da bir bitkinin filizini getirmişti... bunu, Dany’nin araziyi tanımasına yardım etmek için yaptığını söylemişti. Arı söğüt, esmer gül, yabani nane, leydi danteli, hançer yaprağı, katırtırnağı, harpiya altını... *Beni ölü çocukların görüntüsünden esirgemek de istedi. Bunu yapmamalıydı ama iyi niyetliydi.* Ve Daario Naharis, Dany’yi güldürüyordu, Sör Jorah’ın asla yapmadığı bir şeydi bu.

Daario’nun onun öpmesinin nasıl bir şey olacağını hayal etmeye çalıştı Dany, Sör Jorah’ın onu güvertede öptüğü gibi. Bu düşünce aynı anda hem heyecan verici hem de rahatsız ediciydi. *Çok büyük bir risk.* Tyroshlu paralı asker iyi bir adam değildi, Dany’nin bunu herhangi birinden duymasına gerek yoktu. Bütün o gülümsemelerin ve latifelerin altında tehlikeli bir adam vardı, hatta zalim bir adam. Sallor ve Prendahl bir sabah Daario’nun ortakları olarak uyanmışlardı ve Daario aynı gece onların kafasını Dany’ye

getirmişti. *Khal Drogo da zalim olabiliyordu ve ondan daha tehlikeli bir adam yoktu.* Buna rağmen Dany onu sevmişti. *Daario'yu sevebilir miyim? Eğer onu yatağıma alırsam bu ne anlama gelir? Onu ejderhanın başlarından biri yapar mı?* Sör Jorah öfkelenirdi, Dany bunu biliyordu ama Dany'ye iki koca almasını söyleyen oydu. *Belki de ikisiyle birden evlenip bu işi bitirmeliyim.*

Ama bunlar aptalca düşüncelerdi. Dany'nin almak zorunda olduğu bir şehir vardı. Öpücükleri ve bir paralı askerin mavi gözlerini hayal etmek Meereen'in duvarlarını geçmesine yardım etmeyecekti. *Ben ejderhanın kanıyım,* diye hatırlattı kendine. Düşünceleri, kendi kuyruğunu kovalayan bir fare gibi dönüp duruyordu. Dany aniden, çadırın kapalı sınırlarına bir an daha tahammül edemeyeceğini hissetti. *Rüzgârı yüzümde hissetmek ve denizin kokusunu almak istiyorum.* "Missandei," diye seslendi, "gümüşümü eyerle. Kendi atını da."

Küçük kâtibe eğildi. "Emredersiniz Majesteleri. Sizi korumaları için kansüvarilerinizi de çağırayım mı?"

"Arstan'ı alacağız. Kamptan ayrılmaya niyetli değilim." Dany'nin çocuklarının arasında düşman yoktu ve yaşlı yaver ne Belwas kadar çok konuşuyordu ne de ona Daario gibi bakıyordu.

Dany'nin çadırının kurulduğu yanık zeytin bahçesi denizin yanındaydı, Dothraklar'ın ve Lekesizler'in kamplarının arasında. Atlar eyerlendiğinde, Dany ve refakatçileri kıyı şeridi boyunca şehirden uzağa doğru at sürdü. Buna rağmen Dany, arkasında kalan Meereen'in onunla alay ettiğini hissedebiliyordu. Omzunun üzerinden baktığında gördü, işte oradaydı, Büyük Piramit'in tepesindeki bronz harpiyadan ikindi güneşi yansıyordu. Birazdan, Meereen'in içindeki köle tacirleri püsküllü *tokar*larıyla masaya oturacak ve kuzu eti, zeytin, doğmamış köpek yavruları, ballı fındık fareleri ve diğer leziz yiyeceklerle beslenecekti. Dışarıda, Dany'nin çocukları açtı. Dany aniden vahşi bir öfkeyle doldu. *Seni devireceğim,* diye yemin etti.

Hadımların kampını çevreleyen kazıkların ve çukurların önünden geçerken, Gri Solucan ve çavuşlarının bir grup Lekesiz'e kalkan, kısakılıç ve ağır mızraklarla talim yaptırdığını duydu, bir diğer grup denizde yıkanıyordu, üstlerinde sadece beyaz keten peştamallar vardı. Paralı askerlerden bazıları, Dany'nin babasının Demir Taht'ı kaybettiği günden beri yıkanmamış gibi kokuyordu ama Lekesizler her akşam banyo yapıyordu, bütün gün yürümüş olsalar bile. Su bulamadıklarında kendilerini Dothraklar gibi kumla temizliyorlardı.

Dany geçerken hadımlar diz çöktü, yumruklarını göğüslerine kaldırdılar. Dany selam vermek için döndü. Deniz yükseliyordu, kıyıya vuran dalgalar gümüş atın ayaklarında köpürüyordu. Dany açık denizde duran gemilerini görebiliyordu. En yakındaki gemi *Balerion*'du; bir zamanlar *Saduleon* adıyla bilinen büyük göke, yelkenleri toplanmıştı. Daha ileride kadırgalar *Meraxes* ve *Vhagar* vardı, eski isimleriyle *Muzip Joso* ve *Yazgüneşi*. Aslında gemiler Yargıç Illyrio'ya aitti, Dany'ye değil, buna rağmen Dany hiç düşünmeden onlara yeni isimler vermişti. Ejderha isimleri ve daha fazlası; Balerion, Meraxes ve Vhagar, Kıyamet'ten önce eski Valyria'da tanrılardı.

Kazıklardan, çukurlardan, talimlerden ve yıkanan hadımlardan oluşan muntazam diyarın güneyinde azatlı kölelerin kampı uzanıyordu; çok daha gürültülü ve hercümerç içinde bir yerdi. Dany eski köleleri, Astapor'dan ve Yunkai'den aldığı silahlarla mümkün olduğunca iyi silahlandırmıştı ve Sör Jorah adamları dört birliğe tertip etmişti ama burada talim yapan kimse yoktu. Dany ve refakatçileri bir ateşin önünden geçtiler, yüz kişi bir at leşini kızartmak üzere ateşin başında toplanmıştı. Dany etin kokusunu aldı ve cızırdayan yağın sesini duydu ama bu manzara sadece kaşlarını çatmasına sebep oldu.

Dany'nin ve yanındakilerin atlarının peşinden çocuklar koşuyordu, zıplayıp kahkahalar atıyorlardı. Burada selam duruşu yerine, farklı dillerden oluşan bir uğultu dört bir yandan Dany'ye sesleniyordu. Bazı azatlı köleler Dany'yi, "Anne," diyerek selamlıyordu, diğerleri nimet ya da yardım için yalvarıyordu. Bazıları tuhaf tanrıların Dany'yi kutsaması için dua ediyordu; bazıları Dany tarafından kutsanmak istiyordu. Dany sağa sola dönerek onlara gülümsedi, ellerini uzatanların ellerine dokundu, diz çökenlerin onun eyerine ya da bacaklarına dokunmasına izin verdi. Azatlı kölelerin çoğu, Dany'ye dokunmanın uğur getirdiğine inanıyordu. *Eğer bu cesaret kazanmalarına yardım ediyorsa bırak dokunsunlar,* diye düşündü Dany. *Önümüzde zorlu imtihanlar var...*

Dany, doğacak çocuğunun Ejderhaların Anası tarafından isimlendirilmesini isteyen hamile bir kadınla konuşmak için durdu, o sırada biri uzandı ve Dany'nin sol bileğini yakaladı. Dany döndü; uzun boylu, kel kafalı, yüzü güneş yanığı, pejmürde bir adam gördü. "O kadar sert değil," diye konuşmaya başladı ama cümlesini bitiremeden, adam bütün gücüyle onu eyerinden çekti. Gümüş at kişneyip geri çekilirken Dany yere düştü,

nefesi kesildi. Şaşkın bir halde yana yuvarlandı ve dirseğinin üstüne doğruldu...

...sonra kılıcı gördü.

"İşte hain domuz," dedi adam. "Bir gün ayağını öptürmek için geleceğini biliyordum." Adamın başı karpuz gibi keldi, kırmızı burnunun derisi soyuluyordu ama Dany bu sesi ve bu solgun yeşil gözleri tanıyordu. "İşe göğüslerini kesmekle başlayacağım." Dany, Missandei'nin yardım çığlıklarının belli belirsiz farkındaydı. Bir azatlı köle Dany'ye yaklaştı... ama yalnızca bir adım. Hızlı bir darbe ve azatlı köle dizlerinin üstündeydi, yüzünden kan akıyordu. Mero, kılıcını pantolonuna sürerek temizledi. "Sırada kim var?"

"Ben." Arstan Beyazsakal atından aşağı atladı ve Dany'nin tepesine dikildi. Tuzlu rüzgâr yaşlı yaverin kar beyazı saçlarının arasından geçiyordu, yaverin iki eli de uzun, ahşap asadaydı.

"Büyükbaba," dedi Mero, "ben sopanı ikiye ayırmadan ve seni onunla becermeden önce kaç..."

Yaşlı adam asasının bir ucuyla saldırır gibi yaptı, asayı geri çekti ve sopanın diğer ucunu, Dany'nin inanamadığı bir hızla savurdu. Titan Piçi geriye sendeleyip suya düştü, harabeye dönen ağzından kan ve kırık diş tükürdü. Beyazsakal, Dany'nin önüne geçti. Mero, kılıcını yaverin yüzüne savurdu. Yaşlı adam kedi kadar hızlı bir şekilde geri çekildi. Asa, Mero'nun kaburgalarına indi, adam sendeledi. Arstan yana zıpladı, kavisli bir kılıç darbesini savuşturdu, ikinci darbeden kaçtı, üçüncüyü engelledi. Hareketler öyle hızlıydı ki Dany güçlükle takip ediyordu. Çatırtıyı duyduğunda Missandei tarafından ayağa kaldırılıyordu. Dany önce Arstan'ın asasının kırıldığını düşündü ama sonra Mero'nun baldırından fırlayan kemiği gördü. Titan Piçi yere devrilirken döndü, öne atıldı, kılıcının ucu yaşlı yaverin göğsünü hedef almıştı. Beyazsakal, neredeyse küçümser bir tavırla darbeyi bertaraf etti ve asasının diğer ucunu Mero'nun şakağına indirdi. Mero yere serildi, dalgalar bedenini kaplarken ağzından kan kabarcıkları çıkıyordu. Bir an sonra azatlı köleler de Mero'nun bedenini kaplamıştı. Bıçaklar, taşlar ve öfkeli yumruklar çılgınca inip kalkıyordu.

Dany arkasını döndü, midesi bulanıyordu. Olay gerçekleşirken korktuğundan fazla korkuyordu şimdi. *Beni öldürebilirdi.*

"Majesteleri." Arstan diz çöktü. "Ben yaşlı bir adamım ve utanç içindeyim. O adam sizi yakalayabilecek kadar yakınınıza asla gelmemeliydi. İhmalkârdım. Sakalı ve saçı yokken onu tanıyamadım."

“Ben de tanımadım.” Dany, titremesini durdurmak için derin bir nefes aldı. *Her yer düşmanla dolu.* “Beni çadırıma götür lütfen.”

Mormont geldiğinde Dany aslan postuna sarınmıştı, bir kadeh baharatlı şarap içiyordu. “Nehir duvarına baktım,” diye başladı Sör Jorah. “Diğerlerinden birkaç metre daha uzun ve onlar kadar sağlam. Ve Meereenliler, siperlerin altına, ateşe vermek üzere bir düzine gemi enkazı bağlamış...”

“Beni Titan Piçi’nin kaçtığına dair uyarabilirdin.”

Jorah kaşlarını çattı. “Sizi endişelendirmenin gereksiz olduğunu düşündüm Majesteleri. Onun başı için ödül koydum...”

“Ödülü Beyazsakal’a ver. Mero, Yunkai’den beri bizimleymiş. Sakalını kesmiş ve azatlı kölelerin arasına karışmış, intikam almak için fırsat kollamış. Arstan onu öldürdü.”

Sör Jorah yaşlı adama uzun bir bakış attı. “Sopalı bir yaver Braavoslu Mero’yu öldürdü, öyle mi?”

“Sopalı,” diye doğruladı Dany, “ama artık yaver değil. Sör Jorah, Arstan’ın şövalye ilan edilmesini istiyorum.”

“Hayır.”

Yüksek sesli ret yeterince şaşırtıcıydı ama daha tuhaf olan, itirazın iki adamdan aynı anda gelmiş olmasıydı.

Sör Jorah kılıcını çekti. “Titan Piçi beş para etmez bir adamdı ve öldürmekte ustaydı. Kimsin sen yaşlı adam?”

“Sizden daha iyi bir şövalye, sör,” dedi Arstan buz gibi bir sesle.

Şövalye? Dany’nin kafası karışmıştı. “Bir yaver olduğunu söylemiştin.”

“Öyleydim Majesteleri.” Arstan dizlerinin üstüne çöktü. “Gençliğimde Lord Swann’ın yaverliğini yaptım ve Yargıç Illyrio’nun emriyle Güçlü Belwas’ın hizmetine girdim ama bu iki görevin arasındaki yıllarda Batıdiyar’da şövalyeydim. Size yalan söylemedim kraliçem, lakin sakladığım gerçekler var, bu ve diğer bütün günahlarım için yalnızca affınızı istirham edebilirim.”

“Hangi gerçekleri sakladın?” Dany bundan hoşlanmamıştı. “Bana anlatacaksın. Şimdi.”

Arstan başını eğdi. “Qarth’ta, bana adımı sorduğunuzda, bana Arstan dendiğini söylemiştim. Bu kadarı doğruydu. Belwas ve ben size gelmek için doğuya doğru yolculuk ederken pek çok adam beni bu isimle çağırıyordu. Fakat bu benim gerçek adım değil.”

Dany kızgın olduğundan çok şaşkındı. *Beni kandırdı, tıpkı Jorah'ın söylediği gibi ama daha demin hayatımı kurtardı.*

Sör Jorah öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. "Mero sakallarını kesti ama sen sakal bıraktın değil mi? Neden o kadar tanıdık göründüğünü şimdi anlıyorum..."

"Onu tanıyor musun?" diye sordu Dany sürgün şövalyeye.

"Onu defalarca gördüm... genellikle uzaktan, kardeşlerinin yanında dururken ya da bir turnuvada at koştururken. Ama Yedi Krallık'taki her adam Cesur Barristan'ı tanır." Jorah, kılıcının ucunu yaşlı adamın boğazına dayadı. "*Khaleesi,* önünüzde diz çöken adam Sör Barristan Selmy'dir. İşgalci Robert Baratheon'a hizmet etmek için sizin hanedanınıza ihanet eden Kral Muhafızları Lord Kumandanı."

Yaşlı şövalye gözlerini bile kırpmadı. "Karga, kuzguna karasın diyor ve sen ihanetten bahsediyorsun."

"Neden buradasın?" diye sordu Dany. "Eğer Robert, seni beni öldürmen için gönderdiyse neden hayatımı kurtardın?" *İşgalci'ye hizmet etmiş. Rhaegar'ın anısına ihanet etmiş ve Viserys'i sürgünde yaşayıp ötmeye terk etmiş. Ama benim ölmemi isteseydi, sadece kenara çekilmesi yeterdi...* "Şimdi bütün *gerçeği* istiyorum, şövalye onurunla cevap ver, İşgalci'nin adamı mısın benim mi?"

"Beni kabul ederseniz sizinim." Sör Barristan'ın gözlerinde yaş vardı. "Robert'ın affını aldım, evet. Kral Muhafızları'nda ve mecliste ona hizmet ettim. Kral Katili ve en az onun kadar kötü adamlarla birlikte hizmet verdim, giydiğim beyaz pelerini lekeleyen adamlarla birlikte. Bunu hiçbir şey affettiremez. Demir Taht'ta oturan aşağılık çocuk beni bir kenara atmasaydı hâlâ Kral Toprakları'nda hizmet veriyor olabilirdim, bunu kabul etmek beni utanca boğuyor. Ama o çocuk, omuzlarıma Beyaz Boğa tarafından serilen pelerini aldığında ve aynı gün beni öldürmeleri için adamlar gönderdiğinde gözlerimdeki perdeyi de kaldırdı. Artık gerçek kralımı bulmam ve onun hizmetinde ölmem gerektiğini biliyordum..."

"Bu dileği yerine getirebilirim," dedi Sör Jorah.

"Sessiz ol," dedi Dany. "Onu dinleyeceğim."

"Bir hain gibi ölmeliyim belki," dedi Sör Barristan. "Lakin öyle öleceksem yalnız ölmemeliyim. Robert'ın affını almadan önce, Üç Dişli Mızrak'ta ona karşı savaştım. Sen mücadelenin diğer tarafındaydın Mormont, değil miydin?" Cevap almak için beklemedi. "Majesteleri, sizi yanılttığım için üzgünüm. Lannisterlar'ın size katıldığımı öğrenmesini

engellemek için yaptım. İzleniyorsunuz, ağabeyiniz de izleniyordu. Lord Varys yıllar boyunca ağabeyinizin attığı her adımı rapor etti. Küçük konseyde otururken bu çeşit yüzlerce rapor duydum. Ve Khal Drogo'yla evlendiğiniz günden itibaren, yanınızda sırlarınızı satan bir muhbir vardı. Örümcek'e, altın ve vaatler karşılığında fısıltılar veriyordu."

Kastettiği... hayır olamaz. "Yanılıyorsun." Dany, Jorah Mormont'a baktı. "Ona yanıldığını söyle. Muhbir filan yok. Sör Jorah söyle ona. Biz seninle birlikte Dothrak denizini geçtik, kızıl toprakları geçtik..." Dany'nin kalbi tuzağa düşmüş bir kuş gibi çırpınıyordu. "Söyle ona Jorah. Nasıl yanlış anladığını söyle."

"Seni Ötekiler alsın Selmy." Sör Jorah uzunkılıcını yere attı. "*Khaleesi,* sadece en baştaydı, sizi tanımadan önce... sizi sevmeden..."

"Tek kelime etme!" Dany, Jorah'tan uzaklaştı. "*Nasıl yaptın?* İşgalci sana ne vadetti? Altın, altın mı?" Ölümsüzler, Dany'nin iki ihanete daha uğrayacağını söylemişti; biri aşkta, biri altında. "Sana ne vadedildiğini söyle."

"Varys... eve gidebileceğimi söyledi." Jorah başını eğdi.

Seni eve ben götürecektim! Ejderhalar Dany'nin öfkesini sezmişti. Viserion kükredi, burnundan gri dumanlar çıktı. Drogon siyah kanatlarıyla havayı dövdü. Rhaegal başını döndürüp alev kustu. *Kelimeyi söyleyip ikisini de yakmalıyım.* Dany'nin güvenebileceği kimse yok muydu? Onu güvende tutacak kimse yok muydu? "Batıdiyar'ın bütün şövalyeleri siz ikiniz kadar sahte mi? Defolun, ejderhalarım ikinizi de kızartmadan önce gidin. Kızartılmış yalancılar nasıl kokar? Esmer Ben'in lağımları kadar iğrenç mi? *Gidin!*"

Sör Barristan ağır ağır ayağa kalktı. İlk kez kendi yaşında görünüyordu. "Nereye gidelim Majesteleri?"

"Cehenneme, Kral Robert'a hizmet etmek için." Dany, yanaklarındaki sıcak gözyaşlarını hissetti. Drogon kuyruğunu ileri geri sallayarak çığlık attı. "İkinizi de Ötekiler alsın." *Gidin, ikiniz de sonsuza kadar gidin. Yüzlerinizi bir daha gördüğümde o hain kafalarınızı alacağım.* Ama bu sözleri söyleyemiyordu Dany. *Bana ihanet ettiler. Ama beni kurtardılar. Ama bana yalan söylediler.* "Gidin..." *Benim ayım, benim güçlü ve öfkeli ayım, onsuz ne yapacağım? Ve yaşlı adam, ağabeyimin dostu.* "Gidin... gidin..." *Nereye?*

Ve sonra Dany biliyordu.

Tyrion

Tyrion, karısının yumuşak soluklarını dinleyerek karanlıkta giyindi. Birlikte paylaştıkları yatakta yatan Sansa bir şeyler mırıldanıp –belki de bir isimdi ama anlaşılmayacak kadar belirsizdi– diğer yanına döndüğünde, *rüya görüyor,* diye düşündü Tyrion. Karı koca olarak bir evlilik yatağı paylaşıyorlardı ama hepsi buydu. *Gözyaşlarını bile kendine saklıyor.*

Tyrion, Sansa'ya ağabeyinin ölümünden bahsettiğinde keder ve öfke görmeyi beklemişti ama Sansa'nın yüzü öyle ifadesiz kalmıştı ki bir an için kızın anlamadığından korkmuştu. Ancak daha sonra, aralarındaki ağır meşe kapı kapandığında, Tyrion karısının hıçkırıklarını duymuştu. Yanına gitmeyi, onu elinden geldiğince teselli etmeyi düşünmüştü. *Hayır,* diye hatırlatmak zorunda kalmıştı kendine, *bir Lannister'ın tesellisini istemez.* Tyrion'ın yapabildiği tek şey, karısını, Kırmızı Düğün'ün İkizler'den gelen daha çirkin ayrıntılarından esirgemekti. Sansa, ağabeyinin nasıl kesilip parçalara ayrıldığını ya da annesinin cesedinin, Tullyler'in cenaze teamülleriyle vahşice alay eden bir törenle, çırılçıplak bir halde Yeşil Çatal'a atıldığını bilmese de olurdu, Tyrion buna karar vermişti. Sansa'nın ihtiyaç duyduğu son şey kâbuslarının daha çok beslenmesiydi.

Ama bu yeterli değildi. Tyrion, kendi pelerinini Sansa'nın omuzlarına sermiş ve onu koruyacağına dair yemin etmişti. Fakat bu, Freyler'in, Robb Stark'ın ulu kurdunun kafasını kesip delikanlının başsız cesedine dikmesi ve sonra o kafaya bir taç giydirmesi kadar zalim bir şakaydı. Böyle olduğunu Sansa da biliyordu. Tyrion'a bakış şekli, paylaştıkları yatağa yatarken kaskatı kesilmesi... Tyrion, Sansa'nın yanındayken kim ya da *ne* olduğunu bir an için bile unutamıyordu. Sansa'nın unutabildiğinden fazla değil. Kız hâlâ her akşam tanrı korusuna gidiyordu ve Tyrion, karısının onun ölümü için mi dua ettiğini merak ediyordu. Sansa evini, dünyadaki yerini, sevdiği ve güvendiği herkesi kaybetmişti. *Kış geliyor,* diye uyarıyordu Stark sözleri ve kış Starklar için gerçekten gelmişti, intikamla birlikte. *Ama Lannister Hanedanı için yaz ortası. Peki neden bu kadar çok üşüyorum?*

Tyrion çizmelerini giydi, pelerininin yakasını aslan başı şeklindeki bir broşla bağladı ve meşale ışığıyla aydınlatılmış koridora çıktı. Evliliği için

şu kadarı söylenebilirdi; Tyrion'ın Maegor Hisarı'ndan kaçmasını sağlamıştı. Tyrion'ın bir karısı ve bir hanesi vardı artık, bu yüzden lord babası, onun daha münasip bir eve ihtiyacı olduğunu kabul etmişti ve Lord Gyles, Mutfak Kalesi'nin tepesindeki dairesinden beklenmedik bir şekilde tahliye edilmişti. Fevkalade bir daireydi; büyük bir yatak odası, kâfi bir çalışma odası, Sansa için bir banyo ve soyunma odası, Pod ve Sansa'nın hizmetçileri için de bitişik hücreleri vardı. Bronn'un, merdivenlerin yanındaki hücresi bir çeşit pencereye bile sahipti. *Tamam, daha çok bir okçu deliği ama içeri ışık alıyor.* Kalenin ana mutfağı avlunun tam karşısındaydı, doğru, lakin Tyrion mutfağın seslerini ve kokularını, Maegor'ı ablasıyla paylaşmaya yeğ buluyordu. Cersei'yi ne kadar az görse o kadar mutlu bir adam oluyordu.

Hizmetçi hücrelerinin önünden geçerken Brella'nın horlamalarını duydu. Shae, kadının horlamasından şikâyetçiydi ama bu küçük bir bedeldi. Brella'yı Varys tavsiye etmişti; kadın daha önceden Lord Renly'nin şehirdeki hanesini çekip çevirmişti, bu sayede kör, sağır ve dilsiz olmakta büyük tecrübe edinmişti.

Tyrion bir mum yakarak hizmetçi merdivenine döndü ve basamaklardan inmeye başladı. Dairesinin altındaki katlar sessizdi, Tyrion kendininkilerden başka ayak sesi duymuyordu. Aşağı indi, kubbeli çatısı olan karanlık bir mahzene varmak için zemin katına ve daha ötesine. Kalenin çoğu bölümü yeraltından birbirine bağlıydı, Mutfak Kalesi de istisna değildi. Tyrion aradığı kapıyı bulana kadar karanlık bir koridor boyunca yürüdü ve kapıdan içeri girdi.

İçeride ejderha kafatasları bekliyordu, Shae de öyle. "Lordumun beni unuttuğunu sanmıştım." Kızın elbisesi, hemen hemen Shae kadar uzun, siyah bir dişin üstünden sarkıyordu, Shae çırılçıplak bir halde ejderhanın çenesinin içindeydi. *Balerion,* diye düşündü Tyrion. Yoksa Vhagar mıydı? Kafatasları birbirine benziyordu.

Kızın sadece görüntüsü bile Tyrion'ı sertleştirmişti. "Çık oradan."

"Çıkmam." Shae en edepsiz gülümsemesiyle gülümsedi. "Lordum beni ejderhanın çenesinden kurtaracak, biliyorum." Ama Tyrion ejderhaya yaklaştığında Shae öne eğildi ve mumu söndürdü.

"Shae..." Tyrion uzandı fakat Shae kenara kayıp kurtuldu.

"Beni yakalamak zorundasın." Kızın sesi Tyrion'ın solundan geliyordu. "Lordum küçükken canavarlar ve kızlar oyunu oynamış olmalı."

"Bana canavar mı diyorsun?"

“Ben ne kadar bakireysem sen de o kadar canavarsın,” dedi Shae. Tyrion’ın arkasındaydı, zemindeki ayak sesleri yumuşaktı. “Yine de beni yakalaman gerekecek.”

Tyrion sonunda onu yakaladı ama Shae izin verdiği için. Kızı kollarına aldığında, Tyrion ejderha kafataslarının içinde tökezlemekten kızarmış ve nefes nefese kalmıştı. Yüzünde kızın küçük göğüslerini hissettiği anda her şeyi unuttu. Shae’in küçük ve sert göğüs uçları, Tyrion’ın dudaklarını ve bir zamanlar burnunun olduğu yerdeki yara izini okşuyordu. Tyrion kızı yere çekti. Tyrion içine girerken, “Benim devim,” diye fısıldadı Shae. “Devim beni kurtarmaya geldi.”

Sonra, ejderha kafataslarının arasında sarmaş dolaş yatarlarken, Tyrion başını kızın başına dayadı, saçlarının temiz kokusunu içine çekti. “Geri dönmeliyiz,” dedi gönülsüzce. “Şafak sökmek üzere. Sansa birazdan uyanır.”

“Ona rüya şarabı içirmelisin,” dedi Shae. “Leydi Tanda, Lollys’e içiriyor. Karına uyumadan önce bir kadeh rüya şarabı ver. Yatağın içinde, onun yanı başında sevişiriz, uyanmaz bile.” Kıkırdadı. “Bir gece bunu yapmalıyız belki de. Lordum bundan hoşlanır mı?” Eli, Tyrion’ın omzunu buldu ve oradaki kasları ovmaya başladı. “Boynun taş kadar sert. Canını sıkan nedir?”

Tyrion burnunun ucundaki parmaklarını göremiyordu, buna rağmen bütün sıkıntılarını parmaklarıyla saymaya başladı. “Karım. Ablam. Yeğenim. Babam. Tyreller.” Öbür eline geçti. “Varys. Pycelle. Serçeparmak. Dorne’un Kızıl Yılan’ı.” Son parmağına gelmişti. “Yıkanırken, suyun yüzeyinden bana bakan yüz.”

Shae, Tyrion’ın kesik ve yaralı burnunu öptü. “Yiğit bir yüz. Nazik ve iyi bir yüz. Keşke şimdi onu görebilseydim.”

Dünyanın bütün masumiyeti kızın tatlı sesindeydi. *Masumiyet? Seni aptal, o bir fahişe. Erkeklere dair bildiği tek şey, onların bacaklarının arasındaki parça. Aptal, aptal.* “Senin görmen benim görmemden iyidir.” Tyrion doğruldu. “Önümüzde uzun bir gün var. Şu mumu söndürmemeliydin. Kıyafetlerimizi nasıl bulacağız?”

Shae güldü. “Belki de çıplak gitmek zorunda kalırız.”

Ve biri bizi görürse lord babam seni asar. Shae’i Sansa’nın hizmetçilerinden biri olarak tutmak, Tyrion’ın kızla konuşurken görülmesine mazeret yaratmıştı ama Tyrion güvende olduklarını düşünerek kendini kandırmıyordu. Varys onu uyarmıştı. “Shae’e sahte bir geçmiş

verdim ama bu Lollys ve Leydi Tanda içindi. Ablanız daha kuşkucu biri. Bana Shae hakkında ne bildiğimi soracak olursa...”

“Ona zekice bir yalan söylersin.”

“Hayır. Kızın, Yeşil Çatal’daki mücadeleden önce aldığınız ve babanızın kati emrine rağmen Kral Toprakları’na getirdiğiniz sıradan bir kamp takipçisi olduğunu söylerim. Kraliçeye yalan söylemem.”

“Ona daha önce yalan söyledin. Bunu kendisine anlatmalı mıyım?”

Hadım iç geçirmişti. “Bu, bıçaktan daha derin keser lordum. Size sadakatle hizmet ettim lakin mümkün olduğunda ablanıza da hizmet etmeliyim. Eğer onun herhangi bir işine yaramazsam, yaşamama ne kadar izin verir sanıyorsunuz? Beni koruyacak cesur paralı askerlerim yok. İntikamımı alacak yiğit kardeşlerim yok. Kulağıma fısıldayan küçük kuşlarım var sadece. O fısıltılarla, hayatımı her gün yeniden satın almak zorundayım.”

“Senin için ağlamazsam affet lütfen.”

“Ederim ama Shae için ağlamazsam siz de beni affedin. İtiraf ediyorum, o kızda, sizin kadar zeki bir adamın bu kadar aptalca hareket etmesine sebep olan ne var anlamıyorum.”

“Bir hadım olmasaydın anlayabilirdin.”

“Bu mudur? Bir adam ya akla sahip olabilir ya da bacaklarının arasındaki et parçasına ama ikisine birden asla?” Varys hafifçe gülmüştü. “Kesildiğim için müteşekkir olmalıyım belki de.”

Örümcek haklıydı. Tyrion, ejderhaların dadandığı karanlığın içinde el yordamıyla iç çamaşırlarını aradı, kendini berbat hissediyordu. Göze aldığı risk yüzünden davul derisi gibi gergindi ve suçluluk hissi de vardı. *Suçluluk hissimi Ötekiler alsın,* diye düşündü tuniğini giyerken. *Neden suçlu olayım? Karım benim hiçbir yerimi istemiyor, bilhassa onu istiyormuş gibi görünen yerimi.* Belki de Sansa’ya Shae’den bahsetmeliydi. Bir metres tutan ilk erkek Tyrion değildi ki. Sansa’nın –aman ne kadar onurlu– babası, kızına piç bir ağabey vermişti. Tyrion’ın bildiği kadarıyla Sansa, kocasının Shae’i becerdiğini öğrenmekten mutluluk duyardı, bu durum Tyrion’ın istenmeyen dokunuşlarını ondan uzak tuttuğu sürece.

Hayır, cesaret edemem. Evlilik yemini var ya da yok, Tyrion karısına güvenemezdi. Sansa bacaklarının arasında bakire olabilirdi ama ihanet konusunda hiç de masum değildi; bir zamanlar öz babasının planlarını Cersei’ye anlatmıştı. Üstelik onun yaşındaki kızlar sır saklamalarıyla meşhur değillerdi.

Tek güvenilir yol Shae'den kurtulmaktı. *Onu Chataya'ya gönderebilirim*, diye düşündü Tyrion gönülsüzce. Shae, istediği bütün ipeklilere ve mücevherlere sahip olurdu orada, ayrıca en nazik soylu müşterilere. Tyrion'ın onu bulduğu zamanki hayatından çok daha iyi bir hayat olurdu bu.

Ya da, eğer Shae ekmeğini yatarak kazanmaktan yorulduysa, Tyrion onun için bir evlilik ayarlayabilirdi. Belki Bronn? Paralı asker, efendisinin tabağındaki artıkları yemekten hiçbir zaman çekinmemişti. Üstelik Bronn bir şövalyeydi artık, Shae bundan daha iyi bir kısmet umamazdı. *Ya da Sör Tallad?* Tyrion, onun Shae'e arzu dolu gözlerle baktığını defalarca görmüştü. *Neden olmasın? Tallad uzun boylu, güçlü, eli yüzü düzgün, istidatlı bir şövalye.* Ama Tallad, Shae'i, kalede hizmet veren güzel bir leydi hizmetçisi olarak tanıyordu sadece. *Kızla evlenir ve onun bir fahişe olduğunu öğrenirse...*

"Lordum, neredesin? Ejderhalar seni yedi mi?"

"Hayır. Buradayım." Tyrion bir ejderha kafatasını yokladı. "Bir ayakkabı buldum ama senin sanırım."

"Lordumun sesi çok ciddi geliyor. Memnun edemedim mi?"

"Hayır," dedi Tyrion fazla ters bir şekilde. "Beni her zaman memnun ediyorsun." *Bizim tehlikemiz de orada işte.* Tyrion böyle zamanlarda Shae'i uzaklara göndermeyi hayal ediyordu ama bu hayal uzun sürmüyordu. Karanlığın içinde kızın belli belirsiz suretini gördü, ince bacağına yün çorabını çekiyordu. *Görebiliyorum.* Mahzen duvarının yukarısındaki dar ve uzun pencerelerden ışık sızıyordu. Karanlığın içinde Targaryenlar'ın ejderhaları beliriyordu, siyahın ortasında gri. "Gün çok çabuk geliyor." *Yeni bir gün. Yeni bir yıl. Yeni bir asır. Yeşil Çatal'dan ve Karasu'dan sağ çıktım. Kral Joffrey'nin kahrolası düğününden de çıkarım elbet.*

Shae, ejderhanın dişinden kaptığı elbiseyi giydi. "Önce ben yukarı çıkayım. Brella banyo suyu için yardım ister." Tyrion'a son bir öpücük vermek için öne eğildi. "Lannister devim. Seni çok seviyorum."

Ben de seni seviyorum tatlım. Shae bir fahişe olabilirdi ama Tyrion'ın ona verebildiğinden daha fazlasını hak ediyordu. *Onu Sör Tallad'la evlendireceğim. O düzgün bir adam gibi görünüyor. Ve uzun boylu...*

Sansa

Ne güzel bir rüyaydı, diye düşündü Sansa uyku sersemi bir halde. Kışyarı'ndaydı, Leydi'yle birlikte tanrı korusunda koşuyorlardı. Babası oradaydı, kardeşleri de, hepsi sıcak ve güvendeydi. *Keşke rüyalar gerçek olabilseydi...*

Üstündeki pikeyi kenara attı. *Cesur olmalıyım.* Çektiği işkence yakında bitecekti, öyle ya da böyle. *Leydi burada olsaydı korkmazdım.* Ama Leydi ölmüştü; Robb, Bran, Rickon, Arya, babası, annesi, hatta Rahibe Mordane. *Benden başka herkes öldü.* Sansa bu dünyada yapayalnızdı anık.

Lord kocası yatakta değildi ama Sansa buna alışıktı. Tyrion iyi uyuyamıyordu ve çoğu zaman şafak sökmeden önce kalkıyordu. Sansa onu genellikle çalışma odasında, bir mumun yanında, eski bir parşömenin ya da deri ciltli bir kitabın içinde kaybolmuş halde buluyordu. Bazen, fırından çıkan sabah ekmeklerinin kokusunun peşinden mutfağa gidiyordu Tyrion, bazen de çatı bahçesine çıkıyor ya da Hain Yolu'nda tek başına yürüyordu.

Sansa panjurları açtı, titredi, kollarındaki tüyler ürperdi. Güneş ışığı demetleri doğu semasında biriken bulutları deliyordu. Sabah semasında yüzen iki büyük kaleye benziyordu bulutlar. Sansa, kalelerin taş duvarlarını, kudretli hisarlarını ve burçlarını görebiliyordu. Kulelerde dalgalanan küçük sancaklar, hızla sönükleşen yıldızlara uzanmaya çalışıyordu. Kulelerin arkasında güneş yükseliyordu. Sansa onların siyahtan griye ve pembenin, sarının, kızılın binlerce tonuna devrilmesini izledi. Çok vakit geçmeden rüzgâr, bulutları birbirine karıştırdı ve artık iki yerine tek kale vardı.

Sansa kapının açıldığını duydu, hizmetçiler banyo için sıcak su getirmişti. Kızların ikisi de Sansa'nın hizmetinde yeniydi; Tyrion, daha önceki hizmetçi kadınların Cersei'nin muhbirleri olduğunu söylemişti, tıpkı Sansa'nın her zaman şüphelendiği gibi. "Gelin de bakın," dedi Sansa hizmetçilere. "Gökyüzünde bir kale var."

Kızlar bakmak için geldiler. "Altından yapılmış." Shae'in kısa siyah saçları ve koyu renk gözleri vardı. Ondan istenen her şeyi yerine getiriyordu fakat bazen Sansa'ya küçümseyici bakışlar atıyordu. "Altından yapılmış bir kale. İşte bu görmekten hoşlanacağım manzara."

“Bir kale, öyle mi?” Brella gözlerini kısmak zorunda kaldı. “Kule devriliyormuş gibi görünüyor. Kale harabeye dönmüş.”

Sansa devrilen kuleleri ya da harabeye dönen kaleleri duymak istemiyordu. Panjurları kapadı. “Kraliçenin kahvaltısına bekleniyoruz,” dedi. “Lord kocam çalışma odasında mı?”

“Hayır leydim,” dedi Brella. “Onu görmedim.”

“Babasını görmeye gitmiş olabilir,” dedi Shae. “Kral Eli onun tavsiyesine ihtiyaç duymuştur belki.”

Brella burnunu çekti. “Leydi Sansa, su soğumadan tekneye girmek istersiniz.”

Sansa, elbisesinin Shae tarafından çıkarılmasına izin verdi ve büyük ahşap teknenin içine girdi. Sinirlerini yatıştırmak için bir kadeh şarap içmek istiyordu. Düğün, öğlen vakti şehrin karşı tarafındaki Yüce Baelor Septi’nde gerçekleşecekti. Akşam da taht odasında bir ziyafet verilecekti; bin konuk, yetmiş yedi çeşit yemek, şarkıcılar, hokkabazlar, oyuncular. Ama önce Kraliçe’nin Balo Salonu’nda, yüz küsur şövalye ve lordun yanı sıra, Lannister ve Tyrell erkekleri –Tyrell kadınları kahvaltıyı Margaery’yle yapacaktı– için kahvaltı vardı. *Beni bir Lannister yaptılar,* diye düşündü Sansa acıyla.

Sansa’nın sırtını yıkayan Brella, Shae’i daha fazla sıcak su getirmesi için gönderdi. “Titriyorsunuz leydim.”

“Su yeterince sıcak değil,” diye yalan söyledi Sansa.

Hizmetçiler Sansa’yı giydirirken Tyrion, peşinde Podrick Payne’le ortaya çıktı. “Güzel görünüyorsun Sansa,” dedi. Yaverine döndü. “Pod, iyi bir çocuk ol ve bana bir kadeh şarap getir.”

“Kahvaltıda şarap olacak lordum,” dedi Sansa.

“Burada şarap var. Ablamı ayık bir kafayla görmemi beklemiyorsun benden değil mi? Bu yeni bir asır leydim. Aegon’ın Fethi’nden beri üç yüzüncü yıl.” Cüce, Podrick’in getirdiği kırmızıyı aldı ve kadehi yukarı kaldırdı. “Aegon’a. Ne şanslı adammış. İki kız kardeş, iki eş ve üç büyük ejderha. Bir adam daha fazla ne isteyebilir?” Ağzını elinin tersiyle sildi.

Sansa, İblis’in kıyafetlerinin lekeli ve dağınık olduğunu fark etti; Tyrion kıyafetleriyle uyumuş gibiydi. “Temiz kıyafetler giyecek misiniz lordum? Yeni takımınız çok hoş.”

“*Takım* çok hoş, evet.” Tyrion kadehi bir kenara bıraktı. “Gel Pod, beni daha az cüce gösterecek bir giysi bulabilecek miyiz bakalım. Leydi karımı utandırmak istemem.”

İblis kısa bir zaman sonra geri döndüğünde, yeterince düzgün ve hatta biraz daha uzundu. Podrick Payne de üstünü değiştirmişti, ilk kez münasip bir yaver gibi görünüyordu. Gerçi Pod'un burnunun kenarındaki büyük kırmızı sivilce, çocuğun kıyafetindeki fevkalade morun, beyazın ve altın renginin etkisini bozuyordu. *Nasıl da çekingen bir oğlan.* Sansa ilk zamanlarda Tyrion'ın yaverine karşı temkinliydi; o bir Payne'di. Sansa'nın babasının kafasını kesen Sör Ilyn Payne'in kuzeni. Fakat kısa zaman sonra, Pod'un ondan, onun Ilyn Payne'den korktuğu kadar korktuğunu fark etmişti. Sansa ne zaman onunla konuşsa, çocuğun yüzü kırmızının en telaşlı tonuna dönüyordu.

Sansa nazikçe, "Mor, altın ve beyaz, Payne Hanedanı'nın renkleri mi?" diye sordu çocuğa.

"Hayır. Yani evet," dedi Pod, yüzü kızardı. "Renkler. Armamız mor ve beyaz damalıdır leydim. Altın sikkeler vardır. Karelerin içinde. Mor ve beyaz. İkisi de." Sansa'nın ayaklarına baktı.

"O sikkelerin ardında bir hikâye var," dedi Tyrion. "Pod bir gün o hikâyeyi ayaklarına anlatır mutlaka. Lakin şimdi Kraliçe'nin Balo Salonu'nda bekleniyoruz. Gidelim mi?"

Sansa gitmemek için yalvarmak istiyordu. *Ona midemin bozulduğunu ya da ay kanımın geldiğini söyleyebilirim.* Tekrar yatağa girmek ve cibinliği çekmekten daha çok istediği bir şey yoktu. Gergin bir halde lord kocasının koluna girerken, *Robb gibi cesur olmalıyım*, dedi kendi kendine.

Kraliçe'nin Balo Salonu'nda; soğan, peynir ve dilimlenmiş yumurtanın acı biberle pişirildiği bir Dorne yemeği, böğürtlen ve fındıkla pişirilmiş ballı kek, ekmek parçalarıyla kızartılmış balık çıtırı, domuz bifteği ve sonbahar armutlarından oluşan kahvaltıya oturdular. "Yetmiş yedi çeşit yemek ikram edilecek bir ziyafetin öncesinde, iştah açmak için böyle sağlıklı bir kahvaltıdan iyisi yok," dedi Tyrion tabaklar doldurulurken. Yiyeceklerin yanında sürahilerce süt, sürahilerce bal likörü ve tatlı, hafif içimli altın hasat şarabı vardı. Masaların arasında gaydalar, flütler ve kemanlar çalan müzisyenler dolaşıyordu. Sör Dontos süpürge atıyla dörtnala koşuyor, Ay Oğlan yanaklarıyla osuruk sesleri çıkarıp konuklar hakkında kaba şarkılar söylüyordu.

Tyrion, yemeğine neredeyse hiç dokunmadı ama kadehlerce şarap içti. Sansa, Dorne yumurtalarından bir parça denedi ama biberler ağzını yaktı. Bunun dışında meyvelerden, balıktan ve ballı kekten minik ısırıklar aldı. Joffrey'ye her bakışında midesi çalkalanıyordu, bir yarasa yutmuştu sanki.

Yemekler kaldırıldığında, kraliçe, Margaery'nin omuzlarına serilecek evlilik pelerinini resmi bir şekilde Joff'a sundu. "Bu, Robert beni kraliçesi olarak aldığında giydiğim pelerin, annem Leydi Joanna'nın lord babamla evlendiği gün giydiği pelerin." Sansa pelerinin eski püskü göründüğünü düşündü, o kadar çok kullanıldığı içindi belki.

Sonra hediye zamanı geldi. Geline ve damada düğün sabahında hediye vermek bir Menzil teamülüydü. Gelinle damat, düğünün ertesi günü bir çift olarak daha çok hediye alacaklardı ama bugünkü hediyeler şahıslarına aitti.

Joffrey, Jalabhar Xho'dan, altın ağacından yapılmış bir büyükyay ve yeşil kırmızı tüylerle dengelenmiş uzun oklarla dolu bir sadak; Leydi Tanda'dan bir çift yumuşak binici çizmesi; Sör Kevan'dan, kırmızı deriden yapılmış olağanüstü bir mızrak müsabakası eyeri; Dornelu Prens Oberyn'den, kırmızı altından akrep şeklinde dökülmüş bir broş; Lord Mathis Rowan'dan ipek bir turnuva çadırı aldı. Lord Paxter Redwyne, o esnada Arbor'da inşa edilmekte olan iki yüz kürekli bir savaş kadırgasının ahşap modelini getirdi. "Majesteleri memnun kalırsa, kadırganın adı *Kral Joffrey'nin Hamaseti* olacak," dedi ve Joffrey gerçekten memnun kaldığını gösterdi. "Hain amcam Stannis'i öldürmek üzere Ejderha Kayası'na yelken açtığımda, bu kadırgayı amiral gemim yapacağım."

Bugün nazik kral rolü oynuyor. Joffrey, kendisine yakıştığında kibar olabiliyordu, Sansa bunu biliyordu, fakat kibar olmak Joffrey'nin üstüne gün geçtikçe daha az yakışıyordu. Nitekim Tyrion ona kendi hediyesini verdiği anda Joff'un bütün nezaketi kayboldu: *Dört Kralın Hayatı* isimli, deri ciltli, olağanüstü süslemelerle bezenmiş eski bir kitap. Kral, hiç ilgi göstermeden kitabın sayfalarını çevirdi. "Peki bu nedir dayı?"

Bir kitap. Joffrey kitap okurken o solucanımsı şişman dudaklarını kıpırdatıyor mudur diye merak etti Sansa.

"Genç Ejderha Daeron, Kutsanmış Baelor, Değersiz Aegon ve İyi Daeron'ın, Yüce Üstat Keath tarafından yazılmış saltanat tarihleri," dedi Sansa'nın minik kocası.

"Her kralın okuması gereken bir kitap Majesteleri," dedi Sör Kevan.

"Babamın kitaplara ayıracak vakti yoktu." Joffrey kitabı masanın karşısına itti. "Daha az okusaydın şimdiye kadar Leydi Sansa'nın karnında bir bebek olabilirdi dayı." Kral güldü... ve kral güldüğünde bütün meclis onunla birlikte gülerdi. "Üzülme Sansa," dedi Joffrey. "Kraliçe Margaery'yi hamile bırakır bırakmaz senin yatak odanı ziyaret edeceğim ve minik dayıma bu işin nasıl yapıldığını göstereceğim."

Sansa kızardı. Onun söyleyebileceği şeylerden korkarak endişeyle Tyrion'a baktı. Onların düğün ziyafetinde yaşanan yatağa sokma meselesi kadar çirkinleşebilirdi bu durum. Ama bu kez cüce, ağzını kelimeler yerine şarapla doldurdu.

Lord Mace Tyrell hediyesini vermek üzere öne çıktı: Süslü ve kıvrımlı iki kulpu, değerli taşlarla pırıldayan yedi yüzü olan, doksan santim uzunluğunda altın bir kadeh. "Majesteleri'nin yedi krallığı için yedi yüz," diye açıkladı gelinin babası. Konuklara, yedi yüzün her birinin bir büyük hanedanın armasını taşıdığını gösterdi: Yakut aslan, zümrüt gül, akik geyik boynuzu, gümüş alabalık, yeşim kartal, opal güneş ve inci ulu kurt.

"Fevkalade bir kadeh," dedi Joffrey, "fakat kurdu çıkarıp yerine mürekkep balığı koymalıyız sanırım."

Sansa bunu duymamış gibi yaptı.

"Margaery ve ben ziyafette adamakıllı içeceğiz kayınbaba." Joffrey, herkesin hayranlık duyması için kadehi başının üzerine kaldırdı.

"Lanet olası şeyin boyu benim boyum kadar," diye mırıldandı Tyrion. "Joffrey yarım kadehte sarhoş olup devrilir."

Güzel, diye düşündü Sansa. *Bakarsın boynunu kırar.*

Lord Tywin, krala kendi hediyesini vermek için son ana kadar bekledi: Bir uzunkılıç. Kılıcın kını kiraz ağacından, altından, yağlı kırmızı deriden yapılmış ve altın aslan başlarıyla süslenmişti. Sansa, aslanların yakut gözleri olduğunu gördü. Joffrey kılıcı kınından çıkarıp başının üzerine kaldırırken balo salonundan çıt çıkmıyordu. Çeliğin üstündeki kırmızı ve siyah hareler sabah ışığında pırıldıyordu.

"Fevkalade," dedi Mathis Rowan.

"Hakkında şarkı söylenecek bir kılıç, efendimiz," dedi Lord Redwyne.

"Bir *kral kılıcı,*" dedi Sör Kevan Lannister.

Kral Joffrey, hemen şimdi ve oracıkta birini öldürmek istiyormuş gibi görünüyordu, çok heyecanlıydı. Kılıcı havaya savurdu ve güldü. "Büyük bir kılıcın büyük bir ismi olmalı lordlarım! Ona ne ad vereyim?"

Sansa, Arya'nın Üç Dişli Mızrak'a attığı Aslan Dişi'ni hatırladı. Ve Yürekyiyen'i. Joffrey mücadeleden önce, Sansa'yı o kılıcı öpmeye zorlamıştı. Joffrey'nin Margaery'den bu kılıcı öpmesini isteyip istemeyeceğini merak etti Sansa.

Konuklar yeni bıçak için isimler bağırıyordu. Joffrey hoşlandığı ismi duymadan önce onlarcasını reddetti. *"Dul Feryadı!"* diye bağırdı. "Evet! Sayısız dul da yaratacak!" Kılıcı tekrar savurdu. "Ve Stannis amcamla

yüzleştiğimde, Dul Feryadı onun sihirli kılıcını temizce ikiye ayıracak." Joff, bir aşağı darbe denedi, Sör Balon Swann geriye doğru telaşlı bir adım atmak zorunda kaldı, adamın yüzündeki ifade bütün salon boyunca yankılanan kahkahalara sebep oldu.

"Dikkat edin Majesteleri," diye uyardı Sör Addam Marbrand, kralı. "Valyria çeliği tehlikeli bir şekilde keskindir."

"Hatırlıyorum." Joffrey, Dul Feryadı'nı vahşi bir çift el vuruşuyla Tyrion'ın hediye ettiği kitabın üstüne indirdi. Ağır deri kapak tek darbede parçalandı. "Keskin! Size söyledim, Valyria çeliğine yabancı değilim." Kalın cildi parçalamak için bir düzine darbe daha gerekti, Joffrey işini bitirdiğinde nefes nefeseydi. Sansa, kocasının öfkesiyle mücadele ettiğini hissedebiliyordu. Sör Osmund Karakazan bağırdı, "O şeytani kenarı asla bana doğru doğru çevirmeyin efendimiz."

"Bana asla bir sebep vermediğinizden emin olun sör." Joffrey, *Dört Kralın Hayatı*'nın parçalarını kılıcının ucuyla masadan aşağı savurdu ve kılıcı kınına geri soktu.

"Majesteleri," dedi Sör Garlan Tyrell, "muhtemelen bilmiyordunuz. Bütün Batıdiyar'da, bu kitabın bizzat Kaeth'in eliyle süslenmiş sadece dört nüshası vardı."

"Artık üç nüshası var." Joffrey, yeni kılıç kemerini takmak için eskisini çıkardı. "Sen ve Leydi Sansa bana daha iyi bir hediye borçlusunuz İblis dayı. Bu hediye parçalara ayrıldı."

Tyrion, birbirinden farklı renklerdeki gözleriyle yeğenine baktı. "Bir bıçağa ne dersiniz efendimiz? Kılıcınıza uyacak bir bıçak. Aynı kaliteli Valyria çeliğinden yapılmış bir hançer... diyelim ki, kabzası ejderha kemiğinden?"

Joff Tyrion'a keskin bir bakış attı. "Sen... evet, kılıcıma uyacak bir hançer, güzel." Başıyla onayladı. "Kabzası altın olsun... yakut kakmalı. Ejderha kemiği fazla sade."

"Nasıl arzu ederseniz Majesteleri." Tyrion bir kadeh daha şarap içti. Sansa'ya gösterdiği ilgiye bakılırsa, çalışma odasında tek başına oturuyor da olabilirdi ama gitme vakti geldiğinde Sansa'nın elini tuttu.

Sansa ve Tyrion avluyu geçerken Dorne Prensi Oberyn yanlarına geldi, kolunda siyah saçlı metresi vardı. Sansa meraklı gözlerle kadını süzdü. Kadın alt tabakadan geliyordu, evli değildi ve prens için iki piç kız doğurmuştu ama kraliçenin gözlerinin içine bakmaktan dahi korkmuyordu. Shae, Ellaria'nın Lysli bir aşk tanrıçasına taptığını söylemişti. "Prens onu

bulduğunda kadın neredeyse bir fahişeymiş leydim," demişti hizmetçi, "ve şimdi neredeyse bir prenses." Sansa, Dornelu kadına ilk kez bu kadar yakın oluyordu. *Gerçekten güzel sayılmaz,* diye düşündü, *ama bu kadında gözü cezbeden bir şeyler var.*

"Bir keresinde, *Dört Kralın Hayatı*'nın Hisar'daki nüshasını görmek gibi büyük bir talihe nail olmuştum," diyordu Prens Oberyn, Tyrion'a. "Süslemeler fevkaladeydi lakin Kaeth, Kral Viserys'i ziyadesiyle nazik anlatmış."

Tyrion prense sen bir bakış attı. "Ziyadesiyle nazik? Bana kalırsa Viserys'i utanç verecek ölçüde küçültmüş. Kitabın adı *Beş Kralın Hayatı* olmalıydı."

Prens güldü. "Viserys en fazla on beş gün hüküm sürdü."

"Bir yıldan uzun hükmetti," dedi Tyrion.

Oberyn omuz silkti. "Bir yıl ya da on beş gün, ne fark eder? Tahtı almak için öz yeğenini zehirledi ve aldıktan sonra hiçbir şey yapmadı."

"Baelor kendini açlıktan öldürdü, oruç tutarak," dedi Tyrion. "Amcası ona El olarak sadakatle hizmet etti, ondan önce Genç Ejderha'ya hizmet ettiği gibi. Viserys sadece bir yıl hüküm sürmüş olabilir fakat diyarı on beş yıl boyunca o yönetti, o sırada Daeron savaşmakla, Baelor da dua etmekle meşguldü." Yüzünü buruşturdu. "Yeğenini ortadan kaldırmış olsa bile, onu suçlayabilir misiniz? Biri, diyarı Baelor'un aptallıklarından korumak zorundaydı."

Sansa çok şaşırmıştı. "Ama Kutsanmış Baelor büyük bir kraldı. Dorne'la barış yapmak için Kemik Yolu'nu yalın ayak yürüdü ve Ejderha Şövalyesi'ni bir yılan çukurundan kurtardı. Çok saf ve kutsal bir adam olduğu için yılanlar ona saldırmadı."

Prens Oberyn gülümsedi. "Eğer bir yılan olsaydınız leydim, Kutsanmış Baelor gibi kansız bir sopayı ısırmak ister miydiniz? Ben olsam dişlerimi daha sulu biri için saklardım..."

"Prensim sizinle dalga geçiyor Leydi Sansa," dedi Ellaria Kum denen kadın. "Şarkıcılar, yılanların Baelor'u ısırmadığını söylemekten hoşlanır ama gerçek çok farklıdır. Elli kez ısırıldı ve bu yüzden ölmeliydi."

"Baelor ölseydi Viserys onlarca yıl hüküm sürerdi," dedi Tyrion, "ve Yedi Krallık çok daha iyi bir hizmet alırdı. Bazıları, Baelor'un onca zehir yüzünden aklını kaybettiğine inanır."

"Evet," dedi Prens Oberyn, "ama şu sizin Kızıl Kale'de hiç yılan görmedim. Joffrey için neler düşünüyorsunuz?"

“Düşünmemeyi tercih ediyorum.” Tyrion başını sertçe eğdi. “Müsaadeniz olursa, arabamız bekliyor.” Tyrion, Sansa’nın arabaya binmesine yardım etti ve onun ardından sakar hareketlerle kendi tıkandı. “Lütfen perdeleri kapat leydim.”

“Kapatmasak olmaz mı lordum?” Sansa perdelerin ardında kapalı kalmak istemiyordu. “Gün çok güzel.”

“Kral Toprakları’nın iyi insanları arabaya pislik atabilir, içinde beni görürlerse. İkimize de bir iyilik yap leydim. Perdeleri kapat.”

Sansa söyleneni yaptı. Arabanın içindeki hava ısınıp ağırlaşırken sessizce oturdular. “Kitabınız için üzüldüm lordum,” demeye zorladı Sansa kendini.

“O Joffrey’nin kitabıydı. Onu okusaydı birkaç şey öğrenebilirdi.” Tyrion’ın sesi, aklı başka yerdeymiş gibi geliyordu. “Daha iyi bilmeliydim. Görmeliydim... onca şey.”

“Belki hançer onu daha çok memnun eder.”

Cüce yüzünü buruşturduğunda yara izi gerilip büküldü. “Çocuk bir hançeri hak etti değil mi?” Şükürler olsun ki Tyrion, Sansa’nın cevabı için beklemedi. “Joff, Kışyarı’nda ağabeyin Robb’la tartışmıştı. Söyle bana, Majesteleri’yle Bran arasında da tatsızlık var mıydı?”

“Bran?” Soru, Sansa’nın aklını karıştırdı. “Bran düşmeden önce mi demek istiyorsunuz?” Sansa geçmişi hatırlamaya çalıştı. Her şey çok uzun zaman önce olmuştu. “Bran tatlı bir çocuktu. Herkes onu severdi. O ve Tommen ahşap kılıçlarla dövüşmüştü, hatırlıyorum ama sadece oyun oynuyorlardı.”

Tyrion karamsar sessizliğine geri döndü. Sansa dışarıdan gelen zincir şıngırtılarını duyabiliyordu; yivli kapı yukarı çekiliyordu. Bir an sonra bir bağırma sesi geldi ve araba sallanarak hareket etmeye başladı. Dışarıdaki manzaradan yoksun kalan Sansa, kucağında birleştirdiği ellerine bakmayı tercih etti, kocasının rahatsız edici bakışlarının farkındaydı. *Bana neden böyle bakıyor?*

“Kardeşlerini seviyordun, benim Jaime’yi sevdiğim kadar.”

Beni haince konuşturmak için kurulmuş bir Lannister tuzağı mı bu? “Benim kardeşlerim haindi ve hain mezarlarını boyladılar. Böylelerini sevmek ihanettir.”

Sansa’nın minik kocası güldü. “Robb, meşru kralına karşı silahla ayaklandı. Bu eylem onu kanunların önünde hain yapar. Diğer kardeşlerin

hainliğin ne olduğunu bilemeyecek kadar küçük yaşta öldüler.” Tyrion burnunu ovdu. “Sansa, Kışyarı’nda Bran’a ne olduğunu biliyor musun?”

“Bran düştü. Sürekli bir şeylere tırmanıyordu ve sonunda düştü. Düşeceğinden her zaman korkuyorduk. Ve Theon Greyjoy onu öldürdü, fakat bu daha sonraydı.”

“Theon Greyjoy.” Tyrion iç geçirdi. “Leydi annen beni suçlamıştı... neyse, seni çirkin detaylarla üzmeyeceğim. Beni haksız yere suçlamıştı. Ben kardeşin Bran’a asla zarar vermedim. Ve sana vermeye de niyetim yok.”

Ne söylememi istiyor? “Bunu bilmek güzel lordum.” Tyrion ondan bir şey istiyordu fakat Sansa ne olduğunu bilmiyordu. *Aç bir çocuk gibi görünüyor ama benim ona verecek yiyeceğim yok. Neden beni rahat bırakmıyor?*

Tyrion tekrar yarasını ovuşturdu, insanın gözünü Tyrion’ın çirkin yüzüne çeken çirkin bir alışkanlıktı bu. “Bana Robb’un ya da leydi annenin nasıl öldüğünü hiç sormadın.”

“Ben... bilmemeyi tercih ederim. Bilirsem kötü rüyalar görürüm.”

“O halde başka bir şey söylemeyeceğim.”

“Çok... çok naziksiniz.”

“Ah evet,” dedi Tyrion. “Ben nezaketin ta kendisiyim. Ve kötü rüyaları iyi bilirim.”

Tyrion

Lord Tywin'in İnanç'a verdiği yeni taç, ayaktakımı tarafından parçalanandan iki kat daha uzundu; kristalin ve örgü altının haşmeti. Yüce Rahip başını her oynattığında etrafa gökkuşağı ışıkları saçılıyordu. Tyrion, bu ağırlığa dayanabilen rahibi takdir etmek zorundaydı. Ve hatta, Anne ve Baba'nın altın yaldızlı uzun heykellerin arasında duran Joffrey ve Margaery'nin muhteşem bir çift oluşturduğunu da kabul etmek mecburiyetindeydi.

Gelin, fildişi ipek ve Myr danteli içinde güzeldi. Elbisesinin etekleri, küçük incilerin arasına serpiştirilmiş çiçek desenleriyle süslenmişti. Margaery, Renly'nin dulu olarak Baratheon Hanedanı'nın altın ve siyah renklerini giyebilirdi ama Lannisterlar'a, yeşil kadifenin üstüne dikilmiş yüzlerce altın dokuma gülden oluşan bir bakire pelerininin içinde, bir Tyrell olarak gelmişti. Tyrion, kızın gerçekten bakire olup olmadığını merak etti. *Joffrey'nin aradaki farkı bildiği yok gerçi.*

Geyik boynuzlu ve aslanlı armayla süslenmiş kıpkırmızı kadife pelerinin altına giydiği koyu gül rengi takımın içinde kral da gelin kadar muhteşem görünüyordu. Altın rengi buklelerinin üstüne altın tacını yerleştirmişti. *O lanet olası tacı onun için ben korudum.* Tyrion rahatsız bir şekilde ağırlığını bir ayağından diğer ayağına verdi. *Çok fazla şarap.* Kızıl Kale'den ayrılmadan önce su dökmeyi akıl etmeliydi. Shae'le geçirdiği uykusuz gece de kendini hissettirmeye başlamıştı fakat Tyrion'ın en çok istediği şey kahrolası soylu yeğenini boğmaktı.

Valyria çeliğine yabancı değilim, diye böbürlenmişti çocuk. Rahipler, Yukarıdaki Baba'nın hepimizi nasıl yargıladığını anlatır dururdu. *Eğer Baba şimdi Joffrey'nin üstüne devrilir ve onu bir bok böceği gibi ezerse buna inanabilirim.*

Tyrion bunu uzun zaman önce görmeliydi. Jaime kendi cinayetini kendi işlerdi, asla başka adam göndermezdi. Cersei, izi sürüldüğünde onu işaret edecek bir bıçak kullanmayacak kadar kurnazdı. Ama Joff, o kibirli, habis, aptal, küçük sefil...

Tyrion, Kışyarı kütüphanesinin dış merdivenlerinden aşağı indiği ve Prens Joffrey'yle Tazı'yı kurtları öldürmekle ilgili şakalaşırken bulduğu o

soğuk sabahı hatırladı. *Bir kurdu öldürmek için bir köpek gönder,* demişti Joffrey. Ama Joffrey bile, Sandor Clegane'e Eddard Stark'ın oğlunu öldürmesini emredecek kadar aptal değildi; Tazı, Cersei'ye giderdi. Joffrey, maşasını, kuzeye doğru ilerleyen kral kafilesinin peşine takılan sefil sürünün içinde, hürsüvarilerin, tacirlerin ve kamp takipçilerinin arasında bulmuştu. *Bir prensin takdiri ve birkaç sikke için hayatını tehlikeye atmayı göze alan değersiz bir yarım akıllı.* Bran'ın boğazını kesmeden önce Robert'ın Kışyarı'ndan ayrılmasını beklemenin kimin fikri olduğunu merak etti Tyrion. *Büyük ihtimalle Joff'un. Bu fikrin, kurnazlığın zirvesi olduğunu düşündü şüphesiz.*

Tyrion, prensin kendi hançerinin mücevherli bir kabzası ve altın kakmalı bir bıçağı olduğunu hatırlar gibiydi. Joff o hançeri kullanacak kadar aptalca davranmamıştı en azından. Bunun yerine babasının silahlarını karıştırmıştı. Robert Baratheon dikkatsizce cömert bir adamdı ve oğluna onun istediği her hançeri verebilirdi... ama Tyrion, Joff'un hançeri aşırdığını tahmin ediyordu. Robert, Kışyarı'na, şövalyelerden ve hizmetlilerden oluşan bir kuyruk, devasa bir araba ve bir yük vagonuyla gelmişti. Hiç şüphe yok ki vazifeşinas bir hizmetkâr, Robert'ın silahlardan birini arzu etme ihtimaline karşı, kralın silahlarının da kralla birlikte geldiğinden emin olmuştu.

Joff'un seçtiği hançer iyi ve sadeydi. Altın süslemesi, kabzasında mücevheri, bıçağında gümüş kakması yoktu. Kral Robert o hançeri asla kullanmıyordu, büyük ihtimalle böyle bir şeye sahip olduğunu bile unutmuştu. Ama Valyria çeliği ölümcül derecede keskindi... deriyi, eti ve kası tek darbede biçip geçecek kadar keskin. *Valyria çeliğine yabancı değilim,* demişti Joff. Ama yabancıydı, değil mi? Aksi takdirde Serçeparmak'ın hançerini seçecek kadar aptalca davranmazdı.

Joff'un bunu neden yaptığı Tyrion için hâlâ muammaydı. *Sadece zalimlikti belki?* Joff'ta fazlasıyla zalimlik vardı. Tyrion, içtiği bütün şarabı kusmamak ve pantolonuna işememek için çabalıyordu. Rahatsız bir şekilde kıpırdandı. Kahvaltıda dilini tutmak zorunda kalmıştı. *Oğlan bildiğimi biliyor. Yemin ederim ki şu büyük ağzım ölümüm olacak.*

Yedi yemin verildi, yedi dua okundu ve yedi vaat mübadele edildi. Düğün şarkısı söylendiğinde ve evliliğe itiraz eden kimse çıkmadığında pelerinleri değiş tokuş etme vakti geldi. Tyrion, ağırlığını bir bodur bacağından diğerine verdi, babasının ve Kevan amcasının arasından töreni görmeye çalıştı. *Eğer tanrılar iyiyse, Joff bu içi eline yüzüne bulaştırır.*

Öfkesini gözlerinden okumasın diye Sansa'ya bakmıyordu. *Eğilebilirdin seni tanrının belası. O kaskatı Stark dizlerini biraz bükmek ve gururumun birazını korumama izin vermek çok mu zordu?*

Joffrey, kardeşi Tommen'dan aldığı katlanmış gelin pelerinini gösterişli bir şekilde silkelerken, Mace Tyrell, kızının bakire pelerinini nazikçe çıkardı. On üç yaşındaki çocuk kral, on altı yaşındaki gelin kadar uzundu; karısının boyuna yetişmek için bir soytarının sırtına çıkmasına gerek yoktu. Joffrey, kırmızı ve altın renkli pelerini Margaery'nin omuzlarına serdi ve pelerinin yakasını bağlamak için öne eğildi. Ve Margaery, bu kadar kolay bir şekilde babasının korumasından kocasının korumasına geçti. *Peki onu Joff'tan kim koruyacak?* Tyrion, diğer Kral Muhafızları'yla birlikte duran Çiçek Şövalyesi'ne baktı. *Kılıcınızı keskin tutsanız iyi olur Sör Loras.*

"Bu öpücükle aşk yemini veriyorum!" diye duyurdu Joffrey çınlayan bir tonla. Margaery aynı sözleri tekrarladığında, Joffrey kızı kendine çekti ve onu uzun uzun öptü. Yüce Rahip, Baratheon ve Lannister Hanedanları'ndan Joffrey'yi ve Tyrell Hanedanı'ndan Margaery'yi resmi olarak tek beden, tek yürek, tek ruh ilan ederken, rahibin başındaki taçta bir kez daha gökkuşağı ışıkları dans etti.

Güzel, bu iş bitti. Şimdi kahrolası kaleye dönelim de işeyebileyim.

Septten çıkmak için sıralanan düğün alayının başında, beyaz pullu zırhlar ve kar beyazı pelerinler giyen Sör Loras ve Sör Meryn vardı. Onların arkasından, bir sepetin içinden gül yaprakları saçarak kral ve kraliçenin önünde yürüyen Prens Tommen geliyordu. Kraliyet çiftini, Kraliçe Cersei ve Lord Tyrell takip ediyordu, peşlerinde gelinin annesi ve Lord Tywin vardı, kol kola yürüyorlardı. Onların arkasında yalpalayarak yürüyen Diken Kraliçesi'nin tek eli bastonunda, tek eli Sör Kevan Lannister'ın kolundaydı. Diken Kraliçesi'nin ikiz muhafızları, kadının düşme ihtimaline karşı yakın takipteydi. Daha sonra Sör Garlan Tyrell ve leydi karısı geliyordu. Ve sonunda, sıra Tyrion'la Sansa'ya geldi.

"Leydim." Tyrion kolunu Sansa'ya uzattı. Sansa vazifeşinas bir şekilde kocasının koluna girdi ama birlikte koridor boyunca yürürlerken Tyrion karısının katılığını hissedebiliyordu. Sansa bir kez bile gözlerini aşağı indirip ona bakmıyordu.

Tyrion, henüz kapıya bile varmadan dışarıdaki tezahürat seslerini duydu. İnsanlar Margaery'yi öyle çok seviyordu ki Joffrey'yi tekrar sevmeye bile gönüllüydüler. Margaery bir zamanlar Renly'ye aitti; bu insanları, onları kurtarmak için makberden çıkıp gelecek kadar çok seven

genç ve yakışıklı prense. Margaery'yle birlikte Yüksek Bahçe'nin cömertliği de gelmişti, Gül Yolu'ndan güneye akmıştı cömertlik. Ama bu aptallar, Gül Yolu'nu en başta *kapatanın* ve o kanlı kıtlığı başlatanın bizzat Mace Tyrell olduğunu unutmuş gibi görünüyorlardı.

Septin kapısından serin sonbahar havasına çıktılar. "Asla kaçamayacağımızdan korkmuştum," dedi Tyrion.

Sansa'nın Tyrion'a bakmaktan başka şansı yoktu artık. "Ben... evet lordum. Dediğiniz gibi." Üzgün görünüyordu. "Lakin güzel bir törendi."

Bizimkinin tersine. "Uzundu. Bu kadarını söyleyebilirim. Adamakıllı işemek için kaleye dönmeliyim." Tyrion burun kökünü ovuşturdu. "Keşke beni şehirden uzaklaştıracak bir görev bulsaydım. Serçeparmak zeki bir adam."

Kral Muhafızları tarafından çevrilmiş olan Joffrey ve Margaery, geniş mermer meydana bakan basamakların en tepesinde duruyordu. Sör Addam'ın komutasındaki altın pelerinliler, Kral Kutsanmış Baelor'un heykelinin hamiyetperver bir edayla yukarıdan seyrettiği kalabalığı geride tutuyordu. Tyrion'ın, yeni evli çifti kutlamak üzere diğerleriyle birlikte sıraya girmekten başka seçeneği yoktu. Margaery'nin parmaklarını öptü ve kıza mutluluklar diledi. Şükürler olsun ki arkadaki insanlar kendi sıralarını bekliyordu, Tyrion'la Sansa fazla oyalanmak zorunda kalmadılar.

Arabaları güneşin altındaydı, bu yüzden içerisi epey ısınmıştı. Araba hareket ettiğinde, Tyrion başını koluna dayayıp uzandı. Sansa, gözlerini ellerine dikerek oturdu. *En az Tyrell kızı kadar güzel.* Saçları sonbahar kızılıydı, gözleri koyu Tully mavisi. Keder, acılı ve hassas bir ifade vermişti yüzüne ve bu ifade onu daha güzel yapmıştı. Tyrion ona uzanmak istedi, onun nezaket kalkanını kırmak. Tyrion'ı konuşturan bu istek miydi? Yoksa aklını idrar kesesindeki şişkinlikten uzaklaştırma ihtiyacı mı?

"Yollar tekrar güvenli hale geldiğinde Casterly Kayası'na yolculuk edebileceğimizi düşündüm." *Joffrey'den ve ablamdan uzağa.* Tyrion, Joffrey'nin *Dört Kralın Hayatı*'na yaptığı şeyi düşündükçe daha huzursuz oluyordu. *Orada bir mesaj vardı, ah evet.* "Sana Altın Galeri'yi, Aslan Ağzı'nı ve küçük birer çocukken Jaime'yle oyunlar oynadığımız Kahramanlar Salonu'nu göstermek beni mutlu eder. Denizin kalenin altına girdiği yerden gelen gümbürtüleri duyabilirsin..."

Sansa başını ağır ağır kaldırdı. Tyrion onun ne gördüğünü biliyordu; şişkin ve hayvani bir alın, bir burun kökü, pembe ve eğri büğrü bir yara izi

ve birbirinden farklı renklerdeki gözler. Sansa'nın gözleri kocamandı, maviydi ve boştu. "Lord kocamın arzu ettiği her yere giderim."

"Bu yolculuğun seni memnun edeceğini ummuştum leydim."

"Lordumu memnun etmek beni memnun eder."

Tyrion'ın ağzı gerildi. *Sen ne zavallı bir adamsın. Aslan Ağzı'yla ilgili gevezelik etmenin onu gülümseteceğini mi sandın? Bir kadını altından başka bir şeyle gülümsettiğin oldu mu hiç?* "Hayır, aptalca bir fikirdi. Kaya'yı yalnızca bir Lannister sevebilir."

"Evet lordum. Nasıl isterseniz."

Tyrion, sıradan insanların Kral Joffrey'nin adını bağırdığını duyabiliyordu. *O zalim çocuk üç yıl içinde yetişkin bir erkek olacak, meşru hakkını yönetecek... ve başında azıcık akıl olan bütün cüceler Kral Toprakları'nın çok uzağına kaçacak.* Belki Eski Şehir. Hatta belki Özgür Şehirler. Tyrion her zaman Braavos'un Titanı'nı görmek istemişti. Belki Sansa'yı da mutlu ederdi bu. Nazik bir sesle Braavos'tan bahsetti ve bir zamanlar üstünde yürüdüğü Sur kadar buzlu ve teslim olmaz bir nezaket duvarıyla karşılaştı. Bu duvar Tyrion'ı bezdirmişti.

Yolun geri kalanını sessizlik içinde geçirdiler. Tyrion bir süre sonra Sansa'nın bir şey söylemesini umarken buldu kendini, herhangi bir şey, küçücük bir kelime ama Sansa hiç konuşmadı. Araba kalenin avlusunda durduğunda, Tyrion bir seyisin yardımıyla aşağı indi. "Bir saat sonra ziyafette olmamız gerekiyor leydim. Birazdan sana katılacağım." Uyuşmuş bacaklarıyla uzaklaştı. Avlunun karşısından, Margaery'nin nefes nefese kahkahalarını duyabiliyordu, Joffrey onu eyerinden indiriyordu. *Joffrey bir gün Jaime kadar uzun olacak,* diye düşündü, *ve ben onun ayaklarının altındaki cüce olarak kalacağım. Ve bir gün Joffrey beni daha da kısa boylu yapmak isteyecek...*

Tyrion bir tuvalet buldu ve sabah şarabını mesanesinden boşaltırken minnetle iç geçirdi. İşemenin, bir kadına sahip olmak kadar güzel olduğu zamanlar vardı ve bu onlardan biriydi. Tyrion şüphelerinden ve günahlarından da bu kadar kolay arınabilmek isterdi.

Podrick Payne, Tyrion'ın dairesinin kapısında bekliyordu. "Yeni takımınızı çıkardım. Burada değil. Yatağınızın üstünde. Yatak odasında."

"Evet, yatağı yatak odasında tutuyoruz." Ziyafet için hazırlanan Sansa odada olmalıydı. *Shae de öyle.* "Pod, şarap."

Tyrion şarabını pencere sekisine oturarak içti, aşağıdaki mutfakların karmaşasını düşündü. Güneş, kale duvarının tepesine dokunmamıştı henüz

ama Tyrion pişen ekmeklerin ve kızaran etlerin kokusunu alabiliyordu. Beklentilerle dolu konuklar birazdan taht odasına akın edecekti; şarkıların ve ihtişamın akşamı olacaktı bu. Bu akşam sadece Yüksek Bahçe ile Casterly Kayası'nı evlendirmek için değil, bu iki hanedanın zenginliğini ve kuvvetini, Joffrey'nin hükümranlığına hâlâ karşı olmayı düşünebilecek herkese bir ders olarak göstermek için tertip edilmişti.

Lakin Stannis Baratheon ve Robb Stark'ın başına gelenlerden sonra kim Joffrey'nin hükümranlığına itiraz edecek kadar çılgın olabilirdi şimdi? Nehir topraklarında hâlâ kavga vardı fakat çemberler her yerde daralıyordu. Sör Gregor Clegane, Üç Dişli Mızrak'ı geçmiş ve yakut geçidi almıştı, bunun ardından Harrenhal'u neredeyse hiç uğraşmadan ele geçirmişti. Denizgözcüsü, Kara Walder Frey'e teslim olmuştu. Lord Randyll Tarly, Bakire Havuzu'nu, Gölgeli Vadi'yi ve Kral Yolu'nu tutuyordu. Batıda, Sör Daven Lannister, Altın Diş'e gitmiş ve Nehirova'nın üstüne yürümek üzere Sör Forley ile birleşmişti. Sör Ryman Frey onlara katılacak iki bin mızrakçının başında İkizler'den ayrılmıştı. Ayrıca Paxter Redwyne, kendi donanmasının kısa zaman içinde Arbor'dan yelken açacağını, Dorne'u dolaşacak ve Taş Basamaklar'dan geçecek olan uzun deniz seferinin başlayacağını söylemişti. Stannis'in bir Lysli korsan gemisine karşı on gemi olacaktı. Üstatlar tarafından Beş Kralın Savaşı olarak anılan mücadele sona ermek üzereydi. Mace Tyrell, Lord Tywin'in ona hiç zafer bırakmadığından şikâyetçiydi.

"Lordum?" Pod, Tyrion'ın yanındaydı. "Üstünüzü değiştirecek misiniz? Takımınızı koydum. Yatağınızın üstüne. Ziyafet için."

"Ziyafet mi?" dedi Tyrion asık suratla. "Hangi ziyafet?"

"Düğün ziyafeti." Pod istihzayı anlamamıştı elbette. "Kral Joffrey ve Leydi Margaery. Yani Kraliçe Margaery."

Tyrion bu akşam çok ama çok sarhoş olmaya karar vermişti. "Pekâlâ genç Podrick, gidip beni ziyafet havasına sokalım."

Tyrion ve Pod odaya girdiğinde, Shae, Sansa'nın saçlarını yapıyordu. *Neşe ve keder,* diye düşündü onları bir arada gören Tyrion. *Kahkahalar ve gözyaşları.* Sansa, yakası renkli kürkle süslenmiş gümüşi gri bir elbise giymişti, mor astarlı elbisenin yarasa kesimli kolları neredeyse yere değiyordu. Shae, Sansa'nın saçlarını, koyu mor taşlarla süslenmiş gümüş bir saç filesinin içine ustaca toplamıştı. Sansa'yı daha önce hiç bu kadar güzel görmemişti Tyrion ama kız o uzun, saten kolların altına hüzün

giyiyordu. “Leydi Sansa,” dedi, “bu gece salondaki en güzel kadın siz olacaksınız.”

“Lordum çok nazik.”

“Leydim,” dedi Shae istekli bir sesle. “Gelip masalara hizmet edemez miyim? Turtanın içinden çıkan güvercinleri görmeyi çok istiyorum.”

Sansa kararsız bir ifadeyle Shae’e baktı. “Kraliçe bütün hizmetkârları seçti.”

“Üstelik salon çok kalabalık olacak.” Tyrion öfkesini yutmak zorunda kaldı. “Ama müzisyenler bütün kaleyi dolaşacak ve dış avluda herkesin yiyip içmesi için masalar kurulacak.” Yeni takımını inceledi; kırmızı kadifeden dikilmişti, ceketin vatkalı omuzları vardı, kabarık kollarındaki kesiklerin içinden siyah saten astar görünüyordu. *Güzel bir kıyafet, istediği tek şey onu giyecek yakışıklı bir adam.* “Gel Pod, şunun içine girmeme yardım et.”

Tyrion giyinirken bir kadeh şarap daha içti, sonra kolundan tuttuğu Sansa’yı, taht odasına doğru akan ipek, saten ve kadife nehrine karıştırmak üzere Mutfak Kalesi’nden çıkardı. Bazı konuklar sıralardaki yerlerini bulmak için salona girmişti. Diğerleri, öğleden sonranın mevsim dışı sıcaklığının tadını çıkararak kapıların önünde dolaşıyordu. Tyrion ve Sansa, gerekli nezaket hareketlerini yerine getirmek için avluda gezindiler.

Lord Gyles’a öksürüğün daha iyi olduğunu söyleyen, Elinor Tyrell’in kıyafetine iltifat eden, Jalabhar Xho’ya Yaz Adaları’ndaki düğün teamülleriyle ilgili sorular soran Sansa’yı izlerken, *bu işte iyi,* diye düşündü Tyrion. Sör Kevan, Tyrion’ın kuzeni Sör Lancel’ı avluya getirmişti, genç şövalye mücadeleden beri ilk kez hasta yatağından çıkmıştı. *Korkunç görünüyor.* Lancel’ın saçları incelmiş, beyazlamıştı ve delikanlı bir sopa kadar zayıftı. Yanında onu ayakta tutan babası olmasa yere yığılacağı kesindi. Ancak Sansa genç şövalyenin kahramanlığını övüp onun tekrar güçlendiğini görmenin ne kadar güzel olduğunu söylediğinde, hem Lancel’ın hem de Sör Kevan’ın yüzü ışıldadı. *Sansa, Joffrey için daha iyi bir kraliçe ve daha iyi bir eş olurdu, Joffrey’de onu sevecek duygu olsaydı.* Tyrion, yeğeninin herhangi birini sevmeye istidadı olup olmadığını merak etti.

Leydi Olenna Tyrell, kendisinden daha ağır görünen altın kumaşlı elbisesinin içinde Sansa’yla Tyrion’ın yanına geldiğinde, “Muhteşem görünüyorsun çocuğum,” dedi Sansa’ya. “Lakin saçlarına rüzgâr değmiş.” Ufak tefek yaşlı kadın elini uzattı ve birkaç dağınık bukleyi yerine sokup

Sansa’nın saç filesini düzeltti. “Kayıplarını duyduğumda çok üzüldüm,” dedi Sansa’nın saçlarına dokunurken. “Biliyorum ağabeyin korkunç bir haindi fakat düğünlerde insan öldürmeye başlarsak, insanlar evlilikten şu anda korktuklarından bile fazla korkarlar. İşte, şimdi daha iyi oldu.” Leydi Olenna gülümsedi. “İki gün sonra Yüksek Bahçe’ye dönmek için yola çıkacağımı söylemekten mutluluk duyuyorum. Bu pis kokulu şehri yeterince gördüm, teşekkür ederim. Erkekler savaşırken sert küçük bir ziyaret için bana eşlik etmek istersin belki? Margaery’yi ve onun güzel leydilerini dehşetle özleyeceğim. Senin refakatin benim için çok tatlı bir teselli olur.”

“Çok naziksiniz leydim,” dedi Sansa, “lakin benim yerim lord kocamın yanı.”

Leydi Olenna buruşuk ve dişsiz ağzıyla Tyrion’a gülümsedi. “Ah? Bu aptal ve yaşlı kadını bağışlayın lordum, niyetim güzel karınızı çalmak değildi. Şeytani bir düşmana karşı bir Lannister ordusunun başında uzaklarda olacağınızı düşünmüştüm.”

“Ejderhalardan ve geyiklerden oluşan bir ordu. Hazine başı, bütün orduların masraflarının ödendiğinden emin olmak için mecliste kalmak zorunda.”

“Elbette. Ejderhalar ve geyikler, bu çok zekice. Ve cüce metelikleri. Cüce meteliklerini duydum. Onları toplamak korkunç bir angarya olmalı.”

“Toplama işini başkalarına bırakıyorum leydim.”

“Ah, öyle mi? Bizzat ilgilenmek isteyeceğinizi düşünürdüm. Kraliyetin o cüce metelikleriyle dolandırılmasına izin veremeyiz, öyle değil mi?”

“Tanrılar korusun.” Tyrion, Lord Luthor Tyrell’in o uçurumdan kasten atlayıp atlamadığını merak etmeye başlıyordu. “Müsaade ederseniz Leydi Olenna, yerlerimize geçme vakti geldi.”

“Ben de geçeyim. Yetmiş yedi çeşit yemek, söylemeye dilim varmıyor. Bunu bir parça aşırı bulmuyor musunuz lordum? Ben kendi adıma üç dört lokmadan fazla yiyemiyorum, tabii siz ve ben ziyadesiyle ufak yapılıyız, öyle değil mi?” Leydi Olenna tekrar Sansa’nın saçlarına dokundu. “Pekâlâ, git bakalım çocuğum ve biraz daha mutlu olmaya çalış. Bak şimdi, muhafızlarım nereye kayboldu? Sağ, Sol, neredesiniz? Gelin de yüksek platforma gitmeme yardım edin.”

Karanlığa hâlâ bir saat olmasına rağmen, taht odası şimdiden ışık içinde yüzüyordu; bütün apliklerde meşaleler yanıyordu. Çığırtkanlar içeri giren lordların ve leydilerin isimlerini ve unvanlarını duyururken, konuklar

masaların yanında duruyordu. Kraliyet üniforması giyen yaver çömezleri, lordlara ve leydilere geniş merkez koridor boyunca eşlik ediyordu. Salonun üstündeki galeri müzisyenlerle doluydu; davulcular, flütçüler, kemancılar, yaylılar, üflemeliler ve vurmalı çalgılar.

Tyrion, Sansa'nın kolunu yakaladı, ağır ve paytak adımlarla koridoru yürüdü. Üzerindeki gözleri hissedebiliyordu; onu eskisinden bile çirkin yapan taze yara izine bakıyorlardı. *Bırak baksınlar,* diye düşündü Tyrion yerine otururken. *Bırak doya doya baksınlar ve fısıldasınlar, onlar istiyor diye kendimi saklamayacağım.* Tyrion ve Sansa'nın ardından Diken Kraliçesi içeri girdi, ayaklarını sürüyerek minik adımlarla yürüyordu. Tyrion kimin daha tuhaf göründüğünü merak etti; Sansa ile o mu yoksa iki metrelik ikiz muhafızların arasında yürüyen buruşuk kadın mı?

Joffrey ve Margaery, taht salonuna birbirinin aynısı iki beyaz savaş atının sırtında girdiler. Yaver çömezleri onların önünde koşuyor ve hayvanların ayaklarının altına gül yaprakları saçıyordu. Kral ve kraliçe de ziyafet için üstlerini değiştirmişlerdi. Joffrey, siyah kırmızı şeritli bir pantolon ve altın dokuma kumaştan dikilmiş bir ceket giymişti, ceketin kol yenleri siyah satendi ve akik düğmeleri vardı. Margaery, septte giydiği ağırbaşlı elbiseyi çok daha dekolte bir kıyafetle değiştirmişti, dar bir beden kısmı olan yeşil atlas elbise, kızın kollarını ve göğüslerinin üstünü açıkta bırakıyordu. Margaery saçlarını toplamamıştı, kahverengi yumuşak bukleler kızın beyaz omuzlarına dökülüyor ve hemen hemen beline kadar iniyordu. Genç kraliçenin başında ince, altın bir taç vardı. Margaery'nin gülümsemesi utangaç ve tatlıydı. *Sevimli bir kız,* diye düşündü Tyrion, *ve yeğenimin hak ettiğinden daha nazik bir kader.*

Kral Muhafızları yeni evli çifti yüksek platforma götürdü; düğün için Baratheon altını, Lannister kırmızısı ve Tyrell yeşili şeritlerle donatılan Demir Taht'ın gölgesinin altındaki onur koltuklarına. Cersei, Margaery'ye sarıldı ve kızın yanaklarını öptü. Sonra Lord Tywin, Lancel ve Sör Kevan aynı şeyi yaptı. Joffrey, gelinin babasından ve ağabeyleri Loras'la Garlan'dan sevgi dolu öpücükler aldı. Kimse Tyrion'ı öpmek için acele ediyormuş gibi görünmedi. Kral ve kraliçe yerlerine oturduğunda, Yüce Rakip salondakilere dua ettirmek için ayağa kalktı. Tyrion, *bu rahip selefi kadar uyuşuk değil en azından,* diye avuttu kendini.

Tyrion ve Sansa kralın sağ tarafının uzağına, Sör Garlan Tyrell ile onun karısı Leydi Leonette'in yanına oturtuldu. Bir düzine konuk Joffrey'nin daha yakınında oturuyordu ve alıngan bir adam bunu bir hakaret olarak

kabul edebilirdi, özellikle de kısa bir zaman öncesine kadar Kral Eli olduğunu dikkate alırsa. Ama Tyrion, Joffrey'yle arasında yüz kişi olsaydı daha mutlu olurdu.

Tanrılar dualarını aldıktan sonra, "Kadehler dolsun artık!" diye bağırdı Joffrey. Kralın kadeh taşıyıcısı, bütün bir sürahi Arbor kırmızısını Lord Tyrell'in o sabah verdiği altın düğün kadehinin içine boşalttı. Kral, kadehi iki eliyle birden kaldırdı. *"Kraliçe karımın şerefine!"*

"Margaery!" diye bağırdı salon. *"Margaery! Margaery! Kraliçeye!"* Bin kadeh tokuştu ve düğün ziyafeti tam anlamıyla başladı. Tyrion Lannister da diğer konuklarla birlikte içti, kadehini boşalttı ve yerine oturur oturmaz tekrar doldurulması için işaret verdi.

İlk yemek, altın yaldızlı kâselerde servis edilen kremalı mantar ve salyangoz çorbasıydı. Tyrion sabah kahvaltısına neredeyse hiç dokunmamıştı ve içtiği şarap şimdiden başını döndürmeye başlamıştı, bu yüzden yemeği memnuniyetle karşıladı. Çorbayı çabucak bitirdi. *Biri bitti yetmiş altısı kaldı. Yetmiş yedi çeşit yemek, şehirde hâlâ açlıktan kırılan çocuklar ve bir turp uğruna cinayet işleyecek adamlar varken. Bizi şimdi görebilselerdi Tyrelller'i o kadar çok sevmeyebilirlerdi.*

Sansa çorbadan bir kaşık tattı ve kâseyi itti. "Beğenmediniz mi leydim?" diye sordu Tyrion.

"Çok fazla yiyecek servis edilecek lordum. Benim küçük bir midem var," dedi Sansa. Gergin bir şekilde saçlarını düzeltti ve Joffrey'nin yeni kraliçesiyle birlikte oturduğu yere baktı.

Margaery'nin yerinde olmak mı isterdi? Tyrion kaşlarını çattı. *Bir çocuk bile daha fazla aklıselim sahibi olurdu.* Kafasını dağıtmak için başka tarafa döndü ama baktığı her yerde güzel, mutlu ve diğer adamlara ait kadınlar vardı. Yedi yüzlü büyük kadehten Joffrey'yle birlikte içki içen ve tatlı tatlı gülümseyen Margaery. Margaery'nin annesi Leydi Alerie, gümüş saçlı ve güzel, Mace Tyrell'in yanında hâlâ gururlu. Kraliçenin üç genç kuzeni, kuşlar kadar cıvıltılı. Lord Merryweather'ın siyah saçlı Myrli karısı, kocaman siyah gözleri fettan bakışlı. Dornelu adamların arasında oturan (Cersei, Dornelu adamları, yüksek platformun hemen altındaki çok itibarlı fakat Tyrelller'den salonun boyunun izin verdiği ölçüde uzak bir masaya oturtmuştu) ve Kızıl Yılan'ın anlattığı bir şeye gülen Ellaria Kum.

Ve bir kadın daha vardı, soldan üçüncü masanın neredeyse sonunda oturuyordu... *Fossowayler'den birinin karısı,* diye düşündü Tyrion, *ve karnında onun bebeğini taşıyor.* Kadının şişkin göbeği, onun ne narin

güzelliğini ne de yemeklerden ve eğlenceden aldığı keyfi azaltıyordu. Tyrion, karısını kendi tabağından besleyen adamı izledi. İkisi aynı kadehten içiyordu, sık sık ve beklenmedik bir şekilde öpüşüyorlardı. Ne zaman öpüşseler, adam elini nazik bir şekilde karısının göbeğine koyuyordu, şefkatli ve esirgeyici bir hareketti.

Şimdi öne uzansa ve onu öpse Sansa'nın ne yapacağını merak etti Tyrion. *Büyük ihtimalle irkilip geri çekilir. Ya da cesur davranır ve bir görevmişçesine buna katlanır. Benim karımın en önemli özelliği vazifeşinas olması.* Tyrion, bu gece onun bekâretini almak istediğini söyleseydi, Sansa buna da vazifeşinas bir şekilde katlanır ve gerekenden fazla ağlamazdı.

Tyrion şarap istedi. Şarap geldiğinde ikinci yemek servis ediliyordu; domuz eti, çam fıstığı ve yumurtayla doldurulmuş hamur torbası. Sansa yemekten sadece bir lokma aldı, o sırada çığırtkanlar yedi şarkıcının ilkini çağırıyordu.

Gri sakallı Arpçı Hamish "insanların ve tanrıların kulakları için, daha önce Yedi Krallık'ın hiçbir yerinde duyulmamış bir şarkı" söyleyeceğini duyurdu. Şarkının adı "Lord Renly'nin Yolculuğu" idi.

Adamın parmakları yüksek arpın tellerinde dolaştı, taht odası tatlı seslerle doldu. *"Kemik tahtta oturan Ölüm Lordu aşağı baktı ve katledilmiş lordu gördü,"* diye başladı Hamish, yeğeninin tacını çalmaya teşebbüs eden Renly'nin nasıl tövbe ettiğini, Ölüm Lordu'na nasıl bizzat meydan okuduğunu ve diyarı ağabeyine karşı savunmak için yaşayanların topraklarına nasıl geri döndüğünü anlatarak devam etti.

Ve zavallı Symon sırf bunun için kendini bir kâse kahverenginin içinde buldu, diye düşündü Tyrion. Şarkının sonunda Kraliçe Margaery'nin gözleri ıslaktı; cesur Lord Renly'nin gölgesi, gerçek aşkının yüzünü son bir kez görmek için Yüksek Bahçe'ye uçtuğunda. "Renly Baratheon hayatı boyunca hiçbir şey için tövbe etmedi," dedi İblis, Sansa'ya, "ama bana sorarsan Hamish az önce altın yaldızlı bir ut kazandı."

Arpçı pek çok tanıdık şarkı da söyledi. "Altın Gül." Tyrelller içindi şüphesiz ve "Castamere Yağmurları" Lord Tywin'in gururunu okşamak için söylenmişti. "Bakire, Anne ve Yaşlı Hatun" Yüce Rahip'i memnun etti. "Leydi Karım" kalpleri aşkla dolu bütün küçük kızları ve hiç şüphesiz bazı küçük oğlanları sevindirdi. Tyrion, sulu hamura bulanıp yağda kızartılmış tatlı mısırların, hurma, elma ve portakal parçalarıyla pişirilmiş sıcak yulaf ekmeğinin tadına bakar ve yaban domuzu pirzolasını dişlerken şarkıları yarım kulakla dinledi.

Bundan sonra yemekler ve gösteriler şaşırtıcı bir savurganlıkla arka arkaya geldi, şarap ve bira sel gibi aktı. Hamish salondan ayrıldı. Onun yerini alan küçük ve yaşlı ayı, davulların ve flütlerin eşliğinde hantalca dans ederken, düğün konukları badem parçalarıyla pişirilmiş alabalık yediler. Ay Oğlan uzun tahta bacaklarının üstüne çıktı ve masaların arasında Lord Tyrell'in saçma bir şekilde şişman soytarısı Yağtoparı'nı kovaladı, o sırada lordlar ve leydiler kızarmış alaca balıkçılın ve peynirli soğanlı turtanın tadına bakıyordu. Pentoslu taklacılar; parende attıkları, amuda kalktıkları, çıplak ayaklarla tabaklar çevirdikleri ve birbirlerinin omuzlarına çıkarak bir piramit oluşturdukları bir gösteri sundular. Onların marifetlerine, ateşli doğu baharatlarıyla kaynatılmış yengeçler, badem sütünde havuçlarla birlikte pişirilmiş koyun etleri, kuru üzümler, soğanlar, fırından yeni çıkmış balık tartları eşlik etti.

Sonra çığırtkanlar bir başka şarkıcı çağırdı; parlak kırmızı sakalları ve Symon'ın söylediği kadar tuhaf bir aksanı olan Tyroshlu Collio Quaynis. Collio, kendine özgü yorumuyla söylediği "Ejderhaların Dansı"yla başladı ama bu şarkı, biri erkek biri kadın iki şarkıcı için daha uygundu. Tyrion, balla kızartılmış zencefilli keklik ve pek çok kadeh şarabın yardımıyla şarkıya katlandı. Valyria'nın Kıyameti'nin ortasında ölen iki âşığın hikâyesini anlatan dokunaklı balat, konukların çoğunun konuşamadığı Yüksek Valyria dilinde söylenmeseydi salonu memnun edebilirdi. Fakat "Biracı Bessa" edepsiz sözleriyle konukları geri kazandı. Collio bir davulcuyu yanına çağırıp Lord Tywin'in önünde eğilerek "Castamere Yağmurları"nı söylerken, hurmalarla doldurulup bütün halinde kızartılan tavus kuşları, tüyleriyle birlikte servis edildi.

Eğer bu şarkının yedi farklı yorumunu duymak zorundaysam, Bit Çukuru'na gidip yahniden özür dileyebilirim. Tyrion karısına döndü. "Pekâlâ, hangisini tercih edersin?"

Sansa şaşkınlıkla Tyrion'a baktı. "Lordum?"

"Şarkıcılar. Hangisini tercih edersin?"

"Ben... üzgünüm lordum. Dinlemiyordum."

Yemek de yemiyordu. "Sansa, bir sorun mu var?" Tyrion düşünmeden konuşmuş ve konuştuğu anda saçmaladığını fark etmişti. *Bütün yakınları katledildi, benimle evli ve ben sorunun ne olduğunu merak ediyorum.*

"Hayır lordum." Sansa başını çevirdi ve Sör Dontos'u hurmalarla döven Ay Oğlan'ı yapmacık bir ilgiyle izledi.

Dört usta alev kehanetçisi, ateşli pençelerle birbirlerine saldıran canlı alev canavarları yarattılar. O sırada hizmetkârlar, kepçelerle blendisori doldurdukları kâseleri getiriyordu; içine soyulmuş badem ile horoz eti parçaları katılmış ballı kaynar şarap ve sığır eti suyu karışımı. Daha sonra safran ve şeftaliyle pişirilmiş kuğu dilimleri (Mücadelenin arifesinde ablasıyla yediği aksam yemeğini hatırlayan Tyrion, "Yine mi kuğu?" diye mırıldandı), yağlı bezelyeler ve kırık cevizle birlikte gaydacılar, akıllı köpekler ve kılıç yutan hokkabazlar geldi. Bir jonglör bir düzine kılıcı ve baltayı havada çevirirken, cızırdayan kan sosisi şişleri masalara getirildi. Tyrion bu yan yana sunumun, çok zevkli olmasa da çok zekice olduğunu düşündü.

Çığırtkanlar borazanlarını öttürdüler. "Altın udu kazanmak için söyleyecek," diye bağırdı biri, "karşınızda Cuy'dan Galyeon."

Fıçı göğüslü, siyah sakallı, kel kafalı bir adam olan Galyeon, salonun her köşesini dolduran gök gürültüsü gibi bir sese sahipti. Galyeon kendisine eşlik etmeleri için altı müzisyen getirmişti. "Soylu lordlar ve güzel leydiler, bu gece sizler için sadece bir şarkı söyleyeceğim." diye duyurdu. "Karasu Nehri'nin şarkısı, diyarın nasıl kurtulduğunun şarkısı." Davulcu ağır ve meşum bir ritim tutturdu.

"Kara lord kara kara düşündü kulesinde," diye başladı Galyeon, *"gece kadar kara kalesinde."*

"Saçları karaydı, ruhu kara," diye söyledi müzisyenler bir ağızdan. Flüt girdi.

"Kana susamıştı, gıptayla beslendi, kinle doldurdu kadehini," diye devam etti Galyeon. *"Bir zamanlar ağabeyim yedi krallığı yönetti, dedi cadı karısına. Onun olan her şeyi alacağım ve benim yapacağım. Onun oğluna bıçağımın ucunu tattıracağım."*

"Altın saçlı, genç ve cesur bir oğlan," diye söyledi müzisyenler, yüksek arp ve keman çalmaya başladı.

"Eğer tekrar El olursam ilk işim bütün şarkıcıları asmak olacak," dedi Tyrion, fazla yüksek bir sesle.

Leydi Leonette hafifçe güldü. Sör Garlan öne eğildi ve, "Dile getirilmemiş cesur bir amel daha az cesur bir amel değildir," dedi.

"Kara lord askerlerini topladı, askerler onun etrafında karga gibi toplandı. Kana susamış bir halde yelken açtılar."

"...ve zavallı Tyrion'ın burnunu kopardılar," diye bitirdi Tyrion.

Leydi Leonette kıkırdadı. “Belki de şarkıcı olmalısınız lordum. kafiyeleriniz Galyeon’unkiler kadar iyi.”

“Hayır leydim,” dedi Sör Garlan. “Lannister lordum büyük kahramanlıklar yapmak için yaratılmış, onlar hakkında şarkı söylemek için değil. Onun kudretli zinciri ve çılgınateşi olmasaydı düşmanlar nehri geçebilirdi. Ve Tyrion’ın vahşileri Lord Stannis’in keşif süvarilerinin çoğunu katletmeseydi Stannis’i asla gafil avlayamazdık.”

Garlan’ın sözleri Tyrion’ın tuhaf bir minnettarlık hissetmesine sebep oldu. Galyeon, çocuk kralın ve kralın annesi altın kraliçenin hamasetiyle ilgili bitmez tükenmez dörtlükler söylerken, Tyrion o sözlerin yardımıyla sakin kalabildi.

“Kraliçe bunu asla yapmadı,” dedi Sansa aniden.

“Şarkılarda duyduğunuz şeylere asla inanmayın leydim.” Tyrion kadehlerini tekrar doldurtmak için bir hizmetkâr çağırdı.

Çok geçmeden, uzun pencerelerin dışındaki hava tamamen karardı ve Galyeon hâlâ söylüyordu. Şarkısının yetmiş yedi kıtası vardı ama bin kıtası varmış gibi geliyordu insana. *Salondaki her konuk için bir kıta.* Tyrion, kulaklarına mantar tıkamak için duyduğu arzuya direnebilmek adına son yirmi kıtayı şarap içerek geçirdi. Şarkıcı sonunda eğilip selam verdiğinde, bazı konuklar kendi kasıtsız eğlencelerini başlatmaya yetecek kadar sarhoştu. Yaz Adası’ndan gelen dansçılar parlak tüylerden ve duman rengi ipekten yapılmış elbiselerin içinde dönerken Yüce Üstat Pycelle uyuyakaldı. Lord Rowan’ın şövalyelerinden biri bir Dornelu adamı bıçakladığında, küflü peynirle doldurulmuş geyik madalyonları servis ediliyordu. Altın pelerinliler iki adamı da dışarı çıkardı; biri orada çürümek üzere bir hücreye, diğeri dikilmek için Üstat Ballabar’a götürüldü.

Tyrion; tarçın, karanfil, şeker ve badem sütüyle tatlandırılıp jöleyle pişirilmiş domuz başı etiyle oyalanırken Kral Joffrey birdenbire ayağa kalktı. Şaraptan kalınlaşmış sesiyle, “Kraliyetin mızrak müsabıklarını getirin!” diye bağırdı.

Yeğenim benden beter sarhoş, diye düşündü Tyrion. Altın pelerinliler salonun sonundaki büyük kapıları açtı. Salona yan yana iki atlı girdi, Tyrion oturduğu yerden iki şeritli mızrağın tepesini görebiliyordu sadece. Merkez koridordan krala doğru ilerleyen atlıları bir kahkaha dalgası takip ediyordu. *Midilliler sürüyor olmalılar,* diye düşündü Tyrion, ta ki... onları görene kadar.

Mızrakçılar bir çift cüceydi. Biri, çirkin bir gri köpeğin sırtına binmişti. Diğeri kocaman, benekli bir dişi domuz sürüyordu. Minik şövalyeler eyerlerinin üstünde yukarı aşağı zıplarken boyalı ahşap zırhları takırdıyordu. Kendi boylarından büyük kalkanlar taşıyan cüceler bineklerinin sırtında ilerlerken mızraklarının ağırlığıyla erkekçe cebelleşiyor, bir o yana bir bu yana sallanırken kahkaha fırtınaları yaratıyorlardı. Şövalyelerden biri baştan ayağa altınlar içindeydi, kalkanına siyah bir geyik boyanmıştı. Diğer şövalye gri beyaz giyinmişti ve kalkanında bir kurt vardı. Binekleri de aynı şekilde giydirilmişti.

Tyrion, gözlerini yüksek platform boyunca gezdirdi, gülen yüzlere baktı. Joffrey kırmızı ve nefes nefeseydi, Tommen bağırıyor ve oturduğu yerde yukarı aşağı zıplıyordu, Cersei zarif bir şekilde kıkırdıyordu. Hatta Lord Tywin bile hafiften eğleniyormuş gibi görünüyordu. Yüksek masada oturanların içinde sadece Sansa gülümsemiyordu. Tyrion yalnız bunun için sevebilirdi onu ama doğruyu söylemek gerekirse Stark kızının gözleri uzaklardaydı. Sansa önünde zıplayan gülünç şövalyeleri hiç görmemiş gibiydi.

Cücelerin suçu yok, diye karar verdi Tyrion. *Gösterileri bittiğinde onları kutlamalı ve bir kese dolusu gümüş vermeliyim. Yarın, bu küçük eğlenceyi kimin planladığını öğrenir ve başka türlü bir teşekkür ayarlarım.*

Cüceler, kralı selamlamak için yüksek platformun önünde dizginlerini çektiğinde kurt şövalyesi kalkanını düşürdü. O, kalkanı almak için öne eğildiğinde, geyik şövalyesi ağır mızrağının kontrolünü kaybetti; mızrak, kurt şövalyesinin sırtına indi. Kurt şövalyesi darbenin etkisiyle domuzunun sırtından düştü, mızrağı geyik şövalyesinin kafasına çarptı. İki şövalye koca bir düğüm halinde yerdeydi. Ayağa kalktıklarında ikisi de köpeğin sırtına binmeye çalıştı. Bağırıp itiştiler. Sonunda eyerlere oturmayı başardılar ama yanlış hayvanlara binmişlerdi, yanlış kalkanları taşıyorlardı ve yanlış yöne bakıyorlardı.

Bu karışıklığı çözmeleri biraz zaman aldı ama nihayetinde hayvanlarını salonun iki farklı ucuna doğru koşturdular ve mızrak müsabakası için durum aldılar. Lordlar ve leydiler kahkahalar atar ve kıkırdarken küçük adamlar çarpıştı. Kurt şövalyesinin mızrağı, geyik şövalyesinin miğferine çarptı ve başını kopardı. Kesik baş kanlar saçarak havaya uçtu ve Lord Gyles'ın kucağına düştü. Başsız cüce, kollarını çırparak masaların etrafında koşturdu. Köpekler havladı, kadınlar çığlık attı ve Ay Oğlan uzun tahta bacakların üstünde tehlikeli bir şekilde öne arkaya sallanarak büyük bir

gösteri sergiledi; Lord Gyles, kırık miğferin içinden kırmızı sular damlatan bir karpuz çıkarana kadar. O anda geyik şövalyesi, başını zırhının içinden çıkardı ve salon yeni bir kahkaha fırtınasıyla sarsıldı. Şövalyeler kahkahaların susmasını beklediler, birbirlerinin çevresinde dönerek renkli küfürler ettiler. Yeni bir tur için birbirlerinden ayrılmak üzerelerken, gri köpek binicisini yere attı ve domuzun üstüne çıktı, iri domuz acıyla bağırdı. Düğün konukları gülmekten kırıldı, özellikle de geyik şövalyesi kurt şövalyesinin üstüne atlayıp, ahşap zırhının bacak kısmını çıkarıp, düşmanının alt bölgesini çılgınca pompalamaya başladığında.

“Teslim oluyorum, teslim oluyorum,” diye bağırdı alttaki cüce. “Merhametli sör, kılıcınızı kaldırın!”

“Kaldırırım, kaldırırım ama kınını oynatmayı bırakırsan!” diye karşılık verdi üstteki cüce.

Burun deliklerinden şarap akan Joffrey gülmekten nefessiz kalmış bir halde ayağa kalktı, az kalsın iki kulplu uzun kadehini deviriyordu. “Bir şampiyon,” diye bağırdı. “Bir şampiyonumuz var!” Kralın konuştuğunu gören salon sessizleşti. Cüceler ayrıldı, bir kraliyet teşekkürü bekliyorlardı şüphesiz. “Gerçek bir şampiyon değil gerçi,” dedi Joff. “Gerçek bir şampiyon *bütün* meydan okuyanları yener.” Kral, masanın üstüne çıktı. “Minik şampiyonumuza meydan okuyacak biri var mı?” Sinsi bir gülümsemeyle Tyrion’a döndü. “*Dayı!* Diyarımın onurunu savunacaksın değil mi? Domuza binebilirsin!”

Kahkahalar Tyrion’a dalgalar misali çarptı. Tyrion Lannister ne ayağa kalktığını ne de sandalyesine tırmandığını hatırlıyordu ama kendini masanın üstünde buldu. Salon, meşale ışığıyla aydınlatılmış kötü niyetli suretlerden ibaret bir bulanıklıktı. Tyrion’ın yüzü, Yedi Krallık’ın gördüğü en çirkin, en alaycı gülümsemeyle çarpıldı. “Majesteleri,” diye seslendi Tyrion. “Domuza binerim... ama siz de köpeğe binerseniz!”

Joff kaşlarını çattı, kafası karışmıştı. “Ben mi? Ben cüce değilim. Neden ben?”

Ağıma düştün Joff. “Çünkü bütün salonda, yeneceğimden emin olduğum tek adam sensin!”

Tyrion hangisinin daha tatlı olduğunu söylemezdi; bir anlık şaşkın sessizlik mi, sessizliğin ardından gelen kahkaha fırtınası mı, yoksa yeğeninin yüzündeki öfke ifadesi mi. Tyrion tatmin olmuş bir halde yere atladı. Arkasına dönüp baktığında Sör Osmund ve Sör Meryn, Joff’u da

aşağı indiriyordu. Cersei'nin ona baktığını gören Tyrion, kraliçeye bir öpücük gönderdi.

Müzisyenler çalmaya başladığında herkes rahatladı. Minik şövalyeler köpeği ve domuzu salondan çıkardılar, konuklar domuz kafası etiyle dolu tabaklarına geri döndüler ve Tyrion bir kadeh şarap daha istedi. Ama birdenbire, kolunda Sör Garlan'ın elini hissetti. "Lordum, dikkatli olun," diye uyardı şövalye. "Kral."

Tyrion sandalyesinde döndü. Joffrey neredeyse tepesindeydi, yüzü kızarmıştı, yalpalayarak yürüyordu, iki eliyle taşıdığı dev kadeh ağzına kadar şarap doluydu. Tyrion, "Majesteleri," diyecek kadar bir vakit buldu, sonra kral, kadehi Tyrion'ın başına geçirdi. Şarap, cücenin yüzüne kırmızı bir dere gibi aktı, saçlarını ıslattı, gözlerini ısırdı, yarasını yaktı, yanaklarından süzüldü ve yeni takımının kadifesini sırılsıklam etti. "Bundan hoşlandın mı İblis?" diye alay etti Joffrey.

Tyrion, ceket kolunun iç tarafıyla yüzünü sildi, yanan gözlerini kırpıştırıp bakışlarını netleştirmeye çalıştı. Sör Garlan'ın, "Bu çok kabaydı Majesteleri," dediğini duydu.

"Hiç de değil Sör Garlan," dedi Tyrion. Bu işin şimdikinden daha çirkin bir hal almasına izin veremezdi; burada, diyarın yarısı izlerken olmazdı. "Mütevazı bir kulu, kraliyet kadehiyle şarap sunarak onurlandırmak her kralın aklına gelmez. Şarabın dökülmesi talihsizlik oldu."

"Şarap *dökülmedi*," dedi Joffrey, Tyrion'ın önerdiği barışı kabul etmeyen bir nezaketsizlikle. "Ve sana şarap da *sunmuyordum*."

Kraliçe Margaery ansızın Joffrey'nin yanında belirdi. "Tatlı kralım," dedi Tyrell kızı yalvaran bir tonla, "gelin, yerinize dönün, yeni bir şarkıcı bekliyor."

"Eysen'den Alaric," dedi Leydi Olenna Tyrell. Bastonuna yaslanmış yaşlı kadın, şarapla sırılsıklam olmuş cüceye torunun gösterdiği ilgiden fazlasını göstermiyordu. "Umarım bize 'Castamere Yağmurları'nı çalar. Bir saati geçti. Şarkının nasıl ilerlediğini unuttum."

"Sör Addam da şerefe kadeh kaldırmak istiyor," dedi Margaery. "Majesteleri, lütfen."

"Şarabım yok," dedi Joffrey. "Şarabım yokken nasıl kadeh kaldırabilirim? İblis dayı, bana hizmet edebilirsin. Benim için mızrak dövüşü yapmıyorsan, benim kadeh taşıyıcım olacaksın."

"Şeref duyarım."

“Şeref duyman için değil!” diye cırladı Joffrey. “Yere eğil ve kadehimi al.” Tyrion yere eğildi ama Joffrey kadehi tekmeledi. “*Al* şunu! Çirkin olduğun kadar beceriksiz misin?” Tyrion, kadehi almak için emekleyerek masanın altına girmek zorunda kaldı. “Güzel, şimdi onu şarapla doldur,” dedi Joff. Tyrion bir hizmetçi kızdan bir sürahi şarap istedi ve kadehin üçte birini doldurdu. “Hayır, dizlerinin üstünde cüce.” Tyrion, diz çökmüş bir halde, bir şarap banyosu daha yapıp yapmayacağını merak ederek ağır kadehi yukarı kaldırdı. Ama Joffrey kadehi tek eliyle aldı, başına dikti ve masaya bıraktı. “Şimdi kalkabilirsin dayı.”

Tyrion ayağa kalkmaya çalışırken bacaklarına kramplar girdi, az kalsın tekrar yere devriliyordu. Dengesini bulmak için bir sandalyeye tutundu. Sör Garlan, Tyrion’a elini uzattı. Joffrey güldü, Cersei de öyle. Ve sonra diğerleri. Tyrion kimlerin güldüğünü göremiyordu ama onları duyabiliyordu.

“Majesteleri.” Lord Tywin’in sesi kusursuz bir şekilde sahihti. “Turtayı getiriyorlar. Kılıcınıza ihtiyaç var.”

“Turta mı?” Joffrey, kraliçesinin elini tuttu. “Gelin leydim. Turta.”

Konuklar ayağa kalktı. Yarım düzine gösterişli aşçının çektiği arabanın üstündeki muazzam tuna koridor boyunca ağır ağır ilerlerken konuklar bağırdı, alkışladı ve kadeh tokuşturdu. Turtanın çapı iki metreydi, üstü çıtır çıtır ve altın rengiydi, içinden ciklemeler ve kanat sesleri geliyordu.

Tyrion sandalyesine oturdu. Şimdi tek ihtiyacı, bir güvercinin gelip onun üstüne pislemesiydi, günü o vakit tamam olurdu. Şarap, takımının altına geçmiş ve iç çamaşırlarına kadar işlemişti, Tyrion tenine değen ıslaklığı hissedebiliyordu. Üstünü değiştirmeliydi ama yatağa sokma törenine kadar kimsenin salondan ayrılmasına izin verilmezdi. Törene en az yirmi ya da otuz yemek olduğunu tahmin etti.

Kral Joffrey ve Kraliçe Margaery, turtayı yüksek platformun altında karşıladılar. Joff kılıcını kınından çekerken, Margaery elini kocasının koluna koydu. “Dul Feryadı turta dilimlemek için yapılmadı.”

“Doğru.” Joffrey sesini yükseltti. “Sör Ilyn, kılıcınız!”

Sör Ilyn, salonun arkasındaki gölgelerin içinden çıktı. Kara kuru ve gaddar Kral Adaleti öne doğru yürürken, *ziyafetteki zebani,* diye düşündü Tyrion. Sör Ilyn’i, adamın dili kesilmeden önce tanıyacak yaşta değildi. *O zamanlar farklı bir adamdı şüphesiz ama şimdi sessizlik de o boş gözler, o paslı örgü zırh ve sırtındaki o uzunkılıç gibi onun bir parçası.*

Sör Ilyn, kral ve kraliçenin önünde eğildi, omzunun üzerinden sırtına uzandı ve üstüne parlak hiyeroglifler işlenmiş iki metrelik gösterişli gümüşü çekti. Devasa kılıcı Joffrey'ye sunmak için dizlerinin üstüne çöktü, önce kabza; kabzanın gülen bir kafatası şeklinde yontulmuş ejderhacamı topuzundaki yakut gözlerde, kıpkırmızı alevler pırıldadı.

Sansa sandalyesinde kıpırdandı. "Bu kılıç da ne?"

Tyrion şarap yüzünden hâlâ yanan gözlerini kırpıştırdı ve kılıca tekrar baktı. Sör Ilyn'in büyükkılıcı Buz kadar uzun ve genişti ama gümüşi pırıltısı fazlaydı; Valyria çeliği siyaha yakın olurdu ve ruhunda matlık barındırırdı. Sansa, Tyrion'ın koluna yapıştı. "Sör Ilyn babamın kılıcına ne yapmış?"

Buz'u Robb Stark'a geri göndermeliydim, diye düşündü Tyrion. Babasına baktı fakat Lord Tywin kralı izliyordu.

Joffrey ile Margaery büyükkılıcı birlikte kaldırdılar ve gümüş bir kavisle aşağı indirdiler. Turtanın çıtırı kırıldığında, beyaz bir tüy girdabı halinde dışarı fırlayan güvercinler, pencerelere ve çatı kirişlerine doğru uçarak dört bir yana dağıldılar. Masalardan neşe dolu sesler yükseldi, galerideki kemancılar ve müzisyenler hayat dolu bir melodi çalmaya başladı. Joff, karısını kolundan tuttu ve kızı neşeyle döndürdü.

Bir hizmetkâr Tyrion'ın önüne bir dilim sıcak turta koydu ve turtanın üstünü bir kaşık limonlu kremayla örttü. *Bu* turtanın içinde gerçekten pişmiş güvercinler vardı ama Tyrion onları salonda kanat çırpan güvercinlerden daha iştah açıcı bulmuyordu. Sansa da yemiyordu. "Çok solgunsun leydim," dedi Tyrion. "Temiz hava almaya ihtiyacın var, benim de temiz bir takıma." Ayağa kalktı ve elini Sansa'ya uzattı. "Gel."

Ama onlar masadan ayrılamadan Joffrey geri döndü. "Dayı, nereye gidiyorsun? Sen benim kadeh taşıyıcımsın, unuttun mu?"

"Temiz kıyafetler giymem gerek Majesteleri. Müsaadenizi rica edebilir miyim?"

"Hayır. Bu halini daha çok seviyorum. Bana şarabımı getir."

Kadeh masada, kralın bıraktığı yerdeydi. Tyrion ulaşmak için tekrar sandalyesine tırmanmak zorunda kaldı. Kral, Tyrion'ın elinden kaptığı kadehi başına dikti, çenesinden aşağı şarap süzülürken boğazı hareket ediyordu. "Lordum," dedi Margaery, "yerlerimize dönmeliyiz. Lord Buckler şerefimize kadeh kaldırmak istiyor."

"Dayım güvercin turtasını yememiş." Joff tek eliyle kadehini tutuyordu, diğer elini Tyrion'ın turtasına gömdü. Ağzını sıcak güvercin turtasıyla

doldururken, “Turtayı yememek uğursuzluk getirir,” diye homurdandı, öksürdü ve ağzına bir avuç turta daha tıktı. “Ama kuru olmuş. Yutmak için sıvı lazım.” Joff bir yudum şarap içti ve tekrar öksürdü, bu sefer daha şiddetli. “Şu domuza, *öhö,* bindiğini, *öhö öhhö,* görmek... istiyorum dayı.” Kelimeleri öksürüklerle bölünüyordu.

Margaery endişeli gözlerle Joff’a baktı. “Majesteleri?”

“Turta, *öhö,* bir şey... *öhö öhö,* yok.” Joff bir yudum şarap daha içti ya da içmeye çalıştı ama yeni bir öksürük dalgasıyla iki büklüm olurken içtiği bütün şarabı geri çıkardı. “Nefes, *öhö,* alamıyorum, *öhö öhö öhö öhö...*” Kadeh, kralın elinden düştü ve koyu kırmızı şarap masanın üstüne yayıldı.

“Boğuluyor,” dedi Kraliçe Margaery dehşetle.

Diken Kraliçesi torununun yanına geldi. Bedeninden on kat daha büyük bir sesle, “Zavallı çocuğa yardım edin!” diye bağırdı. “*Ahmaklar!* Öylece durup bakacak mısınız? Kralınıza *yardım* edin!”

Sör Garlan, Tyrion’ı kenara itti ve Joffrey’nin sırtına vurmaya başladı. Sör Osmund Karakazan, kralın takımının yakasını yırtarak açtı. Joffrey’nin boğazından korku dolu tiz bir ses çıktı, bir derenin içinden bir nehir emmeye çalışan birinin sesi; sonra ses kesildi ve bu çok daha korkunçtu. “Onu ters çevirin!” diye bağırdı Mace Tyrell herkese ve kimseye. “Onu ters çevirin ve baş aşağı sallayın!” Bir başka ses, “Su, ona biraz su verin!” diye bağırdı. Yüce Rahip yüksek sesle dua etmeye başladı. Yüce Üstat Pycelle odasına gidip iksirlerini almak için yardım istedi. Joffrey boğazını tırmalamaya başladı, çocuğun tırnakları etinin üstünde kanlı oluklar açıyordu. Derinin altındaki kaslar taş kadar serti. Prens Tommen çığlıklar atarak ağlıyordu.

Ölecek, diye düşündü Tyrion. Etrafını saran kargaşaya rağmen tuhaf bir şekilde sakindi. İnsanlar tekrar Joff’un sırtına vuruyordu ama çocuğun yüzü gittikçe kararıyordu. Köpekler havlıyordu, çocuklar ağlıyordu, erkekler birbirlerine işe yaramaz öneriler bağırıyordu. Düğün konuklarının yarısı ayaktaydı, olan biteni daha iyi görebilmek için birbirlerini itiyorlardı, diğerleri bir an önce kaçabilmek için kapılara doğru koşuyordu.

Sör Meryn, kralın ağzını zorla açıp boğazının içine bir kaşık soktu. O sırada Joffrey’nin gözleri Tyrion’ın gözlerini buldu. *Jaime’nin gözlerini almış.* Fakat Jaime’yi hiç bu kadar korkmuş görmemişti Tyrion. *Çocuk daha on üç yaşında.* Joffrey konuşmaya çalışırken kuru ve pürüzlü bir ses çıkardı, gözleri korkuyla dışarı fırlamıştı, elini kaldırdı... dayısına uzanıyordu. Ya da onu gösteriyordu... *Benden af mı dileniyor, yoksa onu*

kurtarabileceğimi mi düşünüyor? "Hayıııır," diye feryat etti Cersei, "baba ona yardım et, biri ona yardım etsin, oğlum, *oğlum*..."

Tyrion, Robb Stark'ı düşünürken buldu kendini. *Şimdi geçmişe bakınca benim düğünüm çok daha iyi görünüyor.* Sansa'nın ne yaptığını merak ederek etrafa bakındı ama salonda çok fazla karmaşa vardı, onu bulamadı. Gözleri yerdeki düğün kadehine takıldı. Tyrion gidip kadehi aldı. Kadehin dibinde hâlâ bir parmak şarap vardı. Tyrion bir an düşündü ve şarabı yere döktü.

Margaery Tyrell büyükannesinin kollarında ağlıyordu, yaşlı leydi, "Cesur ol, cesur ol," diyordu torununa. Müzisyenlerin çoğu kaçmıştı ama galerideki son flütçü bir ağıt çalıyordu. Taht odasının arka tarafındaki kargaşa kapılara taşmıştı, konuklar birbirlerinin üstüne basıyordu. Sör Addam'ın altın pelerinlileri yeniden düzen sağlamak için harekete geçti. Konuklar aceleyle gece karanlığına çıkıyordu, kimi ağlıyor, kimi tökezliyor ve kusuyordu, diğerleri korkudan bembeyaz kesilmişti. Tyrion'ın aklına, geç de olsa, onun da salondan ayrılmasının akıllıca olacağı geldi.

Cersei'nin çığlığını duyduğunda Joffrey'nin öldüğünü biliyordu.

Gitmeliyim. Şimdi. Bunu yapmak yerine Cersei'ye doğru yürüdü.

Cersei bir şarap gölcüğünün ortasında oturmuş, oğlunun bedenine sarılmıştı. Elbisesi yırtık ve lekeliydi, yüzü tebeşir gibi beyazdı. Zayıf, siyah bir köpek Cersei'nin yanına geldi, Joffrey'nin bedenini kokladı. "Çocuk gitti Cersei," dedi Lord Tywin. Eldivenli elini kızının omzuna koydu, lordun muhafızlarından biri köpeği kovdu. "Şimdi onu bırak. Gitmesine izin ver." Cersei duymadı. Kadının parmaklarını açmak için iki Kral Muhafızı gerekti ve Kral Joffrey Baratheon'ın bedeni cansız bir halde yere yığıldı.

Yüce Rahip, Joffrey'nin yanına diz çöktü. "Yukarıdaki Baba, iyi Kral Joffrey'mizi adilce yargıla," dedi, ölülerin ardından okunan duanın başıydı bu. Margaery Tyrell hıçkırmaya başladı. Tyrion, Margaery'nin annesi Leydi Alerie'nin, "O boğuldu tatlım. Turta yüzünden boğuldu. Seninle bir ilgisi yok. Boğuldu. Hepimiz gördük," dediğini duydu.

"O boğulmadı." Cersei'nin sesi Sör Ilyn'in kılıcı kadar keskindi. "Oğlum zehirlendi." Kraliçe, etrafında çaresizce bekleyen beyaz şövalyelere baktı. "Kral Muhafızları, vazifenizi yapın."

"Leydim?" dedi Sör Loras tereddütle.

"Kardeşimi tutuklayın," diye emretti Cersei. "Bunu o yaptı, cüce. O ve küçük karısı. Oğlumu onlar öldürdü. Kralınızı. *Onları alın!* İkisini de alın!"

Sansa

Şehrin karşı tarafında bir çan çalmaya başladı.

Sansa bir rüyanın içindeymiş gibi hissediyordu kendini. “Joffrey öldü,” dedi ağaçlara, konuşmak onu uyandıracak mı anlamak için.

Sansa taht odasından ayrıldığında Joffrey yaşıyordu. Gerçi dizlerinin üstündeydi, boğazını tırmalıyordu, nefes almak için mücadele verirken kendi etini parçalıyordu. Bunu seyretmek zordu, Sansa hıçkırıklar içinde salondan kaçmıştı. Leydi Tanda da kaçmıştı. “Sizin iyi bir yüreğiniz var leydim,” demişti Sansa’ya. “Onu bir kenara fırlatan ve sonra da bir cüceyle evlendiren bir adamın ardından böyle ağlayacak kadın azdır.”

İyi bir yürek. Benim iyi bir yüreğim var. Sansa, boğazından yükselen histerik kahkahaları yuttu. Çanlar çalıyordu; ağır ağır ve yas dolu. Çın, çın, çın. Kral Robert için de böyle çalmıştı çanlar. Joffrey ölmüştü, ölmüştü, ölmüştü. Aslında dans etmek istiyorken neden ağlıyordu Sansa? Sevinç gözyaşları mıydı bunlar?

Kıyafetlerini bir gece önce sakladığı yerde buldu. Yardım edecek hizmetçiler yokken elbisesinin bağcıklarını çözmek normalden daha uzun zaman aldı. Elleri tuhaf bir şekilde beceriksizdi ama Sansa korkmuyordu, korkması gerekirdi halbuki. “Onu bu kadar genç ve yakışıklıyken alan tanrılar zalim olmalı,” demişti Leydi Tanda, Sansa’ya.

Tanrılar adaletli, diye düşündü Sansa. Robb da bir düğün ziyafetinde ölmüştü. Sansa, Robb için ağlıyordu. *Ve Margaery için.* Zavallı Margaery, iki kez evlenmiş ve iki kez dul kalmıştı. Sansa elbisesini çıkardı, top haline getirip bir meşe ağacının gövdesindeki kovuğa soktu ve oraya sakladığı giysiyi silkeledi. *Sıcak tutacak bir şeyler giy,* demişti Sör Dontos, koyu renk bir şeyler giy. Sansa’nın siyah kıyafeti yoktu, bu yüzden kahverengi yün bir elbise seçmişti. Elbisenin beden kısmı tatlı su incileriyle süslenmişti gerçi. *Pelerin onları saklar.* Pelerin koyu yeşildi ve geniş bir başlığı vardı. Sansa elbiseyi ve pelerini giymişti ama şimdilik başlığı takmamıştı. Ayakkabılar da vardı; basit, dayanıklı, topuksuz ve yuvarlak burunlu. *Tanrılar dualarımı duydu,* diye düşündü Sansa. Kendini uyuşmuş ve dalgın hissediyordu. *Tenim porselene dönüştü, fildişine, çeliğe.* Elleri beceriksizce, tuhaf bir şekilde hareket ediyordu, daha önce Sansa’nın saçlarını hiç açmamışlardı

sanki. Bir an için Shae'in orada olması istedi, saç filesini çıkarmasına yardım için.

Saç filesi çıktığında, Sansa'nın kestane rengi uzun saçları omuzlarına ve sırtına döküldü. Gümüş ipten örülmüş ağ, parmaklarında sallanıyordu, ince metal ipler ay ışığında hafifçe parlıyordu, taşlar siyah görünüyordu. *Asshai'den gelen siyah ametistler.* Taşlardan biri eksikti. Sansa daha yakından bakmak için fileyi yukarı kaldırdı. Taşın düştüğü gümüş yuvada siyah bir leke vardı.

İçi ani bir dehşetle doldu. Kalbi kaburgalarını dövüyordu ve bir an nefesini tuttu. *Niye bu kadar çok korkuyorum? Sadece bir ametist, Asshai'den gelen siyah bir ametist, hepsi bu. O kargaşada düşmüş olmalı. Gevşedi ve düştü. Şimdi taht odasında bir yerde ya da avluda, meğerki...*

Sör Dontos bu saç filesinin sihirli olduğunu ve Sansa'yı eve götüreceğini söylemişti. Joffrey'nin düğün ziyafetinde fileyi takması gerektiğini söylemişti. Gümüş tel, Sansa'nın parmaklarının üstünde iyice gerildi. Başparmağı boş taş yuvasının üstünde gidip geliyordu. Sansa durmaya çalıştı ama parmakları ona ait değildi. Başparmağı boş yuvaya karşı koyamıyordu; eksik bir dişin boşluğuna karşı koyamayan dil gibi. *Ne çeşit bir sihir?* Kral ölmüştü, bin yıl önce Sansa'nın kahramanı olan zalim kral. Eğer Dontos saç filesi hakkında yalan söylediyse, diğer şeyler hakkında söyledikleri de mi yalandı? *Ya hiç gelmezse? Ya bir gemi yoksa, nehirde bir tekne yoksa, kaçış yoksa?* O zaman Sansa'ya ne olurdu?

Yaprakların hafif hışırtısını duydu ve gümüş saç filesini pelerinin cebine soktu. "Orada kim var?" diye ağladı. "Kim o?" Tanrı korusu loş ve ürkütücüydü. Çanlar Joffrey'yi mezara götürmek için çalıyordu.

"Benim." Sör Dontos ağaçların altından çıktı, sarhoş bir halde sallanıyordu. Dengesini bulmak için Sansa'nın kolunu yakaladı. "Tatlı Jonquil. Geldim. Florian'ın geldi, korkma."

Sansa, adamın dokunuşundan kaçtı. "Saç filesini takmam gerektiğini söyledin. Gümüş saç filesini, üstünde... bunlar ne çeşit taşlar?"

"Ametist. Asshai'den gelen siyah ametistler leydim."

"Bunlar ametist değil. Değil mi? Değil mi? Yalan söyledin."

"Siyah ametistler," diye yemin etti Dontos. "Onlarda sihir vardı."

"Onlarda *cinayet* vardı!"

"Yavaş leydim, yavaş. Cinayet yok. Kral, güvercin tubasıyla boğuldu." Dontos kıkırdadı. "Ah, leziz leziz turta. Gümüş ve taş, hepsi bu. Gümüş, taş ve sihir."

Çanlar çalıyordu ve rüzgârın çıkardığı ses onun nefes almaya çalışırken çıkardığı sese benziyordu. “Onu zehirledin. Yaptın. Saçımdan bir taş aldın...”

“Şışş. İkimizin de ölümü olacaksın. Ben bir şey yapmadım. Gel, uzaklaşmamız gerek. Seni arayacaklar. Kocan tutuklandı.”

“Tyrion?” dedi Sansa şaşkınlıkla.

“Başka kocan var mı? İblis, cüce dayı; kraliçe onun yaptığını düşünüyor.” Dontos, Sansa’nın elini yakaladı ve onu kendine çekti. “Bu taraftan, gitmeliyiz, şimdi, korkma.”

Sansa direnmeden adamı takip etti. *Kadınların ağlamasına asla tahammül edemem,* demişti Joff bir keresinde ama şimdi ağlayan tek kadın onun annesiydi. Yaşlı Dadı’nın hikâyelerindeki cinler, bir dileği gerçekleştirebilen sihirli nesneler üretirdi. *Onun ölmesini mi diledim?* diye düşündü Sansa ve sonra cinlere inanacak yaşta olmadığını hatırladı. “Onu *Tyrion* mı zehirlemiş?” Sansa, cüce kocasının Joff’tan nefret ettiğini biliyordu. *Saç filemin sihirli olduğunu biliyor muydu? Siyah ametistleri biliyor muydu? Joffrey’ye şarap getirdi.* Birini, şarabına bir ametist koyarak nasıl boğabilirdin ki? *Bunu Tyrion yaptıysa, cinayette benim de parmağım olduğunu düşünecekler,* diye idrak etti Sansa korkuyla. Nasıl düşünmesinlerdi? Tyrion ile Sansa evliydi ve Joff, Sansa’nın babasını öldürmüş, ağabeyinin ölümüyle dalga geçmişti. *Tek beden, tek yürek, tek ruh.*

“Şimdi sessiz ol tatlım,” dedi Dontos. “Tanrı korusunun dışında hiç ses çıkarmamalıyız. Başlığını tak ve yüzünü gizle.” Sansa başıyla onayladı ve Dontos’un dediğini yaptı.

Dontos öyle sarhoştu ki düşmemek için zaman zaman Sansa’nın omzuna tutunmak zorunda kalıyordu. Şehrin dört bir yanında çalan çanlara her an bir yenisi ekleniyordu. Sansa başını önde tuttu, gölgelerin içinden ayrılmadı ve Dontos’un hemen yanında yürüdü. Sarmal merdivenden inerlerken Dontos dizlerinin üstüne düştü ve kustu. Adam, kol yeniyle ağzını silerken, *zavallı Florian’ım,* diye düşündü Sansa. Adam, Sansa’ya, *koyu renk bir şeyler giy,* demişti ama kendisi başlıklı kahverengi pelerininin içine eski cübbesini giymişti; üstünde üç altın taç olan siyah şeridin altında, kırmızı ve pembe yatay çizgiler, Hollard Hanedanı’nın arması. “Neden cübbeni giydin? Joff, tekrar bir şövalye gibi giyinmiş halde yakalanırsan ölümle cezalandırılacağını söylemişti... ah...” Joffrey’nin söylediği hiçbir şeyin önemi yoktu artık.

“Bir şövalye olmak istedim. En azından bu gece için.” Dontos tekrar ayağa kalktı ve Sansa’nın kolunu tuttu. “Gel. Şimdi sessiz ol, soru sorma.”

Sarmal merdivenden indiler ve çukur bir avludan geçtiler. Dontos ağır bir kapıyı açıp mum yaktı. Uzun bir galerinin içindeydiler. Duvarlara boş zırhlar dizilmişti. Koyu ve tozlu zırhların miğferleri, sırtlarına kadar inen metal pul dizileriyle süslenmişti. Dontos ve Sansa aceleyle zırhların önünden geçerken, mum ışığı pulların gölgesini uzatıp büküyordu. *Boş şövalyeler ejderhalara dönüşüyor,* diye düşündü Sansa.

Bir başka merdiven, onları demir sürgüyle sürgülenmiş bir meşe kapıya götürdü. “Şimdi güçlü ol Jonquil’im, az kaldı.” Dontos demir sürgüyü kaldırıp kapıyı açtığında, Sansa yüzüne vuran soğuk esintiyi hissetti, duvar boyunca dört metre kadar yürüdü ve sonra kalenin dışındaydı, bir uçurumun tepesindeydi. Aşağıda nehir vardı, yukarıda gökyüzü ve biri diğeri kadar siyahtı.

“Aşağı inmeliyiz,” dedi Sör Dontos. “Uçurumun dibinde bizi gemiye götürecek bir adam bekliyor.”

“Düşerim.” Bran düşmüştü ve o tırmanmayı seviyordu.

“Hayır düşmeyeceksin. Bir çeşit merdiven var, gizli bir merdiven, kayalara oyulmuş. Bak, basamakları hissedebilirsin leydim.” Dontos, Sansa’nın elini tutup dizlerinin üstüne çöktü ve kızın uçurumun kenarından aşağı sarkmasını sağladı. Sansa, uçurumun yüzüne oyulmuş basamakları el yordamıyla buldu. “Neredeyse demir basamaklar kadar iyi,” dedi Dontos.

Öyle de olsa, uçurum çok yüksekti. *“Yapamam.”*

“Yapmak zorundasın.”

“Başka bir yol yok mu?”

“Yol bu. Senin kadar genç ve kuvvetli bir kız için zor değil. Sıkı sıkı tutun, aşağı hiç bakma, göz açıp kapayıncaya kadar aşağıda olacaksın.” Dontos’un gözleri parlıyordu. “Senin zavallı Florian’ın şişman, yaşlı ve sarhoş. Korkması gereken kişi benim. Eskiden atımdan düşerdim, hatırlamıyor musun? Bizim hikâyemiz böyle başlamıştı. Ben sarhoştum, atımdan düştüm ve Joffrey benim aptal kellemi istedi ama sen beni kurtardın. Beni *kurtardın* tatlım.”

Sansa, Dontos’un ağladığını fark etti. “Ve şimdi de sen beni kurtardın,” dedi.

“Gidersen kurtarmış olacağım, gitmezsen ikimizi de öldürmüş olurum.”

O yaptı, diye düşündü Sansa. *Joffrey’yi o öldürdü.* Kendisi için olduğu kadar Dontos için de gitmek zorundaydı. “Önce siz inin sör,” dedi. Dontos

gerçekten düşerse, Sansa'nın başına çarpar ve ikisini birden uçurumdan aşağı devirebilirdi.

"Leydim nasıl isterse." Dontos, Sansa'ya ıslak bir öpücük verdi bacağını uçurumun kenarından aşağı sarkıttı, basamağı bulana kadar sağı solu tekmeledi. "Ben biraz aşağı inene kadar bekle, sonra peşimden gel. Geleceksin değil mi? Yemin et."

"Geleceğim," diye söz verdi Sansa.

Sör Dontos gözden kayboldu. Sansa, aşağı inen adamın oflayıp pofladığını duyabiliyordu. Çalan çanları dinledi, her vuruşu saydı. Onuncu vuruşta, bacağını dikkatlice uçurumun kenarından aşağı sarkıttı, ayağını koyacak bir yer bulana kadar parmaklarının ucuyla kayaları yokladı. Büyük kale duvarları Sansa'nın üzerinde yükseliyordu. Bir an için, kendini yukarı çekmeyi ve Mutfak Kalesi'ndeki sıcak odasına dönmeyi her şeyden çok istedi. *Cesur ol,* dedi kendine, *şarkılardaki leydiler gibi cesur ol.*

Aşağı bakmaya cesaret edemiyordu. Gözlerini uçurumun yüzünden ayırmıyordu. Bir sonraki basamağa inmek için hareket etmeden önce, bastığı basamakta sağlam durduğundan emin oluyordu. Uçurumun yüzündeki taşlar sert ve soğuktu. Sansa bazen parmaklarının kaydığını hissediyordu. Basamakların arasındaki boşluklar istediği kadar eşit değildi. Çanlar susmuyordu. Sansa'nın kolları daha yolun yarısına varmadan titremeye başladı. Düşeceğini biliyordu. Hareket etmek zorundaydı. Eğer durursa bir daha hiç hareket edemezdi ve şafak, onu uçurumun yüzünde, donmuş halde bulurdu. *Bir adım daha, bir adım daha.*

Zemin onu gafil avladı. Sansa tökezleyip düştü, kalbi güm güm çarpıyordu. Sırtının üstüne yuvarlanıp indiği uçuruma bakınca başı döndü ve parmakları toprağı tırmaladı. *Başardım. Başardım. Düşmedim. Uçurumdan indim ve şimdi eve gidiyorum.*

Sör Dontos, Sansa'yı ayağa kaldırdı. "Bu taraftan. Sessiz ol. Sessiz, sessiz." Uçurumların altında uzanan koyu gölgelerden çıkmadan ilerlediler. Şükürler olsun ki uzun bir yol yürümek zorunda kalmadılar. Nehrin aşağısına doğru elli metre ileride, karaya vurmuş ve orada yanmış bir gemiden geriye kalanların arasında gizlenen küçük bir kayığın içinde bir adam oturuyordu. Dontos poflayarak adama doğru yürüdü. "Oswell?"

"İsim yok," dedi adam. "Binin." Yaşlı, ince uzun bir adamdı. Uzun beyaz saçları ve çengelli bir burnu vardı. Gözleri bir başlık tarafından gölgelenmişti. "Binin. Çabuk olun. Uzaklaşmamız gerek."

Sansa ve Dontos kazasız belasız kayığa bindiğinde, başlıklı adam kürekleri suya indirdi ve kanala doğru kürek çekmeye başladı. Geride kalan çanlar hâlâ çocuk kralın ölümünü duyuruyordu. Karanlık nehir bütünüyle onlara aitti.

Ağır ve istikrarlı kürek darbeleriyle akıntı yönünde ilerlediler, batık kadırgaların arasından kaydılar, kırık direklerin, yanık gövdelerin ve yırtık yelkenlerin önünden geçtiler. Iskarmozlara kalın bezler sarılmıştı, bu yüzden kürekler neredeyse hiç ses çıkarmadan hareket ediyordu. Suyun üzerinde sis yükseliyordu. Sansa, İblis'in vinç kulelerinden birinin müdafaa siperlerini gördü ama kudretli zincir indirilmişti, bu sayede binlerce adamın can verdiği mahalden bir engelle karşılaşmadan geçtiler. Kıyı uzaklaştı, sis yoğunlaştı, çanların sesi silikleşmeye başladı. Sonunda ışıklar bile gitti, kayığın arkasında bir yerde kayboldular. Kayık, Karasu Koyu'na girmişti artık. Dünya karanlık sulardan, uçuşan sisten ve küreklerin üzerine eğilmiş sessiz kürekçiden ibaretti. "Daha ne kadar gideceğiz?" diye sordu Sansa.

"Konuşmak yok," dedi kürekçi. Yaşlı bir adamdı ama göründüğünden daha güçlüydü ve sesi acımasızdı. Adamın yüzünde tuhaf bir şekilde tanıdık bir şeyler vardı ama Sansa bunun ne olduğunu çıkaramıyordu.

"Fazla kalmadı." Sör Dontos, Sansa'nın elini tuttu. "Arkadaşın yakında, seni bekliyor."

"Konuşmak yok!" diye homurdandı kürekçi. "Sesler suyun üstünde yürür Sör Soytarı."

Sansa utanmış bir halde dudağını ısırdı ve sessizce kamburlaştı. Gerisi, hiç durmadan çekilen küreklerdi.

Doğu semasında şafağın ilk izleri belirdiğinde, uzakta, karanlığın içinde hayaletimsi bir şekil gördü Sansa; bir ticaret kadırgası, yelkenleri toplanmıştı, tek sıra kürekle ağır ağır hareket ediyordu. Kayık kadırgaya yaklaşınca, Sansa geminin baş süsünü gördü; deniz kabuğundan yapılmış büyük bir boru üfleyen, taçlı bir balıkadam. Bir bağırtı duyuldu ve gemi ağır ağır dönmeye başladı.

Gemiyle tekne yan yana geldiğinde kadırganın küpeştesinden bir ip merdiven sarkıtıldı. Kürekçi küreklerini bıraktı ve Sansa'nın ayağa kalkmasına yardım etti. "Şimdi yukarı, hadi kızım, seni tutuyorum." Sansa adama nezaketi için teşekkür etti ama homurtudan başka bir yanıt almadı. İp merdiveni tırmanmak uçurumdan inmekten çok daha kolaydı. Kürekçi Oswell, Sansa'nın hemen arkasından geliyordu, Sör Dontos kayıkta kalmıştı.

İki denizci, Sansa'nın güverteye çıkmasına yardım etmek için küpeştenin yanında bekliyordu. Sansa titriyordu. Bir adamın, "Üşüyor," dediğini duydu. Adam pelerinini çıkardı ve Sansa'nın omuzlarına koydu. "İşte leydim, böyle daha iyi mi? Rahatlayın, en kötüsü geride kaldı."

Sansa bu sesi tanıyordu. *Ama o Vadi'de*, diye düşündü. Sör Lothor Brune bir meşaleyle birlikte adamın yanında duruyordu.

"Lord Petyr," diye seslendi Dontos. "Artık geri dönmeliyim, birileri beni aramayı akıl etmeden önce."

Petyr Baelish tek elini küpeşteye koydu. "Ama önce ödemeni istiyorsun. On bin ejderhaydı değil mi?"

"On bin." Dontos, elinin tersiyle ağzını ovdu. "Öyle söz vermiştiniz lordum."

"Sör Lothor, ödül."

Lothor Brune meşalesini indirdi. Üç adam küpeşteye geldi, arbaletlerini kaldırdılar, okları saldılar. Oklardan biri, kayıktan yukarı bakan Dontos'un göğsüne saplandı, cübbesindeki taçlardan solda olanı deldi. Diğer oklar adamın karnına ve boğazına isabet etti. Her şey o kadar çabuk oldu ki ne Sansa ne de Dontos çığlık atacak vakit bulabildi. İş bittiğinde, Lothor Brune meşaleyi cesedin üstüne attı. Kadırga uzaklaşırken küçük kayık alev alev yanıyordu.

"Onu *öldürdünüz*." Sansa küpeşteye tutundu ve arkasını dönerek kustu. Lannisterlar'dan, daha beter bir şeye yakalanmak için mi kaçmıştı?

"Leydim," diye mırıldandı Serçeparmak, "kederinizi böyle bir adam için heba etmeyin. O bir ayyaştı ve kimsenin dostu değildi."

"Ama o beni *kurtardı*."

"O sizi on bin ejderha vaadine sattı," dedi Serçeparmak. "Ortadan kaybolmanız, sizi Joffrey'nin ölümünde şüpheli gösterecek. Altın pelerinliler ava çıkacak ve hadım kesesini şıngırdatacak. Dontos... pekâlâ, onu duydunuz. O sizi altın için sattı ve altınlar suyunu çektiğinde yine satardı. Ejderhalarla dolu bir torba bir adamın sessizliğini geçici olarak satın alır ama hedefini bulmuş bir ok o sessizliği sonsuza kadar satın alır." Hüzünle gülümsedi. "Dontos yaptığı her şeyi benim emrimle yaptı. Size açık açık dostluk göstermeye cesaret edemedim. Joff'un turnuvasında Dontos'un hayatını nasıl kurtardığınızı duyduğumda onun kusursuz bir maşa olacağını anladım."

Sansa kendini hasta hissediyordu. "Benim Florian'ım olduğunu söylemişti."

“Babanızın Demir Taht’ta oturduğu gün size ne söylediğimi hatırlama ihtimaliniz var mı?”

O an son derece net bir biçimde Sansa’nın kafasında canlandı. “Bana, hayatın bir şarkı olmadığını söylemiştiniz. Bunu bir gün üzülerek öğreneceğimi.” Sansa gözlerinin ıslandığını hissedebiliyordu. Ama Sör Dontos Hollard için mi, Joff için mi, Tyrion için mi yoksa kendisi için mi ağladığını söyleyemezdi. “*Hepsi* yalan mı, sonsuza kadar, her şey ve herkes?”

“Hemen hemen herkes. Sizin ve benim dışımda elbette,” dedi Serçeparmak. Gülümsedi. *“Eve dönmek istiyorsan bu gece tanrı korusuna gel.”*

“Not... siz miydiniz?”

“Tanrı korusu olmak zorundaydı. Kızıl Kale’de başka hiçbir yer hadımın küçük kuşlarından korunamaz... ya da benim deyişimle, farelerinden. Tanrı korusunda duvarlar yerine ağaçlar var. Tavan yerine gökyüzü. Farelerin orada sinsi sinsi koşturacak bir yeri yok. Fareler saklanma ihtiyacı duyar, biri onları kılıçla deşmesin diye.” Lord Petyr, Sansa’nın kolunu tuttu. “Size kamaranızı göstereyim. Uzun ve zor bir gün geçirdiniz. Bitkin olmalısınız.”

Geride kalan küçük kayık. kıvrılarak yukarı tırmanan dumanlara ve küçük bir ateşe dönüşmüştü bile, alacakaranlığın enginliği içinde kaybolmak üzereydi. Artık geri dönüş yoktu; mevcut tek yol ileri gidiyordu. “Çok bitkinim,” diye kabul etti Sansa.

Serçeparmak, Sansa’yı alt güverteye indirirken, “Bana ziyafeti anlatın,” dedi. “Kraliçe büyük zahmete girdi. Şarkıcılar, hokkabazlar, dans eden ayı... minik kocanız benim mızrakçı cücelerimi sevdi mi?”

“Sizin?”

“Onları Braavos’tan getirmek ve bir genelevde saklamak zorunda kaldım. Sebep oldukları sıkıntı, masraflarını geçti. Bir cüceyi saklamak şaşırtıcı şekilde zor ve Joffrey... bir kralı suya götürebilirsiniz ama söz konusu Joff olunca, içilebilir olduğunu anlatana kadar sağa sola sudan sıçratmanız gerekir. Ona küçük sürprizimden bahsettiğimde, Majesteleri, ‘Ziyafetimde neden çirkin cüceler olsun isteyeyim, cücelerden nefret ederim,’ dedi. Onun kolunu tutmak ve kulağına fısıldamak zorunda kaldım, ‘Dayınız kadar etmiyorsunuz.’”

Güverte ayaklarının altında sallandı ve Sansa tüm dünya çalkalanıyormuş gibi hissetti. “Joffrey’yi Tyrion’ın zehirlediğini

düşünüyorlar. Sör Dontos onu tutukladıklarını söyledi.”

Serçeparmak gülümsedi. “Dulluk size yakışacak Sansa.”

Bu düşünce Sansa’nın midesinde kelebekler uçuşturdu. Sansa bir daha asla Tyrion’la aynı yatağa girmek zorunda kalmayabilirdi. Onun istediği de buydu... değil miydi?

Kamara alçak ve sıkışıktı ama dar ranzaya kuş tüyü bir şilte serilmiş ve şiltenin üstüne kalın kürkler yığılmıştı. “Küçük olduğunu biliyorum ama fazla rahatsız olmayacağınızı tahmin ediyorum.” Serçeparmak, kamara penceresinin altında duran sedir sandığı gösterdi. “Sandığın içinde temiz kıyafetler bulacaksınız. Elbiseler, iç çamaşırları, çoraplar, bir pelerin. Maalesef sadece yün ve pamuklu şeyler. Sizin kadar güzel bir kıza layık değiller ama daha iyi bir şeyler bulana kadar kuru ve temiz kalmanızı sağlayacaklar.”

Bütün bunları benim için hazırlatmış. “Lordum, ben... ben anlamıyorum... Joffrey size Harrenhal’u verdi, sizi Üç Dişli Mızrak’ın Azam Lordu yaptı... neden...”

“Neden onun ölmesini isteyeyim?” Serçeparmak omuz silkti. “Bir amilim yok. Ayrıca, Vadi’de bin fersah uzaktayım. Düşmanının kafası sana dair, daima karışık olsun; senin kim olduğunu ve ne istediğini bilmezse bir sonraki adımını da tahmin edemez. Bazen düşmanı şaşırtmanın en iyi yolu, belli bir amaca hizmet etmeyen hareketler yapmaktır. Oyunu oynamaya başladığında bunu hatırla Sansa.”

“Oyun... ne oyunu?”

“Yegâne oyun. Taht oyunu.” Serçeparmak, Sansa’nın alnına düşen bir tutam saçı geri itti. “Annenle benim arkadaştan öte olduğumuzu anlayacak yaştasın. Bir zamanlar, bu dünyada istediğim tek şey Cat’ti. Sahip olabileceğimiz hayatın ve onun bana vereceği çocukların hayalini kurmaya cesaret ettim... ama o Nehirova’nın ve Hoster Tully’nin kızıydı. *Aile, Görev, Onur;* Sansa. *Aile, Görev, Onur,* onun elini asla tutamayacağım anlamına geliyordu. Ama Catelyn bana çok daha güzel bir şey verdi, bir kadının yalnızca bir kez verebileceği bir hediye. Onun kızına nasıl sırtımı dönebilirim? Sen, daha güzel bir dünyada benim kızım olabilirdin, Eddard Stark’ın değil. Benim sadık ve sevgi dolu kızım... Joffrey’yi aklından çıkar tatlım. Dontos’u, Tyrion’ı, hepsini... Seni bir daha asla rahatsız etmeyecekler. Artık güvendesin ve önemli olan tek şey bu. Benimle güvendesin ve eve gidiyorsun.”

Jaime

Kral öldü, dediler ona. Joffrey'nin, onun sadece hükümdarı değil oğlu da olduğunu hiç bilmeden.

Geceyi geçirdikleri handa, "İblis bir hançerle boğazını kesmiş," dedi bir seyyar meyve satıcısı. "Büyük bir altın kupadan kanını içmiş." Kalkanında kocaman bir yarasa olan sakallı ve tek elli şövalyeyi tanımıyordu adam, dinleyenin kim olduğunu bilse söyleyemeyeceği şeyler söylüyordu bu yüzden.

"Zehir kullanmış," diye ısrar etti hancı. "Çocuğun yüzü erik gibi morarmış."

"Baba onu adilce yargılasın," diye mırıldandı bir rahip.

"Cücenin karısı da yardım etmiş," diye yemin etti Lord Rowan'ın üniformasını giymiş bir okçu. "Cinayetten sonra, kız bir kükürt bulutunun içinde salondan kaybolmuş ve Kızıl Kale'de dolaşan bir ulu kurt görülmüş, ağzından kan damlıyormuş."

Bütün bunlar konuşulurken Jaime sessizce oturdu, kelimelerin ona çarpmasına izin verdi, sağlam elindeki birayı unutmuştu. *Joffrey. Benim kanım. Benim ilk oğlum.* Joffrey'nin yüzünü hayal etmeye çalıştı ama çocuğun hatları Cersei'ye dönüşüp duruyordu. *Yas tutacak; saçları dağınık, gözleri ağlamaktan kızarmış olacak; konuşmaya çalıştığında dudakları titreyecek. Beni gördüğünde tekrar ağlayacak ama gözyaşlarıyla mücadele edecek.* Cersei, Jaime'yle olduğu zamanlar dışında çok ender ağlardı. Başkalarının onun zayıf olduğunu düşünmesine dayanamazdı. Yaralarını sadece ikizine gösterirdi o. *Teselli bulmak ve intikam almak için bana bakacak.*

Ertesi gün Jaime'nin ısrarıyla hiç durmadan yol aldılar. Jaime'nin oğlu ölmüştü ve kardeşinin ona ihtiyacı vardı.

Jaime Lannister, sırrını alacakaranlığa yaslamış gözcü kuleleriyle birlikte önünde beliren şehri gördüğünde, atını Çelikincik Walton'ın yanına sürdü, barış sancağını taşıyan Nage'in arkasına.

"Bu iğrenç koku da ne?" diye şikâyet etti kuzeyli adam.

Ölüm, diye düşündü Jaime ama, "Duman, ter ve dışkı. Kısaca Kral Toprakları," dedi. "İyi bir burnun varsa hainliğin kokusunu da alabilirsin.

Daha önce bir şehri koklamadın mı hiç?"

"Beyaz Liman'ı kokladım. Hiç böyle iğrenç kokmazdı."

"Kardeşim Tyrion, Sör Gregor Clegane'e kıyasla neyse, Beyaz Liman, Kral Toprakları'na kıyasla odur."

Nage kafileyi alçak bir tepeden indirdi. Yedi kuyruklu barış sancağı rüzgârla havalanıp dalgalanıyordu, yedi köşeli yıldız sancak direğinin üzerinde parlıyordu. Jaime çok yakında Cersei'yi görecekti. Ve Tyrion'ı ve babalarını. *Kardeşim çocuğu öldürmüş olabilir mi gerçekten?* Jaime buna inanmakta zorlanıyordu.

Tuhaf bir şekilde sakindi. Çocuğunu kaybeden bir adam keder yüzünden çıldırmalıydı, bunu biliyordu. Saçlarını yolmalı, tanrılara lanet okumalı ve kanlı intikam yeminleri etmeliydi. Peki Jaime neden bu kadar az şey hissediyordu? *Çocuk, atasının Robert Baratheon olduğunu bilerek yaşadı ve öldü.*

Jaime onun doğumunu görmüştü, bu doğruydu ama çocuktan çok Cersei için oradaydı. Lakin bebeği kucağına almamıştı hiç. Kadınlar sonunda odadan ayrıldığında, "Bu nasıl görünür?" diye uyarmıştı Cersei onu. "Joffrey, sen onun üzerine eğilmeden de sana benziyor, bu yeterince kötü." Jaime hemen hemen hiç mücadele etmeden teslim olmuştu. Ciyaklayan, küçük, pembe bir şeydi çocuk, Cersei'den çok şey talep ediyordu; Cersei'nin zamanı, Cersei'nin sevgisi, Cersei'nin göğüsleri.

Ve şimdi ölü. Joff'u zehirden kararmış bir yüzle, soğuk ve hareketsiz bir şekilde yerde yatarken hayal etti ve yine bir şey hissetmedi. Belki de insanların söylediği gibi bir canavardı o. Yukarıdaki Baba aşağı inse ve ona ya oğlunu ya da elini geri vereceğini söylese, Jaime hangisini tercih edeceğini biliyordu. İkinci bir oğlu ve daha pek çok oğul yapmaya yetecek kadar tohumu vardı nihayetinde. *Eğer Cersei bir çocuk daha isterse ona bunu veririm... ve bu defa bebeği kucağıma alırım, bundan hoşlanmayanları da Ötekiler alsın.* Robert mezarda çürüyordu ve Jaime yalanlardan bıkmıştı.

Jaime aniden döndü ve Brienne'i bulmak için dörtnala geri koştu. *Neden zahmete girdiğimi tanrılar bilir. Tanıma talihsizliğine nail olduğum en soğuk yaratık o.* Fahişe, kafilenin en gerisinde ve birkaç metre açığında at sürüyordu, onlardan biri olmadığını beyan ediyormuş gibi. Brienne için yol boyunca erkek kıyafetleri toplamışlardı; buradan bir tunik, şuradan bir mintan, bir pantolon, başlıklı bir pelerin, hatta eski bir göğüs kalkanı. Brienne erkek kıyafetlerinin içinde daha rahat görünüyordu ama giydiği

hiçbir şey onun daha güzel görünmesini sağlayamazdı. Ya da mutlu. Harrenhal'dan ayrıldıktan kısa bir süre sonra, kızın her zamanki domuz kafalı inatçılığı kendini yeniden göstermişti. "Silahlarımı ve zırhımı geri istiyorum," diye ısrar etmişti fahişe. "Ah elbette, sana tekrar çelik giydirmemize izin ver," diye yanıtlamıştı Jaime. "Özellikle de bir miğfer. Ağzını ve göz siperini kapalı tutarsan hepimiz daha mutlu oluruz."

Brienne bu kadarını yapmıştı ama çok geçmeden kızın iç karartıcı sessizliği Jaime'nin iyi ruh halini yıpratmaya başlamıştı, Qyburn'ün kendini sevdirmek için harcadığı çaba da öyle. *Cleos Frey'in arkadaşlığını özleyeceğim aklıma bile gelmezdi, tanrılar bana yardım etsin.* Kızı ayıya bırakmadığına pişman olmaya başlıyordu Jaime.

Brienne'i bulduğunda, "Kral Toprakları," diye duyurdu. "Yolculuğumuz bitti leydim. Yeminini tuttun ve beni Kral Toprakları'na getirdin. Birkaç parmak ve bir el haricinde, bütün olarak."

Brienne'in gözleri cansızdı. "Yeminimin sadece yarısıydı bu. Leydi Catelyn'e kızlarını ona geri götüreceğimi söylemiştim. En azından Sansa'yı. Ve şimdi..."

Robb Stark'la hiç tanışmadı ama onun Robb için duyduğu keder, benim Joffrey için duyduğum kederden büyük. Belki de Leydi Catelyn için yas tutuyordu kız. Haberi Benekağaç Kasabası'nda, Sör Bertram Beesbury isimli kırmızı suratlı bir şövalyeden almışlardı. Şövalyenin arması, siyah ve sarı şeritli zemin üstünde üç arıydı. "Lord Piper'ın adamlarından bir grup, daha dün Benekağaç'tan geçti," demişti Beesbury. "Kendi barış sancaklarının altında Kral Toprakları'na gidiyorlardı. Genç Kurt ölünce Piper'ın savaşa devam etmesi için bir sebep kalmadı. Oğlu İkizler'de tutsak." Brienne'in ağzı, geviş getirirken boğulan bir inek gibi açık kalmıştı. Kırmızı Düğün'ün hikâyesini çekmek de Jaime'ye düşmüştü.

Jaime daha sonra, "Her büyük lordun, onun makamını kıskanan bir sancak beyi vardır," demişti Brienne'e. "Babamın Reyneler'i ve Tarbeckler'i vardı. Tyrelller'in Florentler'i, Hoster Tully'nin Walder Frey'i. Bu çeşit adamları yerlerinde tutan sadece kuvvettir. Bir zayıflık sezdikleri anda... Kahramanlar Çağı'nda, Boltonlar Starklar'ı yüzer ve derilerinden cübbe diktirirlerdi." Brienne öyle perişan görünüyordu ki Jaime onu teselli etmek isterken bulmuştu kendini.

Brienne o günden beri yarı ölü gibiydi. Jaime'nin ona "fahişe" demesi bile kızın bir yanıt vermesini sağlamıyordu. *Bütün gücü tükendi.* Bu kadın, Robin Ryger'ın üstüne kaya devirmiş, bir ayıya karşı turnuva kılıcıyla

dövüşmüş, Vargo Hoat'un kulağını dişleriyle koparmış ve Jaime'yle dövüşüp onu dermansız bırakmıştı... ama çökmüştü işi bitmişti. “Seni Tarth'a geri göndermek için babamla konuşacağım, eğer seni memnun ederse,” dedi Jaime. “Ya da kalmayı tercih edersen sarayda senin için bir yer bulabilirim.”

“Kraliçenin leydi eşlikçisi olarak mı?” dedi Brienne soğuk bir sesle.

Jaime, Brienne'in pembe ipek elbisenin içinde nasıl göründüğünü hatırladı ve Cersei'nin böyle bir eşlikçiye neler söyleyeceğini tahmin etmemeye çalıştı. “Belki Şehir Muhafızları'nda bir görev...”

“Yemin bozanlar ve katillerle birlikte hizmet etmem.”

O halde neden zahmet edip bir kılıç taşıyorsun? diyebilirdi Jaime ama kelimeleri yuttu. “Nasıl istersen Brienne.” Atını tek eliyle çevirdi ve kızın yanından ayrıldı.

Şehre vardıklarında Tanrı Kapısı açıktı ama yolun kenarına iki düzine araba dizilmişti. Arabalar elma suyu fıçılarıyla, elma kasalarıyla, saman balyalarıyla ve Jaime'nin o güne kadar gördüğü en büyük balkabaklarıyla doluydu. Hemen hemen her arabanın başında muhafızlar vardı; küçük lordların armalarını taşıyan silahlı askerler, örgü zırh ve kaynatılmış deri giyen paralı askerler, uçları ateşte sertleştirilmiş ev yapımı mızraklar taşıyan pembe yanaklı çiftçi çocukları. Jaime arabaların önünden geçerken muhafızlara gülümsedi. Kapıdaki altın pelerinliler, arabaların içeri girmesine izin vermeden önce sürücülerden sikke topluyordu. “Bu ne?” diye sordu Çelikincik.

“Şehrin içinde mal satma hakkı almak için bedel ödemek zorundalar. Kral Eli'nin ve hazine başının emriyle.”

Jaime, arabalardan ve yük atlarından oluşan uzun sıraya baktı. “Buna rağmen bedel ödemek için sıraya giriyorlar?”

“Artık savaş bittiği için şehirde iyi para kazanılıyor,” dedi en yakın arabadaki değirmenci. Sesi neşe doluydu. “Şehri artık Lannisterlar tutuyor, Kaya'nın yaşlı Lord Tywin'i. Onun gümüş sıçtığı söyleniyor.”

“Altın,” diye düzeltti Jaime. “Ve Serçeparmak sikkeleri sarı başaklardan basıyor, yemin ederim.”

“Şimdi hazinenin başında İblis var,” dedi kapı kumandanı. “Daha doğrusu vardı, onu kralı öldürmek suçuyla tutukladılar.” Kumandan şüphe dolu gözlerle kuzeyli adamları süzdü. “Siz kimsiniz?”

“Lord Bolton'ın adamlarıyız. Kral Eli'ni görmeye geldik.”

Kumandan, barış sancağı taşıyan Nage’e baktı. “Diz çökmeye geldik demek istiyorsunuz. İlk değilsiniz. Doğruca kaleye gidin ve sorun çıkarmayın.” Elini sallayıp içeri girmelerini işaret etti ve arabalara döndü.

Eğer Kral Toprakları ölen çocuk kral için yas tutuyorsa bile Jaime’nin bunu fark etmesi mümkün değildi. Bir yalvaran kardeş, Tohum Caddesi’nde Joffrey’nin ruhu için yüksek sesle dua okuyordu ama yoldan geçenlerin ona gösterdiği ilgi, rüzgâr yüzünden çarpan bir pencereye gösterecekleri ilgiden fazla değildi. Diğer yerlerde her zamanki kalabalık dolaşıyordu; siyah zırhlı altın pelerinliler; tartlar, ekmekler ve sıcak turtalar satan fırıncı çocuklar; yarısına kadar bağlanmış korsajlarıyla pencerelerden sarkan fahişeler; dışkıyı andıran kokularıyla sefil adamlar. Jaime’nin kafilesi, bir ara sokağın ağzındaki ölü atı sürüklemeye çalışan beş adamın yanından geçti. Başka bir yerde, bir jonglör, bir grup sarhoş Tyrell askerini ve küçük çocukları eğlendirmek için havada bıçaklar döndürüyordu.

İki yüz kuzeyli, zincirsiz bir üstat ve ucube bir kadınla tanıdık caddelerden geçen Jaime, kimsenin ona ikinci kez bakmadığını fark etti. Eğlenmesi mi, yoksa rahatsız olması mı gerekirdi bilmiyordu. Lostracılar Meydanı’ndan geçerlerken, “Beni tanımıyorlar,” dedi Çelikincik’e.

“Yüzünüz değişti, armanız da öyle,” dedi kuzeyli adam, “ve şimdi yeni bir Kral Katili’ne sahipler.”

Kızıl Kale’nin kapıları açıktı ama bir düzine mızraklı Şehir Muhafızı yolu kapatmıştı. Çelikincik yanlarına gittiğinde mızraklarının ucunu aşağı indirdiler fakat Jaime muhafızların başındaki beyaz şövalyeyi tanıyordu. “Sör Meryn.”

Sör Meryn’in sarkık göz kapakları hayretle açıldı. “Sör Jaime?”

“Hatırlanmak ne güzel. Adamları kenara çekin.”

Onun emrini yerine getirmek için bu kadar çabuk hareket eden birini görmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Jaime bundan nasıl hoşlandığını unutmuştu.

Dış avluda iki Kral Muhafızı daha buldular; Jaime buradayken beyaz pelerinler giymeyen iki kişi. *Cersei beni Lord Kumandan ilan ediyor ama meslektaşlarımı bana danışmadan seçiyor,* diye düşündü Jaime. “Anladığım kadarıyla biri bana yeni kardeşler vermiş,” dedi atından inerken.

“O şerefe nail olduk sör.” Çiçek Şövalyesi, beyaz pulların ve ipeklerin içinde öyle güzel ve nezih görünüyordu ki Jaime onun karşısında kendini sefil ve bayağı bir şey gibi hissetti.

Meryn Trant'a döndü. "Sör, yeni kardeşlerimize vazifelerini öğretmekte ihmalkâr davranmışsınız."

"Hangi vazife?" dedi Meryn Trant kendini savunur bir tonla.

"Kralı canlı tutmak. Şehirden ayrıldığımdan bu yana kaç kral kaybettiniz? İki, değil mi?"

Sonra Sör Balon, Jaime'nin bileğini gördü. *"Eliniz..."*

Jaime zorla gülümsedi. "Artık sol elimle dövüşüyorum. Mücadeleyi daha zorlu kılıyor. Lord babamı nerede bulabilirim?"

"Lord Tyrell ve Prens Oberyn ile çalışma odasında."

Mace Tyrell ve Kızıl Yılan aynı sofrada mı oturuyor? Tuhaf ve daha tuhaf. "Kraliçe de onlarla birlikte mi?"

"Hayır lordum," dedi Sör Balon. "Kraliçeyi septte bulabilirsiniz. Kral Joffrey için dua..."

"Sen!"

Son kuzeyli adam da atından inmişti. Ve Sör Loras, Brienne'i görmüştü.

"Sör Loras." Brienne, elinde dizgini aptal aptal duruyordu.

Loras Tyrell kıza doğru yürüdü. "Neden?" dedi. "Bana nedenini söyleyeceksin. Sana her zaman nazik davrandı, sana gökkuşağı pelerini verdi. Onu neden öldürdün?"

"Öldürmedim. Ben onun için ölürdüm."

"Öleceksin." Sör Loras uzunkılıcını çekti.

"Ben yapmadım."

"Emmon Cuy senin yaptığına dair yemin etti, hem de son nefesinde."

"O çadırın dışındaydı, görmedi..."

"Çadırın içinde senden ve Leydi Stark'tan başka kimse yoktu. Yaşlı bir kadının sert çeliği kesecek bir darbe indirdiğini mi iddia ediyorsun?"

"Bir *gölge* vardı. Kulağa nasıl çılgınca geldiğini biliyorum ama... ben Renly'ye zırhını giydiriyordum, sonra mumlar söndü ve her yerde kan vardı. Leydi Catelyn, Stannis'in yaptığını söyledi... onun... gölgesinin. Ben bir şey yapmadım, onurum üstüne yemin..."

"Senin onurun yok. Kılıcını çek. Seni ellerin boşken katlettiğimi söylemelerine izin vermeyeceğim."

Jaime, Loras'la Brienne'in arasına girdi. "Kılıcınızı kaldırın sör."

Sör Loras, Jaime'nin etrafından dolaştı. "Hem katil hem de korkak mısın Brienne? Bu yüzden mi kaçtın, elinde onun kanıyla? *Kılıcını çek kadın!*"

“Dua edelim de çekmesin.” Jaime tekrar Loras’ın önüne geçti. “Yoksa dışarı çıkaracağımız ceset size ait olur. Bu fahişe, Gregor Clegane kadar güçlü, onun kadar güzel olmasa da.”

“Bu mesele sizi ilgilendirmez sör.” Sör Loras, Jaime’yi kenara itti.

Jaime, sağlam eliyle delikanlıyı yakaladı ve sarsarak döndürdü. “Ben *Kral Muhafızları Lord Kumandanı’*yım seni kibirli köpek yavrusu. O beyaz pelerini giydiğin sürece senin kumandanınım. Şimdi *kahrolası kılıcını* kınına sok, aksi takdirde o kılıcı alır ve Renly’nin bile bulamadığı yerlere sokarım.”

Delikanlı bir an tereddüt etti, Sör Balon’ın müdahale etmesine yetecek kadar uzun bir an. “Lord Kumandan’ın söylediğini yap Loras,” dedi adam. O sırada bazı altın pelerinliler kılıçlarını çekti, bu hareket kuzeyli adamların da aynı şeyi yapmasına sebep oldu. *Harika,* diye düşündü Jaime, *atımdan yeni indim ve birazdan avluda bir kan gölümüz olacak.*

Sör Loras Tyrell kılıcını öfkeyle kınına soktu.

“Çok zor sayılmazdı, değil mi?”

“Onun tutuklanmasını istiyorum,” dedi Sör Loras, Brienne’i göstererek. “Leydi Brienne, sizi Lord Renly Baratheon’ın cinayetiyle suçluyorum.”

“İnanır mısınız bilmem ama,” dedi Jaime, “kızın onuru var. Sizde gördüğümden daha fazla. Ve hatta Brienne doğru söylüyor olabilir. Tamam, fazla zeki biri sayılmaz ama yalan söylemek isteseydi daha iyi bir yalan bulurdu, benim atım bile bundan daha iyi bir yalan uydurur. Yine de eğer ısrar ediyorsanız... Sör Balon, Leydi Brienne’i bir kule hücresine götürün ve orada gözetim altında tutun. Çelikincik ve adamları için de, babam onları görene kadar kalabilecekleri uygun bir yer bulun.”

“Tamam lordum.”

Balon Swann ve bir düzine altın pelerinli tarafından götürülen Brienne’in gözleri kırgınlık doluydu. *Bana öpücükler göndermelisin fahişe,* demek istedi Jaime. Neden yaptığı her kahrolası şey yanlış anlaşılıyordu? *Aerys. Hepsinin kaynağı Aerys.* Jaime, sırtını fahişeye döndü ve avlunun karşısına doğru yürüdü.

Kraliyet septinin kapısında bir başka beyaz zırhlı şövalye vardı; uzun boylu, siyah sakallı, geniş omuzlu ve kanca burunlu bir adam. Şövalye, Jaime’yi gördüğünde pis pis sırıttı ve, “Nereye gittiğini sanıyorsun?” dedi.

“Septe.” Jaime kesik bileğiyle gösterdi, “Şuradaki septe. Kraliçeyi göreceğim.”

“Majesteleri yas tutuyor. Ayrıca, neden senin gibi bir adamı görmek istesin?”

Çünkü ben onun âşığıyım ve öldürülen oğlunun babasıyım, demek istedi Jaime. “Sen kimsin?”

“Kral Muhafızları’nın şövalyesiyim. Sen de biraz saygı öğrensen fena olmaz çolak, yoksa öbür elini de ben keserim, sabahları yulaf lapanı emmek zorunda kalırsın.”

“Ben kraliçenin kardeşiyim sör.”

Beyaz şövalye bunun komik olduğunu düşündü. “Kaçtın öyle mi? Boyun da bir parça uzamış lordum.”

“*Öbür* kardeşi, ahmak. Ve Kral Muhafızları Lord Kumandanı. Şimdi kenara çekil yoksa pişman olursun.”

Adam bu sefer daha uzun baktı. “Siz... Sör Jaime.” Duruşunu düzeltti. “Affedin lordum. Sizi tanımadım. Bendeniz, Sör Osmund Karakazan olmak onuruna sahibim.”

Onur bunun neresinde? “Bir süre kardeşimle yalnız kalmak istiyorum. Septe kimse girmesin sör. Rahatsız edilecek olursak kellenizi alırım.”

“Tamam lordum, emredersiniz.” Sör Osmund kapıyı açtı.

Cersei, Anne’nin mihrabının önünde diz çökmüştü. Joffrey’nin cenaze teskeresi, yeni ölenleri diğer dünyaya götüren Yabancı’nın altına bırakılmıştı. Havada tütsü kokusu vardı ve yanan yüzlerce mum yukarıya dualar gönderiyordu. *Joff’un her duaya ihtiyacı var.*

Cersei omzunun üzerinden baktı. “Kim o?” dedi, sonra da, “Jaime?” Ayağa kalktı, gözleri yaşla doluydu. “Gerçekten sen misin?” Fakat Jaime’ye gitmedi. *O hiçbir zaman bana gelmedi,* diye düşündü Jaime. *Hep bekledi, benim ona gitmemi istedi. Verir, ama önce istemem gerekir.* Jaime ona sarıldığında, “Daha erken gelmeliydin,” diye mırıldandı Cersei. “Neden daha önce gelip onu korumadın? Oğlum...”

Oğlumuz. “Elimden geldiği kadar çabuk geldim,” dedi Jaime. Cersei’yi bıraktı ve bir adım geri çekildi. “Dışarıda savaş var kardeşim.”

“Çok zayıf görünüyorsun. Ve saçların, altın saçların...”

“Saçlar yine uzar.” Jaime kesik bileğini kaldırdı. *Bunu görmesi gerek.* “Bu uzamaz.”

Cersei’nin gözleri büyüdü. “Starklar...”

“Hayır. Bu Vargo Hoat’un marifetiydi.”

Bu isim Cersei için hiçbir şey ifade etmiyordu. “Kim?”

“Harrenhal Keçisi. Bir süre için.”

Cersei döndü ve Joffrey’nin cenaze teskeresine baktı. Ölü krala altın yaldızlı bir zırh giydirmişlerdi. Tüyler ürpertici bir şekilde Jaime’ninkine benzeyen bir zırh. Miğferin göz siperi indirilmişti ama mum ışıkları alanın üstünde yumuşak bir şekilde pırıldıyordu; çocuk, ölümün içinde cesur ve ışıltılı görünüyordu böylece. Mum ışıkları, Cersei’nin yas elbisesinin bedenini süsleyen yakutları da uyandırıyordu. Cersei’nin saçları dağınık bir halde omuzlarına dökülüyordu. “Onu öldürdü Jaime. Söylemişti. Kendimi güvende ve mutlu hissettiğim bir gün geleceğini ve mutluluğumun ağzımdaki küllere dönüşeceğini söylemişti.”

“Bunu Tyrion mı söyledi?” Jaime buna inanmak istemiyordu. Akraba katletmek kral katletmekten daha kötüydü, hem insanların hem tanrıların gözünde. *Çocuğun benim olduğunu biliyordu. Tyrion’ı sevdim. Ona iyi davrandım.* Tamam, bir olay haricinde... ama İblis o olayın gerçeğini bilmiyordu. *Yoksa biliyor mu?* “Joffrey’yi neden öldürsün?”

“Bir fahişe için.” Cersei, Jaime’nin sağlam elini yakaladı ve kendi ellerinin arasında sıkı sıkı tuttu. “Bunu yapacağını söylemişti bana. Joff biliyordu. Ölürken katilini işaret etti. Bizim küçük, çarpık ve canavar kardeşimizi gösterdi.” Jaime’nin parmaklarını öptü. “Onu benim için öldüreceksin değil mi? Oğlumuzun intikamını alacaksın.”

Jaime geri çekildi. “O hâlâ benim kardeşim.” Kesik bileğini, belki görmemiştir diye Cersei’nin yüzüne salladı. “Ve herhangi birini öldürecek durumda değilim.”

“Bir elin daha var değil mi? Senden bir mücadelede Tazı’yı yenmeni istemiyorum. Tyrion bir *cüce.* Bir hücrede kilitli. Nöbetçiler *senin* için yoldan çekilir.”

Tyrion’ı öldürmek fikri Jaime’nin midesini bulandırıyordu. “Bu konuyu daha iyi öğrenmeliyim. Nasıl olduğunu.”

“Öğreneceksin,” diye söz verdi Cersei. “Bir yargılama olacak. Tyrion’ın yaptığı şeyleri duyduğunda, onun ölmesini sen de benim kadar isteyeceksin.” Jaime’nin yüzüne dokundu. “Sensiz kaybolmuştum Jaime. Starklar bana senin başını gönderecek diye korkuyordum. Buna dayanamazdım.” Jaime’yi öptü. Hafif bir öpücüktü. Dudakları Jaime’nin dudaklarına belli belirsiz dokunmuştu ama Jaime kollarını Cersei’nin bedenine sardığında kadının titrediğini hissetti. “Sensiz yarımım.”

Jaime’nin Cersei’ye verdiği öpücükte şefkat değil açlık vardı. Cersei’nin ağzı Jaime’nin dili için açıldı. “Hayır,” dedi Cersei, Jaime’nin dudakları onun boynuna inerken, “burada olmaz. Rahipler...”

“Rahipleri Ötekiler alsın.” Jaime onu tekrar öptü, onu sessizce öptü, onu inletene kadar öptü. Sonra mumları devirdi ve Cersei’yi Anne’nin mihrabına oturttu, kadının eteğini ve eteğin altındaki ipek içliği yukarı sıyırdı. Cersei güçsüz yumruklarla Jaime’nin göğsüne vuruyordu, tehlikeler hakkında mırıldanıyordu, babası hakkında, rahipler hakkında, tanrıların gazabı hakkında. Jaime onu duymadı. Pantolonunun bağcıklarını çözdü, mihraba tırmandı ve Cersei’nin beyaz bacaklarını araladı. Tek parmağı kadının iç çamaşırlarının altına kaydı. Jaime iç çamaşırını yırtıp çıkardığında, çamaşırın üstünde Cersei’nin ay kanı olduğunu gördü ama bunun hiç önemi yoktu.

“Acele et.” Cersei fısıldıyordu artık, “çabuk, *çabuk ol,* şimdi, beni şimdi becer. Jaime Jaime Jaime.” Elleri Jaime’ye yol gösteriyordu. Jaime’yi içinde hissettiğinde, “Evet,” dedi Cersei, “kardeşim, tatlı kardeşim, evet, öyle, evet, benimlesin, evdesin artık, *evdesin.*” Cersei, Jaime’nin kulağını öptü ve kısacık saçlarını okşadı. Jaime kendini onun içinde kaybetti. Cersei’nin, onun kalbiyle birlikte atan kalbini ve onun tohumlarıyla birleşen kanının ıslaklığını hissedebiliyordu.

Ama işleri biter bitmez, “Beni aşağı indir,” dedi kraliçe. “Bu halde yakalanacak olursak...”

Jaime gönülsüzce yana yuvarlandı ve Cersei’yi mihraptan indirdi. Soluk renkli mermer kanla lekelenmişti. Jaime kan damlalarını koluyla sildi ve devirdiği mumları almak için yere eğildi. Şükürler olsun ki yere düşen mumların hepsi sönmüştü. *Sept tutuşsaydı fark etmezdim bile.*

“Bu aptallıktı.” Cersei elbisesini düzeltti. “Babamız kaledeyken... Jaime, dikkatli olmak zorundayız.”

“Dikkatli olmaktan bıktım. Targaryenlar kardeşleri evlendiriyordu, biz neden aynı şeyi yapmayalım? Cersei evlen benimle. Diyarın önünde dur ve beni istediğini söyle. Kendi düğün ziyafetimizi verelim ve Joffrey’nin yerine yeni bir oğul yapalım.”

Cersei geri çekildi. “Bu hiç komik değil.”

“Kıkırdadığımı duydun mu?”

“Aklını Nehirova’da mı bıraktın?” Cersei’nin sesi keskindi. “Tommen’ın tahttaki hakkı Robert’tan geliyor, bunu biliyorsun.”

“Casterly Kayası onun olacak, bu yeterli değil mi? Bırak tahtta babamız otursun. Benim tek istediğim sensin.” Jaime, Cersei’nin yanağına dokunmak için hareketlendi. Eski alışkanlıklar kolay unutulmuyordu, Jaime sağ kolunu kaldırmıştı.

Cersei, Jaime'nin kesik bileğinden kaçtı. "Yapma... böyle konuşma. Beni korkutuyorsun Jaime. Aptal olma. Tek yanlış söz... ve bize her şeyi kaybettirirsin. Sana ne yaptılar?"

"Elimi kestiler."

"Hayır, daha fazlası var, *değişmişin.*" Cersei bir adım geri gitti. "Sonra konuşuruz. Yarın. Sansa Stark'ın hizmetçilerini bir kule hücresine attırdım, onları sorgulamam gerek... babama gitmelisin."

"Sana gelmek için bin fersah aştım ve yolda en iyi parçamı kaybettim. Bana gitmemi söyleme."

"Beni yalnız bırak," diye tekrarladı Cersei arkasını dönerken.

Jaime pantolonunu bağladı ve Cersei'nin dediğini yaptı. Çok yorgun olmasına rağmen bir yatak arayamazdı; lord babası onun şehre döndüğünü öğrenmiş olmalıydı.

El Kulesi, Lannisterlar'ın özel muhafızları tarafından korunuyordu, muhafızlar Jaime'yi bir bakışta tanıdı. "Tanrılar merhametliymiş sör," dedi biri, "sizi bize geri verdiler."

"Tanrıların bu işle ilgisi yok. Beni Catelyn Stark geri verdi. O ve Dehşet Kalesi Lordu."

Jaime merdiveni tırmandı ve kapıyı çalmadan çalışma odasına girdi, babasını ateşin yanında oturur halde buldu. Lord Tywin yalnızdı, Jaime bunun için şükretti; kesik elini Mace Tyrell'e ya da Kızıl Yılan'a göstermek istemiyordu henüz, hele ikisine aynı anda hiç.

"Jaime," dedi Lord Tywin, birbirlerini en son kahvaltıda görmüşler gibi. "Lord Bolton seni daha önce göreceğimi inanmamı sağlamıştı. Düğünden önce burada olacağını umuyordum."

"Geciktim." Jaime kapıyı yavaşça kapattı. "Kız kardeşim kendini aşmış diye duydum. Yetmiş yedi çeşit yemek ve bir kral cinayeti, böyle düğün görülmemiştir. Özgür olduğumu ne zamandır biliyorsun?"

"Kaçışından birkaç gün sonra hadımdan öğrendim. Nehir topraklarına seni aramaları için adamlar gönderdim. Gregor Clegane, Samwell Spicer, Plumm kardeşler. Varys de sağa sola haber saldı ama gizlice. Özgür olduğunu ne kadar az insan bilirse, o kadar az insan peşine düşer diye düşündük."

"Varys bundan bahsetti mi?" Jaime, babasının görmesi için ateşe yaklaştı.

Lord Tywin koltuğundan kalktı, nefesi dişlerinin arasında titriyordu. "*Bunu kim yaptı?* Eğer Leydi Catelyn..."

“Leydi Catelyn boğazıma bir kılıç dayadı ve kızlarını geri göndereceğime dair yemin etmemi istedi. Bu, Keçi’nin marifetiydi. Vargo Hoat, Harrenhal Lordu!”

Lord Tywin tiksintiyle başka tarafa baktı. “Artık değil. Kaleyi Sör Gregor aldı. Paralı askerlerin hemen hepsi sabık kumandanlarını terk etti ve Leydi Whent’in eski adamlarından birkaçı bir yan kapıyı açtı. Clegane, Hoat’u Yüz Şömineli Salon’da yarı delirmiş bir halde buldu. İltihaplı bir yaranın sebep olduğu ateş yüzünden o haldeymiş. Kulağı diye duydum.”

Jaime gülmek zorundaydı. *Çok güzel. Kulağı!* Brienne’e söylemek için sabırsızlanıyordu, gerçi fahişe bu olayı Jaime’nin bulduğu kadar komik bulmazdı. “Öldü mü?”

“Yakındır. Adamın ellerini ve ayaklarını da kestiler ama Clegane, Qohorlunun salya akıtma şeklinden hoşlanıyormuş gibi görünüyor.”

Jaime’nin gülümsemesi ekşidi. “Cesur Dostlar’dan ne haber?”

“Harrenhal’da kalanlar öldü. Diğerleri dağıldı. Limanlara gitmeye ya da ormanlarda kaybolmaya çalışacaklarını garanti ederim.” Lord Tywin’in gözleri Jaime’nin kesik bileğine gitti ve ağzı öfkeyle gerildi. “Hepsinin başını alacağız. Her birinin. Sol elinle kılıç kullanabilir misin?”

Bu sabah giyinmeyi bile zor becerdim. Jaime, sözü geçen elini babasının teftişi için yukarı kaldırdı. “Beş parmak, diğerinin aynısı. Neden aynı şekilde çalışmasın?”

“İyi.” Lord Tywin oturdu. “Bu iyi. Sana bir hediyem var. Dönüşün için. Varys bana senin özgür olduğunu söyledikten sonra...”

“Eğer yeni bir el değilse bekleyebilir.” Jaime, babasının karşısındaki koltuğa oturdu. “Joffrey nasıl öldü?”

“Zehir. Bir parça yemek yüzünden boğulmuş gibi görünmesi planlanmış ama Joffrey’nin boğazını açtırdım, üstatlar herhangi bir tıkanıklık bulamadı.”

“Cersei bunu Tyrion’ın yaptığını iddia ediyor.”

“Kardeşin krala zehirli şarap sundu, bin kişinin gözlerinin önünde.”

“Büyük aptallık etmiş.”

“Tyrion’ın yaverini gözaltına aldım. Karısının hizmetçilerini de. Bize söyleyecek bir şeyleri var mı göreceğiz. Sör Addam’ın altın pelerinlileri Stark kızını arıyor, Varys de bir ödül koydu. Kral adaleti yerini bulacak.”

Kral adaleti. “Öz oğlunu infaz mı edeceksin?”

“Bir kralı öldürmek ve kendi akrabasını katletmekle suçlanıyor. Eğer masumsa korkacak bir şeyi yok. Önce onun lehine ve aleyhine olan delilleri

incelemeliyiz."

Delil. Jaime, yalancılarla dolu bu şehirde ne çeşit deliller bulunacağını biliyordu. "Renly de tuhaf bir şekilde öldü, Stannis'in onun ölümüne ihtiyacı varken."

"Lord Renly kendi muhafızlarından biri tarafından öldürüldü, Tarthlı bir kadın."

"O Tarthlı kadın, benim şimdi burada olmamın müsebbibi. Sör Loras'ı memnun etmek için kızı bir kule hücresine attırdım ama onun Renly'ye bir zarar verdiğine inanmadan önce Renly'nin hayaletine inanırım. Lakin Stannis..."

"Joffrey'yi zehir öldürdü, büyü değil." Lord Tywin, kesik bileğe baktı. "Kılıç elin olmadan Kral Muhafızları'nda hizmet veremezsin..."

"Verebilirim," diyerek babasının sözünü kesti Jaime. "Ve vereceğim. Emsalleri var. İstersen Beyaz Kitap'a bakar bulurum. Sakat ya da bütün, bir Kral Muhafızları şövalyesi ömrünün sonuna kadar hizmet verir."

"Cersei, Sör Barristan'ı yaş haddinden görevden aldığında bu teamüle son verdi. İnanç'a bağışlanacak münasip bir hediye, Yüce Rahip'i seni yeminlerinden azat etmeye ikna eder. Kız kardeşin, Sör Selmy'yi göndererek aptallık etti elbette ama artık kapıları açtığına göre..."

"...birinin o kapıları tekrar kapatması gerekir." Jaime ayağa kalktı. "Soylu kadınların üstüme bok kovası boşaltmasından bıktım baba. Bana kimse Lord Kumandan olmak isteyip istemediğimi sormadı ama görünüşe göre öyleyim. Bir görevim var..."

"Evet var." Lord Tywin de ayağa kalktı. "Lannister Hanedanı'na karşı bir görev. Sen Casterly Kayası'nın vârisisin. Olman gereken yer orası. Tommen sana eşlik etmeli, vesayetindeki yaverin olarak. Bir Lannister olmayı öğreneceği yer Kaya'dır, ayrıca onu annesinden uzaklaştırmak istiyorum. Cersei için yeni bir koca bulmak niyetindeyim. Oberyn Martell olabilir, Tyreller'i bu evliliğin Yüksek Bahçe için bir tehdit olmadığına ikna eder etmez. Ve senin evlilik vaktin geldi de geçiyor bile. Tyreller, Margaery'nin Tommen'la evlenmesi hususunda ısrarlı ama onun yerine seni önerirsem...

"HAYIR!" Jaime katlanabileceği kadarını duymuştu. Hayır, katlanabileceğinden fazlasını. Her şeyden bıkmıştı, lordlardan ve yalanlardan, babasından, kız kardeşinden, bütün bu kanlı işlerden. "Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Duyman için daha kaç kez *hayır* demeliyim? *Oberyn Martell?* Adamın nasıl kötü bir şöhreti olduğunu bilmiyor musun?

Üstelik şöhreti sadece zehirli kılıçlarından kaynaklanmıyor. Robert’ın sahip olduğundan fazla piçi var, oğlanlarla da yatıyor. Ve eğer bir aşağılık an için bile Joffrey’nin duluyla evleneceğimi düşünüyorsan...”

“Lord Tyrell kızın bakire olduğuna dair yemin ediyor.”

“İsterse bakire olarak ölebilir, umurumda değil. *Onu istemiyorum. Senin Kaya’nı da istemiyorum!*”

“Sen benim oğlumsun...”

“Ben Kral Muhafızları’nın şövalyesiyim. *Kral Muhafızları Lord Kumandanı!* Ve olmak istediğim tek şey bu!”

Lord Tywin’in yüzünü çerçeveleyen sert favoriler, ateşin ışığıyla altın gibi parlıyordu. Lordun alnında bir damar nabız gibi atıyordu ama lord konuşmadı. Ve konuşmadı. Ve konuşmadı.

Gergin sessizlik Jaime daha fazla dayanamayana kadar devam etti. “Baba...” diyerek söze başladı.

“Sen benim oğlum değilsin.” Lord Tywin sırtını döndü. “Kral Muhafızları Lord Kumandanı olduğunu söylüyorsun. Pekâlâ sör. Git ve görevini yap.”

Davos

Sesleri közler gibi uçuştu, döne döne mor renkli gökyüzüne yükseldiler. "Bizi karanlıktan çıkar tanrımız. Kalplerimizi ateşle doldur, doldur ki senin ışıltılı yolunda yürüyebilelim."

Çökmeye başlayan karanlığın ortasında gece ateşi yanıyordu. Büyük ve parlak canavarın sürekli hareket eden turuncu alevleri, avluya altı metre boyunda gölgeler düşürüyordu. Ejderha Kayası'nın duvarlarındaki ejderhalar ve tuhaf yaratıklar hareket ediyormuş gibi görünüyordu.

Davos, avlunun yukarısındaki galerinin yüksek ve kemerli penceresinden aşağı bakıyordu. Titreyen alevleri kucaklamak istiyormuşçasına kollarını açan Melisandre'yi izledi. "R'hllor," diye şakıdı kadın yüksek ve net bir sesle, "sen gözlerimizdeki ışıksın, yüreklerimizdeki ateşsin, karınlarımızdaki sıcaklıksın. Günlerimizi aydınlatan güneş senin, karanlıkta yolumuzu gösteren yıldızlar senin."

"Işık Tanrısı bizi savun. Gece karanlık ve dehşet dolu." Kraliçe Selyse duanın cevap bölümlerine öncülük ediyordu, solgun yüzü tutkuyla doluydu. Kral Stannis kraliçenin yanındaydı, çenesi sımsıkı perçinlenmişti. Kral başını her oynattığında, kırmızı altından yapılmış tacının sivri uçları ışıldıyordu. *Onlarla birlikte ama onlardan biri değil,* diye düşündü Davos. Prenses Shireen de oradaydı, yüzündeki gri lekeler ateşin ışığında neredeyse siyah görünüyordu.

"Işık Tanrısı bizi koru," diye şakıdı kraliçe. Kral diğerleriyle birlikte cevap vermedi. Alevlere bakıyordu. Adamın alevlerde ne gördüğünü merak etti Davos. *Gelecek bir savaşın imgeleri mi? Yoksa eve daha yakın bir şey mi?*

"Bize nefes veren R'hllor sana şükrediyoruz," dedi Melisandre. "Bize gündüzleri veren R'hllor sana şükrediyoruz."

"Bizi ısıtan güneş için sana şükrediyoruz," diye karşılık verdi Kraliçe Selyse ve diğer tapınanlar. *"Bizi gözeten yıldızlar için sana şükrediyoruz. Ocaklarımız ve vahşileri uzakta tutan meşalelerimiz için sana şükrediyoruz."* Duanın cevap bölümlerini bir gece öncekinden daha az insan okuyormuş gibi geldi Davos'a. Ateşin çevresinde, yüzü turuncu ışıkla

aydınlanan daha az insan vardı sanki. Ama yarın biraz daha azalacaklar mıydı... yoksa çoğalacaklar mıydı?

Fıçı gibi göğsü ve çarpık bacaklarıyla ayakta duran Sör Axell Florent'in sesi bir borazan kadar yüksek çıkıyordu, ateşin ışığı adamın yüzünü kocaman turuncu bir dil gibi yalıyordu. Davos, Sör Axell'in daha sonra ona teşekkür edip etmeyeceğini merak etti. Axell, Davos'un bu gece yapacağı iş sayesinde El olabilirdi, tam da hayal ettiği gibi.

"Sana, senin inayetinle kralımız olan Stannis için şükrediyoruz," diye bağırdı Melisandre, "Onun faziletinin beyaz ve temiz ateşi için şükrediyoruz, onun elindeki kırmızı kılıcın adaleti için şükrediyoruz, onun sadık kullarına beslediği sevgi için şükran duyuyoruz. Ona yol göster ve onu savun, ona düşmanlarını tarumar etmek için kuvvet bağışla."

"Ona kuvvet bağışla," diye karşılık verdi Kraliçe Selyse, Sör Axell, Devan ve diğerleri. *"Ona cesaret bağışla. Ona irfan bağışla."*

Davos küçük bir çocukken; irfan için Yaşlı Hatun'a, cesaret için Savaşçı'ya, kuvvet için Demirci'ye dua etmeyi öğrenmişti rahiplerden. Ama şimdi Anne'ye dua ediyordu; sevgili oğlu Devan'ı, kırmızı kadının şeytani tanrısından koruması için.

"Lord Davos? Gitsek iyi olacak." Sör Andrew hafifçe Davos'un koluna dokundu. "Lordum?"

Bu unvan kulaklarında hâlâ tuhaf tınlıyordu ama Davos pencereden döndü. "Evet. Vakit geldi." Stannis, Melisandre ve kraliçenin adamları birkaç saat daha duada olacaktı. Kırmızı rahipler her gün güneş batarken ateş yakardı; biten gün için R'hllor'a teşekkür eder, güneşini yarın tekrar göndermesi ve çöken karanlığı dağıtması için ona yalvarırlardı. *Bir kaçakçı dalgaları tanımak ve onları ne zaman yakalayacağını bilmek zorunda.* Davos buydu nihayetinde; bir kaçakçı. Sakat elini şansına dokunmak için boğazına götürdü, bir şey bulamadı. Elini aşağı indirip daha hızlı yürümeye başladı.

Ona eşlik edenler de onun adımlarına uydular. Gece Şarkısı Piçi'nin çiçek bozuğu bir yüzü ve şövalyelere ait bir edası vardı; Sör Gerald Gower geniş yapılı, açıksözlü ve sarışındı; Sör Andrew Estermont ondan bir baş uzundu, yaprak şekilli bir sakalı ve kahverengi kabarık kaşları vardı. Hepsinin kendilerine göre iyi adamlar olduğunu düşünüyordu Davos. *Ve bu geceki iş yolunda gitmezse hepsi ölü adamlar olacaklar.*

Davos, alevlere bakarak geleceği görmeyi öğrenmek istediğinde, "Ateş canlı bir şeydir," demişti kırmızı kadın. "Sürekli hareket eder, sürekli

değişir... okumaya çalıştığın anda bile dans eden, yer değiştiren harflerle dolu bir kitap gibi. Alevlerin ardındaki şekilleri görmek için yıllar süren bir eğitim gerekir. Şekillerin olacak şeyleri mi, olabilecekleri mi yoksa olmuşları mı anlattığını söyleyebilmek daha uzun yıllar alır. O zaman bile zordur, zor. Siz bunu anlayamazsınız, siz gün batımı topraklarının insanları." Öyleyse Sör Axell'in bu işi nasıl bu kadar hızlı öğrendiği sormuştu Davos. Kırmızı kadın gizemli şekilde gülümsemiş ve, "Her kedi alevlere bakabilir ve oyun oynayan kırmızı bir fare görebilir," demişti.

Davos, kralın adamlarına hiçbir konuda yalan söylememişti. "Kırmızı kadın yapmaya niyet ettiğimiz şeyi görebilir," diye uyarmıştı onları.

"Öyleyse, işe onu öldürmekle başlamalıyız," demişti Balıkçı Lewys. "Ona pusu kurabileceğimiz bir yer biliyorum, dördümüz ve keskin kılıçlarımız..."

"Hepimizin felaketi olursun," demişti Davos. "Üstat Cressen onu öldürmeye çalıştı ve kırmızı kadın hemen anladı. Alevlerinde gördü sanırım. Bana öyle geliyor ki, bu kadın kendi şahsına yönelik tehditleri sezmekte çok hızlı, lakin her şeyi göremez elbette. Ondan uzak durursak, onun dikkatinden kaçabiliriz belki."

Lord Guncer'ın Melisandre'nin ateşlerine gitmesinden evvel bir Sunglass adamı olan Çentiktepeli Sör Triston, "Saklanmak ve sinsi sinsi dolaşmak onurlu şeyler değil," diye itiraz etmişti.

"Yakmak onurlu bir şey mi?" diye sormuştu Davos. "Lord Sunglass'ın ölümünü izledin. İstediğin bu mu? Şimdi onurlu adamlara ihtiyacım yok benim. Kaçakçılara ihtiyacım var. Benimle misin, değil misin?"

Onunlaydılar. Tanrılara şükür, onunlaydılar.

Davos kapıyı açtığında Üstat Pylos, Edric Fırtına'ya hesap çalıştırıyordu. Sör Andrew, Davos'un hemen arkasındaydı, diğerleri merdivenleri ve kiler kapısını kolluyordu. Üstat dersi kesti. "Şimdilik bu kadar yeter Edric."

Bu müdahale çocuğu şaşırttı. "Lord Davos, Sör Andrew. Hesap yapıyorduk."

Sör Andrew gülümsedi. "Senin yaşındayken hesaptan nefret ederdim kuzen."

"Ben de pek sevmiyorum ama tarihe bayılıyorum. Hikâyelerle dolu."

"Edric," dedi Üstat Pylos, "koş da pelerinini al. Lord Davos'la gideceksin."

“Öyle mi?” Edric ayağa kalktı. “Nereye gidiyoruz?” Çocuğun ağzı inatla gerildi. “Işık Tanrısı için dua etmeye gitmem. Ben Savaşçı’nın adamıyım, babam gibi.”

“Biliyoruz,” dedi Davos. “Hadi delikanlı, oyalanmamalıyız.”

Edric, boyanmamış yünden yapılmış başlıklı pelerinini giydi, yüzünü gizlemek için başlığı kafasına geçirdi. “Siz de bizimle geliyor musunuz üstat?” diye sordu.

“Hayır.” Pylos boynundaki zincire dokundu. “Benim yerim burada, Ejderha Kayası’nda. Şimdi Lord Davos’la git ve o ne derse onu yap. O Kral Eli, sakın unutma. Sana Kral Eli hakkında ne söylemiştim?”

“El kralın sesiyle konuşur.”

Genç üstat gülümsedi. “Aynen öyle. Şimdi git.”

Davos, Pylos’tan emin olamamıştı. Belki de Cressen’in yerini aldığı için ona kızmıştı. Ama şimdi adamın cesaretine hayranlık duymaktan başka bir şey yapamıyordu. *Bu iş onun hayatına da mal olabilir.*

Sör Gerald Gower üstat dairesinin dışında, merdivenlerde bekliyordu. Edric Fırtına merakla adama baktı. Basamakları inerlerken sordu, “Nereye gidiyoruz Lord Davos?”

“Suya. Bir gemi seni bekliyor.”

Çocuk aniden durdu. “Bir gemi?”

“Salladhor Saan’ın gemilerinden biri. Salla iyi dostumdur.”

“Ben de seninle geleceğim kuzen,” dedi Sör Andrew. “Korkacak bir şey yok.”

“Korkmuyorum,” dedi Edric gücenmiş bir sesle. “Sadece... Shireen de geliyor mu?”

“Hayır,” dedi Davos. “Prenses, annesi ve babasıyla burada kalmalı.”

“O halde onu görmeliyim,” diye açıkladı Edric. “Veda etmek için. Yoksa üzülür.”

Senin yandığını görürse daha çok üzülür. “Vakit yok.” dedi Davos. “Prensese onu düşündüğünü söyleyeceğim. Üstelik, gideceğin yere vardığında ona mektup yazabilirsin.”

Çocuk yüzünü astı. “Gitmem gerektiğinden emin misiniz? Amcam beni neden Ejderha Kayası’ndan göndersin? Onu üzdüm mü? Üzmek istemedim.” Çocuğun yüzünde yine o inatçı ifade vardı. “Amcamı görmek istiyorum. Kral Stannis’i görmek istiyorum.”

Sör Andrew ve Sör Gerald bakıştı. “Bunun için vakit yok kuzen,” dedi Sör Andrew.

“Onu görmek istiyorum!” diye ısrar etti Edric, daha yüksek sesle.

“O seni görmek istemiyor.” Davos, çocuğun hareket etmesi için bir şey söylemek zorundaydı. “Ben onun El’iyim. Onun sesiyle konuşuyorum. Krala gidip sana söyleneni yapmadığını mı anlatmalıyım? Buna ne kadar kızacağını biliyor musun? Amcanı kızgınken gördün mü hiç?” Eldivenini çıkardı ve Stannis’in kısalttığı dört parmağı çocuğa gösterdi. “Ben gördüm.”

Hepsi yalandı; Stannis Baratheon, soğan şövalyesinin parmaklarını keserken kızgın değildi, sadece demirden bir adalet duygusu vardı. Ama o zaman, Edric Fırtına doğmamıştı henüz, bunu bilemezdi. Davos’un tehdidi etkisini gösterdi. “Bunu yapmamalıymış,” dedi çocuk ama Davos’un onun elini tutmasına ve onu basamaklardan aşağı indirmesine izin verdi.

Gece Şarkısı Piçi kiler kapısında onlara katıldı. Hızlıca yürüdüler, gölgeli bir avludan geçtiler, donmuş bir ejderhanın taş kuyruğunun altındaki bir merdivenden indiler. Balıkçı Lewys ve Omer Blackberry kalenin yan kapısında bekliyordu, ayaklarının dibinde elleri kolları bağlanmış iki nöbetçi vardı. “Tekne?” diye sordu Davos.

“Orada,” dedi Lewys. “Dört kürekçi. Kadırga burnun hemen ilerisinde demirli. *Deli Prendos.*”

Davos güldü. *Deli bir adamın isimi verilmiş bir gemi. Evet, bu gayet uygun.* Salla’da korsanların kara mizahından izler vardı.

Davos, Edric Fırtına’nın önünde diz çöktü. “Şimdi senden ayrılmalıyım,” dedi. “Seni kadırgaya götürmek üzere bir tekne bekliyor. Sonra denize açılacaksın. Sen Robert’ın oğlusun, yani cesur olacağını biliyorum, ne olursa olsun.”

“Olacağım. Yalnız...” Çocuk tereddüt etti.

“Bunu bir macera olarak düşün lordum.” Davos neşeli bir sesle konuşmaya çalışıyordu. “Hayatının en büyük macerasının başlangıcı bu. Savaşçı seni savunsun.”

“Ve Baba sizi adilce yargılasın Lord Davos.” Çocuk, kuzeni Sör Andrew’la birlikte yan kapıya gitti. Diğerleri onları takip etti, Gece Şarkısı Piçi hariç. *Baba beni adilce yargılasın,* diye düşündü Davos kederle. Ama şimdi onu asıl ilgilendiren, kralın yargısıydı.

Kapıyı kapatıp sürgülediğinde, “Bu ikisi ne olacak?” diye sordu Sör Rolland.

“Onları bir mahzene götür. Edric güven içinde yola çıktığında serbest bırakabilirsin.”

Piç, başıyla onayladı. Söylenecek bir şey kalmamıştı, işin kolay kısmı bitmişti. Davos eldivenini taktı, şansını kaybetmemiş olmayı dilerdi. O kemik torbası boynunda asılıyken daha iyi ve daha cesur bir adamdı. Kısa parmaklarını incelmeye başlayan kahverengi saçlarının içinden geçirdi, saçlarının kesilmeye ihtiyacı var mı diye merak etti. Kralın önünde dururken bakımlı görünmeliydi.

Ejderha Kayası daha önce hiç bu kadar karanlık ve ürkütücü görünmemişti. Davos ağır ağır yürüdü, ayak sesleri duvarlarda ve ejderhalarda yankılandı. *Umarım ki asla uyanmayacak olan ejderhalar.* Taş Davul bütün heybetiyle Davos'un önünde yükseldi. Kulenin kapısındaki nöbetçiler, Davos yaklaşırken çapraz şekilde duran mızraklarını açtılar. Soğan şövalyesi için değil, Kral Eli için. Davos içeri girerken El'di en azından, dışarı çıkarken ne olacağını merak etti. *Eğer çıkarsam...*

Basamaklar eskisinden daha uzun ve daha dikmiş gibi geldi Davos'a. Belki de sadece yorgundu. *Anne, beni böyle işler için yaratmamış.* Davos çok yükseklere çok hızlı çıkmıştı ve dağın tepesindeki hava nefes alamayacağı kadar inceydi. Çocukken zenginlik hayalleri kurardı Davos ama bu çok eskidendi... Sonra, büyüdüğünde, bütün istediği birkaç dönüm iyi arazi, içinde yaşlanacağı bir mekân ve oğulları için daha iyi bir hayat olmuştu. Kör Piç, akıllı bir kaçakçının asla fazla yükseğe uzanmayacağını ve dikkatleri üstüne çekmeyeceğini söylerdi eskiden. *Birkaç dönüm arazi, ahşap bir çatı ve adımın önünde bir "sör". Mutlu olurdum.* Eğer bu geceden sağ çıkarsa, Devan'ı alıp Gazap Burnu'na ve sevgili Marya'sına yelken açacaktı Davos. *Ölü oğullarımız için birlikte yas tutacağız, sağ olanları iyi adamlar olarak büyüteceğiz ve krallardan hiç bahsetmeyeceğiz.*

Davos içeri girdiğinde Boyalı Masa Odası karanlık ve boştu; kral, Melisandre ve kraliçenin adamlarıyla birlikte gece ateşinin başındaydı. Davos şöminede ateş yakmak için dizlerinin üstüne çöktü, odadaki soğuğu kırmak ve gölgeleri köşelerine geri göndermek istiyordu. Sonra odayı dolaştı ve sırayla her pencerenin önünde durdu, ağır perdeleri çekip ahşap panjurları açtı. Deniz ve tuz kokusuyla keskinleşmiş rüzgâr içeri girdi, Davos'un kahverengi, sade pelerinini çekiştirdi.

Davos kuzey penceresinde pervaza yaslandı ve soğuk gece havasından bir nefes çekti, *Deli Prendos*'un yelken açtığını görmeyi umuyordu ama deniz göz alabildiğince boş ve karanlıktı. *Yoksa çoktan gitti mi?* Davos, geminin çocukla birlikte gitmiş olması için dua edebilirdi sadece. Yarım ay, bir görünüp bir kaybolarak ince ve yüksek bulutların arasında kayıyordu.

Davos tanıdık yıldızları görebiliyordu. Kadırga oradaydı işte, batıya yelken açmıştı. Yaşlı Hatun'un Feneri de oradaydı, altın bir pusu çevreleyen dört parlak yıldız. Bulutlar Buz Ejderha'nın çoğunu gizliyordu ama kuzeyi işaret eden büyük ve parlak mavi göz ortadaydı. *Gökyüzü kaçakçıların yıldızlarıyla dolu.* Onlar eski dostlardı, o yıldızlar. Davos bunun iyi şans anlamına geldiğini umdu.

Ama gözlerini yıldızlardan kale siperlerine indirdiğinde o kadar emin değildi. Taş ejderhaların kanatları gece ateşinin ışığıyla siyah, muazzam gölgeler yaratıyordu. Onların soğuk ve cansız oymalardan başka bir şey olmadığını söylemeye çalıştı Davos kendine. *Burası bir zamanlar onların yeriydi. Ejderhaların ve ejderha lordların yeri, Targaryen Hanedanı'nın makamı.* Targaryenlar Eski Valyria'nın kanıydı...

Odada bir esinti dolaştı, şöminedeki alevler titreyip büküldü. Davos, kütüklerin çıtırtılarını dinledi. Pencereden ayrıldı, gölgesi önünden yürüyordu, uzun ve zayıf, sonra bir kılıç gibi Boyalı Masa'nın üstüne düştü gölge. Davos uzun süre masanın başında durdu, bekledi. Taş merdivenleri tırmanan çizmeleri duydu. Kraldan önce sesi geldi. "...üç değil," diyordu kral.

"Üç, üçtür," diye cevap verdi Melisandre. "Yemin ediyorum Majesteleri, onun öldüğünü ve annesinin ağladığını gördüm."

"Gece ateşinde." Stannis ve Melisandre birlikte içeri girdiler. "Alevler hilelerle dolu. Ne oldu, ne olacak, ne olabilir. Bana kesin olarak söyleyemezsin..."

"Majesteleri." Davos öne çıktı. "Leydi Melisandre doğru gördü. Yeğeniniz Joffrey öldü."

Eğer Stannis, Davos'u Boyalı Masa'da bulduğuna şaşırdıysa bile belli etmedi. "Lord Davos," dedi. "O benim yeğenim değildi. Yıllarca yeğenim olduğuna inanmama rağmen."

"Düğün ziyafetinde bir lokma yemek yüzünden boğuldu," dedi Davos. "Zehirlenmiş de olabilir."

"O üçüncü," dedi Melisandre.

"Saymayı biliyorum kadın." Stannis masa boyunca yürüdü, Eski Şehir'i ve Arbor'ı geçti, Kalkan Adaları'na ve Mander'in ağzına doğru ilerlerdi. "Görünüşe göre, düğünler mücadelelerden daha tehlikeli hale geldi. Zehirleyen kimmiş. Biliniyor mu?"

"Dayısının yaptığı söyleniyor. İblis."

Stannis dişlerini gıcırdattı. “Tehlikeli bir adam. Bunu Karasu’da öğrendim. Bu bilgiye nasıl ulaştın?”

“Lysli hâlâ Kral Toprakları’nda ticaret yapıyor. Salladhor Saan’ın bana yalan söylemesi için bir sebep yok.”

“Sanırım yok.” Kral, elini masada gezdirdi. “Joffrey... Hatırlıyorum da bir mutfak kedisi vardı... aşçılar onu artıklarla, balık kafalarıyla besliyordu. İçlerinden biri Joffrey’ye kedinin karnında yavrular olduğu söyledi, onun bir yavru isteyebileceğini düşünmüştü. Joffrey bunun doğru olup olmadığını görmek için zavallı hayvanın karnını yardı. Yavruları bulduğunda onları babasına göstermeye gitti. Robert çocuğa öyle sert vurdu ki onu öldürdüğünü sandım.” Kral, tacını çıkarıp masaya koydu. “Cüce ya da sülük; bu katil diyara iyi hizmet etti. Şimdi beni çağırmak *zorundalar.*”

“Çağırmayacaklar,” dedi Melisandre. “Joffrey’nin bir erkek kardeşi var.”

“Tommen,” dedi kral kin dolu bir sesle.

“Tommen’a taç giydirecekler ve ona vekâleten diyarı yönetecekler.”

Stannis yumruğunu sıktı. “Tommen, Joffrey’den daha naziktir ama aynı ensestten doğdu. Büyümekte olan bir canavar. Diyarın üstünde bir sülük daha. Batıdiyar’ın bir erkeğin eline ihtiyacı var, bir çocuğun değil.”

Melisandre krala yaklaştı. “Diyarın insanlarını kurtarın lordum. Taş ejderhaları uyandırmama izin verin. Bana çocuğu verin.”

“Edric Fırtına,” dedi Davos.

Stannis soğuk bir öfkeyle Davos’a çıkıştı. “*Onun adını biliyorum.* Sitemlerini kendine sakla. Bundan ben de en az senin kadar hoşlanmıyorum ama benim vazifem diyara karşı. Benim vazifem...” Melisandre’ye döndü. “Başka bir yol olmadığından emin misin? Hayatın üstüne yemin et. Yalan söylersen yemin ederim ki canını lokma lokma alırım.”

“Öteki’nin karşısında durması gereken kişi sizsiniz. Geleceği beş bin yıl önceden bildirilmiş olan kişi. Kırmızı kuyruklu yıldız sizin müjdecinizdi. Siz vadedilen prenssiniz, siz düşerseniz dünya da düşer.” Melisandre kralın yanına gitti, kadının kırmızı dudakları ayrıldı, boğazındaki yakut nabız gibi atıyordu. “Bana çocuğu verin,” diye fısıldadı, “ben de size krallığınızı vereyim.”

“Veremez,” dedi Davos. “Edric Fırtına gitti.”

“Gitti mi?” dedi Davos. “*Gitti* de ne demek?”

“Bir Lys kadırgasıyla denize açıldı.” Davos, Melisandre’nin kalp şeklindeki solgun yüzünü izledi. Orada şaşkınlık ve beklenmedik bir

tereddüt gördü. *Edric'in kaçışını görmemiş!*

Kralın gözleri, adamın yüzündeki iki boşluğa oturmuş koyu mavi çürüklerdi. "Piç, benim iznim olmadan Ejderha Kayası'ndan alındı mı? Bir kadırga mı dedin? Eğer o Lysli korsan çocuk sayesinde benden altın sızdırabileceğini sanıyorsa..."

"Bu sizin El'inizin marifetiydi efendimiz." Melisandre arif gözlerle Davos'a baktı. "Onu geri getireceksiniz lordum. Getireceksiniz."

"Çocuğa ulaşamam artık." dedi Davos. "Siz de ulaşamazsınız leydim."

Kadının kırmızı gözleri kısıldı. "Sizi karanlığa terk etmeliydim sör. Ne yaptığınızı biliyor musunuz?"

"Görevimi."

"Bazıları buna ihanet diyebilir." Stannis geceye bakmak için pencereye gitti. *Gemiyi mi arıyor?* "Seni pislikten çıkarttım Davos." Kralın sesi kızgından çok yorgundu. "Karşılığında sadakat beklemek çok muydu?"

"Dört oğlum Karasu'da sizin için öldü. Ben de ölebilirdim. Ben size her zaman sadığım." Davos Seaworth bundan sonra söylediği kelimeleri uzun uzun ve çok iyi düşünmüştü; hayatının bu sözlere bağlı olduğunu biliyordu. "Majesteleri; size dürüst tavsiyeler vereceğime, itaatte tez olacağıma, diyarınızı düşmanlara karşı savunacağıma ve *insanlarınızı koruyacağıma* dair yemin ettirdiniz bana. Edric Fırtına sizin insanlarınızdan biri değil mi? Koruyacağıma dair yemin ettiğim insanlardan biri? Ben yeminimi tuttum. Bu nasıl hainlik olur?"

Stannis tekrar dişlerini gıcırdattı. "Bu tacı ben istemedim. Altın, soğuk ve başımın üstünde ağır. Lakin kral olduğum sürece bir görevim var... eğer milyonlarca çocuğu karanlıktan kurtarmak için bir çocuğu alevlere feda etmem gerekiyorsa... *Fedakârlık*... asla kolay değildir Davos. Aksi halde gerçek bir fedakârlık değildir. Leydim söyleyin ona."

"Azor Ahai, Işık Getiren'i sevgili karısının kalbinde soğuttu. Bin ineği olan bir adam ineklerinden birini tanrıya verirse bu hiçbir şeydir. Ama bir adam sahip olduğu tek ineği sunarsa..."

"İneklerden bahsediyor," dedi Davos, krala. "Ben bir çocuktan bahsediyorum, kızınızın arkadaşından, ağabeyinizin oğlundan."

"Bir kralın oğlu. Damarında kral kanının gücü var." Melisandre'nin boğazındaki yakut kırmızı bir yıldız gibi parlıyordu. "O çocuğu kurtardığınızı mı sanıyorsunuz Soğan Şövalyesi? Uzun gece çöktüğünde Edric Fırtına da diğerleriyle birlikte ölecek, nerede saklanırsa saklansın.

Sizin oğullarınız da ölecek. Dünyayı karanlık ve soğuk örtecek. Hiç anlamadığınız meselelere karışıyorsunuz."

"Anlamadığım çok şey var," diye kabul etti Davos. "Asla anlıyormuş gibi davranmadım. Ben denizleri ve nehirleri bilirim, sahillerin şeklini, kayaların ve sığlıkların yerini. Bir delikanlının kimseye görünmeden çıkabileceği körfezler bilirim. Ve kralların, insanlarını koruduklarını bilirim, aksi takdirde kral değildir onlar."

Stannis'in yüzü karardı. "Benimle yüzüme baka baka alay mı ediyorsun? Bir kralın görevini bir soğan kaçakçısından mı öğreneceğim?"

Davos diz çöktü. "Sizi gücendirdiysem başımı alın. Yaşadığım gibi ölürüm, sizin sadık adamınız olarak. Ama önce beni dinleyin. Size getirdiğim soğanların hatırına, benden aldığınız parmakların hatırına dinleyin."

Stannis, Işık Getiren'i kınından çekti. Kılıcın ışığı odayı doldurdu. "Ne söyleyeceksen söyle ama çabuk ol." Kralın boynundaki kaslar kabarmıştı.

Davos, elini pelerinin içine soktu ve buruş buruş bir parşömen parçasını dışarı çıkardı. İnce ve güçsüz bir şeydi ama Davos'un sahip olduğu tek kalkan oydu. "Bir Kral Eli okuyup yazabilmeli. Üstat Pylos bana öğretiyordu." Davos parşömen parçasını dizine koyup düzeltti ve sihirli kılıcın ışığında okumaya başladı.

Jon

Rüyasında Kışyarı’ndaydı, tahtlarında oturan taş kralların önünden geçiyordu. Kralların granit gözleri onu izliyordu. Gri granit parmakları, kucaklarında duran paslı kılıçların kabzalarını sıkı sıkı kavramıştı. *Sen bir Stark değilsin,* diye mırıldandıklarını duyabiliyordu Jon. Kalın, granit seslerle konuşuyorlardı. *Burada yerin yok. Git.* Jon karanlığın içine yürüdü. “Baba?” diye seslendi. “Rickon?” Kimse cevap vermedi. Boynuna soğuk bir rüzgâr vurdu. “Amca?” diye seslendi Jon. “Benjen amca? Baba? Lütfen baba, bana yardım et.” Yukarıdan gelen davul seslerini duydu. *Büyük Salon’da ziyafet veriyorlar ama ben orada istenmiyorum. Ben bir Stark değilim ve burada yerim yok.* Kol değneği kaydı ve Jon dizlerinin üstüne düştü. Mahzen mezar gittikçe daha karanlık oluyordu. *Bir yerde bir ışık söndü.* “Ygritte?” diye fısıldadı Jon. “Beni affet. Lütfen.” Ama sadece bir ulu kurttu. Gri, hayalet gibi, tüyleri kanlı bir ulu kurttu, altın gözleri karanlığın içinde hüzünle parlıyordu...

Hücre karanlıktı ve yatak sertti. Kendi yatağı, Jon hatırladı. Yaşlı Ayı’nın dairesinin altındaki hücrede, kendi yatağındaydı. Aslında bu yatak daha güzel rüyalar vermeliydi ona. Jon kalın kürklerin altında bile üşüyordu. Keşif gezisinden önce Hayalet de bu hücrede kalıyordu, hücreyi gecenin soğuğuna karşı ısıtıyordu. Ve vahşiliğin içinde Ygritte vardı, Jon’un yanında uyuyordu. İkisi de gitmişti artık. Jon, Ygritte’i kendi eliyle yakmıştı; kızın böyle isteyeceğini biliyordu ve Hayalet... *neredesin?* Hayalet de ölmüş müydü? Jon’un gördüğü rüya bu anlama mı geliyordu, mahzen mezardaki kanlı kurt? Ama rüyadaki kurt griydi, beyaz değil. *Gri, Bran’ın kurdu gibi.* Thennler, Kraliçe’nin Tacı’ndan sonra Bran’ı yakalamış ve öldürmüş müydü? Eğer böyleyse, Jon, Bran’ı sonsuza dek kaybetmişti.

Boru öttüğünde gördüğü rüyadan bir anlam çıkarmaya çalışıyordu.

Kış Borusu, diye düşündü hâlâ uyku sersemi bir halde. Ama Mance, Joramun’un borusunu bulamamıştı, o olamazdı. İkinci ötüş duyuldu, ilki kadar uzun ve pes. Jon yataktan kalkıp Sur’a gitmeliydi, biliyordu ama bu çok zordu...

Kürkleri kenara itip doğruldu. Bacağındaki ağrı matlaşmış gibiydi, dayanamayacağı bir şey değildi. Daha az üşümek için pantolonunu ve tuniği

çıkarmadan uyumuştu, bu yüzden sadece çizmelerini, örgü zırhını ve pelerinini giymesi gerekti. Boru tekrar öttü, iki uzun ötüş. Jon, Uzunpençe'yi omzuna astı, kol değneğini buldu ve topal adımlarla basamaklardan indi.

Dışarısı kör karanlıktı, acı soğuktu ve bulutluydu. Kara kardeşler kulelerden ve iç kalelerden dışarı dökülüyordu, kılıç kemerlerini bağlıyor ve Sur'a doğru yürüyorlardı. Jon, Pyp ve Grenn'i aradı ama onları bulamadı. Belki de ikisinden biri boruyu üfleyen devriyeydi. *Mance geldi,* diye düşündü Jon. *Sonunda geldi. Bu iyiydi. Savaşacağız ve sonra dinleneceğiz. Ölü ya da diri, dinleneceğiz.*

Eskiden merdivenin olduğu yerde, Sur'un altında, kömürleşmiş ahşap ve kırık buzdan ibaret kocaman bir düğüm vardı. Kardeşler vinçle yukarı çıkıyordu artık, fakat kafes bir seferde ancak on adam alabiliyordu ve Jon geldiğinde yukarı çıkmaya başlamıştı. Sırasını beklemek zorundaydı. Diğerleri de onunla birlikte bekledi; Saten, Mully, Eksik Çizme, Fıçı, at dişli sarışın Hareth. Köstebek Kasabası'nda ahır işçiliği yapan Hareth'e herkes Beygir diyordu, Kara Kale'de kalan birkaç kasabalıdan biriydi adam. Diğer kasabalılar tarlalarına, ağıllarına ya da yeraltına kurulmuş genelevdeki yataklarına kaçmıştı. Ama Beygir siyahları giymek istemişti, at dişli koca sersem. Arbalette çok usta olduğunu kanıtlayan fahişe Zei de gitmemişti. Ve Noye, babaları basamaklarda ölen üç yetim oğlanı himayesine almıştı. Küçük çocuklardı –dokuz, sekiz ve beş– ama kimse onları istememişti.

Kafesin geri dönmesini beklerlerken, Clydas onlara baharatlı sıcak şarapla dolu kupalar getirdi, Üçparmak Hobb da kara ekmek parçaları dağıtıyordu. Jon bir somunun ucunu aldı ve kemirmeye başladı.

"Mance Rayder mı geliyor?" diye sordu Saten endişeli bir sesle.

"Öyle olmasını umalım." Karanlığın içinde yabanıllardan çok daha kötü şeyler vardı. Yabanıl kralın, İlk İnsanlar'ın Yumruğu'nda, pembe karın ortasında dururlarken söylediği şeyleri hatırladı Jon. *Ölüler yürüdüğünde duvarların, kazıkların ve kılıçların bir anlamı kalmaz. Ölülerle savaşamazsın Jon Kar.* Bunu kimse benden iyi bilemez. Bunu sadece düşünmek bile rüzgârın daha soğuk esmesini sebep olmuştu sanki.

Sonunda kafes tekrar aşağı indi. Uzun zincirin ucunda sallanarak durdu. Kara kardeşler sessizce kafese girdiler ve kapıyı kapadılar.

Mully, çan ipini üç kez çekti. Kafes yükselmeye başladı, önce sarsılıp tekleyerek, sonra daha rahat bir şekilde. Kimse konuşmadı. Kafes tepeye

vardığında iki yana sallanıp durdu ve kara kardeşler birer birer dışarı tırmandı. Beygir, elini Jon'a uzatıp onun buzun üstüne çıkmasına yardım etti. Soğuk, Jon'un dişlerine bir yumruk gibi vurdu.

Sur'un tepesinde, insan boyundan uzun direklerin üstüne oturtulmuş demir sepetlerin içinde bir sıra ateş yanıyordu. Rüzgârın soğuk bıçağı alevleri eğip büküyordu, bu yüzden parlak turuncu ışıklar sürekli hareket ediyordu. Demet halindeki oklar ve mızraklar dört bir yanda kullanılmaya hazır bir halde bekliyordu. Üç metre yüksekliğinde taş yığınları oluşturulmuştu. Taş yığınlarının yanına zift ve lamba yağı fıçıları dizilmişti. Bowen Marsh, Kara Kale'yi her şeye fazlasıyla sahip bir durumda bırakmıştı; adam dışında. Rüzgâr, ellerinde mızraklarıyla siperler boyunca dizilmiş saman askerlerin siyah pelerinlerini kamçılıyordu. Jon, Donal Noye'un yanına gitti. "Umarım boruyu üfleyen onlardan biri değildir," dedi adama.

"Sesi duydun mu?" diye sordu Noye.

Rüzgâr vardı, atlar, bir şey daha. "Mamut," dedi Jon. "Bu bir mamuttu."

Silah ustasının nefesi, adamın geniş ve basık burnundan çıktığı anda donuyordu. Sur'un kuzeyi, sonsuza kadar uzanıyormuş gibi görünen karanlık bir denizdi. Jon, ormanın içinden geçen uzak ateşlerin belli belirsiz kırmızı pırıltısını görebiliyordu. Mance geliyordu, gün doğumu kadar kesindi bu. Ötekiler meşale yakmazdı.

"Onları göremezsek nasıl savaşabiliriz?" diye sordu Beygir.

Donal Noye, Bowen Marsh'ın emriyle tamir edilip kullanılır hale getirilen iki devasa mancınığa döndü. "Bana ışık verin!" diye kükredi.

Zift fıçıları aceleyle kayışlara yerleştirildi ve bir meşaleyle tutuşturuldu. Rüzgâr, alevleri kırmızı bir öfkeye dönüştürdü. *"ŞİMDİ!"* diye bağırdı Noye. Denge ağırlıkları aşağı indi, fırlatma kolları yukarı kalktı. Yanan zift fıçıları, aşağıdaki zeminin üzerine tüyler ürpertici ışıklar düşürerek karanlığın içine fırladı. Jon, alacakaranlığın içinde, hantalca yürüyen mamutların bir anlık görüntüsünü yakaladı ve görüntü aynı hızla kayboldu. *Bir düzine, belki daha çok.* Fıçılar yere çarpıp patladı. Sur'un tepesindekiler pes bir boru sesi duydu. Bir dev, Eski Dil'de bir şey kükredi. Dev'in sesi Jon'un omurgasını ürperten kadim bir gök gürültüsüydü.

"Tekrar!" diye bağırdı Noye, mancınıklar tekrar dolduruldu. Yanan ziftle dolu iki varil daha çatırtılar çıkararak karanlığın içine uçtu ve gürültüyle düşmanın arasına düştü. Bu kez, varillerden biri ölü bir ağaca denk geldi, alevler ağacı sardı. Bir düzine değil, Jon gördü, *yüz mamut.*

Jon duvarın kenarına gitti. *Dikkatli ol,* diye hatırlattı kendine, *aşağıya inen yol çok uzun.* Kırmızı Alyn devriye borusunu tekrar öttürdü. *Aaaaaahoooooooooooo, aaaaaaahoooooooooo.* Ve bu sefer yabanıllar karşılık verdi, sadece bir boruyla değil, onlarca boru, davul ve gaydayla. *Biz geldik,* diyorlardı sanki, *Sur'unuzu kırmaya geldik, toprağınızı almaya ve kızlarınızı çalmaya geldik.* Rüzgâr uludu, mancınıklar çatırdadı ve gümledi, fıçılar uçtu. Jon, mamutların ve devlerin arkasında, yaylar ve baltalarla Sur'a yaklaşan adamları gördü. Yirmi adam mı vardı, yirmi bin mi? Karanlıkta buna cevap vermek mümkün değildi. *Kör adamların savaşı bu, ama Mance'in kör adamları bizimkilerden birkaç bin kişi fazla.*

"Kapı!" diye bağırdı Pyp. *"KAPIDALAR!"*

Sur, alışılmış yöntemlerle saldırılamayacak kadar büyüktü; merdivenler ya da kuşatma kuleleri için fazla yüksekti, koçbaşları için fazla kalındı. Sur'u delebilecek büyüklükle taş fırlatacak mancınık yoktu. Ve Sur'u ateşe vermeye kalkışırsan, eriyen buz bütün alevleri söndürürdü. Sur'u tırmanarak geçebilirdin, akıncıların Bozkalkan yakınlarında yaptığı gibi. Ama bunun için çok güçlü, zinde ve dengeli olman gerekirdi. Ve o zaman bile, hayatın bir ağacın dalında son bulabilirdi, Jarl gibi. *Kapıyı almak zorundalar, yoksa geçemezler.*

Fakat kapı, buzun içindeki eğri büğrü bir tüneldi. Yedi Krallık'taki bütün kale kapılarından daha küçüktü. O kadar dardı ki, korucular küçük atlarını tek sıra halinde yürütmek zorunda kalırdı. İç geçidi üç demir kafes kapatıyordu. Her biri zincirli ve kilitliydi ve bir katil deliği tarafından korunuyordu. Dış kapı meşeden yapılmıştı, yirmi iki santim kalınlığındaydı ve demir mıhlarla güçlendirilmişti, kırıp geçmesi zordu. *Ama Mance'in mamuttan var,* diye hatırlattı Jon kendine. *Devleri de.*

"Aşağısı soğuk olmalı," dedi Noye. "Ne dersiniz delikanlılar, onları ısıtalım mı?" Duvarın kenarına bir düzine lamba yağı küpü dizildi. Pyp, bir meşaleyle küp sırası boyunca yürüyerek lamba yağını tutuşturdu. Öküz Grenn, Pyp'i takip ederek küpleri teker teker aşağı itti. Son küp de gittiğinde, Grenn bir zift fıçısının önündeki takozu tekmeledi ve fıçı yuvarlanarak duvarın kenarından aşağı uçtu. Aşağıdan gelen sesler bağrışmalara ve çığlıklara dönüştü, yukarıdakilerin kulağına tatlı bir müzik gibi vurdu.

Ama davullar hâlâ çalıyordu. Mancınıklar zangırdayıp gümlüyordu ve gaydaların sesi gecenin içinde öfkeli kuşların tuhaf şarkısı gibi

sürükleniyordu. Rahip Cellador da şarkı söylemeye başladı, sesi şarap yüzünden kalın ve titrekti.

Şefkatli anne, merhamet pınarı
Koru savaştan oğullarımızı
Okları al ellerinden ve kılıçları
Görsünler daha güzel...

Donal Noye rahibe çıkıştı. "Buradaki her adam kılıcını elinde tutacak, tutmayanın buruşuk poposunu tekmeler, onu Sur'dan aşağı atarım... senden başlarım rahip. *Okçular!* Lanet okçularımız yok mu bizim?"

"Buradayım," dedi Saten.

"Buradayım," dedi Mully. "Ama hedefi nasıl bulacağım? Etraf bir domuzun midesi kadar karanlık. Yabanıllar nerede?"

Noye eliyle kuzeyi gösterdi. "Yeterince ok gönder, belki birkaçını bulursun. En azından onları korkutmuş olursun." Ateş ışığıyla aydınlanmış yüzlere baktı. "Kapıyı kırarlarsa, tüneli korumama yardım edecek iki yaycıya ve iki mızrakçıya ihtiyacım olacak." Ondan fazla kara kardeş öne çıktı ve demirci içlerinden dört kişi seçti. "Jon, ben dönene kadar Sur senin."

Jon bir an için yanlış duyduğunu düşündü. Noye, komutayı ona bırakıyormuş gibi konuşmuştu. "Lordum?"

"Lord mu? Ben demir ustasıyım. Sur senin dedim."

Daha yaşlı adamlar var, demek istedi Jon, *daha iyi adamlar. Ben hâlâ yaz çimenleri kadar yeşilim. Yaralıyım ve kaçak olmakla suçlanıyorum.* Jon ağzı kemik gibi kurumuştu. "Tamam," demeyi başardı.

Daha sonra her şey, o geceyi sadece rüyasında görmüş gibi gelecekti Jon Kar'a. Yarı donmuş ellerinde uzunyaylar ya da arbaletler tutan saman askerlerle yan yana duran okçular, hiç görmedikleri düşmanın üzerine yüzlerce ok sürüsü saldılar. Zaman zaman cevap olarak bir yabanıl oku geldi. Jon, daha küçük mancınıkların başına adamlar gönderdi ve havayı bir dev yumruğu büyüklüğündeki sivri kayalarla doldurdu ama karanlık taşları yuttu, bir adamın bir avuç fındığı yutması gibi. Mamutlar karanlıkta kükredi, tuhaf sesler tuhaf dillerde bağrıştı ve Rahip Cellador öyle yüksek sesle dualar okudu ki Jon onu duvarın kenarından bizzat aşağı atmak istedi. Bir mamutun Sur'un dibinde öldüğünü duydular ve bir diğerinin alevler

içinde yalpalayarak, insanları ve ağaçları aynı şekilde ezerek ormana doğru gittiğini gördüler. Hobb, soğan çorbası dolu kupalarla yukarı çıktı. Owen ve Clydas kupaları okçulara götürdü; oldukları yerde iki atış arasında içebilsinler diye. Zei, arbaletiyle birlikte okçuların arasında yer aldı. Saatlerce tekrarlanan atışlar, sağ taraftaki büyük mancınığın içindeki bir şeyin gevşemesine sebep oldu ve mancınığın denge ağırlığı gürültüyle yerinden kurtuldu, fırlatma kolu aniden ve yıkıcı bir şekilde yana savruldu, çatırtıyla parçalara ayrıldı. Sol taraftaki mancınık fıçı fırlatmaya devam etti fakat yabanıllar, mancınığın yükünün nereye indiğini çabucak öğrenmişti.

İki değil yirmi mancınığımız olmalıydı. Onları kızaklara ve döner platformlara yerleştirmeliydik, bu sayede hareket ettirebilirdik. Beyhude bir düşünceydi bu. Bin adamının daha olmasını da dileyebilirdi Jon, belki bir ejderha. Ya da üç.

Donal Noye geri dönmedi. O soğuk ve karanlık tüneli korumak üzere onunla birlikte gidenler de öyle. Ne zaman gücünün azaldığını hissetse, *Sur benim,* diye hatırlattı Jon kendi kendine. O da bir uzunyay almıştı, yarı donmuş parmaklarının katı ve beceriksiz olduğunu hissediyordu. Ateşi tekrar yükselmişti ve yaralı bacağı kontrol edilemez bir şekilde titriyordu. *Bir ok daha, sonra dinleneceğim,* dedi kendine yüzlerce kez. *Sadece bir ok daha.* Sadağı ne zaman boşalsa, yetim köstebeklerden biri ona yenisini getiriyordu. *Bir ok daha ve işim bitecek.* Şafak çok uzakta olamazdı.

Sabah olduğunda, kara kardeşlerin hiçbiri bunun tam olarak farkına varamadı önce. Dünya hâlâ karanlıktı ama siyah griye devrildi, karanlığın içinde yarı görünür şekiller belirmeye başladı. Jon, doğu semasını kaplayan bulut yığınına bakmak için yayını indirdi. Bulutların arkasında bir ışıltı görebiliyordu, yalnızca hayal ediyordu belki de. Yayına bir ok daha taktı.

Sonra güneş yükseldi, bulutların arasından muharebe meydanına solgun mızraklar gönderdi. Jon, Sur'la Tekinsiz Orman'ın arasında uzanan, ezilmiş yarım millik araziye bakarken nefesini tuttu. Araziyi yarım gece içinde; kararmış otlardan, kaynayan ziftten, kırık taşlardan ve cesetlerden mütevellit bir metruk alana dönüştürmüşlerdi. Kargalar şimdiden mamut leşlerinin üstündeydi. Yerde ölü devler de vardı ama onların arkasında...

Jon'un sol tarafında biri inledi. Ve Jon, Rahip Cellador'un, "Anne merhamet et. Ah, ah ah, *Anne merhamet et,*" dediğini duydu.

Ağaçların altında dünyanın bütün yabanılları vardı; akıncılar ve devler, varglar ve derideğiştirenler, dağ adamları, tuzlu deniz kalyoncuları, buzlu nehir yamyamları, boyalı yüzleriyle mağara adamları, Donuk Kıyı'dan

köpek arabaları, kaynamış deriye benzeyen tabanlarıyla Boynuzayak adamları, Mance'in Sur'u geçmek için topladığı bütün tuhaf insanlar. *Bu sizin toprağınız değil,* diye bağırmak istedi Jon. *Burada size yer yok. Gidin buradan.* Tormund Devfelaketi'nin buna güldüğünü duyabiliyordu. "Hiçbir şey bilmiyorsun Jon Kar," derdi Ygritte. Jon kılıç elini esnetti, parmaklarını açıp kapadı ama kılıçların burada hiçbir işe yaramayacağını çok iyi biliyordu.

Üşümüştü ve ateşi vardı, uzunyayın ağırlığını taşıyamayacağını hissetti bir an. Magnar'a karşı verdikleri mücadelenin hiçbir şey olduğunu anladı ve dün geceki kavga hiçbir şeyden de azdı; küçük bir yoklamaydı sadece, onları hazırlıksız yakalamaya çalışan bir hançerdi. Asıl mücadele şimdi başlıyordu.

"Bu kadar *çok* oldukların hiç bilmiyordum," dedi Saten.

Jon biliyordu. Onları daha önce görmüştü, fakat böyle değil, bir savaş hattına yığılmış halde değil. Yabanıllar yürürken, kafile uzun fersahlar boyunca yayılmıştı, devasa bir solucana benziyordu, bütün yabanılları aynı anda görmüyordu insan. Ama şimdi...

"Geliyorlar," dedi biri pürüzlü bir sesle.

Yabanıl hattının merkezinde mamutlar vardı. Tokmaklar ve büyük taş baltalar taşıyan devler mamutların arkasındaydı. Yanlarında daha fazla dev yürüyordu, muazzam tekerleklerin üstünde ucu sivriltilmiş bir ağaç gövdesi taşıyorlardı. *Bir koçbaşı,* diye düşündü Jon umutsuzca. Aşağıdaki kapı duruyorsa bile, bu şeyin birkaç öpücüğüyle parçalara ayrılırdı. Devlerin her iki yanında, kaynatılmış deriden koşum takımları olan ve ateşte sertleştirilmiş mızraklar taşıyan atlılar, koşarak ilerleyen bir mızrakçı yığını; kargılar, sapanlar, sopalar ve deri kalkanlar taşıyan yüzlerce piyade akıyordu. İri, beyaz köpekler tarafından çekilen Donuk Kıyı'nın kemik arabaları, taşların ve köklerin üstünde zıplayıp çıngırdayarak kanatlarda ilerliyordu. Gaydaların tiz ötüşünü, köpeklerin havlamasını, mamutların gümbürtüsünü, özgür insanların ıslıklarını ve çığlıklarını, devlerin Eski Dil'de homurdanışını dinlerken, *yabanın öfkesi,* diye düşündü Jon. Yabanılların davulları gök gürültüsü gibi yankılanıyordu.

Etrafındaki umutsuzluğu hissedebiliyordu Jon. "Yüz bin kişi olmalı," diye inledi Saten. "Bu kadar çok insanı nasıl durdururuz?"

Jon kendini, "Onları Sur durduracak," derken duydu. Arkasına döndü ve daha yüksek sesle tekrar etti. "Onları *Sur* durduracak. *Sur kendini savunur.*" Bunlar boş sözlerdi ama Jon söylemek zorundaydı, kardeşlerin bu sözleri

duymaya ihtiyacı vardı. “Mance, kalabalık ordusuyla bizi korkutmak istiyor. *Aptal* olduğumuzu mu sanıyor?” Jon bağırıyordu artık. “O arabalar, atlılar, yürüyerek ilerleyen onca soytarı... bize burada ne yapabilirler? Duvar tırmanan bir mamut gördünüz mü hiç?” Güldü. Pyp, Owen ve bir düzine kardeş daha onunla güldü. “Onlar bir *hiç*, onlar bizim saman kardeşlerimizden bile faydasız, bize ulaşamazlar, bize zarar veremezler ve bizi korkutamazlar, korkutabilirler mi?”

“*HAYIR!*” diye bağırdı Grenn.

“Onlar aşağıda, biz yukarıdayız,” dedi Jon, “ve kapıyı tuttuğumuz sürece geçemezler. *Geçemezler!*” Artık bütün kardeşler bağırıyordu, Jon’un sözlerini ona geri kükrüyorlardı, kılıçlarını ve uzunyaylarını havada sallıyorlardı, yanaktan kızarıyordu. Jon, savaş borusuyla birlikte kenarda duran Fıçı’yı gördü. “Kardeşim,” dedi, “borunu mücadele için çal.”

Fıçı güldü, borusunu dudaklarına götürdü ve yabanıllar anlamına gelen iki uzun ses üfledi. Diğer borular da ötmeye başladı, sonunda bizzat Sur titriyormuş gibi gelene kadar susmadılar. Boruların pes ve derin inlemelerinin yankıları diğer bütün sesleri boğdu.

“Okçular,” dedi Jon borular sustuğunda. “Koçbaşını taşıyan devleri hedef alın, her biriniz. Benim emrimle ok salın, daha evvel değil. *DEVLER VE KOÇBAŞI.* Attıkları her adımda başlarına ok yağmuru yağmasını istiyorum ama menzile girmelerini bekleyeceğiz. Boş yere ok harcayan her adam, aşağı inip o oku almak zorunda kalır, duydunuz mu?”

“Duydum,” diye bağırdı Öküz Owen. “Sizi duydum Lord Kar.”

Jon güldü, sarhoş ya da deli bir adam gibi güldü ve adamları onunla birlikte güldüler. Köpek arabaları ve koşan atlılar merkezin epey önündeydi artık. Jon gördü. Yabanıllar, yarım milin üçte birini geçmemişlerdi ama mücadele hatları şimdiden çözülmeye başlamıştı. “Mancınığa dikenli demir topu yükleyin,” dedi Jon. “Owen, Fıçı, küçük mancınıktan hattın merkezine doğru çevirin. Akrepler, ateş okları yükleyin ve benim emrimle fırlatın.” Köstebek kasabalı çocukları işaret etti. “Sen, sen ve sen, meşalelerin yanında durun.”

Yabanıl okçuları Sur’a yaklaşırken ok fırlatmaya başladı; öne fırlıyor, duruyor, ok salıyor ve sonra bir on metre daha koşuyorlardı. O kadar kalabalıklardı ki gökyüzü sürekli oklarla doluyor ama hepsi kısa düşüyordu. *İsraf*, diye düşündü Jon. *Yabanılların disiplin ihtiyacı kendini gösteriyor.* Özgür insanların boynuz ve ağaçtan yapılan küçükyaylarının menzili, Gece Nöbetçileri’nin porsuk ağacından yapılmış uzunyaylarının menzilinden çok

daha kısaydı ve yabanıllar, kendilerinden iki yüz on beş metre yüksekteki adamları vurmaya çalışıyorlardı. *“Bırak atsınlar,”* dedi Jon. “Bekle. Tut.” Kara kardeşlerin pelerinleri arkalarında dalgalanıyordu. “Rüzgâr yüzümüze doğru esiyor, bize menzil kaybettirir. Bekle.” *Daha yakın, daha yakın.* Gaydalar inledi, davullar vurdu, yabanıl çırpınıp düştü.

“ÇEK.” Jon kendi yayını kaldırdı ve oku kulağına çekti. Saten de aynı şeyi yaptı. Ve Grenn, Öküz Owen, Eksik Çizme, Kara Jack Bulwer, Arron, Emrick. Zei, arbaletini omzuna aldı. Jon gittikçe yaklaşan koçbaşını izliyordu. Koçbaşının iki yanındaki devler ağır ağır ilerliyordu. O kadar küçük görünüyorlardı ki Jon onları tek eliyle ezebilirdi. *Keşke elim yeterince büyük olsaydı.* Devler ölüm sahasına girdi. Yabanıllar devlerin yanından hızla geçerken mamut leşinin üstünden yüzlerce karga havalandı. Daha yakın, daha yakın, ta ki...

“BIRAK!”

Siyah oklar tıslayarak aşağı uçtu, tüylü kanatları olan yılanlar gibi. Okların nereye saplandığını görmek için durmadı Jon. İlk ok yayı terk eder etmez o yeni bir ok aldı. *“TAK. ÇEK. BIRAK.”* Ok uçar uçmaz Jon yenisini buluyordu. *“TAK. ÇEK. BIRAK.”* Tekrar ve tekrar. Jon mancınık için bağırdı, yüz dikenli demir top döne döne havaya uçarken fırlatma kolundan gelen çatırtıyı ve gümlemeyi duydu. *“Küçük mancınıklar,”* diye bağırdı, *“akrepler, yaycılar, emirle salın.”* Yabanıl okları Sur’a saldırıyordu şimdi. İkinci bir dev döndü ve sendeledi. *Tak. Çek. Bırak.* Bir mamut, yanındaki başka bir mamuta çarptı, hayvanların sırtındaki devler yere devrildi. *Tak. Çek. Bırak.* Koçbaşı yerdeydi ve onu çeken devler ya ölü ya da ölmek üzereydi, Jon gördü. *“Ateş okları,”* diye bağırdı. “O koçbaşının yanmasını istiyorum.” Yaralı mamutların feryatları ve devlerin gürleyen çığlıkları, davullara ve gaydalara karışıp korkunç bir müziğe dönüştü. Ama Jon’un okçuları ok salmaya devam etti, hepsi birden ölü Dick Follard kadar sağır olmuştu sanki. Onlar düzenin artıklarıydı belki ama her biri Gece Nöbetçileri’nin adamıydı. *İşte bu yüzden bizi geçemeyecekler.*

Mamutlardan biri çılgınca hareket ediyordu, gövdesiyle yabanılları savuruyor, ayaklarıyla okçuları eziyordu. Jon yayını bir kez daha kaldırdı ve aşağıdaki canavarın tüylü sırtına bir ok sapladı, hayvanı biraz daha hareketlendirmek için. Yabanıl ordusunun doğu ve batı kanadı bir engele takılmadan Sur’a ulaşmıştı. Atlılar buzdan uçurumun altında amaçsızca dolaşırken, köpek arabaları ya duruyor ya da geri dönüyordu. *“Kapıda!”* diye bağırdı bir ses. Eksik Çizme’ydi belki. *“Mamut kapıda.”*

“Gönderin.” diye bağırdı Jon. “Grenn, Pyp.”

Grenn, yayını yere bıraktı, bir yağ varilini yana devirdi ve Sur’un kenarına yuvarladı. Pyp, varilin ağzını tıkayan tıpayı çıkardı, deliğe bir kumaş parçası soktu ve meşaleyle tutuşturdu. Grenn’le birlikte aşağı ittiği varil, otuz metre kadar aşağıda Sur’a çarptı ve patladı. Hava tahta kıymıkları ve yanan yağ ile doldu. Grenn o sırada ikinci varili yuvarlıyordu. Keg de bir varil almıştı. Pyp ikisini de tutuşturdu. *“Onu vurdum!”* diye bağırdı Saten, kafasını aşağı öyle bir sarkıtmıştı ki, Jon onun düşmek üzere olduğundan emindi. *“Onu vurdum, vurdum, VURDUM!”* Jon ateşin kükremesini duyabiliyordu. Aşağıda alev alev yanan bir dev göründü, yerde debeleniyordu.

Sonra, mamutlar aniden kaçmaya başladı, korku içinde dumandan ve alevlerden kaçarken arkalarındaki mamutlara çarpıyorlardı. Onlar da geriledi, mamutların arkasındaki devler ve yabanıllar hayvanların yolundan çekilmek için sağa sola kaçıştı. Mücadele hattının merkezi bir anda çöktü. Kanatlardaki atlılar terk edildiklerini gördüler ve onlar da geri çekilmeye karar verdiler. Kemik arabalar bile gürültüyle geriliyordu, korkutucu görünmek ve gürültü çıkarmaktan başka bir işe yaramıyorlardı zaten. Yabanılların kaçışını izleyen Jon Kar, *bozguna uğradıklarında kötü dağılıyorlar,* diye düşündü. Davullar susmuştu. *Bu şarkıyı sevdin mi Mance? Dornelunun karısının tadını sevdin mi?* “Yaralımız var mı?” diye sordu.

“Kahrolası herifler bacağımı vurdu.” Yedek Çizme, bacağındaki oku çıkarıp salladı. “Tahta bacağımı!”

Kardeşlerden neşe dolu sesler yükseldi. Zei, Owen’ı ellerinden yakaladı ve delikanlıyı döndürdü, onu herkesin gözlerinin önünde uzun uzun öptü. Jon’u da öpmeye çalıştı ama Jon, kızı omuzlarından yakalayıp nazik fakat kararlı bir şekilde itti. “Hayır,” dedi. *Öpücüklerle işim bitti.* Birdenbire ayakta duramayacak kadar bitkin olduğunu fark etti. Bacağı, dizinden kasığına kadar ıstırap haline gelmişti. Jon kol değneğini aradı. “Pyp, beni kafese götür. Grenn, Sur senin.”

“Ben?” dedi Grenn. “O?” dedi Pyp. Hangisinin daha çok korktuğunu söylemek zordu. “A-ma,” diye kekeledi Grenn, “yabanıllar tekrar saldırırsa ne yapacağım?”

“Onları durdur,” dedi Jon.

Kafesle aşağı inerlerken Pyp miğferini çıkardı ve alnını sildi. “Donmuş ter. Donmuş ter kadar iğrenç bir şey var mıdır?” Güldü. “Tanrılar, daha önce

hiç bu kadar acıkmamıştım. Bütün bir yaban öküzünü yiyebilirim, yemin ederim. Sence Hobb bizim için Grenn'i pişirir mi?" Jon'un yüzünü gördüğünde gülmeyi bıraktı. "Sorun ne? Bacağın mı?"

"Bacağım," diye onayladı Jon. Konuşmak bile zordu.

"Ama mücadele değil? Mücadeleyi kazandık."

"Kapıyı gördüğümde tekrar sor," dedi Jon sertçe. *Bir ateş istiyorum, sıcak bir yemek, sıcak bir yatak ve bacağımın ağrısını durduracak bir şey,* dedi kendi kendine. Ama önce kapıyı kontrol etmeli ve Donal Noye'a ne olduğunu öğrenmeliydi.

Thennler'le olan mücadeleden sonra, iç kapıya yığılan buzları ve kırık kirişleri kaldırmak neredeyse bütün bir günlerini almıştı. Çilli Pate, Fıçı ve inşaatçılardan bazıları, Mance'e bir engel daha yaratmak adına yıkıntıların orada kalması gerektiğini savunmuştu. Ama yıkıntıları orada bırakmak, tünelin savunmasını da bırakmak demekti ve Noye bunu kabul edemezdi. Katil deliklerinde adamlar ve içerideki kafeslerin her birinin ardında okçular ile mızrakçılar varken, birkaç kararlı kardeş kendi sayılarının yüz katı yabanılı durdurabilir ve tüneli cesetlerle tıkayabilirdi. Noye, Mance'in buzu rahatça geçmesine izin vermeye niyetli değildi. Böylece, kırık basamakları kazmalarla, küreklerle, iplerle kenara çekmişler ve iç kapının önünü açmışlardı.

Jon, yedek anahtarı almak için Üstat Aemon'a giden Pyp'i soğuk demir parmaklıkların önünde bekledi. Şaşırtıcıdır ki, döndüğünde bizzat üstat ve bir fener taşıyan Clydas da onunla birlikteydi. Pyp zincirlerle uğraşırken Üstat Aemon, "İşimiz bittiğinde gelip beni gör," dedi Jon'a. "Sargılarını değiştirmem ve yarana yeni merhem sürmem gerek, ağrın için biraz rüya şarabı da istersin."

Jon güçsüz bir şekilde başıyla onayladı. Kapı açıldı. Pyp önden gitti, arkasında Clydas ve fener vardı. Jon'un bütün yapabildiği Üstat Aemon'a ayak uydurmaktı. Buzlu tünel çok dardı ve Jon kemiklerine işleyen soğuğu hissedebiliyordu, Sur'un bütün ağırlığı başının üzerindeydi. Buzdan bir ejderhanın boğazında yürümeye benziyordu bu. Tünel kıvrıldı, sonra bir kez daha. Pyp, ikinci demir kapının kilidini açtı. Daha ileri yürüdüler, tekrar döndüler ve ileride, buzun içindeki solgun ve belli belirsiz ışığı gördüler. *Bu kötü.* Jon hemen anlamıştı. *Bu çok kötü.*

Sonra, "Yerde kan var," dedi Pyp.

Tünelin son altı metresinde dövüşmüş ve ölmüşlerdi. Demir mıhlı meşe kapı kırılmış, parçalanmış ve sonunda mafsallarından sökülmüştü.

Devlerden biri kıymıkların arasında emekleyerek tünele girmişti. Fener ışığı korkunç manzarayı kasvetli, kırmızımsı bir ışıkla yıkıyordu. Pyp duvara dönüp kustu. Jon, Üstat Aemon'ın körlüğünü kıskanırken buldu kendini.

Noye ve adamları tünelde, Pyp'in az önce açtığı iki kapının aynısı olan demir parmaklıkların ardında beklemişti. Dev onlara doğru sürünürken, iki arbaletten bir düzine ok fırlamıştı. Sonra mızrakçılar öne gelmiş olmalıydı, demir parmakların arasından deve vurmuşlardı. Ama dev; öne uzanacak, Çilli Pate'in boynunu kıracak, demir kapıyı yakalayacak ve parmaklıkları bükecek gücü bulmuştu. Kırık zincirin halkaları yerlere saçılmıştı. *Bir dev. Bütün bunlar tek devin marifeti.*

"Hepsi ölmüş mü?" diye sordu Üstat Aemon yumuşak bir sesle.

"Evet. Donal sonuncuymuş." Noye'un kılıcı devin boğazına gömülmüştü. Silah ustası her zaman çok iri bir adammış gibi görünmüştü Jon'a ama şimdi devin kollarında küçük bir çocuğa benziyordu. "Dev onun omurgasını kırmış. İlk kim ölmüş bilmiyorum." Jon feneri aldı ve daha iyi bakmak için öne yürüdü. "Mag." *Ben son devim.* Jon buradaki hüznü hissedebiliyordu ama hüzün için vakit yoktu. "Kudretli Mag'miş. Devlerin kralı."

Jon'un güneşe ihtiyacı vardı artık. Tünelin içi çok soğuk ve karanlıktı, kanın ve ölümün kokusu boğucuydu. Feneri Clydas'a geri verdi, ölü bedenlerin yanından geçip bükülmüş parmaklıkların arasından kaydı ve parçalanmış kapının ötesinde neler olduğunu görmek için gün ışığına doğru yürüdü.

Bir mamut leşi girişi kısmen kapatmıştı. Jon kenardan geçerken, pelerini hayvanın boynuzlarından birine takılıp yırtıldı. Dışarıda üç dev daha cansız yatıyordu; taşların, çamurlu karın ve sertleşmiş ziftin altına yarı gömülmüş haldelerdi. Ateşin Sur'u erittiği yerleri görebiliyordu Jon; geniş buz tabakaları ısıyla yerlerinden kopmuş ve kararmış zemine çarpıp parçalanmıştı. Jon başını kaldırıp buz tabakalarının geldiği yere baktı. *Buradan baktığında uçsuz bucaksız görünüyor, seni birazdan ezecekmiş gibi.*

Jon içeri döndü. "Dış kapıyı mümkün olduğunca onarmamız ve sonra tünelin bu kısmını kapatmamız gerek. Moloz, buz parçaları, ne olursa. Yapabilirsek ikinci kapıya kadar. Sör Wynton'ın komutayı alması lazım, sağ kalan son şövalye o. Fakat hemen hareket etmeli, devler çok kısa zaman sonra tekrar gelecek. Ona söylemeliyiz..."

“Ona ne istersen söyle,” dedi Üstat Aemon nazikçe. “Gülümseyecek, başını sallayacak ve unutacak. Otuz yıl önce, Sör Wynton Stout bir düzine Lord Kumandan adayının içindeydi. İyi bir kumandan da olurdu. On yıl öncesine kadar hâlâ ehildi. Artık değil. Bunu Donal kadar sen de biliyorsun Jon.”

Bu doğruydu. “O halde emri siz verin,” dedi Jon, üstada. “Siz bütün hayatınız boyunca Sur’daydınız, adamlar sizi takip eder. Kapıyı kapatmak zorundayız.”

“Ben zincirli ve yeminli bir üstadım. Benim makamım hizmet eder Jon. Biz tavsiye veririz, emir değil.”

“Biri bunu yapmalı...”

“Sen. Lider sen olmalısın delikanlı.”

“Hayır.”

“Evet Jon. Uzun zaman için olması gerekmez. Sadece garnizon dönene kadar. Donal seni seçti. Ondan önce de Qhorin Yarımel. Lord Kumandan Mormont seni kâhyası yaptı. Sen Kışyarı’nın oğlusun, Benjen Stark’ın yeğenisin. Ya sen olursun ya da kimse. Sur senin Jon Kar.”

Arya

Her sabah uyandığında içindeki boşluğu hissediyordu. Açlık değildi bu, zaman zaman o da vardı gerçi. Çukur bir yerdi, bir zamanlar kalbinin olduğu yerde bir boşluk, bir zamanlar kardeşlerinin, annesinin ve babasının yaşadığı yerde. Başı da acıyordu. İlk zamanki kadar değildi ama epey kötüydü hâlâ. Arya buna alışmıştı gerçi, şişlik iniyordu en azından. Ama içindeki boşluk hep aynı kalıyordu. *Boşluk asla daha iyi olmayacak,* diyordu kendine uyumaya giderken.

Bazı sabahlar uyanmayı hiç istemiyordu. Pelerininin altına kıvrılıyor, gözlerini sımsıkı kapatıyor ve tekrar uyumaya çalışıyordu. Keşke Tazı onu rahat bıraksaydı, bütün gün ve bütün gece uyurdu.

Ve rüya görürdü. Bu en güzel bölümdü, rüyalar. Hemen hemen her gece kurtları görüyordu rüyasında. Koca bir kurt sürüsü, başlarında Arya. O bütün kurtlardan daha iriydi, daha güçlüydü, daha çevikti, daha hızlıydı. Atları geçebilir, aslanları yenebilirdi. Dişlerini gösterdiğinde insanlar bile ondan kaçardı, midesi asla uzun zaman boş kalmıyordu ve tüyleri onu sürekli sıcak tutuyordu, rüzgâr soğuk estiğinde bile. Kardeşleri de onunlaydı, kendi kardeşleri ve daha fazlası. Kızgın, korkunç ve *ona ait.* Onlar Arya'yı asla terk etmezdi.

Fakat Arya'nın geceleri kurtlarla dolu olsa da, gündüzleri köpeğe aitti. Sandor Clegane onu her sabah zorla kaldırıyordu, Arya istese de istemese de. Pürüzlü sesiyle küfürler ediyordu ona ya da çekiştirerek ayağa kaldırıp sarsıyordu onu. Bir keresinde bir miğfer dolusu soğuk suyu Arya'nın başından aşağı dökmüştü. Arya titreyerek ve ağzından sular püskürterek ayağa zıplamış, onu tekmelemeye çalışmıştı ama Tazı sadece gülmüştü. "Kurulan ve lanet olası atları doyur," demişti. Ve Arya adamın dediğini yapmıştı.

Artık iki atları vardı; Yabancı ve kızıl renkli küçük bir binek atı. Arya hayvana Ödlek adını vermişti çünkü Tazı, bu hayvanın da tıpkı onlar gibi İkizler'den kaçmış olabileceğini söylemişti. Ödlek'i, katliamdan sonraki sabah, bir arazide sürücüsüz dolaşırken bulmuşlardı. Aslında iyi bir kısraktı ama Arya bir ödleği sevemezdi. *Yabancı mücadele ederdi.* Yine de, Arya kısrağa elinden geldiğince iyi bakıyordu. Tazı'yla aynı ata binmekten

iyiydi. Ayrıca, Ödlek korkak olabilirdi ama aynı zamanda genç ve güçlüydü. Eğer iş oraya varırsa, Ödlek'le Yabancı'yı geçebileceğini düşünüyordu Arya.

Tazı ilk zamanlardaki kadar yakından izlemiyordu onu. Bazen, Arya'nın kalması ya da gitmesi umurunda bile değilmiş gibi görünüyordu ve geceleri onu bağlamıyordu artık. *Onu bir gece uykusunda öldüreceğim,* demişti Arya kendi kendine ama öldürmemişti. *Bir gün Ödlek'in sırtında uzaklara kaçacağım ve o beni yakalayamayacak,* diye düşünmüştü ama bunu da yapmamıştı. Nereye gidecekti ki? Kışyarı yoktu artık. Büyükbabasının kardeşi Nehirova'daydı ama ne Arya onu tanıyordu ne de o Arya'yı. Belki de Pelit Kalesi'ndeki Leydi Smallwood onu alırdı, belki de almazdı... Ayrıca Arya, Pelit Kalesi'ni tekrar *bulabileceğinden* bile emin değildi. Sharna'nın hanına geri dönebileceğini düşünüyordu bazen, eğer seller hanı yıkmadıysa. Al Turta'yla kalabilirdi, belki de Lord Beric gelir onu bulurdu. Anguy'dan yay kullanmayı öğrenirdi, Gendry'yle at sürerdi ve bir haydut olurdu, şarkılardaki Beyaz Ahu Wenda gibi.

Ama bunlar aptalcaydı, Sansa'nın hayal edeceği türden şeylerdi. Al Turta ve Gendry onu ilk fırsatta terk etmişti. Lord Beric ve haydutlar, tıpkı Tazı gibi, onu sadece fidye için istemişlerdi. Hiçbiri Arya'nın etrafta olmasını istemiyordu. *Onlar asla benim sürüm olmadılar, Al Turta ve Gendry bile. Öyle olduklarını düşünmekle aptallık ettim. Küçük bir kız gibi davrandım, bir kurt gibi değil.*

Böylece Arya, Tazı'yla kalmıştı. Her gün at sürüyorlardı, aynı yerde asla iki kez uyumuyorlardı. Köylerden, kasabalardan ve kalelerden mümkün olduğunca uzak duruyorlardı. Bir keresinde Sandor Clegane'e nereye gittiklerini sormuştu Arya. "Uzağa," demişti adam. "Bilmen gereken tek şey bu. Artık benim için zerre kadar değerin yok ve senin mızmızlanmalarını duymak istemiyorum. O kahrolası kaleye girmene izin vermeliydim."

"Vermeliydin," diye onaylamıştı Arya annesini düşünerek.

"Verseydim ölürdün. Bana teşekkür etmen lazım. Bana tatlı şarkılar söylemen lazım, ablan gibi."

"Ona da bir baltayla vurmuş muydun?"

"Sana baltanın *kör* kenarıyla vurdum seni küçük sürtük. Keskin tarafıyla vursaydım kafatasının parçaları hâlâ Yeşil Çatal'da yüzüyor olurdu. Şimdi lanet olası çeneni kapat. Bende akıl olsaydı seni sessiz rahibelere verirdim. Onlar çok konuşan kızların dillerini keserler."

Böyle söyleyerek haksızlık etmişti Tazı. Arya, o bir sefer dışında neredeyse hiç konuşmamıştı. Bütün günler ikisinin ağzından da tek kelime çıkmadan geçiyordu. Arya konuşamayacak kadar boştu, Tazı da bir o kadar öfkeli. Adamın içindeki öfkeyi hissedebiliyordu Arya; yüzünde, ağzının gerilip bükülmesinde, ona attığı bakışlarda görebiliyordu bunu. Ne zaman ateş yakmak için dal kesmesi gerekse, baltasını çıkarıyor ve buz gibi bir öfke giyiniyordu adam. Ağaçlara ya da kırık dallara vahşice vuruyor, ihtiyaç duyduklarından yirmi kat fazla odun ve çıra kesene kadar durmuyordu. Bazen o kadar yoruluyordu ki, yere uzanıyor ve daha ateş bile yakmadan uyuyakalıyordu. Bunun olmasından nefret ediyordu Arya, Tazı'dan da nefret ediyordu. Baltaya en uzun baktığı gecelerdi onlar. *Korkunç ağır görünüyor ama bahse girerim ki onu savurabilirim.* Arya, Tazı'ya baltanın kör kenarıyla da vurmazdı üstelik.

Bazen yol alırken başka insanlar da görüyorlardı; tarlalarındaki çiftçiler, domuzlarını gezdiren çobanlar, ineğini yürüten bir sütçü kız, tekerlek izleriyle dolu bir yolda mesaj taşıyan bir yaver. Arya onlarla da konuşmak istemiyordu. İnsanlar uzak bir diyarda yaşıyor ve tuhaf bir dil konuşuyorlardı sanki; ne onların Arya'yla bir işi vardı, ne de Arya'nın onlarla.

Ayrıca, insanlara görünmek güvenli değildi. Zaman zaman, kıvrımlı çiftçi yollarından sıra sıra atlılar geçiyordu, Freyler'in ikiz kuleleri önlerinde dalgalanıyordu. "Başıboş dolaşan kuzeylileri arıyorlar," diyordu Tazı, adamlar geçip gittiğinde. "Nal sesi duyduğun anda başını öne eğ, gelenler büyük ihtimalle dost değildir."

Bir gün, devrik bir meşe ağacının kökleri tarafından açılmış toprak bir kovukta, İkizler'den kurtulan bir başka adamla yüz yüze geldiler. Adamın göğsündeki armada, ipeklerin içinde dans eden pembe bir kız vardı. Sör Marq Piper'ın yaycılarından biri olduğunu söyledi adam ama yayını kaybetmişti. Sol kolu tamamen bükülmüş ve omzuyla birleştiği yerde fena halde şişmişti; kolunu kıran ve örgü zırhını parçalayıp etine gömülen bir gürz darbesi yüzünden olduğunu söyledi adam. "Bir kuzeyliydi," diye ağladı. "Armasında kanlı bir adam vardı. Benim armamı görünce şaka yaptı, kırmızı adam ve pembe kız, belki de birlikte olmalılar. Ben onun Lord Bolton'ına içtim, o da benim Sör Marq'ıma. Birlikte Lord Edmure'la Leydi Roslin'in ve Kuzey Kralı'nın şerefine kadeh kaldırdık. Ve sonra beni öldürdü." Adam bunları söylerken gözleri alev parlaklığındaydı ve Arya onun doğru söylediğini görebiliyordu; adamın kolu korkunç bir şekilde

şişmişti, bedenin sol yanı kan ve irin lekeleriyle kaplıydı. Üstelik berbat kokuyordu. *Ceset gibi kokuyor.* Adam bir yudum şarap için yalvardı.

"Şarabım olsaydı kendim içerdim," dedi Tazı. "Sana su verebilirim, bir de merhamet."

Adam uzun uzun Tazı'ya baktıktan sonra, "Sen Joffrey'nin köpeğisin," dedi.

"Artık kendi kendimin köpeğiyim? Suyu istiyor musun?"

"Evet," dedi adam. Yutkundu. "Ve merhamet."

Az geride küçük bir göletin yanından geçmişlerdi. Tazı, Arya'ya miğferini verdi ve doldurmasını söyledi. Arya yürüyerek su kenarına gitti. Çizmelerinin ucu çamura gömüldü. Köpek başını kova olarak kullandı. Sular göz deliklerinden dışarı aktı ama miğferin dibi epey su tuttu.

Arya geri döndüğünde, okçu yüzünü yukarı kaldırdı ve Arya suyu adamın ağzına döktü. Kız suyu ne kadar hızlı boşaltırsa adam o kadar hızlı yuttu, yutamadıkları yanaklarına döküldü ve kuru kanla sertleşmiş sakallarına süzüldü, sonunda adamın sakallarından pembe gözyaşları damlıyordu. Su bittiğinde, adam miğferi yakaladı ve çeliği yaladı. "Güzel," dedi. "Ama keşke şarap olsaydı. Şarap istiyordum."

"Ben de." Tazı, neredeyse şefkatli bir şekilde, hançerini adamın göğsüne sapladı. Hançerin ucu Tazı'nın ağırlığıyla adamın pelerinini, örgü zırhını ve zırhın altındaki dolgulu içliği geçti. Tazı, geri çektiği hançeri adamın üstüne silerken Arya'ya baktı. "Kalp buradadır kızım. Bir adamı öldürmenin yolu budur," dedi.

Yollarından biri budur. "Onu gömecek miyiz?"

"Neden?" dedi Sandor. "Onun umurunda değil, bizim de küreğimiz yok. Onu kurtlara ve vahşi köpeklere bırakacağız. Senin kardeşlerine ve benimkilere." Arya'ya sert bir bakış attı. "Ama önce onu soyacağız."

Okçunun kesesinden iki gümüş geyik ve yaklaşık otuz bakır çıktı. Hançerinin kabzasında pembe bir taş vardı. Tazı, hançeri adamın elinden çekip Arya'ya fırlattı. Arya hançeri kabzasından yakaladı, kemerine soktu ve kendini daha iyi hissetti. İğne değildi ama çelikti. Ölü adamın oklarla dolu bir sadağı da vardı ama oklar yay olmadan pek bir işe yaramazdı. Okçunun çizmeleri Arya için çok büyük, Tazı için çok küçüktü, çizmeleri bıraktılar. Arya neredeyse burnuna kadar inmesine rağmen adamın şapka şeklindeki miğferini de aldı, etrafı görebilmek için miğferi geri itmesi gerekti. "Bir atı da olmalı, yoksa kaçamazdı," dedi Clegane etrafa bakarak,

“ama çoktan uzaklaşmıştır. Adamın ne kadar zamandır burada olduğunu söylemek imkânsız.”

Kendilerini Ay Dağları’nın eteklerinde bulduklarında yağmurlar iyice azalmıştı. Arya güneşi, ayı ve yıldızları görebiliyordu ve doğuya doğru yol alıyorlarmış gibi geliyordu ona. “Nereye gidiyoruz?” diye sordu tekrar.

Tazı bu defa cevap verdi. “Kartal Yuvası’nda bir teyzen var. Teyzen senin cılız popon için fidye ödemek ister belki. Yüksek yolu bulduğumuzda, yol bizi Kanlı Kapı’ya kadar götürür.”

Lysa teyze. Bu düşünce Arya’nın içindeki boşluğu azaltmadı. Annesini istiyordu o, annesinin kardeşini değil. Lysa teyzesini, büyük dayısı Karabalık’ı tanıdığından iyi tanımıyordu. *Kalenin içine girmeliydik.* Annesinin öldüğünü kesin olarak *bilmiyorlardı*, Robb’un da öyle. Onları ölmüş ya da ölmek üzereyken görmüş değillerdi. Belki de Lord Frey onları sadece tutsak almıştı. Belki de lordun zindanlarında zincire vurulmuşlardı, belki de Freyler onları Kral Toprakları’na götürüyordu, Joffrey kafalarını kessin diye. *Bilmiyorlardı.* Ani bir kararla, “Geri dönmeliyiz,” dedi Arya. “İkizler’e dönüp annemi almalıyız. Ölmüş olamaz. Ona yardım etmek zorundayız.”

“Kafası şarkılarla dolu olan, ablan sanıyordum,” diye homurdandı Tazı. “Frey, anneni fidye için sağ bırakmış olabilir, bu doğru. Ama onu o kahrolası kaleden tek başıma çıkaracağımı sanıyorsan çok yanılıyorsun.”

“Tek başına değil. Ben de geleceğim”

Tazı kahkahaya benzer bir ses çıkardı. “İşte *bu* yaşlı adamın ödünü patlatır.”

“Sen sadece ölmekten korkuyorsun!” dedi Arya aşağılama dolu bir sesle.

Bu sefer *gerçekten* güldü Clegane. “Ölüm beni korkutmaz. Sadece ateş. Şimdi sessiz ol, yoksa dilini bizzat kesip sessiz rahibeleri zahmetten kurtarırım. Vadi’ye gidiyoruz.”

Tazı’nın onun dilini *gerçekten* keseceğini düşünmüyordu Arya; eskiden Pembegöz’ün, seni vücudundan kan gelene kadar döverim, dediği gibi bir şeydi bu. Yine de Arya adamı denemeyecekti. Tazı, Pembegöz gibi bir adam değildi. Pembegöz insanları keserek ikiye ayırmaz, onlara baltayla vurmazdı. Baltanın kör kenarıyla bile.

Arya o gece annesini düşünerek ve Tazı’yı uykusunda öldürüp Leydi Catelyn’i tek başına kurtarması mı gerektiğini merak ederek uykuya daldı.

Gözlerini kapadığında, göz kapağının siyahlığında annesinin yüzünü gördü. *O kadar yakın ki, neredeyse onun kokusunu alacağım...*

...ve sonra onun kokusunu *aldı*. Koku, diğer kokuların altında belli belirsizdi, yosunların, çamurun ve suyun, çürüyen sazların ve çürüyen insanların ufunetinin altında. Yumuşak zeminde ağır ağır yürüyerek nehrin kenarına gitti, diliyle bir yudum su içti, başını kaldırıp havayı kokladı. Gökyüzü griydi ve bulutlarla kaplıydı, nehir yeşildi ve suda yüzen şeylerle doluydu. Ölü adamlar sığlıklarda birikmişti, bazıları suyun hareketiyle hâlâ kıpırdıyordu, diğerleri nehrin kıyısına vurmuştu. Arya'nın kardeşleri cesetlerin başına üşüşmüştü, lezzetli ve sulu etleri parçalıyorlardı.

Kargalar da oradaydı; kurtlara bağırıyor, havayı tüylerle dolduruyorlardı. Onların kanı daha sıcaktı; Arya'nın kız kardeşlerinden biri, havalanmak üzere olan bir kargaya doğru atıldı ve onu kanadından yakaladı. Bunu gören Arya da bir karga yakalamak istedi. Kanın tadını almak, dişlerinin arasında kırılan kemiklerin çatırtılarını duymak, midesini soğuk yerine ılık etle doldurmak istiyordu. Arya açtı ve etraf etle doluydu ama onları yiyemeyeceğini biliyordu.

Koku daha güçlüydü şimdi. Arya kulaklarını dikti ve sürüsünün homurtularını dinledi; kızgın kargaların çığlıklarını, kanatların pırpırını ve akan suyun sesini. Uzaklardan bir yerden at kişnemeleri ve canlı insanların sesi de geliyordu ama önemli olan onlar değildi. Arya tekrar havayı kokladı. İşte oradaydı, şimdi onu görebiliyordu üstelik; akıntıyla sürüklenen, bir engele çarptığında yön değiştiren solgun ve beyaz bir şey. Sazlar onun önünde eğiliyordu.

Arya sığlık boyunca gürültüyle koştu ve kendini derin sulara attı, bacakları suyu çalkalıyordu. Akıntı güçlüydü ama Arya daha güçlüydü. Burnunu takip ederek yüzdü. Nehrin kokuları yoğun ve ıslaktı ama onu çeken kokular bunlar değildi. Soğuk kanın keskin ve kırmızı fısıltısına, ölümün tatlı ve çürük kokusuna doğru yüzdü. Ağaçların arasında gezinen bir al geyiği kovalıyormuşçasına kovaladı kokuları ve sonunda onları yakaladı; dişleri, beyaz bir kolun üstüne kapandı. Onu hareket etmesi için sarstı ama Arya'nın ağzında sadece ölüm ve kan vardı. Yorulmaya başlamıştı artık, bütün yapabildiği cesedi kıyıya sürüklemek oldu. Arya cesedi nehrin çamurlu kenarına çekerken, küçük erkek kardeşlerinden biri yanına geldi, dili ağzından dışarı sarkıyordu. Arya kardeşini uzaklaştırmak için hırlamak zorunda kaldı, bunu yapmasaydı kardeşi cesedi yerdi. Onu gönderdikten sonra tüylerindeki suyu silkelemek için durdu. Beyaz şey

yüzüstü çamurda yatıyordu, cansız eti buruşmuş ve beyazlaşmıştı, boğazından soğuk sızıyordu. *Kalk,* diye düşündü Arya. *Kalk, ye ve bizimle birlikte koş.*

At seslerini duyunca başını çevirdi. İnsanlar. Rüzgâra karşı koşuyorlardı, Arya bu yüzden kokularını alamamıştı ama gelmek üzerelerdi. Çırpınan siyah, sarı, pembe kanatları ve parlak çelik pençeleriyle atlı insanlar. Arya'nın küçük erkek kardeşlerinden bazıları, buldukları yemeği savunmak için dişlerini gösterdiler ama Arya onlara hırladı ve dağılmalarını sağladı. Doğanın düzeni buydu. Geyikler, tavşanlar ve kargalar kurtlardan kaçardı, kurtlar da insanlardan. Arya soğuk ve beyaz ödülünü çamurun içinde bıraktı, kaçtı ve bundan utanmadı.

Sabah olduğunda, Tazı, Arya'yı uyandırmak için bağırmadı, onu sarsmadı. Hatta Arya ilk kez ondan önce uyanmış, atlara su bile içirmişti. Sessizlik içinde kahvaltı ettiler, sonunda Sandor konuştu, "Annenle ilgili mesele..."

"Önemli değil," değil dedi Arya donuk bir sesle. "Öldüğünü biliyorum. Onu rüyamda gördüm."

Tazı uzun uzun Arya'nın yüzüne baktı ve sonra başıyla onayladı. Bu konuyla ilgili başka bir şey konuşulmadı. Dağlara doğru yol aldılar.

Daha yüksek tepelerde, gri yeşil muhafız ağaçları ve uzun, mavi asker çamlarla çevrili bir köye rastladılar. Clegane köye girme riskini almaya karar verdi. "Yiyeceğe ihtiyacımız var," dedi, "ve bir çatıya. Büyük ihtimal İkizler'de olanlardan habersizler, şansımız varsa beni de tanımazlar."

Köylüler, evlerin etrafına ahşap kazıklardan oluşan bir çit inşa ediyordu. Tazı'nın omuzlarının genişliğini gördüklerinde, iş karşılığında yemek, barınak ve hatta sikke önerdiler. "Şarap da varsa yaparım," diye homurdandı Tazı. Sonunda biraya razı oldu ve her gece sızana kadar içti.

Ama Arya'yı Leydi Arryn'e satma hayali orada, tepelerde son buldu. "Yukarımızda buz var, yüksek geçitlerde de kar," dedi köyün kıdemlisi. "Donmaz ya da açlıktan kırılmazsanız, gölgekedilerine ya da mağara ayılarına yem olursunuz. Kabileler de var. Tekgöz Timett savaştan döndüğünden beri Yanık Adamlar pek korkusuz. Yarım yıl önce, Gurn oğlu Gunthor, Taş Kargaları buradan en fazla sekiz mil uzaktaki bir köye indirdi. Bütün kadınları, her zerre tahılı aldılar ve erkeklerin yarısını öldürdüler. Artık *çelikleri* var, iyi kılıçları ve zırhlı yelekleri. Yüksek yolu gözlüyorlar... Taş Kargalar, Süt Yılanları, Sisin Oğulları, hepsi. Belki birkaçını devirirsin ama nihayetinde seni öldürürler ve kızını kaçırırlar."

Ben onun kızı değilim, diye bağırabilirdi Arya, eğer o kadar yorgun olmasaydı. O kimsenin kızı değildi attık. O kimseydi. Arya değil, Gelincik değil, Nan değil, Arry, Güvercin, hatta Yumurtakafa bile değil. Gündüzleri, bir köpekle birlikte kaçan ve geceleri rüyasında kurt olan bir kızdı sadece.

Köy sessizdi. Tazı ve Arya'nın, içinde çok da fazla pire olmayan saman dolu yatakları vardı, yemekler basit ama doyurucuydu ve hava çam kokuyordu. Buna rağmen, Arya kısa zaman içinde köyden nefret ettiğine karar verdi. Köylüler korkaktı. Tazı'nın yüzüne bile bakamıyorlardı. Bazı kadınlar Arya'ya elbise giydirmeye çalışmış ve onu iğne işi yapmaya zorlamıştı ama onlar Leydi Smallwood değildi ve Arya bunların hiçbirini kabul etmemişti. Bir de, Arya'nın peşine takılan şu kız vardı, kasabanın kıdemlisinin kızı. Arya'yla aynı yaştaydı ama daha *çocuktu;* dizi kanasa ağlıyordu ve nereye gitse elindeki o aptal bez bebeği de götürüyordu. Bebek, bir çeşit silahlı askere benzetilmişti bu yüzden kız ona Sör Asker diyordu ve askerin onu nasıl koruduğunu anlatıp böbürleniyordu. Yüz kere, "Git başımdan," demişti Arya kıza. "Beni rahat bırak." Ama kız dinlememişti, sonunda Arya bebeği kızın elinden almış, dikişlerini açmış ve içindeki paçavraları tek parmağıyla dışarı çıkarmıştı. Bebeği dereye atmadan önce, "İşte şimdi bir asker gibi görünüyor *gerçekten!*" diye bağırmıştı. Bundan sonra Arya'ya askıntı olmayı bırakmıştı kız. Arya günlerini Ödlek ve Yabancı'yla ilgilenerek ya da ormanda gezinerek geçiriyordu. Bazen bir sopa buluyor ve iğne işi çalışıyordu ama sonra İkizler'de olanları hatırlıyor ve sopayı kırılana kadar ağaçlara vuruyordu.

"Belki de bir süre burada kalmalıyız," dedi Tazı on beş gün sonra. Bira yüzünden sarhoştu ama uykulu olduğundan çok düşünceliydi. "Kartal Yuvası'na asla varamayacağız ve Freyler sağ kalanları bulmak için nehir topraklarını arıyor olacak. Burada yeni kılıçlara ihtiyaç var gibi, şu yağmacı kabileler yüzünden. İyice dinleniriz, teyzene bir mektup göndermenin yolunu da buluruz belki." Bunu duyduğunda Arya'nın yüzü karardı. Köyde kalmak istemiyordu ama gidecek bir yer de yoktu. Ertesi sabah, Tazı ağaç kesmek ve kütük taşımak için gittiğinde Arya tekrar yatağa girdi.

Ama iş bittiğinde ve yüksek ahşap setin inşası tamamlandığında, kasabanın kıdemlisi köyde onlar için yer olmadığını açıkça söyledi. "Kış geldiğinde kendi insanlarımızı beslemekte bile zorlanacağız," diye açıkladı. "Ve sen... senin gibi bir adam beraberinde kan getirir."

Sandor'un ağzı gerildi. "Benim kim olduğumu biliyorsun demek."

“Evet. Buraya yolcular gelmez, doğru ama biz pazarlara ve festivallere gideriz. Kral Joffrey’nin köpeğini tanıyoruz.”

“Şu Taş Kargalar geldiğinde bir köpeğiniz olduğu için şükredebilirsiniz.”

“Olabilir.” Adam tereddüt etti. Sonra cesaretini topladı. “Ama diyorlar ki, miden Karasu’dan sonra dövüş kaldırmıyormuş. Diyorlar ki...”

“Ne dediklerini biliyorum.” Sandor’un sesi, birbirine sürtünen iki testere gibiydi. “Bana sikkelerimi ver, sonra gideceğiz.”

Köyden ayrıldıklarında, Tazı’nın bakır dolu bir kesesi, bir matara ekşi birası ve yeni bir kılıcı vardı. Doğruyu söylemek gerekirse çok eski bir kılıçtı ama Sandor için yeniydi. Kılıcın sahibine İkizler’de bulduğu ve Arya’nın kafasını şişirmek için kullandığı baltayı vermişti. Bira bir günden kısa zaman içinde tükendi ama Tazı kılıcı her gece biledi, kılıcın eski sahibine bıçaktaki her çentik ve pas lekesi için küfürler ederek. *Midesi savaş kaldırmıyorsa, neden kılıcının keskin olmasını istiyor?* Arya bu soruyu sormaya cesaret edemiyordu ama bu konuyu uzun uzun düşünüyordu. Adamın İkizler’den kaçmasının ve Arya’yı da yanında götürmesinin sebebi bu muydu?

Nehir topraklarına döndüklerinde, yağmurların azaldığını ve taşkın suların çekilmeye başladığını gördüler. Tazı güneye döndü, yine Üç Dişli Mızrak’a doğru. Öldürdüğü yaban tavşanını kızartırken, “Nehirova’ya gideceğiz,” dedi Arya’ya. “Karabalık kendine bir dişi kurt almak ister belki.”

“O beni tanımıyor. Benim gerçekten ben olduğumu bile bilmiyor.” Nehirova’ya varmaya çalışmaktan yorulmuştu Arya. Yıllardır oraya varmaya çalışıyormuş gibiydi, oraya hiç ulaşamadan. Ne zaman Nehirova’ya gitmeyi denese daha kötü bir yerde buluyordu kendini. “Sana fidye ödemez. Büyük ihtimalle seni asar.”

“Denemekte özgür.” Tavşanı çevirdi.

Midesi dövüş kaldırmıyormuş gibi konuşmuyor. “Nereye gidebileceğimi biliyorum,” dedi Arya. Hâlâ bir ağabeyi vardı. *Kimse istemese bile Jon beni ister. Bana “küçük kardeşim” der ve saçlarımı karıştırır.* Ama yol çok uzundu ve Arya oraya tek başına gidebileceğini sanmıyordu. Nehirova’ya bile gidememişti. “Sur’a gidebiliriz.”

Sandor’un kahkahası yarı kükremeydi. “Küçük dişi kurt Gece Nöbetçileri’ne katılmak istiyor öyle mi?”

“Ağabeyim Sur’da,” dedi Arya inatla.

Tazı'nın ağzı seğirdi. "Sur buradan bin fersah uzakta. Sadece Boğaz'a varabilmek için bile kahrolası Freyler'le dövüşmek zorunda kalırız. O bataklıkların içinde, kurtları kahvaltı niyetine yiyen aslan kertenkeleleri var. Derimiz yüzülmeden kuzeye varsak bile, kalelerin yarısı demiradamlarla dolu. Ortalıkta binlerce kahrolasıca, becerilesice kuzeyli adam da dolaşıyor."

"Onlardan korkuyor musun?" diye sordu Arya. "Miden dövüş kaldırmıyor mu?"

Arya bir an için adamın ona vuracağını sandı. Tavşan kızarmıştı artık, hayvanın cızırdayan derisinden damlayan yağlar yemek ateşine düşüyordu. Sandor, tavşanı şişten çıkardı, kocaman elleriyle ikiye böldü ve yarısını Arya'ya attı. "Midemde hiçbir sorun yok," dedi tavşanın budunu koparırken. "Ama seni *ya da* ağabeyini zerre umursamıyorum. Benim de bir ağabeyim var."

Tyrion

“Tyrion,” dedi Sör Kevan Lannister bitkin bir sesle, “eğer Joffrey’nin ölümünde gerçekten masumsan, bunu yargılamada kolayca kanıtlarsın.”

Tyrion pencereden döndü. “Beni kim yargılayacak?”

“Adalet tahta aittir. Kral öldü fakat baban hâlâ El. Suçlanan kendi oğlu ve kurban da torunu olduğu için, Lord Tyrell ve Prens Oberyn’den onunla birlikte yargıç koltuğuna oturmalarını istedi.”

Tyrion ikna olmamıştı. Mace Tyrell kısa bir zaman için de olsa Joffrey’nin kayınbabasıydı. Kızıl Yılan da... yılandı işte. “Dövüşle yargılama talep etmeme izin verilecek mi?”

“Bunu tavsiye etmem.”

“Neden?” Dövüşle yargılama onu Vadi’de kurtarmıştı, burada neden kurtarmasındı? “Bana cevap ver amca. Dövüşle yargılama talep etmeme ve masumiyetimi bir şampiyonla kanıtlamama izin verilecek mi?”

“Elbette, eğer arzun buysa. Yine de bilmen gerekir ki bu çeşit bir yargılama söz konusu olursa ablan kendi şampiyonu olarak Sör Gregor Clegane’i seçecek.”

Bu sürtük benim hamlelerimi ben onları yapmadan önce engelliyor. Karakazan’ı seçmemesi talihsizlik olmuş. Bronn, üç kardeşin her birini kolayca hallederdi ama Yürüyen Dağ farklı bir rengin kazanıydı. “Bu konuyu düşünmeliyim,” dedi Tyrion. *Bronn’la konuşmalıyım, bir an önce.* Bunun ona neye mal olacağını düşünmek istemiyordu. Bronn’un kendi derisinin değeriyle ilgili abartılı fikirleri vardı. “Cersei’nin bana karşı şahidi var mı?”

“Her gün daha çok.”

“O halde benim de kendi şahitlerim olmalı.”

“Kimleri istediğini söyle, Sör Addam, Muhafızları gönderip onları duruşmaya getirsin.”

“Onları kendim bulmayı tercih ederim.”

“Kral öldürmek ve akraba katletmekle suçlanıyorsun. İstediğin gibi gidip gelmene izin verileceğini mi düşünüyorsun gerçekten?” Sör Kevan masayı gösterdi. “Kalemin, mürekkebin ve parşömenin var. İstediğin şahitlerin isimlerini yazarsan onları bulmak için elimden gelen her şeyi

yaparım, bir Lannister olarak söz veriyorum. Ama duruşmaya gitmek dışında bu kuleden ayrılmayacaksın."

Tyrion yalvararak kendini küçük düşürmeyecekti. "Yaverimin gidip gelmesine izin verir misin? Podrick Payne'in?"

"Arzun buysa elbette. Onu sana gönderirim."

"Bunu yap. Erken olması geç olmasından iyidir ve şimdi olması erken olmasından iyidir." Tyrion yazı masasına gitti. Ama kapının açıldığını duyunca arkasına döndü ve, "Amca?" dedi.

Sör Kevan duraksadı. "Evet?"

"Bunu ben yapmadım."

"Buna inanabilmek isterdim Tyrion."

Kapı kapandığında Tyrion Lannister sandalyeye çıktı, bir kalemi sivriltti ve boş bir parşömen aldı. *Kim benim lehime konuşur?* Kalemi hokkaya batırdı.

Podrick Payne geldiğinde parşömen hâlâ bakireydi. "Lordum," dedi çocuk.

Tyrion kalemi masaya bıraktı. "Bronn'u bul ve onu bir an önce buraya getir. Ona işin içinde altın olduğunu söyle, hayal edebileceğinden fazla altın. Onsuz geri dönme sakın."

"Evet lordum. Hayır demek istedim. Onsuz dönmem." Podrick gitti.

Ne güneş batarken döndü ne de ay çıkarken. Tyrion pencere sekisinde uyuyakaldı ve şafak vakti kaskatı, ağrılı bir halde uyandı. Bir hizmetkâr kahvaltı için bir kupa birayla yulaf lapası ve elma getirdi. Tyrion yemeğini masada yedi, boş parşömen önündeydi. Bir saat sonra, hizmetkâr boş kâseyi almak için döndü. "Yaverimi gördün mü?" diye sordu Tyrion adama. Adam başını iki yana salladı.

Tyrion iç geçirerek masaya döndü ve kalemi tekrar hokkaya batırdı. *Sansa*, yazdı parşömenin üstüne. Uzun uzun isme baktı, çenesini öyle sert sıkmıştı ki dişleri acıdı.

Joffrey'nin bir parça yemek yüzünden boğulduğuna Tyrion bile inanmıyordu, Sansa onu zehirlemiş olmalıydı. Joff, şarap kadehini neredeyse kızın kucağına bırakmıştı ve ona ziyadesiyle sebep de vermişti. Karısı ortadan kaybolduğunda Tyrion'ın bütün tereddütleri de kaybolmuştu. *Tek beden, tek yürek, tek ruh.* Tyrion'ın ağzı seğirdi. *Bu yeminlerin ona ne kadar az şey ifade ettiğini kanıtlamakta gecikmedi değil mi? Peki ne bekliyordun ki cüce?*

Ama bununla birlikte... Sansa zehri nereden bulacaktı? Tyrion, kızın bu işte tek başına olduğuna inanmıyordu. *Onu gerçekten bulmak istiyor muyum?* Yargıçlar, Tyrion'ın çocuk karısının, kocasının hiç haberi olmadan bir kralı zehirlediğine inanacak mıydı? *Ben olsam inanmazdım.* Cersei, Sansa ve Tyrion'ın bu işi birlikte yaptıkları konusunda ısrar edecekti.

Buna rağmen, Tyrion ertesi gün parşömeni amcasına verdi. Sör Kervan ismi görünce kaşlarını çattı. "Tek şahidin Leydi Sansa mı?"

"Diğerlerini zaman içinde düşüneceğim."

"Şimdi düşünsen iyi olur. Yargıçlar duruşmayı üç gün sonra başlatmaya niyetli."

"Bu çok erken. Beni buraya kapatıp gözaltına aldınız. Bu durumda masumiyetimi ispat edecek şahitleri nasıl bulabilirim?"

"Ablan suçunu ispat edecek şahitler bulmakta hiç zorlanmadı." Sör Kevan parşömeni dürdü. "Sör Addam'ın adamları karını arıyor. Varys, onun yeriyle ilgili haber verene yüz geyik, kızın kendisine getirene de yüz ejderha vadetti. Kız bulunabilir bir yerdeyse bulunacak ve ben onu sana getireceğim. Karı kocanın aynı hücreyi paylaşıp birbirini teselli etmesinde bir sakınca görmüyorum."

"Çok naziksin. Yaverimi gördün mü?"

"Onu dün sana yollamıştım. Gelmedi mi?"

"Geldi," dedi Tyrion, "sonra da gitti."

"Tekrar gönderirim."

Ama Podrick Payne ancak ertesi sabah döndü. Tedirgin bir halde odaya girdi, yüzünden korku okunuyordu. Bronn çocuğun arkasındaydı. Paralı asker, gümüş düğmeli deri bir yelek ve ağır bir sürüş pelerini giymişti, iyi deriden yapılmış bir çift eldiveni kılıç kemerine sıkıştırmıştı.

Tyrion, Bronn'un yüzüne bir kez baktı ve midesini kaldıran bir şey hissetti. "Çok geç kaldın."

"Çocuk çok yalvardı, yoksa hiç gelmeyecektim. Stokeworth Kalesi'nde akşam yemeğine bekleniyorum."

"Stokeworth?" Tyrion yataktan atladı. "Tanrılar aşkına, Stokeworth'te senin için ne var?"

"Bir gelin." Bronn, başıboş bir kuzuya bakan bir kurt gibi gülümsedi. "İki gün sonra Lollys'le evleniyorum."

"Lollys." *Mükemmel.* Leydi Tanda'nın yarım akıllı kızı, şövalye bir koca ve karnındaki piç için bir çeşit baba alıyordu, Karasu Şövalyesi Sör

Bronn da bir basamak daha yükseliyordu. Bu işte Cersei'nin pis kokulu parmakları vardı. "Ablam sana topal bir at satmış. Kız yarım akıllı."

"Zekâ isteseydim seninle evlenirdim."

"Lollys bir başka adamın çocuğuna hamile."

"Onu dışarı çıkardığında benim çocuğuma hamile kalır."

"O kız Stokeworth'ün vârisi bile değil," dedi Tyrion. "Bir ablası var. Falyse. *Evli* bir abla."

"On yıldır evli ve hâlâ çocuğu yok," dedi Bronn. "Lord kocası onun yatağından uzak duruyor. Dedikodulara göre bakireleri tercih ediyormuş."

"İsterse keçileri bile tercih edebilir, bir şey değişmez. Leydi Tanda öldüğünde araziler her halükârda Falyse'e geçecek."

"Eğer Falyse annesinden önce ölmezse."

Cersei, Leydi Tanda'ya koynunda beslesin diye ne çeşit bir yılan verdiğinin farkında mı diye merak etti Tyrion. *Farkındaysa bile, umurunda mı?* "O halde neden buradasın?"

Bronn omuz silkti. "Bir keresinde bana, biri benden seni satmamı isterse fiyatı iki katına çıkaracağını söylemiştin."

Evet. "İki karı mı istiyorsun yoksa iki kale mi?"

"Her birinden bir tane yeter. Ama benden senin için Gregor Clegane'i öldürmemi isteyeceksen çok *büyük* bir kale olsa iyi olur."

Yedi Krallık soylu bakirelerle doluydu ama en yaşlı, en fakir, en çirkin, en evde kalmış kız bile Bronn gibi alt tabaka doğumlu bir pislikle evlenmek istemezdi. *Meğerki hamur gibi bir bedeni, hamur gibi bir beyni, karnında yüz kere tecavüze uğramaktan peydahlanmış babasız bir bebeği olsun.* Leydi Tanda, Lollys'e bir koca bulmak için öyle umutsuzca çırpınıyordu ki, bir süre Tyrion'ı bile kovalamıştı, üstelik Kral Toprakları'nın yarısı Lollys'in üstüne çıkmadan *önceydi* bu. Cersei, bu teklifi bir şekilde tatlandırmış olmalıydı elbette, ayrıca Bronn bir *şövalyeydi* artık, küçük bir hanedanın kızı için uygun bir kısmetti.

"Ne yazık ki şu an için kale ve soylu bakire sıkıntım var," diye kabul etti Tyrion. "Ama sana altın ve minnettarlık önerebilirim, eskisi gibi."

"Altınım var. Minnettarlıkla ne satın alabilirim?"

"Neler alabileceğini bilsen şaşırırsın. Bir Lannister borcunu mutlaka öder."

"Ablan da bir Lannister."

"Leydi karım Kışyarı'nın vârisi. Bu işten, başım hâlâ omuzlarımın üstündeyken kurtulabilirsem bir gün karımın adına kuzeyi yönetebilirim.

Sana da pastadan büyük bir dilim keserim."

"Eğer, bir gün, olursa," dedi Bronn. "Üstelik oralar çok soğuk. Lollys yumuşak, sıcak ve yakın. İki gün sonra onu dürtüyor olabilirim."

"Kafamda canlandırmak isteyeceğim bir görüntü değil."

"Öyle mi?" Bronn sırıttı. "Kabul et İblis. Lollys'i becermek ve Dağ'la dövüşmek arasında bir tercih yapmak zorunda kalsaydın, ben daha gözümü kırpamadan sen pantolonunu indirirdin."

Lanet herif beni çok iyi tanıyor. Tyrion farklı bir taktik denedi. "Sör Gregor'un Kızıl Çatal'da yaralandığını duydum, sonra da Gölgeli Vadi'de. Yaraları onu yavaşlatmış olmalı."

Bronn rahatsız olmuş gibi görünüyordu. "O hiçbir zaman hızlı değildi. Sadece anormal derecede iri ve güçlü. Hakkını vereyim, o cüssede bir adamdan bekleyeceğimden daha hızlı. Çok uzun bir menzili var ve aldığı darbeleri, normal bir adamın hissedeceği gibi hissetmiyor sanki."

Bronn'u kışkırtacağını umarak, "Seni bu kadar çok mu korkutuyor?" diye sordu Tyrion.

"Beni korkutmaması için koca bir aptal olmam gerekirdi," dedi Bronn. Omuzlarını silkti. "Onu devirebilirim belki. Bana saldırmasına izin veririm, yorgunluktan kılıcını kaldıramayacak hale gelene kadar etrafında dans ederim. Ayağını bir şekilde yerden keserim. Yere serildiklerinde boylarının ne kadar uzun olduğunun önemi kalmaz. Buna rağmen, bu iş çok riskli. Neden kendimi tehlikeye atayım? Küçük ve çirkin bir fahişe evladı olmana rağmen senden yeterince hoşlanıyorum... ama senin için dövüşürsem, neresinden tutsam kaybederim. Ya Yürüyen Dağ bağırsaklarımı dışarı döker ya da ben onu öldürürüm ve Stokeworth'ü kaybederim. Benim kılıcım satılıktır, hediye değil. Ben senin kahrolası kardeşin değilim."

"Hayır," dedi Tyrion üzüntüyle. "Değilsin." Elini salladı. "Git öyleyse. Stokeworth'e ve Leydi Lollys'e koş. Umarım evlilik yatağında, benim kendi yatağımda bulduğumdan fazla mutluluk bulursun."

Bronn kapıda duraksadı. "Ne yapacaksın İblis?"

"Gregor'u kendim öldüreceğim. *Bundan* neşeli bir şarkı çıkmaz mı?"

"Umarım o şarkıyı duyarım." Bronn son bir kez sırıttı. Kapıdan, kaleden ve Tyrion'ın hayatından çıktı.

Pod ayağını yere sürttü. "Üzgünüm."

"Neden? Bronn'un küstah ve kara kalpli bir pislik olması senin hatan mı? Bronn her zaman küstah ve kara kalpli bir pislikti ve ben onun bu özelliklerini seviyordum." Tyrion kendine bir kadeh şarap doldurdu ve

pencere sekisine gitti. Dışarıdaki manzara gri ve yağmurlu olmasına rağmen Tyrion'ın ruh halinden çok daha neşeliydi. Pod'u, Shagga'yı aramak üzere Kral Ormanı'na gönderebilirdi Tyrion ama ormanın derinliklerde haydutların onyıllardır saklanmak için kullandığı son derece gizli yerler vardı. *Ve Pod, onu peynir alması için aşağı gönderdiğimde mutfağın yerini bulmakta bile zorlanıyor bazen.* Timett oğlu Timett şimdiye kadar Ay Dağları'na geri dönmüş olmalıydı. Ve Bronn'a ne söylemiş olursa olsun, Tyrion'ın Sör Gregor'u bizzat öldürmeye çalışması Joff'un düğünündeki mızrakçı cücelerden daha büyük bir fars oyunu yaratırdı. Kulaklarında kahkaha fırtınaları çınlarken ölmeye niyetli değildi Tyrion. *Dövüşle yargılanma konusu burada kapanır.*

Sör Kevan aynı gün daha geç bir vakitte Tyrion'ı tekrar ziyaret etti, ertesi gün bir kez daha. Nazik bir şekilde Sansa'nın henüz bulunamadığı bilgisini verdi. Aynı gece ortadan kaybolan Sör Dontos'tan da haber yoktu. Tyrion'ın duruşmaya çağırmak istediği bir şahit var mıydı? Yoktu. *Joffrey'nin kadehini doldurduğumu gören bin insan varken, o kahrolası şaraba zehir katmadığımı nasıl kanıtlayacağım?*

Tyrion bütün gece hiç uyumadı.

Yatağın kubbesine bakarak ve hayaletlerini sayarak karanlıkta uzandı. Onu öperken gülümseyen Tysha'yı gördü, çırılçıplak bir halde korkudan titreyen Sansa'yı gördü. Boğazını yırtan Joffrey'yi gördü, yüzü gittikçe kararan çocuğun boynundan kan süzülüyordu. Cersei'nin gözlerini gördü, Bronn'un kurtlarınkine benzeyen gülümsemesini, Shae'in edepsiz sırıtışını. Shae'i düşünmek bile Tyrion'ı tahrik etmedi. Aletini uyandırıp onu tatmin ederse, sonrasında biraz daha rahat dinlenebileceğini düşünerek kendini okşadı ama bu da işe yaramadı.

Sonra şafak söktü ve duruşma vakti geldi.

O sabah Tyrion'ı almaya gelen Sör Kevan değildi; bir düzine altın pelerinliyle birlikte Addam Marbrand gelmişti. Tyrion haşlanmış yumurta, yanık domuz pastırması ve kızarmış ekmekle kahvaltı edip en güzel kıyafetini giydi. "Sör Addam," dedi. "Babamın beni duruşmaya götürmek üzere Kral Muhafızları'nı göndereceğini düşünmüştüm. Ben hâlâ kraliyet ailesinin mensubuyum, öyle değil mi?"

"Öylesiniz lordum. Lakin Kral Muhafızları'nın çoğu aleyhinizde tanıklık edecek korkarım. Lord Tywin size onların eşlik etmesinin münasip olmayacağını düşündü."

“Tanrılar bizi *namünasip* bir şey yapmaktan korusun. Buyurun, gidelim.”

Tyrion, Joffrey’nin öldüğü taht odasında yargılanacaktı. Sör Addam tarafından yüksek bronz kapılardan geçirilirken üzerindeki gözleri hissedebiliyordu. Yüzlerce insan onun yargılandığını görmek için toplanmıştı. Tyrion bunun için gelmiş olduklarını umuyordu en azından. *Bildiğim kadarıyla hepsi aleyhimde tanıklık edecek.* Yukarıdaki galeride oturan Kraliçe Margaery’yi gördü. *Yasla solgun ve güzel. İki kere evlendi, iki kere dul kaldı ve daha on altı yaşında.* Kızın bir yanında annesi duruyordu, diğer yanında büyükannesi vardı, leydiler ve babasının hanesinden şövalyeler galerinin geri kalanını doldurmuştu.

Yüksek platform hâlâ boş Demir Taht’ın altındaydı, platformdaki masalardan sadece biri kaldırılmamıştı. Masanın arkasında, yeşil üstüne altın desenli bir mintan giyen tıknaz Lord Mace Tyrell ile turuncu, sarı ve kırmızı çizgili uçuşan bir kıyafet giyen ince uzun Prens Oberyn oturuyordu. Lord Tywin Lannister iki adamın arasındaydı. *Benim için hâlâ umut var belki de. Dorneluyla Yüksek Bahçeli birbirinden nefret ediyor. Bunu kullanmanın bir yolunu bulabilirsem...*

Yüce Rahip bir dua okumaya başladı, Yukarıdaki Baba’nın onlara adalet yolunda rehberlik etmesini istedi. Rahip duayı bitirdiğinde aşağıdaki baba öne eğildi ve, “Tyrion, Kral Joffrey’yi öldürdün mü?” dedi.

Bir an bile harcamadı. “Hayır.”

“Pekâlâ, bu içimizi rahatlattı,” dedi Oberyn Martell kuru bir sesle.

“O halde Sansa Stark mı yaptı?” diye sordu Lord Tyrell.

Onun yerinde olsaydım ben yapardım. Ama Sansa her neredeyse ve bu işteki rolü her ne ise, hâlâ Tyrion’ın karısıydı. Tyrion onun omuzlarına kendi koruma pelerinini sermişti, bunu yapmak için bir soytarının sırtına çıkmak zorunda kalmış olsa bile. “Joffrey’yi tanrılar öldürdü. Güvercin turtası yerken boğuldu.”

Lord Tyrell’in yüzü kızardı. “Pastacıları mı suçlayacaksın?”

“Onları ya da güvercinleri. Beni bu işin dışında bırakın da.” Tyrion gergin kahkahaları duydu ve hata ettiğini anladı. *Diline dikkat et seni küçük aptal, yoksa mezarını dilin kazacak.*

“Sana karşı şahitler var,” dedi Lord Tywin. “Önce onları dinleyeceğiz. Daha sonra sen de kendi şahitlerini gösterebilirsin. Sadece bizim iznimizle konuşacaksın.”

Tyrion’ın, başıyla onaylamaktan başka yapacak bir şeyi yoktu.

Sör Addam doğru söylemişti; içeri çağrılan ilk adam, Kral Muhafızları'ndan Sör Balon Swann'dı. Yüce Rahip tarafından sadece doğruları söyleyeceğine yemin ettirildikten sonra, "Lord El," diye başladı şövalye, "gemi köprüsünde oğlunuzla yan yana savaşma şerefine nail oldum. Kendisi boyundan çok daha büyük bir cesarete sahip ve bu işi onun yaptığına asla inanmayacağım."

Salondan mırıltılar yükseldi ve Tyrion, Cersei'nin hangi çılgın oyunu oynadığını merak etti. *Neden benim masum olduğuma inanan bir şahit göstersin?* Çok geçmeden öğrendi. Sör Balon, isyan günü Tyrion'ı Joffrey'nin üstünden nasıl çektiğini gönülsüzce anlattı. "Evet Majesteleri'ne saldırdı ama hepsi bu kadardı. Bir öfke anıydı. Bir yaz fırtınası. Ayaktakımı neredeyse hepimizi öldürecekti."

"Targaryenlar zamanında, kraliyet kanına saldıran adamın, saldırıda kullandığı eli kesilirdi," dedi Dorne'un Kızıl Yılan'ı. "Cücenin eli tekrar mı büyüdü, yoksa siz Kral Muhafızları olarak görevinizi mi unuttunuz?"

"Saldıran da kraliyet kanıydı," diye yanıtladı Sör Balon. "Ayrıca Kral Eli'ydi."

"Hayır," dedi Lord Tywin. "El'in görevini yürütüyordu, bana *vekâleten.*"

Sör Meryn Trant şahit olarak yerini aldığında, Sör Balon'ın hikâyesini memnuniyetle detaylandırdı. "Kralı yere devirdi ve onu tekmelemeye başladı. Majesteleri'nin, ayaktakımının elinden zarar görmeden kurtulmasının adaletsizlik olduğunu söyledi."

Tyrion ablasının planını anlamaya başlamıştı. *Cersei, dürüstlüğüyle meşhur bir adamla başladı ve onu son damla sütüne kadar sağdı. Bundan sonra gelecek her şahit daha kötü bir hikâye anlatacak ve ben sonunda, Zalim Maegor ile Deli Aerys'in karışımı kadar kötü görüneceğim, baharat olarak da bir çimdik Değersiz Aegon.*

Sör Meryn, Tyrion'ın, Sansa Stark'ı cezalandıran Joffrey'yi nasıl durdurduğunu anlatarak devam etti. "Cüce, Majesteleri'ne, Aerys Targaryen'ın başına ne geldiğini bilip bilmediğini sordu. Sör Boros kralımızı savunmak için sesini yükselttiğinde, İblis onu ölümle tehdit etti."

Bir sonraki şahit bizzat Blount'tu, aynı kederli hikâyeyi tekrar etti. Onu Kral Muhafızları'ndan uzaklaştıran Cersei'ye karşı beslediği nefrete rağmen Cersei'nin istediği şeyleri söyledi.

Tyrion dilini daha fazla tutamadı. "Yargıçlara Joffrey'nin *marifetlerini* de anlatsanıza, neden anlatmıyorsunuz?"

Büyük çeneli adam Tyrion'a baktı. "Yabanilerinize, ağzımı açtığım takdirde beni öldürmelerini emrettiniz, yargıçlara anlatacağım budur."

"Tyrion," dedi Lord Tywin. "Sadece biz söylediğimiz zaman konuşacaksın. Bunu bir uyarı olarak kabul et."

Tyrion sustu, öfkeden kuduruyordu.

Daha sonra Karakazanlar geldi, üçü de, sırayla. Osney ve Osfryd, Tyrion'ın Karasu Savaşı'ndan önce Cersei'yle yediği akşam yemeğini ve Tyrion'ın tehditlerini anlattı.

"Majesteleri'ne onu inciteceğini söyledi," dedi Sör Osfryd. "Ona zarar vereceğini," diye süsledi Osney. "Onun güvende ve mutlu olduğu bir günü bekleyeceğini ve mutluluğunu ağzındaki küllere çevireceğini söyledi." Adamların ikisi de Alayaya'dan bahsetmedi.

Kusursuz zırhı ve bembeyaz pelerini içinde şövalyeliğin resmi gibi görünen Sör Osmund Karakazan, Kral Joffrey'nin, dayısı Tyrion'ın onu öldürmeye niyetli olduğunu uzun zamandır bildiğine dair yemin etti. "Bana bu beyaz pelerini verdikleri gündü lordlarım," dedi yargıçlara. "O cesur delikanlı bana dedi ki, 'İyi Sör Osmund, beni iyi koruyun, çünkü dayım beni sevmiyor. Benim yerime kral olmak istiyor.'"

Tyrion bu kadarını hazmedemezdi. *"Yalancı!"* Altın pelerinliler tarafından geri çekilmeden önce öne doğru iki adım attı.

Lord Tywin kaşlarını çattı. "Sıradan bir eşkıya gibi ellerini ve ayaklarını zincirlememiz mi gerek?"

Tyrion dişlerini sıktı. *İkinci hata, aptal, aptal, aptal cüce. Sakin ol yoksa işin bitecek.* "Hayır. Lütfen affedin lordlarım. Yalanları beni öfkelendirdi."

"Doğruları demek istiyorsun," dedi Cersei. "Baba, lütfen onu zincire vurun, sizin güvenliğiniz için. Nasıl biri olduğunu görüyorsunuz."

"Ben bir cüce görüyorum," dedi Prens Oberyn. "Bir cücenin öfkesinden korktuğum gün, kendimi bir fıçı kırmızıda boğacağım gündür."

"Zincire ihtiyaç yok." Lord Tywin pencerelere baktı ve ayağa kalktı. "Vakit geç oldu. Yarın sabah kaldığımız yerden devam edeceğiz."

O gece, kule hücresinde boş bir parşömen ve bir kadeh şarapla yalnızken, Tyrion kendini karısını düşünürken buldu. Sansa'yı değil; *ilk* karısını, Tysha'yı. *Fahişe karım, kurt karım değil.* Tysha'nın ona duyduğu aşk sahteydi ama Tyrion inanmıştı ve o inancın içinde sevinç bulmuştu. *Sen bana tatlı yalanlar ver ve ben senin acı gerçeklerini saklayayım.* Şarabını içti ve Shae'i düşündü. Daha sonra, Sör Kevan olağan akşam ziyaretini yaptığında ona Varys'i sordu.

“Hadımın senin lehine konuşacağını mı düşünüyorsun?”

“Onunla konuşana kadar bunu düşünemem. Bana bir iyilik et ve onu buraya gönder amca.”

“Nasıl istersen.”

Üstat Ballabar ve Üstat Frenken duruşmanın ikinci gününü açtılar. Kral Joffrey’nin soylu cesedini de açtıklarına ve onun soylu gırtlağında güvercin turtası veya başka bir yemek parçası bulmadıklarına dair yemin ettiler. “Kralımızı zehir öldürdü lordlarım,” dedi Ballabar, Frenken üzgün bir halde başıyla onayladı.

Daha sonra, uzun tavuk gıdısından beyaz tüyler çıkan ve bastonuna iyice yaslanıp titrek adımlarla yürüyen Yüce Üstat Pycelle’i öne getirdiler. Yaşlı adam ayakta duramayacak kadar kırılgandı, bu sebeple yargıçlar, üstat için bir sandalye ve masa getirilmesine izin verdiler. Masanın üstünde birkaç küçük kavanoz vardı. Pycelle her birinin adını söylemekten mutluluk duydu.

“Bozilaç,” dedi titrek bir sesle, “kurbağa dışkısından yapılır. Gece gölgesi, tatlıuyku, şeytan dansı. Bu körgöz. Buna dulkanı denir, renginden ötürü. Zalim bir zehirdir. İnsanın mesanesini ve bağırsaklarını tıkar, insan sonunda kendi zehriyle ölür. Bu kurt felaketi, bu yılan zehri ve bu da Lys’in gözyaşları. Evet, hepsini biliyorum. İblis Tyrion Lannister beni hileyle zindana attırdığında bunları benim odamdan çaldı.”

Babasının öfkesini göze alarak, “Pycelle,” diye seslendi Tyrion, “bu zehirlerden herhangi biri, bir adamın nefesini kesebilir mi?”

“Hayır. Bunu yapmak için daha nadir bir zehir bulmak gerekir. Ben Hisar’da küçük bir çocukken, hocalarım o zehre kısaca boğucu derdi.”

“Fakat bu nadir zehir bulunmadı değil mi?”

“Hayır lordum.” Pycelle, Tyrion’a baktı. “Çünkü siz o zehri, tanrıların yeryüzüne gönderdiği en soylu çocuğu öldürmek için kullandınız.”

Tyrion’ın öfkesi, mantığını yendi. “Joffrey zalim ve aptaldı ama onu ben öldürmedim. İsterseniz kafamı kesin, yeğenimin ölümünde benim parmağım yok.”

“Sessizlik!” dedi Lord Tywin. “Seni üç kez uyardım. Bir dahaki sefere ağzın bağlanır ve zincire vurulursun.”

Pycelle’in ardından bitmez tükenmez ve bezdirici bir geçit alayı geldi. Lordlar, leydiler ve soylu şövalyeler. Yüksek doğumlular ve mütevazı kanlılar. Hepsi düğün ziyafetindeydi, hepsi Joffrey’nin boğulduğunu ve yüzünün bir Dorne eriği gibi karardığını görmüştü. Lord Redwyne, Lord

Celtigar ve Sör Flemet Brax, Tyrion'ın kralı tehdit ettiğini duymuştu. İki hizmetkâr, bir hokkabaz, Lord Gyles, Sör Hobber Redwyne ve Sör Philip Foote onu düğün kadehini doldururken görmüştü. Leydi Merryweather, Joff ve Margaery turtayı keserken, kralın şarabına bir şey atan cüceyi gördüğüne dair yemin etti. Yaşlı Estermont, genç Peckledon, şarkıcı Galyeon, yaverler Morros ve Jothos Slynt, Joffrey ölürken cücenin kadehi nasıl kaldırdığını ve dibindeki zehirli şarabı nasıl yere döktüğünü anlattı.

Ne vakit bu kadar çok düşmanım oldu? Leydi Merryweather bir yabancıdan başka bir şey değildi. Kadının kör mü yoksa satılmış mı olduğunu merak etti Tyrion. Galyeon hikâyesini müzikle anlatmıştı en azından, aksi takdirde ifadesinin yetmiş yedi kıtası olurdu.

O gece, akşam yemeğinden sonra gelen Sör Kevan soğuk ve mesafeliydi. *O da benim yaptığımı düşünüyor.* "Bizim için şahidin var mı?" diye sordu amcası.

"Henüz yok. Karımı bulduysan başka."

Sör Kevan başını iki yana salladı. "Duruşma senin adına çok kötü gidiyor."

"Ah, öyle mi diyorsun? Dikkat etmemiştim." Tyrion yarasına dokundu. "Varys gelmedi."

"Gelmeyecek de. Yarın sana karşı tanıklık edecek."

Harika. "Anlıyorum." Tyrion sandalyesinde kıpırdandı. "Merak ediyorum. Sen her zaman adil bir adam oldun amca. Seni ne ikna etti?"

"Onları kullanmaya niyetli olmasaydın Pycelle'in zehirlerini çalmazdın," dedi Sör Kevan açıksözlülükle. "Ve Leydi Merryweather senin şaraba bir şey attığını..."

"*...görmedi!* Görecek bir şey yoktu. Ama bunu nasıl kanıtlarım? Burada kapalıyken herhangi bir şeyi nasıl kanıtlarım?"

"Belki de itiraf etme vaktin gelmiştir."

Tyrion, Kızıl Kale'nin kalın duvarlarına rağmen yağmurun biteviye sesini duyabiliyordu. "Şunu tekrar söyler misin amca? Beni itiraf etmeye teşvik ettiğine yemin edebilirim."

"Eğer tahtın önünde suçunu kabul edersen ve pişman olduğunu söylersen, baban seni kılıçtan esirgeyebilir. Siyahları giymene izin verilebilir."

Tyrion amcasının yüzüne güldü. "Cersei, Eddard Stark'a aynı şartları önermişti. O *hikâyenin* nasıl sonladığını hepimiz biliyoruz."

"Babanın o işte bir rolü yoktu."

En azından bu kadarı doğruydu. "Gece Nöbetçileri katillerle, hırsızlarla ve tecavüzcülerle dolu," dedi Tyrion, "ama orada bulunduğum süre içinde bir kral katiliyle tanıştığımı hatırlamıyorum. Eğer bir akraba ve kral katili olduğumu kabul edersem, babamın sadece başını sallayacağına, beni affedeceğine ve birkaç parça yün kıyafetle birlikte Sur'a postalayacağına inanmamı mı bekliyorsun?" Tyrion amcasını kaba bir şekilde yuhaladı.

"Ben bağışlanmaktan bahsetmedim," dedi Sör Kevan sert bir şekilde. "Bir itiraf bu meseleyi çözer ve unutturur. Babanın benim aracılığımla bu teklifi göndermesinin sebebi budur."

"Benim adıma kendisine teşekkür et amca," dedi Tyrion, "ama ona itiraf havasında olmadığımı söyle."

"Senin yerinde olsam havamı değiştirirdim. Ablan başını istiyor ve en azından Lord Tyrell ona istediğini vermeye meyilli."

"Yargıçlarımdan biri hükmümü çoktan verdi demek, savunmamın tek kelimesini duymadan?" Tyrion'ın beklediğinden fazla değildi bu. "Buna rağmen konuşmama ve şahit sunmama izin verilecek mi?"

"Şahidin *yok*," diye hatırlattı amcası. "Tyrion, eğer bu aşağılık cinayetten suçluysan, Sur senin hak ettiğinden çok daha iyi bir kader demektir. Ve eğer bir suçun yoksa... kuzeyde savaş var, biliyorum, buna rağmen orası senin için Kral Toprakları'ndan daha güvenli bir yer olur, bu duruşmanın sonucu ne olursa olsun. Şehir halkı senin suçlu olduğundan emin, seni parçalara ayırırlar."

"Bu ihtimalin seni kadar üzdüğünü görebiliyorum."

"Sen benim ağabeyimin oğlusun."

"Bunu ona da hatırlatabilirsin."

"Eğer onun ve Joanna'nın kanını taşımasaydın senin siyahları giymene izin verir miydi sanıyorsun? Tywin sana sert bir adam gibi görünüyor biliyorum, fakat şartların gerektirdiğinden daha sert bir adam değil. Bizim babamız nazik ve cana yakın biriydi ama o kadar zayıftı ki, kendi sancak beyleri içki masalarında onunla dalga geçerdi. Bazıları ona açık açık meydan okumaktan çekinmezdi. Diğer lordlar altınlarımızı borç olarak alır ve geri ödemeye zahmet etmezdi. Mecliste dişsiz aslanlar hakkında şakalar yapılırdı. Metresleri bile ondan bir şeyler çalardı. Fahişelikten en fazla bir basamak yüksekte olan bir kadın, annemizin mücevherlerini aşırmıştı! Lannister Hanedanı'nı ait olduğu yere geri koymak Tywin'e düştü. Tıpkı, daha yirmi yaşına gelmeden bu diyarı yönetmenin ona düştüğü gibi. Bu ağır yükü *yirmi yıl* boyunca taşıdı ve bütün kazancı deli bir kralın kıskançlığı

oldu. Hak ettiği saygıyı görmek yerine, sayısız hakarete katlanmak zorunda kaldı. Buna rağmen Yedi Krallık'a huzur, bolluk ve adalet verdi. O adil bir adamdır. Ona güvenirsen akıllılık etmiş olursun."

Tyrion şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Sör Kevan her zaman sert, duygusuz ve mantıklı bir adam olmuştu; daha önce onu böyle hararetle konuşurken görmemişti Tyrion. "Onu seviyorsun."

"O benim ağabeyim."

"Ben... ben söylediklerini düşüneceğim."

"O halde dikkatli düşün. Ve çabuk."

Tyrion o gece başka bir şey düşünmedi ama sabah olduğunda babasına güvenip güvenmeyeceğine dair bir karar verebilmiş değildi. Bir hizmetkâr kahvaltı için yulaf lapası ve bal getirdi ama Tyrion itirafı düşününce ağzına sadece safra tadı geldi. *Bana hayatımın sonuna kadar akraba katili diyecekler. Bin ya da daha uzun yıllar boyunca, eğer hatırlanacaksam, genç yeğenini kendi düğününde zehirleyen canavar cüce olarak hatırlanacağım.* Bu düşünce onu öyle öfkelendirdi ki, Tyrion kâseyi ve kaşığı odanın karşı tarafına fırlatıp, duvarda yulaf lapası lekeleri bıraktı. Sör Addam Marbrand, Tyrion'ı duruşmaya götürmek üzere odaya geldiğinde duvardaki lekeye merakla baktı ama ne olduğunu sormayacak kadar terbiyesi vardı.

"Lord Varys," dedi çığırtkan, "muhbir başı."

Pudralı, süslü püslü ve gül kokulu Örümcek, bütün konuşması boyunca ellerini birbirine sürttü. Hadım, İblis'in, Joffrey'yi Tazı'nın korumasından ayırmak üzere nasıl komplo hazırladığını ve Bronn'la, Prens Tommen'ı tahta çıkarmanın faydaları hakkında neler konuştuğunu yas dolu bir ses tonuyla anlatırken, *sanki ellerini yıkıyor ve hayatım ellerinden akıp gidiyor,* diye düşündü Tyrion. Yarım doğrular, büsbütün yalanlardan daha kıymetliydi. Diğerlerinin aksine Varys'in belgeleri vardı; titiz bir şekilde notlarla, detaylarla, tarihlerle, tam diyaloglarla doldurulmuş parşömenler. Varys, Tyrion'ın Yüce Üstat Pycelle'e yaptığı gece ziyaretini ve zehir hırsızlığını doğruladı. Tyrion'ın o akşam yemeğinde Cersei'yi tehdit ettiğini doğruladı. Kralın zehirlenmesi dışındaki her kahrolası şeyi doğruladı. Prens Oberyn bütün bunları bilmesinin nasıl mümkün olabileceğini sorduğunda, "Küçük kuşlarım söyledi," dedi hadım kıkırdayarak. "Bilmek onların varlık amacı, benim de öyle."

Küçük bir kuşu nasıl sorgulayabilirim? diye düşündü Tyrion. *Kral Toprakları'ndaki ilk günümde hadımın kafasını kesmeliydim. Lanet olsun ona. Ve ona güvendiğim için bana lanet olsun.*

Varys salondan ayrılırken, “Her şeyi duyduk mu?” diye sordu Lord Tywin kızına.

“Hemen hemen,” dedi Cersei. “Yarın son bir şahit getirmeme izin vermenizi rica ediyorum.”

“Nasıl istersen,” dedi Lord Tywin.

Ah, güzel, diye düşündü Tyrion öfkeyle. *Bu duruşma güldürüsünden sonra infaz edilmek adeta huzur bulmak olacak.*

O gece, pencerede oturmuş şarap içerken, Tyrion kapısının dışında sesler duydu. *Sör Kevan cevabımı almak için geldi,* diye düşündü hemen, fakat gelen Sör Kevan değildi.

Tyrion, Sör Oberyn’e alaycı bir reverans yapmak için ayağa kalktı. “Yargıçların sanıkları ziyaret etmesine izin veriliyor mu?”

“Prensler istedikleri yere gitmekte özgür. Daha doğrusu muhafızlarına böyle söyledim.” Kızıl Yılan bir sandalyeye oturdu.

“Babam sana kızacak.”

“Lord Tywin’in mutluluğu, ilgilendiğim şeylerin listesinde asla üst sıralarda olmadı. İçtiğin Dorne şarabı mı?”

“Arbor.”

Oberyn yüzünü buruşturdu. “Kırmızı su. Onu zehirledin mi?”

“Hayır. Ya sen?”

Prens gülümsedi. “Bütün cücelerin dilleri seninki gibi mi? Bugünlerden birinde, biri o dilini kesecek.”

“Bunu ilk söyleyen sen değilsin. Belki de dilimi kendim kesmeliyim, sorun yaratmaktan başka bir işe yaramıyor.”

“Evet gördüm. Sanırım Lord Redwyne’ın şarabından biraz içeceğim.”

“Nasıl istersen.” Tyrion prense bir kadeh şarap verdi.

Adam bir yudum aldı, şarabı ağzında çalkaladı ve yuttu. “Şimdilik işe yarar. Yarın sana sert bir Dorne şarabı göndereceğim.” Bir yudum daha içti. “Aradığım altın saçlı fahişeyi buldum.”

“Chataya’nın evini buldun demek?”

“Chataya’nın evinde siyah derili kızla yattım. Adı Alayaya sanırım. Sırtındaki kamçı izlerine rağmen fevkalade bir kız. Lakin benim bahsettiğim fahişe, ablandı.”

“Seni de baştan çıkardı mı?” diye sordu Tyrion, şaşkın değildi.

Oberyn yüksek sesle güldü. “Hayır ama fiyatını ödersem çıkaracak. Hatta üstü kapalı bir şekilde evlilikten bile bahsetti. Majesteleri’nin yeni bir kocaya ihtiyacı var, bir Dorne prensinden daha iyisini mi bulacak? Ellaria

bu evliliği kabul etmem gerektiğine inanıyor. Cersei'yi yatağımızda hayal etmek bile ıslanmasına yetiyor. Üstelik cüce meteliğini ödememiz bile gerekmiyor. Ablanın benden tek istediği; normalden büyük ve burunsuz bir kafa."

"Ve?" dedi Tyrion, bekledi.

Prens Oberyn cevap olarak kadehini döndürdü ve konuşmaya başladı. "Genç Ejderha çok uzun zaman önce Dorne'u fethettiğinde, bizim yönetimimizi Yüksek Bahçe Lordu'na bıraktı, Güneş Mızrağı'nın Mutavaatı'ndan sonra. Şu Tyrell, dizlerimizin bükülü halde durduğundan emin olmak için kuyruğunu kaleden kaleye gezdirdi. Tüm gücüyle geliyordu, kendine bir kale alıyordu bir ay dönümü kalıyordu ve bir sonraki kaleye gidiyordu. Lordları odalarından çıkarmak ve onların yataklarını kendine almak gibi bir alışkanlığı vardı. Bir gece kendini ağır, kadife bir kubbenin altında buldu. Yastıkların yakınına, karyolanın direğine bir kuşak asılmıştı, olur da lord bir fahişe çağırmak ister diye. Şu Tyrell, Dornelu kadınlara düşkündü, onu kim suçlayabilir ki? Velhasıl kuşağı çekti, yatağın kubbesi açıldığında lordun kafasına yüz tane kızıl akrep düştü. Onun ölümü, kısa zamanda Dorne'un her yanına yayılan bir ateş yaktı. Genç Ejderha'nın zaferleri on beş gün içinde silindi. Diz çöken adamlar ayağa kalktı ve biz yine özgürdük."

"Hikâyeyi biliyorum," dedi Tyrion. "Yani?"

"Sadece bu. Eğer bir gün yatağımın yanında bir kuşak bulur da onu çekersem, üstüme akreplerin düşmesini, bütün çıplak güzelliğiyle kraliçenin düşmesine tercih ederim."

Tyrion sırıttı. "Öyleyse ortak bir yönümüz var."

"Ablana teşekkür de borçluyum şüphesiz. Eğer ziyafette seni suçlamasaydı, benim seni yargılamam yerine sen beni yargılıyor olabilirdin." Prensin gözleri keyifle karardı. "Kim zehri Dorne'un Kızıl Yılan'ından daha iyi bilir neticede? Tyreller'i tahttan uzak tutmak için kimin daha iyi bir sebebi vardır? Ve Joffrey artık mezarda; Dorne kanunlarına göre, Demir Taht onun bir küçük kardeşi Myrcella'ya geçmeli ve Myrcella senin sayende benim yeğenimle nişanlı."

"Dorne kanunları burada geçmez." Tyrion kendi sorunlarının içinde öyle kısılıp kalmıştı ki tahta kimin geçeceğini düşünmek için durmamıştı bile. "Babam tacı Tommen'a giydirecek, bundan emin olabilirsin."

"Tacı Tommen'a giydirebilir gerçekten, burada, Kral Toprakları'nda. Ağabeyimin de Güneş Mızrağı'nda Myrcella'ya taç giydireceğini

söylemeye gerek yok. Baban, kuzenin adına kuzinine karşı savaş açar mı sence? Ya ablan?" Oberyn omuzlarını silkti. "Belki de kraliçeyle evlenmeliyim, oğluna karşı kızını desteklemesi şartıyla. Bunu yapar mı sence?"

Asla, demek istedi Tyrion ama kelime boğazında takıldı. Cersei, cinsiyeti sebebiyle güçten mahrum bırakılmaktan her zaman nefret etmişti. *Dorne kanunları batıda geçseydi, Cersei kendi başına Casterly Kayası'nın vârisi olurdu.* O ve Jaime ikizdi ama dünyaya ilk Cersei gelmişti ve bu yeterliydi. Myrcella'nın davasını desteklemekle kendi davasını desteklemiş olurdu. "Ablamın, Myrcella ve Tommen arasından nasıl bir tercih yapacağını bilmiyorum," diye kabul etti Tyrion. "Bir şey değişmez. Babam ona asla böyle bir tercih hakkı vermez."

"Baban," dedi Prens Oberyn, "sonsuza dek yaşamayacak."

Prensin ses tonundaki bir şey Tyrion'ın boynundaki tüyleri ürpertti. Tyrion aniden Elia'yı ve Oberyn'in kül tarlasından geçerlerken söylediği şeyleri hatırladı. *Sadece kılıcı savuran eli değil, emri veren kafayı da istiyor.* "Kızıl Kale'de böyle hainliklerden bahsetmek aptallık olur prensim. Küçük kuşlar dinliyor."

"Bırak dinlesinler. Bir adamın ölümlü olduğunu söylemek hainlik midir? Eski Valyria'da *valar morghulis* derlerdi. *Bütün insanlar ölmeli.* Sonra Kıyamet geldi ve bunu kanıtladı." Dornelu adam pencereye gidip geceye baktı. "Bize gösterecek bir şahidin olmadığı söyleniyor."

"Şu tatlı yüzüme bir kez bakmanızın, masumiyetime inanmanız için yeterli olacağını umuyordum."

"Yanılıyorsun lordum. Yüksek Bahçe'nin Şişman Gülü, senin suçlu olduğundan epey emin ve öldüğünü görmeye kararlı. Bize en az elli kez hatırlattığı gibi, onun kıymetli Margaery'si de aynı kadehten içiyordu."

"Ya sen?" dedi Tyrion.

"İnsanlar genellikle göründükleri gibi değillerdir. O kadar suçlu görünüyorsun ki masum olduğuna inandım. Buna rağmen büyük ihtimalle mahkûm edileceksin. Dağların bu tarafında pek adalet yok. Elia, Aegon ya da Rhaenys için hiç yoktu. Neden senin için olsun? Joffrey'nin gerçek katilini bir ayı yedi belki. Kral Toprakları'nda sıklıkla olan bir şey bu. Ah, dur, ayı Harrenhal'daydı, şimdi hatırladım."

"Oynadığımız oyun bu mu?" Tyrion yaralı burnunu ovuşturdu. Oberyn'e gerçeği söylemekte bir sakınca görmedi. "Harrenhal'da bir ayı *vardı* ve Sör Amory'yi gerçekten öldürdü."

“Onun için ne kadar üzücü,” dedi Kızıl Yılan. “Senin için de. Bütün burunsuz adamlar bu kadar kötü mü yalan söylüyor acaba?”

“Yalan söylemiyorum. Sör Amory, Prenses Rhaenys’i babasının yatağının altından çekip çıkardı ve onu ölümüne bıçakladı. Amory’nin yanında birkaç silahlı asker vardı ama onların isimlerini bilmiyorum.” Tyrion öne eğildi. “Prens Aegon’ın kafasını duvara vuran ve ellerinde hâlâ onun kanı ve beyin parçaları varken senin kız kardeşine tecavüz eden Sör Gregor Clegane’di.”

“Bu ne şimdi? Gerçek, bir Lannister’dan?” Oberyn soğuk bir ifadeyle gülümsedi. “Emirleri baban verdi, evet?”

“Hayır.” Tyrion hiç tereddüt etmeden yalan söylemiş ve bunu neden yapması gerektiğini kendine sormak için hiç duraksamamıştı.

Dornelu adam ince ve siyah kaşını kaldırdı. “Nasıl da vazifeşinas bir evlat. Ve çok zayıf bir yalan. Ablamın çocuklarını kırmızı Lannister pelerinlerine sarılmış bir halde Kral Robert’a sunan Lord Tywin’di.”

“Belki de bu konuşmayı babamla yapmalısın. O oradaydı. Ben Casterly Kayası’ndaydım. Ve o kadar küçüktüm ki bacaklarımın arasındaki şeyin sadece işemeye yaradığını sanıyordum.”

“Evet ama şimdi buradasın ve bana kalırsa bir sorunun var. Masumiyetin, yüzündeki yara kadar aşikâr olabilir ama bu seni kurtarmayacak. Baban da öyle.” Dorne prensi gülümsedi. “Ama ben kurtarabilirim.”

“Sen?” Tyrion prensin yüzünü inceledi. “Sen üç yargıçtan sadece birisin. Beni nasıl kurtarabilirsin?”

“Yargıcın olarak değil. Şampiyonun olarak.”

Jaime

Beyaz bir odada, beyaz bir masanın üstünde, beyaz bir kitap vardı.

Oda yuvarlaktı, beyaz boyalı duvarlara beyaz yün goblenler asılmıştı. Bu oda, Beyaz Kılıç Kulesi'nin ilk katını oluşturuyordu. Kale duvarlarının bir köşesine inşa edilmiş dört katlı, ince uzun kule koya bakıyordu. Mahzen kat silahları ve zırhları barındırıyordu, ikinci ve üçüncü katlarda Kral Muhafızları'nın altı kardeşinin ayrı ayrı uyku hücreleri vardı.

O hücrelerden biri on sekiz yıldır Jaime'ye aitti ama o bu sabah bütün eşyalarını, tamamıyla Lord Kumandan dairesi olarak tahsis edilen en üst kata taşımıştı. Dairedeki odalar da ayrı ayrıydı fakat hücrelerden çok daha geniş ve havadarlardı; üstelik dış duvarların üzerindeydiler, yani Jaime'nin deniz manzarası olacaktı. *Bundan hoşlanacağım,* diye düşündü Jaime. *Manzaradan ve diğer her şeyden.*

Oda kadar solgun olan Jaime, Kral Muhafızları beyazlarının içinde kitabın başına oturdu ve Yeminli Kardeşler'ini bekledi. Kalçasından bir uzunkılıç sarkıyordu. *Yanlış kalçasından.* Eskiden kılıcı sol tarafına takardı hep. Ve silahını, bedeninin çaprazından çekip kınından çıkarırdı. Kılıcı bu sabah sağ kalçasına kaydırmıştı, aynı minvalde sol eliyle çekebilmek için. Ama kılıcın oradaki ağırlığı tuhaf geliyordu ve Jaime silahı kınından çekmeye çalıştığında bütün hareket hantal ve gayritabii görünmüştü. Kıyafetleri de kötü duruyordu. Kral Muhafızları'nın kış esvaplarını giymişti; beyazlatılmış yünden bir tunik, bir pantolon, kalın bir beyaz pelerin ama hepsi üstünden düşüyordu.

Jaime, günlerini kardeşinin duruşmasında geçirmişti, salonun en arkasında durarak. Ya Tyrion onu hiç görmemişti ya da tanımamıştı ama bu şaşırtıcı bir şey değildi. Sarayın yarısı artık onu tanımıyormuş gibi görünüyordu. *Kendi hanedanımda yabancıyım,* diye düşündü Jaime. Oğlu ölmüştü, babası onu evlatlıktan reddetmişti ve kız kardeşi... Cersei, Joffrey'nin mumların arasında yattığı kraliyet septindeki o ilk günden sonra, Jaime'nin onunla yalnız kalmasına bir kez bile izin vermemişti. Joffrey'yi, Yüce Baelor Septi'ndeki lahdine götürmek üzere şehrin karşı tarafına taşıdıklarında bile Jaime'yle arasında bir mesafe olmasına dikkat etmişti.

Jaime bir kez daha Çember Oda'ya baktı. Duvarlar beyaz yün goblenlerle kaplanmıştı ve şöminenin üzerine bir kalkan ve çapraz şekilde duran iki kılıç asılmıştı. Masanın arkasındaki sandalye kara meşeydi, minderleri beyazlatılmış inek derisinden yapılmıştı, deri incelmişti. *Cesur Barristan'ın kemikli poposu ve ondan önceki Sör Gerold Hightower tarafından aşındırıldı. Ejderha Şövalyesi Prens Aemon, Sör Ryman Redwyne, Darry'nin Şeytanı, Sör Uzun Duncan ve Solgun Griffon Alyn Connington tarafından aşındırıldı.* Kral Katili böylesine haşmetli bir topluluğa nasıl ait olabilirdi?

Ama buradaydı işte.

Masa büvet ağacıydı, kemik kadar beyazdı, üç beyaz aygır tarafından taşınan bir kalkan şeklinde oyulmuştu. Lord Kumandan, âdet olduğu üzere kalkanın üstünde oturuyordu ve iki yanında üçer kardeş duruyordu; yedi şövalyenin tümü ender durumlarda bir arada olurdu. Jaime'nin önündeki kitap devasaydı; altmış santim boyunda ve kırk beş santim enindeydi. Altın mafsalları ve altın kilidi olan beyaz deri kapakların arasında, bin sayfa kalın ve halis parşömen vardı. Resmi adı *Kardeşlerin Kitabı*'ydı ama kısaca Beyaz Kitap olarak anılıyordu.

Beyaz Kitap'ın içinde Kral Muhafızları'nın tarihi vardı. Birliğe hizmet eden her şövalye, adının ve yaptığı her işin kaydedildiği bir sayfaya sahipti. Her sayfanın sol üst köşesinde, şövalyenin Kral Muhafızı olarak seçildiği tarihte taşıdığı kalkanın renkli mürekkeplerle çizilmiş resmi vardı. Sağ alt köşede Kral Muhafızları'nın kalkanı duruyordu; kar beyazı, boş ve temiz. Yukarıdaki kalkanlar birbirinden farklıydı, alttakilerin hepsi aynı. Kalkanların arasındaki boşluğa her adamın hayatının ve hizmetinin ayrıntıları yazılıydı. Hanedan armalarının çizimleri ve süslemeler, Yüce Baelor Septi'nden yılda üç kez gönderilen rahipler tarafından yapılırdı ama kayıtları güncel tutmak Lord Kumandan'ın göreviydi.

Artık benim görevim. Sol eliyle yazmayı öğrendiğinde olacaktı. Beyaz Kitap epey gerideydi. Sör Mandan Moore ve Sör Preston Greenfield'ın ölümleri kayıtlara geçirilmeliydi, lanet olası Sandor Clegane'in kısa süreli hizmeti de öyle. Sör Balon Swann, Sör Osmund Karakazan ve Çiçek Şövalyesi için yeni sayfalar açılmalıydı. *Onların kalkanlarını çizdirmek için bir rahip çağırtmam gerekecek.*

Sör Barristan Selmy, Lord Kumandan olarak Jaime'nin selefiydi. Selmy'nin sayfasındaki kalkanda Selmy Hanedanı'nın arması vardı: Kahverengi zemin üstünde üç sarı buğday anızı. Sör Barristan'ın, Kızıl

Kale’den ayrılmadan önce kendi ihracını kaydetmeye vakit ayırması, Jaime’yi çok eğlendirmesine rağmen şaşırtmadı.

Selmy Hanedanı’ndan Sör Barristan. Hasat Kalesi’nden Sör Lyonel Selmy’nin ilk oğlu. Sör Manfred’in yaveri olarak hizmet verdi. 10. yılında, Karaliman’da düzenlenen turnuvada gizemli şövalye olarak boy göstermek üzere ödünç alınmış bir zırh kuşandığında, “Cesur" adını aldı, bu turnuvada mağlup edildi ve Prens Ejderhakanat Duncan tarafından miğfersiz bırakıldı. 16. yılında, Kral Toprakları’ndaki kış turnuvasında, Prens Küçük Duncan ve Kral Muhafızları Lord Kumandanı Sör Uzun Duncan’ı mağlup ederek gösterdiği olağanüstü cesaret ve başarıdan sonra, Kral V. Aegon Targaryen tarafından şövalye ilan edildi. Karaateş’in Taht Talipleri’nin sonuncusunu, Dokuzmetelik Kralları’nın Savaşı sırasında teke tek bir mücadelede katletti. Lormelle Uzun Mızrak, Cedrik Fırtına ve Bronzkapı Piçi’ni yendi. 23. yılında, Lord Kumandan Sör Gerold Hightower tarafından Kral Muhafızı ilan edildi. Gümüş Köprü turnuvasında, geçidi bütün müsabıklara karşı korudu. Bakire Havuzu’nda düzenlenen meydan dövüşü müsabakasının muzafferi oldu. Gölgeli Vadi İsyanı’nda, göğsüne aldığı bir ok yarasına rağmen, Kral İkinci Aerys’i güvenliğe kavuşturdu. Yeminli Kardeşler’inden Sör Gwayne Gaunt’un ölümünün intikamını aldı. Leydi Jeyne Swann ve rahibesini, Simon Toyne ve Gülümseyen Şövalye’yi yenerek ve diğerlerini öldürerek Kral Ormanı Kurdeşliği’nin elinden kurtardı. Eski Şehir’deki turnuvada, Karazırh isimli gizemli şövalyeyi yendi. Gizemli şövalyeyi miğfersiz bırakarak, onun Yukarı Topraklar Piçi olduğunu açığa çıkardı. Fırtına Burnu’ndaki turnuvada; Lord Robert Baratheon’ı, Prens Oberyn Martell’i, Lord Leyton Hightower’ı, Lord Jon Connington’ı, Lord Jason Mallister’ı ve Prens Rhaegar Targaryen’ı atsız bırakarak turnuvanın yegâne şampiyonu oldu. Üç Dişli Mızrak Savaşı’nda, Yeminli Kardeşler’inin ve Ejderha Kayası Prensi Rhaegar’ın yanında dövüşürken ok, mızrak ve kılıç yaraları aldı. Affedildi ve Kral I. Robert Baratheon tarafından Kral Muhafızları Lord Kumandanı ilan edildi. Lannister Hanedanı’ndan Leydi Cersei’yi, Kral Robert’la evlenmek üzere Kral Toprakları’na getiren şeref muhafızlarının arasında görev aldı. 57. yılında, Balon Greyjoy İsyanı sırasında Eski Wyk’e karşı düzenlenen saldırıyı komuta etti. 61. yılında,

yaş haddinden ötürü Kral I. Joffrey Baratheon tarafından görevinden alındı.

Sör Barristan'ın meslek hayatının erken dönemleri, Sör Gerold Hightower tarafından iri ve kaba harflerle kaleme alınmıştı. Barristan'ın Üç Dişli Mızrak'ta aldığı yaralardan itibaren, Selmy'nin daha küçük harfli, zarif yazısı başlıyordu.

Selmy'ninkine kıyasla Jaime'nin sayfası çok kısırdı.

Lannister Hanedanı'ndan Sör Jaime. Casterly Kayası'ndan Lord Tywin ve Leydi Joanna'nın ilk oğulları. Lord Sumner Crakehall'ın yaveri olarak, Kral Ormanı Kardeşliği'ne karşı hizmet verdi. 15. yılında, arazide gösterdiği başarılardan ötürü Sör Arthur Dayne tarafından şövalye ilan edildi. 15. yılında, Kral II. Aerys Targaryen tarafından Kral Muhafızları'na seçildi. Kral Toprakları'nın İşgali sırasında, Kral II. Aerys'i Demir Taht'ın dibinde katletti. Bunda sonra "Kral Katili" olarak anıldı. Kral I. Robert Baratheon tarafından affedildi. Kardeşi Leydi Cersei'yi, Kral Robert'la evlenmek üzere Kral Toprakları'na getiren şeref muhafızlarının arasında görev aldı. Kral Toprakları'nda bu düğün için gerçekleştirilen turnuvanın şampiyonu oldu.

Böyle özetlenince, Jaime'nin hayatı kısır ve boş bir şey gibi görünüyordu. Sör Barristan, Jaime'nin diğer turnuvalarından birkaçını da kaydedebilirdi en azından. Ve Sör Gerold, Sör Arthur Dayne'in Kral Ormanı Kardeşliği'ni dağıttığı sırada Jaime'nin gösterdiği başarıları anlatan birkaç kelime daha yazabilirdi. Jaime, Lord Sumner'ın hayatını kurtarmıştı, hem de Koca Göbek Ben adamın kafasını parçalamak üzereyken. Kendi hayatını da Gülümseyen Şövalye'ye karşı kurtarmıştı. *Ama ne dövüştü o, ne düşmandı.* Gülümseyen Şövalye çılgın bir adamdı, zalimliğin ve kahramanlığın hakanıydı, lakin korkunun anlamını bilmiyordu. *Ve Dayne, elinde Şafak...* dövüşün sonunda haydudun uzunkılıcında öyle çok çentik vardı ki, Sör Arthur durmuş ve haydudun yeni bir kılıç almasına izin verişti. Dövüş tekrar başladığında, "Benim istediğim şu senin beyaz kılıcın," demişti hırsız şövalye, ama o sırada vücudundaki bir düzine yaradan kan

sızıyordu. “Öyleyse alacaksınız sör,” diye karşılık vermişti Sabah Kılıcı ve işi bitirmişti.

Dünya daha basitti o zamanlar, diye düşündü Jaime, *ve hem adamlar, de kılıçlar daha iyi bir çelikten yapılıyordu.* Yoksa o vakitler sadece on beş yaşında olduğu için Jaime’ye mi öyle geliyordu? Şimdi hepsi mezardaydı; Sabah Kılıcı ve Gülümseyen Şövalye, Beyaz Boğa ve Prens Lewyn, kara mizacıyla Sör Oswell Whent, azimli Jon Darry, Simon Toyne ve onun Kral Ormanı kardeşliği, açıksözlü yaşlı Sumner Crakehall. *Ve ben, o zamanlar olduğum çocuk... ben ne zaman öldüm? Beyaz pelerini giydiğimde mi? Aerys’in boğazını kestiğimde mi?* O çocuk, Sör Arthur Dayne olmak istiyordu ama yolun bir yerinde Gülümseyen Şövalye’ye dönüşmüştü.

Jaime, kapının açıldığını duyduğunda Beyaz Kitap’ı kapadı ve Yeminli Kardeşler’ini karşılamak için ayağa kalktı. İlk gelen Sör Osmund Karakazan’dı. Jaime’ye eski silah arkadaşlarıymış gibi sırıttı. “Sör Jaime,” dedi, “eğer geçen gece şimdiki gibi görünseydiniz sizi bir bakışta tanırdım.”

“Tanır mıydınız gerçekten?” Jaime bundan emin değildi. Hizmetkârlar banyo yaptırmış, tıraş etmiş, saçlarını yıkamış ve taramıştı. Jaime aynaya baktığında, Brienne’le birlikte nehir topraklarını geçen adamı görmemişti... ama kendisini de görmemişti. Yüzü ince ve çökmüştü, gözlerinin altında çizgiler vardı. *Yaşlı bir adam gibi görünüyorum.* “Sandalyenizin yanında bekleyin sör.”

Karakazan emre itaat etti. Diğer Yeminli Kardeşler sıra halinde birer birer içeri girdi. Beşi de toplandığında, “Sörler,” dedi Jaime resmi bir tonla, “kralı kim koruyor?”

“Kardeşlerim Sör Osney ve Sör Osfryd,” diye cevapladı Sör Osmund.

“Ve ağabeyim Sör Garlan,” dedi Çiçek Şövalyesi.

“Onun güvende olmasını sağlayacaklar mı?”

“Evet lordum.”

“O halde oturun.” Bu sözler ritüeldi. Yedi şövalye toplantıya oturmadan önce kralın güvenliği teminat altına alınmalıydı.

Sör Boros ve Sör Meryn, Dorne’da olan Sör Arys Oakheart için aralarında boş bir sandalye bırakarak Jaime’nin sağına oturdular. Sör Osmund, Sör Balon ve Sör Loras, Jaime’nin solundaki sandalyeleri aldılar. *Eskiler ve yeniler.* Jaime bunun bir anlamı olup olmadığını merak etti. Kral Muhafızları’nın tarihinde, şövalyelerin kendi içinde bölündüğü zamanlar vardı, bunun en dikkat çeken ve en çok acı veren örneği Ejderhaların Dansı sırasında yaşanmıştı. Jaime’nin de korkması gereken bir şey var mıydı?

Yıllar boyunca Cesur Barristan'ın oturduğu Lord Kumandan sandalyesinde oturmak Jaime'ye tuhaf geldi. *Ve burada sakat bir halde oturmak daha da tuhaf.* Ama bu Jaime'nin sandalyesiydi ve bunlar Jaime'nin Kral Muhafızlarıydı. *Tommen'ın yedisi.*

Jaime yıllar boyunca Meryn Trant ve Boros Blount'la birlikte hizmet vermişti; kifayetli dövüşçülerdi lakin Trant sinsi ve zalimdi, Blount da homurtulu havayla dolu bir torba. Sör Balon giydiği pelerine yakışıyordu ve Çiçek Şövalyesi bir şövalyeden beklenen her şeye sahipti. Beşinci adam Jaime için yabancıydı, şu Osmund Karakazan.

Sör Arthur Dayne yaşasaydı bu grup hakkında neler söylerdi, merak etti Jaime. *"Kral Muhafızları nasıl bu kadar aşağı düştü," derdi büyük ihtimalle. "Benim yüzümden," diye cevap vermek zorunda kalırdım ben de. "Kapıyı ben açtım ve haşaratlar sürünerek içeri girmeye başladığında hiçbir şey yapmadım."*

"Kral öldü," diye başladı Jaime. "Kız kardeşimin oğluydu, on üç yaşında bir çocuktu, kendi salonunda kendi düğün ziyafetinde öldürüldü. Beşiniz de oradaydınız. Beşiniz de onu koruyordunuz." Adamların bunlara ne karşılık vereceğini görmek için durdu ama hiçbiri boğazını bile temizlemedi. *Tyrell çocuğu öfkeli ve Balon Swann utanıyor,* diye düşündü Jaime. Diğer üçünde sadece umursamazlık sezdi. "Bu işi kardeşim mi yaptı?" diye sordu açıkça. "Yeğenimi Tyrion mı zehirledi?"

Sör Balon oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı. Sör Boros yumruğunu sıktı. Sonunda cevap veren Meryn Trant oldu. "Joffrey'nin kadehine şarap doldurdu. Zehri o sırada kadehe atmış olmalı."

"Zehirli maddenin *şarap* olduğundan emin misiniz?"

"Başka ne olabilir?" dedi Sör Boros Blount. "İblis kadehin dibindeki tortuyu yere döktü. Onun suçlu olduğunu kanıtlayabilecek şaraptan kurtulmak için yapmadıysa neden yaptı bunu?"

"Şarabın zehirli olduğunu biliyordu," dedi Sör Meryn.

Sör Balon Swann kaşlarını çattı. "İblis yüksek platformda yalnız değildi. Katiyen. Ziyafetin sonlarına doğru insanlar ayağa kalkmıştı, ortada dolaşıyorlardı, yer değiştiriyorlardı, hizmetkârlar salona girip çıkıyordu... kral ve kraliçe düğün turtasını yeni kesmişlerdi, salondaki bütün gözler ya onların ya da üç kere kahrolasıca güvercinlerin üstündeydi. Kimse şarap kadehini gözlemiyordu."

"Yüksek platformda başka kimler vardı?" diye sordu Jaime.

Sör Meryn cevapladı. “Kralın ailesi, gelinin ailesi, Yüce Üstat Pycelle, Yüce Rahip...”

“İşte zehirciyi bulduk,” dedi Sör Oswald Karakazan sinsi bir gülümsemeyle. “O yaşlı adam ziyadesiyle kutsal. Şahsım adına onun görüntüsünden hiçbir zaman hoşlanmadım.” Güldü.

“Hayır,” dedi Çiçek Şövalyesi ciddi bir tavırla. “Zehirci Sansa Stark’tı. Hepiniz unutuyorsunuz, kardeşim de aynı kadehten içiyordu. Salonda, Margaery’nin ölmesini istemek için sebebi olan tek kişi oydu, kralı öldürmek için de sebebi vardı. Düğün kadehine zehir katarak ikisini birden öldürebilirdi. Eğer suçlu değilse cinayetten sonra neden kaçtı?”

Çocuk mantıklı konuşuyor. Tyrion masum olabilir. Ama kızı kimse bulamıyordu. Belki de Jaime bu konuyla bizzat ilgilenmeliydi. Başlangıç olarak, kızın kaleden nasıl çıktığını bulmak iyi olurdu. *Varys’in bu konuda fikri olabilir.* Kızıl Kale’yi hadımdan iyi bilen kimse yoktu.

Yine de bu bekleyebilirdi. Jaime’nin ilgilenmesi gereken daha acil meseleler vardı. *Kral Muhafızları Lord Kumandanı olduğunu söylüyorsun,* demişti babası. *Git ve görevini yap.* Bu beş adam Jaime’nin seçeceği kardeşler değildi ama sahip olduğu kardeşlerdi; onların idaresini almanın zamanı gelmişti.

“Her kim yaptıysa,” dedi Jaime adamlara, “Joffrey öldü ve Demir Taht artık Tommen’a ait. Onun, saçları beyazlayana ve dişleri dökülene kadar orada oturmasını istiyorum ve bunlar zehir yüzünden olmayacak.” Sör Boros Blount’a döndü. Adam son yıllarda tıknazlaşmıştı ama o ağırlığı rahatça taşıyacak kadar iri kemikliydi. “Sör Boros, yemek yemekten keyif alan birine benziyorsunuz. Bundan böyle, Tommen’ın yiyip içtiği her şeyin tadına bakacaksınız.”

Sör Osmund Karakazan yüksek sesle güldü ve Çiçek Şövalyesi gülümsedi ama Sör Boros’un yüzü koyu kırmızı bir pancara döndü. “Ben çeşnici değilim! Ben Kral Muhafızları şövalyesiyim!”

“Maalesef öylesiniz.” Cersei, bu adamın beyaz pelerinini asla çıkartmamalıydı ama Lord Tywin o pelerini geri vererek adamın utancını arttırmıştı sadece. “Kız kardeşim, yeğenimi Tyrion’ın paralı askerlerine nasıl kolayca teslim ettiğinizi anlattı. Havuçları ve bezelyeleri daha az tehditkâr bulacağınızı umuyorum. Yeminli Kardeşler’iniz avluda kılıç ve kalkanla talim yaparken, siz de kaşık ve tabaklarla talim yaparsınız. Tommen elmalı turtadan hoşlanır. Paralı askerlerin turtaları aşırmasına izin vermeyin.”

“Siz benimle bu şekilde konuşuyorsunuz? *Siz?*”

“Tommen’ın kaçırılmasına izin vermeden önce ölmeliydiniz.”

“Sizin Aerys’i korurken öldüğünüz gibi mi sör?” Sör Boros ayağa kalktı ve kılıcının kabzasını kavradı. “Ben... ben buna katlanmayacağım. Bana kalırsa çeşnici siz olmalısınız. Bir sakat başka ne işe yarar?”

Jaime gülümsedi. “Size katılıyorum. Kralı korumak için en az sizin kadar namünasibim. Pekâlâ, şu tuttuğunuz kılıcı çekin de sizin iki elinize karşı benim tek elim neler yapacak görelim. Nihayetinde birimiz ölürüz ve Kral Muhafızları ıslah edilmiş olur.” Ayağa kalktı. “Ya da, eğer tercih ederseniz, görevinizin başına dönebilirsiniz.”

"Hah!" Sör Boros, Jaime’nin ayağının dibine bir topak yeşil balgam tükürdü ve odadan çıktı, kılıcı hâlâ kınındaydı.

Adam ödleğin teki ve bu iyi bir şey. Şişman, yaşlı ve sıradan olmasına rağmen Sör Boros, Jaime’yi kanlı parçalara ayırabilirdi. *Ama Boros bunu bilmiyor, diğerleri de bilmemeli. Eskiden olduğum adamdan korkuyorlardı, şimdi olduğum adama acırlar.*

Jaime tekrar oturdu ve Karakazan’a döndü. “Sör Osmund, sizi tanımıyorum. Bunun tuhaf olduğunu düşünüyorum. Turnuvalarda, meydan dövüşlerinde ve Yedi Krallık’ın dört bir yanındaki mücadelelerde dövüştüm. Bütün vasıfsız şövalyeleri, hürsüvarileri ve müsabaka meydanında hiçbir kabiliyeti olmadan mızrak kırmaya cüret etmiş her küstah yaveri tanırım. Peki nasıl oldu da sizi hiç duymadım Sör Osmund?”

“Bunu bilemem lordum,” dedi adam. Yüzünde büyük, geniş bir gülümseme vardı; o ve Jaime, eğlenceli bir oyun oynayan iki silah arkadaşıymış gibi. “Ben askerim, turnuva şövalyesi değil.”

“Kardeşim sizi bulmadan önce nerede görev yaptınız?”

“Orada burada lordum.”

“Güneyde Eski Şehir, kuzeyde Kışyarı’nda bulundum. Batıda Lannis Liman’ı, doğuda Kral Toprakları’nda bulundum. Ama hiçbir zaman *Orada* bulunmadım. *Burada* da.” Jaime, bir parmağın özlemini duyarak, bilek kökünü Sör Osmund’ın burnunun ucuna kaldırdı. “Bir kez daha soracağım. *Nerede görev yaptınız?*”

“Basamaktaşı’nda. Bir süre Münazaalı Topraklar’da. Orada daima savaş vardır. Yiğit Adamlar’la at sürdüm. Lys ve Tyrosh için savaştık.”

Ücretini ödeyen herkes için dövüşürsün. “Şövalyeliğinizi nerede kazandınız?”

“Bir muharebe meydanında.”

“Sizi kim şövalye ilan etti?”
“Sör Robert... Taş. Kendisi öldü lordum.”
“Elbette.” Sör Robert Taş’ın, Münazaalı Topraklar’da kılıcını satan Vadili bir piç olduğunu düşündü Jaime. Öte yandan bu adam, Sör Osmund’ın ölü bir kraldan ve bir kale duvarından oluşturduğu sahte bir isimden ibaret de olabilirdi. *Cersei bu herife beyaz pelerin verirken ne düşünüyordu?*
Karakazan bir kılıç ve bir kalkanın nasıl kullanıldığını biliyor olmalıydı en azından. Paralı askerler dünyadaki en onurlu adamlar değillerdi ama hayatta kalabilmeleri için bazı yeteneklere sahip olmaları gerekirdi. “Pekâlâ sör,” dedi Jaime, “gidebilirsiniz.”
Adamın sırıtışı geri döndü, Osmund salınarak odadan çıktı.
“Sör Meryn.” Jaime, kızıl saçları ve torbalı gözleri olan suratsız şövalyeye gülümsedi. “Duyduğuma göre Joffrey, Sansa Stark’ı cezalandırmak için sizi kullanıyormuş.” Beyaz Kitap’ı tek eliyle çevirdi. “Buyrun, yeminimizin neresinde kadınları ve çocukları döveceğimize dair ant içtiğimizi bana gösterin.”
“Ben Majesteleri’nin emirlerini yerine getirdim. İtaat edeceğimize dair ant içiyoruz.”
“Bundan böyle o itaati tadil edeceksiniz. Kardeşim Vekil Kraliçe. Babam Kral Eli. Ben Kral Muhafızları Lord Kumandanı’yım. Bize itaat edin. Başka kimseye değil.”
Sör Meryn’in yüzüne inatçı bir ifade yerleşti. “Bana, krala itaat etmememi mi söylüyorsunuz?”
“Kral sekiz yaşında. Bizim ilk görevimiz onu korumak, onu kendinden korumak da bu göreve dahil. Miğferinizin içindeki o çirkin şeyi kullanın. Eğer Tommen sizden atını eyerlemenizi isterse, ona itaat edin. Eğer sizden atını öldürmenizi isterse, bana gelin.”
“Evet. Emredersiniz lordum.”
“Çekilebilirsiniz.” Şövalye odadan çıkarken Jaime, Sör Balon Swann’a döndü. “Sör Balon, sizi sayısız kere mızrak müsabakalarında izledim ve meydan dövüşlerinde sizinle ve size karşı dövüştüm. Kahramanlığınızı Karasu Savaşı sırasında yüzlerce kez kanıtladığınız söylendi bana. Kral Muhafızları varlığınızdan şeref duyuyor.”
“O şeref bana ait lordum.” Sör Balon’ın sesi endişeliydi.
“Size soracağım tek soru var. Bize sadakatle hizmet verdiniz, bu doğru... lakin Varys, kardeşinizin önce Renly, sonra da Stannis’le birlikte at

sürdüğünü söyledi. Babanız da sancak beylerini hiç çağırmamayı ve bütün mücadele boyunca Taşmiğfer'in duvarlarının arkasında kalmayı tercih etmiş."

"Babam yaşlı bir adam lordum, kırkını epey geçti. Onun savaş günleri sona erdi."

"Ya kardeşiniz?"

"Donnel mücadele sırasında yaralandı ve Sör Elwood Harte'a teslim oldu. Fidyesi ödendikten sonra Kral Joffrey'ye bağlılık yemini verdi, diğer pek çok tutsak gibi."

"Evet öyle," dedi Jaime. "Yine de... Renly, Stannis, Joffrey, Tommen... nasıl oldu da Balon Greyjoy'u ve Robb Stark'ı atladı? Kardeşiniz, bütün diyarda, altı kralın hepsine birden bağlılık yemini veren ilk şövalye olabilir."

Sör Balon'ın huzursuzluğu aşikârdı. "Donnel hata etti ama şimdi Tommen'ın adamı. Ben kefilim."

"Beni endişelendiren Sör Payidar Donnel değil. Sizsiniz." Jaime öne eğildi. "Cesur Sör Donnel kılıcını bir başka işgalciye verir ve bir gün hışımla taht odasına girerse siz ne yapacaksınız? Orada, beyaz pelerininizin içinde, kralınızla kanınızın arasında duruyorsunuz. Ne yapacaksınız?"

"Ben... lordum, bu asla olmayacak."

"Bana oldu," dedi Jaime.

Swann, koluyla alnını sildi.

"Bir cevabınız yok mu?"

"Lordum." Sör Balon doğruldu. "Kılıcımın, onurumun, babamın adının üstüne yemin ediyorum... ben sizin yaptığınızı yapmayacağım."

Jaime güldü. "Güzel. Görevinizin başına dönün... ve Sör Donnel'a, kalkanının üstüne bir rüzgârgülü daha takmasını söyleyin."

Ve Jaime, Çiçek Şövalyesi'yle kaldı.

Bir kılıç gibi ince, esnek ve zinde Sör Loras Tyrell, kar beyazı bir keten tunik ve beyaz yün bir pantolon giymişti. Beline altın bir kemer takmış ve ipek pelerininin yakasını altın bir gülle tutturmuştu. Saçları yumuşak lüleler halinde dökülüyordu. Kahverengiydi gözleri, küstahlıkla ışıldıyordu. *Bunun bir turnuva olduğunu ve onun sırasının geldiğini düşünüyor.* "On yedi yaşında ve bir Kral Muhafızları şövalyesi," dedi Jaime. "Gurur duymalısınız. Ejderha Şövalyesi Prens Aemon, Yeminli Kardeş olduğunda on yedi yaşındaydı. Bunu biliyor muydunuz?"

"Evet lordum."

“Ben *on beş* yaşımdaydım, bunu biliyor muydunuz?”

“Onu da biliyorum lordum,” dedi Sör Loras, gülümsedi.

Jaime o gülümsemeden nefret etti. “Sizden daha iyiydim Sör Loras. Daha iriydim, daha güçlüydüm, daha hızlıydım.”

“Ve şimdi daha yaşlısınız,” dedi çocuk. “Lordum.”

Jaime gülmek zorundaydı. *Tyrion duysaydı benimle zalimce alay ederdi, yeşil bir çocukla sidik yarıştırıyorum.* “Daha yaşlı ve daha akıllı, sör. Benden bir şeyler öğrenmelisiniz.”

“Sizin Sör Boros ve Sör Meryn’den öğrendiğiniz gibi mi?”

Bu ok, hedefin çok yakınına saplanmıştı. “Ben Beyaz Boğa’dan ve Cesur Barristan’dan öğrendim,” diye karşılık verdi Jaime. “Sağ eliyle su dökerken, sol eliyle beşinizi birden öldürebilecek olan Sabah Kılıcı Sör Arthur Dayne’den öğrendim. Her biri iyi adamlar olan Dorne Prensi Lewyn’den, Sör Oswell Whent’ten ve Jonothor Darry’den öğrendim.”

“Her biri ölü olan adamlar.”

Bu çocuk, benim, diye fark etti Jaime aniden. *Kendimle konuşuyorum, o yaştaki halimle, bütün o kendinden emin kibre ve boş cesarete sahip halimle. O kadar erken yaşta o kadar iyi olmanın insana yaptığı şey bu.*

Kılıç dövüşünde olduğu gibi, bazen farklı bir vuruş denemek en iyisiydi. “Mücadelede olağanüstü dövüştüğünüz söyleniyor... neredeyse yanınızda at süren Lord Renly’nin hayaleti kadar iyi. Bir Yeminli Kardeş, Lord Kumandan’ından sır saklamamalı. Söyleyin sör. Renly’nin zırhını kim giyiyordu?”

Loras Tyrell bir an itiraz edecekmiş gibi göründü ama sonra yeminini hatırladı. “Ağabeyim,” dedi asık suratla. “Renly benden uzundu ve göğsü benimkinden genişti. Zırhı bana bol geldi ama Garlan’a tam oturdu.”

“Kılık değiştirmek sizin fikriniz miydi yoksa ağabeyinizin mi?”

“Lord Serçeparmak’ın önerisiydi. Renly’nin zırhının, Stannis’in cahil askerlerini korkutacağını söyledi.”

“Korkuttu da.” *Bazı şövalyeleri ve lordları da korkuttu.* “Pekâlâ, şarkıcılara kafiye yazacakları bir hikâye vermiş oldunuz, bunda hor görülecek bir taraf yok sanırım. Renly’yi ne yaptınız?”

“Onu kendi ellerimle gömdüm, Fırtına Burnu’nda yaverlik yaptığım sırada bana gösterdiği bir yere. Onu kimse bulamayacak ve rahatsız edemeyecek.” Sör Loras meydan okuyan gözlerle Jaime’ye baktı. “Yemin ederim ki Kral Tommen’ı bütün gücümle koruyacağım. Eğer gerekirse onun canı için kendi canımı vereceğim. Lakin Renly’ye asla ihanet etmeyeceğim,

ne sözle ne fiille. O, tahtta olması gereken kraldı. Bütün kralların en iyisi oydu.”

Belki en iyi giyinendi, diye düşündü Jaime ama bu sefer yüksek sesle söylemedi. Sör Loras, Renly’den konuşmaya başladığı anda bütün kibrinden sıyrılmıştı. *Dürüstçe cevap verdi. Gururlu, pervasız ve taşkın ama hilekâr değil. Şimdilik.* “Dediğiniz gibi olsun. Bir şey daha, sonra görevinizin başına dönebilirsiniz.”

“Evet lordum?”

“Tarthlı Brienne hâlâ bir kule hücresinde.”

Delikanlının ağzı gerildi. “Kara bir hücre daha iyi olurdu.”

“Hak ettiği şeyin bu olduğundan emin misiniz?”

“O ölmeyi hak ediyor. Bir kadının Gökkuşağı Muhafızları’nda yeri olmadığını Renly’ye söylemiştim. Meydan dövüşünü hileyle kazandı.”

“Hilelere düşkün bir başka şövalye hatırlar gibiyim. Asabi mizaçlı bir aygırın üstüne, kızgınlık dönemindeki bir kısrağı sürmüştü. Brienne ne çeşit bir hile kullandı?”

Sör Loras kızardı. “Zıpladı... bir şey fark etmez. Kazandı, hakkını yemeyeceğim. Majesteleri onun omuzlarına gökkuşağı pelerinini serdi. Ve o kralı öldürdü. Ya da ölmesine izin verdi.”

“Arada büyük bir fark var.” *Benim suçum ve Sör Boros Blount’un utancının arasındaki fark.*

“Brienne onu koruyacağına dair yemin etmişti. Sör Emmon Cuy, Sör Robar Royce, Sör Parmen Crane, onlar da yeminliydi. Brienne çadırın içinde ve diğerleri çadırın hemen dışındayken, herhangi biri Renly’ye nasıl zarar verebilirdi? Bu işin parçası olmadıkları sürece?”

“Beşiniz de düğün ziyafetindeydiniz,” dedi Jaime. “Joffrey nasıl öldürülebilirdi? Sizler bu işin parçası olmadığınız sürece?”

Sör Loras doğruldu. “Yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu.”

“Brienne de aynı şeyi söylüyor. O da sizin gibi Renly için yas tutuyor. Ben Aerys için asla yas tutmadım, emin olabilirsiniz. Brienne çirkin ve domuz gibi inatçı. Lakin onda yalancı olmaya yetecek akıl yok. Üstelik, o kız mantık sınırlarını zorlayan bir şekilde sadık. Beni Kral Toprakları’na getireceğine dair yemin etti ve işte burada oturuyorum. Kaybettiğim ele gelince... pekâlâ, bu onun olduğu kadar benim de suçumdu. Beni korumak için yaptığı şeyleri düşününce, eğer ortada dövüşeceği bir düşman olsaydı, Brienne, Renly için dövüşürdü buna hiç şüphem yok. Ama bir gölge?”

Jaime başını salladı. “Kılıcınızı çekin Sör Loras. Siz bir gölgeyle nasıl dövüşürdünüz bana gösterin. Bunu görmek isterim.”

Sör Loras ayağa kalkmak için hareketlenmedi. “Kaçtı,” dedi. “O ve Catelyn Stark, Renly’yi kendi kanının içinde bırakıp kaçtılar. Bu onların marifeti olmasaydı kaçarlar mıydı?” Masaya baktı. “Renly bana öncü kuvveti vermişti. Yoksa ona zırhını giydiren ben olacaktım. Bu görevi genellikle bana teslim ederdi. O gece... o gece birlikte dua etti. Onu Brienne’le bıraktım. Sör Parmen ve Sör Emmon çadırı koruyordu, Sör Robar Royce da oradaydı. Sör Emmon, Renly’yi Brienne’in öldürdüğüne dair yemin... ama...”

Bir tereddüt sezen Jaime, “Evet?” diyerek delikanlıyı teşvik etti.

“Boyun zırhı kesilip açılmıştı. Çelik bir boyun zırhını kesen tek ve temiz bir darbe. Renly’nin zırhı en iyisiydi, en iyi çelikten. Brienne bunu nasıl yapabildi? Kendim denedim, çeliği kesmek mümkün değildi. Brienne bir kadın için olağanüstü güçlü ama Yürüyen Dağ bile ağır bir baltaya ihtiyaç duyardı. Üstelik, neden önce zırhını giydirip *sonra* boğazını kessin?” Loras, aklı karışık bir halde Jaime’ye baktı. “Ama o yapmadıysa... nasıl bir *gölge* olabilir?”

“Ona sorun.” Jaime bir karar vermişti. “Hücresine gidin. Sorularınızı sorun ve onun cevaplarını duyun. Buna rağmen Renly’yi onun öldürdüğünü düşünürseniz, bunun hesabını vermesini sağlayacağım. Seçim sizin olacak. Onu suçlayın ya da serbest bırakın. Sizden tek istediğim onu adilce yargılamanız, şövalyelik onurunuz adına.”

Sör Loras ayağa kalktı. “Öyle yapacağım. Onurum adına.”

“O halde işimiz bitti.”

Genç adam kapıya doğru yürümeye başladı. Ama kapıda geri döndü. “Renly onun saçma olduğunu düşünüyordu. Erkek zırhı giyen ve şövalye taklidi yapan bir kadın.”

“Eğer onu pembe satenlerin ve Myr dantellerinin içinde görmüş olsaydı şikâyet etmezdi.”

“O kadar tuhaf olduğunu düşünüyorsa onu neden yanında tuttuğunu sordum. Diğer bütün şövalyelerinin ondan bir şeyler istediğini söyledi; kaleler, unvanlar ya da zenginlik ama Brienne’in istediği tek şey onun için ölmekti. Renly’yi kanlar içinde gördüğümde, Brienne kaçmışken ve diğerleri hiç zarar görmemişken... eğer Brienne masumsa, o halde Robar ve Emmon...” Çiçek Şövalyesi kelimeleri ağzından çıkaramıyormuş gibi görünüyordu.

Jaime, konunun bu tarafını düşünmek için duraksamadı. “Ben de aynı şeyi yapardım sör.” Yalan kolayca gelmişti ama Sör Loras o yalan için müteşekkir görünüyordu.

Delikanlı gittiğinde, Lord Kumandan beyaz odada tek başına oturdu, düşündü. Çiçek Şövalyesi, Renly için duyduğu keder yüzünden öyle delirmişti ki kendi Yeminli Kardeşler’inden ikisini katletmişti ama Joffrey’yi korumakta başarısız olan beş kişiye aynı şeyi yapmak Jaime’nin aklına hiç gelmemişti. *O benim oğlumdu, benim gizli oğlum... bana kalan elimi, kendi kanımın ve tohumumun intikamını almak için kullanmayacaksam, ben neyim?* Jaime en azından Sör Boros’u öldürmeliydi, sırf ondan kurtulmak için.

Bilek köküne baktı ve yüzünü buruşturdu. *Bununla ilgili bir şey yapmalıyım.* Eğer merhum Sör Jacelyn Bywater demir bir el takabildiyse, Jaime’nin altın bir eli olmalıydı. *Cersei bundan hoşlanabilir. Onun altın saçlarını okşamak ve bedenini kendiminkine bastırmak için altın bir el.*

Ama eli bekleyebilirdi. Jaime’nin daha önce ilgilenmesi gereken şeyler vardı. Ödenecek başka borçlar vardı.

Sansa

Üst güverteye çıkan merdiven dar ve kaygandı; Sansa, Lothor Brune'un uzattığı eli kabul etti. *Sör Lothor,* diye hatırlatmak zorunda kaldı kendine; adam, Karasu'da gösterdiği cesaretten ötürü şövalye ilan edilmişti. Gerçi hiçbir münasip şövalye şu yamalı kahverengi pantolonu, eski püskü çizmeleri ya da su lekeleriyle kaplı deri ceketi giymezdi. Kare suratlı, basık burunlu, tüy gibi gri saçlara sahip, tıknaz bir adam olan Brune çok ender konuşuyordu. *Ama göründüğünden daha güçlü.* Sansa, adamın onu hiç ağırlığı yokmuş gibi kolayca kaldırmasından anlamıştı bunu.

Merling Kralı'nın pruvasının önünde taşlı, rüzgârlı, ağaçsız ve cazibesiz bir sahil uzanıyordu. Buna rağmen memnuniyet verici bir manzaraydı. Gemi uzun zamandır kendi rotasına dönmeye çalışıyordu. Son fırtına, gemiyi kara görüntüsünün dışına sürüklemiş ve bordaları aşıp güverteye çarpan dalgalar yaratmıştı. Dalgalar öyle şiddetliydi ki Sansa gemideki herkesin boğulacağından emin olmuştu. Yaşlı Oswell iki adamın denize sürüklendiğini, bir diğerinin de direkten düşerek boynunu kırdığını söylemişti.

Sansa çok ender olarak tek başına güverteye çıkmaya cesaret ediyordu. Küçük kamarası nemli ve soğuktu ama Sansa yolculuğun büyük bölümünde hastaydı... korkudan hastaydı, ateşten hastaydı ya da deniz tutması yüzünden hastaydı... Midesinde hiçbir şey kalmıyordu. Uyumak bile zor geliyordu. Sansa ne zaman gözlerini kapasa; kendi kıyafetinin yakasını yırtan, boğazının yumuşak derisini parçalayan, dudaklarında turta kırıntıları ve takımında şarap lekeleriyle ölen Joffrey'yi görüyordu. Geminin halatlarında ağıt yakan rüzgâr, Joffrey'nin nefes almaya çalışırken çıkardığı o ince, korkunç sesi hatırlatıyordu. Sansa rüyasında Tyrion'ı da görüyordu bazen. "O hiçbir şey yapmadı," demişti bir keresinde Serçeparmak'a, adam onun nasıl olduğuna bakmak için kamaraya geldiğinde.

"Joffrey'yi öldürmedi, bu doğru. Fakat cücenin elleri o kadar da temiz sayılmaz. Senden önce bir karısı vardı, bunu biliyor muydun?"

"Bana söylemişti."

"Peki ondan sıkıldığında onu babasının muhafızlarına hediye ettiğini de söylemiş miydi? Zaman içinde sana da aynı şeyi yapabilirdi. İblis için hiç

gözyaşı dökme leydim."

Rüzgâr, tuzlu parmaklarını Sansa'nın saçlarının içinden geçirdi, kız titredi. Karaya bu kadar yakınken bile, geminin sallanışı midesini bulandırıyordu. Banyo yapmaya ve üstünü değiştirmeye gerçekten ihtiyacı vardı. *Bir ceset kadar perişan görünüyor ve kusmuk kokuyor olmalıyım.*

Lord Petyr her zamanki neşeli haliyle Sansa'nın yanına geldi. "İyi sabahlar. Tuzlu hava insana zindelik veriyor, öyle değil mi? Benim iştahımı açar." Kolunu şefkatle Sansa'nın omuzlarına doladı. "İyi misin? Çok solgun görünüyorsun."

"Sadece midem. Deniz tutması."

"Biraz şarap buna iyi gelir. Karaya çıkar çıkmaz sana bir kadeh şarap içireceğiz." Petyr, ana hatları çıplak ve gri gökyüzüne çizilmiş eski taş kuleyi gösterdi. Dev dalgalar kulenin dibindeki kayaları dövüyordu. "Mutluluk verici, öyle değil mi? Korkarım burada güvenli bir demirleme yeri yok. Karaya bir tekneyle çıkacağız."

"Burada?" Sansa burada karaya çıkmak istemiyordu. Parmaklar'ın kasvetli bir yer olduğunu duymuştu, üstelik bu küçük kulenin görüntüsünde meyus ve perişan bir şeyler vardı. "Beyaz Liman'a gitmek için yelken açana kadar gemide kalamaz mıyım?"

"*Kral,* Braavos'a gitmek üzere buradan batıya dönecek. Bizsiz."

"Ama... lordum, siz dediniz ki... eve gittiğimizi söylediniz."

"İşte karşında duruyor, bütün perişanlığıyla. Atalarımdan kalan evim. Bir adı yok korkarım. Büyük bir lordun makamı bir isme sahip olmalı, sence de öyle değil mi? Kışyarı, Kartal Yuvası, Nehirova, bunlar *kale.* Şimdi Harrenhal Lordu'yum, tatlı bir tınısı var fakat ben daha önce neydim? Koyunboku Lordu ve Kasvetkalesi Beyi. Bu unvanlarda bariz bir eksiklik var." Adamın gri yeşil gözleri masum bir şekilde Sansa'ya baktı. "Üzgün ve tedirgin görünüyorsun. Kışyarı'na gittiğimizi mi düşünüyordun tatlım? Kışyarı ele geçirildi, yakıldı ve yağmalandı. Tanıdığın ve sevdiğin herkes öldü. Demiradamlara yenilmeyen kuzeyliler ise kendi aralarında savaşıyor. Kışyarı senin çocukluğunun eviydi Sansa ama artık çocuk değilsin. Yetişkin bir kadınsın ve kendi yuvanı kurman gerek."

"Ama burada değil," dedi Sansa kederle. "Çok küçük, kasvetli ve..."

"...yoksul mu görünüyor? Bunların hepsi ve daha azı. Parmaklar güzel bir yerdir, eğer bir taşsan. Ama korkma, burada on beş günden fazla kalmayacağız. Teyzen bizimle buluşmak için yola çıkmıştır bile. Leydi Lysa ve ben evleniyoruz."

“Evlenmek?” Sansa afallamıştı. “Siz ve teyzem?”

“Harrenhal Lordu ve Kartal Yuvası Leydisi.”

Annemi sevdiğini söylemiştin. Ama Leydi Catelyn ölmüştü, yani Petyr’ı gizlice sevmiş ve ona bekâretini vermiş olsa bile bunların bir önemi yoktu artık.

“Çok sessizsin leydim?” dedi Petyr. “Bana hayır duası vermek isteyeceğinden emindim oysa. Taşların ve koyun pisliklerinin vârisi olarak doğmuş bir çocuğun, Hoster Tully’nin kızı ve Jon Arryn’in duluyla evlenmesi az rastlanır bir şeydir.”

“Ben... birlikte uzun yıllar geçirmenizi, pek çok çocuk sahibi olmanızı ve birbirinizi mutlu etmenizi dilerim.” Sansa, annesinin kardeşini en son yıllar önce görmüştü. *Annemin hatırına bana iyi davranacak elbette. O benim kendi kanım.* Üstelik Arryn Vadisi güzel bir yerdi, bütün şarkılar böyle söylerdi. Bir süre burada kalmak o kadar da kötü bir şey değildi belki de.

Onları kıyıya götüren teknenin küreklerini Lothor ve Oswell çekti. Sansa, rüzgâra karşı başlığını yüzüne indirerek ve onu neler beklediğini merak ederek pelerininin altında kamburlaşıp teknenin baş tarafında oturdu. Kuleden onları karşılamak üzere hizmetkârlar çıktı; zayıf, yaşlı bir kadın ve tombul, orta yaşlı bir kadın; çok yaşlı, beyaz saçlı iki adam ve gözünde arpacık olan iki ya da üç yaşında bir kız çocuğu. Lord Petyr’ı görüp tanıdıklarında kayaların üstünde diz çöktüler. “Hanem,” dedi Serçeparmak. “Çocuğu tanımıyorum. Kella’nın piçlerinden biri sanırım. Birkaç yıl arayla bir tane doğurur.”

İki yaşlı adam, Sansa’nın eteklerinin ıslanmaması için uyluklarına kadar suya girdiler ve onu tekneden kıyıya taşıdılar. Oswell, Lothor ve Serçeparmak suyun içinden yürüyerek kıyıya çıktılar. Petyr yaşlı kadını yanağından öptü ve daha genç olan kadına sırıttı. “Bunun babası kim Kella?”

Şişman kadın güldü. “Kesin olarak söyleyemem lordum. Onlara hayır diyemiyorum.”

“Bunun için bütün delikanlıların minnettar olduğundan eminim.”

“Sizi evde görmek güzel lordum,” dedi yaşlı adamlardan biri. En az seksen yaşında görünüyordu ama çivili bir göğüs zırhı giyiyordu ve kalçasında bir uzunkılıç asılıydı. “Ne kadar kalacaksınız?”

“Mümkün olduğunca kısa Bryen, endişelenme. Kule şu anda yaşanacak halde mi?”

“Geleceğinizi bilseydik temiz hasırlar sererdik lordum,” dedi yaşlı kadın. “Yanan bir tezek ateşimiz var.”

“Hiçbir şey yanan tezeğin kokusundan daha iyi *ev* diyemez.” Petyr, Sansa’ya döndü. “Grisel benim sütannemdi ama şimdi kalemle ilgileniyor. Umfred benim kâhyam. Ve Bryen... buraya son gelişimde seni muhafızların komutanı ilan etmemiş miydim ben?”

“Ettiniz lordum. Birkaç adam getireceğinizi de söylediniz ama getirmediniz. Bütün nöbetleri ben ve köpekler tutuyoruz.”

“Ve bu işi çok iyi yapıyorsunuz. Açıkça görüyorum ki kimse kayalarımı ya da koyun pisliklerimi çalmamış.” Petyr, şişman kadını gösterdi. “Kella benim sürülerimle ilgilenir. Şu anda kaç koyunum var Kella?”

Kadın bir an düşünmek zorunda kaldı. “Yirmi üç lordum. Yirmi dokuzdu ama köpekler birini öldürdü. Biz de bazılarını kestik ve eti tuzladık.”

“Ah, soğuk ve tuzlu koyun eti. Evde *olmalıyım.* Kahvaltıda martı yumurtası ve yosun çorbası içtiğimde bundan emin olacağım.”

“Eğer isterseniz lordum,” dedi yaşlı kadın Grisel.

Lord Petyr yüzünü buruşturdu. “Gelin, evim hatırladığım kadar kasvetli mi bir bakalım.” Çürük yosunlarla kayganlaşmış kayaların üstüne basarak kıyıdan uzaklaşıp yukarı doğru yürüdüler. Taş kulenin dibinde gezinen bir avuç koyun, ağıl ile saz çatılı ahırın arasında büyüyen ince otları yiyordu. Sansa dikkatli adımlar atmak zorundaydı; her yerde koyun pislikleri vardı.

Kule, içine girildiğinde daha da küçük görünüyordu. Açık bir taş merdiven, iç duvara tutunarak döne döne mahzenden çatıya kadar çıkıyordu. Her kat tek odaydı. Hizmetkârlar zemin kattaki mutfakta yaşıyordu, burayı benekli bir çomar ve yarım düzine çoban köpeğiyle paylaşıyorlardı. Mutfağın üstünde mütevazı bir salon ve salonun üstünde yatak odası vardı. Hiç pencere yoktu ama dış duvara, merdivenin kıvrımları boyunca belli aralıklarla okçu delikleri gömülmüştü. Şöminenin üzerine kırık bir uzunkılıç ve yıpranmış bir meşe kalkan asılmıştı, kalkanın boyası pul pul dökülmüştü.

Sansa, kalkanın üstüne boyanmış olan armayı tanımıyordu; açık yeşil zeminde, acımasız gözleri olan gri bir taş kafa. Arya’nın kalkana baktığını gören Petyr, “Büyükbabamın kalkanı,” diye açıkladı. “Kendi babası, Lord Corbray tarafından tutulduktan sonra Vadi’ye gelen Braavoslu bir paralı askermiş, bu sebeple büyükbabam, şövalye ilan edildiğinde Titan’ın başını arma olarak seçmiş.”

“Acımasız görünüyor,” dedi Sansa.

“Benim gibi dost canlısı bir adam için çok daha acımasız,” dedi Petyr. “Ben kendi alaykuşumu ziyadesiyle tercih ederim.”

Oswell, gemideki erzakları karaya çıkarmak için iki kez daha *Merling Kralı*’na gidip geldi. Yüklerin arasında çok sayıda şarap fıçısı da vardı. Petyr, söz verdiği gibi Sansa’ya bir kadeh şarap doldurdu. “İşte leydim, bunun midene iyi geleceğini umuyorum.”

Ayağının altında sert bir zemin olması iyi gelmişti halihazırda; Sansa iki eliyle tuttuğu kadehi nezaketle kaldırdı ve bir yudum aldı. Şarap çok kaliteliydi; *Arbor mahsulü,* diye düşündü Sansa. Meşe ağacı, meyve ve yaz güneşi tadı, güneşte açan çiçekler misali ağzına yayıldı. Sansa şarabı midesinde tutabilmek için dua ediyordu yalnızca. Lord Petyr çok nazik davranıyordu ve Sansa adamın üstüne şarap kusarak her şeyi mahvetmek istemiyordu.

Petyr, kendi şarap kadehinin üzerinden Sansa’yı inceliyordu, gri yeşil gözlerini dolduran... zevk miydi o? Yoksa başka bir şey mi? Sansa emin değildi. “Grisel,” diye seslendi Petyr yaşlı kadına, “biraz yiyecek getir. Ağır bir şeyler olmasın, leydimin midesi hassas. Meyve olabilir. Oswell, *Kral*’dan portakal ve nar getirdi.”

“Tamam lordum.”

“Sıcak bir banyo da rica edebilir miyim?” diye sordu Sansa.

“Kella’ya su çektiririm leydim.”

Sansa bir yudum şarap daha içti ve söyleyecek nazik bir şeyler düşündü ama Lord Petyr onu bu çabadan kurtardı. Grisel ve diğer hizmetkârlar gittiğinde, “Lysa tek başına gelmeyecek,” dedi Petyr. “O buraya varmadan önce senin kim olduğun hususunu netleştirmemiz gerekiyor.”

“Kim olduğum... anlamadım.”

“Varys’in her yerde muhbirleri var. Eğer Sansa Stark, Vadi’de görülürse, hadım bir ay dönümü içinde bunu öğrenir ve bu bazı talihsiz... karışıklıklar yaratır. Şu anda bir Stark olmak güvenli değil. Bu yüzden Lysa’nın maiyetine, senin, benim nüfusuma kabul ettiğim kızım olduğunu söyleyeceğiz.”

“Nüfusunuza kabul ettiğiniz?” Sansa dehşet içindeydi. “Bir piç demek istiyorsunuz.”

“Pekâlâ, benim meşru kızım olma ihtimalin yok. Hiç evlenmedim ve bu gayet iyi biliniyor. Adın ne olsun?”

“Ben... ben *annemin* adıyla anılabilirim.”

“Catelyn? Fazla bariz... ama benim annemin adı işe yarayabilir. Alayne. Beğendin mi?”

“Alayne güzel bir isim.” Sansa bu adı hatırlamayı umdu. “Hizmetinizdeki bir şövalyenin meşru kızı olamaz mıyım? Bir mücadelede kahramanca ölmüş ve...”

“Benim hizmetimde kahraman şövalyeler yok Alayne. Böyle bir hikâye, kargaları kendine çeken bir ceset misali istenmeyen sorular çeker. Aslında bir adama gayrimeşru çocuğuyla ilgili sorular sormak kabalıktır.” Serçeparmak başını yana eğdi. “Pekâlâ, sen kimsin?”

“Alayne... Taş mı olacak?” Petyr başıyla onayladığında, “Ama annem kim?” diye sordu Sansa.

“Kella?”

“Hayır, lütfen,” dedi Sansa dehşetle.

“Şaka yapıyordum. Annen Braavoslu bir hanımefendiydi, tacir bir prensin kızıydı. Onunla, ben oradaki limanın başındayken Martı Kasabası’nda tanıştık. Annen seni doğururken öldü ve seni İnanç’a emanet etti. Göz gezdirmen için birkaç dini kitap vereceğim. O kitaplardan bir iki alıntı öğren. İstenmeyen soruların cesaretini kırmanın en iyi yolu dindar mırıltılardır. Soran olursa, çiçek açtığında bir rahibe olmak istemediğine karar verdin ve bana mektup yazdın. Senin varlığından ilk o zaman haberim oldu.” Petyr, sakalına dokundu. “Bütün bunları hatırlayabilir misin?”

“Umarım. Bir oyun oynamak gibi olacak, değil mi?”

“Oyunları sever misin Alayne?”

Bu yeni isme alışmak biraz vakit alacaktı. “Oyunlar. Ben... sanırım oyunun ne olduğuna...”

Başka bir şey söylenmeden, Grisel elinde geniş bir tepsiyle tekrar ortaya çıktı. Getirdiklerini Sansa’yla Serçeparmak’ın arasına koydu. Elmalar, armutlar, narlar, solgun üzümler ve kocaman bir kan portakalı vardı. Yaşlı kadın yuvarlak bir ekmek ve bir çanak yağ da getirmişti. Petyr narı hançeriyle ikiye böldü, yarısını Sansa’ya uzattı. “Yemeye çalışmalısın leydim.”

“Teşekkür ederim lordum.” Nar taneleriyle uğraşmak pis bir işti; Sansa tepsiden bir armut seçti ve meyveden küçük, nazik bir ısırık aldı. Armut çok olgundu. Meyvenin suyu Sansa’nın çenesinden aşağı aktı.

Lord Petyr hançerinin ucuyla bir nar tanesi çıkardı. “Babanı çok özlüyor olmalısın, biliyorum. Lord Eddard cesur, dürüst ve sadık bir adamdı... ama

umutsuz bir oyuncuydu.” Bıçağın ucundaki taneyi ağzına götürdü. “Kral Toprakları’nda iki çeşit insan vardır. Oyuncular ve piyonlar.”

“Ve ben bir piyon muydum?” Sansa alacağı cevaptan korkuyordu.

“Evet ama bunun seni rahatsız etmesine izin verme. Sen hâlâ yarı çocuksun. En başta her adam bir piyondur, her kız da öyle. Oyuncu olduğunu düşünenlerden bazıları bile.” Petyr bir nar tanesi daha yedi. “En başta Cersei. Kurnaz olduğunu sanıyor ama gerçekte son derecede tahmin edilebilir bir kadın. Onun gücü güzelliğine, soyuna ve zenginliğine dayanıyor. Bunlardan sadece ilki gerçekten ona ait ve yakın zamanda onu terk edecek. İşte o vakit Cersei’ye acırım. O güç istiyor ama gücü kazandığında ne yapacağını bilmiyor. Herkes bir şey ister Alayne. Ve bir insanın ne istediğini öğrendiğinde, onun kim olduğunu ve onu nasıl oynatacağını da öğrenirsin.”

“Joffrey’yi zehirlemesi için Dontos’u oynattığınız gibi mi?” Dontos yapmış *olmalıydı,* Sansa bu sonuca varmıştı.

Serçeparmak güldü. “Sör Kırmızı Dontos bacakları olan bir şarap matarasıydı. Böylesine büyük ve habis bir görevde ona asla güvenilemezdi. Ya her şeyi yüzüne gözüne bulaştırır ya da bana ihanet ederdi. Hayır, Dontos’un bütün yaptığı seni kaleden çıkarmaktı... ve gümüş saç filesini taktığından emin olmak.”

Siyah ametistler. “Ama... eğer Dontos değilse kim? Başka... piyonlarınız mı var?”

“Bütün Kral Toprakları’nı baş aşağı eder ve kalbinin üstüne alaykuşu işlenmiş bir adam bile bulamazsın ama dostlarım olmadığı anlamına gelmez bu.” Petyr basamaklara gitti. “Oswell, buraya gel de Leydi Sansa sana bir baksın.”

Yaşlı adam bir an sonra sırıtarak ve reverans yaparak ortaya çıktı. Sansa tereddütle adama baktı. “Ne görmem gerekiyor?”

“Onu tanıyor musun?”

“Hayır.”

“Daha dikkatli bak.”

Sansa, yaşlı adamın rüzgâr yanığı çizgili yüzünü, kancalı burnunu, beyaz saçlarını ve büyük eklemli ellerini inceledi. Adamda tanıdık bir şeyler vardı ama Sansa başını iki yana salladı. “Onu tanımıyorum. Oswell’i o gemiye binmeden önce hiç görmedim, eminim.”

Oswell, çarpık dişlerle dolu ağzını göstererek sırıttı. “Hayır. Lakin leydim üç oğlumla tanışmış olabilir.”

Sansa’yı uyandıran ‘üç oğul’ ve o gülümsemeydi. *“Karakazan!”* Sansa’nın gözleri genişledi. “Sen bir Karakazan’sın!”

“Evet leydim, memnun olacaksanız.”

“Memnuniyetten kendini kaybetti.” Lord Petyr bir el hareketiyle adamı gönderdi, Oswell basamaklardan aşağı inerken Petyr narına geri döndü. “Söyle bana Alayne... hangisi daha tehlikelidir, düşmanın tarafından sağa sola savrulan bir hançer mi yoksa hiç tanımadığın biri tarafından sırtına dayanan gizli bir hançer mi?”

“Gizli hançer.”

“İşte zeki bir kız.” Petyr gülümsedi, ince dudakları nar taneleri yüzünden parlak kırmızıya boyanmıştı. “Muhafızları İblis tarafından gönderildiğinde, Cersei kendine paralı askerler tutmak için Sör Lancel’ı görevlendirdi. Lancel, Karakazanlar’ı buldu. Bu durum senin lord kocanı ziyadesiyle memnun etti zira Karakazanlar’ı, kendi adamı Bronn üzerinden maaşa bağlamıştı.” Güldü. “Ama Bronn’un kılıç aradığını duyduğumda, Oswell’e, oğullarını Kral Toprakları’na göndermesini söyleyen bendim. Kusursuzca yerleştirilmiş üç gizli hançer Alayne.”

“Yani zehri Joffrey’nin kadehine koyan kişi Karakazanlar’dan biriydi?” Sansa, Sör Osmund’ın bütün gece boyunca kralın yakınında olduğunu hatırladı.

“Ben böyle bir şey söyledim mi?” Lord Petyr kan portakalını hançeriyle ikiye kesti ve yarısını Sansa’ya uzattı. “O delikanlılar böyle bir komploya dahil edilemeyecek kadar hainler... ve Osmund, Kral Muhafızları’na katıldığından beri özellikle güvenilmez biri oldu.” Çenesini yukarı kaldırıp kan portakalını sıktı, böylece meyvenin suyu ağzının içine aktı. “Portakalın suyunu seviyorum ama parmaklarımın yapış yapış olmasından hiç hoşlanmıyorum,” diye şikâyet etti ellerini silerken. “Temiz eller Sansa. Ne yaparsan yap, ellerinin temiz olduğundan emin ol.”

Sansa kendi portakalının suyunu kaşıkladı. “Fakat Karakazanlar ya da Sör Dontos yapmadıysa... siz şehirde bile değildiniz, Tyrion da olamaz...”

“Başka tahminin yok mu tatlım?”

Sansa başını salladı... “Yok...”

Petyr gülümsedi. “Bahse girerim ki o akşam devam ederken bir noktada, biri sana saç filenin yamulduğunu söyledi ve fileyi senin için düzeltti.”

Sansa elini ağzına götürdü. “Kastettiğiniz... o beni Yüksek Bahçe’ye götürmek ve torunuyla evlendirmek istedi...”

“Nazik, dindar, iyi yürekli Willas Tyrell. Kurtulduğun için şükretmelisin. Willas’ın sıkıcılığından ağzın kururdu. Ama hakkını yemeyeyim, yaşlı kadın hiç sıkıcı değil. Korkunç bir cadaloz. Zayıf ve kırılganmış gibi yapıyor ama kesinlikle değil. Margaery için pazarlık etmek üzere Yüksek Bahçe’ye gittiğimde, oğlunun bağırıp çağırmasına izin verdi ama bana Joffrey’nin mizacıyla ilgili maksatlı sorular sordu. Joffrey’yi övüp göklere çıkardım elbette... adamlarım Lord Tyrell’in hizmetkârlarının arasında rahatsız edici hikâyeler yayarken. Oyun böyle başladı işte.

Sör Loras’ın beyazları giymesi fikrini de ben ortaya attım. Açık açık *önermedim* tabii, bu çok acemice olurdu. Ama kafilemdeki adamlar, ayaktakımının Sör Preston Greenfield’ı nasıl öldürdüğü ve Leydi Lollys’e nasıl tecavüz ettiğiyle ilgili tüyler ürpertici hikâyeler anlattılar ve Lord Tyrell’in şarkıcı ordusunun eline; Lord Redwyne, Ayna Kalkanlı Serwyn ve Ejderha Şövalyesi Prens Aemon hakkında şarkılar söylemeleri için birkaç gümüş sıkıştırdılar. Bir arp, doğru ellerde bir kılıç kadar tehlikeli olabilir.

Mace Tyrell, Sör Loras’ın Kral Muhafızları’na dahlini evlilik anlaşmasının bir parçası yapmanın kendi fikri olduğuna gerçekten inandı. Kızını, şövalye oğlundan daha iyi kim koruyabilirdi? Üstelik bu sayede, üçüncü bir oğul için araziler ve bir gelin bulmaya çalışmak gibi zor bir işten kurtuldu, bu asla kolay değildir, Sör Loras’ın durumunda iki kat zordur.

Leydi Olenna, kıymetli torununun Joff tarafından incitilmesine izin vermeye niyetli değildi lakin oğlunun aksine, Sör Loras’ın bütün o çiçeklerin ve güzel kıyafetlerin altında en az Jaime Lannister kadar asabi olduğunu da biliyordu. Joffrey’yi, Margaery’yi ve Loras’ı bir kazana atarsan, bir kral katili yahnisi için gerekli malzemelerin var demektir. Yaşlı kadın başka bir şeyi de iyi anlamıştı; oğlu, Margaery’yi kraliçe yapmaya kararlıydı ve bunun için bir krala ihtiyacı vardı... ama *Joffrey*’ye ihtiyacı yoktu. Yakında bir düğünümüz daha olacak, bekle ve gör. Margaery, Tommen’la evlenecek. Kraliçe, tacını ve bekâretini koruyacak, aslında her ikisi de özellikle istediği şeyler değil ama ne fark eder? Büyük batı birliği muhafaza edilecek... en azından bir süre için.”

Margaery ve Tommen. Sansa ne diyeceğini bilmiyordu. Margaery’den hoşlanmıştı, onun keskin dilli ufak tefek büyükannesinden de. Özlem dolu bir halde, avluları ve müzisyenleriyle Yüksek Bahçe’yi düşündü, Mander’daki zevk mavnalarını; bu kasvetli sahilden dünyalar kadar farklı. *En azından burada güvendeyim. Joffrey öldü, artık bana zarar veremez ve ben şimdi piç bir kızım sadece.* Alayne Taş’ın ne bir kocası ne de bir mirası

vardı. Üstelik Lysa da yakında burada olacaktı. Kral Toprakları'nın uzun süren kâbusu geride kalmıştı, Sansa'nın evlilik diye yaşadığı o maskaralık da öyle. Burada kendine yeni bir yuva yaratabilirdi, tıpkı Petyr'ın söylediği gibi.

Lysa gelene kadar sekiz uzun gün geçti. Sekiz günün beşinde yağmur yağdı. Sansa o günler boyunca sıkıntı ve huzursuzlukla ateşin başında, yaşlı köpeğin yanında oturdu. Köpek, Bryen'le birlikte nöbet tutamayacak kadar dişsiz ve hastaydı, genellikle bütün yaptığı uyumaktı ama Sansa onun sırtını okşadığında hayvan mırıldanıp kızın elini yaladı ve bundan sonra sıkı dost oldular. Yağmur dindiğinde Petyr, Sansa'ya arazisini gezdirdi, bu iş yarım günden az vakit aldı. Petyr'ın bir sürü kayası vardı, tıpkı söylediği gibi. Dalgaların bir kaya deliğinden hızla dışarı çıkıp on metre yukarı tırmandığı bir yer vardı. Başka bir yerde, birileri büyük bir kayanın üstüne yeni tanrıların yedi köşeli yıldızını kazımıştı. Petyr'ın söylediğine göre bu yıldız, Vadi'yi İlk İnsanlar'ın elinden almak üzere denizin karşısından gelen Andallar'ın karaya çıktığı yerlerden birini işaretliyordu.

Denizden uzaktaki iç arazilerde, bir turba bataklığının yanındaki yığın taş evlerde bir düzine aile yaşıyordu. "Bizzat benim halkım," dedi Petyr, ama sadece en yaşlı adam onu tanıyormuş gibi görünüyordu gerçi. Petyr'ın arazisinde bir keşiş mağarası da vardı ama keşiş yoktu. "Öldü," dedi Petyr, "çocukken babam beni onu görmeye götürmüştü. Adam kırk yıldır yıkanmamıştı, nasıl koktuğunu tahmin edebilirsin ama kehanet yeteneği vardı güya. Bana dokundu ve büyük bir adam olacağımı söyledi, bu kehaneti için babam ona bir matara şarap verdi." Küçümser gibi güldü. "Ben aynı şeyi yarım kadeh şarap için söylerdim."

Sonunda, gri ve rüzgârlı bir öğlen sonrasında, Bryen arkasında havlayan köpeklerle birlikte koşarak kuleye döndü ve süvarilerin güneybatıdan yaklaştığını söyledi. "Lysa," dedi Lord Petyr. "Hadi Alayne, gidip onu karşılayalım."

Pelerinlerini giydiler ve dışarıda beklediler. Süvariler yirmi kişiden fazla değildi; Kartal Yuvası Leydisi için ziyadesiyle mütevazı bir maiyet. Üç hizmetçi kız ve bir düzine zırhlı şövalye Lysa'yla birlikte at sürüyordu. Lysa, bir rahibin yanı sıra ince bir bıyığı ve uzun sarı lüleleri olan yakışıklı bir şarkıcı da getirmişti.

Bu benim teyzem olabilir mi? Leydi Lysa, Sansa'nın annesinden iki yaş küçüktü ama bu kadın on yaş büyük görünüyordu. Kestane rengi gür bukleler belinden aşağı uzanıyordu ama pahalı kadife elbisenin ve

mücevherli yeleğin altındaki beden sarkık ve pörtlekti. Lysa'nın yüzü pembe ve boyalıydı, göğüsleri büyüktü, kolları ve bacakları kalındı. Kadın, Serçeparmak'tan daha uzun ve daha ağırdı, beceriksiz hareketlerle atından aşağı inerken herhangi bir zarafet de göstermedi.

Petyr, kadının parmaklarını öpmek için diz çöktü. "Kralın küçük konseyi, size kur yapmamı ve sizi kazanmamı emretti leydim. Beni lordunuz ve kocanız olarak alabileceğinizi düşünüyor musunuz?"

Leydi Lysa dudaklarını büzdü ve yanağına bir öpücük kondurmak için Petyr'ı ayağa kaldırdı. "Ah, ikna edilebilirim belki." Kıkırdadı. "Kalbimi eritmek için hediyeler getirdin mi?"

"Kral barışı."

"Ah, barışı boş ver, bana başka ne getirdin?"

"Kızımı." Serçeparmak bir el hareketiyle Sansa'yı öne çağırdı. "Leydim, size Alayne Taş'ı takdim etmeme izin verin."

Lysa Arryn, Sansa'yı görmekten çok memnun olmuş gibi görünmüyordu. Sansa başını eğerek derin bir reverans yaptı. Teyzesinin, "Bir piç?" dediğini duydu. "Petyr, şeytanlık mı yaptın? Bu kızın annesi kimdi?"

"Annesi öldü. Alayne'i Kartal Yuvası'na götürmeyi umuyordum."

"Orada onunla ne yapacağım?"

"Bir iki fikrim var," dedi Lord Petyr. "Ama şu anda, benim sizinle ne yapacağımla daha çok ilgileniyorum leydim."

Lysa'nın yuvarlak ve pembe suratındaki sertlik eridi, Sansa bir an için Leydi Arryn'in ağlamak üzere olduğunu düşündü. "Tatlı Petyr, seni ne çok özledim bilmiyorsun, bilemezsin. Yohn Royce bir sürü sorun çıkardı, sancaklarımı çağırıp savaşa gitmemi istedi. Diğerleri de başıma üşüştü; Hunter, Corbray ve o *dehşet verici* Nestor Royce, hepsi benimle evlenmek ve oğlumun vesayetini almak istiyor ama hiçbiri beni gerçekten sevmiyor. Sadece sen Petyr. Çok uzun zaman seni hayal ettim."

"Ben de seni leydim." Petyr, kolunu Lysa'nın beline doladı ve kadını boynundan öptü. "Ne zaman evlenebiliriz?"

"Şimdi," dedi Leydi Lysa iç geçirerek. "Kendi rahibimi getirdim, ayrıca bir şarkıcı ve düğün ziyafeti için bal likörü."

"Burada?" Bu fikir Petyr'ı memnun etmemişti. "Seninle Kartal Yuvası'nda evlenmeyi tercih ederim, bütün sarayın önünde."

"Sarayı boş ver. Çok uzun zamandır bekliyorum, bir dakika daha beklemeye dayanamam." Lysa, kollarını Petyr'a doladı. "Bu gece yatağını

paylaşmak istiyorum tatlım. Bizim için bir çocuk daha yapmak istiyorum, Robert'a bir erkek kardeş ya da küçük ve tatlı bir kız çocuğu."

"Ben de bunun hayalini kuruyorum tatlım. Lakin büyük bir umumi düğünün kazandıracağı çok şey var, bütün Vadi'nin katılımıyla..."

"Hayır." Lysa ayağını yere vurdu. "Seni şimdi istiyorum, tam olarak bu gece. Ayrıca seni uyarmalıyım, sessizlik ve fısıltıyla geçen bunca yılın ardından, beni sevdiğinde *çığlık* atmak niyetindeyim. Öyle yüksek çığlık atacağım ki beni Kartal Yuvası'ndan duyacaklar!"

"Seninle şimdi yatağa girer ve sonra evlenebilirim belki?"

Leydi Lysa küçük bir kız gibi kıkırdadı. "Ah Petyr Baelish, çok *edepsizsin.* Hayır, hayır diyorum. Ben Kartal Yuvası Leydisi'yim ve sana benimle tam şu anda evlenmeni emrediyorum!"

Petyr omuzlarını silkti. "O halde leydim nasıl emrederse. Senin önünde çaresizim, her zaman olduğu gibi."

O saat içinde, güneş batıda alçalırken, gökyüzü mavisi bir gölgeliğin altında yeminlerini ettiler. Daha sonra küçük taş kulenin altına ahşap masalar kuruldu; bıldırcın, geyik eti, kızarmış yaban domuzu ve hafif içimli bal likörüyle ziyafet yemeği yediler. Akşam çökerken meşaleler yakıldı. Lysa'nın şarkıcısı "Söylenmemiş Yemin"i, "Aşkımın Mevsimleri"ni ve "Tek Gibi Atan İki Kalp"i söyledi. Pek çok genç şövalye Sansa'yı dansa kaldırdı. Lysa da dans etti, Petyr'ın kollarının arasında dönen kadının etekleri de onunla birlikte döndü. Bal likörü ve evlilik, Leydi Lysa'dan yıllar alıp götürdü. Kocasının elini tuttuğu sürece her şeye güldü ve kocası ne zaman ona baksa Lysa'nın gözleri pırıldadı.

Yatak zamanı geldiğinde, Lysa'nın şövalyeleri onu müstehcen şakalar eşliğinde soyarak kuleye taşıdı. *Tyrion beni bundan kurtarmıştı,* diye hatırladı Sansa. Sevdiği bir adam için, hem onun hem de kendisinin sevdiği arkadaşları tarafından soyulmak o kadar da kötü olmazdı. *Ama Joffrey tarafından soyulmak...* Sansa titredi.

Lysa'nın yanında getirdiği üç leydi, Lord Petyr'ı soymak ve onu evlilik yatağına götürmek için ısrarla Sansa'nın yardımını istedi. Petyr nezaketle ve edepsiz bir dille teslim oldu. Onlar Petyr'ı kıyafetlerinin içinden çıkarıp kalenin içine soktuğunda; bağcıkları çözülmüş, elbiseleri buruşmuş ve etekleri dağılmış diğer kadınların yüzü kızardı. Serçeparmak, leydi karısının beklediği odaya götürülürken sadece Sansa'ya gülümsedi.

Leydi Lysa ve Lord Petyr, üçüncü kattaki yatak odasını kendilerine almışlardı ama kule küçüktü... ve Sansa'nın teyzesi, verdiği söze sadık

kalarak çığlık attı. Dışarıda yağmur yağmaya başlamıştı, ziyafete katılanlar yatak odasının bir alt katındaki salona girmek zorunda kaldılar ve her kelimeyi duydular. “Petyr,” diye inledi Lysa. “Ah Petyr, Petyr, tatlı *Petyr,* ah ah ah. Orası Petyr, orası. Sen oraya aitsin.” Leydi Lysa’nın şarkıcısı, “Leydimin Akşam Yemeği”nin müstehcen bir yorumunu söylemeye başladı ama ne adamın ne de arpın sesi Lysa’nın çığlıklarını bastırabildi. “Bana bir bebek ver Petyr,” diye bağırdı Lysa, “bana tatlı bir bebek daha ver. Ah Petyr, kıymetlim, kıymetlim, *PEEEETYR!*” Kadının son çığlığı öyle şiddetliydi ki köpekler havlamaya başladı ve Lysa’nın leydilerinden ikisi kendilerini kahkaha atmaktan alıkoyamadı.

Sansa basamaklardan indi ve dışarıya, gece karanlığına çıktı. Ziyafet artıklarının üstüne ince bir yağmur düşüyordu ama hava taze ve temiz kokuyordu. Sansa’nın aklı kendi düğününün hatırasıyla doluydu. *Ben karanlıkta Çiçek Şövalyesi’yim,* demişti Tyrion. Sana karşı nazik olabilirim. Ama yalnızca başka bir Lannister yalanıydı bu. *Köpekler yalanın kokusunu alabilir,* demişti Tazı bir keresinde. Adamın sert ve pürüzlü sesini duyabiliyordu Sansa. *Etrafına bak, iyice kokla. Buradaki herkes yalancı ve hepsi bu konuda senden daha başarılı.* Sandor Clegane’e ne olduğunu merak etti. *Joffrey’yi öldürdüklerini biliyor mu? Umurunda olur mu?* Tazı, yıllar boyunca prensin yeminli kalkanlığını yapmıştı.

Sansa uzun zaman dışarıda kaldı. Sonunda, ıslak ve üşümüş bir halde kendi yatağını aradığında, karanlık salonda sadece turba kömürü ateşinin loş pırıltısı kalmıştı. Yukarıdan hiç ses gelmiyordu. Genç şarkıcı bir köşeye oturmuş kendi kendine yavaş bir şarkı çalıyordu. Leydi Lysa’nın hizmetçilerinden biri, Lord Petyr’ın koltuğunda bir şövalyeyle öpüşüyordu, elleri birbirlerinin kıyafetlerinin altında meşguldü. Pek çok adam sarhoş olup sızmıştı, biri tuvalet odasında yüksek sesle kusuyordu. Sansa, Bryen’in yaşlı ve kör köpeğini, merdivenlerin altındaki küçük uyku nişinde buldu ve hayvanın yanına uzandı. Köpek uyanıp Sansa’nın yüzünü yaladı. Hayvanın tüylerini okşayarak, “Seni üzgün, yaşlı tazı,” dedi Sansa.

“Alayne.” Lysa’nın şarkıcısı Sansa’nın başında dikiliyordu. “Tatlı Alayne. Ben Marillion. Yağmurdan kaçıp içeri girdiğini gördüm. Gece soğuk ve ıslak. Bırak da seni ısıtayım.”

Yaşlı köpek başını kaldırıp havladı ama şarkıcının attığı tokat yüzünden inleyerek uzaklaştı.

“Marillion?” dedi Sansa tereddütle. “Beni... düşündüğün için çok naziksin ama lütfen beni affet. Çok yorgunum.”

“Ve çok güzelsin. Bütün gece kafamda senin için şarkılar yazıp durdum. Gözlerin için bir güfte, dudakların için bir balat, göğüslerin için bir düet. Ama onları söylemeyeceğim. Böyle bir güzelliğe yakışmayacak, yetersiz şarkılardı onlar.” Marillion yatağa oturdu ve elini Sansa’nın bacağına koydu. “Bunun yerine, sana bedenimle şarkı söylememe izin ver.”

Sansa, adamın nefesinin kokusu aldı. “Sen sarhoşsun.”

“Ben sarhoş olmam,” dedi şarkıcı, “bal likörü beni neşeli yapar sadece. Yanıyorum.” Elini Sansa’nın kalçasına doğru kaydırdı. “Sen de yanıyorsun.”

“Beni bırak. Kendinde değilsin.”

“Merhamet. Saatler boyunca aşk şarkıları söyledim. Kanım kaynıyor. Seninki de kaynıyor biliyorum... piç olarak doğmuş bir fahişeden daha şehvetlisi yoktur. Benim için ıslandın mı?”

“Ben bakireyim,” diye itiraz etti Sansa.

“Gerçekten? Ah Alayne, Alayne, benim güzel bakirem, bana masumiyetini hediye et. Bunu yaptığın için tanrılara şükredeceksin. Leydi Lysa’dan daha yüksek sesle şarkı söylemeni sağlayacağım.”

Sansa korkuyla geri çekildi. “Eğer beni bırakmazsan, tey... *babam* seni asar. Lord Petyr.”

“Serçeparmak mı?” Şarkıcı güldü. “Leydi Lysa beni çok sever ve ben Lord Robert’ın gözdesiyim. Eğer baban beni gücendirirse onu bir dörtlükle yok ederim.” Elini Sansa’nın göğsüne götürdü. “Hadi şu ıslak kıyafetlerini çıkaralım. Yırtılmalarını istemezsin biliyorum. Hadi tatlı leydim, kalbinin sesini dinle...”

Sansa, deriye sürtünen çeliğin yumuşak sesini duydu. “Şarkıcı,” dedi pürüzlü bir ses, “tekrar şarkı söylemek istiyorsan git.” Işık loştu ama Sansa bir bıçağın hafif pırıltısını gördü.

Şarkıcı da görmüştü. “Kendine başka bir fahişe bul...” Bıçak hızla hareket etti ve şarkıcı bağırdı. “Beni *kestin!*”

“Gitmezsen daha beterini yaparım.”

Ve Marillion bir anda yok oldu. Diğer adam kaldı, karanlıkta Sansa’nın tepesinde dikiliyordu. “Lord Petyr seni kollamamı istedi.” Sansa, Lothor Brune’ın sesini tanıdı. *Tazı’nın sesi değil, hayır, nasıl olabilirdi ki? Lothor olmak zorunda elbette...*

Sansa o gece hemen hemen hiç uyumadı, *Merling Kralı*’ndayken yaptığı gibi dönüp durdu. Rüyasında can çekişen Joffrey’yi gördü ama kendi boğazını parçalayan Joffrey’nin parmaklarından kan süzülürken,

Sansa gördüğü kişinin ağabeyi Robb olduğunu fark etti. Kendi düğün gecesini de gördü, o soyunurken onu gözleriyle yiyen Tyrion'ı. Ama rüyadaki Tyrion hak ettiğinden çok daha uzundu ve yatağa tırmanırken yüzünün sadece bir yarısı yaralıydı. *"Senden bir şarkı alacağım,"* diye hırladı, Sansa uyandı ve yaşlı köpeği bir kez daha yanında buldu. "Keşke Leydi olsaydın," dedi.

Sabah olduğunda, Grisel taze ekmek, yağ, meyve ve kremadan oluşan kahvaltıyı lord ve leydiye götürmek için yatak odasına çıktı. Geri döndüğünde Alayne'in yukarıda beklendiğini söyledi. Sansa hâlâ uyku sersemiydi; *Alayne* olduğunu hatırlaması birkaç dakikasını aldı.

Leydi Lysa hâlâ yataktaydı ama Lord Petyr kalkmış ve giyinmişti. Çizmesini giyerken, "Teyzen seninle konuşmak istiyor," dedi Sansa'ya. "Ona kim olduğunu söyledim."

Şükürler olsun. "Ben... teşekkür ederim lordum."

Petyr çizmesinin diğer tekini giydi. "Evde midemin hazmedebileceğinden fazla kaldım. Bu öğleden sonra Kartal Yuvası'na gitmek üzere yola çıkıyoruz." Leydi karısını öptü ve kadının dudağında kalan bir parça balı yaladı, sonra merdivenlere yöneldi.

Teyzesi bir armut yiyip onu incelerken Sansa yatağın ayakucunda durdu. Leydi Lysa armudun çöpünü kenara bırakırken, "Şimdi görüyorum," dedi. "Catelyn'e çok benziyorsun."

"Çok naziksiniz."

"Bir iltifat değildi. Doğruyu söylemek gerekirse Catelyn'e çok fazla benziyorsun. Bir şey yapmak gerek. Seni Kartal Yuvası'na götürmeden önce saçlarını koyulaştırmalıyız sanırım."

Saçlarımı koyulaştırmak? "Nasıl isterseniz Lysa teyze."

"Bana böyle hitap etmemelisin," dedi Lysa. "Kral Toprakları'na buradaki varlığınla ilgili tek kelime gitmemeli. Oğlumu tehlikeye atmaya niyetim yok." Bir bal peteğinin kenarını kemirdi. "Vadi'yi savaşın dışında tuttum. Hasadımız bereketli oldu, dağlar bizi koruyor ve Kartal Yuvası zapt edilemez bir kale. Buna rağmen, Lord Tywin'in hiddetini üstümüze çekmek işimize yaramaz." Peteği kenara bırakıp parmaklarındaki balı yaladı. "Petyr, senin Tyrion Lannister'la evlendiğini söyledi. O habis cüceyle."

"Beni zorladılar. Ben asla istemedim."

"Ben de istememiştim," dedi Lysa. "Jon Arryn cüce değildi ama yaşlıydı. Beni şimdi gördüğünde öyle düşünmeyebilirsin ama evlendiğimiz gün anneni utandıracak kadar güzeldim. Lakin Jon'un tek istediği babamın

kılıçlarıydı, sevgili oğullarına yardım etmek için. Onunla evlenmeyi reddetmeliydim ama Jon çok yaşlı bir adamdı, ne kadar uzun yaşayabilirdi ki? Dişlerinin yarısı dökülmüştü ve nefesi bozuk peynir gibi kokuyordu. Nefesi kötü kokan bir adama tahammül edemem. Petyr'ın nefesi her zaman ferah... öptüğüm ilk adam Petyr'dı biliyor musun? Babam onun fazla alt tabakadan olduğunu söylemişti ama ben onun yükseleceğini biliyordum. Jon beni memnun etmek için Martı Kasabası'nın gümrüğünü Petyr'a verdi. Petyr limanın gelirini on kat arttırdığında, lord kocam onun ne kadar zeki olduğunu gördü ve ona başka görevlere atadı, hatta onu hazine başı olması için Kral Toprakları'na götürdü. Bu zordu, onu her gün görmek ve başka bir adamla evli olmak. Jon yatak odasındaki *görevini* yerine getiriyordu ama bana ne zevk verebiliyordu ne de bir çocuk. Onun tohumları zayıf ve yaşlıydı. Robert haricinde bütün bebeklerim öldü; üç kız ve bir erkek. Bütün tatlı bebeklerim öldü ve o yaşlı adam pis kokulu nefesiyle yaşamaya devam etti. Görüyorsun işte, ben de acı çektim." Leydi Lysa burnunu çekti. "Zavallı annenin öldüğünü biliyorsun değil mi?"

"Tyrion söyledi," dedi Sansa. "Freyler'in onu İkizler'de öldürdüğünü söyledi, Robb'la birlikte."

Leydi Lysa'nın gözleri birdenbire yaşlarla doldu. "Artık yalnız kadınlarız, sen ve ben. Korkuyor musun çocuğum? Cesur ol. Cat'in kızını asla geri çevirmem. Biz kanla bağlıyız." Bir el hareketiyle Sansa'yı yanına çağırdı. "Gelip yanağımı öpebilirsin Alayne."

Sansa vazifeşinas bir şekilde yaklaştı ve yatağın yanında diz çöktü. Teyzesi tatlı bir kokuyla yıkanmıştı ama bunun altında ekşi süte benzer bir koku vardı. Kadının yanakları boya ve pudra tadındaydı.

Sansa geri çekilirken teyzesi onu bileğinden yakaladı. "Şimdi bana söyle," dedi sertçe. "Karnında bir çocuk var mı? Doğru söyle, yalan söylersen anlarım."

"Hayır," dedi soruyla ürken Sansa.

"Çiçek açmış bir *kadınsın,* değil mi?"

"Evet." Sansa, çiçek açtığı gerçeğini Kartal Yuvası'nda uzun zaman saklayamayacağını biliyordu. "Tyrion... o asla..." Yanaklarının kızardığını hissedebiliyordu. "Ben hâlâ bakireyim."

"Cüce iktidarsız mıydı?"

"Hayır. O sadece... o..." *Nazik?* Sansa bunu söyleyemezdi, burada değil, Tyrion'dan bu kadar nefret eden Lysa'ya değil. "O... onun fahişeleri vardı leydim. Bana öyle söyledi."

“Fahişeler.” Lysa, Sansa’nın bileğini bıraktı. “Elbette fahişeleri vardı. Bir kadın altından başka ne uğruna öyle bir yaratıkla yatar? İblis’i elimdeyken öldürmeliydim ama beni kandırdı. O adam aşağılık hilelerle dolu. Onun paralı askeri benim iyi şövalyem Sör Vardis Egen’i öldürdü. Annen onu buraya getirmemeliydi, bunu söylemiştim. Üstelik Catelyn, amcamızla birlikte kaçtı. Bu hainlikti. Karabalık, Geçit Şövalyesi’ydi, o bizi terk ettiğinden beri dağ kabileleri daha cüretkâr. Ama Petyr her şeye çekidüzen verecek. Onu, Vadi’nin Lord Savunucusu ilan edeceğim.” Lysa ilk kez gülümsedi, neredeyse sıcak bir şekilde. “Bazıları kadar uzun ya da güçlü görünmüyor olabilir ama hepsinden daha kıymetli. Ona güven ve onun söylediği şeyleri yap.”

“Yapacağım teyze... leydim.”

Leydi Lysa duyduklarından memnun olmuş gibiydi. “O Joffrey denen çocuğu tanıyordum. Eskiden Robert’ıma zalim isimler takardı ve bir keresinde ona tahta bir kılıçla vurmuştu. Bir erkek, zehrin çok onursuz olduğunu söyleyebilir lakin bir kadının onur anlayışı farklıdır. Anne, bizi çocuklarımızı korumamız için şekillendirdi ve bizim tek onursuzluğumuz bu görevde başarısız olmaktır. Çocuk sahibi olduğunda anlayacaksın.”

“Çocuk?” dedi Sansa tereddütle.

Lysa umursamaz bir tavırla elini salladı. “Uzun yıllar sonra. Anne olmak için çok gençsin. Ama bir gün çocuk isteyeceksin. Tıpkı evlenmek isteyeceğin gibi.”

“Ben... ben *evliyim* leydim.”

“Evet ama yakında dul olacaksın. İblis fahişeleri tercih ettiği için sevin. O cücenin artıklarını almak oğluma yakışmazdı ama cüce sana hiç dokunmadığına göre... Kuzeninle evlenmeye ne dersin, Lord Robert’la?”

Bu düşünce Sansa’yı bezdirdi. Sansa’nın bütün bildiği, Robert Arryn’in küçük ve hasta bir çocuk olduğuydu. *Oğlunu benimle değil, mirasımla evlendirmek istiyor. Kimse benimle aşk için evlenmeyecek.* Ama yalan söylemek kolay geliyordu artık. “Ben... onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum leydim. Lakin kendisi hâlâ çocuk, öyle değil mi?”

“Sekiz yaşında. Çok sıhhatli de değil. Ama çok iyi bir çocuktur, parlak ve zekidir. O büyük bir adam olacak Alayne. Kocam ölmeden önce, *tohum güçlü*, dedi. Bunlar son sözleriydi. Bazen tanrılar, ölüm döşeklerimizde geleceği görmemize izin verirler. Lannister kocanın ölüm haberini alır almaz Robert’la evlenmemen için bir sebep göremiyorum. Elbette gizli bir düğünle. Kartal Yuvası Lordu’nun bir piçle evlenmesi düşünülemez, bu

münasip olmaz. Kuzgunlar Kral Toprakları’ndan İblis’in kafasının yuvarlandığı haberini getirir, sen de ertesi gün Robert’la evlenirsin, bu çok keyifli olmaz mı? Bir arkadaşa sahip olmak Robert’a çok iyi gelecek. Kartal Yuvası’na ilk döndüğümüzde Vardis Egen’in ve kâhyamın oğullarıyla oynuyordu ama o çocuklar fazla sertti, bu yüzden onları göndermek zorunda kaldım. İyi okuyor musun Alayne?”

“Rahibe Mordane iyi okuduğumu söyleyecek kadar nazikti.”

“Robert’ın gözleri zayıf ama kendisine kitap okunmasından hoşlanıyor,” diye itiraf etti Lysa. “En çok hayvanlarla ilgili hikâyeleri seviyor. Tilki kılığına girmiş tavuğu anlatan şarkıyı biliyor musun? Ona sürekli o şarkıyı söylüyorum, dinlemekten hiç sıkılmıyor. ‘Zıpzıp Kurbağa’, ‘Kılıcı Döndür’ ve ‘Şatoma Gel’ oynamaktan hoşlanıyor ama her zaman kazanmasına izin vermelisin. Bu çok uygun öyle değil mi? Robert, Kartal Yuvası Lordu neticede, bunu asla unutmamalısın. Sen soylusun ve Kışyarı Starkları her zaman gururlu olmuştur ama Kışyarı düştü ve sen sadece bir dilencisin artık, yani o gururu bir kenara bırak. Şu anki şartlarda minnettarlık sana daha çok yakışır. Ve itaat. Oğlumun müteşekkir ve itaatkâr bir karısı olacak.”

Jon

Baltalar gece gündüz çınlıyordu.

Jon en son ne zaman uyuduğunu hatırlamıyordu. Gözlerini kapadığında dövüşü görüyordu ve uyandığında dövüşüyordu. Kral Kulesi'ndeyken bile ahşaba gömülen bronzun, taşın ve çalıntı çeliğin gürültüsünü duyabiliyordu. Sur'un tepesindeki ısınma kulübesinde dinlenmeye çalışırken sesler daha şiddetli işitiliyordu. Mance'in şahmerdanları ve kemik ya da taş dişli testereleri de iş başındaydı. Bir keresinde, Jon bitkin, uykuya dalmak üzereyken Tekinsiz Orman'dan muazzam bir çatırtı gelmiş ve bir muhafız ağacı toprak ve iğne bulutuyla birlikte devrilmişti.

Owen geldiğinde Jon uyanıktı; ısınma kulübesinin zemininde, bir kürk yığının altında huzursuzca uzanmış haldeydi. Jon'un omzunu sarsarak, "Lord Kar," dedi Owen, "şafak." Jon'un ayağa kalkmasına yardım etmek için elini uzattı. Diğerleri de uyanıyordu, kulübenin dar sınırları içinde birbirlerine çarparak çizmelerini giyiyor, kılıç kemerlerini takıyorlardı. Kimse konuşmuyordu. Konuşamayacak kadar yorgunlardı. Son günlerde hemen hemen hiç kimse Sur'dan ayrılmamıştı. Kafesle yukarı çıkıp aşağı inmek uzun vakit alıyordu. Kara Kale, Üstat Aemon'a, Sör Wynton Stout'a ve dövüşemeyecek kadar yaşlı ya da hasta birkaç adama terk edilmişti.

"Kralın buraya geldiği bir rüya gördüm," dedi Owen mutlulukla. "Üstat Aemon bir kuzgun gönderdi ve Kral Robert bütün kuvvetiyle geldi. Rüyamda onun altın sancaklarını gördüm."

Jon gülümsedi. "Bu çok güzel bir manzara olurdu Owen," dedi. Bacağındaki sancılı ağrıyı duymazdan gelerek omuzlarına siyah bir kürk pelerin serdi, kol değneğini aldı ve yeni bir günle yüzleşmek üzere Sur'a çıktı. Yarım mil kuzeyde yabanıl kampları kıpırdanıyordu. Kamp ateşlerinin dumanlı parmakları şafağın solgun semasını tırmalıyordu. Yabanıllar, ormanın kenarı boyunca hayvan derilerinden ve postlardan çadırlar kurmuştu, hatta ağaç kütüklerinden ve ince dallardan bir uzun salon bile inşa etmişlerdi. Doğuda at sıraları vardı, batıda mamutlar ve her yerde adamlar; kılıçlarını keskinleştiriyor, ilkel mızraklara uç takıyor, deriden, boynuzdan ve kemikten yapılmış eğreti zırhlar kuşanıyorlardı. Jon, görebildiği her adama karşılık ormanın içinde göremediği yirmi adam

olduğunu biliyordu. Çalılar onları hava şartlarından bir nebze koruyor ve nefret ettikleri kargaların gözlerinden saklıyordu.

Yabanıl okçuları, tekerlekli kalkanlarını iterek yürümeye başlamıştı bile. “Kahvaltı oklarımız da geliyor işte,” dedi her sabah yaptığı gibi neşeyle. *Bununla dalga geçebilmesi iyi,* diye düşündü Jon. *Biri yapmak zorunda.* Üç gün önce o kahvaltı oklarından biri, Gül Ormanı’ndan Kırmızı Alyn’i bacağından yakalamıştı. Yeterince aşağı sarkmayı göze alırsan, delikanlının hâlâ Sur’un dibinde yatan bedenini görebilirdin. Pyp’in şakasına gülmenin Alyn’in cesedine bakmaktan iyi olduğunu düşünmek zorundaydı Jon.

Tekerlekli kalkanlar, arkalarına beş kişinin saklanabileceği genişlikte ahşap ve eğimli korumalıklardı. Okçular bu kalkanları Sur’un yakınına itiyor, daha sonra arkalarında diz çöküyor ve ahşabın üstündeki deliklerden ok fırlatıyorlardı. Yabanıllar bu kalkanları ilk kez çıkardığında, Jon ateş okları fırlatılmasını emretmiş ve bir düzine kalkanı tutuşturmuştu ama bu olaydan sonra Mance, kalkanları çiğ hayvan derisiyle kaplamaya başlamıştı. Şimdi dünyadaki bütün ateş okları gelse onları tutuşturamazdı. Hatta kara kardeşler, işleri bitmeden önce hangi saman askerin en çok ok toplayacağına dair bahse girmeye başlamıştı. Efkârlı Edd dört okla öndeydi ama Othell Yarwyck, Tumberjon ve Uzungöl’den Watt üçer oktaydı. Saman askerlere aralarında olmayan kardeşlerin adını verme geleneğini de başlatmıştı. “Daha fazla kardeşimiz varmış gibi görünmemizi sağlıyor,” demişti.

“Karınlarında oklar olan daha fazla kardeş,” diye şikâyet etmişti Grenn ama bu itiyat adamları yüreklendiriyormuş gibi görünüyordu, bu yüzden Jon isimlerin kalmasına ve bahsin devam etmesine izin vermişti.

Sur’un kenarında, ince ve uzun üç bacağın üstünde pirinç gövdeli bir Myr gözü duruyordu. Üstat Aemon bir zamanlar bu gözü yıldızlara bakmak için kullanıyordu, kendi gözleri onu yarı yolda bırakmadan önce. Jon, düşmana bakmak için tüpü aşağı çevirdi. Mance Rayder’ın kar ayısı postlarından yapılmış büyük, beyaz çadırı bu mesafeden bile ayırt ediliyordu. Jon bu sabah Mance’in kendisini göremiyordu ama onun kadını Dalla dışarıdaki ateşle ilgileniyordu. Dalla’nın kız kardeşi Val de çadırın yanında bir dişi keçiyi sağıyordu. Dalla’nın karnı öyle şişmişti ki kadının hareket edebilmesi mucizeydi. *Bebek çok yakında geliyor olmalı,* diye düşündü Jon. Gözü doğuya çevirdi ve kaplumbağayı bulana dek çadırların ve ağaçların arasını taradı. *Çok yakında bu da gelecek.* Yabanıllar gece boyunca ölü bir mamutun derisini yüzmüştü, şimdi çiğ ve kanlı deriyi

kaplumbağanın çatısına bağlıyorlardı, koyun derilerinin ve postların üstüne bir kat daha. Kaplumbağa yuvarlak bir çatıya ve sekiz büyük tekerleğe sahipti, hayvan derilerinin altında dayanıklı bir ahşap iskelet vardı. Yabanıllar kaplumbağayı hızla birleştirmeye başladığında, Saten onların bir gemi inşa ettiğini düşünmüştü. *Çok yanlış değil.* Kaplumbağa, ters çevrilmiş, baş ve kıç tarafı açık bırakılmış bir gemi gövdesiydi; tekerlekleri olan bir uzun salon.

"Bitmiş değil mi?" diye sordu Grenn.

"Bitmek üzere." Jon gözü ileri itti. "Büyük ihtimalle bugün gelecek. Varilleri doldurdunuz mu?"

"Hepsini. Gece boyunca iyice donmuşlar, Pyp kontrol etti."

Grenn, Jon'un ilk arkadaş olduğu iri, hantal ve kırmızı boyunlu çocuktan çok farklıydı şimdi. Boyu on beş santim uzamıştı, göğsü ve kolları kalınlaşmıştı, İlk İnsanlar'ın Yumruğu'ndan beri ne saçlarını kesmiş ne de sakallarını düzeltmişti. Bu haliyle bir yaban öküzü kadar iri ve kıllı görünüyordu, eğitim sırasında Sör Alliser Thorne'un ona taktığı alaycı isim de buydu. Şimdi yorgun görünüyordu gerçi. Jon bu kadarını söylediğinde Grenn başını salladı. "Bütün gece yabanılların baltalarını dinledim. Onca gürültünün içinde uyuyamadım."

"Öyleyse git ve uyu."

"İhtiyacım yok..."

"Var. Seni dinlenmiş bir halde istiyorum. Hadi, dövüş sırasında uyumana izin veremem." Jon kendini gülümsemeye zorladı. "Şu kahrolası varilleri hareket ettirebilen tek kişi sensin."

Grenn homurdanarak gitti ve Jon göze geri döndü, yabanıl kampını inceledi. Zaman zaman yukarıdan bir ok geçiyordu ama Jon bunları görmezden gelmeyi öğrenmişti. Menzil çok uzundu ve açı kötüydü, vurulma olasılığı azdı. Kampta hâlâ Mance Rayder'dan bir iz yoktu ama Jon kaplumbağanın yanındaki Tormund Devfelaketi'ni ve onun iki oğlunu gördü. Tormund bir keçi budunu kemirip emirler yağdırırken, oğulları mamut derisiyle cebelleşiyordu. Jon başka bir yerde, derideğiştiren bir yabanıl olan Varamyr Altıderi'yi buldu, adam ağaçların arasında yürüyordu, gölgekedisi hemen arkasındaydı.

Jon, vinç zincirlerinin gıcırtısını ve kafes kapısının demir kükremesini duyduğunda, Hobb'un, her sabah yaptığı gibi kahvaltılarını getirdiğini anladı. Mance'in kaplumbağasının görüntüsü Jon'un bütün iştahını kaçırmıştı. Kaledeki yağ tamamen bitmişti ve son zift fıçısı iki gece önce

Sur'dan aşağı yuvarlanmıştı. Çok yakında okları da tükenecekti ve yenilerini yapacak ok ustaları yoktu. İki gece önce batıdan bir kuzgun gelmişti, Sör Denys Mallister'dan. Görünüşe göre Bowen Marsh, yabanılları önce Gölge Kule'ye sonra da Gorge Geçidi'nin karanlıklarına kadar kovalamıştı. Kafatası Köprüsü'nde Ağlak ve üç yüz yabanılla karşılaşmış ve kanlı bir mücadelenin galibi olmuştu. Fakat zaferin bedeli ağırdı. Aralarında Endrew Tarth ve Sör Aladale Wynch'in de olduğu yüzden fazla kardeş katledilmişti. Yaşlı Nar ağır yaralı bir halde Gölge Kule'ye geri götürülmüştü. Üstat Mullin onunla ilgileniyordu ama adamın Kara Kale'ye dönecek kadar iyileşmesi epey vakit alacaktı.

Jon o mektubu okuduğunda, Zei'yi kaledeki en iyi ata bindirmiş ve köylülerden Sur'a adam vermelerini rica etmesi için Köstebek Kasabası'na göndermişti. Kız geri dönmemişti. Jon'un kızın peşinden gönderdiği Mully, bütün kasabanın, hatta genelevin bile terk edildiği raporuyla gelmişti. Zei büyük ihtimalle kasabalıları takip etmiş ve doğrudan Kral Yolu'na inmişti. *Belki de hepimiz aynı şeyi yapmalıyız,* diye düşündü Jon sıkıntıyla.

Aç ya da değil, Jon kendini bir şeyler yemeye zorladı. Uyumaması yeterince kötüydü, bir de yemek yemezse ayakta kalamazdı. *Ayrıca, bu benim son yemeğim olabilir. Bu hepimizin son yemeği olabilir.* Midesi ekmek, domuz pastırması, soğan ve peynirle dolduğunda Jon, Beygir'in, *"GELİYOR!"* diye bağırdığını duydu.

'Gelen'in ne olduğunu sormaya kimsenin ihtiyacı yoktu. Jon da çadırların ve ağaçların arasında sürünerek ilerleyen şeyi görmek için üstadın Myr gözüne ihtiyaç duymuyordu. "Bir kaplumbağaya benzemiyor aslında," dedi Saten. "Kaplumbağaların kürkü yoktur."

"Pek çoğunun tekerlekleri de yoktur," dedi Pyp.

"Savaş borusunu çalın," diye emretti Jon. Keg, Grenn'i ve gece boyunca nöbet tutan diğer uyuyanları uyandırmak için iki uzun ses üfledi. Eğer yabanıllar geliyorsa Sur'un her adama ihtiyacı olacaktı. *Tanrılar biliyor ki sayımız çok az.* Pyp'e, Fıçı'ya, Saten'e, Beygir'e, Öküz Owen'a, Tim Düğümdil'e, Mully'ye, Eksik Çizme'ye ve diğerlerine baktı Jon. Onları o tünelin dondurucu karanlığında, aralarında sadece birkaç demir parmaklık varken yabanıllarla göğüs göğüse, kılıç kılıca dövüşürken hayal etmeye çalıştı. Kaplumbağayı kapı kırılmadan önce durdurmayı başaramazlarsa olacak şey buydu.

"Çok büyük," dedi Beygir.

Pyp ağzını şapırdattı. “Ondan çıkacak çorbayı düşünsene.” Şaka ölü doğmuştu. Pyp’in sesi bile yorgun geliyordu. *Yarı ölü görünüyor,* diye düşündü Jon, *ama hepimiz öyle görünüyoruz.* Sur’un Ötesindeki Kral öyle çok adama sahipti ki her taarruzda yeni saldırganlar gönderebiliyordu ama her saldırıyı aynı bir avuç kara kardeş karşılıyordu. Bu, onları perişan etmişti.

Ahşabın ve hayvan derilerinin altındaki adamlar bütün güçleriyle kaplumbağayı çekecekti, Jon bunu biliyordu; omuzlarını ahşaba dayayacak, tekerleklerin dönmeye devam etmesi için ipleri gerili tutacaklardı ama kaplumbağa kapıya dayandığı anda ipleri baltalarla değiştireceklerdi. Mance bugün mamutları göndermiyordu en azından. Jon buna memnundu. Mamutların olağanüstü gücü Sur’da harcanıyordu ve cüsseleri sadece kolay hedefler olmalarını sağlıyordu. Gelen son mamutun ölmesi bir buçuk gün sürmüştü, hayvanın acı dolu inlemeleri korkunçtu.

Kaplumbağa taşların, ağaç köklerinin ve çalıların arasında ağır ağır sürünüyordu. Daha önceki saldırılar yabanıllara yüz ya da daha fazla cana mal olmuştu. Pek çoğu düştüğü yerde yatıyordu hâlâ. Çatışmanın durduğu sessiz zamanlarda kargalar geliyor ve cesetleri ziyaret ediyordu ama şimdi çığlıklar atarak kaçıyordu kuşlar. Kaplumbağanın görüntüsünü Jon’dan fazla sevmiyorlardı.

Saten, Beygir ve diğerleri Jon’a bakıyordu. Bunun farkındaydı. Onun emirlerini bekliyorlardı. Jon ise çok yorgundu, artık ne yapacağını bilmiyordu. *Sur benim*, diye hatırlattı kendine. “Owen, Beygir, mancınıklara. Fıçı, sen ve Eksik Çizme akreplere. Diğerleriniz, yaylarınızı gerin. Ateş okları. Bakalım şu şeyi yakabilecek miyiz.” Jon bunun beyhude bir hareket olacağını biliyordu ama çaresizce durmaktan iyiydi.

Zor hareket ettirilen ve ağır ilerleyen kaplumbağa kolay bir hedefti. Jon’un okçuları ve arbaletçileri, kaplumbağayı kısa zaman içinde hantal bir ahşap kirpiye dönüştürdü... ama ıslak hayvan derileri, tıpkı tekerlekli kalkanları korudukları gibi kaplumbağayı da koruyordu, alevli oklar neredeyse deriye saplandıkları anda sönüyordu. Jon sessizce küfretti. “Akrepler,” diye emretti. “Mancınıklar.”

Akrep okları derilere gömüldü ama ateş oklarından fazla zarar vermediler. Kaplumbağanın çatısında zıplayan kayalar kalın hayvan derilerinin üstünde küçük çukurlar bıraktı. Büyük mancınıklardan fırlatılacak bir kaya kaplumbağayı ezebilirdi fakat aletlerden biri hâlâ

bozuktu ve yabanıllar diğer mancınığın yükünün boşaldığı alandan uzak duruyordu.

“Jon, hâlâ geliyor,” dedi Öküz Owen.

Bunu Jon da görebiliyordu. Kaplumbağa, ölüm sahasından geçerken yalpalıyor, gürlüyor, sarsılıyor ve santim santim, metre metre yaklaşıyordu. Yabanıllar onu Sur’a dayadığında ihtiyaç duydukları sığınağa kavuşacak ve baltalarını aceleyle onarılmış dış kapılara indirirken güvende olacaklardı. İçeride, buzun altında, tüneldeki gevşek molozları temizlemeleri sadece birkaç saatlerini alacaktı ve sonra karşılarında iki demir kapı, birkaç yarı donmuş ceset ve Jon tarafından karanlıkta dövüşmek ve ölmek üzere gönderilmiş kardeşlerden başka bir engel olmayacaktı.

Jon’un solundaki mancınık bir *güm* sesi çıkardı ve havayı taşlarla doldurdu. Taşlar kaplumbağanın üstüne dolu misali düşerek zarar vermeden sekip gittiler. Yabanıl okçuları tekerlekli kalkanların arkasından ok salmaya devam ediyordu. Oklardan biri, saman askerlerden birinin yüzüne saplandı. “Uzungöl’den Watt dört oldu!” diye bağırdı Pyp. “Eşitlik var!” Ama bir sonraki ok Pyp’in kulağının dibinden geçti. *“Yuh!”* diye bağırdı aşağıya. “Ben turnuvada yokum!”

“Deriler yanmayacak.” Dedi Jon, diğerlerine olduğu kadar kendine. Tek umutları, Sur’a ulaştığında kaplumbağayı ezmeye çalışmaktı. Bunun için büyük kayalara ihtiyaçları vardı. Kaplumbağa ne kadar sağlam inşa edilmiş olursa olsun, iki yüz on beş metre yükseklikten dümdüz tepesine inen büyük bir kaya parçasından biraz hasar alırdı. “Grenn, Owen, Fıçı, vakit geldi.”

Isınma kulübesinin yanına, meşe ağacından yapılmış bir düzine sağlam varil dizilmişti, varillerin içi kırılmış taşlarla doluydu; kara kardeşlerin, Sur’un üstünde daha sağlam adımlar atmak için yürüme yoluna döktükleri mucurlar. Jon dün, yabanılların kaplumbağayı derilerle kapladığını gördükten sonra Grenn’e varillerin içine su dökmesini söylemişti. Su, kırık taşların arasına sızacak ve taşlarla birlikte bir bütün halinde donacaktı. Sahip olabilecekleri, bir kaya parçasına en yakın şey buydu.

“Neden onları dondurmamız gerekiyor?” diye sormuştu Grenn. “Neden varilleri öylece yabanılların üstüne yuvarlamıyoruz?”

Jon cevap vermişti. “Eğer varil aşağı düşerken Sur’a çarparsa, patlar ve her tarafa mucur saçar. Bizim niyetimiz o fahişe evlatlarının üstüne çakıl taşı yağdırmak değil.”

Jon, Grenn'le birlikte bir varili iterken, Fıçı ve Owen başka bir varille cebelleşiyordu. Varili ileri geri sallayarak dibinde oluşan buzu kırdılar ve ahşabı yapıştığı yerden kurtardılar. "Bu şey bir ton çekiyor," dedi Grenn.

"Yana devir ve yuvarla," dedi Jon. "Dikkatli ol, ayağının üstünden yuvarlanırsa sonun Eksik Çizme'ninkine benzer."

Varil yana devrildiğinde, Jon bir meşale aldı ve Sur'un yüzeyinin üstünde ileri geri salladı, buzu biraz eritmeye yetecek kadar. İnce su tabakası varilin daha kolay yuvarlanmasını sağladı. Aslında fazla kolaydı; varili az kalsın kaybediyorlardı. Ama sonunda, dört kişi güçlerini birleştirdiklerinde, varili duvarın kenarına yuvarladılar ve tekrar dik hale getirdiler.

Pyp, "Kapımızda bir kaplumbağa var!" diye bağırdığında, kapının üzerine dört meşe varil dizmişlerdi. Jon, ağırlığını yaralı bacağına verdi ve aşağı bakmak için duvarın kenarından sarktı. *Ahşap setler. Marsh ahşap setler inşa etmeliydi.* Yapmış olmaları gereken çok fazla şey vardı. Yabanıllar, ölü devleri kapının önünden çekiyordu. Beygir ve Mully yabanılların üstüne taş atıyordu. Jon bir adamın devrildiğini görür gibi oldu ama taşlar kaplumbağaya zarar verecek kadar büyük değildi. Yabanılların, yollarındaki ölü mamutu ne yapacağını merak ediyordu Jon ama sonra gördü. Kaplumbağa, hemen hemen bir uzun salon kadar genişti, yani yabanıllar kaplumbağayı basitçe mamut leşinin üstünden itti. Jon'un bacağı seğirdi. Beygir, onu kolundan yakalayıp geri çekerek emniyete aldı. "Böyle aşağı sarkmamalısın," dedi çocuk.

"Ahşap setler inşa etmeliydik." Jon, ahşaba vuran baltaların sesini duyar gibi oldu ama büyük ihtimalle kulaklarında çınlayan korkuydu bu. Grenn'e baktı. "Şimdi."

Grenn arkasına geçtiği varile omzunu dayadı ve itmeye başladı. Owen ve Mully ona yardım etmek için hareketlendiler. Otuz santim dışarı ittiler, sonra bir otuz santim daha ve varil gözden kayboldu.

Sur'a çarpan varilin *güm* sesini duydular, sonra parçalanan ahşabın şiddetli çarpmasını ve *çatırtı*sını. Çatırtıyı bağrışmalar ve çığlıklar takip etti. Saten sevinçle bağırdı, Öküz Owen daireler çizerek dans etti. Pyp aşağı sarktı ve, "Kaplumbağanın içi tavşanlarla doluymuş!" dedi, "Şunların nasıl zıplayıp kaçtığına bir baksanıza!"

"Tekrar," diye bağırdı Jon. Grenn ve Fıçı omuzlarını sıradaki varile dayadılar ve onu aşağı bıraktılar.

İşleri bittiğinde Mance'in kaplumbağası ezik ve parçalanmış bir harabeye dönmüştü, yabanıllar kaplumbağanın diğer ucundan dışarı dökülüyor, ellerini ve ayaklarını kullanarak kamplarına doğru koşuyorlardı. Saten, arbaletini aldı ve daha hızlı kaçmalarını sağlamak için yabanıllara birkaç ok saldı. Grenn sakallarının arasından sırıtıyordu, şakalar yapıyordu ve hiçbiri bugün ölmüyordu.

Ama yarın sabah... Jon kulübeye doğru baktı. Birkaç dakika önce on iki varil olan yerde şimdi sekiz varil vardı. O an nasıl yorgun olduğunu fark etti ve yarasının nasıl acıdığını. *Uykuya ihtiyacım var. En azından birkaç saat.* Biraz rüya şarabı için Üstat Aemon'a gidebilirdi, şarabın yardımı olurdu. "Aşağı inip Kral Kulesi'ne gidiyorum," dedi kardeşlere, "Mance bir şeyler yapmaya kalkışırsa beni çağırın. Pyp, Sur senin."

"Ben?" dedi Pyp.

"O?" dedi Grenn.

Jon gülümseyerek çocukların yanından ayrıldı ve kafese binip aşağı indi.

Bir kadeh rüya şarabı *gerçekten* işe yaradı. Jon, uyku hücresindeki dar yatağa uzanır uzanmaz teslim oldu. Rüyaları tuhaf ve dağınıktı; garip seslerle, çığlıklarla ve bağrışmalarla doluydu, bir savaş borusundan çıkan pes ve yüksek, bir uzun nota havada asılı kaldı.

Jon uyandığında, pencere görevi gören ince ok deliğinin dışındaki gökyüzü siyahtı ve Jon'un tepesinde tanımadığı dört adam dikiliyordu. Birinin elinde fener vardı. En uzun olanları, "Jon Kar," dedi kabaca, "çizmelerini giy ve bizimle gel."

Jon'un uyku sersemi halde ilk düşündüğü şey, o uyurken Sur'un bir şekilde düştüğü oldu, Mance Rayder daha fazla dev ya da yeni bir kaplumbağa göndermiş ve kapıyı kırmıştı. Ama Jon gözlerini ovuşturduğunda, yabancıların baştan ayağa siyahlar giydiğini gördü. *Bunlar Gece Nöbetçileri'nin adamları,* diye fark etti. "Nereye geliyorum? Siz kimsiniz?"

Uzun boylu adam bir el işareti yaptı ve diğer adamlardan ikisi Jon'u yataktan kaldırdı. Fenerli adamın önderliğinde onu hücresinden çıkarıp yarım kat yukarıya, Yaşlı Ayı'nın çalışma odasına götürdüler. Jon, ellerini ahşap bastonunun başında birleştirmiş halde ateşin yanında oturan Üstat Aemon'ı gördü. Rahip Cellador her zaman olduğu gibi yarı sarhoştu ve Sör Wynton Stout bir pencere sekisinde uyukluyordu. Diğer kardeşler Jon'a yabancıydı. Biri dışında hepsi.

Kürk yakalı pelerini ve cilalı çizmelerinin içinde kusursuz görünen Sör Alliser Thorne döndü ve, “İşte dönek burada lordum,” dedi. “Kışyarı’ndan Lord Stark’ın piçi.”

“Ben dönek değilim,” dedi Jon buz gibi bir sesle.

“Göreceğiz.” Eskiden Yaşlı Ayı’nın mektuplarını yazdığı masanın arkasındaki deri sandalyede, Jon’un tanımadığı iri, geniş yapılı, gıdılı bir adam oturuyordu. “Evet, göreceğiz,” dedi tekrar. “Jon Kar olduğunu inkâr etmeyeceksin umarım? Stark’ın piçi?”

“Kendisine *Lord* Kar demekten hoşlanıyor.” Sör Alliser kısa boylu, ince ve kaslı bir adamdı ve acımasız gözleri o anda keyifle koyulaşmıştı.

“Bana Lord Kar adını takan sensin,” dedi Jon. Sör Alliser, Kara Kale’de silah ustası olarak görev yaptığı zamanlarda, eğittiği çocuklara isimler takmaktan hoşlanırdı. Yaşlı Ayı, Thorne’u, Kıyıdaki Denizgözcüsü’ne göndermişti. *Diğer adamlar Doğugözcüsü’nden olmalı. Kuzgun, Cotter Turna’ya ulaştı ve Turna bize yardım gönderdi.* “Kaç adam getirdiniz?” diye sordu Jon masanın arkasındaki adama.

“Soruları ben soracağım,” diye yanıt verdi gıdılı adam. “Yemin bozmak, korkak olmak ve kaçmakla suçlanıyorsun Jon Kar. Kardeşlerini İlk İnsanlar’ın Yumruğu’nda ölüme terk ettiğini ve kendi kendini Sur’un Ötesindeki Kral ilan eden yabanıl Mance Rayder’a katıldığını inkâr mı ediyorsun?”

“Terk etmek?..” Bu soru Jon’u neredeyse boğuyordu.

O sırada Üstat Aemon konuştu. “Lordum, Jon Kar bize döndüğünde, Donal Noye ve ben bu meseleleri tartıştık ve Jon’un açıklamalarından tatmin olduk.”

“Ama ben olmadım üstat,” dedi gıdılı adam. “O *açıklamaları* bizzat dinleyeceğim. Evet, dinleyeceğim!”

Jon öfkesini yuttu. “Ben kimseyi terk etmedim. Yumruk’tan, Çığlık Geçidi’ni araştırmak üzere Qhorin Yarımel’le birlikte ayrıldım. Aldığım emir üzerine yabanıllara katıldım. Yarımel, Mance’in Kış Borusu’nu bulmuş olabileceğinden endişeliydi...”

“Kış Borusu?” Sör Alliser kıkırdadı. “Yabanılların snarklarını sayma emri de aldın mı Lord Kar?”

“Hayır. Ama *devlerini* elimden geldiğince saydım.”

“Sör,” diye parladı gıdılı adam. “‘Sör Alliser’a *sör* diye hitap edeceksin. Bana da *lordum* diye. Ben Janos Slynt. Harrenhal Lordu ve Bowen Marsh garnizonuyla birlikte geri dönene kadar Kara Kale’nin

kumandanı. Bize gereken saygıyı göstereceksin, evet. Sör Alliser gibi kutsanmış bir şövalyenin, bir hainin piçi tarafından küçük düşürülmesine tahammül etmem." Etli parmağını Jon'un yüzüne doğrulttu. "Yatağına bir yabanıl kadını aldığını inkâr mı ediyorsun?"

"Hayır." Jon'un Ygritte için duyduğu keder, onun kızı inkâr edemeyeceği kadar tazeydi. "Hayır lordum."

"Sana o kirli fahişeyi becermeni emreden de Yarımel'di sanırım?" diye sordu Sör Alliser sırıtarak.

"*Sör.* O bir fahişe değildi, *sör.* Yarımel bana geri adım atmamamı söyledi, yabanıllar benden ne isterse istesin. Fakat... yapmam gereken şeyin ötesine geçtiğimi inkâr etmeyeceğim... o kızı önemsediğimi."

"Bir yemin bozan olduğunu kabul ediyorsun o halde," dedi Janos Slynt.

Jon, Kara Kale'deki adamların yarısının, genelevdeki gömülü hazineleri bulmak için zaman zaman Köstebek Kasabası'na gittiğini biliyordu ama Ygritte'i, Köstebek Kasabası'nın fahişeleriyle bir tutarak küçük düşürmeyecekti. "Yeminimi bir kadınla bozdum. Bunu kabul ediyorum. Evet."

"Evet *lordum!*" Slynt bağırdığında gıdısı titredi. Adam Yaşlı Ayı kadar genişti, Mormont kadar yaşarsa onun kadar kel olacağı da şüphesizdi. Saçlarının yarısı şimdiden dökülmüştü ama adam kırk yaşından fazla olamazdı.

"Evet lordum," dedi Jon. "Yarımel'in emrettiği gibi yabanıllarla birlikte at sürdüm, yemek yedim ve kürklerimi Ygritte'le paylaştım. Lakin size yemin ederim ki asla dönek olmadım. Bulduğum ilk fırsatta Magnar'dan kaçtım ve kardeşlerime ya da diyara karşı asla silahıma sarılmadım."

Lord Slynt'in küçük gözleri Jon'un yüzünü inceledi. "Sör Glendon," dedi adam, "diğer mahkûmu getirin."

Sör Glendon, Jon'u yatağından sürükleyen uzun boylu adamdı. Glendon odadan çıkarken dört kişi daha onunla gitti fakat çok geçmeden bir tutsakla birlikte geri döndüler. Ufak tefek, solgun, elleri ve ayakları kelepçeli, epey hırpalanmış bir adam olan tutsağın tek kaşı, üçgen bir saç çizgisi ve dudağının üstünde bir parça pislik varmış gibi görünen bıyığı vardı. Adamın yüzü şişmiş ve morarmıştı, dişlerinin çoğu kırılmıştı.

Doğugözcüsü'nün adamları tutsağı sertçe yere fırlattı. Lord Slynt kaşlarını çatarak tutsağa baktı. "Bahsettiğin adam bu mu?"

Tutsak gözlerini kırpıştırdı. "Evet." Jon yerdeki tutsağın Çıngıraklı olduğunu ancak o zaman fark etti. *Zırhı yokken farklı görünüyor,* diye

düşündü. “Evet,” diye tekrar etti yabanıl, “Yarımel’i öldüren korkak bu. Ayazdiş’te, biz diğer kargaları avlayıp her birini öldürdükten sonra yaptı. Bunu da öldürürdük ama değersiz hayatı için yalvardı, onu kabul edersek bize katılacağını söyledi. Yarımel, ondan önce bu korkağın öleceğine dair yemin etti ama kurt, Qhorin’i parçalara ayırdı, bu korkak da adamın boğazını kesti.” Çıngıraklı, çarpık dişleriyle Jon’a sırıttı ve ayağına kan tükürdü.

Janos Slynt talepkâr bir tonla, “Pekâlâ?” dedi Jon’a. “Bunu inkâr ediyor musun? Yoksa Qhorin’in onu öldüreni emrettiğini mi iddia edeceksin?”

“Qhorin...” Kelimeleri söylemek zordu. “Yabanıllar benden ne isterse yapmamı söyledi.”

Slynt çalışma odasına göz gezdirdi, diğer Doğugözcüsü adamlarına baktı. “Bu çocuk benim kafamın üstüne bir turp kasası düştüğünü mü sanıyor?”

“Yalanların seni kurtaramaz artık Lord Kar,” diye uyardı Sör Alliser Thorne. “Sana gerçekleri söyleteceğiz piç.”

“Size gerçekleri söyledim. Atlarımız çok yorgundu ve Çıngıraklı hemen arkamızdaydı. Qhorin benden yabanıllara katılmışım gibi davranmamı istedi. *‘Senden ne isterlerse istesinler geri adım atmamalısın,’* dedi. Benden onu öldürmemi isteyeceklerini biliyordu. Çıngıraklı onu her halükârda öldürecekti, Qhorin bunu da biliyordu.”

“Şimdi sen, büyük Qhorin Yarımel’in *bu* yaratıktan korktuğunu mu iddia ediyorsun?” Slynt, Çıngıraklı’ya baktı ve küçümseme dolu bir kahkaha attı.

“Kemik Lordu’ndan herkes korkar,” diye homurdandı yabanıl. Sör Glendon’dan bir tekme yedi ve tekrar sessizliğe gömüldü.

“Ben asla böyle bir şey söylemedim,” diye ısrar etti Jon.

Slynt yumruğunu masaya vurdu. “Seni dinledim! Görünüşe göre Sör Alliser seni doğru tartmış. O piç dişlerinin arasından yalanlar söylüyorsun. Ama buna katlanmayacağım! Şu sakat *demirciyi* kandırmış olabilirsin lakin Janos Slynt’i kandıramazsın! Ah, hayır. Janos Slynt yalanları o kadar kolay yutmaz. Kafatasımın kabaklarla dolu olduğunu mu düşündün?”

“Kafatasınızın neyle dolu olduğunu bilmiyorum. Lordum.”

“Lord Kar hiçbir şey değilse de kibirlidir,” dedi Sör Alliser. “Qhorin’i öldürdü, tıpkı dönek arkadaşlarının Lord Mormont’u öldürdüğü gibi. Bütün bunların aynı komplonun parçası olduğunu öğrenmek beni hiç şaşırtmaz. Bu işte Benjen Stark’ın parmağı da olabilir. Bana sorarsanız, Benjen şu

anda bile Mance Rayder’ın çadırında oturuyor. Bu Starklar’ı bilirsiniz lordum.”

“Bilirim,” dedi Janos Slynt. “Çok iyi bilirim.”

Jon eldivenini çıkardı ve adamlara yanık elini gösterdi. “Elimi, Lord Mormont’u bir yaratıktan kurtarırken yaktım. Ve benim amcam onurlu bir adamdı. Yeminlerine asla ihanet etmezdi.”

“Senin gibi mi?” diye dalga geçti Sör Alliser.

Rahip Cellador boğazını temizledi. “Lord Slynt,” dedi, “bu çocuk septte uygun bir şekilde yemin etmeyi reddetti. Sur’un ötesine gidip bir büvet ağacının altında ant içti. Babasının tanrıları olduğunu söyledi ama onlar aynı zamanda yabanılların tanrısıdır.”

“Onlar kuzeyin tanrısıdır rahip.” Üstat Aemon’ın sesi nazik fakat kararlıydı. “Lordlarım, Donal Noye katledildiğinde, Sur’u alan ve onu kuzeyin bütün öfkesine karşı elinde tutan Jon Kar isimli bu genç delikanlıydı. Jon cesur, sadık ve becerikli olduğunu kanıtladı. Eğer bu delikanlı olmasaydı Lord Slynt, şu anda oturduğunuz yerde Mance Rayder’ı bulurdunuz. Ona çok büyük bir haksızlık ediyorsunuz. Jon Kar, bizzat Lord Mormont’un kâhyası ve yaveriydi. Bu göreve seçilmişti çünkü Lord Kumandan onda bu vaadi görmüştü. Ben de görüyorum.”

“Vaat?” dedi Slynt. “Vaatler yanlış çıkabilir. Onun ellerinde Qhorin Yarımel’in kanı var. Mormont’un ona güvendiğini söylüyorsunuz, bu neyi değiştirir? Ah, evet. Güvendiğin adamlar tarafından ihanete uğratılmanın ne demek olduğunu bilirim. Kurtların tarzlarını da bilirim.” Parmağını Jon’a doğrulttu. “Baban bir hain olarak öldü.”

“Benim babam cinayete kurban gitti.” Jon kendisine yapılanları umursamıyordu artık ama babasıyla ilgili daha fazla yalan duymaya katlanmayacaktı.

Slynt morardı. “Cinayet? Seni küstah kurt yavrusu. Lord Eddard kralın oğluna karşı ayaklandığında, Kral Robert’ın bedeni henüz soğumamıştı bile.” Ayağa kalktı; Mormont’tan kısaydı ama göğsü ve kolları kalındı, Mormont’unkine denk bir midesi vardı. Pelerininin omzuna, ucu kırmızı mineli altın bir mızrak iğnelenmişti. “Baban kılıçla öldü ama o soyluydu, Kral Eli’ydi. Sana darağacı yeter. Sör Alliser, bu döneği bir buz hücresine koyun.”

“Lordum çok akıllı.” Sör Alliser, Jon’u kolundan tuttu.

Jon hızla geri çekildi ve şövalyeyi boğazından yakaladı. Bunu öyle vahşice yaptı ki adamın ayakları yerden kesildi. Doğugözcüsü’nün adamları

müdahale etmeseydi Jon şövalyeyi boğabilirdi. Thorne geri sendeledi, Jon'un parmaklarının boynunda bıraktığı izleri ovuşturdu. “Kendi gözlerinizle gördünüz kardeşlerim,” dedi. “Bu çocuk bir yabanıl.”

Tyrion

Şafak söktüğünde, yemeğin düşüncesine bile katlanamayacağını fark etti Tyrion. *Akşam vakti mahkûm edilmiş olabilirim.* Midesi asit ve safra doluydu, burnu kaşınıyordu. Bıçağının ucuyla burnunu kaşıdı. *Son bir şahide daha tahammül edeceğim ve sonra benim sıram gelecek.* Ama ne yapacaktı? Her şeyi inkâr mı edecekti? Sansa'yı ve Sör Dontos'u mu suçlayacaktı? Hayatının geri kalanını Sur'da geçirmek umuduyla itirafta mı bulunacaktı? Zarı sallayacak ve Kızıl Yılan'ın Sör Gregor Clegane'i yenmesi için dua mı edecekti?

Tyrion, önündeki yağlı gri sosisi isteksizce bıçakladı, sosisin yerinde ablasının olmasını isterdi. *Kahrolası Sur çok soğuk ama en azından Cersei'den kurtulurum.* Ondan sağlam bir korucu çıkacağını düşünmüyordu ama Gece Nöbetçileri'nin güçlü adamlara olduğu kadar zeki adamlara da ihtiyacı vardı. Tyrion, Kara Kale'yi ziyaret ettiğinde bu kadarını Lord Kumandan Mormont da söylemişti. *Gerçi şu zahmetli yeminler var.* O yeminleri etmek, evliliğinin ve Casterly Kayası'yla ilgili bütün iddialarının sonu demekti ama görünüşüne göre Tyrion'ın kaderinde bunların keyfini sürmek zaten yoktu. Ve Tyrion, Sur'a yakın bir kasabada bir genelev olduğunu hatırlıyordu.

Hayalini kurduğu bir hayat değildi bu, ama hayattı. Ve o hayatı kazanmak için yapması gereken tek şey babasına biraz güvenebilmek ve bodur bacaklarının üstüne kalkıp, "Evet ben yaptım, itiraf ediyorum," demekti. İşte bu kısım midesini düğümlüyordu. Gerçekten *yapmış* olmayı diliyordu bazen, cezayı behemehal çekecekmiş gibi görünüyordu zira.

"Lordum?" dedi Podrick Payne. "Buradalar lordum. Sör Addam. Ve altın pelerinliler. Dışarıda bekliyorlar."

"Pod, bana doğruyu söyle... benim yaptığımı mı düşünüyorsun?"

Çocuk tereddüt etti. Konuşmaya çalıştı ama ağzından çıkan tek şey güçsüz bir mırıltıydı.

Sonum geldi. Tyrion iç geçirdi. "Cevap vermene gerek yok. Bana iyi bir yaver oldun. Hak ettiğimden daha iyi. Başıma ne gelirse gelsin, sadık hizmetin için sana teşekkür ediyorum."

Sör Addam Marbrand altı altın pelerinli ile kapıda bekliyordu. Görünüşe göre bu sabah söyleyecek bir şeyi yoktu. *Akraba katili olduğumu düşünen bir iyi adam daha.* Tyrion, bulabildiği bütün vakarı topladı ve basamakları indi. Avluyu geçerken herkesin onu izlediğini hissedebiliyordu; duvardaki nöbetçiler, ahırlardaki seyisler, bulaşıkçılar, çamaşırcı kadınlar ve hizmetçi kızlar. Taht odasında şövalyeler ve küçük lordlar, Tyrion ve eşlikçilerine yol açmak için kenara çekildiler ve leydilerine bir şeyler fısıldadılar.

Tyrion, yargıçların önündeki yerini alır almaz, başka bir grup altın pelerinli, Shae'yi içeri getirdi.

Soğuk bir el Tyrion'ın kalbini sıktı. *Varys ona ihanet etti,* diye düşündü Tyrion. Sonra hatırladı. *Hayır. Ona ben ihanet ettim. Onu Lollys'in yanında bırakmalıydım. Sansa'nın hizmetçilerini sorgulayacaklardı tabii. Ben de aynı şeyi yapardım.* Eskiden burnunun olduğu yerdeki kaygan yara izini ovuşturdu, Cersei'nin neden zahmete girdiğini merak etti. *Shae bana zarar verebilecek hiçbir şey bilmiyor.*

"Birlikte planladılar," dedi Shae, Tyrion'ın sevdiği kız. "İblis ve Leydi Sansa, Genç Kurt'un ölümünden sonra cinayeti planladılar. Sansa ağabeyinin intikamını almak istiyordu, Tyrion da tahta geçmek niyetindeydi. Bundan sonra ablasını öldürecekti, sonra da babasını. Böylece Prens Tommen'ın El'i olacaktı. Ama bir ya da iki yıl sonra, Tommen fazla büyümeden önce onu da öldürecekti, bu sayede tacı kendi başına takacaktı."

"Bütün bunları nasıl bilebilirsin?" diye sordu Prens Oberyn. "İblis bu çeşit planlarını neden karısının hizmetçisine anlatsın?"

"Bazılarını tesadüfen duydum lordum," dedi Shae, "leydim de ağzından bazı şeyler kaçırdı. Ama pek çoğunu bizzat İblis'in dudaklarından duydum. Ben yalnızca Leydi Sansa'nın hizmetçisi değildim. Tyrion'ın fahişesiydim, Kral Toprakları'nda bulunduğu bütün süre boyunca. Düğün sabahı beni ejderha kafataslarının olduğu yere götürdü ve beni bütün o canavarların arasında becerdi. Ağladığımda, minnettar olmam gerektiğini, çünkü her kızın bir kralın fahişesi olamayacağını söyledi. Kral olmakla ilgili niyetini işte o zaman anlattı. Zavallı Joffrey, karısını, Tyrion'ın beni tanıdığı gibi tanıyamayacaktı." Sonra ağlamaya başladı. "Ben asla fahişe olmak istemedim lordlarım. Evlenecektim. Bir yaverdi, iyi ve cesur bir delikanlıydı, zarif tabiatlıydı. Fakat İblis, Yeşil Çatal'da beni gördü, evleneceğim yaveri öncü kuvvetin ön sırasına yerleştirdi, delikanlı öldükten sonra, beni onun çadırına götürmeleri için vahşilerini gönderdi. Shagga, iri

olan. Ve Timett, yanık gözlü olan. Onu memnun edemezsem beni vahşilerine vereceğini söyledi, ben de onu memnun ettim. Sonra beni, istediği zaman el altında olayım diye şehre getirdi. Beni çok utanç verici şeyler yapmaya mecbur etti...”

Prens Oberyn meraklanmış gibi görünüyordu. “Ne çeşit şeyler?”

“*Ağza alınmayacak* şeyler.” Gözyaşları o güzel yüzde ağır ağır süzülürken, salondaki her adam Shae’i kollarına almak ve teselli etmek istiyordu şüphesiz. “Ağzıma ve... diğer yerlerime, lordlarım. Her yerime. Beni mümkün olan her şekilde kullandı... ona ne kadar büyük olduğunu söylememi isterdi. Ona *devim* demek zorundaydım, *Lannister devim.*”

İlk önce Oswald Karakazan güldü. Boros ve Meryn ona katıldı. Ardından Cersei, Sör Loras ve Tyrion’ın sayamayacağı kadar çok lord ve leydi. Ani kahkaha fırtınası kirişleri çınlattı ve Demir Taht’ı titretti. “Bu doğru,” diye itiraz etti Shae. “Lannister devim.” Kahkahalar iki misli büyüdü. Gülenlerin ağzı neşeyle çarpılıyordu, göbekleri sallanıyordu. Bazıları öyle şiddetli gülüyordu ki burun deliklerinden sümük çıkıyordu.

Hepinizi kurtardım, diye düşündü Tyrion. *Bu rezil şehri ve değersiz hayatlarınızı kurtardım.* Taht odasında yüzlerce insan vardı ve Lord Tywin dışında hepsi gülüyordu. Ya da öyle görünüyordu. Kızıl Yılan bile kıkırdıyordu, Mace Tyrell’in midesi patlamak üzereydi ama Lord Tywin iki adamın arasında taştan oyulmuşçasına oturuyordu.

Tyrion öne çıktı. *“LORDLARIM!”* diye bağırdı. Duyulmak için bir umudu olsun diye bağırmak zorundaydı.

Lord Tywin elini kaldırdı, salon parça parça sessizliğe gömüldü.

“Bu yalancı fahişeyi gözümün önünden çekin,” dedi Tyrion, “ve size istediğiniz itirafı vereceğim.”

Lord Tywin başıyla onayladı, bir el işareti yaptı. Etrafı altın pelerinliler tarafından sarılan Shae yarı dehşet içinde görünüyordu, dışarı çıkarılırken gözleri Tyrion’ın gözleriyle buluştu. Tyrion’ın o gözlerde gördüğü şey utanç mıydı yoksa korku mu? Cersei’nin kıza ne vadettiğini merak etti Tyrion. *Altınlar, mücevherler, her ne istediysen onu alacaksın,* diye düşündü uzaklaşan kızı izlerken, *ama daha ay dönmeden Cersei seni barakalardaki altın pelerinlileri eğlendirmeye mecbur edecek.*

Tyrion, babasının altın lekeli yeşil ve sert gözlerine baktı. “Suçlu,” dedi, “çok suçlu. Duymak istediğiniz bu mu?”

Lord Tywin bir şey söylemedi. Mace Tyrell başıyla onayladı. Prens Oberyn biraz hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu. “Kralı

zehirlediğini kabul ediyor musun?”

“Öyle bir suç değil,” dedi Tyrion. “Joffrey’nin cinayetinde masumum. Ben çok daha şeytani bir kabahatten suçluyum.” Babasına doğru bir adım attı. “Doğdum. Yaşadım. Bir cüce olmaktan suçluyum, itiraf ediyorum. Ve iyi babam beni kaç kez affetmiş olursa olsun şenaatte ısrar ettiğim için suçluyum.”

“Bu saçmalık Tyrion,” dedi Lord Tywin. “Şu anki meseleyle ilgili konuş. Cüce olduğun için yargılanmıyorsun.”

“İşte orada yanılıyorsun baba. Ben bütün hayatım boyunca cüce olduğum için yargılandım.”

“Savunman için söyleyecek bir şeyin yok mu?”

“Şundan başka bir şey yok: Ben yapmadım. Ama şimdi keşke yapmış olsaydım diyorum.” Yüzünü salona döndü, solgun yüzler denizine. “Hepinize yetecek kadar zehrim olsun isterdim. Size bakınca, olmamı istediğiniz canavar olmadığım için esef ediyorum ama gerçek bu; ben masumum, lakin burada adalet bulamayacağım. Bana tanrılara münacat etmekten başka bir seçenek bırakmadınız. Dövüşle yargılama talep ediyorum.”

“Sen aklını mı kaybettin?” dedi babası.

“Hayır buldum. *Dövüşle yargılama talep ediyorum!*”

Tyrion’ın tatlı ablası bundan daha memnun olamazdı. “Bu hakka sahip lordlarım,” diye hatırlattı yargıçlara. “Joffrey için Sör Gregor Clegane dövüşecek. Kılıcını benim hizmetime sunmak üzere geçen gece şehre döndü.”

Lord Tywin’in yüzü öyle karanlıktı ki Tyrion bir an onun da zehirli şarap içtiğini düşündü. Lord, yumruğunu masaya indirdi, konuşamayacak kadar öfkeliydi. Tyrion’a dönen ve soruyu soran kişi Mace Tyrell oldu. “Masumiyetini savunmak üzere bir şampiyonun var mı?”

“Var lordum.” Dorne Prensi Oberyn ayağa kalktı. “Cüce beni yeterince ikna etti.”

Salondan yükselen gürültü sağır ediciydi. Tyrion, Cersei’nin gözlerinde gördüğü ani tereddüdün tadını çıkardı. Salonda tekrar sessizlik sağlamak için, yüz altın pelerinlinin, mızraklarının dibiyle yere vurması gerekti. O esnada Lord Tywin kendini toparlamıştı. “Bu mesele yarın karara bağlanacak,” dedi demir tonlarıyla. “Ellerimi bu pislikten temizleyeceğim.” Cüce oğluna buz gibi ve öfkeli bir bakış attı, sonra kardeşi Sör Kevan’la birlikte Demir Taht’ın arkasındaki kral kapısından çıkarak salonu terk etti.

Daha sonra, kule hücresinde, Tyrion kendine bir kadeh şarap doldurdu, Podrick Payne'i ekmek, peynir ve zeytin getirmesi için mutfağa gönderdi. Şu anda midesinde daha ağır bir şeyler tutabileceğinden emin değildi. *Uysalca gideceğimi mi sanmıştın baba?* diye sordu mumların duvara düşürdüğü gölgeye. *İçimde bunu yapamayacağım kadar fazla sen var.* Tyrion kendini tuhaf bir şekilde huzurlu hissediyordu; yaşam ve ölüm kudretini babasının ellerinden almış ve tanrıların ellerine bırakmıştı. *Tanrıların var olduğunu ve beni umursadıklarını farz edersek. Yoksa Dornelunun ellerindeyim.* Her ne olursa olsun, Lord Tywin'in planlarını kıymıklara ayırdığını bilmenin tatminini yaşıyordu Tyrion. Eğer Prens Oberyn kazanırsa, Yüksek Bahçe Dorneluya karşı daha beter alevlenecekti; Mace Tyrell, oğlunu sakat bırakan adamın, kızını neredeyse zehirleyen cüceye yardım ettiğini ve onu hak ettiği cezadan kurtardığını görecekti. Ve eğer Dağ kazanırsa, Doran Martell, neden kendisine Tyrion'ın vadettiği adalet yerine kardeşinin ölümünün sunulduğunu bilmek isteyecekti. Dorne, Myrcella'ya taç giydirebilirdi neticede.

Bunca soruna yol açtığını bilmek neredeyse ölmeye bedeldi. *Gelip sonumu görecek misin Shae? Diğerleriyle birlikte orada duracak ve Sör Ilyn'in benim çirkin kafamı bedenimden ayırışını seyredecek misin? Öldüğü zaman Lannister devini özleyecek misin?* Tyrion şarabı başına dikti, kadehi bir kenara fırlattı ve yüksek sesle şarkı söyledi.

Yüksekteki tepesinden aşağı inip
şehrin caddelerinde at sürdü.
Dar sokaklarda, yokuşlarda, kaldırım taşlarında.
Bir kadının iç çekişine doğru gitti.
Kadın onun hazinesiydi,
onun utancı ve onun sevinci.
Ve bir zincir ve bir kale,
o kadının öpüşüne kıyasla hiçti.

Sör Kevan o gece ziyarete gelmedi. Büyük ihtimalle Lord Tywin'le birlikte Tyreller'i sakinleştirmeye çalışıyordu. *Korkarım o sakinliğin son yudumunu ben içtim amca.* Tyrion bir kadeh şarap daha doldurdu. Symon Gümüşdil'i şarkının diğer kıtalarını öğrenmeden öldürmesi talihsizlik olmuştu. Doğruyu söylemek gerekirse hiç fena bir şarkı değildi. Bilhassa,

Tyrion için bundan sonra yazılacak şarkılarla kıyaslandığında. *“Altından eller her zaman soğuktu, kadının elleri her zaman sıcak,”* diye söyledi Tyrion. Belki de diğer kıtaları bizzat yazmalıydı. Eğer o kadar uzun yaşarsa.

Tyrion Lannister o gece şaşırtıcı bir şekilde uzun ve derin bir uyku uyudu. İlk ışıkla uyandı, iyi dinlenmişti ve iştahı açıktı. Soğan ve Dorne biberiyle pişirilmiş yumurtalardan iki porsiyon, kızarmış ekmek, kan sosisi ve elmalı kek yiyerek kahvaltı etti. Sonra, şampiyonuna katılmak için muhafızlarından izin dilendi. Sör Addam bu isteğe rıza gösterdi.

Tyrion, Prens Oberyn’i bulduğunda, adam bir yandan zırhını kuşanırken diğer yandan bir kadeh kırmızı şarap içiyordu. Dört genç Dorne lordu prense eşlik ediyordu. “İyi sabahlar lordum,” dedi prens. “Bir kadeh şarap alır mısın?”

“Mücadele öncesinde şarap içmen doğru mu?”

“Ben her zaman mücadele öncesinde şarap içerim.”

“Bu seni öldürebilir, daha kötüsü *beni* öldürebilir.”

Prens Oberyn güldü. “Tanrılar masumları müdafaa eder. *Masum* olduğuna güveniyorum?”

“Sadece Joffrey’yi öldürmek suçundan,” diye kabul etti Tyrion. “Ne ile yüzleşmek üzere olduğunu bildiğini umuyorum. Gregor Clegane...”

“...iri mi? Evet duydum.”

“Hemen hemen iki buçuk metre boyunda, ağırlığı iki yüz kiloya yakın olmalı. Büyük bir çift el kılıcıyla dövüşüyor ama kılıcı savurmak için sadece tek ele ihtiyaç duyuyor. Dövüştüğü adamları tek darbeyle ikiye ayırmakla meşhur. Zırhı o kadar ağır ki, daha güçsüz bir adamın değil o zırhın içinde hareket etmesi, ağırlığını taşıması mümkün değil.”

Prens Oberyn etkilenmemişti. “Daha önce de iri adamlar öldürdüm. İşin sırrı ayaklarını yerden kesmek. Yere düştükleri anda ölürler.” Dornelu adam öyle kaygısız bir özgüvenle konuşuyordu ki Tyrion kendini güvende hissetti, prens dönene ve, “Daemon, mızrağım!” diyene kadar. Sör Daemon mızrağı prense attı ve Kızıl Yılan havada yakaladı.

“Dağ’ın karşısına bir *mızrakla* çıkmayı mı düşünüyorsun?” Tyrion tekrar huzursuz olmuştu. Bir mücadelede, mızrak sıraları aşılması zor bir ön hat oluştururdu ama teke tek dövüşte, mahir bir kılıç adamının karşısına mızrakla çıkmak bambaşka bir meseleydi.

“Dorne’da mızrakları severiz. Ayrıca, Dağ’ın menziline mukabil olmanın tek yolu bu. Şuna bir bak Lord İblis ama sakın dokunma.” İki buçuk metrelik mızrak dişbudak ağacından yapılmıştı, gövdesi pürüzsüz,

kalın ve ağırdı. Silahın son bir metresi çelikti: Ucu şeytani bir dikene dönüşen yaprak şekilli ince bir mızrak başı. Çeliğin kenarları bir adamı tıraş edebilecek kadar keskin görünüyordu. Oberyn mızrağın sapını ellerinin arasında döndürdüğünde, adamın elleri siyah pırıldadı. *Yağ? Zehir?* Tyrion ne olduğunu bilmek istemediğine karar verdi. "Umarım bunu kullanmakta ustasındır," dedi şüpheyle.

"Şikâyet etmek için bir sebebin olmayacak. Ama Sör Gregor'un olabilir. Zırhı ne kadar kalın olursa olsun eklem yerlerinde boşluklar vardır. Dizlerin ve dirseklerin iç taraflarında, kolların altında... onu gıdıklayacak bir yer bulacağım, söz veriyorum." Oberyn mızrağı kenara bıraktı. "Bir Lannister'ın borcunu mutlaka ödediği söylenir. Bugünkü kan dökme işi bittikten sonra benimle birlikte Güneş Mızrağı'na gelirsin belki. Ağabeyim Doran, Casterly Kayası'nın meşru vârisini tanımaktan çok memnun olur... bilhassa, bu vâris güzel karısını da yanında getirirse, Kışyarı Leydisi'ni."

Yılan, Sansa'yı bir yerlere sakladığımı mı düşünüyor, kış için ceviz biriktiren bir sincap gibi? Eğer durum buysa, Tyrion adamı bu düşünceden caydırmayacaktı. "Şimdi düşününce, bir Dorne seyahati çok hoş olabilir."

"Uzun bir ziyaret planla." Prens Oberyn şarabını yudumladı. "Senin ve Doran'ın tartışacak pek çok ortak ilgi alanınız var. Müzik, sanat, tarih, şarap, cüce meteliği... miras ve halefiyet hukuku. Önümüzdeki zor zamanlarda, bir dayının tavsiyeleri Kraliçe Myrcella'ya faydalı olur şüphesiz."

Eğer Varys'in küçük kuşları dinliyorsa Oberyn onlara lezzetli havadisler veriyordu. "Şu şarabı içeceğim sanırım," dedi Tyrion. *Kraliçe Myrcella?* Sansa gerçekten Tyrion'ın pelerininin altında saklanmış olsaydı bu düşünce çok daha cazip olurdu. *Sansa, Tommen'a karşı Myrcella'nın yanında yer alsa kuzey onu takip eder mi?* Kızıl Yılan'ın ima ettiği şey ihanetti. Tyrion, Tommen'a ve öz babasına karşı silahlanabilir miydi gerçekten? Cersei kan tükürür. Sırf bu yüzden denemeye değerdi.

İnayet Piçi prensin baldır zırhını bağlamak için adamın önünde diz çöktüğünde, "İlk karşılaşmamızla ilgili anlattığım hikâyeyi hatırlıyor musun İblis?" diye sordu Prens Oberyn. "Ablamla birlikte Casterly Kayası'na gelmemizin tek sebebi senin kuyruğun değildi. Bir çeşit keşif yolculuğundaydık. Bizi Kayanyıldız'dan Arbor'a, Eski Şehir'den Kalkan Adaları'na, Crakehall'a ve nihayet Casterly Kayası'na götüren bir yolculuk... lakin asıl istikametimiz evlilikti. Doran, Norvos'tan Leydi

Mellario ile nişanlıydı, bu sebeple kale kumandanı olarak Güneş Mızrağı'nda kalmıştı. Ablam ve ben henüz kimseyle sözlenmemiştik.

Elia bu seyahati heyecan verici bulmuştu. Evlenecek yaşa gelmişti ve hassas sağlığı daha önce böyle bir yolculuk yapmasına izin vermemişti. Ben, ablamın talipleriyle dalga geçerek kendimi eğlendirmeyi tercih ediyordum. Şu Küçük Lord Şaşıgöz vardı mesela, sonra Yaver Ezikdudak, birine de Yürüyen Balina adını takmıştım. Eli yüzü yeterince düzgün olan tek talip genç Baelor Hightower'dı. Sevimli bir delikanlıydı, Elia ona âşık olmuştu, ta ki delikanlı bizim yanımızda gaz çıkarma talihsizliğini yaşayana kadar. Ben hiç vakit kaybetmeden delikanlıya Baelor Osuruk adını taktım, bundan sonra Elia, çocuğa gülmeden bakamaz oldu. Ben korkunç bir genç adamdım, birilerinin benim rezil dilimi kesmesi gerekirdi."

Evet, diye onayladı Tyrion sessizce. Baelor Hightower artık genç değildi fakat Lord Leyton'ın vârisi olarak kalmıştı; zengindi, yakışıklıydı, fevkalade bir şöhrete sahip bir şövalyeydi. Ona Baelor Parlak Tebessüm diyorlardı artık. Elia, Prens Rhaegar yerine onunla evlenseydi, Eski Şehir'de çocuklarını büyütüyor olabilirdi şimdi. O osuruk yüzünden kaç hayatın söndüğünü merak etti Tyrion.

Sör Arron Qorgyle prensin dolgulu deri yeleğini giydirip bağcıklarını bağlarken, "Lannis Limanı yolculuğumuzun son durağıydı," diye devam etti Prens Oberyn. "Annelerimizin tanışıklığının eski olduğunu biliyor muydun?"

"Genç kızlarken sarayda birliktelermiş diye hatırlıyorum. Prenses Rhaella'nın eşlikçileri olarak?"

"Aynen öyle. Bana soracak olursan, annelerimiz bu planı birlikte hazırlamıştı. Yaver Ezikdudak ve benzerleri, benim önümde geçit töreni yapan bütün sivilceli kızlar; onlar ziyafetten önceki bademlerdi, tek görevleri iştahımızı açmaktı. Asıl yemek Casterly Kayası'nda servis edilecekti."

"Cersei ve Jaime."

"Nasıl da zeki bir cüce. Elia ve ben onlardan büyüktük elbette. Senin ağabeyin ve ablan en fazla sekiz ya da dokuz yaşındalardı. Lakin beş altı yaş fark çok sayılmazdı. Ayrıca gemimizde çok güzel, boş bir kamara vardı, soylu biri için ayrılmış gibiydi, Güneş Mızrağı'na dönerken yanımızda birini götürecekmişiz gibi hazırlanmıştı. Belki bir yaver çömezi ya da Elia için bir refakatçi. Leydi annen, Jaime'yi ablamla nişanlamak niyetindeydi. Ya da Cersei'yi benimle. Belki ikisi birden."

“Belki,” dedi Tyrion, “ama babam...”

“...Yedi Krallık’ı yönetiyordu lakin evde leydi karısı tarafından yönetiliyordu, annem hep bunu söylerdi.” Prens Oberyn kollarını kaldırdı, Lord Dagos Manwoody ve İnayet Piçi, örgü zırhlı bir mintanı prensin kafasından geçirip aşağı çektiler. “Eski Şehir’de leydi annenin ölümünün ve doğurduğu canavarsı çocuğun haberini aldık. Oradan geri dönebilirdik fakat annem yola devam etmeyi tercih etti. Casterly Kayası’nda gördüğümüz misafirperverliği anlatmıştım sana.

Anlatmadığım şey ise, annemin yeterli bir zaman bekledikten sonra babana ziyaretimizin sebebini açıkladığıydı. Annem yıllar sonra, ölüm döşeğinde, Lord Tywin’in bizi kaba bir şekilde reddettiğini anlattı. Lord Tywin ona, kızının Prens Rhaegar’la evleneceği malumatını vermiş. Ve annem Jaime’nin Elia ile evlenmesini teklif ettiğinde, baban Jaime yerine seni önermiş.”

“Annenin hakaret olarak kabul ettiği bir öneri.”

“*Hakaretti.* Bunu sen bile anlayabilirsin şüphesiz.”

“Ah, şüphesiz.” *Her şey geçmişe dayanıyor,* diye düşündü Tyrion. *Annelerimize, babalarımıza ve onlardan önce onların annelerine babalarına. Bizler, bizden önce gelenlerin iplerinin ucunda dans eden kuklalarız, bir gün bizim kendi çocuklarımız o ipleri yakalayacak ve bizim yerimize dans etmeye devam edecek.* “Pekâlâ. Prens Rhaegar, Dorne’un Elia’sıyla evlendi, Casterly Kayası’nın Cersei’siyle değil. Görünüşe göre annen o müsabakayı kazanmış.”

“O da öyle düşündü,” dedi Prens Oberyn, “ama senin baban böyle hakaretleri unutacak bir adam değil. Bir zamanlar bu dersi Lord ve Leydi Tarbeck’e öğretmişti, Castamere’in Reyneler’ine de. Ve Kral Toprakları’nda ablama öğretti. Dagos, miğferim.” Manwoody prensin miğferini uzattı; alnında Dorne’un güneşini temsil eden bronz bir disk olan, altın bir yüksek miğfer. Tyrion, miğferin göz siperinin çıkarılmış olduğunu gördü. “Elia ve çocukları adalet için çok uzun zaman bekledi.” Prens Oberyn kırmızı deriden yapılmış yumuşak eldivenlerini giydi ve mızrağını tekrar aldı. “Ama bugün o adalete kavuşacaklar.”

Dövüş için dış avlu seçilmişti. Tyrion, Prens Oberyn’in uzun adımlarına yetişebilmek için koşmak zorunda kaldı. *Bu yılan çok hevesli,* diye düşündü. *Umalım ki zehirli de olsun.* Gün gri ve rüzgârlıydı. Güneş bulutların arasından çıkmak için mücadele veriyordu ama Tyrion güneşle bulutlar arasındaki bu kavgayı kimin kazanacağını söyleyemezdi, tıpkı

kendi hayatının bağlı olduğu kavgayı kimin kazanacağını söyleyemeyeceği gibi.

Görünüşe göre, Tyrion'ın yaşayacağını mı yoksa öleceğini mi görmek için bin kişi gelmişti. Duvarların üstündeki yürüme yollarına dizilmiş, iç kalelerin ve kulelerin merdivenlerinde toplanmışlardı. Ahır kapılarından, pencerelerden, köprülerden, balkonlardan ve çatılardan izliyorlardı. Avlu o kadar kalabalıktı ki, altın pelerinliler ve Kral Muhafızları dövüşe yer açmak için insanları geri itmek zorunda kalıyordu. Bazı seyirciler, daha rahat izleyebilmek için sandalyeler getirmişti, bazıları varillerin üstüne tünemişti. *Bu işi Ejderha Çukuru'nda yapmalıydık,* diye düşündü Tyrion yüzünü buruşturarak. *Kişi başına bir metelik alırdık ve Joff'un hem düğününün hem cenazesinin masrafını çıkarırdık.* Bazı seyircilerin omuzlarında küçük çocuklar bile vardı, Tyrion'ı görünce bağırmaya, elleriyle onu işaret etmeye başladılar.

Cersei, Sör Gregor'un yanında çocuk gibi görünüyordu. Yürüyen Dağ, zırhının içinde herhangi bir adamın olmayı hak etmediği kadar iriydi. Cleganeler'in üç siyah köpeğini taşıyan uzun sarı pelerinin altındaki örgü zırhın üstüne, çiziklerle ve çentiklerle dolu çelik bir göğüs zırhı takmıştı. Zırhın altında kaynatılmış deri ve bir kat dolgulu içlik olmalıydı. Boyun zırhına tutturulmuş düz tepeli büyük miğferin ağız ve göz kısımlarında, nefes almak ve görmek için ince uzun delikler açılmıştı. Miğferin tepe süsü taş bir yumruktu.

Sör Gregor yaraları yüzünden sıkıntı çekiyorsa bile, Tyrion avlunun karşısından bununla ilgili bir işaret göremiyordu. *Orada öylece dururken taştan oyulmuş gibi görünüyor.* Dağ'ın büyükkılıcı adamın önünde yere saplanmıştı; iki metrelik bir çelik parçası. Sör Gregor'un pullu çelikten yapılmış zırh eldivenlerinin içindeki devasa elleri, kılıcın sapının iki yanından dışarı uzanan balçağı kavramıştı. Gregor'un görüntüsü Prens Oberyn'in metresinin bile benzini attırdı. "*Bu şeyle* mi dövüşeceksin?" diye sordu Ellaria fısıltıyla.

"O şeyi öldüreceğim," diye yanıtladı sevgilisi kaygısızca.

Şimdi, uçurumun kenarında dururken Tyrion'ın şüpheleri vardı. Prens Oberyn'e baktığında, Bronn tarafından savunulmak isterken buldu kendini... ya da daha iyisi Jaime tarafından. Kızıl Yılan; baldır, alt ve üst kol, boğaz ve kasık parçaları olan hafif bir zırh giymişti, bunun dışında yumuşak derilere ve uçuşan ipeklere bürünmüştü. Örgü zırhlı mintanının üstüne pırıltılı bronz pullarla kaplı bir göğüs zırhı geçirmişti ama örgüler ve

pullar Gregor'un çelik göğüs zırhının sağladığı korumanın çeyreğini bile sağlayamazdı. Prensin göz siperi çıkarılmış miğferi ancak bir yarım miğfer kadar işe yarardı, bir burun koruması bile yoktu. Pırıl pırıl cilalanmış yuvarlak çelik kalkanının üstünde, kırmızı altın, sarı altın, beyaz altın ve bronzdan bir güneş ve mızrak vardı.

Yorgunluktan kolunu kaldıramayacak hale gelene kadar etrafında dans ederim, sonra da onu sırtüstü yere deviririm. Görünüşe göre Kızıl Yılan da Bronn gibi düşünüyordu. Lakin paralı asker bu çeşit taktiklerin riskleriyle ilgili pervasızdı. *Umarım ne yaptığını biliyorsundur yılan.*

El Kulesi'nin yanına bir platform kurulmuştu, iki şampiyonun başlangıç noktalarının ortasına. Lord Tywin, kardeşi Sör Kevan'la birlikte o platformda oturuyordu. Kral Tommen ortalıkta değildi; Tyrion en azından bunun için müteşekkirdi.

Lord Tywin cüce oğluna kısaca baktı ve elini kaldırdı. Bir düzine borazan, kalabalığı susturmak için bir fanfar üfledi. Yüce Rahip, başında uzun kristal tacıyla öne çıktı ve Yukarıdaki Baba'ya bu yargılamada onlara yardım etmesi, Savaşçı'ya da davasında haklı olan adamın koluna kuvvet vermesi için dua etti. Az kalsın, *haklı olan benim,* diye bağıracaktı Tyrion ama insanlar yalnızca gülecekti ve kahkahalardan ölümüne bezmişti.

Sör Osmund Karakazan, Clegane'in demir kasnaklı, ağır ve büyük meşe kalkanını getirdi. Yürüyen Dağ sol kolunu kalkanın kayışlarına geçirirken, Tyrion, Cleganeler'in üç tazısının üstünün boyanmış olduğunu gördü. Sör Gregor bu sabah, İlk İnsanlar'ı ve onların tanrılarını yok etmek üzere Dar Deniz'i geçen Andallar tarafından Batıdiyar'a getirilen yedi köşeli yıldızı taşıyordu. *Ne kadar da dindarsın Cersei, lakin tanrıların etkileneceğini sanmıyorum.*

İki şampiyonun arasında elli metre vardı. Prens Oberyn hızla öne çıktı, Sör Gregor daha meşum hareket ediyordu. *O yürürken yer titremiyor,* dedi Tyrion kendine. *Bu benim çırpınan kalbimin sesi sadece.* İki adamın arasında on metre mesafe kaldığında Kızıl Yılan durdu ve seslendi: "Sana benim kim olduğumu söylediler mi?"

Sör Gregor nefeslerinin arasından homurdandı. "Ölü bir adam." Amansızca ilerlemeye devam etti.

Dornelu adam kenara kaydı. Yürüyen Dağ, prensi görüş alanının içinde tutmak için dönerken, "Ben Oberyn Martell, bir Dorne prensi," dedi Kızıl Yılan. "Prenses Elia benim ablamdı."

"Kim?" diye sordu Gregor Clegane.

Oberyn’in uzun mızrağı öne fırladı ama Sör Gregor mızrağın ucunu kalkanıyla karşıladı, kenara itti ve ışıltılı büyükkılıcını prensin üstüne savurdu. Dornelu adam hızla dönüp kılıçtan uzaklaştı, hiç dokunulmadan. Mızrak öne atıldı. Clegane mızrağa vurmayı denedi, Martell mızrağı geri çekti, sonra tekrar ileri itti. Mızrağın başı Clegane’nin göğsünde kayıp pelerini yırtar ve pelerinin altındaki çelikte uzun ve parlak bir çizik bırakırken, metal, metalin üstünde çığlık attı. “Elia Martell, Dorne Prensesi,” diye tısladı Kızıl Yılan. “Ona tecavüz ettin. Onu katlettin. Onun çocuklarını öldürdün.”

Sör Gregor homurdandı. Dornelunun kafasına vurmak için hantal bir atak yaptı. Prens Oberyn kendini bu ataktan kolayca sakındı. “Ona tecavüz ettin. Onu katlettin. Onun çocuklarını öldürdün.”

“Dövüşmeye mi geldin, konuşmaya mı?”

“İtirafını duymaya geldim.” Kızıl Yılan, Dağ’ın karnına hızlı bir darbe indirdi, darbenin bir etkisi olmadı. Gregor kılıcını prense savurdu ve ıskaladı. Uzun mızrak, kılıcın üzerinden ileri fırladı, bir yılan dili gibi içeri dışarı hareket etti, aşağı indi ve yukarı kalktı, kasıkları, göğsü, gözleri dürttü. *Dağ büyük bir hedef oluşturuyor en azından,* diye düşündü Tyrion. Prens Oberyn’in ıskalamasına imkân yoktu ama indirdiği darbelerin hiçbiri Sör Gregor’un çelik zırhını delmiyordu. Dornelu adam daireler çizmeye, dürtmeye, sonra geri çekilmeye ve iri adamı kendi etrafında dönmeye mecbur bırakmaya devam etti. *Clegane onu görüş alanında tutamıyor.* Dağ’ın miğferindeki göz deliği çok inceydi, adamın görüşünü büyük ölçüde kısıtlıyordu. Oberyn bu avantajı, mızrağının uzunluğunu ve kendi seriliğini çok iyi kullanıyordu.

Dövüş, uzun bir süre bu şekilde devam etti. Adamlar avlu boyunca ileri geri hareket ettiler, daireler çizdiler, Oberyn’in mızrağı Dağ’ın koluna, bacağına ve iki kez de alnına çarparken, Dağ kılıcıyla havayı kesti. Gregor’un büyük ahşap kalkanı da Martell’in darbelerinden payına düşeni aldı, sonunda kalkandaki yıldızın altından bir köpek başı çıktı. Clegane zaman zaman homurdandı, Tyrion adamın bir kez küfür savurduğunu duydu fakat bunun dışında Gregor kasvetli bir sessizlikle dövüştü.

Oberyn Martell sessiz değildi. “Ona tecavüz ettin,” diye seslendi yanıltma atağı yaparken. “Onu katlettin,” dedi Gregor’un büyükkılıcının indirdiği kavisli darbeden kurtulurken. “Onun çocuklarını öldürdün,” diye bağırdı mızrağın ucu devin boğazına çarpar ve çelik boğaz zırhını tiz bir çığlıkla sıyırıp geçerken.

“Oberyn onunla oyun oynuyor,” dedi Ellaria Kum.

Aptal oyunu, diye düşündü Tyrion. “Dağ, herhangi bir adamın oyuncağı olamayacak kadar iri.”

Avlunun dört bir yanındaki izleyici kalabalığı, dövüşü daha iyi seyredebilmek için santim santim iki muharibe doğru yaklaşıyordu. Kral Muhafızları insanları geride tutmaya çalışıyordu, izleyicileri beyaz kalkanlarıyla sertçe itiyorlardı ama yüzlerce izleyici ve sadece altı beyaz zırhlı adam vardı.

“Ona tecavüz ettin.” Prens Oberyn, mızrağının başıyla acımasız bir darbeyi bertaraf etti. “Onu katlettin.” Mızrağının ucunu Clegane’in gözlerine savurdu ama dev adam hızla geri çekildi. “Onun çocuklarını öldürdün.” Mızrak sağa sola ve aşağı doğru hareket etti, Dağ’ın göğüs kalkanını sıyırdı. “Ona tecavüz ettin. Onu katlettin. Onun çocuklarını öldürdün.” Mızrak, Gregor’un kılıcından bir metre daha uzundu, adamı elverişsiz bir mesafede tutmak için fazlasıyla yeterliydi. Oberyn saldırdığında, Gregor kılıcını mızrağın gövdesine doğru savurdu, mızrağın başını koparmak istediği belliydi ama bir kuşun kanatlarını kesmeye çalışıyor da olabilirdi. “Ona tecavüz ettin. Onu katlettin. Onun çocuklarını öldürdün.” Gregor bütün gücüyle ve hızla öne atılmayı denedi ama Oberyn kenara çekildi ve dönerek Dağ’ın arkasına geçti. “Ona tecavüz ettin. Onu katlettin. Onun çocuklarını öldürdün.”

“Sessiz ol.” Sör Gregor daha ağır hareket etmeye başlamıştı sanki, büyükkılıcı da müsabakanın başında kalktığı kadar yukarı kalkmıyor gibiydi. “Kahrolası çeneni kapat.”

“Ona tecavüz ettin,” dedi prens sağ tarafa kayarken.

“Yeter!” Sör Gregor öne doğru iki uzun adım attı ve kılıcını Oberyn’in başına indirdi fakat Dornelu adam bir kez daha geri adım attı. “Onu katlettin,” dedi.

“KES SESİNİ!” Gregor öne atıldı ve doğrudan mızrağın ucunun olduğu noktaya bir darbe indirdi. Darbe Oberyn’in sağ göğsüneydi ve korkunç bir çelik çığlıkla yana kaydı. Dağ birdenbire düşmanına hamle yapabilecek mesafedeydi, devasa kılıcı çelik bir bulanıklığın içinde hızla hareket ediyordu. Kalabalık da çığlıklar atıyordu. Oberyn ilk darbeden kaçtı ve mızrağını bıraktı, artık işe yaramazdı; Gregor mızrağın içindeydi. Dornelu adam ikinci darbeyi kalkanıyla karşıladı. Metal ve metal, kulakları yırtan bir çınlamayla buluştu ve Kızıl Yılan geriye doğru sendeledi. Sör Gregor kükreyerek adamın peşinden gitti. *Kelime kullanmıyor, sadece bir hayvan*

gibi kükrüyor, diye düşündü Tyrion. Oberyn'in geri çekilişi; göğsünden, kollarından ve kafasından sadece birkaç santim uzaktaki kılıcın önünde geri geri yürünen pervasız bir kaçışa dönüşmüştü.

Oberyn'in arkasında ahır vardı. İzleyiciler yoldan çekilmek için çığlıklar atarak birbirlerini ittiler. İçlerinden biri tökezleyip Oberyn'in sırtına çarptı. Sör Gregor kılıcını bütün gücüyle aşağı indirdi. Kızıl Yılan kendini kenara attı, yerde yuvarlandı. Oberyn'in arkasındaki talihsiz seyis çocuk o kadar hızlı değildi; yüzünü korumak için kolunu yukarı kaldırdığında, Gregor'un kılıcı çocuğun kolunu dirseğiyle omzunun arasından kesip aldı. *"Sesini KES!"* diye gürledi Gregor çığlık atan seyise, bu defa kılıcını yana savurdu ve delikanlının kafasının üst yarısını kan ve beyin parçaları yağmuruyla birlikte avlunun karşı tarafına uçurdu. Avludan kaçmak için birbirlerini nasıl itip kaktıklarına bakılırsa, yüzlerce izleyici Tyrion Lannister'ın suçluluğuna ya da masumiyetine karşı olan ilgisini bir anda kaybetmişti.

Ama Dorne'un Kızıl Yılan'ı tekrar ayaktaydı, mızrağı elindeydi. "Elia," diye seslendi prens, Sör Gregor'a. "Ona tecavüz ettin. Onu katlettin. Onun çocuklarını öldürdün. Şimdi onun adını söyle."

Dağ döndü. Miğferi, kalkanı, pelerini; adam tepeden tırnağa kan lekeleriyle kaplıydı. "Çok fazla konuşuyorsun," diye homurdandı. "Başımı ağrıtıyorsun."

"Onun adını söylediğini duyacağım. O, Dorne'un Elia'sıydı."

Dağ, ağzından küçümseme dolu bir homurtu çıkararak ilerledi... ve tam o anda, gökyüzünü şafak vaktinden beri gizleyen alçak bulutların arasından güneş çıktı.

Dorne'un güneşi, dedi Tyrion kendine ama güneşi arkasına almak için ilk hareket eden Gregor Clegane oldu. *Karanlık ve zalim bir adam ama bir savaşçının içgüdüsüne sahip.*

Kızıl Yılan gözlerini kısarak çömeldi ve mızrağını tekrar hızla öne gönderdi. Sör Gregor kılıcını mızrağa savurdu ama prensin saldırısı sahteydi, dengesini kaybeden Gregor öne doğru bir adım tökezledi.

Prens Oberyn çentikli metal kalkanını yana yatırdı. Cilalı altının ve bakırın üstünden yansıyan kör edici güneş ışığı düşmanının miğferindeki ince göz deliğine doldu. Clegane, göz kamaştırıcı ışığa karşı kendi kalkanını kaldırdı. Prens Oberyn'in mızrağı yıldırım gibi çaktı ve ağır zırhtaki boşluğu buldu; kol altındaki eklem yeri. Mızrağın ucu örgü zırhı ve kaynatılmış deriyi delip geçti. Dornelu adam mızrağı çevirerek geri

çekerken, Gregor çığlığını yuttu. “Elia. Söyle! Elia. Dorne’un Elia’sı!” Oberyn mızrağını yeni bir darbe için hazır tutarak daireler çiziyordu. *“Söyle!”*

Tyrion’ın kendi duası vardı. *Düş ve öl,* diye gidiyordu. *Kahrolası, düş ve öl!* Şimdi Dağ’ın kolunun altından damlayan kan kendi kanıydı ve adam göğüs zırhının içinde çok daha ağır kanıyor olmalıydı. Bir adım atmaya çalıştığında tek dizi büküldü. Tyrion adamın düşmek üzere olduğunu düşündü.

Prens Oberyn, Gregor’un arkasına geçti. *“DORNE’UN ELIA’SI!”* diye bağırdı. Sör Gregor da dönmeye başladı ama çok ağırdı ve çok geç kalmıştı. Mızrağın başı bu sefer, baldırla uyluk zırhlarının arasındaki zincir ve deri katlarını geçerek adamın dizinin arkasına saplandı. Dağ geriledi, sallandı ve yüzüstü yere yıkıldı. Büyükkılıcı elinden fırladı. Gregor ağır ağır sırtının üstüne yuvarlandı.

Dornelu adam harap olmuş kalkanını kenara attı, mızrağını iki eliyle birden kavradı ve düşmanından uzaklaştı. Prensin arkasında kalan Dağ bir inleme koyuverdi ve tek dirseğinin üstünde doğruldu. Oberyn bir kedi kadar hızlı bir şekilde döndü ve devrik düşmanına koştu. Mızrağını, vücudunun bütün ağırlığıyla aşağı indirirken, *“EEEELLLLIIIIAAAA!”* diye bağırdı. Dişbudak gövdenin ikiye ayrılırken çıkardığı çatırtı, neredeyse Cersei’nin gazap dolu feryadı kadar tatlıydı. Ve Prens Oberyn’in bir an için kanatları vardı. *Yılan, Dağ’ın üstüne çöreklendi.* Prens yana yuvarlanır, ayağa kalkar ve üstündeki tozları silkelerken, Clegane’in kamından bir buçuk metrelik kırık bir mızrak çıkıyordu. Prens parçalanmış mızrağını kenara fırlattı ve düşmanının büyükkılıcını aldı. “Eğer onun adını söylemeden ölürsen sör, yedi cehennemin her birinde peşinden gelirim,” diye söz verdi.

Sör Gregor kalkmaya çalıştı, kırık mızrak adamın bedenine girmiş ve onu yere çivilemişti. Mızrağın gövdesini iki eliyle birden kavradı, çekti fakat çıkaramadı. Dağ’ın altında kırmızı bir göl yayılıyordu. “An itibarıyla kendimi çok daha masum hissediyorum,” dedi Tyrion yanındaki Ellaria Kum’a.

Prens Oberyn düşmanına yaklaştı. *“Onun adını söyle!”* Tek ayağını Dağ’ın göğsüne koydu ve büyükkılıcı iki eliyle yukarı kaldırdı. Amacı Gregor’un kafasını mı kesmekti yoksa kılıcın ucunu adamın göz deliğine mi sokmaktı, Tyrion bunu asla bilemeyecekti.

Clegane’in eli yukarı kalktı ve Dornelu adamın dizini arkadan yakaladı. Kızıl Yılan büyükkılıcı vahşi bir darbeyle aşağı indirdi fakat dengesi iyi

değildi; kılıcın kenarı, Dağ'ın alt kol zırhında yeni bir çentik açmaktan öte bir şey yapmadı. Gregor'un eli iyice kasılıp döner ve Dorneluyu aşağı çekerken kılıç unutuldu. İki adam kan ve toz içinde güreşti, kırık mızrak ileri geri sallandı. Tyrion, Dağ'ın kolunu prense dolayışını ve onu bir âşık gibi kendi göğsüne çekişini dehşetle izledi.

İki adam öpüşecek kadar yakınlaştığında, avludaki herkes, Gregor'un, "Dorne'un Elia'sı," dediğini duydu. Pes sesi miğferinin içinde yankılandı. "Onun ağlak eniğini öldürdüm." Gregor boştaki elini Oberyn'in korumasız yüzüne yapıştırdı, çelik parmaklarını adamın gözünün içine bastırdı. "Sonra ona tecavüz ettim." Clegane yumruğunu Dornelu adamın ağzına gömdü, dişlerini kırdı. "Sonra onun kafasını ezdim. İşte böyle." Devasa yumruğunu geri çektiğinde, çelik eldivenindeki kan, soğuk sabah havasında buharlaşıyormuş gibi göründü. Mide bulandırıcı bir çatırtı duyuldu. Ellaria Kum dehşet dolu bir çığlık attı, Tyrion'ın sabah kahvaltısı kaynayarak gırtlağına yükseldi. Tyrion kendini dizlerinin üstünde, o soğan ve Dorne biberiyle pişirilmiş iki porsiyon yumurtayı, domuz pastırmasını, sosisini ve elmalı keki kusarken buldu.

Babasının onu mahkûm eden sözlerini hiç duymadı. Sözler gereksizdi belki de. *Hayatımı Kızıl Yılan'ın etlerine bıraktım ve o düşürdü.* Sonra, çok geç kalmış bir şekilde, yılanların ellerinin olmadığını hatırladığında, Tyrion çılgınca gülmeye başladı.

Altın pelerinlilerin onu kule hücresine götürmediğini fark ettiğinde sarmal merdivenlerin yarısını inmişti. "Kara hücrelere sevk edildim," dedi. Adamlar cevap verme zahmetine girmedi. *Neden nefesini bir ölüyle konuşarak harcayasın ki?*

Daenerys

Daenerys, kahvaltısını taraçalı bahçede büyüyen hurma ağacının altında, bir zamanlar bronz harpiyanın durduğu Büyük Piramit'in tepesinin çevresinde birbirini kovalayan ejderhalarını izleyerek yaptı. Meeren'de yirmi küçük piramit vardı ama hiçbiri bunun yarısı kadar bile yüksek değildi. Dany buradan bütün şehri görebiliyordu; dar ve kıvrımlı sokak araları ve geniş kiremit caddeler, tapınaklar ve ambarlar, genelevler ve hamamlar, bahçeler ve su fıskiyeleri, dövüş çukurlarının büyük kırmızı çemberleri. Duvarların arkasında kurşuni deniz, helezoni Skahazadhan, kahverengi kuru tepeler, yanık meyve bahçeleri ve kararmış tarlalar vardı. Dany burada, kendi bahçesinde, dünyanın en yüksek dağının tepesinde yaşayan bir tanrı gibi hissediyordu kendini.

Bütün tanrılar bu derece yalnızlık hisseder mi? Bazıları hissediyor olmalıydı şüphesiz. Missandei, Naath'ın Barışçıl İnsanları'nın taptığı İmtizaç Tanrısı'ndan bahsetmişti Dany'ye. Onun tek gerçek tanrı olduğunu söylemişti küçük kâtibe; ayı, yıldızları, dünyayı ve onların üstünde yaşayan her yaratığı yaratan, her zaman var olan ve her zaman var olacak olan tanrı. *Zavallı İmtizaç Tanrısı.* Dany ona acıyordu. Tek sözle var ya da yok edilebilecek kelebek kadın sürülerinin refakatinde daima yalnız olmak korkunç olmalıydı. Batıdiyar'ın en az yedi tanrısı vardı. Gerçi Viserys'in anlattığına göre bazı rahipler, Yedi'nin bir tanrının simaları olduğunu söylerdi, bir kristalin yedi yüzeyi gibi. Bu kafa karıştırıcıydı. Dany, kırmızı rahiplerin iki tanrıya inandığını duymuştu fakat bu iki tanrı ebedi bir savaşın içindeydi. Dany bunu daha da az sevmişti. O, ebedi bir savaşın içinde olmak istemezdi.

Missandei ördek yumurtası, köpek sosisi ve limon suyuyla karıştırılmış tatlı şaraptan yarım kadeh getirdi. Bal, sinek çekiyordu ama kokulu mum, onları uzaklaştırıyordu. Sinekler burada, şehrin geri kalanında olduğu kadar rahatsız edici değildi, Dany'nin piramitle ilgili sevdiği şeylerden biri de buydu. "Sineklerle ilgili bir şeyler yapmam gerek," dedi. "Naath'ta çok sinek var mı Missandei?"

Ortak Dil'i kullanarak, "Naath'ta kelebekler var," diye cevapladı kâtibe. "Biraz daha şarap?"

“Hayır. Birazdan meclisi toplamak zorundayım.” Dany, Missandei’den ziyadesiyle hoşlanıyordu. Kocaman, altın rengi gözleri olan küçük kâtibe, yaşının çok ötesinde bir olgunluğa sahipti. Aynı zamanda cesur. *Yaşadığı o hayatın içinde sağ kalabilmek için cesur olmaya mecburmuş zaten.* Missandei, bir gün Naath’ın o masalsı adasını görmeyi umuyordu. Barışçıl İnsanlar’ın savaş yerine müzik yaptığını söylüyordu. Barışçıl İnsanlar asla öldürmüyordu, hayvanları bile; hiç et yemiyor ve sadece meyve ile besleniyorlardı. İmtizaç Tanrısı için kutsal olan kelebek ruhları, Barışçıl İnsanlar’ın adasını düşmanlara karşı koruyordu. Pek çok fatih, kılıçlarını kana bulamak üzere Naath’a yelken açmış fakat hastalanmış ve ölmüştü. *Ama köle gemileri yağma için gittiğinde, kelebekler o barışçıl insanlara yardım etmiyor.* “Bir gün seni evine götüreceğim Missandei,” diye söz verdi Dany. *Aynı sözü Jorah’a verseydim beni yine de satar mıydı?* “Yemin ediyorum.”

“Bu kulunuz sizin yanınızda kalmaktan mutlu Majesteleri. Naath hep orada olacak, daima. Siz bu kulunuza... bana karşı çok iyisiniz.”

“Sen de bana karşı.” Dany kızın elini tuttu. “Gel, giyinmeme yardım et.”

Irri, Dany’nin kıyafetlerini dışarı çıkarırken, Jhiqui, Missandei’nin Dany’yi yıkamasına yardım etti. Dany bugün mor atlastan dikilmiş, gümüş kuşaklı bir elbise giyecek ve Turmalin Kardeşliği’nin Qarth’ta verdiği üç başlı ejderha tacını takacaktı. Terlikleri de gümüştü, topukları öyle yüksekti ki Dany tökezleyip düşeceğinden korkuyordu sürekli. Giyindiğinde, Missandei’nin getirdiği cilalı gümüş camda nasıl göründüğüne baktı. Sessizce kendini izledi. *Bu bir fatihin yüzü mü?* Hâlâ küçük bir kız gibi görünüyordu.

Ona kimse Fatih Daenerys demiyordu henüz ama bir gün diyeceklerdi belki. Fatih Aegon, Batıdiyar’ı üç ejderhayla kazanmıştı ama Dany, Meereen’i, lağım fareleriyle ve bir ahşap kamışla bir günden kısa sürede almıştı. *Zavallı Groleo.* Adam gemisi için hâlâ yas tutuyordu, Dany bunu biliyordu. Eğer bir savaş kadırgası başka bir gemiyi mahmuzlayabiliyorsa, neden bir kapıyı mahmuzlayamasındı? Kaptanlarına gemileri karaya çıkarmalarını emrederken Dany’nin aklındaki fikir buydu. Gemilerin direkleri koçbaşı olarak kullanıldı, azatlı köleler gövdeleri parçalara ayırıp tekerlekli kalkanlar, kaplumbağalar, mancınıklar ve merdivenler inşa etti. Paralı askerler her koçbaşına edepsiz bir isim taktı ve doğu kapısını yıkan *Meraxes*’in –eski adıyla *Muzip Joso*– ana direğiydi. Askerler direğe

Joso’nun Kamışı adını takmıştı. Mücadele, kanlı ve öfkeli bir şekilde günün büyük bölümünde sürmüş, gecenin geç vakitlerine kadar devam etmişti, sonunda ahşap çatırdamaya başlamış ve *Meraxes*’in gülen bir soytarı yüzü şeklindeki demir baş süsü kapıyı parçalamıştı.

Dany saldırıyı bizzat yönetmek istemişti ama bütün kumandanları bunun çılgınlık olacağını söylemişti; kumandanları hiçbir konuda asla aynı fikirde olmazdı. Dany, uzun bir örgü zırh giyerek gümüş atının sırtında oturmuş ve artçı kuvvetin yanında kalmıştı. Lakin müdafaacıların meydan okuyan bağrışmaları korku dolu çığlıklara dönüştüğünde, Dany şehrin düşüşünü yarım fersah öteden *duymuştu*. Ejderhalar tam o anda bir ağızdan kükremiş ve geceyi alevlerle doldurmuştu. *Köleler ayaklanıyor,* diye düşünmüştü Dany. *Lağım farelerim onların zincirlerini kemirerek kopardı.*

Son direniş de Lekesizler tarafından kırıldığında ve işgal tamamlandığında Dany şehre girmişti. Kırık kapının önündeki ölü yığını öyle yüksekti ki, azatlı kölelerin Dany’nin gümüş atı için yol açması bir saat sürmüştü. Joso’nun Kamışı ve onu koruyan, üstü at derisiyle kaplı kaplumbağa içeride bırakılmıştı. Dany yanan binaların ve kırık pencerelerin önünden geçmiş, olukları şişmiş ölülerle dolu kiremit caddeler boyunca at sürmüştü. Köleler kanla lekenmiş ellerini havaya kaldırmış ve Dany’ye, “Anne,” diye seslenmişti.

Meereenliler perişan bir halde Büyük Piramit’in önündeki meydanda toplanmıştı. Ulu Ustalar, sabah ışığının altında uludan başka her şeye benziyordu. Mücevherlerinden ve püsküllü *tokar*larından soyunmuşken rezil görünüyorlardı; buruşuk topları ve lekeli derileriyle yaşlı adamlardan, gülünç saçlarıyla genç adamlardan oluşan bir sürü. Kadınlar ya yumuşak ve etliydi ya da eski sopalar kadar kuru. Yüzlerindeki boyalarda gözyaşlarının çizdiği çizgiler vardı. “Liderlerinizi istiyorum,” demişti Dany onlara. “Liderlerinizi teslim edin ve diğerlerinizin canı bağışlansın.”

“Kaç kişi?” diye sormuştu yaşlı bir kadın ağlayarak. “Canımızı bağışlamanız için kaç kişi almanız gerek?”

“Yüz altmış üç,” diye yanıtlamıştı Dany.

Liderleri meydanın çevresindeki ahşap direklere çiviletmişti, her adım bir sonrakini işaret ediyordu. Dany bu emri verdiğinde, içindeki öfke şiddetli ve sıcaktı; Dany kendini intikam alan bir ejderha gibi hissediyordu. Fakat daha sonra, direklerin üstünde can çekişen adamların önünden geçtiğinde, onların iniltilerini duyup bağırsaklarının ve kanlarının kokusunu aldığında...

Dany şarap kadehini kenara bıraktı, kaşlarını çattı. *Bu adildi. Adil. Bunu çocuklar için yaptım.*

Dany'nin kabul salonu bir alt kattaydı; duvarları mor mermerle kaplı, yüksek tavanlı, yankılı bir oda. Bütün görkemine rağmen soğuk bir yerdi. Dany ilk geldiğinde odada bir taht vardı, altın yaldızlı ahşaptan vahşi bir harpiya şeklinde oyulmuş olağanüstü bir şey. Dany tahta uzun uzun bakmış ve parçalanıp yakılmasını emretmişti. "Harpiyanın kucağında oturmayacağım," demişti adamlarına. Taht yerine basit bir abanoz sıraya oturmuştu. Sıra işe yaramıştı ama Dany, Meereenlilerin, bunun bir kraliçeye uygun olmadığıyla ilgili mırıldandığını duymuştu.

Kansüvarileri Dany'yi bekliyordu. Ölü adamların altınlarını ve mücevherlerini takmışlardı, yağlanmış saç örgülerindeki gümüş çanlar çınlıyordu. Meereen, insanın hayal edemeyeceği kadar zengindi. Dany'nin paralı askerleri bile doymuş gibi görünüyordu, en azından şimdilik. Odanın karşı tarafında duran Gri Solucan, Lekesizler'in sade üniformasını giymişti, dikenli miğferini kolunun altına almıştı. En azından bu adamlara güvenebilirdi Dany ya da öyle olmasını umuyordu. Ve Esmer Ben Plumm... gri saçlarıyla, yıpranmış yüzüyle Dany'nin ejderhaları tarafından çok sevilen sağlam Ben. Onun yanında duran altın pırıltılı Daario. Daario, Ben Plumm, Gri Solucan, Irri, Jhiqui, Missandei... Dany onlara bakarken, karşılaşacağı bir sonraki ihaneti içlerinden hangisinin gerçekleştireceğini merak etti.

Ejderhanın üç başı var. Dünyada güvenebileceğim iki erkek var, tabii onları bulabilirsem. O zaman yalnız olmayacağım. Dünyaya karşı üç kişi olacağız, Aegon ve kız kardeşleri gibi.

"Gece göründüğü kadar sakin miydi gerçekten?" diye sordu Dany.

"Öyleydi Majesteleri," dedi Esmer Ben.

Dany bundan memnun olmuştu. Meereen, yeni düşmüş bütün şehirler gibi vahşice talan edilmişti fakat şehir şimdi Dany'ye aitti ve o bu vahşete bir son vermeye kararlıydı. Katillerin asılmasına, yağmacıların tek elinin ve tecavüzcülerin erkeklik organlarının kesilmesine karar vermişti. Duvarlarda sekiz katil sallanıyordu, Lekesizler bir sepeti kanlı ellerle ve yumuşak kırmızı solucanlarla doldurmuştu ama Meereen tekrar sakindi. *Peki ne kadar zaman için?*

Tepesinde bir sinek vızıldadı. Dany rahatsız olmuş bir halde elini sallayıp kovdu ama hayvan neredeyse aynı anda geri döndü. "Bu şehirde çok fazla sinek var."

Esmer Ben kahkaha attı. “Bu sabah biramın içinde sinekler vardı. Birini yuttum.”

“Sinekler ölü adamın intikamıdır.” Daario gülümsedi ve sakalının orta çatalını sıvazladı. “Cesetler larva üretir, larvalar da sinek.”

“Öyleyse cesetlerden kurtulacağız. Meydandakilerden başlayarak. Gri Solucan, bu işle ilgilenir misin?”

“Kraliçe emir verir, bu kullar itaat eder.”

“Küreklerin yanı sıra çuval da getirsen iyi edersin Solucan,” diye tavsiye verdi Esmer Ben. “Direklerdeki cesetler iyice bozuldu, parça parça dökülüyorlar ve kurtçuk kaynı...”

“Bunu biliyor. Ben de öyle.” Dany, Astapor’daki Ceza Meydanı’nı gördüğünde hissettiği dehşeti hatırladı. *Ben de en az o kadar muazzam bir dehşet yarattım ama bunu kesinlikle hak etmişlerdi. Adalet, acımasız da olsa adalettir.*

“Majesteleri,” dedi Missandei, “Ghiscarlılar soylu ölülerini, malikânelerinin altındaki mahzen mezarlara gömerler. Eğer kemikleri kaynatıp temizler ve akrabalarına iade ederseniz nezaket göstermiş olursunuz.”

Dullar her halükârda bana lanet okuyacak. “Yapılsın.” Dany, Daario’yu bir el hareketiyle yanına çağırdı. “Bu sabah kaç kişi huzura kabul edilmek istiyor?”

“Işığınızla ısınmak üzere iki kişi geldi.”

Daario, Meereen’de yepyeni bir gardırop edinmişti ve üç çatallı sakallarıyla bukleli saçlarını gardırobuna uygun olarak koyu, parlak bir mora boyamıştı. Bu yüzden gözleri de neredeyse mor görünüyordu, adam kayıp bir Valyrialıydı sanki. “Gece vakti *Çivit Yıldız*’la geldiler, Qarth’ın açıklarından bir ticaret kadırgası.”

Köle gemisi demek istiyorsun. Dany kaşlarını çattı. “Kim bu adamlar?”

“*Yıldız*’ın kaptanı ve Astapor adına konuştuğunu iddia eden bir adam.”

“Önce elçiyi göreceğim.”

Elçinin, boynuna sıra sıra inci ve eğrilmiş altın takan gelincik suratlı bir adam olduğu anlaşıldı. “İlahemiz!” diye inledi adam. “Benim adım Ghael. Astapor Kralı Cleon’dan Ejderhaların Anası’na selamlar getirdim. Muhteşem Cleon’dan.”

Dany gerildi. “Astapor’un yönetimini bir konseye bırakmıştım. Bir şifacı, bir hoca ve bir rahip.”

“İlahemiz, o sinsi sefiller sizin güveninize ihanet etti. İyi Ustalar’ı iktidara, insanları da zincirlere iade etmek üzere komplo kurdukları anlaşıldı. Muhteşem Cleon bu komployu ortaya çıkardı ve onların kafalarını bir satırla kesti. Astapor’un minnettar insanları, Cleon’ı bu yiğitliğinden ötürü taçlandırdı.”

“Soylu Ghael,” dedi Missandei, Astapor lehçesiyle, “bu Cleon bir zamanlar Grazdan mo Ullhor’un sahip olduğu aynı Cleon mu?”

Missandei’nin sesinde art niyet yoktu fakat bu sorunun elçiyi rahatsız ettiği aşikârdı. “Aynı,” diye kabul etti adam. “Büyük bir adam.”

Missandei, Dany’nin kulağına eğildi. “Grazdan’ın mutfağında kasaptı,” diye fısıldadı. “Bir domuzu, Astapor’daki bütün adamlardan daha hızlı doğrayabildiği söylenir.”

Astapor’a bir kasap kral verdim. Dany kendini hasta hissediyordu ama bunu elçiye belli etmemesi gerektiğini biliyordu. “Kral Cleon’ın iyi ve akıllıca hüküm sürmesi için dua edeceğim. Benden ne istiyor?”

Ghael ağzını ovuşturdu. “Belki de özel olarak konuşmalıyız Majesteleri?”

“Kumandanlarımdan bir gizlim yoktur.”

“Nasıl isterseniz. Muhteşem Cleon, Ejderhaların Anası’na bağlılığını beyan etmemi emretti. Sizin düşmanlarınız onun düşmanlarıdır. O düşmanların başında Yunkai’nin Bilge Ustaları geliyor. Kral Cleon, Astapor ile Meereen arasında Yunkai’ye karşı bir misak öneriyor.”

“Kölelerini serbest bıraktıkları takdirde Yunkai’ye hiçbir zarar gelmeyeceğine dair söz verdim,” dedi Dany.

“O Yunkaili köpeklere güvenilmez İlahemiz. Şu anda bile size karşı komplo kuruyorlar. Topladıkları yeni askerleri şehir duvarlarının dışında talim yaparken görmek mümkün. Savaş gemileri inşa ediyorlar. Batıda Yeni Ghis’e ve Volantis’e elçiler gönderdiler, ittifak kurmak ve paralı askerler tutmak üzere. Hatta, sizin üstünüze bir *khalasar* salmak için Vaes Dothrak’a süvariler yolladılar. Muhteşem Cleon size korkmamanızı söylememi emretti. Astapor unutmaz. Astapor sizi yüzüstü bırakmayacak. Muhteşem Cleon bağlılığını kanıtlamak için bu ittifakı bir evlilikle mühürlemeyi öneriyor.”

“Bir evlilik? Benimle?”

Ghael gülümsedi. Dişleri kahverengi ve çürüktü. “Muhteşem Cleon size pek çok güçlü oğul verecek.”

Dany söyleyecek söz bulamıyordu ama küçük Missandei onu kurtardı. “İlk karısı ona oğullar vermiş mi?”

Elçi mutsuz bir şekilde Missandei’ye baktı. “Muhteşem Cleon’ın ilk karısından üç kızı var. Yeni karılarından ikisi hamile. Lakin Ejderhaların Anası kendisiyle evlenmeyi kabul ederse, Cleon bütün karılarını bir kenara bırakacak.”

“Ne kadar soylu bir tavır,” dedi Dany. “Söylediklerinizi düşüneceğim lordum.” Ghael’e gece için bir oda verilmesini emretti, piramidin alt katlarında bir yer.

Bütün zaferlerim ellerimde cürufa dönüşüyor, diye düşündü. *Ne yaparsam yapayım, neticede bütün yarattığım ölüm ve dehşet.* Astapor’un başına gelenlerle ilgili havadis caddelere düştüğünde, ki mutlaka düşecekti, yeni özgür kalmış on binlerce Meereenli, şehirde kaldıkları takdirde karşılaşabilecekleri şeylerin korkusuyla, Dany batıya doğru yola çıktığında onu takip etmeyi tercih edecekti... ancak onları yolda bekleyen şeyler de en az o kadar korkutucu olabilirdi. Dany şehirdeki her ambarı boşaltsa ve Meereen’i açlığa terk etse bile o kadar insanı nasıl doyurabilirdi? Önündeki yol zorluk, kan ve tehlikeyle doluydu. Sör Jorah, onu bu konuda uyarmıştı. Sör Jorah onu pek çok konuda uyarmıştı... o... *Hayır, Mormont’u düşünmeyeceğim. Biraz daha beklesin.* “Şu tacir kaptanı göreceğim,” diye duyurdu Dany. Belki adam daha güzel havadisler verirdi.

Zavallı bir umuttu bu. Çivit Yıldız’ın kaptanı bir Qarthlıydı, yani Dany, Astapor’u sorduğunda adam bol bol ağladı. “Şehir kanıyor. Ölü adamlar caddelerde çürüyor, her piramit silahlı bir kamp, pazarlarda ne yiyecek var ne de köle. Ve o zavallı çocuklar! Kral Satır’ın eşkıyaları Astapor’daki bütün soylu çocukları yakaladı, satılacak yeni Lekesizler yaratmak için. Eğitimleri yıllar sürecek gerçi.”

Dany’yi en çok şaşırtan şey hiç şaşırmamış olmasıydı. Bir zamanlar korumaya çalıştığı Lhazarlı kız Eroeh’u ve onun başına gelenleri hatırlarken buldu kendini. *Yola çıktığımda Meereen’de de aynı şey olacak.* Dövüş çukurlarından gelen, öldürmek üzere büyütülmüş ve eğitilmiş olan köleler, şimdiden asi ve kavgacı tavırlar sergiliyordu. Şehrin artık onlara ait olduğunu düşünüyormuş gibi görünüyorlardı, şehirdeki her adamın ve her kadının da öyle. Bu kölelerden ikisi Dany’nin astığı sekiz kişinin arasındaydı. *Yapabileceğim başka bir şey yok*, dedi Dany kendine. “Benden ne istiyorsunuz kaptan?”

“Köle,” dedi adam. “Ambarlarım fildişiyle, ak amberle, siyah beyaz çizgili at derileriyle ve diğer iyi mallarla dolu. Mallarımı burada kölelerle takas ederim, onları Lys’te ve Volantis’te satmak için.”

“Bizim satılık kölemiz yok,” dedi Dany.

“Kraliçem?” Daario öne çıktı. “Nehir kıyısı, kendilerini bu Qarthlıya satmak için izin dilenen Meereenlilerle dolu. Sineklerden bile çoklar.”

Dany dehşete düştü. “Köle olmak mı *istiyorlar?*”

“Gelenler asil doğumlular ve düzgün konuşuyorlar. Bu çeşit köleler kıymetlidir. Özgür Şehirler’de hoca, kâtip, yatak kölesi ve hatta şifacı ya da rahip olacaklar. Yumuşak yataklarda uyuyup iyi yemekler yiyecekler ve malikânelerde yaşayacaklar. Burada her şeyi kaybettiler, korku ve sefalet içinde yaşıyorlar.”

“Anlıyorum.” Belki de o kadar şaşırtıcı değildi bu; şu Astapor hikâyeleri doğruysa. Dany bir an düşündü. “Kendini köle olarak satmak isteyen her adam bunu yapmakta özgürdür. Ya da kadın.” Elini kaldırdı. “Lakin çocuklarını satamazlar. Adamlar da karılarını.”

“Astapor’da, köleler her el değiştirdiğinde, şehir fiyatın onda birini alır,” dedi Missandei, Dany’ye.

“Biz de aynı şeyi yapacağız,” diye karar verdi Dany. Savaşlar, kılıçlarla olduğu kadar altınla da kazanılıyordu. “Onda biri. Altın ya da gümüş sikke olarak. Yahut fildişi. Meereen’in safrana, karanfile veya at derisine ihtiyacı yok.”

“Siz nasıl arzu ederseniz görkemli kraliçem,” dedi Daario. “Fırtına Kargaları’m payınızı toplayacak.” Dany, toplama işini Fırtına Kargaları yaparsa altının yarısının bir şekilde kaybolacağını biliyordu ama İkinci Oğullar da o kadar kötüydü ve Lekesizler rüşvet yemez oldukları kadar cahillerdi. “Kayıt tutulmalı,” dedi Dany. “Azatlı kölelerin arasında okuma yazma bilen ve hesap yapabilen adamlar arayın.”

Adamın işi bitmişti, *Çivit Yıldız*’ın kaptanı reverans yaparak salondan ayrıldı. Dany, abanoz sıranın üstünde huzursuzca kıpırdandı. Yapmak zorunda olduğu bir sonraki şeyden dehşet duyuyordu ama bu meseleyi halihazırda ziyadesiyle beklettiğini biliyordu. Yunkai ve Astapor, savaş tehditleri, evlilik teklifleri, bütün bunların üstüne çöken batı yürüyüşü... *Şövalyelerime ihtiyacım var. Onların kılıçlarına ve tavsiyelerine ihtiyacım var.* Fakat Jorah Mormont’u tekrar görme düşüncesi Dany’nin bir avuç sinek yutmuş gibi hissetmesine sebep oluyordu; öfkeli, telaşlı ve hasta. Midesinde sineklerin vızıldadığını duyabiliyordu adeta. *Ben ejderhanın*

kanıyım. Güçlü olmalıyım. Onlarla yüzleştiğimde gözlerimde ateş olmalı, gözyaşı değil. Dany fikrini değiştirmeden önce, "Belwas'a şövalyelerimi getirmesini söyleyin," diye emretti. "Benim iyi şövalyeleri mi."

Güçlü Belwas şövalyeleri kapıdan soktuğunda tırmanış yüzünden nefes nefeseydi, etli elleriyle adamların kollarını tutuyordu. Sör Barristan başı dik bir şekilde yürüyordu ama Sör Jorah'ın gözleri mermer zemindeydi. *Biri gururlu, diğeri suçlu.* Yaşlı adam beyaz sakalını tıraş etmişti. Sakalı olmadan on yaş genç görünüyordu. Ama Dany'nin kelleşmeye başlayan ayısı olduğundan daha yaşlı görünüyordu. Sıranın önünde durdular. Güçlü Belwas bir adım geri çekildi ve kollarını yara izleriyle dolu göğsünde birleştirip durdu. Sör Jorah boğazını temizledi. *"Khaleesi..."*

Dany onun sesini çok özlemişti ama sert olmak zorundaydı. "Sessiz ol. Ne zaman konuşacağını ben söyleyeceğim." Ayağa kalktı. "Sizi lağımlara gönderdiğimde, bir yanım sizi son kez görmüş olmayı umuyordu. Köle tacirlerinin pisliğinin içinde boğulmak yalancılar için gayet uygun bir sonmuş gibi görünüyordu. Tanrıların sizin cezanızı vereceğini düşünmüştüm ama bana geri döndünüz. Benim Batıdiyarlı yiğit şövalyelerim, bir muhbir ve bir dönek. Ağabeyim olsa ikinizi de asardı." En azından Viserys asardı. Rhaegar ne yapardı, bilmiyordu Dany. "Bu şehri kazanmama yardım ettiğinizi kabul edeceğim..."

Sör Jorah'ın ağzı gerildi. "Bu şehri sizin için biz kazandık. Biz lağım fareleri."

"Sessiz ol," dedi Dany tekrar... ama adamın söylediğinde gerçeklik vardı. Joso'nun Kamışı ve diğer koçbaşları şehir kapısını döverken ve okçular duvarların üzerinden alevli oklar gönderirken, Dany gece karanlığında nehir kıyısına iki yüz adam göndermişti; limandaki gemi enkazlarını ateşe vermeleri için. Fakat bunun tek sebebi gerçek amaçlarını gizlemekti. Yanan gemiler duvarlardaki müdafaacıların gözlerini çekerken, birkaç yarı deli yüzücü lağım ağızlarını bulmuş ve paslı bir demir kafesi yerinden sökmüştü. Sör Jorah, Sör Barristan, Güçlü Belwas ve yirmi cesur aptal, kahverengi suyun altına dalmış ve kiremit tünele çıkmıştı; paralı askerlerden karışık bir grup, Lekesizler ve azatlı köleler. Dany, sadece ailesi olmayan adamların seçilmesini emretmişti... ve tercihen koku alma duyusu olmayanların.

Adamlar cesur oldukları kadar şanslılardı. Son yoğun yağmurun üstünden bir ay dönümü geçmişti ve lağımlardaki pislik sadece bacak boyundaydı. Meşaleler, etraflarına sarılmış yağlı bezler sayesinde kuru

kalmıştı, yani adamların ışığı vardı. Azatlı kölelerden birkaçı büyük farelerden korkmuştu, Güçlü Belwas farelerden birini yakalayıp dişleriyle ikiye bölene kadar. Bir adam, karanlık sulardan çıkan ve onu bacağından yakalayıp aşağı çeken dev bir beyaz kertenkele tarafından öldürülmüştü ama hayvanın yarattığı bir sonraki hafif dalga göründüğünde, Sör Jorah kılıcını çekmiş ve canavarı doğramıştı. Adamlar birkaç kez yanlış dönüş yapmıştı ama yüzeyi bulduklarında Güçlü Belwas onları en yakın dövüş çukuruna götürmüştü, orada birkaç nöbetçiyi gafil avlamış ve kölelerin zincirlerini kırmışlardı. Bir saat içinde, Meereen'deki dövüşçü kölelerin yarısı ayaklanmıştı.

"Bu şehri kazanmama *yardım ettiniz,*" diye tekrar etti Dany inatla. "Ve geçmişte bana iyi hizmet verdiniz. Sör Barristan beni Titan Piçi'nden ve Qarth'taki Üzgün Adamlar'dan kurtardı. Sör Jorah beni Vaes Dothrak'taki zehirciden ve Drogo'nun kansüvarilerinden kurtardı, güneşim ve yıldızım öldükten sonra." Ölmesini isteyen o kadar çok insan vardı ki Dany sayıyı karıştırıyordu bazen. "Ama bana yalan söylediniz, beni kandırdınız, bana ihanet ettiniz." Sör Barristan'a döndü. "Yıllarca babamı korudunuz, Üç Dişli Mızrak'ta ağabeyimin yanında dövüştünüz ama Viserys'i sürgünde yalnız bıraktınız ve İşgalci'ye diz çöktünüz. Neden? Ve bana *gerçekleri* söyleyin."

"Bazı gerçekleri duyması zordur. Robert... iyi bir şövalyeydi... yiğitti, cesurdu... hayatımı bağışladı, pek çok başka insanın hayatını da... Prens Viserys bir çocuktu sadece, hükmedecek yaşa gelmesine yıllar vardı ve... beni bağışlayın kraliçem lakin gerçekleri istediniz... ağabeyiniz Viserys küçük bir çocukken bile babasının oğlu gibi görünüyordu, Rhaegar'ın asla görünmediği şekilde."

"Babasının oğlu?" Dany kaşlarını çattı. "Bu ne anlama geliyor?"

Yaşlı şövalye gözlerini kırpmadı. "Babanız Batıdiyar'da 'Deli Kral' olarak anılır. Size kimse söylemedi mi?"

"Viserys söyledi." *Deli Kral.* "Ona bu ismi İşgalci verdi, İşgalci ve köpekleri." *Deli Kral.* "Bu bir yalandı."

"Eğer kulaklarınızı kapatacaksanız," dedi Sör Barristan yumuşak bir sesle, "neden gerçekleri soruyorsunuz?" Duraksadı, sonra devam etti. "Daha önce size, Lannisterlar'ın size katıldığımı öğrenmemesi için sahte bir isim kullandığımı söylemiştim. Bu, meselenin yarısı bile değildi Majesteleri. Gerçek şu ki, kılıcımı size vermeden önce sizi bir süre izlemek istedim. Emin olmak zorundaydım, sizin..."

“...babamın kızı olmadığımdan?” Dany babasının kızı değilse, kimdi?

“...deli olmadığınızdan,” diye bitirdi Sör Barristan. “Ama sizde bir leke görmedim.”

“Leke?” Dany’nin tüyleri diken dikendi.

“Size tarihten alıntılar yapacak bir üstat değilim ben Majesteleri. Benim hayatım kılıçlardı, kitaplar değil. Ama Targaryenlar’ın daima deliliğin kıyısında dans ettiğini bütün çocuklar bilir. Babanız ilk değildi. Bir keresinde Kral Jaehaerys, deliliğin ve dehanın aynı sikkenin iki yüzü olduğunu söylemişti bana. Ne zaman bir Targaryen doğsa, demişti, tanrılar sikkeyi havaya atar ve bütün dünya sikkenin yere nasıl düşeceğini görmek için nefesini tutar.”

Jaehaerys. Bu yaşlı adam büyükbabamı tanıyordu. Bu düşünce Dany’yi duraksattı. Batıdiyar hakkında bildiği şeylerin çoğu ağabeyinden geliyordu, geri kalanlar da Sör Jorah’tan. Sör Barristan, o ikisinin bildiklerinin toplamından fazlasını unutmuş olmalıydı. *Bu adam bana nereden geldiğimi anlatabilir.* “Yani ben, bir tanrının elindeki sikkeyim, bunu mu diyorsunuz sör?”

“Hayır,” diye yanıtladı Sör Barristan. “Siz Batıdiyar’ın meşru veliahtısınız. Hayatımın sonuna kadar sizin sadık şövalyeniz olarak kalacağım, beni tekrar kılıç taşımaya layık görürseniz. Görmezseniz, yaver olarak Güçlü Belwas’a hizmet etmekten mutluluk duyarım.”

“Ya sizin sadece benim soytarım olmaya layık olduğunuza karar verirsem?” diye sordu Dany küçümseyerek. “Ya da aşçım?”

“Şeref duyarım Majesteleri,” dedi Selmy sakin bir asaletle. “Ben de her adam kadar elma pişirebilir, et kaynatabilirim. Kamp ateşlerinin üstünde pek çok ördek kızartmışlığım da vardır. Umarım ördekleri yağlı, derileri çıtır çıtır ve kemikleri kanlı seviyorsunuzdur.”

Selmy’nin sözleri Dany’yi gülümsetti. “Böyle bir şeyi yemem için delirmiş olmam gerekir. Ben Plumm, gel ve uzunkılıcını Sör Barristan’a ver.”

Fakat Beyazsakal kılıcı almadı. “Kılıcımı Joffrey’nin ayaklarına fırlattım ve o zamandan beri bir kılıca dokunmadım. Sadece kraliçemin elinden gelen kılıcı tekrar kabul ederim.”

“Nasıl isterseniz.” Dany, kılıcı Esmer Ben’den aldı ve kabzası önde olmak üzere Barristan’a sundu. Yaşlı adam kılıcı saygıyla aldı. “Şimdi diz çökün,” dedi Dany, “ve kılıcınızın bana hizmet edeceğine dair yemin verin.”

Adam bir dizinin üstüne çöktü, kılıcı Dany'nin önüne koydu ve yemin etti. Dany sözcükleri duymadı bile. *Bu kolay olandı,* diye düşündü. *Diğeri daha zor olacak.* Sör Barristan'ın işi bittiğinde Dany, Jorah Mormont'a döndü. "Ve şimdi siz sör. Bana gerçekleri söyleyin."

İri adamın boynu kıpkırmızıydı; öfkeden mi yoksa utançtan mı bilmiyordu Dany. "Size gerçeği söylemeye çalıştım, elli kere. Arstan'ın göründüğünden fazla olduğunu söyledim. Xaro ve Pyat Pree'ye güvenmemeniz konusunda sizi uyardım..."

"Beni kendiniz dışında herkese karşı uyardınız!" Jorah'ın hürmetsizliği Dany'yi öfkelendirmişti. *Daha alçakgönüllü olmalıydı. Onu affetmem için yalvarmalıydı.* "Jorah Mormont'tan başka kimseye güvenme, dediniz... ve bütün o zaman boyunca Örümcek'in yaratığıydınız!"

"Ben kimsenin yaratığı değilim. Hadımın altınlarını aldım, evet. Birkaç şifre öğrendim ve birkaç mektup yazdım ama hepsi buydu..."

"Hepsi? Beni izlediniz ve beni düşmanlarıma sattınız!"

"Bir zaman için," dedi Jorah kerhen. "Durdum."

"Ne zaman? Ne zaman durdunuz?"

"Qarth'tan bir rapor gönderdim fakat..."

"*Qarth*'tan?" Dany çok daha uzun zaman önce durmuş olmasını umuyordu. "Qarth'tan ne yazdınız? Artık benim adamım olduğunuzu mu? Onların komplolarına daha fazla ortak olmayacağınızı mı?" Sör Jorah, Dany'nin gözlerine bakamıyordu. "Khal Drogo öldüğünde, sizinle birlikte Yi Ti'ye ve Yeşim Denizi'ne gitmemi istediniz. Bu sizin arzunuz muydu yoksa Robert'ın mı?"

"Sizi korumak içindi," diye ısrar etti Jorah. "Sizi onlardan uzakta tutmak için. Onların ne çeşit yılanlar olduğunu biliyordum..."

"Yılan? Ya siz nesiniz sör?" Dany'nin aklına korkunç bir şey geldi. "Onlara Drogo'nun bebeğini taşıdığımı söylediniz..."

"Khaleesi."

"İnkâr etmeyi aklınızdan bile geçirmeyin sör," dedi Sör Barristan sertçe. "Hadım bu havadisi konseye verdiğinde oradaydım. Robert, Majesteleri'nin ve bebeğinin öldürülmesini emretti. Kaynak sizdiniz sör. Bir af karşılığında bu işi bizzat sizin yapabileceğiniz dahi konuşuldu."

"Yalan." Sör Jorah'ın yüzü karardı. "Ben asla... Daenerys, senin o zehirli şarabı içmeni engelleyen bendim."

"Evet. Ve şarabın zehirli olduğunu nereden biliyordun?"

“Ben... ben şüphelendim... Kervan, Varys’ten bir mektup getirmişti, hadım beni bazı girişimler olacağına dair uyarıyordu. Senin gözlenmeni istiyordu ama zarar görmeni arzu etmiyordu.” Jorah diz çöktü. “Onlara ben söylemeseydim bir başkası söyleyecekti, bunu *biliyorsun.*”

“Ben bana ihanet ettiğini biliyorum.” Dany karnına dokundu, oğlu Rhaego’nun yittiği yere. “Bir zehircinin oğlumu öldürmeye çalıştığını biliyorum, senin yüzünden. Ben bunu biliyorum.”

“Hayır... hayır.” Jorah kafasını salladı. “Ben asla... beni affet. Beni affetmek zorundasın.”

“Zorundayım?” Çok geçti artık. *Jorah sözlerine af dilenerek başlamalıydı.* Dany onu affetmeye niyetlenmişti ama yapamazdı. O şarap satıcısını, adamdan geriye hiçbir şey kalmayana kadar atının arkasında sürüklemişti. O satıcıyı getiren adam da aynı şeyi hak etmiyor muydu? *Bu Jorah, benim öfkeli ayım, beni asla yarı yolda bırakmayan sağ kolum. Onsuz ölürüm ama...* “Seni affedemem,” dedi Dany. “Yapamam.”

“Yaşlı adamı affettin.”

“O bana adıyla ilgili yalan söyledi. Sen benim sırlarımı, babamı öldüren ve ağabeyimin tahtını çalan adama sattın.”

“Seni korudum. Senin için dövüştüm. Senin için öldürdüm.”

Beni öptün, diye düşündü Dany, *bana ihanet ettin.*

“Bir fare gibi lağımlara girdim. Senin için.”

Orada ölseydin daha iyi olurdu. Dany hiçbir şey söylemedi. Söylenecek bir şey yoktu.

“Daenerys,” dedi Jorah. “Seni sevdim.”

Ve işte oradaydı. *Üç ihanet göreceksin. Biri kanda, biri altında, biri aşkta.* “Tanrıların hiçbir şeyi amaçsız yapmadığı söylenir. Mücadelede ölmedin, tanrıların seninle işi bitmemiş olmalı. Ama benim bitti. Seni yanımda istemiyorum. Sürüldün sör. Kral Toprakları’ndaki efendilerine git ve affını al, eğer alabilirsen. Ya da Astapor’a git. Kasap kralın şövalyelere ihtiyacı vardır şüphesiz.”

“Hayır.” Jorah, Dany’ye uzandı. “Daenerys, lütfen, beni dinle...”

Dany adamın elini itti. “Bir daha asla bana dokunmaya ya da adımı ağzını almaya cüret etme. Eşyalarını toplayıp şehirden ayrılmak için şafağa kadar vaktin var. Şafaktan sonra Meereen’de görülürsen, Güçlü Belwas’a kafanı koparttırırım. Yaparım. Buna inan.” Jorah’a arkasını döndü, etekleri dalgalandı. *Onun yüzünü görmeye tahammül edemiyorum.* “Şu yalancıyı gözümün önünden çekin,” diye emretti. *Ağlamamalıyım. Yapmamalıyım.*

Eğer ağlarsam onu affederim. Güçlü Belwas, Sör Jorah'ı kolundan yakaladı ve dışarı çıkardı. Dany arkasına baktığında, şövalye sarhoşmuş gibi yalpalayarak ve ağır ağır yürüyordu. Dany, kapının açıldığını ve kapandığını duyana dek başka tarafa baktı. Sonra tekrar abanoz sıraya oturdu. *Gitti. Babam, annem, ağabeylerim, Sör Willem Darry, güneşim ve yıldızım Drogo, onun içimde ölen oğlu ve şimdi de Sör Jorah...*

"Kraliçenin iyi bir kalbi var," dedi Daario koyu mor sakallarının arasından, "ama bu adam bütün Oznakların ve Meroların toplamından daha tehlikeli." Elleri, birbirinin aynısı bıçaklarının kabzalarını okşadı, o iffetsiz altın kadınları. "Kelimeleri söylemenize bile gerek yok ışığım. Sadece küçük bir baş hareketi yapın ve Daario'nuz size onun çirkin kafasını getirsin."

"Onu rahat bırak. Teraziler şimdi dengelendi. Bırak evine gitsin," dedi Dany. Jorah'ı, yaşlı meşelerin ve uzun çamların arasında yürürken, çiçek açmış fundalıkların, yosunla kaplı taşların, dik bayırlardan akan buzlu derelerin önünden geçerken hayal etti. Onu büyük ağaç kütüklerinden yapılmış bir salona girerken gördü, köpeklerin şöminenin yanında uyuduğu ve dumanlı havanın etle şarap koktuğu bir salona. "İşimiz şimdilik bitti," dedi kumandanlarına.

Dany'nin bütün yapabildiği, koşarak geniş mermer basamakları tırmanmamak oldu. Irri, Dany'nin meclis kıyafetlerini çıkarıp daha rahat bir esvap giymesine yardım etti; geniş bir yün pantolon, bol bir keçe tunik ve boyalı bir Dothrak yeleği. Dany'nin sandaletlerini bağlamak için diz çöken Irri, "Titriyorsunuz *Khaleesi*," dedi.

"Üşüdüm," diye yalan söyledi Dany. "Bana geçen gece okuduğum kitabı getir." Kendini kelimelerin içinde, başka zamanlarda ve başka yerlerde kaybetmek istiyordu. Deri ciltli kalın kitap, Yedi Krallık'tan şarkılar ve hikâyelerle doluydu. Doğruyu söylemek gerekirse çocuk hikâyeleriydi; gerçek tarih olamayacak kadar basit ve düşsel. Bütün kahramanlar uzun boylu ve yakışıklıydı. Hainleri gözlerindeki kurnaz bakışlarından tanıyabilirdin. Dany yine de seviyordu bu hikâyeleri. Geçen gece, güzel olmak suçuyla kral tarafından kızıl kuleye kapatılan üç prensesi okuyordu.

Hizmetçisi kitabı getirdiğinde Dany kaldığı sayfayı bulmakta hiç zorlanmadı ama kitap işe yaramıyordu. Kendini aynı paragrafı altı kez okurken buldu. *Sör Jorah bu kitabı düğün hediyem olarak vermişti, Khal Drogo'yla evlendiğim gün. Ama Daario haklı, onu sürgün etmemeliydim.*

Onu yanımda tutmalı ya da öldürmeliydim. Dany kraliçe rolü oynuyordu ama bazen küçük ve korkak bir kız gibi hissediyordu hâlâ. *Viserys her zaman ne kadar aptal olduğumu söylerdi. O gerçekten deli miydi?* Dany kitabı kapadı. İstese hâlâ Sör Jorah'ı çağırabilirdi. Ya da Daario'yu gönderip onu öldürtebilirdi.

Dany bu seçeneklerden kaçtı ve terasa çıktı. Rhaegal havuzun orada, güneşin altındaki yeşil ve bronz buklelerin yanında uyuyordu. Drogon piramidin tepesine, Dany'nin emriyle aşağı indirilen bronz harpiyanın eski yerine tünemişti. Dany'yi görünce kanatlarını açıp kükredi. Viserion ortalıkta değildi ama Dany balkon duvarına gidip gözleriyle ufku taradığında, uzakta, nehrin üzerinde salınan solgun kanatlar gördü. *Avlanıyor. Her gün biraz daha cüretkâr oluyorlar.* Ama onların bu kadar uzağa uçtuğunu görmek Dany'yi hâlâ tedirgin ediyordu.

"Majesteleri?"

Dany döndü ve Sör Barristan'ı gördü. "Benden daha ne istiyorsunuz sör? Canınızı bağışladım, sizi hizmetime aldım, şimdi bana biraz huzur verin."

"Beni bağışlayın Majesteleri. Sadece... şimdi kim olduğumu bildiğinize göre..." Yaşlı adam tereddüt etti. "Bir Kral Muhafızları şövalyesi gece ve gündüz kralın huzurundadır. Bu yüzden bizim yeminlerimiz, kralın hayatını koruduğumuz kadar sırlarını da korumamızı gerektirir. Lakin kanunlara göre babanızın sırları şimdi size ait, tahtıyla birlikte ve... bana soracak sorularınız olabileceğini düşündüm."

Sorular? Dany'nin yüzlerce sorusu vardı, binlerce, on binlerce. Neden aklına bir tanesi bile gelmiyordu? "Babam gerçekten deli miydi?" deyiverdi. *Neden bunu sordum?* "Viserys bu delilik bahsinin, İşgalci'nin uydurması olduğunu söylemişti..."

"Viserys bir çocuktu ve kraliçe onu elinden geldiğince korudu. Şimdi inanıyorum ki, babanızın içinde her zaman bir parça delilik vardı. Fakat aynı zamanda cazibeli ve alicenaptı, bu yüzden gelgitleri affediliyordu. Onun hükümranlığı büyük vaatle başladı... lakin yıllar geçtikçe gelgitleri sıklaştı, ta ki..."

Dany şövalyeyi durdurdu. "Bunu şimdi duymak istiyor muyum?"

Sör Barristan bir an düşündü. "Sanırım hayır. Şimdi değil."

"Şimdi değil," diye onayladı Dany. "Bir gün. Bir gün bana her şeyi anlatmalısınız. İyiyi ve kötüyü. Babam hakkında söylenecek birkaç iyi şey vardır, değil mi?"

“Var Majsteleri. Onun ve ondan öncekilerin hakkında. Büyükbabanız Jaehaerys ve onun ağabeyi, onların babası Aegon, anneniz... ve Rhaegar. En çok da Rhaegar.”

“Onu tanımış olmayı isterdim.” Dany’nin sesi özlem doluydu.

“Onun sizi tanımış olmasını isterdim,” dedi yaşlı şövalye. “Hazır olduğunuzda her şeyi anlatacağım.”

Dany şövalyeyi yanağından öptü ve onu gönderdi.

Hizmetçiler o akşam Dany’ye kuzu eti, kuru üzüm ve şaraba yatırılmış havuçla hazırlanmış salata ve üstünden bal damlayan çıtır çıtır sıcak ekmek getirdi. Dany hiçbirini yiyemedi. *Rhaegar bu kadar bezgin oldu mu hiç?* diye merak etti. *Aegon, fethinden sonra bu kadar bezgin miydi?*

Daha sonra, uyku vakti geldiğinde, Dany gemiden bu yana ilk kez yatağına Irri’yi aldı. Fakat titreyerek rahatladığında ve parmaklarını hizmetçisinin gür siyah saçlarından geçirdiğinde bile, ona sarılan kişinin Drogo olduğunu hayal etti... yalnız bir şekilde, Drogo’nun yüzü Daario’nun yüzüne dönüşüp durdu. *Daario’yu istiyorsam söylemem yeter.* Dany, bacakları Irri’nin bacaklarına dolanmış halde uzandı. *Gözleri bugün nerdeyse mor görünüyordu...*

O gece Dany’nin rüyaları karanlıktı ve yarı hatırlanan kâbuslardan üç kez uyandı. Üçüncü seferden sonra tekrar uyuyamayacak kadar huzursuzdu. Eğimli pencerelerden akan ay ışığı, mermer zemini gümüşe dönüştürüyordu. Açık teras kapılarından içeri serin bir esinti giriyordu. Irri huzurla Dany’nin yanında uyuyordu, dudakları hafifçe aralanmıştı, ipek örtünün altından koyu kahverengi göğüs ucu görünüyordu. Dany bir an için baştan çıktı ama onun istediği Drogo’ydu, belki Daario. Irri değil. Hizmetçi kız tatlı ve becerikliydi ama onun bütün öpücüklerinde görev tadı vardı.

Dany kalktı, Irri’yi ay ışığında uyurken bıraktı. Jhiqui ve Missandei kendi yataklarında uyuyorlardı. Dany üstüne bir kaftan geçirdi ve mermer zeminde çıplak ayakla yürüyerek terasa çıktı. Hava serindi ama ayak parmaklarının arasına giren çimenleri hissetmeyi ve birbirine fısıldayan yaprakların sesini dinlemeyi seviyordu. Küçük banyo havuzunun yüzeyindeki rüzgâr dalgaları birbirini kovalıyor ve ayın aksini titretip dans ettiriyordu.

Alçak bir balkon duvarına yaslanıp şehri seyretti. Meereen de uyuyordu. Daha güzel günlerin düşünde kaybolmuştu belki. Gece, siyah bir battaniye misali caddeleri örtüyordu, cesetleri ve onları yemek için lağımlardan gelen gri fareleri, iğneli sinek sürülerini gizliyordu. Devriyelerin nöbetlerini

tuttuğu yerlerdeki uzak meşaleler kırmızı ve turuncu pırıldıyordu. Dany orada burada, dar sokaklar boyunca kıpırdanarak ilerleyen solgun fener ışıltıları da görüyordu. Belki de fenerlerden biri Sör Jorah'tı, atını ağır ağır kapıya doğru yürütüyordu. *Elveda yaşlı ayı. Elveda hain.*

Daenerys Fırtınadadoğan'dı o. Ateş Geçirmez, *khaleesi* ve kraliçe, Ejderhaların Anası, büyücülerin katili, zincirleri kıran ve bu dünyada güvenebileceği tek kişi yoktu.

“Majesteleri?” Missandei, ayaklarında ahşap terlikleri, bir geceliğe sarınmış halde Dany'nin yanında duruyordu. “Uyandım ve gitmiş olduğunuzu gördüm. İyi uyudunuz mu? Neye bakıyorsunuz?”

“Şehrime,” dedi Dany. “Kırmızı kapılı bir ev arıyordum ama gece olunca bütün kapılar siyah.”

“Kırmızı kapı?” Missandei'nin aklı karışmıştı. “O hangi ev?”

“Hiç. Önemli değil.” Dany, küçük kızın elini tuttu. “Bana asla yalan söyleme Missandei. Bana asla ihanet etme.”

“Asla yapmayacağım,” diye söz verdi Missandei. “Bakın, şafak söküyor.”

Gökyüzü, ufuk çizgisinden başucu noktasına kadar kobalt mavisine dönmüştü. Doğuda, alçak tepelerden oluşan çizginin arkasında altın rengi ve inci pembesi bir ışıltı görülebiliyordu. Dany doğan güneşi izlerken Missandei'nin elini tuttu. Bütün gri kiremitler; kırmızı, sarı, mavi, yeşil ve turuncu oldu. Dövüş çukurlarının kızıl kumları, onları Dany'nin gözlerinin önünde kanayan yaralara dönüştürdü. Bir başka yerde, Merhamet Tapınağı'nın altın kubbesi alev alev ışıldadı. Lekesizler'in miğferlerindeki çivilere dokunan ilk gün ışıkları, duvarlar boyunca göz kırpan bronz yıldızlar çıkardı. Terasta, birkaç sinek tembelce uçtu. Hurma ağacında bir kuş cıvıldamaya başladı, sonra iki kuş daha. Dany başını yana yatırdı ve kuşların şarkısını dinledi ama çok geçmeden, uyanan şehrin sesleri cıvıltıları boğdu.

Benim şehrimin sesleri.

Dany o sabah, kabul salonuna inmektense kumandanlarını bahçeye çağırdı. “Fatih Aegon, Batıdiyar'a ateş ve kan götürdü, lakin daha sonra onlara barış, refah ve adalet verdi. Benim Köle Körfezi'ne bütün getirdiğim ölüm ve tahrip. Bir kraliçeden çok bir *khal* oldum; ezen ve yağmalayan, ardından yoluna devam eden.”

“Kalmak için bir sebep yok,” dedi Esmer Ben.

“Majesteleri, köle tacirleri kendi felaketlerini kendileri getirdi,” dedi Daario Naharis.

“Siz özgürlük de getirdiniz,” diye vurguladı Missandei.

“Açlıktan kırılma özgürlüğü mü?” diye sordu Dany sertçe. “Ölme özgürlüğü mü? Ben bir ejderha mıyım yoksa bir harpiya mı?” *Ben deli miyim? Lekeli miyim?*

“Bir ejderha,” dedi Sör Barristan sarahatle. “Meereen, Batıdiyar değil Majesteleri.”

“Ama tek şehri yönetemezsem yedi krallığı nasıl yöneteceğim?” Şövalyenin buna verecek cevabı yoktu. “Çocuklarımın iyileşmek ve öğrenmek için zamana ihtiyacı var. Ejderhalarımın büyümek ve kanatlarını denemek için zamana ihtiyacı var. Ben de aynı şeye ihtiyaç duyuyorum. Bu şehrin Astapor gibi olmasına izin vermeyeceğim. Yunkai’nin harpiyasının, benim özgür bıraktıklarımı tekrar zincire vurmasına izin vermeyeceğim.” Dany arkasına döndü ve adamlarının yüzüne baktı. “Yürümeyeceğim.”

“O halde ne yapacaksınız *Khaleesi?*” diye sordu Rakharo.

“Kalacağım,” dedi Dany. “Yöneteceğim. Ve bir kraliçe olacağım.”

Jaime

Kral, poposunun altında bir minder yığınıyla masanın başında oturuyordu, önüne konulan belgeleri imzalıyordu.

"Sadece birkaç tane kaldı Majesteleri," dedi Sör Kevan Lannister. "Bu, Lord Edmure Tully için bir yargısız hüküm belgesi; onu, meşru kralına karşı isyan çıkarmak suçuyla Nehirova'nın bütün arazilerinden ve gelirinden mahrum ediyor. Bu da Sör Brynden Tully, nam-ı diğer Karabalık için benzer bir belge." Tommen, kalemi dikkatlice mürekkebe batırarak ve çocuksu geniş harflerle adını yazarak belgeleri art arda imzaladı.

Jaime, kralın küçük konseyinde bir sandalyeye sahip olma arzusu duyan bütün o lordları düşünerek masanın diğer ucundan Tommen'ı izliyordu. *Benim kahrolası sandalyemi alabilirler.* Eğer bu güçse, tadı neden bezginliğe benziyordu? Jaime, kalemini tekrar hokkaya batıran Tommen'ı seyrederken kendini güçlü hissetmiyordu. Sıkıldığını hissediyordu.

Ve ağrı. Bedenindeki her kas sızlıyordu. Kaburgaları ve omuzları, Sör Addam Marbrand'in lütfu olan darbeler yüzünden mosmordu. Bunu sadece düşünmek bile Jaime'nin irkilmesine sebep oluyordu. Sadece adamın kimseye bir şey söylemeyeceğini umut edebiliyordu. Marbrand'i, Casterly Kayası'nda yaver çömezi olarak hizmet verdiği çocukluk yıllarından beri tanıyordu; ona, herhangi birine güvenebileceğinden fazla güveniyordu. Kendisine karşı kalkan ve turnuva kılıcı kuşanmasını istemeye yetecek kadar. Sol eliyle dövüşüp dövüşmeyeceğini öğrenmek istemişti.

Ve şimdi biliyorum. Bu malumat, Sör Addam'ın verdiği darbelerden daha can yakıcıydı ve darbeler o kadar kötüydü ki Jaime bu sabah zar zor giyinmişti. Eğer gerçekten dövüşüyor olsalardı Jaime bir düzine ölüm tadardı. El değiştirmek çok basit görünmüştü. Değildi. Jaime'nin sahip olduğu her içgüdü yanlıştı. Bir zamanlar sadece hareket ediyorken, bu sefer her hareketi düşünmek zorunda kalmıştı. Ve o düşünürken Marbrand onu pataklamıştı. Jaime'nin sol eli uzunkılıcı adamakıllı *tutamamıştı* bile; Sör Addam onu üç kez kılıçsız bırakmıştı.

"Bu belge; söz konusu toprakları, geliri ve kaleyi Sör Emmon Frey ve eşi Leydi Genna'ya veriyor." Sör Kevan krala başka bir parşömen tomarı uzattı. Tommen kalemini mürekkebe batırdı ve imzaladı. "Bu, Dehşet

Kalesi Lordu Bolton'ın gayrimeşru oğlu için bir meşruiyet hükmü. Ve bu, Lord Bolton'ı Kuzey Muhafızı ilan ediyor." Tommen kalemini mürekkebe batırdı, imzaladı, batırdı, imzaladı. "Bu, Castamere Kalesi'nin mülkiyetini Sör Rolph Spicer'e veriyor ve kendisini lordluk rütbesine yükseltiyor." Tommen kâğıda adını karaladı.

Sör Ilyn Payne'e gitmeliydim, diye düşündü Jaime. Kral Adaleti, Marbrand gibi bir dost değildi ve Jaime'yi kanlı kanlı dövebilirdi... ama bir dili yokken, daha sonra bununla ilgili böbürlenemezdi. Sör Addam'ın sarhoşken edeceği tek talihsiz kelam yeterdi; çok geçmeden bütün dünya Jaime'nin nasıl işe yarmaz bir adama dönüştüğünü öğrenirdi. *Kral Muhafızları Lord Kumandanı.* Bu zalim bir şakaydı... Lord Tywin'in gönderdiği hediye kadar zalim değildi gerçi.

"Bu, Lord Gawen Westerling, leydi eşi ve kızı Jeyne için kraliyet affı, onları tekrar kral huzuruna kabul ediyor," dedi Sör Kevan. "Bu, Taş Çit'ten Lord Jonos Bracken için kraliyet affı. Bu, Lord Vance için af. Bu, Lord Goodbrook için. Bu da Bakire Havuzu'ndan Lord Mooton için."

Jaime ayağa kalktı. "Sen buradaki meseleleri gayet güzel idare ediyor gibi görünüyorsun amca. Majesteleri'ni sana emanet ediyorum."

"Nasıl istersen." Sör Kevan da ayağa kalktı. "Jaime, babana gitmelisin. Aranızdaki bu mesafe..."

"...onun marifeti. Ve bu mesafeyi bana alaycı hediyeler göndererek kapatamaz. Kendisine bunu söyle, eğer onu Tyrellller'den yeterince ayırabilirsen."

Sör Kevan üzgün görünüyordu. "O yürekten gelen bir hediyeydi. Kılıcın seni teşvik edeceğini düşünmüştük..."

"...yeni bir el büyütmeye mi?" Jaime, Tommen'a döndü. Joffrey'nin altın buklelerine ve yeşil gözlerine sahip olmasına rağmen, yeni kralın merhum ağabeyiyle çok az ortak özelliği vardı. Tommen tombulluğa meyilliydi, yüzü yuvarlak ve pembeydi, hatta çocuk kitap okumaktan hoşlanıyordu. *Dokuz yaşından biraz küçük, benim oğlum. Bu çocuk o adam değil.* Tommen'ın kendi başına hüküm sürmesine daha yedi yıl vardı. O zaman kadar diyar, lord büyükbabasının avuçlarında kalacaktı. "Efendimiz," dedi Jaime, "gitmeme müsaadeniz var mı?"

"Nasıl isterseniz sör dayı." Tommen tekrar Sör Kevan'a baktı. "Şimdi belgeleri mühürleyebilir miyim?" Şu ana kadar Tommen'ın kral olmakla ilgili en sevdiği şey, kraliyet mührünü sıcak muma basmaktı.

Jaime konsey odasından çıktı. Kapının dışında, beyaz pullu zırhı ve kar beyazı pelerinin içinde kaskatı bir halde nöbet tutan Sör Meryn Trant'ı buldu. *Bu adam ne kadar zayıf olduğumu öğrenirse, Karakazan ya da Blount bunu duyarsa...* "Majesteleri'nin işi bitene kadar buradan ayrılmayın," dedi, "daha sonra onu Maegor'a geri götürün."

Trant başını eğdi. "Emredersiniz lordum."

O sabah dış avlu kalabalık ve gürültülüydü. Jaime, bir grup adamın atlarını eyerlediği ahırlara doğru yürüdü. "Çelikincik!" diye seslendi. "Gidiyor musun?"

"Leydim atına biner binmez," dedi Çelikincik Walton. "Lord Bolton bizi bekliyor. İşte, leydim de geldi."

Bir seyis, ahır kapısından gri bir kısrak çıkardı. Kısrağın sırtında ağır bir pelerine sarınmış, zayıf, çukur gözlü, küçük bir kız vardı. Pelerin de altındaki elbise gibi griydi ve kenarlarına beyaz saten geçilmişti. Kızın göğsüne iğnelenmiş broş, bir kurt başı şeklinde dövülmüştü, kurdun gözleri opaldi. Kızın kahverengi uzun saçları rüzgârda çılgınca savruluyordu. *Güzel bir yüzü var,* diye düşündü Jaime, *ama gözleri üzgün ve endişeli.*

Kız, Jaime'yi gördüğünde başını eğdi. "Sör Jaime," dedi ince, tedirgin bir sesle. "Beni uğurlamakla nezaket gösteriyorsunuz."

Jaime kızı dikkatle inceledi. "Demek beni tanıyorsun?"

Kız dudağını ısırdı. "Beni hatırlamayabilirsiniz lordum zira o zaman küçüktüm... lakin Kral Robert, babam Lord Eddard'ı ziyaret etmek için Kışyarı'na geldiğinde sizinle tanışma şerefine nail olmuştum." Kocaman kahverengi gözlerini aşağı indirdi ve, "Ben Arya Stark," diye mırıldandı.

Jaime, Arya Stark'a hiçbir zaman fazla dikkat etmemişti ama bu kız ondan büyük görünüyordu. "Evlenmek üzere olduğunu anlıyorum."

"Lord Bolton'ın oğlu Ramsay ile evleneceğim. Kendisi eskiden bir Kar'dı ama Majesteleri onu bir Bolton yaptı. Çok cesur biri olduğu söyleniyor. Çok mutluyum."

O halde sesin neden bu kadar korku dolu? "Size sevinç diliyorum leydim." Jaime, Çelikincik'e döndü. "Size söz verilen sikkeleri aldınız mı?"

"Evet. Ve onları paylaştık. Teşekkür ediyorum." Kuzeyli adam sırıttı. "Bir Lannister borcunu mutlaka öder"

"Her zaman," dedi Jaime, kıza son bir kez baktı. Arada büyük bir benzerlik olup olmadığını merak etti. Bir şey fark etmezdi gerçi. Gerçek Arya Stark büyük ihtimalle Bit Çukuru'ndaki isimsiz bir mezara gömülmüştü. Arya'nın kardeşleri, ablası, ağabeyi ve her iki ebeveyni birden

ölüyken, bu kızın düzmece olduğunu söylemeye kim cesaret edebilirdi? “Yolunuz hızlı olsun,” dedi Çelikincik’e. Nage barış sancağını kaldırdı ve kuzeyli adamlar üstlerindeki kürkler kadar dağınık bir sıra oluşturarak kale kapısından çıktı. Gri kısrağın sırtındaki kız, adamların arasında küçücük ve yalnız görünüyordu.

Gregor Clegane tarafından sakarca öldürülen seyis çocuğun hayat kanını emen topraktaki koyu leke, bazı atları hâlâ huzursuz ediyordu. Lekeyi gören Jaime en baştan öfkelendi. Kral Muhafızları’na kalabalığı yoldan çekmelerini söylemişti ama o ahmak Sör Boros dikkatinin düello tarafından dağıtılmasına izin vermişti. Aptal seyis çocuk da bir parça suçluydu elbette, ölü Dornelu adam da öyle. Ama en çok Clegane. Çocuğun kolunu kesen darbe bir kazaydı ama ikincisi...

Pekâlâ, Gregor bunun bedelini ödüyor şimdi. Yüce Üstat Pycelle adamın yaralarıyla ilgileniyordu ama üstadın dairesinden duyulan feryatlar, iyileşmenin gerektiği kadar iyi gitmediğini söylüyordu. “Et kangren oluyor ve yaralardan irin akıyor,” demişti Pycelle konseye. “Böyle bir pisliğe kurtçuklar bile dokunmaz. Gregor’un titremeleri o kadar şiddetli ki dilini ısırmaması için ağzına bez tıkamak zorunda kaldım. Cesaret edebildiğim kadar dokuyu kestim ve çürümüş eti kaynar şarap ve ekmek mantarıyla tedavi etmeye çalıştım lakin işe yaramadı. Kollarındaki damarlar siyaha döndü. Onu sülüklediğimde bütün sülükler öldü. Lordlarım, Prens Oberyn mızrağında hangi zararlı maddeyi kullandı bilmek zorundayım. Şu diğer Dornelu adamları, kendileri daha açıksözlü olana kadar alıkoymamıza izin verin.”

Lord Tywin üstadı reddetmişti. “Prens Oberyn’in ölümü Güneş Mızrağı’nda yeterince soruna yol açacak. Prensin eşlikçilerini esir tutarak meseleleri daha beter hale getirmek istemiyorum.”

“O halde, Sör Gregor ölebilir korkarım.”

“Hiç şüphesiz. Prens Doran’a, kardeşinin bedeniyle birlikte gönderdiğim mektupta bunun olacağına dair yemin ettim. Lakin Gregor’u katleden silah Kral Adaleti’nin kılıcı olmalı, zehirli bir mızrak değil. Onu iyileştir.”

Yüce Üstat Pycelle dehşetle gözlerini kırpıştırmıştı. “Lordum...”

“Onu iyileştir,” demişti Lord Tywin tekrar, öfkeyle. “Lord Varys’in, Ejderha Kayası’nın çevresindeki sulara balıkçılar gönderdiğinden haberin var. Adamlar, adayı korumak için sadece küçük bir kuvvetin orada kaldığını

rapor etti. Lysliler, Lord Stannis'in kuvvetinin büyük bir bölümüyle birlikte koydan ayrılmış."

"Çok güzel," demişti Pycelle. "Bırakın da Stannis, Lys'te çürüsün. Hem adamdan hem de ihtiraslarından kurtulduk."

"Sakalların Tyrion tarafından kesildiğinde büsbütün aptala mı döndün sen? *Stannis Baratheon*'dan bahsediyoruz. Adam acı sona kadar savaşacak, sonra biraz daha. Eğer adadan ayrıldıysa, bu sadece savaşa devam edeceği anlamına gelir. Büyük ihtimalle Fırtına Burnu'nda karaya çıkacak ve fırtına lordlarını ayaklandırmaya çalışacak. Durum buysa, işi bitti. Lakin daha cüretkâr bir adam Dorne için zar atabilir. Eğer Güneş Mızrağı'nı kendi davasına katılmaya ikna ederse bu savaşı yıllarca uzatabilir. Diyeceğim şu ki, Martelller'i daha fazla *kızdırmayacağız,* hiçbir sebeple. Dornelu adamlar gitmekte özgür ve sen Sör Gregor'u *iyileştireceksin.*"

Neticede, Dağ gece gündüz çığlık atıyordu. Görünüşe göre Lord Tywin Lannister, Yabancı'nın gözünü bile korkutabiliyordu.

Jaime, Beyaz Kılıç Kulesi'nin sarmal merdivenlerini tırmanırken, hücresinde horlayan Sör Boros'u duydu. Sör Balon'ın kapısı da kapalıydı; kralın gece nöbetini o tutmuştu ve bütün gün uyuyacaktı. Blount'un horlamaları dışında kule çok sessizdi. Bu Jaime için gayet uygundu. *Dinlenmeliyim.* Dün gece, Sör Addam'la yaptığı danstan sonra çektiği acı yüzünden uyuyamamıştı.

Ama Jaime yatak odasına girdiğinde, içeride onu bekleyen kardeşini buldu.

Cersei, açık pencerenin yanında duruyordu, perde duvarların üzerinden denize bakıyordu. Koy rüzgârı kadının etrafında dönüyordu, üstündeki elbiseyi Jaime'nin nabzını hızlandıracak şekilde bedenine yapıştırıyordu. Elbise beyazdı, duvardaki goblenler ve Jaime'nin yatağındaki örtüler gibi. Minik zümrütlerden oluşan helezonlar elbisenin geniş kollarının ucunu aydınlatıyor ve korsajının önünden döne döne aşağı iniyordu. Cersei'nin altın rengi saçlarını toplayan altın örümcek ağına daha büyük zümrütler takılmıştı. Derin kesimli elbise kadının omuzlarını ve göğüslerinin üstünü çıplak bırakıyordu. *Nasıl da güzel.* Jaime'nin onu kollarına almaktan fazla istediği hiçbir şey yoktu.

"Cersei." Jaime kapıyı yavaşça kapadı. "Neden buradasın?"

"Başka nereye gidebilirim?" Cersei, Jaime'ye döndü, gözlerinde yaş vardı. "Babam, bundan böyle konseyde istenmediğimi açıkça söyledi. Jaime, onunla konuşamaz mısın?"

Jaime pelerinini çıkardı ve duvardaki kancaya astı. “Lord Tywin’le her gün konuşuyorum.”

“Bu kadar inatçı olmak *zorunda* mısın? Onun bütün istediği...”

“...beni Kral Muhafızları’ndan ayırmak ve Casterly Kayası’na geri göndermek.”

“Bunun o kadar da kötü olması gerekmez. Beni de Casterly Kayası’na geri gönderiyor. Benim uzakta olmamı istiyor, böylece Tommen’ı istediği gibi yetiştirecek. Tommen benim oğlum, onun değil!”

“Tommen kral.”

“Bir çocuk! Ağabeyinin, kendi düğününde *öldürüldüğünü* görmüş küçük ve korkmuş bir çocuk. Ve şimdi ona evlenmesi gerektiğini söylüyorlar. Kız ondan iki kat büyük ve iki kez dul!”

Jaime çürük kaslarının ağrısını önemsememeye çalışarak bir sandalyeye oturdu. “Tyrelller ısrar ediyor. Ben bunda bir zarar görmüyorum. Myrcella, Dorne’a gittiğinden beri Tommen çok yalnız. Margaery’nin ve kızın leydilerinin etrafta olmasından hoşlanıyor. Bırak evlensinler.”

“O senin oğlun...”

“O benim tohumum. Bana asla baba demedi. Joffrey ne kadar dediyse... Beni onlara aşırı ilgi göstermemem konusunda bin kez uyardın.”

“Onların güvende olması için! Senin de. Kardeşim, kralın çocuklarına baba rolü oynasaydı bu nasıl görünürdü? Robert bile şüphelenirdi.”

“Pekâlâ, artık şüphelenemeyecek durumda.” Robert’ın ölümü Jaime’nin ağzında hâlâ acı bir tat bırakıyordu. *Onu öldüren ben olmalıydım, Cersei değil.* “Ölümünün benim ellerimden olmasını isterdim.” *Hâlâ iki elim varken.* “Robert’ın bir zamanlar söylemekten hoşlandığı gibi kral öldürmeyi alışkanlık haline getirseydim, seni karım olarak alır ve bunu bütün dünyaya gösterebilirdim. Ben seni sevmekten değil, bunu gizlemek için yaptığım şeylerden utanıyorum. Kışyarı’ndaki o çocuk...”

“Ben sana onu pencereden atmanı söyledim mi? Eğer sana yalvardığım gibi ava gitmiş olsaydın hiçbir şey olmazdı. Ama hayır, bana sahip olmak zorundaydın, şehre dönmemizi bekleyemezdin.”

“Yeterince beklemiştim. Robert’ın her gece senin yatağına devrilmesini izlemekten ve o gece kocalık haklarını kullanmaya karar verip vermediğini merak etmekten nefret etmiştim.” Jaime birdenbire onu Kışyarı’yla ilgili rahatsız eden başka bir şeyi hatırladı. “Nehirova’dayken, Catelyn Stark oğlunun boğazını kestirtmek için bir haydut gönderdiğimden emin görünüyordu. Ve o hayduda bir hançer verdiğimden.”

“Şu mesele,” dedi Cersei küçümseme dolu bir sesle. “Tyrion bana o olayı sormuştu.”

“Bir hançer *vardı*. Leydi Catelyn’in ellerindeki yara izleri yeterince gerçekti, bana gösterdi. Sen mi?..”

“Ah, saçmalama.” Cersei pencereyi kapadı. “Evet, çocuğun öleceğini umdum. Sen de umdun. Robert bile bunun en iyisi olacağını düşündü. ‘Bacakları kırıldığında atlarımızı, gözleri kör olduğunda köpeklerimizi öldürüyoruz fakat aynı merhameti sakat çocuklara göstermekten aciziz,’ dedi bana. O sırada kendisi de kördü, içkiden.”

Robert? Robert Baratheon sarhoşken, ertesi gün öfkeyle reddedeceği şeyler söylerdi, Jaime bunu bilecek kadar uzun süre korumuştu kralı. “Robert bunu söylediğinde yalnız mıydınız?”

“Bunu Ned Stark’ın yanında söylediğini düşünmüyorsun umarım? Elbette yalnızdık. Biz ve çocuklar.” Cersei saç filesini çıkardı ve karyola direklerinden birinin üstüne astı, sonra altın buklelerini salladı. “Belki de o hançerli adamı Myrcella göndermiştir, öyle mi düşünüyorsun?”

Cersei bunu alay etmek için söylemişti ama meselenin tam kalbine inmişti. Jaime bir anda anladı. “Myrcella değil. Joffrey.”

Cersei kaşlarını çattı. “Joffrey, Robb Stark’ı sevmiyordu ama daha küçük olan ona hiçbir şey ifade etmiyordu. Joffrey de daha çocuktu.”

“Başının, babası olduğuna inandırdığın o ayyaş tarafından okşanmasına aç bir çocuk.” Jaime’nin aklına rahatsız edici bir düşünce geldi. “Tyrion o hançer yüzünden az kalsın ölüyordu. Eğer bütün bunların Joffrey’nin işi olduğunu biliyorsa, bunu yapmasının sebebi...”

“*Sebebi* umurumda değil,” dedi Cersei. “Sebeplerini kendisiyle birlikte cehenneme götürebilir. Eğer Joffrey’nin nasıl öldüğünü görseydin... *savaştı* Jaime, her nefes için savaştı ama boğazında habis bir ruhun elleri vardı sanki. Gözleri dehşet doluydu... Joffrey küçükken, ne zaman korksa ya da canı yansa bana koşardı ve ben onu korurdum ama o gece yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Tyrion onu benim gözlerimin önünde öldürdü ve *yapabileceğim hiçbir yoktu.*” Cersei, Jaime’nin sandalyesinin önüne çöktü ve Jaime’nin sağlam elini kendi ellerinin arasına aldı. “Joff öldü. Myrcella, Dorne’da. Bana sadece Tommen kaldı. Babamın onu benden almasına izin vermemelisin. Jaime, lütfen.”

“Lord Tywin benim onayımı istemedi. Onunla konuşabilirim ama beni dinlemez...”

“Eğer Kral Muhafızları’ndan ayrılmayı kabul edersen dinler.”

“Kral Muhafızları’ndan ayrılmıyorum.”

Cersei gözyaşlarıyla mücadele etti. “Jaime, sen benim ışıltılı şövalyemsin. Sana en çok ihtiyacım olduğu zamanda beni yüzüstü bırakamazsın! Benim oğlumu çalıyor, beni uzaklara gönderiyor... ve eğer sen durdurmazsan, babam beni tekrar evlenmeye zorlayacak!”

Jaime şaşırmamalıydı ama şaşırdı. Cersei’nin kelimeleri Jaime’nin karnına Sör Addam Marbrand’in darbelerinden beter vurdu. “Kiminle?”

“Fark eder mi? Şu ya da bu lord. Babanım ihtiyaç duyduğu biri. Umurumda değil. Bir koca daha almayacağım. Bundan sonra yatağımda istediğim tek adam sensin.”

“Öyleyse bunu ona *söyle.*”

Cersei ellerini geri çekti. “Yine çılgınca konuşuyorsun. Bizi ayırmalarını mı istiyorsun, annemizin bizi oyun oynarken yakaladığında yaptığı gibi? Tommen tahtı kaybeder, Myrcella da evliliğini... senin karın olmak *istiyorum,* biz birbirimize aidiz ama bu asla olamaz Jaime. Biz kardeşiz.”

“Targaryenlar...”

“Biz Targaryen değiliz.”

“Sessiz ol,” dedi Jaime küçümsemeyle. “Yüksek sesle konuşuyorsun, Yeminli Kardeşler’imi uyandıracaksın. Bunu göze alamayız, öyle değil mi? İnsanlar beni görmek için geldiğini öğrenebilir.”

“Jaime,” diye hıçkırdı Cersei, “bunu en az senin kadar *istediğimi* bilmiyor musun? Beni kiminle evlendirdikleri önemli değil, ben seni yanımda istiyorum, seni yatağımda istiyorum, seni içimde istiyorum. Seninle aramızda hiçbir şey değişmedi. Bunu kanıtlamama izin ver.” Jaime’nin tuniğini yukarı sıyırdı ve el yordamıyla pantolonunun bağcıklarını aradı.

Jaime, bedeninin cevap verdiğini hissetti. “Hayır,” dedi, “burada değil.” Bu işi değil Lord Kumandan dairesinde, Beyaz Kılıç Kulesi’nde hiç yapmamışlardı. “Cersei burada olmaz.”

“Bana septte sahip oldun. Bu da aynı.” Cersei, Jaime’nin aletini dışarı çıkardı ve öne eğildi.

Jaime kadını sağ elinin bilek kököyle itti. “*Hayır.* Burada olmaz dedim.” Kendini ayağa kalkmaya zorladı.

Bir an için, Cersei’nin parlak yeşil gözlerindeki şaşkınlığı ve korkuyu gördü. Sonra korkunun yerini öfke aldı. Cersei kendini topladı, ayağa kalktı, eteklerini düzeltti. “Harrenhal’da kestikleri elin miydi yoksa

erkekliğin mi?" Kafasını salladı, saçları çıplak omuzlarına yayıldı. "Buraya gelmekle aptallık ettim. Sende Joffrey'nin intikamını alacak cesaret yok, neden Tommen'ı koruyacağını düşündüm ki? Söyle bana, İblis üç çocuğumuzu birden öldürmüş olsaydı, *bu* senin öfkelenmeni sağlar mıydı?"

"Tyrion ne Tommen'a ne de Myrcella'ya zarar verir. Onun Joffrey'yi öldürdüğünden hâlâ emin değilim."

Cersei'nin ağzı öfkeyle çarpıldı. "Bunu nasıl *söyleyebilirsin?* Tyrion'ın bütün o tehditlerinden sonra..."

"Tehditlerin hiçbir anlamı yok. Tyrion bu cinayeti işlemediğine dair yemin ediyor."

"Ah, *yemin* ediyor, öyle mi? Ve cüceler yalan söylemez, düşündüğün şey bu mu?"

"Bana söylemez. Senin gibi."

"Seni koca altın aptal. O sana binlerce kez yalan söyledi, ben de öyle." Cersei saçlarını tekrar topladı, karyola direğine astığı saç filesini aldı. "Sen ne istersen düşün. O küçük canavar bir kara hücrede ve Sör Ilyn yakın zamanda onun başını alacak. Belki başı andaç olarak saklamak istersin." Yastığa baktı. "Sen şu beyaz ve soğuk yatakta tek başına yatarken, Tyrion'ın kafası seni izler. Gözleri çürüyüp yerinden çıkana kadar."

"Gitsen iyi olacak Cersei. Beni kızdırıyorsun."

"Ah, kızgın bir çolak. Nasıl da korkutucu." Cersei güldü. "Lord Tywin'in asla bir oğula sahip olmaması ne kötü. Ben onun istediği vâris olabilirdim ama aletim eksik. Aletten bahsetmişken, seninkini içeri soksan iyi olur kardeşim. Pantolonundan böyle sarkarken çok küçük ve zavallı görünüyor.

Cersei gittiğinde Jaime onun tavsiyesini dinledi, tek eliyle pantolonunun bağcıklarını bağladı. Hayalet parmaklarında kemiklerine kadar işleyen bir sancı vardı. *Bir el kaybettim, bir baba, bir oğul, bir kız kardeş, bir sevgili ve çok yakında bir erkek kardeş kaybedeceğim. Ve bana hâlâ Lannister Hanedanı'nın bu savaşı kazandığını söylüyorlar.*

Jaime pelerinini giydi, merdivenlerden indi ve Sör Boros Blount'u ortak salonda bir kadeh şarap içerken buldu. "İçkiniz bittiğinde, Sör Loras'a kızı görmek için hazır olduğumu söyleyin."

Sör Boros, öfkeli bakışlar atmaktan başka bir şey yapamayacak kadar korkak bir adamdı. "Kimi görmek için hazırsınız?"

"Siz Loras'a söyleyin sadece."

"Tamam." Sör Boros kadehini başına dikti. "Tamam Lord Kumandan."

Ama Boros, Loras'ı bulmak için epey oyalandı. Belki de Çiçek Şövalyesi bulunması zor bir adamdı. İnce uzun yakışıklı şövalye ve iri çirkin kız geldiğinde aradan saatler geçmişti. Jaime tek başına çember odada oturuyordu, tembelce Beyaz Kitap'ın sayfalarını karıştırıyordu. "Lord Kumandan," dedi Sör Loras, "Tarth Bakiresi'ni mi görmek istediniz?"

"İstedim." Jaime sol elini sallayarak onları yakına çağırdı. "Onunla konuştunuz diye kabul ediyorum?"

"Emrettiğiniz gibi lordum."

"Ve?"

Delikanlı gerildi. "Ben... olay onun anlattığı gibi vuku bulmuş olabilir sör. Stannis olabilir. Emin olamıyorum."

"Varys'in bana söylediğine göre Fırtına Burnu'nun kale kumandanı da tuhaf bir şekilde kaybolmuş," dedi Jaime.

"Sör Cortnay Penrose," dedi Brienne üzüntüyle. "İyi bir adam."

"İnatçı bir adam. Bir gün Ejderha Kayası Kralı'nın önünde dimdik durdu, ertesi gün bir kuleden atladı." Jaime ayağa kalktı. "Sör Loras, bu meseleyi daha sonra detaylıca konuşacağız. Brienne'i benimle bırakabilirsiniz."

Tyrell odadan ayrıldığında, fahişenin her zamanki kadar çirkin ve biçimsiz göründüğüne karar verdi Jaime. Birileri ona yine kadın kıyafetleri giydirmişti ama bu elbise kızın üstünde, Keçi'nin giydirdiği o iğrenç pembe paçavradan çok daha iyi duruyordu. "Mavi sana yakışıyor leydim," dedi. "Gözlerine iyi uyum sağlıyor." *Gözleri gerçekten olağanüstü.*

Brienne telaşlı bir halde gözlerini indirip kendine baktı. "Rahibe Donyse elbisenin bedenini genişletti, bu şekli vermek için. Onu senin gönderdiğini söyledi." Brienne her an kaçacakmış gibi kapının yanında oyalanıyordu. "Sen çok..."

"Farklı mı görünüyorum?" Jaime yarım yamalak gülümsedi. "Kaburgalarımın üstünde daha çok et ve saçlarımda daha az bit var, hepsi bu. Bilek köküm aynı. Kapıyı kapat ve buraya gel."

Brienne, Jaime'nin söylediğini yaptı. "Beyaz pelerin..."

"...yeni. Ama çok geçmeden onu lekeleyeceğimden eminim."

"Ben bunu söylemeyecektim... sana yakıştığını söylemek üzereydim."

Brienne tedirgin bir şekilde Jaime'ye yaklaştı. "Jaime, Sör Loras'a söylediğin şeylerde samimi miydin? Kral Renly ve gölge hakkında?"

Jaime omuz silkti. “Eğer bir mücadelede karşılaşsaydık Renly’yi bizzat ben öldürürdüm, onun boğazını kimin kestiği neden umurumda olsun?”

“Benim onur sahibi olduğumu söyledin...”

“Ben lanet olası Kral Katili’yim, unuttun mu? Benim, sana onur sahibi olduğunu söylemem, bekâretinin bir fahişe tarafından ifşa edilmesiyle aynı.” Jaime arkasına yaslandı ve Brienne’e baktı. “Çelikincik, Arya Stark’ı Roose Bolton’a götürmek için kuzeye doğru yola çıktı.”

“Kızı *ona* mı verdin?” diye inledi Brienne dehşetle. “Leydi Catelyn’e yemin ettin...”

“Boğazıma bir kılıç dayalıyken ama bunu boş ver. Leydi Catelyn öldü. Kızları benim elimde olsaydı bile onları leydiye geri veremezdim. Ve babamın Çelikincik’le birlikte gönderdiği kız Arya Stark değildi.”

“Arya Stark *değil miydi?*”

“Beni duydun. Lord babam aşağı yukarı Arya’nın yaşlarında ve aşağı yukarı onun renklerinde sıska bir kuzeyli kız bulmuş. Ona beyazlar ve griler giydirmiş, pelerininin yakasına takması için bir gümüş kurt başı vermiş ve Lord Bolton’ın piçiyle evlenmesi için yolcu etmiş.” Jaime, kesik bileğini Brienne’e doğrulttu. “Sen kızı kurtarmak için dörtnala koşup gitmeden ve kendini bir hiç uğruna öldürtmeden önce bunu sana söylemek istedim. Kılıçta hiç kötü değilsin lakin iki yüz adamı tek başına öldürecek kadar iyi de değilsin.”

Brienne başını iki yana salladı. “Lord Bolton babandan sahte sikke aldığını öğrendiği zaman...”

“Ah, Bolton biliyor. *Lannisterlar yalan söyler,* unuttun mu? Bir şey fark etmez, bu kız da Bolton’ın amacına hizmet eder. Onun Arya Stark olmadığını kim söyleyecek? Kızın bütün yakınları öldü, ortadan kaybolan ablası dışında.”

“Eğer bu doğruysa, bunu neden bana anlatıyorsun? Babanın sırlarına ihanet ediyorsun.”

El’in sırlarına, diye düşündü Jaime. *Benim bir babam yok artık.* “Küçük ve iyi bir aslan gibi borcumu ödüyorum. Leydi Stark’a kızlarını söz verdim... ve kızlardan biri hâlâ yaşıyor. Kardeşim onun yerini biliyor olabilir ama öyle olsa bile söylemiyor. Cersei, onun Joffrey’yi öldürürken Sansa’dan yardım aldığına emin.”

Fahişenin ağzı inatla gerildi. “O nazik kızın bir zehirci olduğuna inanmam. Leydi Catelyn onun sevgi dolu bir kalbi olduğunu söylemişti.

Joffrey'yi senin kardeşin öldürdü. Sör Loras bir yargılama yapıldığını söyledi."

"Aslında iki yargılama. Hem sözler, hem de kılıçlar onu yarı yolda bıraktı. Lanet olası bir karışıklık. Pencerenden izledin mi?"

"Hücrem denize bakıyor. Ama bağrışmaları duydum."

"Dorne Prensi Oberyn öldü, Sör Gregor Clegane ölüm döşeğinde ve Tyrion hem tanrıların hem de insanların şahitliğinde mahkûm edildi. Onu bir kara hücrede tutuyorlar, infaza kadar."

Brienne, Jaime'ye baktı. "Onun yaptığına inanmıyorsun."

Jaime kıza sert bir gülümseme verdi. "Görüyor musun fahişe? Birbirimizi çok iyi tanıyoruz. Tyrion, attığı ilk adımdan beri ben olmak istedi ama bir kral katili olma yolunda beni asla takip etmedi. Joffrey'yi Sansa Stark öldürdü. Kardeşim onu korumak için sessiz kaldı. Zaman zaman bu yiğitlik krizlerine tutuluyor. Son krizi ona bir burna mal oldu. Bu seferki başını alacak."

"Hayır," dedi Brienne. "Leydimin kızı yapmadı. O yapmış olamaz."

"İşte benim hatırladığım inatçı fahişe."

Brienne kızardı. "Benim adım..."

"Tarthlı Brienne." Jaime iç geçirdi. "Sana bir hediyem var." Elini Lord Kumandan sandalyesinin altına uzattı ve kırmızı kadife katlarının arasına sarılmış hediyeyi dışarı çıkardı.

Brienne ısırılmaktan korkuyormuş gibi kumaş yığınına yaklaştı, çilli iri elini öne uzattı ve kadifenin katlarından birini açtı. Yakutlar ışıkta pırıldadı. Brienne hazineyi dikkatlice aldı, parmaklarını deri kulpun etrafında kıvırdı ve kılıcı kınından ağır ağır çıkardı. Kan ve gece rengi hareler ışıldadı. Yansıyan ışığın bir parmağı kılıcın kenarından kıpkırmızı aktı. "Bu Valyria çeliği mi? Daha önce böyle renkler görmemiştim hiç."

"Ben de. Bir zamanlar böyle bir kılıç savurmak için sağ elimi verirdim. Görünüşe göre verdim, yani bu kılıç bende harcanır. Onu al." Brienne reddetmeyi düşünemeden Jaime devam etti. "Bu kadar iyi bir kılıcın adı olmalı. Eğer ona Yeminkâr dersen beni mutlu edersin. Bir şey daha, bu kılıcın bir bedeli var."

Brienne'in yüzü karardı. "Sana söyledim, ben asla sizin gibi..."

"...kokuşmuş yaratıklara hizmet etmezsin. Evet, hatırlıyorum. Beni dinle Brienne. Her ikimiz de Sansa Stark'la ilgili yeminler verdik. Cersei, kızın bulunup öldürüldüğünü görmeye kararlı, kız hangi yerin dibine girmiş olursa olsun..."

Brienne’in çirkin yüzü öfkeyle çarpıldı. “Bir *kılıç* uğruna leydimin kızına zarar vereceğimi düşünüyorsan, sen...”

“Sadece dinle,” diye parladı Jaime, kızın varsayımlarına kızmıştı. “Önce Sansa’yı bulmanı istiyorum. Ve onu güvenli bir yere götürmeni. Yoksa biz ikimiz, senin kıymetli ve ölü Leydi Catelyn’e verdiğimiz aptal yeminleri nasıl yerine getirebiliriz?”

Fahişe gözlerini kırpıştırdı. “Ben... ben düşündüm ki...”

“Ne *düşündüğünü* biliyorum.” Kızın görüntüsü Jaime’yi birdenbire bezdirmişti. *Kahrolası bir koyun gibi meliyor.* “Ned Stark öldüğünde, onun büyükkılıcı Kral Adaleti’ne verilmiş,” dedi Jaime. “Fakat babam, o kadar iyi bir kılıcın önemsiz bir celladın elinde harcanacağını düşünmüş. Sör Ilyn’e yeni bir kılıç vermiş ve Buz’u erittirip tekrar döktürtmüş. İki yeni kılıç yapmaya yetecek kadar metal çıkmış. Kılıçlardan biri senin elinde. Yani Ned Stark’ın kızını Ned Stark’ın kendi çeliğiyle savunacaksın, eğer bu senin için bir fark yaratıyorsa.”

“Sör, ben... ben sana bir özür borç...”

Jaime kızın sözünü kesti. “Ben fikrimi değiştirmeden önce şu kahrolası kılıcı al ve git. Ahırda bir doru kısrak var, senin kadar çirkin ama senden daha iyi eğitimli. Çelikincik’in peşine düş, Sansa’yı ara ya da safirlerden mütevellit adana, evine dön; benim için önemli değil. Artık senin yüzüne bakmak istemiyorum.”

“Jaime...”

“Kral Katili,” diye hatırlattı Jaime. “Şu kılıcı, kulağındaki bal mumunu temizlemek için kullansan iyi edersin fahişe. İşimiz bitti...

Brienne inatla ısrar etti. “Joffrey senin...”

“Kralımdı. Böyle bırak.”

“Onu Sansa’nın öldürdüğünü söylüyorsun. Kızı neden koruyorsun?”

Çünkü Joff benim için Cersei’nin bacaklarının arasına fışkıran tohumlardan başka bir şey değildi. Ve Joff ölmeyi hak etti. “Ben krallar yarattım ve krallar yok ettim. Sansa Stark benim onur için son şansım.” Jaime hafifçe gülümsedi. “Ayrıca, kral katilleri birlik olmalı. Gitmeye niyetin var mı?”

Kızın kocaman eli Yeminkâr’ın kabzasını kavradı. “Gideceğim. Kızı bulacağım ve onu güvende tutacağım. Leydi annesinin hatırına. Ve senin hatırına.” Brienne sert bir reverans yaptı, döndü ve gitti.

Gölgeler odada sürünürken Jaime beyaz masada tek başına oturdu. Akşam çökmeye başlarken bir mum yaktı ve Beyaz Kitap’ta kendi sayfasını

açtı. Bir çekmecede kalem ve mürekkep buldu. Sör Barristan'ın yazdığı son satırın altına, bir üstattan ilk harflerini öğrenen altı yaşında bir çocuğa atfedilebilecek harflerle yazdı:

> *Beş Kralın Savaşı sırasında, Fısıltılı Orman'da Genç Kurt Robb Stark tarafından yenilgiye uğratıldı. Nehirova'da esir olarak tutuldu ve yerine getirilmemiş bir vaat karşılığında serbest bırakıldı. Cesur Dostlar tarafından tekrar esir alındı ve grubun kumandanı Vargo Hoat'un emriyle sakat bırakıldı, kılıç elini Şişman Zollo'nun bıçağıyla kaybetti. Tarth Bakiresi Brienne tarafından güven içinde Kral Toprakları'na getirildi.*

Jaime işini bitirdiğinde, sayfanın üstündeki altın aslanlı kırmızı kalkanla sayfanın altındaki boş ve beyaz kalkanın arasındaki boşluğun dörtte üçü hâlâ doldurulmayı bekliyordu. Jaime'nin tarihini Sör Gerold Hightower başlatmış ve Sör Barristan Selmy devam ettirmişti fakat geri kalanını Jaime Lannister bizzat yazmak zorundaydı. Bundan sonra ne isterse yazabilirdi.

Ne isterse...

Jon

Doğudan deli bir rüzgâr esiyordu. Ağır kafes, dişlerinin arasına vuran her şiddetli borada sarsılıyordu. Rüzgâr Sur boyunca çığlık atıyor, buzun üstünde titriyor, Jon'un pelerinini parmaklıklara çarpıyordu. Gökyüzü arduvaz grisiydi. Güneş, bulutların ardındaki belli belirsiz bir pırıltıdan öte değildi. Jon, ölüm sahasının karşısındaki bin kamp ateşinin ışıltısını görebiliyordu ama ateşlerin ışığı böyle bir kasvetin ve soğuğun karşısında küçük ve güçsüz görünüyordu.

Amansız bir gün. Jon Kar, kafes bir kez daha rüzgâr tarafından dövülürken eldivenli elleriyle parmaklıkları kavradı ve sıkı sıkı tutundu. Ayaklarının üstünden dümdüz aşağı baktığında, zeminin gölgelerin içinde kaybolduğunu gördü, Jon dipsiz bir çukura indiriliyordu sanki. *Pekâlâ, ölüm de bir çeşit dipsiz kuyu,* diye düşündü. Bir zamanlar herkesin yanıldığını kanıtlamaya niyetliydi; lord babasına, en az Robb kadar gerçek bir oğul olabileceğini göstermeye. *Bu işi elime yüzüme bulaştırdım.* Robb kahraman bir kral olmuştu; Jon, eğer hatırlanacaksa, bir dönek, bir yemin bozan ve bir katil olarak hatırlanacaktı. Lord Eddard yaşamadığı ve bu utanca şahit olmadığı için mutluydu.

Ygritte'le birlikte o mağarada kalmalıydım. Eğer bu hayattan sonra bir hayat varsa, Jon bunu Ygritte'e söylemeyi umuyordu. *Yüzümü kartalın yaptığı gibi pençeleyecek ve beni bir korkak olduğum için lanetleyecek ama ben yine de söyleyeceğim.* Jon kılıç elini Üstat Aemon'ın öğrettiği gibi esnetti. Bu alışkanlık onun bir parçası haline gelmişti, üstelik Mance Rayder'ı öldürmeye dair küçücük bir şansı olsun istiyorsa parmaklarını esnek tutması gerekirdi.

Onu bu sabah dışarı çıkarmışlardı; buzun içinde, beşe beş küp şeklinde bir hücrede dört gün geçirdikten sonra. Hücre Jon'un ayağa kalkamayacağı kadar alçak, sırtüstü uzanmayacağı kadar dardı. Kâhyalar, Sur'un dibine oyulmuş bu buzlu depolarda, yiyeceklerin ve etin daha uzun süre dayandığını uzun zaman önce keşfetmişti... ama tutsaklar dayanamıyordu. Ağır ahşap kapıyı kapatmadan önce, "Burada öleceksin Lord Kar," demişti Sör Alliser ve Jon inanmıştı. Ama bu sabah gelmiş ve onu tekrar dışarı çıkarmışlardı. Onu, titrerken ve her yanına kramplar girerken, gıdılı Janos

Slynt'in önünde bir kez daha durması için Kral Kulesi'ne geri götürmüşlerdi.

"Şu yaşlı üstat seni asamayacağımı söylüyor," diye duyurmuştu Slynt. "Cotter Turna'ya bir mektup yazmış, bana mektubu göstermeye cesaret bile etti. Senin dönek olmadığını söylüyor."

"Aemon çok uzun yaşadı lordum," demişti Sör Alliser. "Aklı da gözleri gibi karardı."

"Evet," demişti Slynt. "Boğazında zincir olan kör bir adam, kendini kim sanıyor?"

Aemon Targaryen, diye düşünmüştü Jon, *bir kralın oğlu, bir kralın kardeşi ve isteseydi kral olabilirdi.* Ama hiçbir şey söylememişti.

"Neticede," demişti Slynt, "kimseye Janos Slynt'in bir adamı adaletsizce astırdığını söyletmeyeceğim. Yapmayacağım. İddia ettiğin gibi sadık olduğunu kanıtlaman için sana son bir şans vermeye karar verdim. Görevini yapman için son bir şans, evet!" Ayağa kalkmıştı. "Mance Rayder bizimle bir görüşme yapmak istiyor. Janos Slynt'in geldiğini ve artık hiç şansının kalmadığını biliyor, bu yüzden konuşmak istiyor, şu Sur'un Ötesindeki Kral. Ama adam korkağın teki, bize gelmiyor. Onu asacağımı biliyor şüphesiz. Ayağına altmış metrelik bir ip bağlayacağımı ve onu Sur'un tepesinden aşağı sallandıracağımı biliyor! Ama gelmiyor. Ona bir elçi göndermemizi istiyor."

"Seni gönderiyoruz Lord Kar." Sör Alliser gülümsemişti.

"Ben." Jon'un sesi ifadesizdi. "Neden ben?"

"Sen bu yabanıllarla birlikte at sürdün," demişti Thorne. "Mance Rayder seni tanıyor. Sana güvenmeye daha bir meyilli olur."

Bu o kadar yanlıştı ki Jon gülebilirdi. "Tersinden anlamışsınız. Mance benden en başından itibaren şüphelendi. Tekrar siyah pelerin giymiş halde onun kampına gidersem ve Gece Nöbetçileri'nin adına konuşursam ona ihanet ettiğimi bilir."

"Bizden elçi istedi, biz de gönderiyoruz," demişti Slynt. "Eğer bu dönek kralla yüzleşemeyecek kadar korkaksan seni buz hücrene geri gönderebiliriz. Bu sefer kürksüz sanırım. Evet."

"Buna gerek yok lordum," demişti Sör Alliser. "Lord Kar biz ne dersek onu yapacak. Bize dönek olmadığını göstermek istiyor. Gece Nöbetçileri'nin sadık adamı olduğunu kanıtlamak istiyor."

İki adamın daha zeki olanı Thorne'du, Jon bunu fark etmişti; bu işte Thorne'un pis kokusu vardı. Jon tuzağa düşmüştü. "Gideceğim," demişti

sert bir sesle.

"Lordum," diye hatırlatmıştı Slynt. "Bana lordum diye hitap edeceksin."

"Gideceğim *lordum.* Lakin bir hata yapıyorsunuz *lordum.* Yanlış adamı gönderiyorsunuz *lordum.* Beni sadece görmek bile Mance'i öfkelendirir. *Lordum* başka bir adam gönderirse bir anlaşmaya varma şansımız..."

"Anlaşma?" Sör Alliser kıkırdamıştı.

"Janos Slynt kanunsuz vahşilerle anlaşma yapmaz Lord Kar. Hayır, yapmaz."

"Seni Mance Rayder'la *konuşman* için göndermiyoruz," demişti Sör Alliser. "Onu öldürmen için gönderiyoruz."

Rüzgâr parmaklıkların arasında ıslık çaldı, Jon Kar titredi. Bacağı zonkluyordu, başı da öyle. Bir kediyi bile öldürecek durumda değildi ama buradaydı işte. *Tuzağın dişleri var.* Üstat Aemon, Jon'un masumiyetiyle ilgili ısrar ettiği sürece, Lord Janos, Jon'u buz hücrede tutmaya cesaret edemezdi. Bu daha iyiydi. "Diyar güvende olduğu sürece onurumuzun canımızdan fazla kıymeti yoktur," demişti Qhorin Yarımel, Ayazdiş'te. Bunu hatırlamak zorundaydı. Mance'i katletse de, katletmeyi deneyip başarısız olsa da özgür insanlar Jon'u öldürecekti. Jon meyil edecek olsa firar bile imkânsızdı; Mance için kanıtlı bir hain ve yalancıydı.

Kafes durduğunda Jon yere atladı ve kının içindeki piç bıçağını gevşetmek için Uzunpençe'nin kabzasını salladı. Kapı, birkaç metre solundaydı, kaplumbağanın parçalanmış enkazı da hâlâ kapının önündeydi ve enkazın içinde bir mamut leşi çürüyordu. Kırık varillerin, katılaşmış ziftin ve yanık çimen parçalarının arasında başka cesetler de vardı, hepsi Sur'un gölgesindeydi. Jon'un burada oyalanma arzusu yoktu. Yabanıl kampına doğru yürümeye başladı, başı taşla ezilmiş ölü bir devin yanından geçti. Bir kuzgun, devin parçalanmış kafatasından beyin parçaları çıkarıyordu. Jon geçerken kuzgun ona baktı. *"Kar,"* diye çığlık attı. *"Kar, kar."* Sonra kanatlarını açtı ve uzaklara uçtu.

Jon yola koyulduktan kısa bir süre sonra, yabanıl kampından tek başına bir süvari çıktı ve Jon'a doğru ilerlemeye başladı. Jon, görüşme yapmak üzere tarafsız araziye gelenin Mance olup olmadığını merak etti. *Bu, işi kolaylaştırabilirdi ama hayır, hiçbir şey bu işi kolay kılamazdı.* Fakat aradaki mesafe azalırken Jon gelen atlının kısa boylu ve geniş bir adam olduğunu gördü, adamın kalın kollarında altın halkalar parlıyordu ve beyaz sakalları devasa göğsüne dökülüyordu.

Jon’la yan yana geldiklerinde, *“Har!”* diye kükredi Tormund. “Karga Jon Kar. Seni bir daha göremeyeceğimden korkmuştum.”

“Senin herhangi bir şeyden korktuğunu hiç bilmiyordum Tormund.”

Bu sözler yabanılı güldürdü. “İyi dedin delikanlı. Görüyorum ki pelerinin siyah. Mance bundan hoşlanmayacak. Eğer tekrar taraf değiştirmeye geldiysen, en iyisi Sur’a geri tırman.”

“Beni Sur’un Ötesindeki Kral’la görüşmem için gönderdiler.”

“Görüşme?” Tormund güldü. “İşte sana kelime. Har! Mance konuşmak istiyor, bu doğru. Ama seninle konuşmak istediğini söyleyemem.”

“Beni gönderdiler.”

“Bunu görüyorum. O halde benimle gelsen iyi edersin. Ata binmek ister misin?”

“Yürüyebilirim.”

“Bizimle iyi dövüştünüz.” Tormund atını tekrar yabanıl kampına doğru çevirdi. “Sen ve kardeşlerin, hakkınızı yemeyeyim. İki yüz ölü ve bir düzine dev. Mag şu sizin kapıdan bizzat girdi ve dışarı çıkmadı.”

“Donal Noye isimli cesur bir adamın kılıcıyla öldü.”

“Öyle mi? Şu Donal Noye büyük bir lord muydu? Çelik donlar giyen pırıltılı şövalyelerinizden biri miydi?”

“Bir demirciydi. Sadece tek kolu vardı.”

“Kudretli Mag’i tek kollu bir demirci mi katletti? Har! İzlemeye değer bir dövüş olmalı. Mance bununla ilgili bir şarkı yapar, hak görürsün.” Tormund, eyerinden aldığı mataranın tıpasını çıkardı. “Bu bizi biraz ısıtır. Donal Noye’a ve Kudretli Mag’e.” Bir yudum içti ve matarayı Jon’a uzattı.

“Donal Noye’a ve Kudretli Mag’e.” Matara bal likörüyle doluydu ama likör öyle sertti ki Jon’un gözlerini sulandırdı ve göğsüne ateş filizleri gönderdi. Buz hücresinden ve kafesteki soğuk inişten sonra bu ısı Jon’a iyi geldi.

Tormund matarayı geri aldı ve bir yudum daha içti, sonra ağzını sildi. “Thenn Magnarı kapıyı ardına kadar açacağına dair yemin etmişti, bizim tek yapmamız gereken şarkılar söyleyerek içeri girmek olacaktı. Magnar bütün Sur’u yere indirecekti.”

“Alt kısmını indirdi,” dedi Jon. “Başının üstüne”

“Har!” dedi Tormund. “Pekâlâ, Styr hiçbir zaman çok işime yaramamıştı. Bir adamın saçı, sakalı, kulağı olmadığında, dövüşürken onu yakalayacak bir yer bulamıyorsun.” Tormund, Jon topal adımlarıyla yanında rahat yürüyebilsin diye atını ağır ağır sürüyordu. “Bacağına ne oldu?”

“Bir ok. Ygritte’in oklarından biri sanırım.”

“İşte sana göre bir kadın. Bir gün seni öpüyor, ertesi gün oklarla dolduruyor.”

“Öldü.”

“Öyle mi?” Tormund üzüntüyle başını salladı. “Yazık olmuş. Eğer on yaş daha genç olsaydım onu kendime çalardım. Onun o saçları. Eh işte, en harlı ateşler en çabuk söner.” Matarayı kaldırdı. “Ateşle öpülmüş Ygritte’e!” Büyük bir yudum içti.

Tormund matarayı geri verdiğinde, “Ateşle öpülmüş Ygritte’e,” diye tekrar etti Jon. Çok daha büyük bir yudum içti.

“Onu sen mi öldürdün?”

“Kardeşim.” Jon, Ygritte’i hangi kara kardeşin öldürdüğünü bilmiyordu ve asla öğrenmemeyi umut ediyordu.

“Sizi kahrolası kargalar.” Tormund’ın ses tonu aksi fakat tuhaf bir şekilde nazikti. “Şu Uzunmızrak kızımı çaldı. Munda, benim küçük sonbahar elmam. Onu benim çadırımın içinden, etrafında dört ağabeyi varken çaldı. Bütün bunlar olurken Toregg uyumuş, büyük öküz. Ve Torwynd... Munis Torwynd, bundan başka bir şey söylemeye gerek var mı? Küçük oğlanlar delikanlıyla dövüşmüş gerçi.”

“Ya Munda?” diye sordu Jon.

“O benim kendi kanım,” dedi Tormund gururla. “Delikanlının dudağını patlatmış ve kulağının yarısını ısırıp kopartmış. Duyduğuma göre sırtında öyle tırnak izleri varmış ki çocuk pelerin giyemiyormuş. Gerçi Munda delikanlıdan yeterince hoşlanıyor. Neden hoşlanmasın ki? O delikanlı hayatında bir kere bile mızrakla dövüşmedi. O ismi nereden almış olabilir sence? Har!”

Jon gülmek zorundaydı. Şimdi, burada bile. Ygritte, Uzunmızrak Ryk’tan her zaman çok hoşlanmıştı. Delikanlının, Tormund’ın Munda’sında sevinç bulmasını umdu Jon. Birileri bir yerlerde biraz sevinç bulmalıydı.

Ygritte olsaydı, “Hiçbir şey bilmiyorsun Jon Kar,” derdi Jon’a. *Öleceğimi biliyorum,* diye düşündü Jon. *Hiç değilse bu kadarını biliyorum.* Ygritte’in, “Bütün adamlar ölür,” dediğini duyuyordu adeta, “bütün kadınlar da. Ve uçan, yüzen ya da koşan bütün yaratıklar da. Asıl mesele ne zaman öldüğün değil, nasıl öldüğündür Jon Kar.” *Senin için söylemesi kolay,* diye düşündü Jon. *Sen bir mücadelede cesurca öldün, bir düşmanın kalesine saldırırken. Ben dönek ve katil olarak öleceğim.* Ve Jon’un ölümü çabuk da olmayacaktı, meğerki ölüm Mance’in kılıcının ucundan gelsin.

Çok vakit geçmeden çadırların arasına vardılar. Sıradan bir yabanıl kampıydı; gelişigüzel dağılmış yemek ateşleri ve tuvalet çukurları, serbestçe dolaşan keçiler ve çocuklar, ağaçların arasında meleyen koyunlar, kurutulmak için asılmış at derileri. Kampın bir planı, düzeni, savunması yoktu ama her yerde erkekler, kadınlar ve hayvanlar vardı.

Çoğu onu umursamadı fakat kendi işiyle ilgilenen her bir insana karşı, durup Jon'a bakan on kişi vardı; ateşlerin başına çömelmiş çocuklar, köpek arabalarındaki yaşlı kadınlar, boyalı yüzleriyle mağara adamları, kalkanlarına pençeler, yılanlar ve kesik başlar boyanmış akıncılar, hepsi Jon'a bir kez bakmak için dönüyordu. Jon mızrak karıları da gördü, kadınların uzun saçları, ağaçların arasında iç çeken çam kokulu rüzgârla savruluyordu.

Burada gerçek bir tepe yoktu ama Mance Rayder'ın beyaz çadırı, ağaçların kıyısındaki yüksek ve taşlı bir alana kurulmuştu. Sur'un Ötesindeki Kral çadırın dışında bekliyordu, perişan haldeki kırmızı siyah pelerini rüzgârla uçuşuyordu. Köpekbaşlı Harma krallaydı, Sur boyunca gerçekleştirdiği akınlardan ve sahte saldırılardan dönmüştü, Jon gördü. Varamyr Altıderi de oradaydı, adamın gölgekedisi ve iki gri kurdu yanındaydı.

Nöbet'in kimi gönderdiğini gördüklerinde Harma başını çevirip tükürdü ve Varamyr'in kurtlarından biri dişlerini gösterip hırladı. "Bize siyah pelerin giyerek gelmek için," dedi Mance Rayder, "çok cesur ya da çok aptal olmalısın Jon Kar."

"Bir Gece Nöbetçileri adamı başka ne giyebilir?"

"Öldür şunu," diye ısrar etti Harma. "Onun bedenini kargaların kafesine geri gönder ve bize başka birini yollamalarını söyle. Kafasını sancağım için ben alacağım. Bir dönek bir köpekten beterdir."

"Seni onun sahte olduğuna dair uyarmıştım." Varamyr'in sesi yumuşaktı ama adamın gölgekedisi, gri ve çizgi gibi gözlerindeki açlıkla Jon'a bakıyordu. "Onun kokusundan hiç hoşlanmamıştım."

"Pençelerini içeri çek canavar." Tormund Devfelaketi atından aşağı atladı. "Delikanlı dinlemek için burada. Pençen ona değerse, kendime şu çok istediğim gölgekedisi postunu alabilirim."

"Tormund Kargasever," diye alay etti Harma. "Sen koca bir gevezesin yaşlı adam."

Derideğiştiren; gri suratlı, düşük omuzlu, kel, kurt gözlü, fare gibi bir adamdı. "Bir at eyer takmak için eğitildiğinde, o ata her adam binebilir

artık," dedi yumuşak bir sesle. "Bir hayvan bir kez bir adamla birleştiğinde, her derideğiştiren o hayvanın içine girip onu sürebilir. Orell tüylerinin içinde kuruyordu, ben de kartalı kendime aldım. Ama birleşme iki taraflı çalışır varg. Orell şimdi benim içimde yaşıyor, senden ne kadar nefret ettiğini fısıldıyor. Ve ben Sur'un üstünde süzülebiliyorum, kartal gözlerimle her şeyi görüyorum."

"Yani biliyoruz," dedi Mance. "Kaplumbağayı durdurduğunuzda sayınızın ne kadar az olduğunuzu biliyoruz. Doğugözcüsü'nden kaç adam geldiğini biliyoruz. Malzemelerinizin nasıl azaldığını biliyoruz. Ziftin, yağın, okların, mızrakların. Merdiveninizin gittiğini ve o kafesle ne kadar adam taşıyabildiğinizi biliyoruz. Şimdi sen de bildiğimizi biliyorsun." Çadırın kapısını açtı. "İçeri gel. Diğerleriniz, burada bekleyin."

"Ne, ben bile mi?" dedi Tormund.

"*Bilhassa sen.* Her zaman."

İçerisi sıcaktı. Duman deliklerinin altında küçük bir ateş vardı ve Dalla'nın üstüne yattığı kürk yığınlarının yakınında bir maltız yanıyordu. Dalla solgundu ve terliyordu, kız kardeşi elini tutuyordu. *Val*, Jon hatırladı. "Jarl düştüğünde üzüldüm," dedi kıza.

Val, solgun gri gözleriyle Jon'a baktı. "Her zaman çok hızlı tırmanırdı." Jon'un hatırladığı kadar güzeldi kız; ince uzundu, dolgun göğüslüydü, hatta hareketsizken zarifti, çıkık elmacık kemikleri ve beline kadar inen bal rengi kalın bir saç örgüsü vardı.

"Dalla'nın vakti yaklaştı," diye açıkladı Mance. "O ve Val kalacaklar. Ne söyleyeceğimi biliyorlar."

Jon yüzünü buz kadar ifadesiz tuttu. Bir adamı ateşkes sırasında kendi çadırında katletmek yeterince berbattı. *Onu karısının gözlerinin önünde, çocuğu doğarken mi öldürmek zorundayım?* Kılıç elinin parmaklarını kapattı. Mance zırh giymiyordu ama sol kalçasında bir kılıç asılıydı. Çadırda başka silahlar da vardı; hançerler ve kamalar, bir yay ve bir sadak dolusu ok, bronz başlı bir mızrak. Mızrağın yanında büyük, siyah bir...

...boru.

Jon nefesini tuttu.

Bir savaş borusu, lanet olası büyük bir savaş borusu.

"Evet," dedi Mance. "Kış Borusu, bir zamanlar Joramun'un devleri uyandırmak için üflediği boru."

Boru devasaydı, kıvrımlı gövdesi iki buçuk metre boyundaydı ve ağzı o kadar genişti ki Jon kolunu dirseğine kadar içeri sokabilirdi. Eğer bu boru

bir yaban öküzünün boynuzundan yapıldıysa, o gelmiş geçmiş en iri öküz olmalıydı. Jon ilk bakışta borunun gövdesindeki halkaların bronz olduğunu düşündü ama daha yakına gittiğinde altın olduğunu fark etti. *Eski altın, sarıdan çok kahverengi, üstüne tılsımlar işlenmiş.*

"Ygritte boruyu bulamadığınızı söylemişti."

"Sadece kargaların yalan söyleyebildiğini mi düşünüyordun? Senden epey hoşlanmıştım, bir piç için... ama asla güvenmedim. Bir adamın güvenimi kazanması gerekir."

Jon, Mance'le yüzleşti. "Joramun'un Borusu bunca zamandır sendeydi madem, onu neden kullanmadın? Neden kaplumbağalar inşa etmekle, bizi uykumuzda öldürsünler diye Thennler göndermekle uğraştın? Eğer bu, bütün o şarkıların söylediği boruysa neden onu üfleyip işi bitirmiyorsun?"

Jon'un sorusuna Dalla cevap verdi, karnı içindeki çocukla şişmiş bir halde maltızın yanındaki kürk yığının üstünde yatan Dalla. "Biz özgür insanlar, siz diz çökenlerin unuttuğu şeyleri biliriz. Bazen en kısa yol en güvenli yol değildir Jon Kar. Bir zamanlar Boynuzlu Lord, büyücülüğün kabzasız bir kılıç olduğunu söylerdi. Onu güvenli bir şekilde tutmanın yolu yoktur."

Mance, elini devasa borunun kıvrımlarında gezdirdi. "Hiçbir adam sadağında tek okla ava çıkmaz," dedi. "Styr ve Jarl'ın senin kardeşlerini gafil avlayacağını ve kapıyı bizim için açacağını ummuştum. Garnizonunuzu sahte saldırılarla, akınlarla ve tali taarruzlarla Sur'dan uzaklaştırdım. Bowen Marsh bu yemi tam da tahmin ettiğim gibi yuttu. Lakin senin sakatlardan ve yetimlerden oluşan çeten beklediğimden çok daha inatçı çıktı. Lakin bizi durdurduğunuzu düşünme sakın. Gerçek şu ki siz çok azsınız ve biz çok fazlayız. Buradaki saldırıya devam ederim ve buna rağmen Fok Körfezi'ni geçmek ve Doğugözcüsü'nü arkadan almak üzere o bin adam gönderebilirim. Gölge Kule'ye de saldırabilirim, girişleri yaşayan her adam kadar ben de biliyorum. Terk ettiğiniz kalelerin kapılarını kazmak için adamlar ve mamutlar yollayabilirim, hepsine aynı andaç"

"Öyleyse neden yapmıyorsun?" Jon o anda Uzunpençe'yi çekebilirdi fakat yabanılın söyleyeceği şeyleri duymak istiyordu.

"Kan," dedi Mance Rayder. "Nihayetinde kazanırım, evet, lakin beni kanatırsınız. İnsanlarım yeterince kanadı."

"Kayıpların o kadar ağır değil."

"Sizin elinizden değil." Mance, Jon'un yüzünü inceledi. "İlk insanların Yumruğu'nu gördün. Orada ne olduğunu biliyorsun. Neyle yüzleştiğimizi

biliyorsun."
“Ötekiler...”
“Günler kısalır ve geceler soğurken onlar güçlenir. Önce insanlarını öldürürler ve sonra senin ölülerini sana karşı gönderirler. Devler onların karşısında duramadı. Thennler, buzlu nehir kabileleri ve Boynuzayaklar da öyle.”
“Sen de duramadın?”
“Ben de.” Bu itirafta öfke vardı, kelimelerin anlatmaya yetmeyeceği bir acılık. “Raymun Kızılsakal, Ozan Bael, Gendel ve Gorne, Boynuzlu Lord, hepsi güneye fethetmek için geldi ama ben kuyruğumu bacaklarımın arasına kıstırıp Sur’un gölgesinde saklanmaya geldim.” Mance tekrar boruya dokundu. “Eğer Kış Borusu’nu üflersem Sur çökecek. Ya da şarkılar beni böyle inandırdı. İnsanlarımın arasında bunu her şeyden çok isteyenler var...”
“Fakat Sur bir kez çöktüğünde,” dedi Dalla, “Ötekiler’i ne durduracak?”
Mance sevgi dolu bir gülümsemeyle kadına baktı. “Kendime çok akıllı bir kadın buldum.” Jon’a döndü. “Git, onlara kapıları açmalarını ve geçmemize izin vermelerini söyle. Bunu yaparlarsa boruyu onlara vereceğim ve Sur sonsuza kadar ayakta alacak.”
Kapıları aç ve geçmelerine izin ver. Söylemesi kolaydı ama ardından ne gelecekti? Kışyarı’nın yıkıntıları arasında kamp kuran devler? Kurt Ormanı’nda yamyamlar, hendek mezarları süpüren köpek arabaları? Beyaz Liman’dan gemi inşaatçılarının ve gümüş ustalarının kızlarını, Taşlı Kıyı’dan balıkçı kadınları çalan özgür insanlar? “Sen gerçek bir kral mısın?” diye sordu Jon birdenbire.
“Eğer sorduğun buysa, başımda hiçbir zaman taç olmadı ve popom kahrolası bir tahtta hiç oturmadı,” diye cevap verdi Mance. “Bir adamın gelebileceği en alt tabakadan geldim. Kafama bir rahip tarafından yağlar sürülmedi. Kalem yok. Benim kraliçem kürkler giyer, kehribarlar takar; ipekler ve safirler değil. Ben kendi kendimin şövalyesiyim, kendi kendimin soytarısı ve kendi kendimin arpçısı. Baban kraldı diye Sur’un Ötesindeki Kral olmazsın. Özgür insanlar bir ismi takip etmez ve kimin daha önce doğduğunu umursamaz. Onlar savaşçıları takip eder. Gölge Kule’yi terk ettiğimde, kral hamurundan yoğrulduklarını anlatıp gürültü yapan beş adam vardı. Biri Tormund’dı, biri de Magnar. Diğer üçünü katlettim; takip etmek yerine dövüşmeyi tercih edeceklerini açıkça söylediklerinde.
“Düşmanlarını öldürebilirsin,” dedi Jon çekinmeden, “ama dostlarına hükmedebilir misin? Eğer insanlarının geçmesine izin verirsek, onların kral

huzurunu bozmamasını ve kanunlara itaat etmesini sağlayabilir misin?”

“Kimin kanunları? Kışyarı’nın ve Kral Toprakları’nın kanunları mı?” Mance güldü. “Kanun istediğimiz zaman kendimiz yaparız. Kral adaletiniz sizde kalabilir, kral vergileriniz de. Ben size boruyu vermeyi öneriyorum, özgürlüğümüzü değil. Size diz çökmeyeceğiz.”

“Ya teklifi reddedersek?” Jon teklifin reddedileceğinden emindi. Yaşlı Ayı olsa dinlerdi en azından, bununla birlikte otuz ya da kırk bin yabanılın Yedi Krallık’ta serbestçe dolaşması fikri ona ayak diretirdi. Fakat Alliser Thorne ve Janos Slynt bu fikri bir an bile düşünmeden geri çevirirdi.

“Eğer reddederseniz,” dedi Mance Rayder, “Tormund Devfelaketi, bundan üç gün sonra sonra şafak vakti Kış Borusu’nu üfleyecek.”

Jon, Mance’in mesajını Kara Kale’ye götürüp onlara borudan bahsedebilirdi fakat Mance’i sağ bırakırsa, Lord Janos ve Sör Alliser bunu Jon’un bir dönek olduğunun kanıtı olarak kabul ederdi. *Eğer boruyu ortadan kaldırabilirsem, onu şimdi ve burada paramparça edebilirsem...* fakat Jon bu fikri enine boyuna düşünmeye başlayamadan, başka bir borunun pes sesini duydu, çadırın hayvan derisi duvarları tarafından hafifletilen bir ses. Mance de duymuştu, kaşlarını çatarak çadırın kapısına gitti. Jon onu takip etti.

Savaş borusunun sesi dışarıda daha güçlüydü. Borunun çağrısı yabanıl kampını hareketlendirdi. Mızraklar taşıyan üç Boynuzayak adamı koşarak çadırın önünden geçti. Atlar kişniyordu, devler Eski Dil’de kükrüyordu ve mamutlar bile huzursuzdu.

“Keşif süvarilerinin boruları,” dedi Tormund, Mance’e.

“Bir şey geliyor.” Varamyr bağdaş kurmuş bir halde yarı donmuş zeminde oturuyordu, kurtları huzursuzca adamın etrafında dönüyordu. Jon’un kafasının üzerinden bir gölge geçti, Jon yukarı baktığında bir kartalın mavi gri kanatlarını gördü. “Doğudan geliyor.”

Ölüler yürüdüğünde duvarların, kazıkların ve kılıçların bir anlamı kalmaz, diye hatırladı Jon. *Ölülerle savaşamazsın Jon Kar. Bunu kimse benden iyi bilmez.*

Harma kaşlarını çattı. “Doğu? Yaratıklar arkanızda kalmış olmalı.”

“Doğu,” diye tekrar etti derideğiştiren. *“Bir şey geliyor.”*

“Ötekiler?” diye sordu Jon.

Mance başını sağa sola salladı. “Ötekiler güneş yukarıdayken asla gelmez.” Keskinleştirilmiş kemikten yapılmış mızraklarını sallayan sürücülerle dolu köpek arabaları çıngırdayarak ölüm sahasını geçiyordu.

“Bunlar nereye gittiklerini sanıyorlar? Quenn, şu aptalları ait oldukları yere geri getir. Biri atımı getirsin. Kısrağı, aygırı değil. Zırhımı da istiyorum.” Mance, şüphe dolu gözlerle Sur’a baktı. Buzlu siperlerin tepesinde ok toplayan saman askerler vardı ama herhangi bir hareket belirtisi görünmüyordu. “Harma, süvarilerini atlara bindir. Tormund, oğullarını bul ve bana üçlü bir mızrak sırası ver.”

“Tamam,” dedi Tormund uzaklaşırken.

Fare görünümlü ufak tefek derideğiştiren gözlerini kapadı ve, “Derelerden ve av patikalarından geçerek geliyorlar...” dedi.

“Kim?”

“Adamlar. Atlı adamlar. Çelik giymiş adamlar ve siyah giymiş adamlar.”

“Kargalar.” Mance, kelimeyi bir küfre dönüştürmüştü. Jon’a döndü. “Benim eski kardeşlerim, biz konuşurken saldırdıkları takdirde beni pantolonum aşağıdayken yakalayacaklarını mı düşündüler?”

“Eğer bir saldırı planladıysalar bile bana söylemediler.” Jon buna inanmıyordu. Lord Janos’un elinde yabanıl kampına saldırı düzenleyecek sayıda adam yoktu. Üstelik Janos, Sur’un yanlış tarafındaydı ve kapı molozlarla tıkanmıştı. *Onun kafasında başka bir kalleşlik var, bu onun marifeti olamaz.*

“Eğer bana yine yalan söylüyorsan buradan sağ ayrılamazsın,” diye uyardı Mance. Muhafızlar Mance’in atını ve zırhını getirdi. Jon kampın diğer yerlerinde, birbirinden farklı amaçlar için koşuşturan insanlar gördü, bazı adamlar Sur’a saldıracakmış gibi durum alırken, diğerleri ormanın içine kaçıyordu. Kadınlar köpek arabalarını doğuya sürerken mamutlar batıya doğru gidiyordu. Üç yüz metre ilerideki ormanın kenarında ince bir korucu sırası belirdiğinde Jon omzunun üzerinden uzanıp Uzunpençe’yi çekti. Korucular siyah zırhlar, yarım miğferler ve siyah pelerinleri giymişti. Mance, yarı zırhlı bir halde kılıcını çekti. Soğuk bir sesle, “Bununla ilgili hiçbir şey bilmiyordun değil mi?” diye sordu Jon’a.

Korucular, karadiken yığınlarının ve ağaçların arasından geçerek, soğuk bir sabahta akan bal misali ağır ağır yabanıl kampına girdi. Yabanıllar korucuları karşılamak için hareketlendi. Sopalarını, bronz kılıçlarını ve çakmaktaşı baltalarını sallayarak, savaş çığlıkları atarak dörtnala kadim düşmanlarının üzerine koştular. *Bir çığlık, bir kesik ve cesur bir ölüm;* kara kardeşlerin, yabanılların dövüş usulüyle ilgili bunları söylediğini duymuştu Jon.

“Neye istersen inan,” dedi Sur’un Ötesindeki Kral’a, “ama ben herhangi bir saldırıyla ilgili hiçbir şey bilmiyorum.”

Mance cevap veremeden, otuz akıncının başındaki Harma bir yıldırım gibi çadırın önünden geçti. Sancağı önden gidiyordu; bir mızrağa geçirilmiş bir köpek başı, her adımda kan yağdırıyordu. Mance, korucuların arasına dalan kadını izledi. “Doğru söylüyor olabilirsin,” dedi Jon’a. “Bunlar Doğugözcüsü’nün adamları gibi görünüyor. Ata binmiş denizciler. Cotter Turna her zaman akıldan çok cesaret sahibiydi. Kemik Lordu’nu Uzun Mezar’da ele geçirdi, bana da aynı şeyi yapmayı düşünmüş olabilir. Eğer öyleyse aptallık etmiş. Yeterince adamı yok. O...”

“Mance!” diyen bir feryat geldi. Ağaçların arasından terli bir atın sırtında oturan bir keşif süvarisi fırladı. “*Mance,* daha fazlası da var, bütün çevremizi sarmışlar, demiradamlar, *demir,* bir demiradam *ordusu.*”

Mance küfrederek eyerine tırmandı. “Varamyr, Dalla’yla kal ve ona bir zarar gelmediğinden emin ol.” Sur’un Ötesindeki Kral kılıcının ucuyla Jon’u gösterdi. “Ve bu karganın üstünde fazladan birkaç gözün olsun. Kaçarsa boğazını kes.”

“Evet, bunu yaparım.” Derideğiştiren, Jon’dan bir baş kısaydı, kambur ve yumuşaktı ama o gölgekedisi Jon’un bağırsaklarını tek pençeyle dışarı dökebilirdi. “Kuzeyden de geliyorlar,” dedi Varamyr, Mance’e. “Gitsen iyi olur.”

Mance, kuzgun kanatlı miğferini taktı. Mance’in adamları da atlarına bindi. “Mızrak başı,” diye bağırdı Mance, “benden itibaren kama düzeni oluşturun.” Ama Mance atını mahmuzlayıp arazinin karşısındaki koruculara doğru koştuğunda, onun yakalamak için yarışan adamlar düzenin bütün şeklini kaybetti.

Jon, Kış Borusu’nu düşünerek çadıra doğru bir adım attı ama gölgekedisi yolunu kesti, kuyruğunu savurdu. Hayvanın burun delikleri titredi ve kıvrımlı ön dişlerinin arasından salyalar aktı. *Korkumun kokusunu alıyor.* Jon, Hayalet’i her zamankinden fazla özlüyordu şimdi. İki kurt Jon’un arkasındaydı, hırlıyorlardı.

Varamyr’in, “Sancaklar,” diye mırıldandığını duydu Jon. “Altın sancaklar görüyorum, ah...” Bir mamut kükreyerek çadırın önünden geçti, mamutun sırtındaki ahşap kulede yarım düzine yaycı vardı. “Kral... hayır...”

Sonra derideğiştiren başını arkaya kaldırdı ve *çığlık attı.*

Ses sarsıcıydı, sağır ediciydi, ıstırapla kalınlaşmıştı. Varamyr yere devrildi, kıvranıyordu, gölgekedisi de çığlık atıyordu... ve doğu semasında,

yüksekte çok yüksekte, *yanan* bir kartal gördü Jon. Kartal, bir kalp atımı boyunca bir yıldızdan daha parlak ışıldadı, kırmızı, altın ve turuncuyla sarmalandı, kanatları çılgınca havayı dövüyordu, uçarak acıdan kaçabilirmiş gibi. Kartal daha yükseğe uçtu, daha yükseğe, daha da yükseğe.

Çığlık, Val'i çadırdan çıkardı, kızın yüzü bembeyazdı. "Bu ne, ne oldu?" Varamyr'in kurtları birbirleriyle dövüşüyordu, gölgekedisi ağaçların arasına kaçmıştı ama adam hâlâ yerde kıvranıyordu. "Onun neyi var?" diye sordu Val dehşetle. "Mance nerede?"

"Orada." Jon eliyle gösterdi. "Dövüşe gitti." Kral, dağınık kamasını bir korucu düğümünün içine götürmüştü, kılıcı inip kalkıyordu.

"Gitti mi? Gidemez. Şimdi olmaz. Başladı."

"Mücadele?" Jon, Harma'nın köpek başının önünde dağılan korucuları izledi. Akıncılar çığlık attı, saldırdı ve siyah giyen adamları tekrar ağaçların içine yolladı. Ama ormandan daha fazla adam geliyordu, bir at sırası. *Ağır atların sırtındaki şövalyeler,* Jon gördü. Harma, şövalyeleri karşılamak için adamlarını tekrar düzene sokup dönmek zorunda kaldı ama adamlarının yarısı fazla uzağa koştu.

"Doğum!" diye bağırıyordu Val, Jon'a.

Her yerde borazanlar çalıyordu, gürültülü ve metalik. Yabanılların borazanları yoktu, sadece savaş boruları vardı. Bunu Jon kadar şövalyeler de biliyordu; borazanların sesi özgür insanların akıl karışıklığıyla koşmasına neden oluyordu, bazıları mücadeleye doğru gidiyordu, diğerleri mücadeleden kaçıyordu. Bir mamut, üç adamın batıya doğru sürmeye çalıştığı bir koyun sürüsünün içinden tepinerek geçiyordu. Davullar inlerken yabanıllar kare düzeni ve hatlar oluşturmaya çalışıyordu ama çok geç kalmışlardı, çok düzensizlerdi ve çok yavaşlardı. Düşman, ağır atlardan oluşan üç muazzam sıra halinde ormandan çıkıyordu; doğudan, kuzeydoğudan ve kuzeyden, adamların hepsi koyu ışıltılı çeliklere ve parlak yün pelerinlere bürünmüştü. Doğugözcüsü'nün adamları değillerdi, onlar bir sıra keşif süvarisiydi sadece. Bir ordu. *Kral?* Jon'un kafası da en az yabanılların kafası kadar karışıktı. Robb dönmüş olabilir miydi? Demir Taht'ta oturan çocuk nihayet harekete mi geçmişti? "En iyisi çadıra geri dön," dedi Jon, Val'e.

Sıralardan biri arazinin karşısında Köpekbaşlı Harma'yı ezdi. Diğeri, Tormund'ın mızrakçılarını kanattan dağıttı, Tormund ve oğulları umutsuz bir halde mızrakçıları geri döndürmeye çalışıyordu. Buna karşılık devler, mamutlarına tırmanıyordu ve zırhlı atlarının sırtındaki şövalyeler bundan

hiç hoşlanmamıştı; Jon, savaş ve süvari atlarının, yürüyen dağların görüntüsü karşısında nasıl bağırıp dağıldığını görebiliyordu. Ama yabanıl tarafında da korku vardı, yüzlerce kadın ve çocuk mücadeleden uzağa kaçıyordu, bazıları atların toynaklarının altında eziliyordu. Jon, yaşlı bir kadının iki tekerli at arabasının, üç köpek arabasının yoluna çıktığını ve arabaların birbirine çarptığını gördü.

“Tanrılar,” diye fısıldadı Val, “tanrılar, bunu neden yapıyorlar?”

“Çadıra gir ve Dalla’nın yanında kal. Burası güvenli değil.”

Çadırın içi de daha güvenli olmayacaktı ama kızın bunu duymasına gerek yoktu.

“Ebe kadını bulmam gerek.” dedi Val.

“Ebe kadın sensin. Mance gelene kadar burada kalacağım.” Jon, Mance’i gözünden kaçırmıştı ama tekrar buldu; adam, atlı adamlardan oluşan düğümün içinden geçiyordu. Mamutlar merkez hattı dağıtmıştı ama diğer iki hat kerpeten gibi kapanıyordu. Kampın doğu kenarında, çadırlara ateş okları fırlatan okçular vardı. Jon, bir mamutun bir şövalyeyi eyerinden aldığını ve gövdesinin bir fiskesiyle on beş metre uzağa fırlattığını gördü. Yabanıllar bir dere gibi akarak çadırın önünden geçiyordu, kadınlar ve çocuklar mücadeleden uzağa kaçıyordu. Bazıları Jon’a karanlık bakışlar atıyordu ama onun elinde Uzunpençe vardı, kimse onu rahatsız etmiyordu. Varamyr bile kaçmıştı, ellerinin ve ayaklarının üstünde emekleyerek uzaklaşmıştı.

Ağaçların arasından daha fazla adam dökülüyordu, sadece şövalyeler değil, şimdi hürsüvariler, atlı yaycılar ve zırhlı yelekler ile kazan şekilli miğferler giyen silahlı askerler. Adamların üzerinde bir sancak sürüsü uçuyordu. Rüzgârla kamçılanan sancakların üstündeki armaları görmek zordu ama Jon’un gözüne bir denizatı, bir kuş tarlası ve bir çiçek halkası ilişti, bunlar kimlerin armalarıydı?

Jon doğuda, kuzeyde ve kuzeydoğuda, ayakta kalmak ve savaşmak için çaba gösteren yabanıl grupları gördü fakat saldırganlar onları ezip geçti. Özgür insanlar hâlâ sayıca üstündü ama saldırganların çelik zırhları ve ağır atları vardı. Jon mücadelenin en yoğun olduğu yerde, üzengilerinin üstünde ayağa kalkmış olan Mance’i gördü. Adamın kırmızı siyah pelerini ve kuzgun kanatlı miğferi onu kalabalığın içinde ayırt etmeyi kolaylaştırıyordu. Mance’in etrafında toplanmak için ona doğru koşan yabanıllar, kama düzeni oluşturmuş şövalyeler tarafından ezildi. Mance’in

kısrağı şahlandı, havayı tekmeledi ve göğsüne bir mızrak aldı. Sonra çelikten bir dalga Mance'e çarptı.

Bitti, diye düşündü Jon, *bozgun.* Yabanıllar kaçıyordu, silahlarını bırakıyorlardı. Boynuzayaklar, mağara adamları ve bronz zırhlarıyla Thennler, hepsi kaçıyordu. Mance gitmişti, biri Harma'nın kafasını bir direğin ucunda sallıyordu, Tormund'ın hattı dağılmıştı. Sadece mamutların sırtındaki devler dayanıyordu; kırmızı, çelik bir denizdeki tüylü adalar. Alevler çadırdan çadıra sıçrıyordu, bazı uzun çamlar da tutuşmuştu. Ve dumanların içinden, zırhlı atların sırtında başka zırhlı şövalyeler çıktı. Başlarının üzerinde şimdiye kadarki en büyük sancaklar yüzüyordu, çarşaflar kadar büyük kraliyet sancakları; sarı sancağın üstünde alevli bir kalp vardı, alevler uzun ve sivri uçluydu, diğer sancak altından dövülmüş bir çarşafa benziyordu, sancağın üstündeki siyah erkek geyik rüzgârla zıplayıp dalgalanıyordu.

Robert, diye düşündü Jon bir çılgın an boyunca, Owen'ı hatırladı, ama borazanlar tekrar çaldığında ve şövalyeler ileri atıldığında, adamların bağırdığı isim *Stannis*'ti. *"Stannis! STANNIS!"*

Jon döndü ve çadıra girdi.

Arya

Hanın dışındaki kurumuş darağacında, bir kadının kemikleri rüzgârın her esişinde dönüyor ve tıkırdıyordu.

Bu hanı biliyorum. Arya, Rahibe Mordane'in sıkı gözetimi altında ablası Sansa'yla birlikte bu handa uyuduğunda hanın kapısında bir darağacı yoktu gerçi. "İçeri girmek istemeyiz," diye karar verdi aniden, "hayaletler olabilir."

"En son ne zaman bir kupa şarap içtim biliyor musun?" Sandor eyerinden aşağı atladı. "Ayrıca yakut geçidi kimin tuttuğunu öğrenmemiz gerek. İstersen atların yanında kal, benim için fark etmez."

"Ya seni tanırlarsa?" Sandor yüzünü gizlemek için uğraşmıyordu artık. Onu kimin tanıdığı umurunda değilmiş gibi görünüyordu. "Seni tutsak almak isteyebilirler."

"Bırak denesinler." Tazı, kınının içindeki uzunkılıcı gevşetti ve kapıyı itip içeri girdi.

Arya kaçmak için bundan daha iyi bir fırsat bulamazdı. Ödlek'e binip uzaklaşabilirdi, Yabancıyı da yanına alırdı. Dudağını ısırdı. Sonra atları ahıra götürdü ve Tazı'nın peşinden hana girdi.

Onu tanıyorlar. Sessizlik Arya'ya bunu söylüyordu. Ama en kötü şey bu değildi. Arya da onları tanıyordu. Cılız hancıyı değil, kadınları değil, şöminenin yanındaki çiftlik işçilerini değil. Diğerlerini. Askerleri. Arya askerleri tanıyordu.

"Ağabeyini mi arıyorsun Sandor?" Polliver'ın eli, kucağındaki kızın korsajının içindeydi ama elini dışarı çıkardı.

"Bir kupa şarap arıyorum. Hancı, bir sürahi kırmızı." Clegane yere bir avuç dolusu bakır attı.

"Sorun istemiyorum sör," dedi hancı.

"Öyleyse bana sör deme." Tazı'nın ağzı seğirdi. "Sağır mısın seni aptal? Şarap istedim." Hancı koşarak giderken Clegane adamın arkasından bağırdı. "*İki kupa!* Kız da susadı!"

Sadece üç kişiler, diye düşündü Arya. Polliver ona kısa bir bakış attı, Polliver'ın yanındaki çocuk hiç bakmadı ama üçüncü adam gözlerini uzun süre ona dikti. Adam orta boyluydu, orta yapılıydı, kaç yaşında olduğunu

bile belli etmeyen alelade bir yüzü vardı. *Vadeci. Vadeci ve Polliver.* Kıyafetine ve yaşına bakılırsa, çocuk bir yaverdi. Burnunun kenarında kocaman, beyaz bir sivilce vardı, alnında da birkaç kırmızı sivilce. “Sör Gregor’un bahsettiği kayıp köpek yavrusu bu mu?” diye sordu çocuk, Vadeci’ye. “Altına işedikten sonra kaçan?”

Vadeci ikaz eder bir tavırla elini çocuğun koluna koydu, başını kısa ve sert bir şekilde salladı. Arya bu uyarıyı açıkça okudu.

Ama yaver okumadı ya da umursamadı. “Sör Gregor, köpek yavrusu kardeşinin, Kral Toprakları’ndaki mücadele hararetlendiğinde kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırdığını ve ağlayarak kaçtığını söyledi.” Çocuk aptal ve alaycı bir sırıtışla Tazı’ya baktı.

Clegane çocuğu inceledi, tek kelime etmedi. Polliver kucağındaki kızı itip ayağa kalktı. “Delikanlı sarhoş,” dedi. Silahlı asker Tazı kadar uzundu ama onun kadar kaslı değildi. Çenesi ve gıdısı yaprak şekilli bir sakalla kaplıydı, adamın sakalları gür, siyah ve bakımlıydı ama kafası kelleşmeye başlamıştı. “Bünyesi şarap kaldırmıyor.”

“Öyleyse içmemeli.”

“Köpek yavrusu beni korkutmuyor...” diye konuşmaya başladı yaver, sonra Vadeci, çocuğun kulağını işaret parmağıyla başparmağının arasına alıp büktü. Yaverin sözleri acı dolu bir feryada dönüştü.

Hancı, kalaydan bir tepside taşıdığı bir sürahi şarap ve iki taş kadehle birlikte aceleyle geri döndü. Sandor sürahiyi ağzına götürdü. Arya, şarabı yutan adamın boyun kaslarının çalıştığını görebiliyordu. Tazı sürahiyi masanın üstüne bıraktığında şarabın yarısı bitmişti. “Şimdi doldurabilirsin. Ayrıca şu bakırları toplaşan iyi edersin, bugün göreceğin bütün sikkeler onlar.”

“İçmeyi bitirdiğimizde borcumuzu ödeyeceğiz,” dedi Polliver.

“İçmeyi bitirdiğinizde hancıyı gıdıklayıp altınlarını nerede sakladığını öğreneceksiniz. Her zaman yaptığınız gibi.”

Hancı aniden mutfakta bir işi olduğunu hatırladı. Yerli halk da handan ayrılıyordu, kızlar çoktan gitmişti. Ortak salondaki tek ses şöminedeki ateşin hafif çıtırtısıydı. *Biz de gitmeliyiz,* diye düşündü Arya.

“Eğer Sör’ü arıyorsan geç kaldın,” dedi Polliver. “Harrenhal’daydı ama şimdi yok. Kraliçe onu çağırttı.” Arya, adamın kemerinde üç bıçak olduğunu gördü; sol kalçasında bir uzunkılıç, sağ kalçasında bir hançer ve kama olamayacak kadar uzun, kılıç olamayacak kadar kısa, ince bir bıçak.

“Kral Joffrey öldü,” diye ekledi Polliver. “Kendi düğün ziyafetinde zehirlendi.”

Arya temkinli adımlarla salonun ortasına doğru ilerledi. *Joffrey ölmüş.* Arya onu görebiliyordu adeta; sarı buklelerini, sinsi gülüşünü ve şişman, yumuşak dudaklarını. *Joffrey ölmüş!* Bundan mutlu olması gerektiğini biliyordu fakat içindeki boşluk hâlâ duruyordu. Joffrey ölmüştü ama Robb da ölmüştü, artık ne fark ederdi?

“Kral Muhafızları’ndaki cesur kardeşlerimin işi bitmiş.” Tazı aşağılama dolu bir kahkaha attı. “Onu kim öldürmüş?”

“İblis’in yaptığı düşünülüyor. O ve küçük karısı.”

“Ne karısı?”

“Unuttum, sen bir kayanın altında saklanıyordun tabii. Kuzeyli kız. Kralı bir büyüyle öldürdüğünü duyduk, sonra da yarasa gibi büyük deri kanatları olan bir kurda dönüşmüş ve bir kule penceresinden uçarak kaçmış. Ama cüceyi arkada bırakmış, Cersei adamın kafasını almaya kararlı.”

Bu aptalca, diye düşündü Arya. *Sansa sadece şarkı bilir, büyü değil. Üstelik İblis’le asla evlenmez.*

Tazı, kapıya en yakın olan sırada oturuyordu. Ağzı seğirdi ama yalnızca yanık tarafı. “Cersei onu çılgınateşe batırıp pişirmeli,” dedi, “yahut ay siyaha dönene kadar gıdıklamalı.” Şarap kupasını kaldırdı ve bir dikişte boşalttı.

Arya bunu gördüğünde, *o da onlardan biri,* diye düşündü. Dudağını öyle sert ısırdı ki kan tadı aldı. *Tıpkı onlar gibi. Onu uykusunda öldürmeliyim.*

“Yani Gregor, Harrenhal’u aldı.”

“Aslında alması gerekmedi,” dedi Polliver. “Paralı askerlerin çoğu, bizim geldiğimizi haber alır almaz kaçtı. Aşçılardan biri bizim için bir yan kapıyı açtı, Vargo onun ayağını kesmiş, öç almak için yaptı.” Güldü. “Aşçıyı bize yemek pişirmesi için tuttuk, yataklarımızı ısıtsınlar diye birkaç fahişeyi de sağ bıraktık, geri kalanların hepsini kılıçtan geçirdik.”

“Geri kalanların *hepsi?*” deyiverdi Arya.

“Pekâlâ, Sör Gregor vakit geçirmek için Hoat’u öldürmedi.”

“Karabalık hâlâ Nehirova’da mı?” diye sordu Sandor.

“Uzun zaman için değil,” dedi Polliver. “Kuşatma altında. Yaşlı Frey, Karabalık kaleyi teslim etmediği takdirde Edmure Tully’yi asacak. Tek gerçek mücadele Kuzgunağaç’ta. Blackwoodlar ve Brackenlar. Brackenlar artık bizim.”

Tazı, Arya için bir kupa şarap doldurdu, bir kupa da kendisi için. Şarabını şömineye bakarak içti. “Küçük kuş kaçtı değil mi? Aferin ona. İblis’in kafasına pislemiş ve kaçmış.”

“Onu bulacaklar,” dedi Polliver. “Casterly Kayası’ndaki altının yarısına mal olsa da.”

“Güzel bir kızmış diye duydum,” dedi Vadeci. “Bal gibi tatlı.” Dudaklarını şapırdattı ve gülümsedi.

“Ve nazik,” diye onayladı Tazı. “Münasip bir küçük leydi. Kahrolası kardeşi gibi değil.”

“Onu da buldular,” dedi Polliver. “Kız kardeşini. Duyduğuma göre Bolton’ın piçiyle evlenecekmiş.”

Arya, adamlar ağzını görmesin diye şarabını yudumladı. Polliver’ın neden bahsettiğini anlamamıştı. *Sansa’nın başka kız kardeşi yok.* Sandor Clegane yüksek sesle güldü.

“Bu kadar komik olan ne?” diye sordu Polliver.

Tazı, Arya’ya bir kez bile bakmadı. “Bilmenizi isteseydim söylerdim. Tuzçukuru’nda gemiler var mı?”

“Tuzçukuru? Nereden bileyim? Ticaret gemileri Bakire Havuzu’na dönmüş diye duydum. Randyll Tarly kaleyi almış ve Mooton’ı bir kule hücresine kapatmış. Tuzçukuru hakkında hiçbir şey duymadım.”

Vadeci öne eğildi. “Ağabeyine veda etmeden denize mi açılacaksın?” Vadeci’yi soru sorarken duymak Arya’nın tüylerini ürpertti. “Sör Gregor, bizimle birlikte Harrenhal’a dönmeni tercih eder Sandor. Bahse girerim eder. Ya da Kral Toprakları’na...”

“Kral Toprakları’nı becereyim. Onu da. Seni de.”

Vadeci omuz silkti, doğruldu ve ensesini okşamak için elini başının arkasına uzattı. Sonra her şey aynı anda olmuş gibi göründü; Sandor ayağa fırladı, Polliver uzunkılıcını çekti ve Vadeci’nin eli bir bulanıklığın içinde dönerek odanın karşısına gümüş pırıltılı bir şey fırlattı. Eğer Tazı hareket etmiyor olsaydı, bıçak, adamın boğazındaki âdemelmasının çekirdeklerini çıkarırdı; bunu yapmak yerine Tazı’nın kaburgalarını sıyırıp geçti ve kapının yanındaki duvara saplandı. Tazı o zaman güldü, derin bir kuyunun dibinden geliyormuş gibi soğuk ve boş bir kahkaha. “Aptalca bir şey yapmanızı umuyordum.” Kılıcını kınından tam zamanında çekti ve Polliver’ın ilk darbesini bertaraf etti.

Uzun çelik şarkısı başlarken Arya bir adım geri çekildi. Vadeci, bir elinde kısakılıç ve diğerinde hançerle sıradan kalktı. Kahverengi saçlı

tıknaz yaver bile ayaktaydı, eli kılıcını arıyordu. Arya, masadaki şarap kupasını kaptı ve çocuğun yüzüne fırlattı. Açısı İkizler'de olduğundan iyiydi. Kupa, çocuğun büyük beyaz sivilcesinin tam üstüne çarptı ve yaver kuyruksokumu üstü yere düştü.

Polliver amansız ve nizamlı bir dövüşçüydü. Sandor'u hiç durmadan geri itiyordu, adamın uzunkılıcı zalim bir keskinlikle hareket ediyordu. Tazı'nın darbeleri daha baştan savmaydı, karşı atakları aceleciydi, adımları ağır ve sarsaktı. *Sarhoş,* diye fark etti Arya dehşetle. *Boş mideye çok fazla ve çok hızlı içti.* Vadeci, Tazı'nın arkasına geçmek için duvarın etrafından dolaşıyordu. Arya ikinci kadehi kaptı ve adama fırlattı ama Vadeci yaverden hızlıydı, başını tam zamanında aşağı eğdi, Arya'ya attığı bakışta soğuk bir tehdit vardı. Adamın, *kasabada gizlenmiş altınlar var mı?* diye sorduğunu duyabiliyordu Arya. Aptal yaver masanın kenarına tutunmuş ayağa kalkmaya çalışıyordu. Arya, boğazının arkasından yükselen korkunun tadını alabiliyordu. *Korku, kılıçtan derin keser. Korku, kılıçtan...*

Sandor acıyla inledi. Yüzünün yanık kısmı alnından yanağına kadar kıpkırmızıydı ve bir kulağı kökünden kopmuştu. Tazı buna sinirlenmiş gibi görünüyordu. Polliver'ı öfke dolu bir hamleyle geri sürdü, tepelerde bir baltayla takas ettiği çentikli eski kılıcı adamın üstüne savurdu. Sakallı adam geriledi ama darbelerin hiçbiri dokunmadı. Sonra Vadeci, bir yılan kadar hızlı hareket ederek bir sıranın üstüne zıpladı ve kısakılıcının kenarını Tazı'nın boynuna indirdi.

Onu öldürüyorlar. Arya'nın başka kupası yoktu ama fırlatacak daha iyi bir şeyi vardı. Ölen okçudan çaldıkları hançeri çıkardı ve onu az önce Vadeci'nin yaptığı şekilde ona fırlatmaya çalıştı. Fakat bir taş ya da bir yaban elması fırlatmaya benzemiyordu bu. Bıçak yalpaladı ve Vadeci'nin sırtına çarptı, önce kabzası. *Hançeri hissetmedi bile.* Adam Clegane'le meşguldü.

Vadeci bıçağını indirirken Tazı hızlıca yana tarafa büküldü, kendine bir kalp atımı kadar dinlenme fırsatı kazandı. Yüzünden ve boynundaki kesikten kan akıyordu. Dağ'ın iki adamı birden Tazı'nın peşindeydi; Vadeci onun sırtını ve karnını hedef alırken, Polliver kafasına ve omuzlarına vuruyordu. Ağır taş sürahi hâlâ masadaydı. Arya, iki eliyle kavradığı sürahiyi tam havaya kaldıracakken biri onu kolundan yakaladı. Sürahi Arya'nın parmaklarının arasından kayıp yere düştü. Arya döndü ve yaver çocukla burun buruna geldi. *Seni aptal, yaveri tamamen unuttun.* Çocuğun büyük beyaz sivilcesi patlamıştı, Arya gördü.

“Sen köpek yavrusunun yavrusu musun?” Çocuğun sağ elinde bir kılıç, sol elinde de Arya’nın kolu vardı ama Arya’nın elleri boştu; kız, çocuğun bıçağını kınından çıkardı ve yine çocuğun karnına soktu, büktü. Yaver, örgü zırh veya kaynatılmış deri bile giymemişti, bıçak doğrudan ete girdi, Arya’nın Kral Topraklarında öldürdüğü seyis yamağının karnına giren İğne gibi. Gözleri büyüyen yaver, kızın kolunu bıraktı. Arya kapıya doğru döndü ve Vadeci’nin duvara saplanan bıçağını aldı.

Polliver ve Vadeci, Tazı’yı bir sıranın arkasındaki köşeye sıkıştırmıştı ve ikisinden biri, adamın üst uyluğuna, diğer yaralarına yakışan çirkin, kırmızı bir kesik açmıştı. Sandor duvara yaslanıyordu, kanıyordu ve gürültüyle nefes alıp veriyordu. Değil dövüşmek, ayakta durmaya hali yokmuş gibi görünüyordu. “Kılıcını yere bırak ve seni Harrenhal’a götürelim,” dedi Polliver.

“Gregor işimi bizzat bitirsin diye mi?”

“Bakarsın seni bana verir,” dedi Vadeci.

“Beni istiyorsan gel de al.” Sandor duvardan ayrıldı, yarı çömelmiş vaziyette sıranın arkasında durdu, kılıcını vücuduna çapraz şekilde tutuyordu.

“Alamayacağımızı mı sanıyorsun?” dedi Polliver. “Sen sarhoşsun.”

“Olabilir,” dedi Tazı, “ama sen ölüsün.” Tazı’nın ayağı öne fırladı ve sırayı yakaladı; sıra sert bir şekilde Polliver’ın incik kemiklerine çarptı. Sakallı adam bir şekilde ayakta kaldı ama Tazı, adamın vahşi darbesinin altına çömeldi ve kendi kılıcını acımasız bir ters el vuruşuyla yukarı kaldırdı. Tavana ve duvarlara kan damlaları saçıldı. Bıçak, Polliver’ın yüzünün tam ortasına girmişti, Tazı bıçağı saplandığı yerden kurtardığında adamın kafasının yarısı bıçakla birlikte geldi.

Vadeci geriledi. Arya adamın korkusunu koklayabiliyordu. Vadeci’nin elindeki kısakılıç, Tazı’nın tuttuğu uzunkılıcın yanında adeta oyuncak gibi görünüyordu ve Vadeci zırhlı da değildi. Seri bir şekilde hareket ediyordu, tetikteydi, gözlerini Sandor Clegane’den ayırmıyordu. Arya’nın adamın arkasına geçmesi ve onu bıçaklaması dünyanın en kolay işiydi.

Bıçak adamın sırtına girerken, *“Kasabada gizlenmiş altınlar var mı?”* diye bağırdı Arya. *“Gümüş var mı? Değerli taşlar?”* İki kez daha bıçakladı. *“Yiyecek var mı? Lord Beric nerede?”* Adamın üstündeydi artık, hâlâ bıçaklıyordu. *“Nereye gitti? Yanında kaç adam vardı? Kaç yaycı? Kaç şövalye? Kaç kişi, kaç kişi, kaç kişi, kaç kişi? Kasabada altın var mı?”*

Sandor onu adamın üstünden çektiğinde Arya'nın elleri kırmızı ve yapış yapıştı. Tazı sadece, "Yeter," dedi. O da doğranmış bir domuz gibi kanıyordu ve yürürken tek bacağını sürüyordu.

"Bir kişi daha var," diye hatırlattı Arya.

Yaver çocuk karnındaki bıçağı çıkarmıştı, kanamayı elleriyle durdurmaya çalışıyordu. Tazı tarafından sertçe çekilip ayağa kaldırıldığında bir bebek gibi zırlamaya başladı. "Merhamet," diye ağladı, "lütfen, beni öldürmeyin. Anne merhamet et."

"Senin kahrolası annen gibi görünüyor muyum?" Tazı insan gibi görünmüyordu. "Bunu da öldürmüşsün," dedi Arya'ya. "Bağırsaklarını deşmişsin, işi bitmiş. Fakat ölmesi uzun sürecek."

Yaver çocuk Tazı'yı duymamış gibiydi. "Ben kızlar için geldim," diye ağladı. "...bir erkek olmak için, Polly öyle dedi... ah, tanrılar, lütfen, beni bir kaleye götürün... bir üstat, beni bir üstada götürün... sadece kızlar için gelmiştim, sör, merhamet."

Tazı, çocuğun yüzüne vurdu, çocuk tekrar çığlık attı. "Bana sör deme." Tekrar Arya'ya döndü. "Bu senin dişi kurt. Sen yap."

Arya, Tazı'nın ne demek istediğini biliyordu. Polliver'ın yanına gitti, adamın kanının içinde diz çöktü ve kılıç kemerini çözdü. Polliver'ın hançerinin yanında daha ince bir bıçak asılıydı, bir kama olamayacak kadar uzun ve bir erkek kılıcı olamayacak kadar kısa... ama tam Arya'nın eline göreydi.

"Kalbin nerede olduğunu hatırlıyor musun?" diye sordu Tazı.

Arya başıyla onayladı. Yaver gözlerini yuvarladı. "Merhamet."

İğne, yaverin kaburgalarının arasına kaydı ve ona merhamet verdi.

"Güzel." Sandor'un sesi acıyla kalınlaşmıştı. "Eğer bu üçü burada zamparalık yapıyorduysa, Gregor, Harrenhal'un yanı sıra geçitleri de tutuyor olmalı. Diğer köpekler her an gelebilir ve biz bir gün için yeterince hayvan öldürdük."

"Nereye gideceğiz?" diye sordu Arya.

"Tuzçukuru'na." Tazı düşmemek için elini Arya'nın omzuna koydu. "Biraz şarap al dişi kurt. Adamların ne kadar sikkesi varsa onları da al, ihtiyacımız olacak. Eğer Tuzçukuru'nda gemiler varsa Vadi'ye deniz yoluyla gidebiliriz." Eskiden kulağının olduğu yerden daha fazla kan akarken ağzı Arya'ya seğirdi. "Belki Leydi Lysa seni minik Robert'ıyla evlendirir. İşte *bu* görmek isteyeceğim bir izdivaç." Gülmeye başladı, sonra gülmek yerine inledi.

Gitme vakti geldiğinde Tazı, Yabancı'nın sırtına binmek için Arya'nın yardımına ihtiyaç duydu. Boynuna ve bacağına kumaş şeritleri sarmış, kapının yanındaki kancadan yaverin yeşil pelerinini almıştı. Pelerinin üstündeki beyaz şeritte yeşil bir ok vardı, fakat Tazı bunu katlayıp kulağına bastırdığında yeşil, kırmızıya döndü. Arya, Tazı'nın yola çıktıkları anda devrileceğinden korkuyordu ama adam bir şekilde eyerinin üstünde kaldı.

Yakut geçidi her kim tutuyorsa, onunla karşılaşmayı göze alamazlardı. Bu sebeple, Kral Yolu'nu takip etmek yerine güneybatıya doğru döndüler; yabani otlarla kaplı tarlalardan, ormanlardan ve bataklıklardan geçtiler. Üç Dişli Mızrak'ın kıyılarına varmaları saatler aldı. Arya, nehrin uysal bir şekilde mutat yatağına dönmüş olduğunu gördü, nehrin bütün o kahverengi öfkesi yağmurlarla birlikte kaybolmuştu. *Nehir de yorgun,* diye düşündü Arya.

Suyun kıyısına yakın bir yerde, rüzgârla aşınmış bir kaya yığının içinden yükselen söğüt ağaçları buldular. Kayalar ve ağaçlar bir çeşit doğal istihkâm oluşturmuştu, Arya ve Tazı burada hem nehirden hem de patikadan saklanabilirdi. "Burası işe yarar," dedi Tazı. "Atlara su içir ve ateş için birkaç dal topla." Atından indiğinde, yere düşmemek için bir ağacın dalına tutunmak zorunda kaldı.

"Duman görülmez mi?"

"Bizi bulmak isteyen birinin yapması gereken tek şey benim kanımı takip etmek. Su ve dal. Ama önce şu şarap matarasını getir."

Sandor, ateşi yaktıktan sonra miğferini alevlerin arasına yerleştirdi, şarap matarasının yarısını miğferin içine boşalttı ve sırtını yosunla kaplı bir kaya çıkıntısına vererek yere yığıldı, bir daha asla ayağa kalkmamaya niyetliymiş gibiydi. Arya'ya yaverin pelerinini yıkattı ve şeritler halinde kestirdi. Şeritler de miğferin içine girdi. "Daha çok şarabım olsaydı kendimden geçene kadar içerdim. Belki de seni o kahrolası hana geri göndermeliyim, bana birkaç matara daha getirmen için."

"Hayır," dedi Arya. *Göndermez, gönderir mi? Gönderirse onu burada bırakır kaçarım.*

Sandor, Arya'nın yüzündeki korkuya güldü. "Şakaydı kurt kız. Lanet olası bir şakaydı. Bana bir sopa bul, şu uzunlukta, çok kalın olmasın. Sopanın üstündeki çamuru yıka. Çamur tadından nefret ederim."

Tazı, Arya'nın getirdiği ilk iki sopayı beğenmedi. Arya adam için uygun olanı bulduğunda, alevler Tazı'nın köpeğini burnundan gözlerine kadar alazlamıştı. Miğferin içindeki şarap fokur fokur kaynıyordu. "Şiltemin

içinden kupayı al ve yarısına kadar doldur," dedi Tazı. "Dikkatli ol. Kahrolası şeyi devirirsen seni biraz daha şarap getirmen için hana geri *gönderirim.* Şarabı al ve yaralarımın üstüne dök. Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?" Arya başıyla onayladı. "Öyleyse ne bekliyorsun?" diye homurdandı Tazı.

Arya kupayı ilk doldurduğunda parmak eklemleri çeliğe sürtündü, teni su toplayacak kadar kötü yandı. Arya çığlık atmamak için dudaklarını ısırmak zorunda kaldı. Tazı da aynı amaç için sopayı kullandı, Arya kaynar şarabı yaraların üstüne dökerken, Tazı sopayı dişlerinin arasında sıktı. Arya önce uyluktaki yarayla ilgilendi, sonra da adamın ensesindeki daha sığ yarıkla. Arya bacağa şarap dökerken, Sandor elini yumruk haline getirdi ve yeri dövdü. Sıra ensesine geldiğinde sopayı öyle sert ısırdı ki ahşap kırıldı ve Arya yeni bir sopa bulmak zorunda kaldı. Tazı'nın gözlerindeki dehşeti görebiliyordu. "Başını çevir," dedi. Şarabı, eskiden Tazı'nın kulağının olduğu yerdeki çiğ ve kırmızı etin üstüne döktü, kahverengi kan ve kırmızı şaraptan ibaret parmaklar Tazı'nın çenesine yürüdü. Adam o zaman *bağırdı,* ağzındaki sopaya rağmen. Sonra acı yüzünden bayıldı.

Arya işin geri kalanını kendi kendine halletti. Yaverin pelerininden kestiği şeritleri miğferin dibinden çıkardı ve yaraları sarmak için kullandı. Sıra kulağa geldiğinde, kanamayı durdurmak için adamın kafasının yarısını sarmak zorunda kaldı. İş bittiğinde Üç Dişli Mızrak'ın üzerine akşam çöküyordu. Arya atların otlamasına izin verdi, sonra onları gece için bağladı ve kendine iki kayanın arasında mümkün olduğunca rahat bir yer hazırladı.

"Sör Gregor Dağ," dedi hafifçe. "Dunsen, Tatlı Raff, Sör Ilyn, Kraliçe Cersei." Polliver'ı ve Vadeci'yi duanın dışında bırakmak kendini tuhaf hissettirdi. Ve Joffrey'yi. Joffrey öldüğü için mutluydu ama orada olmak ve onun nasıl öldüğünü görmek isterdi ya da onu bizzat öldürmek. *Polliver, Joffrey'yi Sansa'nın öldürdüğünü söyledi.* Bu doğru olabilir miydi? İblis bir Lannister'dı ve Sansa... *Keşke kanatlı bir kurda dönüşüp uzaklara uçabilseydim.*

Eğer Sansa da gittiyse, artık Arya'dan başka Stark yoktu. Jon bin fersah uzakta, Sur'daydı ama o bir Kar'dı. Tazı'nın Arya'yı satmak istediği farklı amcalar ve teyzeler de Stark değildi. Onlar kurt değildi.

Sandor inledi, adama bakmak için o tarafa yuvarlandı. Duasında onun adını da söylemediğini fark etti. Bunu neden yapmıştı? Mycah'yı düşünmeye çalıştı ama çocuğun nasıl göründüğü hatırlamak zordu. *Bütün*

suçu benimle kılıç oyunu oynamaktı. Arya onu uzun zamandır tanımıyordu. “Tazı,” diye fısıldadı, *“Valar morghulis.”* Belki Tazı sabaha ölmüş olurdu.

Ama solgun şafak ışıkları ağaçların arasından süzülerek geldiğinde, Arya’yı bir çizmenin burnuyla uyandıran Tazı’ydı. Arya rüyasında bir kurt olduğunu görmüştü yine, arkasındaki sürüyle birlikte binicisiz bir atı bir tepeden aşağı doğru kovalıyordu ama tam atı öldürmek için yaklaşmışken Tazı’nın ayağı Arya’yı geri getirmişti.

Tazı hâlâ güçsüzdü, her hareketi ağır ve sarsaktı. Eyerinin üstünde yığılır gibi oturdu, terledi ve kulağı sargının üstünden kanamaya başladı. Sadece Yabancı’nın sırtında kalabilmek için bütün gücünü kullanması gerekiyordu. Arya, Dağ’ın adamları onları yakalamak için gelirse Tazı’nın kılıç bile kaldıramayacağından şüpheleniyordu. Arkaya baktı ama arkalarında, ağaçtan ağaca konan bir kargadan başka bir şey yoktu. Duyulan tek ses nehirdi.

Öğlenden epey önce Sandor Clegane eyerinde sallanıyordu. Atını durdurduğunda daha saatlerce sürecek gün ışığı vardı. “Dinlenmem gerek.” dedi sadece. Bu sefer atından indiğinde *düştü.* Ayağa kalkmak yerine bir ağaca doğru güçsüzce süründü ve sırtını ağacın gövdesine yasladı. “Lanet olsun,” diye küfretti. “Lanet olsun.” Arya’nın ona baktığını gördüğünde, “Bir kupa şarap için seni canlı canlı yüzerdim kızım,” dedi.

Arya ona şarap yerine su götürdü. Tazı suyun çok azını içti, tadının çamur gibi olduğundan şikâyet etti ve sayıklamalarla dolu ateşli bir uykuya daldı. Arya dokunduğunda adamın teni alev alev yanıyordu. Kız, Tazı’nın yaralarını kokladı, Üstat Luwin’in kesikleri ya da sıyrıkları tedavi ederken zaman zaman yaptığı gibi. Tazı’nın en kötü kanayan yeri yüzüydü ama Arya’ya tuhaf gelen koku adamın bacağındaki yaranın kokusuydu.

Tuzçukuru’nun ne kadar uzakta olduğunu merak etti Arya, orayı kendi başına bulup bulamayacağını. *Onu öldürmek zorunda kalmam. Eğer kaçıp onu burada bırakırsam kendi kendine ölür. Ateşten ölür ve sonsuza kadar o ağacın altında yatar.* Belki de Tazı’yı kendi öldürse daha iyi olurdu. Handaki yaveri öldürmüştü ve Tazı onun kolunu tutmaktan başka bir şey yapmamıştı. Tazı, Mycah’ı öldürmüştü. *Mycah’ı ve daha pek çoğunu. Bahse girerim ki yüzlerce Mycah öldürdü.* Fidye olmasaydı büyük ihtimalle Arya’yı da öldürürdü.

Arya İğne’yi çekerken silah ışıldadı. Polliver kılıcı temiz ve keskin tutmuştu en azından. Arya, hareketi hiç düşünmeden bedenini yana

döndürüp su dansçısı pozisyonu aldı. Ayaklarının altında ölü yapraklar çıtırdadı. *Bir yılan kadar hızlı,* diye düşündü. *Yaz ipeği kadar yumuşak.*

Tazı'nın gözleri açıldı. "Kalbin nerede olduğunu hatırlıyor musun?" diye sordu pürüzlü bir fısıltıyla.

Arya bir taş kadar kıpırtısız duruyordu. "Ben... ben sadece."

"Yalan söyleme," diye homurdandı Tazı. "Yalancılardan nefret ederim. Yüreksiz sahtekârlardan daha da çok nefret ederim. Durma, yap." Arya hareket etmeyince Tazı konuştu. "Kasabın oğlunu öldürdüm. Onu neredeyse ikiye böldüm, sonra da güldüm." Tuhaf bir ses çıkardı, Tazı'nın hıçkırdığını fark etmek Arya'nın birkaç saniyesini aldı. "Ve küçük kuş, senin tatlı ablan, beyaz pelerinimin içinde öylece durdum ve onu dövmelerine müsaade ettim. O lanet olası şarkıyı zorla *aldım,* o vermedi. Kendisini de alacaktım. Almalıydım. Ablanı kanlı kanlı becermeli ve onu o cüceye bırakmadan önce kalbini yerinden sökmeliydim." Tazı'nın yüzü bir acı dalgasıyla çarpıldı. "Beni yalvartmak niyetinde misin sürtük? *Yap şunu!* Merhamet lütfu... şu senin küçük Michael'ının intikamını al..."

"Mycah." Arya, Tazı'dan uzaklaştı. "Sen merhamet lütfunu hak etmiyorsun."

Tazı, Arya'nın Ödlek'i eyerlemesini ateşle parlaklaşmış gözleriyle izledi. Bir kez olsun ayağa kalkmaya ve onu durdurmaya yeltenmedi. Fakat Arya ata bindiğinde, "Gerçek bir kurt yaralı bir hayvanın işini bitirirdi," dedi adam.

Belki gerçek kurtlar seni bulur, diye düşündü Arya. *Belki güneş batınca kokunu alırlar.* Tazı, kurtların köpeklere ne yaptığını o vakit öğrenirdi. "Bana bir baltayla vurmamalıydın," dedi Arya, "Annemi kurtarmalıydın." Atı döndürdü, Tazı'dan uzaklaştı ve bir kez bile arkasına bakmadı.

Altı gün sonra parlak bir sabah vakti, Üç Dişli Mızrak'ın genişlemeye başladığı ve havanın ağaçtan ziyade tuz koktuğu bir yere geldi. Suya yakın kalarak tarlalardan, çiftliklerden geçti ve öğleden biraz sonra önünde küçük bir kasaba belirdi. *Tuzçukuru,* diye umdu Arya. Kasabaya küçük bir kale hükmediyordu; aslında bir hisardan büyük değildi, avlusu ve perde duvarı olan kare şekilli tek bir iç kaleydi. Limanın çevresindeki dükkânların, hanların ve birahanelerin çoğu yağmalanmış ya da yakılmıştı ama bazılarında hâlâ hayat varmış gibi görünüyordu. Fakat liman oradaydı ve doğuya doğru Yengeç Koyu uzanıyordu, koyun suları güneşin altında mavi yeşil ışıldıyordu.

Ve gemiler vardı.

Üç, diye düşündü Arya, *üç gemi var.* İkisi sadece nehir kadırgalarıydı; Üç Dişli Mızrak'ta gidip gelmek için inşa edilmiş sığ yük tekneleri. Üçüncüsü daha büyüktü; iki sıra küreği, yaldızlı bir pruvası, toplanmış halde duran mor yelkenleri ve üç uzun direği olan bir tuzlu deniz ticaret gemisi. Geminin gövdesi de mordu. Arya, daha iyi bakabilmek için Ödlek'i iskeleye doğru sürdü. Yabancılar, bir limanda, küçük köylerde olduğu gibi tuhaf karşılanmıyordu ve kimse Arya'nın kim olduğuyla ya da neden orada bulunduğuyla ilgileniyormuş gibi görünmüyordu.

Gümüşe ihtiyacım var. Arya bunu düşününce dudağını ısırdı. Polliver'ın üstünde bir geyik ve bir düzine bakır bulmuşlardı, Arya'nın öldürdüğü yaverde sekiz gümüş vardı, Vadeci'nin kesesinden sadece birkaç metelik çıkmıştı. Ama Tazı, Arya'ya, adamın çizmelerini çıkarmasını ve kanla sırılsıklam olmuş giysilerini kesmesini söylemişti. Sonuçta Arya adamın ayak parmaklarının arasında birer geyik ve deri yeleğinin astarına dikilmiş üç altın ejderha bulmuştu. Fakat bütün sikkeleri Sandor almıştı. *Bu adil değildi. O sikkeler onun olduğu kadar benimdi.* Arya, Tazı'ya merhamet lütfunu vermiş olsaydı... ama vermemişti. Geri dönemezdi, yardım da dilenemezdi. *Yardım dilenmek insana hiçbir şey kazandırmaz.* Ödlek'i satmak ve hayvanın yeteri kadar sikke getireceğini ummak zorundaydı.

İskelelerin yanındaki bir çocuktan ahırın yandığını öğrendi fakat ahırın sahibesi septin arkasında hâlâ ticaret yapıyordu. Arya kadını kolayca buldu; iri, gürbüz, at kokan bir kadın. Kadın, Ödlek'ten ilk bakışta hoşlandı, Arya'ya ona nasıl rastladığını sordu ve aldığı cevap üzerine sırıttı. "Bunun cins bir at olduğu aşikâr, bir zamanlar bir şövalyeye ait olduğundan şüphem yok tatlım," dedi. "Ama o şövalye senin merhum ağabeyin değildi. Uzun yıllardır şuradaki kaleyle iş yapıyorum, yani asil doğumluların nasıl göründüğünü bilirim. Bu at soylu ama sen değilsin." Parmağıyla Arya'nın göğsünü dürttü. "Onu bulmuşsun ya da çalmışsın, hangisi olduğu önemli değil, böyle olmuş. Senin gibi küçük ve hırpani bir kız ancak bu şekilde böyle bir at sürebilir."

Arya dudağını ısırdı. "Satın almayacağın anlamına mı geliyor bu?"

Kadın kıkırdadı. "Sana ne teklif edersem kabul edeceğin anlamına geliyor tatlım. Yoksa kaleye gideriz ve hiçbir şey alamazsın. Hatta belki asılırsın, iyi bir şövalyenin atını çaldığın için."

Etrafta kendi işleriyle uğraşan altı Tuzçukuru yerlisi vardı; Arya kadını öldüremeyeceğini biliyordu. Bunun yerine dudağını ısırmak ve kadının onu dolandırmasına izin vermek zorunda kaldı. Aldığı kese acınacak kadar

zayıftı. Arya eyer, dizgin ve battaniye için ayrıca sikke istediğinde kadın sadece güldü.

İskelelere dönen uzun yolu yürürken, *Tazı'yı asla dolandıramazdı,* diye düşündü Arya. İskeleye olan mesafe, Arya atla katettiğinden bu yana millerce uzamış gibiydi.

Mor kadırga hâlâ oradaydı. Eğer o soyulduğu sırada gemi denize açılmış olsaydı Arya bunu kaldıramazdı. İskeleye vardığında, bir fıçı bal likörü yuvarlanarak iskele tahtasına çıkarılıyordu. Arya fıçının peşinden gitmeye çalıştığında, geminin güvertesindeki bir denizci Arya'nın bilmediği bir dilde bağırdı. "Kaptanı görmek istiyorum," dedi Arya adama. Adam sadece daha yüksek sesle bağırdı. Ama gürültü, mor pelerinli iri yarı bir adamın dikkatini çekti ve adam Ortak Dil'i konuşuyordu. "Burada kaptan benim," dedi. "Ne istiyorsun? Çabuk ol çocuk, dalgayı yakalamamız gerek,"

"Kuzeye gitmek istiyorum, Sur'a. İşte, ücretini ödeyebilirim." Arya keseyi adama verdi. "Gece Nöbetçileri'nin denizde bir kalesi var."

"Doğugözcüsü." Kaptan, kesedeki gümüşleri avucuna döktü ve kaşlarını çattı. "Hepsi bu mu?"

Yeterli değil. Arya daha söylenmeden biliyordu bunu. Adamın yüzünde görebiliyordu. "Bir kamaraya ya da başka bir şeye ihtiyacım yok. Aşağıda, ambarda uyuyabilirim ya da..."

"Onu kamara kızı olarak al," dedi oradan geçen bir denizci. "Benimle uyuyabilir."

"Diline dikkat et," diye parladı kaptan.

"Çalışabilirim," dedi Arya. "Güverteyi fırçalayabilirim. Bir zamanlar bir kalenin merdivenlerini fırçalıyordum. Yahut kürek çekebilirim..."

"Hayır," dedi kaptan, "yapamazsın." Arya'nın sikkelerini geri verdi. "Yapabilseydin de bir şey değişmezdi çocuk. Kuzeyde bizi ilgilendiren hiçbir şey yok. Buz, savaş ve korsanlar. Kırıkpençe Burnu'nu dönerken kuzeye giden yarım düzine korsan gemisi gördüm ve onlarla tekrar karşılaşmaya niyetli değilim. Küreklerimizi eve gitmek için çekeceğiz, sana da aynı şeyi yapmanı öneririm."

Benim evim yok, diye düşündü Arya. *Sürüm yok. Ve şimdi bir atım bile yok.*

Kaptan arkasını dönerken, "Bu geminin adı ne?" diye sordu Arya.

Adam, Arya'ya bezgin bir gülümseme verecek kadar durdu. "Bu kadırganın adı *Titan'ın Kızı,* Özgür Şehir Braavos'tan."

“Bekle,” dedi Arya aniden. “Başka bir şeyim var.” Arya bahsettiği şeyi iç çamaşırlarının altına sıkıştırmıştı, güvende olması için. Bu yüzden, kürekçiler güler ve kaptan gözle görülür bir sabırsızlıkla beklerken Arya kıyafetlerinin altını iyice araştırmak zorunda kaldı. Sonunda, “Fazladan bir gümüş bir şey değiştirmez çocuk,” dedi kaptan.

“Gümüş değil.” Arya’nın parmakları bulduğu şeyin üstüne kapandı. “Demir. İşte.” Jaqen H’ghar’ın verdiği küçük demir sikkeyi kaptanın eline sıkıştırdı, sikke öyle yıpranmıştı ki üstündeki erkek başının yüz hatları tamamen silinmişti. *Büyük ihtimalle değersiz ama...*

Kaptan sikkeyi çevirdi ve gözlerini şaşkınlıkla kırpıştırdı, sonra tekrar Arya’ya baktı. “Bu... nasıl?..”

Jaqen sözleri de söylememi söylemişti. Arya kollarını göğsünde birleştirdi. *“Valar morghulis,”* dedi anlamını biliyormuş gibi yüksek sesle.

Kaptan, iki parmağıyla alnına dokunarak, *“Valar dohaeris,”* diye karşılık verdi. “Bir kamara alacaksın *elbette.*”

Samwell

“Benimkinden güçlü emiyor.” Şebboy, göğüs ucuna tuttuğu bebeğin başını okşadı.

“Karnı aç,” dedi sarışın kadın Val, kara kardeşlerin yabanıl prensesi dediği kadın. “Şimdiye kadar keçi sütüyle ve şu kör üstadın verdiği şuruplarla yaşadı.”

Oğlanın bir adı yoktu, Şebboy’un oğlu gibi. Yabanılların usulü buydu. Görünüşe göre Mance Rayder’ın oğlu bile üçüncü yaşına kadar bir isim sahibi olmayacaktı. Gerçi Sam, kara kardeşlerin bebeğe ‘küçük prens’ ve ‘savaştadoğan’ dediğini duymuştu.

Şebboy’un göğsündeki bebeği izledi, sonra da Jon’u. *Jon gülümsüyor.* Hüzünlü bir gülümsemeydi ama bir çeşit gülümsemeydi yine de. Sam bunu gördüğü için mutluydu. *Geri döndüğümden beri onu ilk kez gülümserken görüyorum.*

Sur’u hiç gözden kaybetmeden, dar bir patikayı takip ederek Gece Kalesi’nden Derin Göl’e ve Derin Göl’den Kraliçe Kapısı’na yürümüşlerdi. Kara Kale’den bir buçuk gün uzakta, nasırlı ayaklarıyla güç bela ilerlerken, Şebboy arkadaki at seslerini duymuş ve dönüp baktığında batıdan gelen siyah süvarileri görmüştü. “Kardeşlerim,” diye güvence vermişti Sam kıza. “Bu yolu Gece Nöbetçileri’nden başka kimse kullanmaz.” Süvarilerin, Gölge Kule’den Sör Denys Mallister, yaralı Bowen Marsh ve Kafatası Köprüsü’ndeki mücadeleden sağ çıkan adamlar olduğu anlaşılmıştı. Sam, Dywen’i, Dev’i ve Efkârlı Edd’i gördüğünde duygularına hâkim olamamış ve ağlamıştı.

Sur’un altındaki mücadeleyi onlardan öğrenmişti. “Stannis şövalyelerini Doğugözcüsü’ne indirdi. Cotter Turna onları korucu yollarından geçirdi, yabanılları gafil avlamak için,” demişti Dev. “Stannis yabanılları ezdi. Mance Rayder esir alındı ve Köpekbaşlı Harma dahil olmak üzere en iyi adamlarından bini katledildi. Geri kalanlar fırtınaya tutulan yapraklar gibi dağılmış diye duyduk.” *Tanrılar merhametli,* diye düşünmüştü Sam. Şebboy’la birlikte Craster Kalesi’nden güneye giderken kaybolmasalardı, mücadelenin ortasına yürüyebilirlerdi... ya da en azından Mance Rayder’ın kampına. Bu Şebboy ve bebeği için iyi olabilirdi ama Sam için olmazdı.

Sam, yabanılların esir kargalara neler yaptığını duymuştu. Bunu düşününce titremişti.

Bununla birlikte, kardeşlerinin anlattığı hiçbir şey onu Kara Kale'de bulduğu şey için hazırlayamazdı. Ortak salon tamamen yanmıştı. Ahşap merdiven, kırık buzlardan ve kararmış tahtalardan ibaret bir yığına dönüşmüştü. Donal Noye'la birlikte Rast, Sağır Dick, Kırmızı Alyn ve pek çok adam ölmüştü. Fakat kale, Sam'in daha önce hiç görmediği kadar kalabalıktı; kalabalığın sebebi kara kardeşler değil, kralın binden fazla askeriydi. Kral Kulesi'nde, canlı hafızada ilk kez olmak üzere bir kral vardı. Mızrak'ta, Hardin Kulesi'nde, Gri Kule'de ve çok uzun yıllardır boş duran diğer yapıların tepesinde sancaklar dalgalanıyordu. "Şu büyük sancak, altın zeminde siyah erkek geyik, Baratheon Hanedanı'nın kraliyet sancağı," demişti Sam daha önce hiç sancak görmemiş olan Şebboy'a. "Tilki ve çiçekler Florent Hanedanı'nın arması. Kaplumbağa, Estermontlar'ın, kılıç balığı Bar Emmon'ın ve çapraz duran borazanlar da Wensingtonlar'ın."

"Hepsi de çiçekler gibi parlak." Şebboy eliyle göstermişti. "Şu sarıları sevdim, ateşli olanları. Bak. bazı savaşçıların mintanlarında da aynı şey var."

"Alevli bir kalp. Kimin arması olduğunu bilmiyorum."

Çok geçmeden öğrenmişti Sam. "Kraliçe'nin adamları," demişti Pyp –"Koşun, kapıları sürgüleyin delikanlılar, Katil Sam mezardan çıkıp gelmiş," dedikten sonra, o sırada Grenn, Sam'e öyle sıkı sarılmıştı ki Sam kaburgalarının kırılacağını düşünmüştü– "ama sakın gidip de kraliçenin nerede olduğunu sorma. Stannis onu Doğugözcüsü'nde bırakmış, kızıyla ve donanmasıyla birlikte. Buraya kırmızı olandan başka kadın getirmedi."

"Kırmızı olan?" demişti Sam kuşkuyla.

"Asshai'den Melisandre," demişti Grenn. "Kralın büyücüsü. Ejderha Kayası'nda bir adamı canlı canlı yaktığı söyleniyor, Stannis'in kuzey yolculuğu için uygun rüzgârlar essin diye. Mücadelede de kralın yanında at sürmüş ve ona sihirli bir kılıç vermiş. Kılıca Işık Getiren diyorlar. Görene kadar bekle. İçinde güneşten bir parça varmış gibi ışıldıyor." Tekrar Sam'e bakmış ve karşı koyamadığı kocaman, aptal bir gülümsemeyle sırıtmıştı. "Burada olduğuna hâlâ inanamıyorum."

Sam'i gördüğünde Jon da gülümsemişti ama yorgunluk dolu bir gülümsemeydi, şimdi dudaklarında olan gibi. "Nihayetinde geri döndün," demişti Jon. "Ve Şebboy'u da getirdin. İyi iş çıkardın Sam."

Grenn'in anlattıklarına göre Jon, Sam'den çok daha iyi bir iş çıkarmıştı. Yine de Kış Borusu'nu ve bir yabanıl prensini ele geçirmek Sör Alliser Thorne ve arkadaşları için yeterli değildi, onlar Jon'a hâlâ dönek diyordu. Üstat Aemon, Jon'un yarasının güzelce iyileşmekte olduğunu söylüyordu ama onun başka yaraları vardı, gözünün etrafındakilerden çok daha derin yaralar. *Yabanıl kızın ve kardeşlerinin yasını tutuyor.*

"Tuhaf," dedi Jon, Sam'e. "Craster, Mance'i sevmezdi, Mance de Craster'ı, ama şimdi Craster'ın karısı Mance'in oğlunu emziriyor."

"Bende süt var," dedi Şebboy, sesi yumuşak ve utangaçtı. "Benim bebeğim çok az emiyor. Bunun kadar obur değil."

Yabanıl kadın Val onlara döndü. "Kraliçenin adamları, kırmızı kadının Mance'i ateşe vereceğini söylüyor, Mance yeterince güçlenir güçlenmez."

Jon, kadına yorgun bir bakış attı. "Mance, Gece Nöbetçileri'nden firar etti. Bunun cezası ölümdür. Nöbet tarafından ele geçirilmiş olsaydı şimdiye kadar asılırdı. Ama şimdi kralın tutsağı ve kralın aklından neler geçtiğini kırmızı kadından başka hiç kımse bilmiyor."

"Onu görmek istiyorum," dedi Val. "Ona oğlunu göstermek istiyorum. Öldürülmeden önce bu kadarını hak ediyor."

Sam açıklamaya çalıştı. "Onu Üstat Aemon'dan başka kimsenin görmesine izin verilmiyor leydim."

"Eğer benim elimde olsaydı Mance oğlunu kucağına alırdı," dedi Jon, gülümsemesi kaybolmuştu. "Üzgünüm Val." Arkasını döndü. "Sam'in ve benim yapmak zorunda olduğumuz görevlerimiz var. Yani, en azından Sam'in var. Mance'i görme talebini gerekli yerlere ileteceğiz. Sadece bu kadarı için söz verebilirim."

Sam, Şebboy'un elini tutacak ve akşam yemeğinden sonra tekrar geleceğini söyleyecek kadar bir zaman oyalandı, sonra aceleyle Jon'un peşine düştü. Kapının dışında nöbetçiler vardı; kraliçenin mızraklı adamları. Jon basamakların yarısını inmişti ama arkasından poflayarak gelen Sam'i duyduğunda bekledi. "Şebboy'a çok düşkünsün değil mi?"

Sam kızardı. "Şebboy iyi. İyi ve nazik." Sam, uzun kâbus sona erdiği için mutluydu, tekrar Kara Kale'de kardeşleriyle birlikte olduğu için mutluydu... ama bazı geceler, hücresinde tek başınayken, bebeği aralarına alıp kürklerin altına kıvrıldıkları gecelerde kızın nasıl sıcak olduğunu hatırlıyordu. "O... o beni daha cesur yaptı Jon. *Cesur* değil... ama daha cesur."

“Onu yanında tutamayacağını biliyorsun,” dedi Jon nazikçe, “benim Ygritte’le kalamadığım gibi. Sen yemin ettin Sam, benim gibi, hepimiz gibi.”

“Biliyorum. Şebboy benim karım olabileceğini söyledi ama... ona yemini ve ne anlama geldiğini anlattım. Bu onu üzdü mü yoksa mutlu mu etti bilmiyorum ama anlattım.” Sam gergin bir şekilde yutkundu, “Bir yalanda onur olabilir mi Jon?” diye sordu. “Eğer... iyi bir amaç için söylendiyse?”

“Yalanın ve amacın ne olduğuna bağlı sanırım.” Jon, Sam’e baktı. “Bunu tavsiye etmem. Sen yalan söylemek için yaratılmamışsın Sam. Kızarıyorsun, ciyaklıyorsun ve kekeliyorsun.”

“Evet,” dedi Sam, “ama bir mektupta yalan söyleyebilirim. Elimde bir kalem varken daha iyiyim. Bir... fikrim var. Burada işler yoluna girdiğinde, düşündüm de belki de Şebboy için en iyi şey... onu Boynuz Tepe’ye gönderebileceğimi düşündüm. Annemin, kardeşlerimin ve ba-ba-babamın yanına. Eğer Şebboy bebeğin be-be-benim olduğunu söylerse...” Sam yine kızarıyordu. “Annem bebeği ister, biliyorum. Şebboy için bir yer bulur, bir çeşit hizmetçilik, Craster’a hizmet etmek kadar zor olmaz. Ve Lord Ra-Randyll... bunu asla söylemez ama benim bir yabanıl kızdan bir piçim olduğunu bilmek onu memnun edebilir. En azından bir kadınla yatacak ve çocuk peydahlayacak kadar erkek olduğum kanıtlanır. Babam bir keresinde, kesinlikle bakir olarak öleceğimi söylemişti bana, hiçbir kadının benimle... bilirsin işte... Jon, bunu yaparsam, bu yalanı yazarsam... bu iyi bir şey olur mu? Çocuğun sahip olacağı hayat...”

“Büyükbabasının kalesinde bir piç olarak büyümek?” Jon omuzlarını silkti. “Bu büyük ölçüde babana bağlı, bir de çocuğun nasıl biri olacağına. Eğer sana çekerse...”

“Çekmeyecek. Bebeğin gerçek babası Craster. Adamı gördün, yaşlı bir ağacın kökü kadar sağlamdı, Şebboy da göründüğünden daha güçlü...”

“Çocuk kılıçta ya da mızrakta maharet gösterdiği takdirde babanın hane muhafızlarında bir yer edinebilir en azından,” dedi Jon. “Piçlerin yaver olarak eğitim alıp şövalyeliğe yükseltilmesi görülmemiş şey değildir. Fakat Şebboy’un bu oyunu ikna edici bir şekilde oynayacağından emin olmalısın. Baban hakkında söylediğin şeyleri düşününce, Lord Randyll’in kandırılmayı müşfik bir şekilde karşılayacağından şüpheliyim.”

Kulenin dışındaki basamaklara daha çok nöbetçi yerleştirilmişti. Fakat bunlar kralın adamlarıydı; Sam aradaki farkı çabucak öğrenmişti. Kralın

adamları her asker gibi sağlam ve inançsızdı ama kraliçenin adamları, Asshaili Melisandre'ye ve onun Işık Tanrısı'na hararetle bağlıydı. Avluyu geçerlerken, "Yine talim avlusuna mı gideceksin?" diye sordu Sam. "Bacağın tam olarak iyileşmeden bu kadar çok talim yapman akıllıca mı?"

Jon omuzlarını silkti. "Yapacak başka neyim var? Marsh, hâlâ bir dönek olduğum korkusuyla beni görevden aldı."

Sam, "Sadece birkaç kişi buna inanıyor," diye temin etti Jon'u. "Sör Alliser ve arkadaşları. Kardeşlerin çoğu işin aslını biliyor. Bahse girerim ki Kral Stannis de biliyor. Ona Kış Borusu'nu getirdin ve Mance Rayder'ın oğlunu esir aldın."

"Benim bütün yaptığım, yabanıllar kaçtığında Val ile bebeği yağmacılara karşı korumak ve korucular bizi bulana kadar onları güvende tutmaktı. Ben kimseyi *esir almadım.* Kral Stannis adamlarını gayet iyi kontrol ediyor, bu çok açık. Onların biraz yağma yapmasına izin verdi ama sadece üç yabanıl kadına tecavüz edildiğini duydum ve bunu yapan adamların hepsi iğdiş edildi. Yabanıllar kaçarken içlerinden birkaçını öldürmeliydim sanırım. Sör Alliser, mücadele boyunca kılıcımı çektiğim tek zamanın düşmanımızı savunmak için olduğunu anlatıp duruyor. Mance Rayder'ı öldürmediğimi, zira onunla işbirliği içinde olduğumu söylüyor."

"Sör Alliser işte," dedi Sam. "Onun ne çeşit bir adam olduğunu herkes biliyor." Sör Alliser Thorne asil kanıyla, şövalyeliğiyle ve Nöbet'te geçirdiği uzun yıllarla Lord Kumandan unvanı için güçlü bir aday olabilirdi fakat silah ustası olarak geçirdiği yıllarda eğittiği adamların hemen hepsi ondan nefret ediyordu. Adı bu unvan için önerilmişti elbette, lakin seçimin ilk günü ancak altıncı geldikten ve ikinci gün fiilen oy *kaybettikten* sonra Thorne, Lord Janos Slynt'i desteklemek üzere adaylıktan çekilmişti.

"Herkesin bildiği şey; ben Qhorin Yarımel'i öldüren ve bir mızrak karısıyla yatan bir piçken, Sör Alliser'ın asil bir kandan gelen meşru doğumlu bir şövalye olduğu. Bana varg dediklerini duydum. Bir kurdum yokken nasıl varg olabilirim, sorarım sana?" Jon'un ağzı çarpıldı. "Hayalet'i rüyamda bile görmüyorum artık. Rüyalarımda sadece mahzen mezarlar ve tahtlarında oturan taş krallar var. Bazen Robb'un ve babamın seslerini duyuyorum, bir ziyafettelermiş gibi. Fakat aramızda bir duvar oluyor ve ben, masada benim için yer hazırlanmadığını biliyorum."

Ölülerin ziyafetinde, yaşayanlar için yer yoktur. O anda sessiz kalmak Sam'in yüreğini parçaladı. *Bran ölmedi Jon,* demek istedi Sam. *Arkadaşlarıyla birlikte. Dev bir geyiğin sırtında, Tekinsiz Orman'ın*

derinliklerinde üç gözlü bir karga bulmak üzere kuzeye gidiyorlar. Bu kulağa o kadar çılgınca geliyordu ki, Sam Tarly her şeyi hayal etmiş olması gerektiğini düşünüyordu bazen, bütün bunları ateş, korku ve açlıktan yarattığını... ama yine de gerçeği ağzından kaçırabilirdi, eğer yemin etmiş olmasaydı.

Bu sırrı saklayacağına dair üç kez yemin etmişti; bir kez bizzat Bran'a, bir kez Jojen Reed denen tuhaf çocuğa ve son olarak da Soğukel'e. "Bütün dünya çocuğun ölü olduğuna inanıyor," demişti Sam'in kurtarıcısı. "Bırak da kemikleri hiç rahatsız edilmeden dinlesin. Peşimizde bizi arayan insanlar istemiyoruz. Yemin et Gece Nöbetçileri'nin Sam'i. Bana borçlu olduğun hayatın üstüne yemin et."

Sam perişan bir halde ağırlığını bir bacağından diğerine verdi. "Lord Janos asla Lord Kumandan olarak seçilmeyecek," dedi. Jon'a verebileceği en iyi teselli buydu, tek teselli buydu. "Bu olmayacak."

"Sam, sen tatlı bir aptalsın. Gözlerini aç. Bu günlerdir oluyor." Jon saçlarım gözlerinden çekti ve, "Hiçbir şey bilmesem de bunu biliyorum," dedi. "Şimdi lütfen bana izin ver, birilerine kılıçla vurmam gerek, çok sert şekilde."

Sam'in, silahhaneye ve talim avlusuna doğru yürüyen Jon'u seyretmekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Jon uyanık olduğu zamanların çoğunu orada geçiriyordu. Sör Endrew ölü ve Sör Alliser lakayıtken, Kara Kale bir silah ustasından yoksundu, Jon da acemi askerlerden bazılarını eğitme işini üstüne almıştı; Saten, Beygir, düz tabanıyla Robin, Arron ve Emrick. Delikanlıların işi olduğunda, Jon tek başına saatlerce kılıç, kalkan ve mızrak talimi yapıyor ya da onunla kapışmayı göze alan herkesin rakibi oluyordu.

Sam üstadın kulesine giderken, *sen tatlı bir aptalsın,* diyen Jon'u duyabiliyordu. *Gözlerini aç. Bu günlerdir oluyor.* Jon haklı olabilir miydi? Bir adamın Gece Nöbetçileri Lord Kumandanı olabilmesi için, Yeminli Kardeşler'in oylarının üçte ikisini alması gerekiyordu, dokuz günün ve dokuz oylamanın ardından kimse bu orana yaklaşamamıştı. Lord Janos'un oyları artıyordu, bu doğruydu; adam önce Bowen Marsh'ı, sonra da Othell Yarwyck'i sürünerek geçmişti fakat Gölge Kule'den Sör Denys Mallister ve Kıyıdaki Denizgözcüsü'nden Cotter Turna'nın hâlâ ziyadesiyle gerisindeydi. *İkisinden biri yeni Lord Kumandan olacak, bu kesin,* dedi Sam kendine.

Stannis, üstadın kapısına da nöbetçiler koymuştu. İçerideki odalar sıcaktı ve mücadelede yaralanan insanlarla doluydu; kara kardeşler, kralın adamları ve kraliçenin adamları, üçü birden. Clydas keçi sütü ve rüya şarabı sürahileriyle yaralıların arasında dolaşıyordu ama Üstat Aemon, Mance'e yaptığı sabah ziyaretinden henüz dönmemişti. Sam, pelerinini bir kancaya astı ve Clydas'a yardım etmeye gitti ama bir şeyler taşırken, dökerken ve sargıları değiştirirken bile Jon'un sözleri onu rahatsız etti. *Sam, sen tatlı bir aptalsın. Gözlerini aç. Bu günlerdir oluyor.*

Sam kuzgunları beslemek için müsaade istediğinde aradan en az bir saat geçmişti. Kuşluğa çıkarken, geçen gece tuttuğu kayıtları incelemek için durdu. Oylamanın en başında otuzdan fazla isim önerilmişti ama adayların çoğu, kazanamayacakları netleştiği anda geri çekilmişti. Geçen gece itibarıyla yedi aday kalmıştı. Sör Denys Mallister iki yüz on üç nişan toplamıştı, Cotter Turna yüz seksen yedi, Lord Janos yetmiş dört, Bowen Marsh kırk dokuz, Üçparmak Hobb beş ve Efkârlı Edd bir. *Pyp ve şapşal şakaları.* Sam daha önceki sayımlara baktı. Sör Denys, Cotter Turna ve Bowen Marsh üçüncü günden beri oy kaybediyordu, Othell Yarwyck de altıncı günden beri. Sadece Lord Janos her geçen gün biraz daha yükseliyordu.

Sam kuşlukta gaklayan kuzgunları duyabiliyordu, kâğıtları kaldırdı ve hayvanları beslemek için basamakları tırmandı. Üç kuşun daha döndüğünü görünce mutlu oldu. *"Kar,"* diye bağırdı kuşlar Sam'e. *"Kar, kar, kar."* Bunu onlara Sam öğretmişti. Kuşluk, yeni gelen kuzgunlarla bile keder verecek kadar boş görünüyordu. Üstat Aemon'ın gönderdiği kuşların sadece birkaçı geri dönmüştü. *Ama kuzgunlardan biri Stannis'e ulaştı. Kuzgunlardan biri Ejderha Kayası'nı buldu, hâlâ umursayan bir kral buldu.* Sam, bin fersah güneydeki kendi babasının, Tarly Hanedanı'nı Demir Taht'ta oturan çocuğun davasına kattığını biliyordu. Fakat Nöbet yardım çığlığı attığında ne Kral Joffrey ne de küçük Kral Tommen harekete geçmişti. İlk İnsanların Yumruğu'ndaki geceyi ve karanlığın, korkunun, gökyüzünden düşen karın içinde Craster Kalesi'ne yapılan korkunç göçü hatırlayan Sam, *diyarını korumayan bir kral ne işe yarar?* diye düşündü öfkeyle. Kraliçenin adamları onu huzursuz ediyordu, bu doğruydu ama onlar gelmişti en azından.

O akşam Sam, kara kardeşlerin yeni yemek salonu olan mağaramsı taş mahzende Jon Kar'ı aradı ama hiçbir yerde göremedi. Sonunda diğer arkadaşlarına yakın bir sıraya oturdu. Pyp, Efkârlı Edd'e, hangi saman

askerin daha çok ok toplayacağına dair bahse girdikleri yarışmayı anlatıyordu. “Sen uzun vakit öndeydin ama Uzun Göl’den Watt geçen gün üç ok aldı ve seni geçti.”

“Asla bir şey kazanamıyorum,” diye sızlandı Efkârlı Edd. “Ama tanrılar Watt’a daima gülümsedi. Yabanıllar onu Kafatası Köprüsü’nden aşağı devirdiğinde, Watt bir şekilde, derin ve güzel bir su havuzuna düştü. Onca kayayı ıskalaması nasıl bir şans?”

“Uzun bir düşüş müydü?” diye sordu Grenn. “Su havuzuna düşmek onun hayatını kurtardı mı?”

“Hayır,” dedi Efkârlı Edd. “Halihazırda ölüydü, kafasındaki balta yüzünden. Yine de, onca kayayı ıskalaması büyük şanstı.”

Üçparmak Hobb, kardeşlere o gece için mamut sağrısı rostosu söz vermişti, belki birkaç oy daha almayı umut etmişti. Dişlerinin arasındaki kıkırdak parçasını çıkarırken, *eğer Hobb’un aklındaki fikir buysa daha genç bir mamut seçmeliydi,* diye düşündü Sam. İç geçirerek yemeği ileri itti.

Birazdan yeni bir oylama yapılacaktı ve havadaki gerginlik dumandan daha yoğundu. Cotter Turna ateşin yanında oturuyordu, etrafı Doğugözcüsü’nün korucuları tarafından sarılmıştı. Sör Denys Mallister, Gölge Kule’nin adamlarından oluşan daha küçük bir grupla birlikte kapının yakınındaydı. *En iyi yeri Janos Slynt almış,* diye fark etti Sam, *alevlerin ve cereyanın tam ortasında.* Sam, Bowen Marsh’ı Slynt’in yanında görünce paniğe kapıldı; adamın yüzü solgun ve bitkindi, kafası hâlâ sargılıydı ama Lord Janos’un söylediği şeyleri dikkatle dinliyordu. Sam bunu arkadaşlarına gösterdiğinde, “Bir de şuraya bakın,” dedi Pyp, “Sör Alliser, Othell Yarwyck’le fısıldaşıyor.”

Yemekten sonra, Üstat Aemon ayağa kalktı ve oylamaya geçmeden önce konuşmak isteyen kardeşler olup olmadığını sordu. Efkârlı Edd kalktı, her zamanki gibi taş suratlı ve kederliydi. “Bana oy veren her kimse, ona kesinlikle çok berbat bir Lord Kumandan olacağımı söylemek istiyorum. Lakin bütün bu diğerleri de öyle olacak.” Edd’i Bowen Marsh takip etti, adam tek elini Lord Slynt’in omzuna koyarak ayağa kalktı. “Kardeşlerim ve dostlarım, ismimin bu seçimden geri çekilmesini istiyorum. Yaralarım bana hâlâ sıkıntı veriyor ve korkarım ki bu görev benim için ziyadesiyle büyük... ama Kral Toprakları’nın altın pelerinlilerini uzun yıllar boyunca komuta etmiş olan Lord Janos için öyle değil. Kendisine hepimiz destek verelim.”

Sam, odanın Cotter Turna’ya ait olan ucundan gelen öfkeli mırıltıları duydu ve Sör Denys başını iki yana sallayarak dostlarına baktı. *Çok geç, iş*

işten geçti. Sam, Jon'un nerede olduğunu ve neden seçimden uzak durduğunu merak etti.

Kardeşlerin çoğunun okuma yazması yoktu; bu yüzden oylama, âdet olduğu üzere, Üçparmak Hobb ve Öküz Owen'ın mutfaktan getirdiği geniş belli demir kazana nişan atarak yapıldı. Nişan varilleri uzak bir köşede ağır bir perdenin arkasındaydı, bu sayede oy verenler tercihlerini gizlilik içinde yapabildi. Eğer bir görevin varsa, bir arkadaşının senin adına oy kullanmasına izin veriliyordu, bu yüzden bazı adamlar iki, üç ya da dört nişan aldı. Sör Denys ve Cotter Turna da geride bıraktıkları garnizonları için oy kullandılar.

Salon nihayet boşaldığında, Sam ve Clydas, Üstat Aemon'ın önündeki kazanı baş aşağı etti. Deniz kabuklarından, taşlardan ve bakır meteliklerden oluşan bir çağlayan masanın üstünü kapladı. Aemon'ın buruşuk elleri şaşırtıcı bir hızla nişanları ayırdı; deniz kabukları şuraya, taşlar buraya, metelikler bir kenara, arada çıkan ok uçları, çiviler ve meşe palamutları başka bir yana. Sam ve Clydas yığınları saydı, her biri kendi kaydını tuttu.

Bu gece sonuçları ilk açıklama sırası Sam'deydi. "Sör Denys Mallister için iki yüz üç," dedi Sam. "Cotter Turna için yüz altmış dokuz. Lord Janos için yüz otuz yedi, Othell Yarwyck için yetmiş iki, Üçparmak Hobb için beş ve Efkârlı Edd için iki."

"Bende Turna için yüz altmış sekiz var," dedi Clydas. "Benim sayımıma göre iki, Sam'inkine göre bir oy açığımız var."

"Sam'in sayımı doğru," dedi Üstat Aemon. "Jon Kar oy kullanmadı. Bir şey fark etmez. Kimse yaklaşamadı."

Sam, hayal kırıklığından çok rahatlama hissediyordu. Lord Janos, Bowen Marsh'ın desteğine rağmen üçüncü sıradaydı. "Sürekli Üçparmak Hobb için oy veren beş kişi kim?" diye sordu Sam.

"Onu mutfaktan uzak tutmak isteyen kardeşler olabilir mi?" dedi Clydas.

"Sör Denys dünden bu yana on oy kaybetmiş," diye belirtti Sam. "Cotter Turna da neredeyse yirmi. Bu iyi değil."

"Onların Lord Kumandan olmaya dair umutları için iyi değil şüphesiz," dedi Üstat Aemon. "Ama nihayetinde Gece Nöbetçileri için iyi olabilir. Buna karar vermek bize düşmez. On gün çok uzun sayılmaz. Bir vakitler iki yıl süren bir seçim olmuştu, yedi yüz küsur oy. Kardeşler kendileri için uygun olan zamanda bir karara varacaklar."

Evet, diye düşündü Sam, *ama hangi karara?*

Daha sonra, Pyp'in hücresinin mahremiyetinde, sulandırılmış şarap dolu kupaların etkisiyle dili çözüldü ve Sam kendini yüksek sesle düşünürken buldu. "Cotter Turna ve Sör Denys Mallister geriliyor ama oyların hemen hemen üçte ikisi hâlâ onlara ait," dedi Pyp ve Grenn'e. "Her ikisi de Lord Kumandan olarak iyi hizmet verir. Biri, iki adamdan birini adaylıktan çekilmeye ve diğerini desteklemeye ikna etmeli."

"Biri?" dedi Grenn şüpheyle. "O biri kim?"

"Grenn o kadar budala ki *birinin* kendisi olabileceğini düşünüyor," dedi Pyp. "Belki o biri Turna ve Mallister'la işini bitirince Kral Stannis'i Kraliçe Cersei'yle evlenmeye de ikna eder."

"Kral Stannis evli," diye itiraz etti Grenn.

"Ben bununla ne yapacağım Sam?" diye iç geçirdi Pyp.

"Cotter Turna ve Sör Denys birbirlerinden pek hoşlanmıyorlar," diye ısrar etti Grenn. "*Her konuda* kavga ediyorlar."

"Evet ama bunun tek sebebi, Nöbet için neyin en iyi olduğu hakkında farklı fikirlere sahip olmaları," dedi Sam. "Biz onlara açıklarsak..."

"Biz?" dedi Pyp. "*Biri* nasıl *bize* dönüştü? Ben soytarı maymunuyum unuttun mu? Ve Grenn de... Grenn işte." Sam'e gülümsedi ve kulaklarını oynattı. "Ama sen... sen bir lordun oğlusun ve üstadın kâhyasısın."

"Ve Katil Sam'sin," dedi Grenn. "Bir Öteki öldürdün."

"Onu *ejderhacamı* öldürdü," dedi Sam, Grenn'e, yüzüncü kere.

"Bir lordun oğlu, bir üstadın kâhyası ve Katil Sam," dedi Pyp düşünür gibi. "Onlarla konuşabilirsin, belki..."

"Konuşabilirdim," dedi Sam, sesi Efkârlı Edd kadar kederliydi. "Onlarla yüzleşemeyecek kadar korkak olmasaydım."

Jon

Jon, elinde kılıcı, ağır adımlarla bir daire çizerek Saten'in etrafında dolaştı, onu dönmeye zorladı. "Kalkanını yukarı kaldır," dedi.

"Çok ağır," diye sızlandı Eski Şehirli çocuk.

"Bir kılıcı durdurabilecek kadar ağır," dedi Jon. "Şimdi şunu yukarı kaldır." Kılıcını savurarak öne adım attı. Saten, kalkanını tam zamanında kaldırarak kılıcı kalkanın kasnağıyla yakaladı. Kendi kalkanındaki darbeyi hissettiğinde, "Güzel," dedi Jon. "Bu iyiydi ama harekete bedenini de katmalısın. Çeliğin arkasına vücut ağırlığını koy, sadece kol kuvvetini kullanarak vereceğin zarardan fazlasını verirsin. Hadi, tekrar dene, bana saldır ama kalkanını yukarıda tut yoksa kafanı zil gibi çalarım..."

Saten, saldırmak yerine bir adım geri gitti ve göz siperini kaldırdı. "Jon," dedi tedirgin bir sesle.

Jon döndü. Kadın, Jon'un arkasında duruyordu, yanında kraliçenin adamlarından altı kişi vardı. *Avlunun bu kadar sessizleşmesi boşuna değilmiş.* Jon, Melisandre'yi gece ateşlerinin başında ve kalede dolaşırken görmüştü ama hiç bu kadar yakınında olmamıştı. *Güzel bir kadın,* diye düşündü... ama kadının kırmızı gözlerinde insanı birazdan fazla huzursuz eden bir şey vardı. "Leydim."

"Kral seninle konuşacak Jon Kar."

Jon, talim kılıcını toprağa sapladı. "Üzerimi değiştirmeme müsaade eder misiniz? Kralın huzuruna çıkacak durumda değilim."

"Seni Sur'un tepesinde bekliyoruz," dedi Melisandre. Kadının *bekliyoruz* dediğini duydu Jon, *bekliyor* değil. *Kralın gerçek kraliçesi bu kadın, Doğugözcüsü'nde bıraktığı değil.*

Zırhını ve göğüs kalkanını silahhaneye bıraktı, kendi hücresine döndü, ter lekeli kıyafetlerini çıkardı ve siyahlardan temiz bir takım giydi. Kafes soğuk ve rüzgârlı olacaktı, Jon bunu biliyordu, buzun tepesi daha soğuk ve daha rüzgârlı, bu yüzden ağır ve başlıklı bir pelerin seçti. En son Uzunpençe'yi aldı ve piç kılıcını sırtına astı.

Melisandre onu Sur'un dibinde bekliyordu. Kraliçenin adamlarını göndermişti. Kadınla birlikte kafese girerken, "Majesteleri benden ne istiyor?" diye sordu Jon.

“Verebileceğin her şeyi Jon Kar. O bir kral.”

Jon kapıyı kapattı ve zil ipini çekti. Bocurgat dönmeye başladı. Kafes yükseldi. Gün parlaktı ve Sur ağlıyordu, uzun su parmakları Sur’un yüzünden aşağı akıyor ve güneşte parlıyordu. Demir kafesin dar sınırlarında, kırmızı kadının varlığının sarahatle farkındaydı Jon. *Kokusu bile kırmızı.* Bu koku Mikken’ın dökümhanesini hatırlatıyordu ona, demirin kor halindeyken yaydığı kokuyu, dumanın ve kanın kokusuydu bu. *Ateşle öpülmüş,* diye düşündü Ygritte’i hatırlayan Jon. Rüzgâr, Melisandre’nin kırmızı, uzun kıyafetlerinin arasına girdi ve onları kadının yanında duran Jon’un bacaklarına savurdu. “Üşümüyor musunuz leydim?” diye sordu Jon.

Melisandre güldü. “Asla.” Kadının boğazındaki yakut, nabız gibi atıyordu, kalbinin vuruşuyla eş zamanda. “Tanrı’nın ateşleri benim içimde yaşıyor Jon Kar. Hisset.” Melisandre elini Jon’un yanağına koydu ve Jon onun ne kadar sıcak olduğu hissederken kadın elini orada tuttu. “Hayatın hissi böyle olmalı,” dedi kadın. “Yalnızca ölüm soğuktur.”

Stannis Baratheon’ı tek başına Sur’un kenarında dururken buldular, adam düşünceli gözlerle mücadeleyi kazandığı araziye bakıyordu. Gece Nöbetçileri’nden bir kardeşin giyebileceği türden siyah bir pantolon, bir tunik ve çizmeler giymişti. Onu diğerlerinden ayıran tek şey peleriniydi; yakasına siyah kürk dikilmiş ve alevli kalp şeklinde bir broş iğnelenmiş ağır, altın rengi bir pelerin. “Size Kışyarı Piçi’ni getirdim Majesteleri,” dedi Melisandre.

Stannis döndü ve Jon’u inceledi. Adamın kalın kaşlarının altındaki gözler, dipsiz mavi göller gibiydi. Çökük yanakları ve güçlü çenesi kısa tıraş edilmiş mavi siyah sakallarla kaplıydı ama sakallar kralın yüzünün süzgünlüğünü gizleyemiyordu. Kralın dişleri perçinliydi, omuzları ve sağ eli de öyle. Jon, bir zamanlar Donal Noye’un Baratheon kardeşler hakkında söylediği bir şeyi hatırlarken buldu kendini. *Robert gerçek çelikti. Stannis saf demire benzer. Kara, sert ve güçlüdür ama bükülmeden önce kırılır.* Jon, bu kırılgan kralın ondan ne istediğini merak ederek güçlükle diz çöktü.

“Kalk. Senin hakkında çok şey duydum Lord Kar.”

“Ben lord değilim efendimiz.” Jon kalktı. “Ne duyduğunuzu biliyorum. Bir dönek ve korkak olduğumu. Yabanıllar canımı bağışlasın diye kardeşim Qhorin’i katlettiğimi. Mance Rayder’a katıldığımı ve bir yabanıl kadın aldığımı.”

“Evet. Bütün bunlar ve daha fazlası. Ayrıca bir vargsın, öyle diyorlar, geceleri kurt cisminde yürüyen bir derideğiştirensin.” Kral Stannis’in

gülümsemesi sertti. “Bunların ne kadarı doğru?”

“Hayalet isimli bir ulu kurdum vardı. Bozkalkan yakınlarında Sur’a tırmandığımda onu bıraktım ve o zamandan beri görmedim. Yabanıllara katılmamı Qhorin Yarımel emretti. Kendimi kanıtlamam için onu öldürmemi isteyeceklerini biliyordu ve ne isterlerse istesinler yapmamı söyledi. Kadının adı Ygritte’ti. Onunla yeminimi bozdum ama babamın adı üstüne yemin ederim ki asla taraf değiştirmedim.”

“Sana inanıyorum,” dedi kral.

Bu Jon’u şaşırttı. “Neden?”

Stannis homurdanır gibi güldü. “Janos Slynt’i tanıyorum ve Ned Stark’ı da tanırdım. Baban dostum değildi lakin sadece bir aptal onun onurundan ve dürüstlüğünden şüphe edebilir. Babana benziyorsun.” Stannis Baratheon uzun bir adamdı, Jon’a tepeden bakıyordu ama o kadar zayıftı ki olduğundan on yıl yaşlı görünüyordu. “Sandığından fazlasını biliyorum Jon Kar. Randyll Tarly’nin oğlunun, Öteki’yi öldürmek için kullandığı ejderhacamı hançeri senin bulduğunu biliyorum.”

“Hayalet buldu. Bıçak, bir pelerine sarılmış ve İlk İnsanların Yumruğu’nun altına gömülmüştü. Başka bıçaklar da vardı... ok uçları, mızrak uçları, hepsi ejderhacamından yapılmıştı.”

“Kapıyı tuttuğunu biliyorum,” dedi Kral Stannis. “Tutmasaydın ben çok geç gelmiş olacaktım.”

“Kapıyı Donal Noye tuttu. Devlerin kralıyla dövüşürken tünelde öldü.”

Stannis yüzünü buruşturdu. “Benim ilk kılıcımı Noye yapmıştı, Robert’ın savaş çekicini de. Tanrılar onun canını bağışlamayı uygun görmüş olsaydı, Noye, Lord Kumandan olmak için ağız dalaşı yapan bütün o aptallardan daha iyi bir kumandan olurdu.”

“Cotter Turna ve Sör Denys Mallister aptal değiller efendimiz,” dedi Jon. “Onlar iyi ve liyakatli adamlar. Othell Yarwyck de öyle, kendine göre. Lord Mormont her birine güvenirdi.”

“Senin Lord Mormont fazla kolay güveniyormuş. Yoksa o şekilde ölmezdi. Ama biz senden bahsediyorduk. Bize sihirli boruyu getirenin ve Mance Rayder’ın oğluyla eşini esir alanın sen olduğunu unutmadım.”

“Dalla öldü.” Jon buna hâlâ üzülüyordu. “Val onun kardeşi. Val’i ve bebeği almak için fazla bir çaba gerekmedi Majesteleri. Siz yabanılları kaçırdınız ve kartal yandığında, Mance’in Dalla’yı koruması için bıraktığı derideğiştiren çıldırdı.” Jon, Melisandre’ye baktı. “Bazıları bunu sizin yaptığınızı söylüyor.”

Melisandre gülümsedi, kadının bakır rengi uzun saçları yüzüne düşmüştü. “Işık Tanrısı’nın ateşli pençeleri vardır Jon Kar.”

Jon başını salladı ve tekrar krala döndü. “Majesteleri, Val’den bahsettiniz. Kendisi Mance Rayder’ı görmek istedi, ona oğlunu götürmek. Bu... iyilik olur.”

“O adam, senin kardeşliğinden firar eden bir kaçak. Bütün kardeşlerin onun ölmesi için ısrar ediyor. Ona neden iyilik yapayım?”

Jon’un buna verecek cevabı yoktu. “Onun için olmasa da Val için. Val’in ablası için, çocuğun annesi için.”

“Val denen kızdan hoşlanıyorsun?”

“Onu çok az tanıyorum.”

“Güzel bir kız olduğunu söyleniyor.”

“Çok,” diye kabul etti Jon.

“Güzellik tehlikeli olabilir. Ağabeyim bu dersi Cersei’den öğrendi. Kadın onu öldürdü, bundan şüphe etme. Senin babanı ve Jon Arryn’i da öldürdü.” Stannis kaşlarını çattı. “Şu yabanıllarla birlikte at sürdün. Sence onlarda onur var mı?”

“Evet,” dedi Jon, “ama kendilerine göre bir onur efendimiz.”

“Mance Rayder’da?”

“Evet. Öyle düşünüyorum.”

“Kemik Lordu’nda?”

Jon tereddüt etti. “Ona Çıngıraklı derdik. Tehlikeli ve kana susamış bir adam. Eğer onda onur varsa, kemik zırhının iyice altında saklıyor demektir.”

“Ya diğer adam, mücadeleden sonra bizden kaçan çok isimli Tormund? Bana doğru cevap ver.”

“Bana kalırsa Tormund Devfelaketi, iyi bir dost ve kötü bir düşman olacak bir adam Majesteleri.”

Stannis kısa ve sert bir şekilde başıyla onayladı. “Baban onurlu bir adamdı. Dostum değildi ama onun değerini gördüm. Kardeşin, krallığımın yarısını çalmaya niyetlenmiş bir asi ve vatan hainiydi lakin kimse onun cesaretini sorgulayamaz. Peki sen nesin?”

Onu sevdiğimi mi söylememi istiyor? Jon, sert ve resmi bir sesle konuştu, “Ben Gece Nöbetçileri’nin adamıyım.”

“Sözler. Sözler rüzgârdır. Sence neden Ejderha Kayası’nı terk edip Sur’a geldim Lord Kar?”

“Ben lord değilim efendimiz. Geldiniz çünkü sizi çağırdık, böyle olduğunu umuyorum. Yine de neden bu kadar geç geldiğinizi söyleyemem.”

Stannis, şaşırtıcı bir şekilde, bu sözlere gülümsedi. “Bir Stark olacak kadar cüretkârsın. Evet, daha önce gelmeliydim. Eğer El’im olmasaydı hiç gelmeyebilirdim. Lord Seaworth alt tabaka doğumlu bir adamdır fakat bana görevimi hatırlattı, benim bütün düşünebildiğim kendi haklarımken. Arabayı atın önüne bağladığımı söyledi bana. Krallığı kurtarmak için tahtı kazanmaya çalışıyordum, tahtı kazanmak için krallığı kurtarmam gerekirken.” Stannis kuzeyi gösterdi. “Savaşmak için doğduğum düşmanı bulacağım yer orası.”

“Adının anılmaması gereken,” diye ekledi Melisandre yumuşak bir sesle. “O, Gecenin ve Dehşetin İlahı’dır Jon Kar ve kardaki bütün bu şekiller onun yaratıklarıdır.”

“Lord Mormont’un hayatını kurtarmak için yürüyen cesetlerden birini öldürmüşsün,” dedi Stannis. “Bu senin de savaşın olabilir Jon Kar. Bana yardım edersen.”

“Benim kılıcım Gece Nöbetçileri’ne yeminli Majesteleri,” diye cevapladı Jon dikkatle.

Bu cevap kralı memnun etmedi. Stannis dişlerini gıcırdattı ve, “Bir kılıçtan fazlasını vermene ihtiyacım var,” dedi.

Jon’un aklı karışmıştı. “Lordum?”

“Kuzeye ihtiyacım var.”

Kuzey. “Ben... kardeşim Robb, Kuzey Kralı’ydı...”

“Senin kardeşin meşru Kışyarı Lordu’ydu. Başına bir taç takıp nehir topraklarını fethe gitmek yerine evde kalıp görevini yapsaydı bugün hâlâ hayatta olabilirdi. Bununla birlikte, sen Robb değilsin, benim Robert olmadığım gibi.”

Bu sert sözler, Jon’un Stannis’e karşı duyabileceği bütün iyi niyeti alıp götürdü. “Ben kardeşimi severdim,” dedi Jon.

“Ben de benimkini. Ama onlar neyse oydu, biz de neysek oyuz. Ben Batıdiyar’daki tek gerçek kralım, kuzeyde ve güneyde. Sen de Ned Stark’ın piçisin.” Stannis koyu mavi gözleriyle Jon’un yüzünü inceledi. “Tywin Lannister, Roose Bolton’ı Kuzey Muhafızı ilan etti, adamın senin kardeşine ettiği ihaneti ödüllendirmek için. Demiradamlar, Balon Greyjoy’un ölümünden bu yana kendi aralarında savaşıyorlar, buna rağmen Moat Cailin, Derinorman Kalesi, Torrhen Kalesi ve Taşlı Kıyı’nın büyük bölümü hâlâ onların elinde. Babanın toprakları kanıyor ve benim yaralardan akan

kanı durdurmak için ne kuvvetim ne de vaktim var. Bir Kışyarı Lordu'na ihtiyaç var. Sadık bir Kışyarı Lordu'na."

Jon afallamış bir halde, *bana bakıyor,* diye düşündü. "Kışyarı artık yok. Theon Greyjoy kaleyi ateşe verdi."

"Granit o kadar kolay yanmaz," dedi Stannis. "Kale zaman içinde tekrar inşa edilebilir. Bir adamı lord yapan şey taşlar değil, adamın kendisidir. Senin kuzeyli adamların beni tanımıyor, beni sevmek için bir sebepleri yok, fakat gelecek mücadelelerde onların kuvvetine ihtiyacım olacak. Onları benim sancağıma kazanmak için Eddard Stark'ın oğluna ihtiyacım var."

Beni Kışyarı Lordu yapacak. Rüzgâr sert esiyordu ve Jon kendini öyle sersemlemiş hissediyordu ki rüzgârın onu Sur'dan uçuracağından korkuyordu. "Majesteleri," dedi, "unutuyorsunuz, ben bir Kar'ım, bir Stark değil."

"Kim olduğunu unutan sensin," diye karşılık verdi Kral Stannis.

Melisandre sıcak elini Jon'un omzuna koydu. "Bir kral, piçlik lekesini bir dokunuşla temizleyebilir Lord Kar."

Lord Kar. Bu ismi Jon'a Sör Alliser Thorne takmıştı, onun gayrimeşru doğumuyla alay etmek için. Kardeşlerin çoğu Jon'u bu isimle anıyordu, kimi muhabbetle, kimi yaralamak için. Ama birdenbire, bu isim Jon'un kulağında farklı bir tınıya sahip oldu. Kulağa... gerçek geliyordu. "Evet," dedi Jon tereddütle, "krallar daha önce de piçleri meşru kıldı ama... ben hâlâ Gece Nöbetçileri'nin kardeşiyim. Bir yürek ağacının önünde diz çöktüm ve mülk edinmeyeceğime, çocuk sahibi olmayacağıma dair yemin ettim."

"Jon." Melisandre o kadar yakındaydı ki Jon kadının nefesinin sıcaklığını hissedebiliyordu. "R'hllor tek gerçek tanrıdır. Bir ağaca verdiğin yeminin gücü, ayakkabılarına verdiğin yeminin gücünden fazla değildir. Kalbini aç ve ışığın Tanrısı'nın içeri girmesine izin ver. O büvet ağaçlarını yak ve Kışyarı'nı Işık Tanrısı'nın bir hediyesi olarak kabul et."

Jon çok küçükken, piçliğin ne demek olduğunu anlayamayacak kadar küçükken, Kışyarı'nın bir gün onun olabileceğini hayal ederdi. Daha sonra, büyüdüğünde, o hayallerden utanmıştı. Kışyarı, Robb'un ve onun oğullarının olacaktı, Robb çocuk sahibi olmadan ölürse de Bran'ın ya da Rickon'ın. Onlardan sonra Sansa ve Arya geliyordu. Bunun aksini hayal etmek bile sadakatsizlik gibi görünmüştü Jon'a, kalbinde kardeşlerine ihanet ediyormuş gibi, onların ölmesini diliyormuş gibi. Jon, mavi gözlü kralın ve kırmızı kadının önünde dururken, *ben bunu asla istemedim,* diye düşündü. *Robb'u sevdim, hepsini sevdim... ben onların hiçbirine bir zarar*

gelmesini istemedim ama geldi. Ve şimdi sadece ben varım. Jon'un yapması gereken tek şey kelimeyi söylemekti, o zaman Jon Stark olacaktı, bir daha asla Kar olmayacaktı. Jon'un yapması gereken tek şey kralına bağlılık yemini vermekti, o zaman Kışyarı onun olacaktı. Jon'un yapması gereken tek şey...

...yeminini tekrar bozmaktı.

Ve bu sefer yemin bozmak bir hile de olmayacak. Jon, babasının kalesini talep edebilmek için, babasının tanrılarına sırt çevirmek zorundaydı.

Kral Stannis yine kuzeye bakıyordu, altın pelerini omuzlarından akıyordu. "Belki de seninle ilgili yanılıyorum Jon Kar. Piçler hakkında neler söylendiğini ikimiz de biliyoruz. Babanın onurundan ya da kardeşinin silah kullanmaktaki maharetinden yoksun olabilirsin. Lakin Tanrı'nın bana verdiği silah sensin. Burada seni buldum, senin Yumruk'un altında ejdercamlarını bulman gibi. Ve seni kullanmak niyetindeyim. Azor Ahai bile savaşını tek başına kazanmadı. Bin yabanıl öldürdüm, binini daha tutsak aldım ve geri kalanını dağıttım ama ikimiz de biliyoruz ki geri dönecekler. Melisandre alevlerin içinde gördü. Şu Tormund Yıldırımyumruk büyük ihtimalle şu anda bile ordusunu yeniden toparlıyor ve yeni bir saldırı planlıyor. Ve birbirimizi ne kadar çok kanatırsak, gerçek düşman üstümüze çöktüğünde hepimiz o kadar zayıf olacağız."

Jon da aynı sonuca varmıştı. "Dediğiniz gibi Majesteleri." Kralın ne anlatmaya çalıştığını merak etti.

"Senin kardeşlerin liderlerinin kim olacağına karar vereye çalışırken ben Mance Rayder'la konuşuyordum," dedi Stannis. Dişlerini gıcırdattı. "O inatçı ve gururlu bir adam. Bana onu alevlere vermekten başka seçenek bırakmadı. Fakat biz başka tutsaklar da aldık, başka liderler; kendine Kemik Lordu diyen adam, bazı kabile şefleri, Thenn'in yeni Magnar'ı. Kardeşlerin bundan hoşlanmayacak, baban da hoşlanmazdı ama yabanılların Sur'u geçmesine izin vermek niyetindeyim... bana bağlılık yemini verenlerin ve kral huzurunu, kral adaletini bozmayacağına dair ant içip Işık Tanrısı'nı tanrı olarak kabul edenlerin. Hatta devlerin, tabii o kocaman dizlerini bükebilirlerse. Onları Lütuf'a yerleştireceğim, araziyi yeni Lord Kumandan'dan alır almaz. Soğuk rüzgârlar esmeye başladığında birlikte yaşayacak ya da öleceğiz. Ortak düşmanımıza karşı ittifak yapmamızın vakti geldi." Jon'a baktı. "Aynı fikirde değil misin?"

"Babam Lütuf'u yeniden düzenlemeyi hayal ederdi," diye kabul etti Jon. "Eskiden o ve Benjen amcam bu konuyu konuşurlardı." *Ama oraya*

yabanılları yerleştirmeyi hiç düşünmedi... ama o yabanıllarla birlikte at da sürmedi. Jon kendini kandırmadı; yabanıllar itaatsiz bir halk ve tehlikeli komşular olurdu lakin Ygritte'in kızıl saçlarını yaratıkların soğuk mavi gözleriyle kıyaslayınca tercih yapmak kolaydı. "Aynı fikirdeyim."

"Güzel," dedi Kral Stannis, "bir ittifakı mühürlemenin en sağlam yolu bir evlilikten geçer. Kışyarı Lordu'mu şu yabanıl prensesiyle evlendirmek niyetindeyim."

Belki de Jon çok uzun zaman yabanıllarla birlikte olmuştu; kendini gülmekten alıkoyamadı. "Majesteleri," dedi, "tutsak ya da değil, eğer Val'i öylece bana *verebileceğinizi* düşünüyorsanız, yabanıl kadınları hakkında öğrenmeniz gereken çok şey var demektir. Val'le evlenecek adam kim olursa olsun, kızın kule penceresine tırmanmak ve onu kılıcının ucuyla çalmak için hazırlıklı olmalı."

"Kim olursa?" Stannis tartan gözlerle Jon'a baktı. "Kızla evlenmeyeceğin anlamına mı geliyor bu? Seni uyarıyorum, eğer babanın adını ve kalesini istiyorsan, o kız ödemen gereken bedelin bir parçası. Yeni insanlarımızın sadakatini garanti altına almak için bu evlilik elzem. Beni geri mi çeviriyorsun Jon Kar?"

"Hayır," dedi Jon, fazlaca çabuk. Kralın bahsettiği şey Kışyarı'ydı ve Kışyarı o kadar kolay geri çevrilemezdi. "Demek istediğim... bütün bunlar çok ani ortaya çıktı Majesteleri. Düşünmek için biraz zaman isteyebilir miyim?"

"Nasıl istersen. Lakin çabuk düşün. Kara kardeşlerinin de pek yakında öğreneceği üzere, ben sabırlı bir adam değilim." Stannis, zayıf ve etsiz elini Jon'un omzuna koydu. "Bugün burada konuştuklarımızla ilgili hiçbir şey söyleme. Kimseye. Geri döndüğünde bütün yapman gereken diz çökmek, kılıcını ayağımın dibine koymak ve bana bağlılık yemini vermek. Ayağa Jon Stark olarak kalkacaksın, Kışyarı Lordu."

Tyrion

Hücrenin kalın ahşap kapısından gelen sesleri duyduğunda, Tyrion Lannister ölmek için hazırlandı.

Geç bile oldu, diye düşündü. Hadi, hadi, buna bir son verin. Ayağa kalktı. Bacakları, bedeninin altında kıvrılıp kalmaktan uyuşmuştu. Tyrion eğildi ve bıçak gibi batan uyuşukluğu gidermek için bacaklarını ovdu. *Celladın kütüğüne tökezleyerek ve yalpalayarak gitmeyeceğim.*

Onu burada, karanlığın içinde mi öldüreceklerini yoksa kafasının Sör Ilyn tarafından kesilmesi için şehre mi sürükleyeceklerini merak etti. Tatlı ablası ve sevgi dolu babası, yargılama denen fars oyunundan sonra umumi bir infazı göze almaktansa Tyrion’dan sessizce kurtulmayı tercih edebilirlerdi. *Ayaktakımına birkaç güzide kelam edebilirim, konuşmama izin verilirse.* Ama o kadar aptal olurlar mıydı?

Anahtarlar şıngırdadıktan ve hücre kapısı gıcırdayarak içe doğru itildikten sonra, Tyrion bir silahı olmasını dileyerek sırtını nemli duvara dayadı. *Hâlâ ısırıp tekme atabilirim. Ağzımda kan tadıyla ölürüm, bu da bir şeydir.* Keşke heyecan verici bir son söz düşünebilseydi. ‘Hepinizi becereyim’ ona tarihte iyi bir yer kazandırmazdı büyük ihtimal.

Yüzüne meşale ışığı düştü, Tyrion eliyle gözlerini perdeledi. “Hadi, bir cüceden mi korkuyorsun? Bitir şu işi, seni çiçek bozuğu fahişenin çocuğu,” dedi, sesi kullanılmamaktan pürüzlenmişti.

“Leydi annemiz hakkında böyle konuşman doğru mu?” Adam öne doğru ilerledi, meşale sol elindeydi. “Burası benim Nehirova’daki hücremden bile berbat ama o kadar rutubetli değil.”

Tyrion bir an için nefes alamadı. “Sen?”

“Yani, büyük bölümüm,” Jaime zayıflamıştı, saçları kısa kesilmişti. “Harrenhal’da bir el bıraktım. Cesur Dostlar’ı Dar Deniz’in karşısından buraya getirmek babamın en iyi fikirlerinden biri değilmiş.” Jaime kolunu kaldırdı ve Tyrion bilek kökünü gördü.

Tyrion histerik bir kahkaha koyuverdi. “Ah tanrılar,” dedi, “Jaime, çok üzgünüm ama... tanrılar merhamet edin, ikimize bir bak. Elsiz ve Burunsuz, Lannister oğlanları.”

“Elimin öyle kötü koktuğu günler oldu ki burunsuz olmayı diledim.” Jaime meşaleyi indirdi, böylece ışık kardeşinin yüzüne düştü. “Etkileyici bir yara.”

Tyrion, gözünü alan ışık yüzünden başını çevirdi. “Beni bir mücadelede dövüşmek zorunda bıraktılar, yanımda beni koruyan ağabeyim olmadan.”

“Duyduğuma göre hemen hemen bütün şehri yakmışsın.”

“Pis bir yalan. Sadece nehri yaktım.” Tyrion aniden nerede olduğunu ve orada olma sebebini hatırladı. “Beni öldürmeye mi geldin?”

“İşte bu nankörlük. Bu kadar nezaketsiz olacaksan, belki de seni burada çürümeye bırakmalıyım.”

“Çürümek Cersei’nin benim için düşündüğü kader değil.”

“Doğruyu söylemek gerekirse, hayır, değil. Sabaha kafan kesilecek, eski turnuva meydanında.”

Tyrion tekrar güldü. “Yiyecek olacak mı? Son sözlerim için bana yardım etmen gerek; aklım, bir kilerdeki fare gibi koşup duruyor.”

“Son sözlere ihtiyacın olmayacak. Seni kurtarıyorum.” Jaime’nin sesi tuhaf bir şekilde vakurdu.

“Kurtarılmak istediğimi kim söyledi?”

“Biliyor musun, ne kadar sinir bozucu bir küçük adam olduğunu unutmuşum. Şimdi sen hatırlatınca, Cersei’nin kafanı kesmesine izin vereceğim sanırım.”

“Ah hayır vermeyeceksin.” Tyrion paytak adımlarla hücreden çıktı. “Yukarıda gece mi gündüz mü? Zaman mefhumunu tamamen yitirdim.”

“Gece yarısını üç saat geçti. Şehir uyuyor.” Jaime, meşaleyi, hücrelerin arasındaki duvarda duran apliğe geri koydu.

Koridor o kadar az aydınlatılmıştı ki, Tyrion az kalsın soğuk taş zeminde yatan gardiyana takılıp düşüyordu. Adamı ayağının ucuyla dürttü. “Ölü mü?”

“Uyuyor. Diğer üçü de öyle. Hadım adamların şarabına tatlıuyku kattı ama onları öldürecek kadar değil. O kadar olmadığına yemin etti en azından. Merdivenin arkasında bekliyor, bir rahip cübbesi giydi. Lağımlara gidiyorsun, oradan da nehre. Koyda bir kadırga bekliyor. Varys’in Özgür Şehirler’de casusları var, senin maddi sıkıntı çekmemeni sağlayacaklar... ama dikkat çekmemeye çalış. Cersei peşinden adamlar gönderecek, bundan kuşkum yok. Yeni bir isim alsan iyi edersin.”

“Yeni bir isim? Ah, elbette. Yüzsüz Adamlar beni öldürmeye geldiğinde, ‘Hayır, yanlış adamı yakaladınız, ben yüzünde iğrenç bir yara

izi olan *başka* bir cüceyim,' derim." Bütün bunların saçmalığına iki Lannister da güldü. Sonra Jaime tek dizinin üstüne çöktü ve kardeşinin her iki yanağını da hızlıca öptü, dudakları kurdele şeklindeki buruşuk yara dokusuna değdi.

"Teşekkür ederim ağabey," dedi Tyrion. "Hayatım için."

"Benim... benim sana bir borcum vardı." Jaime'nin sesi tuhaftı.

"Borç?" Tyrion başını yana eğdi. "Anlamıyorum."

"Güzel. Bazı kapılar kapalı bırakılmalı."

"Aman tanrım," dedi Tyrion. "Bu işin arkasında korkunç ve çirkin bir şey mi var? Birileri bir zamanlar benim hakkımda zalim bir şeyler mi söyledi? Ağlamamaya çalışacağım. Anlat."

"Tyrion..."

Jaime korkuyor. "Anlat," dedi Tyrion tekrar.

Ağabeyi bakışlarını kaçırdı. "Tysha," dedi hafifçe.

"Tysha?" Tyrion'ın midesi düğümlendi. "Ne olmuş ona?"

"O fahişe değildi. Onu sana ben getirmedim. Babamın söylememi emrettiği bir yalandı bu. Tysha... göründüğü şeydi. Yolda şans eseri karşılaşılmış bir çiftçi kızı."

Tyrion, burnundaki yaradan ıslık çalarmış gibi çıkan nefesinin belli belirsiz sesini duyabiliyordu. Jaime onun gözlerine bakamıyordu. *Tysha.* Kızın nasıl göründüğünü hatırlamaya çalıştı Tyrion. *Küçük bir kızdı, sadece küçük bir kızdı, Sansa'dan büyük değildi.* "Karım," diye hırıldadı Tyrion. "Benimle evlendi."

"Babam, altın için, dedi. O alt tabakadan bir kızdı, sen Casterly Kayası'ndan bir Lannister. Kızın bütün istediği altındı, bu durum onu bir fahişeden farksız yapıyordu, yani... yani yalan olmayacaktı, tam bir yalan... ve babam, senin sert bir derse ihtiyacın olduğunu söyledi. O dersten bir şeyler öğreneceğini ve bana sonradan teşekkür edeceğini..."

"Sana *teşekkür* etmek mi?" Tyrion'ın sesi boğulmuştu. "Babam onu muhafızlarına verdi. Bir kışla dolusu muhafız. Beni... izlemeye zorladı." *Evet, izlemekten fazlasını da yaptırdı. Ona ben de sahip oldum... karım...*

"Babamın bunu yapacağını bilmiyordum. Bana inanmak zorundasın."

"Ah, *zorunda* mıyım?" diye hırladı Tyrion. "Bundan sonra sana herhangi bir konuda neden inanayım? O benim *karımdı!*"

"Tyrion..."

Tyrion ağabeyine vurdu. Elinin tersiyle attığı bir tokattı yalnızca ama o tokada bütün gücünü, bütün korkusunu, bütün öfkesini ve bütün acısını

katmıştı. Jaime dengesiz bir şekilde yere çömelmişti, aldığı darbeyle sırtüstü yere devrildi. “Ben... ben bunu hak ettim sanırım.”

“Bundan fazlasını hak ettin Jaime. Sen, tatlı ablam, sevgi dolu babam, evet, neler hak ettiğinizi sayamam bile. Ama yemin ediyorum ki hak ettiklerinizi alacaksınız.” Tyrion uzaklaştı, o aceleyle az kalsın tekrar gardiyana takılıyordu. Henüz on iki metre yol gitmemişken, geçidi kapatan demir bir kapıya çarptı. *Ah tanrılar.* Tyrion’ın yapabildiği tek şey çığlık atmamaktı.

Jaime ona yetişti. “Gardiyanın anahtarları bende.”

“Öyleyse onları kullan.” Tyrion kenara çekildi.

Jaime kilidi açtı, kapıyı itti ve ilerledi. Arkasına baktı. “Geliyor musun?”

“Seninle değil.” Tyrion kapıdan geçti. “Anahtarları ver ve git. Varys’i kendi başıma bulurum.” Başını yana eğdi ve birbirinden farklı renklerdeki gözleriyle ağabeyine baktı. “Jaime, sol elinle dövüşebiliyor musun?”

“Senden biraz daha kötü,” dedi Jaime acıyla.

“Güzel. Eğer tekrar karşılaşırsak birbirinin dengi rakipler olacağız. Sakat ve cüce.”

Jaime anahtarları Tyrion’a uzattı. “Sana gerçeği verdim. Sen de bana aynı şeyi borçlusun. Sen mi yaptın? Onu sen mi öldürdün?”

Bu soru, Tyrion’ın midesine saplanan başka bir bıçaktı. “Bilmek istediğinden emin misin?” diye sordu Tyrion. “Joffrey, Aerys’ten çok daha kötü bir kral olacaktı. Babasından çaldığı hançeri, Brandon Stark’ın boğazını kesmesi için bir hayduda verdi, bunu biliyor muydun?”

“Ben... yapmış olabileceğini düşündüm.”

“Pekâlâ, bir oğlan babasına çeker. Joff, iktidara geldiğinde beni de öldürebilirdi. Kısa ve çirkin olmak suçundan ki bunlardan bariz şekilde suçluyum.”

“Sorumu cevaplamadın.”

“Seni zavallı aptal kör sakat ahmak. Söylediğim her şeyi senin için hecelemek zorunda mıyım? Pekâlâ. Cersei yalancı fahişenin teki; Lancel’la, Osmund Karakazan’la ve ihtimal Ay Oğlan’la yatıyordu. Ve ben, olduğumu söyledikleri canavarın ta kendisiyim. Evet, senin o habis oğlunu öldürdüm.” Tyrion kendini sırıtmaya zorladı. Meşaleyle aydınlatılmış karanlıkta iğrenç görünüyor olmalıydı.

Jaime tek kelime etmeden döndü ve yürümeye başladı.

Tyrion, uzun ve sağlam bacaklarıyla büyük adımlar atarak uzaklaşan Jaime'yi izledi. Bir yanı ona seslenmek istedi, gerçek olmadığını söylemek, af dilemek. Ama sonra Tysha'yı düşündü ve sessiz kaldı. Uzaklaşan ayak seslerini dinledi, artık duyamayana kadar, sonra Varys'i aramak için yürüdü.

Hadım, sarmal bir merdivenin karanlığında pusuya yatmıştı. Eski püskü kahverengi bir cübbe giymişti, yüzünün solgunluğunu cübbenin başlığıyla gizlemişti. "Çok geç kaldınız, bir şeylerin ters gittiğinden korktum," dedi Tyrion'ı görünce.

"Ah hayır," dedi Tyrion zehirli bir ses tonuyla. "Ters giden ne olabilir ki?" Yukarı bakmak için başını arkaya attı. "Yargılama sırasında seni çağırttım."

"Gelemedim. Kraliçe beni gece gündüz izletti. Size yardım etmeye cüret edemedim."

"Bana şimdi yardım ediyorsun."

"Ediyor muyum?" Varys'in koyuverdiği kıkırdama, soğuk taşlardan ve yankılı karanlıktan ibaret bu yerde çok tuhaf ve uygunsuz duyuldu. "Ağabeyiniz son derece ikna edici olabiliyor."

"Varys, bir sümüklüböcek kadar soğuk ve iğrençsin, bunu daha önce kimse söyledi mi? Beni öldürmek için elinden gelenin en iyisini yaptın. Belki de bu iyiliğinin karşılığını vermeliyim."

Hadım iç geçirdi. "Sadık köpek tekmelenir ve örümcek, ağını nasıl örerse örsün asla sevilmez. Lakin beni burada öldürürseniz sizin için korkarım lordum. Gün ışığına çıkan yolu asla bulamayabilirsiniz." Hadımın gözleri, titrek meşale ışığında koyu ve ıslak pırıldadı. "Tüneller, tedbirsizler için tuzaklarla dolu."

Tyrion güldü. "Tedbirsiz? Ben gelmiş geçmiş en tedbirli adamım, senin sayende." Burnunu ovuşturdu. "Söyle bakalım büyücü, benim masum ve bakire karım nerede?"

"Üzülerek söylüyorum ki Kral Toprakları'nda Leydi Sansa'dan bir iz bulamadım. Normalde şimdiye kadar sarhoş bir halde bir yerlerden çıkması gereken Sör Dontos Hollard da ortada yok. Sansa'nın yok olduğu gece, birlikte sarmal merdivenlerde görülmüşler. Bundan sonrasıyla ilgili hiçbir şey yok. O gece çok fazla karmaşa vardı. Küçük kuşlarım sessiz." Varys, cücenin kolunu nazikçe çekiştirdi ve onu merdivene çekti. "Lordum, gitmeliyiz. Yolunuz aşağı iniyor."

Bu yalan değil en azından. Tyrion hadımın peşi sıra yürüdü, aşağı inerken topukları sert taşa süründü. Merdiven boşluğu çok soğuktu, insanın

kemiklerine işleyen nemli soğuk Tyrion'ı defaten titretti. "Bunlar zindanların hangi bölümleri?" diye sordu Tyrion.

"Zalim Maegor, kalesi için dört kademeli bir zindan emir buyurdu," diye cevap verdi Varys. "En üst kademede, adi suçluların bir arada tutulabileceği geniş hücreler var. Bu hücreler, duvarların yüksek kısımlarına yerleştirilmiş dar pencerelere sahip. İkinci kademede soylu esirlerin tutulduğu daha küçük hücreler mevcut, pencereleri yok fakat koridorlardaki meşalelerin ışığı parmaklıkların arasından girip hücreleri aydınlatıyor. Üçüncü kademede hücreler daha küçük ve kapılar ahşap. Adamlar onlara kara hücreler der. Sizin tutulduğunuz yer orası, sizden önce de Eddard Stark oradaydı. Lakin aşağıda bir kademe daha var. Bir adam bir kez dördüncü kademeye götürüldüğünde bir daha asla güneşi görmez, insan sesi duymaz ve ıstırapsız tek nefes almaz. Maegor dördüncü kademeyi işkence için inşa ettirdi." Merdivenlerin sonuna ulaştılar ve önlerinde ışıksız bir kapı belirdi. "Burası dördüncü kademe lordum. Elinizi verin. Burada karanlıkta yürümek daha güvenli. Görmek istemeyeceğiniz şeyler var."

Tyrion bir an tereddüt etti. Varys ona halihazırda bir kez ihanet etmişti. Hadımın ne çeşit bir oyun oynadığını kim bilebilirdi? Üstelik bir adamı karanlıkta, varlığından kimsenin haberdar olmadığı bir yerde öldürmekten daha iyisi var mıydı? Tyrion'ın cesedi asla bulunamayabilirdi.

Öte yandan, Tyrion'ın başka ne seçeneği vardı? Basamakları geri tırmanıp kalenin ana kapısından dışarı çıkmak mı? Hayır, bu işe yaramazdı.

Jaime korkmazdı, diye düşündü Tyrion, Jaime'nin ona ne yapağını hatırlamadan önce. Hadımın elini tuttu ve taşa sürtünen derinin yumuşak sesini takip ederek karanlığın içinde adamın peşinden gitti. Varys hızlı yürüyordu, zaman zaman fısıldıyordu, "Dikkatli olun, ileride üç basamak var," ya da, "Tünel burada aşağı doğru meyilleniyor lordum." *Buraya Kral Eli olarak geldim, kapılardan kendi yeminli adamlarımın başında at sürerek geçtim,* diye düşündü Tyrion, *bir fare gibi ayrılıyorum, bir örümcekle el tutuşup karanlığın içinde yürüyerek.*

İleride, gün ışığı olamayacak kadar solgun ve iki adam yaklaştıkça çoğalan bir ışık belirdi. Tyrion bir süre sonra ışığın kemerli bir menfezden geldiğini fark etti. Menfezin girişi bir başka demir kapı tarafından kapatılmıştı. Varys bir anahtar çıkardı. Küçük, yuvarlak bir odaya girdiler. Her biri demir parmaklıklarla kapatılmış beş menfez daha odaya açılıyordu. Tavanda da bir boşluk vardı, boşluğun altındaki duvara yerleştirilmiş basamaklar yukarı çıkıyordu. Bir tarafta, ejderha başı şekli verilmiş bir

maltız duruyordu. Canavarın esneyen ağzındaki kömürler köze dönüşmüştü ama közler hâlâ solgun, turuncu bir ışıkla parlıyordu. Ne kadar zayıf olursa olsun, tünelin karanlığından sonra bu ışık iyi gelmişti.

Kavşak bunun dışında boştu ama yerde, kırmızı ve siyah taşlardan yapılmış üç başlı ejderha mozaiği vardı. Tyrion bir an için huzursuz oldu ve sonra hatırladı. *Burası Shae'in bahsettiği yer, Varys onu ilk kez yatağıma getirdiğinde.* "El Kulesi'nin altındayız."

"Evet." Varys, uzun zamandır kapalı olan bir kapıyı çekerek açtığında, donmuş menteşelerden itiraz dolu çığlıklar yükseldi. Yere pas zerreleri yağdı. "Bu kapı bizi nehre çıkaracak."

Tyrion ağır ağır duvardaki merdivene yürüdü, elini en alttaki metal basamağın üstünde gezdirdi. "Bu da beni yatak odama çıkaracak."

"Artık babanızın yatak odası."

Tyrion kafasını kaldırıp merdiven bacasına baktı. "Ne kadar tırmanmam gerek."

"Lordum, böyle saçmalıklar için ziyadesiyle zayıfsınız, ayrıca vakit yok, gitmeliyiz."

"Yukarıda işim var. Ne kadar?"

"İki yüz otuz basamak. Lakin aklınızdaki her ne ise..."

"İki yüz otuz basamak, ya sonra?"

"Soldaki tünel, ama beni dinleyin..."

"Yatak odasına ne kadar yol var?" Tyrion, tek ayağını merdivenin en alt basamağına koydu.

"En fazla yirmi metre. Tırmanırken tek elinizi duvarda tutun. Kapıları hissedeceksiniz. Üçüncü kapı yatak odasına ait." Varys iç geçirdi. "Lordum bu aptallık. Ağabeyiniz size hayatınızı geri verdi. Onu çöpe mi atacaksınız, benimkiyle birlikte?"

"Varys, şu anda kendi hayatımdan daha az değer verdiğim tek şey senin hayatın. Beni burada bekle." Tyrion sırtını hadıma döndü ve basamakları sessizce sayarak tırmanmaya başladı.

Karanlığın içinde adım adım yükseldi. En başta, tutunduğu her basamağın solgun ana hatlarını ve basamakların arkasındaki taşın gri, pürüzlü dokusunu görebiliyordu ama o yukarı tırmandıkça siyahlık koyulaştı. *On üç, on dört, on beş, on altı.* Otuza vardığında, vücudunun ağırlığını yukarı çekmekten kasılan kolları titredi. Soluklanmak için durdu ve aşağı baktı. Aşağıda solgun bir ışık çemberi pırıldıyordu, çemberin yarısı Tyrion'ın kendi ayağı yüzünden görünmüyordu. Tekrar tırmanmaya başladı.

Otuz dokuz, kırk, kırk bir. Ellide bacakları yandı. Merdiven sonsuzdu, uyuşturucuydu. *Altmış sekiz, altmış dokuz, yetmiş.* Seksende, sırtı donuk bir ıstıraptı. Yine de tırmandı. Bunu neden yaptığını söylemezdi. *Yüz on üç, yüz on dört, yüz on beş.*

İki otuzda, merdiven bacası zifiri karanlıktı ama Tyrion sol tarafındaki tünelden, kocaman bir canavarın soluğu misali esen ılık havayı *hissedebiliyordu.* Tek ayağıyla duvarı kolaçan etti ve yan yan yürüyerek basamadan tünele çıktı. Tünel, bacadan bile dardı. Normal boyutlardaki bir adam ellerinin ve dizlerinin üstünde emeklemek zorunda kalırdı ama o dik şekilde yürüyecek kadar kısaydı. *Sonunda cüceler için yapılmış bir yer.* Çizmeleri yumuşak bir şekilde taşa sürtündü. Tyrion adımlarını sayarak, duvardaki boşlukları hissederek ağır ağır yürüdü. Çok geçmeden sesler duymaya başladı, önce boğuk ve uzak, sonra daha net. Daha dikkatli bir şekilde dinledi. Babasının iki muhafızı İblis'in fahişesiyle ilgili şakalar yapıyordu, onu becermenin ne kadar tatlı olacağından bahsediyorlardı; kız, cücenin güdük pipisi yerine gerçek bir alet istiyor olmalıydı. "Büyük ihtimalle ucunda bir çengel vardır," dedi Lum. Bu yorum, Tyrion'ın yarın sabah nasıl öleceğiyle ilgili yeni bir tartışma konusu açtı. "Karı gibi ağlayacak ve merhamet için yalvaracak, görürsün," diye ısrar etti Lum. Lester, Tyrion'ın bir Lannister olduğunu ve baltayı cesurca karşılayacağını söyledi, hatta bunun için yeni çizmelerinin üstüne bahse girmeye hazırdı. "Ah, çizmelerine sıçayım," dedi Lum, "benim ayaklarıma olmayacaklarını biliyorsun. Bak ne diyeceğim, eğer ben kazanırsam on beş gün boyunca örgü zırhımı fırçalarsın."

Arada birkaç metre mesafe varken Tyrion adamların ettiği pazarlığın her kelimesini duyuyordu ama ilerlediğinde sesler çabucak kayboldu. *Varys'in, kahrolası merdiveni tırmanmamı istememesi boşuna değil,* diye düşündü Tyrion gülümseyerek. *Küçük kuşlar gerçekten.*

Üçüncü kapıya geldi ve iki taşın arasına yerleştirilmiş küçük demir kancayı bulana kadar uzun zaman el yordamıyla etrafı aradı. Kancayı çektiğinde çıkan yumuşak gümbürtü, o dinginliğin içinde çığ düşmesi gibi duyuldu ve Tyrion'ın bir adım solunda kare şekilli turuncu bir ışık belirdi.

Ocak! Tyrion az kalsın gülüyordu. Ocak sıcak küllerle ve içinde turuncu bir kalbin yandığı siyah bir kütükle doluydu. Tyrion, çizmelerinin yanmaması için hızlı adımlar atarak dikkatlice ocağın kenarından yürüdü, sıcak közler yumuşak çıtırtılarla ayaklarının altında ezildi. Kendini, bir zamanlar ona ait olan yatak odasının içinde bulduğunda uzunca bir vakit

öylece durdu, sessizliği soludu. Babası duymuş muydu? Kılıcına davranacak mıydı? Ortalığı ayağa kaldıracak mıydı?

“Lordum?” diye seslendi bir kadın sesi.

Bu bir zamanlar canımı yakabilirdi, acıyı hâlâ hissedebiliyorken. İlk adım en zoruydu. Tyrion yatağın yanına vardığında cibinliği çekti. İşte oradaydı, dudağında uykulu bir gülümsemeyle Tyrion’a doğru döndü. Onu gördüğünde gülümsemesi soldu. Battaniyeyi çenesine kadar çekti, bu onu koruyabilecekmiş gibi.

“Daha uzun boylu birini mi bekliyordun tatlım?”

Kızın gözleri yaşlarla doldu. “O şeyleri söylemek istemedim, beni kraliçe zorladı. *Lütfen.* Baban beni çok korkutuyor.” Kız doğruldu, battaniye kucağına düştü. Örtünün altındaki bedeni çıplaktı, boynundaki zincir dışında. Her biri bir sonrakini tutan altın ellerden oluşan zincir.

“Leydim Shae,” dedi Tyrion yumuşak bir sesle. “Kara hücrede oturup ölümü beklediğim bütün zaman boyunca, senin ne kadar güzel olduğunu hatırlayıp durdum. İpeklerin, kaba yünlerin ya da hiçbir şeyin içinde...”

“Lordum birazdan geri dönecek. Gitmelisin, yoksa... beni götürmeye mi geldin?”

“Hoşlandığın oldu mu hiç?” Tyrion kızın yanağını avucuna aldı, bunu yaptığı bütün zamanları hatırlayarak. Ellerini onun beline doladığı, küçük ve diri göğüslerini sıktığı, kısa siyah saçlarını okşadığı, dudaklarına, yanaklarına, kulaklarına dokunduğu bütün zamanları hatırlayarak. Onun gizli tatlığını keşfetmek ve onu inletmek için parmaklarını kullandığı bütün zamanları hatırlayarak. “Benim dokunuşumdan hoşlandın mı hiç?”

“Her şeyden çok,” dedi kız, “Lannister devim.”

Söyleyebileceğin en kötü şey buydu tatlım.

Tyrion tek elini babasının zincirinin altına soktu ve zinciri büktü. Halkalar gerildi, kızın boğazına gömüldü. “Altından eller her zaman soğuktu, kadının elleri her zaman sıcak.” dedi Tyrion. Soğuk elleri bir kez daha büktü, sıcak olanlar gözlerindeki yaşları dövüyordu.

Daha sonra, Tyrion yatağın yanındaki masada bir hançer buldu ve bıçağı kemerine sıkıştırdı. Duvarlarda aslan başlı bir gürz, bir teber ve bir arbalet asılıydı. Teberi bir kalenin içinde savurmak zor olurdu ve gürz Tyrion’ın yetişemeyeceği kadar yüksekteydi ama arbaletin asılı olduğu duvara, silahın tam altına, ahşap ve demirden yapılmış bir sandık dayanmıştı. Tyrion sandığın üstüne çıktı, arbaleti ve okla dolu bir sadağı duvardan aldı, tek

ayağını yayın sargı demirine sıkıştırdı ve yay kirişini bükülene kadar aşağı itti. Sonra geze bir ok soktu.

Jaime, Tyrion'a, arbaletlerin kusurları hakkında defalarca nutuk çekmişti. Eğer Lum ve Lester az önce konuştukları yerden çıkıp gelirlerse, Tyrion arbaleti tekrar doldurmak için zaman bulamazdı ama en azından adamlardan birini kendisiyle birlikte cehenneme götürürdü. Tercih hakkı olsa Lum'u seçerdi. *Kendi zırhını kendin temizlemek zorunda kalacaksın Lum. Kaybettin.*

Tyrion kapıya gitti, bir an etrafı dinledi ve sonra kapıyı ağır ağır açtı. Taş bir nişte yanan lamba boş koridora solgun, sarı bir ışık yayıyordu. Sadece lambanın alevi hareket ediyordu. Tyrion koridora çıktı, arbaleti aşağıda, bacaklarına yapışık şekilde tutuyordu.

Babasını, umduğu yerde buldu, tuvalet kulesinin loşluğunda oturmuş ve geceliğini kalçalarına kadar yukarı çekmiş halde. Ayak seslerini duyan Lord Tywin gözlerini kaldırdı.

Tyrion alaycı bir yarım reverans yaptı. "Lordum."

"Tyrion." Eğer Lord Tywin korktuysa bile bununla ilgili hiç ipucu vermedi. "Seni hücrenden kim çıkardı?"

"Söylemek isterdim ama kutsal bir yemin verdim."

"Hadım," diye karar verdi Lord Tywin. "Bunun için kellesini alacağım. O benim arbaletim mi? Onu yere bırak."

"Bunu yapmayı reddedersem beni cezalandırır mısın baba?"

"Bu firar saçmalık. Eğer korktuğun buysa, öldürülmeyeceksin. Hâlâ seni Sur'a göndermek niyetindeyim lakin Lord Tyrell'in rızası olmadan bunu yapamam. Arbaleti bırak, odama geri dönelim ve bunu konuşalım."

"Burada da konuşabiliriz. Belki de Sur'a gitmeyi tercih etmiyorumdur baba. Orası çok soğuk ve ben senden yeterince soğukluk aldım. Bu yüzden, bana tek şey söyle ve ben yoluma gideyim. Tek ve basit soru, bana bu kadarını borçlusun."

"Sana hiçbir şey borçlu değilim."

"Bütün hayatım boyunca bana hiçbir şeyden bile azını verdin ama bunu vereceksin. Tysha'ya ne yaptın?"

"Tysha?"

Onun adını bile hatırlamıyor. "Evlendiğim kız."

"Ah, evet. İlk fahişen."

Tyrion arbaleti babasının göğsüne doğrulttu. "O kelimeyi bir kez daha söylersen seni öldürürüm."

“Cesaret edemezsin.”

“Öğrenelim mi? Kısa bir kelime ve sen onu çok kolay telaffuz ediyorsun.” Tyrion sabırsızca arbaleti salladı. “Tysha. Bana o küçük dersi verdikten sonra ona ne yaptın?”

“Hatırlamıyorum.”

“Daha çok çabala. Onu öldürdün mü?”

Lord Tywin dudaklarını büzdü. “Bunun için sebep yoktu, kız haddini öğrenmişti... ve hatırladığım kadarıyla, çalıştığı günler için ona iyi bir ödeme yapmıştım. Kâhya onu kendi yoluna göndermiştir herhalde. Sormak hiç aklıma gelmedi.”

“Kendi yolu, *nereye?*”

“Fahişeler nereye gidiyorsa oraya.”

Tyrion’ın parmakları büküldü. Lord Tywin ayağa kalkmaya başladığı anda arbalet boşaldı. Ok, lordun kasığının üstüne saplandı, adam bir hırıltı çıkararak tekrar oturdu. Ok iyice derine gömülmüştü, denge tüylerine kadar. Sapın etrafından sızan kanlar lordun bacaklarının arasındaki tüylere ve çıplak uyluklarına damlıyordu. “Beni vurdun,” dedi Lord Tywin inanmazlık dolu bir sesle, gözleri şaşkınlıktan camlaşmıştı.

“Bir durumu kavramakta her zaman çok tezdiniz lordum,” dedi Tyrion. “Kral Eli olmanızın sebebi bu olmalı.”

“Sen... sen benim... oğlum değilsin.”

“İşte orada yanılıyorsun baba. İnanıyorum ki ben, küçük harflerle yazılmış senim. Şimdi bana bir iyilik yap ve çabuk öl. Yetişmem gereken bir gemi var.”

Lord Tywin, hayatında ilk kez oğlunun istediği şeyi yaptı. Bunun kanıtı ani bir ufunetti; adam ölürken bağırsakları boşalmıştı. *Pekâlâ, bunu yapmak için doğru yerdeydi,* diye düşündü Tyrion. Fakat tuvalet odasını dolduran iğrenç koku, Tyrion’ın babası hakkında sık tekrarlanan bir şakanın yalnızca başka bir yalan olduğuyla ilgili kâfi delil sunuyordu.

Lord Tywin, nihayetinde, altın sıçmıyordu.

Samwell

Kral öfkeliydi. Sam hemen anladı.

Kara kardeşler teker teker içeri girer ve onun önünde diz çökerken, Stannis sert ekmek, tuzlu et ve haşlanmış yumurtadan oluşan kahvaltısını itip soğuk gözlerle onlara baktı. Kralın yanındaki kırmızı kadın Melisandre bu manzarayı eğlendirici buluyormuş gibi görünüyordu.

Kırmızı kadının gözleri ona döndüğünde, *benim burada işim yok,* diye düşündü Sam endişeyle. *Biri Üstat Aemon'a basamakları çıkması için yardım etmek zorundaydı. Bana bakma, ben üstadın kâhyasıyım yalnızca.* Diğerleri Yaşlı Ayı'nın halefi olmak için yarışıyordu, müsabakadan çekilen fakat kale kumandanı ve Lord Kâhya olarak kalan Bowen Marsh dışında hepsi. Melisandre'nin *onunla* neden bu kadar ilgilendiğini anlamıyordu Sam.

Kral Stannis, kara kardeşleri ziyadesiyle uzun bir zaman dizlerinin üstünde bekletti. "Kalkın," dedi sonunda. Sam, Üstat Aemon'ın tekrar ayağa kalkmasına yardım etmek için ona omzunu verdi.

Lord Janos Slynt'in boğazını temizlemesi gergin sessizliği bozdu. "Majesteleri, huzurunuza çağrıldığımız için ne kadar memnun olduğumu söylememe izin verin. Sur'dan bakıp da sancaklarınızı gördüğümde diyarın kurtulduğunu biliyordum. İyi şövalyemiz Sör Alliser'a, 'İşte, vazifesini asla unutmayan bir adam geliyor,' dedim. '*Güçlü* bir adam ve gerçek bir kral.' Vahşilere karşı kazandığınız zafer için sizi tebrik edebilir miyim? Şarkıcılar bununla ilgili çok şey söyleyecek biliyorum..."

"Şarkıcılar istediklerini yapabilirler," diye parladı Stannis. "Hiç yaltaklanma Janos, sana bir faydası olmaz." Ayağa kalktı ve çatık kaşlarla kardeşlere baktı. "Leydi Melisandre henüz bir Lord Kumandan seçmediğinizi söyledi. Bu durumdan hoşnut değilim. Bu saçmalık daha ne kadar sürecek?"

"Efendimiz," dedi Bowen Marsh savunmacı bir tonla, "henüz kimse oyların üçte ikisini almayı başaramadı. Daha on gün oldu."

"Dokuz gün ziyadesiyle uzun. Başımdan atmam gereken tutsaklar, nizama sokmam gereken bir diyar ve beni bekleyen bir savaş var. Tercihler

yapılmalı, Sur'u ve Gece Nöbetçileri'ni ilgilendiren kararlar alınmalı. Teamüllere göre bu kararlarda Lord Kumandan'ın sesi olmalı."

"Evet olmalı," dedi Janos Slynt. "Lakin şunu söylemek zorundayız, biz kardeşler sadece basit askerleriz. Evet, askeriz! Ve Majesteleri'mizin bildiği üzere, askerlerin en rahat yaptığı şey emir almaktır. Bana kalırsa sizin soylu kılavuzluğunuz onlara çok faydalı olur. Diyarın iyiliği için. Akıllıca bir tercih yapmalarına yardım etmek için."

Bu öneri diğer adamlardan bazılarını öfkelendirdi. "Kraldan popolarımızı silmesini de isteyecek misin?" dedi Cotter Turna sinirli bir sesle. "Lord Kumandan'ı seçme hakkı sadece ve sadece Yeminli Kardeşler'e aittir," diye ısrar etti Sör Denys Mallister. "Eğer akıllıca seçerlerse beni seçmezler," diye inledi Efkârlı Edd. Üstat Aemon her zamanki gibi sakın bir tavırla konuştu. "Mimar Brandon'ın Sur'u yükselttiği zamandan bu yana, Gece Nöbetçileri kendi liderini kendi seçti Majesteleri. Jeor Mormont'la birlikte, aralıksız bir halefiyetle dokuz yüz doksan yedi Lord Kumandan'ımız oldu ve bu kumandanların her biri, liderlik edecekleri adamlar tarafından seçildi, bu binlerce yıllık bir teamüldür."

Stannis dişlerini gıcırdattı. "Sizin kanunlarınıza ve teamüllerinize karışmak arzusunda değilim. *Soylu kılavuzluğa* gelince Janos, kardeşlerine seni seçmelerini söylemem gerektiğini ima ediyorsan, bunu açık açık söyleyecek cesarete sahip ol."

Bu sözler Lord Janos'u afallattı. Adam tereddütle gülümsedi ve terlemeye başladı fakat onun yanındaki Bowen Marsh konuştu. "Kara pelerinlileri, bir zamanlar altın pelerinlileri komuta etmiş bir adamdan daha iyi kim komuta edebilir efendimiz?"

"Bana kalırsa herhangi biriniz. Aşçı bile." Kralın Slynt'e attığı bakış soğuktu. "Janos rüşvet alan ilk altın pelerinli değildi buna emin olun. Lakin mevkiler ve terfiler satarak kesesini şişiren ilk kumandan olabilir. En sonunda, Şehir Muhafızları'ndaki subayların yarısı, maaşlarının bir kısmını ona ödüyordu büyük ihtimal. Öyle değil mi Janos?"

Slynt'in boynu morarıyordu. "Yalan, hepsi yalan! Güçlü bir adamın düşmanları olur, Majesteleri bunu bilir, arkandan yalanlar fısıldarlar. Hiçbir şey kanıtlanmadı, bir adam bile ortaya çıkıp..."

"Ortaya çıkmaya hazırlanan iki adam, nöbetleri sırasında aniden öldüler." Stannis gözlerini kıstı. "Bana masal anlatma lordum. Jon Arryn'in küçük konseyin önüne serdiği delilleri gördüm. Kral ben olsaydım, sen

rütbenden çok daha fazlasını kaybederdin buna inan. Lakin Robert senin küçük kusurlarına omuz silkti. ‘Hepsi çalıyor,’ dediğini hatırlıyorum. ‘Tanıdığımız bir hırsız, tanımadığımız hırsızdan iyidir, ondan sonra gelecek adam daha beter olabilir.’ Ağabeyimin ağzındakiler Lord Petyr’ın sözleriydi, garanti ederim. Serçeparmak altın kokusu alırdı; senin irtikabından, kraliyetin de en az senin kadar faydalanması için gerekli ayarlamaları yaptığından eminim.”

Lord Slynt’in çenesi titriyordu ama adam yeni bir itirazda bulunamadan önce Üstat Aemon konuştu. “Majesteleri, kanuna göre, bir adamın geçmiş suçları ve kural ihlalleri, kendisi yemin sözlerini söyleyip Gece Nöbetçileri’nin Yeminli Kardeşi olduğu anda silinir.”

“Bunun farkındayım. Eğer Lord Janos, Gece Nöbetçileri’nin önerebileceği en iyi adamsa, ben dişlerimi gıcırdatır ve onu yutarım. Bir *seçim yaptığınız sürece* kimi seçtiğiniz ben hiç ilgilendirmiyor. Bekleyen bir savaşımız var.”

“Majesteleri,” dedi Sör Denys Mallister ihtiyatlı bir nezaketle. “Şayet yabanıllardan bahsediyorsanız...”

“Bahsetmiyorum ve siz bunu biliyorsunuz sör.”

“Ve siz de bilmelisiniz ki bizler, Mance Rayder karşısında verdiğiniz yardım için müteşekkir olmakla birlikte, size taht savaşınız için yardım edemeyiz. Gece Nöbetçileri, Yedi Krallık’ın savaşlarında yer almaz. Sekiz bin yıldır...”

“Tarihinizi biliyorum Sör Denys,” dedi kral sertçe. “Size söz veriyorum, sizden, bana bela olan isyancılara ve işgalcilere karşı kılıç kaldırmanızı istemeyeceğim. Ama Sur’u her zamanki gibi savunmaya devam etmenizi bekliyorum.”

“Sur’u son adamıza kadar savunacağız,” dedi Cotter Turna.

“Büyük ihtimalle ben,” dedi Efkârlı Edd kaderine boyun eğmiş bir ses tonuyla.

Stannis kollarını göğsünde birleştirdi. “Sizden birkaç şey daha talep edeceğim. Vermeye kolayca razı olamayabileceğiniz şeyler. Kalelerinizi ve Lütuf’u istiyorum.”

Bu pervasız sözler, kara kardeşlerin arasında, bir maltızın üstüne dökülen çılgınateş misali patladı. Marsh, Mallister ve Turna aynı anda konuşmaya çalıştı. Kral Stannis izin verdi ve adamların sözleri bittiğinde, “Sizden üç kat fazla adamım var,” dedi. “Eğer arzu edersem arazileri

alabilirim lakin bu işi sizin rızanızla, kanunlara uygun şekilde yapmayı tercih ederim.”

“Lütuf ebediyen Gece Nöbetçileri’ne verildi Majesteleri,” diye ısrar etti Bowen Marsh.

“Yani yasal olarak el konulamaz ve geri alınamaz. Ancak bir kez verilen şey tekrar verilebilir.”

“Lütuf’la ne yapacaksınız?” diye sordu Cotter Turna.

“Sizden daha iyi değerlendireceğim. Kalelere gelince, Doğugözcüsü, Kara Kale ve Gölge Kule sizde kalacak. Buralara her zaman olduğu gibi garnizonlarınızı yerleştirin fakat diğer kaleleri, eğer Sur’u koruyacaksak, *kendi* garnizonlarım için ben almalıyım.”

“Yeterli adamınız yok,” diye itiraz etti Bowen Marsh.

“Terk edilmiş kalelerden bazıları harabeye dönmüş durumda,” dedi Baş İnşaatçı Othell Yarwyck.

“Harabeler tekrar inşa edilebilir.”

“Tekrar inşa etmek?” dedi Yarwyck. “Fakat işi kim yapacak?”

“Bu benim sorunum. Sizden, her kalenin mevcut durumu ve yeniden inşa edilmesi için neler gerektiğiyle ilgili bir liste istiyorum. Bu yıl içinde bütün kalelere garnizon yerleştirmek ve kalelerin kapılarının önünde gece ateşleri yakmak niyetindeyim.”

“Gece ateşleri?” Bowen Marsh, Melisandre’ye kuşkulu bir bakış attı. “Artık gece ateşleri mi yakacağız?”

“Yakacaksınız.” Kadın, kırmızı bir ipek girdabının içinde ayağa kalktı, bronz ışıltılı saçları omuzlarına dökülüyordu. “Karanlığı yalnızca kılıçlarla geride tutamazsınız. Bunu sadece Işık Tanrısı yapabilir. Sakın yanılmayın iyi sörler ve yiğit kardeşler; bizim savaşımız, araziler ve unvanlar uğruna yapılan ehemmiyetsiz bir ağız dalaşı değil. Bizim savaşımız bizzat hayat uğruna. Biz ölürsek, dünya da bizimle ölür.”

Subaylar, kadının sözlerine ne tepki vereceklerini bilmiyorlardı, Sam bunu görebiliyordu. Bowen Marsh ve Othell Yarwyck mütereddit gözlerle bakıştılar, Janos Slynt burnundan soluyordu ve Üçparmak Hobb mutfağa dönüp havuç doğramayı tercih ediyormuş gibi görünüyordu. Fakat Üstat Aemon konuştuğunda bütün adamlar şaşırdı. “Bahsettiğiniz savaş, şafağın savaşı leydim. Lakin vadedilen prens nerede?”

“Önünüzde duruyor,” diye duyurdu Melisandre, “onu görecek gözlerden yoksun olsanız da. Stannis Baratheon yeniden vücut bulmuş Azor Ahai’dir, ateşin savaşçısı. Onunla bütün kehanetler gerçekleşti. Kızıl kuyruklu yıldız

onun gelişini müjdelemek için gökyüzünde alev alev yandı. Ve Stannis, Işık Getiren'i taşıyor, kahramanların kırmızı kılıcını."

Sam, kralın bu sözlerden umutsuzca rahatsız olduğunu görebiliyordu. Stannis dişlerini gıcırdattı ve, "Siz çağırdınız, ben de geldim lordlarım," dedi. "Şimdi benimle yaşamak ya da benimle ölmek zorundasınız. Buna alışsanız iyi olur." Sen bir el hareketi yaptı. "Hepsi bu kadar. Üstat, siz biraz kalın. Tarly, sen de öyle. Diğerleriniz gidebilir."

Kardeşleri reverans yapıp dışarı çıkarken, *ben?* diye düşündü Sam huzursuzca. *Benden ne istiyor?*

Dördü yalnız kaldığında, "Kardaki o yaratığı öldüren adam sensin," dedi Kral Stannis.

"Katil Sam." Melisandre gülümsedi.

Sam yüzünün kızardığını hissetti. "Hayır leydim. Majesteleri. Yani evet. Ben Sam Tarly'yim, evet."

"Baban ehil bir savaşçıdır," dedi Kral Stannis. "Bir keresinde ağabeyimi yenilgiye uğrattı, Ashford'da. Mace Tyrell bu zafere memnuniyetle sahip çıktı lakin Lord Randyll, daha Mace muharebe meydanını bile bulamadan meseleyi halletmişti. Lord Cafferen'i o muazzam Valyria kılıcıyla doğradı ve adamın kafasını Aerys'e gönderdi." Kral tek parmağıyla çenesini ovdu. "Onun gibi bir adamın sahip olmasını bekleyeceğim türden bir oğul değilsin."

"Ben... ben onun istediği türden bir oğul değilim efendimiz."

"Siyahları giymemiş olsaydın işe yarar bir rehine olurdun," dedi Stannis düşünür gibi.

"Siyahları giydi efendimiz," dedi Üstat Aemon.

"Bunun gayet farkındayım," dedi kral. "Tahmin ettiğinden fazla şeyin farkındayım Aemon Targaryen."

Yaşlı adam başını eğdi. "Ben yalnızca Aemon'ım efendimiz. Bizler, üstat zincirlerimizi dövdüğümüz zaman hanedan isimlerimizden vazgeçeriz."

Kral sert bir şekilde başıyla onayladı, bunu bildiğini ve umursamadığını söylermiş gibi. "Şu yaratığı obsidiyen bir hançerle katlettiğini duydum," dedi Sam'e.

"E-evet Majesteleri. Hançeri Jon Kar vermişti."

"Ejderhacamı." Kırmızı kadının kahkahası müzik gibiydi. "Eski Valyria dilinde *donmuş ateş* demek. Öteki'nin soğuk çocukları için felaket anlamına gelmesi tevekkeli değil."

“Benim makamım olan Ejderha Kayası’nda, dağın altındaki tünellerde fazlasıyla obsidiyen var,” dedi kral, Sam’e. “İri parçalar ve tabakalar halinde. Hatırladığım kadarıyla büyük bölümü siyahtı ama yeşiller, kırmızılar hatta morlar bile vardı. Kale kumandanım Sör Rolland’a maden kazısına başlaması için haber gönderdim. Ejderha Kayası’nı uzun zaman elimde tutamayacağım korkarım ama Işık Tanrısı, kale düşmeden önce, bize şu yaratıklara karşı silahlanmamıza yetecek kadar donmuş ateş bahşedebilir.”

Sam boğazını temizledi. “E-efendimiz. Hançer... bir yaratığı bıçaklamaya çalıştığımda ejderhacamı kırılarak parçalara ayrıldı.”

Melisandre gülümsedi. “O yaratıklar nekromansi sayesinde hareket eder ama nihayetinde ölü etten ibaretlerdir. Çelik ve ateş onların hakkından gelir. Ötekiler adını verdikleriniz bundan çok daha fazlasıdır.”

“Buzdan ve soğuktan yaratılmış şeytanlar,” dedi Stannis Baratheon. “Kadim düşman. Önem taşıyan tek düşman.” Tekrar Sam’e baktı. “Duyduğuma göre sen ve şu yabanıl kız, sihirli bir kapı kullanarak Sur’un altından geçmişsiniz.”

“Ka-kara Kapı,” diye kekeledi Sam. “Gece Kalesi’nin altında.”

“Gece Kalesi, Sur’daki en eski ve en büyük kaledir,” dedi kral. “Bu savaş boyunca orayı makamım yapmak niyetimdeyim. Bana o kapıyı göstereceksin.”

“Ben,” dedi Sam, “ben gösteririm, eğer...” *Eğer hâlâ oradaysa. Eğer kara kardeş olmayan bir adama açılırsa. Eğer...*

“Göstereceksin,” diye çıkıştı Stannis. “Ne zaman göstereceğini söyleyeceğim.”

Üstat Aemon gülümsedi. “Majesteleri,” dedi, “huzurunuzdan ayrılmadan önce, hakkında pek çok şey duyduğumuz fevkalade kılıcınızı göstererek bizi onurlandırır mısınız acaba?”

“Işık Getiren’i mi görmek istiyorsun? Kör bir adam?”

“Sam benim gözlerim olur.”

Kral kaşlarını çattı. “Bu şeyi herkes gördü, kör bir adam neden görmesin?” Kralın kalın kılıç kemeri ve kını şöminenin yakınındaki kancaya asılıydı. Stannis kemeri aşağı indirdi ve uzunkılıcı dışarı çekti. Çelik, ahşaba ve deriye sürtündü. Oda, titreyen ve yer değiştiren bir aydınlıkla doldu; altın, turuncu ve kırmızı ışıkların, ateşin bütün parlak renklerinin dansı.

“Anlat Samwell.” Üstat Aemon, Sam’in koluna dokundu.

“Işıldıyor,” dedi Sam hafif bir sesle. “Yanıyormuş gibi. Hiç alev yok ama çelik sarı, kırmızı ve turuncu, renkler parlıyor ve ışık saçıyor, suya vuran güneş ışığı gibi ama daha güzel. Keşke görebilseydiniz üstat.”

“Şimdi görüyorum Sam. Güneş ışığıyla dolu bir kılıç. Bakması çok güzel.” Yaşlı adam güçlükle reverans yaptı. “Majesteleri. Leydim. Büyük nezaket gösterdiniz.”

Kral Stannis ışıltılı kılıcı kınına soktuğunda, pencereden giren güneş ışığına rağmen oda kapkaranlık olmuş gibi göründü. “Pekâlâ. Kılıcı gördünüz. Artık görevlerinizin başına dönebilirsiniz. Ve söylediklerimi unutmayın. Kardeşleriniz bu gece bir Lord Kumandan seçecek, aksi halde pişman olmalarını sağlarım.”

Üstat Aemon, Sam’in yardımıyla dar sarmal merdivenden inerken düşüncelerin içinde kaybolmuştu fakat avluyu geçerlerken, “Isı hissetmedim,” dedi. “Sen hissettin mi Sam?”

“Isı? Kılıçtan mı?” Sam az önceyi düşündü. “Kılıcın etrafındaki hava titriyordu, sıcak bir maltızın üstünde titrediği gibi.”

“Fakat hiç ısı *hissetmedin* değil mi? Kılıcın kını ahşap ve deriden yapılmıştı, doğru mu? Majesteleri kılıcı çekerken sesi duydum. Deri yanık mıydı Sam? Ahşap yanmış ya da kararmış görünüyor muydu?”

“Hayır,” dedi Sam. “Gördüğüm kadarıyla hayır.”

Üstat Aemon başıyla onayladı. Odasına döndüğünde Sam’den bir ateş yakmasını ve onu şöminenin yanındaki sandalyesine götürmesini istedi. “Bu kadar yaşlı olmak çok zor,” diye iç geçirdi minderin üstüne yerleşirken. “Kör olmak daha da zor. Güneşi özlüyorum. Bir de kitapları. En çok kitapları özlüyorum.” Elini salladı. “Seçime kadar sana ihtiyacım olmayacak.”

“Seçim... Üstat, yapabileceğiniz bir şey yok mu? Kralın Lord Janos hakkında söyledikleri...”

“Hatırlıyorum,” dedi Üstat Aemon. “Lakin ben bir üstadım Sam, zincirli ve yeminli. Vazifem Lord Kumandan’a tavsiye vermek, kumandan kim olursa olsun. Bir rakibi diğerine tercih ediyormuş gibi görünmem münasip olmaz.”

“Ben üstat değilim,” dedi Sam. “*Ben* bir şey yapabilir miyim?”

Aemon kör ve beyaz gözlerini Sam’in yüzüne doğru çevirdi hafifçe gülümsedi. “Bilmiyorum Samwell. Yapabilir misin?”

Yapabilirim, diye düşündü Sam. *Yapmak zorundayım.* Üstelik hemen yapmak zorundaydı. Tereddüt ederse cesaretini kaybedeceği kesindi.

Aceleyle avluyu geçerken, *ben Gece Nöbetçileri'nin adamıyım,* diye hatırlattı kendine. *Öyleyim. Bunu yapabilirim.* Sam'in, Lord Mormont'un bir bakışıyla titrediği ve kekelediği zamanlar vardı ama o eski Sam'di, İlk İnsanların Yumruğu'ndan ve Craster Kalesi'nden önceki Sam, yaratıklardan ve Soğukel'den, ölü atının sırtındaki yaratıktan önceki Sam. Şimdi daha cesurdu. *Şebboy beni daha cesur yaptı,* demişti Jon'a. Bu doğruydu. Doğru olmak zorundaydı.

Cotter Turna, iki kumandanın daha ürkütücü olanıydı, bu yüzden Sam, cesareti hâlâ sıcakken önce ona gitti. Turna'yı Kalkansalon'da, Doğugözcüsü'nden üç adam ve Stannis'le birlikte Ejderha Kayası'ndan gelen kızıl saçlı çavuşla zar oyunu oynarken buldu.

Sam onunla konuşmak için izin istediğinde, Turna bir emir bağırdı ve diğer adamlar zarlarla sikkeleri toplayıp onları yalnız bıraktı.

Kimse Cotter Turna için yakışıklı diyemezdi ama adamın çivili zırh mintanının ve yün pantolonunun altındaki vücut kaslı, sert ve kuvvetliydi. Turna'nın gözleri küçük ve birbirine yakındı, burnu kırıktı, alnındaki saç çizgisi bir mızrak ucu gibi sivriydi. Çiçek hastalığı adamın yüzünü harap etmişti, Turna'nın yara izlerini saklamak için bıraktığı sakal ince ve dağınıktı.

"Katil Sam!" dedi Turna karşılama nidası olarak. "Bir Öteki'yi bıçakladığından emin misin? Bir çocuğun kardan şövalyesini bıçaklamış olmayasın?"

Bu iyi bir başlangıç değil. "Onu ejderhacamı öldürdü lordum," diye açıkladı Sam zayıf bir şekilde.

"Evet, hiç şüphesiz. Pekâlâ Katil, dökül bakalım. Seni üstat mı gönderdi?"

"Üstat?" Sam yutkundu. "Ben... az önce onun yanından ayrıldım lordum." Bu gerçek bir yalan değildi ama Turna bu sözleri yanlış okumayı tercih ederse Sam'i dinlemeye daha meyilli olabilirdi. Sam derin bir nefes aldı ve ricasını anlatmaya başladı.

Daha yirmi kelime söyleyemeden Turna tarafından durduruldu. "Benden diz çökmemi ve Mallister'ın süslü pelerininin eteğini öpmemi istiyorsun, bu mudur?" dedi Turna. "Bilmeliydim. Siz küçük lordlar koyunlar gibi sürü halinde hareket ediyorsunuz. Pekâlâ, Aemon'a, senin nefesini benim de vaktimi heba ettiğini söyle. Eğer biri geri çekilecekse Mallister çekilmeli. O adam bu görev için çok *yaşlı,* belki de Aemon'a bunu

söylemelisin. Onu seçersek, büyük ihtimalle bir yıl içinde buraya geri döner ve başka birini seçeriz.”

“O yaşlı bir adam,” diye kabul etti Sam, “ancak çok deneyimli.”

“Kulesinde oturup haritalarını karıştırmakta deneyimli olabilir. Ne yapmayı planlıyor, yaratıklara mektup yazmayı mı? O iyi bir şövalye fakat *savaşçı* değil. Onun elli yıl önce hangi aptal turnuvada kimi attan düşürdüğü beni zerre ilgilendirmiyor. Onun bütün mücadelelerini Yarımel dövüştü, bunu yaşlı ve kör bir adam bile görebilir. Üstelik şu kahrolası kral tepemizdeyken, bir savaşçıya her zamankinden daha fazla ihtiyacımız var. Bugün harabeler ve boş araziler, çok güzel, ama Majesteleri yarın ne isteyecek? Mallister’da, Stannis Baratheon’a ve o kırmızı sürtüğe karşı koyacak mide olduğunu düşünüyor musun?” Turna güldü. “Ben düşünmüyorum.”

“Yani onu desteklemeyeceksiniz,” dedi Sam ümitsizlikle.

“Sen Katil Sam misin yoksa Sağır Dick misin? Hayır, onu desteklemeyeceğim.” Turna parmağıyla Sam’in yüzünü dürttü. “Şunu iyi anla evlat. Ben o kahrolası işi *istemiyorum*, hiçbir zaman istemedim. Benim en iyi dövüştüğüm zamanlar, altımda bir güverte olduğu zamanlardır, bir at değil. Ve Kara Kale denizden çok uzak. Fakat Gece Nöbetçileri’ni Gölge Kule’den gelen o süslü kartala vermeden önce, kendimi kor bir kılıçla becerttiririm. Şimdi koşarak yaşlı adama gidebilir ve böyle söylediğimi anlatabilirsin, eğer sorarsa.” Ayağa kalktı. “Yıkıl karşımdan.”

Sam, içinde kalan son cesaretle, “Ya başka biri olsaydı? Başka birini destekler miydiniz?” dedi.

“Kim? Bowen Marsh mı? O adam kaşık sayar. Othell hizmetkârdır, kendisine söyleneni yapar ve iyi yapar ama bundan ötesi yoktur. Janos... pekâlâ, adamları onu seviyor, sana bunu söyleyebilirim, Janos’u kraliyetin kursağına tıkmak ve Stannis’in öğürüp öğürmediğini görmek iyi bile olabilir ama hayır. O adamın içinde fazlasıyla Kral Toprakları var. Bir kurbağa kanat çıkarıyor ve kendini kahrolası bir ejderha zannediyor.” Turna güldü. “Elimizde kim kaldı? Hobb mu? Onu seçebiliriz sanırım, ama sonra senin koyun etlerini kim kaynatacak Katil? Kahrolası koyun etini seven bir adam gibi görünüyorsun.”

Söylenecek başka bir şey yoktu. Mağlup Sam kekeleyerek teşekkürlerini sundu ve adamın yanından ayrıldı. Kale boyunca yürürken, *Sör Denys’le daha iyi bir konuşma yapacağım*, dedi kendi kendine. Sör Denys bir şövalyeydi, soyluydu ve düzgün konuşuyordu, üstelik Sam’le

Şebboy'u yolda bulduğunda onlara son derece nazik davranmıştı. *Sör Denys beni dinleyecek, dinlemek zorunda.*

Gölge Kule'nin kumandanı, Denizgözcüsü'ndeki Çınlayan Kule'nin altında doğmuştu ve her zerresiyle bir Mallister gibi görünüyordu. Samur kürkü adamın gerdanını süslüyor ve siyah kadife takımının kollarını vurguluyordu. Adamın pelerininin düzgün katlarını gümüş bir kartalın pençeleri tutuyordu. Şövalyenin sakalları kar gibi beyazdı, saçları büyük ölçüde dökülmüştü ve yüzü derin çizgilerle doluydu, bu doğruydu, ama Sör Denys'in hareketlerinde hâlâ zarafet, ağzında hâlâ dişler vardı ve yıllar onun ne mavi gri gözlerini ne de nezaketini soldurmuştu.

Şövalyenin kâhyası, Sam'i, Gölge Kule adamlarının kaldığı Mızrak'ın içine sokup Sör Denys'in yanına götürdüğünde, "Tarly lordum," dedi Sör Denys. "Çetin imtihanınızın ardından toparlandığınızı görmek beni sevindirdi. Size bir kadeh şarap ikram edebilir miyim? Leydi anneniz bir Florent diye hatırlıyorum. Bir gün size, aynı turnuvada her iki büyükbabanızı da nasıl atsız bıraktığımı anlatmalıyım. Lakin bugün değil. Daha acil meselelerimiz olduğunu biliyorum. Üstat Aemon'dan geldiniz şüphesiz. Bana verecek bir tavsiyesi mi var?"

Sam bir yudum şarap içti ve kelimelerini özenle seçti. "Zincirli ve yeminli bir üstat... Lord Kumandan seçimini etkiliyormuş gibi görünmek onun için münasip olmaz..."

Yaşlı şövalye gülümsedi. "Bu yüzden bana bizzat gelmedi. Evet, gayet iyi anlıyorum Samwell. Aemon ve ben yaşlı adamlarız ve bu çeşit meselelerde deneyimliyiz. Mesajı söyleyin."

Şarap tatlıydı ve Sör Denys, Sam'in ricasını, Cotter Turna'nın aksine nezaketle dinledi. Fakat Sam sözlerini bitirdiğinde yaşlı şövalye başını iki yana salladı. "Lord Kumandan'ımızın bir kral tarafından seçilmesi, tarihimize kara bir gün olarak geçer buna katılıyorum. Bilhassa bu kral tarafından. Büyük ihtimalle tacını uzun süre takamayacak. Lakin Samwell, geri çekilmesi gereken adam Turna. Benim ondan fazla destekçim var ve ben rütbe için daha uygunum."

"Öylesiniz," diye onayladı Sam, "ama Cotter Turna işe yarayabilir. Kendini mücadelelerde defalarca kanıtladığı söyleniyor." Sam, Sör Denys'i, onun rakibini överek gücendirmek istemiyordu fakat onu geri çekilmeye başka nasıl ikna edebilirdi?

"Kendini mücadelelerde kanıtlamış olan pek çok kardeşim var. Bu yeterli değil. Bazı meseleler bir savaş baltasıyla çözülmez. Üstat Aemon

bunu anlar lakin Cotter Turna anlamaz. Gece Nöbetçileri Lord Kumandanı her şeyden önce ve en başta bir *lorddur.* Diğer lordlarla görüşmeler yapmaya muktedir olmalıdır... krallarla da. Saygı duymaya değer bir adam olmalıdır." Sör Denys öne eğildi. "Biz büyük lordların oğullarıyız, sen ve ben. Biz soyun, kanın ve yeri asla doldurulamayacak o erken eğitimin önemini biliyoruz. Ben on iki yaşımda yaverdim, on sekizimde şövalye, yirmi ikimde şampiyon. Otuz üç yıldır Gölge Kule'nin kumandanıyım. Kan, soy ve eğitim, beni krallarla iş görmeye uygun kıldı. Turna ise... onu bu sabah, poposunu Majesteleri'nin mi sileceğini sorarken duydun mu? Samwell, kardeşlerim hakkında nezaketsiz şeyler söylemek huyum değildir ama açıksözlü olalım... demirdoğumlular korsan ve hırsız bir ırktır, Cotter Turna henüz yarı çocukken tecavüz edip cinayet işliyordu. Onun mektuplarını Üstat Harmune yazıyor ve okuyor, bunu yıllardır yapıyor. Hayır, Üstat Aemon'ı hayal kırıklığına uğratmaktan esef duysam da, Doğugözcüsü'nden Turna için kenara çekilemem."

Sam bu sefer hazırdı. "Başka biri için çekilir miydiniz? Daha münasip biri için?"

Sör Denys bir an düşündü. "Ben bu rütbeyi asla rütbenin kendisine sahip olmak için istemedim. Son seçimde, Lord Mormont'un adı önerildiğinde minnetle kenara çekildim, ondan önce Lord Qorgyle için. Ben, Gece Nöbetçileri iyi ellerde olduğu sürece mutluyum. Lakin Bowen Marsh bu görevin adamı değil, Othell Yarwyck de öyle. Şu sözde Harrenhal Lordu, Lannisterlar tarafından sınıf atlatılmış bir kasap. Rüşvetçi ve ahlaksız olmasına şaşmamak gerek."

"Başka bir adam var," deyiverdi Sam. "Lord Kumandan Mormont ona güvenirdi. Donal Noye ve Qhorin Yarımel de güvenirdi. Sizin kadar asil doğumlu olmasa bile eski bir kandan geliyor. Bir kalede doğmuş ve büyütülmüş. Kılıcı ve mızrağı bir şövalyeden, harfleri bir Hisar üstadından öğrenmiş. Babası bir lorddu, kardeşi de bir kral."

Sör Denys beyaz sakalını sıvazladı. "Olabilir," dedi uzun bir andan sonra. "Çok genç ama... olabilir. İşe yarayabilir, bunu söyleyebilirim, lakin ben daha münasip olurum. Bundan şüphem yok. Ben daha akıllıca bir seçim olurum."

Jon, doğru amaç için söylenmiş bir yalanda onur olabileceğini söylemişti. "Bu gece bir Lord Kumandan seçmezsek," dedi Sam, "Kral Stannis, Cotter Turna'yı kumandan ilan edecek. Bu sabah hepiniz ayrıldıktan sonra Üstat Aemon'a söyledi."

“Anlıyorum.” Sör Denys ayağa kalktı. “Bunu düşünmeliyim. Teşekkür ederim Samwell. Üstat Aemon’a da teşekkürlerimi ilet.”

Sam, Mızrak’tan ayrıldığında titriyordu. Ben ne yaptım? diye düşündü. *Ben ne dedim?* Eğer Sam’in yalanını yakalarlarsa... ne? *Beni Sur’a mı gönderecekler? Bağırsaklarımı dışarı mı dökecekler? Beni bir yaratığa mı dönüştürecekler?* Birdenbire her şey çok saçma göründü. Sam, Minik Paul’un yüzünü yiyen bir kuzgun görmüşken, Cotter Turna ve Sör Denys Mallister’dan nasıl bu kadar korkabilirdi?

Turna, Sam’in dönüşünden memnun olmadı. “Yine mi sen? Çabuk ol, beni rahatsız etmeye başlıyorsun.”

“Yalnızca bir dakikanıza ihtiyacım var,” diye söz verdi Sam. “Sör Denys için çekilmeyeceğinizi söylediniz ama başka biri için çekilebilirsiniz.”

“Bu sefer kim Katil? Sen mi?”

“Hayır. Bir savaşçı. Yabanıllar geldiğinde Donal Noye, Sur’u ona verdi, o Yaşlı Ayı’nın yaveriydi. Tek sorun, kendisi gayrimeşru doğumlu.”

Cotter Turna güldü. “Hay aksi şeytan. Bu durum Mallister’ın kıçına bir mızrak sokar değil mi? Sırf bunun için yapabilirim. Çocuk ne kadar kötü olabilir ki?” Küçümser gibi homurdandı. “Ama ben daha iyi olurum. Bana ihtiyaç var, bunu herhangi bir aptal bile görebilir.”

“Herhangi bir aptal,” diye onayladı Sam. “Ben bile. Ancak... aslında bunu size söylememem gerek ama... eğer bu gece bir adam seçmezsek, Kral Stannis bizi Sör Denys’e mecbur edecek. Üstat Aemon’a böyle söyledi, sizleri başından savdıktan sonra.”

Jon

Demir Emmett; dayanıklılığı, kuvveti ve kılıçtaki ustalığıyla Doğugözcüsü'nün gururu olan ince uzun, genç bir korucuydu. Jon, onunla yaptığı içtimalardan kaskatı, ağrılı bir halde ayrılıyor ve ertesi gün tepeden tırnağa çürükler içinde uyanıyordu, Jon'un istediği de tam olarak buydu. Saten, Beygir ve hatta Grenn gibilere karşı dövüşerek asla daha iyi olamayacaktı.

Çoğu günler elinden gelenin en iyisini yaptığını düşünüyordu ama bugün değil. Geçen gece hemen hemen hiç uyumamıştı ve bir saat boyunca huzursuzca dönüp durduktan sonra çabalamaktan bile vazgeçmişti. Giyinmiş ve Stannis Baratheon'ın teklifiyle cebelleşerek güneş doğana kadar Sur'un tepesinde yürümüştü. Uykusuzluk şimdi etkisini gösteriyordu ve Emmett, Jon'a avlu boyunca merhametsizce saldırıyordu, art arda indirdiği uzun ve kavisli darbelerle onu topuklarının üstünde geri itiyor ve ek olarak, ara sıra ona kalkanıyla vuruyordu. Jon'un kolu darbeler yüzünden uyuşmuştu ve kör kenarlı talim kılıcı her geçen an daha ağır çekiyormuş gibi görünüyordu.

Jon kılıcını indirip dövüşe son vermek üzereydi ki Emmett sahte bir alçak hamle yaptı ve kalkanının üstünden Jon'un şakağını yakalayan vahşi bir ön el vuruşu indirdi. Jon yalpaladı, darbenin kuvveti yüzünden hem miğferi hem de başı çınlıyordu. Göz aralığının ötesindeki dünya yarım kalp atımı zaman boyunca bulanıklaştı.

Ve sonra yıllar gitti. Jon bir kez daha Kışyarı'ndaydı, örgü zırh ve göğüs kalkanı yerine dolgulu bir deri üstlük giyiyordu, kılıcı ahşaptı ve karşısındaki Robb'du, Demir Emmett değil.

Yürümeye başladıklarından itibaren her sabah birlikte talim yapmışlardı; Kar ve Stark, Kışyarı'nın avlularında koşup kılıç sallamışlar, bağırmış ve gülmüşler, etrafta görecek kimse olmadığında ağlamışlardı. Dövüşürken küçük çocuklar değildi onlar, şövalyeler ve kudretli kahramanlardı. "Ben Ejderha Şövalyesi Aemon'ım," diye seslenirdi Jon, "Pekâlâ, ben de Soytarı Florian'ım," diye geri bağırırdı Robb. Ya da, "Ben Genç Ejderha'yım," derdi Robb ve, "Ben Sör Ryam Redwyne'ım," diye karşılık verirdi Jon.

O sabah ilk olarak Jon seslenmişti. “Ben Kışyarı Lordu’yum!” diye bağırmıştı daha önce yüzlerce kez yaptığı gibi. Fakat bu sefer, Robb cevap vermişti, “Sen Kışyarı Lordu olamazsın, sen piç doğumlusun. Leydi annem senin asla Kışyarı Lordu olamayacağını söylüyor.”

Bunu unuttuğumu sanıyordum. Jon ağzındaki kanın tadını alabiliyordu, yüzüne inen darbenin akıttığı kanın.

En sonunda, Halder ve Beygir onu Demir Emmett’in üstünden almak zorunda kaldı, her biri bir kolundan tutmuştu. Korucu afallamış halde yerde oturdu, kalkanı parçalara ayrılmıştı, miğferinin göz siperi çarpılmıştı ve kılıcı altı metre uzaktaydı. “Jon yeter,” diye bağırıyordu Halder, “devrildi, onu silahsız bıraktın. Yeter!”

Hayır. Yetmez. Asla yetmez. Jon kılıcını bıraktı. “Üzgünüm,” diye mırıldandı. “Emmett, yaralandın mı?”

Demir Emmett hurdaya dönmüş miğferini çıkardı. “*Teslim olmakta* anlayamadığın bir taraf mı vardı Lord Kar?” Bunlar dostça söylenmişti. Emmett dost canlısı bir adamdı ve kılıçların şarkısını seviyordu. “Savaşçı beni koru,” diye inledi, “Qhorin Yarımel’in nasıl hissettiğini şimdi biliyorum.”

Bu çok fazlaydı. Jon arkadaşlarının elinden kurtuldu ve tek başına silahhaneye gitti. Kulakları hâlâ Emmett’in indirdiği darbe yüzünden çınlıyordu. Jon sıraya oturdu ve başını ellerine gömdü. *Neden bu kadar öfkeliyim?* diye sordu kendine ama bu aptalca bir soruydu. *Kışyarı Lordu. Kışyarı Lordu olabilirim. Babamın vârisi.*

Fakat Jon’un gözlerinin önünde canlanan yüz Lord Eddard’ın yüzü değildi; Leydi Catelyn’in yüzüydü. Koyu mavi gözleri ve sert, soğuk ağzıyla bir parça Stannis’e benziyordu kadın. *Demir,* diye düşündü Jon, *ama kırılgan.* Leydi, eskiden Kışyarı’nda baktığı gibi bakıyordu Jon’a; onun Robb’u kılıçta, hesapta ya da herhangi bir şeyde geçtiği zaman baktığı gibi. *Sen kimsin?* diye soruyordu o bakış. *Sen buraya ait değilsin. Neden buradasın?*

Arkadaşları hâlâ talim avlusundaydı ama Jon onlarla yüzleşecek durumda değildi. Silahhaneyi arka kapıdan terk etti, kalenin iç kalelerini ve kulelerini yeraltından birbirine bağlayan tünellerden oluşan solucan yoluna varmak için dik taş basamakları indi. Hamama kadar kısa bir yol gitti, orada terini yıkamak için soğuk suya daldı ve ardından sıcak suyla dolu taş bir küvete girdi. Suyun ısısı, Jon’un kaslarındaki ağrıyı biraz azalttı ve onun Kışyarı’ndaki çamurlu gölleri düşünmesine sebep oldu, tanrı korusundaki

buharlı ve köpüklü suları. *Kışyarı,* diye düşündü Jon. *Theon kaleyi yaktı ve yıktı ama ben onu eski haline döndürebilirim. Babam bunu isterdi şüphesiz, Robb da öyle. Kalenin harabe halinde bırakılmasını asla istemezlerdi.*

Robb'un, *sen Kışyarı Lordu olamazsın, sen piç doğumlusun,* dediğini duydu yine. Ve taş krallar granit dilleriyle homurdanıyordu. *Sen buraya ait değilsin. Burası senin yerin değil.* Jon gözlerini kapadığında solgun dalları, kırmızı yaprakları ve vakur yüzüyle yürek ağacını gördü. Büvet ağacı Kışyarı'nın kalbiydi, Lord Eddard her zaman bunu söylerdi... ama Jon, kaleyi kurtarabilmek için o kalbi kadim köklerinden sökmek ve kırmızı kadının aç ateş tanrısına yedirmek zorundaydı. *Buna hakkım yok,* diye düşündü. *Kışyarı eski tanrılara ait.*

Kubbeli tavandan yankılanan sesler Jon'u Kara Kale'ye geri getirdi. "Bilmiyorum," diyordu bir adam şüpheyle kalınlaşmış bir sesle. "Belki adamı daha iyi tanısaydım... Lord Stannis onun hakkında iyi şeyler söylemiyor sana o kadarını diyeyim."

"Lord Stannis ne zaman herhangi biri hakkında iyi bir şey söyledi ki?" Sör Alliser'ın pürüzlü sesini tanımamaya imkân yoktu. "Eğer Stannis'in Lord Kumandan'ımızı seçmesine izin verirsek, adımız haricinde her şeyimizle onun sancak beyleri oluruz. Lord Tywin bunu unutmaz ve sonunda o kazanacak, bunu biliyorsun. Stannis'i halihazırda bir kez yendi, Karasu'da."

"Lord Tywin, Slynt'i tutuyor," dedi Bowen Marsh aksi ve gergin bir ses tonuyla. "Sana onun mektubunu gösterebilirim Othell. Slynt için 'sadık dostumuz ve hizmetkârımız' diyor."

Jon Kar aniden ayağa kalktı ve üç adam suyun sesiyle donup kaldı. "Lordlarım," dedi Jon buzdan bir nezaketle.

"Burada ne yapıyorsun piç?" diye sordu Thorne.

"Yıkanıyorum. Ama komplo planlarınızı mahvetmeme izin vermeyin." Jon sudan çıktı, kurulandı, giyindi ve adamları yalnız bıraktı.

Dışarıda, nereye gideceğine dair hiç fikri olmadığını fark etti. Bir zamanlar Yaşlı Ayı'yı ölü bir adamdan kurtardığı Lord Kumandan Kulesi'nin yanık kabuğunu geçti; Ygritte'in, yüzünde hüzünlü bir gülümsemeyle can verdiği yeri geçti; Saten ve Sağır Dick Follard'la birlikte, Magnar'ı ve onun Thennler'ini beklediği Kral Kulesi'ni geçti; büyük ahşap merdivenin yere yığılmış yanık enkazını geçti. İç kapı açıktı, Jon tünele girdi, Sur'un içine. Etrafındaki soğuğu ve başının üzerindeki buzun ağırlığını hissetti. Donal Noye ile Kudretli Mag'in dövüştüğü ve

birlikte öldükleri yeri geçti, yeni dış kapıdan geçti ve tekrar soğuk, solgun gün ışığına çıktı.

Ancak o zaman durdu, soluklanmak ve düşünmek için. Othell Yarwyck güçlü hükümlerin adamı değildi; konunun ahşap, taş ve harç olduğu zamanlar dışında. Yaşlı Ayı bunu biliyordu. *Thorne ve Mallister onu etki altına alacak, Yarwyck, Lord Janos'u destekleyecek ve Lord Janos, Lord Kumandan seçilecek. Peki bu, bana Kışyarı'ndan başka ne seçenek bırakıyor?*

Sur'a çarpan rüzgâr Jon'un pelerinini havalandırdı. Jon buzdan gelen soğuğu hissedebiliyordu, bir ateşten gelen ısı misali. Başlığını kafasına geçirdi ve yürümeye devam etti. Akşam olmak üzereydi, güneş batıda alçalıyordu. Yüz metre ileride, hendeklerden, sivri kazıklardan ve yüksek ahşap çitlerden oluşan çember biçimli kamp vardı, Kral Stannis yabanıl esirleri oraya hapsetmişti. Sur'un dibinde ölen özgür insanların, kocaman devlerin ve küçük Boynuzayak adamlarının zafer sahipleri tarafından aynı şekilde yakıldığı üç büyük ateş çukuru Jon'un solundaydı. Ölüm sahası, kavrulmuş otlardan ve sertleşmiş ziftten ibaret bir ıssızlıktı ama Mance'in insanları diğer yerlerde kendilerinden izler bırakmışlardı; bir çadırın parçası olabilecek parçalanmış bir hayvan derisi, bir devin tokmağı, bir köpek arabasının tekerleği, kırık bir mızrak, bir mamut pisliği yığını. Jon, Tekinsiz Orman'ın kıyısında, eskiden çadırların olduğu yerde bir meşe ağacı kökü buldu ve oturdu.

Ygritte bir yabanıl olmamı istedi. Stannis, Kışyarı Lordu olmamı istiyor. Peki ben ne istiyorum? Güneş gökyüzünden aşağı süründü ve Sur'un batıdaki tepelere doğru kıvrıldığı yerde duvarın arkasına gömüldü. Jon, yüksek ve engin buzun, gün batımının kırmızılarını ve pembelerini alışını izledi. *Lord Janos tarafından bir dönek olmak suçuyla asılmayı mı, yoksa yeminlerimi unutup Val'le evlenmeyi ve Kışyarı Lordu olmayı mı tercih edeceğim?* Böyle düşününce kolay bir seçim gibi görünüyordu... Ygritte hâlâ hayatta olsaydı daha kolay bir seçim olabilirdi gerçi. Val, Jon için bir yabancıydı. Güzel bir kız olduğuna şüphe yoktu ve Mance Rayder'ın kraliçesinin kardeşiydi ama yine de...

Onun aşkını isteseydim onu çalmam gerekirdi, fakat bana çocuklar verebilir. Bir gün kollarımda kendi kanımı taşıyan bir oğul tutabilirim. Bir oğul sahibi olmak Jon Kar'ın düşlemeye cesaret edemediği bir şeydi, hayatını Sur'da geçirmeye karar verdiğinden beri. *Adını Robb koyabilirim. Val, ablasının oğlunu yanında tutmak ister ama çocuğu Kışyarı'nda*

büyütebiliriz, Şebboy'un oğlunu da. Sam yalan söylemek zorunda kalmaz. Şebboy için de bir yer buluruz, Sam yılda birkaç kez gelip onu ziyaret eder. Mance'in ve Craster'ın oğulları kardeş olarak büyür, bir zamanlar benim Robb'la büyüdüğüm gibi.

Jon bunu istiyordu, artık biliyordu. Daha önce hiçbir şeyi istemediği kadar istiyordu. *Her zaman istedim*, diye düşündü suçluluk duygusuyla. *Tanrılar beni affetsin.* Jon'un içindeki açlıktı bu, bir ejderhacamı bıçak kadar keskindi. Açlık... Jon hissedebiliyordu. İhtiyaç duyduğu yemekti bu, avdı, korku kokan bir karaca ya da gururlu ve cüretkâr bir geyikti. Jon'un öldürmeye, karnını taze etle ve sıcak kanla doldurmaya ihtiyacı vardı. Ağzı bu düşünceyle sulandı.

Jon neler olduğunu anlamadan önce uzunca bir an geçti. Anladığında ayağa fırladı. *"Hayalet?"* Ormana doğru döndü ve işte geliyordu, sessiz adımlarla yeşil karanlıktan çıkıyordu, açık ağzından ılık ve beyaz soluklar yükseliyordu. *"Hayalet!"* diye bağırdı Jon ve ulu kurt koşmaya başladı. Eskisinden zayıftı ama daha büyüktü ve çıkardığı tek ses, ayaklarının altında ezilen ölü yaprakların çıtırtısıydı. Jon'a ulaştığında zıpladı. Gökyüzünde yıldızlar belirirken, kahverengi otların ve uzun gölgelerin arasında güreştiler. Hayalet, Jon'un koluyla uğraşmayı bıraktığında, "Tanrılar, kurt, nerelerdeydin?" dedi Jon. "Ölüp beni bıraktığını sandım, Robb, Ygritte ve diğerleri gibi. Sur'u tırmandığımdan beri seni hissedemedim, rüyalarımda bile." Ulu kurdun verecek cevabı yoktu ama ıslak bir eğeye benzeyen diliyle Jon'un yüzünü yaladı, gözleri günün son ışığını yakaladı ve iki kırmızı güneş gibi ışıldadı.

Kırmızı gözler, diye fark etti Jon, *ama Melisandre'nin gözleri gibi değil. Kırmızı gözler, kırmızı ağız, beyaz kürk. Kan ve kemik, bir yürek ağacı gibi. Bu hayvan eski tanrılara ait.* Ve bütün ulu kurtların içinde yalnızca bu kurt beyazdı. Robb ve Jon yaz karlarının arasında altı yavru bulmuşlardı; beş yavru gri, siyah ve kahverengiydi, Starklar için beş yavru. Ve bir beyaz yavru, Kar gibi beyaz.

Jon cevabını almıştı artık.

Kraliçenin adamları Sur'un altında gece ateşlerini tutuşturuyordu. Jon, Melisandre'nin kralla birlikte tünelden çıktığını gördü. Kırmızı kadın, karanlığı uzakta tutacağına inandığı dualara liderlik edecekti. "Gel Hayalet," dedi Jon, kurda. "Benimle gel. Aç olduğunu biliyorum. Bunu hissediyorum." Birlikte kapıya doğru koştular, alevden pençelerini gecenin kara karnına uzatan gece ateşinin etrafından dolaştılar.

Kralın adamları Kara Kale'nin avlularında dolaşıyordu. Jon geçerken durdular ve ağızları açık halde ona baktılar. *Daha önce hiçbiri ulu kurt görmemiş,* diye fark etti Jon, Hayalet, güneyin yeşil ormanlarında dolaşan sıradan kurtlardan iki kat büyüktü. Jon silahhaneye doğru yürürken tesadüfen yukarı baktı ve kule penceresinde duran Val'i gördü. *Üzgünüm,* diye düşündü. Seni oradan çalacak adam ben değilim.

Talim avlusunda, meşaleler ve uzun mızraklar taşıyan bir düzine kral adamıyla karşılaştı. Adamların çavuşu Hayalet'e baktı ve kaşlarını çattı, birkaç asker mızraklarını indirdiler, sonra çavuş, "Kenara çekilin ve geçmelerine izin verin," dedi. Jon'a döndü. "Akşam yemeğine geç kaldın."

"Öyleyse yolumdan çekilin sör," diye karşılık verdi Jon ve adam çekildi.

Jon, daha basamakların başına bile varmadan gürültüyü duydu; yükselmiş sesler, küfürler, masayı yumruklayan biri. Kimsenin dikkatini çekmeden mahzene girdi. Kara kardeşler sıraları ve masaları doldurmuştu ama oturanlardan çok ayakta duran ve bağıranlar vardı, üstelik kimse yemek yemiyordu. Yemek yoktu. *Burada neler oluyor?* Lord Janos Slynt dönekler ve ihanetler hakkında bağırıyordu. Demir Emmett, elinde çıplak bir kılıçla bir masanın üstünde duruyordu. Üçparmak Hobb, Gölge Kule'den bir korucuya küfrediyordu... Doğugözcüsü'nden bir adam sessizlik sağlamak için yumruğunu habire masaya vuruyordu ama bu yaptığı kubbeli tavanda yankılanan gürültüyü arttırmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Jon'u ilk gören Pyp'ti. Hayalet'i görünce sırıttı, iki parmağını ağzına soktu ve sadece bir oyuncunun oğlunun çalabileceği gibi bir ıslık çaldı. Tiz ses, gürültünün içinden bir kılıç gibi geçti. Jon masalara doğru yürürken daha çok kardeş onu fark etti ve sessizleşti. Mahzen boyunca bir sükûnet yayıldı, sonunda Jon'un taş zeminde tıkırdayan adımlarından ve şöminedeki kütüklerin yumuşak çıtırtısından başka bir şey duyulmuyordu.

Sör Alliser sessizliği kırdı. "Dönek, bizi varlığıyla onurlandırdı nihayet."

Lord Janos'un yüzü kırmızıydı ve adam titriyordu. *"Canavar,"* dedi soluğu kesilerek. "Bakın! Yarımel'in canını alan canavar. Aramızda bir varg dolaşıyor kardeşlerim. *BİR VARG!* Bu... bu *yaratık* bizim liderimiz olmaya uygun değil. Bu *canavar* yaşamaya uygun değil!"

Hayalet dişlerini gösterdi ama Jon elini kurdun başına koydu. "Lordum," dedi, "bana burada neler olduğunu söyler misiniz?"

Üstat Aemon salonun en arkasından cevap verdi. “Adın Lord Kumandan olarak öne sürüldü Jon.”

Bu o kadar saçmaydı ki Jon gülümsemek zorunda kaldı. Arkadaşlarına bakarak, “Kim tarafından?” dedi. Pyp’in şakalarından biriydi şüphesiz. Fakat Pyp omuzlarını silkti ve Grenn başını iki yana salladı. Ayağa kalkan Efkârlı Edd oldu. “Benim tarafımdan. Evet, bir arkadaşa yapılmayacak kadar korkunç bir şey lakin senin olman, benim olmamdan iyidir.”

Lord Janos tekrar tükürükler saçarak konuşmaya başladı. “Bu, bu tam bir rezalet. Bu *oğlanı* asmamız gerek. Evet! Onu asalım. Onu bir dönek ve varg olduğu için asalım derim, arkadaşı Mance Rayder’la birlikte. Lord *Kumandan* mı? Buna izin vermeyeceğim. Buna katlanmayacağım!”

Cotter Turna ayağa kalktı. “*Sen* katlanmayacaksın? Şu altın pelerinlileri senin kahrolası kıçını yalasınlar diye eğitmiş olabilirsin ama şimdi siyah bir pelerin giyiyorsun.”

“Yeminini etmiş bir adam olduğu sürece her kardeş, herhangi bir ismi, değerlendirilmek üzere öne sürebilir,” dedi Sör Denys Mallister. “Tollett de kendi hakları dahilinde davranıyor lordum.”

Bir düzine adam aynı anda konuşmaya başladı, her biri ötekinin sesini boğmaya çalışıyordu ve çok geçmeden salon tekrar gürültüyle doldu. Bu sefer Sör Alliser Thorne masanın üstüne çıktı ve sessizlik sağlamak için yumruğunu kaldırdı. *“Kardeşlerim!”* diye bağırdı, “bu bize hiçbir şey kazandırmaz. Oylama yapalım derim. Kral Kulesi’ni alan şu kral, bir seçim yapmadan evvel bir şey yemememiz ve buradan ayrılmamamız için bütün kapılara adamlar dikti. Peki öyle olsun! Seçeceğiz, tekrar seçeceğiz, gerekirse bütün gece seçeceğiz, ta ki bir lordumuz olana kadar... lakin nişanlarınızı kazana atmadan önce, Baş İnşaatçı’mızın bizlere söyleyecek bir şeyi olduğuna inanıyorum.”

Othell Yarwyck, kaşlarını çatmış bir halde ağır ağır ayağa kalktı. İri inşaatçı uzun çenesini ovdu ve. “Pekâlâ, çekiliyorum,” dedi. “Beni istiyor olsaydınız, seçmek için on şansınız vardı ve seçmediniz. Daha doğrusu yeterli çoğunluğunuz seçmedi. Benim için nişan atan kardeşlerin, şimdi Lord Janos’u seçmesi gerektiğini söyleyecektim...”

Sör Alliser başıyla onayladı. “En iyi seçeneğimiz Lord Slynt...”

“*Bitirmemiştim* Alliser,” diye şikâyet etti Yarwyck. “Lord Slynt, Kral Toprakları’nda Şehir Muhafızları’nı komuta etti, bunu hepimiz biliyoruz, ayrıca Harrenhal Lordu idi.”

“Harrenhal’u hiç *görmedi,*” diye bağırdı Cotter Turna.

“Evet, aynen öyle,” dedi Yarwyck. “Her neyse, şimdi burada duruyorum ve Janos Slynt’in iyi bir tercih olacağını neden düşündüğümü hatırlayamıyorum. Böyle bir tercih, Kral Stannis’in ağzına bir yumruk indirmeye benzer ve bu bizim ne işimize yarar anlamıyorum. Kar daha iyi olabilir. Daha uzun zamandır Sur’da, Benjen Stark’ın yeğeni ve Yaşlı Ayı’nın yaveriydi.” Yarwyck omuzlarını silkti. “Beni seçmemeye dikkat edin de kimi isterseniz seçin.” Yerine oturdu.

Jon, Janos Slynt’in kırmızıdan mora döndüğünü gördü ama Sör Alliser Thorne’un benzi atmıştı. Doğugözcüsü adamı yine masayı yumrukluyordu fakat bu sefer kazan için bağırıyordu. Adamın bazı arkadaşları da ona katıldı. Bir ağızdan, *“Kazan!”* diye kükrediler. *“Kazan, kazan, KAZAN!”*

İki büyük kulpu olan, ağır kapaklı ve geniş belli kazan, şöminenin yanındaki köşedeydi. Üstat Aemon, Sam’le Clydas’a bir şey söyledi, iki delikanlı köşeye gitti, kulpları tuttu ve kazanı bir masanın üstüne sürükledi. Bazı kardeşler nişan varillerinin başında kuyruğa girmeye başlamıştı, Clydas kazanın kapağını kaldırdı ki az kalsın ayağının üstüne düşürüyordu. Kazanın içinden, boğuk bir çığlık ve kanat sesleriyle birlikte iri bir kuzgun fırladı. Yukarı doğru kanat çırptı, belki kirişleri arıyordu, belki de kaçmak için bir pencere, fakat mahzende kiriş yoktu, pencere de. Kuzgun kapana kısılmıştı. Yüksek sesle gaklayarak salonda bir tur attı, iki, üç. Jon, Samwell Tarly’nin bağırdığını duydu, “Bu kuşu tanıyorum! Bu Lord Mormont’un kuzgunu!”

Kuzgun, Jon’a en yakın olan masaya kondu. *“Kar,”* diye gakladı. Yaşlı bir kuştu, pis ve dağınıktı. *“Kar,”* dedi tekrar. *“Kar, kar, kar.”* Masanın ucuna doğru yürüdü, tekrar kanatlarını açtı ve Jon’un omzuna uçtu.

Lord Janos Slynt bir *güm* sesiyle yığılır gibi yerine oturdu ama Sör Alliser mahzeni alaycı kahkahalarla doldurdu. “Sör Domuzcuk hepimizin aptal olduğunu sanıyor kardeşlerim,” dedi. “Bu küçük numarayı kuşa o öğretti. Kuşların hepsi kar diyor, kuşluğa çıkın ve kendi kulaklarınızla duyun. Mormont’un kuzgunu daha çok kelime biliyordu.”

Kuzgun kafasını yana eğdi ve Jon’a baktı. *“Mısır?”* dedi umutla. Ne mısır ne de cevap aldığında gakladı ve mırıldandı, *“Kazan? Kazan? Kazan?”*

Geri kalanı mızrak uçlarıydı, bir mızrak ucu sağanağı, bir mızrak ucu seli. Son birkaç taşı, deniz kabuğunu ve bakır meteliği boğmaya yetecek kadar mızrak ucu.

Sayım bittiğinde, Jon kendini kardeşlerle sarılmış halde buldu. Kimi sırtına vuruyor ve kimi o gerçek bir lordmuş gibi önünde diz çöküyordu. Saten, Öküz Owen, Halder, Kurbağa, Eksik Çizme, Dev, Mully, Kral Ormanı'ndan Ulmer, Tatlı Donnel Tepe ve elli kardeş daha Jon'un etrafında toplanmıştı. "Tanrılar merhamet edin, Lord Kumandan'ımız hâlâ kundak bezine sarılı," dedi Demir Emmett. "Umarım bu, bir dahaki talimimizde sizi iyice benzetemeyeceğim anlamına gelmiyordur lordum." Üçparmak Hobb, Jon'un hâlâ kardeşlerle mi yemek yiyeceğini, yoksa yemeğinin çalışma odasına mı istediğini sordu. Hatta Bowen Marsh geldi ve Lord Kar'ın arzusu o doğrultuda olursa, görevine Baş Kâhya olarak devam etmekten mutluluk duyacağını söyledi.

"Lord Kar," dedi Cotter Turna, "bu işi yüzüne gözüne bulaştırırsan ciğerini sökerim ve soğanla birlikte çiğ çiğ yerim."

Sör Denys Mallister daha nazikti. "Genç Samwell'in benden istediği şey zordu," diye itiraf etti yaşlı şövalye. "Lord Qorgyle seçildiğinde, 'Sorun değil, o senden daha uzun zamandır Sur'da, senin vaktin gelecek,' dedim kendime. Lord Mormont seçildiğinde, 'O güçlü ve ateşli bir adam lakin yaşlı, senin vaktin hâlâ gelebilir,' diye düşündüm. Ama siz yarı çocuksunuz Lord Kar ve ben vaktimin asla gelmeyeceğini bilerek Gölge Kule'ye dönmek zorundayım." Yorgun bir ifadeyle gülümsedi. "Beni pişman halde ölmek zorunda bırakmayın. Amcanız büyük bir adamdı. Lord babanız ve büyükbabanız da öyle. Sizden daha azını beklemiyorum."

"Evet," dedi Cotter Turna. "Kralın adamlarına meselenin çözüldüğünü ve lanet yemeğimizi istediğimizi söyleyerek işe başlayabilirsin."

"Yemek," diye bağırdı kuzgun. *"Yemek, yemek."*

Kardeşler kralın adamlarına seçimden bahsettiğinde, adamlar kapının önünden çekildi ve Üçparmak Hobb'la altı yardımcısı yemekleri getirmek için mutfağa gitti. Jon yemek için beklemedi. Omzunda kuzgun, arkasında Hayalet'le birlikte, rüya mı gördüğünü düşünerek kalenin bir ucundan diğer ucuna yürüdü. Pyp, Grenn ve Sam gevezelik ederek onun peşinden geliyordu ama Grenn, "Sam yaptı," diye fısıldayana kadar Jon çocukların tek kelimesini duymamıştı. "Sam yaptı!" dedi Pyp. Pyp yanında bir şarap matarası getirmişti, koca bir yudum şarap içti ve şakımaya başladı. "Sam, Sam, büyücü Sam, muhteşem Sam, harika Sam, Sam yaptı. Peki kuzgunu ne ara kazanın içine sakladın? Onun Jon'a gideceğini nasıl bildin? Eğer kuş Janos Slynt'in şişko kafasına konsaydı her şey mahvolurdu."

“Kuşla hiç ilgim yok,” diye ısrar etti Sam. “Kazanın içinden çıktığında az kalsın altımı ıslatıyordum.”

Jon güldü, nasıl gülündüğünü hâlâ hatırlıyor olmasına şaşırarak. “Hepiniz çılgın aptallarsınız, bunu biliyor musunuz?”

“Biz mi?” dedi Pyp. “*Bize* mi aptal diyorsun? Gece Nöbetçileri’nin dokuz yüz doksan sekizinci Lord Kumandan’ı olarak seçilen biz değiliz. Biraz şarap içsen iyi olur Lord Jon. Bence çok şarap isteyeceksin.”

Jon Kar matarayı arkadaşının elinden aldı ve bir yudum şarap içti. Ama yalnızca bir yudum. Sur onundu, gece karanlıktı ve Jon bir kralla yüzleşmek zorundaydı.

Sansa

Aniden uyandı, her bir siniri karıncalanıyordu. Bir an için nerede olduğunu hatırlamadı. Rüyasında küçük bir kız olduğunu görmüştü, bir yatak odasını hâlâ kardeşi Arya ile paylaşıyordu. Ama uykusunda hareket ettiğini duyduğu kişi hizmetçisiydi, kardeşi değil, burası da Kışyarı değil Kartal Yuvası'ydı. *Ve ben Alayne Taş'ım, piç bir kız.* Sansa battaniyelerin altında sıcaktı ama oda soğuk ve karanlıktı. Henüz şafak sökmemişti. Sansa bazen rüyasında Sör Ilyn'i görüyor ve kalp çarpmasıyla uyanıyordu ama az önceki rüya öyle değildi. *Ev. Rüyamda evimi gördüm.*

Kartal Yuvası ev değildi. Büyüklüğü ancak Maegor Hisarı kadardı ve dimdik beyaz duvarlarının dışında sadece dağ vardı, bir de Gök, Kar ve Taş'tan geçerek vadi zemininden Ay Kapıları'na giden tehlikeli ve uzun iniş. Gidecek hiçbir yer yoktu ve yapacak çok az şey vardı. Yaşlı hizmetkârlar, Sansa'nın babası ile Robert Baratheon'ın, Jon Arryn'in vesayetinde olduğu zamanlarda koridorların kahkahalarla çınladığını söylüyordu ama o günler yıllar öncesinde kalmıştı. Leydi Lysa küçük bir hane tutuyordu ve konukların Ay Kapıları'nı geçip yukarı çıkmasına nadiren müsaade ediyordu. Sansa'nın, yaşlı hizmetçisinden başka tek arkadaşı, üç yaşındaymış gibi davranan sekiz yaşındaki Lord Robert'tı.

Ve Marillion. Marillion hep var. Genç şarkıcı, akşam yemeklerinde onlar için müzik yaparken, çoğu zaman doğrudan Sansa'ya şarkı söylüyormuş gibi görünüyordu. Leydi Lysa bundan hiç memnun değildi; Marillion'a aşırı düşkündü, iki hizmetçiyi ve hatta bir yaver çömezini şarkıcı hakkında yalan söyledikleri için kovmuştu.

Lysa da Sansa kadar yalnızdı. Leydinin yeni kocası, dağın dibinde, dağın tepesinde geçirdiğinden fazla vakit geçiriyordu. Şimdi yoktu, son dört gündür yoktu, Corbrayler'le görüşüyordu. Sansa, kulak misafiri olduğu yarım yamalak konuşmalardan, Jon Arryn'in sancak beylerinin Lysa'nın evliliğinden rahatsız olduğunu ve Petyr'a, Vadi'nin Lord Savunucusu olarak kerhen salahiyet verdiğini biliyordu. Royce Hanedanı'nın ana dalı, Robb'un savaşına yardımcı olmayan Leydi Lysa'ya açıkça başkaldırmaya yakındı, üstelik Waynwoodlar, Redfortlar, Belmorelar ve Templetonlar onları her şekilde destekliyordu. Dağ kabileleri de rahatsızlık veriyordu ve Lord

Hunter o kadar beklenmedik bir şekilde ölmüştü ki adamın iki küçük oğlu, ağabeylerini, babalarını öldürmekle itham ediyordu. Arryn Vadisi savaşın en kötü kısmından esirgenmiş olabilirdi fakat Leydi Lysa'nın olduğunu iddia ettiği cennetvari yer hiç değildi.

Tekrar uyuyamayacağım, diye fark etti Sansa. *Kafam çok karışık.* Yastığını gönülsüzce kenara itti, battaniyeleri attı, pencereye gitti ve panjurları açtı.

Kartal Yuvası'nın üstüne kar yağıyordu.

Dışarıda, kar taneleri hatıralar kadar sessiz ve yumuşak bir şekilde aşağı süzülüyordu. *Beni uyandıran şey bu muydu?* Kar yağışı, aşağıdaki bahçede şimdiden kalın bir tabaka oluşturmuştu, çimenleri örtmüş, fundaları ve heykelleri beyaza boyamış ve ağaçların dallarını aşağı çekmişti. Manzara, Sansa'yı çok uzun zaman önceki soğuk gecelere geri götürdü, çocukluğunun uzun yazındaki gecelere.

En son Kışyarı'ndan ayrıldığı gün kar görmüştü. *Bundan daha hafif bir yağıştı,* diye hatırladı. *Robb bana sarılırken saçlarında kar taneleri eriyordu ve Arya'nın yapmaya çalıştığı kartopu, ellerinde dağılıp duruyordu.* O sabah ne kadar mutlu olduğunu hatırlamak Sansa'nın canını yaktı. Hullen onun ata binmesine yardım etmişti ve Sansa, etrafında kar taneleri uçuşurken, o muazzam ve engin dünyayı görmek için kaleden ayrılmıştı. *Şarkımın o gün başladığını düşünüyordum ama o şarkı neredeyse bitmişti.*

Giyinirken panjurları açık bıraktı. Bahçe, Kartal Yuvası'nın kuleleriyle çevreleniyor ve dağ rüzgârlarının en beterinden korunuyor olmasına rağmen soğuk olacaktı, Sansa bunu biliyordu. İpek iç çamaşırları, pamuklu bir içlik ve mavi kuzu yününden sıcak ve yumuşak bir elbise giydi. Bacakları için iki kat çorap, dizlerine kadar çıkan bağcıklı çizmeler, ellerine kalın deri eldivenler ve son olarak beyaz tilki kürkünden yapılmış başlıklı bir pelerin.

Pencereden içeri kar girmeye başladığında Sansa'nın hizmetçisi battaniyesine daha sıkı sarındı. Sansa kapıyı yavaşça açtı ve sarmal merdivenden aşağı indi. Bahçe kapısını açtığında gördüğü manzara o kadar güzeldi ki Sansa nefesini tuttu, böylesine kusursuz bir güzelliği huzursuz etmek istemiyordu. Kar, uhrevi bir sessizlikle aşağı düşüyor, kalın ve bozulmamış şekilde yerde birikiyordu. Bütün renkler dünyanın dışına kaçmıştı. Beyazların, siyahların ve grilerin yeriydi burası. Beyaz kuleler, beyaz kar ve beyaz heykeller, siyah gölgeler ve siyah ağaçlar, yukarıda

koyu gri gökyüzü. *Saf bir dünya,* diye düşündü Sansa. *Ben buraya ait değilim.*

Yine de dışarı çıktı. Çizmeleri karın pürüzsüz yüzeyinde bilek derinliğinde çukurlar açtı ama hiç ses çıkmadı. Sansa, donmuş fundaların ve koyu renkli ince ağaçların önünden ağır ağır geçti ve hâlâ rüyada mı olduğunu merak etti. Gökyüzünden düşen taneler bir âşığın öpücükleri gibi hafifçe yüzüne dokunuyor ve yanaklarında eriyordu. Bahçenin ortasında, kırık ve yarısı toprağa gömülmüş halde yatan ağlayan kadın heykelinin yanında, Sansa başını gökyüzüne kaldırdı ve gözlerini kapadı. Karı kirpiklerinde hissediyor, dudaklarında tadını alıyordu. Bu Kışyarı'nın tadıydı. Masumiyetin tadıydı. Düşlerin tadıydı.

Sansa, gözlerini tekrar açtığında dizlerinin üstündeydi. Düştüğünü hatırlamıyordu. Gökyüzü, grinin daha açık bir tonuna bürünmüş gibi görünüyordu. *Şafak,* diye düşündü. *Başka bir gün. Yeni bir gün.* Sansa'nın açlık duyduğu eski günlerdi. Uğruna dua ettiği. Ama kime dua edebilirdi? Sansa, bahçenin bir zamanlar tanrı korusu olmak için kurulduğunu biliyordu, fakat toprak, bir büvet ağacının kök salamayacağı kadar ince ve taşlıydı. *Tanrısız bir tanrı korusu, benim kadar boş.*

Yerden bir avuç kar aldı ve parmaklarının arasında sıktı. Ağır ve ıslak kar kolayca sıkıştı. Sansa kartopları yapmaya başladı, onları yuvarlak, beyaz ve kusursuz olana kadar şekillendirip pürüzsüzleştirdi. Kışyarı'ndaki bir yaz karını hatırladı; o sabah, kaleden çıktığı sırada Arya ve Bran tarafından tuzağa düşürülmüştü. İki kardeşinin elinde de birer düzine kartopu vardı ve Sansa'da hiç yoktu. Bran kapalı köprünün çatısına tünemişti, ulaşılmaz bir yerdeydi ama o, Arya'yı, her ikisi de nefessiz kalana kadar ahırların ve mutfağın çevresinde kovalamıştı. Hatta onu yakalayabilirdi ama buzda kayıp düşmüştü. Arya, ablasına bir şey olup olmadığını anlamak için geri dönmüştü. Bir şeyi olmadığını söyleyince, başka bir kartopuyla onun yüzüne vurmuştu ama Sansa kardeşini bacağından yakalayıp yere devirmişti, Jory gelip ikisini ayırdığında, Sansa kardeşinin saçlarını karla ovuyordu, ikisi de kahkahalar atıyordu.

Kartoplarıyla ne yapacağım? Sansa küçük ve zavallı cephanesine baktı. *Bunları atabileceğim kimse yok.* Yapmakta olduğu kartopunun, ellerinden yere düşmesine izin verdi. *Bir kardan şövalye yapabilirim,* diye düşündü. *Ve hatta...*

İki kartopunu birleştirdi, üçüncüyü ekledi, topların etrafına daha çok kar yapıştırdı ve hepsini birden bir silindir haline getirdi. Şekil

tamamlandığında, silindiri dik hale getirdi ve serçe parmağının ucunu kullanarak üstünde pencere niyetine küçük çukurlar açtı. Tepedeki mazgallı siperler daha fazla itina gerektirdi ama tamamlandıklarında Sansa bir kuleye sahipti. *Şimdi duvarlara ihtiyacım var,* diye düşündü, *sonra da bir iç kaleye.* İşe koyuldu.

Kar düştü ve kale yükseldi. Bilek yüksekliğinde iki duvar, iç duvar dış duvardan daha uzun, kuleler ve taretler, iç kaleler ve basamaklar, yuvarlak bir mutfak, kare bir silahhane, batı duvarı boyunca dizilmiş ahırlar. Sansa en başta sadece bir kale yapıyordu fakat çok geçmeden yaptığı kalenin Kışyarı olduğunu anladı. Karın altında ince dallar buldu, dalların uçlarını kırarak tanrı korusu için ağaçlar yaptı. Hayvan mezarlığındaki mezar taşları için ağaç kabuğu parçaları kullandı. Çok geçmeden eldivenleri ve çizmeleri beyaz ve kıtır kıtırdı, elleri karıncalanıyordu, ayakları sırılsıklam ve soğuktu ama Sansa umursamadı. Önemli olan tek şey kaleydi. Bazı detayları hatırlamak zordu ama Sansa çoğunu kolayca anımsadı, sanki daha dün oradaydı. Dış cephesine dolanan dik ve taş merdiveniyle Kütüphane Kulesi, kapı kulübesi, iki muazzam istihkâm duvarı ve onların arasındaki kemerli kapı, duvarın tepesi boyunca dizilmiş mazgallı siperler...

Ve Sansa bunları yaparken kar yağmaya devam etti, onun binaları yükselttiği hızla binaların etrafında birikti. Sesi duyduğunda Büyük Salon'un eğimli çatısını yapıyordu, yukarı baktı ve hizmetçisinin pencereden seslendiğini gördü. Leydisi iyi miydi? Kahvaltı etmek istiyor muydu? Sansa başını iki yana salladı ve karı şekillendirmeye devam etti, Büyük Salon'un çatısının bir ucuna, içeride olması gereken şöminenin üstüne denk gelen yere baca ekledi.

Şafak, bir hırsız gibi Sansa'nın bahçesine girdi. Gökyüzünün grisi biraz daha hafifledi, ağaçlar ve fundalar kardan pelerinlerinin altında koyu yeşile döndü. Birkaç hizmetkâr dışarı çıktı ve bir süre Sansa'yı izledi, çok geçmeden ısınmak için içeri girdiler. Sansa, yakası tilki kürküyle süslenmiş mavi kadife bir kaftan giyen Leydi Lysa'nın, odasının balkonundan ona baktığını gördü ama kafasını tekrar kaldırdığında kadın gitmişti. Üstat Colemon kuşlukta belirdi ve bir süre dikkatle Sansa'yı seyretti; cılız, titrek ama meraklı.

Sansa'nın köprüleri yıkılıp duruyordu. Silahhane ile ana kalenin arasında üstü kapalı bir köprü vardı, çan kulesinin dördüncü katından kuşluğun ikinci katına giden bir köprü daha, fakat ne kadar itinayla şekil verirse versin köprüler dağılıyordu. Köprülerden biri üçüncü kez

yıkıldığında, yüksek sesle lanet okudu ve çaresiz bir düş kırıklığıyla yere oturdu.

“Karı bir çubuğun etrafına yapıştır Sansa.”

Sansa adamın ne kadar zamandır onu izlediğini ya da Vadi’den ne zaman döndüğünü bilmiyordu. “Bir çubuk?” diye sordu.

“Böylece ayakta duracak mukavemete sahip olur bence,” dedi Petyr. “Kalenize gelebilir miyim leydim?”

Sansa temkinliydi. “Kırmayın. Nazik...”

“...mi olayım?” Petyr gülümsedi. “Kışyarı benden çok daha kötü düşmanlara karşı koydu. Bu Kışyarı, değil mi?”

“Evet,” diye kabul etti Sansa.

Petyr kalenin dışında duvarlar boyunca yürüdü. “Eskiden hayalini kurardım. Cat’in Eddard Stark’la kuzeye gidişinden sonraki yıllarda. Hayalimdeki Kışyarı her zaman karanlık ve soğuk bir yerdi.”

“Hayır. Daima ılıktı, kar yağdığında bile. Sıcak pınarlardan çıkan su, borularla duvarların içine girer ve ısıtırdı. Cam bahçelerin içi yazın en sıcak günü gibi olurdu hep.” Sansa ayağa kalktı, büyük beyaz kaleye yukarıdan baktı. “Bahçelerin üstüne camdan bir çatı yapmanın yolunu bulamıyorum.”

Serçeparmak çenesini ovuşturdu, Lysa tıraş etmesini istemeden önce sakalının olduğu yeri. “Camlar çerçevelerin içindeydi, doğru mu? Senin çözümün ince dallar. Onları soy, çapraz şekilde üst üste bindir ve soyduğun kabukları, dalları çerçeve şeklinde bağlamak için kullan. Sana göstereceğim.” İnce dallar toplayarak, dalların üstündeki karı silkeleyerek bahçede gezindi. Yeterince dal topladığında, tek ve uzun bir adımla kalenin her iki duvarının üzerinden geçti ve avlunun ortasında yere çömeldi. Sansa onun ne yaptığı seyretmek için yaklaştı. Petyr’ın elleri marifetli ve emindi, çok geçmeden, birbiriyle çapraz kesişen ince dallardan oluşan ve Kışyarı’nın cam bahçelerinin çatısını oluşturan kafese çok benzeyen bir kafes elde etti. Kafesi Sansa’ya uzatırken, “Camı hayal etmemiz gerekecek elbette,” dedi.

“Bu tamamen doğru,” dedi Sansa.

Petyr, Sansa’nın yüzüne dokundu. “Bu da öyle.”

Sansa anlamadı. “Bu ne?”

“Gülümsemen leydim. Bir tane daha yapayım mı?”

“Eğer isterseniz.”

“Hiçbir şey beni daha fazla mutlu edemez.”

Sansa cam bahçelerin duvarlarını yükseltirken Petyr onların üstünü örtecek çatıları yaptı, cam bahçeler bittiğinde kızın duvarları genişletmesine ve muhafız salonunu inşa etmesine yardımcı oldu. Sansa köprülerin yapımında dal kullandığında, köprüler tıpkı Petyr'ın söylediği gibi ayakta kaldı. Eski bir yuvarlak kule olan İlk Kule'yi yapmak yeterince kolaydı ama sıra kulenin tepesine gargoyleleri koymaya geldiğinde Sansa yine çaresiz kaldı. Cevap yine Serçeparmak'taydı. "Kalenin üstüne kar yağıyor leydim," diye hatırlattı. "Gargoyleler karla kaplandıklarında nasıl görünürler?"

Sansa gözlerini kapadı ve yaratık heykellerini kafasında canlandırdı. "Beyaz yumrular gibi."

"Öyleyse tamam. Gargoyleler zor ama beyaz yumrular kolay olmalı." Kolaydı.

Yıkık Kule daha da kolaydı. Birlikte uzun bir kule yaptılar, kuleyi dik hale getirdiklerinde, Sansa parmaklarını binanın tepesine soktu, bir avuç dolusu kar aldı ve Petyr'ın yüzüne attı. "Bu hiç de nazik bir hareket değildi leydim."

"Beni eve götüreceğinize dair yemin etmişken buraya getirmeniz gibi."

Sansa, Petyr'la bu kadar açık konuşacak cesareti nereden bulduğunu merak etti. *Kışyarı'ndan,* diye düşündü. *Kışyarı'nın duvarlarının içinde daha güçlüyüm.*

Petyr'ın yüzü ciddileşti. "Evet, o konuda seni yanılttım... ve bir konuda daha."

Sansa'nın boğazı düğümlendi. "Hangi konu?"

"Beni hiçbir şeyin bu kaleyi yapmana yardımcı olmaktan fazla mutlu edemeyeceğini söyledim," dedi Petyr. "Korkarım bu da yalandı. Başka bir şey beni çok daha çok mutlu eder." Sansa'ya yaklaştı. "Bu."

Sansa geri gitmeye çalıştı ama Petyr onu kollarının arasına çekti ve aniden öptü. Kız güçsüz bir şekilde kıvranarak kurtulmaya çalıştı ama bu çabası, kendini adama daha sıkı bastırmaktan başka bir işe yaramadı. Adamın ağzı Sansa'nın ağzındaydı, onun kelimelerini yutuyordu, nane tadındaydı. Sansa bir an için öpüşe teslim oldu... sonra yüzünü çevirdi ve geri çekildi. "Ne yapıyorsunuz?"

Petyr pelerinini düzeltti. "Bir kar perisini öpüyorum."

"Öpmeniz gereken kişi o." Sansa, başını kaldırıp Lysa'nın balkonuna baktı. "Leydi karınız."

"Öpüyorum," dedi Petyr. "Lysa'nın şikâyet etmek için bir sebebi yok." Gülümsedi. "Şu anda kendini görebilmeni isterdim leydim. Çok güzelsin.

Küçük bir ayı yavrusu gibi karla kaplısın ama yüzün kıpkırmızı ve zor nefes alıyorsun. Ne kadar zamandır buradasın? Çok üşümüş olmalısın. Seni ısıtmama izin ver Sansa. Eldivenlerini çıkar ve ellerini bana ver."

"Hayır." Marillion'ın, düğünde çok sarhoş olduğu gece konuştuğu gibi konuşmuştu Petyr. Fakat bu defa Lothor Brune, Sansa'yı kurtarmak için ortaya çıkmayacaktı; Sör Lothor, Petyr'ın adamıydı. "Beni öpmemeliydiniz. Ben sizin kızınız olabilirdim..."

"Olabilirdin," diye kabul etti Petyr hüzünlü bir gülümsemeyle. "Ama değilsin. Sen Eddard Stark'ın ve Cat'in kızısın. Lakin annenin senin yaşında olduğundan çok daha güzelsin bence."

"Petyr lütfen." Sansa'nın sesi çok zayıf çıkmıştı. "Lütfen..."

"Bir *kale!*"

Ses yüksek, ince ve çocuksuydu. Serçeparmak döndü. "Lord Robert." Kısa ve alaycı bir reverans yaptı. "Eldivenleriniz olmadan dışarıya, kara çıkmanız doğru mu?"

"Kaleyi siz mi yaptınız Lord Serçeparmak?"

"Büyük bölümünü Alayne yaptı lordum."

"Sonunda Kışyarı oldu," dedi Sansa.

"Kışyarı?" Robert, sekiz yaş için ufak, sopa gibi bir çocuktu, lekeli bir cildi ve sürekli sulanan gözleri vardı. Gittiği her yere götürdüğü eski püskü bez bebeği kolunun altına sıkıştırmıştı.

"Kışyarı, Stark Hanedanı'nın makamıdır," dedi Sansa müstakbel kocasına. "Kuzeyin büyük kalesi."

"O kadar büyük değil." Çocuk, kapı kulübesinin önünde diz çöktü. "Bak, bir dev kaleyi yıkmak için geliyor." Bez bebeği, ayaklarının üstünde karın içine koydu ve sarsak adımlarla yürüttü. *"Güm, güm, ben bir devim, ben bir devim,"* dedi. *"Ho ho ho, kapılarınızı açın yoksa onları yerle bir ederim."* Bebeğin bacaklarını savurarak kapı kulübesinin kulelerinden birinin tepesini yıktı, sonra da diğerini.

Sansa bu kadarına katlanamazdı. "Robert, *kes şunu.*" Çocuk, durmak yerine bebeği tekrar savurdu ve duvarın otuz santimlik kısmı havaya uçtu. Sansa çocuğun elini kapmak için uzandı ama bunun yerine bebeği yakaladı. İnce kumaşın dikişleri sökülürken yüksek bir yırtılma sesi duyuldu. Birdenbire, bebeğin başı Sansa'nın elindeydi, bacakları ve gövdesi Robert'ta kalmıştı. Oyuncağın içini dolduran paçavralar ve talaşlar karın üstüne dökülüyordu.

Lord Robert'ın ağzı seğirdi. "Onu *öldürdüüüüüüüüün,*" diye feryat etti çocuk. Sonra titremeye başladı. Önce hafif bir şekilde titriyordu fakat birkaç kalp atımı zaman içinde kalenin üstüne yığıldı, kolları ve bacakları şiddetle etrafı dövüyordu. Beyaz kuleler ve karlı köprüler parçalanıp dört bir yana dağıldı. Sansa dehşet içinde ayakta duruyordu ama Petyr Baelish, Robert'ın bileklerini yakaladı ve üstat için bağırdı.

Muhafızlar ve hizmetçi kızlar saniyeler içinde gelip, Petyr'ın çocuğu tutmasına yardım ettiler, kısa bir süre sonra Üstat Colemon da geldi. Robert Arryn'in titreme hastalığı Kartal Yuvası'nın insanları için yeni bir şey değildi ve Leydi Lysa onları, çocuğun ilk çığlığında koşarak gelmeleri için eğitmişti. Üstat, küçük lordun başını tuttu ve sakinleştirici sözler mırıldanarak çocuğa yarım kadeh rüya şarabı içirdi. Krizin şiddeti ağır ağır azaldı, sonunda ellerin hafif titremesinden başka bir şey kalmadı. "Onu daireme götürün," dedi Colemon muhafızlara. "Sülüklenmek onu sakinleştirir."

"Benim hatamdı." Sansa insanlara bebeğin başını gösterdi. "Bebeğini ikiye ayırdım. Amacım bu değildi ama..."

"Lordumuz kaleyi yıkıyordu," dedi Petyr.

"Bir dev," diye fısıldadı çocuk ağlayarak. "Ben değildim, kaleyi yıkan devdi. Devimi *öldürdü!* Ondan *nefret* ediyorum! O bir piç ve ben ondan nefret ediyorum! Sülüklenmek *istemiyorum!*"

"Lordum, kanınızın inceltilmesi gerek," dedi Üstat Colemon. "Sizi kötü kan öfkeli yapılıyor, öfke de titremelere sebep oluyor. Şimdi gelin."

Muhafızlar çocuğu götürdü. Kar durmuştu ve hava eskisinden daha soğuktu. Kışyarı'nın enkazına bakarken, *lord kocam,* diye düşündü Sansa. Lord Robert'ın kendi düğünü boyunca titreyip titremeyeceğini merak etti. *Joffrey bedenen sağlamdı en azından.* Sansa çılgın bir öfkeye tutuldu. Yerden aldığı kırık dalın ucuna bez bebeğin kopmuş kafasını geçirdi ve dalı, kardan kalenin kırık kapı kulübesinin tepesine soktu. Hizmetkârlar korkmuş görünüyordu ama Serçeparmak, Sansa'nın yaptığı şeyi görünce güldü. "Eğer hikâyeler gerçekse, kafası Kışyarı'nın duvarlarına koyulmuş halde son bulan ilk dev bu değil."

"Onlar sadece hikâye," dedi Sansa ve Petyr'ı orada bırakıp uzaklaştı.

Yatak odasına geri döndü, pelerinini ve ıslak çizmelerini çıkarıp ateşin yanına oturdu. Lord Robert'ın kriziyle ilgili hesap vermek zorunda bırakılacağından emindi. *Belki Leydi Lysa beni buradan gönderir.* Lysa,

kendisini hoşnutsuz edenleri sürgün etmekte tezdi ve onu oğluna hor davranan insanlardan daha fazla hoşnutsuz eden bir şey yoktu.

Sansa sürgünü memnuniyetle karşılardı. Ay Kapıları, Kartal Yuvası'ndan çok daha büyük ve daha canlıydı. Lord Nestor Royce aksi ve sert bir adam gibi görünüyordu ama lordun kalesini onun adına kızı Myranda yönetiyordu ve herkes Myranda'nın ne kadar şen birisi olduğundan bahsediyordu. Sansa'nın sözde piçliği bile Myranda için sorun olmayabilirdi. Kral Robert'ın gayrimeşru kızlarından biri Lord Nestor'ın hizmetindeydi ve piç kız ile Leydi Myranda'nın kardeş kadar yakın sıkı dostlar olduğu söyleniyordu.

Teyzeme Robert'la evlenmek istemediğimi söyleyeceğim. Bir kadın evlilik yemini vermeyi reddederse, bizzat Yüce Rahip bile onu evli ilan edemezdi. Teyzesi ne derse desin Sansa dilenci değildi. On üç yaşındaydı, çiçek açmış ve evlenmiş bir kadındı, Kışyarı vârisiydi. Sansa zaman zaman küçük kuzeni için üzülüyordu ama kendini onun karısı olmak isterken hayal edemiyordu. *Tekrar Tyrion'la evlenmeyi tercih ederim.* Leydi Lysa bunu bilseydi, Sansa'yı kesinlikle gönderirdi... Robert'ın bükük dudaklarından, titremelerinden ve sulu gözlerinden uzağa, Marillion'ın ısrarcı bakışlarından uzağa, Petyr'ın öpücüklerinden uzağa. *Ona söyleyeceğim. Söyleyeceğim!*

Leydi Lysa, akşamüstüne doğru Sansa'yı huzuruna çağırttı. Kız bütün günü cesaretini toplamakla geçirmişti fakat Marillion kapıda belirdiğinde bütün kuşkuları geri döndü. "Leydi Lysa, Yüksek Salon'a teşrif etmeni istiyor." Şarkıcı konuşurken gözleriyle Sansa'yı soyuyordu ama o buna alışıktı.

Marillion alımlıydı, bu inkâr edilemezdi; çocuksu ve inceydi, teni pürüzsüzdü, saçları saman sarısıydı, gülümsemesi cazibeliydi. Fakat Vadi'de, Leydi Lysa ve Lord Robert dışında herkesi kendinden nefret ettirmişti. Hizmetçilerin konuşmalarına göre, Marillion'ın sırnaşıklığından mustarip olan ilk kız Sansa değildi ve diğer kızları koruyacak bir Lothor Brune da yoktu. Fakat Leydi Lysa şarkıcı hakkında şikâyet duymayı reddediyordu. Marillion, Kartal Yuvası'na geldiğinden beri leydinin gözdesiydi. Her gece Lord Robert'ı şarkılar söyleyerek uyutuyordu ve Leydi Lysa'nın taliplerinin burunlarını, adamların kusurlarıyla dalga geçen dörtlüklerle sürtmüştü. Leydi, şarkıcıyı altına ve hediyeye boğmuştu; pahalı kıyafetler, altın bir kol bandı, ay taşı kakmalı bir kemer, iyi bir at. Merhum kocasının en gözde şahinini bile şarkıcıya vermişti. Bütün bunlar,

Marillion'ın, leydinin huzurunda şaşmaz bir şekilde nazik ve bunun dışında şaşmaz bir şekilde küstah olmasına yaramıştı.

"Teşekkür ederim," dedi Sansa sertçe. "Yolu biliyorum."

Marillion gitmedi. "Leydim seni ona götürmemi söyledi."

Götürmek? Sansa bundan hoşlanmamıştı. "Şimdi de muhafız mı oldun?" Serçeparmak muhafızların kumandanını görevden almış ve onun yerine Sör Lothor Brune'u getirmişti.

"Muhafıza ihtiyacın var mı?" dedi Marillion hafifçe. "Yeni bir şarkı bestelediğimi bilmen gerek. O kadar tatlı ve hüzünlü bir şarkı ki senin buz tutmuş kalbini bile eritebilir. Adını 'Yol Kenan Gülü' koymayı düşünüyorum. Çok güzel olan ve ona bakan her erkeği büyüleyen gayrimeşru bir kız hakkında."

Ben bir Kışyarı Stark'ıyım, demek istedi Sansa. Bunun yerine başını salladı, şarkıcının onu kale merdivenlerinden indirmesine ve bir köprüden geçirmesine izin verdi. Yüksek Salon, Sansa'nın Kartal Yuvası'nda bulunduğu süre boyunca sürekli kapalıydı. Sansa, teyzesinin salonu neden açtığını merak etti. Leydi Lysa normalde çalışma odasının rahatlığını ya da Lord Arryn'in şelale manzaralı kabul salonunun samimi sıcaklığını tercih ederdi.

Yüksek Salon'un oymalı ahşap kapısının iki yanında, gökyüzü mavisi pelerinler giyen mızraklı iki muhafız vardı. "Alayne, Leydi Lysa'yla olduğu sürece içeri kimse girmeyecek," dedi Marillion adamlara.

"Tamam." Muhafızlar, Sansa ve Marillion'ın geçmesine izin verdiler ve sonra mızraklarını çapraz hale getirdiler. Marillion kapıları kapadı ve muhafızların taşıdıklarından daha uzun ve daha kalın üçüncü bir mızrakla sürgüledi.

Sansa huzursuzlukla ürperdi. "Bunu neden yaptın?"

"Leydim seni bekliyor."

Sansa tereddütle etrafa baktı. Leydi Lysa yüksek platformda, büvet ağacından oyulmuş uzun sırtlı bir sandalyede oturuyordu, yalnızdı. Kadının sağ tarafında ikinci bir sandalye vardı, leydinin sandalyesinden daha uzundu, oturma yerine mavi minderler yığılmıştı fakat Lord Robert minderlerin üstünde değildi. Sansa çocuğun iyileşmiş olmasını umdu ama Marillion ona bu bilgiyi vermezdi.

Sansa, mızraklar kadar ince sütun sıralarının arasındaki mavi ipek halının üstünde yürüdü. Yüksek Salon'un zemini ve duvarları mavi damarlı süt beyazı mermerden yapılmıştı. Doğu duvarındaki dar ve kemerli

pencerelerden içeri güneş ışığı demetleri giriyordu. Pencerelerin arasında, demirden yapılmış yüksek apliklerin içine yerleştirilmiş meşaleler vardı fakat hiçbiri yanmıyordu. Sansa'nın adımları halının üstüne yumuşakça düşüyordu. Dışarıda soğuk ve yalnız bir rüzgâr esiyordu.

Bunca beyaz mermerin ortasında, güneş ışığı bile bir şekilde soğuk görünüyordu... Leydi Lysa kadar soğuk değildi gerçi. Leydi, krem rengi kadife bir elbise giymiş, safirler ve ay taşlarından oluşan bir kolye takmıştı. Kalın bir örgü şeklinde topladığı saçlarını tek omzunun üstüne düşürmüştü. Ona doğru yaklaşan yeğenini izleyerek yüksek sandalyede oturuyordu; boyaların ve pudranın altındaki yüzü kırmızı ve şiştі. Leydinin arkasındaki duvarda kocaman bir sancak asılıydı; Arryn Hanedanı'nın ay ve şahini, krem rengi ve mavi.

Sansa yüksek platformun önünde durdu ve dizlerini bükerek reverans yaptı. "Leydim. Beni çağırtmışsınız." Rüzgârın sesini ve Marillion'ın salonun ucunda çaldığı yumuşak akorları duyabiliyordu.

"Ne yaptığını gördüm," dedi Leydi Lysa.

Sansa eteğinin katlarını düzeltti. "Lord Robert'ın daha iyi olduğunu umuyorum. Bebeğini yırtmak istememiştim. Kalemi yıkıyordu, ben sadece..."

"Bana mahcup hilekâr rolü mü oynayacaksın?" dedi Lysa. "Robert'ın bebeğinden bahsetmiyordum. Onu öptüğünü *gördüm.*"

Yüksek Salon biraz daha soğudu. Duvarlar, zemin ve sütunlar buza dönmüş olabilirdi. "O beni öptü."

Lysa'nın burun delikleri genişledi. "Peki bunu niye yapsın? Onu seven bir karısı var. Yetişkin bir kadın, küçük bir kız değil. Senin gibilere ihtiyacı yok. İtiraf et çocuk. Kendini onun kollarına attın. Aynen böyle oldu."

Sansa bir adım geri gitti. "Bu doğru değil."

"Nereye gidiyorsun? Korktun mu? Böylesine ahlaksız bir tavır cezalandırılmalı lakin sana karşı sert olmayacağım. Robert için bir kamçıcı çocuk tuttuk, Özgür Şehirler'de âdet olduğu gibi. Robert'ın hassas sağlığı, onun cezaya bizzat katlanmasına izin vermiyor. Senin yerine kamçılanması için alt tabakadan bir kız bulacağım fakat önce yaptığın şeyi itiraf etmelisin. Bir yalancıya tahammül edemem Alayne."

"Ben kardan bir kale yapıyordum," dedi Sansa. "Lord Petyr bana yardım ediyordu, sonra beni öptü. Gördüğünüz şey bu."

"Senin hiç onurun yok mu?" dedi Lysa öfkeyle. "Yoksa beni aptal yerine mi koyuyorsun? Öyle, değil mi? Beni aptal yerine koyuyorsun. Ben

aptal değilim. Genç ve güzel olduğun için istediğin her erkeği elde edebileceğini sanıyorsun. Marillion'a nasıl baktığını görmedim sanma. Ben Kartal Yuvası'nda olup biten her şeyi bilirim küçük leydi. Ve senin gibileri daha önce de gördüm. Lakin iri gözlerin ve fettan gülümsemelerin sana Petyr'ı kazandıracağını düşünüyorsan yanılıyorsun. O benim." Ayağa kalktı. "Hepsi onu benden almaya çalıştı. Lord babam, kocam, annen... en çok da Catelyn. O da benim Petyr'ımı öpmekten hoşlanırdı, ah evet, hoşlanırdı."

Sansa bir adım daha geri çekildi. "Annem?"

"Evet annen, senin kıymetli annen, benim öz kardeşim, tatlı Catelyn. Bana masum rolü yapmayı aklından bile geçirme, seni küçük adi yalancı. Annen Nehirova'daki bütün o yıllar boyunca Petyr'la oynadı, Petyr onun küçük oyuncağıymış gibi. Onu gülümsemelerle, yumuşak sözlerle, fettan bakışlarla baştan çıkardı ve gecelerini işkenceye dönüştürdü."

"Hayır." *Benim annem öldü,* diye çığlık atmak istedi Sansa. *O senin öz kardeşindi ve öldü.* "Yapmadı. Yapmazdı."

"Sen nereden bileceksin? Orada mıydın?" Lysa eteklerini döndürerek yüksek sandalyeden indi. "Lord Bracken ve Lord Blackwood'la birlikte mi gelmiştin, aralarındaki anlaşmazlığı babamın önüne koymak için kaleyi ziyaret ettiklerinde? Lord Bracken'ın şarkıcısı bizim için şarkılar söyledi ve Catelyn o gece Petyr'la altı kez dans etti, *altı kez*, saydım. Lordlar tartışmaya başladığında babam onları kabul salonuna götürdü, böylece bizim içki içmemize engel olacak kimse kalmadı. Edmure sarhoş oldu, gençti... ve Petyr anneni öpmeye çalıştı ama Catelyn onu itti. Ona *güldü.* Petyr öyle yaralı görünüyordu ki kalbim infilak edecek sandım, sonra Petyr sızana kadar içti. Brynden amcam onu yatağına taşıdı, babam onu o halde görmesin diye. Ama sen bunların hiçbirini hatırlamıyorsun değil mi?" Lysa öfkeyle aşağı baktı. *"Değil mi?"*

Sarhoş mu yoksa deli mi? "Ben henüz doğmamıştım leydim."

"Doğmamıştın. Ama ben doğmuştum, yani bana neyin gerçek olduğunu söylemeye kalkma. Neyin gerçek olduğunu *biliyorum.* Onu öptün!"

"O beni öptü," diye ısrar etti Sansa. "Ben asla..."

"Sessiz ol, sana konuşma izni vermedim. Onu baştan çıkardın, annenin o gece Nehirova'da danslarla ve gülümsemelerle yaptığı gibi. Unutabileceğimi mi sanıyorsun? O gece gizlice Petyr'ın yatağına girdim, onu teselli etmek için. Kanadım ama hissettiğim en tatlı acı oydu. Sonra Petyr beni sevdiğini söyledi ama tekrar uykuya dalmadan hemen önce bana

Cat dedi. Buna rağmen, gökyüzü aydınlanmaya başlayıncaya kadar onun yanında kaldım. Annen onu hak etmiyordu. Petyr, Brandon Stark'la dövüştüğünde annen ona bir uğur mendili bile vermedi. *Ben* ona uğur mendilimi verirdim. Ben ona her şeyi verdim. O artık benim. Catelyn'in değil. Senin değil."

Sansa'nın aldığı bütün kararlar, teyzesinin saldırısı karşısında paramparça oldu. Lysa Arryn, Sansa'yı, Kraliçe Cersei'nin hiç korkutmadığı kadar korkutuyordu. "O sizin leydim," dedi sesinin uysal ve pişman çıkması için çabalayarak. "Gitmek için müsaadenizi rica edebilir miyim?"

"Edemezsin." Lysa'nın nefesi şarap kokuyordu. "Başka biri olsaydın seni sürgün ederdim. Seni aşağıya, Ay Kapıları'ndaki Lord Nestor'a gönderirdim yahut Parmaklar'a geri yollardım. Hayatım o kasvetli kıyıda, sürtüklerle ve koyun pislikleriyle kuşatılmış halde geçirmek ister miydin? Babamın Petyr için amaçladığı şey buydu. Herkes, bunun sebebinin, Petyr ile Brandon Stark arasında geçen o aptal düello olduğunu düşündü ama öyle değildi. Babam tanrılara şükretmem gerektiğini söyledi; Lord Arryn kadar büyük bir lord beni lekenmiş halimle almaya gönüllüydü ama ben her şeyin kılıçlar için olduğunu biliyordum. Jon'la evlenmek zorundaydım, aksi halde babam, kardeşini reddettiği gibi beni de reddederdi fakat ben Petyr için yaratılmıştım. Bütün bunları, birbirimizi ne çok sevdiğimizi, ne kadar uzun zaman acı çektiğimizi ve birbirimizi düşlediğimizi anlaman için anlatıyorum. Onunla bir bebek yaptık, kıymetli küçücük bir bebek." Lysa, bebek hâlâ oradaymış gibi elini karnına koydu. "Bebeğimi benden çaldıklarında, bunun olmasına bir daha asla izin vermeyeceğime dair kendi kendime yemin ettim. Jon, benim tatlı Robert'ımı Ejderha Kayası'na göndermek istedi, o ayyaş kral da oğlumu Cersei Lannister'a verecekti ama onlara müsaade etmedim... senin, benim Petyr Serçeparmak'ımı çalmana müsaade etmeyeceğim gibi. Beni duyuyor musun Alayne ya da Sansa ya da kendine her ne diyorsan? Sana ne söylediğimi duyuyor musun?"

"Evet. Yemin ederim ki onu bir daha asla öpmeyeceğim ve... ve baştan çıkarmayacağım." Sansa, teyzenin duymak istediğin şeyin bu olduğunu sanıyordu.

"Yani artık kabul ediyorsun? Sen yaptın, tam da tahmin ettiğim gibi. Sen annen kadar ahlaksızsın." Lysa, Sansa'nın bileğini yakaladı. "Şimdi benimle gel. Sana göstermek istediğim bir şey var."

“Canımı yakıyorsunuz,” dedi Sansa kıvranarak. “Lütfen Lysa teyze, ben bir şey yapmadım. Yemin ederim.”

Lysa, Sansa’nın itirazlarını duymazdan geldi. *“Marillion!”* diye bağırdı. “Sana ihtiyacım var Marillion! Sana *ihtiyacım* var!”

Şarkıcı ihtiyatlı bir şekilde salonun arka tarafında kalmıştı ama Leydi Arryn’in çağrısıyla hemen geldi. “Leydim?”

“Bize bir şarkı çal. ‘Yalancı ve Güzel’i çal.”

Marillion’ın parmakları telleri okşadı. *“Lord yağmurlu bir günde geldi, hey-nana, hey-nana, hey-nana, hey...”*

Leydi Lysa, Sansa’nın kolunu çekti. Sansa ya yürüyecekti ya da sürüklenecekti, yürümeyi tercih etti, salonun yarısını uzunlamasına yürüdü, bir çift sütunun arasından geçti ve mermer duvardaki beyaz büvet kapıya doğru ilerledi. Kapı, üç ağır bronz sürgüyle sımsıkı kapatılmıştı ama Sansa dışarıda esen ve kapının kenarlarına musallat olan rüzgârın sesini duyabiliyordu. Ahşaba oyulmuş hilal ayı gördüğünde durdu. “Ay Kapısı.” Teyzesinin elinden kurtulmaya çalıştı. “Bana neden Ay Kapısı’nı gösteriyorsunuz?”

“Şimdi bir fare gibi ciyaklıyorsun ama bahçede yeterince cesurdun, öyle değil mi? Karın içinde yeterince cesurdun.”

“Leydi yağmurlu bir günde oya işledi,” diye söyledi Marillion. *“Hey-nana, hey-nana, hey-nana, hey.”*

“Kapıyı aç,” diye emretti Lysa. “Aç dedim. Ya açarsın ya da muhafızlarımı çağırırım.” Sansa’yı öne itti. “Annen cesurdu en azından. Sürgüleri kaldır.”

Söylediğini yaparsam gitmeme izin verir. Sansa bronz sürgülerden birini kavradı, kuvvetle çekip gevşetti ve yere bıraktı. İkinci sürgü mermere sürtündü, sonra üçüncüsü. Ağır ahşap kapı içeri doğru açılıp bir gümlemeyle duvara çarptığında, Sansa kapının mandalına dokunmamıştı bile. Kapının çerçevesinde biriken karlar, Sansa’yı titreten bir soğuk hava patlamasıyla birlikte içeri girdi. Geri çekilmeye çalıştı ama arkasında teyzesi vardı. Lysa, yeğeninin bileğini yakaladı, diğer elini de kürek kemiklerinin arasına koydu, kızı bütün gücüyle açık kapıya doğru itiyordu.

Kapının arkası beyaz gökyüzüydü, yağan kardı, hepsi buydu.

“Aşağı bak,” dedi Leydi Lysa. “*Aşağı* bak.”

Sansa teyzesinden kurtulmaya çalıştı ama Lysa’nın parmakları kızın koluna pençe misali gömülmüştü. Lysa yeğenini tekrar itti ve kız tiz bir çığlık attı. Sol ayağı bir kar tabakasına girdi, karlar gevşeyip aşağı uçtu.

Sansa'nın önünde bomboş gökyüzünden başka bir şey yoktu, altı yüz metre aşağıda bir yol kalesi dağın yamacına tutunuyordu. "Yapma!" diye çığlık attı Sansa. "Beni korkutuyorsun!" Marillion, Sansa'nın arkasında hâlâ söylüyordu, *"Hey-nana, hey-nana, hey-nana, hey."*

"Hâlâ gitmek için müsaademi rica ediyor musun? Ediyor musun?"

"Hayır." Sansa ayağını sağlam bir şekilde yere bastırdı ve kendini geri itmeye çalıştı ama teyzesi olduğu yerden kımıldamadı. "Bu yoldan değil. Lütfen..." Sansa tek elini yukarı kaldırdı, parmakları kapının çerçevesini tırmaladı ama tutunacak bir yer bulamadı, ayakları ıslak mermer zeminde kayıyordu. Leydi Lysa, kızı acımasızca öne itiyordu, ondan yirmi kilo ağırdı. *"Leydi bir saman yığınına uzanarak öpüştü,"* diye söylüyordu Marillion. Sansa, korkudan çılgına dönmüş halde yana doğru büküldü, tek ayağı boşluğa kaydı, çığlık attı. *"Hey-nana, hey-nana, hey-nana, hey."* Rüzgâr kızın eteklerini kaldırdı ve bacaklarını soğuk dişlerle ısırdı. Sansa yanaklarında eriyen kar tanelerini hissedebiliyordu. Çırpındı, elleri Lysa'nın kestane rengi kalın saç örgüsünü buldu ve sımsıkı tuttu. "Saçım!" diye ciyakladı Lysa. *"Saçımı bırak."* Kadın titriyordu, hıçkırıyordu. Teyze ve yeğen kapının eşiğinde sendeledi. Sansa, uzaktan, mızraklarını kapıya vuran ve içeri girmeyi talep eden muhafızları duydu. Marillion şarkısını kesti.

"*Lysa!* Bu ne anlama geliyor?" Nida, hıçkırıkları ve ağır solukları kesti. Yüksek Salon'da ayak sesleri yankılandı. "Oradan *geri* çekil! Lysa ne yapıyorsun?" Muhafızlar hâlâ kapıyı dövüyordu; Serçeparmak, yüksek platformun arkasındaki lord girişinden gelmişti.

Lysa dönerken Sansa'yı tutan eli gevşedi. Kız, teyzesinin kıskacından kurtuldu, dizlerinin üstüne düştü, Petyr Baelish onu orada gördü. Aniden durdu. "Alayne. Buradaki sorun nedir?"

"O." Leydi Lysa, Sansa'nın saçını yakaladı. "Sorun *o*. Seni *öptü*."

"Söyleyin ona," diye yalvardı Sansa. "Ona sadece bir kale yaptığımızı söyleyin..."

"Sessiz ol!" diye bağırdı Lysa. "Sana konuşma izni vermedim. Kimse senin kaleni umursamıyor."

"O bir çocuk Lysa. Cat'in kızı. Ne yaptığını sanıyordun?"

"Onu *Robert*'la evlendirecektim! Bu kızda minnet duygusu yok. Ahlak... *ahlak* anlayışı yok. O seni öpemez. *Öpemez!* Ona bir ders veriyordum. Hepsi bu."

"Anlıyorum." Serçeparmak çenesini ovuşturdu. "Bence dersini aldı. Öyle değil mi Alayne?"

“Evet,” diye hıçkırdı Sansa. “Aldım.”

“Onu burada istemiyorum.” Lysa’nın gözleri gözyaşlarıyla parlıyordu. “Onu neden Vadi’ye getirdin Petyr? Burası onun yeri değil. O buraya ait değil.”

“Öyleyse onu göndeririz. İstersen Kral Toprakları’na geri yollarız.” Petyr onlara doğru bir adım attı. “Şimdi ayağa kalkmasına izin ver. Kapıdan uzaklaşmasına izin ver.”

“HAYIR!” Lysa, Sansa’nın kafasını bir kez daha çekti. Karlar, Sansa ve Lysa’nın etrafında dönüyor ve eteklerini gürültüyle çırpıyordu. “Onu isteyemezsin. İsteyemezsin. O boş kafalı, aptal, küçük bir kız. Seni benim sevdiğim gibi sevmiyor. Ben seni her zaman sevdim. Bunu kanıtladım, kanıtlamadım mı?” Lysa’nın şişkin ve kırmızı yüzüne gözyaşları akıyordu. “Sana bekâret hediyemi verdim. Bir oğul da verecektim ama onu ay çayıyla öldürdüler, çayın içinde papatya, nane, pelinotu, bir kaşık bal ve bir damla fesleğen vardı. Ben yapmadım, ben bilmiyordum, ben sadece babamın verdiği şeyi içtim...”

“Bu geçmişte kaldı Lysa. Lord Hoster öldü, yaşlı üstat da öyle.” Serçeparmak biraz daha yaklaştı. “Yine şarap mı içtin? Bu kadar çok konuşmamalısın. Alayne’in, gerekenden fazla şey bilmesini istemeyiz değil mi? Ya da Marillion’ın?”

Leydi Lysa, Petyr’ın söylediklerini duymazdan geldi. “Cat sana hiçbir şey vermedi. Sana ilk memuriyetini veren bendim, birbirimize daha yakın olalım diye Jon’un seni meclise götürmesini sağlayan bendim. Bunu asla unutmayacağına dair söz vermiştin.”

“Unutmadım da. Birlikteyiz, her zaman istediğin gibi, her zaman planladığımız gibi. Şimdi Sansa’nın saçını bırak...”

“Bırakmam! Onu karların içinde öptüğünü gördüm. O tıpkı annesi gibi. Catelyn tanrı korusunda seni öptü ama *ciddi* değildi, o seni asla istemedi. Neden en çok onu sevdin? Seni seven bendim. Hep *bendiiiiim!*”

“Biliyorum aşkım.” Petyr bir adım daha attı. “Ve buradayım. Yapman gereken tek şey elimi tutmak, hadi.” Elini Lysa’ya uzattı. “Bu gözyaşları için hiç sebep yok.”

“Gözyaşları, gözyaşları, *gözyaşları,*” diye hıçkırdı Lysa çılgın gibi. “Gözyaşlarına gerek yok... ama Kral Toprakları’nda böyle söylemedin. Bana Jon’un kadehine gözyaşı katmamı söyledin, ben de kattım. Robert için, *bizim* için! Sonra Catelyn’e mektup yazdım ve ona Lannisterlar’ın lord kocamı öldürdüğünü anlattım, tam olarak senin söylediğin gibi. Bu çok

zekiceydi... sen her zaman zekiydin, bunu babama söyledim, Petyr çok zeki dedim, yükseklere çıkacak, çıkacak, *çıkacak,* o çok tatlı ve nazik dedim, karnımda onun bebeği var... Onu neden öptün? *Neden?* Artık birlikteyiz, onca zamandan sonra birlikteyiz, çok uzun zamandan sonra, onu neden öpmek *istediiiiin?*”

“Lysa,” diye iç geçirdi Petyr, “atlattığımız onca fırtınadan sonra bana daha çok güvenmeliydin. Yemin ederim ki bir daha asla yanından ayrılmayacağım, ikimiz de hayatta olduğumuz sürece.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Lysa ağlayarak. “Ah *gerçekten* mi?”

“Gerçekten. Şimdi kızı bırak ve gelip bana öpücük ver.”

Lysa hıçkırarak kendini Serçeparmak’ın kollarına attı. Onlar sarılırken, Sansa ellerinin ve dizlerinin üstünde emekleyerek Ay Kapısı’ndan uzaklaştı, kollarını en yakındakı sütuna doladı. Kalbinin gümbürtüsünü hissedebiliyordu. Saçlarında kar vardı ve sağ ayakkabısı kayıptı. *Düşmüş olmalı.* Sansa titredi ve sütuna daha sıkı sarıldı.

Serçeparmak, Lysa’nın onun göğsünde ağlamasına kısa bir süre izin verdi, sonra ellerini kadının kollarına koydu ve onu hafifçe öptü. “Benim tatlı aptal kıskanç karım,” dedi gülerek. “Ben yalnızca bir kadın sevdim, emin olabilirsin.”

Lysa Arryn gergin bir şekilde gülümsedi. “Yalnızca bir? Ah Petyr, yemin eder misin? Yalnızca bir?”

“Yalnızca Cat.” Serçeparmak, Lysa’yı sertçe itti.

Lysa geri tökezledi, ıslak mermerde kaydı ve sonra gitti. Hiç çığlık atmadı. Çok uzun zaman rüzgârın sesinden başka bir ses duyulmadı.

Marillion’ın zar zor nefes alarak, “Sen... sen...” dedi. Muhafızlar ağır mızraklarının sapıyla vurarak kapının dışından bağırıyordu. Lord Petyr, Sansa’yı ayağa kaldırdı. “Zarar görmedin değil mi?” Sansa başını sallayınca, “Öyeyse muhafızlarımı içeri al,” dedi Petyr. “Çabuk ol, kaybedecek vakit yok. Bu şarkıcı leydi karımı öldürdü.”

Son

Eski Taş'a çıkan yol, zirveye varmadan evvel tepenin etrafını iki kez dolanıyordu. Yabani otlarla sarılmış taşlı bir yoldu, insan en iyi şartlarda bile ağır ilerlerdi ve dün gece yağan kar, yolu çamur içinde bırakmıştı. *Sonbaharda, nehir topraklarında kar, bu doğal değil,* diye düşündü Merrett kederle. Öyle ahım şahım bir kar değildi, bu doğruydu; zemini bir geceliğine örtecek kadar yağmıştı. Güneş doğar doğmaz çoğu erimeye başlamıştı. Yine de, Merrett bunu kötü bir alamet olarak kabul ediyordu. Yağmurların, sellerin, yangınların ve savaşın arasında iki hasat kaybetmişlerdi, üçüncüsünün de büyük bölümünü. Erken bir kış bütün nehir topraklarında kıtlık anlamına gelirdi. Pek çok insan aç kalırdı ve bazıları açlıktan kırılırdı. Merrett o insanlardan biri olmamayı umuyordu sadece. *Ama olabilirim. Bu şansımla olabilirim. Benim hiçbir zaman hiç şansım olmadı.*

Tepenin, kale yıkıntılarının altındaki daha alçak yamaçları öyle sık bir orman örtüsüyle kaplıydı ki oralarda en az elli haydut pusuya yatmış olabilirdi. *Şu anda bile beni izliyor olabilirler.* Etrafa bakındı; çamların ve gri yeşil muhafız ağaçlarının arasındaki katırtırnağı, eğreltiotu, deve dikeni ve böğürtlen çalılıklarından başka bir şey görmedi. Diğer yerlerde, iskelete benzeyen karaağaçlar, dişbudaklar ve bodur meşeler, zemini yabani otlar misali boğmuştu. Merrett hiç haydut görmedi ama bunun pek bir anlamı yoktu. Haydutlar dürüst adamlardan daha iyi gizlenirdi.

Ormanlardan nefret ediyordu, dürüst olmak gerekirse, haydutlardan daha da çok nefret ediyordu. Sarhoş olduğu zamanlarda, "Haydutlar hayatımı çaldı," diye sızlanmasıyla meşhurdu. Babasının sık sık ve yüksek sesle söylediğine göre çok sık sarhoş oluyordu. *Çok doğru,* diye düşündü pişmanlıkla. İkizler'de, bir çeşit ayırt edici özelliğe sahip olmalıydın, yoksa diğer insanlar senin hayatta olduğunu unutabilirdi. Lakin kaledeki en iyi içici olmak, Merrett'in başarı şansını pek arttırmamıştı. *Bir zamanlar, bir hedefe mızrak doğrultmuş bütün şövalyelerin en büyüğü olmayı umut ediyordum. Tanrılar benden bu umudu çaldı. Neden ara sıra bir kadeh şarap içmeyeyim? Baş ağrılarıma iyi geliyor. Ayrıca karım bir cadı, babam beni hor görüyor, çocuklarım değersiz. Ne uğruna ayık kalayım?*

Ama şimdi ayıktı. Tamam, kahvaltıda iki kupa bira içmişti, yola çıkarken de küçük bir kadeh kırmızı ama başının zonklamasına engel olmak için yapmıştı bunu. Gözlerinin arkasında büyümeye başlayan baş ağrısını hissedebiliyordu ve buna fırsat verirse, çok geçmeden kulaklarının arasında gök gürültülü bir fırtına kopuyormuş gibi hissedeceğini biliyordu. Bazen baş ağrıları o kadar kötüleşiyordu ki ağlamak bile can yakıyordu. Sonra Merrett'in bütün yapabildiği, karanlık bir odada, gözlerinin üstünde nemli bir bezle yatağına uzanmak ve onu bu hale düşüren isimsiz hayduda küfretmek oluyordu.

Bunu sadece düşünmek bile onu huzursuz etti. Bir baş ağrısını katiyen kaldıramazdı şimdi. *Eğer Petyr'ı sağ salim eve götürebilirsem bütün şansım değişir.* Altın ondaydı, Merrett'in bütün yapması gereken Eski Taş'ın tepesine çıkmak, yıkık kaledeki kahrolası haydutlarla buluşmak ve değiş tokuşu gerçekleştirmekti. Basit bir fidye işi. Bunu Merrett bile berbat edemezdi... eğer başı ağrımazsa, son baş ağrısı onu at süremeyecek hale getirmişti. Gün batımında, kafa karışıklığı içinde ağlar bir halde yolun kenarında değil, harabede olması gerekiyordu. İki parmağıyla şakaklarını ovdu. *Tepenin etrafında bir tur daha, sonra oradayım.* Mesaj kaleye vardığında ve Merrett fidyeyi taşımaya gönüllü olduğunda, babası gözlerini kısmış ve, "Sen mi Merrett?" demişti, sonra o iğrenç *hah hah hah*larıyla genzinden gülmeye başlamıştı. Merrett, o kahrolası altın torbasını almadan önce neredeyse yalvarmak zorunda kalmıştı.

Yolun kenarındaki çalılıkların içinde bir şey hareket etti. Dizginlerini sertçe çekti ve kılıcına uzandı ama hareket eden şey sadece bir sincaptı. "Aptal," dedi kendi kendine. Kılıcını, tam çıkarmadan kınına geri itti. "Haydutların kuyruğu olmaz. Kahretsin Merrett, kendini topla." Kalbi göğüs kafesinin içinde gümlüyordu, ilk mücadelesindeki yeşil bir çocukmuş gibi. *Burası Kral Ormanı'ymış ve ben yıldırım lordunun perişan çetesiyle değil de eski Kardeşlik'le yüzleşecekmişim gibi.* Bir an için atını tepeden aşağı sürüp geri dönmeyi ve en yakın birahaneyi bulmayı arzu etti. Şu altın torbası bir sürü bira satın alırdı, Merrett'in Sivilceli Petyr'ı unutmasına yetecek kadar bira. *Bırak onu assınlar, bunu kendi istedi. Azgınlık dönemindeki bir erkek geyik gibi kahrolası bir kamp takipçisinin peşine takılıp gitti, asılmayı hak ediyor.*

Başı zonklamaya başlamıştı; şimdi hafifti ama daha kötü olacağını biliyordu. Burnunun kemerini ovdu. Petyr'la ilgili bu kadar kötü şeyler düşünmeye hakkı yoktu. *Onun yaşındayken ben de aynı şeyi yapmıştım.*

Merrett o işten sadece frengi kaparak kurtulmuştu ama yine de Petyr'ı ayıplamamalıydı. Fahişelerin bir cazibesi vardı gerçekten, bilhassa Petyr'ınki gibi bir yüze sahipsen. Zavallı delikanlının bir karısı vardı ama sorunun yarısı bizzat o kadındı. Petyr'dan iki kat yaşlı olmakla kalmıyor, eğer dedikodular doğruysa delikanlının ağabeyi Walder'la da yatıyordu. İkizler'de her zaman çok fazla dedikodu dönerdi ve söylenenlerin çok azı doğru olurdu ama Merrett, Petyr'ın karısı hakkında söylenenlere inanıyordu. Kara Walder istediği her şeyi alan bir adamdı, istediği şey kardeşinin karısı bile olsa. Edwyn'in karısıyla da yatmıştı, bu herkesçe bilinen bir konuydu. Güzel Walda'nın ara sıra Walder'ın yatağına girdiği malumdu. Hatta bazı insanlar, Kara Walder'ın yedinci Leydi Frey'i ziyadesiyle iyi tanıdığını söylüyordu. Evlenmeyi reddetmesi boşuna değildi. Etraf sağılmak için yalvaran memelerle doluyken neden bir inek alsındı ki?

Sessizce küfrederek atını mahmuzladı ve tepeye doğru devam etti. Altını içki içerek tüketmek çok cazip görünse de, geriye Sivilce Petyr'la dönmeyecekse hiç dönmese de olacağını biliyordu.

Lord Walder yakında doksan iki yaşına basacaktı. Kulakları gitmeye başlamıştı, gözleri neredeyse gitmişti, gutu öyle kötüydü ki adam her yere taşınmak zorundaydı. Daha fazla dayanması mümkün değildi, bu konuda bütün oğulları hemfikirdi. *Ve o gittiğinde her şey değişecek, üstelik iyiye doğru değil.* Lord Walder aksi ve inatçı bir adamdı, demirden bir iradeye ve dikenli bir dile sahipti ama kendi kanından olanları gözetmeye inanırdı. Kendi kanından olan herkesi, onu hoşnutsuz eden ve hayal kırıklığına uğratanları bile. *İsimlerini hatırlayamadıklarını bile.* Fakat Lord Walder gittiğinde...

Lordun vârisi Sör Stevron iken işler başkaydı. Yaşlı adam, Stevron'ı altmış yıl boyunca eğitmiş ve onun kafasına kanın kan olduğunu iyice sokmuştu. Fakat Stevron, batıda Genç Kurt'la birlikte dövüşürken ölmüştü –kuzgun bu haberi getirdiğinde, "Beklemekten ölmüştür şüphesiz," diye latife etmişti Aksak Lothar; Stevron'ın oğulları ile torunları başka tür Freyler'di. Yeni vâris, Stevron'ın oğlu Sör Ryman'dı; kalın kafalı, inatçı, açgözlü bir adam. Ryman'dan sonra da onun oğulları geliyordu, Edwyn ve Kara Walder babalarından bile beterlerdi. "Şükür ki," demişti Aksak Lothar bir keresinde, "bizden nefret ettiklerinden fazla birbirlerinden nefret ediyorlar."

Merrett bunun şükredilecek bir şey olduğundan hiç emin değildi, hatta Lothar o ikisinden daha tehlikeli bile olabilirdi. Starklar'ın, Roslin'in

düğününde katledilmesini Lord Walder emretmişti lakin katliamı Roose Bolton'la birlikte Aksak Lothar planlamıştı, düğünde çalınacak şarkılara kadar. Lothar, birlikte sarhoş olmak için eğlenceli bir adamdı ama Merrett asla ona sırtını dönecek kadar aptal olmazdı. İkizler'de, sadece öz kardeşlerine güvenebileceğini erken yaşta öğrenirdi insan, onlara da sonuna kadar güvenmemeyi.

Yaşlı adam öldüğünde her oğul kendi başına kalacaktı, her kız da öyle. Yeni Geçit Lordu bazı amcalarını ve yeğenlerini İkizler'de tutacaktı şüphesiz, sevdiklerini ve güvendiklerini, daha doğrusu işine yarayacağını düşündüklerini. *Geri kalanımızı kendi başımızın çaresine bakmamız için dışarı atacak.*

Bu ihtimal, Merrett'i kelimelerin anlatamayacağı kadar çok endişelendiriyordu. Üç yıldan az zaman içinde kırk yaşında olacaktı, bir vasıfsız şövalyenin hayatını benimsemek için çok yaşlıydı... aslında şövalye bile değildi. Arazisi, kendisine ait bir varlığı yoktu. Sırtındaki giysiler onundu ama hepsi buydu, sürdüğü at bile ona ait değildi. Merrett ne bir üstat olacak kadar zeki, ne bir rahip olacak kadar dindar, ne de bir paralı asker olacak kadar vahşiydi. *Tanrılar bana soyumdan başka bir hediye vermediler ve onda bile cimri davrandılar.* Eğer *dokuzuncu* oğulsan, zengin ve güçlü bir hanedanın oğlu olmak ne işe yarardı? Bütün torunlar ve torunların oğulları hesaba katıldığında, Merrett'in Yüce Rahip olma şansı İkizler'i miras alma şansından büyüktü.

Hiç şansım yok, diye düşündü acı acı. *Hiçbir zaman olmadı.* Merrett iri bir adamdı, göğsü ve omuzları genişti ama orta boyluydu. Son on yılda yumuşamış ve etlenmişti, bunu biliyordu fakat gençken, en büyük öz ağabeyi Sör Hosteen kadar sağlamdı ve Hosteen, Lord Walder Frey'in yavrularının en güçlüsü olarak kabul edilirdi. Çocukken, annesinin ailesine yaver çömezi olarak hizmet etmek üzere Crakehall Kalesi'ne gönderilmişti. Yaşlı Lord Sumner tarafından yaverliğe yükseltildiğinde, herkes onun en fazla birkaç yıl içinde Sör Merrett olacağını farz etmişti fakat Kral Ormanı Kardeşliği bu planın içine etmişti. Merrett'in yaver arkadaşı Jaime Lannister kendini şan ve şerefle donatırken, Merrett önce bir kamp takipçisinden frengi kapmış, ardından Beyaz Ahu diye anılan bir *kadın* tarafından esir alınmıştı. Lord Sumner fidyesini ödemiş ve onu haydutlardan geri almıştı lakin Merrett bir sonraki mücadelede, miğferini kıran ve onu on beş gün boyunca bilinçsiz yatıran bir gürz darbesiyle

devrilmişti. Herkes onun öleceğini düşünüp umudu kesmişti, ona sonradan böyle söylemişlerdi.

Ölmemişti ama dövüş günleri sona ermişti. Kafasına aldığı en küçük darbe bile kör edici bir ağrıya sebep oluyor ve onu gözyaşlarına boğuyordu. Bu şartlar altında şövalyelik söz konusu değildi, Lord Sumner nazikçe böyle söylemişti. Merrett, Lord Walder'ın zehirli küçümsemesiyle yüzleşmek üzere İkizler'e geri gönderilmişti.

Bundan sonra şansı sadece daha kötüye gitmişti. Babası bir şekilde onun için iyi bir evlilik ayarlamayı başarmıştı; Darryler'in, Kral Aerys'in gözdesi olduğu zamanlarda Merrett, Lord Darry'nin kızlarından biriyle evlenmişti. Fakat Merrett karısının bekâretini alır almaz Aerys tahtı kaybetmişti. Freyler'in aksine Darryler, Targaryenlar'ın sadık takipçileriydi ve bu durum onlara arazilerinin yarısını, zenginliklerinin çoğunu ve güçlerinin neredeyse tümünü kaybetmişti. Merrett'in leydi karısına gelince, Merrett onun için ilk bakıştan itibaren hayal kırıklığıydı ve kadın yıllarca kız çocuktan başka bir şey çıkarmamıştı, sonunda bir oğlan yapmadan önce üç canlı, bir ölü, bir de bebekken ölen kızlar doğurmuştu. Merrett'in en büyük kızı tam bir sürtük olmuştu, ikincisi obur. Ami, ahırda en az *üç* seyisle birden yakalandıktan sonra kahrolası bir *vasıfsız şövalyeyle* evlenmeye zorlanmıştı. Merrett o durumun daha kötüye gidemeyeceğini düşünmüştü, ta ki... Sör Pate, Sör Gregor Clegane'i öldürerek şan kazanabileceğine karar verene kadar. Ami bir dul olarak geri dönmüştü, Merrett'i perişan ve İkizler'deki bütün ahır işçilerini hiç kuşkusuz memnun ederek.

Roose Bolton, daha zayıf ve daha güzel kızlardan biri yerine *onun* Walda'sıyla evlenmeyi tercih edince, Merrett şansının nihayet döndüğünü ummaya cesaret etmişti. Bolton ittifakı Frey Hanedanı için önemliydi ve Merrett'in kızı bu birliği sağlamlaştırmaya yardım etmişti; bunun bir değeri olmalıydı mutlaka. Lord Walder kısa zaman sonra Merrett'i bu düşünceden vazgeçirmişti. “Onu *şişman* olduğu için seçti,” demişti yaşlı adam. Walda'nın senin kızın olması Lord Bolton'ın zerre kadar umurunda mıydı sence? Sence oturup, ‘*Hah*, Koyunkafalı Merrett, tam da kayınbaba olarak istediğim adam,’ diye mi düşündü? Senin Walda'n ipek giymiş bir dişi domuz, Bolton onu bu yüzden seçti, sana bunun için teşekkür edecek değilim. Şu senin küçük domuzcuğun elindeki kaşığı ara sıra bıraksaydı aynı ittifakı yarı fiyatına alırdık.”

Son hakaret bir gülümseme eşliğinde teslim edilmişti; Merrett, Lothar tarafından Roslin'in düğününde oynayacağı rolü tartışmak üzere

çağrıldığında. “Hepimiz, sahip olduğumuz yeteneklere göre kendi rolümüzü oynamak zorundayız,” demişti Merrett’in üvey kardeşi. “Senin sadece ve sadece bir görevin olacak Merrett ama bu göreve çok uygun olduğunu düşünüyorum. İri Jon Umber’ın, bırak dövüşmeyi, ayağa kalkamayacak kadar sarhoş olmasını sağlamanı istiyorum.”

Bunu bile başaramadım. Merret, iri kuzeyliye, üç normal adamı öldürmeye yetecek kadar şarap içirmişti ama Roslin yatağa götürüldükten sonra İri Jon, kendisine yaklaşan ilk adamın kılıcını kapmayı ve bunu yaparken adamın kolunu kırmayı başarmıştı. İri Jon’u zincire vurmak için sekiz adam gerekmişti ve bu çaba iki adamı yaralı, bir adamı ölü ve zavallı Sör Leslyn Haigh’i tek kulaklı bırakmıştı. Umber, artık elleriyle dövüşemeyecek duruma geldiğinde dişleriyle dövüşmüştü.

Bir an durdu ve gözlerini kapadı. Başı, düğünde çaldıkları lanet olası davul gibi gümlüyordu ve Merrett’in bir an için yapabildiği tek şey eyerinden düşmemek oldu. *Devam etmek zorundayım,* dedi kendi kendine. Sivilceli Petyr’ı geri götürebilirse, Sör Ryman’ın nazarında bir saygınlık kazanırdı mutlaka. Petyr bir şanssızlık olabilirdi ama ne Edwyn kadar soğuk ne de Kara Walder kadar ateşliydi. *Delikanlı bu yaptığım şey için müteşekkir olacak, babası da benim sadık ve etrafta tutmaya değer bir adam olduğumu görecek.*

Ama sadece, gün batımında altınla birlikte orada olursa. Merrett gökyüzüne baktı. *Tam zamanında.* Ellerinin titremesini geçirmek için bir şeye ihtiyacı vardı. Eyerinden sarkan matarayı çekti, tıpayı çıkardı ve büyük bir yudum aldı. Şarap yoğun ve tatlıydı, rengi öyle koyuydu ki neredeyse siyahtı ama tanrılar, tadı iyiydi.

Eski Taş’ın perde duvarı, bir zamanlar tepeyi bir kralın başındaki taç gibi çevreliyordu. Geriye yalnızca temel ve bel yüksekliğinde birkaç taş yığını kalmıştı, ufalanmış taşlar yosunla kaplıydı. Eskiden kapı kulübesinin durduğu yere kadar duvar çizgisi boyunca at sürdü. Yıkıntılar burada daha yoğundu, Merrett atından inmek ve hayvanı yıkıntıların arasından geçirmek zorundaydı. Batıda, güneş alçak bulutların arkasında kaybolmuştu. Yamaç katırtırnağı ve eğreltiotuyla kaplıydı, yitik duvarların ardındaki yabani otlar insanın göğsüne kadar çıkıyordu. Merrett kınındaki kılıcını gevşetti ve endişeyle etrafa bakındı fakat hiç haydut görmedi. *Yanlış günde gelmiş olabilir miyim?* Durdu ve parmaklarıyla şakaklarını ovdu ama gözlerinin arkasındaki basınç azalmadı. *Yedi lanet cehennem...*

Kalenin derinliklerinden bir yerden, belli belirsiz bir müzik sesi ağaçların arasından süzülerek geldi.

Merrett, pelerinine rağmen titredi. Su matarasının tıpasını açtı ve bir yudum daha şarap içti. *Şimdi tekrar atıma binebilirim, Eski Şehir'e giderim ve bütün altını içki içerek tüketirim.* Haydutlarla iş yapmaktan asla hayır gelmezdi. O küçük ve aşağılık sürtük Wenda, esir aldığı Merrett'in poposunun sağ yanağına ahu damgası vurmuştu. Karısının Merrett'i hor görmesi şaşırtıcı değildi. *Bu işi bitirmek zorundayım. Sivilceli Petyr bir gün Geçit Lordu olabilir, Edwyn'in hiç oğlu yok ve Kara Walder'ın sadece piçleri var. Petyr onu kurtarmaya kimin geldiğini unutamaz.* Merrett bir yudum daha içti, mataranın tıpasını taktı ve sesleri takip etti; atını kırık taşların, katırtırnaklarının ve rüzgârla kamçılanmış cılız ağaçların arasından geçirip bir vakitler kale avlusu olan yere doğru ilerledi.

Ölü yapraklar kalın bir tabaka halinde yerde yatıyordu, muazzam bir katliamın ardından yerde yatan askerler gibi. Rüzgârla aşınmış taş bir lahdin üstünde, yamalı ve solgun yeşiller giyen bir adam bağdaş kurmuş halde oturuyor ve bir ahşap arbın tellerini çekiyordu. Müzik yumuşak ve hüzünlüydü. Merrett şarkıyı biliyordu. *Yitik kralların salonlarında, Jenny hayaletleriyle dans edecek...*

"Kalk oradan," dedi Merrett. "Bir kralın üstünde oturuyorsun."

"Yaşlı Tristifer benim kemikli kıçımı umursamaz. Ona Adalet Çekici derlerdi. Epey zamandır yeni bir şarkı dinlemedi." Haydut aşağı atladı. Derli toplu ve zinde bir adamdı, dar bir yüzü ve tilkiye benzer hatları vardı ama ağzı o kadar genişti ki adamın gülümsemesi kulaklarına dokunuyormuş gibi görünüyordu. Alnına birkaç ince ve kahverengi saç teli düşmüştü. Adam boştaki eliyle saçları geri itti ve, "Beni hatırladınız mı lordum?" dedi.

"Hayır." Merrett kaşlarını çattı. "Neden hatırlayayım?"

"Kızınızın düğününde şarkı söyledim. Bence olağanüstüydüm. Kızınızın evlendiği Pate benim kuzenlerimden biriydi. Yediçay'da hepimiz kuzeniz. Ama bu durum, ödeme vakti geldiğinde bana cimrilik etmesini engellemedi." Adam omuz silkti. "Lord babanız neden İkizler'de çalmamı istemedi hiç? Kıymetli lordumuz için yeterince gürültülü değil miyim? Duyduğuma göre müziği gürültülü seviyormuş."

"Altını getirdin mi?" diye sordu Merrett'in arkasından gelen daha sert bir ses.

Merrett'in boğazı kurudu. *Kahrolası haydutlar, her zaman çalıların arkasına saklanırlar.* Kral Ormanı'nda da aynı şey olmuştu. İnsan beşini

yakaladığını düşünürdü ve hiç yoktan on haydut daha fırlardı.

Merrett döndüğünde haydutlar her yerdeydi; kayış gibi ciltleriyle yaşlı adamlardan ve pürüzsüz yanaklarıyla Sivilceli Petyr'dan daha genç delikanlılardan oluşan çirkin bir sürü. Pek çoğu, kaba yünden paçavralar, kaynatılmış deriler ve ölü adamların zırhlarından parçalar giymişti. Aralarında bir kadın vardı, kendisinden üç kat büyük başlıklı bir pelerine sarınmıştı. Merrett onları sayamayacak kadar tedirgindi ama en az on iki haydut varmış gibi görünüyordu, belki de yirmi.

"Bir soru sordum." Sözcü, sakallı ve iri bir adamdı, eğri büğrü yeşil dişleri ve kırık bir burnu vardı, Merrett'ten uzundu ama göbek kısmı onunki kadar geniş değildi. Kafasını bir yarım miğfer, geniş omuzlarını yamalı bir sarı cübbe örtüyordu. "Altınımız nerede?"

"Eyer heybemde. Yüz altın ejderha." Merrett boğazını temizledi. "Petyr'ı sağ salim gördüğümde..."

Merrett cümlesini bitiremeden önce kısa boylu, tek gözlü bir haydut öne çıktı, elini son derece cesur bir şekilde eyer heybesine soktu ve altın torbasını buldu. Merrett adamı yakalamak için hareketlendi, sonra bir kez daha düşündü. Haydut torbanın ipini çözdü, bir sikke aldı ve sikkeyi ısırdı. "Tadı doğru." Torbayı tarttı. "Ağırlığı da doğru."

Merrett aniden korkuya kapıldı, *altını alacaklar ve Petyr'ı da tutacaklar,* diye düşündü. "Bütün fidye bu. İstediğinizin tümü." Elleri terliyordu. "Hanginiz Beric Dondarrion?" Dondarrion haydut olmadan önce bir lorddu, hâlâ onurlu bir adam olabilirdi.

"Benim," dedi tek gözlü adam.

"Sen kahrolası bir yalancısın Jack." dedi sarı pelerin giyen sakallı iri adam. "Lord Beric olma sırası bende."

"Benim Thoros olmak zorunda kalacağım anlamına mı geliyor bu?" Şarkıcı güldü. "Lordum, söylemekten üzüntü duyuyorum ama Lord Beric'e başka bir yerde ihtiyaç vardı. Bunlar zor zamanlar ve dövüşülecek çok mücadele var. Lakin sizinle tıpkı onun ilgileneceği gibi ilgileneceğiz, endişe etmeyin."

Merrett ziyadesiyle endişeliydi. Başı da zonkluyordu. Bu biraz daha devam ederse ağlayabilirdi. "Altını aldınız," dedi. "Bana yeğenimi verin ve gideyim." Petyr, Merrett'in üvey ağabeyinin torunuydu aslında ama bu konuyu açmanın lüzumu yoktu.

"Yeğenin tanrı korusunda," dedi sarı cübbeli adam. "Seni ona götüreceğiz. Notch, sen şunun atını al."

Merrett, dizginlerini gönülsüzce adama verdi. Başka ne seçeneği olduğunu göremedi. “Su mataram,” derken duydu kendini. “Bir yudum şarap, başımın...”

“Biz senin gibilerle içmeyiz,” dedi sarı cübbeli adam sertçe. “Bu taraftan, beni takip et.”

Ayaklarının altında yapraklar çıtırdadı ve her adım Merrett’in şakaklarına ağrı mızraklar sapladı. Etraflarında bora halinde rüzgâr eserken sessizlik içinde yürüdüler. Merrett, kaleden geriye kalan yosun tutmuş tümsekleri güçlükle tırmanırken, gün batımının son ışıkları gözlerinin içindeydi. İleride tanrı korusu vardı.

Sivilceli Petyr bir meşe ağacının dalında sallanıyordu, ince uzun boynuna sımsıkı bir ilmik dolanmıştı. Çocuğun, kapkara bir surattan dışarı fırlayan gözleri suçlayıcı bir şekilde Merrett’e bakıyordu. *Çok geç kaldın,* diyor gibiydi gözler. Ama Merrett geç kalmamıştı. *Kalmamıştı!* Ona söylenen vakitte gelmişti. “Onu öldürdünüz,” diye inledi.

“Bunun zekâsı bıçak gibi keskin,” dedi tek gözlü adam.

Merrett’in kafasında bir yaban öküzü koşuyordu. *Anne merhamet et,* diye düşündü Merrett. “Altını getirdim.”

“Nezaket gösterdin,” dedi şarkıcı sıcak bir sesle. “Altınların iyi bir iş için kullanıldığından emin olacağız.”

Merrett yüzünü Petyr’dan çevirdi. Boğazının arkasındaki safra tadını alabiliyordu. “Sizin... sizin buna hakkınız yoktu.”

“Bir ipimiz vardı,” dedi sarı cübbeli, “Bu yeterli haktır.”

İki haydut, kollarını yakaladı ve ellerini arkadan bağladı. Merrett karşı koyamayacak kadar şaşkındı. “Hayır,” diyebildi sadece. “Ben Petyr’ın fidyesini ödemeye geldim. Altını gün batımına kadar alırsanız ona zarar vermeyeceğinizi söylediniz...”

“Pekâlâ,” dedi şarkıcı, “bizi yakaladınız lordum. Aslında bu bir çeşit yalandı.”

Tek gözlü haydut, uzun bir kendir ip kangalıyla öne çıktı. İpin bir ucunu Merrett’in boynuna doladı ve kulağının altında sıkı bir düğüm attı. Diğer ucu meşe ağacının dalının üzerinden fırlattı. Sarı cübbeli iri adam ipin ucunu yakaladı.

“Ne yapıyorsunuz?” Merrett bunun ne kadar aptalca bir soru olduğunu biliyordu ama olanlara inanamıyordu. “Bir Frey’i asmaya cesaret edemezsiniz.”

Sarı cübbeli güldü. “Diğeri, şu sivilceli oğlan, o da aynı şeyi söyledi.”

Ciddi değil. Ciddi olamaz. “Babam size fidye öder. Ben iyi fidye ederim, Petyr’dan çok, iki kat fazla.”

Şarkıcı iç geçirdi. “Lord Walder yarı kör ve gutlu olabilir ama aynı yemi iki kez yutacak kadar aptal değildir. Bir dahaki sefere yüz ejderha yerine yüz kılıç gönderir korkarım.”

“Gönderecek!” Merrett sert bir şekilde konuşmak istedi ama sesi ona ihanet etti. “Bin kılıç gönderecek ve hepinizi öldürecek.”

“Önce bizi yakalamak zorunda.” Şarkıcı, zavallı Petyr’a baktı. “Hem bizi iki kez asamaz, öyle değil mi?” Arpının tellerini çekerek hüzünlü bir nağme çaldı. “Şimdi, altını pisletme. Yapman gereken tek şey bir soruya cevap vermek, sonra dostlarıma seni bırakmalarını söyleyeceğim.”

Eğer hayatı söz konusuysa, Merrett onlara her şeyi söylerdi. “Ne bilmek istiyorsun? Doğruyu söyleyeceğim, yemin ediyorum.”

Haydut cesaret veren bir edayla gülümsedi. “Pekâlâ, aslında biz kaçak bir köpeği arıyoruz.”

“Bir köpek?” Merrett’in aklı karıştı. “Ne çeşit bir köpek?”

“Sandor Clegane diye çağrılınca bakıyor. Thoros onun İkizler’e doğru gittiğini söyledi. Onu Üç Dişli Mızrak’ın karşısına geçiren tekneciyi ve köpeğin Kral Yolu’nda soyduğu zavallı herifi bulduk. Onu düğünde görmüş olabilir misin?”

“Kırmızı Düğün’de?” Merrett, kafatası ikiye ayrılacakmış gibi hissediyordu ama hatırlamak için elinden geleni yaptı. Düğünde çok fazla keşmekeş vardı fakat biri mutlaka Joffrey’nin köpeğinin kalede dolaştığından bahsederdi. “Kalede değildi. Asıl ziyafette yoktu... piç ziyafetine ya da kamplara girmiş olabilir ama... hayır, biri söylerdi...”

“Yanında bir çocuk vardı,” dedi şarkıcı. “On yaşlarında cılız bir kız ya da aynı yaşlarda bir oğlan.”

“Sanmıyorum,” dedi Merrett. “Benim haberim yok.”

“Hayır mı? Ah, yazık oldu. Yukarı çıkıyorsun.”

“Hayır,” diye cırladı Merrett. “Hayır *yapma,* sana cevabını verdim, beni bırakacağını söylemiştin.”

“Bana öyle geliyor ki benim dediğim şey, dostlarıma seni bırakmalarını söyleyeceğim idi.” Şarkıcı, sarı cübbeli adama baktı. “Lim, onu bırak.”

“Git de kendini becer,” diye cevap verdi iri haydut kaba bir şekilde.

Şarkıcı çaresizmiş gibi Merrett’e omuz silkti ve “Kara Bülbülü Astıkları Gün”ü çalmaya başladı.

“Lütfen.” Merrett’in cesaretinin son damlaları, bacaklarından aşağı akıyordu. “Ben size zarar vermedim. Söylediğiniz gibi size altın getirdim. Sorunuzu cevapladım. Benim *çocuklarım* var.”

“Genç Kurt’un asla olmayacak,” dedi tek gözlü haydut.

Merrett, başının zonklaması yüzünden güçlükle düşünebiliyordu. “O bizi utandırdı, bütün diyar bize gülüyordu, onurumuza sürülen lekeyi temizlemek zorundaydık,” Babası bütün bunları ve daha fazlasını söylemişti.

“Belki de öyledir. Bir avuç kahrolası köylü, bir lordun onuruyla ilgili ne bilir ki?” Sarı cübbeli adam ipin ucunu üç kez eline doladı. “Ama cinayet hakkında bir şeyler biliyoruz.”

“Cinayet değildi.” Merrett’in sesi tiz bir çığlıktı. “İntikamdı, intikam almaya hakkımız vardı. Bir savaştı. Aegon, ona Çıngırak derdik, kimseye zarar vermemiş zavallı bir yarım akıllıydı, Leydi Catelyn onun boğazını kesti. Kamplarda elli adam kaybettik. Kyra’nın kocası Sör Garse Goodbrook ve Jared’ın oğlu Sör Tytos... biri onun kafasını baltayla parçaladı... Stark’ın ulu kurdu dört kurt köpeğimizi öldürdü ve barınak başının kolunu kopardı, biz hayvanı oklarla doldurduktan sonra bile...”

“Yani kurdun kafasını Robb Stark’ın boğazına diktiğinizde ikisi de ölüydü,” dedi sarı cübbeli.

“Bunu babam yaptı. Benim bütün yaptığım içki içmekti. Bir adamı içki içti diye öldüremezseniz.” Merrett o anda başka bir şey hatırladı, onun kurtuluşu olabilecek bir şey. “Lord Beric’in daima yargılama yaptığı söylenir, aleyhinde kanıtlanmış bir şey olmadan kimseyi öldürmediği. Benim aleyhimde hiçbir şey kanıtlayamazsınız. Kırmızı Düğün babamın işiydi, Ryman’ın ve Lord Bolton’ın. Lothar, çadırların çökmesi için düzenek kurdu ve galeriye müzisyenlerle birlikte arbaletçiler koydu. Piç Walder kamplara yapılan saldırıya liderlik etti... sizin istediğiniz adamlar onlar, ben değilim, ben sadece biraz şarap içtim... *hiç şahidiniz yok.*”

“Aslında o konuda yanılıyorsun.” Şarkıcı, başlıklı kadına döndü. “Leydim?”

Kadın tek kelime etmeden öne çıkarken haydutlar kenara çekildi. Kadın başlığını geriye ittiğinde Merrett’in göğsünün sıkıştığını hissetti ve bir an nefes alamadı. *Hayır. Hayır, onun öldüğünü gördüm. Adamlar onu çırılçıplak soyup bedenini nehre atmadan önce, bir gün ve gece boyunca ölüydü o. Raymund onun boğazını boydan boya kesti. Ölüydü.*

Kadının pelerini ve boyunluğu, Merrett'in kardeşinin bıçağıyla açılan yarığı gizliyordu ama yüzü onun hatırladığından daha beterdi. Deri, suyun içinde lapa gibi yumuşamış ve kesik süt rengini almıştı. Kadının saçlarının yarısı gitmişti, diğer yarısı bir kocakarının saçları gibi bembeyaz ve inceydi. Mahvolmuş kafa derisinin altındaki yüzü, parçalanmış etten ve kadının kendi tırnaklarıyla açtığı oluklarda kuruyan kara kandan ibaretti. Ama en korkunç şey gözleriydi. O gözler Merrett'i gördü ve nefret kustu.

"Konuşmuyor," dedi sarı cübbeli iri adam. "Siz kahrolası piçler boğazını çok derin kesmişsiniz. Lakin hatırlıyor." Adam ölü kadına döndü. "Ne diyorsunuz leydim? Bu adamın cinayette rolü var mıydı?"

Leydi Catelyn gözlerini Merrett'ten hiç ayırmadı. Başıyla onayladı.

Merrett Frey yalvarmak için ağzını açtı ama sözleri boynundaki iple boğuldu. Ayakları yerden kesildi, boynundaki ip çenesinin altındaki yumuşak ete gömüldü. Merrett sarsılarak havaya yükseldi, tekme atarak ve kıvrılarak, yükseldi, yükseldi, yükseldi.

Ekler

Krallar ve Maiyetleri

Demir Taht'taki Kral

JOFFREY BARATHEON, Hanedanından Bu İsimle Anılan İlk Kral, on üç yaşında, Kral I. Robert Baratheon'ın ve Lannister Hanedanı'ndan Kraliçe Cersei'nin büyük oğulları,

— annesi, KRALİÇE CERSEI, Vekil Kraliçe ve Diyar'ın Koruyucusu,

— Cersei'nin şahsi kılıçları:

— SÖR OSFRYD KARAKAZAN, Kral Muhafızları'ndan Sör Osmund Karakazan'ın ortanca kardeşi,

— SÖR OSNEY KARAKAZAN, Sör Osmund ve Sör Osfryd'in küçük kardeşi,

— kız kardeşi, PRENSES MYRCELLA, dokuz yaşında, Güneş Mızrağı'nda Prens Doran Martell'in vesayetinde,

— erkek kardeşi, PRENS TOMMEN, sekiz yaşında, Demir Taht'ın bir sonraki veliahtı,

— büyükbabası, TYWIN LANNISTER, Casterly Kayası Lordu, Batı Muhafızı ve Kral Eli,

— amcaları ve kuzenleri, baba tarafından:

— babasının kardeşi STANNIS BARATHEON, Ejderha Kayası Lordu, kendini Kral I. Stannis ilan etti,

— Stannis'in kızı, SHIREEN, on bir yaşında,

— babasının kardeşi, {RENLY BARATHEON}, İsyancı Fırtına Burnu Lordu, kendi ordusunun ortasında öldürüldü,

— büyükannesinin kardeşi SÖR ELDON ESTERMONT,

— Sör Eldon'ın oğlu, SÖR AEMON ESTERMONT,

— Sör Aemon'ın oğlu, SÖR ALYN ESTERMONT,

— dayıları ve kuzenleri, anne tarafından:

— annesinin kardeşi SÖR JAIME LANNISTER, nam-ı diğer KRAL KATİLİ, Kral Muhafızları Lord Kumandanı, Nehirova'da tutsak,

— annesinin kardeşi TYRION LANNISTER, nam-ı diğer İBLİS, bir cüce, Karasu Savaşı'nda yaralandı,

— Tyrion'ın yaveri, PODRICK PAYNE,

— Tyrion'ın muhafız başı, Karasu Şövalyesi BRONN, eski bir paralı asker,

— Tyrion'ın metresi, SHAE, bir kamp takipçisi, şu anda Lollys Stokeworth'ün oda hizmetçisi olarak hizmet veriyor,

— büyükbabasının kardeşi SÖR KEVAN LANNISTER,

— Sör Kevan'ın oğlu SÖR LANCEL LANNISTER, Kral Robert'ın eski yaveri, Karasu Savaşı'nda yaralandı, ölümden döndü,

— büyükbabasının kardeşi, {TYGETT LANNISTER}, çiçek hastalığından öldü,

— Tygett'in oğlu TYREK LANNISTER, bir yaver, büyük isyandan beri kayıp,

— Tygett'in henüz bebek olan karısı, LEYDİ ERMESANDE HAYFORD,

— gayrimeşru doğumlu kardeşleri, Kral Robert'ın piçleri:

— MYA TAŞ, on dokuz yaşında genç kız, Ay Kapıları'nda Lord Nestor Royce'un hizmetinde,

— GENDRY, bir silah ustası çırağı, nehir topraklarında kaçak, mirasından habersiz,

— EDRIC FIRTINA, Kral Robert'ın kabul edilmiş tek piç oğlu, Ejderha Kayası'nda, amcası Stannis'in vesayetinde,

— Kral Muhafızları:

— SÖR JAIME LANNISTER, Lord Kumandan,

— SÖR MERYN TRANT,

— SÖR BALON SWANN,

— SÖR OSMUND KARAKAZAN,

— SÖR LORAS TYRELL, Çiçek Şövalyesi,

— SÖR ARYS OAKHEART,

— küçük konseyi:

— LORD TYWIN LANNISTER, Kral Eli,

— SÖR KEVAN LANNISTER, kanun başı,

— LORD PETYR BAELISH, nam-ı diğer SERÇEPARMAK, hazine başı,

— VARYS, hadım, nam-ı diğer ÖRÜMCEK, muhbir başı,

— LORD MACE TYRELL, donanma başı,

— YÜCE ÜSTAT PYCELLE,

— maiyeti ve hizmetkârları:

— SÖR ILYN PAYNE, Kral Adaleti, cellat,

— ALEV KEHANETÇİSİ LORD HALLYNE, Simyacılar Loncası'ndan bir Bilge,
— AY OĞLAN, kraliyet soytarısı,
— ESKİ ŞEHİRLİ ORMOND, kraliyet arpçısı ve şarkıcısı,
— SÖR DONTOS HOLLARD, bir ayyaş, eskiden Sör Kırmızı Dontos olarak anılırdı,
— JALABHAR XHO, Kırmızı Çiçek Vadisi Prensi, Yaz Adaları'ndan sürgün,
— LEYDİ TANDA STOKEWORTH,
  — kızı FALYSE, Sör Balman Byrch ile evli,
  — kızı LOLLYS, otuz dört yaşında, bekâr, yarım akıllı, tecavüze uğradıktan sonra hamile kaldı,
— şifacısı ve danışmanı, ÜSTAT FRENKEN,
— LORD GYLES ROSBY, yaşlı ve hasta bir adam,
— SÖR TALLAD, gelecek vadeden genç bir şövalye,
— LORD MORROS SLYNT, bir yaver, Şehir Muhafızları'nın eski kumandanının oğlu,
  — JOTHOS SLYNT, ortanca kardeşi, bir yaver,
  — DANOS SLYNT, en küçük kardeşi, bir yaver çömezi,
— SÖR BOROS BLOUNT, Kral Muhafızları eski şövalyesi, kraliçe Cersei tarafından namertlik suçlamasıyla görevden alındı,
— JOSMYN PECKLEDON, bir yaver, Karasu Savaşı kahramanı,
— SÖR PHILIP FOOTE, Karasu Savaşı sırasında gösterdiği kahramanlıktan ötürü Hudut Lordu ilan edildi,
— SÖR LOTHOR BRUNE, Karasu Savaşı'ndaki başarısından ötürü LOTHOR ELMAYİYEN lakabını aldı, eskiden Lord Baelish'in hizmetindeki bir hürsüvariydi,

— Kral Toprakları'ndaki diğer lordlar ve şövalyeler:
— MATHIS ROWAN, Altınbahçe Lordu,
— PAXTER REDWYNE, Arbor Lordu,
  — Lord Paxter'ın ikiz oğulları SÖR HORAS ve SÖR HOBBER, DEHŞET ve SALYA adıyla alaya alınırlar,
  — Lord Paxter'ın şifacısı, ÜSTAT BALLABAR,
— ADRIAN CELTIGAR, Pençe Adası Lordu,
— LORD ALLESANDER STAEDMON, nam-ı diğer METELİKSEVER,
— SÖR BONIFER HASTY, nam-ı diğer İYİ, meşhur bir şövalye,

— SÖR DONNEL SWANN, Taşmiğfer vârisi,
— SÖR RONNET CONNINGTON, nam-ı diğer KIRMIZI RONNET,
— AURANE SU, Akıntıtaşı Piçi,
— YAĞMUR ORMANI'NDAN SÖR DERMOT, meşhur bir şövalye,
— SÖR TIMON KESKİNDİL, meşhur bir şövalye,

— Kral Toprakları ahalisi:

— Şehir Muhafızları ("altın pelerinliler"),
— {SÖR JACELYN BYWATER, nam-ı diğer DEMİR YUMRUK}, Şehir Muhafızları Kumandanı, Karasu Savaşı sırasında kendi adamları tarafından katledildi,
— SÖR ADDAM MARBRAND, Şehir Muhafızları Kumandanı, Sör Jacelyn'in halefi,

— CHATAYA, pahalı bir genelevin sahibesi,
— kızı ALAYAYA,
— DANCY, MAREI, Chataya için çalışan kızlar,
— TOBHO MOTT, zırh ustası,

— DEMİRGÖBEK, demirci,
— ARPÇI HAMISH, meşhur bir şarkıcı,
— COLLIO QUAYNIS, Tyroshlu bir şarkıcı,
— BETHANY ZARİFPARMAK, bir kadın şarkıcı,
— CUY'DAN GALYEON, şarkılarının uzunluğuyla meşhur bir şarkıcı,
— SYMON GÜMÜŞDİL, bir şarkıcı.

Kral Joffrey'nin sancağında, Baratheonlar'ın altın zemin üstündeki siyah, taçlı erkek geyiği ve Lannisterlar'ın kırmızı zemin üstündeki altın aslanı vardır; dövüşürler.

Kuzey'deki Kral ve Üç Dişli Mızrak Kralı

ROBB STARK, Kışyarı Lordu, Kuzey Kralı ve Üç Dişli Mızrak Kralı, Kışyarı Lordu Eddard Stark'ın ve Tully Hanedanı'ndan Leydi Catelyn'in ilk oğulları,

— ulu kurdu, BOZ RÜZGÂR,

— annesi, Tully Hanedanı'ndan LEYDİ CATELYN, Lord Eddard'ın dulu,

— kardeşleri:

— kız kardeşi, PRENSES SANSA, on iki yaşında, Kral Toprakları'nda tutsak,

— Sansa'nın ulu kurdu {LEYDİ}, Darry Kalesi'nde öldürüldü,

— kız kardeşi, PRENSES ARYA, on yaşında, kayıp, öldüğü farz ediliyor,

— Arya'nın ulu kurdu, NYMERIA, Üç Dişli Mızrak yakınlarında kayboldu,

— erkek kardeşi, PRENS BRANDON, kısaca BRAN olarak anılır, Kuzey veliahtı, dokuz yaşında, öldüğüne inanılıyor,

— Bran'ın ulu kurdu, YAZ,

— Bran'ın dostları ve koruyucuları:

— MEERA REED, on altı yaşında, Bozsu Gözcüsü'nden Howland Reed'in kızı,

— JOJEN REED, Meera'nın erkek kardeşi, on üç yaşında,

— HODOR, yarım akıllı bir seyis yamağı, iki metre boyunda,

— erkek kardeşi PRENS RICKON, dört yaşında, öldüğüne inanılıyor,

— Rickon'ın ulu kurdu, TÜYLÜKÖPEK,

— Rickon'ın dostu ve koruyucusu:

— OSHA, tutsak bir yabanıl, Kışyarı'nda bulaşıkçı olarak hizmet verdi,

— üvey kardeşi, JON KAR, Gece Nöbetçileri'nin Yeminli Kardeşi,

— Jon'un ulu kurdu, HAYALET,

— amcaları ve halaları:

— babasının ağabeyi, {BRANDON STARK}, Kral II. Aerys Targaryen'ın emriyle öldürüldü,
— babasının kız kardeşi, {LYANNA STARK}, Robert'ın İsyanı sırasında Dorne Dağları'nda öldü,
— babasının erkek kardeşi, BENJEN STARK, Gece Nöbetçileri'nin adamı, Sur'un ötesinde kayboldu,
— dayıları, teyzeleri ve anne tarafından kuzenleri:
— annesinin kız kardeşi, LYSA ARRYN, Kartal Yuvası Leydisi, Lord Arryn'in dulu,
— oğulları, ROBERT ARRYN, Kartal Yuvası Lordu,
— annesinin erkek kardeşi, SÖR EDMURE TULLY, Nehirova vârisi,
— büyükbabasının kardeşi, SÖR BRYNDEN TULLY, nam-ı diğer KARABALIK,
— yeminli kılıçları ve savaş arkadaşları:
— yaveri, OLYVAR FREY,
— SÖR WENDEL MANDERLY, Beyaz Liman Lordu'nun ikinci oğlu,
— PATREK MALLISTER, Denizgözcüsü vârisi,
— DACEY MORMONT, Leydi Maege'in büyük kızı, Ayı Adası vârisi,
— JON UMBER, nam-ı diğer KÜÇÜK JON, Son Ocak vârisi,
— DONNEL LOCKE, OWEN NORREY, ROBIN FLINT, kuzeyli adamlar,
— lord sancak beyleri ve kumandanları:
— (Robb'un ordusuyla birlikte Batı Toprakları'nda olanlar)
— SÖR BRYNDEN TULLY, KARABALIK, keşifçilerin ve gözcü süvarilerin kumandanı,
— JON UMBER, nam-ı diğer İRİ JON, öncü kuvvetin kumandanı,
— RICKARD KARSTARK, Karhold Lordu,
— GALBART GLOVER, Derinorman Kalesi Efendisi,
— MAEGE MORMONT, Ayı Adası Leydisi,
— {SÖR STEVRON FREY}, Lord Walder Frey'in en büyük oğlu ve İkizler vârisi, Öküzağzı'nda öldü,
— Sör Stevron'ın en büyük oğlu SÖR RYMAN FREY,
— Sör Ryman'ın oğlu KARA WALDER FREY,
— MARTYN NEHİR, Lord Walder Frey'in piç oğlu,

— (Roose Bolton'ın ordusuyla Harrenhal'da olanlar)
- — ROOSE BOLTON, Dehşet Kalesi Lordu,
- — SÖR AENYS FREY, SÖR JARED FREY, SÖR HOSTEEN FREY, SÖR DANWELL FREY ve piç kardeşleri RONEL NEHİR,
- — SÖR WYLIS MANDERLY, Beyaz Liman vârisi,
  - — SÖR KYLE CONDON, hizmetindeki bir şövalye,
- — RONNEL STOUT,
- — Özgür Şehir Qohor'dan VARGO HOAT, Cesur Oyuncular isimli bir paralı asker birliğinin kumandanı,
  - — teğmeni, URSWYCK, nam-ı diğer SADIK,
  - — teğmeni, RAHİP UTT,
  - — DORNELU TIMEON, RORGE, IGGO, ŞİŞMAN ZOLLO, ISIRIK, Ibbenli TOGG JOTH, ÜÇ BAŞPARMAK, adamları,
  - — QYBURN, zincirsiz bir üstat ve zaman zaman ruh çağırıcı, şifacı,

— (Gölgeli Vadi'ye saldıran orduyla birlikte olanlar)
- — ROBETT GLOVER, Derinorman Kalesi'nden,
- — SÖR HELMAN TALLHART, Torrhen Kalesi'nden,
- — HARRION KARSTARK, Lord Rickard'ın sağ kalan tek oğlu ve Karhold vârisi,

— (Lord Eddard'ın kemikleriyle birlikte kuzeye gidenler)
- — HALLIS MOLLEN, Kışyarı'nın muhafız başı,
- — JACKS, QUENT, SHADD, muhafızlar,

— Kuzeydeki sancak beyleri ve kale kumandanları:
- — WYMAN MANDERLY, Beyaz Liman Lordu,
- — HOWLAND REED, Bozsu Gözcüsü'nden, bir adalı,
- — MORS UMBER, nam-ı diğer KARGAYEMİ ve HOTHER UMBER, nam-ı diğer FAHİŞEFELAKETİ, İri Jon'un amcaları, Son Ocak'ın müşterek kale kumandanları,
- — LEYDİ LYESSA FLINT, Dulkadın Gözcüsü Leydisi,
- — ONDREW LOCKE, Eskikale Lordu, yaşlı bir adam,
- — {CLEY CERWYN}, on dört yaşında erkek çocuk, Kışyarı'ndaki mücadelede öldürüldü,
  - — ablası JONELLE CERWYN, otuz iki yaşında, şimdi Cerwyn Leydisi,
- — {LEOBALD TALLHART}, Sör Helman'ın kardeşi, Torrhen Kalesi'nin kale kumandanı, Kışyarı'ndaki mücadelede öldürüldü,

— Leobald'ın karısı, Hornwood Hanedanı'ndan BERENA,
— Leobald'ın oğlu, BRANDON, on dört yaşında,
— Leobald'ın oğlu, BEREN, on yaşında,
— Sör Helman'ın oğlu, {BENFRED}, Taşlı Kıyı'da demiradamlar tarafından öldürüldü,
— Sör Helman'ın kızı, EDDARA, dokuz yaşında, Torrhen Kalesi vârisi,

— LEYDİ SYBELLE, Robett Glover'ın karısı, Derinorman Kalesi'nde Asha Greyjoy'un tutsağı,
— Robett'in oğlu, GAWEN, üç yaşında, Derinorman Kalesi'nin meşru vârisi, Asha Greyjoy'un tutsağı,
— Robett'in kızı, ERENA, bebek, bir yaşında, Derinorman Kalesi'nde Asha Greyjoy'un tutsağı,
— LARENCE KAR, Lord Hornwood'un gayrimeşru oğlu, Galbert Glover'ın vesayetinde, on üç yaşında, Derinorman Kalesi'nde Asha Greyjoy'un tutsağı.

Kuzey Kralı'nın sancağı binlerce yıldır hep aynı kalmıştır: Kışyarı Starkları'nın buz beyazı zemin üstünde koşan gri ulu kurdu.

Dar Deniz'deki Kral

STANNIS BARATHEON, Hanedanından Bu İsimle Anılan İlk Kral, Lord Steffon Baratheon'ın ve Estermont Hanedanı'ndan Leydi Cassana'nın ikinci oğulları, eski Ejderha Kayası Lordu,

— karısı, Florent Hanedanı'ndan LEYDİ SELYSE,

  — PRENSES SHIREEN, tek çocukları, on yaşında,

    — YAMALI YÜZ, Shireen'in soytarısı,

  — gayrimeşru doğumlu yeğeni EDRIC FIRTINA, on iki yaşında erkek çocuk, Kral Robert ve Delena Florent'in piç oğlu,

— yaverleri DEVAN SEAWORTH ve BRYEN FARRING,

— maiyeti ve hizmetkârları:

  — LORD ALESTER FLORENT, Parlaksu Kalesi Lordu ve Kral Eli, kraliçenin amcası,

  — SÖR AXELL FLORENT, Ejderha Kayası'nın kale kumandanı ve kraliçenin adamlarının lideri, kraliçenin amcası,

  — ASSHAI'DEN LEYDİ MELISANDRE, nam-ı diğer KIRMIZI KADIN, Işık Tanrısı, Ateşin Kalbi, Gölgelerin ve Alevlerin İlahı R'hllor'un rahibesi,

  — ÜSTAT PYLOS, şifacı, hoca, danışman,

  — SÖR DAVOS SEAWORTH, nam-ı diğer SOĞAN ŞÖVALYESİ ve bazen KISAEL, eski kaçakçı,

    — Davos'un karısı, LEYDİ MARYA, bir marangozun kızı,

    — yedi oğulları:

      — {DALE}, Karasu'da kayboldu,

      — {ALLARD}, Karasu'da kayboldu,

      — {MATTHOS}, Karasu'da kayboldu,

      — {MARIC}, Karasu'da kayboldu,

      — DEVAN, Kral Stannis'in yaveri,

      — STANNIS, dokuz yaşında,

      — STEFFON, altı yaşında,

  — SALLADHOR SAAN, Özgür Şehir Lys'ten, kendini Dar Deniz Prensi ve Karasu Koyu Lordu ilan etti, Valyrialı ve onun kardeş gemilerinden oluşan bir donanmanın kumandanı,

    — MEIZO MAHR, hizmetindeki bir hadım,

— KHORANE SATHMANTES, Shayala’nın Dansı isimli kadırganın kaptanı,

— “YULAF” ve “LAPA”, iki gardiyan,

— lord sancak beyleri,

— MONTERYS VELARYON, Dalgalar Lordu ve Akıntıtaşı Efendisi, altı yaşında,

— DURAM BAR EMMON, Keskinburun Lordu, on beş yaşında,

— SÖR GILBERT FARRING, Fırtına Burnu kale kumandanı,

— LORD ELWOOD MEADOWS, Sör Gilbert’ın yardımcısı,

— ÜSTAT JURNE, Sör Gilbert’ın danışmanı ve şifacısı,

— LORD LUCAS CHYTTERING, nam-ı diğer KÜÇÜK LUCAS, on altı yaşında delikanlı,

— LESTER MORRINGEN, Karga Yuvası Lordu,

— şövalyeleri ve yeminli kılıçları,

— SÖR LOMAS ESTERMONT, kralın dayısı,

— Lomas’ın oğlu, SÖR ANDREW ESTERMONT,

— SÖR ROLLAND FIRTINA, nam-ı diğer GECE ŞARKISI PİÇİ, merhum Lord Bryen Caron’ın gayrimeşru oğlu,

— SÖR PARMEN CRANE, nam-ı diğer MOR PARMEN, Yüksek Bahçe’de tutsak,

— SÖR ERREN FLORENT, Kraliçe Selyse’in küçük kardeşi, Yüksek Bahçe’de tutsak,

— SÖR GERALD GOWER,

— TALLY TEPESİ’NDEN SÖR TRISTON, eskiden Lord Guncer Sunglass’ın hizmetindeydi,

— LEWYS, nam-ı diğer BALIKÇI KADIN,

— OMER BLACKBERRY.

Kral Stannis sancak olarak Işık Tanrısı’nın alevli kalbini almıştır: Sarı zemin üstünde, turuncu alevlerle çevrelenmiş kırmızı bir kalp. Kalbin içinde, Baratheon Hanedanı’nın taçlı, siyah erkek geyiği vardır.

Dar Deniz'in Karşısındaki Kraliçe

DAENERYS TARGARYEN, Bu İsimle Anılan İlk Kraliçe, Dothrak *Khaleesi*'si, nam-ı diğer FIRTINADADOĞAN, ATEŞ GEÇİRMEZ, EJDERHALARIN ANASI, Kral II. Aerys Targaryen'ın sağ kalan tek veliahtı, Dothraklı Khal Drogo'nun dulu,

— büyümekte olan ejderhaları, DROGON, VISERION, RHAEGAL,

— kraliçe muhafızları:

— SÖR JORAH MORMONT, eski Ayı Adası Lordu, köle tacirliği yüzünden sürgün,

— JHOGO, *ko* ve kansüvarisi, kamçı,

— AGGO, *ko* ve kansüvarisi, yay,

— RAKHARO, *ko* ve kansüvarisi, *arakh*,

— GÜÇLÜ BELWAS, Meereen'in dövüş çukurlarından gelen eski bir hadım köle,

— Belwas'ın yaşlı yaveri, ARSTAN, nam-ı diğer BEYAZSAKAL, Batıdiyarlı bir adam,

— hizmetçileri:

— IRRI, Dothraklı bir kız, on beş yaşında,

— JHIQUI, Dothraklı bir kız, on dört yaşında,

— GROLEO, büyük göke *Balerion*'ın kaptanı, Illyrio Mopatis'in hizmetindeki Pentoslu bir denizci,

— merhum yakınları:

— {RHAEGAR}, ağabeyi, Ejderha Kayası Prensi ve Demir Taht'ın veliahtı, Üç Dişli Mızrak'ta Kral Robert tarafından katledildi,

— {RHAENYS}, Rhaegar'ın, Dornelu Elia'dan doğma kızı, Kral Toprakları'nın İşgali sırasında katledildi,

— {AEGON}, Rhaegar'ın, Dornelu Elia'dan doğma oğlu, Kral Toprakları'nın İşgali sırasında katledildi,

— {VISERYS}, ağabeyi, Kendine Kral Viserys derdi, Hanedanından Bu İsimle Anılan Üçüncü Kral, nam-ı diğer YALVARAN KRAL, Vaes Dothrak'ta, Khal Drogo'nun eliyle katledildi,

— {DROGO}, kocası, Dothrak *Khal*'ı, bir mücadelede asla yenilmedi, iyileşmeyen yarası yüzünden öldü,
— {RHAEGO}, Daenerys'in ve Khal Drogo'nun ölü doğan oğulları, ana rahminde Mirri Maz Duur tarafından katledildi,
— bilinen düşmanları:
— KHAL PONO, Drogo'nun eski *ko*'su,
— KHAL JHAQO, Drogo'nun eski *ko*'su,
— MAGGO, JHAQO'nun kansüvarisi,
— QARTH'IN ÖLÜMSÜZLER'İ, bir grup büyücü,
— PYAT PREE, Qarthlı bir büyücü,
— ÜZGÜN ADAMLAR, Qarthlı bir suikast loncası,
— müphem müttefikleri, mevcut ve geçmiş:
— XARO XHOAN DAXOS, Qarthlı bir tacir prens,
— QUAITHE, Asshai'den maskeli bir gölge bağcısı,
— ILLYRIO MOPATIS, Özgür Şehir Pentos'tan bir yargıç, Daenerys'in Khal Drogo'yla evlenmesine aracılık etti,
— Astapor'da:
— KRAZNYS MO NAKLOZ, varlıklı bir köle taciri,
— kölesi, MISSANDEI, Naath'ın Barışçıl İnsanları'ndan on yaşında bir kız,
— GRAZDAN MO ULLHOR, yaşlı bir köle taciri, çok zengin,
— kölesi, CLEON, bir kasap ve aşçı,
— GRİ SOLUCAN, Lekesizler'den bir hadım,
— Yunkai'de:
— GRAZDAN MO ERAZ, bir elçi, asilzade,
— BRAAVOSLU MERO, nam-ı diğer TİTAN PİÇİ, İkinci Oğullar isimli özgür grubun kumandanı,
— ESMER BEN PLUMM, İkinci Oğullar'da bir çavuş, kökleri kuşkulu bir paralı asker,
— PRENDAHL NA GHEZN, Ghiscarlı bir paralı asker, Fırtına Kargaları isimli özgür grubun kumandanı,
— KEL SALLOR, Qarthlı bir paralı asker, Fırtına Kargaları'nın kumandanı,
— DAARIO NAHARIS, gösteriş düşkünü Tyroshlu bir paralı asker, Fırtına Kargaları'nın kumandanı,
— Meereen'de:
— OZNAK ZO PAHL, şehrin kahramanı,

Daenerys Targaryen’ın sancağı, Fatih Aegon’ın ve onun kurduğu hanedanın sancağıdır: Siyah zemin üstünde üç başlı kırmızı bir ejderha.

Adalar’ın ve Kuzey’in Kralı

BALON GREYJOY, Boz Kral’dan bu yana, Bu İsimle Anılan Dokuzuncu Kral, kendini Demir Adaları’nın Kralı, Tuz ve Kaya Kralı, Deniz Rüzgârı’nın Oğlu ve Pyke’ın Orak Lordu ilan etti,

— karısı, Harlaw Hanedanı’ndan KRALİÇE ALANNYS,

— çocukları:

— {RODRİK}, en büyük oğulları, Greyjoy İsyanı sırasında Denizgözcüsü’nde katledildi,

— {MARON}, ikinci oğulları, Greyjoy İsyanı sırasında Pyke’ta katledildi,

— ASHA, kızları, *Kara Rüzgâr*’ın kaptanı, Derinorman Kalesi’nin fatihi,

— THEON, en küçük oğulları, *Deniz Fahişesi*’nin kaptanı ve kısa bir süre için Kışyarı Prensi,

— Theon’ın yaveri, WEX TURNA, Lord Botley’nin üvey kardeşinin piç oğlu, on iki yaşında dilsiz bir delikanlı,

— Theon’ın mürettebatı, *Deniz Fahişesi*’nin adamları,

— URZEN, MARON BOTLEY nam-ı diğer BALIKBIYIKLI, STYGG, GEWIN HARLAW, CADWYLE,

— erkek kardeşleri:

— EURON, nam-ı diğer KARGAGÖZ, *Sükûnet*’in kaptanı, meşhur bir haydut, korsan ve yağmacı,

— VICTARION, Demir Donanma’nın Lord Kaptanı, *Demir Zafer*’in sahibi,

— AERON, nam-ı diğer BUHARSAÇLI, Boğulmuş Tanrı’nın rahibi,

— Pyke’taki hanesi:

— ÜSTAT WENDAMYR, şifacı ve danışman,

— HELYA, kale kâhyası,

— savaşçıları ve yeminli kılıçları:

— DAGMER, nam-ı diğer YARIKÇENE, silah ustası, *Köpükiçen*’in kaptanı,

— MAVİDİŞ, bir dargemi kaptanı,

— ULLER, SKYTE, kürekçiler ve savaşçılar,
— GÜLÜMSEMEZ ANDRIK, devasa bir adam,
— QARL, nam-ı diğer BAKİR QARL, sakalsız fakat ölümcül,

— Lord Limanı ahalisi:
— OTTER TOPALDİZ, hancı ve zampara,
— SIGRIN, gemi ustası,

— sancak beyleri:
— SAWANE BOTLEY, Pyke'taki Lord Limanı'ndan,
— LORD WYNCH, Pyke'taki Demir Yuva'dan,
— Eski Wyk'ten STONEHOUSE, DRUMM ve GOODBROTHER,
— Büyük Wyk'ten LORD GOODBROTHER, SPARR LORD MERLYN ve LORD FARYWYND,
— Harlaw'dan LORD HARLAW,
— Harlaw'dan VOLMARK, MYRE, STONETREE ve KENNING,
— Orkmont'tan ORKWOOD ve TAWNEY,
— Blacktyde'dan LORD BLACKTYDE,
— Saltcliffe'ten LORD SALLTCLIFFE ve LORD SUNDERLY.

Büyük ve Küçük Diğer Hanedanlar

Arryn Hanedanı

Arrynler'in kökleri, Andal soylularından en eski ve en saf şecereye sahip olan Vadi ve Dağ Kralları'na uzanır. Arryn Hanedanı, Beş Kralın Savaşı'nda yer almamış ve kuvvetini Arryn Vadisi'ni korumak üzere geride tutmuştur.

Arryn Hanedanı'nın arması, gök mavisi zemin üstünde ay ve şahindir. Arryn Hanedanı'nın sözü: *Onur Kadar Yüksek.*

ROBERT ARRYN, Kartal Yuvası Lordu, Vadi'nin Savunucusu, Doğu Muhafızı, sekiz yaşında hasta bir çocuk,

— annesi, Tully Hanedanı'ndan LEYDİ LYSA, Lord Jon Arryn'in üçüncü karısı ve dulu, Leydi Catelyn Stark'ın kardeşi,

— maiyetleri:

— MARILLION, genç ve yakışıklı bir şarkıcı, Leydi Lysa'nın gözdesi,

— ÜSTAT COLEMON, danışman, şifacı ve hoca,

— SÖR MARWYN BELMORE, baş muhafız,

— MORD, zalim bir zindancı,

— lord sancak beyleri, şövalyeleri ve hizmetkârları:

— LORD NESTOR ROYCE, Vadi Baş Vekilharcı ve Ay Kapıları'nın kale kumandanı, Royce Hanedanı'nın alt dalından,

— Lord Nestor'ın oğlu, SÖR ALBAR,

— Lord Nestor'ın kızı, MYRANDA,

— MYA TAŞ, hizmetindeki piç bir kız, Kral I. Robert Baratheon'ın gayrimeşru kızı,

— LORD YOHN ROYCE, nam-ı diğer BRONZ YOHN, Taşyazı Lordu, Lord Nestor'ın kuzeni, Royce Hanedanı'nın alt dalından,

— Lord Yohn'un büyük oğlu, SÖR ANDAR,

— Lord Yohn'un ikinci oğlu, {SÖR ROBAR}, Kral Renly'nin Gökkuşağı Muhafızları'nda şövalye, Fırtına Burnu'nda Sör Loras Tyrell tarafından katledildi,

— Lord Yohn'un küçük oğlu, {SÖR WAYMAR}, Gece Nöbetçileri'nin adamı, Sur'un ötesinde kayboldu,

— SÖR LYN CORBRAY, Leydi Lysa'nın talibi,

— MYCHEL REDFORT, yaveri,

— LEYDİ ANYA WAYNWOOD,

— Leydi Anya’nın büyük oğlu ve vârisi, SÖR MORTON, Leydi Lysa’nın talibi,

— Leydi Anya’nın ikinci oğlu, SÖR DONNEL, Kapı Şövalyesi,

— EON HUNTER, Uzunyay Kalesi Lordu, yaşlı bir adam, Leydi Lysa’nın talibi,

— HORTON REDFORT, Kızılhisar Lordu.

Florent Hanedanı

Parlaksu Kalesi'nin Florentler'i, Gardener Hanedanı ile aralarındaki kan bağı nedeniyle, Yüksek Bahçe üzerinde daha üstün bir iddiaya sahip olmalarına rağmen Tyrell sancak beyleridir. Beş Kralın Savaşı patlak verdiğinde, Lord Alester Florent, Tyrelller'i takip ederek Kral Renly'nin yanında yer aldı fakat uzun yıllar Ejderha Kayası'nın kale kumandanı olarak hizmet veren kardeşi Sör Axell, Kral Stannis'i seçti. Lord ve Sör Florent'in yeğenleri Selyse, Kral Stannis'in kraliçesidir. Renly, Fırtına Burnu'nda öldüğünde, Florentler bütün kuvvetleriyle birlikte Stannis'in tarafına geçti, Renly'nin sancak beyleri arasında bunu yapan ilk sancak beyleri Florentler'dir.

Florent Hanedanı'nın arması, bir çiçek çemberinin içindeki tilki başıdır.

ALESTER FLORENT, Parlaksu Kalesi Lordu,
— karısı, Crane Hanedanı'ndan LEYDİ MELARA,
— çocukları:
  — ALEKYNE, Parlaksu vârisi,
  — MELESSA, Lord Randyll Tarly'yle evli,
  — RHEA, Lord Leyton Hightower'la evli,
— kardeşleri:
  — SÖR AXELL, Ejderha Kayası'nın kale kumandanı,
  — {SÖR RYAM}, attan düşerek öldü,
    — Sör Ryam'ın kızı, KRALİÇE SELYSE, Kral Stannis Baratheon'la evli,
    — Sör Ryam'ın büyük oğlu, {SÖR IMRY}, Karasu'da Stannis Baratheon'ın donanmasını komuta etti, Hiddet'le birlikte kayboldu,
    — Sör Ryam'ın ikinci oğlu, SÖR ERREN, Yüksek Bahçe'de tutsak,
  — SÖR COLIN,
    — Sör Colin'in kızı, DELENA, SÖR HOSMAN NORCROSS'la evli,
      — Delena'nın oğlu, EDRIC FIRTINA, Kral Robert'ın gayrimeşru oğlu, on iki yaşında,

— Delena’nın oğlu, ALESTER NORCROSS, sekiz yaşında,
— Delena’nın oğlu, RENLY NORCROSS, iki yaşında,
— Sör Colin’in oğlu, ÜSTAT OMER, Eski Meşe’de hizmet veriyor,
— Sör Colin’in oğlu, MERRELL, Arbor’da yaver,
— kız kardeşi, RYLENNE, Sör Rycherd Crane’le evli.

Frey Hanedanı

Kuvvetli, varlıklı ve kalabalık Freyler, Tully Hanedanı'nın sancak beyleridir ve kılıçları Nehirova'ya hizmet etmek için ant içmiştir fakat görevlerini yerine getirmek hususunda her zaman sebatkâr davranmamışlardır. Robert Baratheon, Üç Dişli Mızrak'ta Rhaegar Targaryen'la karşılaştığında, Freyler ancak mücadelenin sonunda ortaya çıkmıştır. Bu hadiseden sonra Lord Hoster Tully, Lord Walder'a, ölüp de gelmedi anlamında "Merhum Lord Frey" adını takmıştır. Walder Frey'in, Yedi Krallık'ta, pantolonunun içinden bir ordu çıkarabilecek tek lord olduğu söylenir.

Beş Kralın Savaşı başladığında, Robb Stark, Lord Walder'ın kızlarından ya da torunlarından biriyle evleneceğine söz vererek lordun ittifakını kazanmıştır. Lord Walder'ın torunları, yetiştirilmek üzere Kışyarı'na gönderilmiştir.

WALDER FREY, Geçit Lordu,
— ilk karısından, {Royce Hanedanı'ndan LEYDİ PERRA}:
— {SÖR STEVRON}, en büyük oğulları, Öküzağzı Mücadelesi'nde öldü,
— karısı, {CORENNA SWANN, hastalıktan öldü},
— Stevron'ın büyük oğlu, SÖR RYMAN, İkizler vârisi,
— Ryman'ın oğlu, EDWYN, Janyce Hunter'la evli,
— Edwyn'in kızı, WALDA, sekiz yaşında,
— Ryman'ın oğlu, WALDER, nam-ı diğer KARA WALDER,
— Ryman'ın oğlu, PETYR, nam-ı diğer SİVİLCELİ PETYR,
— karısı MYLENDA CARON,
— Petyr'ın kızı, PERRA, beş yaşında,
— karısı, {JEYNE LYDDEN, attan düşerek öldü},
— Stevron'ın oğlu, AEGON, yarım akıllı, nam-ı diğer ÇINGIRAK,
— Stevron'ın kızı, {MAEGELLE, doğum sırasında öldü}, kocası, Sör Dafyn Vance,

— Maegelle'in kızı, MARIANNE,
— Maegelle'in oğlu, WALDER VANCE, yaver,
— Maegelle'in oğlu, PATREK VANCE,
— karısı, (MARSELLA WANYWOOD, doğum sırasında öldü},
— Stevron'ın oğlu, WALTON, Deana Hardyng'le evli,
— Walton'ın oğlu, STEFFON, nam-ı diğer ŞEKER,
— Walton'ın kızı, WALDA, nam-ı diğer GÜZEL WALDA,
— Walton'ın oğlu, BRYAN, yaver,
— SÖR EMMON, Lannister Hanedanı'ndan Genna'yla evli,
— Emmon'ın oğlu, SÖR CLEOS, Jeyne Darry'yle evli,
— Cleos'un oğlu, TYWIN, on bir yaşında, yaver,
— Cleos'un oğlu, WILLEM, Külizi'nde yaver çömezi, dokuz yaşında,
— Emmon'ın oğlu, SÖR LYONEL, Melesa Crakehall'la evli,
— Emmon'ın oğlu, TION, Nehirova'da tutsak,
— Emmon'ın oğlu, WALDER, nam-ı diğer KIRMIZI WALDER, Casterly Kayası'nda yaver,
— SÖR AENYS, doğum sırasında ölen (Tyana Wylde} ile evliydi,
— Aenys'in oğlu, AEGON KANLIDOĞAN, bir haydut,
— Aenys'in oğlu, RHAEGAR, Jeyne Beesbury'yle evli,
— Rhaegar'ın oğlu, ROBERT, on üç yaşında,
— Rhaegar'ın kızı, WALDA, nam-ı diğer BEYAZ WALDA, on yaşında,
— Rhaegar'ın oğlu, JONOS, sekiz yaşında,
— PERRIANE, Sör Leslyn Haigh'le evli,
— Perriane'nin oğlu, SÖR HARYS HAIGH,
— Harys'in oğlu, WALDER HAIGH, dört yaşında,
— Perriane'nin oğlu, SÖR DONNEL HAIGH,
— Perriane'nin oğlu, ALYN HAIGH, yaver,
— ikinci karısından, {Swann Hanedanı'ndan LEYDİ CYRENNA}:
— SÖR JARED, büyük oğulları, {Alys Frey} ile evliydi,
— Jared'ın oğlu, SÖR TYTOS, Zhoe Blanetree'yle evli,
— Tytos'un kızı, ZIA, on dört yaşında,
— Tytos'un oğlu, ZACHERY, on iki yaşında, Eski Şehir Septi'nde eğitim alıyor,
— Jared'ın kızı, KYRA, Sör Garse Goodbrook'la evli,

— Kyra’nın oğlu, WALDER GOODBROOK, dokuz yaşında,
— Kyra’nın kızı JEYNE GOODBROOK, altı yaşında,
— RAHİP LUCEON, Kral Toprakları’ndaki Yüce Baelor Septi’nde görevli,
— üçüncü karısından, {Crakehall Hanedanı’ndan LEYDİ AMAREI}:
— SÖR HOSTEEN, büyük oğulları, Bellena Hawick’le evli,
— Hosteen’in oğlu, SÖR ARWOOD, Ryella Royce’la evli,
— Arwood’un kızı, RYELLA, beş yaşında,
— Arwood’un ikiz oğulları, ANDROW ve ALYN, üç yaşındalar,
— LEYDİ LYTHENE, Lord Lucias Vypren’le evli,
— Lythene’in kızı, ELYANA, Sör Jon Wylde’la evli,
— Elyana’nın oğlu, RICKARD WYLDE, dört yaşında,
— Lythene’in oğlu, SÖR DAMON VYPREN,
— SYMOND, Braavoslu Betharios’la evli,
— Symond’ın oğlu, ALESANDER, şarkıcı,
— Symond’ın kızı, ALYX, on yedi yaşında,
— Symond’ın oğlu, BRADAMAR, on yaşında, Braavos’ta, Oro Tendyris isimli tacirin vesayetinde,
— SÖR DANWELL, Wynafrei Whent’le evli,
— {Çok sayıda düşük ve ölü doğum},
— MERRETT, Mariya Darry’yle evli,
— Merrett’in kızı, AMEREI, kısaca AMI diye anılır, on altı yaşında bir dul, Mavi Çatal’dan {Sör Pate} ile evliydi,
— Merrett’in kızı, WALDA, nam-ı diğer ŞİŞKO WALDA, on beş yaşında, Lord Roose Bolton’la evli,
— Merrett’in kızı, MARISSA, on üç yaşında,
— Merrett’in oğlu, WALDER, nam-ı diğer KÜÇÜK WALDER, yedi yaşında, Kışyarı’nda Leydi Catelyn’in vesayetindeyken tutsak alındı,
— {SÖR GEREMY, boğuldu}, Carolei Waynwood’la evliydi,
— Geremy’nin oğlu, SANDOR, on iki yaşında, Donnel Waynwood’un yaveri,
— Geremy’nin kızı, CYNTHEA, dokuz yaşında, Leydi Anya Waynwood’un vesayetinde,
— SÖR RAYMUND, Beony Beesbury’yle evli,

— Raymund'ın oğlu, ROBERT, on altı yaşında, Eski Şehir'deki Hisar'da eğitim alıyor,
— Raymund'ın oğlu, MALWYN, on beş yaşında, Lysli bir simyacının çırağı,
— Raymund'ın ikiz kızları, SERRA ve SARRA, on dört yaşındalar,
— Raymund'ın kızı CERSEI, altı yaşında, nam-ı diğer KÜÇÜK ARI,

— dördüncü karısından, {Blackwood Hanedanı'ndan LEYDİ ALYSSA}:
— LOTHAR, büyük oğulları, nam-ı diğer AKSAK LOTHAR, Leonella Lefford'la evli,
— Lothar'ın kızı, TYSANE, yedi yaşında,
— Lothar'ın kızı, WALDA, dört yaşında,
— Lothar'ın kızı, EMBERLEI, iki yaşında,
— SÖR JAMMOS, Sallei Paege'le evli,
— Jammos'un oğlu, WALDER, nam-ı diğer BÜYÜK WALDER, Kışyarı'nda, Leydi Catelyn'in vesayetindeyken tutsak alındı,
— Jammos'un ikiz oğulları, DICKON ve MATHIS, beş yaşındalar,
— SÖR WHALEN, Sylwa Paege'le evli,
— Whalen'ın oğlu, HOSTER, on iki yaşında, Sör Damon Paege'in yaveri,
— Whalen'ın kızı, MERIANNE, kısaca MERRY diye anılır, on bir yaşında,
— LEYDİ MORYA, Sör Flement Brax'le evli,
— Morya'nın oğlu, ROBERT BRAX, dokuz yaşında, Casterly Kayası'nda yaver çömezi olarak vesayet altında,
— Morya'nın oğlu, WALDER BRAX, altı yaşında,
— Morya'nın oğlu, JON BRAX, üç yaşında,
— TYTA, nam-ı diğer BAKİRE TYTA, yirmi dokuz yaşında,

— beşinci karısından, {Whent Hanedanı'ndan LEYDİ SARYA}:
— çocukları olmadı,

— altıncı karısından, {Rosby Hanedanı'ndan LEYDİ BETHANY}:
— SÖR PERWYN, büyük oğulları,
— SÖR BENFREY, Jyanna Frey'le evli, kuzeni,

— Benfrey'nin kızı, DELLA, nam-ı diğer SAĞIR DELLA, üç yaşında,
— Benfrey'nin oğlu, OSMUND, iki yaşında,
— ÜSTAT WILLAMEN, Uzunyay Kalesi'nde görevli,
— OLYVAR, Robb Stark'ın yaveri,
— ROSLIN, on altı yaşında, kız,
— yedinci karısından, {Farring Hanedanı'ndan LEYDİ ANNARA}:
— ARWYN, on dört yaşında, kız,
— WENDEL, büyük oğulları, on üç yaşında, Denizgözcüsü'nde yaver çömezi olarak vesayet altında,
— COLMAR, İnanç'a söz verildi, on bir yaşında,
— WALTYR, kısaca TYR diye anılır, on yaşında, erkek çocuk,
— ELMAR, Arya Stark'ın eski nişanlısı, dokuz yaşında,
— SHIREI, altı yaşında, kız,
— sekizinci karısı, Erenford Hanedanı'ndan LEYDİ JOYEUSE,
— Henüz çocukları olmadı,
— Lord Walder'ın muhtelif annelerden doğma gayrimeşru çocukları,
— WALDER NEHİR, nam-ı diğer PİÇ WALDER,
— Piç Walder'ın oğlu, SÖR AEMON NEHİR,
— Piç Walder'ın kızı, WALDA NEHİR,
— ÜSTAT MELWYS, Rosby'de hizmetli,
— JEYNE NEHİR, MARTYN NEHİR, RYGER NEHİR, RONEL NEHİR, MELLARA NEHİR, diğerleri.

Lannister Hanedanı

Casterly Kayası'nın Lannisterlar'ı, Kral Joffrey'nin Demir Taht'a dair iddiasının baş destekçileridir. Köklerinin, Kahramanlar Çağı'nın efsanevi düzenbazı Akıllı Lann'den gelmesiyle övünürler. Casterly Kayası ve Altın Diş'teki altın madenleri, onları Büyük Hanedanlar'ın en zengini yapmıştır.

Lannister Hanedanı'nın arması, kırmızı zemin üstünde altın bir aslandır. Lannister Hanedanı'nın sözü: *Beni Kükrerken Duyun!*

TYWIN LANNISTER, Casterly Kayası Lordu, Batı Muhafızı, Lannis Limanı Kalkanı ve Kral Eli,
- — oğlu, SÖR JAIME, nam-ı diğer KRAL KATİLİ, Doğu Muhafızı, Kral Muhafızları Lord Kumandanı, Nehirova'da tutsak,
- — kızı, KRALİÇE CERSEI, Kral Robert'ın dulu, Jaime'nin ikizi, oğlu Joffrey'ye vekâleten Vekil Kraliçe,
  - — Cersei'nin oğlu JOFFREY, on üç yaşında,
  - — Cersei'nin kızı, PRENSES MYRCELLA, Dorne'da Prens Doran Martell'in vesayetinde,
  - — Cersei'nin oğlu, PRENS TOMMEN, Demir Taht'ın veliahtı,
- — cüce oğlu, TYRION, nam-ı diğer İBLİS, YARIMADAM, Karasu'da yaralandı,

— kardeşleri:
- — SÖR KEVAN, büyük erkek kardeşi,
  - — Sör Kevan'ın karısı, Swyft Hanedanı'ndan DORNA,
    - — oğulları, SÖR LANCEL, Kral Robert'ın eski yaveri, ölümcül şekilde yaralandı,
    - — oğulları, WILLEM, Martyn'in ikizi, yaver, Nehirova'da tutsak,
    - — oğulları, MARTYN, Willem'in ikizi, yaver, Robb Stark'ın tutsağı,
    - — kızları, JANEI, iki yaşında,
- — GENNA, kız kardeşi, Sör Emmon Frey'le evli,
  - — oğulları, SÖR CLEOS FREY, Nehirova'da tutsak,
  - — oğulları, SÖR LYONEL,
  - — oğulları, TION FREY, yaver, Nehirova'da tutsak,

— oğulları, WALDER, nam-ı diğer KIRMIZI WALDER, Casterly Kayası'nda yaver,

— {SÖR TYGETT}, ikinci erkek kardeşi, çiçek hastalığından öldü,

— Tygett'in dulu, Marbrand Hanedanı'ndan DARLESSA,

— oğulları, TYREK, kral yaveri, kayıp,

— {GERION}, küçük erkek kardeşi, denizde kayboldu,

— Gerion'ın gayrimeşru kızı JOY, on bir yaşında,

— kuzenleri:

— SÖR STAFFORD LANNISTER, merhum Leydi Joanna'nın kardeşi, Öküzağzı'nda katledildi,

— Sör Stafford'ın kızları, CERENNA ve MYRIELLE,

— Sör Stafford'ın oğlu, SÖR DAVEN,

— SÖR DAMION LANNISTER, Leydi Shiera Crakehall'la evli,

— oğlu, SÖR LUCION,

— kızı, LANNA, lord Antario Jast'la evli,

— MARGOT, Lord Titus Peake'le evli,

— hanesi:

— ÜSTAT CREYLEN, şifacı, hoca ve danışman,

— VYLARR, muhafızların kumandanı,

— LUM ve KIRMIZI LESTER, muhafızlar,

— BEYAZGÜLÜŞLÜ WAT, şarkıcı,

— SÖR BENEDICT BROOM, silah ustası,

— lord sancak beyleri:

— DAMON MARBRAND, Külizi Lordu,

— SÖR ADDAM MARBRAND, oğlu ve vârisi,

— ROLLAND CRAKEHALL, Crakehall Kalesi Lordu,

— kardeşi, {SÖR BURTON CRAKEHALL}, Lord Beric Dondarrion'ın haydutları tarafından öldürüldü,

— oğlu ve vârisi, SÖR TYBOLT CRAKEHALL, nam-ı diğer GÜÇLÜDOMUZ, Pembekız Kalesi'nde tutsak,

— küçük oğlu, SÖR MERLON CRAKEHALL,

— {ANDROS BRAX}, Boynuzvadi Lordu, Kamplar Savaşı sırasında boğuldu,

— kardeşi, {SÖR RUPERT BRAX}, Öküzağzı'nda katledildi,

— en büyük oğlu, SÖR TYTOS BRAX, yeni Boynuzvadi Lordu, İkizler'de tutsak,

— ikinci oğlu, {SÖR ROBERT BRAX}, Geçitler Mücadelesi'nde katledildi,
— SÖR FLEMENT BRAX, yeni vâris,
— {LORD LEO LEFFORD}, Taş Değirmen'de boğuldu,
— REGENARD ESTREN, Sokak Kalesi Lordu, İkizler'de tutsak,
— GAWEN WESTERLING, Sarpkaya Lordu, Denizgözcüsü'nde tutsak,
— karısı, LEYDİ SYBELL, Spicer Hanedanı'ndan,
— Sybell'in kardeşi, SÖR ROLPH SPICER,
— Sybell'in kuzeni, SÖR SAMWELL SPICER,
— çocukları:
— SÖR RAYNALD WESTERLING,
— JEYNE, on altı yaşında bir kız,
— ELEYNA, on iki yaşında bir kız,
— ROLLAM, dokuz yaşında bir erkek çocuk,
— LEWYS LYDDEN, Derin İn Lordu,
— LORD ANTARIO JAST, Pembekız Kalesi'nde tutsak,
— LORD PHILIP PLUMM,
— oğulları, SÖR DENNIS PLUMM, SÖR PETER PLUMM ve SÖR HARWYN PLUMM, nam-ı diğer SERTTAŞ,
— QUENREN BANEFORT, Afet Kalesi Lordu, Lord Jonos Bracken'ın tutsağı,
— şövalyeleri ve kumandanları:
— SÖR HARYS SWYFT, Sör Kevan Lannister'ın kayınbabası,
— Sör Harys'in oğlu, SÖR STEFFON SWFYT,
— Sör Steffon'ın kızı, JOANNA,
— Sör Harys'in kızı SHIERLE, Sör Melwyn Sarsfield'la evli,
— SÖR FORLEY PRESTER,
— SÖR GARTH GREENFIELD,
— LORD SELMOND STACKSPEAR,
— oğlu, SÖR STEFFON STACKSPEAR,
— küçük oğlu, SÖR ALYN STACKSPEAR,
— TERRENCE KENNING, Tetik Lordu,
— TETİKLİ SÖR KENNOS, hizmetindeki bir şövalye,
— SÖR GREGOR CLEGANE, Yürüyen Dağ,
— POLLIVER, CHISWYCK, TATLI RAFF, DUNSEN ve VADECİ, emrindeki askerler,

— {SÖR AMORY LORCH}, Harrenhal’un düşüşünden sonra Vargo Hoat tarafından bir ayıya yem edildi.

Martell Hanedanı

Dorne, Demir Taht'a bağlılık yemini veren Yedi Krallık'ın sonuncusudur. Kanları, gelenekleri ve tarihleri, Dornelulari diğer krallıklardan ayırır. Beş Kralın Savaşı patlak verdiğinde, Dorne taraf tutmadı. Myrcella Baratheon'ın Prens Trystane ile nişanlanmasının ardından, Güneş Mızrağı, Kral Joffrey'yi destekleyeceğini duyurdu ve sancak beylerini çağırdı.

Martell Hanedanı'nın arması, altın mızrak saplanmış kızıl güneştir. Martell Hanedanı'nın sözü: *Eğilmez, Bükülmez, Kırılmaz.*

DORAN NYMEROS MARTELL, Güneş Mızrağı Lordu, Dorne Prensi,
— karısı, Özgür Şehir Norvos'tan MELLARIO,
— çocukları:
— PRENSES ARIANNE, büyük kızları, Güneş Mızrağı vârisi,
— PRENS QUENTYN, büyük oğulları,
— PRENS TRYSTANE, küçük oğulları, Myrcella Baratheon'la nişanlı,
— kardeşleri:
— kız kardeşi, {PRENSES ELIA}, Prens Rhaegar Targaryen'ın karısı, Kral Toprakları'nın İşgali sırasında katledildi,
— çocukları:
— {PRENSES RHAENYS}, küçük bir kız, Kral Toprakları'nın İşgali sırasında katledildi,
— {PRENS AEGON}, bebek, Kral Toprakları'nın İşgali sırasında katledildi,
— erkek kardeşi, PRENS OBERYN, nam-ı diğer KIZIL YILAN,
— Prens Oberyn'in metresi, ELLARIA KUM,
— Prens Oberyn'in piç kızları, OBARA, NYMERIA, TYENE, SARELLA, ELIA, OBELLA, DOREA, LOREZA, kızlar KUM YILANLARI olarak anılırlar,
— Prens Oberyn'in dostları:
— HARMEN ULLER, Cehennem Çukuru Lordu,
— Harmen'in kardeşi, SÖR ULWYCK ULLER,
— SÖR RYON ALLYRION,

— Sör Ryon'ın gayrimeşru oğlu, SÖR DAEMON KUM, İnayet Piçi,
— DAGOS MANWOODY, Kral Mezarı Lordu,
— Dagos'un oğulları, MORS ve DICKON,
— Dagos'un kardeşi, SÖR MYLES MANWOODY,
— SÖR ARRON QORGYLE,
— SÖR DEZIEL DALT, Limon Ormanı Şövalyesi,
— MYRIA JORDAYNE, Tor vârisi,
— LARRA BLACKMONT, Blackmont Leydisi,
— Larra'nın kızı, JYNESSA BLACKMONT,
— Larra'nın oğlu, PERROS BLACKMONT, yaver,

— hanesi:
— AREO HOTAH, Norvoslu bir paralı asker, muhafız başı,
— ÜSTAT CALEOTTE, danışman, şifacı ve hoca,

— lord sancak beyleri:
— HARMEN ULLER, Cehennem Çukuru Lordu,
— EDRIC DAYNE, Kayanyıldız Lordu,
— DELONNE ALLYRION, İnayet Leydisi,
— DAGOS MANWOODY, Kral Mezarı Lordu,
— LARRA BLACKMONT, Blackmont Leydisi,
— TREMOND GARGALEN, Tuz Kıyısı Lordu,
— ANDERS YRONWOOD, Demir Ormanı Lordu,
— NYMELLA TOLAND.

Tully Hanedanı

Nehirovalı Lord Edmyn Tully, Fatih Aegon'a bağlılık yemini veren ilk nehir lordu idi. Muzaffer Aegon, bütün nehir topraklarının hâkimiyetini Tully Hanedanı'na vererek Edmyn Tully'yi ödüllendirdi.

Tully arması, dalgalı mavi ve kırmızı zemin üstünde zıplayan gümüş bir alabalıktır. Tully Hanedanı'nın sözü: *Aile, Görev, Onur.*

HOSTER TULLY, Nehirova Lordu,
— karısı, {Whent Hanedanı'ndan LEYDI MINISA}, doğum sırasında öldü,
— çocukları:
— CATELYN, Kışyarı Lordu Eddard Stark'ın dulu,
— Catelyn'in büyük oğlu, ROBB STARK, Kışyarı Lordu, Kuzey Kralı ve Üç Dişli Mızrak Kralı,
— Catelyn'in kızı, SANSA STARK, on iki yaşında, Kral Toprakları'nda tutsak,
— Catelyn'in kızı, ARYA STARK, on yaşında, bir yıldır kayıp,
— Catelyn'in oğlu, BRANDON STARK, sekiz yaşında, öldüğüne inanılıyor,
— Catelyn'in oğlu, RICKON STARK, dört yaşında, öldüğüne inanılıyor,
— LYSA, Kartal Yuvası Lordu Jon Arryn'in dulu,
— Lysa'nın oğlu, ROBERT, Kartal Yuvası Lordu ve Vadi'nin Savunucusu, yedi yaşında hasta bir çocuk,
— SÖR EDMURE, tek oğlu, Nehirova vârisi,
— Sör Edmure'un dostları:
— SÖR MARQ PIPER, Pembekız vârisi,
— LORD LYMOND GOODBROOK,
— SÖR RONALD VANCE, nam-ı diğer KÖTÜ, kardeşleri SÖR HUGO, SÖR ELLERYVE KIRTH,
— PATREK MALLISTER, LUCAS BLACKWOOD, SÖR PERWYN FREY, TRISTAN RYGER, SÖR ROBERT PAEGE,
— kardeşi, SÖR BRYNDEN, nam-ı diğer KARABALIK,

— hanesi:
  — ÜSTAT VYMAN, danışman, şifacı ve hoca,
  — SÖR DESMOND GRELL, silah ustası,
  — SÖR ROBIN RYGER, baş muhafız,
    — UZUN LEW, ELWOOD, DELP, muhafızlar,
  — UTHERYDES WAYN, Nehirova Kâhyası,
  — KAFİYECİ RYMUND, şarkıcı,
— lord sancak beyleri:
  — JONOS BRACKEN, Taş Çit Lordu,
  — JASON MALLISTER, Denizgözcüsü Lordu,
  — WALDER FREY, Geçit Lordu,
  — CELEMENT PIPER, Pembekız Kalesi Lordu,
  — SÖR KARYL VANCE, Yolcu Durağı Lordu,
  — NORBERT VANCE, Atranta Lordu,
  — THEOMAR SMALLWOOD, Pelit Kalesi Lordu,
    — karısı, LEYDİ RAVELLA, Swann Hanedanı'ndan,
      — kızları, CARELLAN,
  — WILLIAM MOOTON, Bakire Havuzu Lordu,
  — SHELLA WHENT, Harrenhal'un mülkiyeti elinden alındı,
  — SÖR HALMON PAEGE,
  — TYTOS BLACKWOOD, Kuzgunağaç Lordu.

Tyrell Hanedanı

Tyreller, Dorne Hudutları ve Karasu'dan Gün Batımı Denizi kıyılarına kadar uzanan verimli güneybatı ovalarına hükmeden Menzil Kralları'nın vekilharcı olarak yükseldiler. Soylarını, anne tarafından, Ek İnsanlar'ın asma dalları ve çiçeklerden yapılma taç giyerek topraktan hayat fışkırtan bahçıvan kralı Garth Greenhand'e dayandırırlar. Gardener Hanedanı'nın son kralı Mern, Ateş Tarlası'nda katledildiğinde, kralın yaveri Harlen Tyrell, Yüksek Bahçe'yi Fatih Aegon'a teslim etti ve Aegon tarafından kale ve Menzil'in hâkimiyetiyle ödüllendirildi.

Tyrell Hanedanı'nın arması, çimen yeşili zemin üstünde altın bir güldür. Tyrell Hanedanı'nın sözü: *Güçlenerek Büyür.*

Beş Kralın Savaşı patlak verdiğinde, Lord Mace Tyrell, Renly Baratheon'ı destekleyeceğini duyurdu ve kızı Margaery'nin elini Renly'ye verdi. Renly'nin ölümünün ardından, Yüksek Bahçe, Lannister Hanedanı ile ittifak yaptı ve Margaery, Kral Joffrey ile nişanlandı.

MACE TYRELL, Yüksek Bahçe Lordu, Güney Muhafızı, Dorne Hudutlarının Savunucusu, Menzil Yüksek Mareşali,
— karısı, Eski Şehir'in Hightower Hanedanı'ndan LEYDİ ALERIE,
— çocukları:
— WILLAS, büyük oğlu, Yüksek Bahçe vârisi,
— SÖR GARLAN, nam-ı diğer YİĞİT GARLAN, ikinci oğulları,
— Garlan'ın karısı, Fossoway Hanedanı'ndan LEYDİ LEONETTE,
— SÖR LORAS, nam-ı diğer ÇİÇEK ŞÖVALYESİ, küçük oğulları, Kral Muhafızları'nın Yeminli Kardeşi,
— MARGAERY, kızları, on beş yaşında bir dul, Kral I. Joffrey Baratheon'la nişanlı,
— Margaery'nin dostları ve nedimeleri:
— kuzenler, MEGGA, ALLA ve ELINOR,
— Elinor'un nişanlısı ALYN AMBROSE, yaver,
— LEYDİ ALYSANNE BULWER, sekiz yaşında,
— MEREDYTH CRANE, MERRY diye anılır,
— MYRLİ TAENA, Lord Orton Merryweather'ın karısı,

— LEYDİ ALYCE GRACEFORD,
— RAHİBE NYSTERICA, İnanç'ın rahibesi,
— dul annesi, Redwyne Hanedanı'ndan LEYDİ OLENNA, nam-ı diğer DİKEN KRALİÇESİ,
— Leydi Olenna'nın muhafızları, ARRYK ve ERRYK, nam-ı diğer SOL ve SAĞ,
— kız kardeşleri:
— LEYDİ MINA, Arbor Lordu Paxter Redwyne'la evli,
— çocukları:
— SÖR HORAS REDWYNE, Hobber'ın ikizi, DEHŞET adıyla alaya alınır,
— SÖR HOBBER REDWYNE, Horas'ın ikizi, SALYA adıyla alaya alınır,
— DESMERA REDWYNE, kız, on altı yaşında,
— JANNA, Sör Jon Fossoway'le evli,
— amcaları ve kuzenleri:
— amcası, GARTH, nam-ı diğer KOCAMAN, Yüksek Bahçe'nin Lord Vekilharcı,
— Garth'ın gayrimeşru oğulları, GARSE ve GARRETT ÇİÇEK,
— amcası, SÖR MORYN, Eski Şehir'in Şehir Muhafızları Lord Kumandanı,
— Moryn'in oğlu, {SÖR LUTHOR}, Leydi Norridge'le evli,
— Luthor'ın oğlu, SÖR THEODORE, Leydi Lia Serry'yle evli,
— Theodore'un kızı ELINOR,
— Theodore'un oğlu, LUTHOR, yaver,
— Luthor'ın oğlu, ÜSTAT MEDWICK,
— Luthor'ın kızı, OLENE, Sör Leo Blackbar'la evli,
— Moryn'in oğlu, LEO, nam-ı diğer TEMBEL LEO,
— amcası, ÜSTAT GORMON, Hisar hocası,
— kuzeni, {SÖR QUENTIN}, Ashford'da öldü,
— Quentin'in oğlu, SÖR OLYMER, Leydi Lysa Meadows'la evli,
— Olymer'in oğulları, RAYMUN ve RICKARD,
— Olymer'in kızı, MEGGA,
— kuzeni, ÜSTAT NORMUND, Karataç'ta görevli,

— kuzeni, {SÖR VICTOR}, Kral Ormanı Kardeşliği’nden Gülümseyen Şövalye tarafından katledildi,
— Victor’ın kızı, VICTARIA, yaz ateşi yüzünden ölen {Lord Jon Bulwer} ile evliydi,
— kızları, LEYDİ ALYSANNE BULWER, sekiz yaşında,
— Victor’ın oğlu, SÖR LEO, Leydi Alys Beesbury ile evli,
— Leo’nun kızları, ALLA ve LEONA,
— Leo’nun oğulları, LYONEL, LUCAS ve LORENT,
— Yüksek Bahçe’deki hanesi:
— ÜSTAT LOMYS, danışman, şifacı ve hoca,
— IGON VYRWEL, baş muhafız,
— SÖR VORTIMER CRANE, silah ustası,
— YAĞTOPARI, soytarı ve şakacı, olağanüstü şişman,
— lord sancak beyleri:
— RANDYLL TARLY, Boynuz Tepe Lordu,
— PAXTER REDWYNE, Arbor Lordu,
— ARWYN OAKHEART, Eski Meşe Leydisi,
— MATHIS ROWAN, Altınbahçe Lordu,
— ALESTER FLORENT, Parlaksu Kalesi Lordu, Stannis Baratheon’ı destekleyerek asi oldu,
— LEYTON HIGHTOWER, Eski Şehir Sözcüsü, Liman Lordu,
— ORTON MERRYWEATHER, Uzunmasa Lordu,
— LORD ARTHUR AMBROSE,
— şövalyeleri ve yeminli kılıçları:
— SÖR MARK MULLENDORE, Karasu Savaşı’nda sakat kaldı,
— SÖR JON FOSSOWAY, Fossowayler’in yeşil elmasından,
— SÖR TANTON FOSSOWAY, Foossowayler’in kırmızı elmasından.

Asiler, Haydutlar ve Yeminli Kardeşler

Gece Nöbetçileri’nin Yeminli Kardeşleri

— (Sur’un ötesinde olanlar)

— JEOR MORMONT, Gece Nöbetçileri Lord Kumandanı, nam-ı diğer YAŞLI AYI,

— JON KAR, Kışyarı Piçi, Mormont’un kâhyası ve yaveri, Çığlık Geçidi’ni araştırırken kayboldu,

— HAYALET, Jon’un ulu kurdu, beyaz ve sessiz,

— EDDISON TOLLETT, nam-ı diğer EFKÂRLI EDD, yaver,

— THOREN SMALLWOOD, korucuların kumandanı,

— DYWEN, KAMA, SESSİZAYAK, GRENN, BEDWYCK nam-ı diğer DEV, OLLO KESİKEL, GRUBBS, BERNARR, nam-ı diğer KAHVERENGİ BERNARR, bir başka BERNARR nam-ı diğer KARA BERNARR, TİM TAŞ, KRAL ORMANI’NDAN ULMER, GARTH nam-ı diğer BOZTÜY, YEŞİLYOLLU GARTH, ROSBYLİ ALAN, RONNEL HARCLAY, AETHAN RYLES, MAWNEY, korucular,

— JARMEN BUCKWELL, keşifçilerin kumandanı,

— BANNEN, KEDGE AKGÖZ, TUMBER JON, FORNIO GOADY, korucu ve keşifçiler,

— SÖR OTTYN WYTHERS, artçı kuvvetin kumandanı,

— SÖR MALADOR LOCKE, yükçülerin kumandanı,

— DONNEL TEPE, nam-ı diğer ŞEKER DONNEL, kâhyası ve yaveri,

— HAKE, bir kâhya ve aşçı,

— CHETT, çirkin bir kâhya, tazılardan sorumlu,

— SAMWELL TARLY, şişman bir kâhya, kuzgunlardan sorumlu, SÖR DOMUZCUK adıyla alaya alınır,

— LARK nam-ı diğer KIZ KARDEŞLİ, kuzeni ROLLEY, DÜZTABAN KARL, MASLYN, MİNİK PAUL, SAMWOOD, SOLAK LEW, MIRMIR BILL, kâhyalar,

— {QHORIN YARIMEL}, Gölge Kule korucularının kumandanı, Çığlık Geçidi’nde katledildi,

— {YAVERLER DALBRIDGE, EGGEN}, korucular, Çığlık Geçidi'nde katledildiler,
— TAŞYILANI, korucu ve dağcı, Çığlık Geçidi'nde kayboldu,
— BLANE, Qhorin Yarımel'in yardımcısı, İlk İnsanların Yumruğu'ndaki Gölge Kule adamlarının kumandanı,
— SÖR BYAM FLINT,
— (Kara Kale'de olanlar)
— BOWEN MARSH, Lord Kâhya ve kale kumandanı,
— ÜSTAT AEMON (TARGARYEN), danışman ve şifacı, kör bir adam, yüz yaşında,
— CLYDAS, kâhyası,
— BEN JEN STARK, Baş Korucu, kayıp, öldüğünden endişe ediliyor,
— SÖR WYNTON STOUT, seksen yıldır korucu,
— SÖR ALADALE WYNCH, PYPAR, SAĞIR DICK FOLLARD, KILLI HAL, KARA JACK BULWER, ELRON, MATTHAR, korucular,
— OTHELL YARWYCK, Baş İnşaatçı,
— EKSİK ÇİZME, GENÇ HENLY, HALDER, ALBETT, FIÇI, BAKİRE HAVUZU'NDAN ÇİLLİ PATE, inşaatçılar,
— DONAL NOYE, zırh ustası, demirci ve kâhya, tek kollu,
— ÜÇPARMAK HOBB, kâhya ve baş aşçı,
— TİM DÜĞÜMDİL, KOLAY, YAŞLI HENLY, CUGEN, GÜL ORMANI'NDAN KIZIL ALYN, JEREN, kâhyalar,
— RAHİP CELLADAR, sarhoş bir sofu,
— SÖR ENDREW TARTH, silah ustası,
— RAST, ARRON, EMRICK, SATEN, ZIPZIP ROBIN, eğitimdeki acemiler,
— CONWY, GUEREN, Sur için adam toplayan alımcılar,
— (Kıyıdaki Doğugözcüsü'nde olanlar)
— COTTER TURNA, Doğugözcüsü Kumandanı,
— ÜSTAT HARMUNE, şifacı ve danışman,
— SÖR ALLISER THORNE, silah ustası,
— JANOS SLYNT, Kral Toprakları Şehir Muhafızları eski kumandanı, kısa bie süre için Harrenhal Lordu,
— SÖR GLENDON HEWETT,

— DAREON, kâhya ve şarkıcı,
— DEMİR EMMETT, kuvvetiyle meşhur bir korucu,

— (Gölge Kule'de olanlar)

— SÖR DENYS MALLISTER, Gölge Kule Kumandanı,
— kâhyası ve yaveri WALLACE MASSEY,
— ÜSTAT MULLIN, şifacı ve danışman.

Sancaksız Kardeşlik Bir Haydut Birliği

BERIC DONDARRION, Karaliman Lordu, nam-ı diğer YILDIRIM LORDU, sık sık öldüğü rapor ediliyor,

— sağ kolu, MYRLİ THOROS, bir kırmızı rahip,

— yaveri, EDRIC DAYNE, Kayanyıldız Lordu, on iki yaşında,

— takipçileri:

— LİM, nam-ı diğer LİM LİMONCÜBBELİ, eski asker,

— HARWIN, Hullen'ın oğlu, eskiden Kışyarı'nda Lord Eddard Stark'ın hizmetindeydi,

— YEŞİLSAKAL, Tyroshlu bir paralı asker,

— YEDİÇAY'DAN TOM, hakkında müphem bilgiler olan bir şarkıcı, nam-ı diğer YEDİTELLİ TOM ve YEDİLERİN TOM'U,

— YAYCI ANGUY, Dorne Hudutları'ndan bir arbaletçi,

— ŞANSLI JACK, aranan bir adam, tek gözü yok,

— ÇILGIN AVCI, Taşlı Sept'ten,

— KYLE, NOTCH, DENNETT, uzunyaycılar,

— AY KASABASI'NDAN MERRIT, DEĞİRMENCİ WATTY, GÜZEL LUKE, SAKALSIZ DICK, çetedeki haydutlar,

— Dizçöken Adam Hanı'nda olanlar:

— SHARNA, hancı, aşçı ve ebe,

— kocası, nam-ı diğer KOCA,

— ÇOCUK, savaş öksüzü,

— Taşlı Kıyı'daki Şeftali isimli genelevde olanlar:

— PAPATYA, kızıl saçlı, mülk sahibi,

— ALYCE, CASS, LANNA, HELLY, ÇANLI, şeftalilerden bazıları,

— Pelit Kalesi'nde olanlar:

— LEYDİ RAVELLA, evvelce Swann Hanedanı'ndan, Lord Theomar Smallwood'un karısı,

— Muhtelif yerlerde olanlar:

— LORD LYMOND LYCHESTER, aklı gelip giden yaşlı bir adam, bir vakitler Sör Maynard'a karşı köprüyü tuttu,

— genç bakıcısı ÜSTAT ROONE,

— Yüce Yürek' in hayaleti,

— Yaprakların Leydisi,
— Sallydance'deki rahip.

Yabanıllar ya da Özgür İnsanlar

MANCE RAYDER, Sur'un Ötesindeki Kral,
— DALLA, kralın hamile karısı,
— VAL, Dalla'nın kız kardeşi,
— şefleri ve kumandanları:
— HARMA, nam-ı diğer KÖPEKBAŞLI, öncü kuvvetin kumandanı,
— KEMİK LORDU, ÇINGIRAKLI olarak alaya alınır, bir savaş çetesinin lideri,
— YGRITTE, genç bir mızrak karısı, çetenin bir üyesi,
— RYK, nam-ı diğer UZUNMIZRAK, çetenin bir üyesi,
— RAGWYL, LENYL, çetenin üyeleri,
— tutsağı, JON KAR, taraf değiştiren bir karga,
— HAYALET, Jon'un ulu kurdu, beyaz ve sessiz,
— STYR, Thenn Magnarı,
— JARL, genç bir akıncı, Val'in sevgilisi,
— KEÇİ GRIGG, ERROKR QUORT, BODGER, DEL, İRİ ÇIBAN, MİĞFER HENK, BAŞPARMAK, TAŞ PARMAK, akıncılar,
— TORMUND, Al Kale'nin Şarap Kralı, nam-ı diğer DEVFELAKETİ, MÜBALAĞACI, BORUCU, BUZ KIRICI, ayrıca YILDIRIMYUMRUK, AYILARIN KOCASI, TANRILARLA KONUŞAN, ORDULARIN BABASI, bir savaş çetesinin lideri,
— oğulları, UZUN TOREGG, MUNİS TORWYRD, DORMUND ve DRYN,
— kızı MUNDA,
— {ORELL, nam-ı diğer KARTAL ORELL}, Çığlık Geçidi'nde Jon Kar tarafından katledilen bir derideğiştiren,
— MAG MAR TUN DOH WEG, nam-ı diğer KUDRETLİ MAG, bir dev,
— VARAMYR, nam-ı diğer ALTIDERİ, altı kurdun, bir gölgekedisinin ve bir kar ayısının efendisi olan bir derideğiştiren,
— AĞLAK, akıncı ve bir savaş çetesinin lideri,

— {KARGAKATİLİ ALFYN}, bir akıncı, Gece Nöbetçileri'nden Qhorin Yarımel tarafından katledildi,

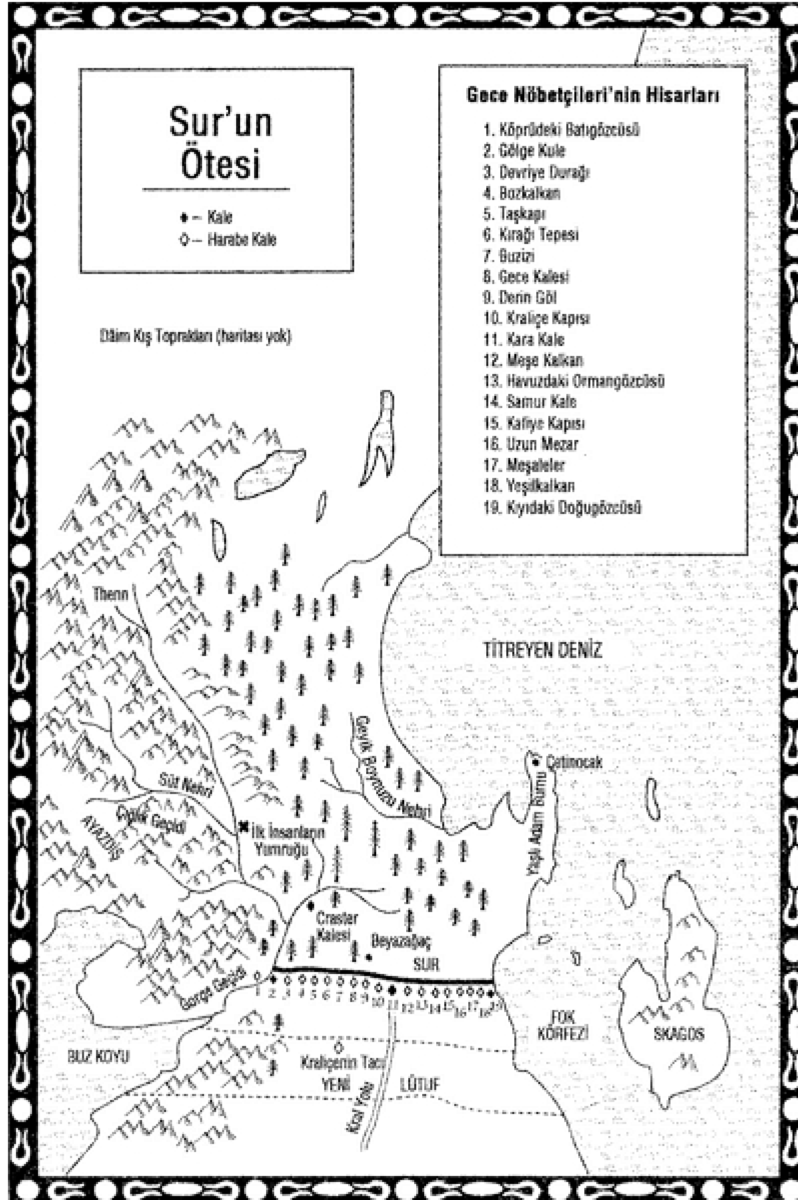
CRASTER, Craster Kalesi'nden, kimseye diz çökmez,
— ŞEBBOY, karısı ve kızı, hamile,
— DYAH, FERNY, NELLA, Craster'ın on dokuz karısından üçü.

Haritalar

KUZEY
– Kale
– Şehir
– Harabe Kale
– Kasaba
K
Donuk Kıyı
Ayazdiş
Tekinsiz Orman
Sur
Gölge Kule
Kara Kale
Kıyıdaki Doğugözcüsü
Kraliçenin Tacı
Lütuf
Fok Körfezi
Skagos
Buz Koyu
Ayı Adası
Son Ocak
Son Nehir
Karhold
Deniz Ejderi Burnu
Derinorman Kalesi
Kurt Ormanı
Taşlı Kıyı
Kışyarı
Dehşet Kalesi
Kral Yolu
Torrhen Kalesi
Beyaz Bıçak
Dereler
Hendek Mezarlar
Beyaz Liman
Dulkadın Gözcüsü
Tuzlumızrak
Moat Cailin
Ateşsu Koyu
Kumtaşı Parmağı
Boğaz
Isırık
Çakıl
Küspe
Deniz Canavarı Burnu
Kumtaşı Uçurumu
Bozsu Gözcüsü
Üç Kız Kardeş
Parmaklar
Demir Adaları
İkizler
Kartal Burnu
Denizgözcüsü
Eski Wyk
Büyük Wyk
Demiradam Koyu
Harlaw
Yeşil Çatal
Kartal Yuvası
Kanlı Kapı
Arryn Vadisi
Yaşlı Kayalar
Mavi Çatal
Tokattaş
Kızıl Çatal

GÜNEY
– Kale
– Şehir
– Harabe Kale
– Kasaba
K
Küspe
Üç Kız Kardeş
Parmaklar
Kral Yolu
Yeşil Çatal
Kartal Burnu
Denizgözcüsü
Demir Adaları
Eski Wyk
Demiradam Koyu
Büyük Wyk
Pyke
Harlaw
Uzunyay Kalesi
Yürek Ocağı
Arryn Vadisi
Kartal Yuvası
Kanlı Kapı
Martı Kasabası
Mavi Çatal
Yaşlı Kayalar
Üç Dişli Mızrak
Han
Tökezler
Lord Horroway'ın Kasabası
Nehirova
Yüce Yürek
Sarpkaya
Güzel Ada
Güzel Kale
Altın Diş
Kızıl Çatal
Pelit Kalesi
Yüzler Adası
Harrenhal
Tuzçukuru
Yengeç Koyu
Pençe Adası
Bakire Havuzu
Gölgeli Vadi
Akıntıtaşı
Ejderha Kayası
Taşlı Sept
Tanrı Gözü
Tetik
Casterly Kayası
Şölen Ateşi
Lannis Limanı
Altınyol
Karasu Nehri
Kral Toprakları
Rosby
Karasu Koyu
Massey Kancası
Menzil
Sahil Yolu
Kral Ormanı
Bronz Kapı
Tarth
Gül Yolu
Acı Köprü
Mander
Şira Kalesi
Fırtına Burnu
Akşamgüneşi Kalesi
Gemikıran Koyu
Kalkan Adaları
Ashford
Yaz Kalesi
Yüksek Bahçe
Gece Şarkısı
Dorne Hudutları
Karaliman
Yağmur Ormanı
Gazap Burnu
Yeşil Kaya
Parlaksu Kalesi
Bal Kalesi
Ballı Şarap
Eski Şehir
Prens Geçidi
Kemik Yolu
Dorne Denizi
Demir Ormanı
Fısıltılı Ses
Kayanyıldız
Dorne
Kırbaç
Kırık Kol
Vaith
Güneş Mızrağı
Yeşilkan
Arbor

Sur'un Ötesi
♦ – Kale
◊ – Harabe Kale
Gece Nöbetçileri'nin Hisarları
1. Köprüdeki Batıgözcüsü
2. Gölge Kule
3. Devriye Durağı
4. Bozkalkan
5. Taşkapı
6. Kırağı Tepesi
7. Buzizi
8. Gece Kalesi
9. Derin Göl
10. Kraliçe Kapısı
11. Kara Kale
12. Meşe Kalkan
13. Havuzdaki Ormangözcüsü
14. Samur Kale
15. Kafiye Kapısı
16. Uzun Mezar
17. Meşaleler
18. Yeşilkalkan
19. Kıyıdaki Doğugözcüsü
Daim Kış Toprakları (haritası yok)
Thenn
TİTREYEN DENİZ
Geyik Boynuzu Nehri
Çatınocak
Yaşlı Adam Burnu
Süt Nehri
Çıplak Geçidi
AYAZDİŞ
İlk İnsanların Yumruğu
Craster Kalesi
Beyazağaç
SUR
Gorge Geçidi
FOK KÖRFEZİ
SKAGOS
BUZ KOYU
Kraliçenin Tacı
YENİ
LÜTUF
Kral Yolu

• – Şehir
○ – Harabe Şehirler
Skahazadhan
Meereen
Yunkai
Mantarys
Kara Uçurumlar
Köle Körfezi
Tolos
Fısıltı Denizi
Elyria
Uzun
Yaz
Toprakları
Sedir Adası
Astapor
Solucan Nehri
Ghiscar
Tüten Deniz
Oros
Tyria
Eski Ghis
Keder Girdabı
Ghiscar Düzlüğü
Valyria
Ghaen
Yeni Ghis
Batıdiyar
Qarth ve
Yeşim Denizi
Yaz Denizi
Yaz Adaları
Şahmeran Adaları
Balta Adası
Zamattar
Kurbağa Adası
Naath
Yeen
Gözyaşı Adası
Şahmeran Burnu
Güneydiyar

Dipnotlar

[1] Yazar, okunuşları aynı olan hikâye (tale) ve kuyruk (tail) sözcükleriyle kelime oyunu yapmış. (ç.n.)